SUIDÆ
LEXICON,
GRÆCE & LATINE.
TRIBUS VOLUMINIBUS.

TOMUS I.

Gal 10 c.c.4 f
~~656 g. 6~~
k

ΣΟΥΙΔΑΣ.

SUIDÆ LEXICON,

GRÆCE & LATINE.

Textum GRÆCUM cum MANUSCRIPTIS
Codicibus collatum a quamplurimis mendis purgavit,
NOTISQUE perpetuis illuſtravit:
Verſionem Latinam ÆMILII PORTI
innumeris in locis correxit;
Indiceſque AUCTORUM *&* RERUM *adjecit*

LUDOLPHUS KUSTERUS,
Profeſſor humaniorum literarum in Gymnaſio
Regio BEROLINENSI.

HINC LUCEM ET POCULA SACRA
ALMA MATER CANTABRIGIA

CANTABRIGIÆ,
TYPIS ACADEMICIS. MDCCV.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

Sereniſſimo & Potentiſſimo Principi,

FRIDERICO,

DEI GRATIA,

REGI BORUSSIÆ,

MARGRAVIO BRANDENBURGENSI,

SACRI ROMANI IMPERII

ARCHI-CAMERARIO

ET

PRINCIPI ELECTORI;

SUPREMO PRINCIPI ARAUSIONENSI;
MAGDEBURGI, CLIVIÆ, JULIÆ, MONTIUM, STETTINI,
POMERANIÆ, CASSUBIORUM, VANDALORUMQUE,
Nec non in SILESIA, CROSNÆ DUCI; BURGRAVIO
NORINBERGENSI; PRINCIPI HALBERSTADII, MINDÆ
ET CAMINI; COMITI DE HOHENZOLLERN, RUPPINI,
MARCÆ, RAVENSBERGI, HOHENSTEINI, LINGÆ,
MEURSII, BURÆ, LEHRDAMI; MARCHIONI VERÆ ET
VLISSINGÆ; DOMINO IN RAVENSTEIN, LAUENBURG,
BUTOW, ARLAY ET BREDA;

Domino meo Clementissimo.

SERENISSIME
ET
POTENTISSIME
REX.

Cum Suida ad Majestatem Tuam acceſſurum me deterruit initio, fateor, Regii Faſtigii Tui ſplendor; quod munus hoc minime dignum arbitrarer, cum quo conſpectum Tuum ſubire auderem. Sed cum viciſſim mecum reputarem, in oblatione munerum non tam ipſa ſpectanda eſſe, quam animum offerentis; & ipſum cœleſte Numen, cujus Reges & Principes in hac Terra ſunt Vicarii, non tam pingues hoſtias & pretioſa donaria, quam religioſam & caſtam mentem a cultoribus ſuis requirere; non dubitavi conſcientia piæ & ſinceræ venerationis, qua Purpuram Tuam proſequor, fretus, Auctorem hunc utcunque a me expolitum, & nova quaſi veſte indutum, ad Majeſtatis Tuæ pedes deponere. In peregrinis quidem terris natum eſt hoc opus, (in Magna, inquam, hac Britannia, fœcunda illa magnorum ingeniorum parente) ſed Editor Tuus eſt, & Majeſtati Tuæ ſubjectus; quem pro Regia Tua Munificentia ab aliquot jam annis non ſolum ſtipendio liberaliter aluiſti, ſed etiam titulo & dignitate Profeſſoris ornaſti. Officii igitur mei eſſe duxi, oblato hoc qualicunque munere, grati animi mei pietatem Tibi, Rex Sereniſſime, declarare; & ſimul reddere rationem temporis, quod in exteris oris conſumpſiſſem; ut Majeſtati Tuæ conſtaret, me non abuſum eſſe otio illo, quod mihi benigne hactenus indulſiſti.

Sed privata hæc, & quæ ad me tantum referuntur, in præſens omittam, & ex anguſtis hiſce ſpatiis in latiorem, qui ſeſe mihi aperit, rerum campum prodibo. Sunt enim alia longe nobiliora, & quæ publicam rem ſpectant; quæ, poſtquam Majeſtatem Tuam per epiſtolam hanc alloqui auſus ſum, ſilentio prætermittere nefas duco.

Contulit in Te nuper ſummum Numen Dignitatem Regiam, & Tiaræ Electorali Coronæ & Purpuræ decus addidit; gaudentibus merito omnibus bonis, Principem illum, qui vivum eſſet Virtutis exemplar, Muſarum Patronus maximus, Pater exulum benigniſſimus, Religionis purioris in patria noſtra Defenſor unicus, & communis Libertatis Aſſertor & Vindex ſtrenuus, ad illud evectum eſſe Faſtigium, quo nihil in hac terra auguſtius eſt & ſublimius. Memorabile eſt in Gentis Tuæ annalibus nomen Friderici illius, qui primus ex Majoribus Tuis dignitate Electorali auctus, eandem ad poſteros ſuos tranſmiſit. At Tuum Nomen, Rex Sereniſſime, qui primus Purpuræ honorem in Auguſtam Familiam Tuam intuliſti, tanto oportet eſſe illuſtrius, quanto Majeſtas Regia faſtigio Electorali præſtat. Jam ante quidem potentiæ & opum Tuarum magnitudo, provinciarum Tibi ſubjectarum amplitudo, magnorum Heroum, a quibus genus ducis, proſapia, & rerum domi foriſque geſtarum gloria, quibuſvis Te Regibus æquabant: ſed placuit tamen divino Numini in ſublimiori Te collocare faſtigio, ut virtus Tua hoc modo conſpectior omnibus fieret. Et ſane, ex quo regale Sceptrum capeſſiviſti, velut inſtinctu quodam divino cœleſtes animi Tui dotes magis exſerere viſus es; ut omnium conſenſu non tam Purpura Te, quam Ipſe Purpuram Tuam ornes. Teſtantur hoc abunde illuſtres actiones Tuæ, quibus non ſolum de ditionibus Tuis, ſed etiam meliori Europæ parte præclare mereris, & Pruſſico Nomini majorem quotidie ſplendorem concilias. Etenim, (ut laudes Tuas togatas hic prius attingam) quis ignorat, quanta juſtitiæ & moderationis laude poteſtatem divinitus Tibi commiſſam exerceas? quanta vigilantia & cura pro Populorum Tibi ſubjectorum ſalute excubes? quanta ſeveritate vitiorum licentiam compeſcas? quanta munificentia & liberalitate bonas literas & artes foveas? quanto ſtudio Religionis diſſidia componere, & Proteſtantes, quos vocant, in patria noſtra ad concordiam redigere allabores; felici nominis Tui augurio, quod PACEM ſignificat, vere reſpondens. Pauca tantum ex multis hic delibo: nam omnibus laudibus Tuis recenſendis, non dicam ingenii mei tenuitas, ſed ne eloquentiſſimi quidem oratoris facundia ſufficiat. Talis autem cum ſis Princeps, quid mirum, felicitatem gentium Tibi ſubjectarum lætius quotidie eſfloreſcere, & ad ditiones Tuas, tanquam ad tutum portum, ſeſe undique recipere, quos vel graſſantis heu! nimium Martis furor, vel durum aliorum in conſcientias imperium ſedibus ſuis ejectos aliam patriam quærere coëgit.

Nec domi tantum virtus Tua eniteſcit: ſed foris etiam rebus præclare gerendis nomen Brandenburgicum mirifice illuſtras. Ex quo enim cum aliis Auguſtis Principibus, ad communem Chriſtiani Orbis libertatem aſſerendam, ſocia arma junxiſti; lectiſſimas ad Danubium & Rhenum miſiſti copias, quarum fortitudinem & diſciplinam bellicam omnes uno ore deprædicant. Teſtis hujus rei eſt vel noviſſima & maxime memorabilis victoria, ad Hochſtadium a communi hoſte reportata; quæ, ipſo fatente Principe Eugenio, magna ex parte virtuti copiarum Tuarum debetur. Prælium erat atrox, & diu ancipiti Marte pugnabatur; quod cum flore & robore hoſtilis exercitus Noſtris res eſſet. Sed tandem cauſa melior vicit, & tum militum Tuorum, tum aliorum Sociorum admirabili fortitudine, tanta hoſtibus clades illata eſt, ut nullam ei parem noſtrorum temporum annales memorent. Hæc victoria nutantes Germaniæ res confirmavit, & belli terrorem a nobis in hoſtes tranſtulit; adeo ut ſtabilis & firmæ pacis Gallorum Regi extorquendæ nunquam major ſpes nobis affulſerit. Deus O. M. cujus nutu res humanæ gubernantur, tranquillitatem turbatæ & bellis miſere vexatæ Europæ tandem reſtituat, Tuamque ſibi proximam Majeſtatem omnibus bonis, quibus felicitatis humanæ ſumma abſolvitur, pro cœleſti benignitate ſua largiter cumulet. Hæc ex animo vovet,

REX SERENISSIME,

MAJESTATI TUÆ

devotiſſimus Servus

LUDOLPHUS KUSTERUS

PRÆFATIO
AD
LECTOREM.

Habes hic, Lector, SUIDÆ LEXICON, pertinaci plurium annorum labore a nobis utcunque expolitum, & novo quaſi habitu indutum, ſive Textum Græcum, ſive Verſionem Latinam, ſive denique Notas & Indices ſpectes.

Antequam vero, quid in nova hac Editione a nobis præſtitum ſit, accuratius exponamus; de Suida, ejuſque ætate; itemque de ipſo hoc Lexico, & prioribus ejus Editionibus breviter agemus.

Quis Suidas fuerit, aut quando vixerit, fruſtra quis quæſiverit, ſi nullus unquam Suidas exſtitit: ut virum politiſſimum Angelum Politianum cenſuiſſe plures referunt ſcriptores; reſpicientes procul dubio ad hæc ejus verba, quæ leguntur lib. XI. Epiſt. XX. *Suidas ipſe, (ſi qui modo hic unquam Suidas) non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere exſtitiſſe, nec nomen ejus fictitium eſſe, non ſolum evincunt codices MSti Lexici hujus, in quibus Suidæ, vel Sudæ nomen comparet; ſed etiam Euſtathius, qui in verboſo commentario in Homerum Suidam noſtrum aliquoties laudat. Quis autem Suidas fuerit, difficile dictu eſt; cum non ſolum alii ſcriptores, ſed etiam ipſe de ſe ſileat, nec in toto hoc Lexico quicquam de ſe memoriæ prodiderit. Videtur quidem in v. Σαμοθρᾴκη patriam vel gentem ſuam indicare, dum ait: *Qui enim initio inſulam illam* (i. e. Samothraciam) *incoluerunt, Samii fuerunt, à quibus nos orti ſumus.* Sed verba illa non ſunt ipſius Suidæ, ſed ſcriptoris Anonymi, ex quo locus iſte excerptus eſt.

Quod ad ætatem Suidæ adtinet; de ea diverſæ ſunt virorum doctorum ſententiæ, quarum nonnullas ad examen revocabimus. Hugo Grotius in Epiſt. CX. ad Gallos, Suidam paulo poſt Conſtantinum Leonis filium, qui A. C. 912. imperare cœpit, vixiſſe arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipſe meminerit, hic Imperatorum poſtremus ſit, quem in libro ſuo nominet. Sed virum doctiſſimum memoria fefellit. Nam in v. Ἀδὰμ mentio fit Imperatoris Joannis Zimiſcæ; & in v. Κωνσταντινούπολις Baſilii & Conſtantini fratrum; qui omnes Conſtantino, Leonis filio, poſteriores fuerunt. Hieronymus Wolfius Suidam multo recentiorem facit, & ad Seculum XIV. refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui ſub Palæologis vixerit. Verba ejus in Præfat. ad Suidam hæc ſunt: *Atque adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qui ſub Palæologis vixit, apparet, eum vix annis abhinc* 300. *Lexicon hoc compoſuiſſe.* Scribebat autem iſta Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diverſis in locis laudat, non eſt Metochita Logotheta, quem ineunte Sec. XIV. vixiſſe conſtat; ſed Symeon Metaphraſtes Logotheta, qui initio Seculi X. floruit: ut & ante nos obſervavit vir magni inter eruditos nominis Richardus Bentleius, in præclara Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis, pag. 23. Sententia igitur Wolfii hoc ſubducto tibicine ſponte corruit. Alii, inter quos eſt vir doctiſſimus Gulielmus Cave, Noſtrum vergente jam Seculo X. ſub Baſilio & Conſtantino fratribus vixiſſe cenſent: pro qua opinione facere videtur, quod Suidas in v. Ἀδὰμ, ubi diverſas annorum Æras ſive Epochas recenſet, Chronologiam perducat uſque ad obitum Joannis Zimiſcæ, cui anno C. 975. modo dicti Baſilius & Conſtantinus fratres in imperio ſucceſſerunt. Huc accedit, quod Noſter in v. Κωνσταντινούπολις, annos a condita CPli computans, epocham eorum terminet in regno Baſilii & Conſtantini

Porphyrogennetorum, ut illo tempore, quo ea ſcribebat, adhuc imperantium. Hæc ſane ſpecioſa ſunt, & veram Suidæ ætatem indicare videntur. Sed ſi ex notis illis temporum, quæ hodie in Suidæ Lexico occurrunt, de ætate ejus judicandum eſt; recentiorem eum utique eſſe oportet: utpote, qui exeunte ſaltem Seculo XI. vel ineunte XII. ſub Alexio Comneno vixerit. Nam (quod a nemine adhuc obſervatum eſſe video) in v. Γηώρας, v. Δέρτρου, & v. Ἡγήτορες, loca quædam ex Mich. Pſello adducuntur, qui ſub Alexio Comneno floruit, vitamque uſque ad initium Seculi XII. produxit. Si igitur ipſe Suidas loca iſta Pſelli Lexico ſuo inſeruit, poſt Pſellum utique vixiſſe eum oportet: ſed ante Euſtathium, quippe qui primus in Commentario ad Homerum Noſtri meminit. Vixit autem Euſtathius exiguo poſt Pſellum intervallo; ſub finem nimirum Seculi duodecimi, & initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pſelli adtinet; dubium non eſt, quin a recentioribus Lexico Suidæ addita ſint; idque de loco primo, qui adducitur in v. Γηώρας, audacter affirmare auſim; quippe quem MSS. Pariſ. non agnoſcunt. Si igitur nec ex hac nota temporis ætas Suidæ colligi poteſt; quid tandem hac de re ſtatuendum ſit, quæret Lector. Equidem, nos ita cenſemus: incertum quidem eſſe, quo tempore verus Suidas, ſive primus Lexici hujus auctor vixerit; antiquiorem tamen procul dubio eſſe, quam vulgo credatur; cum perſuaſum nobis ſit, plurima loca, quæ recentiorem ætatem ſapiunt, ab aliis poſtea Lexico huic addita eſſe. Patet hoc vel ex MS. Pariſ. A. qui trium Codicum MStorum Suidæ, qui in Bibliotheca Regia Pariſienſi adſervantur, optimus eſt & vetuſtiſſimus. In eo enim multa loca, quæ in recentioribus MStis, omnibuſque Edit. hodiernis reperiuntur, vel omnino deſunt, vel recentiore interdum manu ad marginem ſcripta ſunt: veluti verſus Onirocritici, qui ex Aſtrampſycho vel Nicephoro in Lexicon hoc tranſlati ſunt; itemque loca ex Paulo Ægineta excerpta; & alia, de quibus in Notis noſtris Lectorem monemus.

Quamvis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, ſtatuamus; non tamen cum Lil. Greg. Gyraldo eum adeo antiquum cenſemus, ut Strabo, quem ſub Auguſto floruiſſe conſtat, ejus meminiſſe potuerit. Exiſtimat nimirum modo laudatus vir doctiſſimus, Suidam noſtrum eundem eſſe cum Suida vetuſto Hiſtorico, cujus præter Strabonem, Scholiaſtes Apollonii Rhodii,+ & Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba ejus Dialogo III. *de Hiſtoria Poetarum* hæc ſunt: *Quibus illud vere reſponderi poteſt, Suidam antiquum fuiſſe ſcriptorem, cujus inprimis a Strabone ſit mentio, & ab iis, qui in Apollonium Rhodium commentaria ſcripſere, & a Stephano, & aliis. Is igitur Suidas inter alia (nam & Hiſtoriam ſcripſit,) commentaria, ut par eſt credere, non admodum magna condidit, quæ ab aliis poſtea multis locupletata & aucta, ad hanc, quam videmus, libri magnitudinem excrevere, primique Suidæ nomen obtinuere,* &c. Et paulo poſt: *Simul etiam abjiciendam puto, quam Grammatiſtæ quidam faciunt, duorum hujus nominis diſtinctionem, ut ſcilicet ille antiquior tantum ſit Hiſtoricus; hic recentior, Grammaticus.* His verbis duplex continetur ſententia; nimirum, Lexicon, quod Suidas primus compoſuerat, ab aliis poſtea locupletatum & auctum eſſe; & deinde, Suidam Hiſtoricum & Lexicographum eundem eſſe. Priorem ſententiam probamus; & nobiſcum plures alii. At poſterior ſuffragatoribus caret, & Suidas noſter communi eruditorum conſenſu a Suida Hiſtorico diverſus, eoque recentior merito ſtatuitur. Et hactenus de ætate Suidæ.

+ Argon. 1.538. II. 1235.

Quod ad Lexicon ipſum adtinet; id ex variis compilatum eſt auctoribus, quorum nomina partim Catalogus ille, qui ab ipſo Suida Lexico huic præfixus putatur; partim duo noſtri Indices poſteriores Lectori exhibent. Mirabitur autem forſan Lector, in Indice ultimo, ſive tertio, non comparere Scholiaſtam Pindari, Theocriti, & Apollonii; cum Reineſius *Var. Lect.* pag. 479. hæc de Suida habeat verba: *Suidas Harpocrationem, & Scholiaſtas veteres, maxime Ariſtophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhauſit, & in ſuum hoc armarium digeſſit.* Sed incautius ibi Vir Magnus locutus eſt. Tantum enim abeſt, ut Suidas tres Scholiaſtas poſteriores totos exhauſerit, & Collectanea ſua inde locupletaverit, ut vix unum vel alterum locum ex illis excerpſerit.

Cæterum, ex Scholiaſtis veteribus nullum Suidas diligentius compilavit, quam Scholiaſten Ariſtophanis; quippe quem totum pene in Lexicon ſuum transfudit. Quæritur autem inter eruditos, utrum Suidas ab hodierno Scholiaſte Ariſtophanis, an vero Scholiaſtes a Suida ſua mutuatus ſit: ſive, an hodierna Scholia in Ariſtophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata ſint; an vero a Muſuro, vel alio quodam, ex Suidæ Lexico conſarcinata? Nos ita cenſemus: Hodierna Scholia in Ariſtophanem maximam partem ex veteri quodam codice deſcripta ad nos perveniſſe, eademque eſſe, ex quibus ipſe Suidas ſua hauſit: non pauca tamen loca a recentioribus partim ex Suida, partim ex aliis Scriptoribus, illis inſulta eſſe. Et ſane, quæ leguntur apud Scholiaſten illum ad *Equit.* pag. 323. Ἡ δὲ στλεγγὶς τῆς περὶς ἄλλο π, &c. itemque ad *Acharnenſ.* pag. 396. Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος, &c. ex Suida in v. Στλεγγὶς, & v. Σίκυον inſerta eſſe, emunctioris naris Lectores facile mecum ſentient. Lexicographum enim illa potius ſapiunt, quam Scholiaſten. Eundem porro Scholiaſten interpolatum eſſe pag. 106. ad verba illa Comici in *Pluto*, Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι, &c. itemque pag. 486. ad verba illa in *Veſpis*, Εἴλη κατ' ὄρθρον, &c. patet non ſolum ex eo, quod illic citetur Euſtathius, qui Suida utique recentior eſt; ſed etiam ex eo, quod duo iſta loca in antiquiſſima Editione Aldina deſint. Idem dicendum eſt de alio loco, qui legitur in iiſdem Scholiis, pag. 15. ubi Phalaris laudatur: Nam nec illum vetus Editio Aldina agnoſcit. Sed hac de re eruditos jam ante monuit Vir in omni doctrinæ genere excellens Richardus Bentlejus, in Diſſert. de Phalaridis Epiſt. pag. 22. Notandum vero eſt, Suidam interdum plura habere, quam hodierna Scholia in Ariſtophanem: unde recte colligi poſſe videtur, Scholia illa non integra ad nos perveniſſe. Vide Noſtrum v. Ἀκαλήφη, v. Ἀκόρητος, v. Ἐγκεχορδυλημένος, v. Μελλονικιᾷν, v. Ναξιουργὴς, v. Πυροῤῥαγὴς, v. Σιβυλλιᾷ, v. Στρουθὸς, v. Τίτθαι, v. Τραγικώτερος, v. Ὑπερακοντίζεις, &c. Et hæc obiter de Scholiaſte Ariſtophanis.

Quod ad modum adtinet, quo Collectanea hæc digeſta ſunt; in eo non raro judicium & diligentiam Compilatoris deſideres. Nam primo, Noſter, dum loca ex variis Scriptoribus decerpta in Lexicon ſuum congeſſit, ſæpe vitioſis codicibus deceptus fuit: unde fit, ut voces adulterinas & corruptas pro veris & genuinis Lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάστης apud eum habes pro Ἀκμαστής; Ἡείθμησεν pro Ἠρέμησεν; Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις; Τάλεσιν pro Τέλεσιν; Ὕπνος pro Ὕσγινος; Κοιλιδιᾷν pro Κυλοιδιᾷν; Φρήμας pro Δι' ἐρήμας; Δείξαντες pro Διήξαντες; Ἀλίβυες pro Οἱ Λίβυες; Ἡμιμαλλόνες pro Αἱ μιμαλλόνες; Θεσμοτόκον pro Ἐσμοτόκον; Ἧβος pro Ὑβός; Ἀνάρπαστοι pro Ἀνοργίαστοι; Δάψατο pro Ὀλόψατο; Δωτὺς pro Ἐδητύς; Εὐχείμονος pro Λευχείμονος; Παιόλη pro Ἀπαιόλη; Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα; Ὀζωτὰ pro Ὀξωτά; Ὑσήπηρος pro Οἰσυπηρός; Φόωντα pro Ἀφόωντα; Φυλοχελνεῖ pro Φιλοχελνεῖ; & alia. Interdum vero lectio Suidæ melior eſt ea, quam noſtri Codices hodie exhibent. Exempli gratia: apud Ariſtophanem *Theſmophor.* pag. 811. hodie legitur, — Τηνίοισι καὶ Σκίροις: ubi codex Suidæ pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι; quam lectionem veram eſſe probamus in notis ad v. Στήνια. Conjectura enim Biſeti, qui Θησείοισι illic reponendum cenſebat, merito explodenda eſt. Apud eundem Comicum in *Theſmophor.* pag. 777. verſus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς στενάσμασι.

Vox ultima illic corrupta eſt: cujus loco Suidas in ſerie ſua recte habet, τεχνάσμασι. In fabula *Eccleſiazuſis* verſus hic occurrit:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν νεκρῶν.

Metrum manifeſte claudicat; quod ex Suida in v. Πλειόνων ſic in integrum reſtitues:

Ἡ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinæ vocis apud Comicum hodie male occupavit. In fabula *Theſmophoriaz.* pag. 794. inter alia & hæc leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' εἶγμα σόν.

Magnus Scaliger, cum videret, verſui huic modulum non conſtare, eum ſic reſcribendum cenſebat, Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὖτ' εἴγμα σόν.

Sed fruſtra. Ex Suida enim in v. Λέων, pro εἶγμα reponendum eſſe ἔκμαγμα in Notis ad illum locum probamus. Anthologiæ lib. III. cap. XIV. pag. 343. Epigramma in Proteſilaum legitur, cujus pars eſt Hexameter iſte:

Δένδρεα δυσμίμητα, καὶ ἥν ποτε τεῖχος ἴδωσι.

Hic τὸ δυσμίμητα ſenſui manifeſto adverſatur: cujus loco Brodæus reponendum cenſebat δυσμήνιτα; & Obſopœus, δυσμείλικτα. Sed uterque a ſcopo aberravit. Ex Suida enim in v. Δυσμίσητος reponendum eſſe δυσμίσητα, in Notis ad locum illum monemus. Apud Joſephum lib. I. *de Bello Jud.* cap. XIII. pag. 739. inter alia & hæc leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὁπλιτῶν ἐκτᾶτο. Vox ultima illic in mendo cubat: cujus loco ex Suida v. Νένακτο, reſcribendum eſſe νένακτο, ſenſus manifeſto ſuadet. Plura hujus generis exempla ſtudioſus Lector ex Notis noſtris colligere poterit. Nos enim hæc ſpeciminis loco tantum propoſuimus.

Porro, obſervandum eſt, Suidam res hominum cognominum perpetua ſerie interdum recitare, & ad unum caput referre ſolere: quo fit, ut, quæ ad diverſos pertinent, uni tribui videantur, & in hiſtoriis turbentur omnia, niſi narrationes diſtinguas, & diligenter animadvertas, ad quos quæque Eclogæ referendæ ſint. Exempla habes in v. Εὐμένης, v. Ἥρων, v. Σεβῆρος, & alibi.

Interdum vero (quod majus eſt peccatum) Grammaticus noſter res hominum prorſus diverſorum, & ne nomen quidem commune habentium, miſcet, Eclogaſque hiſtoricas ad alienum prorſus caput refert: cujus ἀβλεψίας pauca exempla in medium hic producam. In v. Μαξιμῖνος, ea, quæ leguntur ab initio uſque ad verba illa, ἐπιβουλὰς ὑποπτεύων, de Imperatore Maximino Thrace intelligenda ſunt. Quæ vero deinceps abſque ulla nota diſtinctionis ſubjiciuntur, ad Galerium Maximianum pertinent: ut patet ex Euſeb. *Hiſt. Eccleſ.* lib. III. cap. XIV. & XVI. In v. Ἀλυάττης, verba illa priora, Λυδῶν βασιλεὺς —— ἀδελφὴν ἤσχυνεν, apud Nicol. Damaſcenum in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 453. unde locus iſte depromptus eſt, de Sadyatte, patre Alyattis, dicuntur; quæ proinde Noſter male ad Alyattem refert. In v. Νίκων Grammaticus noſter ſupina negligentia ad Niconem refert, quæ apud Pauſaniam lib. VI. pag. 364. unde totus iſte locus excerptus eſt, de Theagene Thaſio narrantur. In v. Εὐνομιανὸς Suidas Eunomianum quendam a Belliſario e ſacro baptiſmi fonte ſuſceptum fuiſſe narrat. Locus ſcriptoris, qui ibi adducitur, ſumptus eſt ex Procopii *Hiſt. Arc.* cap. I. ſed ubi de Theodoſio quodam, Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo, *Eunomianus* appellato, verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philoſtorgium, pag. 2. ex loco hoc Suidæ Eunomianum aliquem ſibi confinxit, qui nullus exſtitit: ut in Notis noſtris ad v. Εὐνομιανὸς pluribus docemus. In v. Πῶρος, verba illa, Τοῦτον ἥγετο ἀεὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος, &c. excerpta ſunt ex Philoſtrati lib. II. *de Vit. Apoll.* cap. XI. ſed quæ Suidas peſſime ad Porum refert, cum apud Philoſtratum de Phraorte Indorum Rege dicantur. Plura exempla brevitatis gratia adducere ſuperſedeo.

Eſt & alius Lexici hujus nævus, qui in eo conſiſtit, quod ſexcentis in locis exempla, quæ ex ſcriptoribus veteribus adducuntur, a capite articuli aliena ſint, nec quicquam faciant ad probandam ſignificationem vocis propoſitæ. Sed iſtius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos, qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipſi adſuerunt, vel ea, quæ ad marginem ſcripta erant, abſque judicio & delectu in textum receperunt. Multa enim eſſe apud Suidam loca, quæ ex margine in textum irrepſerint, & imperitiam librariorum manifeſto prodant, nemo niſi plane in Lexico hoc hoſpes negabit. Videat ſaltem Lector, quæ notavimus ad v. Ἀγροιώτης, v. Ἀναθεῖναι. v. Ἀριστογείτων, Κυδ. v. Εἴλλειν, v. Νάννος, v. Ὑπνομαχῶ.

Quamvis autem & alii ſint Lexici hujus nævi, partim ipſi Suidæ, partim librariis & recentioribus Compilatoribus tribuendi; eſt tamen liber longe utiliſſimus, & quem Theſaurum, omnigenæque eruditionis penu cum incomparabili Reineſio merito

rito appellaveris. Vel ſola hiſtoria Poetarum, Oratorum, Hiſtoricorum, &c. quæ in eo continetur, auro contra cara eſt, & qua ſine irreparabili damno Reſpubl. literaria carere non poſſit. Taceo tot & tam præclara fragmenta veterum ſcriptorum, hodie amiſſorum, quæ in Lexico hoc nobis conſervantur, & pretium ei non parvum conciliant.

Prodierunt autem hæc Collectanea Suidæ primo Mediolani, A. C. 1499. Græce tantum: in qua Editione nonnulla loca deſunt, quæ in reliquis Editt. reperiuntur. Eam ſecuta eſt Editio Veneta, ſive Aldina, A. 1514. & ea Græca tantum. Hæc nonnunquam a Mediolanenſi diſcrepat: unde ex alio codice MS. eam expreſſam eſſe apparet. Deinde Suidas editus eſt Baſileæ apud Frobenium, A. 1544. itidem Græce tantum. Hæc Editio haud fere ab Aldina diſcrepat, niſi ubi vel ſphalmata typographica habet, vel ab Editoribus Baſileenſibus interpolata eſt. Eodem anno Hieronymus Wolfius Suidam (omiſſis notis mere Grammaticis, & fragmentis brevioribus) Latine a ſe verſum abſque textu Græco Baſileæ edidit. Hæc verſio Suidæ, ab ipſo Wolfio recognita, poſtea recuſa eſt Baſileæ A. 1581. Mirum autem non eſt, Wolfio rem minus feliciter ſucceſſiſſe, cum nullis codicibus MStis inſtructus, textum Suidæ, ut tunc erat, corruptum in verſione ſua ſecutus ſit. Tandem Æmilius Portus, Franciſci filius, Græcæ Linguæ in Academia Heidelbergenſi quondam Profeſſor, Suidam cum nova verſione Latina, ſeu potius paraphraſi, & Notis, edidit Genevæ, A. 1619. Hæc Editio, quoniam omnium earum, quæ Noſtram præceſſerunt, noviſſima eſt; quodnam de ea noſtrum ſit judicium, paulo fuſius Lectori exponemus.

Dicimus igitur, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in Editione ſua Suidæ adhibuiſſe, nec idoneo ſatis inſtructum apparatu operi iſti manum admoviſſe. Non ſolum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit, (qua in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis ejus non reſponderet) ſed ne omnes quidem Editiones, tunc exſtantes, inter ſe comparavit. Ex tribus enim, quæ tunc prodierant, Editionibus, Mediolanenſem (quæ omnium prima eſt, & nonnullis in locis emendatior reliquis) nunquam inſpexit: quæ cauſa eſt, quare non paucos errores typographicos Editionis Aldinæ, in Editionem Baſileenſem, quam κατὰ πόδα ſecutus eſt, poſtea transfuſos, imprudenter in textum receperit, eoſque, tanquam variantes codicum MStorum lectiones, magno molimine interdum emendare conetur. Adhæc, cum totum fere Suidæ Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum major pars hodie adhuc exſtat, compoſitum ſit; Portus exiguam plane in inveſtigandis auctoribus, ex quibus Suidas ſua ſumpſit, diligentiam adhibuit: unde mirum non eſt, ſexcentis in locis Lexici hujus, quæ non niſi ex auctoribus ſuis illuſtrari & emendari poſſunt, aquam ei hæſiſſe. Præterea, (quæ major eſt negligentia) ne ipſum quidem Suidam ſecum contulit; cum ſæpe contingat, ut eædem ῥήσεις bis, vel ter, apud eum occurrant; hic corruptæ forſan & mutilæ; alibi vero ſanæ & integræ: ut proinde Suidas ex ipſo Suida non raro emendari & illuſtrari poſſit. Hoc cum non obſervaverit Portus, (obſervare autem debuit) ſæpe fit, ut, quæ uno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, vitioſam lectionem ſecutus, ſuique prorſus immemor, peſſime vertat, & a ſcopo longe aberret. Ne autem hæc in virum, cujus conatus ſaltem de re literaria bene merendi laudandus eſt, immerito a me dici quiſquam putet; allatis quibuſdam exemplis rem probare, & omnem calumniandi ſuſpicionem a me amovere conabor.

Dixi, Portum Editionem Mediolanenſem nunquam inſpexiſſe: quod ex ſequentibus manifeſtum fiet. In v. Ἄβαρις Editiones Aldina & Baſileenſis habent, χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθίνους; quam lectionem Portus ſecutus eſt: cum in Editione Mediolanenſi rectius legatur, Σκυθικούς. In eadem voce, pro ἀφάνισαν, MSti. & Ed. Med. recte exhibent ἠφάνισαν: ad quem locum Portus: Ἀφάνισαν] *Aldinus codex*, ἠφάνισαν. *Utrumque vitioſum. Scribendum enim* ἠφάνισαν, *ab* ἀφανίζω. Recte quidem mones Porte: ſed quid opus fuit manifeſta menda typographica Editionis Baſileenſis in textum recipere, & inutilibus obſervatiunculis Suidam onerare? In v. Ἀρουραία, priores Editt. (ſi Mediolanenſem excipias) habent, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν; quod Portus vertit, *Rus pedes habere dicitur*; addita nota ſolita *N. L.* i. e. *Non liquet*. Si Editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, non diu ei de emendatione hujus loci laborandum fuiſſet. In ea enim recte legitur, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν': i. e. *Arura* (quæ eſt certa agri menſura, ita dicta) *pedes habet quinquaginta*: quam lectionem non ſolum confirmant Mſti, ſed etiam ipſe Suidas alio loco, nimirum in v. Στάδιον, ubi idem locus repetitur. In v. Γηγενεῖς, in omnibus Editionibus præcedentibus, ſi Mediolanenſem excipias, ante Φυσήματι deſideratur vox Γηγενεῖ; ſine qua loci illius ſenſus omnino eſt obſcurus & mutilus. Hæc ratio eſt, quare Portus falſo exiſtimaverit, verba illa, Φυσήματι· ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, & quæ ſequuntur, non pertinere ad v. Γηγενεῖς, ſed alibi eſſe collocanda. Aliter certe ſenſiſſet, ſi inſpecta Editione Mediolanenſi locum hunc unius vocis adjectione ſuppleri & ſanari poſſe intellexiſſet: id quod etiam ex alio loco Suidæ in v. Σεισμὸς, ubi eadem ῥῆσις repetitur, diſcere poterat. Poſt v. Ἐπήβολος in Editione Baſileenſi & Porti legitur, Ἐπιβολώτατος, προσοικειότατος: ubi nemo non videt, vocem poſteriorem eſſe παρακεκομμένην, & nullo modo ἐκ παραλλήλου reſpondere poſſe voci Ἐπιβολώτατος. Rectius igitur in Edit. Mediol. cui etiam ſuffragantur Mſti, ſic legitur: Ἐπιβολώτατος. † Ἐπηγάγετο. προσῳκειώσατο. ἰδιοποιήσατο. Nuſquam hic comparet vox adulterina προσοικειότατος, quam certum eſt, ex voce προσῳκειώσατο eſſe corruptam, & e genuina ſede ſua, quæ eſt poſt Ἐπηγάγετο, motam, alienum locum in Editione Baſileenſi & Porti hodie occupare. In v. Εἰρύσατο, Editiones Aldina & Baſileenſis mendoſe exhibent ἐπικύφου; quam lectionem ſecutus eſt Portus: qui, ſi Editionem Mediolanenſem conſuluiſſet, in qua recte legitur Ἐπικύρου, vidiſſet utique, τὸ ἐπικύφου eſſe ſphalma typographicum, & proinde in Textum minime recipi debuiſſe. In v. Ὅμηρος, pag. 301. Edit. Genev. pro ἀφίκετο εἰς γάμον (quod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*) reponendum eſt, ἀφίκετο εἰς Σάμον, i. e. *Venit in Samum*; ut in Mſtis, & Editione Mediolanenſi recte legitur. Poſſem plura hujus generis exempla in medium adferre: ſed cum ex hiſce Lectori abunde patere arbitrer, Portum Edit. Mediolanenſem nunquam conſuluiſſe, ad alia pergo.

Dixi ſecundo, Portum exiguam diligentiam in inveſtigandis auctoribus, unde Suidas ſua ſumpſit, adhibuiſſe: quod omnibus editionem ejus inſpicientibus per ſe manifeſtum eſt. Si enim Ariſtophanem, ejuſque Scholiaſten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem, ejuſque Scholiaſten, Herodotum, Thucydidem, & paucos alios excipias; de reliquis ſcriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum eſt, Portus ne ſomniavit quidem. Cæterum, quantam in hac Editione lucem Suidæ ex diligenti fragmentorum cum ipſis auctoribus, ex quibus ſumpta ſunt, collatione attulerimus, ex Notis noſtris Lectori patere poterit.

Dixi porro, Portum ne ipſum quidem Suidam ſecum contuliſſe; quod itidem exemplis quibuſdam in medium allatis probabo.

In v. Διεκωδώνισε priores Editt. habent, διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν: quod Portus vertit, *Tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decepit.* Sed pro ἐξηπάτησε ſcribendum eſſe ἐξήτασε, non ſolum res ipſa docet, ſed etiam Suidas alio loco, nimirum in v. Κεκωδωνισμένος; ubi in omnibus Editionibus expreſſe legitur, καὶ διακωδωνίσαι, τὸ ἐξετάσαι.

In v. Θέμιν Portus fruſtra ſeſe torquet, dum non animadvertit, pro βούλετα, vel, ut Editt. Mediol. & Aldina habent, βούλεται, reponendum eſſe Βούχετα, ut non ſolum in Mſtis, ſed etiam alibi apud Suidam in v. Βούχετα recte legitur. Locum Suidæ, ut in Editt. Baſil. & Genev. legitur, & verſionem Porti ſubjungam, ut Lector in rem præſentem quaſi deducatur. Θέμιν, (inquit Suidas) δικαιοσύνην. Βούλετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὀνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν. Portus hæc ita vertit: Θέμιν, *Themin. Hoc nomen juſtitiam ſignificare vult,* [*i. e. ſignificat. Unde compoſitum* Θεμίσκυρα,

κυρα, *Themiſcyra. Hæc autem*] *urbs eſt Epiri, quæ per neutrum genus & pluraliter effertur: quam Philochorus ait ſic appellatam, quod Themis vecta bove illuc iverit, tempore diluvii Deucalionis.* Nugas agit Portus, dum Lectori perſuadere conatur, Suidam hic de Themiſcyra urbe loqui: quod eſt ab ejus mente alieniſſimum. Neque ſaniora ſunt, quæ in notis affert; in quibus locum hunc ſic emendare & ſupplere conatur: Θέμιν. δικαιοσύνην.] *Hæc ita fortaſſe legenda:* Θέμιν, δικαιοσύνην βούλεται σημαίνειν. ὅθεν Θεμίσκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. *Conſule Geographos in* Θεμίσκυρα. *Sed* Βουλέτα *urbem apud nullos reperio.* Omnia hæc ſunt prorſus ἀπροσδιόνυσα, neque veram iſtius loci emendationem vel per ſomnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras diſcutere potuiſſet, ſi conſuluiſſet Suidam in v. Βούχετα, ubi recte ſic legitur: Βούχετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως, καὶ πολλαχῶς (lege πληθυντικῶς, ut in v. Θέμιν) λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι, διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ, &c. Quam clara hic omnia? Dicit Suidas, Bucheta eſſe urbem Epiri, ſic dictam, quod Themis ἐπὶ βοὸς ὀχουμένη, *bove vecta*, illuc veniſſet: quam etymologiam voci Θεμίσκυρα minime convenire, nemo eſt adeo hebes, quin facile intelligat.

Poſt v. Ταγήν. ὄν. ὀρν. in prioribus Editt. mendoſe legitur, Ταγὴν ὁ κνισοθήρας. ὁ Ἰούνιος ὦ. Ad quem locum Portus: *Tagen.* ὁ κνισοθήρας. *Cniſſotheras. q. d. nidoris venator. Junius menſis. Legendum videtur* ὁ Ἰούνιος μήν. *Sed N. L.* Apage nugas iſtas. Ex ipſo Suida in v. Φαγεῖν ζῶν conſtat, legendum eſſe, ταγηνοκνισοθήρας; quæ eſt vox comica, eleganter ſignificans lurconem, vel paraſitum, (proprie eum, qui ſartaginis nidorem captat) qualis erat Junius iſte; quem Portus ridicule in Junium menſem transformat. Eadem vox in v. Ἰούνιος, ſed alio modo ante depravata erat. Ibi enim in Editt. prioribus legitur, ταγηνορνιθοθήρας; in MSS. vero, ταγηνοκνιγοθήρας: unde, unius literæ mutatione facta, veram lectionem ταγηνοκνισοθήρας facile erueris.

In v. Τῷ νῦν λόγῳ, pulchra ſententia Polybii (cujus nomen ibi quidem a Suida reticetur, ſed alio loco, quem mox indicabo, laudatur) peſſime corrupta, & mendo non leviter obſcurata eſt. Quid enim ſibi volunt verba iſta, ἠτύχηκεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην? Portus ea ſic interpretatus eſt, *Infelix fuit, poſtquam talem famam jure hæreditario conſecutus eſt.* Quam longe a ſcopo & mente Polybii? Ex MStis, & ipſo Suida in v. Τύχη patet, legendum eſſe, ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτην φήμην: quorum verborum ſenſus eſt, inane eſſe fortunæ nomen, & omnia, quæ vulgus ei tribuat, divinæ providentiæ re vera adſcribenda eſſe.

In v. Καρῖνος hodie legitur, Γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα· οὕτω καὶ τοὔνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε, &c. quem locum non ſolum omnes Editt. ſed ipſi etiam MSti ſic mutilatum exhibent: cujus proinde ſupplendi ſpes nulla eſſet (præſertim cum Eunapii hiſtoria, unde locum illum depromptum eſſe ex v. Μακρῷ apparet, non amplius exſtet) niſi Suidas ipſe hic ſibi opem ferret. Ex eo enim in v. Μακρῷ conſtat, locum hunc ſic ſupplendum eſſe: Ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα. οὕτω καὶ τοὔνομα, &c. Quorum verborum ſenſus eſt: Carinum tam malum & ſævum fuiſſe principem, ut veterum tyrannorum ſævitia, cum ejus tyrannide collata, aurum quaſi videretur. Elegans proverbium, & frequens apud Græcos ſcriptores: quo etiam idem Eunapius in Excerptis Legationum, ab Hœſchelio editis, pag. 13. uſus eſt. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam fœde devaſtatam eſſe ait, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν: i. e. *Ut vetus illa Myſorum prædatio, proverbio celebrata, cum hac Thraciæ vaſtatione collata, aurum eſſe videretur.* Sic enim locus hic reddendus eſt; quem Cantoclarus ita vertit, ut ſenſum ejus minime intellexiſſe appareat.

In v. Λευκὴ ἡμέρα refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi ſententia, vel ſecus, geſſiſſent, antequam quieti ſe darent, in pharetram condendi, ut poſt illorum mortem ex numero calculorum de proſpera vel adverſa fortuna, qua in vita uſi fuiſſent, judicari poſſet. Sed in prioribus Editt. ante μέλλοντας deſideratur vox Σκύθας, quæ totius ſententiæ cardo eſt. Eam proinde loco illi reſtituendam eſſe, etiamſi codices Mſti. non docerent, clare tamen oſtenderet Suidas in v. Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν; ubi de eodem Scytharum more agens, expreſſe inquit, Φασὶ τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν, &c.

In v. Ἐχέμυθος Suidas inquit: Εἴς τε συναύξησιν ἀρετῆς, καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν. Id eſt, *Omne ſuum ſtudium ad augendam virtutem & imminuenda vitia conferebat.* Sed pro κακίας μείωσιν in prioribus Editt. ridicule legitur, κωμῳδίας μείωσιν: quod Portus, fidus interpres, *comœdiæ imminutionem* vertit. Sana, quam dixi, lectio apud Suidam alibi tribus diverſis in locis occurrit, nimirum in v. Ἰδιώτης, v. Μεῖον, & v. Ὅλην ἐξεκέχυτο: quod tamen a Porto obſervatum non fuerat.

In v. Ἡγεῖτο, pro ἐσιτοποιεῖτο legendum eſt σῖτον ἡγεῖτο; ut in v. Βιτέλλιος, ubi idem locus exſtat. Portus, cum hoc non obſervaret, exiſtimabat loco iſti aliquid deeſſe; qua de re Lectorem hiſce verbis monere voluit. *N. L. Deſideratur enim verbum* ἡγεῖτο, *cujus cauſa hæc videntur allata.* Sed nihil deerit, ſi, ut diximus, ſcribatur, σῖτον ἡγεῖτο. Non me quidem latet, in Excerptis Joannis Antiocheni, ab Henr. Valeſio editis, unde locus iſte depromptus eſt, legi ἐσιτοποιεῖτο: ſed utra lectio præſtet, nunc non diſputo. Illud ſaltem conſtat, ex mente Suidæ, qui ῥῆσιν iſtam ſub voce Ἡγεῖτο collocavit, legendum eſſe, σῖτον ἡγεῖτο.

Ex hiſce paucis (ſunt autem alia ejus generis quamplurima) manifeſtum eſt, operæ pretium facturum fuiſſe Portum, ſi ῥήσεις eaſdem, quæ apud Suidam diverſis in locis repetuntur, diligentius inter ſe contuliſſet.

Quæ autem hactenus dicta ſunt, oſtendunt, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in adornanda Suidæ editione adhibuiſſe. Sunt autem alia, haud ſane leviora, nec pauciora, in quibus eruditionem quoque & judicium ejus merito deſideres. Hoc ut Lectori manifeſtum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis, nec acuti Critici partes implevit, in medium adducam.

In v. Λυκόφρων Suidas ait, διασκευὴ δ' ἐκ τούτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος: quorum verborum ſenſus eſt, fabulam *Nauplius*, cum recto talo prius non ſtetiſſet, a Lycophrone ad incudem revocatam, & denuo in Scena exhibitam fuiſſe. Διασκευὰς enim, ſive διεσκευασμένα δράματα, appellatas fuiſſe fabulas, a Poetis nova lima perpolitas, & poſtea in Scena repetitas, accurate oſtendit Magnus Caſaubonus ad Athen. lib. III. cap. XXVI. quem lector conſulat. Hinc ergo apparet, quam parum intellexerit Portus ſenſum verborum illorum, quæ ſic Latine reddidit: *Ex his vero diaſceve, ſive hiſtorica narratio, eſt Nauplius.*

In v. Ἐωθὸς Suidas ait: Ἐωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ Ἀραρὼς, ἔωθας. καὶ Θουκυδίδης, ἐώθεσαν. Quem locum Portus ſic vertit: Ἐωθός. *Sine* ι. *Solitum, conſuetum. Archippus. Et aptatus conſueviſti.* Male omnino. Vox enim Ἀραρὼς hic non ſignificat *aptatus*, ſed eſt nomen proprium poetæ, apud quem Suidas dicit τὸ ἔωθας abſque ι legi, pro εἴωθας; uti τὸ ἐωθὸς, apud Archippum, pro εἰωθός; & apud Thucydidem ἐώθεσαν, pro εἰώθεσαν, reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non ſolum ſuo loco agit, ſed etiam fabulam ejuſdem Ὑμέναιος laudat in v. Ἀναθεῖναι; cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat, τὸ Ἀραρὼς ibi nomen proprium viri eſſe, notam hanc omnino ἀπροσδιόνυσον addidit: Ὅτι ἀραρὼς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ, ἁρμόσας. Cæterum, errorem priori ſimilem Portus commiſit in v. Γηώρας, ubi τὸ Ψελλοῦ vertit, *balbi, vel blæſi*; cum ibi ſit nomen proprium viri, & Michaëlem Pſellum deſignet.

In v. Νοθεύει, Portus verba hæc Suidæ, ἐν τῇ τοῦ μακαρίτου Λογοθέτου Μεταφράσει, reddit, *In interpretatione beati Hiſtorici.* At quis non videt, in verſione retinendum fuiſſe nomen *Logothetæ*, cum manifeſtum ſit, citari illic Μετάφρασιν certi alicujus ſcriptoris, ab officio, quo functus fuerat, *Logothetes* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. Ἄβαξι, v. Ἀλκαία, v. Ἀναίμονες, v. Καταπέλτης, v. Ὑπαγορεῦσαι: in quibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης, *Hiſtoricus*, vel *Hiſtoriæ Scriptor*, interpretatur. In ſola voce Ἐξαπάτη cautior fuiſſe videtur, ubi nomen *Logothetæ* in verſione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione, quam caſu potius ab eo factum fuiſſe crediderim.

In v.

AD LECTOREM.

In v. Ἀυτόλυκος priores Editt. Suidæ habent, ἐν τοῖς Χαρωνικοῖς: quem locum Portus de locis Charonicis, ſive ſpeluncis peſtiferis intelligendum cenſebat. Sed non animadvertit, reſcribendum ibi eſſe, ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς, i. e. *tempore belli Chæronenſis*: quæ mutatio levis quidem eſt, ſed immanem in ſenſu differentiam parit.

In v. Σοφοκλῆς, Σοφ. Suidas inquit, Καὶ αὐτὸς ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι· ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν. Quæ verba Portus ſic vertit: *Primus etiam ipſe Tragicas inter ſe fabularum contentiones inſtituit: ſed non delectum militum.* Quæ ἀβλεψία! Adeo nimirum obeſæ naris Criticus fuit Portus, ut non animadverteret, pro στρατολογίαν legendum eſſe τετραλογίαν, & Suidam hic loqui de notiſſimo more Tragicorum apud Græcos, qui τετραλογία, ſive quaternis fabulis in ſcena certare ſolebant. Ab iſto ergo more ante recepto Sophoclem Tragicum primum receſſiſſe, & non quaternis ſed ſingulis fabulis certaſſe, Suidas hoc loco obſervat.

In v. Τίς τῇδε Suidas ex Scholiaſte Ariſtophanis refert, eos, qui olim Diis libaturi eſſent, ad adſtantes dixiſſe, *Quis adeſt?* Eos deinde linguis faventes reſpondiſſe, *Multi & boni.* Suidæ verba hæc ſunt: Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ κἀγαθοί: quæ Portus ſic vertit: *Deinde, qui aderant, ſeſe laudantes, dicebant, multique bonique.* En peritum interpretem, qui τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, *ſeſe laudantes*; cum vertendum eſſe, *linguis faventes*, vel, *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notiſſimum enim eſt, veteres exiſtimaſſe, religionem violari, ſi, quo tempore ſacra peragebantur, verba male ominata proferrentur: unde eos, qui aderant, vel tacere omnino; vel, ſi loqui quicquam vellent, bona verba (ut ajebant) dicere oportebat. Utrumque apud Latinos continetur ſignificatione phraſis *linguis favere*; cui apud Græcos τὸ εὐφημεῖν, vel εὐφημίζεσθαι reſpondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficentia* interpretatur. Suidæ verba in v. Εὐφημία hæc ſunt: Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἤπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας καὶ νεώς, &c. Portus hunc locum ſic Latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, quam univerſas Athenienſium aras & templa.* Scopum non ferit interpres. Ex iis enim, quæ de voce εὐφημεῖν & εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus, liquet, τὸ εὐφημία proprie *faventiam*, ut Accii verbo utar, ſive, ſilentium religioſum, vel bona verba, ſignificare. Senſus ergo illius loci eſt, Deo magis placere Lacedæmoniorum pietatem, & animum religioſum, cujus index & argumentum ſit ipſorum εὐφημία, quam univerſas Athenienſium aras & templa.

Plura de Editione Porti, ejuſque nævis, non addam; cum hæc ſufficere putem. Venio tandem ad Noſtram; in qua quid a Nobis præſtitum ſit, paucis Lectorem docebimus. Primo, Textum Græcum cum tribus codicibus Mſtis Bibliothecæ Regiæ Pariſienſis contulimus; quorum unus (quem in Notis noſtris Mſtum A. appellare ſolemus) optimus eſt, & quingentorum ſaltem annorum vetuſtatem habet. Hujus præcipue Codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida ſuſtulimus, & non paucas lacunas in eodem ſupplevimus; ut ex Notis noſtris Lectori patere poterit. Alter eſt MS. B. cum priore nec vetuſtate nec bonitate comparandus: unde pauciores emendationes nobis ſuggeſſit. Tertius eſt MS. C. ſecundo deterior: qui proinde admodum exiguo nobis uſui fuit. Præterea uſi ſumus variantibus lectionibus Mſti Vaticani, quas Illuſtriſſ. Pearſonius, Magnus ille Epiſcopus Ceſtrienſis, ad marginem Suidæ ſui annotaverat. Sunt eæ pauciores quidem, ſed interdum bonæ, & quæ plerumque auctoritate Mſti Pariſ. A. confirmantur. Adhæc, ſpecimina quædam variantium lectionum opera amicorum nacti ſumus ex codice MS. Colbertino, (qui eſt in Bibliotheca Colbertina Lutetiæ Pariſiorum) ex codice Voſſiano, qui nunc eſt Lugduni Batavorum, & Antwerpiano Jeſuitarum. Sed omnibus iſtis codicibus præſtat ante dictus MS. Pariſ. A. quo meliorem vix in Europa noſtra extare puto.

Porro, verſionem Latinam Porti infinitis in locis emendavimus, reſecta ubique inutili, qua luxuriabat, paraphraſi. Ultimam tamen limam, propter temporis anguſtiam,

guſtiam, ei adhibere non potuimus. Unde, ſi quos forte errores vel reliquimus, vel ipſi commiſimus, eos æquus Lector nobis facile condonabit; reputans, quam difficile ſit & lubricum, moliri verſionem fragmentorum, quorum ſenſus obſcurus plerumque eſt & mutilus.

In Notis noſtris brevitati, quantum fieri potuit, ſtuduimus, idque operam præcipue dedimus, ut Suidam partim ex Mſtis; partim ex Scriptoribus, ex quibus Fragmenta ſumpta ſunt; & partim ex ingenio emendaremus. Tranſtulimus autem in Notas noſtras ea, quæ Illuſtriſſ. Pearſonius, magnum illud Orbis literati decus, ad marginem Suidæ ſui, qui hic Cantabrigiæ in Bibliotheca Collegii Trinitatis adſervatur, annotaverat: addito ubique ejus nomine. Perlegerat Vir ille Magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: unde obſervationes ejus magno nobis uſui fuerunt.

Ex Notis Æmilii Porti ea excerpſimus, quæ ad rem facere, & alicujus momenti nobis eſſe videbantur. Sunt enim annotationes ejus leviores plerumque, & tironibus tantum aptæ; quibus proinde Suidam onerare noluimus.

Habes inſtituti noſtri rationem, benevole Lector. Illud, antequam Præfationem hanc finiam, paucis addam: Me per quadriennium, & eo amplius, in celeberrima hac Academia Cantabrigienſi vixiſſe; in qua omnium ea fuit erga me humanitas & comitas, ut nuſquam majorem me expertum eſſe fatear.

Ingratus ſane eſſem, niſi id publice omnibus teſtatum facerem, & ſimul profiterer, in magna me felicitatis parte ponere, tot viris, eruditione, pietate, & virtute inſignibus hic in Anglia innotuiſſe. Faxit Deus O. M. ut virtus & eruditio tum hic, tum alibi magis magiſque creſcant; præſertim hoc tempore, quo ob licentiam ſeculi in deterius ruentis, religio & pietas, ne labefactentur, validis columinibus & illuſtribus morum exemplis indigent.

ΤΟ ΜΕΝ ΠΑΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ΣΟΥΙΔΑ· ΟΙ ΔΕ ΣΥΝΤΑΞΑΜΕΝΟΙ
τοῦτο ἄνδρες σοφοί·

Εὔδημος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.
Ἑλλάδιος, ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.
Εὐγένιος, Αὐγουστοπόλεως, τῆς ἐν Φρυγίᾳ, παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον.
Ζώσιμος Γαζαῖος, λέξεις ῥητορικὰς, κατὰ στοιχεῖον.
Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχεῖον.
Λογγῖνος ὁ Κάσσιος, λέξεις κατὰ στοιχεῖον.
Λούπερκος Βηρύτιος, Ἀττικὰς λέξεις.
Ἰουστῖνος Ἰούλιος, σοφιστὴς, ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν, βιβλίων ἐνενήκοντα ἑνός.
Πάκατος, περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ στοιχεῖον.
Πάμφιλος, λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐνενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε στοιχείου ἕως τοῦ ω. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α, μέχρι τοῦ δ, Ζωπυρίων ἐπεποιήκει.
Πωλίων Ἀλεξανδρεὺς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον.

PRÆSENS LIBER EST SUIDÆ:
QUI VERO IPSUM COMPOSUERUNT,
Viri docti hi fuerunt:

Eudemus Rhetor, de Vocabulis, ordine Alphabetico.
Helladius, Theodoſii Junioris tempore, ſimiliter.
Eugenius, Auguſtopoli urbe Phrygiæ oriundus, Miſcellaneam dictionem, ordine alphabetico.
Zoſimus Gazæus, Voces Rhetoricas, ordine alphabetico.
Cæcilius Sicilienſis, Vocabulorum delectum, ordine alphabetico.
Longinus Caſſius, Vocabula ordine alphabetico.
Lupercus Berytius, Voces Atticas.
Juſtinus Julius Sophiſta, Pamphili Gloſſarum compendium, libris xci.
Pacatus, de conſuetudine Attica, ordine alphabetico.
Pamphilus, Pratum dictionum, libris xcv. conſtans. Eſt autem ab ε elemento uſque ad ω. Nam reliqua ab initio literæ α uſque ad δ, Zopyrio fecit.
Pollio Alexandrinus, Collectionem vocum Atticarum, ordine alphabetico.

---

* *In Præfatione ad Lectorem, ubi de prioribus Editionibus Suidæ ago, dixi, Hieronymum Wolfium verſionem ſuam Latinam Suidæ primum publicaſſe Anno* 1545. *cum id ab eo factum fuerit Anno* 1564. *ut diſcimus ex Præfatione ipſius Wolphii, Editioni ultimæ præfixa.*

Ο ΧΑΛΚΟΤΥΠΟΣ ΤΟΙΣ
ἀναλεξομένοις εὐπράττειν.

ΕΠΕΙΔΗ ἐπὶ τουτουῒ τοῦ Σουΐδα οὐχ ἡ αὐτὴ τάξις θεωρεῖται τῶν γραμμάτων, ἥτις καὶ ἐπὶ τῆς ἀλφαβήτου, ἀλλ' ἄλλη τις καὶ διάφορος· δοκῶ μοι ὠφέλιμόν τι ποιήσειν τοὺς σπουδαίους, εἰ νῦν ὑποθήσομαι, τίνα τρόπον ἐνταῦθα ἕπονται ἀλλήλοις τά τε γράμματα, καὶ αἱ δίφθογγοι. καὶ πρῶτον μὲν τὰ τῆς ἀλφαβήτου ὁμοῦ ἅπαντα, ὡς ἕπεται ἀλλήλοις ἐφεξῆς· ἔπειτα δὲ, ἰδίᾳ ἕκαστα τῶν εἰρημένων, ὧδε.

TYPOGRAPHUS
Lectoribus S.

QUONIAM in hoc Suida non idem literarum ordo ſpectatur, qui & in Alphabeto communi cernitur; ſed alius quidam, & diverſus: exiſtimo me literarum ſtudioſis rem utilem gratamque facturum, ſi nunc moneam, quonam modo hic literæ ſingulæ & diphthongi aliæ alias ſequantur. Ac primum quidem, quomodo omnes alphabeti literæ ſimul omnes ordine aliæ alias ſequantur; deinde vero, quomodo ſeparatim ſingulæ dictæ literæ collocentur: ſic, ut ſequitur.

A. β. γ. δ. αι. ε. ζ. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.	A. β. γ. δ. &c. ut in Græco textu ſcribitur.
Τὸ α μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐφεξῆς ὧδε. α. β. γ. δ. ε. ζ. ει. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. υ. φ. χ. ψ.	A. ſolum, & cum aliis literis deinceps ita poſitum, ut ſequitur, α. β. γ. &c. ut in Græco textu.
Τὸ β μετὰ τῶν α. δ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.	B. cum α. δ. αι. &c.
Τὸ γ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. υ.	Γ. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ δ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. μ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.	Δ. cum α. αυ. αι. &c.
Ἡ αι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. αι. ε. ζ. ει. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.	Αι. diphthongus cum α. β. γ. &c.
Τὸ ε μετὰ τῶν α. αυ. β. δ. γ. ε. ζ. ει. η. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. οι. ευ. φ. χ. ψ.	E. cum α. αυ. &c.
Τὸ ζ μετὰ τῶν α. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ω. υ.	Z. cum α. ε. &c.
Ἡ ει μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. η. θ. κ. λ. μ. ξ. ο. ω. π. ρ. σ. τ. φ. χ.	Ει. cum α. β. γ. &c.
Τὸ η μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ει. ι. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. οι. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.	H. cum α. β. γ. &c.
Τὸ ι μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. ει. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. ου. ω. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.	I. cum α. β. γ. &c.
Τὸ θ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.	Θ. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ κ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ω. ρ. τ. οι. υ.	K. cum α. αι. ε. &c.
Τὸ λ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.	Λ. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ μ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. ν. ο. ω. οι. ψ. υ.	M. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ ν μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.	N. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ ξ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. υ.	Ξ. cum α. αι. ε. &c.
Τὸ ο μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ζ. θ. οι. κ. λ. μ. ν. ξ. ι. ἐν διφθόγγῳ. π. ρ. σ. τ. υ. ἐν διφθόγγῳ. φ. χ. ψ.	O. cum α. β. &c.
Τὸ ω μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.	Ω. cum α. β. γ. &c.
Τὸ π μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ει. η. ι. λ. ν. ο. ου. ω. ωϋ. ρ. τ. οι. υ.	Π. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ ρ μετὰ τῶν α. αι. ε. ει. η. ι. ο. ου. ω. οι. υ.	P. cum α. αι. ε. &c.
Τὸ σ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. κ. μ. ο. ου. ω. π. τ. υ. φ. χ.	Σ. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ τ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. λ. μ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.	T. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ υ μετὰ τῶν α. β. γ. δ. ει. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. ω. π. ρ. σ. οι. φ. ψ.	Υ. cum α. β. γ. &c.
Τὸ φ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. λ. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.	Φ. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ χ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. θ. λ. ν. ο. ου. ω. ρ. οι. υ.	X. cum α. αυ. αι. &c.
Τὸ ψ μετὰ τῶν α. αυ. αι. ε. ευ. ει. η. ι. ου. ω. οι. υ.	Ψ. cum α. αυ. αι. &c.

[1]ΣΟΥΙΔΑΣ.

Α Α

Aristoph.
2. Plut. 1052

2 Ἂ παρ᾽ Ἀριστοφάνει, ἐπίρρημα μετ᾽ ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Ἂ ἂ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. Τὸ ἂ ἂ, κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ᾽ ἕνωσιν. ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν. δύο ὀξειῶν. Καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὄν, ψιλοῦται. Τὸ δὲ ἇ ἇ, θαυμαστικόν, δασύνεται, ὡς ἐν Ἐπιγράμματί φησιν Ἀγαθίας· 3 Ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. 4 Περισπασθὲν δὲ καὶ ψιλῶς δηλοῖ εἴθε. Καλλίμαχος· 5 Ἆ πάντως ἵνα γῆρας. Καὶ τὸ ὦ. Ὅμηρος· 6 Ἆ δειλή τι κακῶν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολύ, καὶ μέγα παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ· 7 Ἆ δέκα ταύρους. Βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἅτινα. ὡς παρ᾽ Ἱπποκράτει. Παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ, ἴδια. Παρ᾽ Ὁμήρῳ τὰ ἑαυ-

3. Brunck. An.
III. 46. Ep. 38

A A

Ἂ Apud Ariſtophanem eſt adverbium terrentis, atque dehortantis. Ἂ, ἂ, *facem ne mihi admove*. Hoc ἂ, ἂ, diviſim, non conjunctim legendum eſt. Quinetiam utrumque tenui ſpiritu notandum. Si enim una eſſet orationis pars, & conjunctim legeretur, non indigeret duobus tonis, ſive duobus acutis. Atque hoc quidem ἂ, ἂ, cum eſt terrentis, tenui ſpiritu notatur. At ἇ, ἇ, quod eſt admirantis adverbium, denſo ſpiritu notatur, ut in Epigrammate dicit Agathias: *Ha, valde audax cera finxit*. Circumflexum vero, & tenui ſpiritu notatum ἆ, ſignificat *utinam*. Callimachus; Ἆ (*utinam*) πάντως ἵνα γῆρας. Significat etiam *O*. Homerus: *O miſeram te malorum cauſa*. Significat etiam *multum*, & *magnum* apud Archilochum: *Decem magnos tauros*. Correptum vero, & aſpero ſpiritu notatum ſignificat ἅτινα, *quæcunque*, ut apud Hippocratem. Apud Democritum vero ſignificat, ἴδια, *pro-*

Ἆ τὸ Ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ
τὸ εἴθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρη-
ται· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον. ὡς
Ὅμηρος· ἆ δειλοί· Βραχέως δὲ καὶ
δασέως ἐκφερόμενον ἅτινα σημαί-
νει. Παρὰ δὲ Δ. ἴδια. καὶ παρ᾽ Ὁμή-
ρῳ δὲ τὰ ἑαυτοῦ.

NOTÆ.

1 ΣΟΥΙΔΑΣ] Lexici hujus compilatorem ab aliis *Suidam*, ab aliis vero *Sudam* vocari conſtat. *Suidas* vocatur ab Euſtathio, Homeri interprete, qui in ampliſſimo ad Poetam iſtum commentario decies eum laudat: quo nomine etiam in omnibus editionibus vulgatis, & in plerorumque recentiorum ſcriptis (ſunt enim, quibus *Sudæ* nomen placeat, ut Cœlio Rhodigino, Florenti Chriſtiano, Cujacio, & nonnullis aliis) eundem appellari videas. Tres Codices MSS. Bibliothecæ Reg. Pariſ. nec non Codex Colbertinus, *Suda* nomen præferunt; quod tamen non obſtitit, quo minus nomen *Suidæ* in editione hac retinendum putaverim, tum, quoniam id præ altero uſu magis receptum eſſe videbam; tum, quoniam parum intereſſe arbitrabar, utrum nomen Collectaneis his præſcriberetur.

2 Ἂ παρ᾽ Ἀριστοφάνει] Apud Ariſtophanem in *Pluto*, pag. 49. Edit. Baſil. ita ſcriptum legitur, Γρ. Ἂ, ἂ. Τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. ubi Scholiaſta: Ἂ, ἂ. ἐπίρρημα ἐκπλήξεως, καὶ κελεύσεως P.

3 Ἆ μέγα τολμήεις] Senſus hujus fragmenti petendus eſt ex v. Σκοπῶν, ubi & præcedentia leguntur. Locum integrum apponam:

Ἄσκοπον, ἀγγελίαρχον, ἀσώματον, εἴδεϊ μορφῆς
Ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο.

Unde apparet, fragmentum hoc intelligendum eſſe de cera, in qua imago Dei ab artifice erat expreſſa. Cæterum, unde Suidas Epigramma hoc depromſerit, inveſtigare non potui. Nam non ſolum in Anthologia Epigrammatum edita illud fruſtra quæſiveris, ſed nec in inedita id a me lectum eſſe memini.

4 Περισπασθὲν δὲ] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli hujus, deſunt in Editione Mediolanenſi: eademque deſiderantur in 3. Codd. Pariſienſibus. Unde precario iſta locum in hac editione retinuiſſe lector ſciat velim, quoniam non dubito, ea a recentioribus Suidæ adſuta fuiſſe.

5 Ἆ πάντως] Apud Heſychium & Phavorinum legitur, Ἆ πάντα συνάγειρας. Sed ex neutra lectione, propter brevitatem apoſpaſmatii, commodum aliquem ſenſum elicere queas. Quæ ratio eſt, quare putaverim, locum hunc ἀνερμήνευτον potius relinquendum eſſe, quam meras de eo conjecturas, ut Portus fecerat, Lectori propinandas.

6 Ἆ δειλή τι] Apud Homerum, Od. γ. 351. legitur, Ἆ δειλοί τι κακὸν τόδε πάσχετε; uti etiam hic legendum eſt.

7 Apud Phavorinum fragmentum hoc ſic legitur: Ἆ ἴα δ᾽ εἰς τι ταύρους. Si integer Archilochi locus exſtaret, facile dijudicatu foret, utra lectio præferenda eſſet.

τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. τάσσεται δὲ τὸ ἃ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν. ὡς καὶ παρ' Ε. ἐν Μηδείαι· Πράξασα μέλλω, καὶ τυχοῦσα ἃ βούλομαι. οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς λέγων· Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. εἰ δὲ ψ. π. τὸ νῦν σ. Βραχέως δὲ καὶ ψ. σ. α. ἀρνητικήν. Photius.

τοῦ· [1] Τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν [2] Μηδείᾳ· Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· +Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. Εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν τὸ νῦν σημαίνει. ὡς ἐν Εὐκλοῦ τοῦ χρησμολόγου ποιήματι. Βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν.

Ἀαγές. Sic Phot.

Ἀαγές. ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

Ἀάδειν. ὀ. ἀπορεῖν. ἀδικεῖν ἀσιτεῖν. Phot.

Ἀάδειν. [3] ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀσιτεῖν.

Ἀάλιον. α. ἀκρατές. Phot.

Ἀάλιον. ἄτακτον, ἀκρατές. ἅλιον δὲ, τὸ μάταιον.

Ἄαπτον. ἰσχυρόν. βαρύ. χαλεπόν. οἱ δὲ ἀπλήστον. καὶ χεῖρας ἀάπτους. μεγάλας. ἀπροσπελάστους, ὧν οὐχ ἅψαιτό τις. εἰ δὲ ψιλωθείη, τὰς ἀπτοήτους. οἱ δὲ ἄαπτον. ἄπειρον. ἀπέραντον. Phot.

Ἄαπτος. ἀβλαβής. Ἡρωδιανός φησι περὶ τοῦ ἄαπτος, ὅτι γίνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάπτω, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι. Ἄαπτος, ὃν οὐδεὶς δύναται βλάψαι. ἢ, οὐχὶ κατὰ στέρησιν ἐκληπτέον τὸ α, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. ἵν' ᾖ, ὁ μεγάλα δυνάμενος βλάπτειν. ὥστε τὸ μὲν πρῶτον δηλοῖ πάθος· τὸ δὲ δεύτερον, ἐνέργειαν. Λέγεται δὲ καὶ ἄαπτος, κατὰ στέρησιν, ὁ ἄψαυστος.

Ἀαρών. ὄνομα κύριον.

Ἀασάμην. [4] ἥμαρτον, ἐσφάλην, ἐβλάβην, ἄτῃ περιέπεσον.

Ἀάσαι. τ. σ. κ. κ. β. λυπῆσαι. Phot.

Ἀάσαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.

Ἀάσχετος. ἀκράτητος.

[5] Ἄατος. ἀβλαβής.

Ἄβαι. πόλις Φωκική. ἐκλήθη δὲ, ἀπὸ ἥρωος Ἄβα.

Ἄβαζος. ἥσυχος. ἤγουν ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι λέγειν.

Ἀβαήρ. ὁ λεπτός.

Ἀβακήμων. ὁ μωρός.

Ἀβακαῖνον. πόλις Σικελίας.

Ἀβάκησαν. [6] ἠγνόησαν, ἠσυνέτησαν.

Ἀββακούμ. [7] πατὴρ ἐγέρσεως. τὸ μὲν γὰρ Ἀββᾶ, σημαίνει πατήρ· τὸ δὲ Κοὺμ, ἔγερσις. ὡς καὶ παρὰ τῷ θείῳ [8] Εὐαγγελίῳ· Ταλιθὰ, κούμ. ἤγουν ἡ παῖς ἐγείρου. Ὅθεν δῆλον, ὅτι διὰ τῶν δύο ββ γραπτέον τὸ Ἀββακούμ.

[9] Ἀβάλε. εἴθε ἀβάλε.

pria. Apud Homerum idem valet ac τὰ ἑαυτοῦ; *ſua*; ut, *ſuas ad ædes unuſquiſque profectus eſt.* 2 Med. 763. Ponitur etiam pro ὧν, *quorum*, vel *quarum*, ut apud Euripidem in *Medea*: *Peractis illis, quæ* +O. Col. 1106. *ſum peractura, & compos facta illorum, quæ cupio.* Et apud Sophoclem: *Petis, quæ conſequeris.* Si vero [τὸ ἃ] tenui ſpiritu notetur, & ſit circumflexum, ſignificat *Nunc*: ut in Eucli Vatis poemate. Correptum vero [τὸ ἀ,] & tenui ſpiritu notatum, ſignificat enunciationem negativam.

Ἀαγές. Non fractum. Firmum.

Ἀάδειν. Turbare, Injuria affici, Inopia laborare, A cibo abſtinere.

Ἀάλιον. Incompoſitum, impotens. Ἄλιον vero, vanum.

Ἄαπτος. Intactus, Illæſus. Herodianus ait, vocem hanc Ἄαπτος deduci a verbo ἰάπτω, quod ſignificat lædo, addito α, vim privationis habente, & ſubtracta litera ι. Ἄαπτος, quem nullus lædere poteſt. Vel illud α, non privationem, ſed intentionem hic ſignificat, ita ut denotetur ille, qui aliquem valde lædere poteſt. Itaque, prius quidem denotat paſſionem; poſterius vero, actionem. Dicitur tamen & ἄαπτος per privationem, is, qui intactus eſt.

Ἀαρών. Aaron, nomen proprium.

Ἀασάμην. Peccavi, Lapſus ſum, Læſus ſum, In calamitatem incidi.

Ἀάσαι quatuor ſignificat: Satiare, Conſopire, Lædere, Dolore afficere.

Ἀάσχετος. Qui retineri nequit.

Ἄατος. Illæſus.

Ἄβαι. Urbs Phocenſis. Vocata autem fuit ſic ab Heroe Aba.

Ἄβαζος. Quietus. Qui videlicet privatus eſt ipſa τοῦ βάζειν, id eſt, loquendi facultate.

Ἀβαήρ. Tenuis.

Ἀβακήμων. Stultus.

Ἀβακαῖνον. Abacænum. Urbs Siciliæ.

Ἀβάκησαν. Ignorarunt, Non intellexerunt.

Ἀββακούμ. Pater excitationis. Nam vox Ἀββᾶ ſignificat Pater. Illud vero Κοὺμ, idem valet ac ἔγερσις, excitatio. Ut in divino Evangelio, Ταληθὰ, κούμ. Id eſt, *o puella, excitare.* Unde manifeſtum eſt, vocem Ἀββακοὺμ per duplex ββ ſcribendam.

Ἀβάλε. Utinam.

---

[1] Τὰ ἃ πρὸς δ.] Homerus Odyſſ. Β. 258.

[2] Μηδείᾳ] Vitioſe prius Μηδίᾳ ſcribebatur. Sic autem verſu τῆς Μηδείας 758. ſcriptum legitur, Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ὧν βούλομαι. Τὸ τυγχάνειν tamen ſæpiſſime cum accuſativo poſitum legitur. Conſule noſtrum Pindaricum Lexicum. Item apud Sophoclem in *Oedipo Tyranno*, pag. 176. Τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι. Idem in *Oedipo Colonæo.* pag. 307. Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. &c. quod a Suida obſervatum: ſed nec fabula, nec fabulæ locus notatus. *P.*

[3] Ἀάδειν] Apud Heſychium, Phavorinum, & Photium in Lexico inedito, legitur ἀαδεῖν, cum circumflexo in ultima.

[4] Ἀασάμην] Homer. Il. Ι. 116. Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ubi Schol. Ἐβλάβην, ἔβλαψα, ἠδίκησα, ἐνύβρισα. Cæterum ex Suida ſupple Heſych. in v. Ἀασάμην.

[5] Ἄατος] Euſtath. ὁ ἀβλαβής, παρὰ τὴν ἄτην στερητικῶς. ἢ ἄατος, ὁ βλαβερὸς, παρὰ τὸ ἀάσαι τὸ βλάψαι. Id eſt, ἄατος, illæſus, nomen compoſitum ex particula α privationis vim habente, & nomine ἄτη, quod damnum, ac detrimentum ſignificat. Vel ita vocatur homo noxius, qui nocet aliis, eoſque lædit. Tunc autem deductum à verbo ἀάσαι, quod lædere, atque nocere ſignificat. *P.*

[6] Ἀβάκησαν] Homer. Odyſſ. Δ. 249. οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες. ubi Schol. Ἠγνόησαν. παρὰ τὸ βάζω σχηματίζεται. ἡ λέξις τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἐστίν.

[7] Ἀββακούμ] Hæc ex Patrum aliquo, qui ſcripſit in Prophetiam Habacuc. Eſt enim Prophetæ nomen cum interpretatione. *Pearſ.*

[8] Εὐαγγελίῳ] Marci cap. 5. v. 41. *P.*

[9] Ἀβάλε.] Lego, Ἀβάλε. εἴθε, ἃ βάλε. Nihili enim ſunt, quæ hic Portus attulit. Βάλε per ſe *utinam* ſignificat; quod & ἃ. Ipſe Suidas Βάλε, εἴη, εἴθε μοι. & Heſych. Βάλε, ὁ φελλός. Lege, ὄφελον. *Pearſ.*

In Photii Cod. Reginenſ. Oxon.
Ἀάδειν

Ἄββαλεν,

763

106.

Ἄββαλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέβαλεν.

Ἀβάντειος. ὁ τοῦ Ἄβαντος. καὶ Ἀβαντιάδης.

Ἀβαντίς. ἡ Εὔβοια.

Etym. Magn. Ἄβαξι. τοῖς παρ' ἡμῖν λεγομένοις ἀβακίοις. Ὁ [1] Λογοθέτης ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκλης μαρτυρίῳ. [2] Τρύφαινα δὲ πάθει ληφθεῖσα, νεκροῖς ὁμοία πρὸς τοῖς Ἄβαξιν ὡρᾶτο κειμένη. [3] Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.

[4] Ἀββᾶ. ὁ πατήρ. Οἱ μὲν παλαιοὶ ἐκάλουν πατέρα τὸν Θεὸν ἐξ οἰκείας διανοίας (ὡς Μωϋσῆς, Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες· καὶ Μαλαχίας, ὁ Θεὸς ὃς ἐγέννησεν ἡμᾶς καὶ πατήρ·) οἱ δὲ ἐν χάριτι, ἀπὸ πνευματικῆς ἐνεργείας κινούμενοι. [5] Ὥσπερ γὰρ πνεῦμα σοφίας ἐστὶ, καθὸ σοφοὶ οἱ ἄσοφοι ἐγένοντο (καὶ δηλοῦται τοῦτο ἀπὸ τῆς διδασκαλίας) καὶ πνεῦμα δυνάμεώς ἐστι, καθὸ οἱ ἀσθενεῖς νεκροὺς ἤγειραν· καὶ πνεῦμα προφητείας, καὶ πνεῦμα γλωσσῶν· οὕτω καὶ πνεῦμα υἱοθεσίας. καὶ ὥσπερ ἴσμεν τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας, [6] ἀφ' οὗ ὁ ἔχων αὐτὸ λέγει τὰ μέλλοντα ὑπὸ τῆς χάριτος κινούμενος· οὕτω δὴ καὶ πνεῦμα υἱοθεσίας, ἀφ' οὗ ὁ λαβὼν, πατέρα καλεῖ τὸν θεὸν, ὑπὸ πνεύματος κινούμενος. [7] Ὁ δὲ βουλόμενος δεῖξαι [8] γνησιώτατον ὂν, καὶ τῇ τῶν Ἑβραίων ἐχρήσατο γλώττῃ. οὐ γὰρ εἶπε μόνον, ὁ πατὴρ, ἀλλ' ἀββᾶ ὁ πατήρ· ὅπερ τῶν παίδων μάλιστά ἐστι τῶν γνησίων πρὸς τοὺς πατέρας ῥῆμα.

[9] Ἄβαπτος. ἀστόμωτος. [10] καὶ ἀβαπτότατος, ἀστομωτότατος.

Ἄβαρις. Σκύθης, Σεύθου υἱός. συνεγράψατο δὲ [11] χρησμοὺς τοὺς καλουμένους Σκυθικούς· καὶ γάμον Ἐ-

Ἄββαλεν. Dictum pro ἀνέβαλεν. Surſum jecit.

Ἀβάντειος. Abanteus, qui pertinet ad Abantem. Et Ἀβαντιάδης, Abantiades.

Ἀβαντίς. Euboea.

Ἄβαξι. Idem ſignificat, ac apud nos Ἀβακίοις, ſive *abacis*. Logotheta in *ſanctæ Theclæ martyrio: Tryphæna vero animi dolore correpta; mortuis ſimilis ad Abaces conſpiciebatur jacens.* Proprie verò Ἄβαξ, dicitur, ὁ μὴ βάσιν ἔχων, qui nullam habet baſin.

Abaces sunt sedilia Theatri. Vid. Basilii loc. in not. 2. et Vit. Theclæ in Grab. Spicil. Patrum. T. p. 112 et Not. 2.

3 Ita Etym. Magn.

Ἀββᾶ. *Abba*, Pater. Veteres Deum vocabant *patrem* ex mente propria: ut Moyſes dicit, *Deum, qui te genuit, dereliquiſti*. Et Malachias: *Ille Deus, & Pater, qui nos genuit*. Illi vero, qui gratia præditi ſunt, Spiritus S. operatione moti id faciunt. Sicut enim datur Spiritus ſapientiæ, ſecundum quem inſipientes facti ſunt ſapientes (ut S. Scriptura nos docet); nec non Spiritus miraculorum, ſecundum quem infirmi mortuos excitarunt; Spiritusque prophetiæ, & Spiritus linguarum: ſic etiam datur Spiritus adoptionis. Et, ut novimus, Spiritum prophetiæ illum eſſe, a quo, qui eum accepit, impulſus, futura prædicit, gratia eum movente; ſic etiam Spiritum adoptionis eum intelligimus, quem qui conſecutus eſt, illo movente, Deum *patrem* appellat. Apoſtolus vero, oſtendere volens, nos eſſe vere germanos Dei filios, Hebræorum quoque voce uſus eſt. Non enim ſolum *pater* dixit, ſed *Abba pater*: qua voce liberi germani patres ſuos plerumque compellare ſolent.

Ἄβαπτος. Cujus acies durata non eſt. Et ἀβαπτότατος, idem quod ἀστομωτότατος.

Ἄβαρις. *Abaris*. Scytha, Seuthæ filius. Conſcripſit autem *Oracula*, quæ *Scythica* vocan-

---

[1] Λογοθέτης.] Cum plures fuerint Logothetæ, qui ingenii monumenta reliquerunt, cave alium hic a Suida laudari putes, quam Simeonem Metaphraſtam Logothetam, qui initio Seculi X. floruit, & multorum Sanctorum martyria & vitas literis mandavit. Hieronymus Wolfius in Præfatione ad *Excerpta Hiſtorica Suidæ*, Latine ab ipſo edita Baſil. MDLXXXI. non ſine inſigni errore exiſtimavit, citari a Suida Metochitam Logothetam, qui diu poſt, id eſt, ſeculo XIV. Sub Palæologis vixit; de qua hallucinatione nos monuit eruditiſſimus Bentleius in *Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis*, pag. 23. ad quem Lectorem remitto. Portus non ſolum hic, ſed etiam aliis in locis apud Suidam, τὸ Λογοθέτης, quod nomen appellativum eſſe putabat, interpretatus erat, *hiſtoriæ Scriptor*; pro quo nos *Logotheta* in verſione ſubſtituimus.

[2] Τρύφαινα δὲ πάθει] Locum hunc mirifice illuſtrat Baſilius Seleucienſis, Lib. 1. *de Vita S. Theclæ*, pag. 266. Edit. Pariſ. in Fol. ubi eandem hiſtoriam, quam Suidas ex Logotheta hic attingit, narrans, ait: Ἡ Τρύφαινα, καὶ τῷ μήκει τοῦ χρόνου ἀπειποῦσα, καὶ τῷ μεγέθει τῆς ἐπὶ τῇ Θέκλᾳ ἀνίας λιποψυχήσασά τε καὶ λιπαυγήσασα, ἀθρόον καταφέρεται τοῦ θεάτρου παρὰ τοὺς Ἄβακας. Τόπος δὲ ἦν οὕτω καλούμενος Ἄβακες. i. e. *Tryphæna, & temporis diuturnitate victa, & præ magnitudine doloris, Theclæ cauſa concepti, animo deficiens, & caligine oculis offuſa, ſubito de ſuperiore Theatri parte deorſum fertur, juxta Abaces, qui erat locus ita dictus.* Ex hoc loco ſimul apparet, quid vox Ἄβαξιν hic apud Suidam ſignificet: nimirum, locum olim in Theatris ita dictum. Vide etiam Ducangium in Gloſſario Græc. v. Ἄβαξ.

[3] Κυρίως δὲ ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων.] Hæc verba deſunt in MSS. Reg.

[4] Ἀββᾶ] Totus hic locus ſumptus eſt ex Chryſoſt. Homil. XIV. in cap. VIII. Epiſt. ad Rom. ut Pearſonius, literatæ Britanniæ decus quondam maximum, in notula ad marginem Suidæ ſui recte obſervaverat. Reperiet autem iſta Lector Tom. III. Oper. Chryſoſt. pag. 115. Edit. Savil. ubi cum nonnulla rectius legantur, locum hunc Suidæ inde reſtitui & emendavi.

[5] Ὥσπερ γὰρ] In prioribus editionibus ſic legitur, ὥσπερ πνεῦμα σοφίας εἶναι, cujus loco meliorem lectionem ex Chryſoſtomo ſubſtitui. Wolfius & Portus verum hujus loci ſenſum non fuerunt aſſecuti.

[6] Ἀφ' οὗ] Sic Chryſoſtomus. In prioribus editionibus vero male legitur ἀφ' ὧν.

[7] Ὁ δὲ] Pro ὁ δὴ, quod in prioribus Edit. invito ſenſu legitur, ex Chryſoſt. ſubſtitui Ὁ δὲ.

[8] Γνησιώτατον ὄν.] In Chryſoſtomo rectius, ut puto, legitur γνησιότητα, cujus lectionis ſenſum in verſione expreſſi.

[9] Ἄβαπτος.] Ferrum candens, aquæ immerſum, durius evadere notum eſt. Unde σίδηρος ἄβαπτος dicitur ferrum, cujus acies immerſione in aquam durata non eſt. Sophocles in *Ajace Flagellif.* p. 39. V. 650

Κἀγὼ γὰρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε,
Βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην στόμα,
Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός.

ubi Scholiaſta: Ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον στερεαίνεται. *P.* † Huc ſpectat illud Homeri:

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα
Φαρμάσσων. τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν.

[10] Καὶ ἀβαπτότατος, ἀστομωτότατος.] Hæc verba deſunt in Ed. Med. & 2 Codd. Pariſ.

[11] Χρησμούς.] Oraculorum Abaridis meminit Apollonius *Hiſtor. Comment.* c. 4. his verbis: Ἔγραψε δὲ καὶ χρησμοὺς, ταῖς χώραις (malim τὰς χώρας) περιερχόμενος, οἵ εἰσιν μέχρι τοῦ νῦν ὑπάρχοντες. *Scripſit etiam Oracula, varias regiones obiens, quæ hodieque exſtant.* Schol. Ariſtoph. ad *Equites*, 1. V. 725. p. 331. Ὅτε δὴ καὶ Βάριν (lege, Ἄβαριν, cum Scaligero ad Euſeb. Chron. Num. MCCCCLIV. & Mauſſaco ad Harpocrat.) φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμοὺς, τοὺς νῦν προσαγορευομένους Βάριδας (lege Ἀβάριδας.) id eſt, *Quo tempore Abarin Hyperboreum quoque legatum ſacrorum cauſa in Græciam profectum, Apollini ſerviiſſe, & ſic conſcripſiſſe ferunt Oracula, hodie Abaridis vocata.*

Ἀβάρις. Porphyr. Vit. Pythag. 28.

βρου τοῦ ποταμοῦ· καὶ καθαρμοὺς· καὶ Θεογονίαν καταλογάδην. καὶ Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέους, ἐμμέτρως. Ἧκε δὲ ἐκ Σκυθῶν εἰς Ἑλλάδα. Τούτου ὁ μυθολογούμενος [1] ὀϊστὸς, οὗ πετομένου ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μέχρι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν. ἐδόθη δὲ αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τούτου καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον [2] Ἐπιταφίῳ μνήμην πεποίηται. [3] Φασὶ δὲ, ὅτι λοιμοῦ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γενομένου, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλλησί τε καὶ Βαρβάροις, τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. Πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσι κατὰ τὴν [4] τρίτην ὀλυμπιάδα. [5] Ὅτι τοὺς Ἀβάρεις οἱ Βούλγαροι κατακράτος ἄρδην ἠφάνισαν. [6] Ὅτι οἱ [7] Ἀβάρεις οὗτοι ἐξήλασαν [8] Σαβίνωρας, μετανάσται γενόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰκούντων μὲν τὴν παρωκεανῖτιν ἀκτὴν, τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόντων διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ Ὠκεανοῦ ὁμιχλῶδες γινόμενον, καὶ γρυπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανέν. ὅπερ ἦν λόγος, μὴ πρότερον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. Διὸ δὴ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν, τοῖς πλησιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιόντων δυνατωτέρων ὄντων, οἱ τὴν ἔφοδον ὑφιστάμενοι μετανίσταντο, ὥσπερ καὶ οἱ Σαράγουροι [9] ἐλαθέντες πρὸς τοῖς [10] Ἀκτίροις Οὔννοις ἐγένοντο. Κλίνεται δὲ, Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς Ἀβάριδας, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Ἀβάρεις. ζήτει περὶ τῶν αὐτῶν, ἐν τῷ Βούλγαροι.

Ἀβαρνὶς, ὄνομα πόλεως.

Ἄβας. σοφιστὴς, Ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ Τέχνην Ῥητορικὴν καταλιπών.

Ἀβασανίστως. Dexippus. De Legat. 11.

Ἀβασάνιστος· ἀνεξέταστος, ἢ ἀγύμναστος καὶ ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ [11] ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ᾗ δοκιμάζουσι τὸ χρυσίον. Ἐχρήσατο δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας τῷ ἀβασάνιστος, ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀδύνης.

Ἀβάσκανος. ἀψευδής. ἀνεπίφθονος. [12] Ὁ δὲ

tur. Item *Nuptias Hebri Fluvii.* Item *Luſtrationes*, ſive *Expiationes*, & *Theogoniam*, oratione ſoluta. Item *Apollinis adventum ad Hyperboreos*, oratione ligata. Venit autem ex Scythia in Græciam. Hujus fertur fuiſſe illa fabulis celebrata ſagitta, cum qua ex Scythia uſque ad Hyperboreos Scythas volavit. Ab Apolline autem hæc ſagitta ipſi data fuerat. Hujus & Gregorius Theologus in Oratione funebri in Magnum Baſilium mentionem fecit. Aiunt autem, peſte per univerſum terrarum orbem graſſante, Apollinem & Græcis & Barbaris, Oraculum conſulentibus, reſpondiſſe; oportere populum Athenienſem pro omnibus vota facere. Cum igitur multæ gentes Legatos ad ipſos mitterent, & Abarin ab Hyperboreis Legatum tertia Olympiade eo veniſſe dicunt. Abaros autem Bulgari per vim funditus deleverunt. Hi autem Abari expulerant Sabinores, cum ipſi prius ex ſuis ſedibus expulſi fuiſſent a gentibus, quæ littus quidem Oceano vicinum incolebant, agrum vero proprium dereliquerant, ob nebuloſum aerem, ex Oceani reſtagnatione provenientem; quin etiam propter Gryphorum copiam, quæ apparuerat, quam rumor erat, non prius ceſſaturam, quam homines devoraſſet. His itaque malis agitati, in vicinos impetum fecerunt: cumque invadentes potentiores eſſent; illi, qui invadebantur, in aliam regionem migrarunt, quemadmodum & Saraguri ſuis ſedibus pulſi, Actiros Hunnos petiverunt. Declinatur autem Ἄβαρις, Ἀβάριδος, τοὺς Ἀβάριδας, & per apocopen Ἀβάρεις. Quære de iiſdem in v. Βούλγαροι.

Ἀβαρνίς. Abarnis. Nomen urbis.

Ἄβας. Abas Sophiſta, qui Hiſtoricos Commentarios & Artem Rhetoricam reliquit.

Ἀβασάνιστος. Inexploratus, aut Inexercitatus, & Non examinatus. Dictum eſt à βάσανος, i. e. lapide aurificum, quo aurum probatur. Ælianus in libro *de Providentia* uſus eſt voce ἀβασάνιστος de eo, qui nullis doloribus cruciatur.

Ἀβάσκανος. Non mendax. Non invidioſus.

---

[1] Ὀϊστὸς] Iamblichus *de Vita Pyth.* p. 128. tradit, Abaridem dictum fuiſſe Αἰθροβάτην, ὅτι τῷ ὀϊστῷ τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις Ἀπόλλωνος δωρηθέντι αὐτῷ ἐποχούμενος ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διέβαινεν. i. e. *Quod ſagitta Apollinis Hyperborei vectus, fluvios, maria, & loca inacceſſa tranſiret.* Plura de hoc Abaride leges apud eundem, p. 131. & alibi.

[2] Ἐπιταφίῳ.] Locus, ad quem *Suidas* hic reſpexit, exſtat p. 331. Tom. 1. Oper. Gregorii Nazianz. Edit. Pariſ. ann. MDCIX. Meminit præterea hujus Abaridis idem Gregor. Nazianz. Epiſt. VI. ad Baſilium Magnum.

[3] Φασὶ δὲ ὅτι λοιμοῦ.] Vide Harpocrat. v. Ἄβαρις, & ibi Valeſium; item *Suidam* v. Εἰρεσιώνη, & v. Προηρόσια.

[4] Τρίτην ὀλυμπ.] In uno MS. Pariſ. ſcriptum inveni, κατὰ τὴν νγ΄ ὀλυμπιάδα, i. e. *Olympiade LIII*; quod congruit cum opinione Pindari, qui, teſte Harpocratione v. Ἄβαρις, Abarin temporibus Crœſi in Græciam veniſſe tradidit. Sed de Abaridis ætate legendus eſt Illuſtr. Bentleius in Diſſertat. de Phalar. Epiſt. p. 48.

[5] Ὅτι τοὺς Ἀβάρεις.] Hæc, & quæ ſequuntur, a præcedenti articulo ſeparari debuiſſent. Non enim in iis agitur de Abaride Philoſopho, ſed gente Abarorum, ſive Avarum; quæ duo quam ſint diverſa, quivis facile videt. Multis autem in locis Lexici hujus ſimili modo peccatum eſſe video, rebus ſcilicet diverſiſſimis, quæ nihil, præter nominis appellationem, commune habent, abſque ulla diſtinctione, ſub unum articulum redactis; quæ res incautum Lectorem facile decipere poteſt.

[6] Ὅτι οἱ Ἀβάρεις.] Locus hic ſumptus eſt ex Priſci Rhetoris & Sophiſtæ Hiſtoria, quæ quidem ipſa intercidit, ſed luculenta ejus Fragmenta inter *Eclogas de Legationibus*, ab Hœſchelio editas, hodie adhuc ſuperſunt. In iis p. 43. Edit. Pariſ. ipſiſſimis verbis ea leguntur, quæ hic de Abaris narrantur: quamvis *Suidas* nonnulla habeat, quæ ibi non reperias.

P. 30. Ed. Aug. Vindel. 1603.

[7] Οἱ Ἀβάρεις.] Non ſolum Priſcus, ſed etiam alii Scriptores hanc gentem vocant Ἀβάρους & Ἄβαροι, uti etiam apud *Suidam* procul dubio legendum eſt.

[8] Σαβίνωρας.] Apud Priſcum hi vocantur Σάβιροι, qui erant gens Hunnorum, ut nos docet Agathias, Lib. III. p. 92.

[9] Ἐλαθέντες.] Apud Priſcum poſt hanc vocem additur, κατὰ ζήτησιν γῆς; uti etiam infra apud *Suidam* v. Ἀκάτιροι, ubi nonnulla ex hoc loco repetuntur.

[10] Ἀκτίροις.] In 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt Ἀκειτίροις. Apud Priſcum legitur Ἀκατίροις, uti etiam apud *Suidam* ſuo loco. Cæterum, locus hic fortaſſe rectius ſic legeretur, πρὸς τοὺς Ἀκτίρους Οὔννους παρεγένοντο, i. e. *Actiros Hunnos petiverunt*, vel, *eos adiverunt*.

[11] Ἀπὸ τῆς βασάνου] Schol. Thucyd. ad c. 20. L. 1. Ἀβασανίστως] Ἡ λέξις μετενήνεκται ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς λίθου, ἥτις τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. *Pearſ.*

[12] Ὁ δὲ μάρτυς] Hæc ſunt verba Joſephi *de Bello Judaico*, Lib. 1. c. 7. *Pearſ.*

μάρτυς ἀβάσκανος γίνεται πρὸς Καίσαρα τῶν Ἀντιπάτρου κατορθωμάτων.

Ἄβατον. ἱερόν. ἀπρόσιτον. ἔρημον. καὶ ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἄπορος.

Ἀβαχθανῆ. [1] λέξις Ἑβραϊκὴ, ἐγκαταλελειμμένος.

Ἀβδέλυκτα. τὰ μὴ μιαίνοντα. ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη, καὶ [2] δυσχεράνειε. Τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι·

Καὶ μὴν, φιλῶ γὰρ, ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε.

[3] Ἄβδηρα. θάλασσα, καὶ ὄνομα πόλεως. ὁ πολίτης Ἀβδηρίτης. καὶ Φάληρα. καὶ Κύθηρα διὰ τοῦ η. Γάδειρα δὲ, καὶ Στάγειρα, καὶ Τόπειρα, καὶ Δότειρα διὰ τῆς ει διφθόγγου.

Ἀβδίου. ὄνομα κύριον.

Ἀβέβαιος. ὁ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάτρεπτος.

Ἀβέβηλα. τὰ μὴ βάσιμα χωρία· ἱερὰ δὲ καὶ ὅσια. Βέβηλα γὰρ ἐλέγετο τὰ μὴ ὅσια, μηδὲ ἱερὰ, παντὶ δὲ βάσιμα. καὶ βέβηλοι, οἱ μὴ κεκοινωνηκότες ἱερῶν. καὶ λόγοι ἀβέβηλοι, ἀπόρρητοι. καὶ ἀβέβηλος, ὁ καθαρός.

Ἄβελ, υἱὸς Ἀδάμ. [4] οὗτος παρθένος καὶ δίκαιος ὑπῆρχε, καὶ ποιμὴν προβάτων. ἐξ ὧν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ προσαγαγὼν, καὶ δεχθεὶς, ἀναιρεῖται φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κάϊν. Ὁ Κάϊν δὲ γεωργὸς τυγχάνων, καὶ μετὰ τὴν δίκην χειρόνως βιώσας, στένων καὶ τρέμων ἦν. Ὁ γὰρ Ἄβελ τὰ πρωτότοκα τῷ Θεῷ καθιερῶν φιλόθεον μᾶλλον, ἢ φίλαυτον, ἑαυτὸν καθίστη. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἀπεδέχθη. Ὁ δὲ Κάϊν δυσσεβῶς ἑαυτῷ ἀπονέμων τὰ πρῶτα γεννήματα, τῷ θεῷ δὲ τὰ δεύτερα, εἰκότως καὶ ἀπεβλήθη. Φησὶ γάρ· Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας τινὰς, προσήνεγκε Κάϊν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς. ὥστε διὰ τοῦτο Κάϊν ἐλέγχεται, ὅτι μὴ τὰ ἀκροθίνια γεννήματα προσήνεγκε τῷ θεῷ, ἀλλὰ τὰ μεθ' ἡμέρας τινὰς, καὶ δεύτερα.

Ἀβελτεροκόκκυξ. ὁ κενὸς καὶ ἀβέλτερος.

Ἀβέλτερος. ἀνόητος. ἀσύνετος. [5] ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. Ὡς δὲ παρὰ τὸ φέρω φέρτερος, οὕτω παρὰ τὸ βάλλω, βέλτερος. Βέλτερος γὰρ ὁ φρόνιμος. Οὐ μὰ Δί' οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' [6] ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος. Μένανδρος ἐν Περινθίᾳ·

Ille vero recte & præclare ab Antipatro factorum teſtis apud Cæſarem minime invidus fuit.

Ἄβατον. Sacrum. Inacceſſum. Deſertum. Et ὁδὸς ἄβατος, Iter invium.

Ἀβαχθανῆ. Vocabulum Hebraicum, idem quod ἐγκαταλελειμμένος. *i. e.* Derelictus.

Ἀβδέλυκτα. Quæ non polluunt. Quæ quis non abominetur, nec iniquo animo ferat. Eſt autem vox Tragicis familiaris. Æſchylus in Myrmidonibus:

Atqui ego iſta (amo enim,) nequaquam abominor.

Ἄβδηρα. Abdera. Mare. Et nomen urbis. Civis, Abderita. Dicitur autem & Φάληρα, & Κύθηρα, per η. Γάδειρα vero, & Στάγειρα, & Τόπειρα, & Δότειρα per ει diphthongum ſcribuntur.

Ἀβδίου. Abdiou. Nomen proprium.

Ἀβέβαιος. Inconſtans, & qui facile mutatur.

Ἀβέβηλα. Non pervia loca, ſeu, per quæ non licet ire, ſed ſacra, & ſancta. Βέβηλα enim dicebantur, non ſancta, neque ſacra loca, ſed cuilibet pervia. Et Βέβηλοι vocabantur, qui ſacrorum participes non erant, ſeu, profani. Et Λόγοι ἀβέβηλοι, ſermones arcani. Item ἀβέβηλος, purus.

Ammonius V. Ἀβέβηλα.

Ἄβελ. Abel, filius Adami. Hic caſtus & juſtus erat, & paſtor ovium, ex quibus ſacrificium Deo cum obtuliſſet, idque ei acceptum fuiſſet, a fratre Cain per invidiam interfectus fuit. Cain vero, agricola, poſt judicium deterius vivens, perpetuo gemuit & tremuit. Abel enim primogenitos fœtus Deo conſecrans, ſe Dei, quam ſui ipſius, amantiorem eſſe demonſtravit. Quamobrem etiam ob bonam ipſius voluntatem Deo acceptus fuit. Cain vero, impie ſibi ipſi attribuens primos fructus, ipſi vero Deo ſecundos offerens, jure rejectus fuit. Dicit enim Scriptura: *Et factum eſt poſt aliquot dies, & obtulit Cain de fructibus terræ.* Itaque eam ob cauſam Cain reprehenditur, quod non primitias frugum, ſed ſecundas fruges, & poſt aliquot dies natas, Deo obtuliſſet.

Philo Jud. I. 197.

Ἀβελτεροκόκκυξ. Vanus, & ſtolidus.

Ἀβέλτερος. Inſipiens. Intelligentiæ expers. Qui non cognoſcit id, quod melius eſt. (Uti autem a φέρω fit φέρτερος, ſic a βάλλω, βέλτερος: Nam βέλτερος ſignificat *prudentem.*) Non per Jovem avarus & inconſideratus, ſed inſipiens & fatuus, cum faſtu inani. Menander in *Perinthia:*

Toup. Vol. I. pag. 9. Edit. Oxon. 1790.

Cleric. p. 148. Bentl. p. 61. Grot.

---

[1] Ἀβαχθανῆ] Reſpicit Matth. XXVIII. 46. ubi tamen legitur Σαβαχθανί. Sed ita Græci, linguæ Syriacæ ignari, nonnunquam ſcripſere, ut apud Epiphanium, p. 338. Ἠλὶ, ἠλὶ, λημᾶς ἀβαχθανί. *Pearſ.*

[2] Δυσχεράνειε] Hanc lectionem ex 2 MSS. & Edit. Med. revocavi. In cæteris enim Editionibus, præter Mediolanenſem, legitur δυσχεραίνῃ.

[3] Ἄβδηρα. θάλασσα.] Herodotus lib. 1. 43. 22. de Teiis verba faciens, hæc ſcribit, Ἐσβάντες πάντες ἐς τὰ πλοῖα, οἴχοντο πλέοντες ἐπὶ τῆς Θρηΐκης. καὶ ἐνθαῦτα ἔκτισαν πόλιν Ἄβδηρα. *Id eſt, Ingreſſi omnes navigia, abierunt navigantes in Thraciam, atque hic urbem Abdera condiderunt.* Ergo τὰ Ἄβδηρα, τῶν Ἀβδήρων, genere neutro dictum. Ab hac autem urbe, quam mare Thracium alluebat, ut veriſimile videtur, ipſum quoque mare Abdera nominatum: quod minime παράδοξον. Sic igitur apud Suidam locus intelligendus. Nam Ἄβδηρα per ſe poſitum, pro mari ſumptum, apud nullos (quod ſciam) ſcriptores invenietur. Οἱ λεξικογράφοι, καὶ γεωγράφοι tacent. Quare lector monendus. *P.* † Vide Stephanum in v. & ibi Holſtenium.

[4] Οὗτος παρθένος.] Obſervandum (quod in vulgatis lexicis non traditur) hanc vocem παρθένος non ſolum fœmineo genere efferri, ut puella virgo ſignificetur, ſed etiam maſculo, maribuſque tribui, qui nullam fœminarum notitiam unquam habuerunt, & qui propter vitæ caſtitatem, cœleſti regno dignam, à Latinis cœlibes appellantur. Non ſolum autem hic nomen iſtud ſic poſitum videmus: ſed & infra in voce Μελχισεδέκ. Sic etiam apud Johannem, Ἀποκαλύψεως cap. XIV. v. 4. Οὗτοί εἰσιν οἳ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν. παρθένοι γάρ εἰσιν. *P.*

[illegible] in V. Νουνοι.

[5] Ὁ τὸ βέλτιον] Hæc verba, & quæ ſequuntur, uſque ad βάλλω, βέλτερος, deſunt in MSS. Pariſ. unde ſuſpicor, ea ex margine in textum irrepſiſſe, ut multa alia apud Suidam.

[6] Ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtath. ad Odyſſ. β. p. 1448. 12.

[1] Ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
Καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ᾽ ὅτι

Οὗτος μεγαλεῖον ἐστι διαπεπραγμένος
Ἐπαβελτερώσας τὸν ποτὲ ἀβέλτερον.

πολ' ὀνλ'

Λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον, τὴν ἀβελτηρίαν. Ἀλεξανδρείδης Ἑλένῃ.

Ἀναξανδρείδης Τ.

Ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος ὅτι βούλει λέγε.
Ὦ Ἡράκλεις [2] ἀβελτηρίου τεμενικοῦ.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις.

Καὶ ἀβελτηρία, ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀνοησία. Μένανδρος. [3] Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ τῶν πολεμίων, εὔχεσθαι νίκην.

Ἀβελτερώτατος. [4] Ἀριστοφάνης.
Τέως δ᾽ ἀβελτερώτατοι
Κεχηνότες Μαμμάκουθοι
Μελιτίδαι κάθηνται.

4. Ar. Ran. 989.

Ἀβέλτερος νοῦς.⁵ χαῦνος, εὐήθης, νέος.⁶

⁵ ἀνοῦς. 6 Hesych. V. Νέος.

Ἀβέρβηλος. ὁ ἀκατάστατος. Λέγεται δὲ καὶ [5] Ἀβύρβηλον. ἀναίσχυντον, ἀπεχθές.

Ἀβεσαλών, ὄνομα κύριον. ὃς τοῦ ἰδίου πατρὸς Δαβὶδ κατεξανέστη, καὶ ἀνῃρέθη ἐν τῷ πολέμῳ.

Ἀβειρών. ὄνομα κύριον.

Ἀβηρωθαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀβής. ὁ ἀσύνετος.

Ἀβιά. ὄνομα κύριον.

Ἀβιαδηνός. ἀπὸ πόλεως Ἀβιαδηνῆς.

Ἀβιάθαρ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίας. υἱὸς Ῥοβοὰμ, τοῦ υἱοῦ Σολομῶντος. ὃς ἐπολέμησεν Ἱεροβοὰμ τῷ δούλῳ Σολομῶντος, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀνεῖλεν [6] ἄνδρας δυνατοὺς αφ'.

Ἀβίγας. ποταμός.

Ἀβιέζερ. ὄνομα κύριον.

[7] Ἀβιμέλεχ. ὄνομα κύριον. υἱὸς Γεδεών. οὗτος ἐπάταξε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐλευθέρων, ἄνδρας ο' ἐπὶ λίθον ἕνα. ἐξ ὧν οὐκ ἀπελείφθη πλὴν Ἰωάθαμ τοῦ νεωτέρου διαδράντος. ὃς καὶ παραπορευομένου τοῦ Ἀβιμέλεχ μετὰ τοῦ λαοῦ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τὴν

Quicunque nactus Dominum segnem
Et levem, decipit eum famulus, neſcio quodnam
Iſte magnum facinus fecerit,
Quod in majorem ſtultitiam impulerit jam ante ſtultum.

Ἀβελτηρίαν vero quidam etiam ἀβελτήριον vocant. Alexandrides *Helena*:

Anchora, lembus, vas quodcunque vis, dic.
O Hercules, amentiam grandem.
Sed neque magnitudinem dicere quis poſſit.

Et ἀβελτηρία dicitur amentia, vel inſipientia. Menander: *Eo veſaniæ progreſſi ſunt, ut a ſeſe invicem magis, quam ab hoſtibus, victoriam reportare optarent.*

Ἀβελτερώτατος. Stupidiſſimus. Ariſtophanes:
Interea vero ſtupidiſſimi,
Hiantes ut Mammacuthi
Et Melitidæ ſedent.

Ἀβέλτερος νοῦς, Stupida mens. Inanis. Fatua. Juvenilis.

Ἀβέρβηλος. Incompoſitus. Dicitur etiam Ἀβύρβηλον, Impudens, Inviſum.

Ἀβεσαλών. Abeſalon. Nomen proprium viri, qui in ſuum patrem Davidem excitata ſeditione inſurrexit, & in bello interfectus eſt.

Ἀβειρών. Abiron. Nomen proprium.

Ἀβηρωθαῖος. Aberothæus. Nomen propr.

Ἀβής. Inſipiens.

Ἀβιά. Abia. Nomen proprium.

Ἀβιαδηνός. Abiadenus, ab urbe Abiadena ſic dictus.

Ἀβιάθαρ. Abiathar. Nomen proprium.

Ἀβίας. Abias. Roboami filius, Solomonis nepos, qui bellum intulit Hieroboamo, Solomonis ſubdito, & uno die ſuſtulit quingenta millia fortium virorum.

Ἀβίγας. Abigas, fluvius.

Ἀβιέζερ. Abiezer. Nomen proprium.

Ἀβιμέλεχ. Abimelech. Nomen proprium. Filius Gedeonis. Hic interfecit ſuos fratres, ex ingenuis mulieribus procreatos, LXX. viros, ſupra lapidem unum: de quibus nullus relictus eſt præter Joathamum, minimum natu, qui aufugit, &, prætereunte Abimelecho cum po-

---

1 Ὅστις παραλαβὼν] Sunt ſenarii Iambici, in quorum ultimo, ut labans metrum fulciatur, lege τὸν πρὸ τοῦ ἀβέλτερον, vel ſimile quid.

2 Ἀβελτηρίου τεμενικοῦ] Iambum hunc eſſe corruptum, vel metri lex quemvis doceat. Quomodo autem ſit reſtituendus, jam non ſuccurrit. Portus pro ἀβελτηρίου legit ἀβελτηρίου, & pro τεμενικοῦ, τοῦ μανικοῦ; quod arrideret, ſi probari poſſet, ſyllabam primam in μανικοῦ aliquando eſſe longam.

3 Εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας] Hæc verba Portus infeliciter admodum in Iambos redigere tentavit, cum ſint Menandri, non Comici, ſed Hiſtorici, ex quo non pauca loca in hoc Lexicum tranſlata ſunt. Non exſtat autem hæc ῥῆσις in *Excerptis Legationibus*, quæ ex Menandri hiſtoria hodie ſuperſtites ſunt: unde dubium non eſt, Suidam ex integra ejus hiſtoria, quæ temporum injuria intercidit, locum hunc deſcripſiſſe.

4 Ἀριστοφάνης.] Apud Ariſtoph. ἐν Βατρ. p. 169. 10. ſic legitur:
Τέως δ᾽ ἀβελτερώτεροι
Κεχηνότες Μαμμάκουθοι,
Καὶ Μελιτίδαι κάθηνται.
In hoc loco propter metrum legendum eſt Μαμμάκυθοι, ut in Editione principe Ariſtophanis Aldina, & apud Heſych. recte legitur. Verſus ultimus apud Suidam recte ſe habet, & τὸ καὶ apud Ariſtoph. delendum, quoniam ſyllaba ſecunda in Μελιτίδαι eſt longa, ut apparet ex hoc verſu ejuſdem Comici in *Ran.* p. 180. Σκολιῶν Μελήτου [καὶ] Καρικῶν αὐλημάτων: ubi itidem τὸ καὶ delendum eſt, tam ob legem metri & ſenſum, quam auctoritatem Suidæ in v. Μέλιτος, & Βουπαλίων & Μαμμάκουθος, ut optime me monuit eruditiſſ. Bentlejus.

V. 1302.

5 Ἀβύρβηλον] In prioribus Edit. legitur ἀβέρβηλον. Sed in 2. MSS. Pariſ. ἀβύρβηλον ſcriptum inveni. Vid. Suid. infra v. Ἀβύρβηλον.

6 Ἄνδρας δυνατοὺς αφ'] Portus hunc locum verterat, *mille & quingentos viros*, cum debuiſſet, *quingenta millia*. Nam 2. Chron. XIII. expreſſe legitur, πεντακόσιαι χιλιάδες. Et Joſeph. Antiq. l. VIII. c. 5. πεντήκοντα μυριάδες, i. e. 500000. Unde apud Suidam pro αφ, melius ſcribetur Φ, quippe qua nota numerus modo dictus apud Græcos ſignificatur. *Pearſ.*

7 Ἀβιμέλεχ] Totus hic locus ex cap. IX. *Judic.* tranſcriptus eſt.

κορυφὴν τοῦ ὄρους, καὶ ἐπάρας τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ἔφη πρὸς αὐτοὺς παραβολὴν τοιαύτην. Ἀκούσατέ μου ἄνδρες Σικίμων, καὶ ἀκούσει ὑμῶν ὁ θεός. Πορευόμενα ἐπορεύθησαν τὰ ξύλα, τοῦ χρίσαι βασιλέα ἐφ' ἑαυτῶν. καὶ εἶπεν τῇ ἐλαίᾳ, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἐλαία, ἀφεῖσα τὴν πιότητά μου, ἣν ἐδόξασεν ἐν ἐμοὶ ὁ θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα τῇ συκῇ, δεῦρο, βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ συκῆ, ἀφεῖσα τὴν γλυκύτητά μου, καὶ τὸ γέννημά μου τὸ ἀγαθὸν, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπον τὰ ξύλα πρὸς τὴν ἄμπελον, δεῦρο βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν αὐτοῖς ἡ ἄμπελος, ἀφεῖσα τὸν οἶνόν μου, καὶ τὴν εὐφροσύνην τῶν ἀνθρώπων, πορευθῶ ἄρχειν τῶν ξύλων; Καὶ εἶπεν πάντα τὰ ξύλα τῇ ῥάμνῳ, δεῦρο, σὺ βασίλευσον ἐφ' ἡμῶν. καὶ εἶπεν ἡ ῥάμνος πρὸς τὰ ξύλα, εἰ ἐν ἀληθείᾳ χρίετέ με ὑμεῖς τοῦ βασιλεύειν ἐφ' ὑμῶν, δεῦτε, ὑπόστητε ἐν τῇ σκιᾷ μου. καὶ εἰ μὴ, ἐξέλθῃ πῦρ ἀπ' ἐμοῦ, καὶ καταφάγῃ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου. Καὶ νῦν εἰ ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὁσιότητι ἐποιήσατε μετὰ τοῦ πατρός μου, καὶ μετὰ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἐβασιλεύσατε τὸν Ἀβιμέλεχ υἱὸν τῆς παιδίσκης αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας Σικίμων, εὐφρανθείητε ἐν αὐτῷ, καὶ εὐφρανθείη γε καὶ αὐτὸς ἐν ὑμῖν· εἰ δὲ μὴ, ἐξέλθοι πῦρ ἐξ Ἀβιμέλεχ, καὶ καταφάγοι τοὺς ἄρχοντας ὑμῶν, καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν. καὶ ἐξέλθοι πῦρ ἐκ τῶν ἀνδρῶν Σικίμων, καὶ καταφάγοι τὸν Ἀβιμέλεχ. καὶ ἀπέδρα Ἰωάθαμ ἀπὸ προσώπου Ἀβιμέλεχ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ἦρξεν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ ἔτη τρία. Καὶ ἐξαπέστειλεν ὁ θεὸς πνεῦμα πονηρὸν ἀναμέσον Ἀβιμέλεχ, καὶ ἀναμέσον ἀνδρῶν Σικίμων. Καὶ ἠθέτησαν οἱ ἄνδρες Σικίμων ἐν τῷ οἴκῳ Ἀβιμέλεχ, τοῦ ἐπαγαγεῖν ἀδικίαν καὶ τὸ αἷμα τῶν ο' υἱῶν Γεδεὼν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀβιμέλεχ. [1] Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, ὥστε καθελεῖν, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου ἐμπρῆσαι αὐτὴν, συνετρίβη τὴν κεφαλὴν, κλάσμα μύλου γυναικὸς ἐνεγκούσης κατ' αὐτοῦ. Καὶ εἶπε πρὸς τὸν αἴροντα τὰ σκεύη αὐτοῦ, σπάσον τὴν ῥομφαίαν σου, καὶ θανάτωσόν με, μή ποτε εἴπωσι, γυνὴ αὐτὸν ἀπέκτεινε. Καὶ κεντήσαν αὐτὸν τὸ παιδάριον, ἀνεῖλε. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ θεὸς τὴν πονηρίαν Ἀβιμέλεχ, ἣν ἐποίησε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἀποκτείνας τοὺς ο' ἀδελφοὺς αὐτοῦ. καὶ πᾶσαν τὴν πονηρίαν ἀνδρῶν Σικίμων ἐπέστρεψεν ὁ θεὸς εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κατὰ τὸν λόγον, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν Ἰωάθαμ.

Ἄβιλα, πόλις Φοινίκης. ἐξ ἧς ἦν [2] Διογένης ὁ διασημότατος σοφιστής. Τὸ ἐθνικὸν Ἀβιληνός.

Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος.[3] τὸ ἀντικείμενον ὄρος ἐκ τῆς

pulo, in montis cacumen aſcendit, & ſublata ſua voce, talem ad ipſos parabolam dixit. Audite me viri Sicimitæ, & Deus vos audiet. Arbores aliquando Regem ſibi creare conſtituerunt. Et oleæ dixerunt: Regnum in nos obtine. Sed ipſis olea reſpondit, an relicta mea pinguedine, quam in me Deus, & homines, celebrant, proficiſcar, ut imperem arboribus? Tunc arbores ficui dixerunt: Age, regnum in nos obtine. At ficus ipſis dixit, an relicta dulcedine mea, & meo bono fructu, proficiſcar, ut arboribus imperem? Tunc arbores viti dixerunt: Age, in nos regnum obtine. Sed vitis ipſis reſpondit, an relicto meo vino, quod homines exhilarat, abibo, ut regnum in arbores exerceam? Tandem omnes arbores rubo dixerunt: Age vero, tu in nos regnum exerce. Tunc rubus arboribus reſpondit: Si vere vos me ungitis, ut regnum obtineam in vos, agite, ſubite meam umbram. Sin minus, ignis ex me egrediatur, & devoret Libani cedros. Nunc etiam, ſi juſte, & pie cum patre meo, & cum ejus familia egiſtis, & Abimelechum, filium ancillæ ipſius, regem Sicimitarum creaſtis; ex ipſo voluptatem capiatis, & ipſe quoque ex vobis voluptatem capiat. Sin minus, ignis ex Abimelecho egrediatur, & devoret Principes veſtros, & familias ipſorum. Ex Sicimitis etiam ignis egrediatur, & devoret Abimelechum. Joathamus autem, his dictis, ex fratris ſui conſpectu aufugit. Abimelechus vero cum tres annos in Iſraelitas imperium obtinuiſſet, Deus malum ſpiritum Abimelecho & Sicimitis immiſit. Et Sicimitæ familiam Abimelechi reprobarunt, ut in ipſius caput injuſtam cædem LXX. filiorum Gedeonis converterent. Profectus enim ad oppugnandam quandam turrim, ut eam expugnaret, cum acceſſiſſet ad oſtium illius turris, ejus incendendi cauſa, contritum eſt ipſi caput, muliere molaris ſaxi fragmentum in ipſum dejiciente. Tunc autem dixit ad armigerum ſuum, ſtringe tuum gladium, & me interfice, ne fortaſſe dicant, mulier ipſum interfecit. Puer igitur illum transfixit. Et ſic Deus ultus eſt impietatem, quam Abimelechus exercuit in ſuum patrem, occiſis LXX. fratribus ſuis: pariterque omnem improbitatem Sicimitarum in ipſorum caput convertit, ſecundum orationem, & parabolam Joathami.

Ἄβιλα. Abila, Phœniciæ urbs, ex qua erat oriundus Diogenes, celeberrimus ille Sophiſta. Gentile nomen eſt, Abilenus.

Ἀβίλυξ, Ἀβίλυκος. Abilyx, Abilycis. Afri-

Ex Strabone. Vol [illegible]. I. p. 258. C.

---

[1] Καὶ γὰρ ἀπελθὼν] Hic locus in uno MS. Pariſ. ſic ſcriptus eſt: Καὶ γὰρ ἀπελθὼν πολεμῆσαι πύργον, καὶ προσεγγίσας τῇ θύρᾳ τοῦ πύργου, ἐμπρῆσαι αὐτὴν, ἔρριψε γυνὴ κλάσμα μύλου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ συνέτριψε τὸ κρανίον αὐτοῦ. καὶ ἐπιβοήσας ταχὺ εἶπε πρὸς &c.

[2] Διογένης ὁ διασημ.] Ex Stephano *de Urbibus*, v. Ἄβιλα.

3. Ἀβιλυξ : ἄκρα Ἴβηρ Λιβύης · Polybius . III . 98 . 2 .
Vol . I . p. 610 .

Λιβύης τῇ Κάλπῃ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κατὰ τὸν πορθμὸν τῶν Γαδείρων.

Ἄβιννα. ὄνομα πόλεως.

[1] Ἄβιος. Ἀντιφῶν τὸν ἄβιον ἐπὶ τοῦ πολὺν τὸν βίον πάττει κεκτημένου. ὥσπερ καὶ Ὅμηρος, τὸ ἄξυλον, ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἀβιούδ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίωτον. κακὸν, ἀηδὲς, ὀδυνηρόν. Ὁ δὲ, ἀβιώτως εἶχεν, εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως. Καὶ ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν.

Ἀβισάκ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίσαρος. ὄνομα τόπου.

Ἄβιτος. ὄνομα κύριον. Ἄβιτος τὴν ἀσκητικὴν καλύβην ἐπήξατο.

Ἀβλεμέως. ἀφροντίστως. παρὰ τὸ μέλειν ἀμελέως, καὶ ἐν ὑπερθέσει, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀβλεμέως. Οὕτως Ὠρίων.

[2] Ἀβλεπτήματι. ἁμαρτήματι. Ὁ δὲ Φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα. τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἠνία. Καὶ ἀβλεπτοῦντες.+ Οἱ δὲ, ἀβλεπτοῦντες, καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐβοήθουν.

Ἄβληρος. ὄνομα κύριον.

[3] Ἀβλῆτα βέλη. τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν. Καὶ ἀβλῆτα ὀϊστὸν, τὸν κακόβλητον. ἢ τὸ μήπω βεβλημένον. Κλίνεται δὲ ἀβλὴς, [4] ἀβλῆτος, παρὰ τὸ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν, καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ, καὶ ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ τος. οἷον ἀβλὴς, ἀβλῆτος. Τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα ὀξύτονα σύνθετα, ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται. εἴτε εἰς ως ὦσιν, εἴτε εἰς ης, εἴτε εἰς ας. οἷον κέκραται. χαλκοκρὰς, χαλκοκράτος, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. νεοκρὰς, νεοκράτος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος. βέβληται. ἀβλὴς, ἀβλῆτος, ὁ μὴ βληθείς. τέτρωται. ἀτρὼς, ἀτρῶτος, ὁ μὴ τρωθείς. πέπτωκαι. ἀπτὼς, ἀπτῶτος, ὁ μὴ πεσών. ἔγνωσται. ἀγνὼς, ἀγνῶτος, ὁ ἄγνωστος. τέθνηκα. ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανής.

Ἀβληχρόν. ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. [5] Αἰλιανός. Κατέστρεψεν οὖν τὸν βίον πράως, καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ, ὅνπερ οὖν ἐπαινεῖν καὶ [6] Ὅμηρος δοκεῖ μοι.

Ἀβολήτωρ, καὶ ἄβολις, ἢ ἄβολος, ὄνος ὁ μηδέπω βεβληκὼς ὀδόντας. ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία τοῦ

cæ mons, oppoſitus Calpæ, quæ eſt in Europa, juxta fretum Gaditanum.

Ἄβιννα. Abinna. Nomen urbis.

Ἄβιος. Antipho τὸν ἄβιον accipit pro illo, qui multas opes poſſidet: ut Homerus τὸ ἄξυλον accipit pro πολύξυλον, i. e. arboribus abundans.

Ἀβιούδ. Abiud. Nomen proprium.

Ἀβίωτον. Malum, Injucundum, Moleſtum. *Ille vero vitam minime vitalem ſibi fore putabat, niſi urbe potiretur.* Et ἀβίωτος, non vivens.

Ἀβισάκ. Abiſac. Nomen proprium.

Ἀβίσαρος. Abiſarus. Nomen loci.

Ἄβιτος. Abitus. Nomen proprium. Abitus tugurium, ſive caſam aſceticam exſtruxit.

Ἀβλεμέως. Negligenter. A verbo μέλειν, curare, fit ἀμελέως, ſine cura, & per literarum tranſpoſitionem, & pleonaſmum literæ β, ἀβλεμέως. Sic Orion.

Ἀβλεπτήματι. Peccato. *Ille vero idiotarum peccata patienter ferebat: ſed prudentiorum, ipſum male habebant.* Et ἀβλεπτοῦντες. Conniventes. *Illi vero conniventes, & verentes Philippo reſiſtere, ei opitulabantur.*

Ἄβληρος. Ablerus. Nomen proprium.

Ἀβλῆτα βέλη. Sagittæ nondum emiſſæ vulnerandi cauſa. Et ἀβλῆτα ὀϊστὸν, ſagittam pernicioſam, vel nondum jactam (Declinatur autem hoc nomen, ἀβλής, ἀβλῆτος, a βέβλημαι) vel novam, & nondum jactam, ſed recenter factam, & omne adhuc venenum illitum habentem. Declinatur autem per τος: ut, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. Nam nomina in σ deſinentia, acutitona, compoſita, a verbis deducta, & unicam ſyllabam ſervantia paſſivi præteriti perfecti, declinantur per purum τος, ſive in ως deſinant, ſive in ης, ſive in ας. Ut a κέκραται, mixtus eſt, Χαλκοκρὰς, χαλκοκράτος, Ære mixtus. Νεοκρὰς, νεοκράτος, Recens mixtus. A βέβληται, jactus eſt, Ἀβλὴς, ἀβλῆτος, Qui non eſt jactus. A τέτρωται, vulneratus eſt, Ἀτρὼς, ἀτρῶτος, Qui non eſt vulneratus. A πέπτωκαι, cecidit, Ἀπτὼς, ἀπτῶτος, Qui non cecidit. Ab ἔγνωσται, cognitus eſt, Ἀγνὼς, ἀγνῶτος, Incognitus. A τέθνηκα, mortuus ſum, Ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος. Semimortuus.

Ἀβληχρόν. Infirmum. Βληχρὸν enim ſignificat firmum. Ælianus. *Vitam igitur finivit placide, & tranquille, & leni morte, quam & Homerus laudare mihi videtur.*

Ἀβολήτωρ, & ἄβολις, vel ἄβολος, dicitur aſinus, qui nondum amiſit dentes, ex quorum indicio hujus animalis ætas cognoſcitur. Hinc eadem

---

[1] Ἄβιος] Ex Harpocratione.

[2] Ἀβλεπτήματι] Hoc Fragmentum Caſaubonus ad Polyb. refert.

[3] Ἀβλῆτα βέλη] Hom. Il. Δ. v. 116. ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν ἀβλῆτα, πτερόεντα. ubi Schol. Μήπω βεβλημένον, καινόν.

[4] Ἀβλῆτος] In prioribus editionibus poſt ἀβλῆτος hæc leguntur, ἀβλῆτα, καινὸν, ἢ τὸν κακόν: quæ verba induxi, non ſolum, quia in MSS. non exſtant, ſed etiam, quia loco prorſus alieno a librario, qui ea ad marginem ſui Codicis ſcripta repererat, infarcta eſſe videbam.

[5] Αἰλιανός] Fragmenta, quæ Æliani nomen in Suida præferunt, pauciſſimis exceptis, fruſtra quæras in Scriptis ejus auctoris, hodie adhuc ſuperſtitibus, quoniam omnia fere ex libris ejus περὶ προνοίας, & περὶ θείων ἐναργειῶν, hodie deperditis, deprompta ſunt; qua de re Lectorem monere volui, ne quis forte, hæc ignorans, miraretur, quare non, uti reliquorum ſcriptorum, ſic etiam Æliani fragmenta cum ipſis auctoris locis, unde deſumpta ſunt, contulerim.

[6] Ὅμηρος δοκεῖ] Reſpicit locum Homeri Odyſſ. Λ. 234. ubi Poeta ait, θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται.

1 Iliad Z'. 12. Lexicon Λεξεων Herodot. p. 177. ubi Wessel: Haud scio ~~an~~ adscriptumne fuerit L. IV. 46. ubi de Scytharum natione et moribus. ad Scythas enim Hom. N. 6. Ἀβίους applicabant et varie interpretabantur Nicol. Damascen. in Stobæi Serm. V. p. 70 cum Harpocrationem in Ἄβιος junge.

2. Polybius. Fragm. Gram. I. Vol. V. p. 76. ad mentem Casauboni; at in eo nihil Polybianum reperit Schweighaeuser.

+ Polybius. Fragm. Hist. 45. Vol. V. p. 67.

ζώου. Ἐκ δὲ τούτου ὁ νέος, οὐδέπω γνώμονα ἔχων. (Γνώμονα δὲ ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι᾽ οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον.) τὸν δὲ αὐτὸν καὶ [1] κατηρτυκότα ἔλεγον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων. Καὶ ἀπογνώμονας, τοὺς ἀπογεγηρακότας, οὓς ἐλελοίπει τὸ γνώρισμα. καὶ ἀβόλους πώλους, τοὺς μηδέπω βεβληκότας ὀδόντας.

ybius. Fragm.
am. Vol. V. P.
6

Ἀβουλεί. ἀβούλως, ἀφρόνως, ἀμαθῶς. Ὁ δὲ, οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ Βασιλέως γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεῖν. μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων.

Ἀβούλητον κακόν. ἀθέλητον, ὃ οὐ θέλει τις. καὶ ἀβούλητος, ὁ μὴ βουλόμενος. Ἀβούλιτος δὲ, ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἀβουλία. ἀπαιδευσία, ἄνοια, καὶ μωρία.

Ἀβούλως. ἀφρόνως, ἀμαθῶς, κακῶς, ἄνευ λόγου.

Ἀβώνου τεῖχος. πόλις ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. καὶ [2] Ἀβωνοτειχίτης, τὸ ἐθνικόν.

Ἄβωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀβωριγίνες. ἔθνος Ἰταλικόν. [3] Ἀβωριγῖνοι δέ.

Ἄβρα, οὔτε ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὔμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ᾽ οἰκότριψ γυναικὸς κόρη, καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ·

[4] Μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
Ταύταιν. [5] τρέφει δὲ παλλακή τις τοῦ πατρὸς
Αὐτὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

voce ſignificatur is, qui per ætatem teneram γνώμονα, i.e. dentem ætatis indicem, nondum habet. (Γνώμονα enim vocabant dentem, per quem animalium ætates explorabant.) Eundem etiam κατηρτυκότα nominabant, per tranſlationem a quadrupedibus ductam. Et ἀπογνώμονας vocabant eos, qui conſenuerant, quos ætatis indicium defecerat. Ἀβόλους etiam vocabant equorum pullos, qui nondum abjecerant dentes.

Ἀβουλεί. Inconſulte, Imprudenter, Imperite. *Ille vero, non admodum conſiderata, nec ſatis intellecta Regis ſententia, inconſultiſſime rem geſſit.*

Ἀβουλεῖν. Non conſultare. Vel, Non velle. Plato.

Plato. De Republ. IV. [452] Vol. II. 437.
Kuſter in Not. 6. P. 59. Vol. I.

Ἀβούλητον κακόν. Malum non voluntarium, quod quis non vult. Ἀβούλητος etiam dicitur ille, qui non vult. At Ἀβούλιτος per ἰῶτα, eſt proprium nomen.

Ἀβουλία. Inſcitia, Amentia, & Stultitia.

Ἀβούλως. Imprudenter, Imperite, Male, Sine ratione.

Ἀβώνου τεῖχος. Oppidum ad Pontum Euxinum. Gentile nomen eſt Abonotichita.

Ἄβωρα. Abora. Nomen loci.

Ἀβωριγίνες. Aborigines. Gens Italica. Aborigini vero.

Ἄβρα, neque ſimpliciter quævis, neque formoſa ancilla ita appellatur, ſed domeſtica & honoratior heræ puella, ſive illa ſit verna, ſive non. Menander *Pſeudo-Hercule*:

Mater obiit duarum ſororum
Harum: alit vero pellex quædam patris
Eas, quæ ancilla matris illarum fuit.

---

[1] Κατηρτυκότα] In prioribus Edd. legitur κατηνυκότα, quam vocem, utpote corruptam, merito delendam cenſui. Κατηρτυκὼς enim non ſolum legitur apud Heſychium & Euſtathium, ſed etiam ipſum Suidam duobus locis, nimirum v. Γνώμονα, & v. Κατηρτυκότα. Significat autem καταρτύω, præter alia, τελειόω, ſive perficio, teſte Heſychio. Inde κατηρτυκότα dicuntur animalia, quæ ſunt adultæ & perfectæ ætatis. Idem Heſychius: Κατηρτυκὼς, τελειώσας. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας ὀδόντας. i.e. Κατηρτυκὼς, *qui perfecit. Proprie autem hac vox dicitur de brutis, poſtquam omnes dentes amiſerunt.* Conſtat enim, nonnulla animalia ad certum uſque ætatis annum dentes quoſdam amittere, in quorum locum alii poſtea ſuccreſcunt. Tum igitur perfectæ demum ætatis eſſe cenſentur, poſtquam omnes dentes & renatos & immutabiles habere cœperunt; quod Plinius L. XI. c. 37. in equis anno ſeptimo contingere ait. Hinc igitur patet, quomodo intelligendus ſit locus Heſychii, quem paulo ante laudavimus. Apud Philoſtratum *de Vit. Apollon.* L. VII. c. 2. οἱ καταρτύοντες τῶν ἵππων ſunt *equi perfectæ ætatis*, quod interpres *domitores equorum* male reddidit. Porro, animalia κατηρτυκότα, ſive, perfectæ ætatis, dicebantur etiam λειπογνώμονα, ideo nimirum, quod ætas illorum ex dentibus amplius cognoſci non poſſet. Γνώμων enim Græcis ſignificat omne id, cujus indicio aliquid cognoſcitur. Inde dentes, quia ſunt ætatis indices, recte γνώμονες dicuntur. Animalia autem, veluti equi, tenerioris ætatis, quia notam aliquam in dentibus habent, & nonnulli ipſis ad certum uſque tempus decidere & renaſci ſolent, ætas illorum inde cognoſci poteſt. Poſtquam vero, procedente ætate, omnes eorum dentes immutabiles eſſe cœperunt, & prior nota in illis non amplius apparet, indicium hoc in ſequentes annos deficit; unde dicuntur λειπογνώμονες. Ariſtophanes Grammaticus apud Euſtath. ad Odyſſ. A. p. 1404. 58. Τὰ τέλεια ἐπὶ πλείστων γενῶν ἢ κατηρτυκότα, λειπογνώμονα καλεῖται, διὰ τὸ μηκέτι ἔχειν ὀδόντας τοὺς γνώμονας καλουμένους, οἷς ἐπιγινώσκουσιν οἱ ἔμπειροι τοὺς πρωτοβόλους. Etymologus, v. Ἄβολος. Ἀφ᾽ οὗ καὶ λειπογνώμονες καλοῦνται, οἱ μηκέτι διὰ τῶν ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενοι. Cave autem exiſtimes, λειπογνώμονας vocari equos, qui ipſos dentes, ætatis indices, amiſerint, ut Portus putavit; ſed potius, quorum ætas, ut diximus, ex dentibus amplius cognoſci non poteſt. Dentes enim vocantur γνώμονες, quatenus ſunt ætatis indices: inde contingere poteſt, ut deſinant eſſe γνώμονες, licet ipſi maneant. Idem quod λειπογνώμων, ſignificat etiam ἀπογνώμων. Ἀγνώμονες vero dicuntur equi, qui nondum γνώμονα habent; qui etiam ἄβολοι vocantur, ideo, quod nondum ullos dentes amiſerint. Teſtatur enim Plinius, equos menſe triceſimo demum primores binos dentes amittere: ante quod igitur tempus recte vocantur ἄβολοι. Hinc autem apparet, non confundendas eſſe has duas voces λειπογνώμων & ἀγνώμων, quod tamen a Magno Salmaſio ad Solinum, pag. 471. Edit. Ultraj. factum video. Cæterum, iis, quæ modo diſputavimus (nimirum τὸ κατηρτυκὼς accipi de animalibus, quæ ſunt adultæ ætatis,) videtur contradicere Suidas hoc ipſo loco, ubi expreſſe ait, τὸ κατηρτυκὼς etiam ſignificare νέον, ſive ἀγνώμονα, id eſt, eum, qui per ætatem teneram nondum dentem, ætatis indicem, habet; quod e diametro cum prioribus pugnat. Sed, cum ex auctorum locis, a nobis citatis, luce clarius pateat, τὸ κατηρτυκὼς ſignificare id, quod diximus; quid aliud reſpondebimus, niſi fallere hic & falli Grammaticum noſtrum, & proinde aſſenſum minime ei præbendum eſſe? Obiter hic addam, dentes γνώμονας etiam a Græcis vocari φραστῆρες, ut docet Suidas infra v. φραστῆρες: quo etiam ſpectare videtur illud Heſychii, φραστῆρες, μηνυταί. Neque illud ſilentio prætermittendum cenſeo, pro κατηρτυκότα, in uno Mſ. Pariſ. ſcriptum eſſe κατηρυκότα; in 2. aliis vero κατηῤῥυκότα: quæ lectiones, licet corruptæ, proxime tamen ad veram accedunt.

Conf. Not. ad loc. Heſych.

[2] Ἀβωνοτειχίτης] Abonoteichita fuit famoſus ille impoſtor Alexander, de quo legendus Lucianus in *Pſeudomante*.

[3] Ἀβωριγῖνοι δέ] Videtur legendum Ἀβωριγῖναι, & ſenſus eſſe, gentem iſtam dici & Ἀβωριγίνες & Ἀβωριγῖναι; quam utramque lectionem agnoſcit Stephanus *de Urbibus*. Quoniam tamen locus hic Suidæ eſt mutilus, ἐπέχομεν, nec quicquam temere affirmamus.

[4] Μήτηρ τέθν.] Hi, & ſequentes Menandri verſus ante confuſi legebantur, quos nos in hac Edit. diſtinximus & in ordinem redegimus.

[5] Τρέφει δὲ παλλ.] Hunc & ſequentem verſum Menandri citat etiam Euſtath. ad Odyſſ. T. p. 1854. 15.

1 Iliad Ζ. 12.
Lexicon Λεξεων Herodot. p. 177. ubi Wessel: Haud scio ~~an~~ adscriptum ne fuerit L. IV. 46. ubi de Scytharum natione et moribus. Ad Scythas enim Hom. N. 6. Ἀβίους applicabant et varie interpretabantur Nicol. Damascen. in Stobæi Serm. V. p. 70. cum Harpocratione in Ἄβιος junge.

2. Polybius. Fragm. Gram. I. Vol. V. p. 76. ad mentem Casauboni; at in eo nihil Polybianum reperit Schweighæuser.

+ Polybius. Fragm. Hist. 45. Vol. V. p. 67.

Λιβύης τῇ Κάλπῃ, ἥτις ἐστὶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κατὰ τὸν πορθμὸν τῶν Γαδείρων.

Ἄβιννα. ὄνομα πόλεως.

[1] Ἄβιος. Ἀντιφῶν τὸν ἄβιον ἐπὶ τοῦ πολὺν τὸν βίον τάτλει κεκτημένου. ὥσπερ καὶ Ὅμηρος, τὸ ἄξυλον, ἀντὶ τοῦ πολύξυλον.

Ἀβιούδ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίωτον. κακὸν, ἀηδὲς, ὀδυνηρόν. Ὁ δὲ, ἀβιώτως εἶχεν, εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως. Καὶ ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν.

Ἀβισάχ. ὄνομα κύριον.

Ἀβίσαρος. ὄνομα τόπου.

Ἄβιτος. ὄνομα κύριον. Ἄβιτος τὴν ἀσκητικὴν καλύβην ἐπήξατο.

Ἀβλεμέως. ἀφροντίστως. παρὰ τὸ μέλειν ἀμελέως, καὶ ἐν ὑπερθέσει, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀβλεμέως. Οὕτως Ὠρίων.

[2] Ἀβλεπτήματι. ἁμαρτήματι. Ὁ δὲ Φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα. τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἠνία. Καὶ ἀβλεπτοῦντες.+ Οἱ δὲ, ἀβλεπτοῦντες, καὶ αἰδούμενοι ἀντοφθαλμεῖν πρὸς τὸν Φίλιππον, ἐβοήθουν.

Ἄβληρος. ὄνομα κύριον.

[3] Ἀβλῆτα βέλη. τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν Καὶ ἀβλῆτα ὀϊστὸν, τὸν κακόβλητον. ἢ τὸ μήπω βεβλημένον. Κλίνεται δὲ ἀβλὴς, [4] ἀβλῆτος, παρὰ τὸ βέβλημαι. ἢ τὸν καινὸν, καὶ μήπω βεβλημένον, ἀλλὰ νεοπαγῆ, καὶ ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ τος. οἷον ἀβλὴς, ἀβλῆτος. Τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα ὀξύτονα σύνθετα, ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, μίαν συλλαβὴν φυλάττοντα τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου, διὰ καθαροῦ τοῦ τος κλίνονται. εἴτε εἰς ως ὦσιν, εἴτε εἰς ης, εἴτε εἰς ας. οἷον κέκραται. χαλκοκρὰς, χαλκοκράτος, ὁ χαλκῷ κεκραμένος. νεοκρὰς, νεοκράτος, ὁ νεωστὶ κεκραμένος. βέβληται. ἀβλὴς, ἀβλῆτος, ὁ μὴ βληθείς. τέτρωται. ἀτρὼς, ἀτρῶτος, ὁ μὴ τρωθείς. πέπτωκαι. ἀπτὼς, ἀπτῶτος, ὁ μὴ πεσών. ἔγνωσται. ἀγνὼς, ἀγνῶτος, ὁ ἄγνωστος. τέθνηκα. ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος, ὁ ἡμιθανής.

Ἀβληχρόν. ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν. [5] Αἰλιανός. Κατέστρεψεν οὖν τὸν βίον πρᾴως, καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ, ὅνπερ οὖν ἐπαινεῖν καὶ [6] Ὅμηρος δοκεῖ μοι.

Ἀβολήτωρ, καὶ ἄβολις, ἢ ἄβολος, ὄνος ὁ μηδέπω βεβληκὼς ὀδόντας. ἐξ οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία τοῦ

cæ mons, oppoſitus Calpæ, quæ eſt in Europa, juxta fretum Gaditanum.

Ἄβιννα. Abinna. Nomen urbis.

Ἄβιος. Antipho τὸν ἄβιον accipit pro illo, qui multas opes poſſidet: ut Homerus τὸ ἄξυλον accipit pro πολύξυλον, i. e. arboribus abundans.

Ἀβιούδ. Abiud. Nomen proprium.

Ἀβίωτον. Malum, Injucundum, Moleſtum. *Ille vero vitam minime vitalem ſibi fore putabat, niſi urbe potiretur.* Et ἀβίωτος, non vivens.

Ἀβισάχ. Abiſac. Nomen proprium.

Ἀβίσαρος. Abiſarus. Nomen loci.

Ἄβιτος. Abitus. Nomen proprium. Abitus tugurium, ſive caſam aſceticam exſtruxit.

Ἀβλεμέως. Negligenter. A verbo μέλειν, curare, fit ἀμελέως, ſine cura, & per literarum tranſpoſitionem, & pleonaſmum literæ β, ἀβλεμέως. Sic Orion.

Ἀβλεπτήματι. Peccato. *Ille vero idiotarum peccata patienter ferebat: ſed prudentiorum, ipſum male habebant.* Et ἀβλεπτοῦντες. Conniventes. *Illi vero conniventes, & verentes Philippo reſiſtere, ei opitulabantur.*

Ἄβληρος. Ablerus. Nomen proprium.

Ἀβλῆτα βέλη. Sagittæ nondum emiſſæ vulnerandi cauſa. Et ἀβλῆτα ὀϊστὸν, ſagittam pernicioſam, vel nondum jactam (Declinatur autem hoc nomen, ἀβλής, ἀβλῆτος, a βέβλημαι) vel novam, & nondum jactam, ſed recenter factam, & omne adhuc venenum illitum habentem. Declinatur autem per τος: ut, ἀβλὴς, ἀβλῆτος. Nam nomina in σ deſinentia, acutitona, compoſita, a verbis deducta, & unicam ſyllabam ſervantia paſſivi præteriti perfecti, declinantur per purum τος, ſive in ως deſinant, ſive in ης, ſive in ας. Ut a κέκραται, mixtus eſt, Χαλκοκρὰς, χαλκοκράτος, Ære mixtus. Νεοκρὰς, νεοκράτος, Recens mixtus. A βέβληται, jactus eſt, Ἀβλὴς, ἀβλῆτος, Qui non eſt jactus. A τέτρωται, vulneratus eſt, Ἀτρὼς, ἀτρῶτος, Qui non eſt vulneratus. A πέπτωκαι, cecidit, Ἀπτὼς, ἀπτῶτος, Qui non cecidit. Ab ἔγνωσται, cognitus eſt, Ἀγνὼς, ἀγνῶτος, Incognitus. A τέθνηκα, mortuus ſum, Ἡμιθνὴς, ἡμιθνῆτος. Semimortuus.

Ἀβληχρόν. Infirmum. Βληχρὸν enim ſignificat firmum. Ælianus. *Vitam igitur finivit placide, & tranquille, & leni morte, quam & Homerus laudare mihi videtur.*

Ἀβολήτωρ, & ἄβολις, vel ἄβολος, dicitur aſinus, qui nondum amiſit dentes, ex quorum indicio hujus animalis ætas cognoſcitur. Hinc eadem

---

[1] Ἄβιος] Ex Harpocratione.

[2] Ἀβλεπτήματι] Hoc Fragmentum Caſaubonus ad Polyb. refert.

[3] Ἀβλῆτα βέλη] Hom. Il. Δ. v. 116. ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν Ἀβλῆτα, πτερόεντα. ubi Schol. Μήπω βεβλημένον, καινόν.

[4] Ἀβλῆτος] In prioribus editionibus poſt ἀβλῆτος hæc leguntur, ἀβλῆτα, καινὸν, ἢ τὸν κακὸν: quæ verba induxi, non ſolum, quia in MSS. non exſtant, ſed etiam, quia loco prorſus alieno a librario, qui ea ad marginem ſui Codicis ſcripta repererat, infarcta eſſe videbam.

[5] Αἰλιανὸς] Fragmenta, quæ Æliani nomen in Suida præferunt, pauciſſimis exceptis, fruſtra quæras in Scriptis ejus auctoris, hodie adhuc ſuperſtitibus, quoniam omnia fere ex libris ejus περὶ προνοίας, & περὶ θείων ἐναργειῶν, hodie deperditis, deprompta ſunt; qua de re Lectorem monere volui, ne quis forte, hæc ignorans, miraretur, quare non, uti reliquorum ſcriptorum, ſic etiam Æliani fragmenta cum ipſis auctoris locis, unde deſumpta ſunt, contulerim.

[6] Ὅμηρος δοκεῖ] Reſpicit locum Homeri Odyſſ. Λ. 234. ubi Poeta ait, θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται.

ζώου. Ἐκ δὲ τούτου ὁ νέος, οὐδέπω γνώμονα ἔχων. (Γνώμονα δὲ ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον.) τὸν δὲ αὐτὸν καὶ [1] κατηρτυκότα ἔλεγον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τετραπόδων. Καὶ ἀπογνώμονας, τοὺς ἀπογεγηρακότας, οὓς ἐλελοίπει τὸ γνώρισμα. καὶ ἀβόλους πώλους, τοὺς μηδέπω βεβληκότας ὀδόντας.

lybius. Fragm.
m. Vol. V. P.

Ἀβουλεί. ἀβούλως, ἀφρόνως, ἀμαθῶς. Ὁ δὲ, οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ Βασιλέως γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεῖν. μὴ βουλεύεσθαι, ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων.

Ἀβούλητον κακόν. ἀθέλητον, ὃ οὐ θέλει τίς. καὶ ἀβούλητος, ὁ μὴ βουλόμενος. Ἀβούλιτος δὲ, ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἀβουλία. ἀπαιδευσία, ἄνοια, καὶ μωρία.

Ἀβούλως. ἀφρόνως, ἀμαθῶς, κακῶς, ἄνευ λόγου.

Ἀβώνου τεῖχος. πόλις ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. καὶ [2] Ἀβωνοτειχίτης, τὸ ἐθνικόν.

Ἄβωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀβωριγίνες. ἔθνος Ἰταλικόν. [3] Ἀβωριγῖνοι δέ.

Ἄβρα, οὔτε ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὔμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριψ γυναικὸς κόρη, καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς, εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ·

[4] Μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
Ταύταιν. [5] τρέφει δὲ παλλακή τις τοῦ πατρὸς
Ἀυτὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

voce significatur is, qui per ætatem teneram γνώμονα, i.e. dentem ætatis indicem, nondum habet. (Γνώμονα enim vocabant dentem, per quem animalium ætates explorabant.) Eundem etiam κατηρτυκότα nominabant, per translationem a quadrupedibus ductam. Et ἀπογνώμονας vocabant eos, qui consenuerant, quos ætatis indicium defecerat. Ἀβόλους etiam vocabant equorum pullos, qui nondum abjecerant dentes.

Ἀβουλεί. Inconsulte, Imprudenter, Imperite. *Ille vero, non admodum considerata, nec satis intellecta Regis sententia, inconsultissime rem gessit.*

Ἀβουλεῖν. Non consultare. Vel, Non velle. Plato.

Plato. De Republ. IV. [452] Vol. II. 437.
Kuster in Not. 6. p. 59. Vol. I.

Ἀβούλητον κακόν. Malum non voluntarium, quod quis non vult. Ἀβούλητος etiam dicitur ille, qui non vult. At Ἀβούλιτος per ἰῶτα, est proprium nomen.

Ἀβουλία. Inscitia, Amentia, & Stultitia.

Ἀβούλως. Imprudenter, Imperite, Male, Sine ratione.

Ἀβώνου τεῖχος. Oppidum ad Pontum Euxinum. Gentile nomen est Abonotichita.

Ἄβωρα. Abora. Nomen loci.

Ἀβωριγίνες. Aborigines. Gens Italica. Aborigini vero.

Ἄβρα, neque simpliciter quævis, neque formosa ancilla ita appellatur, sed domestica & honoratior heræ puella, sive illa sit verna, sive non. Menander *Pseudo-Hercule :*

Mater obiit duarum sororum
Harum : alit vero pellex quædam patris
Eas, quæ ancilla matris illarum fuit.

---

[1] Κατηρτυκότα] In prioribus Edd. legitur κατηνυκότα, quam vocem, utpote corruptam, merito delendam censui. Κατηρτυκὼς enim non solum legitur apud Hesychium & Eustathium, sed etiam ipsum Suidam duobus locis, nimirum v. Γνώμονα, & v. Κατηρτυκότα. Significat autem καταρτύω, præter alia, πλειόω, sive perficio, teste Hesychio. Inde κατηρτυκότα dicuntur animalia, quæ sunt adultæ & perfectæ ætatis. Idem Hesychius : Κατηρτυκὼς, πλειώσας. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας ὀδόντας. i. e. Κατηρτυκὼς, *qui perfecit. Proprie autem hæc vox dicitur de brutis, postquam omnes dentes amiserunt.* Constat enim, nonnulla animalia ad certum usque ætatis annum dentes quosdam amittere, in quorum locum alii postea succrescunt. Tum igitur perfectæ demum ætatis esse censentur, postquam omnes dentes & renatos & immutabiles habere cœperunt; quod Plinius L. XI. c. 37. in equis anno septimo contingere ait. Hinc igitur patet, quomodo intelligendus hic locus Hesychii, quem paulo ante laudavimus. Apud Philostratum *de Vit. Apollon.* L. VII. c. 2. οἱ καταρτύοντες τῶν ἵππων sunt *equi perfectæ ætatis,* quod interpres *domitores equorum* male reddidit. Porro, animalia κατηρτυκότα, sive, perfectæ ætatis, dicebantur etiam λειπογνώμονα, ideo nimirum, quod ætas illorum ex dentibus amplius cognosci non posset. Γνώμων enim Græcis significat omne id, cujus indicio aliquid cognoscitur. Inde dentes, quia sunt ætatis indices, recte γνώμονες dicuntur. Animalia autem, veluti equi, tenerioris ætatis, quia notam aliquam in dentibus habent, & nonnulli ipsis ad certum usque tempus decidere & renasci solent, ætas illorum inde cognosci potest. Postquam vero, procedente ætate, omnes eorum dentes immutabiles esse cœperunt, & prior nota in illis non amplius apparet, indicium hoc in sequentes annos deficit; unde dicuntur λειπογνώμονες. Aristophanes Grammaticus apud Eustath. ad Odyss. A. p. 1404. 58. Τὰ τέλεια ἐπὶ πλείστων γενῶν καὶ κατηρτυκότα, λειπογνώμονα καλεῖται, διὰ τὸ μηκέτι ἔχειν ὀδόντας τοὺς γνώμονας καλουμένους, οἷς ἐπιγινώσκουσιν οἱ ἔμπειροι τοὺς πρωτοβόλους. Etymologus, v. Ἄβολος. Ἀφ' οὗ καὶ λειπογνώμονες καλοῦνται, οἱ μηκέτι διὰ τῶν ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενοι. Cave autem existimes, λειπογνώμονας vocari equos, qui ipsos dentes, ætatis indices, amiserint, ut Portus putavit; sed potius, quorum ætas, ut diximus, ex dentibus amplius cognosci non potest. Dentes enim vocantur γνώμονες, quatenus sunt ætatis indices : inde contingere potest, ut desinant esse γνώμονες, licet ipsi maneant. Idem quod λειπογνώμων, significat etiam ἀπογνώμων. Ἀγνώμονες vero dicuntur equi, qui nondum γνώμονα habent; qui etiam ἄβολοι vocantur, ideo, quod nondum ullos dentes amiserint. Testatur enim Plinius, equos mense tricesimo demum primores binos dentes amittere : ante quod igitur tempus recte vocantur ἄβολοι. Hinc autem apparet, non confundendas esse has duas voces λειπογνώμων & ἀγνώμων, quod tamen a Magno Salmasio ad Solinum, pag. 471. Edit. Ultraj. factum video. Cæterum, iis, quæ modo disputavimus (nimirum τὸ κατηρτυκὼς accipi de animalibus, quæ sunt adultæ ætatis,) videtur contradicere Suidas hoc ipso loco, ubi expresse ait, τὸ κατηρτυκὼς etiam significare νέον, sive ἀγνώμονα, id est, eum, qui per ætatem teneram nondum dentem, ætatis indicem, habet; quod e diametro cum prioribus pugnat. Sed, cum ex auctorum locis, a nobis citatis, luce clarius pateat, τὸ κατηρτυκὼς significare id, quod diximus; quid aliud respondebimus, nisi fallere hic & falli Grammaticum nostrum, & proinde assensum minime ei præbendum esse ? Obiter hic addam, dentes γνώμονας etiam a Græcis vocari φραστῆρες, ut docet Suidas infra v. φραστῆρες : quo etiam spectare videtur illud Hesychii, φραστῆρες, μηνυταί. Neque illud silentio prætermittendum censeo, pro κατηρτυκότα, in uno Mſ. Pariſ. scriptum esse κατηρυκότα; in 2. aliis vero κατηῤῥυκότα : quæ lectiones, licet corruptæ, proxime tamen ad veram accedunt.

Conf. Not. ad loc. Hesych.

Loc. non inte

[2] Ἀβωνοτειχίτης] Abonoteichita fuit famosus ille impostor Alexander, de quo legendus Lucianus in *Pseudomante.*

[3] Ἀβωριγῖνοι δέ] Videtur legendum Ἀβωριγῖναι, & sensus esse, gentem istam dici & Ἀβωριγῖνες & Ἀβωριγῖναι; quam utramque lectionem agnoscit Stephanus *de Urbibus.* Quoniam tamen locus hic Suidæ est mutilus, ἐπέχομεν, nec quicquam temere affirmamus.

[4] Μήτηρ τέθν.] Hi, & sequentes Menandri versus ante confusi legebantur, quos nos in hac Edit. distinximus & in ordinem redegimus.

[5] Τρέφει δὲ παλλ.] Hunc & sequentem versum Menandri citat etiam Eustath. ad Odyss. T. p. 1854. 15.

[1] Σικυωνίῳ·

Καὶ ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος
Ἐρωμένην, αὐτῇ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν
Τρέφειν δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέραν πρέπει.

[2] Ἀπίστῳ·

Ὤμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι
Ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην
Ἄβραν ἔσεσθαι.

Ἰάμβλιχος· Ἐπεὶ δὲ τοῦτο χαλεπὸν ἦν, καὶ σπάνιόν τι τὸ τῆς οἰκουροῦ φυλαττούσης, καὶ ἄβρας τινὸς ἄλλης συμπαρούσης, ἀναπείθει τὴν κόρην λαθοῦσαν τοὺς γονεῖς ἀποδρᾶναι.

Ἀβραάμ· ὁ πρῶτος ἐν Πατριάρχαις· εἰς ὃν ἀπεσεμνύνετο δῆμος ὁ τῶν Ἑβραίων τὸ πρότερον, πρὶν ἢ θεοῦ ἀποσκιρτῆσαι, καὶ γένεσθαι τούτου ἀλλότριοι, καὶ τὸ τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ αἷμα ἐφ' ἑαυτοὺς ἐπισπάσασθαι. Οὗτος ἐκ μὲν τῆς Χαλδαίων γῆς ὑπῆρχεν ὁρμώμενος, τῶν περὶ τὰ μετέωρα καὶ τοὺς ἀστέρας τὸν βίον ὅλον καταναλισκόντων. Ἀσκηθεὶς οὖν κατὰ τὸν πάτριον νόμον τὰς τῶν ἐπουρανίων ἀστέρων κινήσεις, καὶ στοχασάμενος ὡς οὐκ ἐν τούτοις ἵσταται τὸ μεγαλουργὸν τῆς φαινομένης ταυτησὶ κτίσεως, ἀλλ' ἔχει τινὰ τὸν δημιουργὸν καὶ κινοῦντα καὶ διευθύνοντα τὴν ἐναρμόνιον τῶν ἀστέρων πορείαν, καὶ τοῦ κόσμου παντὸς τὴν κατάστασιν. Καὶ διὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς καλλονῆς τῶν κτισμάτων τὸν γενεσιουργὸν αὐτῶν, ὡς ἐνῆν, θεωρήσας, οὐκ ἔστη μέχρι τούτων, οὐδὲ τὴν ἔφεσιν εἰς ταῦτα κατεδαπάνησεν· ἀλλὰ τῶν οὐρανίων ἁψίδων ὑπεραρθεὶς, καὶ πᾶσαν διαβὰς τὴν νοητήν τε καὶ ὑπερκόσμιον σύμπηξιν, οὐκ ἀπέστη τοῦ ζητουμένου, ἕως οὗ ὁ ποθούμενος ἑαυτὸν αὐτῷ ἐφανέρωσε, τύποις τε καὶ μορφώμασιν, καὶ οἷς ἑαυτὸν ἐμφανίζει ὁ ἀφανὴς καὶ ἀόρατος. Καὶ μετανάστην αὐτὸν ἐκ τῆς πατρίδος λαβὼν, ἐπὶ τὴν Χανανῖτιν κατέστησε, τὸν ἐνενηκοστόν που καὶ ἔννατον ἤδη χρόνον παρέλκοντα· καὶ ἄπαιδα μέχρι τότε τυγχάνοντα, γεννήτορα τοῦ θαυμασίου καὶ μάκαρος κατέστησεν Ἰσαὰκ, ἵν' ἔχοι μονογενῆ υἱὸν καὶ πρωτότοκον, τοῦ μονογενοῦς καὶ πρωτοτόκου μυστικὴν εἰκόνα προδιαγράφοντα· τοῦτο γέρας αὐτῷ κατ' ἐξαίρετον χαρισάμενος, τὸ δοῦλον καὶ φίλον καὶ πατέρα χρηματίσαι τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ κατὰ σάρκα, τοῦ τὸν κόσμον ὅλον δημιουργήσαντος. Οὗτος εὗρεν ἱερὰ γράμματα, καὶ γλῶσσαν ἐμηχανήσατο, ἧς Ἑβραίων παῖδες ἐν ἐπιστήμῃ ἐτύγχανον, ὡς ὄντες τούτου μαθηταὶ καὶ ἀπόγονοι. Ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἑλλήνων γράμματα τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, κἂν ἀλ-

Idem *Sicyonio:*

Nam ancillam [*alterius*] *loco emens*
Amatam, huic quidem non dedit ſervandam,
Sed alendam ſeorſim, ut ingenuam decet.

Idem *Apiſto:*

Exiſtimabam, ſi aurum accepiſſet
Senex, ancillam emptam ſtatim
Habram futuram.

Iamblichus: *Quoniam autem illud miniſterium ædes cuſtodiendi moleſtum erat & inſolens, præſertim, cum alia ancilla una adeſſet; perſuadet puellæ, ut clam parentibus aufugiat.*

Ἀβραάμ. Abrahamus, inter Patriarchas primus: quo populus Hebræorum olim gloriabatur, priuſquam a Deo defeciſſent, atque ab eo alienati fuiſſent, & ipſius unigeniti filii ſanguinis ſe reos feciſſent. Hic oriundus erat ex terra Chaldæorum, qui totam ætatem in earum rerum, quæ in ſublimi fiunt, & ſtellarum obſervatione conſumunt. Exercitatus igitur patrio more in cœleſtium ſtellarum motibus, ſagaciter animadvertit, vim effectricem rerum conditarum & in oculos incurrentium, non in iis conſiſtere, ſed habere aliquem opificem, qui moveat & dirigat aptum illum & concinnum ſtellarum motum, & mundi totius conſtitutionem. Atque ex magnitudine, & elegantia rerum conditarum, creatorem ipſarum, quantum licuit, contemplatus, in his non ſubſtitit, neque ſuum deſiderium in his conſumpſit: ſed ſupra cœleſtes orbes evectus, & pervagatus omnem rerum conditarum compagem, quæ ſub intelligentiam cadit, mundumque ſuperat, ab eo quærendo, quem cognoſcere cupiebat, non deſtitit, donec ille, cujus deſiderio flagrabat, ſe ipſi patefecit, typis quibuſdam & imaginibus, & cæteris rationibus, quibus ille, qui cerni conſpicique nequit, ſe mortalibus patefacere ſolet. Ipſum autem ex patria translatum in Chananæa collocavit, cum ætatis annum jam nonageſimum & nonum ageret: cumque ad id uſque tempus expers liberorum eſſet, ipſum admirandi & beati Iſaaci parentem effecit, ut haberet unigenitum, & primogenitum filium, qui unigeniti, & primogeniti Filii myſticam imaginem præfiguraret: idque munus ei eximium dedit, ut ſervus, & amicus, & pater, ſecundum carnem, appellaretur unigeniti Filii, qui mundum univerſum fabricavit. Hic ſacras literas invenit, & linguam excogitavit, cujus notitiam habuerunt Hebræorum filii, quod eſſent hujus diſcipuli, & poſteri. Ab hoc etiam literæ Græcorum originem duxerunt, quamvis Græci, ſe ipſos

---

[1] Σικυωνίῳ] Sic ex MSS. hanc vocem reſtituimus, cum in prioribus Edit. male legeretur Σικυωνία. Fabulam hanc *Sicyonius* Suidas etiam infra, v. Ἀγγαρεῖ, & v. Κακὴ μὲν, laudat. Portus in hoc loco interpretando graviter hallucinatus eſt, quoniam non vidit τὸ Σικυωνίῳ, uti & paulo poſt vocem Ἀπίστῳ, eſſe fabularum nomina, quæ proinde inconſiderate admodum cum reliquis Menandri verbis miſcens, haud valde gratum lectori cinnum propinat. Nos errorem iſtum ex verſione Latina ſuſtulimus, eamque textui Græco accommodavimus.

[2] Ἀπίστῳ] Hanc fabulam Menandri haud temere alibi laudatam reperies. Tacent enim de ea Scholiaſtæ Græci, tacet Athenæus, tacent reliqui Scriptores veteres, quos quidem legi, omnes. Eadem effugit diligentiam accuratiſſimi Meurſii, *Bibliothec. Attic.* L. IV. in v. *Menander*, ubi catalogum fabularum, quas Comicus iſte docuit, exhibet. Obiter hic Lectorem moneo, *Bibliothecam Atticam* Meurſii eſſe opus poſtumum, & ante paucos demum annos editum eſſe in Tomo X. *Theſauri Antiquitatum Græcarum*, qui Lugduni Batav. in lucem prodiit.

λως ἑαυτοὺς διαπαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνες. Καὶ τούτου μαρτύριον ἡ τοῦ Ἄλφα φωνὴ τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ ἄρχοντος, ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ Ἑβραϊκοῦ λαβόντος τὴν ἐπίκλησιν τοῦ μακαρίου καὶ πρώτου καὶ ἀθανάτου ὀνόματος. Ἐκ τούτου καὶ τὰ ὀνείρων βιβλία ἐσφετερίσαντο Ἕλληνες. Καὶ μάρτυς Ἰωσὴφ ὁ πανθαύμαστος ὁ τούτου ἀπόγονος, ὁ τοῦ Φαραὼ τὰ ἐνύπνια ὡς ἔμελλον ἀποβήσεσθαι διηγούμενος. Τοῦτό μοι καὶ Φίλων, ἐξ Ἑβραίων φιλόσοφος, ἐν τῷ τοῦ Πολιτικοῦ βίῳ συνεπιμαρτυρήσεται. Φίλων, περὶ οὗ ἐῤῥέθη, Φίλων [1] πλατωνίζει, καὶ Πλάτων φιλωνίζει.

[2] Ὅτι ἤρξατο [3] ἡ εἰδωλολατρεία ἀπὸ Σεροὺχ ἕως τῶν χρόνων Θάρα τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ. Ὃς Ἀβραὰμ ὑπάρχων ἐτῶν ιδʹ, καὶ θεογνωσίας ἀξιωθεὶς, ἐνουθέτει τὸν πατέρα αὐτοῦ, λέγων· τί πλανᾷς τοὺς ἀνθρώπους διὰ κέρδος ἐπιζήμιον (τουτέστι, τὰ εἴδωλα); οὐκ ἔστιν ἄλλος θεὸς, εἰ μὴ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ καὶ πάντα τὸν κόσμον δημιουργήσας. Ὁρῶν γὰρ τοὺς ἀνθρώπους κτισματολατρεύοντας, διήρχετο διαπονούμενος, καὶ τὸν ὄντως ὄντα θεὸν ἐκζητῶν ἐκ φιλοθέου καρδίας. [4] Ὁρῶν δὲ τὸν οὐρανὸν ποτὲ μὲν λαμπρὸν, ποτὲ δὲ σκοτεινὸν, ἔλεγεν ἐν ἑαυτῷ, οὐκ ἔστιν οὗτος θεός. Ὁμοίως καὶ τὸν ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, τὸν μὲν ἀποκρυπτόμενον καὶ ἀμαυρούμενον· τὴν δὲ φθίνουσαν καὶ ἀπολήγουσαν, ἔφησεν, οὐδ᾽ οὗτοι εἰσὶ θεοί. Καὶ μέν τοι καὶ [5] τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν, ἐκ τοῦ πατρὸς γὰρ ἐπαιδεύετο τὴν ἀστρονομίαν, ἀπορῶν ἐδυσχέραινεν. Ὤφθη δὲ αὐτῷ θεὸς, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου. Καὶ λαβὼν τὰ εἴδωλα τοῦ πατρὸς, καὶ τὰ μὲν κλάσας, τὰ δὲ ἐμπυρίσας, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πατρὸς ἐκ γῆς Χαλδαίων· καὶ ἐλθόντων εἰς Χαῤῥὰν, ἐτελεύτησεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ἐν λόγῳ Κυρίου ἦλθε σὺν τῇ γυναικὶ Σάῤῥᾳ, καὶ τῷ ἀνεψιῷ Λὼτ, μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς ἀποσκευῆς εἰς τὴν ὀφειλομένην γῆν Χαναὰν, ἣν οἱ Χαναναῖοι τυραννικῶς ἀφελόμενοι ᾤκησαν. Λιμοῦ δὲ γενομένου καταλιπὼν τὴν Χαναναίων γῆν εἰς Αἴγυπτον ἀπῄει, οὗ καὶ γυναῖκα Σάῤῥαν [6] Ἀβιμέλεχ ἥρπασεν ὁ βασιλεύς. Τοῦτον ὁ θεὸς ἐκδειματώσας, καὶ πάρεσιν τῶν μελῶν ἐπάξας, ἀπόδος, ἔφη, τῷ

illudentes, aliter hac de re ſcribant. Hujus vero rei teſtimonium eſt appellatio τοῦ Ἄλφα, primæ & principis literæ, ab Aleph Hebraico, beato illo & primo & immortali nomine ſuum nomen ſortitæ. Ab hoc etiam ſomniorum libros acceptos Græci ſibi vendicarunt. Teſtis eſt Joſephus ille maxime admirandus, hujus pronepos, qui Pharaonis inſomnia ſic expoſuit, ut erant eventura. Hoc autem & Philo, Hebræus Philoſophus, in *Viri Politici Vita* ſuo teſtimonio confirmabit: Philo inquam, de quo dictum eſt, *aut Philo platoniſſat, aut Plato philoniſſat.*

Imaginum cultus cœpit a Serucho, & viguit uſque ad tempora Tharæ, patris Abrahami; qui Abrahamus, natus quatuordecim annos, & Dei cognitione præditus, ſuum patrem admonuit his verbis: *Quid ſeducis homines ob lucrum pernicioſum,* (hoc eſt, ob imagines)? *Non eſt alius Deus, niſi ille, qui in cœlis eſt, & univerſum mundum fabricavit.* Cum enim videret homines res creatas colere, magno labore & animo religioſo verum Deum exquirens varias regiones peragrabat. Cum autem videret cœlum, modo quidem ſerenum, modo vero nubilum & obſcurum, in animo ſuo dixit, *hoc cœlum non eſt Deus.* Similiter etiam, cum Solem & Lunam, illum quidem occultari & obſcurari; hanc vero deficere & deſinere cerneret, dixit, *ne iſti quidem ſunt Dii.* Quinetiam aſtrorum motum conſiderans (a patre enim aſtronomiam edocebatur) animo dubitans moleſtia quadam affici cœpit. Apparuit autem ipſi Deus, & ipſi dixit: Exi ex tua terra & ex cognatione tua. Quamobrem correptis patris ſimulacris, iiſque partim fractis, partim crematis, ex Chaldæorum terra cum patre exceſſit. Cum autem Charram perveniſſent, ipſius pater obiit. Illinc autem Domini juſſu egreſſus cum uxore Sara, & conſobrino Loto, & omni ipſorum ſupellectile in Chananæam terram ſibi debitam pervenit, quam Chananæi per vim occupatam incolebant. Exorta autem fame, relicta Chananæorum terra, in Ægyptum abiit, ubi etiam Abimelechus Rex Saram ejus uxorem rapuit. Huic autem Deus, terrore injecto, & membrorum laxatione in corpus inducta, *Redde* (inquit) *huic*

---

[1] Φίλων πλατωνίζει] Photius Cod. CV. ubi de Philone agit: Τοσοῦτον δ᾽ αὐτὸν τοῖς Ἑλληνισταῖς παρασχεῖν θαῦμα τῆς ἐν τοῖς λόγοις δυνάμεως, ὡς καὶ λέγειν αὐτούς· ἢ Πλάτων φιλωνίζει, ἢ Φίλων πλατωνίζει. i. e. *Græcos facultate dicendi adeo in admirationem ſui rapuit, ut dicerent: Aut Plato philonizat, aut Philo platonizat.* Vide etiam Suid. infr. v. Φίλων.

[2] Ὅτι ἤρξατο ἡ εἰδωλ.] Hic incipit nova de Abrahamo Ecloge, a ſuperioribus omnino diſtinguenda, quam proinde Portus & Wolfius male cum periodo præcedenti connectendam putarunt, locumque hunc ita verterunt, quaſi cœpta ante de Philone oratio, abſque ulla interruptione, etiam in ſequentibus continuaretur; quod eſt omnino falſum. Ne ergo Lector in eundem errorem incideret, nos Eclogam hanc a præcedentibus manifeſto ſeparavimus, & a capite lineæ, ut vocant, imprimendam curavimus.

[3] Ἡ εἰδωλ. ἀπὸ Σερούχ] Suffragatur Anonymo huic Johan. Antiochenus in Excerpt. Peireſc. p. 778. ubi hæc leguntur: Ὅτι ἡ εἰδωλολατρεία ἤρξατο ἀπὸ Σερούχ τινος, καταγομένου ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰάφεθ, δογματίσαντος, εἰκόσι καὶ ἀνδριάσι τιμᾶσθαι τοὺς πάλαι ἀριστεύσαντας. i. e. *Idolorum cultus auctor fuiſſe dicitur Seruch quidam, ex poſteris Japhet, qui primus decrevit, ut, qui olim res præclare geſſiſſent, imaginibus ac ſtatuis honorarentur.* Vide etiam Suidam, v. Σερούχ, ubi ipſiſſimum hunc locum ex Joh. Antioch. deſcripſit. Epiphanius quoque *Adverſus Hæreſ.* lib. 1. cap. 6. originem Idololatriæ ad Seruch his verbis refert: Φαλὲκ δὲ γεννᾷ τὸν Ῥαγάμ. Ῥαγὰμ, τὸν Σερούχ, τὸν ἑρμηνευόμενον ἐρεθισμόν. Ἐν ᾧ ἤρξατο εἰς ἀνθρώπους ἡ εἰδωλολατρεία.

[4] Ὁρῶν δὲ τὸν οὐρανὸν] Gemina his de Abrahamo, leguntur apud Mich. Glycam. *Annal.* Part. 2. p. 131. qui tamen ſua ex Syncello deſcripſit.

[5] Τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν] Hic ἀπὸ κοινοῦ repetenda eſt vox ὁρῶν. quod cum non obſervaſſent Wolfius & Portus, in loco hoc interpretando longe a vero aberrarunt. Nos genuinum auctoris ſenſum in verſione expreſſimus.

[6] Ἀβιμέλεχ ἥρπασεν] Hic duæ hiſtoriæ confunduntur, ut patet ex Geneſ. cap. XII. & cap. XX. Non enim Abimelechus, qui erat Rex Gerarenſium, Saram abſtulit Abrahamo, in Ægypto degenti, ſed Pharao, ut in citato cap. XII. expreſſe traditur. Viciſſim, Abimelechus rapuit Saram tempore & loco diverſo, nimirum, cum Abrahamus Geraris eſſet, ut diſcimus ex cap. XX.

ἀνθρώπῳ τὴν γυναῖκα, ὅτι προφήτης ἐστὶ, καὶ προσεύξεται περὶ σοῦ, καὶ ζήσῃς. εἰ δὲ μὴ ἀποδῷς, γνῶθι ὅτι ἀποθανῇ σὺ καὶ τὰ σὰ πάντα. Καὶ οὕτως ἀπολαβὼν τὴν γυναῖκα ἀμίαντον, καὶ προσευξάμενος, ἰαθῆναι ἐποίησε τῆς παρέσεως τὸν Ἀβιμέλεχ καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ ἔκτοτε τιμῶν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς καὶ προσέχων ἦν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένοις. Διδάσκαλος οὖν ὁ Ἀβραὰμ εὐσεβείας καὶ πολυπειρίας Αἰγυπτίοις ἐγένετο. Ὁ αὐτὸς Ἄβραμ ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ πολέμου τῆς εὐλογίας τοῦ Μελχισεδὲκ κατηξίωται, τοῦ βασιλέως Σαλὴμ, ὃς ἐξήνεγκεν αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον. Ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ Ἄβραμ δεκάτην ἀπὸ πάντων. Ἦν δὲ ὁ Μελχισεδὲκ ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, ἀφωμοιωμένος τῷ υἱῷ τοῦ θεοῦ. Τῷ δὲ Ἄβραμ ἀτεκνίαν ὀλοφυρομένῳ καθ' ὕπνους ἐπιδείξας ὁ θεὸς τοὺς ἀστέρας, κατὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν ἔσεσθαί οἱ τὸ σπέρμα προεδήλου. Ὁ δὲ ἐπίστευσε τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Ἡ δὲ Σάρα στεῖρα οὖσα συνεχώρησεν Ἄβραμ ἀπὸ τῆς παιδίσκης παιδοποιήσασθαι· καὶ ἔσχε τὸν Ἰσμαήλ. Ἐννενήκοντα δὲ καὶ ἐννέα ἐτῶν ὄντι τῷ Ἄβραμ ἐπιφανεὶς ὁ θεὸς Ἀβραὰμ μετωνόμασεν. Ἄβραμ γὰρ πρώην ὠνομάζετο. Ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Σάραν Σάῤῥαν, προσθεὶς καὶ ἕτερον ρ. Καὶ περιέτεμε τὸν Ἰσμαὴλ, καὶ πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ. Κύριος δὲ τῷ Ἀβραὰμ ἐπιξενωθεὶς ἐπηγγείλατο τέξεσθαι Σάῤῥαν αὐτῷ παῖδα. Ἡ δὲ, ἐμειδίασε, καὶ Ἰσαὰκ τὸ γεννηθὲν προσηγορεύθη, φερωνύμως τῷ μεθ' ἡδονῆς γέλωτι κατὰ τὴν Ἑβραΐδα διάλεκτον.

Ἀβραμιαῖος· ὁ ἀπόγονος Ἀβραὰμ, ἢ Γιγαντιαῖος, ἱεροπρεπής.

[1] Ἁβρὰ βαίνων. θρυπτόμενος· [2] κολακευόμενος. Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω.

Ἀβρανῖτις. χώρα.

Ἁβραῖς. ἁπαλαῖς. τρυφεραῖς. Αἰλιανός· [3] Ἐπὶ κλίναις μάλα ἁβραῖς, καὶ στρωμναῖς ὑφῇ τινὶ ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις, ἐπιθέντας.

Ἀβρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀβρεττανή. χώρα, ἡ λεγομένη Μυσία. ἀπὸ [4] Βρετίας Νύμφης.

Ἀβρηλία. χώρα. καὶ Ἀβρηλιανὸς, καὶ Ἀβρήλιος, ὀνόματα κύρια.

[5] Ἀβρεκέστερον. τὸ ἀληθέστερον.

Ἄβρεκτον· τὸ δύσκωφον, ἤτοι ἐκ μέρους ἀκοῦον.

homini ſuam uxorem, quia eſt Propheta, & pro te precabitur, & vives. Niſi vero eam ipſi reddideris, ſcito te moriturum, & tua omnia peritura. Sic igitur Abrahamus, recepta uxore impolluta, Deum precatus, effecit, ut Abimelechi, & ipſius familiæ, paralyſis ſanaretur. Ex eo autem tempore Rex ipſum honorare ejuſque verbis aures attentas præbere cœpit. Abrahamus igitur pietatis & multiplicis doctrinæ magiſter Ægyptiis extitit. Eidem Abrahamo, ex bello revertenti, benedixit Melchiſedecus, Rex Salem, qui ipſi panes & vinum obtulit. Erat autem Altiſſimi Sacerdos, eique Abrahamus decimam omnium rerum dedit. Melchiſedecus autem erat ſine patre, ſine matre, ſine generis origine, ſimilis Filio Dei. Abrahamo autem orbitatem ſuam deploranti Deus in ſomnis ſtellas oſtendens, progeniem ipſi futuram prædixit tantam, quanta eſſet illarum multitudo. Ille vero Deo credidit, & hoc ipſi in Juſtitiam eſt imputatum. Sara vero, cum eſſet ſterilis, indulſit Abrahamo, ut ex ancilla liberos ſuſciperet, ex qua natus eſt ei Iſmael. Abramo autem, nonageſimum nonum ætatis annum agenti, Deus apparens ipſum mutato nomine vocavit Abrahamum. Abramus enim prius vocabatur. Eodem etiam modo Saram, vocavit Sarram, addito altero r. Iſmaelem autem & omnes ſuos Abrahamus circumcidit. Dominus etiam ab Abrahamo exceptus hoſpitio promiſit ei, fore, ut Sarra filium ipſi pareret. Illa vero, his auditis, riſit: unde filius, ex ea natus, a *riſu* appellatus fuit Iſaac, quoniam ea vox lingua Hebraïca *ſuavem riſum* ſignificat.

Ἀβραμιαῖος. Abramiæus. Ab Abrahamo oriundus. Aut Gigantiæus. Sanctimonia præditus.

Ἁβρὰ βαίνων. Molliter & delicate vivens. Aſſentatoribus gaudens. *Ille profecto molliter vivere videbatur, habens ſupercilia valde ſubducta.*

Ἀβρανῖτις. Abranitis. Regio ſic appellata.

Ἁβραῖς. Teneris. Delicatis. Ælianus. *In lectos valde molles & ſtragula pretioſe contexta imponentes.*

Ἀβρέας. Abreas. Nomen proprium.

Ἀβρεττανή. Abrettane. Regio, quæ Myſia vocatur, a Brettia Nympha.

Ἀβρηλία. Abrelia. Regio ſic dicta. Et Abrelianus, & Abrelius, ſunt nomina propria.

Ἀβρεκέστερον. Verius.

Ἄβρεκτον. Surdaſtrum. Ex parte tantum audiens.

---

[1] Ἁβρὰ βαίνων] Proprie, *molliter incedens.* Hoc loco vero, *molliter vivens.* Hominum enim delicatorum & effœminatorum mollities, cum ex aliis ſignis exterioribus, tum etiam ex inceſſu apparere ſolet. Senec. Epiſt. cxiv. *Non vides, ſi animus languet, trahi membra, & pigre moveri pedes? Si ille effœminatus eſt, in ipſo inceſſu apparere mollitiem?*

[2] Κολακευόμενος] In 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt βλακευόμενος, i. e. *inertiæ ſe dedens,* quam lectionem prætulerim vulgatæ; quamvis & ea ſenſum huic loco ſatis commodum habeat.

[3] Ἐπὶ κλίναις] Vide Suid. infra v. Ὑπερήφανος, & v. Ὕφει, ubi Fragmentum hoc repetitur.

[4] Βρετίας] Vel Βρεττίας per duplex ττ ſcribendum, ſi verum eſt ipſam regionem ab hac Nympha dictam Ἀβρεττανὴν, vel in utroque nomine ſimplex τ ſcribendum videtur. Stephanus. Ἀβρεττίνη. χώρα Μυσίας, ἀπὸ Βρεττίας Νύμφης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβρεττηνός. Strabo lib. 12. 395. Ἀβρεττηνὴν appellat. Hæc igitur vocum, & ſcripturæ varietas eſt obſervanda. *P.*

[5] Ἀβρεκέστερον] Forte hæc vox errore librariorum corrupta eſt ex ἀκριβέστερον.

Ἀβείξαι. τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι, ἢ κοιμηθῆναι.

Ἀβειβειξ. ὄνομα κύριον.

Ἀβρογάστης Φράγγος. ὃς [1] κατ' ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος. Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωφροσύνην [2] πεπηγώς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. Διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν. καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ Βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὅς τε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον ἀῤῥενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινα [3] κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι, ἢ ἁμαρτάνεσθαι.

Ἁβροδιαίτη. τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἁπαλή. Καὶ Ἁβροδίαιτος. τρυφητὴς, τρυφερόβιος. / Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὸ ἁβροδίαιτον ὁ βίος· ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τε εἰσὶ καὶ φερέπονοι. Σημαίνει δὲ, καὶ τὸν πλουσίως ζῶντα. Καὶ Ἁβρότητι. τρυφερότητι, ἁπαλότητι.

[4] Ἀβροκόμας. οὗτος Σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν Βασιλέως.

Ἀβρόμιος. χωρὶς οἴνου.

Ἢν ὀλοοῦ διὰ [5] καῦμα φύγω πυρὸς, εἰς ἑκατόν σοι
Ἠελίους [6] δροσερῶν πίομαι ἐκ λιβάδων,
Ἀβρόμιος καὶ ἄοινος.

Ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἄβρομος. [7] ὁ θορυβώδης.

Ἁβρόν. παρὰ Ἡροδότῳ καλὸν, αὔθαδες, σεμνὸν, τρυφερόν.

Ἁβρός. λαμπρός. τρυφερός. ἁπαλός. [8] Ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ἁβρὸν ἐπιβρύζων κιθάρας ὕπερ ἕζετο τέττιξ.

Ὅμως δὲ ὁ τρυφερὸς ἐκεῖνος καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος [9] κατεαγὼς καὶ [10] λελυγισμένος, καὶ [11] τάς τε κόμας ἀναδούμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ ἁβροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους, λαβὼν χρυσίον ἐκ τῶν κοινῶν συμφορῶν, ὅσον ἱκανὸν ἦν ἐμπλῆσαι καὶ τὸν ἐκ μύθου Μίδαν, εἰσέρρει πρὸς τὸν Βασιλέα.

Ἀβείξαι. A cibo dormitare, vel dormire.

Ἀβειβειξ. Nomen proprium.

Ἀβρογάστης Φράγγος. Abrogaſtus Francus, robore corporis ferox, & animi iracundia flammæ ſimilis, ſecundas a Baudone partes agebat: cæteroqui temperantiæ & vitæ moderatæ deditiſſimus, & bellum irreconciliabile cum pecunia gerens. Quamobrem a gregariis militibus, quod ad divitias attinet, nihil differebat: eandemque ob cauſam Cæſari Theodoſio videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles & juſtos ſuum quoque adjungebat pondus, tanquam rectam & accuratam Regiæ normam, ne quid in aula peccaretur, vel res ejus detrimenti quicquam caperent.

Ἁβροδιαίτη. Mollis & delicata vita. Et ἁβροδίαιτος. Delicatus. Molliter vivens. *Romani vero non ſunt aſſueti molliter vivere, utpote bellicoſi & laborum patientes.* Significat etiam Ἁβροδίαιτος eum, qui more divitum ſplendide vivit. Et ἁβρότητι. Mollitie. Deliciis.

/ Respexit forsan Agathiam
II. p. 48. A.

Ἀβροκόμας. Abrocomas. Hic Satrapa fuit Artaxerxis Perſarum Regis.

Ἀβρόμιος. Sine vino.

Si pernitioſi æſtum ignis effugero, per centum
Dies roſcidis bibam ex fontibus
A vino abſtinens.

Sunt verba Epigrammatis.

Ἄβρομος. Tumultuoſus.

Ἁβρόν. Apud Herodotum ſignificat pulchrum, arrogans, gravitatem præ ſe ferens, delicatum.

Ἁβρός. Splendidus, Mollis, Delicatus. In Epigrammate:

Suaviter ſtridens ſupra citharam ſedebat cicada.

Verumtamen ille mollis, & delicatus, & præ corporis mollitie fractus, & viminis inſtar flexilis, & comas coronis ornans, ut laſciviores meretriculæ, & faciem cincinnoſque pretioſis unguentis perfuſos ſemper habens, auro ex communibus calamitatibus collecto, quantum ſufficeret ad explendum vel illum fabulis celebrem Midam, ad Regem ingreſſus eſt.

---

[1] Κατ' ἀλκὴν σώματος] Euſtath. ad Il. E. p. 513. locum hunc de Abrogaſto (quem Ἀβρογάστην vocat) ex Suida, ut opinor, (nomen enim ejus ibi reticet) αὐτολεξεὶ deſcripſit.

[2] Πεπηγὼς καὶ διηρθρωμένος] Proprie, *temperantiæ affixus & ei firmiter junctus.* Διαρθροῦσθαι enim apud Medicorum filios dicitur de articulatione & junctura partium corporis humani; & ὀστᾶ διηρθρωμένα Galenus vocat oſſa in corpore humano ſibi invicem juncta & cohærentia.

[3] Κανόνα] Hanc lectionem ex 2. MSS. Pariſ. revocavi. Ante enim legebatur κίονα, *columnam.*

[4] Ἀβροκόμας] Ex Harpocratione: ubi vide Mauſſacum.

[5] Καῦμα] In prioribus Edit. peſſime legitur κῦμα, i. e. *fluctus*; quam vocem Portus loci hujus ſenſui fruſtra accommodare conatus eſt. Καῦμα recte legitur in *Antholog. Epigramm.* lib. 11. cap. 34. unde hæc Suidas deprompſit. Loquitur autem Epigramma iſtud de anu temulenta & merobiba, quæ, cum vehementi febre laboraret, Jovi ſe hoc voto obſtrinxit, ſe, ſi a febri iſta liberaretur (id enim ſibi volunt verba iſta, *ſi pernitioſi æſtum ignis effugero*: nam febris ſæpe ab Hippocrate πῦρ vocatur) per centum *Soles*, id eſt, dies, aquam meram, loco vini, bibituram eſſe. Cæterum in Anthol. minus recte legitur διακαῦμα, una voce, cum præpoſitio διὰ referenda ſit ad ſequentem vocem φύγω, quoniam nihil frequentius eſt apud Poetas, quam præpoſitiones per tmeſin a verbis ſuis ſeparari.

[6] Δροσερῶν πίομαι] Verti, *Roſcidis bibam ex fontibus*; i. e. rore plenis. Ros autem hic Poetice pro quavis aqua accipitur.

[7] Ὁ θορυβώδης] Heſychius contra, χωρὶς βρόμου, ἢ ἄνευ θορύβου. Etymologus tamen cum Suida conſentit. *Pearſ.*

[8] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Antholog. lib. VI. cap. 16.

[9] Κατεαγὼς] Homines molles & effœminati a Græcis dicuntur κατεαγότες, i. e. *fracti.* Heſychius. Ἰωνικόν. τρυφερὸν, ἢ ἐπὶ τοῦ κατεαγότος καὶ θηλυκοῦ.

[10] Λελυγισμένος] Puto me ſenſum in verſione expreſſiſſe. Hominum enim delicatorum & σκιατραφῶν corpus ſolet eſſe fractum quaſi, & in omnes partes flexile, utpote tenerum & molle; contra viri fortes & laboribus innutriti dicuntur eſſe corpore firmo, duro & ſolido. In editione Baſileenſi & Genevenſi pro λελυγισμένος male legitur λελογισμένος, quod Portus recte quidem in λελυγισμένος mutandum eſſe vidit, ſed infeliciter admodum interpretatus eſt. Τὸ λυγίζω enim non ſolum ſignificat *ligo, vincio*; ſed etiam, teſtibus Grammaticis, κάμπτω, στρέφω, i. e. *flecto, torqueo, verto*, quæ ſignificatio huic loco convenit.

[11] Τάς τε κόμας ἀναδούμενος] Hæc repetuntur infra v. Ἀναδούμενος, ubi pro ἁβροσταγὲς, melius, ut puto, legitur, μυροσταγὲς, i. e. *unguentis madens.*

Toup in S. I. p. 12. "Legit καὶ ὁλεέcos καὶ ε. Markland in Lysiam. Locus plenior est infr. V. Ἐρύθημα."

Ἁβρὸς λειμάν. [1] χαινότερος καὶ εὐθαλής. Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμα εἰς ἔκπληξιν [2] κατὰ πλεῖστον, τόγε δὴ πλεῖστον θαυμάζοντι, ἐσταλμένους.

[3] Ἄβρος, παροξυτόνως. ἔθνος πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.

Ἁβροσύνη. Φαιδρότης.

Ἀβροτάζω. ἁμαρτάνω.

Toup. I. p. 13. "Philostrat. Vit. Apollon. IV. 27."

Ἁβρότερον. Ἀλλ' ἁβρότερον αὐτῶν εἶχον, καὶ [4] Συβάριδος μεστοὶ ἦσαν.

[5] Ἀβρότη. ἡ νύξ. παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν.

Ἀβροτήμων. ἁμαρτωλός.

Ἄβροτον. ἄψυχον, ἀναίσθητον.

Ἀβρότονον. εἶδος βοτάνης θαμνῶδες. ἔστι δὲ πικρότατον, [6] θερμαῖνον καὶ ξηραῖνον κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν· [7] διαφορικῆς τε καὶ τμητικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. Ἀναλειφόμενον δὲ σὺν ἐλαίῳ δι' ὅλου τοῦ σώματος τὰ κατὰ περίοδον ῥίγη ὑγιάζει, καὶ τὸ κεκαυμένον μᾶλλον τοῦ ἀκαύστου. ἀλωπεκίας ἰᾶται, σύν τινι τῶν λεπτομερῶν ἐλαίων.

Ἁβροχίτων. τρυφερὰ φορῶν.

Ἄβρων. Φρὺξ, ἢ Ῥόδιος· Γραμματικὸς, μαθητὴς Τρύφωνος, σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ. [8] γεγονὼς δὲ ἐκ δούλων, ὥς φησιν [9] Ἕρμιππος.

Ἄβρωνος βίος. ἐπὶ πολυτελῶν. Ἄβρων γὰρ παρ' Ἀργείοις ἐγένετο πλούσιος. Ἢ καὶ ἀπὸ ἁβροῦ. Καὶ Ἁβρώνειος.

Ἁβρύνεται. κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.

[10] Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Ὅταν ἀκαίρως ἐπιφανέντος τινὸς ἀηδία τις ᾖ, εἰώθαμεν λέγειν Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. διὰ τὸ τοὺς Ἀβυδηνοὺς, ὅταν τινὰ τῶν πολιτῶν ἢ ξένων ἑστιῶσι, [11] μετὰ τὸ μύρον καὶ τοὺς στεφάνους, τὰ παιδία περιφέρειν φιληθησόμενα. Τῶν τε τιθηνῶν θορυβουσῶν, τῶν τε παιδίων κεκραγότων, ἐνοχλεῖσθαι τοὺς παρόντας. ἀφ' οὗ εἴθισται λέγειν τὸ προκείμενον.

Ἄβυδος. πόλις. ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. Καὶ ἐπίρρημα, Ἀβυδόθι, ἐν Ἀβύδῳ. Καὶ [12] Ἄβυδον φλυα-

A B

Ἁβρὸς λειμών. Pratum molle & virens. *Omnes autem ſplendidiſſime & ad admirationem uſque, ſaltem illius, qui divitem cultum miratur, veſtitos.*

Ἄβρος. Habri, cum accentu in priore ſyllaba. Gens juxta Adriam.

Ἁβροσύνη. Splendor. Nitor.

Ἀβροτάζω. Aberro.

Ἁβρότερον. *Sed delicatius ipſis vivebant, & lautioribus epulis pleni erant.*

Ἀβρότη. Nox. Sic dicta, quod careat hominibus.

Ἀβροτήμων. Peccator.

Ἄβροτον. Inanimum. Senſu carens.

Ἀβρότονον. Abrotonum, genus herbæ fruticoſæ. Eſt autem amariſſimum, calefaciens, & ſiccans in tertio gradu, diſcutiendi, & incidendi vim habens. Tritum vero mixtumque cum oleo, periodicos algores per totum corpus ſanat, & quidem uſtum magis, quam non uſtum. Alopeciis medetur, ſi adhibeatur cum aliquo oleo, tenuioribus partibus conſtante.

Ἁβροχίτων. Molles, ſive pretioſas veſtes geſtans.

Ἄβρων. Abron, Phryx, aut Rhodius. Grammaticus, Tryphonis diſcipulus, qui Romæ Rhetorica præcepta docuit, ex ſervitute manumiſſus ut ait Hermippus.

6. Schol. in Ly
174.

Ἄβρωνος βίος. Abronis vita. De ſumptuoſis dicitur. Abron enim quidam apud Argivos dives fuit. Vel etiam hoc deduci poteſt a voce ἁβροῦ. Dicitur etiam Ἁβρώνειος.

Ἁβρύνεται. Ornatur, Deliciis indulget, Gloriatur.

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Abydena bellaria. Cum ex alicujus intempeſtivo interventu moleſtia aliqua nobis oboritur, dicere conſuevimus, *Abydena bellaria.* Nam Abydeni, quum aliquem civem aut peregrinum excipiunt convivio, poſt unguentum & coronas illatas, pueros oſculandos circumferunt. Nutricibus vero tumultuantibus, & pueris vociferantibus, præſentes moleſtia afficiuntur: unde proverbium hoc originem duxit.

Ἄβυδος. Abydus. Urbs. Hoc vocabulum pro *Sycophanta* ponitur, quod Abydeni tales eſſe crederentur. Et adverbium Ἀβυδόθι, in

---

[1] Καινότερος] Vocem hanc ſuſpectam habeo, quare eam in verſione non expreſſi.

[2] Κατὰ πλεῖστον] Hæc puto eſſe ſupervacanea, præſertim cum tribus vocibus interjectis τὸ πλεῖστον iteretur.

[3] Ἄβρος παροξυτ.] Lege Ἀβροι. Vide Ethnicographum h. v.

[4] Συβάριδος] Verti, *lautioribus epulis*, ſecutus auctoritatem Heſychii, qui Σύβαριν, πολυτελῆ τροφὴν interpretatur.

[5] Ἀβρότη. ἡ νύξ] Sic noctem vocat Homerus, Il. Ξ. 78. ubi vide Scholiaſtam.

[6] Θερμαῖνον] Hæc ſumpta ſunt ex Paulo Ægineta, lib. III. c. 7. ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui recte obſervaverat. Eadem autem deſunt in MSS. Pariſ. ut fere omnia alia loca, quæ in vulgatis Edit. Suidæ, ex illo ſcriptore tranſlata, hodie leguntur.

[7] Διαφορικῆς] Si codex mendo caret, jam τὸ διαφορικὸν idem eſt, ac τὸ διαφορητικόν, quod a Medicis paſſim uſurpatur. Διαφορητικὰ φάρμακα, medicamenta diſcuſſoria, quæ diſcutiendi vim habent. Διαφορητικὴ δύναμις, diſcuſſoria vis, quæ vapores, flatus, humores, ac tumores diſcutere ac diſſipare poteſt. Conſule Oeconomiam Hippocratis. Ἀπόστασιν vero vocant Græci Medici, quum de medicamentorum viribus & facultatibus verba faciunt, quod Latini Medici gradum appellant, ut, quum dicunt primo, ſecundo, tertio gradu calidum, vel frigidum, &c. P.

[8] Γεγονὼς δὲ ἐκ δούλων] Senſus eſt ambiguus. Poteſt enim verti, *ex ſervis parentibus procreatus*, ut a Porto factum: vel, ut a nobis, *ex ſervitute manumiſſus.* Ἐκ δούλων enim, ſive ἀπὸ δούλων apud Græcos dicitur, qui ante ſervus fuit, uti ἀπὸ βασιλέων, Exrex; ἀπὸ ἐπάρχων, Expræfectus, ſive Præfectura functus.

[9] Ἕρμιππος] Scripſerat is enim περὶ τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων, i. e. *de ſervis qui eruditione clari fuerunt*, cujus operis librum ſecundum laudat Suidas v. Ἴστρος.

[10] Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα] Vide de hoc proverbio Zenobium & Diogenianum; item Athen. L. XIV. c. XI. & ibi Caſaub.

[11] Μετὰ τὸ μύρον] Id eſt, finito convivio, ſive, ut Zenobius, idem adagium exponens, ait, μετὰ τὸ δεῖπνον. Solebant enim veteres in conviviis, menſis remotis, caput demum coronis redimire, & unguentis ſeſe perfundere: quod vel ex Athenæo patet, qui convivium Dipnoſophiſtarum ordine deſcribens, ultimo operis ſui libro, quo τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιπλούμενα complexus eſt, de coronis & unguentis demum agit.

[12] Ἄβυδον φλυαρίαν] Hoc figurate dictum, pro τὴν Ἀβυδηνῶν ἢ τὴν Ἀβυδηνὴν φλυαρίαν. De Abydo, & proverbiis inde natis, conſule Dionyſium de *Situ Orbis* pag. 73. & 74. ubi Euſtathius verba facit de hoc verſu,

Σηστὸς ὅπῃ καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο. P.

ρίαν

ειαν, τὴν πολλήν. καὶ Ἀβυδηνὸς, ὁ ἀπὸ Ἀβύδου.

[1] Ἀβυδὼν, Ἀβυδῶνος. χωρίον Μακεδονίας. ὡς Στράβων.

Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶνος ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος.

Ἀβύρβηλον. ἀναίσχυντον, ἀπεχθές. καὶ Ἀβύρβηλος, ὁ πολὺς, ὁ μέγας, ἢ ὁ κατακορής. Λέγεται καὶ Ἀβέρβηλος, ὡς καὶ περὶ ὀλίγου γέγραπται, ὁ ἀκατάστατος.

Ἀβυρτάκη. ὑπότριμμα βαρβαρικὸν, κατασκευαζόμενον διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ ῥοιᾶς κόκκων, καὶ ἑτέρων τοιούτων. δριμὺ δηλονότι. [2] Θεόπομπος Θησεῖ·

Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
Πλείστων ποιεῖται, καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

Ἔστι δὲ ἐν [3] Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοὔνομα.

Ἄβυσσος. ([4] ἣν οὐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται· Ἴωνες δὲ τὸν βυθὸν, βυσσόν φασιν. Ὅθεν δοκεῖ λέγεσθαι καὶ βυσσοδομεύειν) παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπέρχομαι, κατὰ τροπὴν βύω, βύσσω, βέβυσμαι, βυσσὸς, καὶ ἄβυσσος, οὗ οὐδεὶς εἰσέρχεται, διὰ τὸ βάθος. [5] Ἀριστοφάνης Βατράχοις· V. 137.

Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην ἥξεις μεγάλην πάνυ
Ἄβυσσον.

6. Schol. in Lysist. 174.

Καὶ οὐδετέρως φησὶν ὁ αὐτός· [6] Ἕως ἂν ᾖ τὸ ἀργύριον τὸ ἄβυσσον παρὰ τῇ θεῷ, οὐκ εἰρηνεύσουσιν. ἐν γὰρ τῇ ἀκροπόλει [7] χίλια τάλαντα ἀπέκειτο.

[8] Ἄβυσσον καλεῖ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν ἡ θεία γραφή. ἐπεὶ γοῦν ἡ γῆ πανταχόθεν ὕδασι περιέχεται μεγάλοις καὶ μικροῖς πελάγεσι, εἰκότως ἄβυσσον περιβόλαιον αὐτῆς εἴρηκεν ὁ Δαβίδ. Καὶ, Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται, ὁ αὐτὸς προφήτης φησίν· τὰ στρατιωτικὰ λέγων τάγματα, καὶ τὴν τοῦ πλήθους ὑπερβολὴν τροπικῶς. Ὡς ἐν ἀβύσσῳ τινὶ ὑποβρύχιος ἐγενόμην. Ἄβυσσος οὖν, ὑδάτων πλῆθος πολύ.

urbe Abydo. Et Abydenam nugacitatem, i. e magnam. Et Abydenus, qui eſt ex urbe Abydo.

Ἀβυδὼν, Ἀβυδῶνος. Abydon, Abydonis. Locus Macedoniæ, ut Strabo ſcribit.

Procul ex Abydone, ab Axio late fluente.

Ἀβύρβηλον. Impudens, Inviſum. Et Ἀβύρβηλος, multus, magnus, ſatietatem afferens. Ἀβέρβηλος etiam (ut paulo ante dictum eſt) Inſtabilis vocatur.

Ἀβυρτάκη. Abyrtace. Barbaricum eſt intritum, confectum ex porris, & naſturtio, & mali punici granis, & aliis hujuſmodi rebus: unde acre eſt. Theopompus *Theſeo:*

Veniet autem Medorum in terram, ubi ex
naſturtiis
Plurimis & porris abyrtace conficitur.

Hoc autem nomen in Menandri *Cecryphalo* quoque legitur.

Clericus. p. 102

Ἄβυσσος. Abyſſus, (quam ne profunditas quidem capere poteſt. Iones enim pro βυθὸν dicunt βυσσόν: unde etiam dicta videtur vox βυσσοδομεύειν, i. e. alte in animo verſare) a δύνω, ſubeo: unde per mutationem quandam fit βύω, βύσσω, βέβυσμαι, βυσσὸς, & ἄβυσσος, quam nemo, propter profunditatem, ingredi poteſt. Ariſtophanes *Ranis:*

εἰς ἣν οὐδεὶς διὰ τὸ βάθος χ. δ.

Statim enim ad paludem magnam venies,
Et valde profundam.

Idem etiam neutro genere [ἄβυσσον] dixit. *Quamdiu immenſa illa pecunia apud Deam recondita erit, non ſane pacate vivent. Nam in arce mille talenta repoſita erant.*

Ἄβυσσον καλεῖ. Abyſſum Sacra Scriptura vocat ſubſtantiam aqueam. Quia autem terra undique circumdatur aquis, magniſque & parvis maribus, ideo jure David Abyſſum vocavit terræ amictum. Idem etiam Propheta dicit, *Abyſſus Abyſſum invocat:* ſic nimirum exercitus militum, & ingentem multitudinem, tropice vocans. Ut in Abyſſo quadam ſubmerſus fui. Abyſſus igitur, aquarum magna copia vocatur.

---

1 Ἀβυδὼν, Ἀβυδῶνος] Strabo nullam Ἀβυδῶνος mentionem facit. In iis tamen, quæ ex ſeptimi libri fine ſunt excerpta, pagina 228. ex Vignonii typis, hæc ſcripta leguntur. Ἐπίκειται δὲ τῷ Ἀξιῷ ποταμῷ χωρίον, ὅπερ Ὅμηρος Ἀμυδῶνα καλεῖ. καί φησιν τοὺς Παίονας ἐντεῦθεν εἰς Τροίαν ἐπικούρους ἐλθεῖν.

Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος.

ubi nomen hoc fluvii Ἀξιός, Ἀξιοῦ, Ἀξιῷ, ſcribitur. At apud Homerum Iliados B. cum Euſtathii commentariis pag. 258. ſic totus locus ſcribitur, ut etiam ſcribendus videtur:

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴη. *P.* † Strabo nullam Ἀβυδῶνος mentionem facit, inquit Portus. In Excerptis quidem nullam: at in Opere pleno fecerat. Teſtis Euſtath. Il. B. 360. ubi ait: Ὡς δῆλον, ἐξ ὧν ὁ Γεωγράφος φησὶ, λέγων, ὅτι ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀμυδὼν, Ἀβυδὼν ὕστερον ἐκλήθη. *Pearſ.*

2 Θεόπομπος] Locum hunc Theopompi citat etiam ex Ælio Dionyſio Euſtath. ad Odyſſ. Τ. p. 1854. 18.

3 Κεκρυφάλῳ] Fabulam Menandri, dictam *Cecryphalus*, præter Suidam hoc loco, & infra v. Αἴρειν, laudat etiam aliquoties Athenæus.

4 Ἣν οὐδὲ βυθὸς] Verba hæc, & quæ ſequuntur uſque ad βυσσοδομεύειν, parentheſi incluſi, quoniam ex margine in textum videntur eſſe recepta, & connexionem loci hujus dirimunt, qui ſic abſque ulla interruptione legendus eſt: Ἄβυσσος. παρὰ τὸ δύνω &c. Cæterum, obſcura ſunt verba iſta, ἣν οὐδὲ βυθὸς χωρῆσαι δύναται, quorum loco non male forſan legeretur, ἧς οὐδὲ βυθὸν εὑρῆσαί τις δύναται, i. e. *cujus fundum invenire nemo poteſt.* Sed judicent peritiores.

5 Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 135, 136. Sequens vero locus ubinam exſtet ſic, ut a Suida ſcribitur, non recordor. In Lyſiſtrata, pag. 545. verſ. 174. legitur,

Καὶ τ' ἀργύριον τὤβυσσον ᾖ παρὰ ταὶ σιῷ.

Toup in Suid. Vol. III. p. 12.

Quem locum fortaſſe Suidas intellexit. Dorice vero dictum τώβυσσον, καθὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ τὸ ἄβυσσον, ἤγουν ἄπειρον. Sequentes vero voces ita more priſco ſunt ſcribendæ, ταῖ σιῶι, pro communi recentiorum Dorienſium τᾷ σιῷ, τουτέστι τῇ θεῷ. Priſci enim τὸ ι non ſubſcribebant, ſed adſcribebant. Deam vero vocat ipſam Minervam. De toto hoc loco conſule *Plutum* Ariſtophanis pag. 55. ubi Poeta ſic Carionem introducit loquentem: V. 1191.

Ἱδρυσόμεσθ' οὖν αὐτίκ', ἀλλὰ περίμενε,
Τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος,
Τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.

Græca Scholia. Τὸν ὀπισθόδομον.] ὀπίσω τοῦ νεὼ διπλοῦς τοῖχος τῆς καλουμένης Πολιάδος Ἀθηνᾶς, ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον, ἐπειδὴ τὰ χρήματα ἐν τῷ ὀπισθοδόμῳ ἀπέκειτο, &c. *P.*

6 Ἕως ἂν ᾖ τὸ ἀργύριον] Hæc non ſunt verba ipſius Ariſtophanis, ut Portus putavit, ſed Scholiaſtæ deperditi in Lyſiſtratam, ad hæc verba Comici, pag. 545. V. 174

Καὶ τ' ἀργύριον τὤβυσσον ᾖ παρὰ ταῖ σιῶι. *Pearſ.*

7 Χίλια τάλαντα] In arce urbis Athenarum mille talenta, inſtar ſacri theſauri, adſervabantur, quæ, lege ſancita, nefas erat delibare, vel ad ullum uſum impendere, præterquam ſi hoſtis claſſe Atticam invaſiſſet. Rem pluribus exponunt Meurſius *Cecropia*, c. 26. & Sam. Petitus *de LL. Attic.* p. 382. quorum ſcrinia compilare nolo.

8 Ἄβυσσον καλεῖ] Hæc ex Theodoreto in Pſalmum CIII. 6. ſumpta ſunt: uti & ea, quæ paulo poſt ſequuntur, Καὶ ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται &c. ex eodem Theodor. in Pſalm. XLI. 8. Suidas deprompſit, ut Pearſonius ad hunc locum optime obſervaverat.

Toup. III. 11." Dionyſius Halic. in Exc. Valeſ. Vol. IV. p. 2362. et infr. V. Πύρρος."+ Conf. Ar. Lyſiſtrat. 174.

Ἄβυσσος. ἱερὸν ἦν τῆς Περσεφόνης, πολὺν χρυσὸν ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου πεφυλαγμένον ἄθικτον ἔχον. ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς κατὰ γῆς κεκρυμμένος.

Ἀγάγῃς. αὐθυπότακτον. καὶ ἀγάγωμεν.

Ἀγάζω. γενικῇ.

Brunck in Ar. Aves 363.

Xenoph. K. Anab. δ'. p. 300. Multa loca congeſſit, J. G. Sturzius, Lexic. Xenoph. p. 10. Vol. 1.

Ἀγαθά. ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐχρήσατο Ξενοφῶν# τῇ λέξει. Καὶ [1] Ἀγαθὰ Κιλίκων, λείπει τὸ ἔχει. Κιλίκων δὲ ὄνομα κύριον. εὔπορος δὲ ἦν.

Ἀγάθαρχος. ὄνομα κύριον. Ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανὴς, Εὐδήμου υἱὸς, τὸ δὲ γένος, Σάμιος.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα διδόντων, ἢ αἱρουμένων.

[2] Ἀγαθῆς Τύχης νεώς. οὐκ ἄδηλον τὸ σημαινόμενον.

Epigrammata in Brunckii Anal. III. 33. Conf. Villoiſon. anecd. Græc. I. 59.

Ἀγαθίας. Σχολαστικός. [3] Μυριναῖος. [4] ὁ γράψας τὴν μετὰ Προκόπιον ἱστορίαν τὸν Καισαρέα. [5] τὰ κατὰ Βελισάριον, καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Λιβύῃ πράξεις. τουτέστι, τὰ κατὰ Νάρσην ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ τὰ ἐν [6] Λαζικῇ, καὶ Βυζαντίῳ. Οὗτος συνέταξε καὶ ἕτερα βιβλία ἔμμετρά τε, καὶ καταλογάδην· τά τε καλούμενα [7] Δαφνιακά· καὶ [8] τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγραμμάτων, ὧν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. Συνήκμασε καὶ Παύλῳ τῷ Σιλεντιαρίῳ, καὶ [9] Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ, καὶ Τριβουνιανῷ, ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων.

Ἀγαθικά. τὰ σπουδαῖα.

Ἄβυσσος. Abyſſus. Ædes fuit Proſerpinæ, in qua multum auri, ab omni ævo intacti, ſervabatur: ſive in qua immenſa erat auri vis, a vulgo nunquam viſa, & ſub terra abſcondita.

Ἀγάγῃς. Duxeris. Subjunctivi modi. Et ἀγάγωμεν, Ducamus.

Ἀγάζω. Admiror. Genitivo [gaudet.]

Ἀγαθά. Xenophon hac voce uſus eſt de cibo & potu, ſive rebus, ad voluptatem conviviorum pertinentibus. Et, Ἀγαθὰ Κιλίκων, i. e. Bona Cilico; deeſt, *habet*. Cilicon vero, eſt nomen proprium viri divitis.

Ἀγάθαρχος. Agatharchus. Nomen proprium. Erat autem pictor inſignis, Eudemi filius; genere vero, Samius.

Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον. Bona etiam eſt maza poſt panem. De illis dicitur, qui deteriora dant, vel eligunt.

Ἀγαθῆς Τύχης νεώς. Bonæ Fortunæ templum. Haud obſcurum eſt, quid hoc ſignificet.

Ἀγαθίας. Agathias. Scholaſticus. Murinenſis; qui hiſtoriam ſcripſit, initio inde ſumpto, ubi deſiit Procopius Cæſareenſis (qui res a Beliſario in Italia & Libya geſtas literis mandavit) id eſt, res Narſetis in Italia; item ea, quæ in Lazica, & Byzantii geſta ſunt. Idem etiam alios libros, partim ligata, partim ſoluta oratione, compoſuit. Ut & ea, quæ *Daphniaca* vocantur, & Corpus novorum Epigrammatum, quæ ipſe ex recentioribus Poetis collegit. Floruit autem eodem tempore, quo Paulus Silentiarius, Macedonius Conſul, & Tribonianus, ſub Juſtiniano.

Ἀγαθικά. Bona.

---

[1] Ἀγαθὰ Κιλίκων] Scribendum videtur Κιλλικῶν, ut Ξενοφῶν. Sic etiam apud Ariſtophanem ſcribendum (ut patet ex genitivo Κιλλικῶντος, ut Ξενοφῶντος) in *Pace* 446. Verſ. 363.

Οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.

De Cillicontis proditione, & fœdo vitæ genere, ac juſtis pœnis, conſule Græca Scholia, quæ rem totam fuſe declarant. Vide & Suidam infra in Κιλίκων. & paulo poſt, in Κιλλικῶν, ubi recte vox ſcripta legitur, & Ariſtophanis verſus affertur. *P.*

[2] Ἀγαθῆς Τύχης] Vid Harpocrationem hac voce.

[3] Μυριναῖος] In prioribus Edit. male legitur Σμυρναῖος; pro quo in uno MS. Pariſ. ſcriptum inveni Σμυρνωναῖος; in duobus aliis vero Μυρηναῖος, quæ, ſi τὸ η in ι mutes, vera lectio eſt. Patriam enim Agathiæ fuiſſe Myrinam, urbem Æolidis in Aſia, ipſe de ſe in Præfat. Hiſtoriæ ſuæ expreſſe teſtatur, his verbis: Ἐμοὶ Ἀγαθίας μὲν ὄνομα, ΜΥΡΙΝΗ δὲ πατρίς. Multi viri docti vulgata lectione Suidæ antea decepti, exiſtimarunt, Agathiam Smyrnæum fuiſſe, quam opinionem etiam ſecutus eſt Salmaſius ad Solinum, pag. 607. Edit. Ultraject. qui eo nomine Petavio in *Miſcellaneis Exercitationibus*, pag. 383. vapulat. Bonaventura Vulcanius initio notarum ad Agathiam, recte quidem monet, errare eos, qui Agathiam, non Myrinæum, ſed Smyrnæum fuiſſe credant; ſed, cum ipſi in mentem non veniret, τὸ Σμυρναῖος apud Suidam eſſe corruptum, in alium errorem incidit. Exiſtimat enim, vocem illam non eſſe accipiendam de patria Agathiæ, ſed ad Σχολαστικὸς referendam; & Agathiam a Suida dici Scholaſticum Smyrnæum, quod in ea urbe Scholaſticum, ſive Advocatum, egiſſet: quod etiam Voſſio in Opere *de Hiſtor. Græc.* ubi de Agathia agit, perſuaſum video. Sed cum opinio iſta ſolo hoc Suidæ loco nitatur, apparet, viros illos doctos falli, quoniam pro Σμυρναῖος, ut diximus, ſuffragantibus MSS. reponi debet Μυριναῖος, eaque vox de patria Agathiæ neceſſario accipienda eſt. Pene oblitus eram monere, in Codice etiam Vaticano, pro Σμυρναῖος, recte legi, Μυριναῖος, ut Pearſonius ad hunc locum adnotavit.

[4] Ὁ γράψας τὴν μετὰ Προκόπιον] Senſus horum verborum eſt is, quem in verſione expreſſi. Ipſe enim Agathias in fine Præfationis ad Hiſtoriam ſuam ita de ſe inquit: Καὶ Προκοπίῳ μὲν τῷ Ῥήτορι ἐν τοῖσδε οἶμαι αὐτῷ τὰ τῆς ξυγγραφῆς διήνυσται καὶ ξυνεπλέσθη. ἐγὼ δὲ εἰς τὰ ἑχόμενα τούτων, ἐφ' ἅπερ καὶ τὴν ἀρχὴν ὡρμήθην ἰέναι, καὶ δὴ ἐπὶ ταῦτα εἶμι. καὶ δὴ ἔχομαι τῶν πραγμάτων. i. e. interprete Bonav. Vulcanio: *Ac Procopius quidem in his, uti arbitror, finem hiſtoriæ ſuæ facit. Ego vero his proxima, & conſequentia, ut initio mihi propoſitum fuit, perſequens, res ipſas aggredior.*

[5] Τὰ κατὰ Βελισάριον &c.] Probe novi, delicatioris ſtomachi lectores locum hunc minime concocturos eſſe: eſt enim turbatus & mutilus. Quare, cum MSS. me hic deſtituant, ex ingenio eum in integrum reſtituere conabor. Cenſeo igitur, omnia fore clara & plana, ſi, verbis nonnullis parentheſi incluſis, & addita voce συντάξαντα, totus iſte locus ad hunc modum concipiatur: Ὁ γράψας τὴν μετὰ Προκόπιον ἱστορίαν τὸν Καισαρέα (τὸν τὰ κατὰ Βελισάριον, καὶ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Λιβύῃ πράξεις συντάξαντα) τουτέστι, τὰ κατὰ Νάρσην &c. Neminem puto veritatem conjecturæ meæ in dubium vocaturum eſſe. Nam niſi locus iſte ſic ſcribatur, non ſolum ſenſus ejus erit obſcurus, ſed etiam falſus. Nuſquam enim Agathias in libris hiſtoriarum ſuarum res Libycas expoſuit, uti expoſuiſſe Procopium in *Vandalicis* notiſſimum eſt. Quæ autem ſequuntur parentheſin, optime conveniunt in Agathiam, quippe qui bella Juſtiniani in Lazica contra Perſas, & in Italia, ductu Narſetis, contra Gothos geſta, in opere ſuo hiſtorico fuſe narrat. Cæterum, ſenſum loci hujus in verſione ita expreſſi, uti eum reſtituendum putavi.

[6] Λαζικῇ] i. e. Colchide. Agathias lib. II. p. 55. Οἱ δὲ Λαζοὶ, Κόλχοι τὸ παλαιὸν ὀνομάζοντο. i. e. *Lazi autem olim Colchi dicebantur.*

[7] Δαφνιακά] Erat hoc opus eroticum, hexametris verſibus conſcriptum, & novem libris conſtans, ut ipſe Agathias teſtatur in Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. 9.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθίου ἐννεάς εἰμι.
 Ἀλλά μ' ὁ ποιητὴς ἄνθετό σοι, Παφίη.
Daphniacorum Agathiæ ſumus hic libri novem.
 Sed auctor nos, tibi, o Venus, dedicavit.

Hunc locum eo lubentius attuli, quod eum a Voſſio in Opere *de Hiſtor. Græcis*, ubi de *Daphniacis* Agathiæ agit, prætermiſſum eſſe videbam.

[8] Τὸν Κύκλον τῶν νέων Ἐπιγρ.] Ante Agathiam Epigrammata varia in unum corpus collegerant Meleager, Philippus, Diogenianus, Philochorus, Polemo, & alii. Quæ hodie exſtat Anthologia Epigrammatum, a Maximo Planude, ex Meleagri, Philippi & Agathiæ Anthologiis, conflata & compilata eſt.

[9] Μακεδονίῳ] Hic eſt ille Macedonius, cujus Epigrammata non pauca hodie in Anthologia leguntur.

) Ruhnken. in Timaeum. 4.

…rum hanc inſititiam
…am, ut alias ex *Timaeo*
…es, in Lexicon ſuum
…ſtulit *Suidas*. Sed quod
…dditur, ἐκ Ἐφόρων, men-
…m eſt. Id cum non ſe-
…ſet *Kuſterum*, ὑπ' Ἐφόρων
…exit, ut ſenſus ſit, Aga-
…rgos ab Ephoris ex E-

quitum numero delectos
fuiſſe. Nihil verius. Atque
hanc emendationem prorſus
confirmat varians lectio,
quam in margine *Suidae* ſui,
qui nunc penes Cl. *Santenium* eſt, notarat *J. Gronovius*: Ἀγαθοεργοί, αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν ἱππέων ὑπ' Ἐφόρων.

Ἀγαθοεργία. [1] Δαμάσκιος. Ὡς δὲ ἑνὶ λόγῳ τὸ πᾶν συλλαβεῖν, ὅπερ ἔφη ὁ Πυθαγόρας, ὁμοιότητα ἔχειν τῷ θεῷ τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο σαφῶς ἐπὶ τῶν ἔργων αὐτὸς ἐπεδείκνυτο, τὴν ἀγαθοεργὸν προθυμίαν, καὶ τὴν ἐς πάντας ἐπεκτεινομένην εὐεργεσίαν· μάλιστα μὲν [2] τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας. ἔπειτα καὶ τὴν σωτήριον τῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἀδίκου, ἢ ἀνοσίου ταλαιπωρίας. τὸ δ' αὖ τρίτον, ἐπεμελεῖτο τῶν ἔξω πραγμάτων, ὅση δύναμις.

[3] Ἀγαθοεργοί. αἱρετοὶ κατ' ἀνδραγαθίαν ἐκ τῶν Ἐφόρων. (α)

Ἀγαθοθέλεια. ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή. Οὐκ ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἡ ἀγαθοθέλεια μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ ῥώμης, καὶ ἐπιστρεφείας.

[4] Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐπιρροφοῦντες ἄκρατον, [5] καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος. χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες, Διὸς Σωτῆρος. Καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν. Καὶ ἐν Θήβαις δὲ ἦν Ἡρῷον Ἀγαθοῦ Δαίμονος. † Ὅτι περὶ τ' Ἀγαθοῦ βιβλίον συντάξας Ἀριστοτέλης, τὰς ἀγράφους τοῦ Πλάτωνος δόξας ἐν αὐτῷ κατατάττει. καὶ μέμνηται τοῦ συντάγματος [6] Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς, ἐπονομάζων αὐτὸ περὶ Φιλοσοφίας.

[7] Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἀγαθῶν. καὶ [2] ἀγαθῶν θάλασσα, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν. καὶ ἀγαθῶν μυρμηκιά, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας. καὶ ἀγαθῶν [3] σωρός, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν, καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας.

Ἀγάθων. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Τραγικός. διεβέβλητο δὲ ἐπὶ μαλακίᾳ. [8] Ἀριστοφάνης·

Ran. 83. Ἀγάθων ποῦ ἐστιν. ἀπολιπών μ' ἀποίχεται.
Ποῖ γῆς ὁ τλήμων; ἐς μακάρων εὐωχίαν.

Οὗτος ὁ Ἀγάθων ἀγαθὸς ἦν τὸν τρόπον, [9] ποθει-

Ἀγαθοεργία. Beneficentia. Damaſcius. *Ut autem uno verbo rem omnem complectar, id, quod Pythagoras dixit, Hominem habere quandam cum Deo ſimilitudinem, id factis clare demonſtravit, nimirum prompta benefaciendi voluntate, & ad omnes ſeſe extendente benignitate; maxime ea, qua animæ a vitiis, ipſas prægravantibus, & deorſum trahentibus, ad cœleſtia revocantur: deinde ea, qua corpora ab injuſta & impia ſervitute liberantur. Tertio vero loco, externarum quoque rerum pro virili curam gerebat.*

Ἀγαθοεργοί. Agathoergi. Ob fortitudinem ab Ephoris delecti.

Timaeus. p. 4. Ruhnken. 4. & Herodot. I. 67. non ex Platon

Ἀγαθοθέλεια. Bonorum electio. *Non ſufficit ad res gerendas meliora velle, ſed etiam opus eſt viribus & induſtria.*

Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Boni Dei. Moris erat apud antiquos, a cœna Boni Dei poculum bibere, merum ſorbentes, atque hoc *Boni Dei* poculum vocare: cum autem eſſent diſceſſuri, JOVIS SERVATORIS bibere ſolebant. Quin etiam cujuſque menſis ſecundum diem ſic appellabant. Fuit & Thebis fanum Boni Genii. † Ariſtoteles librum *de Bono* compoſuit, in quem Platonis ſententias, ſcriptis non mandatas, retulit. Idem Ariſtoteles in primo libro *de Anima* meminit hujus operis, idque *De Philoſophia* vocat.

Theopompus Παμφίλῃ ap. Athen. XI. 485. F.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Bonorum glomi. Hoc proverbium apud Comicos pro copia bonorum ponitur. Et, Ἀγαθῶν θάλασσα. Mare Bonorum. De copia bonorum dicitur. Et, Ἀγαθῶν μυρμηκιά, Bonorum myrmecia: de magna felicitate dicitur. Et, Ἀγαθῶν σωρός, Bonorum cumulus: de bonorum copia & multa felicitate dicitur.

Zenob. I. 9
Diog. I. 10
2. Zenob. I. 11.
Diog. I. 10.
3. Zenob. I. 10
Diog. I. 10.

Ἀγάθων. Nomen proprium. Erat autem Tragicus, & ob mollitiem infamis. Ariſtophanes:

Agathon ubi eſt? Me derelicto abiit.
Quo terrarum ille miſer abiit? Ad beatorum convivium.

Hic Agathon bonis moribus erat præditus,

---

[1] Δαμάσκιος] Hoc fragmentum procul dubio depromptum eſt ex Vita Iſidori Philoſophi, a Damaſcio olim conſcripta, ex qua Photius, Cod. CCXLII. excerpta ſatis prolixa nobis conſervavit. In illis Excerptis multa hodieque leguntur loca, quæ Suidas ſub Damaſcii nomine paſſim adducit: ſed ſunt & alia, haud pauciora, (inter quæ etiam hoc fragmentum eſt) quæ in Photio non reperias: unde dubium non eſt, Suidam integra Vita Iſidori uſum fuiſſe.

[2] Τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν] Hæc Philoſophiam Platonicam ſapiunt, ſecundum quam nonnullæ animæ, poſtquam e loco ſuperiore in corpora deſcendiſſent, amore craſſioris & immundæ materiæ captæ, omnibus vitiis ſeſe polluebant, deorſumque ſemper vergentes, ad cœleſtia nunquam reſpiciebant. Hæ igitur animæ, ſi ab illa ὑλικῇ προσπαθείᾳ liberarentur, & a labe, quam contraxerant, ope virtutum purgarentur, dicebantur ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας, ut Damaſcii verbis utar. Hinc patet, quare μετάνοια ab illis vocaretur φάρμακον ἀναγωγικὸν καὶ σωτήριον. quoniam nimirum notitia peccati, & pœnitentia vitæ prioris male actæ, primus ad ſalutem gradus eſt. Vide Nicephorum in Scholiis ad Syneſium, pag. 384.

[3] Ἀγαθοεργοί] Apud Spartanos *Agathoergi* vocabantur Equitum natu maximi, qui quotannis, numero quini, a reliquo Equitum corpore ſecreti, per Laconiam dimittebantur, ut diſcimus ex Herodoto, lib. I. c. 68. p. 27. quem locum Portus hic recte obſervaverat. Vide etiam Heſych. v. Ἀγαθοεργοί. Cæterum apud Suidam pro, ἐκ τῶν Ἐφόρων, rectius legas ἐκ τῶν ἱππέων, quoniam, ut diximus, Agathoergi ex Equitibus eligebantur: vel, ſi pro ἐκ legas ὑπὸ, ſenſus eſſe poterit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuiſſe.

… Ruhnk. in … p. 4.

[4] Ἀγαθοῦ Δαίμονος] De poculis apud Veteres *Boni Dei* & *Jovis Servatoris* vocatis, vide Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* p. 293. ad

V. 85. 106. 107.

V. 523. V. 299.

Veſp. p. 466. ad *Pac.* p. 642. item Athen. lib. 11. *cap.* 2. p. 38. lib. xv. *cap.* 5. p. 675. & *cap.* 13. p. 692. Inde enim petant lectores velim, quæ ad loci hujus illuſtrationem faciunt. Nobis enim in his Notis brevitati ſtudendum eſt.

[5] Καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος] In prioribus Edit. verbis iſtis hæc ſubjuncta ſunt: ἄλλοι δέ φασι τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι: quæ cum non ſolum ſeriem orationis interrumpant, ſed etiam in MSS. deſint, tanquam Scholium ex textu ejicienda putavi.

[6] Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ψυχῆς] Cap. 2. his verbis: Ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς περὶ Φιλοσοφίας λεγομένοις διωρίσθη. ad quem locum Philoponus ait: Τὰ περὶ τ' Ἀγαθοῦ ἐπιγραφόμενα, περὶ Φιλοσοφίας λέγει. ἐν ἐκείνοις δὲ τὰς ἀγράφους συνουσίας τοῦ Πλάτωνος ἱστορεῖ ὁ Ἀριστοτέλης. ἔστι δὲ γνήσιον αὐτοῦ τὸ βιβλίον. quæ verbis Suidæ omnino ſunt conſona.

[7] Ἀγαθῶν ἀγαθίδες] De his & ſimilibus proverbiis legendi ſunt ſcriptores proverbiorum veteres, a Schotto editi; item recentiores, Michael Apoſtolius, Eraſmus, Junius, Braſſicanus & alii; qui quoniam ſunt omnibus notiſſimi & obvii, raro eos cum Suida confero: idque ideo, ne Suidam inutili & non neceſſaria notarum mole onerem, quod a Porto factum video.

[8] Ἀριστοφάνης· Ἀγάθων] Hæc ita ſunt ſcribenda, ut apud Ariſtophanem in Ranis, pag. 133. ſcribuntur. V. 83.

Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν; Ἀπολιπών μ' ἀποίχεται.
Ποῖ γῆς ὁ τλήμων; Ἐς μακάρων εὐωχίαν.

De Agathone ſi plura, eaque ſcitu digna ſcire cupis, conſule τὰς Ἀριστοφάνους Θεσμοφοριαζούσας, præcipue vero pag. 516. v. 28. 29. & pag. 517. v. 10. 11. 12. P.

Ar. Θεσμοφ. et cet. V. 30. 52. 57.

V. 84.

[9] Ποθεινὸς τοῖς φίλοις] Ariſtoph. *Ranis*, p. 214. de Agathone ait: Ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas hunc locum deſcripſit.

106

νὸς τοῖς φίλοις, καὶ τὴν τράπεζαν λαμπρός. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ Πλάτωνος Συμπόσιον ἐν ἑστιάσει αὐτοῦ γέγραπται, πολλῶν ἅμα φιλοσόφων παραχθέντων. [1] Κωμῳδοποιὸς Σωκράτους διδασκάλου. ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς θηλύτητα.

Ἀγαθώνειος αὔλησις. ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένη· ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ, μήτε πικρὰ, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη.

[2] Ἀγαθώνιος. ὄνομα κύριον, ὃς ἐβασίλευσε τῆς Ταρτησσοῦ.

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

3. Contra Timæum defendit Agathoclem Polybius, VIII. 12. 12

[3] Ἀγαθοκλῆς. οὗτος ἐγένετο τύραννος, καὶ ὥς φησι Τίμαιος, κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν κοινὸς πόρνος, ἕτοιμος τοῖς ἀκρατεστάτοις, κολοιὸς, [4] τριόρχης, πάντων τῶν βουλομένων τοῖς ὄπισθεν ἔμπροσθεν γενόμενος. ὃς ὅτε ἀπέθανε, τὴν γυναῖκα φασὶ κατακλαιομένην αὐτὸν οὕτω θρηνεῖν· Τί δ' οὐκ ἐγὼ σέ; τί δ' οὐκ ἐμὲ σύ; Ὅτι δὲ ἐκ φύσεως ἀνάγκη μεγάλα προτερήματα γεγονέναι περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον, δῆλον. Εἰς γὰρ τὰς Συρακούσας [5] παρεγενήθη φεύγων τὸν τροχὸν, τὸν καπνὸν, τὸν πηλὸν, περί τε τὴν ἡλικίαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γεγονὼς, καὶ μετά τινα χρόνον ὁρμηθεὶς ἀπὸ τοιαύτης ὑποθέσεως, κύριος μὲν ἐγένετο πάσης Σικελίας, [6] μεγίστοις δὲ κινδύνοις περιέστησε Καρχηδονίους. Τέλος ἐγγηράσας τῇ δυναστείᾳ, κατέστρεψε τὸν βίον, βασιλεὺς προσαγορευόμενος.

[7] Ἀγαθὸν, κοινῶς μὲν, τὸ, τι ὄφελος. ἰδίως δὲ, ἤτοι ταὐτὸν, ἢ οὐχ ἕτερον ὠφελείας· ὅθεν αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸ μετέχον αὐτῆς ἀγαθὸν, τριχῶς λέγεσθαι. οἷον τὸ ἀγαθὸν, ἀφ' οὗ συμβαίνει, ὡς τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν ἀρετήν. ὑφ' οὗ δὲ, ὡς τὸν σπουδαῖον τὸν μετέχοντα τῆς ἀρετῆς. Ἢ οὕτω· τὸ ἀγαθὸν, τὸ τέλειον κατὰ φύσιν λογικοῦ, ἢ ὡς λογικοῦ. τοιοῦτο δ' εἶναι τὴν ἀρετὴν [8] ὡς μετέχοντάς τε πράξεις τὰς κατ' ἀρετὴν, καὶ τὸ σπουδαίους εἶναι. Ἐπιγεννήματα δὲ, τήν τε χαρὰν, καὶ τὴν εὐφροσύνην, καὶ τὰ παραπλήσια. Ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχήν· τὰ δὲ, ἐκτός· τὰ δὲ, οὔτε περὶ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. Τὰ μὲν περὶ ψυχὴν, ἀρετὰς, καὶ τὰς

charus amicis, & in victu ſplendidus. Aiunt autem, Platonis Sympoſium ſcriptum fuiſſe in Agathonis convivio, multis ſimul Philoſophis eo adductis. Fuit idem Comœdiarum ſcriptor, & Socratis diſcipulus. Ob vitam effœminatam vero a Comicis perſtringebatur.

Ἀγαθώνειος αὔλησις. Agathonius tibiæ cantus: i. e. mollis, & diſſolutus; vel neque mollis, neque acerbus, ſed bene temperatus, atque ſuaviſſimus.

Ἀγαθώνιος. Agathonius. Nomen proprium viri, qui Tarteſſi Rex fuit.

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. Boni viri facile lacrymantur. Dicitur hoc de iis, qui ad miſericordiam valde ſunt propenſi.

Ἀγαθοκλῆς. Agathocles. Hic fuit tyrannus, & (ut ait Timæus) prima ætate publicum proſtibulum, omnium incontinentiſſimorum libidini expoſitum, graculus, triorcha, qui averſus & adverſus omnibus copiam ſui præberet. Hic ubi mortuus eſſet, uxorem eum lamentantem hæc verba dixiſſe ferunt: Quid non ego tibi? quid non tu mihi? Neceſſe autem omnino eſſe, ut ingentibus a natura dotibus eſſet ornatus Agathocles, manifeſtum eſt. Syracuſas enim venit, rotam figularem, fumum, & lutum fugiens, & ætatis annum circiter decimum octavum agens; & aliquanto poſt, ab hujuſmodi principio profectus, totius Siciliæ dominus eſt factus; Carthaginenſes in maxima pericula adduxit, & tandem, cum in principatu conſenuiſſet, vitam finivit, Rex appellatus.

Ἀγαθόν. Bonum generaliter vocatur, cujus eſt aliqua utilitas; proprie vero, vel idem eſt, ac utilitas, vel non diverſum ab utilitate. Unde & ipſam virtutem, & id, quod ipſius eſt particeps, bonum trifariam dici ait: veluti bonum, unde aliquid exiſtit, ut actio & virtus; a quo, ut vir bonus virtutis particeps. Vel ita: Bonum eſt id, quod perfectum eſt ſecundum naturam ratione præditi, vel quaſi ratione præditi. Hujuſmodi vero eſt virtus, adeo ut, quæ de ea participant, ſint cum actiones ſecundum virtutem, tum ipſi probi. Acceſſiones vero ipſius ſunt gaudium & lætitia, & his ſimilia. Præterea, bona alia ſunt animi, alia externa; alia nec animi, nec externa. Animi, ut virtutes, &, quæ ſecundum eas fiunt, κατὰ ταύτας πράξεις. Τὰ δὲ ἐκτὸς, τό, τε σπουδαῖον ἔχειν πατρίδα, καὶ σπουδαῖον φίλον, καὶ τὴν τούτων εὐδαιμονίαν. Τὰ δὲ οὔτε ἐκτὸς, οὔτε περὶ ψυχὴν, τὸ αὐτὸν ἐν αὑτῷ εἶναι σπουδαῖον καὶ εὐδαίμονα. Ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά· τὰ δὲ, ποιητικά· τὰ δὲ, τελικὰ καὶ ποιητικά. Τὸν μὲν οὖν φίλον, καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προσγινομένας ὠφελείας, ποιητικὰ εἶναι ἀγαθά. Θάρσος δὲ, καὶ φρόνημα, καὶ ἐλευθερίαν, καὶ τέρψιν, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀλυπίαν, καὶ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν, τελικά. Ποιητικὰ δὲ, καὶ τελικὰ, καθὸ μὲν ποιοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, ποιητικά ἐστιν ἀγαθά· καθὸ δὲ συμπληροῦσιν αὐτὰ, ὥστε μέρη αὐτῆς γενέσθαι, τελικά· οἷον φίλος, καὶ ἐλευθερία, καὶ τέρψις. Ἔτι τῶν περὶ ψυχὴν ἀγαθῶν, τὰ μέν εἰσιν ἕξεις· τὰ δὲ, διαθέσεις· τὰ δὲ, οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις. Διαθέσεις μὲν, αἱ ἀρεταί· ἕξεις δὲ, τὰ ἐπιτηδεύματα· οὔτε δὲ ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, αἱ ἐνέργειαι. Κοινῶς δὲ τῶν ἀγαθῶν [1] μικρὰ μέν ἐστιν, εὐτεκνία, καὶ εὐγηρία. ἁπλοῦν δὲ ἐστιν ἀγαθὸν, ἐπιστήμη. Καὶ ἀεὶ μὲν παρόντα, αἱ ἀρεταί· οὐκ ἀεὶ δὲ, οἷον χαρὰ, περιπάτησις. Πᾶν δὲ ἀγαθὸν, λυσιτελὲς εἶναι, καὶ συμφέρον, καὶ δέον, καὶ χρήσιμον, καὶ εὔχρηστον, καὶ καλὸν, καὶ ὠφέλιμον, καὶ δίκαιον, καὶ αἱρετόν. [2] Ἀγαθὸν δέ ἐστι, τὸ πᾶσιν ἐφετόν. Καὶ ἔτι ἀγαθόν ἐστιν, εἰς ὃ πάντα ἀνήρτηται· αὐτὸ δὲ εἰς μηδέν.

---

[1] Κωμῳδοποιὸς] Falluntur Wolfius & Portus, qui hæc de alio Agathone, & a priori diverſo, accipienda putant. Nam ex Schol. Ariſtoph. clariſſime patet, hæc ad unum eundemque Agathonem pertinere. Turbat tamen nonnihil vox κωμῳδοποιὸς, quoniam Agatho non fuit Poeta Comicus, ſed Tragicus, ut non ſolum Suidas hoc ipſo loco docet, ſed etiam Ariſtophanes *Theſmophoriaz.* p. 766. ubi eum expreſſe τραγῳδοποιὸν vocat. V. 30. Quare, qui hoc loco τραγῳδοποιὸς pro κωμῳδοποιὸς ſcribendum cenſuerit, me non habebit diſſentientem.

[2] Ἀγαθώνιος] Exiſtimo ſcribendum potius Ἀργανθώνιος, ut ex Herodoto patet. Sic enim ille lib. 1. 42. Ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν Ταρτησσὸν, προσφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλῆϊ τῶν Ταρτησσίων, τῷ οὔνομα μὲν ἦν Ἀργανθώνιος, ἐτυράννευσε δὲ Ταρτησσοῦ ὀγδώκοντα ἔτεα. &c. *Profecti autem Tarteſſum, amici facti ſunt Regi Tarteſſiorum, cui nomen erat Arganthonius, & qui Tarteſſi regnavit annos octoginta.* P. † Recte hic Portus ex Herodoto monuit, pro Ἀγαθώνιος legendum eſſe Ἀργανθώνιος, cujus, præter Herodotum, meminerunt etiam Cicero, Plinius, Lucianus, Silius Italicus, Valerius Maximus, Heſychius v. Γαλῆ, & alii.

[3] Ἀγαθοκλῆς. οὗτος] Totus hic locus ſumptus eſt ex Polyb. lib. xii. pag. 918.

[4] Τριόρχης, πάντων] Hæc repetuntur infra v. Τριόρχης. Significat autem τριόρχης proprie genus accipitris, a numero trium teſtium ita appellatum, ut docet Plinius lib. x. cap. 8. Romani *buteonem* vocarunt, eodem Plinio teſte; Lacones vero *bellunam*, ut didici ex Heſychio, v. Βελλούνης. Hic tropice ſignificat hominem incontinentem, & libidini maxime deditum.

[5] Παρεγενήθη] Vocem hanc ex Polybio, & tribus MSS. Pariſ. Suidæ reſtitui. In prioribus enim Edit. corrupte legitur παρ' αὖς ἐγεννήθη.

[6] Μεγίστοις δὲ κινδύνοις] Apud Polybium melius legitur, μεγίστους δὲ κινδύνους περιέστησε Καρχηδονίοις.

[7] Ἀγαθόν. κοινῶς μὲν] Locus hic, ſatis prolixus, ſumptus eſt ex Laertio lib. vii. Sect. 94. & ſeqq. qui cum Suida conferendus eſt.

[8] Ὡς μετέχοντάς τε πράξεις] Lege & diſtingue ex Laertio, ὥστε μετέχοντα, τάς τε πράξεις, τὰς κατ' ἀρετὴν, καὶ τοὺς σπουδαίους, εἶναι. ad quem locum vide Meric. Caſaubonum. Nos verſionem Porti, in qua nihil ſani erat, hic induximus, aliamque ſubſtituimus, in qua verus ſenſus expreſſus eſt.

[3] Ἀγαθόν. ὁμώνυμός ἐστι φωνή. Κατηγορεῖται δὲ τὰ δέκα γένη τοῦ ἀγαθοῦ, τουτέστιν αἱ ι' κατηγορίαι. Καὶ τὸ μὲν Ποιεῖν, ἐπεὶ ἔστι τινὰ ἀγαθὰ ὡς ποιητικά. λέγεται γὰρ τὸ ἀγαθοῦ ποιητικὸν, ἀγαθόν. οἷον τὸ ὑγιείας ποιητικὸν, ἢ ἡδονῆς· καὶ ὅλως ὠφέλιμον. τὸ γὰρ ἐν τοῖς ἐδέσμασιν ἀγαθὸν, ὡς ποιητικὸν ἀγαθοῦ, ἀγαθόν. Τὸ δὲ Ποιὸν ὑπὸ τὴν τοῦ Ποιοῦ κατηγορίαν. Ποτὲ δὲ τὸ Ποιὸν, ἐπὶ ψυχῆς. Ὅταν γὰρ κατηγορήσωμεν τὸ ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς, λέγοντες αὐτὴν ἀγαθὴν, τὸ ποιὰν αὐτὴν εἶναι σημαίνομεν· οἷον σώφρονα, ἢ ἀνδρείαν, ἢ δικαίαν. ποιότητος δὲ παρουσία τὰ ποιά. Ὁμοίως καὶ ἀνθρώπου. Ὅταν γὰρ τὸ ἀγαθὸν κατηγορήσωμεν αὐτοῦ, τὸ ποιὸν αὐτὸν εἶναι σημαίνομεν· οἷον σώφρονα, ἀνδρεῖον, δίκαιον, φρόνιμον. Ἐνίοτε δὲ τὸ ἀγαθὸν τὸ Ποτὲ σημαίνει. Τὸ γὰρ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ γινόμενον, ἀγαθὸν λέγεται. Σημαίνει δὲ ἀγαθὸν, καὶ τὸ Ποσόν. Τὸ γὰρ μέτριον καὶ μὴ ὑπερβάλλον, μήτε ἐνδέον, εἴη ἂν ποσὸν, καθόσον τοσοῦτόν τι. Λέγεται καὶ ὡς Οὐσία τι ἀγαθόν· ὡς θεὸς, νοῦς. Λέγεται δὲ καὶ ὡς Πρός τι. Τὸ γὰρ

actiones. Externa, ut, præclaram habere patriam, amicum probum, & comitem horum felicitatem. Nec externa vero, nec animi, ut, ſi quis in ſeſe ſit vir bonus & felix. Porro, bonorum alia ad finem pertinent, alia ſunt efficientia, alia utrumque ſimul. Ac amicus quidem, & quæ ex eo capiuntur utilitates, ſunt bona efficientia. Fiducia vero, elatio animi, libertas, oblectatio, lætitia, vita doloris expers, & omnis actio ſecundum virtutem, ſunt bona ad finem pertinentia. Efficientia vero & ad finem pertinentia ſimul, quatenus felicitatem efficiunt, efficientia bona ſunt; quatenus vero eandem complent, tanquam partes ejus, ad finem pertinent: veluti, amicus, libertas, & oblectatio. Præterea bonorum animi alia ſunt habitus, alia affectiones, alia vero, neque habitus, neque affectiones. Affectiones, ſunt ipſæ virtutes. Habitus vero, ſtudia. Neque habitus, neque affectiones, ſunt actiones. Communiter autem, bonorum quædam ſunt miſta, ut liberorum copia, & placida ſenectus. Simplex vero bonum eſt ſcientia. Adhæc, bonorum alia nobis ſemper adſunt, ut virtutes; alia non ſemper, ut gaudium & deambulatio. Omne porro bonum expedit, conducit, convenit, eſt utile, commodum, honeſtum, emolumentum afferens, juſtum, & expetendum. Bonum eſt, quod ab omnibus expetitur. Item, bonum eſt, ex quo omnia pendent; ipſum vero, ex nullo alio.

Ἀγαθόν. Bonum. Eſt vox homonyma. Nam decem genera, hoc eſt, decem Categoriæ, de Bono dicuntur. Nam. I. *Facere*, de Bono dicitur, quia quædam bona ſunt Efficientia. Dicitur enim bonum id, quod eſt efficiens boni, ut, ſanitatis, aut voluptatis, aut denique, quod eſt utile. Quod enim in edulio bonum eſt, id dicitur bonum, ut boni efficiens. II. *Quale* vero, ſub Qualitatis Categoria continetur. Interdum vero *Quale* de animo dicitur. Quum enim bonum de animo prædicamus, vocantes ipſum bonum, *Qualem* ipſum eſſe ſignificamus, ut, temperantem, aut fortem, aut juſtum. *Qualia* enim ſunt ea, quibus ineſt Qualitas. Similiter etiam in homine ſe res habet. Quum enim bonum de ipſo dicimus, *Qualem* ipſum eſſe ſignificamus, ut, temperantem, fortem, juſtum, prudentem. III. Interdum vero Bonum *Quando* ſignificat. Quod enim opportuno, ſuoque tempore fit, Bonum dicitur. IV. Bonum etiam ſignificat *Quantum*, & ad Quantitatem refertur. Quod enim eſt mediocre, & neque redundat, neque deficit, illud eſt *Quantum*, quatenus eſt aliquid tantum. V. Dicitur etiam a-

---

[1] Μικρὰ μέν ἐστιν] Sic legitur in omnibus editionibus. Sed corrigendum eſt ex Laertio μικτὰ, i. e. *mixta*. Senſus enim eſt, quædam bona non eſſe ſimpliciter talia, ſed aliquid mali interdum admixtum habere: quæ proinde recte *mixta* vocantur, & aliis bonis ἀκράτοις, ſive ſinceris, opponuntur.

[2] Ἀγαθὸν δέ ἐστι, τὸ πᾶσιν ἐφετὸν] Ariſtoteles *Ethicor. Nicomach.* cap. 1. Διὸ καλῶς ἀπεφήναντο τ' ἀγαθὸν, οὗ πάντα ἐφίεται. i. e. *Quare recte bonum id dixerunt, quod omnia appetunt.*

[3] Ἀγαθόν. ὁμώνυμος &c.] Hic locus procul dubio ex aliquo interpretum Ariſtotelis deſcriptus eſt, ut multa alia, quæ ſuo loco indicabimus. Docet enim diverſis in locis Philoſophus ille, bonorum tot eſſe genera, quod ſunt categoriæ, ſive, bonum in omnibus categoriis reperiri: ut *Magnor. Moral.* lib. 1. c. 1. ubi inquit: Τἀγαθὸν ἐν πάσαις ταῖς κατηγορίαις ἐστί· καὶ γὰρ ἐν τῷ Τὶ, καὶ ἐν τῷ Ποιῷ, καὶ ἐν τῷ Ποσῷ, καὶ Πότε, καὶ Πρός τι, καὶ ἁπλῶς ἐν πάσαις. i. e. *Bonum eſt in omnibus categoriis. Nam & in Subſtantia, & in Qualitate, & in Quantitate, & in Quando, & in Relatis, & ſimpliciter in omnibus reperitur.* Vide eundem *Ethic. Nicomach.* lib. 1. cap. 1. & *Ethic. Eudem.* lib. 1. c. 8. Ex aliquo ergo interpretum ad hæc, vel ſimilia loca Ariſtotelis Suidam articulum iſtum deſcripſiſſe non dubito.

σύμμετρον, οὕτως ἀγαθόν. Καὶ ἐν τῷ Πάσχειν. ὡς, τὸ θεραπεύεσθαι, καὶ διδάσκεσθαι. Ἔστι τι ἀγαθὸν, καὶ ἐν τῷ Ποῦ· οἷον τὸ ἐν Ἑλλάδι εἶναι· τὸ ἐν ὑγιεινοῖς χωρίοις εἶναι· τὸ ἐν ἡσυχίαν ἔχουσιν ἢ εἰρήνην. Εἴη δ' ἂν καὶ ἐν τῷ Κεῖσθαι. ὅταν ᾧ μὲν λυσιτελὲς τὸ καθέζεσθαι, καθέζηται· ᾧ δὲ τὸ ἀνακεῖσθαι, ἀνάκειται. [1] τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν.

Ἀγαθός. ὁ φρόνιμος. οὐκ ἐπίσης δὲ ὁ φρόνιμος καὶ ὁ ἀγαθός. Ἐπιπλέον γὰρ ὁ ἀγαθός. Ἀγαθὸς γὰρ, ὁ σώφρων, ὁ ἀνδρεῖος, [2] καὶ οἱ λοιποὶ ἀγαθοὶ λέγονται· καὶ οἱ ἐπιστήμονες. Τοὺς δὲ [3] Δαΐους ἀγαθοὺς μὲν ἀκοντιστὰς, ἀγαθοὺς δὲ καὶ ἐν χερσὶ ποιήσασθαι μάχην.

Ἀγάθυρσα. πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος.

[4] Ἀγάθυρσοι. ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἵμου. ἢ ἀπὸ Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους. ἢ, ὡς Πείσανδρος, ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου.

Ἀγακλειτός. ὁ ἄγαν ἔνδοξος. καὶ Ἀγακλειτή.

[5] Ἀγάλακτες. ὁμογενεῖς. ὅμαιμοι. ἀδελφοί. Ἄλλοι δὲ, τοὺς [6] ἱερείων κοινωνοὺς, καὶ συγγενεῖς. Οἱ δὲ, συντρόφους.

[7] Ἀγαλέον. ὄνομα ὄρους.

Ἀγάλλει. ποιεῖ. σκευάζει. κοσμεῖ.

[8] Ἄγαλμα. πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ δίδωσιν ἀργύριον, ἵνα ἐκπονήσῃ τὸ ἄγαλμα ἄκρας τέχνης, προσθεὶς τὸ μέγεθος, καὶ προσειπὼν τῆς λίθου τὴν φύσιν.

Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. ἔστιν [9] ἐν Ἀθήναις. Καί ἐστιν ἄγαλμα βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐν Ἀντιοχείᾳ. Καὶ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος, ἐν τῷ Ἀπόλλωνος. καὶ ἄγαλμα Διονύσου, ἐν τῷ Αὐξένιος.

Ἀγάλματα. τὰ τῶν θεῶν μιμήματα, καὶ πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. [10] Ὅμηρος· Βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Καὶ Ἡσίοδος τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ. [11] Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης, τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. Καὶ ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Καὶ τὸ εἴδωλον, βρέτας, χάρμα, καλλονὴ, κόσμος, καύχημα, θαλλοὶ, ἀνδριάντες, ἐπι-

liquid Bonum, ut, Eſſentia; ut, Deus, Mens. VI. Dicitur etiam Bonum, ut ad aliquid *Relatum.* Quod enim decentem ad aliquid proportionem habet, eatenus bonum eſt. VII. In ipſo etiam *Pati* Bonum verſatur, ut, curari, doceri. VIII. Eſt etiam aliquod bonum in Categoria *Ubi:* Ut, in Græcia eſſe, vel, in locis ſalubribus, pacatiſque & tranquillis verſari. IX. Eſt etiam in *Situ;* veluti, cum is ſederit, cui id expedit; & cubuerit, cui cubare expedit.

Ἀγαθός. Prudens. Non tamen idem omnino eſt ἀγαθὸς καὶ φρόνιμος, i.e. bonus & prudens. Boni enim vocabulum latius patet. Nam bonus dicitur temperans, fortis, & reliqui virtute aliqua præditi. Ἀγαθοὶ etiam vocantur, qui rei alicujus periti ſunt. *Dacos vero tam bonos eſſe jaculatores, quam pugnæ cominus committendæ peritos.*

Ἀγάθυρσα. Agathyrſa, urbs Siciliæ, auctore Polybio.

Ἀγάθυρσοι. Agathyrſi. Gens interiora Hæmi incolens, vel ab Agathyrſo, Herculis filio, vel (ut tradit Piſander) a Bacchi thyrſis ſic appellata.

Ἀγακλειτός. Valde clarus. Et fœmininum, ἀγακλειτή.

Ἀγάλακτες. Cognati. Conſanguinei. Fratres. Alii vero, victimarum participes, & cognatos. Alii vero, ſimul educatos.

Ἀγαλέον. Agaleum. Nomen montis.

Ἀγάλλει. Facit. Parat. Ornat.

Ἄγαλμα. Omnis res pretioſa & pulchra, qua quis ſe jactat, vel oblectatur. *Et dat ipſi argentum, ut elaboret ſtatuam artificioſiſſimam, indicata magnitudine, & lapidis natura declarata.*

Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς. Simulacrum Minervæ: de quo vide in v. Ἀθηνᾶς. Et de ſimulacro, quod dicitur abominatio vaſtationis, lege in v. Ἀντιόχεια. De ſimulachro Apollinis, vide v. Ἀπόλλωνος: & de ſimulachro Bacchi, v. Αὐξένιος.

Ἀγάλματα. Deorum imagines. Item omnia ornamenta. Homerus: *Regi vero, tanquam res pretioſa, id repoſitum eſt.* Heſiodus monile ἄγαλμα vocat. Pindarus, cippum; & Euripides, ornatum mortuorum ſic appellat. Item, omne id, quo quis ſe jactat. Et, effigies; ſimulacrum; gaudium; decus; ornamentum; quo quis gloriatur; rami virentes; ſtatuæ, & inſcriptiones ſic appellantur. Ἀγάλματα

---

[1] Τῷ πυρέττοντι φέρε εἰπεῖν] Loco huic aliqua deſunt, & ultimis verbis iſtis nullus omnino ſenſus ineſt; quæ ratio eſt, quare ea in verſione prætermiſerim.

[2] Καὶ οἱ λοιποί] Locum hunc prava interpunctio obſcurum reddit. Clara autem erunt omnia, ſi eum ſic legeris & diſtinxeris, καὶ οἱ λοιποί. Ἀγαθοὶ λέγονται καὶ οἱ ἐπιστήμονες. quem ſenſum in verſione ſecutus ſum.

[3] Δαΐους] Imo Δάους potius. Portus hanc vocem pro nomine appellativo accepit (vertit enim *bellicoſos*) cum ſit ὄνομα κύριον, ſignificans Dacos, gentem notiſſimam, quam auctor anonymus, unde Suidas iſta deſcripſit, tam cominus quam eminus pugnandi peritam vocat. De hoc errore Porti (quem etiam ante eum erraverat Wolfius) eruditos monuit Lucas Holſtenius ad Stephanum *de Urbibus*, v. Δάοι, quem conſule.

[4] Ἀγάθυρσοι] Ex Stephano *de Urbibus*.

[5] Ἀγάλακτες] Apud Pollucem hi vocantur ὁμογάλακτες. Vide eum lib. III. cap. 2. p. 133.

[6] Τοὺς ἱερείων κοινωνοὺς] Intelligit ſacra gentilitia, quibus tantum τοῖς συγγενέσι, ſive, genere junctis, intereſſe licebat.

[7] Ἀγαλέον] In MSS. Ἀγαλεών.

[8] Ἄγαλμα. πᾶν] Schol. Homer. ad Il. Δ. v. 144. Ἔστι δὲ ἄγαλμα καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. Quæ verba Etymologus αὐτολεξεὶ deſcripſit.

[9] Ἐν Ἀθήναις] Lege, ἐν τῷ Ἀθηνᾶς, id eſt, in voce Ἀθηνᾶς, ubi de ſimulacro Minervæ agitur. Et ſic paulo poſt, pro ἐν Ἀντιοχείᾳ, legendum ἐν τῷ Ἀντιόχεια. Eo enim Suidas lectorem remittit; quod Porto non ſuboluerat.

[10] Ὅμηρος] Il. Δ. v. 144. P.

[11] Πίνδαρος] Nem. Od. 10. 125. Idem Pindarus aliis in locis τὸ ἄγαλμα pro quovis ornamento accipit.

γρα-

1. Polybius. IX. 27. 10.

8. Timaeus p. 5. et Ruhnken. in loc.

Ruhnk. in Timaeum. p. 5.

Eur. Herc. Fur. 704
πέπλοις
~~Κοσμεῖτε~~
Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν. C.B.

Ruhnken. in Timaeum. 5.

Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει. Qua ſola notione ab *Homero* poſitum eſſe, vere monet *Euſtath.* ad Od. Γ. p. 1467. Inſignis locus eſt *Suidae:* Ἀγάλματα. πάντα τὰ κόσμου τινὸς μετέχοντα. Ὅμηρος· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. καὶ Ἡσίοδος τὸν ὅρμον ἄγαλμα καλεῖ, Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ. Εὐριπίδης τὸν ἐπὶ νεκροῖς κόσμον. *Alcaeus* apud *Athen.* XIV. p. 627. B. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλματα. vetus ſcriptor ap. *Euſtath.* ad Od. Θ. p. 1608. ſtellas ἀγάλματα νυκτός / plane ut *Moſchus* Eidyll. VII.

2. Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα.

Timaeus
et Ruhnk
in loc.

Respexit
Arist. P
91.

Brunck
298. qu
ἔχοις

γραφαί. Ἀγάλματα δὲ καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. Ἀγαλμάτιον δὲ, ὑποκοριστικῶς.

Ἀγαλματοποιοὶ (τουτέστι, χειρουργοί) οὗτοι ἀκριβεῖς, [1] Λύσιππος, Πολύκλειτος, Φειδίας.

Ἀγαλματοφορούμενος. ἀγάλματα, ἤτοι τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτω Φίλων.

Ἀγάλλων. ἑαυτὸν σεμνοποιῶν.

Timaeus p. 8. et Ruhnken. in loc.

Ἄγαμαι καρδίας. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμάζω. Ἄγαμαι κατὰ περιποίησιν, γενικῇ. Τὸν φίλον ἄγαμαι τῶν τρόπων καὶ τοῦ χρηστοῦ ἤθους ἕνεκα. Αἰτιατικῇ δέ· Οἶμαι δὲ τὸν πόλεμον θεῶν τινὰ ἀγασθῆναι. [2] Ὅταν ἔχῃ τὴν σὲ αἰτιατικὴν, καὶ ὅταν ἐξακούηται τὸ ἕνεκα, γενικῇ συντάσσεται. Αἰλιανός· Ἐπεὶ καὶ τὴν τοῦ Μενέλεω πρὸς τὸν τοῦ Πριάμου Πάριν οὔτε ἐπαινῶ, οὔτε ἄγαμαι. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι καὶ τούσδε τοὺς ἄνδρας· τὸν δὲ [3] Ἀκαρνᾶνα μέγιστον καὶ περὶ τούτων. ἃ γὰρ πεισομένους ἐγίνωσκε, τούτων ἐπεθύμησε τοῖς ἀνδράσι κοινωνῆσαι.

Ἀγαμέμνων, Ἀγαμέμνονος, ὦ Ἀγάμεμνον. καὶ Ἀγαμεμνόνειος οἶκος, καὶ Ἀγαμεμνονεία ναῦς.

Ἀγάμενος. θαυμάζων. Ἀγάμενοι τοῦτον τῆς εὐψυχίας ἐποχοῦσι τῷ ἵππῳ.

Ἀγαμήδης. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν, Ἀγαμήδη.

Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε. οἷον, αἰτιᾶσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι.

Ἀγάννιφον. [4] Ὅμηρος, τὸ ὄρος τὸ λίαν χιονιζόμενον.

Ἄγανον. προπαροξυτόνως, τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες, καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ καταγῆναι. Οἱ δὲ, τὸ ἀπελέκητον. Ἀγανὸν δὲ ὀξυτόνως, καλὸν, ἢ ἀγαθὸν, ἢ ἱλαρόν. οἱ δὲ, ἀθάνατον. Ἔνθεν καὶ Ἀγανοφροσύνη. καὶ Ἀγανοῦμεν, ἀντὶ τοῦ κοσμήσομεν. καὶ αὖθις·

Respexit Suid. Arist. Pac. 91.

> [5] Ὡς ἄν τοι ῥείῃ μὲν ἀγανὸς ἀτθίδι [6] δέλτῳ
> Κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχοις πλοκάμους.

Brunck. II. 298. qui ἔχοις

Ἀγανόφρονος. Τότε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας εὐήμερον πρόσωπον. τῆς πραείας, καὶ προσηνοῦς.

Ἀγανοφροσύνη. προσήνεια, πραότης.

Ἀγανώπιδος. πραεία βλεπούσης.

Ἀγανώτερον. ποθεινότερον. πραότερον.

etiam picturas & ſtatuas vocant. Ἀγαλμάτιον vero diminutive, parva ſtatua vocatur.

Ἀγαλματοποιοί. Statuarii inſignes & accurati fuerunt, Lyſippus, Polycletus, Phidias.

Ruhnk. in Timaeum. p. 7.

Ἀγαλματοφορούμενος. Imagines, ſive formas rerum, animo perceptarum, in ſe ferens. Ita Philo.

"Philo. II. 577. Interp. Hesychii I. p. 30." Ruhnk. in Tim. 7.

Ἀγάλλων. Se ipſum magnifice jactans, vel ad gravitatem componens.

Ἄγαμαι καρδίας. Attice dicitur pro θαυμάζω, admiror. Ἄγαμαι, ſecundum acquiſitionem, genitivo gaudet. *Amicum admiror ob mores probos.* Accuſativo etiam, ut in hoc: *Exiſtimo Deorum aliquem hoc bellum mirari.* Cum accuſativum σὲ, *te*, adjunctum habet, & ſubauditur τὸ ἕνεκα, cum genitivo conſtruitur. Ælianus: *Quoniam* [*pugnam*] *Menelai cum Paride, Priami filio, neque laudo, neque admiror.* Item: *Ego vero admiror & hoſce viros: Acarnanem vero maxime. Malorum enim, quæ ipſos paſſuros eſſe noverat, particeps cum illis eſſe cupiebat.*

"Toupius in S. I. 13." Ar. Acharn. 487. dant verba. Vid. Av. 1742. & Eur. Rhes. 245."

Philostratus IV. 23. p. 161. leg. Ἀκαρνανίαν.

Pag. 21. v. Ἄγαμαι. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι καὶ τ.] Hæc ſunt verba Philoſtrati, lib. IV. *de Vit. Apoll.* cap. VII. in fine.

Kuster in Add.

Ἀγαμέμνων. In genitivo, Ἀγαμέμνονος, & in vocativo, ὦ Ἀγάμεμνον. Hinc dicitur Agamemnonia domus, & Agamemnonia navis.

ναῦς. f. παῖς. Eur. I. Taur. 1290.

Ἀγάμενος. Admirans. *Admirantes illum ob animi fortitudinem, equo imponunt.*

Ἀγαμήδης. Agamedes. Nomen proprium. Et fœmineum, Agamede.

Ἄγαν ἐγκεῖσθαι τῷδε. Alicui vehementer inſtare: vel, accuſare, & in aliquem invehi.

Ἀγάννιφον. Homerus montem nivoſum ſic appellat.

Ἄγανον, Cum accentu in antepenultima, ſignificat lignum fractum, aut aridum, vel fragile. Alii vero, indolatum. Ἀγανὸν vero, cum acuto, pulchrum, bonum, aut lætum. Alii vero, immortale. Hinc derivatur ἀγανοφροσύνη, lætitia. Et ἀγανοῦμεν, ornabimus. In Epigrammate:

Ἀγαλοῦμεν. Ruhnk. in Timaeum p. 5. et sic Toup. in Suid. III. 12. quem Ruhnk. l. c. sequitur, sed tacite.

> *Ut tibi fluat perennis in Attica tabella*
> *Cera; coronis vero ſemper comas redimitas habeas.*

Ἀγανόφρονος. Placidi. Blandi. Ut, *Placidæ tranquillitatis jucunda facies.*

Ἀγανοφροσύνη. Jucunditas, lenitas.

Ἀγανώπιδος. Placidum aſpectum habentis.

Ἀγανώτερον. Deſiderabilius. Mitius.

---

[1] Λύσιππος] In vulgatis Edit. Lyſippum ſequitur *Apelles*; ſed quem merito ex loco iſto, quem precario hactenus obtinuerat, migrare juſſi, tum, quia is pictor fuit, non ſtatuarius; tum etiam, quia in duobus MSS. Pariſ. vox iſta non legitur.

[2] Ὅταν ἔχῃ τὴν σὲ αἰτ.] Verba iſta, & quæ ſequuntur, uſque ad συντάσσεται, connexionem loci hujus dirimunt, & proinde exiſtimo, ea ex margine in textum irrepſiſſe, quod ſexcentis in locis apud Suidam contigit. Iis ergo inductis, optime omnia ſeſe habebunt, & ῥῆσις Æliani, in qua τὸ ἄγαμαι cum accuſativo conſtructum legitur, recte cohærebit cum ſuperioribus, ubi Suidas dixerat, verbum iſtud aliquando accuſativum adſciſcere.

[3] Ἀκαρνᾶνα] Hæc repetuntur infra v. Ἀκαρνᾶνα.

[4] Ὅμηρος] Il. A. 420. & alibi.

[5] Ὡς ἄν τοι ῥείῃ] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Sophoclem, quod exſtat Antholog. lib. III. cap. 25. p. 396. Ibi autem pro ἀγανὸς, legitur ἀέναος, i. e. *perpetuo manans*; quæ lectio præferenda videtur, non ſolum propter metrum verſus, ſed etiam quia præcedenti verbo ῥείῃ, i. e. *fluat*, apte convenit. Portus, quamvis neſciret unde diſtichum iſtud depromptum eſſet, bene tamen conjecerat, pro ἀγανὸς, legendum eſſe ἀέναος: qua in re tamen præeuntem habuit Wolfium, qui locum hunc ſic Latine interpretatus eſt: *Atthide ſcriptura tibi manet cera perennis.* Cæterum, ſenſum diſtichi hujus pete ex ipſa Anthologia, & Commentatoribus ad eum locum.

[6] Δέλτῳ] In prioribus editionibus, repugnante prorſus verſus modulo, legitur διαλέκτῳ; gloſſemate nimirum, loco genuinæ vocis, in textum recepto: qua ratione ſexcenta veterum auctorum loca corrupta eſſe conſtat. Quare, cum non ſolum in Anthologia, ſed etiam in duobus MSS. Pariſ. legatur δέλτῳ, non dubitavi vocem iſtam huic loco reſtituere.

Ἀγαπᾷν. ἀποδέχεσθαι.

Ἀγαπᾷν. ἀρκεῖσθαί τινι, καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

Ἀγαπήνορος. τὴν ἀνδρείαν ἀγαπῶντος.

[1] Ἀγαπησμός. ἀγαπησμὸν λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην. Συναριστώσαις Μένανδρος·

Καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
Γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμὸν οἷος ἦν.

Ἀγαπητὰ ἤθη. τὰ καλὰ καὶ ἀγαθά.

Ἀγαπητόν. τὸ ἠγαπημένον, [2] ἢ τὸ μονογενές. καὶ Ἀγαπητῶς. Οὕτω δὲ ἄρα πολὺ τὸ ἀνόητον ἐν τοῖς ἡγεμόσιν αὐτῶν ἦν, ὥστε ἀγαπητῶς εἶδον, εἰ μὴ μετὰ πάντων ἀγωνιοῦνται τῶν συναραμένων τῆς στρατείας. Ἀγάπη οὐ περπερεύεται, ὁ Ἀπόστολος Παῦλός φησι. τουτέστιν, οὐ προπετεύεται.

Ἀγαπητός. Ἐπίσκοπος Συνάδων, ὃν ἐν ἐπαίνῳ πολλῷ τίθεται [3] Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, καὶ θαυμάτων αὐτοῦ ἐξαισίων μνήμην ποιεῖται, ὀρῶν μεταστάσεις καὶ ποταμῶν, καὶ νεκρῶν ἐγέρσεις. καὶ ὅτι στρατιώτην ὄντα ἠβουλήθη Μαξιμῖνος ὡς Χριστιανὸν ἀποκτεῖναι, διὰ τὸ πυνθάνεσθαι πολλοὺς τὰ παρ' αὐτοῦ τελούμενα ὑπεραγαμένους.

Ἀγάπιος. Ἀθηναῖος Φιλόσοφος, μετὰ Πρόκλον ἀποιχόμενον, ὑπὸ Μαρίνῳ. ὃς ἐθαυμάζετο ἐπὶ Φιλομαθίᾳ, καὶ ἀπορίων προβολῇ [4] δυσεπηβόλων.

[5] Ἀγάπιος. οὗτος ἦν Ἀλεξανδρεὺς μὲν τὸ γένος· ἐκ παίδων δὲ λόγοις ἐντραφεὶς ἐλευθερίοις, καὶ ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητὴς γεγονὼς, ἀνελθὼν εἰς τὸ Βυζάντιον διατριβήν τε συνεπήξατο μάλα διαπρεπῆ, φύσεώς τε μεγέθει καὶ δεξιότητι τύχης χρησάμενος, ἔνδοξός τε ἐπὶ τῇ τέχνῃ γέγονε, καὶ χρήματα μεγάλα συνείλοχεν.

[6] Ἀγαπῴην. εὐκτικῶς.

Ἀγγαρεία. καὶ Ἄγγαρος. ἐργάτης. ὑπηρέτης. [7] ἀχθοφόρος. Ὅθεν ἀγγαρείαν, ἀνάγκην ἀκούσιον λέγομεν, καὶ ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.

Schweighaeuser. Faſcicul. I. in Suid. p. 32.

Ἄγγαρος. καὶ Ἀγγαρεία, ἡ δημοσία, καὶ ἀναγκαία δουλεία. [8] Ὥσπερ γάρ τι αὐτῷ πάρεργον τὸ ἐσθίειν τῆς φύ-

Ἀγαπᾷν. Probare.

Ἀγαπᾷν. Re aliqua contentum eſſe, & nihil præterea quærere.

Ἀγαπήνορος. Fortitudinem amantis.

Ἀγαπησμός. Græci ἀγαπησμὸν & ἀγάπησιν vocant benevolentiam & comitatem erga amicos. Menander *Synariſtoſis:*

Cleric. 168

Et doloſum illum
Mutuum amplexum, qualis eſſet.

Ἀγαπητὰ ἤθη. Mores amabiles & boni.

Ἀγαπητόν. Amatum, aut Unigenitum. Et ἀγαπητῶς, libenter. *Tanta erat in Ducibus illorum vecordia, ut gratum ſibi fore oſtenderent, ſi non cum omnibus expeditionis ſociis dimicaturi eſſent.* Apoſtolus Paulus inquit, *Charitas non agit perperam.* i. e. non peccat inconſulta temeritate.

I. Cor. XIII. 4.

Ἀγαπητός. Agapetus, Synadorum Epiſcopus, quem valde laudat Euſebius Pamphili, & inſignium miraculorum ipſius mentionem facit; montium videlicet & fluviorum tranſlationes, & mortuorum reſuſcitationes commemorans. Idem etiam narrat, Maximinum interficere eum voluiſſe, ut Chriſtianum, cum miles eſſet, ideo quod audiviſſet, multos facta ejus ſupra modum mirari.

Ἀγάπιος. Agapius. Athenienſis Philoſophus, poſt obitum Procli, ſub Marino. Hic propter cupiditatem diſcendi, & propoſitionem quæſtionum difficilium, in admiratione fuit.

Ἀγάπιος. Agapius. Hic erat Alexandrinus genere, & a puero in artibus liberalibus educatus, medicæque diſciplinæ enarrator. Byzantium profectus, ludum literarium valde inſignem aperuit, & ingenii magnitudine & fortunæ favore uſus, claruſque arte ſua, magnam pecuniæ vim collegit.

Ἀγαπῴην. Optative. Amem.

Ἀγγαρεία. Angaria. Et ἄγγαρος, operarius, miniſter, bajulus. Unde ἀγγαρείαν vocamus, neceſſitatem invitis impoſitam, & miniſterium vi extortum.

Ἄγγαρος. Angarus. Et Ἀγγαρεία, publica & coacta ſervitus. *Nam edere quaſi quoddam ac-*

---

[1] Ἀγαπησμὸς] Apud Heſychium per ι ſcribitur, ἀγαπισμός.

[2] Ἢ τὸ μονογενὲς] Pollux lib. III. cap. 2. p. 132. Καλοῖτο δ' ἂν υἱὸς ἀγαπητὸς, ὁ μόνος ὢν πατρὶ, ἢ μητρί. ὥσπερ καὶ ἀγαπητὴ θυγάτηρ καὶ μονογενὴς, καθ' Ἡσίοδον. Scholiaſtes quoque Homeri ad Il. Z. v. 401. Τὸν Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, exponit μονογενῆ. Huc ſpectat, quod LXX Interpretes vocem Hebraicam יחיד, quæ *unicus* ſignificat, ſæpe ἀγαπητὸς interpretentur, ut Geneſ. XXII. 2. Jerem. VI. 26. & alibi.

[3] Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου] Nihil tale apud Euſebium reperio. Apud Philoſtorgium autem lib. II. c. 8. ſimilia his de Agapeto leguntur, quem adi. *Pearſ.*

[4] Δυσεπηβόλων] In MSS. Pariſ. legitur δυσεπιβόλων, per ι.

[5] Ἀγάπιος] Hujus Agapii cum laude meminit Photius ex Damaſcio, Cod. CCXLII. p. 1073. his verbis: Σεμνὸς ὢν ἅμα καὶ εὐόμιλος ὁ Ἀγάπιος, τήν τε ἀρχαίαν γλῶτταν ὑπὲρ τὸν ἰδιώτην μελετήσας, ἐπέστρεψεν εἰς ἑαυτὸν τοὺς ἐν Βυζαντίῳ ἀνθρώπους. Θαῦμα δὲ ἑαυτοῦ παρέχετο καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς λογιωτέροις. ὥρμητο γὰρ ἀπὸ πάσης τῆς παιδείας, ζητητικός τι καὶ ἐλεγκτικὸς ἠβούλετο εἶναι γραμματικῶν τε καὶ ῥητορικῶν. Καὶ συλλήβδην εἰπεῖν, ἐδόκει τετράγωνος εἶναι, καὶ ἦν, τὴν σοφίαν.

[6] Ἀγαπῴην. εὐκτικῶς.] Quæ ſequuntur in vulgatis editionibus, uſque ad v. Ἀγγαρεία, expungenda cenſui, quia in vetuſtiſſimo MS. Pariſ. deſunt, in altero vero margini adſcripta leguntur; certiſſimo indicio, ea a recentioribus libro huic adſuta fuiſſe.

[7] Ἀχθοφόρος] In præcedentibus Edit. poſt ἀχθοφόρος hæc leguntur, λείαν αἰγάγρων ἡμιόνων: quibus in hac Editione locum dare nolui, cum & ſeriem orationis interrumpant, & in 2 MSS. Pariſ. deſint.

[8] Ὥσπερ γάρ τι αὐτῷ] Ex Procop. Hiſt. Arcan. cap. 13. ubi locus integer ſic legitur: Ἦν τε ἄοκνος, εἰ καὶ ἐπιπλεῖστον εἰπεῖν, σιτίοις μὲν ἢ ποτῷ κατακορὴς οὐδαμῆ γέγονεν· ἀλλὰ σχεδὸν τάκρῳ δακτύλῳ ἀπογευσάμενος ἀπηλλάσσετο. ὥσπερ γάρ τι αὐτῷ πάρεργον τῆς φύσεως ἀγγαρευομένης τὰ τοιαῦτα ἐφαίνετο εἶναι. i. e. interprete Nic. Alemanno: *Nunquam amavit otioſum negotium* (ſc. Juſtinianus): *cibus potuſque illi nunquam ad ſatietatem, ſed pene extremis digitis delibatis ferculis, menſam tolli juſſit; præter operam id eſſe ratus, & ex violento naturæ quodam imperio.* Apparet autem, voces nonnullas a Suida ad explendam ſententiam loco huic additas eſſe, quæ apud Procopium ſubintelliguntur.

στεως αὐτὸν ἀγγαρευούσης περὶ τὰ βρώματα ἐφαίνετο εἶναι.

Ἄγγαρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Πέρσαι τοὺς βασιλέων ἀγγέλους. Πέμπει τῶν πιστοτάτων ἄγγαρον παρὰ τὸν Βαβυλώνιον, διὰ Περσώνδην τὸν ἄριστον.

[1] Ἄγγαροι. οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ Ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος [2] Ἀγαμέμνονι·

Sic edidit R. Porſonus V. 282.

Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ᾽ ἀπ᾽ ἀγγάρου πυρὸς
Ἔπεμπε.

[3] Τίθεται τὸ ὄνομα, καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν, καὶ ὅλως ἀναισθήτων, καὶ ἀνδραποδωδῶν. καὶ τὸ Ἀγγαροφορεῖν, ἐπὶ τοῦ τὰ φορτία φέρειν. καὶ Ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νῦν, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Μένανδρος καὶ τοῦτο ἐν τῷ Σικυωνίῳ παρίστησιν·

Euſtath.

Ὁ πλέων [4] κατήχθη. κρίνεθ᾽ οὗτος πολέμιος.
Ἐὰν ἔχῃ τι μαλακὸν, ἀγγαρεύεται.

Cleric. p. 164. Bentl. 68. qui Ἐὰν δ'

[5] Ἀγαρικόν. ῥίζα ἐστὶν, ἐπίφυσις πρέμνου, χαύνη τὴν σύστασιν· σύνθετος ἐξ ἀερώδους καὶ γεώδους οὐσίας, διαφορητική τε τὴν δύναμιν, καὶ πάχους τμητική, καὶ καθαρτικὴ μάλιστα τῶν ἐν τοῖς σπλάγχνοις ἐμφράξεων.

Ἀγάσαιτο. θαυμάσειε. καὶ Ἄγασθαι παρ᾽ Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν, καὶ φθονεῖν.

Ἄγασθαι ...es in Ind. Seber.

Ἀγασθέντος. ἐκπλαγέντος. θαυμάσαντος. Τοῦ δὲ ἀγασθέντος ἐπὶ τῇ προαιρέσει. Καὶ ἀγασθείς. Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί τε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμεινε τρεῖς ἡμέρας.

Ἀγασθῶ τινί. ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν· Ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

Ἀγασικλῆς. ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται [6] Ἁλιμουσίνοις συνδικάσαι, καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα. σεβάσματα. ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται.

[7] Ἀγάστονος. πολυστένακτος.

[8] Ἀγάστορες. ἀδελφοί. ὅμαιμοι. [9] δίδυμοι.

Ἀγαστός. θαυμαστός. [Xenoph. Anab. p. 97.]

[10] Ἀγάστου. θανάτου.

Ἀγαυρίαμα. ἔπαρμα.

...leg. sine interpunctione: Ἀ...γ...ο θανάτου. ...nititur interpretatio. Sic E. ...ub. 169 βίος ...άδοτος.

...onc lectionem, Suid. E. ...Magn. et Euſt. ...numerat Schol. ...Æ. Ag. 290

ceſſorium opus, & quod ex violento Naturæ imperio fieret, ipſi eſſe videbatur.

Ἄγγαρος. Angarus. Sic Regum nuntios Perſæ vocabant. *Mittit Angarum ex fideliſſimis ad Babylonium, propter optimum Perſondam.*

Ἄγγαροι. Angari, tabellarii, alii aliis ſuccedentes. Iidem & Aſtandæ vocantur. Sunt autem hæc nomina Perſica. Æſchylus *Agamemnone :*

Suid. inf. V. Ἀστάνδαι. I. 357.

Fax vero facem huc a nuntio igne
Miſit.

Ponitur hæc vox etiam pro bajulis, & in genere, pro ſtupidis, & ſervili ingenio præditis. Et Ἀγγαροφορεῖν, pro onera ferre. Et Ἀγγαρεύεσθαι vocant ad onerum geſtationem, vel ſimile miniſterium cogi; (qua ſignificatione & nos hac voce utimur). Docet hoc Menander *Sicyonio :*

Vocem ἐπὶ τῶν φορτηγῶν adhibuit Plato Comicus, in fragm. ap. Sextum Emp. adv. M. II. p. 296.

Navigans in portum delatus eſt ? illico pro hoſte habetur.
Si quis molle quid habeat, bajulare cogitur.

Ἀγαρικόν. Agaricum, eſt radix, trunco adnaſcens, fungoſæ naturæ, compoſita ex aerea & terrea ſubſtantia, diſcutiendi vim habens, & prædita facultate incidendi craſſitiem humorum, & præcipue vim habens purgandi obſtructiones in viſceribus.

Ἀγάσαιτο. Miretur. Et ἄγασθαι apud Homerum accipitur pro mirari & invidere.

Ἀγασθέντος. Obſtupefacti. Admirati. *Cum autem ille propoſitum ejus admiratus eſſet.* Et ἀγασθείς. *Ille vero admiratione & urbis & hominum perculſus, manſit ibi tres dies.*

Ἀγασθῶ τινι. Pro, Miratus fuero aliquem. Xenophon: *Quum aliquem militum admiratus fuero.*

Xenoph. K. II. p. 57. Ruhnk. in Tim. p. 8. + p. 154 Ed. Hutch.

Ἀγασικλῆς. Agaſicles. Nomen proprium. Qui fertur Halimuſinis patrocinatus, & propterea, cum eſſet peregrinus, in illorum civitatem adſcriptus eſſe.

Ἀγάσματα. Res veneratione dignæ. Res, quas quis admiretur. Hac voce Sophocles uſus eſt.

Ἀγάστονος. Multum gemens.

7. Æſchyl. Sept. Theb. 98 et Sch. B.

Ἀγάστορες. Fratres. Conſanguinei. Gemelli.

Ἀγαστός. Admirandus.

Ἀγάστου. Admiratione digni.

Ἀγαυρίαμα. Elatio animi.

10 Toup. Ep. Crit. Vol. II. 119. legit: Ἀγαστοῦ θανάτου, sine interpunctione, citatque Aelian. Var. Hist. V. 6. ubi "ἀγασθῆναι τέλος ἄξιον."

Suidam reſpexiſſe Xenoph. Hell. II. init. p. 89. putat Porſonus.

---

[1] Ἄγγαροι] De Angaris Perſarum vide inſignem locum apud Herodotum, lib. VIII. cap. 98. ubi deſcribitur modus, quo Xerxes cladis ſuæ nuntios ex Græcia in Perſidem miſerit. De iiſdem ſat multa collegit Stanlejus ad Æſchyli *Perſas*, v. 247. quem adi.

[2] Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι] Verſ. 290. ſed ubi hodie pro ἀγγάρου legitur ἀγγέλου, gloſſemate, ut puto, locum genuinæ vocis occupante. Ἀγγάρου enim, præter Suidam hoc loco, agnoſcunt etiam Etymologus, v. Ἀγγαρεύω, & Euſtath. ad Odyſſ. T. p. 1854.

[3] Τίθεται τὸ ὄνομα] Quæ hic Suidas de Angaris affert, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtathium, loco laudato; qui tamen ea non ex Suida, ſed ex Ælio Dionyſio deſcripſit.

[4] Κατήχθη] In prioribus Edit. male legitur κατηνέχθη, cujus loco κατήχθη ex 3 MSS. Pariſ. repoſui. Cæterum, ſenſus horum verborum obſcurus eſt, quoniam integer locus Menandri non exſtat.

[5] Ἀγαρικόν] Ex Paulo Ægineta lib. VII. cap. 3. *Pearſ.* † In MSS. Pariſ. hic locus deeſt.

[6] Ἁλιμουσίνοις] Lege Ἁλιμουσίοις, ut infra v. Ἁλιμούσιος. Vide etiam Harpocrat. v. Ἀγασικλῆς, & v. Ἁλιμούσιοι, & ibi Mauſſacum.

[7] Ἀγάστονος] Vide Schol. Homer. ad Odyſſ. M. v. 97.

[8] Ἀγάστορες] Lycophron *Alexand.* 265. Τὸν φίλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων. quam vocem Scholiaſta (non Iſaacus, ut omnes hactenus crediderunt, ſed Ioannes Tzetzes; ut demonſtrare poſſum ex epiſtola Ioannis Tzetzis inedita, quam penes me habeo) per ὁμογαστρίων ibi exponit.

[9] Δίδυμοι] Unus MS. Pariſ. poſt hanc vocem addit, ὁμογάστορες.

[10] Ἀγάστου. θανάτου] Qui hanc lectionem vitii non habebunt ſuſpectam, diu fruſtra ſe torquebunt, donec indagaverint rationem, quare Ἀγάστου per θανάτου hic exponatur. Quovis enim pignore contendere auſim. locum hunc operarum vel librariorum incuria eſſe corruptum, & ſcripſiſſe Suidam Ἀγαστοῦ. θαυμαστοῦ. quæ etiam Pearſonii conjectura eſt.

Ἄγαυρος. ὁ κομψός. Οἱ δὲ, κακός. Ὑπὸ Ἰώνων δὲ ἄπορος. Ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν, τρυφερός.

[1] Ἄγβαρος. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς Ἐδέσσης Βασιλεύς. Ἔστιν ἐν τῷ Αὔγαρος.

Ἀγαίομαι. φθονοῦμαι. καὶ Ἀγαῖος, ὁ ἐπίφθονος.

Ἀγγαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄγε δῆτα. φέρε. κόμιζε δεῦρο. καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύνα·

[2] Διόγενες, ἄγε λέγε τίς ἔλαβέ σε μόρος
Ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

τὸ δὲ ἐπίγραμμα, διὰ [3] βραχέων.

Ἀγέλαστα. τὰ μὴ γέλωτος ἄξια, ἀλλ' ἀγανακτήσεως.

Ἀγέλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀγελάρχης. ὁ τῆς ἀγέλης τῶν βοῶν ἄρχων.

Ἀγελαία σταφυλή. ἡ εὐτελής. καὶ Ἀγελαῖα, τὰ οὐ γενναῖα.

[4] Ἀγελαίη. ἡ Ἀθηνᾶ.

Ἀγέλαιος. προπαροξυτόνως μὲν, ὁ ἀμαθής. Ἀγελαῖος δὲ, ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖος. ἰδιώτης. ἢ ὁ ἐν ἀγέλῃ διάγων. καὶ Ἀγελαίων. ἰδιωτῶν. ῥεμβωδῶν. Τῶν ἀγελαίων ἔοικεν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τοιοῦτος. ἀντὶ τοῦ, εὐτελῶν. καὶ Ἀγελαίων, τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. Εἴη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζώων. ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς βόσκεσθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδὸν φασιν.

Ἀγελαιών. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης.

Ἀγελαῖοι ἰχθύες. οἱ εὐτελεῖς, καὶ μικροί.

Ἀγελείη. ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἄγειν λείαν· τουτέστι, στρατιωτική.

Ἀγεληδόν. ἐπίρρημα.

Ἀγελήτης βοῦς. ὁ ἐξ ἀγέλης.

Ἀγέληφι. ἐκ τῆς ἀγέλης.

Ἀγγελιαφόρος. πρεσβύτης.

[5] Ἀγγέλιος. Οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπος, βίον ἀποστολικὸν βιούς. Ἀνυπόδητος γὰρ διόλου διῆγεν, ἑνί τε χιτῶνι ἐκέχρητο, τὸ τοῦ Εὐαγγελίου φυλάττων ῥητόν.

Ἄγγελοι. οἱ ἄγγελοι μόνον τῇ τοῦ νοὸς καταλήψει εἰσὶ περιγραπτοί. [6] οὔτε δὲ ἐν τόπῳ, οὐδὲ ἐν σώματι, οὐδὲ ἐν χρόνῳ. Πρὸ γὰρ τοῦ ἡλίου ἡ γένεσις αὐτῶν. Ἀγγέλους πονηρούς, τοὺς τῆς τιμωρίας ὑπουργοὺς ἡ γραφὴ καλεῖ· ὥσπερ ἡμέραν πονηρὰν, τὴν τῆς τιμωρίας.

Ἄγαυρος. Elegans. Alii vero, Malus. Ab Ionibus ſic appellatur Inops. Ab Atticis vero, Delicatus.

Ἄγβαρος. Nomen proprium. Edeſſæ Rex. Vide in v. Αὔγαρος.

Ἀγαίομαι. Invidia petor. Et, Ἀγαῖος, Invidioſus.

Ἀγγαῖος. Aggæus. Nomen proprium.

Ἄγε δῆτα. Age. Huc affer. In Epigrammate in Diogenem Cynicum:

Diogenes, age, dic, quænam te corripuit mors, & deduxit
Ad Plutonis domum? Mortuus ſum ſævo canis morſu.

Epigramma hoc brevibus ſyllabis conſtat.

Ἀγέλαστα. Res non riſu, ſed indignatione, dignæ.

Ἀγέλαος. Agelaus. Nomen proprium.

Ἀγελάρχης. Boum armenti præfectus.

Ἀγελαία σταφυλή. Vilis uva. Et ἀγελαῖα dicuntur, quæ ſunt vilia, & non eximia.

Ἀγελαίη. Minerva.

Ἀγέλαιος. Cum accentu in antepenultima, ſignificat Imperitus. Sed ἀγελαῖος, qui eſt ex grege.

Ἀγελαῖος. Idiota. Imperitus. Vel, gregarius. Et ἀγελαίων, Idiotarum. Huc illuc vagantium. *Iſte ex numero hominum* (ἀγελαίων) *gregariorum*, (vel, vilium) *eſſe videtur.* Et ἀγελαίων, plebeiorum, vulgarium; ducta metaphora ab animalibus gregalibus: vel a piſcibus, quos promiſcue & gregatim paſci tradunt.

Ἀγελαιών. Locus gregis.

Ἀγελαῖοι ἰχθύες. Viles & parvi piſces.

Ἀγελείη. Minerva, ſic appellata, a præda agenda; id eſt, militaris.

Ἀγεληδόν. Adverbium. Gregatim.

Ἀγελήτης βοῦς. Bos ex armento.

Ἀγέληφι. Ex grege.

Ἀγγελιαφόρος. Legatus.

Ἀγγέλιος. Angelius. Hic Valentis tempore Conſtantinopolis fuit Epiſcopus, & vitam Apoſtolicam vixit. Semper enim diſcalceatus inceſſit, & unica tantum tunica uſus fuit, Evangelii præceptum ſenſu ſtricto & proprio ſervans.

Ἄγγελοι. Angeli tantum mentis apprehenſione circumſcribi poſſunt. Neque enim in loco, neque in corpore, neque in tempore exiſtunt; ante Solem quippe creati. Angelos malos, ſupplicii miniſtros, Scriptura vocat. Quemadmodum diem malum appellat

---

[1] Ἄγβαρος] Promiſcue tam Ἄβγαρος, quam Ἄγβαρος Regem hunc Edeſſæ a ſcriptoribus vocari conſtat.

[2] Διόγενες] Epigramma hoc in Diogenem exſtat apud Laertium, lib. VI. ſegm. 79. unde id Suidas deſcripſit; idemque repetitur infra v. Διογένης, & v. Ὀδάξ. Male autem in prioribus Edit. poſt κυνὸς omiſſa eſt vox ἄγριον, quam Laertius, & ipſe Suidas infra, locis laudatis agnoſcunt, & quam ad hiatum verſus implendum neceſſariam eſſe apparet.

[3] Διὰ βραχέων] Conſtat enim proceleuſmatico, qui quatuor breves habet.

[4] Ἀγελαίη] Minerva promiſcue tam Ἀγελαίη quam Ἀγελείη vocatur; quas voces alii παρὰ τὸ ἄγειν λαούς; alii vero παρὰ τὸ ἄγειν λείαν dictas eſſe volunt. Vide Schol. ad Theog. Heſiod. p. 299. & Schol. Hom. ad Il. Δ. v. 128.

[5] Ἀγγέλιος] Hæc ex Socratis Hiſtor. Eccleſiaſt. lib. IV. cap. 9. deſcripſit Suidas. *Pearſ.*

[6] Οὔτε δὲ ἐν τόπῳ] Contrarium de Angelis docet Athanaſius Catena in Jobum, cap. 11. Ἄγγελοι ἐν τόπῳ εἰσὶν, ἢ ἔνθα ἀποστέλλονται ἐκεῖ πάρεισι. Μόνος δὲ ὁ θεὸς ἀπερίγραπτος. i. e. *Angeli in loco ſunt, & quo mittuntur, illic adſunt: ſolus vero Deus circumſcribi nequit.* Hunc locum acceptum refero Suicero in *Theſauro Eccleſiaſtico*, v. Ἄγγελος. ubi plura lege.

Ὀργὴν δὲ καὶ θυμὸν ἐπὶ θεοῦ, τὰς πικρὰς τιμωρίας καὶ θλίψιν καλεῖ. οὐ γὰρ φύσιν, οὐδὲ προαίρεσίν φησιν.

Ἀγένεια, ἡ δυσγένεια.

Ἀγεννῶς. ἀνάνδρως. καὶ Ἀγεννὲς, ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ ἐπὶ δυσγενοῦς. καὶ Ἀγεννία, ἡ ἀνανδρεία, καὶ ἡ δειλία. Ἔθεντο οὖν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγεννεῖς διὰ δέος πρὸς Οὔννους.

[1] Ἀγενής. Ἰσαῖος. ἀντὶ τοῦ, ἄπαις.

Ἀγέραστος. ἄτιμος.

Ἀγέροπτος. [2] ὁ σπανίως ἐρχόμενος.

Ἀγερωχία. ὑπερηφανία. ὅτι οἱ Σκύθαι εἰσὶν ὑπεροπτικοὶ, καὶ λίαν ἀγέρωχοι. καὶ Ἀγέρωχος. ἔντιμος, ἀνδρεῖος. [3] Ἀγαθίας. Ἵππου ἐπιβὰς εὐηνιωτάτου τε, καὶ ἀγερώχου, καὶ οἵου οὐκ ἄτακτα ἐξάλλεσθαι, καὶ σκιρτᾶν. Καὶ αὖθις. Ὡς ἂν ἔσοιτο εὐκλεὴς τοῖς μετέπειτα, καὶ ἀγέρωχος. ἢ Ἀγέρωχος, ὁ ἀλαζών.

[4] Ἄγεστα. πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων, καὶ ξύλων, καὶ χοῦ ἐγειρόμενον. Οἱ δὲ [5] Ἄγεστά φασι τὸ τοιοῦτον μηχάνημα.

Ἄγεται. μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει. Αἰλιανός. Τὴν δὲ ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος ἄγεται.

Ἄγετε. τὸ ἡγεῖσθε, καὶ οἴεσθε.

Ἄγετος. ὄνομα κύριον.

Ἄγευστος θοίνης. ὁ τῆς εὐωχίας μὴ μετασχών. [6] Ἄγευστος θοίνης, ἀστείως βίου ἔχων. Καὶ ἄγευστοι, ἄπειροι. Ἄγευστον, [7] διχῶς. ἢ γὰρ τὸ ἀχύμωτον μὲν τέως, δυνάμενον δὲ χυμωθῆναι, ὡς τὸ ὕδωρ. [8] ἄποιον γὰρ ὂν, δύναται χυμωθῆναι. ἢ τὸ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν ὑποκείμενον, ὡς ὁ ψόφος. ἢ τὸ μικρὰν ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ ὑδαρὰ τῶν ῥοφημάτων. ἢ τὸ κακὴν ἔχον γεῦσιν, ὡς τὰ δηλητήρια. Καὶ δῆλον τίνων τούτων ἀντιλαμβάνεται ἡ γεῦσις, καὶ τίνος μή. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ αἰσθήσεων τὰ δ′ ταῦτα γινώσκεται σημαινόμενα. [9] Ἀρχὰς δὲ τῶν γευστῶν, τὸ ποτόν φασι, καὶ τὸ ἄποτον. εἰς ταῦτα γὰρ πρότερον διαιρεῖται

diem pœnæ vel ultionis. Cum autem iram & indignationem Deo tribuit, ſic vocat afflictionem & acerbas pœnas; non autem naturam & voluntatem ejus.

Ἀγένεια. Generis obſcuritas.

Ἀγεννῶς. Ignave. Timide. Et ἀγεννὲς accipitur pro infirmo & ignobili. Et ἀγεννία, Ignavia. Timiditas. *Propter metum igitur Romani turpe fœdus cum Hunnis fecerunt.*

Vid. Prisci Excerpt. p. 34. C. D.

Ἀγενής. Iſæus. Pro eo, qui nullos habet liberos.

Ἀγέραστος. Inhonoratus.

Hom. Il. A′.　Themist. V. p. 62. D.

Ἀγέροπτος. Raro veniens [in hominum conſpectum.]

Ἀγερωχία. Superbia. Scythæ ſunt ſupra modum faſtuoſi & ſuperbi. Item Ἀγέρωχος. Honoratus. Fortis. Agathias. *Cum equum conſcendiſſet, frænis obedientiſſimum & animoſum, & qui non indecore exultaret aut ſubſiliret.* Et iterum. *Ut apud poſteros clarus & generoſus haberetur.* Vel etiam ἀγέρωχος ſignificat hominem arrogantem & oſtentatorem.

Agathias III. 76. C. μέγιστον γὰρ ἔθνος καὶ ἀγέρωχον οἱ Λαζοί.

Ἄγεστα. Bellica machina, ſive agger, ex lapidibus, & lignis, & terra aggeſta excitatus. Alii vero machinam hujuſmodi vocant Egeſta.

Ἄγεται. Uxorem ducit. In matrimonium accipit. Ælianus. Sororem vero ejus Iobas Mauruſius in matrimonium ducit.

Ἄγετε. Ducitis. Putatis.

Ἄγετος. Agetus. Nomen proprium.

Ἄγευστος θοίνης. Qui convivii particeps non fuit. *Convivii expers, eleganterque & lepide vivens.* Item ἄγευστοι, inexperti. Ἄγευστον quadruplici ſenſu accipitur. Aut enim ſignificat id, quod ſaporis quidem expers eſt, ſapore tamen imbui poteſt, ut aqua. Quamvis enim aqua ſit expers qualitatis, ſaporem tamen accipere poteſt. Aut id, quod aliis ſenſibus ſubjectum eſt, ut ſtrepitus. Aut quod exiguum habet ſaporem, ut ſorbitiones, aqua multa dilutæ. Aut, quod malum habet ſaporem, ut venena. Manifeſtum autem eſt, quænam ex his guſtum afficere poſſint, quæque non. Atque in cæteris etiam ſenſibus hæ quatuor ſignificationes locum habent. Principia autem

Infr. I. 249.

---

[1] Ἀγενής. Ἰσαῖος] Ex Harpocratione.

[2] Ὁ σπανίως ἐρχόμενος] Apud Heſychium legitur ὁ σπανίως εὐχόμενος. i. e. qui raro vota facit: quod amplector.

[3] Ἀγαθίας] Extat hic locus apud Agathiam, lib. I. p. 33. ubi de Narſete verba fiunt.

[4] Ἄγεστα. Vide Suidam infra v. Ἄκεστα, & Ἔγεστα: item Ducangium in Gloſſar. Græc. & Meurſium, itidem in Gloſſar. v. Ἄκεστα.

[5] Ἄγεστά φασι] Lege Ἄκεστα, vel Ἔγεστα.

[6] Ἄγευστος θοίνης] Ni fallor eſt verſus Iambicus, qui ſic ſcribendus, Θοίνης ἄγευστος, ἀστείως βίου δ᾽ ἔχων. P. † Recte Portus vidit, eſſe verſum Iambicum, in quo pro ἀστείως, tam propter metrum, quam ſenſum, ſcribendum puto, ἀθλίως, i. e. miſere. Videtur enim Poeta iſte anonymus deſcribere aliquem parce & ſordide viventem, & qui nunquam ad convivia vel alios invitaret, vel ipſe ab aliis invitaretur; quod convenit characteri hominis ſordidi, & ob avaritiam aliis inviſi.

[7] Διχῶς] Imo Τετραχῶς, ut in uno MS. Pariſ. recte ſcriptum inveni. Expreſſe enim hic docemur, τὸ ἄγευστον quadruplici ſenſu accipi: & partitio, quæ ſequitur, quatuor, non duabus, partibus conſtat; quod & a Porto recte obſervatum fuerat. Cæterum cum hoc loco conferenda ſunt, quæ leguntur infra v. Ἀόρατον.

[8] Ἄποιον γὰρ ὢν] Quomodo Suidas ὕδωρ ἄποιον vocat? Recte. Aqua enim, quatenus eſt aqua, nullum odorem, nullum ſaporem, nullum colorem habere debet, quum eſt pura, nec medicata nec ex metallorum venis fluens. Harum igitur qualitatum aquam expertem eſſe debere docet Suidas. Χυμοῦν autem ſignificat, ut cum medicis loquamur, inſaporare, ſaporem indere, efficere, ut aliquid habeat aliquem ſaporem; & χυμοῦσθαι, inſaporari, ſaporem aliquem accipere, ac habere. Dicitur autem ad ſimilitudinem τοῦ χυλοῦσθαι. Quid ſit χυλὸς, & quid χυμὸς, horumque diſcrimen, in vulgatis Græcolatinis lexicis vide. Hic locus me monet de Criticorum quorundam felici conjectura, qui verſum illum Virgilianum, Æn. lib. VI. v. ~~20.~~ 420. vulgo ſic ſcriptum,

Melle ſoporatam, & medicatis frugibus offam,

ita legendum cenſent, *Melle ſaporatam.* i. ſapore conditam. P.

420. Heinſius vet. lect. vindicat. Recte Heynio.

[9] Ἀρχὰς δὲ τῶν γευστῶν, τὸ ποτόν φασι] Hæc procul dubio ſumpta ſunt ex aliquo interpretum Ariſtotelis, ad verba illa Philoſophi lib. II. *de Anima*. cap. 10. Δοκεῖ δὲ εἶναι ἀρχὴ, τὸ ποτὸν καὶ ἄποτον. γεῦσις γάρ τις ἀμφοτέρων &c. Quis autem ſit iſte interpres, inveſtigare non potui. Simplicius quidem & Iohannes Philoponus ſimilia his ad locum iſtum Ariſtotelis afferunt; non tamen inde Suidam ſua deſcripſiſſe apparet.

+ ἄγειν καὶ φέρειν. Virgil. Æn. II. 376. et Not.

τὸ γευστόν. καὶ γὰρ ἐν τῷ ὑγρῷ μάλιστα καὶ ὁ χυμὸς ἐκ τῆς ἐπιμιξίας τῶν ξηρῶν προσγενόμενος. Καὶ ὥσπερ τὸ ποτὸν πότιμον γίνεται διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τοῦ χρηστοῦ χυμοῦ, οὕτω καὶ τὸ ἄποτον διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τοῦ ἀπότου χυμοῦ. Ἀμφότερα δὲ, τό, τε ἄποτον, καὶ τὸ ποτὸν, γευστά. γευστὸν δὲ τὸ ἄποτον, οὐχ ὡς τελειωτικὸν, ἀλλ' ὡς φθαρτικὸν τῆς γεύσεως διὰ μοχθηρίαν χυμοῦ. Τὸ δὲ ποτὸν, ὡς σωστικόν τε, καὶ τελειωτικὸν τοῦ κατὰ φύσιν γευστικοῦ. Ἀρχὴ οὖν τῶν γευστῶν, κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, τὸ ποτὸν καὶ τὸ ἄποτον. Ἐπεὶ δὲ τὸ ποτὸν, ὑγρὸν, τὸ δὲ ὑγρὸν, τῇ ἀφῇ ἀντιληπτόν· ὡς μὲν ὑγρὸν, ἁπτόν· ὡς δὲ τοιόνδε χυμὸν ἔχον, γευστόν. Τοῦτο οὖν κοινὸν ἀφῆς, καὶ γεύσεως. τῆς μὲν ἀφῆς, ὡς ἴδιον αὐτῆς αἰσθητόν· τῆς δὲ γεύσεως, ὡς ὕλη, καὶ ὄχημα τῶν γευστῶν.

rerum, quæ guſtatu percipiuntur, aiunt eſſe id, quod potari poteſt, & potari non poteſt. In hæc enim primum dividitur id, quod ſub guſtum cadit. Hoc autem in humido potiſſimum conſiſtit, ſapore ex admixtione aridorum accedente. Et ut id, quod potari poteſt, propter admixtionem boni ſaporis fit potu gratum; ſic contra, potabile non eſt, cui malus ſapor admixtus eſt. Utrumque autem, tam id quod potari poteſt, quam quod non poteſt, ſub guſtum cadit. Poſterius quidem, non ut perficiens, ſed ut deſtruens guſtum, propter malum ſaporem. Prius vero, ut conſervans & perficiens facultatem naturalem guſtandi. Hac igitur ratione guſtabilium principatum tenet id, quod potari poteſt, & quod potari non poteſt. Quoniam vero potabile eſt liquidum; liquidum vero tactu percipi poteſt: quatenus quidem eſt liquidum, ſub tactum cadit; quatenus autem tali ſapore imbutum eſt, ſub guſtatum cadit. Hoc igitur tactui & guſtatui commune eſt: tactui quidem, ut proprium ejus ſenſile; guſtatui vero, ut materia & vehiculum guſtabilium.

Ἀγγείδιον. τὸ μικρὸν ἀγγεῖον.

+ Ἄγειν, καὶ φέρειν. τὸ ληστεύειν, καὶ ἁρπάζειν. Ἄγειν δὲ καὶ ἀπάγειν χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀψύχων καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως. ¶ Ὁ δὲ, ἐπεὶ ἐπεραιώθη εἰς τὸ κατ' ἀντικρὺ τοῦ ῥείθρου, παραχρῆμα τάς τε κώμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηνῶν, καὶ ἐσίνετο τοὺς ἀγροὺς, ἦγέ τε, καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενός πω τῶν ἐκεῖσε βαρβάρων θαῤῥήσαντός οἱ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, εἰς τὰ λάσια, καὶ κατηρεφῆ τῆς ὕλης καταπεφευγότων.

Ἀγγείδιον. Parvum vas.

Ἄγειν, καὶ φέρειν. Prædari & rapere. De rebus inanimatis promiſcue dicitur ἄγειν καὶ ἀπάγειν καὶ κομίζειν. *Ille vero cum in adverſam fluminis ripam perveniſſet, confeſtim, incenſis Sclavenorum vicis, agros vaſtavit, omniaque diripuit, nemine barbarorum prælium cum ipſo inire audente, quippe qui in denſas & opacas ſylvas fuga ſe receperant.*

+ Inter voces Herodoteas, p. 10, ad finem Edit. Wesseling. Infr. pag. 33. Ἄγοντες καὶ φέροντες Longin. p. 246. καὶ ἄκρας ἄγοντα καὶ φέροντα ταῦτα τὰ πάθη.
¶ Locus hic exstat ap. Menandrum περὶ Πρεσβειῶν. p. 165. Ed. Par. p. 139. Ed. Hoes. quem vid. p. 101.

+ Demosth. Phil. p. 132. Ed. Aug. Dionys. Halic. Ισοκράτ. p. Ed. Holwell.

[1] Ἀγείρας. ὁ χωλός.

+ Ἀγείρει. συνάγει. καὶ Ἀγείρουσιν. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν καὶ οὐδὲν ἐοικὼς τοῖς ἀγείρουσιν. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ λαθεῖν θέλων, ξυρεῖται τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ γένειον· καὶ στολὴν Αἰγυπτίαν ἀναλαβὼν, ἣν οἱ τῆς Ἴσιδος θεραπευτῆρες ἠμφίεσμαι, καὶ σεῖστρον ἐπισείων, καὶ πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβων, καὶ [2] τῇ θεῷ ἀγείρων, καὶ ἀναγκαίας τροφὰς, λιμοῦ φάρμακα, ἀγαπητῶς λαμβάνων.

Ἀγείρας. Claudus.

Ἀγείρει. Colligit. Et ἀγείρουσι. Ille enim pecuniæ colligendæ mos ſacer erat, & nullo modo ſimilis mendicantibus. Et rurſus: *Ille vero latere volens, caput barbamque raſit, & Ægyptia veſte aſſumpta, qualem Iſidis cultores geſtant, & ſiſtrum quatiens, de urbe in urbem profectus eſt, Deæ ſtipem colligens, & neceſſaria alimenta ad propulſandam famem libenti gratoque animo accipiens.*

+ Timæus. V. Ἀγείρουσαν. 5. 9. et Ruhnken. in loc. Hoc fragm. illustrat Fascicul. I. in Suid. p. 3. et verba ejus de Valesio proscripto, Schweighæuser.

Pag. 26. v. Ἀγείρει. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν, καὶ οὐδ. ἐοικ. τοῖς ἀγ.] Fragmentum hoc legitur apud eundem Philoſtr. lib. IV. de Vit. Apoll. cap. XIII. init. c. XXIX. Ed. Olear.

Ἀγή. θαῦμα. χαρά. ἀπιστία. ζῆλος. Παρ' Ἡρο-

Ἀγή. Admiratio. Gaudium. Diffidentia.

Ἀγή. Etym. Magn.

---

[1] Ἀγείρας. ὁ χωλός.] Locum hunc eſſe corruptum, recte monuit Portus, qui pro ὁ χωλὸς, legendum putat ὁ πτωχὸς, i. e. *pauper*; quod non diſplicet. Significat enim τὸ ἀγείρειν, colligere & corrogare ſtipem, quod mendicorum eſt: & ipſe Suidas infra τὸ ἀγύρτης (quæ vox, ſecundum Grammaticos, ἀπὸ τοῦ ἀγείρειν originem ducit) exponit, πτωχός. Potuit tamen etiam Suidas ſcripſiſſe, Ἀγείρας, ὀχλαγωγός; quoniam Heſychius vocem Ἀγύρτης ſic interpretatur, addens, ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀγείρων ὄχλον.

[2] Τῇ θεῷ ἀγείρων] Per *Deam* hic intelligitur Iſis, ut ex præcedentibus patet. Notandus autem hoc loco mos veterum, Diis vel Deabus ſuis ſtipem corrogandi, cui mori ſimilem hodieque inter Pontificios confratriæ, ut vocant, Divæ Virginis ſervant. Dicebantur autem illi, qui ſtipem iſtam ſacram cogebant, *agyrtæ*; inter quos notiſſimi fuerunt Μητραγύρται, ſive Matris Deorum agyrtæ, qui ſingulis menſibus Deæ iſti ſtipem colligere ſolebant; unde etiam appellati fuerunt Μηναγύρται. Suidas infra: Μηναγύρτης, ὁ τῆς Ῥέας ἱερεὺς, ὁ κατὰ μῆνα ἀγείρων, καὶ συναθροίζων. i. e. *Menagyrta, Rheæ ſacerdos, ſingulis menſibus ſtipem colligens & cogens.* De hoc more intelligenda ſunt verba Legis XII. Tab. apud Ciceronem *de Leg.* lib. II. *Præter Idææ Matris famulos, eoſque juſtis diebus, ne quis ſtipem cogito.* Ut autem agyrtæ iſtiuſmodi hominum animos religione magis moverent, ipſas Deorum Dearumve effigies circumferre ſolebant, ut nos docet Suidas v. Θεοπολεῖν. Tzetzes quoque Chil. XIII. cap. 475. de Menagyrtis inquit: Εἰς ὄνον θέντες εἴδωλον Θεᾶς αὐτῶν τῆς Ῥέας Τυμπάνοις περιήρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες. i. e. *In aſinum imponentes ſimulacrum Deæ ſuæ Rheæ, cum tympanis circumibant oppida ſtipem petentes.* Dionyſius Halicarnaſſæus apud Euſeb. *de Præpar. Evang.* lib. II. cap. 8. p. 79. de Matris Idææ ſacerdotibus, ſive agyrtis, inquit: Περιάγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν οὗτοι μηναγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος, ΤΥΠΟΥΣ τε περικείμενοι τοῖς στήθεσι &c. i. e. interprete Franciſco Vigero: *Totam civitatem circumeunt, ſingulis menſibus ſtipem ſuo more hinc inde corrogantes,* & IMAGUNCULAS *pectori alligatas geſtantes:* qui locus apud ipſum Dionyſium lib. II. p. 91. Edit. Wechel. exſtat. Præter hos agyrtas, qui Diis & Deabus ſtipem corrogabant, erant & alii, variis nominibus appellati, quorum duo tantum genera ſuperioribus addam. *Chelidoniſtæ* vocabantur, qui hirundini ſtipem colligebant. Heſychius, Χελιδονισταὶ, οἱ τῇ χελιδόνι ἀγείροντες. Athen. lib. VIII. cap. 15. Εἶδος δέ τι τοῦ ἀγείρειν χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται, διὰ τὸ εἰωθὸς ἐπιφωνεῖσθαι,

Ἦλθ' ἦλθε χελιδὼν, καλὰς
Ὥρας ἄγουσα, καὶ καλοὺς ἐνιαυτοὺς &c.

i. e. *Rhodii autem modum quendam cogendæ ſtipis vocant* χελιδονίζειν, *quod fit menſe Boedromione. Vocatur autem* χελιδονίζειν, *quod cantilenam hanc accinere ſoleant:*

Venit, venit hirundo, pulchra
Tempora, & pulchros annos adducens.

Erant & alii, qui cornici ſtipem corrogarent, eam ob cauſam Κορωνισταὶ vocati. Athenæus, loco paulo ante laudato: Κορωνισταὶ δὲ ἐκαλοῦντο, οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες. καὶ τὰ ᾀδόμενα ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα καλεῖται. i. e. *Coroniſtæ autem vocabantur, qui cornici ſtipem cogebant. Et carmina, ab illis cantari ſolita, coroniſmata dicebantur.* Sed de his ſatis.

+ Xenoph. Hellen. III. 8. p. 220. Ed. Mori.

ειν καὶ φέρειν
ion. Hal. de Isocrat. II.
6 – 19.

ειν καὶ φέρειν –
Dionys. Hal. de Isocr. II. 156. 19.

dotus. VI. 69.
lling et
n. in loc.

δότῳ βασκανία. [1] Παρ' Ὁμήρῳ, ἔκπληξις. πληγή. θραῦσις. κλάσις. ἀπώλεια. Ἔνιοι, ἱερεῖα. Ἄγη μὲν οὖν παροξυτόνως, ἡ ἔκπληξις. Ἀγὴ δὲ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος.

ym. M.

Ἀγηγέρατο. συνηθροίζοντο.

Ἀγηλατεῖν. διώκειν. φυγαδεύειν. ἐπιτάττειν. Ἡρόδοτος, ὑβρίζειν.

Ἀγηλατεῖν. ὡς ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινας ἀπελαύνειν. ἐὰν μὲν δασέως, τὸ τὰ ἄγη ἀπελαύνειν· ἐὰν δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ [2] ἀπελάσειν.

.Tyr. 401.

[3] Κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χ' ὧ συνθεὶς τάδε,
Ἀγηλατήσειν.

Καὶ [4] Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ σὺν μεγάλῃ χειρὶ ἀπικόμενος, ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων.

[5] Ἀγηλατοί. οἱ κεραυνοί. ἀγηλατεῖ δὲ ῥῆμα, ἄγει. κεραυνοῖ. ἢ διώκει.

(α)

.391. Ar. Pac.

Ἀγῆλαι. τιμῆσαι θεὸν ἀγλαΐαις. Οὕτως Εὔπολις Δήμοις· [6] Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας, καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. δεχόμεθα. [7] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ· Καὶ σὲ θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαις ἰδίᾳ πάντες ὦ πότνι' ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι·

Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς [8] οἵους ἐγὼ,
Καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου.

Ἀγήλειεν. τιμήσειεν. [9] Ὅτι Μουκιανὸς ὁ Ῥωμαῖος τιμᾶσθαι ὑφ' ἁπάντων ὑπὲρ πάντας ἤθελε, καὶ ἤχθετο, εἰ καὶ ὁστισοῦν οὐχ ὅτι ὑβρίσειεν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι μὴ οὐ μεγάλως ἀγήλειεν.

[10] Ἄγημα. τὸ πρῶτον τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων, καὶ ἵππων, καὶ πεζῶν. Οἱ δὲ, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, κραταιὸν ὁπλίσει, καὶ σωμάτων εὐεξίᾳ.

Ἀγηνορίη. ἡ αὐθάδεια.

Ἀγηνόρειον. ὄνομα τόπου.

Ἀγήνωρ. ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος, ἢ ἀγαστὸς ἐν ἀνδρείᾳ. παρὰ τὸ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ, ὅ ἐστιν ἀνδρείᾳ, χρῆσθαι.

Æmulatio. Apud Herodotum ſic appellatur Invidia. Apud Homerum, Stupor. Plaga. Ruptura. Fractio. Pernicies. Quidam, hoſtias. Ἄγη igitur, cum accentu in penultima, dicitur admiratio cum ſtupore conjuncta. Ἀγὴ vero, fractio fluctus.

1 Hom. Il. Δ. 211.

Ἀγηγέρατο. Congregati fuerunt.

Ἀγηλατεῖν. Perſequi. In fugam pellere. Imperare. Herodotus, contumelia afficere.

Lexicon Herod. Λέξεων. p. 176. ubi Ἀγηλατέειν. Respexit Lib. V. C. 72. p. 407. 24.

Ἀγηλατεῖν. Ut piaculum, & piaculo contaminatos aliquos expellere. Hoc autem verbum ſi quidem cum aſpero ſpiritu ſcribatur, ſignificat piacula expellere: ſin vero tenui, regnare.

Flens mihi videris & tu, & qui hæc machinatus eſt
Regnaturus eſſe.

Et Herodotus: *Ille vero cum magna manu Athenas profectus, ſeptingentas Athenienſium familias expellit.*

Ἀγηλατοί. Fulmina. Ἀγηλατεῖ vero verbum, Agit. Fulminat, vel Perſequitur.

Ἀγῆλαι. Deum ornamentis honorare. Sic Eupolis *Demis: Suſpendamus nunc & nos iſtis geminas Ireſionas, & accedentes debitum honorem præſtemus. Salvete omnes. Accipimus.* Ariſtophanes *Pace: Et te ſacrificiis ſacris, ſupplicationibuſque ſolennibus, o Domine, ſemper venerabimur.* Hermippus *Artopolidibus:*

Toup. III. 12. citat hunc Aristoph. lo omisso ἡμεῖς. a Porsono IV. 496 repre hensus. — De voce Ἀγῆλαι vid. Thom. Mag. Commentat. p. 5

Age nunc, quibus muneribus Deos colam,
Et quem ſuffitum faciam, filio ſervato?

8 οἷσιν

Ἀγήλειεν. Honoraret. *Mucianus Romanus ab omnibus ſupra omnes honorari volebat, & iniquo animo ferebat, non ſolum ſi quis ipſum contumelia affeciſſet, ſed etiam, niſi ipſum valde honoraſſet.*

Ἄγημα. Agema. Agmen Regem antecedens, elephantorum, & equorum, & peditum. Alii vero ſic appellari tradunt præſtantiſſimam aciei Macedonicæ partem, & armatura & corporum robore firmam.

Ἀγηνορίη. Arrogantia.

Ἀγηνόρειον. Agenorium. Nomen loci.

Toup in S. III. p. 13. "Arrian. Expedit. Alexandri II. 24. ante oculos habuit." Pag. 99. Edit. Gronov.

Ἀγήνωρ. Valde virilis, vel ob fortitudinem admirandus; ſic dictus, quod valde utatur τῇ ἠνορέῃ, id eſt, fortitudine. Significat vero

---

[1] Παρ' Ὁμήρῳ, ἔκπληξις] Reſpicit locum illum Poetæ, Il. Φ. v. 221. Ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν. Ubi Scholiaſtes: Ἄγη. Ἔκπληξις. θαῦμα.

[2] Ἀπελάσειν] Apud Scholiaſtam Sophoclis ad *Oedip. Tyrann.* p. 169. unde locus hic ſumptus eſt, pro ἀπελάσειν, recte legitur βασιλεύσειν, uti & hic ſcribendum eſt; niſi quod pro Futuro Præſens βασιλεύειν melius huc quadret.

[3] Κλαίων δοκεῖς μοι] Ex Sophocl. *Oed. Tyr.* p. 169. *P.*

[4] Ἡρόδοτος] Lib. v. pag. 197. 30. ubi de Cleomene verba fiunt. *P.*

[5] Ἀγηλατοί] Scribe Ἀγελάτοι. Lycophron, v. 436. Ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθραύσας κάρα. ubi Scholiaſta: Τῷ κεραυνῷ, ἢ τῷ ἄγαν ἐλαυνομένῳ, ὅθεν ψιλωτέον· ἢ τῷ τοὺς ἀγεῖς καὶ μεμιασμένους ἐλαύνοντι, ὅθεν δασυντέον. Vide etiam Etymol. M. v. Ἀγηλάτῳ.

[6] Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς] Portus ad hunc locum non ſolum neſcire ſe fatetur, quali verſuum genere Eupolis hic uſus ſit, ſed dubitat etiam, ſit ne oratio ſoluta an ligata; quod valde miror. Manifeſtum enim eſt, eſſe verſus anapæſticos, & ad hunc modum diſtinguendos:

Ἀναθῶμεν νῦν χ' ἡμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας
Καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. δεχόμεθα.

In ultimo verſu pro δεχόμεθα ſcribendum eſt δεχόμεσθα, lege metri palam id flagitante. Genus iſtud verſuum apud Ariſtophanem non raro occurit: imo Poeta iſte tam frequenter eo uſus eſt, ut inde *Ariſtophaneum* ab aliis appellatum fuerit. Cæterum, ſenſus fragmenti hujus, ut plerorumque aliorum, quæ ex Poetis deperditis Grammatici citant, obſcurus eſt: ob quam cauſam Lector qualicunque verſione contentus eſſe debet.

[7] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] In Ariſtophanis *Pace* ſic verſus iſti ſcribuntur & diſtinguuntur, p. 447.

Καί σε θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ' ἀγαλοῦμεν ἀεί.

In Græcis Scholiis legitur Ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Et ſubjicitur: περισσὸν τὸ ἀεί. ἤρκει γὰρ εἰπεῖν τὸ διαπαντός. ἀγαλοῦμεν δὲ, ἐπικοσμήσομεν. Ἀγάλλειν δὲ, ποιεῖν, σκευάζειν, κοσμεῖν. ἀγάλλω. μ. ἀγαλῶ· ὁ α. ἀόριστος ἤγαλα, κοινῶς, καὶ ἄγηλα, ἀττικῶς, ὅθεν τὸ ἀπαρέμφατον ἀγῆλαι. *P.*

[8] Οἵους ἐγὼ] Puto legendum, ποίοις ἐγώ: quem ſenſum in verſione expreſſi.

[9] Ὅτι Μουκιανός] Hæc totidem verbis leguntur in Excerptis Dionis, a Valeſio editis, pag. 702. unde Suidas iſta mutuatus eſt.

[10] Ἄγημα τὸ πρῶτον] Eadem habet Heſychius.

D 2 Σημαί-

(α)

Pag. 27. v. Ἀγῆλαι. In fragmento Hermippi pro οἵους ἐγὼ, legendum eſt, ἴυσ' ἴσω: auctore Scholiaſte Euripidis ad *Medeam*, * qui idem fragmentum Hermippi citat. En verba Scholiaſtæ: Φρύνιχος ἀγῆλαι ἀντὶ τοῦ εὔξασθαι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει·

Διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμεν σ' ἀεὶ
Ἡμεῖς ———

Καὶ Ἕρμιππος ^ Ἀρτοπώλισι·

Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἴυσ' ἴσω.

* v. 1034.

^ ἐν Ed. Musgr.

Σημαίνει δὲ τὸν ὑπερήφανον καὶ αὐθάδη. Ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα.

[1] Ἀγηοχώς. ἐνέγκας.

Ἀγήραον. ἄφθαρτον.

Ἀγηρηναῖοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀγήρω. τὰ μὴ γηρῶντα. καὶ σὺν τῷ ν ἀγήρων. Οἱ δὲ ἄνευ τοῦ ν θηλυκόν φασιν εἶναι. οἱ δὲ τὸ μὲν σὺν τῷ ν τὴν αἰτιατικὴν δηλοῦν πτῶσιν.. τὸ δ' ἄνευ τούτου, τὴν γενικήν τε καὶ δοτικήν. Καὶ Ἀγήρως, ὁ ἄφθαρτος Ἀττικῶς· καὶ οὐδετέρως, Ἀγήρων.

Ἀγησαγόρας. ὄνομα κύριον.

[2] Ἀγησίλαος. ὄνομα κύριον. Ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος βασιλεὺς, καὶ ᾄδεται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

1 Polybius. V. 96. Vol. II. p. 419. 1 Ἀγήτας. ὁ τῶν Αἰτωλῶν στρατηγός.

Ἀγητός. ὁ θαυμαστός.

Ἁγιάσατε. προευτρεπίσατε. κηρύξατε.

[3] Ἁγιάσαι. καρπῶσαι. καῦσαι ἁγίως.

1 Psalm. CXIII. 2. Ἁγίασμα. ὁ θεῖος ναός. Δαβίδ· 1 Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ. Καὶ Ἁγιαστία. ἡ ἁγιωσύνη. Ἁγιστεία δὲ, ἡ ἱεροτελεστία, δίφθογγον.

4. Aristoph. Plut. 681 Ἁγίζων. ἁγιάζων. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.

5. Soph. O. Colon. 1495. [5] Βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων ἵκου. Καὶ Ἁγιασθέντων, ἀφιερωθέντων. Καὶ Ἁγιάζω, αἰτιατικῇ.

Ἀγινάρειος. ὄνομα κύριον.

6 Homer Il. Ω'. 784. Ἀγίνεον. 6 ἔφερον. Ἀγινῶ γὰρ, ὁ ἐνεστώς.

Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κύριος. Ὅτι τοὺς λέγοντας, μυριάκις ἐστὶν ἅγιος ὁ θεός, καὶ τοὺς παρερμηνεῦσαι τοῦτο τολμῶντας λαμπρῶς ἐλέγχει τό, 1 Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου, τὸ πρόσωπόν σου κύριε ζητήσω, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ. Τὴν ἁγίαν ἀνακηρύττει Τριάδα. καὶ τό, Θῦσον τῷ θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἀπόδος τῷ ὑψίστῳ τὰς εὐχάς σου, καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ διὰ τούτων, καὶ δι' ἄλλων πολλῶν, ἡ παλαιὰ κηρύττει, ὅτι οὐχ ἑνὸς προσώπου δεσποτείαν σημαίνει, ἀλλὰ τριῶν μὲν ὑποστάσεων, μιᾶς δὲ οὐσίας. Οἱ δὲ λέγοντες, ἅγιος [6] ἀθάνατος ὁ σταυρωθείς· ἐπιστομιζέσθωσαν ἀπὸ τοῦ, 3 Ἐδίψησεν ἡ ψυχή μου πρὸς τὸν θεὸν τὸν ἰσχυρόν, τὸν ζῶντα.

1 Psalm. 26. 13.

2 Psalm 49. 15.

3 Psalm 41. 2.

Ἆγις, Ἄγιδος. ὁ Παυσανίου. [7] Οὗτος ἐμβαλὼν ποτε εἰς τὴν Μαντινειακὴν αὐτοὺς μὲν κατέκλεισεν, τὸν δὲ παραρρέοντα ποταμὸν εἰς τὸ τεῖχος παρα-

etiam hominem ſuperbum, & arrogantem. Eſt etiam nomen proprium.

Ἀγηοχώς. Qui attulit.

Ἀγήραον. Incorruptum.

Ἀγηρηναῖοι. Agerenæi. Nomen gentis.

Ἀγήρω. Quæ non ſeneſcunt, & addita litera ν ἀγήρων. Alii vero dicunt, ſi abſque ν ſcribatur, eſſe fœmininum. Alii vero, ſi cum ν ſcribatur, ſignificare accuſativum caſum; ſin autem abſque eo, genitivum & dativum. Et ἀγήρως Attice, ſenii expers; & neutrum, ἀγήρων.

Ἀγησαγόρας. Ageſagoras. Nomen proprium.

Ἀγησίλαος. Ageſilaus. Nomen proprium. Erat autem illuſtris & generoſus Lacedæmoniorum Rex, & a multis oratoribus celebratur.

Ἀγήτας. Agetas. Ætolorum Dux.

Ἀγητός. Admirandus.

Ἁγιάσατε. Præparate. Prædicate.

Ἁγιάσαι. Deo ſacrificare, & ſancte adolere.

Ἁγίασμα. Templum Dei. David: *Judæa facta eſt ipſius Sanctuarium.* Et ἁγιαστία, ſanctimonia. Ἁγιστεία vero, per diphthongum, initiatio per ſacras cærimonias.

Ἁγίζων. Conſecrans. Ariſtophanes:

Deinde hæc, tanquam rem conſecratam, ſancte in ſaccum conjiciebat.

Item, *Aram, bobus immolandis deſtinatam, conſecraturus veni.* Et ἁγιασθέντων, conſecratorum. Et Ἁγιάζω, accuſativo gaudet.

Ἀγινάρειος. Aginarius. Nomen proprium.

Ἀγίνεον. Ferebant. Ἀγινῶ enim eſt præſens.

Ἅγιος. Sanctus, Sanctus, Sanctus eſt Dominus. Qui dicunt, Deum infinities ſanctum eſſe, & hæc verba perperam interpretari audent, eos aperte dictum hoc convincit: *Exquiſivi faciem tuam: Faciem tuam, Domine, quæram. Ne avertas faciem tuam a me.* Iſtis enim verbis S. S. Trinitatem Propheta declarat. Item illud: *Immola Deo ſacrificium laudationis, & perſolve Altiſſimo vota tua, &c.* Per hæc enim, & alia multa, Vetus Teſtamentum aperte docet, ſe non unius tantum perſonæ dominatum ſignificare, ſed trium; unius vero Eſſentiæ. Qui vero dicunt, *Sanctus ille immortalis crucifixus*; iis os obturet dictum hoc: *Sitivit anima mea ad Deum fortem & viventem.*

Ἆγις, Ἄγιδος. Agis, Agidis. Pauſaniæ filius. Hic aliquando in Mantinenſem agrum irruptione facta, ipſos in oppido concluſit, & præterfluente flumine in murum immiſſo

---

[1] Ἀγηοχώς. ἐνέγκας] Quæ ſequuntur in prioribus Edit. uſque ad Ἀγήραον, non ſolum nullius ſunt nomenti, ſed etiam in 2 MSS. Pariſ. deſunt. Quæ ratio eſt, quare ea in hac editione prætermittenda putaverim.

[2] Ἀγησίλαος] Vide Harpocrationem h. v.

[3] Ἁγιάσαι] Apud Scriptores Eccleſiaſticos τὸ ἁγιάσαι in genere ſignificat, rem aliquam a communi & profano uſu removere, & Deo conſecrare: ſtrictiori vero ſignificatione accipitur pro ſacrificare, ſive Deo in ſacrificium aliquid offerre; quo ſenſu recte hic exponitur per καρπῶσαι, quoniam vox iſta apud Græcos Bibliorum Interpretes ſignificare ſolet, ſacrificare, vel immolare; uti κάρπωμα, victimam, hoſtiam, holocauſtum.

[4] Ἀριστοφάνης.] In Pluto, pag. 36. 14. ubi Græca Scholia: Σάκταν τινά. γράφεται εἰς σάκκον, ὅ ἐστι θύλακον, ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. Δέον εἰπεῖν εἰς τὸν βωμόν, ἥγιζε φησὶν εἰς τὸν σάκκον. ἥγιζε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔβαλλεν εἰς δερμάτινον σακκίον, ὅπερ θύλακον λέγομεν. Τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἁγίως ἀπετίθετο. *P.*

[5] Βούθυτον ἑστίαν] Ex Sophocl. *Oedip. Colon.* p. 319. ubi apud Scholiaſtam pro Ἁγιάζων, ἀντὶ τοῦ ἁγίζων, ordine inverſo ſcribendum eſt, Ἁγίζων, ἀντὶ τοῦ ἁγιάζων. *P.*

[6] Ἀθάνατος ὁ σταυρωθείς] Vide Ephræmum apud Photium, Cod. CCXXVIII. p. 747. *Pearſ.*

[7] Οὗτος ἐμβαλών ποτε] Vide Pauſaniam in *Arcadicis*, p. 466. (Edit. Hanov. An. 1613.) ubi eadem hiſtoria ipſiſſimis pene verbis non de Agide, ſed Ageſipoli, (uti etiam apud Suidam legendum eſt) narratur. Vide quoque Suid. infra v. Πλίνθος, ubi locus hic αὐτολεξεὶ repetitur.

πέμψας,

τρέψας, παρέλυσεν. ἦν γὰρ ἐξ ὠμῆς πλίνθου, ἥπερ πρὸς μὲν τὰς ἑλεπόλεις ἀσφαλεστέρα ἐστὶ τῆς ὀπτῆς, καὶ τῶν λίθων. οἱ μὲν γὰρ καταγνύνται καὶ ἐκπηδῶσι τῆς ἁρμονίας· ἡ δὲ ὠμὴ πλίνθος οὐχ ὁμοίως πονεῖ. διαλύεται δὲ ὑπὸ ὕδατος οὐχ ἧσσον, ἢ ὑπὸ ἡλίου κηρός.

Ἁγίσαι. καὶ Καθαγίσαι. τὸ καρπῶσαι. Ἁγίζω γὰρ ὁ ἐνεστώς.

Ἁγιστεύειν. ἁγιάζειν. καὶ Ἁγιστεύσαντες, τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες.

Ἁγιστείας. ἁγιωσύνης. καθαρότητος. λατρείας.

Ἀγκαλίδα. μερίδα.

Ἀγκάσασθαι. ταῖς ἀγκάλαις βαστάσαι.

Ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ. ἀντὶ τοῦ ἀνάκειται.

Ἄγκη, καὶ ἄγκεα. οἱ φαραγγώδεις, καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι, καὶ κοῖλοι, καὶ καταδύσεις ἔχοντες. Ἢ Ἄγκεσι. συνδένδροις καὶ ὑλώδεσι τόποις. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Θηροβολεῖ τούτῳ δ' ἄγκεσι θηροτόκοις.

Ἀγκιστρεύει. δελεάζει.

[1] Ἀγκοπήνια. τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

Ἄγκος. ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος. Ποσὶ δ' αὖ ἐλθεῖν ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο.

[2] Ἀγκών. ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ τοῦ Γελίμερος οἴκημα ἦν σκότους ἀνάπλεων, ὃ δὴ Ἀγκῶνας ἐκάλουν οἱ Καρχηδόνιοι· ἔνθα ἐνεβάλλοντο ἅπαντες οἷς ἂν χαλεπαίνοι ὁ τύραννος. Ἐνταῦθα ἐπὶ Βελισαρίου πολλοὶ καθειργμένοι ἐτύγχανον τῶν Ἑώων ἐμπόρων, οὓς μέλλοντας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ τοῦ τυράννου, ὁ Φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου ἀπέλυσε. † Καὶ διετίθει τὰς μηχανὰς ᾗ μάλιστα ἐδόκει καίριον· ἀγκῶνας τε καὶ τάφρους ἐβάλλετο ἑκατέρωθεν. Καὶ ἀγκῶνες, μέρος τι τῆς οἰκίας. † [3] Ἀγκῶνες δὲ καὶ πάντα τὰ [4] προσπτησσόμενα καὶ ὄναρ τὸ κόσμιον τοῦ βίου σημαίνει. Ἀγκῶνες δὲ καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἐξοχαὶ, αἱ παρὰ ταῖς ὄχθαις. Ἴσως οὐ δυνατὸν ἦν πρὸς ἐναντίον τὸν ῥοῦν ἀναπλεῖν, διὰ τὸ μέγεθος τῶν προσπιπτόντων ἀγκώνων, οὓς ἔδει κάμπτειν παρέλκοντας τὰς ναῦς. Καὶ Ἀγκῶνας, τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν.

Οἱ δ' [5] Ἑσπερίους ἀγκῶνας, οἱ δ' Ἀντηλίους
Ζητεῖτ' ἰόντες τ' ἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.

Καὶ παροιμία· Τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενοι. [6] Βίων φησὶν ὁ Φιλόσοφος· ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος. Διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον. Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, τὸ, [7] Γλυκὺς ἀγκών.

h. Ajax.
s.

ipsum dissolvit. Erat enim structus latere crudo, qui quidem adversus arietes firmior est coctili & saxis. Ea enim franguntur, & e juncturis exsiliunt. Crudus vero later non proinde laborat: verum ab aqua, non minus quam a Sole cera, dissolvitur.

Ἁγίσαι, & καθαγίσαι. Sacrificare. Ἁγίζω enim est præsens.

Ἁγιστεύειν. Sanctificare. Et ἁγιστεύσαντες, qui sacrificium rite peregerunt.

Timaeus. p. 11. A Ruhnken. in l.

Ἁγιστείας. Sanctimoniæ. Puritatis. Cultus.

Ἀγκαλίδα. Particulam, sive fasciculum.

Ἀγκάσασθαι. Ulnis gestare.

Ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ. Dicatum est Vulcano: pro ἀνάκειται.

Ἄγκη, καὶ ἄγκεα. Loca abrupta & incurvati cubiti figuram referentia, cava, & latebrosa. Vel Ἄγκεσι, locis arboribus consitis & sylvosis. In Epigrammate:

Hoc autem telo feras occidit in sylvis ferarum procreatricibus.

Toup in Suid. I. 18. "Epigr. in Anth.
H. Steph. VI. 567."

Ἀγκιστρεύει. Inescat.

Ἀγκοπήνια. Apum favi.

Ἄγκος. Excelsus montis locus. *Pedibus autem redire in excelsum montis verticem cupiebat.*

Toup. III. 13. "Ποσσὶ δ' ἀνελθεῖν
Ἄγκος ἐς ὑ. ε. Vid. infr. Ἐώρημαι."

Ἀγκών. Ancon. In Aula regia Gelimeris erat carcer valde tenebrosus (Ἀγκῶνας autem id genus Carthaginenses vocant) in quem conjiciebantur omnes, quibus Tyrannus infensus esset. Eo in loco, tempore Bellisarii, multi mercatores Orientales inclusi erant, quos, cum illo temporis articulo a tyranno interficiendi essent, carceris custos liberatos dimisit. † *Et dispoſuit machinas, quà maxime opportunum videbatur, anconesque & fossas utrinque urbi circumdedit.* † Ἀγκῶνες etiam partem quandam domus significat. Ancones & quæcunque in somnis amplectimur, vitæ ornamentum significant. Ἀγκῶνες etiam dicuntur fluviorum anguli, sive eminentiæ ad ripas. *Fieri fortasse non poterat, ut contra flumen adversum navigarent, ob magnitudinem scopulorum, cubiti instar in flumen procurrentium, quos flectere oportebat, navibus oblique tractis.* Item Ἀγκῶνες dicuntur montium summitates.

Alii vero occidentalia promontoria, alii orientalia
Adite, quærentes malum viri hujus exitum.

Et proverbium, *Cubito se emungentes.* Bion Philosophus inquit: *Pater meus libertus erat, cubito se emungens.* Significabat autem his verbis, patrem suum fuisse salsamentarium. Est & aliud proverbium, *Dulcis cubitus.*

---

[1] Ἀγκεπήνια] Vide paulo post Ἀγξοπήνια.

[2] Ἀγκὼν ἐν τῇ Βασιλικῇ] Ex Procopio *de Bello Vandal.* lib. I. cap. 20. quem si cum hoc loco conferas, apparebit, Suidam in epitomen contraxisse, quæ Procopius prolixius ibi narrat.

d dixit
lkius in
4.35.

[3] Ἀγκῶνες δὲ καὶ πάντα] Hæc descripta sunt ex Artemidoro lib. I. cap. 76. ex quo apparet, τὸ ἀγκῶνες hic significare genus vasis. Totum enim caput illud agit περὶ σκευῶν, sive suppellectile domestica, docetque, quid singula vasa in somnis visa ὀνειροκριτικῶς significent.

[4] Προσπτησσόμενα] Ex Artemidoro reponendum est, περιπτυσσόμενα.

[5] Οἱ δ' Ἑσπερίους] Ex Sophocl. *Ajac. Flagell.* p. 48. P.

[6] Βίων φησὶν ὁ φιλόσοφος] Ex Laertio lib. IV. Segm. 46. ubi vide Menagium, qui proverbium hoc, *Cubito se emungere*, multis auctorum locis illustrat.

[7] Γλυκὺς ἀγκών.] De hoc proverbio præter Parœmiographos vide Eustath. ad Il. Π. p. 1082.

1. Suidas infr. V. Ἀνά. Reſpexit Xenoph. K. A. α΄. p. 75. nec prætermiſit hoc loca Whiter inter Porſoni Not. Brev. in Xenoph. XL v. 72.

[1] Ἀγκράτος ἐλαύνοντα. Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα.

[2] Ἄγχεις. ἡ ὀδύνη. καὶ Ἀγχείζειν, τὸ ὀδυνᾶν.

[3] Ἀγκύλη. εἶδος ἀκοντίου. καὶ [4] Ἠγκυλωμένος, ἀγκύλην ἔχων. Σημαίνει δὲ καὶ ἔργον [5] τι τῆς σκηνῆς τοῦ Μωϋσέως.

Ἀγκύλια. οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων.

Ἀγκυλομήτης. καὶ Ἀγκυλομῆται, οἱ σκολιόβουλοι.

Ἀγκύλον. καμπύλον. ἐπικαμπές.

6. Ariſt. in Equit. 204.

Ἀγκυλοχείλης, καὶ Ἀγκυλόχειλος. σκολιόχειλος. ἐπίθετον τοῦ ἀετοῦ, ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων τοῦ χείλους. [6] Ἐπὶ δὲ Κλέωνος, ἀγκύλας τὰς χεῖρας ἔχων πρὸς τὸ κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν.

Ἄγκυραν. Ὅτι Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, Φιλόσοφος, [7] εὗρεν ἄγκυραν καὶ τὸν κεραμεικὸν τροχόν. Ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου.

Ἄγκυρα. πόλις. καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀγκυρανοί. Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ Ἑλληνογαλάται πάλαι ἐλέγοντο. Ἄγκυρα πλοίου.

Ἀγκυροβόλιον. τὸ σίδηρον τοῦ πλοίου.

11. Ar. Equit. 262. | 10. Poſt Kuſterum in Not. Brunck ex Heſychio leg. Ἄγκυρα, et voces Suidæ ex Ἔστι δὲ —— σύκων. inter Ariſtophanis fragm. incert. N.o LXXX. inſeruit.

Ἀγκύρισμα. εἶδος παλαίσματος. καὶ [8] Ἀγκυρίσας, ἀντὶ τοῦ καταπαλαίσας, ἢ τῇ ἀγκύρῃ [9] καταβαλών. Ἔστι δὲ [10] Ἀγκύρισμα καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σύκων. [11] Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν [262.]

Διαβαλών, ἀγκυρίσας,
Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν [12] ἐνεκολάβησας.

τουτέστι [13] προσέκρουσας, ἢ καταπέπωκας, ἀπὸ τοῦ ψωμοῦ, ὃν ἄκολον ἔλεγον.

Ἀγκύριον. πόλις Ἰταλίας. καὶ ὁ πολίτης Ἀγκύριος, ἢ Ἀγκυριεύς.

Ἀγλαΐα. λαμπρότης. καὶ Ἀγλαΐαις, λαμπρότησιν.

[14] Ἀγλαΐεσθαι. καλλωπίσασθαι, δοτικῇ. ὁ ἐνεστὼς ἀγλαΐζω.

Ἀγλαόκοιλος. πάνυ τίμιος.

Ἀγκράτος ἐλαύνοντα. Xenophon dixit, pro πάνυ ἐλαύνοντα, i. e. vehementer agitantem.

Ἄγχεις. Dolor. Et Ἀγχείζειν. Dolore afficere.

Ἀγκύλη. Ancyle. Species jaculi. Et Ἠγκυλωμένος, ancylen habens, ſive, amentatus. Significat etiam opus quoddam tentorii Moſaici.

Ἀγκύλια. Annuli catenarum.

Ἀγκυλομήτης, & Ἀγκυλομῆται, Doloſis conſiliis utentes.

Ἀγκύλον. Curvum. Inflexum.

Ἀγκυλοχείλης, & Ἀγκυλόχειλος. Curvum roſtrum habens. Epithetum Aquilæ. Aduncas roſtri chelas habens. De Cleone vero cum dicitur, ſignificat, curvas habens manus ad furandum & rapiendum.

Ἄγκυραν. Anacharſis Scytha, Philoſophus, anchoram & rotam figulinam invenit, & Crœſi tempore vixit.

Ἄγκυρα. Ancyra, urbs, cujus cives vocantur Ancyrani. Qui hodie Ancyrani vocantur, olim Helleno-Galatæ appellati fuerunt. Dicitur etiam ἄγκυρα de navi.

Ἀγκυροβόλιον. Ferrum navis.

Ἀγκύρισμα. Genus luctæ. Et Ἀγκυρίσας, qui lucta adverſarium ſuperavit, aut unco proſtravit. Eſt etiam Ἀγκύρισμα inſtrumentum quoddam, quo ficus capiuntur. Ariſtophanes:

Ipſum accuſans, & ſupplantans,
Et deinde humerum avertens, inſtar buccellæ devoraſti.

Id eſt, offendiſti, aut deglutiviſti, metaphora ducta a buccella, quam ἄκολον vocabant.

Ἀγκύριον. Ancyrium. Urbs Italiæ, cujus civis vocatur Ἀγκύριος, vel Ἀγκυριεύς.

Ἀγλαΐα. Splendor. Et Ἀγλαΐαις, Splendoribus.

Ἀγλαΐεσθαι. Decorari, vel gloriari. Dativo gaudet. Præſens eſt Ἀγλαΐζω.

Ἀγλαόκοιλος. Valde honoratus.

---

[1] Ἀγκράτος] Eadem leguntur infra, v. ~~Ἀνακράτος~~ Ἀνά.

[2] Ἄγχεις. ἡ ὀδύνη. καὶ Ἀγχείζειν, τὸ ὀδυνᾶν.] Hæc deſunt in MSS. Pariſienſibus.

3. Schol. Ariſt. Av. 1180.

[3] Ἀγκύλη. εἶδος ἀκοντίου] Eadem legas apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Equit.* p. 302.

[4] Ἠγκυλωμένος] Non dubito, ſcribendum eſſe Ἠγκυλημένος, per η, & vertendum, *amentatus*. Ἀγκύλη enim ſignificat amentum, vel lorum, quo jacula in hoſtem emittuntur. Vide Valeſ. ad Euagrium, lib. III. cap. 25.

[5] Ἔργον τι τῆς σκηνῆς] Vide Græcos Bibliorum Interpretes Exod. c. 36. ubi in deſcribendo tabernaculi Moſaici ornatu voce hac aliquoties utuntur.

[6] Ἐπὶ δὲ Κλέωνος] Reſpicit locum Ariſtophanis *Equit.* p. 298. ubi Poeta, Cleonem perſtringens, ait: V. 204

Τί δ' ἀγκυλοχείλης ἐστίν; αὐτό που λέγει,
Ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.

Locum hunc Comici recte etiam obſervaverat Portus. Cæterum, apud Scholiaſtam† legitur, ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων, abſque duabus his vocibus, τοῦ χείλους, quas Suidas addit. Quæ ratio eſt, quare Scholiaſta τὸ ἀγκυλόχειλος alio ſenſu accepiſſe videatur ac Suidas. Apud Scholiaſtam enim vox iſta videtur ſignificare, *aduncos ungues habens*, quaſi ſcriptum eſſet ἀγκυλόχηλος (nam χηλὴ apud Græcos interdum etiam de unguibus avium dicitur) Suidas vero eandem vocem accepit de roſtro adunco avium, cui χηλὰς, ſive chelas, tribuit; quoniam, uti chelas cancrorum, ſic etiam roſtra avium aperiri & claudi videmus, parte inferiori ad ſuperiorem appreſſa.

† ad Ar. Eq. 197.

[7] Εὗρεν ἄγκυραν] Anchoræ & rotæ figulinæ inventionem Anacharſidi etiam tribuit Plinius; item Diogenes Laertius lib. 1. Segm. 105. unde Suidas hæc ſumpſiſſe videtur. Diſſentiunt tamen alii, & eorum uſum Anacharſide longe antiquiorem fuiſſe contendunt, ut adductis diverſorum auctorum locis demonſtrat Menagius ad Laertium in Vita Anacharſidis.

[8] Ἀγκυρίσας. ἀντὶ τοῦ] Hæc ſumpta ſunt ex Scholiaſte Ariſtoph. ad Equit.† p. 302. quem cum Suida confer. † v. 262.

[9] Καταβαλών] Schol. Ariſtoph. καταλαβών. Sed præferenda lectio Suidæ; apud quem viciſſim pro τῇ ἀγκύρῃ ex Scholiaſta reponendum eſt τῇ ἀγκύλῃ. Ait enim Scholiaſta, τὸ ἀγκυρίζειν a Comico dictum videri, pro ἀγκυλίζειν, ab ἀγκύλη, quod jaculi genus ſignificat: quæ tamen ſententia pro alluſione potius, quam ſeria vocis ejus enarratione, habenda eſt.

[10] Ἀγκύρισμα καὶ σκεῦος] Scribe Ἄγκυρα. Heſychius: Ἄγκυρα. ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσιν.

[11] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 301. qui locus a Porto quoque obſervatus erat.

[12] Ἐνεκολάβησας] Ab Ἐγκολαβέω. ῶ. Simplex autem κολαβέω, ῶ. non eſt ab ἄκολος deductum, ut Suidas innuere videtur, qui Græca Ariſtophanis† Scholia ſequutus, ſcripſit, ἀπὸ τοῦ ψωμοῦ, ὃν ἄκολον ἔλεγον. Scholia. ἄκολος, ψωμός, ὅθεν τὸ ἐνεκολάβησας. Si enim ab ἄκολος eſſet derivatum, dicendum eſſet ἐνακολέω. ῶ. & in aoriſto primo, ἐνηκόλησα, & neglecto augmento temporali, ἐνακόλησα. Præſtat igitur dicere, τὸ κολαβεῖν deductum a nomine κόλαβος, quod ſignificat cibum qui ſumitur, παρὰ τὸ κόλον καὶ τὸ λαβεῖν, quaſi dicas κολόλαβος, & per ſyncopen κόλαβος. *P.* † Eq. 203

[13] Προσέκρουσας] Hæc vox apud Scholiaſtam Ariſtoph. non legitur.

[14] Ἀγλαΐεσθαι] Homer. Iliad. K. v. 331. *P.*

Ἀγλαομητία. ἡ μεγάλη βουλή.

Ἀγλαότιμον. λαμπρόν. τετιμημένον.

Ἀγλαοφῶν. ὄνομα κύριον.

[1] Ἄγλαυρος. ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. Ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς.

Ἀγλευκές. τὸ ἀηδές. Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. Δοκεῖ δὲ ξενικὸν ὄνομα Σικελικόν. Πολὺ γοῦν ἐστὶ πάλιν παρὰ τῷ Ῥίνθωνι. Καὶ Ἀγλευκέστερον, ἀντὶ τοῦ ἀηδέστερον. [2] Ξενοφῶν Ἱέρωνι.

Ἄγλιθες. αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων. [3] Ἀριστοφάνης· Ὡς χερσαῖοι μύες ὀρύσσετε πασσάλῳ τὰς ἄγλιθας.

Ἀγλωττία. ἡσυχία. σιωπή. καὶ Ἄγλωσσος, ὁ ἄναυδος. ἄφωνος.

Νῦν [4] εἰς γᾶν ἄγλωσσος, ἀναύδητός τε πεσοῦσα,
Κεῖμαι, μιμητὴν ζῆλον ἀνηναμένη.

Ἄγμασι. κλάσμασι. τροπαῖς. Ἄγματα ἀμφορέων εἰς τὰ ἑλώδη τῶν χωρίων λάθρα ἐβεβλήκεσαν.

Ἀγμούς. τοὺς ὀρεινοὺς καὶ κρημνώδεις τόπους.

[5] Ἀγναπτότατος βάτος αὗος. ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

Ἁγνεία. καθαρότης. ἐπίτασις σωφροσύνης.

Ἀγνείας. ὄνομα κύριον.

Ἁγνίζω. αἰτιατικῇ.

[6] Ἀγνοεῖ δ᾽ ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται.

Θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων.

ἐπὶ τῶν καθ᾽ ἑαυτῶν τι πραγματευομένων.

Ἀγνόημα. Ἀγνόημα τοσοῦτον ἠγνοηκότας, ὅσον οὐδεὶς ἂν ἠγνόησεν, ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενος, καὶ ὅσον ἐπαΐειν ὑπὲρ αὐτῆς ἔχων.

Ἄγνος. Φυτὸν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσιν. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρνέου. [7] ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσιν. καὶ ἀρσενικῶς. [8] Χιονίδης Ἥρωσι·

Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί᾽ οὐθὲν ἔτι τέ μοι δοκῶ
Ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος.

+ Πλάτων. ἥτε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλα-

Ἀγλαομητία. Magnus Senatus.

Ἀγλαότιμον. Illuſtrem. Honoratum.

Ἀγλαοφῶν. Aglaophon. Nomen proprium.

Ἄγλαυρος. Aglaurus. Filia Cecropis. Eſt etiam Minervæ cognomen.

Ἀγλευκές. Injucundum. Xenophon hac voce uſus eſt in *Oeconomico*. Videtur autem peregrinum & Siculum nomen eſſe. Frequens etiam ejus uſus eſt apud Rhinthonem. Et Ἀγλευκέστερον, Injucundius. Xenophon in *Hierone*.

Ἄγλιθες. Alliorum capita. Ariſtophanes: *Ut agreſtes mures effoditis paxillis allia.* Ar. Acharn. 762.

Ἀγλωττία. Taciturnitas. Silentium. Et Ἄγλωσσος, non loquens, vocem non emittens.

Nunc humi, elinguis & muta,
Jaceo, imitatricem æmulationem recuſans.

4. Epigr. Archiae. Brunck. An. II. p. 99. Ep. 28. citatur quoque Voc. Ἀριφθογγον. V. Ἀνωδή.

Ἄγμασι. Fragmentis, Converſionibus. *Fragmenta amphorarum in paluſtria loca clam conjecerant.*

Ἀγμούς. Montana & prærupta loca.

Ἀγναπτότατος βάτος αὗος. Rigidiſſimus eſt rubus aridus. De homine duro & pervicaci.

Ἁγνεία. Puritas. Caſtitas ſumma.

Ἀγνείας. Agnias. Nomen proprium.

Ἁγνίζω. [Luſtro, vel Purifico.] Accuſativo gaudet.

Ἀγνοεῖ δ᾽ ἀράχνη. *Ignorat aranea quomodo liberi ejus educentur.*
Poſtquam enim eos nutrivit, a chariſſimis interit.

De iis dicitur, qui contra ſe ipſi aliquid machinantur.

Ἀγνόημα. *Id ignorantes, quod nemo ignoraſſet, qui Dialecticam vel mediocriter attigiſſet, & leviter tantum de ea aliquid audiviſſet.*

Ἄγνος. Planta, quam etiam λύγον, ſive viticem vocant. Eſt etiam avis genus: & maſculino genere effertur. Chionides *Heroibus:* Timaeus. p. 12. et Ruhnk. in l.

Et per Jovem, nihil amplius mihi videor
A vitice differre, in torrente nata.

Plato: *Nam & platanus iſta denſa & alta,* + In Phaedro. III. 230. B.

---

[1] Ἄγλαυρος. ἡ θυγάτηρ] Hæc etiam αὐτολεξεὶ leguntur in Lexico Harpocrationis. Monendi hic ſunt Lectores, eandem Cecropis filiam ab aliis ſcriptoribus vocari Ἄγραυλον, non Ἄγλαυρον, ut hic a Suida & Harpocratione. Ulpianus ad Orat. Demoſt. περὶ Παραπρεσβείας, p. 264. Edit. Morell. ad verba illa Oratoris, καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν Ἐφήβων ὅρκον, ait: Ἔστι μία μὲν τῶν Κέκροπος θυγατέρων ἡ Ἄγραυλος. Et paulo poſt: Ἄγραυλος, καὶ Ἕρση, καὶ Πάνδροσος, θυγατέρες Κέκροπος, ὥς φησιν Φιλόχορος. Plura de hac Agraulo, nec non jurejurando, quo olim Ephebi Athenienſium, poſtquam Lexiarchico inſcripti erant, in ejus æde ſe obſtringere ſolebant, vide apud Sam. Petitum *de Legibus Atticis*, p. 153. 154. & Mauſſacum ad Harpocrat. v. Περίπολος.

[2] Ξενοφῶν Ἱέρωνι] Pag. 903. Edit. Pariſ. An. 1625. ſed ubi legitur ἀγλυκέστερον. *Pearſ.*

[3] Ἀριστοφάνης.] Apud Ariſtophanem integer locus Ἀχαρνεῦσι, pag. 292. ſic habet.

Οὐδὲ σκόροδα; Ποῖα σκόροδ᾽ ὑμές, ὧν ἀεὶ
Ὄκκ᾽ ἐσβαλεῖτε τὼς ἀρουραῖοι μύες,
Πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε;
Ne allia quidem affers? Quænam allia, quorum ſemper,
Quum in noſtrum agrum irrumpitis, ut agreſtes mures,
Paxillo capita effoditis?

Conſule ad hunc locum Scholiaſtam. *P.*

[4] Νῦν εἰς γᾶν ἄγλωσσος] Ex Antholog. lib. III. p. 264. ubi pica avis loquitur. *P.*

[5] Ἀγναπτότατος βάτος αὗος] Eraſmus *Adag.* Chil. 2. Cent. 1. Adag. 100. opportune monet, legendum ἀγναμπτότατος, vertitque, *Rigidiſſimus rubus aridus.* Aut, ἀγναμπτότερος βάτου αὔου. *Rigidior arido rubo.* De quibus, cur, & quomodo dicatur, ibi fuſe docetur. Wolfius retinuit vulgatam lectionem, & vertit, *Impolitiſſimus rubus aridus. P.* † Ἀγναπτότατος etiam exhibent MSS. Sed apud Zenobium rectius legitur Ἀγναμπτότατος: & apud Diogenianum, Ἀγναμπτότερος βάτου αὔου.

[6] Ἀγνοεῖ δ᾽ ἀράχνη] Ariſtoteles *Hiſtor. Animal.* lib. v. cap. 27. & Plin. lib. XI. cap. 24. nos docent, Phalangia, vel Phalangios, genus aranearum ita vocatum, matres ſuas poſt partum necare: de quibus proinde locus hic Poetæ anonymi intelligendus eſt. In Vaticana Proverbiorum Appendice corrupte legitur, Ἀγνοεῖ δ᾽ ἀράχνη παῖδα ἕως παιδεύῃ.

[7] Ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσι] Hæc verba alieno loco poſita ſunt, & procul dubio ex margine in textum irrepſerunt: quare ea in verſione prætermiſi.

[8] Χιονίδης Ἥρωσι] Fabulam hanc Chionidæ laudat etiam Pollux. Docuerant ejuſdem nominis fabulam Crates (Suid. v. Ἀθλίῳ) Cratinus (Suid. v. Ἀνεκάς) & Menander, teſte eodem Suida, v. Ἀναλυθῆναι.

φησὶ

φῆς καὶ ὑψηλή, καὶ τοῦ ἄγνου δὲ τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Ἁγνὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ καθαρός.

Ἁγνότερος πηδαλίου. ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων. παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ διὰ παντός ἐστι τὸ πηδάλιον.

Ἀγνούσιος. Ἀγνοῦς δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος. ἧς ὁ φυλέτης, Ἀγνούσιος.

1 Soph. O. Colon. 86.

Ἀγνώμονες. ἐναντιογνώμονες. ἀσύγγνωστοι. [1] Σοφοκλῆς·

Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες.

2 Plato. Rep. V. Vol. II. 450. D. Οὔτε γὰρ ἀγνώμονες, οὔτε ἄπιστοι, οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι.

3. Demosth. κατὰ Φιλ. Δ. Vol. I. P. 141. 2.

Ἀγνωμόνως. ἀνοήτως. ἢ ἀχαρίστως. Λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες, [2] ἀσύγγνωστοι, οἱ ἀμαθεῖς. καὶ [3] Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως, καὶ ἀβούλως. Καὶ ὁ Θεολόγος. Ὦ καὶ Ἰουδαίων ἀγνωμονέστερε. ἀντὶ τοῦ ἀνοητότερε.

Ἀγνώνειος. ὁ τοῦ Ἄγνωνος παῖς. καὶ Ἀγνωνίδης.

5. Ar. Ran. 957.

[4] Ἀγνῶτα. ἀπὸ τοῦ ἄγνωτος. οὐ γὰρ παρασχηματίζει ἀπὸ τοῦ Ἀγνὼς, εἰς οὐδέτερον γένος. Ῥήματα ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις. [5] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

Ἀγνῶτας. μὴ ἐπιγινωσκομένους. Ἀγνῶτα δέ μοι προσεκόμιζεν ἄνθρωπον, ὃς καὶ [6] ἑαυτοῦ ἀγνὼς ἐτύγχανεν ὤν. † [7] Οἱ δὲ, ἄρτι τῆς γεωργίας ἀφέμενοι, ἐς κίνδυνον τοῦ πολέμου κατέστησαν, ἀγνῶτα σφίσι τὰ πρότερα ὄντα. Καὶ αὖθις. [8] Φάσκουσα εἶναι μίσθωμα, τὸ ἑαυτὴν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι. Φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Προνοίας.

Ἄγνοια. εἴ τις λέγει ἄγνοιαν εἶναι στέρησιν ἐπιστήμης, ἁμαρτάνει. ἔστι δὲ ἄγνοια ἕξις μοχθηρὰ καὶ ἠπατημένη.

[9] Ἀγνύθες. οἱ λίθοι τοῦ ἱστοῦ.

Ἄγνυται. κλᾶται. καὶ Ἄγνυτον, ὁμοίως. καὶ [10] Ἀγνυμενάων, συντριβομένων.

Ἀγολαῖος, ὄνομα κύριον.

[11] Ἀγόμενος διὰ [12] φρατόρων κύων μαστιγοῦται.

[13] Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων, ἀντὶ τοῦ ἁρπαζομέ-

viticiſque altitudo & opacitas eſt peramœna. Ἁγνὸς autem, cum ſpiritu aſpero, ſignificat *purus.*

Ἁγνότερος πηδαλίου. Gubernaculo purior. Dicitur de illis, qui pure caſteque vixerunt. Nam gubernaculum eſt perpetuo in mari.

Ἀγνούσιος. Ἀγνοῦς, eſt populus Tribus Acamantidis; cujus Tribulis vocatur Agnuſius.

Ἀγνώμονες. Contrariam habentes ſententiam. Nullam veniam dantes. Sophocles:

Phœbo, & mihi ne adverſemini ſententia
veſtra.

Ἀγνωμόνως. Stulte, vel, Ingrato animo. Apud Platonem vero Ἀγνώμονες dicuntur homines, qui veniam dare neſciunt; item, Imperiti. Demoſthenes in *Philippicis* hac voce utitur pro, Inconſiderate, Inconſulte. Et Theologus: *O vel Judæis ſtultior.*

Ἀγνώνειος. Agnonis filius. Et Agnonides.

Ἀγνῶτα. Ignota. A nominativo ſingulari Ἄγνωτος. Non enim formatur ab Ἀγνὼς, inde in genus neutrum tranſiens. *Verba ignota ſpectatoribus.* Ariſtophanes *Ranis.*

Ἀγνῶτας. Ignotos. *Ignotum vero mihi adduxit hominem, qui & illi ipſi ignotus erat. † Illi vero modo ab agricultura dimiſſi, in belli diſcrimen adducti ſunt, quod ipſis antea ignotum fuerat.* Et rurſus. *Dicens, eſſe meretriciam mercedem, proſtituere ſe viro ignoto,* inquit Ælianus *de Providentia.*

Ἄγνοια. Ignorantia. Si quis dicit, Ἄγνοιαν, i. e. ignorantiam, eſſe privationem ſcientiæ, errat. Eſt enim habitus pravus, & in errorem homines inducens.

Ἀγνύθες. Lapides telæ appenſi.

Ἄγνυται. Frangitur. Et Ἄγνυτον, Frangitis. Et Ἀγνυμενάων, contritarum.

Ἀγολαῖος. Agolæus. Nomen proprium.

Ἀγόμενος διὰ φρατόρων. Canis per phratores ductus flagellatur.

Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων. i. e. Dum res noſtræ

---

[1] Σοφοκλῆς.] In *Oedipo Colonæo*, pag. 273. Vide Scholia, unde Suidas ſua verba deſumpſit. *P.*

[2] Ἀσύγγνωστοι] Hæc vox expungenda eſt. Nam & in 2 MSS. Pariſ. deeſt, & obſtat connexioni loci hujus, qui ſic abſque interruptione legendus eſt: Λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες, οἱ ἀμαθεῖς.

[3] Καὶ Δημοσθένης ἐν τ. φ.] Hæc ex Harpocrat. deſcripſit Suidas.

[4] Ἀγνῶτα] In MSS. legitur Ἄγνωτα, cum acuto in antepenultima. Apud Scholiaſt. Ariſtophanis *Ran.* pag. 255. unde Suidas iſta deſcripſit, locus hic ita legitur: Ἀγνῶτα, ἀπὸ τοῦ ἀγνῶτος. οὐ γὰρ παρασχηματίζεται ἀπὸ τοῦ ἀγνὼς, εἰς οὐδέτερον γένος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός.

[5] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 166. *P.* † Edit. Genev. p. 255.

[6] Ἑαυτοῦ] Videtur legendum, ἑαυτῷ, vel αὐτῷ.

[7] Οἱ δὲ ἄρτι τῆς γεωργίας] Ex Procopio *de Bell. Perſic.* lib. 1. cap. 18. p. 55. ubi locus integer ſic ſe habet: Οἵ τε Ἴσαυροι ξὺν τοῖς ἄρχουσι σχεδὸν ἅπαντες, οὐδὲ ὅπλα ἀνταίρειν τοῖς πολεμίοις τολμήσαντες. ἀπειρίᾳ γὰρ τοῦ ἔργου πολλῇ εἴχοντο, ἐπεὶ ἄρτι τῆς γεωργίας ἀφέμενοι, εἰς κίνδυνον πολέμου κατέστησαν, &c. i. e. interprete Claudio Maltreto: *Et ſuis cum Ducibus Iſauri prope omnes,* (ſc, occubuerunt) *qui in hoſtem arma ne tollere quidem auſi ſunt. Cum enim ab agricultura jam recens ad ignota ſibi belli diſcrimina tranſiiſſent, imperitia diſtricti hærebant, &c.*

[8] Φάσκουσα εἶναι μίσθωμα] Supplementum hujus Fragmenti habes infra v. Μίσθωμα, & v. Παραβαλεῖν.

[9] Ἀγνύθες] Potius Ἄγνυθες, cum acuto in antepenultima. Jul. Pollux, lib. VII. cap. 10. in fine: Ἄγνυθες δὲ καὶ λεῖαι, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν. i. e. *Ἄγνυθες & λεῖαι vocantur lapides, qui, ſecundum veterum texendi rationem, ex ſtaminibus ſuſpenſi erant.* Lapides illos textorios, ſive ἄγνυθας Seneca vocat *pondera*, Epiſt. XC. ubi ait: *Deinde, quemadmodum tela ſuſpenſis ponderibus rectum ſtamen extendat.*

[10] Ἀγνυμενάων] Homer. Odyſſ. K. v. 123. Νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. ubi Schol. Συντριβομένων. quem locum proinde Suidas reſpexit.

[11] Ἀγόμενος διὰ φρατόρων.] Eraſmus Adag. Chil. 3. Cent. 6. Adag. 93. *Ductus per phratores canis.* In Aldino codice legitur δι' ἀμφοτέρων. Quæ lectio non temere damnanda. Subauditur enim genitivus ὤτων. Vertes autem, *Canis per ambas aures ductus ſcutica caditur.* Quod de illis dicitur, qui aliquid magno cum ſuo periculo damnoque faciunt. Metuendum enim ne canis ex eorum manibus per vim elapſus ipſos morſibus dilaniet. Quod proverbium altero ſimili confirmatur, *Auribus lupum teneo. P.*

[12] Διὰ φρατόρων] Sic etiam legitur apud Diogenianum, qui proverbium hoc ita exponit: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων καὶ τιμωρουμένων. Ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων εὑρεθεὶς τιμωρεῖται. i. e. interprete Andrea Schotto: *De repertis, ubi non oportet, & punitis. Canis enim in Phratriis repertus ſupplicio afficiebatur.* De Phratriis vide Suidam infra. In Edit. Mediolanenſi legitur, δι' ἀμφοτέρων, uti etiam in Aldina, ut Portus monuit. Pearſonius ad marginem Suidæ ſui hic annotaverat, *MS. Ro.* διαφοτέρων.

[13] Ἀγομένων] Vide ſupra, Ἄγειν καὶ φέρειν.

Supr. Ἄγειν καὶ φέρειν. p. 26.

νων, καὶ λῃστευομένων. † Ἄγοντες καὶ φέροντες, διὰ πάσης ἰδέας λεηλατοῦντες, καὶ πορθοῦντες τὴν χώραν. καὶ αὖθις· Οὐδενὸς ἀμυνομένου, κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἄγοντες καὶ φέροντες διετέλεσαν.

Ἀγόμφωτον. τὸ ἀνήλωτον.

Ἀγονία. ἀτεκνία. ἀγεννησία. Αἰλιανός· [1] Διεφθείρετο ἡ νεολαία, καὶ ἦν ἀγονία καὶ μέντοι καὶ γυναικῶν, καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τετράποδος.

Ἀγόνων χοῶν, ὁ [2] Θεολόγος φησί. τουτέστι τῶν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χεομένων, καὶ διὰ τοῦτο ἀγόνων. Καὶ Ἀγονία, ἡ ἀφορία. Τὴν Ἄρτεμιν μηνίσαι, καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτὸν γῆς ἀγονίᾳ.

Ἀγροπήνια. [3] Τὰ τῶν μελισσῶν κηρία.

Sch. Ar. Acharn. 21. Ἀγορά. [4] ἡ ἐκκλησία. ὅθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητής. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα πιπράσκονται τὰ ὤνια, [5] καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια.

Ἀγοράζειν. τὸ ὠνεῖσθαί τι. καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Ἀριστοφάνης ἐν [6] Πλούτῳ, ἐπὶ τοῦ συνήθους ἡμῖν, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι. Ar. Plut. 985.

Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον.

Ἀγορὰ [7] Κερκώπων. οὗτοι ἐν Ἐφέσῳ ἦσαν, οὓς ἔδησεν Ἡρακλῆς, Ὀμφάλης κελευούσης· οὓς ἀποκτεῖναι ᾐδέσθη, τῆς μητρὸς δεηθείσης. Ἡ δὲ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων.

Ἀγορανομίας. [8] λογιστίας. Εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὤνια. καὶ Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Ἀριστοφάνης [9] Ἀχαρνεῦσιν·

Sic Harpocrat.

Ar. Acharn. 723.

Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
Τρεῖς τοὺς λαχόντας. τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ λεπρῶν.

Τουτέστι, λώρους. φραγγέλια. Τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγελίοις ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Λεπρῶν δέ, οἱ μέν, ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν. Οἱ δέ, ἀπὸ Λεπρίου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις·

Callimach. in Hymn. 39.

Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται.

Οἱ δέ, ἐκ λεπρῶν βοῶν· διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι. Οἱ δέ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λεπροὶ τὸ σῶμα, πρὸς οὓς σπένδεται. Ἄμεινον δὲ λέγειν, ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος [10] Λεπρὸς καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν. οὗ καὶ [11] ἐν Ὄρνισι μέμνηται· Ar. Av. 149.

rapererentur & in prædam cederent. † *Omnia diripientes, & in vaſtanda populandaque regione nihil ſibi reliqui facientes.* Et rurſus: *Nullo vim propulſante, ſecure & impune noſtra vaſtarunt & diripuerunt.*

Ἀγόμφωτον. Nullis clavis compactum.

Ἀγονία. Liberorum ſterilitas. Fœtus defectus. Ælianus: *Interibat juventus, & ſterilitas mulierum pariter & armenti quadrupedis erat.*

Ἀγόνων χοῶν. Sterilium libationum. Sic [Gregorius Nazianzenus,] Theologus appellatus, eas libationes vocat, quæ mortuis funduntur. Et Ἀγονία, ſterilitas agrorum. *Dianam iratam eſſe, & terræ ſterilitate eum juſte punire.*

Ἀγροπήνια. Apum favi.

Ἀγορά. Concio. Unde Neſtor vocatur Ἀγορητής, i. e. Concionator. Sic dicitur etiam locus, ubi res venales venduntur: item, ipſæ res venales.

Ἀγοράζειν. Emere aliquid. Item, in foro verſari. Ariſtophanes *Pluto* adhibet hanc vocem ea ſignificatione, quæ nobis valde familiaris eſt; i. e. pro *emere.*

Et ſororibus emere tunicam.

Ἀγορὰ Κερκώπων. Concio, ſive Cœtus Cercopum. Hi in urbe Epheſo fuerunt, quos Hercules, juſſu Omphalæ, vinxit; ſed matre illorum deprecante occidere veritus eſt. Proverbium hoc dicitur in homines malitioſos & improbos.

Ἀγορανομία. Rerum venalium inſpectio. Vox iſta dicitur de iis, qui rerum venalium in urbibus curatores ſunt. Ἀγορανόμοι dicuntur Magiſtratus, quibus cura rerum venalium in foro commiſſa eſt. Ariſtophanes *Acharnenſibus:*

Rerum venalium curatores conſtituo
Tres ſorte lectos: lora vero de Lepris capio.

Τὸ ἱμάντας hic ſignificat, *lora, flagella.* Olim enim Logiſtæ, ſive Fori Inſpectores, flagris cædebant eos, qui ad Forum pertinebant. Vocem autem Λεπρῶν alii dictam cenſent a λέπειν, quod ſignificat verberare. Alii vero a Leprio, oppidulo Peloponneſi, cujus etiam Callimachus in *Hymnis* meminit:

Cauconum oppidum, quod Leprium vulgo
vocatur.

Alii vero, a leproſis bobus; quod pelles boum leproſorum ſint firmæ. Alii vero, quod Megarenſes, cum quibus [Dicæopolis] fœdus init, leproſo eſſent corpore. Præſtat autem dicere, locum fuiſſe extra Urbem, Leprum vocatum, ubi coriariorum officinæ erant: cujus etiam in *Avibus* meminit his verbis:

---

[1] Διεφθείρετο] Fragmentum hoc Æliani auctius legitur infra v. Νεολαία. Vide etiam v. Προμοίρεις.

[2] Ὁ Θεολόγος φησί] Orat. XL. εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, p. 646. (Edit. Pariſ. An. 1609.) ubi Baptiſmum dicit non ſolum vivis prodeſſe, ſed etiam mortuis, quippe quibus ſit δεξιὸν ἐντάφιον, ἐσθῆτος λαμπρότερον, χρυσοῦ τιμιώτερον, τάφου μεγαλοπρεπέστερον, ΑΓΟΝΩΝ ΧΟΩΝ εὐσεβέστερον &c.

[3] Τὰ τῶν μελισσῶν κηρία] Quæ ſequuntur in prioribus Edit. τουτέστι ἀγγεῖα ὑφαντά, ὡς τὰ χρυσοπήνητα, in 2 optimis MSS. Pariſ. deſunt: unde ea, tanquam aſſumentum, e textu ejicienda putavi. +

21.

[4] Ἀγορά. ἡ Ἐκκλησία] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* p. 372.

[5] Καὶ αὐτὰ τὰ ὤνια] Johann. Tzetzes ad Heſiod. p. 16. Ἀγορὰ λέγεται καὶ τὸ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα. i. e. Ἀγορὰ *etiam vocatur ipſa res, quæ emitur.*

[6] Ἐν Πλούτῳ] Pag. 42. 12. *P.* † Pag. 96. Edit. Genev.

[7] Ἀγορὰ Κερκώπων] Euſtath. ad Odyſſ. B. p. 1430. Ἦν δέ φασι καὶ ἀγορὰ Κερκώπων Ἀθήνησι πλησίον Ἡλιαίας, ἔνθα τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο. Τοιοῦτοι γὰρ καὶ οἱ Κέρκωπες παραδίδονται, κλέπται δηλαδὴ καὶ πανοῦργοι. i. e. *Erat autem Athenis, ut aiunt, forum Cercopum, prope Heliæam, ubi res furtivæ vendebantur. Tales enim Cercopes fuiſſe fama eſt, fures nimirum & fraudulentos.*

[8] Λογιστίας] Nam Ἀγορανόμοι etiam Λογισταὶ dicebantur, teſte Schol. Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* p. 406. V. 724.

[9] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν] Pag. 290. 18. *P.* † Pag. 406. Edit. Genev. ad quem locum + vide Scholia, unde integrum hunc locum Suidas deſcripſit. + 723.

[10] Λεπρός] Hæc vox deſideratur apud Scholiaſt. Ariſtophanis; eademque deeſt in Edit. Baſileenſi & Genevenſi: exſtat autem in MSS. Pariſ. (in quorum uno ſcriptum eſt Λεπρός; in duobus aliis vero Λεπροί) uti & in Edit. Mediolanenſi & Veneta.

[11] Ὄρνισι] Pag. 373. 8. *P.* † Pag. 548. Edit. Genev.

Τί δ' οὐ τὸ Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετε.

Ἀγορᾶς. [1] Ὑπερίδης. ἀντὶ τοῦ συνόδους. Λέγει γὰρ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· Οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦνται. Δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοὔνομα.

Ἀγοράσαι. Ὑπερίδης. τὸ ὠνήσασθαι, Ἀγοράσαι λέγουσι. (τὸ δ' Ἀγορᾶν, βάρβαρον) παραδειγμάτων δὲ μεστὰ πάντα. Εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος·

Toup in S. I. 14. "qui ὁπόσα, at Porsonus recte IV. 435. ὅσ' ἂν κελεύῃς."

Ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ὡς ἀγοράσω
Ἀπαξάπανθ' [2] ὅσα κελεύεις ὦ γύναι.

καὶ Ἀγοράσματα, αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγοράσω. ἀντὶ τοῦ, ἐν [3] ἀγορᾷ διατρίψω. [4] Ἀριστοφάνης·

4 - Ar. Lysistr. 634.

Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι.

ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίψω μετὰ τοῦ Ἀριστογείτονος. ἐγγὺς Ἀριστογείτονος. [5] τουτέστιν ἐν [6] μυρσίνῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φορήσομεν, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. Οὗτοι γὰρ ἀπὸ τῶν μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες τὸν [7] Τύραννον κατέβαλον.

Ἀγορᾶς ὥραν. οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν [8] κατ' ἀγορὰν ἕωθεν, ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φερεκράτης· Πίνειν ἀεί, καὶ μεθύειν, [9] πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

Ἀγοραίαν δίκην. τὴν δικαιολογίαν.

Ἀγοραῖος νοῦς. ὁ πανευτελὴς, καὶ συρφετώδης, καὶ [10] οὐκ ἀπόρρητος, οὐδὲ πεφροντισμένος. Καὶ Ἀγοραῖος Ἑρμῆς. [11] Ἀριστοφάνης·

11 Ar. Equit. 297.

Νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον
Κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.

τουτέστιν, ὁ ἐν ἀγορᾷ τιμώμενος.

Ἀγοραῖος. προπερισπωμένως, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενος ἄνθρωπος. Δαμάσκιος. [12] Ὁ δὲ παρείστατο καὶ ἐζήτει τοῖς ἀποστεροῦσι μέχρι καὶ δικαστῶν

Cur vero Eleum Leprum non ædificatis.

Ἀγορᾶς. Hyperides, pro, Cœtus. Dicit enim in oratione contra Polyeuctum: *Iſti ſæpe conciones habent.* Hoc autem nomen & alia ſignificat.

Ἀγοράσαι. Hyperides. Ἀγοράσαι pro emere vulgo accipitur. (Ἀγορᾶν vero, barbarum eſt.) Exempla paſſim ſunt obvia, quorum unum ex Ariſtoph. *Æoloſicone* depromatur:

Sed rem expedi; non oportet cunctari. Emam
Omnia, quæ jubes, mulier.

Et Ἀγοράσματα dicuntur res ipſæ, quæ emptæ ſunt.

Ἀγοράσω. Pro, In foro verſabor. Ariſtophanes:

In foro verſabor armatus, (ἑξῆς, i. e.) *juxta*, (vel prope) *Ariſtogitonem.*

Id eſt, in myrteo ramo gladium abſconditum feremus, ut Harmodius & Ariſtogiton, qui, cum gladios ex myrti ramis extraxiſſent, Tyrannum interfecerunt.

Ἀγορᾶς ὥραν. Non ſignificat tempus, quo res venduntur, ſed quo alia negotia in foro expediuntur. Mane, vel antequam forum hominibus frequens eſſe incipiat. Pherecrates: *Bibere ſemper & ebrium eſſe, foro nondum frequente.*

Ἀγοραίαν δίκην. Cauſam forenſem. Cauſæ defenſionem.

Ἀγοραῖος νοῦς. Mens vilis, & trivialis, nec accurate res conſiderans. Et Mercurius Ἀγοραῖος dicitur, qui in foro colitur. Ariſtoph.

Per Mercurium Forenſem
Pejero, videntibus etiam [*aliis.*]

Ἀγοραῖος. Cum circumflexo in penultima ſyllaba, dicitur homo in foro verſans. Damaſcius: Ὁ δὲ παρείστατο, καὶ ἐζήτει, μέχρι καὶ δικαστῶν ἀγοραίων. Cum acuto vero in antepenulti-

---

[1] Ἀγορᾶς] Ex Harpocratione.

[2] Ἀπαξάπανθ' ὅσα κ.] Hic verſus claudicat, & defectu unius ſyllabæ laborat, quem proinde Lector pro lubitu ſuppleat. Portus Sic tentabat: Ἀπάπανθ' ὅσα [με] κελεύῃς ὦ γύναι. quod non diſplicet.

3 Schol. Ar. Acharn. 720

[3] Ἐν ἀγορᾷ διατρίψω] Vide Schol. Ariſtoph. ad *Acharn.* p. 400. E. & 406. C.

4. Schol. Ar. Lysistr. 634

[4] Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata*, pag. 555. 35. P. † Pag. 876. Edit. Genev.

[5] Τουτέστιν ἐν μυρσίνῳ] Hæc nihil ad præſentem locum pertinent. Sunt enim verba Scholiaſtæ deperditi in Lyſiſtratam ad verſum illum Comici, proxime præcedentem, Καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί: quem quidem verſum Ariſtophanes ſumpſit ex veteri quodam Scolio, in memoriam Harmodii & Ariſtogitonis Athenis olim cantari ſolito, ut apparet ex Athen. lib. xv. cap. xv. pag. 695. ubi integrum illud Scolium legitur.

[6] Ἐν μυρσίνῳ κλάδῳ] Vide infr. v. Φορήσω, ubi hic locus repetitur.

[7] Τὸν Τύραννον] Hipparchum nimirum, Piſiſtrati filium. Suidas infra v. Ἐν μύρτου κλάδῳ: Ὅτι Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτοις κρύψαντες τὸ ξίφος Ἵππαρχον τὸν Τύραννον ἀπέκτειναν. Idem, præter multos alios ſcriptores, memoriæ prodiderunt Plato in *Hipparcho*, Thucydides lib. I. cap. xx. Auctor veteris Scolii apud Athen. lib. xv. p. 695. Ælianus V. H. lib. xI. cap. vIII. ubi vide eruditiſſ. Perizonium.

[8] Κατ' ἀγορὰν ἕωθεν] Interpunctio ponenda eſt inter ἀγορὰν & ἕωθεν. Nam τὸ ἕωθεν eſt nova explicatio τοῦ Κατ' ἀγορᾶς ὥραν, ut ex ſenſu loci hujus manifeſtum eſt.

[9] Πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι] Tempus ἀγορᾶς πληθούσης, ſive *fori frequentis*, medium erat apud Græcos inter mane & meridiem, & in horam circiter tertiam a Sole orto incidebat. Hinc Pherecrates in hoc fragmento eos perſtringere videtur qui ante illud tempus, ſive primo mane, cum alii homines negotiis ſeriis vacare ſolent, vino jam madent, & meliorem diei partem potando conſumunt; quod hominum eſt, vitam maxime diſſolutam agentium. Athenæus lib. xIv. cap. I. Dipnoſophiſtas ob ſobrietatem & temperantiam laudare volens, ait, eos fuiſſe οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων, οὔτε τῶν ἑξοίνων γινομένων ΠΛΗΘΟΥΣΗΣ ΑΓΟΡΑΣ, i. e. neque ex eorum numero qui immoderatius biberent, neque qui tempore fori frequentis vino jam maderent. Ælianus V. H. lib. xII. Tarentinorum ſummam temulentiam notare volens, ait: Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν, πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ ΠΛΗΘΟΥΣΑΝ ΑΓΟΡΑΝ. i. e. *Tarentinis a ſummo mane poculis indulgere mos erat, & eo tempore, quo jam incipit frequens eſſe hominibus forum, ebriis eſſe.* In Actis Apoſtolorum, cap. II. cum nonnulli Apoſtolos, tempore Pentecoſtes Spiritu S. plenos, & variis linguis loquentes, tanquam ebrios calumniarentur, S. Petrus reſpondet, fieri non poſſe, ut vino jam ſint madidi, cum nonniſi tertia ſit diei hora, (ſive ὥρα πληθούσης ἀγορᾶς) innuens ſcilicet; neminem ſanum tam mane vino ſeſe ingurgitare ſolere.

[10] Καὶ οὐκ ἀπόρρητος] Verba hæc mendi ſuſpecta habeo, nec video, quomodo ea loco huic conveniant.

[11] Ἀριστοφάνης] *Equit.* p. 205. 15. *P.*

[12] Ὁ δὲ παρείστατο] Fragmentum hoc Damaſcii, (quod in Excerptis Photii non reperio) ἀνερμήνευτον reliqui, utpote corruptum, & ex quo vix aliquem ſenſum elicere poſſis. Neque enim operæ pretium duco, in brevibus ejuſmodi ἀποσπασματίοις, quæ imperfectam ſententiam continent, vel emendandis, vel interpretandis, vires ingenii ſui periclitari; quod ne facere quidem mihi vacat, quippe quem in laborioſo hoc opere ſexcenta alia, longe majoris momenti, diſtringunt.

ἀγοραίων. Προπαροξυτόνως δὲ Ἀγόραιος, ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἡ ἀγορὰ τελεῖται.

Ἀγορῆθεν. ἐκ τῆς ἀγορᾶς.

Ἀγορὴν. ἐκκλησίαν.

Ἀγορηταί. σύμβουλοι. Φρόνιμοι.

Ἄγος. μίασμα. ἢ [1] ἀγκών. λέγεται δὲ ἄγος καὶ τὸ τίμιον, καὶ ἄξιον σεβάσματος. ἐξ οὗ καὶ αἱ ἱέρειαι, παναγεῖς· καὶ ἄλλα τινά. [2] Θουκυδίδης· Πέμψαντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρέσβεις, ἐκέλευον τοὺς Ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ. (Ἦν δὲ [3] τὸ κατὰ Κύλωνα τὸν Ὀλυμπιονίκην τὸν Ἀθηναῖον τὸν πάλαι). καὶ ἤλασαν τοὺς ἐναγεῖς. Ἀγὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἡγεμών.

5. Simonides. Brunck An. I. 139. Ep. 68.

Ἀγοστῷ. [4] τῷ ἀγκῶνι. ἐν [5] Ἐπιγράμμασιν· Οὐκ ἔλαθε χάριτας, οὐδ᾽ Ἀκαδημίαν πολυγαθέα. τὴν ἐν ἀγοστῷ σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Ἄγουσαν. [6] ἰσοσταθμοῦσαν. Διόπερ κατασκευάσας νίκην χρυσῆν, ἄγουσαν ὁλκὴν χρυσίων μυρίων, ἐξαπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ταύτην κομιοῦντας τῷ Δήμῳ.

Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται. χαριεστάτη ἡ σύνταξις, καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμῳδικὴν χάριν. Σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας.

Ἀγωγεύς. [7] ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. καὶ Ἀγωγεὺς, ὁ λῶρος. καὶ Ἀγωγεῖ, ἱμάντι, [8] ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος.

Ἀγωγή. Φορά τινων (ὃ καὶ παρακομίζειν λέγεται) ὡς λέγεται σίτου ἀγωγὴ ἢ οἴνου.

Ἀγωγή. [9] ἀναστροφή. τρόπος. ἢ ἡ κομιδή. καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος, Ἀγωγὴ λέγεται. καὶ ἡ διὰ τῶν ἠθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις. ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. καὶ ἡ μεταβολή. ἐφ᾽ οὗ σημαινομένου, ὁ ὁριζόμενος οὕτω τὴν γένεσιν, + κέχρηται τῷ τῆς ἀγωγῆς ὀνόματι. [10] Πολύβιος· Ἤγαγε δὲ ὁ ξενολόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον.

Ἀγώγιον. τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης. οὕτω [11] Ξενοφῶν.

Ἀγώγιμον, καὶ Ἀγώγιμος. ἄγων. ἀγόμενος. Φε-

ma, ſignificat diem forenſem, ſive, quo negotia forenſia tractantur.

Ἀγορῆθεν. Ex concione. Ex foro.

Ἀγορὴν. Concionem.

Ἀγορηταί. Conſiliarii. Prudentes viri.

Ἄγος. Piaculum. vel, Cubitus. Dicitur etiam ἄγος id, quod eſt honore & veneratione dignum. Unde Sacerdotes dicuntur παναγεῖς, i. e. maxime venerabiles; uti & aliæ nonnullæ res. Thucydides: *Lacedæmonii miſſis legatis juſſerunt Athenienſes piaculum Deæ expellere.* (Intelligitur autem hic piaculum Cylonium, ita dictum a Cylone Olympionica, qui quondam Athenienſis fuit.) *Et expulerunt piaculi reos.* Ἀγὸς vero, cum acuto in ſyllaba ultima, dicitur Dux.

Simonis. cf. Brunck. in l.

Ἀγοστῷ. Cubito. In Epigrammate: Non latuiſti Gratias, neque Academiam valde lætam. Sed beneficium hoc tuum, quod cubito inſcriptum gero, omnibus accedentibus narro.

4 Toup. Ep. Crit. II. 420. Reſpicit Suid. ad Hom. Il. Λ. et Sch.

Ἄγουσαν. Par pondus habentem, [pendentem]. *Quamobrem confecta Victoria aurea, habente pondus aureorum decies mille, legatos Romam miſit, hanc Populo allaturos.*

Ἄγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται. Feſtum agunt fures. Eſt venuſtiſſimum proverbium, ſatiſque jocoſum, & Comicam feſtivitatem redolens. Dicitur autem de iis, qui ſecure & impune furantur.

Ἀγωγεύς. Litem intentans. Actor. Et Ἀγωγεὺς, lorum. Et Ἀγωγεῖ, loro, quo ducitur equus.

Ἀγωγή. Rerum quarundam importatio, vel advectio (quod etiam παρακομίζειν dicitur): ut, cum dicitur, frumenti vel vini importatio.

Ἀγωγή. Converſatio. Mos. Advectio. Et onus ipſum, quod vehitur, Ἀγωγὴ dicitur. Item, morum formatio, & puerorum inſtitutio. Item, mutatio. Quo ſignificatu ille, qui generationem ſic definit, voce Ἀγωγῆς uſus eſt. Polybius: *Adduxit vero is, qui milites mercede conducebat, virum Lacedæmonium, diſciplina Laconica imbutum, & qui rei militaris uſum mediocrem habebat.*

+ Neſcio an de libro, cui titulus Γενεσις, in Sacris Scr. loquitur.

Ἀγώγιον. Onus, quod plauſtro vehitur. Ita Xenophon.

Ἀγώγιμος. Ducens. Qui ducitur. Qui veρόμενος. καὶ Ἀγωγίμων, φορτίων ἐμπορικῶν. Αὐτοὺς μὲν ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν ἀποσῶσαι· τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνασώσασθαι.

---

[1] Ἦ ἀγκών] Heſychius quoque, Ἄγος, τὸν ἀγκῶνα: ubi tamen viri docti una voce legendum monent, Ἀγοστὸν, ἀγκῶνα, quod valde arridet. Ἀγοστὸς enim non ſolum ipſe Heſychius, ſed etiam Suidas, Euſtathius, & alii ἀγκὼν interpretantur: at τὸ ἄγος ſignificare cubitum, haud alibi legas.

[2] Θουκυδίδης] Lib. 1. cap. cxxvi. p. 69. Edit. Oxon.

[3] Ἦν δὲ τὸ κατὰ Κύλωνα] Hæc, & quæ ſequuntur, uſque ad τὸν πάλαι, parentheſi incluſi, quia ſunt verba ipſius Suidæ, qui ea, quæ Thucydides prolixius narrat, in pauciſſima conferre voluit. Quæ vero antecedunt & ſequuntur parentheſin, ſunt ipſius Thucydidis.

[4] Ἀγοστῷ] Sic legitur in MSS. & Edit. Mediol. Male vero in Edit. Baſil. & Genevenſ. Ἀγωστῷ, per ω.

[5] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Eſt Epigramma Anacreontis, quod in Anthologia inedita, unde id Suidas deprompſit, ſic integrum legitur:

Στοίβου ϗ τόδ᾽ ἄγαλμα Λεώκρατες, εὖ τ᾽ ἀνέθηκας
Ἑρμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες χάριτας
Οὐδ᾽ Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τῇ ἐν ἀγοστῷ
Σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

Hinc apparet apud Suidam pro οὐκ ἔλαθε, ſcribendum eſſe, οὐκ ἔλαθες: & viciſſim in Epigrammate, pro τῇ ἐν ἀγοστῷ, reponendum puto, τὴν δ᾽ ἐν ἀγοστῷ, ut ſit ſenſus, quem in verſione expreſſi. Notandum autem eſt, loqui hic ipſam ſtatuam.

monidis ap.
unck. l. c.
παι pro ϗ
ῦλ' in prim.
versio ουτ'.

5. Aliter Toup. Ep. Cr. II. 420. ubi citat
igr. quod alii Anacreonti, alii Simo-
idi adjudicant; redditque ἐν ἀγοστῷ
καδημείας, in sinu, sive loco interiori
ademiæ: in ulnis almæ matris.

[6] Ἄγουσαν. ἰσοσταθμοῦσαν] Sic locum hunc ex MSS. reſtitui. In prioribus enim editionibus τὸ ἰσοσταθμοῦσαν poſt vocem κατασκευάσας legitur.

[7] Ὁ ἐνάγων τὴν δίκην] Melius forte ὁ εἰσάγων τὴν δίκην. Nam εἰσάγειν δίκην interdum apud Græcos ſignificat, actionem contra aliquem inſtituere, ut patet vel ex ipſo Suida infra, v. Ἀγραφίου δίκη.

[8] Ὧι ἄγεται ὁ ἵππος] Eo ſignificatu occurrit vox iſta apud Xenophontem περὶ Ἱππικῆς, p. 940. ubi ſuaviſſimus ſcriptor ait: Τὸ δ᾽ αὖ ἔμπροσθεν μακρῷ τῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον. i. e. interprete Leunclavio: *Ut aliquis antecedens a fronte, longo cum loro ductorio, doceat equum ſubſequi.*

[9] Ἀγωγή. ἀναστροφή] i. e. Converſatio, ſive ratio vivendi; quo ſenſu vox iſta capitur 2. Tim. 3. 10.

[10] Πολύβιος] Lib. 1. cap. 32. ubi de Xanthippo Lacedæmonio verba fiunt.

[11] Ξενοφῶν] Cyropæd. Lib. vi. p. 156.

Ἀγωγόν. ἐπακτικόν. Καὶ Πισίδης·

> Πρὸς τοὺς ἀγωγοὺς ἐτράπη τοῦ [1] Τίγριδος.

Περὶ Χοσρόου ὁ λόγος. καὶ Ἀγωγοὺς, προπομπούς.

Ἀγωαῖος. [2] ἐν Ἐπιγράμματι· Ἀγωαῖόν τε [3] κυνάγχαν.

Ἀγώμενος. [4] θαυμαζόμενος. Ἀγόμενος δὲ, φερόμενος.

Ἀγών. ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις. Ἀγῶνα δὲ [5] Ὅμηρος τὸν τόπον ἐν ᾧ ἀγωνίζονταί φησι. [6] Θουκυδίδης πέμπτῃ· Προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον.

5. Hom. Od. Θ. 260

Ἀγωνάρχαι. ἀγωνοθέται. ἄρχοντες τῶν ἀγώνων· [7] Σοφοκλῆς·

> Καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
> Θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.

7 Sophocles. Ajax. 572.

Καὶ παροιμία· Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις. τάττεται ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνιναμένων εἰ σκήψαιντο. καὶ, [8] Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν φύσει ῥᾳθύμων καὶ ἀμελῶν. ἢ ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων.

Ἄγγωνες. [9] ἐπιχώρια δόρατα παρὰ Φράγγοις.

9. Descripsit Agathias. II. p. 40. B.

Ἀγκωνίσκοι. σκεύη τιμωρητικά.

Ἀγωνίᾳ. [10] Ξενοφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι.

Ἀγωνιᾷν. Ἰσοκράτης, ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγώνιος. ὁ ἐν ἀγῶνι. καὶ θηλυκὸν Ἀγωνία, ὁ φόβος. Ἀγονία δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἡ στείρωσις.

Ἀγωνιούμενοι. εἰς ἀγῶνας ἐμβαλοῦντες. Τοῖς πολεμίοις ἀγωνιούμενοι, ἀποτράποιντο ἀμαχεί.

Ἀγωνιῶ. κινδυνεύω, καὶ τὸ φοβοῦμαι. [11] Πολύβιος· Πολλαὶ δὲ πόλεις προσετίθεντο τῶν μεσογαίων τοῖς Ῥωμαίοις, ἀγωνιῶσαι τὰς [12] πεζικὰς δυνάμεις. καὶ Ἀγωνιῶν, δεδιώς. [13] Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα. † Ἠγωνία δὲ, μὴ τοὺς στρατιώτας ἐπιλείπῃ τὰ ὀψώνια. καὶ Ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι. Ἰσοκράτης.

† Forsan Polybii verba. Vid. Schweigh. in Polyb. Vol. V. p. 167. Inter Polybii fragm. tandem vides, inseruit Schweigh. Vol. V. p. 76.

Ἀγωνίς. ὄνομα ἑταίρας.

hitur: aut duci vehique facile poteſt. Et Ἀγωγίμων, onerum mercatoriorum. *Mercatores illæſos ſervare, merceſque conſervatas eis reddere.*

Ἀγωγόν. Allicendi vim habens. Et Piſides:

> *Ad canales Tigridis ſe convertit.*

Loquitur de Choſroe. Et Ἀγωγοὺς, Deductores.

Ἀγωαῖος. In Epigrammate: *Et lorum, quo canes ducuntur.*

Ἀγώμενος. Qui admirationem ſui apud alios movet. Ἀγόμενος vero, qui ducitur, vel vehitur.

Ἀγών. Exercitatio, qua ad certamina præparamur. Homerus vero Ἀγῶνα vocat locum certaminis. Thucydides lib. v. *Progreſſus in ſtadium, aurigam coronavit.*

Ἀγωνάρχαι. Agonothetæ. Præſides certaminum. Sophocles:

> *Et mea arma neque Agonarchæ*
> *Proponent Achivis, neque pernicioſus ille*
> *adverſarius meus.*

Et proverbium: Certamen non admittit prætextum; quod dicitur de illis, quibus nihil prodeſt, excuſationibus uti. Et, Certamen prætextum non expectat: quod proverbium dicitur de hominibus natura ſegnibus & negligentibus. Vel, de illis, qui verba illorum, qui multa cauſantur, non admittunt.

Ἄγγωνες. Sic Franci haſtas, in ſua regione uſitatas, vocant.

Ἀγκωνίσκοι. Inſtrumenta quibus ſontes puniuntur, vel torquentur.

Ἀγωνίᾳ. Xenophon. Pro ἀγῶνι, *i. e.* certamine.

Ἀγωνιᾷν. Iſocrates, pro Ἀγωνίζεσθαι, *i. e.* certare.

Ἀγώνιος. Qui in certamine verſatur. Et fœmininum, Ἀγωνία, metus. Ἀγονία vero, per o parvum, ſterilitas.

Ἀγωνιούμενοι. Certaturi. In certamina ruituri. *Cum hoſtibus certaturi, avertantur ſine pugna.*

Ἀγωνιῶ. Periclitor. Et metuo. Polybius: *Multæ autem civitates mediterraneæ ſe Romanis adjunxerunt, terreſtres copias formidantes.* Et Ἀγωνιῶν. Metuens. *Metuens Gallorum levitatem, & ne vitæ ſuæ inſidias ſtruerent.* † *Timebat vero, ne milites cibaria deficerent.* Et Ἀγωνιῶντες, certantes. Iſocrates.

Ἀγωνίς. Nomen meretricis.

---

[1] Τοῦ Τίγριδος] Sic in MSS. ſcriptum inveni. In prioribus Edit. vero legitur Τίγρητος, quam vocem metrum verſus hujus, qui eſt Iambicus, reſpuit.

[2] Ἀγωαῖος.] Ex præcedentibus Suidæ verbis apparet hic legendum ἀγωγαῖος, & paulo poſt, ἀγωγαῖον. Quam lectionem habemus in Epigrammatum Anthologia, lib. VI. p. 441. 5. unde locus hic depromptus eſt.

> Γαυλούς τε γλαγοπῆγας, ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν. P.

[3] Κυνάγχαν] Lorum, quo canes ducuntur, colla eorum arcte ſtringere & angere ſolet: unde dicitur κυνάγχης.

[4] Ἀγώμενος] Sic in MSS. exaratum eſt. In prioribus vero Edit. contra literarum ſeriem legitur, Ἀγάμενος. Eſt autem Ἀγώμενος, ab ἀγάομαι.

[5] Ὅμηρος τὸν τόπον] Odyſſ. Θ. v. 260. Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. ubi Scholiaſt. Ἀγῶνα. τὸν τόπον ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο.

[6] Θουκυδίδης πέμπτῃ] Pag. 381. P.

[7] Σοφοκλῆς] Ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ, pag. 34. P.

[8] Ἀγὼν πρόφασιν] Vide Zenobium, vel potius Zenodotum, (ut eum Ariſtophanis enarrator vocat) Centur. II. Prov. 45. & ibi Andream Schottum.

8 Schol. Ar. Nub. 135.

[9] Ἄγγωνες] Vide Meurſium in Gloſſario, & Ducangium, itidem in Gloſſario, tam Græco, quam Latino.

[10] Ξενοφῶν] Cyropæd. lib. II. p. 54. P.

[11] Πολύβιος] Lib. I. c. XX.

[12] Πεζικὰς δυνάμεις] In prioribus Edit. peſſime legitur Περσικὰς, cujus loco non ſolum ex 2 MSS. ſed etiam ex Polybio, πεζικὰς repoſui. Eodem mendo priores Editiones Suidæ laborant in v. Τελάελοι, ubi Περσικῶν pro πεζικῶν legitur. Cæterum, Caſaubonus, cum neſciret, unde locus hic depromptus eſſet, corrupta Suidæ lectione deceptus, verba iſta Polybii de Perſeo, Rege Macedonum, accepit: quem errorem recte notavit Jacobus Gronovius in Notis ad Fragmenta Polybii, a Caſaubono collecta, pag. 455.

[13] Ἀγωνιῶν δὲ τὴν ἀθεσίαν] Ex Polybio, lib. III. c. LXXVIII. ut bene obſervavit Gronovius. Vide etiam infra v. Ἀθεσίαν.

Vid. Ran. 285.

'Αγώνισμα. σπουδήν. ἐπιμέλειαν. 'Αγώνισμα τίθενται συλλαβεῖν αὐτόν. [1] 'Αριστοφάνης· Ἐγὼ δ' εὐξαίμην ἂν, ἐντυχεῖν τινὶ (λείπει θηρίῳ) λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ. ἔπαθλον.

'Αγώνων ἐπιταφίων. [2] ἀγόνων δὲ χοῶν.

'Αγωνοθέτης. ὁ ἐν τοῖς Σκηνικοῖς. 'Αθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς Γυμνικοῖς.

Ἄγρα. [3] Δήμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως, πρὸς τῷ Ἰλισσῷ.

Ἄγραυλοι. οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ διανυκτερεύοντες, ἢ αὐλιζόμενοι.

Ἄγραφα ἀδικήματα. οἱονεὶ, ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ γέγραπται.

[4] 'Αγραφίου. εἶδος δίκης κατὰ τῶν ὀφλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων· πρὶν δὲ ἐκτῖσαι, ἐξαλειφθέντων. οὕτω [5] Δημοσθένης, καὶ Δείναρχος, καὶ Λυκοῦργος.

'Αγραφίου δίκη. Τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι τὰ ὀνόματα ἐν σανίσιν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐστὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ ἀποδιδῷ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. Ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὠφληκέναι, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ᾖ ἐκ τῆς σανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην 'Αγραφίου.

'Αγράφου [6] μετάλλου δίκη. Οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐργαζόμενοι, ὅπου βούλοιντο καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, Φανερὸν ἐποιοῦντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἀπεγράφοντο, τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. Εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

'Αγρέμιος. ὁ ἀπὸ τῆς ἄγρας. [7] 'Αγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἁλὸς εὑράμενος.

'Αγρεσία. ἡ ἄγρα. ἐν [8] Ἐπιγράμματι·

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὅμαιμοι,
'Αγρότα Πὰν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.

'Αγρεύς. ὁ ἐπὶ τῆς θήρας.

'Αγώνισμα. Studium. Diligentiam. *Certatim ipſum comprehendere ſtudent.* Ariſtophanes: *Ego vero optarim incidere in aliquam feram, & accipere præmium aliquod certaminis dignum hac via.*

'Αγώνων ἐπιταφίων. Certaminum funebrium. 'Αγόνων χοῶν vero ſignificat, ſterilium libationum.

'Αγωνοθέτης. Qui Scenicis ludis præeſt. 'Αθλοθέτης vero, qui Gymnicis.

Ἄγρα. Cereris templum extra urbem, ad Iliſſum.

Ἄγραυλοι. In agro pernoctantes, vel ſtationem habentes.

Ἄγραφα ἀδικήματα. Sic vocantur crimina, de quibus lex non eſt ſcripta.

conf. Plato. de Legib. VII. Vol. II. 793.

'Αγραφίου. Genus Judicii, inſtituti adverſus ærarii debitores, in tabulas quidem publicas eo nomine inſcriptos, ſed ante ſolutionem ex iis expunctos. Sic Demoſthenes, Dinarchus & Lycurgus.

'Αγραφίου δίκη. Nominis ex tabulis publicis expuncti actio. Nomina illorum, qui aliquam pecuniæ ſummam, mulctæ nomine, ærario debebant, tabulis inſcribebant illi, qui pro tempore iſta adminiſtrabant; addentes, quantum ſingulorum eſſet debitum: quo perſoluto, nomen illorum ex tabulis expungebatur. Si igitur nomen alicujus inter debitores quidem referretur; expungeretur vero, antequam debitum perſolviſſe videretur, licebat cuilibet civium actionem *deleti nominis* contra eum inſtituere.

'Αγράφου μετάλλου δίκη. Non ſcripti metalli actio. Qui argenti fodinas exercebant, cum novum opus incepturi eſſet, indicabant id illis, qui a Populo metallis præfecti erant, eorumque nomina inſcribebantur tabulis, ut Populo vigeſimam quartam novi metalli partem penderent. Si quis igitur clam metalla exercere videretur, cuilibet licebat eum, cujus nomen in tabulas publicas relatum non erat, accuſare & convincere.

'Αγρέμιος. In venatione captus. *Qui te invenit prædam cani maris.*

'Αγρεσία. Venatio. In Epigrammate:

Tres tibi hæc retia dedicarunt fratres,
Pan agreſtis, ſinguli ex diverſa venatione.

'Αγρεύς. Qui venationi præeſt.

---

[1] 'Αριστοφάνης] 'Εν Βατράχοις, pag. 141. 32. ubi verſus hi ita diſtinguuntur. V. 285.

'Εγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινὶ,
Λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

Apud Suidam poſt hæc verba ſubjiciendum, τινι. Λείπει θηρίῳ. Et, 'Αγώνισμα. ἔπαθλον. Id eſt, quum dixit poeta τινὶ, ſubauditur ac deſideratur nomen θηρίῳ, quod feram ſignificat. 'Αγώνισμα vero, certaminis præmium, quod victori datur. Haud enim poetæ verba cum Scholiis & interpretatione ſunt confundenda. *P.*

[2] 'Αγόνων δὲ χοῶν] Vide ſupra.

[3] Ἄγρα] Præter Berkelium & Holſtenium ad Stephanum v. Ἄγρα, vide etiam Petavium ad Themiſt. Orat. XII. p. 657. Edit. Pariſ. in 4. +

ol. 4. 135.

Vid. Biblioth. [illegible] p. 603.

[4] 'Αγραφίου. εἶδος] Ex Harpocratione, quem vide.

[5] Οὕτω Δημοσθένης] Demoſthenis verba Oratione contra Theocrinem, pag. 723. Edit. Morell. hæc ſunt: Ὅτι ὁ νόμος οὐ κατὰ τῶν ὀφειλόντων, κἂν μὴ ἐγγραφέντων, κελεύει τὰς γραφὰς τοῦ 'Αγραφίου εἶναι, ἀλλ' οἵτινες ἂν ἐγγραφέντες, καὶ μὴ ἐκτίσαντες τῇ πόλει τὸ ὄφλημα, ἐξαλειφθῶσι. i. e. *Lex non jubet actionem* 'Αγραφίου *inſtitui contra eos, qui Reipubl. quidem debent, at in tabulas relati non ſunt: ſed adverſus eos, quorum nomina ex tabulis publicis, quibus inſcripta erant, debito nondum perſoluto, expuncta ſunt.* Hic locus pulchre Harpocrationem & Suidam illuſtrat, quem proinde a viris doctiſſimis Mauſſaco & Valeſio ad Harpocrationem prætermitti non oportebat.

[6] 'Αγράφου μετάλλου] Vide Petitum *de Legibus Attic.* lib. VII. Tit. XII.

[7] 'Αγρέμιον πολιᾶς] Eſt pars Epigrammatis ex Anthologia inedita, quod integrum exhibebimus infra ad v. Λαβύρινθος.

[8] 'Εν 'Επιγράμματι] Anthol. lib. VI. p 431. *P.* † Epigramma hoc agit de tribus fratribus, retia ſua Pani dedicantibus, quorum unus erat venator, alter, auceps, & tertius, piſcator.

Ἀγρετά. [1] ληπτά.

Ἄγρει. ἄγε δή.

+ Toup. III. 13. "qui σκύλος ex Anthol. VI. 574."

Ἀγρεία ἀοιδή. ἡ ἀγροικική. † Τὸ σκῦτος ἀγρείης εἵνεκα τῆς πλατάνου. ἐν Ἐπιγράμμασι. καὶ Ἀγρεῖος. ὁ ἀγροῖκος. ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ. [2] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ὡς ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός. (Γράφουσι δὲ ϗ ἀγροῖκος) ἤγουν ὁ ἄγροικος, ϗ μέγαν πώγωνα ἔχων. ϗ αὖθις·

2. Ar. Nub. 655.

3. Ar. Thesmoph. 166.

Ἄλλως [3] τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
Ἀγρεῖον ὄντα, ϗ δασύν.

Ἀγρεῖφνα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον. [4] Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν, ϗ κενοδόντιδα, ϗ φιλοδούπου φάρσος, ἅμα στελεοῦ χῆρον ἐλαΐνεου.

Ἀγρία μέλιττα. ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν, καὶ ὠμῶν.

Ἀγρία συκῆ. ζήτει ἐν τῷ Ἀνερίναστος.

Ἀγριᾶνες. τάξις στρατιωτική.

Ἀγρίδιον.

Ἀγριόθυμος. ὁ ἄγριος τῇ ψυχῇ.

Ἄγριον ὑποβλέπει με. μᾶλλον χρηστέον, ἢ ὑποβλέπεται. † Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀνέτρεχον ϗ ἐβόων ἀγριαίνοντες, ϗ ἄγριον ὑποβλέποντες. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες ϗ ἄγριον ὑπεκίνει ϗ διηρέθιζεν, εἴπου κύριος γένηται τοῦ χωρίου.

† Idem de Elephantis narrat Appian. Vol. I. 156. 43. et 281. 92. Edit. Schweigh.

Ἀγριοποιόν. ἀγρίους εἰσάγοντα τοὺς Ἥρωας. [5] Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου· [6] Ἐγ' ᾦδα τοῦτον κἀξεπίσταμαι ϗ διέσκεμμαι πάλαι, ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον, ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀθύρωτον στόμα, ἀπεριλάλητον, κομποφακελλορήμονα.

6. Ar. Ran. 860.

Ἄγριος. ὄνομα κύριον. ϗ Ἄγριος, ἄμικτος ϗ ἀνήμερος. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κακίας [7] ὑπερβολῇ. Αἰλιανός· Ἀποστείλας τοὺς ἀγριωτάτους τῶν δορυφόρων, ἐξήρπασε τὴν γυναῖκα, ϗ πρὸς βίαν ᾔσχυνε

Ἀγρετά. Quæ capi poſſunt.

Ἄγρει. Age igitur.

Ἀγρεία ἀοιδή. Ruſtica cantio. *Pellem agreſtis platani cauſa:* in Epigrammate. Et Ἀγρεῖος, Ruſticus, Imperitus, vel Agreſtis. Ariſtophanes *Nubibus: Quam agreſtis es & ſiniſtris moribus* (quo in loco nonnulli ſcribunt ἀγροῖκος) Ἀγρεῖος, i. e. Ruſticus, & promiſſam barbam habens. Et rurſus: *Præterea vero inſcita res eſt, videre Poetam qui ſit ruſticus & villoſus.*

Ἀγρεῖφνα. Ruſticum inſtrumentum, quo ruſtici fœnum colligunt. *Alcimus raſtrum dentibus carens, & laceram veſtem, & manubrio carentem [arthropedam tibi, Minerva, dedicavit.]*

Ἀγρία μέλιττα. Agreſtis apis. De valde improbis & crudelibus dicitur.

Ἀγρία συκῆ. Agreſtis ficus. Quære in voce Ἀνερίναστος.

Ἀγριᾶνες. Corpus quoddam militum.

Ἀγρίδιον. Agellus.

Ἀγριόθυμος. Efferus animo.

Ἄγριον ὑποβλέπει με. [Truci vultu me intuetur] potius dicendum, quam ὑποβλέπεται. *Elephanti autem recurrebant, & efferati, trucibuſque oculis intuentes, barriebant.* Item. *Ille vero feritatem & immanitatem illorum excitabat & acuebat, ſi forte locum in ſuam poteſtatem redigere poſſet.*

Ἀγριοποιόν. Feros & truces heroes in ſcenam inducentem. Ariſtophanes de Æſchylo dicit: *Ego novi iſtum & perſpexi jampridem hominem, ſævos heroes inducentem, contumaci ore præditum, habentem effrænatum, impotens, & nullo quaſi obice clauſum os, temere quidvis effutientem, & ſeſquipedalia verba jactantem.*

Ἄγριος. Agrius. Nomen proprium. Item, Ἄγριος, Inſociabilis & inhumanus. Dicitur etiam de ſumma malitia. Ælianus: *Miſſis ſatellitum ſæviſſimis, rapuit mulierem, & per* ποτνιωμένην καὶ θρηνοῦσαν. Καὶ ὁ Ἅιδης,⁺ δημιουργὸς ἄγριος.

---

[1] Ἀγρετά. ληπτά.] In prioribus Edit. male legitur λεπτά, quod Portus verterat, *Tenuia & ſubtilia*; inepte prorſus, & ſenſu ab hoc loco alieniſſimo. Facile enim videre potuiſſet, unica litera mutata, ſcribendum eſſe ληπτά: quam lectionem, tacentibus licet MSS. me huic loco recte reſtituiſſe puto. Idem mendum occurrit apud Heſych. v. Ἐλετή, ubi λεπτή pro ληπτή legitur.

[2] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 97. 2. ubi hodie legitur ἀχρεῖος, i. e. inutilis. Non diſplicet tamen lectio Suidæ ἀγρεῖος.

[3] Ἄλλως τ' ἄμουσον] Ariſtoph. Θεσμοφοριαζ. p. 515. 41. *P.*

[4] Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν] Locus hic ex Anthologia inedita, ubi Epigramma iſtud integrum exſtat, ſic legendus & diſtinguendus eſt:

Ἄλκιμος ἀγρεῖφναν κενοδόντιδα, ϗ φιλόδουπον
 Φάρσος, ἅμα στελέου χῆρον ἐλαΐνεου
Ἀρθροπέδαν &c.

Nimirum, Alcimus in hoc Epigrammate inſtrumenta ſua ruſtica, uſu jam attrita & conſumpta, ſecundum veterem morem, agriculturæ labore defunctus, Minervæ dedicat: quod cum ex loco hoc Suidæ, mutilo prorſus & imperfecto, intelligi non poſſet, ſenſum ejus ex Anthologia Epigrammatum inedita in verſione ſupplevi. Ἀγρεῖφνα κενοδόντις ſignificat raſtrum dentibus vacuum, ſive, quod longo uſu dentes jam amiſerat. Φάρσος Suidas infra exponit ῥάκος, i. e. *lacera,* vel, *attrita veſtis*, & exempli loco ipſum Epigrammatis hujus locum adducit. Cæterum, quomodo τῷ Φάρσος epithetum φιλόδουπον conveniat, non ſatis capio: uti nec ſcire me fateor, quale inſtrumentum fuerit ἀρθροπέδα, quoniam Grammatici de ea voce tacent. Suidas quidem infra in Ἀρθροπέδα partem Epigrammatis hujus adducit, ſed, quod ſæpe facere ſolet, vocem non explicat. Quod autem hic dicitur, Arthropedam manubrio caruiſſe, facit ut obiter hic notem morem veterum, res eas, quas Diis dedicare volebant, mutilandi, ne uſui humano amplius inſervire poſſent, & eam ob cauſam a manibus ſagacibus, hominumque rapina tutæ eſſent. Ariſtophanes *Equit.* p. 340.

Οὐ γὰρ ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
Ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.

Ar. Eq. 844

i. e. interprete Friſchlino:

Neque enim oportebat te, (ſi quidem amas populum) ſcuta cum ipſis
Loris, ex compoſito, in templo ſuſpendere.

Ad quem locum Scholiaſtes: Ἀνετίθεσαν δὲ τὰ ἐκ τῶν πολέμων ὅπλα ἄνευ τῶν ὀχάνων, ἵνα μὴ ἑτοίμως ἔχωσιν αὐτοῖς χρῆσθαι. i. e. *Suſpendebant vero Diis ſcuta bellica abſque anſis, ne parata eſſent ad uſum hominum:* quæ verba Scholiaſtæ Suidas deſcripſit in v. Πόρπαξ. Idem Suidas: Καταιγίσας. κατασχίσας. οἱ γὰρ ἀνατιθέντες τοῖς θεοῖς κατασχίζουσιν ἵνα μή τις ἄρῃ. i. e. Καταιγίσας, *Lacerans. Qui enim Diis (veſtes) conſecrant, eas lacerant, ne quis eas auferat:* quem locum Portus minime intellexit. Hinc ergo apparet, quare Alcimus arthropedam, manubrio carentem, Minervæ dedicaverit. Quamvis etiam dici poſſit, arthropedam illam non fuiſſe ab Alcimo data opera mutilatam, ſed ob longum & diuturnum uſum manubrium ſponte amiſiſſe.

[5] Ἀριστοφάνης] Totus hic locus ſic eſt ſcribendus, ut apud Ariſtophanem in *Ranis* pag. 163. recte ſcriptus legitur:

Ar. Ran. 860.

Ἐγ' ᾦδα τοῦτον, ϗ διέσκεμμαι πάλαι,
Ἄνθρωπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδόστομον,
Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα,
Ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.

Vide hic Scholiaſtam. *P.*

[6] Ἐγ' ᾦδα τοῦτον] Hæc repetuntur infra v. Ἐγ' ᾦδα.

[7] Ὑπερβολῇ] Legendum eſt ὑπερβολῆς.

+ ex Ajace Soph. V. 1035.

Pag. 39. v. Ἄγριος. Verba illa, Ὁ Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος, leguntur apud Sophoclem in *Ajace*, pag. 59.

Ἀγρεῖς. [1] Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε. καὶ Μένανδρος δὲ, ἄγριον εἶπε κυβευτὴν, τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα. [2] Ἀγρεῖς καὶ [3] καλοποδιώκτας ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς παιδεραστάς. Ὅτι ἐκωμῳδοῦντο οἱ Ἀχαρνεῖς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. καὶ ἔστιν [4] ἐν τῷ δράματι Ἀχαρνεῖς.

Animadv. Script. Graec.

Ἀγριότης. ὁρμή. Θαυμαστὴ γάρ τις κίνησις (ὡς ἔοικε) τἀνθρώπου πρὸς τοῦτο τὸ μέρος. Ἀγριότης, ἐπὶ φιλαργυρίας. Ἀγριώτατος, ὁ ἀνήμερος.

Ἀγριωπός. [5]

Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην.

Λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν. ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπὸς, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμόν. τοῦτ' ἔστιν ἡ ἀναιδὴς, καὶ ἄγριος.

Ἀγρίππας. ὄνομα κύριον.

Ἄγριππος. ἡ ἀγρία ἐλαία. [6] καὶ παροιμία· Ἀκαρπότερος ἀγρίππου.

Ἀγρίφη. δίκελλα. σκεῦος γεωργικὸν πολύγομφον.

Ἀγρολέτειρα. ἡ Ἄρτεμις.

Ἀγρόμενοι. συναθροιζόμενοι. Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. σύνταξις πρὸς σχῆμα. ὁ δῆμος ἀγρόμενοι. ἐπεὶ ὁ δῆμος πλῆθος σημαίνει.

Com[illegible] p. 13. et Ruhnk. in loc.

Ἀγρονόμοι, οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

Ἠχήεις [7] τέττιξ δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεὶς
Ἀγρόνομον μέλπει μοῦσαν ἐρημολάλον.

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Ἀγρότας. ἀγροίκους. καὶ ἀγρότης ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος.

Ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης.

Θηλυκὸν δὲ, Ἀγρότις. ἐν Ἐπιγράμμασι· [8] Ἄνθετο δέρμα λέοντος Τεῦκρος Ἄραψ κᾀυτὴν ἀγρότιν αἰγανέαν.

Ἀγροτέρας. ἀγρίου. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Τοῦτό [9] σοι ἀγροτέρας Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης θῆκε ῥόπαλον.

vim ſtupravit quiritantem & plorantem. Et Orcus, opifex ſævus.

Ἀγρεῖς. Agreſtes. Æſchines in Oratione contra Timarchum ſic appellat eos, qui nimio puerorum amore flagrant. Menander etiam aleatorem ἄγριον vocat, aleæ ſtudio nimis deditum. Veteres quoque Ἀγρεῖς & Καλοποδιώκτας vocarunt pædicones.* † Acharnenſes ut agreſtes & aſperi a Comicis perſtringebantur: qua de re legenda eſt fabula [Ariſtophanis] *Acharnenſes.*

Caſaub. in Athen. VII. 542.

Ἀγριότης. Impetus. *Mirus enim quidam motus ac impetus (ut par eſt) hujus hominis fuit ad hanc partem.* Ἀγριότης, *etiam dicitur* de avaritia. Ἀγριώτατος, valde immanis.

Toup in Suidam. I. 18. "qui legit τὸ μέρος καὶ ἀγριότης, et Polybio adſignat." Hinc inter Polyb. fragm. V. p. 70 edidit Schweigh. — Legend. videlicet ἔοικε, καὶ τῆς τ. τ. μέρος ἀγριότης. καὶ abſorbuit praecedens -κε.

Ἀγριωπός. Impudens. Nomen iſtud compoſitum eſt ex ὤψ, ὠπὸς, i. e. oculus, & ἄγριος, ferus.

Impudentem & impotenter ſuperbientem.

Sic autem vocat peccatum.

Ἀγρίππας. Agrippa. Nomen proprium.

Ἄγριππος. Agreſtis olea, Oleaſter. Et proverbium: Sterilior oleaſtro.

Ἀγρίφη. Ligo. Inſtrumentum ruſticum, multis clavis inſtructum.

Ἀγρολέτειρα. Diana.

Ἀγρόμενοι. Congregati. *Totus populus congregati:* eſt conſtructio figurata. Nam τὸ Δῆμος multitudinem ſignificat.

Ead. pag. v. Ἀγρόμενοι. Pro, σύνταξις πρὸς σχῆμα, lege, σύνταξις πρὸς τὸ σημαινόμενον.

Ἀγρονόμοι. Qui in agris degunt.

Canora cicada, roſcidis guttis ebria,
Agreſtem canit Muſam, in ſolitudine loquacem.

In Epigrammate.

Toup in Suidam. I. 19. "qui l. ἐρημόλαλος, ut ad cicadam referatur."

Ἀγρότας. Agreſtes. Ruſticos. Et Ἀγρότης, qui ruri degit.

Sed ut temulentus ruſticus accubuiſti.

Fœmininum eſt, Ἀγρότις. In Epigrammate: *Dedicavit pellem Leonis Teucer Arabs, & ipſum jaculum ruſticum.*

Ἀγροτέρας. Agreſtis. Sylveſtris. In Epigrammate: *Hanc tibi, Hercules, clavam Dionyſius dedicavit, ab agreſti olea reciſam.*

---

[1] Ἀγρεῖς] Vide Harpocrationem, ex quo hæc ſumpta ſunt.

[2] Ἀγρεῖς καὶ καλοποδ.] Ex Scholiaſte Ariſtophanis ad Nubes, p. 81. P. † Pag. 146. Ed. Genev. V. 347.

[3] Καλοποδιώκτας] Sic vocantur, qui pueros ſectantur. Pueros enim interdum appellare ſolebant καλόποδας, i. e. pulchrum pedem habentes. Schol. Ariſtoph. ad *Aves*, p. 575. Ἐπεὶ πολλάκις εἰώθαμέν τινας τῶν θεραπόντων καλόποδας λέγειν καὶ καλλιωνίσκους: quæ verba Suidas exſcripſit in v. Ὄρνις. ὄρνις, & in v. Οἰωνοί. Fallitur ergo Portus, qui exiſtimat, τὸ καλόπους, in voce καλοποδιώκτας, ſignificare ligneam formam pedis; quæ ſignificatio, licet alias frequenter uſitata, hic locum non habet.

Vers. 722.

[4] Ἐν τῷ δράματι Ἀχαρνεῖς] Quod cum ex aliis locis, tum vero præcipue ex illo patet, qui legitur apud Ariſtophanem pag. 269. 1. V. 178.

—— πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοὶ, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι, &c.
—— *Senes quidam*
Acharnici, duri, iligini, &c.

ubi vide Scholia. P. † Ad hunc locum Ariſtophanis reſpexit Julianus *Miſopog.* p. 78. ubi inquit: Οἵ σε ἐπαιδοτρίβησαν καθ' ὑμῶν πρίνινον, σφενδάμνινον, οὐκέτι μέντοι Μαραθωνομάχην, ἀλλ' Ἀχαρνέα μὲν ἐξ ἡμισείας, ἀηδῆ δὲ ἄνδρα παντάπασι, καὶ ἄνθρωπον ἄχαριν. Vide etiam infra v. Δραχαρνεῦ.

[5] Ἀγριωπός. τὴν ἀγριωπόν] Locus hic, ut multa alia apud Suidam, eſt penitus turbatus & confuſus, &, quod dici ſolet, calx abſque arena. Sic autem in ordinem redigendus eſt: Ἀγριωπός. τουτέστιν ἡ ἀναιδής. ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπὸς (ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμὸν) καὶ ἄγριος.

Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην.

Λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν. Ordinem hunc in verſione ſecutus ſum.

v. 140.

[6] Καὶ παροιμία] Vide infra v. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου.

[7] Ἠχήεις τέττιξ] Anthologiæ libro tertio, p. 265. hoc diſtichum ita legitur,

Ἀχήεις τέττιξ, δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεὶς,
Ἀγρονόμον μέλπεις μοῦσαν ἐρημολάλον. P.

[8] Ἄνθετο δέρμα] Sexto τῶν Ἐπιγραμμάτων libro, p. 434. integrum diſtichum ita legitur.

Ἄνθετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγιπόδη Πάν,
Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὴν ἀγρότιν αἰγανέην. P.

[9] Τοῦτό σοι ἀγροτέρας] Eſt pars Epigrammatis ex Anthologia inedita, quod integrum hic ſubjiciam:

Ἡράκλεες Τελχῖνα πολύλλιθον ὅς τε καὶ Οἴτην
Καὶ βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα πατεῖς Φολόης·
Τοῦτό σοι ἀγροτέρης Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης
Κλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμὼν ῥόπαλον.

Idem Epigramma edidit Holſtenius ad Stephanum, v. Τελχίς: qui in ſuo Codice ſcriptum reperit Τρηχῖνα, pro Τελχῖνα; & ἀδένδρου, pro εὐδένδρου. qua lectione tamen noſtram, εὐδένδρου, meliorem puto. Partem hujus Epigrammatis adducit etiam Suidas infra v. Πρῶνες.

ιεις καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλουν --- παι-
.] Ad hæc verba docuit idem Vir Cl., ιώκτας eſſe *qui pueros ſectantur*: pueros inquit, interdum appellare ſolebant δας. i. e. *pulchrum pedem habentes*, idrobare voluit ex loco aliquo Schol. Ariad *Aves*, h. v. Ἐπεὶ πολλάκις εἰώθαμέν τιθεραπόντων καλόποδας λέγειν &c. Portus utavit τὸ καλόπους in voce καλοποδιώκτας care *ligneam formam pedis*. Sed neuter attendit ad compoſitionem vocis, quæ t ex καλόπους & διώκω: quoniam inde καλοποδιώκτης. exprimi namque debe- voce [illegible], pariter & δ ex verbo διώ-

κειν. Præterea quod attinet ad locum illum Schol. Ariſtophanis, is non debet in genere de *pueris* intelligi; ſed tantum de famulis, quos ſi laudare vellent, καλόποδας appellabant. Haud dubie igitur alia eſt ratio compoſitionis in hac voce. ſc. vox καλωποδιώκτης, ſi ſcribatur per ω, eſt ex καλῶπος & διώκω. Καλῶπος autem notat *formoſum*, εὐόφθαλμον, ex καλὸς & ὤψ, quemadmodum Φαιδρωπός eſt ex Φαιδρὸς & ὤψ. vel ſi ſcribas per ο, Καλοποδιώκτης, eſt ex κάλοπος, quod idem notat, ex καλὸς & ὄψ. Heſychius ὄψ etiam reddit ὀφθαλμός. Idem καλόπους, εὐόφθαλμος. Ergo [illegible] ſunt, *qui pulchros ſectantur*.

Ἄγροφον. ὀρεινόν.

1. Polybius XXXIV. 10.

Ἀγρώσσω. τὸ ἀγρεύω. καὶ [1] Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. Ὅμηρος· [2] Ἰχθῦς ἀγρώσσων.

Ἀγροῦ [3] πηγή. ἐπὶ τῶν λιπαρούντων, καὶ ἐπιμόνως ᾡτινιοῦν ἔργῳ προσκαθημένων.

Ἀγρωνίδης. Ἄγρωνος παῖς.

Ἄγρωστις. εἶδος βοτάνης, ἡ [4] κοινῶς ἀγρία.

2. Timaeus p. 13 et Ruhnk. in l.

Ἀγροικίζω. καὶ Ἄγροικος. ἄφρων. δύσκολος. σκληρός. καὶ ἀπαίδευτος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. Κατὰ μεταφορὰν δὲ ὁρίζονταί τινες τὴν ἀγροικίαν, σκληρότητα ἤθους. ἡ γὰρ σκληρότης κυρίως ἐπὶ σωμάτων.

5. Ar. Nub. 43.

Ἄγροικος [5] ἐξ ἄστεος. Οὐκ ἀργῶς τῇ παραθέσει νῦν ἐχρήσατο. Οὐ γὰρ ὀνειδίσαι βουλόμενος, ἑαυτὸν ἄγροικον καλεῖ· ἀνόητον γὰρ καὶ ἄγροικον παντάπασι διαβάλλειν ἑαυτόν· ἀλλὰ πρῶτον μὲν διὰ τούτου λεληθότως τὴν εὐπορίαν [6] περιΐστησιν τὴν αὐτοῦ. Οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνή, καὶ τῇ δόξῃ [7] αὐχοῦσα τοῦ γένους, καὶ τῇ ἐν ἄστει διαίτῃ. Ἀδοξεῖν γὰρ εἰώθαμεν ἐπὶ τοῖς ἀγροίκοις. Ἔπειτα δὲ κἀκείνην θεραπεύει τὴν ἀντίθεσιν, τῷ ὑποτετάχθαι αὐτὸν τῇ γυναικί. Δεσπόζειν γὰρ εἰώθασιν οἱ ἄνδρες τῶν γυναικῶν. Ὁ δὲ τῇ ἀντιπαραθέσει καὶ τοῦτο ἐπιστώσατο, φήσας ἄγροικον αὐτὸν εἶναι, τὴν δὲ γυναῖκα πολιτικήν. Θαυμαστὸν γὰρ οὐδέν, εἰ ἄνθρωπον ἰδιοπράγμονα καὶ μέτριον τοὺς τρόπους, διὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἀγροικίας δίαιταν, γύναιον ὑπέταξε πολιτικὸν καὶ κατεδουλώσατο.

8. Ar. Equit. 41. ubi ἀκράχολος legend.

Ἄγροικος [8] ὀργήν. Φιλόδικος. ἀκρόχολος. εἰς ὀργὴν εὔκολος. Ἀριστοφάνης· Νῷν γάρ ἐστι δεσπότης ἄγροικος ὀργήν. καὶ Ἀγροίτης, ὁ ἄγριος.

Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος. Ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν.

Ἀγροιλῆθεν. [9] Ἀγροίλη δῆμός ἐστι τῆς φυλῆς Ἐ-

Ἄγροφον. Montanum.

Ἀγρώσσω. Venor. Et Ἀγρῶσται, Venatores, ab ἀγρώσσω. Homerus: *Piſces venans.*

Ἀγροῦ πηγή. Agri fons. Dicitur de aſſiduis, & conſtanter alicui operi aſſidentibus.

Ἀγρωνίδης. Agronides. Agronis filius.

Ἄγρωστις. Agroſtis. Genus herbæ, quæ communiter Ἀγρία vocatur.

Ἀγροικίζω. Ruſtice me gero. Et Ἄγροικος, Amens, Moroſus, Durus & Indoctus: vel, qui ruri vivit. Per metaphoram vero Ἀγροικίαν quidam definiunt, duritiem morum. Durities enim proprie de corporibus dicitur.

Ἄγροικος ἐξ ἄστεος. Ruſticus [uxorem ducit] ex urbe. Non otioſe iſta comparatione nunc eſt uſus. Haud enim ſe ipſe vituperare volens, ſe appellat ruſticum (ſtultum enim eſt & ineptum, ſe ipſum vituperare): ſed primum quidem eo ipſo tacite ſuam opulentiam declarat. Niſi enim valde dives fuiſſet, haud ſane ipſi nupſiſſet uxor iſta, & ſplendore natalium, & urbanæ vitæ deliciis ſuperbiens. Nam ob parentes ruſticos contemni ſolemus. Deinde vero, oppoſitionem iſtam mollit, eo quod ſe uxori obedire oſtendat; cum alias viri uxoribus imperare ſoleant. Ille vero oppoſitione iſta ejus rei fidem fecit, dicens, ſe eſſe ruſticum; uxorem vero, urbanam. Non enim mirum eſt, ſi hominem minime curioſum, & modeſtum, & vitæ ruſticæ aſſuetum, muliercula urbana in ſervitutem redigat, & ſibi obſequentem reddat.

Ἄγροικος ὀργήν. Litium amans. Valde iracundus. Ad iram pronus. Ariſtophanes: *Nobis enim eſt dominus valde iracundus.* Et Ἀγροίτης, ferus.

Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος. Ruſticum ne contemne oratorem. Senſus eſt, ne viles quidem homines contemnendos eſſe.

Ἀγροιλῆθεν. Agroele eſt populus Tribus E-

---

[1] Καὶ ἀγρῶσται] Schol. Apollonii Rhodii (quem Sophoclem vulgo appellant) ad v. 175. Lib. IV. Argonauticorum: Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγοί. ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. Ὅμηρος· Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ. Quæ ſimillima prorſus ſunt iis, quæ Suidas hoc loco adducit. Cæterum, verſus Homeri, quem Scholiaſta Apollonii & Suidas citant, exſtat Odyſſ. E. v. 53.

[2] Ἰχθῦς ἀγρώσσων] Quæ in vulgatis Edit. ſequuntur, καὶ αὖθις. Ἄλλως τ' ἄμουσον &c. ſupra etiam leguntur, v. Ἀγρεία, & v. Ἀγρεστία; eademque ad hunc locum nullatenus pertinent: quæ ratio eſt, quare ea hic inducenda putaverim, præſertim cum & partem eorum in MSS. deeſſe cernerem.

[3] Ἀγροῦ πηγή] In 2 MSS. ſcriptum reperi πυγή, de qua lectione, quam veriorem puto, cogitent eruditi. In Vaticana Proverbiorum Appendice, in qua proverbium hoc paulo prolixius exponitur, legitur etiam πηγή, ut in vulgatis Edit. Suidæ. Cæterum, adagium hoc omiſit Schottus in Collectione proverbiorum, quæ ex Suida excerpſit, & una cum aliis paroemiographis edidit Antwerp. 1612. in 4.

[4] Ἡ κοινῶς ἀγρία] Schol. Theocriti, Idyll. XIII. v. 42. ad verba illa Poetæ,

Εἰλιτενὴς ἄγρωστις

Ἡ συνεστραμμένη. καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ΑΓΡΙΑ.

5. Ar. Nub. 43.

[5] Ἄγροικος ἐξ ἄστεος] Ariſtophanes in *Nubibus*. pag. 61. 3.

Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος.
Mihi enim erat ruſtica jucundiſſima vita.

Et paulo poſt ſubjicitur,

Ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους, τοῦ Μεγακλέους
Ἀδελφιδῆν, ἄγροικος ὤν, ἐξ ἄστεος.
Deinde uxorem duxi Megaclis, illius Megaclis
Sororis filiam, ruſticus urbanam.

Conſule Græca Scholia, quæ Suidas ad verbum fere deſcripſit. Eſt tamen in Scholiis aliqua lectionis varietas. *P.*

[6] Περιΐστησιν] Apud Scholiaſtam legitur, δείκνυσιν.

[7] Αὐχοῦσα] In Edit. Baſileenſi & Genevenſi legitur καυχοῦσα; cui lectioni alteram merito prætuli, quippe quæ non ſolum in MSS. ſed etiam Scholiaſta Ariſtophanis, & Edit. Mediolanenſi reperitur.

[8] Ἄγροικος ὀργήν] Ariſtophanes in *Equitibus*. pag. 193. † v. 40. ita ſcribit:

Λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
Ἄγροικος ὀργήν. κυαμοτρώξ. ἀκράχολος.

Scholia conſule, unde pleraque Suidas deſumpſit. Illic docetur, quis dicatur ἄγροικος ὀργήν, quis ἄγριος, quis κυαμοτρώξ, quis ἀκράχολος. *P.* † Cave putes, voces φιλόδικος & ἀκράχολος eſſe interpretationes τοῦ Ἄγροικος ὀργήν. Nam φιλόδικος quidem eſt expoſitio vocis κυαμοτρώξ, quæ apud Ariſtophanem poſt Ἄγροικος ὀργὴν legitur. Ἀκράχολος vero eſt vox ipſius Poetæ, quæ exponitur per ea, quæ ſequuntur, εἰς ὀργὴν εὔκολος. Apparet ergo, τὸ Ἄγροικος ὀργήν, quod eſt articuli caput, interpretatione carere, & reliqua nullo judicio loco huic addita eſſe, utpote nihil ad rem pertinentia: quo quidem nomine Suidas, vel quiſquis eſt Lexici hujus compilator, merito reprehendendus eſt.

[9] Ἀγροιλῆθεν] Vide Harpocrationem v. Ἀγρύλη. & Meurſ. *de Populis Attica*, v. Ἀγραύλη.

Ἐρεχθηΐδος. ὁ δὲ δημότης πάλαι ἐλέγετο Ἀγροιλεύς.

Ἀγροιώτης. ὁ γεωργικὸς λεώς. ὁ ἐν ἀγρῷ.

Ἀγροιώτᾳ[1] τῷδε μονοστόρθυγι Πριήπῳ.

Στόρθυγξ[2] γὰρ, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήρειον. Θηλυκῶς δὲ ἀγροιῶτις, διὰ τοῦ ι.

Ἄγοι.[3] πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν, καὶ ἐνάγειν, καὶ ἕλκειν ἔλαβεν. Ἔβλαψε γάρ με, φησὶ, Ξενοκλῆς[4] ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν.† Ἀντιφῶν δὲ τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο παρείληφε. Φησὶ γὰρ ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας· Τοὺς νόμους μεγάλως ἄγοι.

...Spaan de
...phonte in
...h. Or. Graec.
...XIV. p. 825

Ἀγυιαί. ἄμφοδα. ῥῦμαι. ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα, καὶ μέλη, καὶ κάμψεις. Τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν. Ἀγυιᾶς δὲ ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι. Θηλυκῶς δὲ χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς. βέλτιον δὲ περισπᾷν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας.[5] Ἀγυιεύς δέ ἐστι, κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ, Διονύσου· οἱ δὲ, ἀμφοῖν. Ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιεύς· καὶ ἡ αἰτιατικὴ, ἀγυιέας, ἐν συναλοιφῇ δὲ, ἀγυιᾶς. ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. Εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι[6] ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί.[7] ὡς Σοφοκλῆς μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

5. Schol. Ar.
Vesp. 870

7. in Laoco-
onte. ap.
Brunck.
Fr. Soph.
p. 20

Λάμπει[8] δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
Σμύρνης σταλαγμοὺς βαρβάρους εὐοσμίας.

καὶ Ἀγυιεὺς, ὁ πρὸ τῶν αὐλίων θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς Ἀπόλλωνος. καὶ αὐτὸς θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Ὦ δέσποτ' Ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου.

Ἀγυιάν. τὸν στενωπόν. Ξενοφῶν. καὶ ὅλως, πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ.

Ἀγύλαιος. ὄνομα κύριον.

Ἀγύρηνα. πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγυρηναῖος. Διονύσιος δὲ, τὸ Ἀγύριον ἔφη.

Ἀγύριος.[9] ὄνομα κύριον. ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβέ-

rechtheidis, cujus popularis olim dicebatur Agrœleus.

Ἀγροιώτης. Ruſticus populus, ſive, ruri agens. *Ruſtico huic & unum ſpiculum habenti Priapo.* Στόρθυγξ enim ſignificat extremam haſtæ partem, vel teli ſpiculum ferreum. Fœminino vero genere dicitur Ἀγροιῶτις, per ι.

Ἄγοι. Multa ſignificat. Iſæus vero ſumpſit pro, ferre, ducere, & trahere. *Nocuit enim mihi,* inquit, *Xenocles, aſſerens Eumathem in libertatem, me in ſervitutem eum abducente.* Antipho autem τὸ ἄγοι accepit pro, ducat, vel, exiſtimet. Nam in Tractatu *de Veritate* inquit: *Leges in magno pretio habeat.*

+Antiphon Sophista.

Ἀγυιαί. Viæ, Vici, vel, longæ viæ: inde ita dictæ, quod nulla quaſi membra, nec flexus ullos habeant. Ἄμφοδα vero utrinque habent exitus, & hoc differunt ab ἀγυιαῖς. Vocem autem ἀγυιᾶς nonnulli acuunt, genere fœminino ea utentes, pro ὁδοὺς, i. e. vias. Melius autem eſt, eam circumflectere, utpote ſic dictam pro ἀγυιέας. Ἀγυιεὺς autem eſt columna in acutum deſinens, quam ante fores ſtatuunt. Dicunt nonnulli, eas Apollini eſſe ſacras; alii, Baccho; alii vero, utrique. Integrum igitur vocabulum eſt, ἀγυιεὺς; & accuſativus ἀγυιέας, unde per ſynalœphen fit ἀγυιᾶς. Eſt autem Dorum proprium. Ἀγυιεῖς vero, ab Atticis ita vocati, poſſunt dici fuiſſe aræ, ante ædes collocari ſolitæ: ut Sophocles, Athenienſium ritus ad Trojam transferens, ait:

Lucet vero igne ara, præ foribus ædium collocata,
Myrrhæ barbaricæ ſuaviter olentis fumum exhalans.

Et Ἀγυιεὺς vocatur columna in conum aſſurgens, & ante veſtibuli fores collocari ſolita, quæ Apollini ſacra eſt. Et ipſe Apollo [ſic vocatur.] Pherecrates *Crapatalis: O Domine Apollo, ob hæc memento mei.*

Ἀγυιάν. Angiportum. Xenophon. Apud eum enim multæ gloſſæ, ſive voces obſcuræ, occurrunt.

Xenophon K.Π.Ε΄. p. 151.
Pollux. IX 35. Vol. II. p. 1000. ubi in not. locus Xenophontis citatur. —
Conf. Zeunius in loc. p. 216.

Ἀγύλαιος. Agylæus. Nomen proprium.

Ἀγύρινα. Agyrena. Urbs Siciliæ. Gentile, Agyrenæus. Dionyſius vero dixit Agyrium.

Ἀγύριος. Agyrius. Nomen proprium viri,

---

[1] Ἀγροιώτᾳ.] Epigrammatum lib. VI. pag. 430. ſic iſta ſcribuntur, & locus integer hic eſt:

Ἀγροιώτῃ τῷδε μονοστόρθυγι Πριήπῳ
Θῆκεν ὁ καρποφύλαξ δενδρειακὴν θυσίαν.

Agreſti huic unicum habenti ſpiculum Priapo
Fructuum cuſtos arboreum fecit ſacrificium. P.

V. 40.

[2] Στόρθυγξ γὰρ, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήρειον] Hæc ſic in omnibus Edit. leguntur. Eadem autem deſunt in 2. MSS. Paris. & in uno ad marginem ſcripta leguntur. Unde apparet, verba iſta eſſe gloſſema, & ex margine in textum irrepſiſſe.

[3] Ἄγοι. πολλὰ σημ.] Eadem legas apud Harpocrationem v. Ἄγοι. ubi vide Valeſium.

[4] Ἀφελόμενος] Græci aſſerere in libertatem vocant ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν. Harpocratio: Ἀφαίρεσις, ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν. i. e. Ἀφαίρεσις, *proprie dicitur aſſertio in libertatem.* Pro eodem etiam dicebant ἐξαιρεῖσθαι & ἐξαίρεσις, teſtibus Harpocratione & Suida, v. Ἐξαιρέσεως δίκη.

[5] Ἀγυιεὺς δέ ἐστι] Totus hic locus ſumptus eſt ex Schol. Ariſtoph. ad *Veſpas*, pag. 493.+ Vide etiam Harpocrationem, v. Ἀγυιᾶς.

+V. 870

[6] Ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί] Helladius Bezantinous apud Photium, Cod. CCLXXIX. Τὸν Λοξίαν γὰρ προσεκύνουν, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἕκαστος ἱδρύοντο· καὶ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ στρογγύλον ποιοῦντες, καὶ μυρρίναις στέφοντες, ἵσταντο οἱ παριόντες. τὸν δὲ βωμὸν ἐκεῖνον, ἀγυιὰν Λοξίαν ἐκάλουν, τὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς Θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ βωμῷ. ad quem locum vide Meurſium. Huc pertinet illud Heſychii: Προστατήριος. τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρυόντο.

[7] Ὡς Σοφοκλῆς] In fabula Laocoonte, ut nos docet Harpocratio.

[8] Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμός] Solebant veteres in aris ἀγυιεῦσι, ſive ante fores ante ædium collocatis, odores incendere, vel victimas immolare, ut lætum nuntium a Diis impetrarent. Ariſtoph. *Equitibus*, p. 361.

Τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις; ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς.

Ubi Scholiaſtes inquit: Ἔθυον γὰρ περὶ τῶν εὐαγγελίων πρὸ τῶν πυλῶν ἕκαστος. Ἀγυιᾶς δὲ, τοὺς ἀγυιοὺς θεούς. ἀντὶ τοῦ θυσίας ἐμπιπλοῦμεν τοῖς θεοῖς. Et ibidem: Ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν. ὡς ἂν εἰ ἀγαθαὶ εἶεν, ἐπινεύσαιεν ταύταις· εἰ δὲ τοὐναντίον, ἀποτρέψαιεν. De hoc ergo more videtur accipiendum eſſe fragmentum illud Sophoclis, quod emendatius apud Harpocrationem legitur, quem vide.

[9] Ἀγύριος] Infra, v. Περδίσθαι, idem vocatur Ἀργύριος.

1. Ar. Plut. 176.

βλητο, ὡς καὶ πέρδεσθαι αὐτόν. [1] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς θρασύτητα. καὶ [2] Ἀγύῤῥιος, δημαγωγὸς Ἀθηναίων οὐκ ἀφανής. [3] Ἀγύῤῥιος τὸν [4] Πατρονόμου πώγων' ἔχων λέληθεν. ὁ Ἀγύῤῥιος, στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας [5] ἐν Λήμνῳ, ὃς τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν συνέτεμεν. Ὁ δὲ [6] Πατρόνομος αὐλητὴς ἦν, μέγαν πώγωνα ἔχων.

4. Ar. Ecclesiaz. 102.

Ἄγυρις. ἄθροισις. καὶ Ἀγυρισμός. Ὁ δὲ ἐσπούδασεν εἰς τὸ δυνατὸν, πρὸς ἀγυρισμὸν τῆς ἀποῤῥήτου τῆς θείων θεραπείας. καὶ Ἀγυρμός. ἐκκλησία. συναγωγή.

Ἀγυρτείαν. ὁμιλίαν. [7] οἵαν ἐκεῖνος ἐθηρᾶτο πρὸς ἀγυρτείαν τινὰ θρασυνομένην.

Schol. i. Soph. O. Tyr. 387.

Ἀγύρτης. πτωχός. ὀχλαγωγός. ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Ἔστι δὲ καὶ βόλος κυβευτικὸς, καὶ Γάλλος, καὶ μάντις. ὡς [8] Ἀπίων ἐν Ἐπιγράμμασι·

Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης.

8 Inter Alcæi Epigr. Brunck anal. I. 488. + Toup. Ep. Crit. II. 421. legit — καὶ μάντις, ὡς Ἀπίων Ἐν Ἐπιγράμμασι. Alcæi quæ esse notat.
9 Soph. O. Tyr. 388.

Καὶ αὖθις· [9] Δόλιον ἀγύρτην, ὃς ἐν τοῖς κέρδεσι μόνον δέδορκε. Καὶ αὖθις· Ἦν γὰρ αὐτὸς ἀγύρτης τῷ ὄντι καὶ φιλομαντευτής.

Ἀγύρτης. ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεὼν. [10] τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ τὸ περιάγειν, τὸ περιϊέναι, καὶ περινοστεῖν, καὶ ἐπὶ νίκῃ, ἢ τινι ἑτέρῳ τοιούτῳ σεμνύνειν. Ὁ δὲ ἀγύρτης, καὶ κυβευτικοῦ βόλου ὄνομά ἐστιν. Ἐμέμφετο αὐτὸν τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον, καὶ βουλόμενον ἀεὶ τοῖς ἀγύρταις ἐπιτρέπειν τὰ οἰκεῖα πράγματα. Καὶ Ἀγυρτικὰ, χυδαῖα ψεύσματα. καὶ Ἀγυρτώδη, συρφετώδη.

Ἀγχαάσας. [11] ἀναχλάσας. ἀνακουφίσας. ἀναβαστάσας.

Ἄγχαυρος. [12] ὁ παχνώδης ὄρθρος. παρὰ τὸ ἄγχου ἤτοι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν. [13] Ὅμηρος. Αὔρη δὲ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

Ἀγχεῖος. ὁ πλησίον.

Ἀγχίσειος. ὁ τοῦ Ἀγχίσου.

Ἀγχηστῖνοι. [14] πυκνοί. καὶ Ἀγχηστῖνος, ἡ εὐθεῖα.

qui propter mollitiem erat infamis, adeo ut etiam publice pederet. Vide Ariſtophanem *Pluto.* Traducebatur etiam a Comicis ob audaciam. Et Agyrrhius, Demagogus Athenis fuit non obſcurus. *Agyrrhius neſcit ſe Pronomi barbam habere.* Agyrrhius Dux fuit effœminatus, Lemni præfectus, qui Poetarum mercedem imminuit. Pronomus vero fuit tibicen, magnam barbam habens.

Ἄγυρις. Congregatio. Et Ἀγυρισμός. *Ille vero pro viribus operam dedit collectioni arcani Deorum cultus.* Et Ἀγυρμὸς, Concio. Cœtus.

Ἀγυρτείαν. Conversationem. - - - - - - -
- - - - - - - - - - - - - - - -

Ἀγύρτης. Mendicus. Plebis ductor. Mendicus avarus, aut trivialis. Sic autem appellatur etiam jactus quidam teſſerarum, & Gallus (i. e. Matris Deum Sacerdos) & vates. Alcæus in Epigrammate: *Matris Deorum agyrta quidam, qui ſibi venam genitalem amputaverat.* Et rurſus: *Doloſum agyrtam, qui in lucris tantum acutum cernit.* Et rurſus: *Erat enim ille revera agyrta, & vaticinandi ſtudioſus.*

Ἀγύρτης. Jactator, & Impoſtor. Ἀγείρειν vero & περιαγείρειν ſignificat circumire, & ob victoriam, vel aliud quid, magnifice ſe jactare. Ἀγύρτης etiam nomen eſt jactus teſſerarum. † *Reprehendebat vero ipſum, quod tantopere vaticiniis eſſet deditus, & agyrtis ſemper negotia ſua committere vellet.* Et Ἀγυρτικὰ, trivialia mendacia. Et Ἀγυρτώδη, vilia.

Ἀγχαάσας. Sublevans. In ſublime tollens.

Ἄγχαυρος. Gelidum, vel pruinoſum mane. Sic dictum, quod (ἄγχου αὔραν) propinquam habeat auram. Homerus: *Aura vero frigida ſpirat ante auroram.*

Ἀγχεῖος. Vicinus.

Ἀγχίσειος. Qui eſt Anchiſis.

Ἀγχηστῖνοι. Denſi. Et Ἀγχηστῖνος, caſus rectus.

---

1. Ar. Plut. 175.

[1] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 10. 4. ubi agitur de pecuniæ vi, propter quam nullum quantumvis atrox ac immane facinus intentatum relinquitur. Illic etiam docetur quomodo iſte Agyrius (qui illic Ἀργύριος vocatur, fortaſſe pro Ἀγύῤῥιος) pecuniæ parandæ cauſa publice impudenter pedere conſueviſſet.

Ἀργύριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
Argyrius vero nonne propter hunc Plutum *pedit?* P.

[2] Ἀγύῤῥιος, δημαγωγός] Meminit hujus Agyrrhii Harpocratio, v. Θεωρικά. & Plato Comicus apud Plutarchum ἐν Πολιτικ. Παραγγέλμ. p. 801.

[3] Ἀγύῤῥιος τὸν Πατρονόμου] Corruptam hanc lectionem & Wolfius eſt ſequutus: at Προνόμου ſcribendum. Integer locus apud Ariſtophanem ἐν ταῖς Ἐκκλησιαζούσαις, pag. 487. ita habet: ≠

≠ Vers. 102.

Τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν;
Ἀγύῤῥιός γ' οὖν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
Λέληθε, καί τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.

Conſule Græca Scholia, unde Suidæ verba deprompta. *P.*

[4] Πατρονόμου] Vide Meurſ. in *Lect. Attic.* L. VI. cap. IV. qui recte legendum monet Προνόμου, uti etiam legitur in 2 MSS. Pariſ. Errorem ex compendio ſcripturæ natum eſſe manifeſtum eſt.

[5] Ἐν Λήμνῳ] Meurſius *Lect. Attic.* VI. 4. legendum monet, ἐν Λέσβῳ; quem vide.

[6] Πατρόνομος] Lege, Πρόνομος, ut ante.

[7] Οἵαν ἐκεῖνος] Quoniam ex Fragmento hoc nullum ſenſum elicere potui, verſionem ejus prætermiſi.

[8] Ὡς Ἀπίων ἐν Ἐπιγράμμασι] Antholog. lib. 1. p. 64. Epigrammatis iſtius auctor vocatur Alcæus, non Apion. *P.*

[9] Δόλιον ἀγύρτην] Sunt verba Sophoclis, qui in *Oedipo Tyranno* Regem Oedipum de Creonte conquerentem, quod vatem Tireſiam ſubornaſſet, ut ſe de regno pelleret, his verbis inducit loquentem: ≠ 7 V. 387

Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον,
Δόλιον, ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσι
Μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
Subornato impoſtore tali, machinarum & fraudum conſutore,
Doloſo, mendico, qui in lucris captandis
Tantum videt, arte vero eſt cæcus. P.

[10] Τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ τὸ περιάγειν] In 2 MSS. legitur, Τὸ δὲ ἀγύρειν, καὶ τὸ περιαγείρειν, quæ vera lectio eſt. Vide Suidam infra, v. Περιαγειρόμενοι, unde loci hujus illuſtrationem pete.

[11] Ἀγχαάσας. ἀναχλάσας] Locus mendoſus. Portus corrigit, Ἀγχαλάσας, Ἀναχαλάσας, putatque priorem vocem per ſyncopen dictam eſſe pro Ἀναχαλάσας: cujus conjecturam confirmat Etymol. M. in quo legitur, Ἀγχλάσας, ἀναχαλάσας.

[12] Ἄγχαυρος] Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. IV. *Argonaut.* v. 111. Ἄγχαυρον. τὸν καιρὸν τὸν πλησίον καὶ ἐγγὺς τῆς ἡμέρας, ὥσπερ τὸ καλούμενον λυκόφως. περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αὖραι πνέουσι, καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ Ποιητοῦ· Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό. P.

[13] Ὅμηρος] Odyſſ. E. v. 469. *P.*

[14] Ἀγχηστῖνοι] Scribendum ἀγχιστῆνοι, & ἀγχιστῆνος. Euſtathius docet dici & ἀγχιστῆναι, per η in penultima, & per ι, ἀγχιστῖναι. 541. 42. 46. Idem 257. 24. Ἀγχιστῖναι οἷς, αἱ ἄγχι ἀλλήλων ἑστηκυῖαι, ὅ ἐστι πυκναί. P.

Ἀγ-

Ἄγχι. ἐγγύς.

Ἀγχιάλεια. πόλις. καὶ Ἀγχίαλος, ἡ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. Οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχίαλοι, καὶ ἀμφίαλοι εἰσίν. οἵα ἐστὶν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχίαλος μὲν, οὐκ ἀμφίαλος δέ. αἱ δὲ νῆσοι, ἀγχίαλοι καὶ ἀμφίαλοί εἰσι. [1] Σοφοκλῆς· Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιῤῥύτου Σαλαμῖνος. καὶ αὖθις·

1 Soph. Ajax. 134.

——— ——— Θεῖον Ὅμηρον
Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.

Ἀγχιάλη. [2] πόλις, ἣν ἔκτισεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ Σαρδανάπαλος ὁ τῶν Ἀσσυρίων Βασιλεύς. Ὁμοίως ἔκτισε καὶ τὴν Ταρσὸν ὁ αὐτός.

Ἀγχιβαθής. [3] ὁ ἐγγύβαθος.

Polybius. IV. 44. 6.

Ἀγχιβατεῖν. Ἴωνες τὸ ἀμφισβητεῖν. καὶ Ἀγχισβασίην, Ἡράκλειτος.

Ἀγχίθυρος. πλησιαίτατος. γείτων. [4] Ἀγχίθυροί τε καὶ γείτονες ἀλλήλων αἱ δυνάμεις ἐγένοντο.

Ἀγχίμαχος. ἐγγύθεν μαχόμενος.

Ἀγχίμολον. ἐγγὺς ἐλθόν.

Ἀγχίνους. συνετός. ὀξὺς τὸν νοῦν. Δημηγορήσαντος τοῦ βασιλέως, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου τὸ ἀγχίνουν τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος. [5] Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας, ἀγχίνοια, μνήμη, ὀξύτης. καὶ μνήμη μέν ἐστι τήρησις, ὧν ἔμαθέ τις. ὀξύτης δὲ, ἡ ταχύτης τῆς διανοίας. ἀγχίνοια δὲ, τὸ, ἐξ ὧν ἔμαθε, θηρεύειν καὶ ἃ μὴ ἔμαθεν.

f. infr. I. p
V. Ἐπιστρε-

Ἀγχίνοια. σύνεσις, ἡ ἕξις εὑρετικὴ τοῦ καθήκοντος, ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ἡ εὐστοχία τις ἐν ἀσκέπτῳ χρόνῳ. καὶ Ἀγχίνουν. [6] Δαμάσκιος· Ὀξεῖαν δὲ καὶ ἀγχίνουν φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δι' ὀλίγου φέρεσθαι δυναμένην, ἑτοιμοτάτην συνιέναι, καὶ γνωρίζειν τὰ ἴχνη τῶν θηραμάτων. Περὶ Ἰσιδώρου ὁ λόγος.

Ἀγχίσης. Ἀγχίσου. καὶ Ἀγχισίδης.

Ἀγχίσπορος. ἐγγὺς γένους. [7] Δαμάσκιος· Ἀλλὰ ῥώμη γενναίας φύσεως, καὶ θεῶν ἀγχισπόρου.

Ἄγχιστα. ἔγγιστα.

Ἀγχιστεύς. καὶ Ἀγχιστεία. συγγένεια. καὶ Ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν, καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τελευτήσαντος. Οἱ δὲ ἔξω τούτων, συγγενεῖς μόνον. Οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται.

Ἀγχιστεία. [8] ἡ μετουσία τῆς οὐσίας. παρὰ Ἀρι-

Ἄγχι. Prope.

Ἀγχιάλεια. Anchialia, urbs. Et ἀγχίαλος, ſita prope mare. Non omnes autem urbes, mari vicinæ, etiam ab utraque parte mari alluuntur. Ut Alexandria, eſt quidem urbs maritima, at non utrinque mari circumfuſa. Sophocles: *Telamonis fili, circumfluæ Salaminis ſolum tenens.* Et rurſus:

——— ——— *Divinum Homerum*
Inclytus tumulus habet ad vicinum mari ſcopulum.

Ἀγχιάλη. Anchiale. Urbs, quam unico die Sardanapalus Aſſyriorum Rex condidit. Idem etiam ſimiliter Tarſum condidit.

Ἀγχιβαθής. Prope littus, vel ripam, profundus.

3 Philo Jud. περὶ Μωσέως β'
Vol. II. p. 140. 1.

Ἀγχιβατεῖν. Iones dicunt pro ἀμφισβητεῖν, contendere. Et Ἀγχισβασίην uſus eſt Heraclitus.

Ἀγχίθυρος. Proximus. Vicinus. *Copiæ proxime ad ſe invicem acceſſerunt.*

Ἀγχίμαχος. Cominus pugnans.

Ἀγχίμολον. Quod prope accedit.

Ἀγχίνους. Solers. Ingenioſus. *Rege concionante, & ſacro Concilio ingenium ejus & prudentiam collaudante.* Tres ſunt docilitatis partes: Ἀγχίνοια, ſolertia; Μνήμη, memoria; Ὀξύτης, acumen. Et Μνήμη quidem eſt, cum memori mente ſervantur ea, quæ quis didicit. Ὀξύτης, cum celeriter aliquid intelligimus & percipimus. Ἀγχίνοια vero, cum ex iis, quæ quis didicit, etiam ea, quæ non didicit, inveſtigat.

De Justiniano. Menandri H. sunt verba, p. 100. B. qui voce utitur, p. 107. C.

Ἀγχίνοια. Solertia, vel facultas extempore inveniendi id, quod decet. Vel ſagacitas quædam extemporalis. Et Ἀγχίνουν, ſolertem. Damaſcius: *Celerem & ſolertem ingenii vim, quæ brevi tempore multa percurrere poterat, promptiſſimam ad intelligendum, & cognoſcenda veſtigia rerum quærendarum.* De Iſidoro illic verba fiunt.

Ἀγχίνοια. σύνεσις. Ἀγχίνους. συνετός. ὀξὺς τὸν νοῦν. Phot.

Ἀγχίσης. Ἀγχίσου. Anchiſes. Anchiſæ. Et Ἀγχισίδης. Anchiſides.

Ἀγχίσπορος. Genere propinquus. Damaſcius: *Sed robur naturæ generoſæ, & ad Deorum genus proxime accedentis.*

Ἄγχιστα. Proxime.

Ἀγχιστεύς. Genere propinquus. Et Ἀγχιστεία, generis propinquitas. Et Ἀγχιστεῖς vocantur, fratrum, conſobrinorum, & patruorum aut avunculorum liberi, qui defunctum cognatione proxime contingunt. Reliqui vero Συγγενεῖς tantum dicuntur. Qui vero per jus connubii aliis juncti ſunt, (οἰκεῖοι) affines vocantur.

Ἄγχιστα. ἔγγιστα. Phot.
Ἀγχιστεία. σ. καὶ Ἀ. οἱ ἀ. Ἀ. καὶ Ἀ. καὶ θ. κ. π. καὶ μ. ε. τοῦ τελευτήσαντος. Οἱ δὲ ἔξω τ. σ. μόνον. Οἱ δὲ κ. ε. μ. τοῖς ο. λέγονται. Phot.

Ἀγχιστεία. Jus adeundæ hæreditatis. Ari-

---

[1] Σοφοκλῆς] In *Ajace flagellifero*, p. 9. 1. ſic legitur: V. 134.
Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.
Sequens vero locus exſtat Epigrammatum libro tertio, 269.
Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὅμηρον
Κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ. P.

[2] Ἀγχιάλη] Vide Stephanum de Urbibus, & infra, v. Σαρδαναπάλους.

[3] Ἀγχιβαθής] In prioribus Edit. legitur Ἀγχιβαθύς. Sed MSS. major apud me fuit auctoritas, quæ Ἀγχιβαθὴς exhibent.

[4] Ἀγχίθυροί τε καὶ γείτονες] Ex Theophylacto Simocatta, lib. II. cap. VIII.

[5] Ὅτι τρία μέρη εὐμαθείας] Hæc ſumpta ſunt ex Vita Pythagoræ apud Photium, Cod. CCXLIX. pag. 1319. Edit. Rhotom. Ultima autem apud Photium minus recte ſe habent, quæ ex Suida emendanda ſunt.

[6] Δαμάσκιος. ὀξεῖαν δὲ] Hæc leguntur apud Photium in Vita Iſidori Philoſophi, Cod. CCXLII. pag. 1034. Vide etiam infra, v. Ἔρως.

[7] Δαμάσκιος] Apud Photium, Cod. CCXLII. pag. 1035. ubi locum integrum lege. Utitur autem hac phraſi idem Damaſcius apud Photium, pag. 1031. ubi homines ætatis aureæ eleganter vocat, θεῶν ἀγχίσπορον γένος.

[8] Ἀγχιστεία] Proprie ſignificat jus cognationis vel agnationis, cum quo ſemper conjunctum eſſe ſolet jus participandi bona defuncti: Unde per metonymiam conſequentis pro antecedenti etiam ſignificat jus adeundæ hæreditatis.

στοφάνει ἐν Ὄρνισι· [1] Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν. καὶ Ἀγχιστεύω ῥῆμα, γενικῇ.

Ἀγχιστίνδην. οἱ κατ᾽ α. ὥσπερ ἀγχιστίνδην. ἐπιρρηματικῶς. Ph.

Ἀγχιστίνδην. τὸ κατὰ ἀγχιστείαν. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄριστος, ἀριστίνδην, καὶ πλοῦτος, πλουτίνδην.

Ἀγχίστροφοι. —— ἐπιστρεφόμενοι. Phot.
Conf. Vocum Herodoti Recensio, p. 10. Ad finem Edit. Wessel.

Ἀγχίστροφοι. συστραφέντες. ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι. Προκόπιος· [2] Ἦν τε μάχη καρτερὰ ἐγεγόνει, καὶ ἐκ χειρὸς ἦν, ἀγχιστρόφους τε τὰς διώξεις ἐποιοῦντο ἐς ἀλλήλους ἑκάτεροι. καὶ αὖθις· Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσι. καὶ αὖθις· Τῷ ἀγχιστρόφῳ τῆς τύχης. † [3] Ὁ Θηραμένης ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος, καθωμίλει τοῖς καιροῖς, πρὸς τὸ κρεῖττον ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν.

Ἀγχιτέρμων. ὁ γείτων. ὁ ὅμορος. {Phot.

Ἀγχιτέρμων. ὁ γείτων.

Ἀγχόνη. [4] ὁ βρόχος. τὸ σχοινίον. παροξυτόνως. Ἀγχονὴ δὲ τὸ πρᾶγμα, ὀξυτόνως. ἡ ἐνέργεια.

Ἀγχονήσας. πνίξας.

Ἀγχότερος. ἐγγύτερος. Ἡρόδοτος· Στεινοτέρη ἐφαίνετο καὶ ἀγχοτέρη ἡ εἰσβολή.

Ἀγχοῦ. ἐγγύς. Ph.

Ἀγχοῦ. ἐγγύς.

Ἀγχούροις. πλησιοχώροις. παρὰ τὸ ἄγχι τοὺς ὅρους εἶναι.

Ἄγχουσα. εἶδος βοτάνης. ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρά, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες. [4] Ἡ ἄγχουσ᾽ ὀδυνήσει καὶ τὸ σὸν ψιμμύθιον.

Ἀγχωμάλου. τῆς ἴσης. τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. Ph.
Timaeus. p. 14.

Ἀγχώμαλον. καὶ Ἀγχωμάλου, ἴσης. ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ συμμίξαντος. Καὶ ἀγχώμαλα ἀγωνισάμενοι, καὶ μήτε ζωγρήσαντές τινα, μήτε ἐπὶ τὸ πλέον ἔτι προχωρήσαντες, διελύθησαν. καὶ αὖθις· Ἱππομαχία γίνεται καρτερὰ καὶ πλήθει τῶν ἀγωνιζομένων ἀγχώμαλος, καὶ ἀρεταῖς ἐμφερής.

Ἄγχων. περισφίγγων. θλίβων. Ὁ δὲ ἄγχων τὴν αὐτῆς δεξιὰν καὶ περιάγων, περιαιρεῖται τὸ ξίφος.

Ἄγχω. αἰτιατικῇ.

Ἀδαήμονες. ἄπειροι. Ὁ δὲ τὴν τῶν Αἰγυπτίων σοφίαν ἦν ἀδαημονέστερος. ὁ Ἀσκληπιόδοτος.

Ἀδαϊστί. ἀπείρως.

Ἄδακρυς πόλεμος. ἐπὶ τῶν ἔξω παντὸς κινδύ-

stophanes *Avibus: Notho non eſſe jus adeundæ hæreditatis.* Et Ἀγχιστεύω verbum, cum genitivo conſtruitur. 1. Ar. Av. 1660.

Ἀγχιστίνδην. Secundum jus propinquitatis. Dictum autem hoc eodem modo, quo ab ἄριστος, ἀριστίνδην, & a πλοῦτος, πλουτίνδην.

Ἀγχίστροφοι. Qui celeriter vertuntur. Procopius: *Et prælium acre fuit, & cominus committebatur, & utrique celeri converſione facta ſe mutuo perſequebantur.* Et rurſus: *Deinde, evolutis phalangibus, celeriter converſi, adverſa fronte occurrite hoſtibus, vos inſequentibus.* Et iterum: *Celeri mutatione fortunæ.* † Theramenes homo varius & mutabilis, inſerviebat temporibus, ad potentiores ſemper ſeſe applicans. 3. Ar. Ran. Sch. ad V. 546

Ἀγχιτέρμων. Vicinus.

Ἀγχόνη. Laqueus. Funis: cum acuto in antepenultima. Ἀγχονὴ vero, cum acuto in ultima, ſignificat ipſam actionem ſtrangulandi. 4. Schol. in Ar. Ach. V. 125.

Ἀγχονήσας. Qui ſtrangulavit.

Ἀγχότερος. Propinquior. Herodotus: *Anguſtior & propinquior aditus videbatur.*

Ἀγχοῦ. Prope.

Ἀγχούροις. Vicinis. Ita dicti, quod prope invicem habeant fines.

Ἄγχουσα. Anchuſa. Genus herbæ, cujus radix eſt rubra, qua mulieres faciem rubefaciunt. *Anchuſa te dolore afficiet, & tua ceruſſa.* 4. Ar. Eccl. V. 924.

Ἀγχώμαλον. Æquale: & Ἀγχωμάλου, æqualis. *Et cum æquo Marte pugnaſſent, neque quenquam vivum cepiſſent, nec longius proceſſiſſent, diſceſſerunt.* Et rurſus: *Equeſtre prælium acre committitur, & multitudine pugnantium, & virtute æquale.*

Ἄγχων. Angens. Stringens. Premens. *Ille vero ipſius dextram ſtringens & circumagens, ei gladium eripit.*

Ἄγχω. [Ango.] Gaudet accuſativo.

Ἀδαήμονες. Imperiti. *Ille vero Aegyptiorum ſapientiæ erat imperitior.* Aſclepiodotus ſcilicet.

Ἀδαϊστί. Imperite.

Ἄδακρυς πόλεμος. Bellum carens lacrymis.

---

[1] Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν] Apud Ariſtophanem in *Avibus*, p. 429. integer locus ita ſcriptus legitur: V. 1659

Ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον.
Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
στείαν, παίδων ὄντων γνη-
σίων. ἐὰν δὲ παῖδες
Μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς
Ἐγγυτάτω τοῦ γένους,
Μετεῖναι τῶν χρημάτων.

Dicam vero jam etiam Solonis tibi legem. Notho ne ſit jus propinquitatis, liberis exiſtentibus legitimis. Si vero liberi non fuerint legitimi; illis, qui ſunt genere proximi, jus ſit participandorum bonorum. Demoſthenes ἐν τῷ πρὸς Μακάρτατον λόγῳ, pag. 242. hujus legis mentionem his verbis facit, ubi pluribus de hæreditatis jure diſſerit: Νόθῳ δέ, μηδὲ νόθῃ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν. &c. Locus eſt obſervatu dignus. Legum ſtudioſi legant. *P.* † Vide Petit. *de LL. Attic.* lib. II. Tit. IV. p. 139.

[2] Προκόπιος] Lib. I. *de Bello Perſico*, cap. XV.

[3] Ὁ Θηραμένης] Ariſtophanes ἐν Βατράχοις, pag. 151. 152. hujus Theramenis levitatem & inconſtantiam egregie deſcribit his verbis: V. 537

Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι
Νοῦν ἔχοντος, καὶ φρένας, καὶ
Πολλὰ περιπεπλευκότος,
Μετακυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ
Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον
Μᾶλλον, ἢ γεγραμμένην
Εἰκόν᾽ ἑστάναι λαβόνθ᾽ ἓν
Σχῆμα. τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
Πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
Δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους.

Conſule Græca Scholia. Item Xenophontem τῶν Ἑλληνικῶν ſecundo, pag. 465. & 466. *P.* † Vide infra v. Δεξιός, v. Θηραμένης, & v. Εὐμεταβολώτερος.

[4] Ἀγχόνη] Ariſtophanes *Acharnenſ.* p. 376. † Ταῦτα δῆτ᾽ οὐκ ἀγχόνη; ubi Scholiaſta: Ἡ διαφορὰ τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ τόνῳ. ὀξυτόνως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους. βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος. Quæ pene eadem ſunt cum iis, quæ Suidas hic habet. +V. 125.

[4] Ἡ ἄγχουσα] Locus integer apud Ariſtophanem in *Concionatricibus*, pag. 586. ſic habet: V. 923.

Οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας. Ἀλλὰ τί;
Ἡ γχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμμύθιον.
Non mea dolore afficiet te ſenectus. Sed quid?
Anchuſa potius, & tua ceruſſa. P.

18,

ως, καὶ ῥᾷστα, καὶ παρ' ἐλπίδα [1] τὰ πράγματα κατορθούντων.

ʼΑδακρυτί. ἀκλαυστί.

ʼΑδαλίδης. ὄνομα κύριον.

[2] ʼΑδάμ. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ χειρὶ θεοῦ πλασθεὶς, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν μορφωθεὶς τοῦ δημιουργοῦ τε καὶ κτίσαντος· ὁ καὶ τιμηθεὶς τὴν εἰς Παράδεισον οἴκησιν. Οὗτος δικαίως ἂν πρῶτος καλοῖτο σοφὸς, ὡς πρωτόκτιστον ἄγαλμα, καὶ εἰκὼν οὖσα θεόγραφος· ὡς τῶν χαρίτων ὅλων ὑπάρχων ἀνάπλεως, καὶ πάντα καθαρὰ καὶ ἀκίβδηλα περιφέρων τὰ τῆς ψυχῆς τε καὶ σώματος αἰσθητήρια. μαρμαρυγαὶ γάρ τινες, ὡς εἰπεῖν, ἐκ τῆς ἐκείνου ψυχῆς ἀπαστράπτουσαι, καὶ θείων ἐννοιῶν τε καὶ ἐνεργειῶν πλήθουσαι κατὰ πᾶσαν εἰσέτρεχον φύσιν, [3] εὐστόχως καὶ ἀναμαρτήτως τὸ οἰκεῖον ἑκάστης πλεονέκτημα φθάνουσαι. ὃς οὐ παρὰ ἀνθρώπων ἐδοκιμάσθη τῶν τὰς κρίσεις πολλάκις ἐπισφαλῶς ποιουμένων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ τοῦ πᾶσαν γνῶσιν καὶ κρίσιν ὀρθῶς ποιουμένου, καὶ πρὸ τοῦ τὰς ἐννοίας κινηθῆναι παρὰ τῆς ὠδινούσης τὰ τοιαῦτα ψυχῆς, καὶ ἀποτικτούσης νοήματα. Καὶ ᾗ φησιν ἡ γραφὴ, Ἐποίησεν ὁ θεὸς πάντα τὰ κτήνη, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ, καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδὰμ, ἰδεῖν, τί καλέσει αὐτά. καὶ ὡς ἐκάλεσεν Ἀδὰμ, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ. Τί τῆς φωνῆς ταύτης καὶ μαρτυρίας ἀριδηλότερον; τί τῆς σοφίας ταύτης καὶ διαγνώσεως ὑψηλότερον; Ἐκάλεσεν ὀνόματα, τὴν φύσιν αὐτὴν καὶ τὴν ὑπόστασιν ἑκάστου ζώου ὥσπερ ὑπογραφόμενος, οὐ μελετήσας, οὐ προσκεψάμενος, οὐδέν τι προπεπονθὼς τῶν ὅσα μεταμανθάνουσιν ἄνθρωποι. καὶ πολλῶν καὶ ἀναρίθμων γενεῶν παραδραμουσῶν, οὐκ ἴσχυσεν οὐδεὶς ὑπαλλάξαι κἂν τοῦ τυχόντος ζώου τὸ ὄνομα, οὐδὲ τῆς ἐκείνου δράξασθαι μεγαλονοίας καὶ διαγνώσεως. Μᾶλλον μὲν οὖν μένουσιν ἅπαντες κατὰ πᾶσαν ἐσπαρμένοι τὴν γῆν ἄνθρωποι τοῖς ἐκείνου στοιχοῦντες ἀμεταθέτοις θεσπίσμασι. Καὶ οὐδὲ μέχρι τούτων ἔστη τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου τὸ ὑπερβάλλον ἐν πᾶσιν ἀξίωμα· ἀλλὰ καὶ σπερμάτων, καὶ φυτῶν διαφορὰς, ῥιζῶν τε καὶ βοτανῶν δυνάμεις, καὶ ὅσα εἰς ἀντίληψιν καὶ θεραπείαν ἡ φύσις ἑκάστῳ προσαρμόττει τῶν ζώων, διέκρινέ τε, καὶ διεσάφισεν. Οὗτος καὶ τὴν γυναῖκα πρῶτος ἰδὼν, οὐχ ὥσπερ ἐκ στόματος ἀνθρωπίνου περὶ ταύτης ἐφθέγξατο· ἀλλ' ὡς ἔκ τινος θείας ὀμφῆς ἐνηχούμενος, εὐστόχως τὸ πολυύμνητον ἐκεῖνον καὶ θαυμαστὸν ἀπεφοίβασε λόγιον· Τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ

Dicitur de illis, qui extra omne periculum, & facillime, & præter ſpem res feliciter gerunt.

ʼΑδακρυτί. Sine lacrymis.

ʼΑδαλίδης. Adalides. Nomen proprium.

ʼΑδάμ. Adam primus homo, Dei manu effictus, & ad imaginem & ſimilitudinem opificis & conditoris formatus, & habitatione Paradiſi honoratus. Hic jure primus ſapiens appellari poteſt, ut primo conditum ſimulacrum, & imago divinitus picta : ut omnium gratiarum plenus, & omnes animi corporiſque ſenſus puros & incorruptos circumferens. Radii enim quidam (ut ita loquar) ex illius animo effulgentes, & divinarum cogitationum & actionum pleni, per omnem naturam penetrabant, ſagaciter & ſine errore proprium cujuſque & præcipuum bonum antevertentes. Qui non ab hominibus probatus fuit, qui in judiciis ſuis ſæpe labuntur : ſed a Deo univerſitatis auctore, qui de rebus omnibus recte judicat, etiam priuſquam cogitationes moveantur in anima noſtra, & in ea quaſi conceptæ & genitæ ſint. Nam (ut Scriptura dicit) *Deus fecit omnia jumenta, & feras, & ſerpentes, & volucres, & ipſa ad Adamum adduxit, ut videret, quo nomine ipſa eſſet nominaturus. Ut autem Adamus vocavit ea, ita nomen ipſis manſit.* Quid hac voce, & teſtimonio eſt evidentius? Quid hac ſapientia, & cognitione ſublimius? Nominibus enim impoſitis, naturam ipſam & vim cuique animanti inſitam veluti penicillo expreſſit, non præmeditatus nec præparatus, nec perpeſſus ſimile quid cæteris hominibus, qui cognito priori errore, alia deinceps probare ſolent. Quamvis autem multæ, atque adeo innumeræ ætates jam præterierint, nullus tamen vel minutiſſimi atque viliſſimi animalis nomen mutare, neque amplitudinem ingenii atque cognitionis, quæ in illo fuit, aſſequi potuit. Imo vero potius omnes homines per univerſum terrarum orbem diſperſi, immutabilia ejus Oracula conſtanter ſequuntur. Neque vero uſque ad hos terminos progreſſa ſtetit hominis primogeniti omnibus in rebus excellens dignitas. Sed & ſeminum, & plantarum diſcrimina, & radicum & herbarum vires, & quæcunque ad auxilium & medicinam unicuique animali Natura attribuit, diſtinxit & dilucide explicavit. Hic etiam uxore primum conſpecta, confeſtim de ipſa non ut ex ore humano loquutus eſt : ſed quaſi quadam divina voce in ipſo reſonante, felici conjectura rem aſſequutus, celeberrimum illud & admirabile oraculum protulit : *Hoc eſt os ex oſſibus meis, & caro ex carne mea : vocabiturque virago, quia ex viro ſumpta fuit.* Hic

---

[1] Τὰ πράγματα κατορθούντων] Hæc totidem verbis leguntur etiam apud Zenodotum. Diogenianus vero addit: χρησμὸς γὰρ ἐδόθη Λακεδαιμονίοις, ἄδακρυν μάχην νικῆσαι. ὅθεν οὐδὲ εἷς τηνικαῦτα τούτων ἀπέθανεν. i. e. interprete Andrea Schotto : *Datum enim Spartanis Oraculum, fore, ut pugna ſine lacrymis victores evaderent. Quo factum eſt, ut caderet ex ipſis nemo.*

[2] Ἀδάμ. ὁ πρῶτος ἄνθρ.] In hoc articulo nonnulla ſunt obſcura, nec ſatis inter ſe cohærentia; quibus lucem dare, & remedium adhibere non potui, quoniam auctorem, unde hæc ſumpta ſunt, ignoro, nec in MSS. hic quicquam præſidii eſt: de quo ideo lectorem moneo, ne quis forte putet, me hic dormitaſſe, vel difficultates hujus loci diſſimulare voluiſſe.

[3] Εὐστόχως καὶ ἀν. τ. οἰκ. ἑκ. πλ. φθ.] Si locus ſanus eſt, videant alii, quid auctor, ex quo Suidas hæc depromſit, ſibi velit. Ego enim iſta non ſatis capio.

ἐκ τῆς σαρκός μου. αὕτη κληθήσεται γυνὴ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη. Οὗτος τοίνυν ἐστὶν ὁ δοκιμάσας ἕκαστα, καὶ πᾶσιν κανόνας καὶ στάθμας ἀκριβεῖς, καὶ ὅρους ἀναντιῤῥήτους ἐναρμοσάμενος. Τούτου τέχναι, καὶ γράμματα. Τούτου ἐπιστῆμαι λογικαί τε, καὶ ἄλογοι. Τούτου προφητεῖαι, ἱερουργίαι, καὶ καθαρμοὶ, καὶ νόμοι γραπτοί τε καὶ ἄγραφοι. Τούτου πάντα εὑρήματα καὶ διδάγματα, καὶ ὅσαι κατὰ τὸν βίον ἀναγκαῖαι χρεῖαί τε καὶ δίαιται. Οὗτός ἐστιν ὁ πρῶτος ἀνδριὰς, τὸ θεόκλητον ἄγαλμα, ἀφ᾽ οὗπερ ἀπευθύνονται πᾶσαι ἀνθρώπων ἀγαλματουργίαι, κἂν πρὸς τὸ ἧττον μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπίπτωσιν ἐκείνου τοῦ μακαρίου καὶ θεοειδοῦς ἀπεικάσματος, μηδεμίαν ἔχοντος ἀφορμὴν, ἧς ἂν ἐπιλάβοιτο ὁ μετ᾽ ἐκεῖνον διαπλαττόμενος, ἢ ζωγραφούμενος. ἕως ὁ παλαμναῖος, καὶ ἀποστάτης καὶ πλάνος διάβολος, τοῦτον ἐξεκύλισεν τῆς οἰκείας ἱδρύσεώς τε καὶ στάσεως, καὶ κατὰ τοῦ πρανοῦς εἴασε φέρεσθαι, καὶ πρὸς βαραθρώδεις τινὰς καὶ ἀλαμπεῖς χώρους, μέχρι τῶν ἀμειδήτων τοῦ ᾅδου κευθμώνων ἐγγίζοντας. Κἀντεῦθεν ἤρξατο φύσις ἡ τῶν ἀνθρώπων παραχαράττεσθαι τοῖς τοῦ τυράννου μορφώμασί τε καὶ σχήμασιν. Ἐντεῦθεν ἡ νόθος σοφία τὰς ἀφορμὰς ἔλαβε, τῆς θείας δραπετευσάσης, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀναπτάσης, ὅθεν τὸ πρότερον ἦν ἀφορμήσασα. Ὅθεν ὁ πλάνος τὸ καὶ θεοῦ σφετερισάμενος ὄνομα, εἰς πολλὰ κατεμέρισε, Κρόνους τε, καὶ Ζῆνας, καὶ Ποσειδῶνας, ἑαυτὸν μετακαλῶν· καὶ τὸ δὴ πάντων ἀνοσιώτατον, εἰς ὀνόματα θήλεά τε καὶ ἄσεμνα τὴν μακαρίαν καὶ ἄῤῥητον συγκατασπάσαι φύσιν ὁ ἀλιτήριος κατετόλμησεν, εἴς τε τὰς Ῥέας ἐκείνας, καὶ Ἀφροδίτας, καὶ Ἀθηνᾶς, καὶ εἰς ἄλλας μυρίας καὶ ἀλλοκότους ἀλόγων ἰδέας τε καὶ μορφὰς, ἃς ὁ κακίας δημιουργὸς, καὶ τὴν ἀποστασίαν νοσήσας, ἐπέχρωσέ τε καὶ διεχάραξεν. Ἐντεῦθεν Αἰγυπτίων τὰ περὶ Ὄσιριν καὶ Τυφῶνα καὶ Ἶσιν μοχθηρὰ διηγήματα, καὶ Περσῶν μαγικὰ μαγγανεύματα, καὶ Βραχμάνων Γυμνοσοφισταὶ, καὶ ἄχαροι φαντασίαι, καὶ [1] ἡ θαυμαζομένη Σκυθῶν ῥῆσις, καὶ τὰ Θρᾳκῶν ὄργια, καὶ οἱ Φρυγῶν αὐλοὶ καὶ Κορύβαντες. Ἐντεῦθεν ἡ Χαλδαίων ἀστρονομία ἡ σφαλερά τε καὶ [2] πολυώδυνος. Ἐντεῦθεν ἡ τοῦ ψεύδους λοχεύτρια ποίησις, ἡ τῶν Ἑλληνικῶν ληρημάτων σεμνομυθία. Ἐντεῦθεν Ὀρφεύς τε καὶ Ὅμηρος, [3] καὶ ὁ τῶν ἀθεμίτων γονῶν ζωγράφος Ἡσίοδος. Ἐντεῦθεν ἡ Θάλητος δόξα, καὶ ὁ κλεινὸς Πυθαγόρας, καὶ ὁ σοφὸς Σωκράτης, καὶ Πλάτων, τὸ τῆς Ἀθηναίων Ἀκαδημίας πολυθρύλλητον

Σκυθῶν ῥῆσις. Athen. XII. p. 524 E.

Hic igitur eſt ille, qui probavit omnia, & omnibus regulas & amuſſes exquiſitas, & limites minime dubios aſſignavit. Hujus inventa ſunt artes & literæ. Hujus ſunt ſcientiæ, tam liberales, quam illiberales. Hujus ſunt prophetiæ, ſacrificia, luſtrationes, & leges, tam ſcriptæ, quam nullis ſcriptis mandatæ. Hujus ſunt omnia inventa, & diſciplinæ, & quidquid ad vitam degendam eſt utile & neceſſarium. Hæc eſt illa prima ſtatua, & ſimulacrum, cui divinitus nomen impoſitum eſt, a quo omnes humanæ ſimulacrorum fingendorum artes diriguntur: quamvis ab ea divina & beata imagine magis ac magis deflectentes, in pejus excidant, cum illa nullam habeat anſam, quam apprehendat is, qui poſt illum fingitur aut pingitur: donec ſceleſtus homicida, apoſtata, & impoſtor Diabolus eum de ſua ſede & ſtatu dejecit, & præcipitem deturbavit ad profunda quædam & obſcura, triſtibuſque Orci latebris vicina loca. Hinc autem cœpit hominum Natura depravari & adulterari, & hujus tyranni formis & figuris ſignari. Hinc autem initium duxit adulterina ſapientia, poſtquam illa divina ex terris aufugit, & in cœlum ſublimis avolavit, unde prius deſcenderat. Hinc impoſtor ille Dei nomen uſurpans, id in multas partes diviſit, Saturnos nimirum, Joves, & Neptunos; nomen ſuum varie mutans. Imo, quod omnium eſt maxime impium, ad nomina fœminea & inhoneſta beatam illam & ineffabilem Naturam ſceleratus ille detrahere auſus eſt; Rheas nimirum, Veneres & Minervas, & alias infinitas & monſtroſas brutorum ſpecies & formas, quas ille improbitatis opifex & apoſtata coloribus exornavit, & ſignis cœlavit. Hinc ortæ ſunt illæ Ægyptiorum de Oſiride & Typhone & Iſide improbæ narrationes, & Perſarum magicæ impoſturæ, & Brachmanum Gymnoſophiſtiæ & importunæ phantaſiæ, & dictum Scytharum, quod multi admirantur, & Thracum Orgia, & Phrygum tibiæ & Corybantes. Hinc manavit illa lubrica & cruciatus plena Chaldæorum aſtrologia. Hinc nata illa mendacii obſtetrix poeſis, & Græcanicarum nugarum fabuloſa pompa. Hinc etiam Orpheus, & Homerus, & qui impias Deorum generationes conſcripſit, Heſiodus. Hinc illa Thaletis gloria, & inclytus Pythagoras, & ſapiens Socrates, & Plato, quo Academia Athenienſium tantopere ſe jactat.

---

[1] Ἡ θαυμαζομένη Σκ.] Vide infra v. Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις.

[2] Πολυώδυνος] Auctorem hunc anonymum exiguo judicio præditum fuiſſe, & vere de eo dici poſſe proverbiale illud, Flumen verborum, & gutta mentis, ex tota hac de Adamo Ecloga ſatis apparet. Quare, licet ejuſmodi ſcriptores corrigere & emendare, velle res ſit lubrica & aleæ plena; quoniam ſæpe incertum eſt, utrum vox aliqua, quæ ineptam reddit ſententiam, ſit ingenii illorum, ἀλλοκότους non raro ſenſus parturientis, abortus, an vero librariorum σφάλμα: conabor tamen pro πολυώδυνος aliam vocem hic ſubſtituere, quam auctorem noſtrum potius, quam altera illa, uſum eſſe exiſtimo. Ea autem eſt πολυώνυμος i. e. nominibus abundans; quod epithetum Aſtronomiæ, propter multitudinem ſtellarum, variaſque earum appellationes, haud inepte tribui poteſt. Qui enim τὸ πολυώδυνος ei conveniat non video; niſi forte quis Aſtronomiam ſic appellare velit, quod multos homines dolore afficiat, ob triſtes rerum eventus, ex aſtrorum inſpectione prædictos: quod tamen coactum eſſe & longe petitum quivis facile videt.

[3] Καὶ ὁ τῶν ἀθεμ. γονῶν ζ.] Perſtringit his verbis auctor Anonymus *Theogoniam* Heſiodi.

σεμνολόγημα. Ἐντεῦθεν οἱ Παρμενίδαι, καὶ Πρωταγόραι, καὶ Ζήνωνες. Ἐντεῦθεν αἱ Στοαὶ, καὶ οἱ Ἄρειοι πάγοι, καὶ Ἐπικούρειοι. Ἐντεῦθεν οἱ Τραγῳδῶν θρῆνοι, καὶ κοπετοὶ, καὶ τὰ Κωμικῶν παίγνια, καὶ τωθάσματα. Ἐντεῦθεν τὰ δολερὰ τοῦ Λοξίου καὶ ψευδηγόρου θεσπίσματα, καὶ ἡ λοιπὴ τῶν Ἑλληνικῶν κομψευμάτων ἐρεσχελία καὶ τερατεία. Καὶ ἵνα μὴ μακρὸν ἀποτείνω τὸν λόγον, εἰς σαπρούς τε καὶ ὀδωδότας μύθους ἐναγχολούμενος, πᾶσαν εἰς ἑαυτὸν τὴν κτίσιν ὁ πλάνος ἐμφορησάμενος, καὶ λαβὼν ὑπὸ χεῖρα τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀνδράποδον, καὶ διερχόμενος τὴν ὑπ᾽ οὐρανὸν, καὶ περιπατῶν τὴν γῆν, καὶ ὡς ᾠὸν πάντα κατέχων, ὡς αὐτός που φησὶν ἀλαζονευόμενος, ᾤετο δεῖν τὸν ἑαυτοῦ θρόνον θήσειν ἐπάνω τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔσεσθαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ. Ἀλλ᾽ ὁ τοῦ Θεοῦ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος ὁ προαιώνιος, οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον ὡς ἠπατημένον ὑπὸ τοῦ Δράκοντος, ἐκ τῶν τοῦ πατρὸς κόλπων ἑαυτὸν ἐκένωσεν· καὶ σαρκωθεὶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἐκ τῆς ἁγίας παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ διὰ τοῦ τιμίου σταυροῦ καὶ τοῦ πάθους αὐτοῦ καταβαλὼν τὸν ἀντίπαλον, καὶ καταβὰς εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς, ἐκεῖθεν εἵλκυσε τὸν παραπεσόντα Πρωτόπλαστον, ἀποδοὺς τῇ εἰκόνι τὸ πρῶτον κάλλος, καὶ τῇ φύσει τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα. Κἀντεῦθεν ἠφάνισται πᾶσα ἡ τοῦ τυράννου δυναστεία καὶ συμμορία, τοῦ τῆς εὐσεβείας φωτὸς διαυγάσαντος πάσῃ τῇ κτίσει τῶν ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν τηλαυγέστερον. Ἐκ τούτου τοῦ φωτὸς ἡ κατὰ Θεὸν σοφία πάλιν διέλαμψε, καὶ γλώσσας ἁλιέων ἐστόμωσε, καὶ τῶν σοφῶν διδασκάλους τοὺς ἀσόφους εἰργάσατο. Ἐντεῦθεν ὁ τῆς βροντῆς γόνος, τὸ Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, ἐξ οὐρανίων νεφελῶν ἀπαστράψας, ἐβρόντησε, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐλάμπρυνε. Κἀκ τούτου τοῦ φωτὸς Παῦλος εἰς τρίτον οὐρανὸν ἀναφέρεται, καὶ θεᾶται τὰ ἀθέατα, καὶ τῶν ἀρρήτων ὑπακούει λογίων, καὶ διατρέχει πᾶσαν τὴν γῆν ὡς πτηνὸς καὶ ἀέριος, τὸν Ἰησοῦν εὐαγγελιζόμενος. Ἐντεῦθεν ὁ Πέτρος τὸν Χριστὸν υἱὸν Θεοῦ τοῦ ζῶντος ὠνόμασε, καὶ τὰς κλεῖς τῆς τῶν οὐρανῶν πιστεύεται βασιλείας, ἵνα ἀνοίγῃ μὲν τοῖς πιστοῖς, ἀποκλείῃ δὲ τοῖς ἀπίστοις τῶν θείων ἀνακτόρων τὴν εἴσοδον. Ἐντεῦθεν ἀγέλαι μαρτύρων καταβάλλουσιν εἴδωλα, καὶ τρέχουσιν ἕτοιμοι πρὸς τὸν θάνατον, ὡς στεφάνους τὰς πληγὰς, καὶ ὡς πορφύρας τὰ ἑαυτῶν αἵματα περιφέροντες οἱ καλλίνικοι. † [1] Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλαστος ἀρχηγὸς τοῦ γράμματος, κατά γε τὸν ἐμὸν ὅρον καὶ λόγον, ὡς ποταμὸς, πηγή τε καὶ θάλαττα, καὶ ῥίζα καὶ κλάδοι καὶ ὅρπηκες, καὶ πάσης ὑπάρχων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀπαρχὴ καὶ πρωτόλειον. † [2] Ὅτι ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ, ἔτη δισχίλια. σ.

Hinc Parmenidæ, & Protagoræ, & Zenones. Hinc Porticus, & Areo-pagi, & Epicurei. Hinc Tragœdorum lamentationes & planctus, & Comicorum joci atque riſus. Hinc doloſa Apollinis obliqui & falſidici Oracula, & reliquæ Græcorum pompoſæ & portentoſæ nugæ. Denique, ne longius producam orationem, putidis, fœtidiſque fabulis diutius immorans, omnes creaturas Impoſtor ille in humeros ſuos ſuſcepit, & hominem ut mancipium in ſuam poteſtatem redegit, viamque ad cœlum ingrediens, & terram obambulans, & tanquam ova, omnia continens, ut ipſe alicubi gloriatur, putabat ſuum ſolium ſupra cœli nubes eſſe collocandum, ſeque Altiſſimo fore ſimilem. Verum unigenitus Dei filius, & æternus Sermo, miſeratus hominem, ut a Dracone deceptum, ex Patris ſinu ſe ipſum demiſit, & aſſumpta carne ex Spiritu Sancto, & ſancta Virgine & Deipara Maria, per venerandam Crucem & ſupplicium ſuum, quod paſſus eſt, proſtrato adverſario, in infimas terræ partes deſcendit, & inde prolapſum illum primum hominem eduxit, prima pulchritudine imagini reſtituta, & Naturæ priſtina dignitate. Hinc autem abolitus eſt omnis hujus tyranni principatus, & ditio, poſtquam veræ religionis lux, ſolari ſplendore ſplendidior, omni creaturæ illuxit. Ex hac luce divina ſapientia rurſus reſplenduit, & linguas piſcatorum acuit, & inſipientes ſapientum doctores effecit. Hinc ille Tonitrus filius, *IN principio erat Sermo*, ex cœleſtibus nubibus fulguris inſtar emicans, intonuit, & omnem orbem terrarum illuſtravit. Ex hac etiam luce Paulus in tertium cœlum ſublimis tollitur, & non contemplanda mortalibus contemplatur, & ineffabilia audit Oracula, & omnem terram, ut volucer & aerius, percurrit, Jeſum euangelizans. Hinc Petrus Chriſtum Dei viventis filium vocavit, regnique cœleſtis claves fidei ſuæ commiſſas accepit, ut fidelibus quidem aperiret divini templi ingreſſum, infidelibus vero occluderet. Hinc greges Martyrum dejiciunt ſimulacra, & alacres ad mortem currunt, plagas ut coronas, & ſuum ſanguinem ut purpuram circumferentes; victores vere inclyti. † Eſto igitur primus ille homo princeps & caput literæ, ſecundum meam definitionem & orationem, ut fluvius, & fons, & mare, & radix, & rami, & ſurculi, & totius humanæ naturæ primitiæ. † Ab Adamo uſque ad diluvium ſunt anni 2242. A

---

[1] Ἔστω γοῦν ὁ πρωτόπλ.] Hæc a ſuperioribus diſtinguenda ſunt, quoniam ex alio auctore, & quidem Lexicographo quodam deſcripta eſſe apparet.

[2] Ὅτι ἀπὸ Ἀδάμ] Pearſonius ad marginem Suidæ ſui recte obſervaverat, locum hunc, qui varias annorum Epochas complectitur, deſcriptum eſſe ex Nicephori Patriarchæ CP. Chronographia Compendiaria, quæ in Corpore Hiſtoriæ Byzantinæ Georgio Syncello ſubjuncta eſt. In ea enim pag. 404. pauciſſimis verbis mutatis eadem leguntur, quæ Suidas uſque ad verba illa Ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἕ. ͵P. hoc loco tradit.

τεσσαράκοντα δύο. ἀπὸ δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἕως τῆς πυργοποιίας, ἔτη φκε. [1] ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας, ἕως τοῦ Ἀβραάμ, ἔτη υκε. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀβραὰμ ἕως τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, ἔτη υλ. ἀπὸ δὲ τῆς ἐξόδου ἕως τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Σολομοντείου Ναοῦ, ἔτη ψνζ. ἀπὸ δὲ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ ἕως τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Ἰσραήλ, υκε. ὁμοῦ ἔτη τετρακισχίλια ω ὀγδοήκοντα. ἀπὸ δὲ τῆς αἰχμαλωσίας ἕως Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος τοῦ βασιλέως τιη. ἀπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου ἕως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τγ. ὁμοῦ [2] ἔτη εφ. ἀπὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ [3] ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τιη. ἀπὸ δὲ Κωνσταντίνου μέχρι Μιχαὴλ υἱοῦ τοῦ Θεοφίλου φνε. ὁμοῦ τὰ πάντα ἔτη ϛτοε. ἀπὸ δὲ Μιχαὴλ ἕως Ῥωμανοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, [4] ἔτη εὕρηται ρκ. ἀπὸ δὲ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἕως τῆς τελευτῆς Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ, [5] ἔτη κε. καὶ Ἀδαμιαῖος, ἀπὸ Ἀδάμ.

Ἀδάμας. ὁ λίθος. καὶ Ἀδαμάντινα, τὰ στερρά. Ὁ [6] δὲ Ἀπολλώνιος ὥσπερεὶ ἑαυτῷ διελέγετο, οἶδα, ἔλεγε· καὶ, δοκεῖ μοι· καὶ, ποῖ φέρεσθε· καὶ, χρὴ εἰδέναι. καὶ δόξαι βραχεῖαι, καὶ ἀδαμάντιναι.

Ἀδαμαστί. ἐπίρρημα.

Ἀδάμαστος παρθένος. ἄζυξ. [7] Σοφοκλῆς· Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις παρθένος θεὰ ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσῳ.

Ἀδαμίθειος.

Ἀδαξῆσαι, τὸ κνῆσαι. οὐκ [8] ἐν τῷ ὀδαξῆσαι. καὶ Ἀδαχεῖν. τὸ κνήθειν. [9] Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὴν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί. Ἀριστοφάνης.

Ἀδαξῆσαι. τὸ κ. οὐκ ἐν τῷ
ὀδαξῆσαι. καὶ Α. τὸ κ. Α. γὰρ
αὐτοῦ × τὸν ἀχῶρα ἐκλέγει τ'
ἀεὶ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν.
Photius.

10. Adæo. Scrib. [illegible]
Ep. 362.

Ἀδαῖον. ἄκαυστον. καὶ [10] Ἀδαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἄδαιτον. ἀμέριστον.

Ἄδεν. ἤρεσκεν. ἐν Μύθοις.

Οὐδέ οἱ οὐδ' αἴθων ἅδε πάρδαλις, οὕνεκα θυμοῦ
Ἐμπλείη.

Ἀδεές. ἀσφαλές. οὐ φοβερόν. ὡς ἡ παροιμία. Ἀδεὲς

diluvio vero, uſque ad Turris ædificationem, anni 525. A Turris ædificatione, uſque ad Abrahamum, anni 425. Ab Abrahamo, uſque ad Exitum filiorum Iſrael ex Ægypto, anni 430. Ab Exitu, uſque ad Solomonii Templi ædificationem, anni 757. Ab ædificatione Templi, uſque ad captivitatem Iſraelitarum, anni 425. qui anni in unum ſummam collecti, ſunt 4880. A captivitate, uſque ad Alexandrum Macedonem Regem, 318. Ab Alexandro, uſque ad Chriſtum, Deum noſtrum, 303. Tota ſumma, 5500. A Chriſto, uſque ad Conſtantinum Magnum, 318. A Conſtantino, uſque ad Michaelem, Theophili filium, 555. Tota ſumma eſt annorum 6375. A Michaele, uſque ad Romanum, Conſtantini Porphyrogenneti filium, anni reperiuntur 120. A Porphyrogenneto, uſque ad obitum Johannis Tzimiſcæ, ſunt anni 25. Et Ἀδαμιαῖος, ab Adamo oriundus.

Ἀδάμας. Adamas. Lapis. Et Ἀδαμάντινα, dura. *Apollonius cum diſſereret, quaſi Oracula proferens, Novi, aiebat; &, Videtur mihi; &, Quo ferimini? &, Oportet ſcire: & ſententiæ ejus erant breves & quaſi adamantinæ.*

Philoſtr. I. c. 17. p. 21.

Ἀδαμαστί. [Indomite.] Adverbium.

Ἀδάμαστος. Virgo, nondum viro juncta. Sophocles: *Nunc vero illa Jovis filia, & terribilis aſpectu Dea me in errorem induxit, furore immiſſo.*

& Soph. Ajax 450

Ἀδαμίθειος. Adamithius.

Ἀδαξῆσαι. Scalpere. Fricare. Significat idem quod ὀδαξῆσαι. Et Ἀδαχεῖν, ſcalpere. *Scalpit enim ſemper ipſius caput, colligitque ex eo* [*ſordes*]. Ariſtophanes.

Ariſt. ἐν Ὁλκάσιν.
4. Br. fragm.
p. 261.

Ἀδαῖον. Non uſtum. & Adæus, nomen proprium.

Ἄδαιτον. Indiviſum.

Ἄδεν. Placuit. In Fabulis: *Nec illi ullo modo ardens placuit pardalis, quod iræ eſſet plena.*

Ἀδεές. Tutum. Non metuendum. Ut in

---

[1] Ἀπὸ δὲ τῆς πυργοποιίας, ἕως τοῦ Ἀβρ.] Hic omiſſa eſt Epocha annorum 76. quæ, ut ratio ſummæ conſtet, ex Nicephoro huic loco addenda eſt. Apud eum enim recte ſic legitur: Ἀπὸ δὲ τοῦ πύργου ἕως τῶν διχοτομημάτων Ἀβραάμ, ἔτη υκέ. Ἀπὸ δὲ τῶν διχοτομημάτων Ἀβραάμ, ἕως τοῦ τέλους Ἀβραάμ, ἔτη οϛ'. Si ad calculum revoces ſummas annorum hic percenſitas, iiſque Epocham modo dictam addas, videbis exacte inde confici ſummam annorum 4880, quantam Suidas paulo poſt colligit.

[2] Ἔτη εφ'] Lege ἔτη εφά, i. e. 5501. Tot enim anni ex præcedentibus colliguntur. Cauſa & origo mendi eſt τὸ ά in voce ἀπό: quod alterum ά proxime præcedens abſorpſit.

[3] Ἕως τοῦ μεγάλου Κωνσ.] Iohannes Maſſonius, vir eruditus, & judicii in Chronologicis perquam acuti, bene me monuit, verba hæc Suidæ, vel potius Nicephori, non eſſe intelligenda de obitu Conſtantini, quaſi a nato Chriſto ad id uſque tempus anni 318. tantum effluxiſſent; ſed de anno imperii ejus vigeſimo: quoniam in eum annus a nato Chriſto trecenteſimus duodevigeſimus incidit, ſecundum ſententiam ipſius Nicephori, qui pag. 401. tempus Concilii Nicæni in annum Chriſti 318; Conſtantini vero, vigeſimum confert.

[4] Ἔτη εὕρηται ρκ'] De hoc loco modo laudatus Ioh. Maſſonius „ ſequentem obſervationem mecum communicavit. In Edit. Mediolan. εὕρηται ἔτη tantum, abſque annorum numero, legitur. Nec ſane τὸ ρκ' bene ſe habet. Etenim teſtibus Glyca, Cedreno &c. Romanus imperium A. M. Cpolit. 6486. Ind. 3. Menſe Sept. iniit; obiit vero, cum 3 annos & 6 fere menſes regnaſſet, A. M. Cpolit. 6471. Martii 15. Ind. 6. i. e. anno Æræ vulgaris 963. quo ea Indictio ad Septembrem uſque decurrebat. Jam ſi annos inter annum M. 6375. Cpolit. Michaelis, ſecundum Suidam, emortualem, & A. M. 6471, Romani itidem emortualem interjectos computemus, annos tantum 97, non 120, inveniemus. At ſi ab initio Michaelis, anno nempe M. Cpolit. 6350. numeremus, tum annos 121. a Michaele uſque ad Romanum reperiemus; quod proxime ad calculum Suidæ accedit.

[5] Ἔτη κέ] Hic numerus cum veritate Chronologiæ pugnat, ſive eum de initiis ſive obitu utriuſque Imperatoris accipias. Conſtantinus enim Porphyrogeneta A. M. Cpolit. 6468. i. e. Ær. vulgaris 960. menſe Sept. exceſſit; 55 circiter annis poſtquam imperium ſuſceperat: Tzimiſches vero ſecundum Glycam, Cedrenum &c. A. M. Cpolit. 6484. i. e. Ær. vulg. 976. obiit. Itaque inter Conſtantini Porphyrog. mortem & Tzimiſchis obitum anni tantum 16 interſunt; at circiter 50 inter utriuſque initia.

[6] Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος] Hæc excerpta ſunt ex Philoſtrato de *Vit. Apollon.* lib. 1. cap. XIII. ex quo pro ὥσπερεὶ ἑαυτῷ διελέγετο, legendum eſt, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τρίποδος ὅτε διαλέγοιτο, οἶδα, ἔλεγε &c. uti etiam infra v. Καταγλωττισμῶν recte legitur.

[7] Σοφοκλῆς] In *Aj. Flagellif.* p. 27 ut a Porto obſervatum fuit. Ibi autem verſus hi ſic diſtinguuntur & leguntur: V. 450

Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
Ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον.

[8] Οὐκ ἐν τῷ Ὀδαξ.] Puto Suidam ſcripſiſſe, ταὐτόν ἐστι τῷ ὀδαξῆσαι, quod in verſione ſecutus ſum. Nam infra Ὀδαξησμὸς exponitur itidem κνησμός.

[9] Ἀδαχεῖ γ.] De ſenſu hujus ſenarii ἐπέχω, donec ipſum locum Ariſtophanis, ubi is exſtat, invenero. Interim verti, ut potui, & ἀχῶρα caput reddidi, quoniam Heſychius auctor eſt, vocem iſtam ſecundum quoſdam κρανίον etiam ſignificare.

[10] Ἀδαῖος] De Adæo quodam vide Athen. XII. p. 532.

δέδιας

δεδιὰς δέος. Λεγόμενόν ἐστιν ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων.

Ἀδέητος. ὁ μηδενὸς δεόμενος, καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν α΄ Ἀληθείας. Διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται, οὔτε προσδέχεται οὐδενός τι, ἀλλ' ἄπειρος, καὶ ἀδέητος.

Ἀδεκάστως. ἀμερίστως. δικαίως. ἀδωροδοκήτως. ὀρθῶς.

Ἀδεκαλεύτους. [1] Ἀριστοφάνης. ἀτελωνήτους. τὰς γὰρ δεκάτας τῶν κοιλιῶν τῶν θυομένων ἐδίδοσαν τὴν δεκάτην μοῖραν ἐν τῷ πρυτανείῳ.

l. Aristoph. Equit. 301.

Ἀδεκτώ. ὄνομα Δαίμονος.

Ἀδελφά. οἰκεῖα. ἁρμόζοντα. πρέποντα.

Ἀδέλφιος. ὄνομα κύριον.

Ἀδελφειός. ὁ ἀδελφός. Ἀδελφιδοῦς † δέ, ὁ ἀνεψιός. καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν. καὶ Ἀδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. οὕτως Ἰσοκράτης, καὶ ὁ Μιλήσιος Ἑκαταῖος, καὶ Ἀπολλοφάνης ἐχρήσαντο. καὶ τὸ θηλυκόν, ἡ ἀδελφιδῆ. [2] Ὅτι Ἀλυάτης ὁ τῶν Λυδῶν βασιλεὺς ᾔσχυνε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφήν.

[illegible]tes in [illegible]at. Æginet. [illegible] Edit. [illegible]

Ἀδελφὸς [3] παρείη. ὅτι προσλημπτέον τοὺς οἰκείους εἰς βοήθειαν ἐν καιρῷ περιστάσεως.

Ἀδένη. [4] ἡ φλύαρος. ἡ δεῖνα.

Ἀδερβός. ὄνομα κύριον.

Ἄδερ. [5] ὁ ἀλιτήριος, ὁ ἐπαναστὰς Σολομῶντι. παῖς οὗτος ἦν Ἰδουμαῖος, γένος ἐκ βασιλικῶν σπερμάτων. Καταστρεψαμένου δὲ τὴν Ἰδουμαίαν Ἰωάβου τοῦ Δαβὶδ στρατηγοῦ, καὶ πάντας τοὺς ἐν ἀκμῇ καὶ φέρειν ὅπλα δυναμένους διαφθείραντος μησὶν ἕξ, φυγὼν οὗτος ἧκε πρὸς Φαραὼ τὸν Αἰγύπτου βασιλέα. Ὁ δὲ φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδεξάμενος, οἶκόν τε αὐτῷ δίδωσι, καὶ χώραν εἰς διατροφήν· καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ λίαν ἠγάπα, ὡς καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς αὐτῷ δοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἀδελφήν, ὄνομα Θαφίνην· ἐξ ἧς υἱὸς αὐτῷ γενόμενος, τοῖς τοῦ βασιλέως παισὶ συνανετράφη. Ἀκούσας οὖν τὸν Δαβὶδ θάνατον ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὸν Ἰωάβου, προσελθὼν ἐδεῖτο τοῦ Φαραὼ ἐπιτρέπειν αὐτῷ βαδίζειν εἰς τὴν πατρίδα. τοῦ δὲ βασιλέως ἀνακρίνοντος, τίνος ἐνδεὴς ὤν, ἢ τί παθὼν ἐσπούδακε καταλείπειν αὐτόν, [6] τότε μὲν οὐκ ἀφείθη. Ὕστερον δὲ καθ' ὃν ἤδη καιρὸν Σολομῶντι τὰ πράγματα κακῶς εἶχε διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας καὶ παρανομίας, καὶ τὴν ὀργὴν τὴν ἐπ' αὐτοῖς τοῦ θεοῦ, [7] συγχωρήσαντος τοῦ Φαραῶ, ὁ

proverbio: *Non metuendum metuis metum.* Dicitur de iis, qui non timenda timent.

Ἀδδεὲς δέος. τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων. ἢ ἀσφαλὲς. οὐ φοβερον. Photius.

Ἀδέητος. Qui nulla re indiget, & qui omnia habet. Antipho in primo *de Veritate*: *Propterea nulla re indiget, nec a quoquam quidquam accipit: sed est immensus, & nullius opera indigens.*

Ἀδέητος. Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής. Phot.

Ἀδεκάστως. Sine ulla participatione. Juste. Incorrupte. Recte.

Ἀδεκάστως —— ὀρθῶς. Phot.

Ἀδεκαλεύτους. Res, quarum decimas vel vectigal quis non solvit. Aristophanes. Decima enim pars eorum, quæ Diis immolabantur, Prytanibus dari solebat.

Ἀδεκαλεύτους. ὧν οὐκ ἀπαιτεῖται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς. Phot.

Ἀδεκτώ. Adecto. Nomen Dæmonis.

Ἀδελφά. Similia. Convenientia. Decentia.

Ἀδέλφιος. Nomen proprium.

Ἀδελφειός. Frater. Ἀδελφιδοῦς vero, fratris vel sororis filius. Et Ἀδελφίζειν, fratrem vocare. Sic Isocrates, & Hecatæus Milesius, & Apollophanes hac voce usi sunt. Et fœmininum, Ἀδελφιδῆ. Alyattes Lydorum Rex sororem suam incesto polluit.

† Themist. V. 70. D. IX. 127. D. et not. ad loc. p. 443.

Ἀδελφὸς π. Frater adsit. Significat, cognatis tempore necessitatis potius succurrendum esse quam aliis.

Ἀδένη. Garrula. Quædam.

Ἀδερβός. Aderbus. Nomen proprium.

Ἄδερ. Ader. Ille sceleratus, qui insurrexit in Salomonem. Hic gente erat Idumæus, & genere regio oriundus. Cum autem Joabus, Davidis dux, Idumæam subegisset, atque omnes adultos, & qui arma ferre poterant, occidisset sex mensium spatio: hic fuga elapsus ad Pharaonem Regem Ægypti se contulit. Ille vero homini comiter excepto & domum dedit & agrum, unde viveret; adultumque adeo dilexit, ut uxoris suæ sororem, nomine Taphinam, ipsi in matrimonium daret: ex qua natus ei filius, cum regiis liberis est educatus. Audita igitur in Ægypto Davidis & Joabi morte, Pharaonem rogavit, ut sibi in patriam ire permitteret. At Rege interrogante, qua re indigens, vel qua alia de causa a se discedere cuperet, tunc quidem dimissus non est. Postea vero, afflictis jam rebus Salomonis, ob causas ante dictas, & peccata ejus, & Dei propter illa indignationem, permissu Pharaonis Aderus in Idumæam venit: regnoque Syriæ potitus, Is-

---

[1] Ἀριστοφάνης] Locus Comici, quem Suidas respexit, exstat in *Equitibus*, p. 304. ubi Cleon sic inducitur loquens: V. 301.

Καί σε φανῶ τοῖς Πρυτάνεσιν
Ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱε-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας.

Ubi Scholiasta: Ἀδεκατεύτους] Μὴ δεδωκότα ἀπ' αὐτῶν τὴν δεκάτην μοῖραν τοῖς θεοῖς. Ἔθος δὲ εἶχον τὰς δεκάτας τῶν θυομένων τοῖς Πρυτάνεσιν οἱ μάγειροι διδόναι. Δέον δὲ εἰπεῖν, ἀδεκάτευτα ἔχοντα οὐσίαν, ὁ δὲ ἀντὶ οὐσίας, κοιλίας ἐπήνεγκεν, ὡς ἀλλαντοπώλῃ.

[2] Ὅτι Ἀλυάτης ὁ τ. Λ. β. ᾔ. τ. ἑ. ἀδελφήν] Hæc verba in uno MS. Parisiensi desunt, & in altero ad marginem scripta leguntur; certissimo indicio, hæc non ab ipso Suida, sed interpolatoribus ejus profecta esse.

[3] Ἀδελφὸς παρείη] Hæc auctoritate duorum MSS. inductus a capite reposui, cum in cæteris Edit. superiori articulo annexa sint. Cæterum, proverbium hoc legitur etiam apud Diogenianum.

[4] Ἀδένη. ἡ φλ.] Vocabulum hoc apud alios Grammaticos non reperio. Quare de eo ἐπέχω.

[5] Ἄδερ. ὁ ἀλιτ.] Totum hunc articulum Suidas descripsit ex Josepho *Antiquit. Judaic.* lib. VIII. p. 273. ubi nonnulla tamen paulo aliter leguntur.

[6] Τότε μὲν οὐκ ἀφ.] Locus hic ex Josepho sic supplendus est: ἐνοχλῶν πολλάκις καὶ παρακαλῶν τότε μὲν οὐκ ἀφ. Possunt tamen ista absque ullo sensus dispendio etiam abesse.

[7] Συγχωρήσαντος τοῦ Φαραῶ] Hinc puto emendandum esse Josephum, apud quem legitur συγχωρήσαντος τοῦ θεοῦ Φαραῶνι. Apparet enim, vocem θεοῦ per errorem librarii ex loco proxime præcedenti hic repetitam esse.

Ἄδερος ἧκεν εἰς τὴν Ἰδουμαίαν. ὃς τῆς Συρίας βασιλεύσας, κατέτρεχε τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν χώραν, ἐπιτίθεται δὲ Σολομῶντι.

Ἀδέρκων. πόλις Ἰβηρίας.

Ἀδέρκτως. οὐ προσβλέποντες, [1] ἀλλ' ἢ καταμύοντες. [2] παραμειβόμεθα ἀδέρκτως.

2. Soph. O. Colon. 129.

Ἀδέψητον. τὸ ὠμόν.

+ Ἄδεια. ἄνεσις. ἀφοβία. Ἰώσηπος· [3] Οἱ δὲ στασιασταὶ [4] τοὺς Ῥωμαίους ὁρῶντες, κακῆς ὁμονοίας κατήρχοντο. καὶ λόγον ἀλλήλοις ἐδίδοσαν, τί μένοιεν; τί παθόντες ἀνέχοιντο τρία ταῖς ἀναπνοαῖς αὐτῶν [5] ἀναφρασσόμενα τείχη, [6] καὶ τοῦ πολέμου μετ' ἀδείας [7] ἀντιπολεμίζοντος ἑαυτόν.

+ voce utitur Nilus Eremit. Narrat. p. 45.

Ἄδεια. ἡ ἀφοβία. Ἐκέλευον αὐτὸν λέγειν ὅτι χρήζει μετ' ἀδείας. † Ὁ δὲ τῆς μὲν ἀδείας χάριν ὡμολόγει. τὸ δὲ ἑαυτοῦ πάθος ἐπὶ μέγα ἐξάρας, Ῥωμαίοις ἐμέμφετο.

Ἀδειάς. [8] εἶδος ἐσχάρας.

Ἀδειής. ἄφοβος. καὶ Ἄδειος, ὁμοίως.

Ἀδείμαντα. ἄφοβα. καὶ Ἄδειμος, ὁ ἄφοβος.

Ἀδείμαντος. Κορινθίων στρατηγός, [9] ὃς ἄπολιν εἶπε τὸν Θεμιστοκλέα. Ὁ δὲ, τίς, εἶπεν, ἄπολις, ἔχων σ' τριήρεις. Τούτου καὶ Πλάτων μέμνηται [10] ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ. ἦν γὰρ τῶν περὶ τοὺς καιροὺς τούτους στρατηγούντων. [11] Ἐκωμῳδοῦντο δὲ ἐπὶ πονηρίᾳ, Κλέων, Μύρμηξ 2, καὶ Νικόμαχος 3, καὶ [12] Ἀρχέμορος 4 μετ' Ἀδειμάντου 5 [13] τοῦ Λευκολόφου.

9. Schol. Arist. Ran. 1561.
10 Plato. Protag. Vol. I. 315 E

1. Leg. Κλεοφῶν Ar. Ran. 1554
2. 3. Ar. Ran. 1554.
3. Ar. Ran. 1555.
4. Ar. Ran. 1561.

Ἄδειν [14] κελεύονθ' ὥσπερεὶ τέττιγα ἑστιῶντα. διότι πολυλάλον ἐστὶ τὸ ζῶον. Ἀδεῖν δὲ, ἀρέσαι.

14. Ar. Nub. 1363. ubi τέττιγας. Versus est Iamb. tetram. cat.

Ἄδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων. [15] ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδοῦντος.

Ἀδηκότες. [16] ταλαιπωρήσαντες.

Ἀδήλητος. ἀσινής. ἀβλαβής. [17] Ἀγαθίας· Καὶ ἐπεδείκνυντο σῶοί τε καὶ ἀδήλητοι. Δηλῶ γὰρ τὸ βλάπτω.

Ἀδηλία. ἀοριστία. ἀπειρία. Τῷ δὲ ὑπερηφανίᾳ χρωμένῳ, καὶ τὴν τοῦ πολέμου ἀδηλίαν ἥκιστα εἰς

raelitarum terram incurſionibus vexavit, & Salomonem bello adortus eſt.

Ἀδέρκων. Adercon. Urbs Iberiæ.

Ἀδέρκτως. Non intuentes, ſed oculos claudentes. *Præterimus clauſis oculis.*

Ἀδέψητον. Crudum.

Ἄδεια. Remiſſio. Metus vacuitas. Joſephus: *Seditioſi vero Romanos videntes, malam concordiam inire cœperunt, ſermoneſque invicem miſcentes quæſiverunt, quid expectarent? quave de cauſa ſpiritum ſibi tribus muris intercludi paterentur?*

Ἄδεια. Metus vacuitas [Securitas.] *Juſſerunt ipſum libere & ſine metu dicere, quæ vellet. † Ille vero impunitatis cauſa rem confeſſus eſt: ſuamque calamitatem vehementer extollens, Romanos incuſabat.*

Ἀδειάς. Genus foci.

Ἀδειής. Metus expers. Et Ἄδειος, idem.

Ἀδείμαντα. Metu carentia. Et Ἄδειμος, metu carens.

Ἀδείμαντος. Adimantus. Corinthiorum Dux, qui Themiſtoclem vocavit patria carentem. Ille vero, Quis, inquit, patria caret, qui 200. triremes habet? Hujus etiam meminit Plato in *Protagora.* Fuit enim de numero illorum Imperatorum, qui circiter illa tempora vixerunt. Propter improbitatem autem a Comicis perſtringebantur Cleon, Myrmex, & Nicomachus, & Archemorus, cum Adimanto, Leucolophi filio.

Ἄδειν κελ. Canere jubentem quaſi cicadam convivio excepiſſet. Valde garrulum enim eſt hoc animal. Ἀδεῖν vero, placere.

Ἄδεις ὥσπ. Canis tanquam in Delum navigans. De homine diſſoluto, & voluptatibus dedito.

Ἀδηκότες. Qui ærumnas ſunt paſſi.

Ἀδήλητος. Illæſus. Incolumis. Agathias: *Et oſtendebantur ſalvi & illæſi.* Δηλῶ enim ſignificat lædo.

Ἀδηλία. Incertitudo. Ignorantia. *Illi vero, homini ſuperbo, & incertos belli eventus mi-*

---

1 Ἀλλ' ἢ καταμύοντες] Locus hic ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* p. 275. ſic ſupplendus eſt: Ἀλλ' ἢ καταμύοντες, ἢ κύπτοντες.

2 Παραμειβόμεθα ἀδ.] Hæc ſunt verba ipſius Sophoclis loco 2 modo laudato, ubi Chorus de Eumenidibus inquit: Ἃς τρέμομεν λέγειν Καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, Ἀφώνως, ἀλόγως. Locum hunc Sophoclis Portus etiam recte obſervaverat.

3 Οἱ δὲ στασιασταὶ τ.] Locus hic ſumptus eſt ex Joſepho *de Bello Judaico* lib. VI. pag. 908. ex quo Suidas partim ſupplendus, & partim emendandus eſt.

4 Τοὺς Ῥωμ. ὁρ. κακῆς] Supple ex Joſepho, τοὺς Ῥωμαίους ἀφορῶντες στρατοπεδευομένους τριχῇ, κακῆς &c. i. e. *cum Romanos viderent exercitu in tres partes diviſo caſtra poſuiſſe.* Vetus Joſephi interpres, quem Rufinum vulgo appellant, locum hunc aliter olim legit & diſtinxit, ut ex ejus verſione apparet, quæ tamen verum auctoris ſenſum minime exprimit.

5 Ἀναφρασσόμενα] Lege ex Joſepho ἐπιφρασσόμενα.

6 Καὶ τοῦ πολ. μ. ἀδ. ἀντ. ἑ.] Hæc verba in verſione non expreſſi, quoniam ſenſus eorum pendet ab iis, quæ proxime apud Joſephum ſequuntur.

7 Ἀντιπολεμίζοντος] Sic etiam legitur infra v. Πολεμίζειν. Sed ex Joſepho reſtituendum eſt ἀντιπολίζοντες, quæ vox ſignificat, urbem vel munimenta inſtar urbis contra aliquos exſtruere, ut hoſtes contra obſeſſos facere ſolent.

8 Ἀδειάς. εἶδος ἐσχ.] Apud Heſychium poſt v. Ἀδιάφθαρτον legimus Ἀδία, ἐσχάρα, βωμός. Et Alibi, Ἄδις, ἡ ἐσχάρα.

9 Ὃς ἄπολιν εἶπε τὸν Θεμ.] Vide Herodotum in *Urania* cap. LXI. & Plutarchum in *Themiſtocle* pag. 117.

10 Ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ] Pag. 195. G.

11 Ἐκωμῳδοῦντο δὲ ἐπὶ πον.] Vide Ariſtoph. *Ran.* p. 188. + Edit Baſil. quem locum Suidas reſpexit, ut recte a Porto obſervatum fuerat. × V. 1561

12 Ἀρχέμορος] Apud Ariſtoph. loco laudato idem vocatur Ἀρχένομος.

13 Τοῦ Λευκολόφου] Apud Platonem, loco paulo ante citato, Adimanthus hic vocatur filius Λευκολοφίδου.

14 Ἄδειν κελεύονθ' ὥσπ.] Non diſplicet opinio Porti, qui locum hunc ſic legendum & diſtinguendum putat:

Ἄδειν κελεύονθ' ὥσπερεί τινα τέττιγ' ἑστιῶντα.

15 Ἐπὶ τοῦ ἀφρ. καὶ φιληδ.] Zenobius addit: Εὐχερὴς γὰρ ὁ περὶ τὴν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε κατπείροντες ἀφροντίστως πλέοντες ᾖδον.

16 Ἀδηκότες] Vide Heſychium & Etymologum h. v.

17 Ἀγαθίας] Locus iſte exſtat apud Agathiam lib. I. p. 24.

1. Sch. Soph. O. Col. 130.
2. Soph. O. Col. 129.

14. Pag. 50. Ἄδειν κελεύονθ', ὥσπ.] Scribe & diſtingue:

Ἄδειν κελεύονθ', ὥσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα.

Sic enim recte legitur apud Ariſtophanem in *Nubib.* pag. 199. unde locus hic ſumptus eſt. Kuster. addend.

νῶν βαλλομένῳ, ἠλπίζετο ῥᾳδίως αἱρήσειν τὸν βάρβαρον. Ἀδηλία δὲ, ἡ κρυφιότης.

Ἀδηλώσας. ἀγνώριστον ποιήσας. Ὁ δὲ ἀδηλώσας ἑαυτὸν πιναρᾷ στολῇ, καὶ λαβὼν δρέπανον ὡς ἂν γῆς ἐργάτης.

Ἀδημονία. ἡ φροντίς.

Ἀδημονῶ. τὸ λίαν λυποῦμαι. Ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠδημόνει, καὶ ἡσυχίαν εἶχεν ὑπὸ τοῦ παρόντος κακοῦ. καὶ Ἀδημονούσης, ἀπορούσης.

Ἀδημονῶν. ἀγωνιῶν. ἀκηδιῶν. καὶ Ἀδημονέστερος, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιστικώτερος. Ὧν δὲ τοῦ προσήκοντος ἀδημονέστερος, ἀντεῖχε τούτῳ.

Ἄδην. ἅλις. ἢ εἰς κόρον. ἱκανῶς. ἀρκούντως. ἢ λάβρως. κατακόρως. Ἐν Χαρμίδῃ· Ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν. καὶ Ἡρόδοτος· Ὡς δὲ ἄδην εἶχον κλείνοντες, τὰ λοιπὰ αὐτῶν ἤλαυνον. † Ἐπινεμομένου τε ἄδην τοῦ πυρὸς τὰς ἀγχοῦ τειχῶν οἰκίας, ταραχῆς ἐπλήσθη ἡ πόλις. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ οἴνῳ ἄδην ἐχρῶντο ἑσπέριοι καὶ ἐς νύκτα τελευτῶντες. Καὶ αὖθις· Οἱ [1] δὲ ἄδην καὶ ἀπείρως σπῶσι τοῦ οἴνου. Καὶ ἀνατραπέντες ἔκειντο ὡς ἔτυχεν αὐτῶν ἕκαστος εἰκῇ. Καὶ αὖθις· [2] Τοῦ δὲ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων ἄδην ἐνεπίπλαντο οἱ Κελτοὶ, τήν τε φύσιν ὄντες ἀκρατεῖς, καὶ χώραν ἔχοντες ὅτι μὴ πρὸς δημητριακοὺς καρποὺς τῶν ἄλλων ἄγονον καὶ ἀφυᾶ. τά τε σώματα αὐτοῖς μεγάλα ὄντα, καὶ τρυφηλὰ, καὶ σαρκῶν ὑγρῶν μεστὰ, καὶ ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης ἐς ὄγκον καὶ βάρος ἐξεχεῖτο· ἐς δρόμους δὲ καὶ πόνους ἀδύνατα πάμπαν. καὶ ὑπὸ ἱδρῶτος καὶ ἄσθματος, [3] ὅπου τι δέοι κάμνειν, ἐξελύοντο ταχέως. Καὶ αὖθις· [4] Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν, Συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλᾶν ἐνήργουν.

Ἀδηνέως. ἁπλῶς, καὶ ἀταλαιπώρως. κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων, καὶ μεριμνῶν.

Ἀδήριτος. ἀνίκητος. ἄμαχος. ἀκαταπόνητος. Τὴν [5] λείαν τῶν πολεμίων ἤλπισεν ἀδήριτον περιαιρεῖν. ἀντὶ τοῦ ἄμαχον. καὶ Ἀδηρίτως, ἀφιλονείκως.

Ἄδης. [6] Ἄδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίραν
Ἥρπασας; ἦ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα;

Ἀδήσεις. ἀρέσεις.

Ἀδηφαγία. ἡ ἀπληστία. καὶ Ἀδηφάγος, ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαστρίμαργος. [7] Ἀδηφάγοι τριήρεις λέγοιντ' ἂν αἱ ἐντελόμισθοι, καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν

nime secum reputanti ſpes erat, ſe Barbarum facile ſuperaturum eſſe.* Ἀδηλία ſignificat rem occultam & abſconditam.

Ἀδηλώσας. Ignotam ſpeciem inducens. *Ille vero ſordida veſte indutus, & velut agricola, falce ſumpta, ſe omnibus ignotum reddidit.*

Ἀδημονία. Cura. Solicitudo.

Ἀδημονῶ. Vehementer doleo. *Ille primum quidem dolore anxius ob præſens malum quieſcebat.* Et Ἀδημονούσης, cum ad anguſtias redactam ſe ſentiret.

Ἀδημονῶν. Animo anxius. Solicitus. Et Ἀδημονέστερος, Certaminis cupidior. *Cum autem ſupra modum eſſet certaminis cupidus, illi reſtitit.*

Ἀδημονῶν. ἀγωνιῶν. Phot.

Ἄδην. Satis. Vel, ad ſatietatem uſque. Abunde. Vel, vehementer. In Charmide: *Siquidem talia ad ſatietatem uſque habemus.* Et Herodotus: *Cum autem cæde ſatiati eſſent, reliqua ipſorum abegerunt.* † *Igne autem ædes muris vicinas longe lateque depaſcente, urbs tumultu repleta eſt.* Et rurſus: *Illi vero & veſperi & nocte vino ſeſe ingurgitabant.* Et rurſus: *Illi vero, affatim & ſupra modum vino hauſto, proſtrati & paſſim fuſi temere jacebant.* Et rurſus: *Galli autem vino aliiſque rebus affatim ſeſe replebant, quippe natura intemperantes, & terram incolentes, quæ nihil præter Cereales fruges producit. Quare corpora illorum natura magna, delicata & molli carne diſtenta, præ nimia cibi & potus copia in molem & pondus iners ſoluta, curſus & labores neutiquam ferre poterant, ſed anhelitu & ſudore, ubi moleſtia aliqua exantlanda erat, cito diffluebant.* Et rurſus: *Aulici vero, nacti poteſtatem pecuniam publicam luxu perdendi, adoleſcentem impulerunt, ut more Sybaritico ebrietati indulgeret.*

Ἄδην. τὸ ἅλις. Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται. ἢ εἰς κόρον. ἱκανῶς. ἀρκούντως. ἐν Χαρμίδῃ· Ἐπεὶ δὲ τῶν τ. ἄ. ἔχομεν. Phot.

Ἀδηνέως. Simpliciter. Sine moleſtia. Vox enim iſta privationem δηνέων, i. e. curarum ſignificat.

Ἀδήριτος. Invictus. Expers prælii. Qui nullo labore fatigari poteſt. *Prædam hoſtium ſe abſque prælio ablaturum ſperavit.* Et Ἀδηρίτως, abſque contentione.

Ἄδης. *Orce inexorabilis, cur amabilem amicam
Rapuiſti? An & tuam Venus amore inflammavit mentem?*

Ἀδήσεις. Placebis.

Ἀδηφαγία. Inſatiabilis edendi aviditas. Et Ἀδηφάγος. Cibo ſe ingurgitans. Edax. Guloſus. Triremes Ἀδηφάγοι dici poſſunt eæ, quæ plenum ſtipendium accipiunt, & multa conſumunt; per metaphoram ab equis per-

Toup. III. p. 14. ubi fragm. τοῦ Κωμῳδοτραγῳδοῦ, aliarumque Alcæi fabularum citat et illuſtrat.

---

[1] Οἱ δὲ ἄδην κ.] Eadem leguntur infra v. Ἀνατραπέντες.

[2] Τοῦ δὲ οἴνου καὶ τῶν ἀλ.] Fragmentum hoc eſſe Appiani diſcimus ex Excerptis Peireſc. a Valeſio editis, pag. 557. & 558. ubi hæc inter Excerpta ex Appiano ipſiſſimis verbis leguntur.

[3] Ὅπου τι δέοι] In prioribus Edit. poſt δέοι deſideratur vox κάμνειν, quam ex Appiano huic loco reſtituendam putavi.

[4] Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξ.] Locum integrum auctoris, cujus hoc eſt ἀποσπασμάτιον, Suidas adducit infra v. Ζήνων. βασιλ.

[5] Τὴν λείαν τῶν πολ.] Hæc ſtilum Polybii ſapiunt, qui lib. III. cap. XCIII. de Fabio ipſiſſimis pene verbis inquit: Τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἤλπισεν ἀδηρίτως περιαιρεῖν· quem locum acceptum refero eruditiſſimo viro Jacobo Gronovio, qui eum ad Fragmenta Polybii e Suida collecta obſervavit.

[6] Ἄδη δυσκίνητε] Eſt pars Epigrammatis in Laidem meretricem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. p. 329. ut a Porto etiam obſervatum fuerat.

[7] Ἀδηφάγοι τριήρ.] De ſignificatione vocis ἀδηφάγος eadem habent Harpocratio, Heſychius, & Euſtathius ad Odyſſ. Α. p. 1394. Vide etiam Pollucem lib. I. cap. IX. num. 25.

ἵππων. Ἀλκαῖος δὲ [1] ἐν τῷ Κωμῳδοτραγῳδῷ [2] τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.

Ἀδῄωτον. ἀπόρθητον. Οἱ δὲ τὴν γῆν ἀδῄωτον ἔχειν ἐθέλοντες, ὡμολόγησαν ἀργυρίου σταθμὰ δισχίλια δώσειν.

Ἀδιαβηνή. [3] αὕτη ἡ χώρα κεῖται πρὸ τῆς Μεσοποταμίας ὡς ἐπὶ ἀνατολὴν πέραν τοῦ Τίγρητος. ἐν αὐτῇ δέ ἐστι καὶ ἡ ἄσφαλτος [4] ἡ λεγομένη Νάφθα. Λέγεται δὲ Ἀδιαβηνὴ, διὰ τὸ εἶναι πλείους ποταμοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ δυσχερεστέραν ποιεῖν τὴν διάβασιν. Ἐκεῖ πού ἐστι καὶ ἡ Νινευΐ. τοσαύτην δὲ ἀσφάλειαν ποιεῖ τοῖς κτίσμασιν ἡ ἄσφαλτος, ὥστε ταῖς ὀπταῖς πλίνθοις, καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσα, ἰσχυροτέρα γίνεται παντὸς σιδήρου. Ἐκεῖσε δέ ἐστι καὶ τὸ Ἄορνον στόμιον, ἐξ οὗ δεινὸν πνεῦμα ἀναδίδοται, ὥστε πᾶν μὲν ἐπίγειον ζῶον, πᾶν δὲ πτηνὸν ἀποφθείρειν, καὶ εἰ πρὸς τὸ τυχὸν ὀσφρήσαιτο. [5] καὶ εἰ ἐσκεδάννυτο, οὐκ ἂν ᾠκίσθη ὁ χῶρος. [6] ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν ἄνεισε, καὶ ὀλίγον ἀνερχόμενον πάλιν ἀντανακλᾶται· καὶ ἐκ τούτου τά τε ἐν ὑψηλοτέρῳ πετόμενα σώζεται, καὶ [7] τὰ πέριξ νεμόμενα. καὶ Ἀδιαβηνός.

Ἀδιάδραστον. ἄφυκτον. Καταπλαγείη δ' ἄν τις τὸ ἀδιάδραστον τῆς δίκης ἐκ τῆς συμβάσης τούτῳ τιμωρίας.

Ἀδιάκριτος. ἀδιαχώριστος. λαμβάνεται δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα, [8] ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων.

Ἀδιάλειπτον.

Ἀδιαλώβητον. ἀβλαβές.

Ἀδιάρθρωτον. ἄσημον. ἀτράνωτον.

Ἀδιάσκευον. ἀκόσμητον. ἀνεπιμέλητον. Ὁ δὲ λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον, καὶ καθοπλισμὸν ἀνεπίφαντον, βάδην προσήλαυνεν [9] πρὸς τοὺς πολεμίους.

Ἀδιάστατον. τὸ μήπω διεστηκὸς, μηδὲ διακεκριμένον. Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδιαφορία. ἀμέλεια. χωρὶς παρατηρήσεως. [10] Τὸ δὲ ἀδιάφορον, διχῶς λέγεται. ἅπαξ μὲν, τὸ μήτε πρὸς εὐδαιμονίαν, μήτε πρὸς κακοδαιμονίαν συνεργοῦν· ὡς ἔχει πλοῦτος, δόξα, ὑγεία, ἰσχὺς, καὶ τὰ ὅμοια. ἐνδέχεται γὰρ καὶ χωρὶς τούτων εὐδαιμονεῖν, τῆς ποιᾶς αὐτῶν χρήσεως εὐδαιμονικῆς οὔσης, ἢ κα-

fectis & certamini aſſuetis ductam. Alcæus vero in *Comœdotragœdo* bibulas lucernas ἀδηφάγους vocavit.

Ἀδῄωτον. Non vaſtatum. *Illi vero agrum a vaſtatione immunem habere cupientes, ſe bis mille argenti pondo daturos promiſerunt.*

Ἀδιαβηνή. Adiabene. Hæc regio ſita eſt ante Meſopotamiam, orientem verſus, ultra Tigridem. In ea vero eſt etiam bitumen, quæ Naphtha dicitur. Dicitur autem Adiabene, quod in ipſa plures ſint fluvii, qui tranſitum ejus difficilem reddunt. Illic etiam ſita eſt Ninive. Tantam vero firmitatem ædificiis affert hoc bitumen, ut cum coctis lateribus parviſque lapillis commixtum, quovis ferro validius evadat. Illic etiam eſt Averni oſtium, ex quo dirus halitus exſpirat, adeo ut omne terreſtre animal, omnemque volucrem interimat, ſi forte vel minimus inde odor ad nares eorum pervenerit. Qui ſi ſpargeretur, locus ille non poſſet habitari. Verum recta linea ex faucibus ſurſum exit, & cum paululum aſcendit, rurſus refringitur: quod volucribus in ſublimi volantibus, & pecoribus circum paſcentibus ſaluti eſt. Hinc dicitur Adiabenus.

Ἀδιάδραστον. Inevitabile. *Hujus pœnam qui ſecum animo reputaverit, merito inevitabilem Numinis vindictam horreat.*

Ἀδιάκριτος. Indiſcretus. Dicitur etiam de illis, qui neſciunt quid cuique loco & tempori conveniat, vel qui ſtulte quidvis effutiunt.

Ἀδιάλειπτον. [Perpetuum. Aſſiduum.]

Ἀδιαλώβητον. Illæſum.

Ἀδιάρθρωτον. Inarticulatum. Non perſpicuum.

Ἀδιάσκευον. Incultum. Neglectum. *Ille vero cum cepiſſet equum incultum, & armaturam nullo ornatu inſignem, pedetentim ad hoſtes acceſſit.*

Ἀδιάστατον. Quod nondum eſt diſtinctum, neque diſcretum. Antipho.

Ἀδιαφορία. Indifferentia. Rei alicujus neglectus. Ἀδιάφορον vero, ſive Indifferens, duplici modo accipitur. Uno quidem, cum aliquid nec ad felicitatem nec infelicitatem quicquam conferre dicitur; ut ſunt divitiæ, gloria, bona valetudo, robur, & ſimilia. Licet enim vel ſine iſtis felicem eſſe, cum talis eorum ſit

[Pag. 52. v. Ἀδιαβηνή ——Τοσαύτην δ᾽ ἀσφάλειαν ποιεῖ τοῖς κτ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur apud Dionem in *Trajano*, pag. 347. & ſeq.

---

[1] Ἐν τῷ κωμῳδοτραγῳδῷ] Apud Harpocrationem legitur, ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ.

[2] Τοὺς πότας λύχνους] Apud Ariſtoph. in *Nubib.* p. 126. Strepſiades inquit: Οἴμοι τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον· ubi Scholiaſtes: Πότης. Ἀττικῶς ὁ ταχέως ἀναλίσκων. Vide etiam Suidam v. Πότης λύχνος. 2 Ar. Nub. v. 57.

[3] Ἀδιαβηνή. αὕτη ἡ χ.] Quæ de Adiabena regione hic tradit Suidas, iiſdem pene verbis leguntur etiam apud Codinum de *Origin. Conſtantinopol.* pag. 13. ut vix dubitem, ex eodem auctore utrumque ſua deſcripſiſſe. Præter Codinum cum hoc loco Suidæ conferendus eſt Ammianus Marcellinus lib. XXIII. p. 251. itemque legendi ſunt Salmaſius ad Solinum, pag. 492. Edit. Ultraj. Holſtenius & Berkelius ad Stephanum v. Ἀδιαβηνή; & Lambecius ad modo indicatum locum Codini: a quibus viris doctis omnia prærepta eſſe video, quæ ad locum hunc illuſtrandum dici poterant.

[4] Ἡ λεγομένη Νάφθα] Legenda ſunt quæ de Naptha hac erudite obſervavit Henr. Valeſius ad ſupra laudatum locum Ammiani Marcellini. Vide etiam infra v. Φάρμακον, ubi docemur, Naphtham *Medea oleum* a Græcis vocatam fuiſſe.

[5] Καὶ εἰ ἐσκεδάννυτο, οὐκ ἂν ᾠκίσθη ὁ χῶρος] Hæc deſunt apud Codinum, qui proinde ex hoc loco Suidæ ſupplendus eſt.

[6] Ἀλλὰ καθ' εὐθεῖαν] Apud Codinum legitur, καὶ οὐ καθ' εὐθεῖαν ἐξέρχεται· ὀλίγον δὲ ἀνερχόμενον ἄνεισι καὶ πάλιν ἀντανακλᾶται.

[7] Καὶ τὰ πέριξ νεμόμενα] Poſt iſta verba Codex Vaticanus Codini addit: Λέγει δὲ ὁ Δίων τοιοῦτον ἑωρακέναι ἐν Ἱεραπόλει τῆς Ἀσίας, ὅπερ πάντα τὰ ὀσφραινόμενα φθείρει, πλὴν τῶν εὐνούχων. Lege ibi Lambecium: a quo tamen video prætermiſſum eſſe locum Philoſtrati in *Vita Apollon.* lib. II. c. v. p. 66. qui huc facit. C. x. 758

[8] Ἢ ἀφρόνως φλυαρ.] Idem ſignificat ἀκριτόμυθος apud Homerum Il. B. v. 246. ubi Epithetum iſtud Therſiti tribuitur, cui homini os erat ἀχάλινον, ἀκρατὲς καὶ ἀπύλωτον, ut Comici verbis utar. Ran. 802.

[9] Πρὸς τοὺς πολεμίους] Sic in 2 MSS. exaratum reperi. In prioribus Edit. vero legitur εἰς τοὺς πολεμίους.

[10] Τὸ δὲ ἀδιάφορον διχῶς λ.] Totus hic locus, in quo de rebus indifferentibus diſputatur, ſumptus eſt ex Laertio in Vita Zenonis, lib. VII, Sect. 104. quod miror Wolfio & Porto non ſuboluiſſe.

κοδαικακοδαιμονικῆς. Ἄλλως δὲ λέγεται ἀδιάφορον, τὸ μήτε ὁρμῆς, μήτε ἀφορμῆς κινητικόν, ὡς ἔχει τὸ ἀρτίας ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τρίχας, ἢ περιττάς· ἢ ἐκτεῖναι τὸν δάκτυλον, ἢ συστεῖλαι. Τῶν προτέρων ἀδιαφόρων οὐκ ἔτι οὕτω λεγομένων. Ὁρμῆς γάρ ἐστιν ἐκεῖνα, καὶ ἀφορμῆς κινητικά. Διὸ τὰ μὲν αὐτῶν ἐκλέγεται· τῶν ἑτέρων ἐπίσης ἐχόντων πρὸς αἵρεσιν, καὶ φυγήν. Τῶν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν λέγουσι [1] προηγούμενα, τὰ δὲ, ἀποπροηγούμενα. Προηγούμενα μὲν, τὰ ἔχοντα ἀξίαν. Ἀποπροηγούμενα δὲ, τὰ ἔχοντα ἀναξίαν. Ἀξίαν δὲ, τὴν μέν τινα σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον· ἥτις ἐστὶ περὶ πᾶν ἀγαθόν· τὴν δὲ, εἶναι μέσην τινὰ δύναμιν, ἢ χρείαν [2] συλλαμβανομένην πρὸς τὸν κατὰ φύσιν βίον. ὅμοιον εἰπεῖν, ἥν τινα εἰσφέρεται εἰς τὸν κατὰ φύσιν βίον, πλοῦτος, ὑγεία. [3] τὴν δὲ εὐεξίαν, ἀμοιβὴν δοκιμαστοῦ· ἣν ἂν ὁ ἔμπειρος τῶν πραγμάτων τάξῃ. ὅμοιον εἰπεῖν, [4] ἀμείβεσθαι πυροὺς πρὸς τὰς σὺν ἡμιόνῳ κριθάς. Προηγούμενα μὲν οὖν εἶναι, ἃ καὶ ἀξίαν ἔχειν· οἷον ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν εὐφυΐαν, τέχνην, προκοπήν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν, ζωήν, ὑγείαν, ῥώμην, εὐεξίαν, ἀρτιότητα, κάλλος. ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς, πλοῦτον, δόξαν, εὐγένειαν, καὶ τὰ ὅμοια. Ἀποπροηγούμενα δὲ, ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν, ἀφυΐαν, ἀτεχνίαν, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν, θανατὸν, νόσον, ἀσθένειαν, καχεξίαν, πήρωσιν, αἶσχος, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς, πενίαν, ἀδοξίαν, δυσμένειαν, καὶ τὰ παραπλήσια. Οὔτε δὲ προήχθη, οὔτε ἀποπροήχθη, τὰ μηδετέρως ἔχοντα. Ἔπι τῶν προηγουμένων τὰ μὲν δι' αὐτὰ προῆχθαι· τὰ δὲ δι' ἕτερα· τὰ δὲ, καὶ δι' αὐτὰ, καὶ δι' ἕτερα. δι' αὐτὰ μὲν, εὐφυΐα, προκοπὴ, καὶ τὰ ὅμοια. δι' ἕτερα δὲ, πλοῦτος, εὐγένεια, καὶ τὰ ὅμοια. δι' ἕτερα δὲ, καὶ δι' αὐτὰ, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης. δι' αὐτὰ μὲν, ὅτι κατὰ φύσιν ἐστί. δι' ἕτερα δὲ, ὅτι περιποιεῖ χρείας οὐκ ὀλίγας. Ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ [5] ἀποπροηγούμενον κατὰ τὸν ἐναντίον λόγον.

qualitas, ut pro diverſo uſu vel felicem vel infelicem aliquem reddere queant. Alio vero ſenſu dicuntur ἀδιάφορα, quæ neque appetitum, neque averſationem in nobis excitant: cujuſmodi eſt, pares habere capitis pilos, aut impares; extendere digitum, vel contrahere. Priora enim, quæ diximus, indifferentia haud eodem modo ſe habent, quoniam appetitum & averſationem movent. Inde quædam horum eliguntur: illa vero talia ſunt, ut nihil interſit, ſive ea eligas, ſive aſperneris. Porro, indifferentium quædam *præpoſita* dicunt, quædam *rejecta*. Illa, quæ æſtimationem aliquam habeant: hæc, quæ nullam. Æſtimationem vero vocant, aliam quidem, quæ conferat aliquid ad vitam rationi conſentaneam; eaque ad omne bonorum genus pertinet: aliam vero, vim quandam mediam, ſive utilitatem, quæ vitam ſecundum naturam agendam adjuvet. Quod perinde eſt, ac ſi dicas, quem uſum ad vitam ſecundum naturam degendam conferunt opes & ſanitas. Aliam vero eſſe æſtimationem, compenſationem æſtimatoris, ſive quam peritus rerum æſtimator ſtatuerit. Id autem idem eſt ac ſi dicas, permutare triticum cum hordeo & mulo. Eſſe igitur *præpoſita*, quæ & æſtimationem habeant: ut in iis quidem, quæ ad animum pertinent, naturæ dexteritatem, artem, profectum, & ſimilia. In rebus vero ad corpus pertinentibus, vitam, valetudinem, robur, bonam habitudinem, membrorum integritatem, pulchritudinem. In externis vero, divitias, gloriam, generis nobilitatem, & ſimilia. *Rejecta* vero eſſe, in iis quidem quæ ad animum pertinent, ingenium inhabile, artium imperitiam, & ſimilia. In rebus ad corpus pertinentibus, mortem, morbum, infirmitatem, malam habitudinem, membrorum mutilationem, deformitatem, & ſimilia. In rebus externis vero, paupertatem, nominis obſcuritatem, ignobilitatem, & ſimilia. Neque *præpoſita* vero ſunt, neque *rejecta*, quæ neutro modo ſe habent. Præterea, *præpoſitorum* alia quidem propter ſe ipſa *præpoſita* ſunt; alia vero, propter alia; alia denique, & propter ſe ipſa, & propter alia. Propter ſe ipſa quidem; ingenii dexteritas, profectus, & ſimilia. Propter alia vero; divitiæ, generis nobilitas, & ſimilia. Propter alia denique, & ſe ipſa; robur, ſenſuum vigor, membrorum integritas. Propter ſe ipſa quidem, quia ſecundum naturam ſunt. Propter alia vero, quia non paucas utilitates adferunt. Eodem modo ſe habet & *rejectum*, contraria ratione.

Ἀδιαίτητος. ἀλλότριος. ἀήθης.	Ἀδιαίτητος. Alienus. Inſuetus.
Ἀδιεξίτητον. ἀδιεξέλευστον.	Ἀδιεξίτητον. Tranſitu carens.
Ἀδιή. λύπη.	Ἀδιή. Triſtitia.
Ἀδιήγητον. τὸ μὴ δυνάμενον δι' ὑπερβολὴν κα-	Ἀδιήγητον. Quod propter mali magnitudi-

---

[1] Προηγούμενα, τὰ δὲ ἀποπροηγ.] Lege ex Laertio προηγμένα καὶ ἀποπροηγμένα: & ſic in locis ſequentibus ubi eædem voces occurrunt, quas, Ciceronem ſecutus, Latine verti *præpoſita* & *rejecta*. Quid autem illæ voces apud Stoicos ſignificent notum eſt non ſolum ex hoc loco Suidæ, vel potius Laertii, ſed etiam ex Cicerone, Seneca, Sexto Empirico, & aliis. Veteribus his adde recentiores, Lipſium in Manuductione ad Philoſoph. Stoicam, Diſſert. XXIII. & XXIV. Gatakerum ad Marc. Antoninum lib. III. §. XI. & commentatores ad laudatum locum Laertii.

[2] Συλλαμβανομένην] Apud Laertium legitur συμβαλλομένην.

[3] Τὴν δὲ εὐεξίαν] Corrige ex Laertio, τὴν δ' εἶναι ἀξίαν.

[4] Ἀμείβεσθαι πυροὺς πρὸς τ. σ. ἡμιόνῳ κρ.] Locus eſt obſcurus & ὕπουλος; quem omnes interpretes Laertii ſilentio prætermiſerunt, præter Kuhnium, qui in eo reſtituendo vires ingenii ſui periclitatus eſt, & pro ἡμιόνῳ legendum contendit ἡμιόλῳ vel ἡμιολίᾳ, quæ vox ſeſcuplum ſignificat. Exiſtimat enim pretium tritici habuiſſe rationem ſeſcupli ad pretium hordei, & legitimam compenſationem fuiſſe, ſi e. g. ſex modii tritici cum novem hordei permutarentur. Conjectura iſta viri docti mihi non diſplicet, & in ea acquieſcam, donec melius quid in mentem veniat. Secundum hanc igitur ſententiam locus iſte Laertii ſic vertendus eſt, *permutare triticum cum ſeſcuplo hordei*.

[5] Ἀποπροηγούμενον] In cæteris Edit. male legitur προηγούμενον, pro quo ex Laertio reponendum eſt ἀποπροηγμένον.

κοῦ διηγηθῆναι. Ὥς τ' ἀδιήγητον κακὸν γενέσθαι.

Ἀδικεῖν. αἰτιατικῇ. τὸ βλάπτειν ἑκόντα. Τὸ δὲ μὴ ἀδικεῖσθαι θεὸν ἔνδοξον, καὶ ἐναργές. ὑπ' οὐδενὸς γὰρ θεὸς ἀδικηθήσεται.

+ Epist. ad Roman. I. 18.

Ἀδικία. παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ+, ἡ τῶν εἰδώλων ἀπάτη. Ἐκεῖνοι οὖν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατέχουσιν, ὅσοι τὸ σέβας τοῦ θεοῦ παραπέμπουσιν εἰδώλοις. τὸ δὲ κατεχόντων, ἀντὶ τοῦ φυλαττόντων.

Ἀδικίου.[1] οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δίκης. ἀποτίννυται δὲ τοῦτο ἁπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐννάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ. εἰ δὲ μὴ, διπλοῦν καταβάλλεται.

+ In Polit. X. Vol. II. 609. 610.

Ἀδικία. Πλάτων+ φησὶ τὴν ἀδικίαν νόσον ψυχῆς εἶναι. μηδεμία δὲ νόσος ψυχῆς ὠφέλιμός ἐστι. καὶ οὕτως πᾶσα κακία βλαβερά ἐστι τῷ ἔχοντι αὐτήν. ἡ δὲ ἀδικία, κακία. οὐκοῦν βλαβερόν. ἡ γὰρ ἀδικία καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν ἀδικεῖ, παρ' ὅσον αὕτη σφετερίζεται. ἔστι δὲ καὶ φθαρτική· τοῦτο μὲν τῆς ἐν πόλει κοινωνίας· τοῦτο δὲ τῆς πάσης συναλλαγῆς. Ἐναντία δὲ καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ ἄνθρωποι φύσει κοινωνικοί.

2. Polybius. V.P.76. Hac voce utitur ille etiam IV. 280.

Ἀδικοδοξία. παράλογος λοιδορία. [2]Ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δυνάμενος ἐνεγκεῖν τὴν ἀδικοδοξίαν τῶν ταῦτα λεγόντων.

Ἀδινοί. ἀντὶ τοῦ ἀθρόοι, πάντες. ἢ Ἀδινῶς, οἰκτρῶς. καὶ Ἀδινὸν τὸ ἀθρόον, ἢ [3]γοερόν.

Ἄδιον. τὸ πλάγιον.

Δίοποι. Harpocrat. V. Διοπτεύων.

Ἀδίοπον. ἄναρχον. ἀφύλακτον. ἀπὸ τοῦ διέπω. Δίοποι γὰρ ἐλέγοντο οἱ τῆς νεὼς φύλακες.

Αδιόριστον. τὸ ἀδιαχώριστον.

Ἀδμεύειν.[4] ὑγιαίνειν.

Ἀδμήτης.[5] ὁ ἀδάμαστος. Ἀδμῆτις δὲ γυνὴ, διὰ τοῦ ἰῶτα.

Ἄδμητος. ὄνομα κύριον.

6. Arist. Equit. 1231.

Ἀδμήτου[6] μέλος, καὶ [7]Ἁρμοδίου. [8]ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων. τοιαῦτα μὲν γὰρ καὶ τὰ σκολιὰ λεγόμενα.

Ἀδμωλεῖν. ἀγνοεῖν. ἢ ἀγνωμονεῖν. ἀκηδιᾶν.

o Callimachus. V. I. p. 552. Fr. 338. ubi Ἀδμολία legitur ex Etym. M.

Ἀδμωλία. ἡ ἄγνοια παρὰ Καλλιμάχῳ. καὶ Ἀδμωλεὶ, χωρὶς δόλου, ἢ δουλείας. καὶ Ἀδμωλῶ, τὸ ἀκηδιῶ.

Ἄδμωνι τῷ Μιτυληναίῳ.

9. P. 217.

Ἀδνούμιον.[9] ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις. οἱ δὲ Ἀνουμῖνος, τὸ ἀδνούμιον.

nem narrari non poteſt. *Ita ut malum verbis exprimi non poſſet.*

Ἀδικεῖν. Accuſativo. Dicitur de eo, qui prudens & volens alterum lædit. *Quod autem Deus lædi non poſſit, clarum & perſpicuum eſt. A nullo enim Deus lædetur.*

Ἀδικία. Apud Apoſtolum ſignificat fallacem Idolorum culturam. Illi enim veritatem in injuſtitia detinent, qui cultum Deo debitum ad Idola transferunt. Κατεχόντων vero dictum eſt pro φυλαττόντων.

Ἀδικίου. Idem quod ἀδικήματος. Eſt autem actionis nomen, ſecundum quam ſimplum ſolvitur, ſi ante nonam Prytaniam redditum fuerit; ſin ſecus, duplum.

Ἀδικία. [Injuſtitia.] Plato dicit, injuſtitiam eſſe morbum animi. Nullus vero morbus animi eſt utilis. Quare omne vitium noxium eſt habenti. Injuſtitia autem eſt vitium. Ergo eſt noxia. Injuſtitia enim ipſam etiam naturam lædit, quatenus aliena injuſte ſibi vendicat. Deſtruit etiam partim quidem ſocietatem civilem, partim vero contractus omnes. Eſt etiam contraria naturæ hominum: quoniam illi natura ſocietatem amant.

Ἀδικοδοξία. Abſurdum convicium. *Cum autem Imperator injuſtam maledicentiam ferre non poſſet illorum, qui hæc dicebant.*

Ἀδινοί. Conferti. Frequentes. Omnes. Vel Ἀδινῶς, Miſerabiliter. Et Ἀδινὸν, Confertum, vel Luctuoſum.

Ἄδιον. Obliquum.

Ἀδίοπον. Rectore carens. Incuſtoditum. A διέπω. Δίοποι enim navis cuſtodes vocabantur.

Ἀδιόριστον. Indiſtinctum.

Ἀδμεύειν. Valere.

Ἀδμήτης. Jugo non ſubactus. Ἀδμῆτις vero per ι de fœmina dicitur.

Ἄδμητος. Admetus. Nomen proprium.

Ἀδμήτου μέλ. Admeti & Harmodii cantilena. De rebus, quæ ſunt faciles. Talia enim ſunt carmina, quæ σκολιὰ vocantur.

Ἀδμωλεῖν. Ignorare. Imperitum eſſe. Item, Dolore affici.

Ἀδμωλία. Ignorantia apud Callimachum. Et Ἀδμωλεί. Sine dolo, vel ſervitute. Et Ἀδμωλῶ. Dolore afficior.

Ἄδμωνι. Admoni Mitylenæo.

Ἀδνούμιον. Deſcriptio nominum apud Romanos. Alii vero idem Ἀνουμῖνος vocant.

---

[1] Ἀδικίου] Vide Harpocrationem & Etymologum.

[2] Ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valeſius p. 212. Excerptor. Peireſc.

[3] Ἢ γοερόν] Vid. Homer. Il Σ. 316. Χ. 430. & ibi Scholiaſtam.

[4] Ἀδμεύειν. ὑγ.] Sic etiam Etymologus. Apud Heſychium vero legimus, Ἀδμαίνειν. ὑγιαίνειν, ζῆν. In MSS. vox iſta deeſt.

[5] Ἀδμήτης. ὁ ἀδάμ.] Unus MS. Pariſ. poſt hunc articulum addit, Ἀδμισσιονάλιος. ὁ τῶν Σιλεντιαρίων πρῶτος· quæ etiam legi in MS. Romano, Illuſtriſſ. Pearſonius in notula ad marginem Suidæ ſui monet. Eſt autem Ἀδμισσιονάλιος Latine *Admiſſionalis*, cujus quænam in aula Conſtantinopolitana olim fuerit dignitas ſatis hic declaratur ex eo, quod Silentiariorum primus fuiſſe dicatur. Quodnam enim fuerit ἀξίωμα Silentiariorum, plures viri docti abunde docuerunt, nec id ignorare poterunt, qui vel Meurſii vel Ducangii Gloſſarium inſpicere voluerint.

[6] Ἀδμήτου μέλος] Vide Zenobium, qui fabulam de Admeto, quæ proverbio huic locum dedit, prolixe narrat. Significat hic autem Ἀδμήτου μέλος ſcolium, ſive carmen convivale, in Admetum cani ſolitum, cujus mentio fit apud Ariſtophanem *Veſpis* p. 519. V. 1231 his verbis: Ἀδμήτου λόγον ὦ 'ταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει. Vide ad locum illum Scholiaſtam, cujus verba brevitatis gratia non adduco.

[7] Ἁρμοδίου] Vide infra v. Ἁρμόδιοι.

[8] Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων] Infra v. Ἁρμόδιοι contraria affertur explicatio, ἐπὶ τῶν δυσκόλων; ubi vide quæ notavimus. Priori autem interpretationi favent ea, quæ leguntur apud Schol. Ariſtoph. loco paulo ante laudato: Ἔνιοι δέ φασιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκολιὰ τὰ παροίνια μέλη. Ἁπλᾶ γὰρ αὐτὰ ἐχρῆν εἶναι καὶ εὔκολα, ὡς παρὰ πότον ᾀδόμενα.

[9] Ἀδνούμιον] De ſignificatione hujus vocis abunde egerunt Meurſius & Ducangius in Gloſſariis, quos vide.

Ἀδόκητον. διεψευσμένον. Δεδιὼς μὴ ἀφυλάκτοις αὐτοῖς ἐπιπέσοιεν· ὃ δὴ οὐκ ἀδόκητον ἐγεγόνει. ἐπεὶ καὶ λῃστήριον αὐτῶν προὐβέβαινε. καὶ Ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος.

Ἀδοκίμαστος. [1] Δοκιμασθῆναι λέγεται εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. Ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. Λυσίας οὕτως.

Ἀδόκιμος. ἀδοκίμαστος.

φ Ἀδολεσχία. ἀκαιρεία. [2] Φλυαρεία. συνέχεια. Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α. Ἀδολεσχία δὲ παρὰ τῇ Γραφῇ, ἡ συνεχὴς μελέτη. καὶ Ἀδολεσχήσω, ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς μελετήσω.

Ἀδόλως. ἁπλῶς. ἀληθῶς. τὸ δὲ ψεῦδος περιπεπλεγμένον, καὶ δόλου μεστόν.

Ἀδόνητον. ἀσάλευτον.

Ἀδοξεῖται. οὐ τιμᾶται. οὐκ ἀποδεκτόν ἐστι [3] τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις ἄνευ παραγγέλματος. ἀδοξεῖται γάρ.

Ἀδοξότατα. τὰ παράδοξα. τὰ ἀδύνατα παρὰ Ἀριστοτέλει. ἔστι δὲ παράδοξα τὰ τοῖς ἐνδόξοις ἐναντία, ἃ οὐ πάντως ἤδη καὶ ἀδύνατά ἐστι.

Ἀδορατία. ἡ 2 ἀστρατία. κυρίως δὲ, ἡ 1 ἀργία.

Ἀδωρότατος. ὁ μὴ δωρολήπτης ὤν.

Ἀδορεί. ἀνεκδαρτί.

Ἄδορος. κώρυκος. καὶ Ἄδορον, τὸ ἀνέκδαρτον. καὶ Ἀδόροις, ἀνεκδάρτοις.

Ἀδδώ. ὄνομα κύριον.

Ἄδου κυνῆν. ἐστὶν [4] ἐν τῷ Κυνῆ.

Ἀδωναΐ. Ἑβραϊστί.

Ἀδωναῖος. [5] ὁ ὑπὸ τὸν ᾅδην.

Ἀδώνειοι [6] καρποί. λέγονται οἱ μετέωροι κῆποι.

Ἀδωνία. [7] συνεσταλμένως. [8] Ἀδωνίαν ἄγομεν, καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν. Φερεκράτης. Καλοῦσι καὶ τὸ εἴδωλον τοῦ Ἀδώνιδος, Ἀδώνιον. καὶ [9] Ἀδωνίδειος o καρπός, ὁ τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις. Ἀδώνιδος. ὄνομα κύριον. Καὶ πένθος ἦν ἱερόν, [10] οἷον ἐν Λιβάνῳ τὸ ἐπ' Ἀδώνιδι καὶ [11] Βύβλῳ.

Ἀδόκητον. Quod [expectationem] fefellit. *Metuens ne in ipſos incautos irruerent. Quod profecto haud inexpectatum fuit, quia latronum manus ipſos præceſſerat.* Et Ἀδόκητος. Inexpectatus.

Ἀδοκίμαστος. [Non probatus.] Δοκιμασθῆναι dicitur in virorum album referri. Ἀδοκίμαστος qui in album nondum relatus eſt. Sic Lyſias.

φ Lysias κατὰ Ἀλκιβιάδου λ. p. 246. et περὶ τῆς Εὐάνδρου δοκιμασ. p. 439

Ἀδόκιμος. Non probatus.

Ἀδολεσχία. Intempeſtiva loquacitas. Garrulitas continua. Attici producunt τὸ ά. Sed in Sacra Scriptura Ἀδολεσχία vocatur aſſidua meditatio. Et Ἀδολεσχήσω, aſſidue meditabor.

φ alludit ad Ar. Nub. 1482.

Ἀδόλως. Simpliciter. Vere. Mendacium enim eſt perplexum, & doli plenum.

Ἀδόνητον. Inconcuſſum.

Ἀδοξεῖται. Non habetur in pretio. Non probatur. *Apud Romanos abſque præcepto Ducis hoſtem vincere nulla in laude ponitur.*

Ἀδοξότατα. Apud Ariſtotelem ſic vocantur paradoxa, & quæ fieri nequeunt. Paradoxa autem appellantur, quæ iis, quæ vulgo creduntur, ſunt contraria, & quæ non omnino talia ſunt, ut fieri non poſſint.

f. ἀηθη

Ἀδορατία. Ceſſatio a militia. Proprie vero, otium.

1. 2. Hæ voces transponendæ videntur.

Ἀδωρότατος. Qui donis corrumpi non poteſt.

Ἀδορεί. Sine excoriatione.

Ἄδορος. Saccus. Uter. Et Ἄδορον. Non excoriatum. Et Ἀδόροις. Non excoriatis.

Ἀδδώ. Addo. Nomen proprium.

Ἄδου κυνῆν. Orci galeam. Eſt in voce Κυνῆ.

4 Leg. ἐστὶν ἐν τῷ Ἄϊδος Κυνῆ. ubi multa de hoc Proverbio.

Ἀδωναΐ. Hebraice [Dominus].

Ἀδωναῖος. Qui eſt ſub Orco.

Ἀδώνειοι καρποί. [Adonii fructus.] Penſiles horti ſic vocantur.

6 Pro καρποὶ, nescio an Doricè, κᾶπποι, ut in Theocr. ιε'. 113.

Ἀδωνία. Contracte. *Adonia celebramus, & Adonidem lugemus.* Pherecrates. Simulacrum quoque Adonidis vocant Adonium. Et fructus Adonius, i. e. Adonidis.

o κᾶπος

Ἄδωνις. Ἀδώνιδος. Nomen proprium. *Erat autem ſacer luctus, qualis eſt is, qui in Libano & urbe Byblo Adonidis gratia inſtituitur.*

---

[1] Ἀδοκίμαστος] Ex Harpocratione, quem cum Suida confer. Vide etiam infra v. Δοκιμασθείς.

[2] Φλυαρεία. συνέχεια] Legendum eſt, φλυαρείας συνέχεια, vel φλυαρεία συνεχὴς, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[3] Τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμ.] Hoc fragmentum Caſaubonus ad Polybium refert: in quo vir doctiſſimus fallitur. Sunt enim verba Joſephi *de Bello Judaico* lib. VI. p. 912. ubi locus iſte ſic legitur: Ὅτι καὶ τὸ νικᾶν παρὰ Ῥωμαίοις δίχα παραγγέλματος ἀδοξεῖται. Unde apparet, præcedentia illa, οὐκ ἀποδεκτόν ἐστι, eſſe verba ipſius Suidæ, quibus vocem Ἀδοξεῖται interpretatur; non autem partem fragmenti ex alio quodam ſcriptore deprompti, ut Caſaubonus & Portus putarunt.

[4] Ἐστιν ἐν τῷ Κυνῆ] Sed ibi nihil de hoc proverbio reperias.

[5] Ἀδωναῖος] Pro Ἀϊδωναῖος. Ἀϊδωνεὺς enim idem eſt quod Ἅδης, i. e. Infernus vel Orcus. Vide Etymol. M. v. Ἀϊδωνεύς.

[6] Ἀδώνειοι καρποί] Legendum eſt Ἀδώνειοι κῆποι, ut Portus quoque ad hunc locum recte monuit.

[7] Ἀδωνία] Imo potius Ἀδώνια, quod eſt nomen feſti, in honorem & memoriam Adonidis olim celebrati.

[8] Ἀδωνίαν ἄγομεν] Verſus hic Iambicus ita conſtituendus & legendus eſt, Ἀδώνι' ἄγομεν καὶ τὸν Ἄδωνιν κλάομεν. Sic enim metri ratio ei conſtabit.

[9] Ἀδωνίδειος καρπός] Sic ex 2 MSS. locum hunc reſtitui. Ante enim legebatur Ἀδώνιδος καρπός.

[10] Οἷον] Hanc vocem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. Deeſt enim in prioribus Edit. Portus in loco hoc explicando fruſtra ſeſe torſit, quod putaret, verba illa, καὶ πένθος ἦν ἱερόν, & quæ ſequuntur, eſſe notam ipſius Suidæ, cum ſint fragmentum auctoris cujuſdam anonymi, ut attentus lector facile animadvertet.

[11] Βύβλῳ] Cave cum Wolfio putes τὸ Βύβλος hic eſſe nomen proprium hominis, cujus gratia luctus aliquis a veteribus fuerit inſtitutus: ſed hæc ita cape, ut in verſione expreſſimus. Adonidem enim in urbe Byblo olim lugeri ſolitum fuiſſe expreſſe teſtatur Lucianus *de Dea Syria*, p. 1058. his verbis: Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ καὶ ὄργια ἐς ΑΔΩΝΙΝ ἐπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ Ὄργια. Λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ ἐς μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος, καὶ ΘΡΗΝΕΟΥΣΙ, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα ΠΕΝΘΕΑ ἀνὰ τὴν χώρην ἵσταται. Idem etiam teſtatur Procopius Gazæus in Eſaiam cap. XVII.

+ Videntur hæc esse Pausaniæ verba. Conf. Adag. p. 410.

Ἀδώνιδος [1] κῆποι. ἐκ θριδάκων καὶ μαράθρων, ἅπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. χρῶνται δ' ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων τῇ παροιμίᾳ.

Ἀδώνιδος κῆπος. ἐπὶ τῶν ἀώρων, καὶ ὀλιγοχρονίων, καὶ μὴ ἐρριζωμένων.

Ἄδων τὴν σπιθαμὴν τοῦ βίου πρὸς ἄνηθον. ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροψύχων.

Ἄδωρα. κακόδωρα. τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. [2] Σοφοκλῆς·

3. Soph. Ajax. 665. et Schol.

Ἐχθρῶν [3] ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Ὁ δὲ νοῦς, ὅτι μηδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίεσθαι ἔχειν. τῶν δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάχιστα. καὶ Αἰλιανός· Λαβόντες ἑκάτερος [4] τῆς κόρης τὴν ἄδωρον μοῖραν, ἐν τῷ ἑαυτῶν λέχει, Τραγικὸς ἂν εἶπε ποιητής, ἑαυτοὺς κατέσφαξαν.

9. δωρεαν

Ἀδωρεός. πόλις.

Ἀδραμύττιον. οὕτως Εὔπολις. καὶ Ἀδραμυτηνός. ὁ [5] δὲ Θουκυδίδης, Ἀτραμύττειον.

Ἀδρανές. ἀσθενές. καὶ Ἀδρανία, διὰ τοῦ ι, ἀδυναμία. ἀσθένεια. ἐν Ἐπιγράμματι·

7. Toup. Vol. I. p. 19 "qui legit τὸν πλοῦν in sec. Epigr." quod est Leonidæ Tarentini, in V. I. p. 221. Analect. Brunck. qui Toupii emendationem in textu dedit.

Ἄνθετο [6] δειμαίνων γήραος ἀδρανίην.

καὶ αὖθις·

Ἐπεὶ [7] παρενήξατο τὸ πλεῦν
Ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.

7

Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα ποταμοῦ. Ἀδράνεια δέ, διφθόγγον, ἀπὸ τοῦ ἀδρανὴς ἀρσενικοῦ.

Ἀδράστεια Νέμεσις. ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. Ἀδράστεια αὐτῷ Νέμεσις τιμωρὸς ὑπερόγκων καὶ ἀχαλίνων λόγων ἠκολούθησεν. Ἀδράστεια οὖν Νέμεσις, ἀπὸ Ἀδράστου. ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων. Τῶν γὰρ [8] ἀπογόνων, Θηβαίοις ἐπιστρατευσάντων, μόνος Αἰγιαλεὺς ἀπώλετο Ἀδράστου παῖς.

Æschylus et Sophocles fabulam docuere, cui titulus Ἐπιγόνοι.

Ἀδράστεια. [9] οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει λέγουσι· λαβεῖν δὲ τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ παλαιοῦ, νεμεσηθέντος ἐφ' οἷς τ

Ἀδώνιδος κῆποι. Adonidis horti, ex lactucis & fœniculo conſtabant, quæ in teſtis ſeminabant. Hoc autem proverbio utuntur de rebus levibus, & quibus nihil ſolidi ſubeſt.

Ἀδώνιδος κῆπος. Adonidis hortus. De rebus immaturis, & exigui temporis, & quæ non egerunt altas radices, dicitur.

Ἄδων τὴν σπ. Cantans vitæ ſpithamam ad anethum. De tenacibus & ſordidis dicitur.

Ἄδωρα. Mala dona. Dona, quæ in alicujus perniciem dantur. Sophocles:

Inimicorum dona pernitioſa ſunt, & minime utilia.

Senſus autem eſt, ne maxima quidem inimicorum dona expetenda eſſe: amicorum vero vel minima. Item Ælianus: *Accipientes uterque infauſtum puellæ munus ſuo ſe in lecto, ut Tragicus aliquis Poeta diceret, jugularunt.*

Ἀδωρεός. Urbs.

Ἀδραμύττιον. Adramytium. Sic Eupolis. Et Adramytenus. At Thucydides, Atramyttium.

Ἀδρανές. Infirmum. Et Ἀδρανία, per ι, infirmitas. Imbecillitas. In Epigrammate:

Hæc dedicavit, formidans ſenectutis imbecillitatem.

Et rurſus:

Poſtquam præteriit majorem partem
Pubertatis, & ſenectutis imbecillitate conſtrictus eſt.

Significat etiam nomen fluvii. Ἀδράνεια vero per diphthongum, a maſculino Ἀδρανής.

Ἀδράστεια. Adraſtia Nemeſis. Quam nullus vitare poteſt. *Adraſtia Nemeſis ultrix ſuperborum & immoderatorum verborum ipſum ſecuta eſt.* (Adraſtia igitur Nemeſis dicta eſt ab Adraſto.) Dicitur hoc de illis, qui prius quidem felici rerum ſucceſſu utentes, poſtea in calamitates incidunt. Ex Epigonis enim, qui Thebanis bellum intulerunt, ſolus periit Ægialeus, Adraſti filius.

Ἀδράστεια. Adraſtia. Nonnulli aiunt Adraſtiam & Nemeſin eandem eſſe: nomen vero accepiſſe a quodam Adraſto Rege: vel ab il-

---

1. Vid. Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου.

[1] Ἀδώνιδος κῆποι] Horti, qui Adonidis vocabantur, erant portatiles, & in teſtis, vel vaſibus fictilibus, pompæ gratia circumferri ſolebant. Conſtabant autem potiſſimum ex lactucis, ut hic Suidas, & alii Scriptores teſtantur: cujus rei rationem docet Heſychius v. Ἀδώνιδος κῆποι. Plura hac de re lege apud Meurſium *Græc. Feriat.* v. Ἀδώνια.

[2] Σοφοκλῆς] In *Aj. Flagellif.* p. 40. ut Portus obſervavit.

[3] Ἄδωρα δῶρα] Locum hunc Sophoclis reſpexit Theophyl. Simocatta, lib. VII. c. XV. ubi ait: Ὁ δὲ Χαγᾶνος δυσωνασχέτως εἶχε τὰ βασιλικὰ καταδέξασθαι δῶρα, μονονουχὶ τὸ τῆς Τραγῳδίας ἐπιφθεγγόμενος· Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. i. e. *Chaganus vero Imperatoria dona accipere gravabatur, tantum non illud e Tragœdia occinens: Hoſtium dona non dona, nec utilia ſunt.* Ἄδωρα δῶρα autem eleganter dictum eſt, ut μήτηρ ἀμήτωρ, apud Sophocl. *Electr.* p. 131. Ὕπνος ἄϋπνος, apud eundem Soph. *Philoct.* p. 414. v. 2. Ἄχαρις χάρις, in Epigramm. Leonidæ Anthol. lib. 1. p. 6. Κόσμος ἄκοσμος, in Epigr. Antipatri Anthol. lib. 1. p 7. Ἄπολις πόλις, in alio Epigrammate Anthol. lib. 1. p. 151. Γάμος ἄγαμος, infra v. Ἄθυτος, & v. Διαξαίνειν: aliaque multa hujus generis.

[4] Τῆς κόρης τὴν ἄδωρον μοῖραν] Verba hæc obſcura ſunt, nec illuſtrari a nobis poſſunt, quoniam integer Æliani locus hodie non exſtat.

(2) quod in Brunckii Anal. omittitur.

[5] Ὁ δὲ Θουκυδίδης] Lib. v. cap. 1. & lib. VIII. c. CVIII.

[6] Ἄνθετο δειμαίνων γ.] Eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum publici juris fecit Salmaſius ad Solinum, pag. 699. (2) +

+ Leonidæ Tarentini.

[7] Ἐπεὶ παρενήξατο τὸ π.] Eſt pars Epigrammatis, quod quia nondum a quoquam editum eſſe memini, integrum ex Anthologia MS. hic exhibebo:

Ἀστεμφῆ ποδάγρην, καὶ δούνακας αἰθυκτῆρας,
Καὶ λίνα, καὶ γυρὸν τοῦτο λαγωβόλον,
Ἰοδόκην, καὶ τοῦτον ἐπ' ὄρτυγι πετρανθέντα
Αὐλὸν, καὶ πλωτῶν εὔπλεκες ἀμφίβολον,
Ἑρμείῃ Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
Ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται.
Immotam pedicam, & ſagittas veloces,
Et retia, & curvum telum, quo lepores petuntur,
Pharetram, & hanc coturnicis capiendæ gratia perforatam
Tibiam, & aquatilium bene plexum rete
Mercurio Soſippus [dedicavit] poſtquam præteriit
Pubertatem, & ſenectutis infirmitate conſtrictus eſt.

In ultimo diſticho mihi non placet illud τὸ πλεῦν ἥβης, quoniam non convenit de ſene dicere, eum majorem partem pubertatis præteriiſſe, cum totam utique pubertatem exceſſiſſe neceſſe ſit eum qui tali nomine appellandus eſt. Quare alii, quibus plus otii eſt, videant, quomodo loci iſtius ſenſui conſuli poſſit.

[8] Ἀπογόνων] Recte Portus monuit, legendum hic eſſe Ἐπιγόνων: quo nomine appellabantur apud Græcos liberi illorum Argivorum, qui in bello ab Adraſto Thebanis illato occubuerant. Res nota eſt ex Pauſania aliiſque ſcriptoribus.

[9] Ἀδράστεια. οἱ μὲν τ.] Eadem leguntur apud Harpocrationem h. v. Multa etiam de Adraſtia habet Euſtath. ad Il. B. p. 355. quæ cum hoc loco Suidæ conferenda ſunt. Nec abs re erit legere, quæ hanc in rem notavit Henr. Stephanus ad Adagia Eraſmi, p. 17.

Θηβαίων κατηλαζονεύσατο, ἱδρυσαμένων ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προσηγορεύθη Ἀδράστεια. Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμιν φησὶν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, [1] ὡς ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος λέγει·

Ἔστι [2] δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχεν. βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον.

…cupin Menandri Ind Ἔνιοι μέντοι, ὡς μὴ διαφέρουσαν συγκαταλέγουσιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος, καὶ Νικόστρατος.

Ἀδραστίδης. ὄνομα κύριον.

Ἀδραστίνη. ἡ τοῦ Ἀδράστου θυγάτηρ.

Ἄδρασις. ἡ ἀπραξία.

…n Cassius. …69. 3. Vol. II. p. 1151.

Ἀδριανός. [3] βασιλεὺς Ῥωμαίων. ἦν δὲ τὸ γένος βουλευτοῦ πατρὸς ἐστρατηγηκότος Ἄφρου. οὕτω γὰρ ὠνομάζετο. Φύσει δὲ φιλόλογος ἦν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ, καί τινα πεζὰ, καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε. Φιλοτιμίᾳ τε γὰρ [4] ἀπλήστως ἐχρῆτο, καὶ κατὰ τοῦτο καὶ τἄλλα πάντα, καὶ τὰ βραχύτατα ἐπετήδευε. καὶ γὰρ ἔπλασε, καὶ ἔγραφε, καὶ οὐδὲν ὅ, τι οὐ καὶ εἰρηνικὸν καὶ πολεμικὸν καὶ βασιλικὸν καὶ ἰδιωτικὸν εἰδέναι ἔλεγε. Καὶ τοῦτο μὲν οὐδέν πω τοὺς ἀνθρώπους ἔβλαπτεν. ὁ γὰρ δὴ φθόνος αὐτοῦ δεινότατος ἐς πάντας τούς τινι [5] προέχοντας, ὧν πολλοὺς μὲν καθεῖλε, συχνοὺς δὲ ἀπώλεσε. Βουλόμενος γὰρ πάντων ἐν πᾶσι περιεῖναι, ἐμίσει τοὺς ἔν τινι ὑπεραίροντας. κἀκ τούτου καὶ [6] τὸν Γαλάτην Φαβωρῖνον, τόν τε Διονύσιον τὸν Μιλήσιον τοὺς σοφιστὰς, καταλύειν ἐπεχείρει, τοῖς τε ἄλλοις, καὶ μάλιστα τῷ τοὺς ἀνταγωνιστὰς σφῶν ἐξαίρειν· τοὺς μὲν, μηδενὸς, τοὺς δὲ, βραχυτάτου τινὸς ἀξίους ὄντας. Vol II. p. 1150. † Οὗτος ἐν ἐπιστολῇ ἔγραψε τά τε ἄλλα μεγαλοφρονησάμενος, [7] καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν ἔξω δημοσίων συμφερόντων ποιήσειν, μήτε βουλευτήν τινα ἀποσφάξειν, καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῷ, ἂν καὶ ὁποιοῦν αὐτῶν ἐκβῇ, προσεπαρασάμενος. ἀλλ' ὅμως διεβλήθη εἰς πολλά. † [8] Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντυχεῖν, καὶ ἐπήνθει τις αὐτῷ χάρις, τῇ τε Λατίνων καὶ Ἑλλήνων γλώττῃ ἄριστα χρώμενος· οὐ μὴν ἐπὶ πρᾳότητι τρόπων ἄγαν ἐθαυμάζετο. περί τε τὴν τῶν δημοσίων χρημάτων ἐσπουδακὼς ἄθροισιν. II. p. 1153. † Οὗτος [9] φύσει τοιοῦτος ἦν, ὥστε μὴ μόνον τοῖς

lo antiquo Adraſto, qui in Nemeſis indignationem inciderat ob jactantiam adverſus Thebanos, qui Nemeſi templum exſtruxerant, quod poſtea vocatum eſt Adraſtia. Demetrius vero Scepſius ait, Adraſtiam eſſe Dianam, ſic vocatam ab Adraſto, qui ei templum conſecraverat. Antimachus vero ait:

Eſt autem Nemeſis magna Dea, cui imperium in omnia
A Diis datum eſt. Aram vero ei erexit primus
Adraſtus juxta fluvium [+*Æſepum.*]

Quidam illam eandem cum Nemeſi ſtatuunt, ut Menander & Nicoſtratus.

+Aſopum. Mauſſac. in Harpocr. V. Ἀδράστειαν. ſed male. Αἰσήποιο ὕδωρ. Hom. Il. β'. 825. Troadis flumen fuit. Apoll. Rh. I. 1115. et Schol. Schellenberg. in fr. Antimachi. 71.

Ἀδραστίδης. Adraſtides. Nomen proprium.

Ἀδραστίνη. Adraſtine. Adraſti filia.

Ἄδρασις. Vacuitas a negotiis.

Ἀδριανός. Adrianus, Romanorum Imperator, filius fuit, quod ad gentem attinet, viri Senatoris & Prætorii, nomine Afri. Natura fuit doctrinæ & utriuſque linguæ amans, & ſcripta quædam oratione ſoluta, & omnis generis poemata reliquit. Nam ſupra modum laudis & honoris erat cupidus: unde fiebat, ut omnibus, etiam minutiſſimis, operam daret. Nam & fingebat & pingebat, & nullum erat ſtudium, vel ad pacem, vel ad bellum, vel ad Regem, vel privatum ſpectans, quod non ſcire ſe profiteretur. Et hoc quidem nihil incommodabat hominibus. Sed ſumma invidia proſequens omnes, qui in aliqua re excellebant, multos eorum depreſſit, multoſque occidit. Nam cum vellet omnes in omnibus ſuperare, viros in aliquo ſtudio præſtantes oderat. Hinc & Phavorinum Gallum, & Dionyſium Mileſium Rhetores opprimere ſtudebat, cum aliis modis, tum vero adverſariis eorum, hominibus partim nullius, partim minimi pretii, extollendis. † Hic in epiſtola quadam, tum alia magnifice jactans, tum etiam jurejurando fidem ſuam adſtringens ſcripſit, ſe neque quicquam facturum, quod Reip. non conduceret, neque Senatorem quenquam interfecturum: exitium ſibi imprecans, ſi ſecus egiſſet. Nihilominus multa ei crimini data ſunt. † Hic in colloquiis erat ſuavis, & gratia quædam in vultu ejus eminebat, Latinamque & Græcam linguam optime callebat. Non tamen magnam clementiæ laudem adeptus eſt: & coacervandæ publicæ pecuniæ fuit ſtudioſus. † Hic eo fuit ingenio, ut non

---

[1] Ὡς ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην] Sic etiam apud Harpocrationem. Sed meo quidem judicio locus iſte non ſatis integer nec ſanus eſt: quem proinde ex Euſtathio ſic reſtituendum putem: ἀπὸ Ἀδράστου Μυσοῦ, ἱδρυσαμένου αὐτῆς ἱερόν.

[2] Ἔστι δέ τις Νέμεσις μ.] Iidem verſus de Adraſtia, vel Nemeſi, leguntur etiam apud Harpocrationem h. v. Strabonem lib. XIII. p. 588. & Euſtath. ad Homer. loco paulo ante laudato; ex quibus poſt ποταμοῖο παρὰ ῥόον, addendum eſt +Αἰσήποιο Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

…ποιο leg. …Mauſſac. in …cr. in V. ſed …d agens. —

[3] Ἀδριανός. βασ. Ῥωμ.] Vide Collectanea Conſtantini Porphyrog. *de Virtutibus & Vitiis*, pag. 713. ubi inter Excerpta ex Dione omnia pene αὐτολεξεὶ ea leguntur, quæ Suidas hic de Adriano tradit. Solet autem Suidas non raro illorum Collectaneorum ſcrinia compilare: unde dubium non eſt, quin & hunc locum inde deprompſerit. Ex ipſo enim Dione hæc eum non deſcripſiſſe ſatis patet ex eo, quod non alia excerpſerit, quam quæ apud Conſtantinum leguntur.

[4] Ἀπλήστως] Apud Conſtantinum in Excerptis Peireſc. & Xiphilinum rectius legitur ἀπλήστῳ.

[5] Προέχοντας] Lectionem hanc ex MSS. revocavi, quam etiam agnoſcunt Excerpta Conſtantini; itemque Xiphilinus, epitomator Dionis, cujus hæc de Adriano ſunt verba: Ἐκ τούτου καὶ τῶν ἔν τινι προεχόντων πολλοὺς μὲν καθεῖλε &c. In prioribus Edit. inepte legitur προσέχοντας.

[6] Τὸν Γαλάτην Φαβωρῖνον] Erat enim τῶν Ἑσπερίων Γαλατῶν, Ἀρελάτου πόλεως, i. e. *Occidentalis Gallus, Arelatenſis*, teſte Philoſtrato lib. I. *de Vit. Sophiſt.* Philoſtr. Vit. Soph. I. 8. p. 489.

[7] Καὶ ἐπομόσας, μήτε τι τῶν ἔξω δημοσίων] Locum hunc partim ex MSS. partim ex Collectaneis Conſtantini in integrum reſtitui, qui in cæteris Edit. duobus mendis obſcuratus eſt. Nam & pro ἐπομόσας legitur ἀπομόσας, & vox ἔξω prorſus omiſſa eſt, in qua tamen totius ſenſus cardo vertitur.

[8] Οὗτος ἦν ἡδὺς μὲν ἐντ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad ἐσπουδακὼς ἄθροισιν, ſunt verba Johannis Antiocheni apud Conſtantinum in Excerptis Peireſc. p. 818. unde ea Suidas deprompſit.

[9] Οὗτος φύσει τοιοῦτος ἦν] Hæc ſunt Dionis, ut diſcimus ex Xiphilino & Collectaneis Conſtantini, pag. 713.

ζῶσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τετελευτηκόσι φθονεῖν. Τὸν γοῦν Ὅμηρον καταλύων, Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆγεν, οὗ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Ἠτιῶντο μὲν δὴ ταῦτά τε αὐτοῦ, καὶ τὸ πάνυ ἀκριβές, τό, τε περίεργον καὶ [1] πολυπράγμον. ἐθεράπευε δὲ αὐτὰ καὶ ἀνελάμβανε, τῇ τε ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ, καὶ προνοίᾳ, καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ δεξιότητι, καὶ τῷ μή τέ τινα πόλεμον ταράξαι, καὶ τοὺς ὄντας παῦσαι· μή τέ τινα χρήματα ἀδίκως ἀφελέσθαι, καὶ πολλοῖς πολλὰ καὶ [2] δήμοις καὶ ἰδιώταις χαρίσασθαι. † Ἦν δὲ περιεργότατος, καὶ μαντείαις καὶ μαγγανείαις παντοδαπαῖς ἐχρῆτο. παιδικά τε αὐτῷ ἐγεγόνει Ἀντίνοός τις· ἔκτισε δὲ πόλιν καὶ συνῴκισεν, ἀπ' αὐτοῦ τε ὠνόμασε. [3] καί τινα ὁρῶντα Ἀντίνοον λέγειν. † Οὗτος [4] ἐς Παννονίαν ἀφίκετο, καὶ τὸν Ἴστρον μετὰ τῶν ὅπλων διενήξατο. καὶ τοῦτο οἱ παρόντες βάρβαροι ἐξεπλάγησαν.

+ Vol. II. 1160. Excerpt. p. 714
Suidas V. Παιδικά.

Vol. II. p. 1159.

Ἀδριανός. [5] Σοφιστής, μαθητὴς Ἡρώδου. ἀκμάσας δὲ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου. ἀντισχολαστὴς Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος ἐν Ἀθήναις γενόμενος. Ἐσοφίστευσε δὲ καὶ κατὰ τὴν Ῥώμην, καὶ [6] ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν ὑπὸ Κομόδου ἐγένετο. Ἔγραψε μελέτας, καὶ μεταμορφώσεις ἐν βιβλίοις ἑπτά. περὶ ἰδεῶν λόγου, ἐν βιβλίοις πέντε. περὶ τῶν ἐν ταῖς στάσεσιν ἰδιωμάτων, ἐν βιβλίοις τρισίν. ἐπιστολὰς καὶ λόγους ἐπιδεικτικούς. Φάλαριν. παραμυθητικὸν εἰς Κέλερα.

Villois. Anecd. Gr. I: 50.

Ἀδριανοί. [7] πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας.

Ἀδρίας. [8] πέλαγος. ζήτει ἐν τῷ Ἀρέθουσα.

Ἁδρόν. πολύ. μέγα. δαψιλές. πλούσιον. καὶ Ἁδρότης, ἡ ὑψηλότης. Ἁδροῖς μισθοῖς προσαγαγὼν εἰς τὸ τόλμημα, τοῦτον ἀναιρεῖ. καὶ Αἰλιανός· Τινὰς παραλαβὼν ἁδροῦ μισθοῦ ἐς Βυζάντιον ἐλθεῖν πείθει. καὶ αὖθις· Ἑκάστου τὴν τέχνην ἐπιδεικνυμένου ἐπὶ μισθοῖς ἁδροῖς.

ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἁδροί. Plato.
Rep. V. Vol. II. 466. E

Ἄδρυσις. [9] ἡ ἁδρόασις. ἡ ἀπραξία.

Ἁδρύνοιτο, αὐξάνοιτο.

Ἁδύ. τὸ ἡδύ. [10] Θεόκριτος· Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα.

Ἀδύνατα εἶναι. ἀντὶ τοῦ, ἀδύνατον. πολλάκις γὰρ κέχρηται Θουκυδίδης # τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν· μάλιστα δ' ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως. [11] Ἀδύνατον δέ ἐ-

Exempla suppeditabit Index in Edit. Dukeri. Conf. Schol. Thucyd.

ſolum viventibus, ſed etiam mortuis invideret. Homerum enim abolere cogitans, Antimachum ejus loco introducere cœpit, cujus ne nomen quidem multi antea noverant. Hæc igitur in eó reprehendebantur, uti & nimia ſubtilitas & curioſitas. Sed vitia iſta molliebat & penſabat, tum cætera diligentia, tum prudentia, magnificentia, & dexteritate: item, quod nullum bellum concitaret, & exorta ſedaret; nec opes cuiquam injuſte eriperet, ſed potius multis cum Rebuſp. tum privatis hominibus multa largiretur. † Cum admodum eſſet curioſus, divinationibus & magicis artibus non raro uſus eſt. In deliciis habuit Antinoum quendam, urbemque condidit, quam ejus nomine appellavit. Stellam etiam quandam Antinoi commentus eſt. † Hic in Pannoniam venit, & Iſtrum armatus tranavit; cujus rei admiratione Barbari, qui aderant, perculſi fuerunt.

Ἀδριανός. Adrianus. Sophiſta. Herodis diſcipulus. Floruit ſub Marco Antonino, & Athenis in declamando æmulus fuit Ariſtidæ Rhetoris. Docuit etiam Rhetoricam Romæ, & Dictator Epiſtolarum a Commodo creatus eſt. Scripſit Declamationes & Metamorphoſes libris VII. De Formis orationis, lib. V. De Statuum proprietatibus lib. III. Epiſtolas & Orationes declamatorias. Phalarin. [Orationem] conſolatoriam in Celerem.

Ἀδριανοί. Adriani. Urbs Myſiæ, quæ nunc Bithynia vocatur.

Ἀδρίας. Adria. Mare. Quære in voce Ἀρέθουσα.

Ἁδρόν. Multum. Magnum. Copioſum. Opulentum. Et Ἁδρότης. Altitudo. *Cum magna mercede [aliquem] ad iſtud facinus induxiſſet, eum interfecit.* Et Ælianus: *Cum quoſdam [ſocios] adſciviſſet, ampla mercede propoſita, ut Byzantium irent, perſuaſit.* Item: *Cum quilibet artem ſuam amplis præmiis propoſitis oſtentaret.*

Ἄδρυσις. Negligentia.

Ἁδρύνοιτο. Augeatur. [Creſcat.]

Ἁδύ. Dulce. Theocritus: *Dulcis eſt valde ſuſurrus, & pinus, o caprarie, illa.*

Ἀδύνατα εἶναι. Pro, ἀδύνατον. Sæpe enim Thucydides plurali pro ſingulari utitur; præcipue vero in hac dictione. Ἀδύνατον vero diστιν, ὃ μὴ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι. οἷον, ἡ γῆ ἵπταται. † [1] Ἀδύνατα ἔχοντος τοῦ στρατηγοῦ, κύβον ἀναῤῥῖψαι πολέμου τοσούτου.

---

[1] Πολυπράγμον] Apud Xiphilinum legitur πολύτροπον.

[2] Καὶ δήμοις καὶ ἰδιώταις χαρ.] Apud Xiphilinum plenius legitur, καὶ δήμοις καὶ ἰδιώταις καὶ βουλευταῖς τε καὶ ἱππεῦσι χαρίσασθαι.

[3] Καί τινα ὁρῶντα Ἀντ.] Locus eſt mutilus, qui in Collectaneis Conſtantini ſic legitur: καὶ τέλος ἀστέρα τέ τινα αὐτὸς ὁρᾶν ὡς καὶ τοῦ Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε. Apud Xiphilinum vero rectius ita: καὶ τέλος ἀστέρα τινὰ αὐτός τι ὁρᾶν ὡς τοῦ Ἀντινόου ὄντα ἔλεγε. i. e. *Et tandem ſtellam ſe aliquam, quaſi Antinoi, vidiſſe dicebat.*

[4] Οὗτος ἐς Παννονίαν ἀφ.] Locum Dionis, ex quo hæc ſumpta ſunt, conſervavit nobis Xiphilinus, ejus Epitomator; qui tamen non ipſum Adrianum, ſed equitatum ejus Iſtrum cum armis tranaſſe ſcribit. Verba ejus hæc ſunt: Οὕτω γὰρ καλῶς ἤσκητο τὸ στρατιωτικὸν αὐτῷ, ὥστε καὶ τὸ ἱππικὸν τῶν καλουμένων Βατάων τὸν Ἴστρον μετὰ τῶν ὅπλων διενήξατο. Ἃ ὁρῶντες οἱ Βάρβαροι, τοὺς μὲν Ῥωμαίους κατεπλήττοντο &c.

[5] Ἀδριανός. Σοφ.] De hoc Adriano vide Philoſtratum de *Vitis Sophiſtarum* lib. II. p. 582.†

+ p. 565. Edit. Olear.

[6] Ἀντιγραφεὺς τῶν ἐπιστολῶν] Id eſt, dictator epiſtolarum. Non enim Ἀντιγραφεὺς manum ſcribendis epiſtolis ipſe commodabat, ſed ſub ſe habebat ſcribas & librarios, quibus verba dictabat. Suidas infra τὸ Γραμματεὺς per ἀντιγραφεὺς exponit: ſed fallitur. Erant enim hæc duo diverſa miniſteria, ut pluribus oſtendit Salmaſius ad Flavium Vopiſcum pag. 785.

[7] Ἀδριανοί. πόλις Μ.] Hic locus Suidæ male intellectus in errorem induxit Ortelium, exiſtimantem, Bithyniam fuiſſe Myſiæ urbem, eamque Adrianos vocatam auctore Suida: quod tamen ſecus eſt. Vide Holſtenium ad Stephanum v. Βιθύνιον, qui errorem iſtum Ortelii ibi obſervavit.

[8] Ἀδρίας. πέλ.] In uno MS. Pariſienſi locum hunc ſic ſcriptum inveni: Ἀδρίας. Σικελικὸν πέλαγος, ὃ διαδύνων ὁ Ἀλφειὸς ἀπὸ Ἀρκαδίας τῇ Σικελικῇ πηγῇ Ἀρεθούσῃ μίγνυται εἰλικρινέστατος.

[9] Ἄδρυσις. ἡ ἀδρ.] Locus eſt corruptiſſimus, quem ſic in integrum reſtitues: Ἄδρησις, ἡ ἄδρασις, ἡ ἀπραξία. Vide ſupra v. Ἄδρασις. Vocem primam & ultimam ex MSS. revocavi, in quibus recte legitur ἄδρησις & ἀπραξία. Non mirum eſt autem ἄδρυσις pro ἄδρησις hic ſcriptum eſſe, quoniam τὸ ὑ & η ob affinitatem pronuntiationis apud veteres ſcriptores ſæpiſſime locum invicem permutaſſe conſtat.

[10] Θεόκριτος] Idyll. I. v. I.

[11] Ἀδύνατον δέ ἐστιν, ὃ μὴ ἔστιν ἐπιδ. τοῦ ἀλ. εἶναι, οἷον ἡ γ. ἵπταται] Hæc excerpta ſunt ex Laert. lib. VII. Sect. 75. P. 410.

lmi Adag. 192.

Ἀδύνατα θηρᾷς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτούς.

Ἀδυναστί. ἀδυνάτως.

Ἀδύνατοι. [2] οἱ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα. ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς Βουλῆς, οἱ μὲν [3] πεντακόσιοι, ἑκάστης ἡμέρας ὀβολοὺς δύο. οἱ δὲ, ὀβολόν. Φιλόχορος δέ φησιν, ἐννέα δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Ἀδυσώπητον. ἀπροσωπόληπτον.

Ἄδυτον. σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.

Ἀεκήλια, οὐχ ἥσυχα, οὐδ' εἰρηναῖα, ἀλλὰ ταραχώδη. [4] πρὸς τὴν συναλοιφῇ ἐκληπτέον κατὰ ἀπόφασιν τοῦ ἐκήλου· ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν, ἀλλὰ τοὐναντίον ταράσσεσθαι. ἢ Ἀεκούσια, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι. ἢ Ἀεικέλια, + οἷον ἀπεοικότα. [5] Ὅμηρος· Ἀεικέλια ἔργα.

Ἀέκητι. [6] τῇ ἀβουλίᾳ.

Ἄελλα. ἀνέμων συστροφή.

Hesych. et mus Ἀελλάδες. Soph. O. T. 467. unck Lex. Sophocl.

Ἀελλώδεις ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο Τραγικόν.

Ἀελλόπους. ταχεῖα τοὺς πόδας.

Ἀελπέων. οὐκ ἐλπίζων.

Ἀελπτέοντες. ἀνελπιστοῦντες. [7] Ἡρόδοτος· Ἀελπτέοντες τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλέσθαι.

l. VII. p. 583. vid. Valcken. p. 81

Ἄελπτον. ἀνέλπιστον. ἢ σκληρόν. δυσχερές. [8] Σοφοκλῆς·

Soph. Aj. 648. Brunck.

Οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται
Χ' ὠ δεινὸς ὅρκος, καὶ περισκελεῖς φρένες.

Αἴας λέγει. καὶ Ἄελπτα, ἀνέλπιστα, ἀπροσδόκητα, ἢ σκληρά. [9] Ἀριστοφάνης· Ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἐστὶν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ.

Lysistr. 256

Ἀέναον. τὸ ἄπαυστον. καὶ Ἀέναος, ὁ ἀεὶ ῥέων. ἀπὸ τοῦ νάω, ὅ ἐστι ῥέω. [10] Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς, ὥσπερ ποταμὸς ἀέναος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐδῄου τε καὶ ἐληΐζετο τοὺς ὑπηκόους.

Ἀέξετο. ηὐξάνετο.

Ἀερέθονται. λίαν παροξύνονται.

Ἀέρα δαίρειν.

Apoll. Rhod. 1180

Ἀεργηλή. ἀργή. ἄπρακτος. [11] ἐν Ἐπιγράμματι·

citur id, quod nullo modo verum esse potest. Ut, si terram volare dicas. † *Cum Imperator tanti belli aleam subire non posset.*

Ἀδύνατα θηρᾷς. Impossibilia venaris. Proverbium, quod dicitur, de illis, qui res viribus majores aggrediuntur.

Ἀδυναστί. Impossibiliter.

Ἀδύνατοι. Corpore mutilati. Ii vero a Senatu probati accipiebant quotidie duos obolos. Alii vero [dicunt,] obolum. Philochorus vero tradit, novem drachmas singulis mensibus.

Montf. Bibl. Coislin. 604.
ὑπὸ τῆς τῶν ε

Ἀδυσώπητον. Qui nullum personarum respectum habet.

Ἄδυτον. Spelunca. Vel secreta pars Templi.

Ἀεκήλια. (Accipienda enim est hæc vox per negationem τοῦ ἐκήλου) Quæ nos quiescere non sinunt, sed contra perturbant. Vel Invita, quæ quis non volens patitur. Vel quasi Ἀεικέλια, i. e. indigna. Homerus: *Indigna facinora.*

+ Melius: ἢ Ἀεκήλια, scil. ap. Hom. Il. Σ. 77. — παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.

Ἀέκητι. Præter voluntatem.

Ἄελλα. Ventorum turbo.

Ἀελλώδεις ἵπποι. Veloces equæ. Hoc autem est Tragicum.

Ἀελλόπους. Velox pedibus.

Ἀελπέων. Non sperans.

Ἀελπτέοντες. Desperantes. Herodotus: *Desperantes fore, ut Græci vincerent.*

Ἄελπτον. Insperatum. Desperandum. Vel Durum. Difficile. Sophocles:

Nihil est quod fieri non posse sperandum sit:
sed expugnatur etiam
Rigidum jusjurandum, & præfractæ mentes.

Sic Ajax inquit. Et Ἄελπτα, Insperata, Inexpectata, vel, Dura. Aristophanes: *Profecto multa inexpectata in vita longa accidunt.*

Ἀέναον. Quod nunquam cessat. Et Ἀέναος, semper fluens. A verbo νάω, i. e. fluo. *Justinianus vero instar fluvii perennis subjectorum fortunas quotidie vastabat & populabatur.*

Ἀέξετο. Augebatur.

Ἀερέθονται. Valde instigantur.

Ἀέρα δαίρειν. [Aerem cædere.]

Ἀεργηλή. Otiosa. Negotiis vacua. In Epigrammate:

---

[1] Ἀδύνατα ἔχοντος] Hoc fragmentum repetitur infra v. Κύβον.

[2] Ἀδύνατοι. οἱ πεπ.] Eadem apud Harpocrationem, cum aliqua tamen scripturæ varietate, leguntur.

[3] Πεντακόσιοι] Deest hæc vox in Harpocratione; item in MS. Vaticano, ut Pearsonius ad marginem Suidæ sui notaverat. Quare in versione eam prætermittendam putavi. Quod si tamen quis eam vocem retinendam contendat, legerim cum Wolfio, ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων. Ad Senatum enim quingentorum cura τῶν ἀδυνάτων, eorumque examen pertinebat. Vide Petit. *de LL. Attic.* pag. 559.

Montf. Bibl. Coislin. 603.

[4] Πρὸς τὴν συναλοιφῇ] Legendum esset συναλοιφήν. Sed, ut breviter dicam, verba hæc expungenda sunt, quoniam sensui loci hujus minime conveniunt. Certe apud Etymologum, qui eodem prorsus modo, quo Suidas, vocem hanc enarrat, verba illa non reperias.

[5] Ὅμηρος. ἀεικ.] Homerus voce ista variis in locis utitur.

[6] Τῇ ἀβουλίᾳ] Ἀβουλία hic significat *noluntatem*, ut barbare loquar; ab ἀβουλεῖν, nolle. Suidas supra, Ἀβουλεῖν. μὴ βουλεύεσθαι, μὴ βούλεσθαι. Πλάτων. Locum Platonis, qui tunc non occurrebat, postea inveni. Exstat is enim *De Republ.* IV. p. 452. D. ubi Philosophus inquit: Τί δὲ, τὸ ἀβουλεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ' ἐπιθυμεῖν, οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς, καὶ εἰς ἅπαντα τἀναντία φήσομεν ἐκείνοις;

Vol. II. p. 437.

[7] Ἡρόδοτος] Lib. VII. p. 278. 25. P.

[8] Σοφοκλῆς] In *Ajace Flagell.* p. 39. P. V. 648.

[9] Ἀριστοφάνης] *Lysistrata*, p. 852. ubi versus hi ita distinguuntur:

V. 256. Ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἐστὶν ἐν
Τῷ μακρῷ βίῳ. φεῦ.

[10] Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς] Fragmentum hoc apud Procopium *Histor. Arc.* c. 19. unde id Suidas deprompsit, sic legitur: Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ὥσπερ ποταμὸς ἀέναος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐνδιϊέμενος καταληΐζετο τοὺς ὑπηκόους.

[11] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VI. p. 441. P.

Macedonii Epigr. Brunck. Anal. III. p. 111.

Δάφνις ὁ συριγκτὰς τρομερῷ περὶ γήραϊ κάμνων,
Χειρὸς[1] ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομέναν,
Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν.

Ἀεργός. ὁ ἀργός.

Ἀέριον ὕδωρ. τὸ ἐν τῷ ἀέρι. καὶ Ἀέριος, ὁ ἐν τῷ ἀέρι.

+ ar. Nub. 336.

Ἄερκτον.[2] ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον, καὶ πανταχόθεν ὁρώμενον. Λυσίας.

2. Lysias. Areopag. Apolog. ὑπὲρ τοῦ σηκοῦ. p. 144.

Ἀεροβατεῖν. εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν. τῷ ἀέρι ἐπιβαίνειν. ὁ Σωκράτης ἔφη· [3] Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, ἵνα μὴ ἕλκῃ τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα.

3. Ar. Nub. 225. et 1505.

ar. Nub. 233.

Ἀερόεν. τὸ μέγα.

Ἀερονηχεῖς. τὰς ἐν τῷ ἀέρι νηχομένας νεφέλας. Ἀριστοφάνης. (a)

(a) ar. Nub. 336.

Ἀερόπη. ὄνομα κύριον.

Ἀέροψ. Ἀέροπος.

Ἀερσίπους.[4] ὁ εἰς ὕψος αἴρων τοὺς πόδας.

Ἀέσαμεν. ἀνεπαυσάμεθα. ἐκοιμήθημεν. [5] Ὅμηρος· Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.

Ἄεσις.[6] πόνος τις.

Ἀεσίφρων.[7] ματαιόφρων, ἐπηρμένος, ἢ βεβλαμμένος τὴν φρένα. παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω. ἢ ἄσαι, τὸ βλάψαι.

Ἀετασία.[8] λύπη.

Ἀέτειον πτερὸν, καὶ κρέας.

Ἀετιδεῖς. οἱ ἀετῶν παῖδες. Αἰλιανός. καὶ πελαργιδεῖς, οἱ τῶν πελαργῶν.

Ἀέτιος.[9] ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, διδάσκαλος Εὐνομίου, ἀπὸ πενιχρῶν καὶ εὐτελῶν γονέων τυγχάνων. [10] ὁ δὲ πατὴρ αὐτῷ τῶν ἐν στρατιᾷ δυσπραγέστερος ἐνειλεγμένων γενόμενος, ἐτεθνήκει κομιδῇ παῖδα τοῦτον ἀφείς. αὐτὸς δὲ εἰς ἔσχατον ἀπορίας ἥκων, ἐπὶ χρυσοχοΐαν ἐχώρησεν, ἀκροτατός τε ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἡ φύσις μειζόνων ὠρέγετο μαθημάτων, πρὸς λογικὰς θεωρίας ἐτράπετο. καὶ δῆτα συγγίνεται [11] Παυλίνῳ, ἀρτίως ἀπὸ Τύρου εἰς Ἀντιόχειαν ἀφικομένῳ, ἔτι κατὰ τοὺς Κωνσταντίνου χρόνους. τούτου ἠκροᾶτο, πολλὴν ἐπιεικῶς φαίνων τῆς ἀσεβείας τὴν ῥώμην εἰς τὰς πρὸς τοὺς διαφορουμένους ζητήσεις· καὶ οὐχ ὑπό-

Daphnis fiſtulator tremula ſenectute confectus
Manus a labore ceſſantes hancce onerantem
Pani ruri degentes amanti paſtoralem dedicavit clavam.

Ἀεργός. Otioſus.

Ἀέριον ὕδωρ. Aeria aqua. Et Ἀέριος, qui eſt in aere.

Ἄερκτον. Non ſeptum, & quod undique conſpici poteſt. Lyſias.

Ἀεροβατεῖν. Per aerem ambulare. Per aerem incedere. Socrates [apud Ariſtophanem] inquit: *Per aerem ambulo, & contemplor Solem, ne trahat humorem in naſturtia.*

Ἀερόεν. Magnum.

Ἀερονηχεῖς. In aere natantes nubes. Ariſtophanes.

Ἀερόπη. Aerope. Nomen proprium.

Ἀέροψ. Ἀέροπος. Aerops. Aeropis.

Ἀερσίπους. Qui pedes in altum tollit.

Ἀέσαμεν. Quievimus. Dormivimus. Homerus: *Noctem quidem dormivimus moleſtas cogitationes animo agitantes.*

Ἄεσις. Labor.

Ἀεσίφρων. Qui eſt vanæ mentis, [vana ſpe] elatus, vel non ſana mente præditus. Ab ἄω, ſpiro: vel ab ἄσαι, quod ſignificat lædere.

Ἀετασία. Dolor.

Ἀέτειον πτ. Aquilina ala, & caro.

Ἀετιδεῖς. Aquilarum pulli. Ælianus. Et πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli.

Ἀέτιος. Aetius, natus Antiochiæ, urbe Syriæ, magiſter Eunomii, pauperibus & vilibus parentibus ortus. Ejus autem pater, cum cæteris ad militiam delectis infelicior fuiſſet, obiit, hoc admodum puero relicto. Ipſe vero ad extremam inopiam redactus, ad aurificum artem animum applicuit, ſummuſque artifex evaſit. Cum autem ejus ingenium ſublimiores diſciplinas affectaret, ad ſtudia erudita ſe convertit. Quamobrem Paulinum, qui recens Tyro Antiochiam venerat, ſectari cœpit, Conſtantino adhuc imperante. Hunc igitur audivit, impietatis ſuæ vires evidenter demonſtrans in quæſtionibus, quæ cum adverſariis agitabantur: nec ab iis, qui vulgari

---

[1] Χειρὸς ἀεργηλᾶς] Sic etiam legitur in Anthologia. Sed conſtructionis ratio potius requirit χεῖρας ἀεργηλὰς, quam lectionem poſt Wolfium in verſione ſecutus ſum.

[2] Ἄερκτον. ἀντὶ τ.] Ex Harpocratione.

[3] Ἀεροβατῶ καὶ περιφρ.] Hunc locum mala fide, vel ut mollius dicam, negligenter prorſus excerpſit Suidas ex Ariſtoph. *Nubib.* pag. 136. ut lector, qui ipſum Comicum conſulere voluerit, facile perſpiciet. Inter primum enim & ultimum verſum multa apud Ariſtophanem interjecta ſunt, ſine quibus verum hujus loci ſenſum intelligere non queas.

V. 225.

[4] Ἀερσίπους] Hanc vocem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. vitioſe legitur, Ἀερίπους. Eſt autem ἀερσίπους epithetum equorum apud Homerum Il. Γ. v. 327. ad quem locum Scholiaſta: Ἀερσίποδες. αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας, κουφίζοντες τοὺς πόδας. Hunc locum Poetæ & Scholiaſtæ Suidam ob oculos habuiſſe manifeſtum eſt: unde nemini dubium erit, ſcribendum hic eſſe ἀερσίπους.

4. Correctio facilis ex Etym. M. V. Ἀερσίποδες ἵπποι.

[5] Ὅμηρος] Odyſſ. Γ. v. 151.

[6] Ἄεσις. πόνος τις.] Sic etiam Heſychius & Etymologus. Exiſtimabam autem aliquando, legendum hic eſſe, ἄνεσις, πόνος τις: quoniam Suidas infra vocem δίεσις, quæ tonum quendam apud Muſicos veteres ſignificabat, exponit per ἄνεσις. Cogitet eruditus lector.

[7] Ἀεσίφρων] Simili modo vocem hanc exponit Proclus Scholiaſta Heſiodi ad Ἔργων α', p. 78.+ cujus verba adducam: Τὸν δὲ ἀεσίφρονα θυμὸν, ἤτοι τὸν ἀερσίφρονα ῥιπτίον, ὅ ἐστιν ὁ μετέωρος, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν ἀναγκαίων συμπεπηγμένος· ἢ τὸν βλαψίφρονα. τὸ γὰρ ἆσαι τὸ βλάψαι σημαίνει.

+Vers. 315.

[8] Ἀετασία] Apud Heſychium & Etymologum legitur, Ἀετώσιον, λύπῃ μεμιγμένον. Unde quis forte ſuſpicetur, legendum hic eſſe apud Suidam Ἀετωσία.

[9] Ἀέτιος. ἐξ Ἀντιοχείας τ.] Eadem prorſus, ſi ſenſum non verba ſpectes, de Aetio leguntur apud Philoſtorgium lib. III. c. XV. qui cum hoc loco Suidæ conferendus eſt.

[10] Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῷ τῶν ἐν στρ.] Apud Philoſtorgium legitur: Τοῦ δὲ πατρὸς αὐτοῦ τῶν ἐν στρατιᾷ δυσπραγέστερον ἐνηνεγμένων. Sed utraque lectio dura eſt & inſolens, nec, ut puto, ſatis placebit auribus, puriori Helleniſmo aſſuetis.

[11] Παυλίνῳ ἀρτίως ἀπὸ Τύρου] Vide Valeſium ad Hiſtor. Eccleſ. Euſeb. p. 190.

σταλος ἤδη τοῖς πολλοῖς ἦν. ἐπεὶ δὲ Παυλῖνος ἐτεθνήκει, Εὐλάλου τρίτου καὶ εἰκοστοῦ ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων ἔχοντος τὸν θρόνον, πολλοὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀετίου ἐλεγχομένων δεινὸν ποιησάμενοι πρὸς ἀνδρὸς δημιουργοῦ καὶ νέου κατακράτος ἐλαύνεσθαι, συστάντες ἐξήλασαν αὐτὸν τῆς Ἀντιοχείας. ἐξελαθεὶς δὲ, εἰς Ἀνάζαρβον ἀφικνεῖται. ὁ δὲ ἤδη τάχιστα δυνάμεως πάσης πιπλάμενος, μείζους ἀεὶ τῶν διδομένων ἀφορμῶν εἰσέφερε τοὺς καρπούς. ὁ δὲ οὐδὲν ἐπαύετο τοὺς μὲν διελέγχων· φαύλως δὲ ἀμπιχόμενος καὶ ὡς ἔτυχε ζῶν. † Οὗτος [1] αἱρεσιάρχης ἦν, ὃς καὶ Ἄθεος ἐπεκλήθη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. τὰ αὐτὰ μὲν οὖν ἐφρόνει Ἀρείῳ, καὶ τὴν αὐτοῦ συνεκρότει δόξαν. πρὸς δὲ Ἀρειανίζοντας διεκρίνετο. Ἦν δὲ καὶ πρότερον αἱρετικὸς ἄνθρωπος Ἀέτιος, καὶ τῷ Ἀρείου δόγματι [2] διαπύρως συνηγορῶν ἔσπευδεν. ἐν γὰρ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ μικρὰ παιδευθεὶς, ἀναζεύγνυσιν. καὶ καταλαβὼν τὴν ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχειαν, ἐντεῦθεν γὰρ ἦν, ὑπὸ Λεοντίου τοῦ τότε τῆς Ἀντιοχείας Ἐπισκόπου χειροτονεῖται διάκονος. εὐθὺς οὖν [3] συνεξεφώνει τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους κατηγοριῶν διαλεγόμενος, τοὺς ἐριστικοὺς κατορθωκὼς λόγους. ἐπιστολάς τε συνεκάττυεν πρὸς βασιλέα Κωνστάντιον. ἀλλ᾽ εἰ τὰ αὐτὰ τοῖς Ἀρειανίζουσιν ἔλεγεν, ὅμως ὑπὸ τῶν οἰκείων οὐ δυναμένων συνιέναι τὸ περισκελὲς τῶν λογισμῶν, ὡς αἱρετικὸς ὁ ὁμόφρων αὐτοῖς ἐνομίζετο. καὶ διὰ τοῦτο ἐκδιωχθεὶς τῆς αὐτῶν Ἐκκλησίας, [4] ἔδοξεν αὐτὸς μὴ βούλεσθαι κοινωνεῖν αὐτοῖς. καὶ νῦν εἰσὶν ἐξ ἐκείνου, οἱ τότε μὲν Ἀετιανοὶ, νῦν δὲ Εὐνομιανοὶ λεγόμενοι. Εὐνόμιος γὰρ ταχυγράφος ὢν ἐκείνου, καὶ ὑπ᾽ αὐτῷ παιδευθεὶς τὴν αἱρετικὴν λέξιν, τοῦ στίφους τούτου προέστη.

Ἀετίτης. εἶδος λίθου. ὡς καὶ Ἀχάτης, καὶ Λυχνίτης.

Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων διδάσκειν τινὰς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.

Proverbium ... Lyſiſtr. ... Pax.

Ἀετὸν [5] κάνθαρος μαιεύσομαι. ἐπὶ τῶν τιμωρουμένων τοὺς μείζονας προκατάρξαντας κακοῦ. λέγεται γὰρ τὰ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζειν ὁ κάνθαρος.

Equit. 1010. 979 & 988.

(α)

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. παρόσον ἀετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἁλίσκεται.

Ἀετὸς οἰκοδομημάτων. τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὃ τινες ἀέτωμα καλοῦσιν.

Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης. παρόσον καὶ γηράσκων ὁ ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ παντὸς ὄρνιθος.

Ἀετώματα. τὰ τῶν ἱερῶν στεγάσματα, πτέρυγας καὶ

erant ingenio, ei amplius reſiſti poterat. Poſt Paulini vero obitum, cum Eulalus viceſimus tertius ab Apoſtolis ſedem teneret, multi eorum, qui ab Aetio arguebantur, indignati, ſe ab homine opifice & adoleſcente palam exagitari, conſpiratione facta, ipſum Antiochia expulerunt. Expulſus Anazarbum pervenit. Ille vero quam celerrime omnem ibi facultatem conſecutus majores quam pro oblatis occaſionibus fructus reportabat: nec ceſſabat unquam alios redarguere. Vili vero amictu & victu utebatur. † Hic hæreſiarcha fuit, cognomine Ἄθεος vocatus, Conſtantini M. tempore. Eadem autem ſentiebat quæ Arius, ejuſque opinionem tuebatur. Nihilominus cum Arrianis ei [identidem] controverſiæ intercedebant. Fuit autem & ante homo hæreticus Aetius, Arii dogma ſummo ſtudio defendens. Cum enim Alexandriæ leviter literarum ſtudiis imbutus fuiſſet, illinc diſceſſit, & Antiochiam, unde oriundus erat, profectus, a Leontio, tunc Antiochiæ Epiſcopo, Diaconus creatur. Statim igitur cum diſcipulis ex categoriis Ariſtotelis diſſerere cœpit, in diſputationibus contentioſis probe verſatus. Epiſtolas quoque compoſuit ad Imperatorem Conſtantium. Quamvis autem eadem profiteretur, quæ Ariani, tamen a ſuis, qui durum ejus argumentandi modum intelligere non poterant, pro hæretico habitus eſt, quamvis cum ipſis ſentiret. Expulſus igitur ex illorum Eccleſia, præ ſe tulit, ſe illorum communioni ſponte renuntiaſſe. Sectatores ejus, qui hoc tempore ſuperſunt, tunc quidem Aetiani, nunc vero Eunomiani vocantur. Eunomius enim, illius notarius, ab eo hæreſin edoctus, ſectæ iſti poſtea præfuit.

Ἀετίτης. Aetites. Lapidis genus: ut & Achates, & Lychnites.

Ἀετὸν ἵπτ. Aquilam volare doces. De illis [dicitur,] qui ſe peritiores docere conantur.

Ἀετὸν κάνθ. Aquilæ Scarabæus obſtetricabor. [Dicitur] de illis, qui potentiores, a quibus priores injuria affecti ſunt, ulciſcuntur. Dicitur enim ſcarabæus aquilæ ova perdere.

Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. Aquila in nubibus. De illis, qui difficulter capiuntur. Aquila enim inter nubes [volans] capi non poteſt.

Ἀετὸς οἰκοδομημάτων. Faſtigium ædificiorum, ſive pars illa tecti quam quidam etiam ἀέτωμα vocant.

Ἀετοῦ γῆρας. Aquilæ ſenectus, corydi juventus. Nam aquila vel ſenex quavis alia ave præſtantior eſt.

Ἀετώματα. Templorum tecta vocant ἀετώ-

---

[1] Οὗτος αἱρεσιάρχης ἦν, ὃς καὶ ἄθ.] Hæc eſt nova de Aetio ecloga, quam Suidas excerpſit ex Socratis Hiſtor. Eccleſ. lib. II. cap. xxxv. ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui recte notaverat.

[2] Διαπύρως] Hanc vocem ex MSS. & Socrate Suidæ reſtitui. Ante enim legebatur διαπίρως.

[3] Συνεξεφώνει] Apud Socratem recte legitur, ἐξενοφώνει, i. e. ſermonum novitate perculit, vel in admirationem rapuit.

[4] Ἔδοξεν αὐτὸς] Sic in MSS. & Socrate recte legitur. Priores vero Editiones exhibent, ἔδοξεν αὐτοῖς; quæ lectionis differentia, quamvis leviſſima, effecit, ut Wolfius & Portus in loco hoc interpretando longe a vero ſenſu aberrarent.

[5] Ἀετὸν κάνθαρος μ.] Hoc proverbio uſus eſt Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 881. Verſ. 695.

1. Ar. Av. 1110

ἀετοὺς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης· [1] Τὰς οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. ἀντὶ τοῦ στεγάσομεν.

Schol. Venet. Homeri in Il. Λ. 294 Villoiſoni.

Ἀζαλέας [2] δρῦς. πρὸς τὸ σημαινόμενον. πότερον ὅτι φυλλορροεῖ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ξηραινόμενα τὰ δένδρα ἐκ ῥιζῶν ἀναβαλλόμενα ὑπὸ τῶν χειμάρρων· ἢ ὅτι δρυτόμοι εἰς τὰς ποταμίους ἐμβάλλουσι διώρυχας κόπτοντες, [3] ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὄμβρῳ· ὅπερ ὑγιές.

Ἀζαλέη. ξηρά.

Ἀζαρίας. ὄνομα κύριον.

Ἀζαίνεσθαι. ξηραίνεσθαι.

Ἀζέμιλκος. ὄνομα κύριον.

Ἀζειάδης. ὄνομα κύριον. καὶ πατρωνυμικῶς Ἀζείδας.

Ἀζείδης. ὄνομα κύριον.

Ἀζείθει. τὸ ζέει. Ἀζήρει δὲ, τὸ ξηραίνει.

Ἄζειρον. ἀποίκιλτον. ζειρὸν γὰρ, τὸ ποικίλον. ἢ τὸ ἄχρωστον. [4]

Ἀζειῶται. Τρωϊκὸν ἔθνος.

Ἀζήϊος. ὄνομα κύριον.

Ἀζηλόεν. τὸ μέλαν.

(a) Soph. Trach. 745. et σχ. ad l.

5. Soph. Trach. 284.

Ἄζηλον. ὃ οὐκ ἄν τις ζηλώσειεν. (α) Ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής. καὶ Ἄζηλος βίος, ὁ εὐτελής. [5] Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, χωροῦσι πρὸς σέ.

Ἀζήμιθρον. ἀζήμιον.

7. Ar. Plut. 271. ex quo add. vox Ἀζήμιος poſt ἀπαλλαγῆναι.

8. Schol. Soph. Electr. 1102.

Ἀζήμιος. ἀβλαβής. κυρίως δὲ ζημία, ἡ τῆς ζωῆς μείωσις. ἢ τὸ ἐν ζωῇ [6] μικρόν. [7] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Μᾶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι. ἢ Ἀζήμιος, [8] ὁ ἀληθὴς, καὶ μὴ ὑπέχων ζημίαν τοῦ πάθους.

Ἀζηνᾶς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀζηνεύς.

Conf. Not. in Æſchin. contr. Timarch. P. 98. Ed. quart. et in Æſchin. c. Cteſiph. Vol. VI. p. 531. Ed. Reiſkii.

Ἀζηνιεύς. Ἀζηνία δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἱπποθοωντίδος. ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς. καὶ Ἀζηνιεῖς, καὶ Ἑρχιεῖς, καὶ Ἁλιεῖς, καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιούς. [9] Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον, καὶ Ἀντίγονον.

Ἄζηρος. ὁ μὴ ξηρός.

ματα & πτέρυγας. Ariſtophanes: *Domus veſtras tegemus ad aquilam uſque.* [Ἐρέψομεν hic dictum eſt] pro στεγάσομεν.

Ἀζαλέας δρῦς. Aridas quercus. [Eſt conſtructio] quæ ad ſenſum refertur. Num [hoc ideo dictum] quod arbores eodem tempore a torrentibus radicitus evulſæ folia amittant: vel, quia lignarii eas cæſas in fluviorum foſſas conjiciunt, ut ſimul cum pluvia deferantur: quæ opinio recte ſe habet.

Ἀζαλέη. Arida. Sicca.

Ἀζαρίας. Azarias. Nomen proprium.

Ἀζαίνεσθαι. Areſcere.

Ἀζέμιλκος. Azemilcus. Nomen proprium.

Ἀζειάδης. Nomen proprium. Et patronymice Ἀζείδας.

Ἀζείδης. Azides. Nomen proprium.

Ἀζείθει. Fervet. Ἀζήρει vero, arefacit.

Ἄζειρον. Non variegatum, (Ζειρὸν enim variegatum ſignificat) vel, nullo colore ornatum.

Ἀζειῶται. Aziotæ. Troica gens.

Ἀζήϊος. Azeius. Nomen proprium.

Ἀζηλόεν. Atrum. Nigrum.

Ἄζηλον. Quod nemo æmulari velit. *Tam indignum facinus me perpetraſſe dicis.* Et Ἄζηλος βίος, vita vilis [& minime invidioſa.] *Ex fortunatis ad miſerum vitæ ſtatum redactæ, veniunt ad te.*

Ἀζήμιθρον. Damni expers.

Ἀζήμιος. Illæſus. Proprie autem ζημία dicitur imminutio facultatum vel opum. Ariſtophanes: *An putas, poſtquam fucum nobis feciſti, te illæſum hinc abiturum.* Et Ἀζήμιος, verax, qui mendacii pœnam non patitur.

Ἀζηνᾶς. Nomen proprium. Et Azeneus.

Ἀζηνιεύς. Azenia oppidum eſt Tribus Hippothoontidis, cujus tribulis [vocatur] Azenius. Ἀζηνιεῖς, & Ἑρχιεῖς, & Ἁλιεῖς, & omnia ſimilia, cum ſpiritu aſpero Atticos veteres pronuntiare aiunt: ut [auctor eſt] Polemo in iis quæ ad Adæum & Antigonum ſcripſit.

Ἄζηρος. Non ſiccus.

---

[1] Τὰς οἰκίας ἐρέψ.] Apud Ariſtoph. in *Avibus*. p. 411. 19. verſus iſte ſic ſcriptus legitur:

Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.

Ubi Scholiaſta inquit: Ἐρέψομεν. διὰ τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἀετώματα. ἀντὶ τοῦ στεγάσομεν πρὸς ἀετώματι. τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν. P.

2 Aruſpicis veri providi partes agit Kuſterus. Locus ex Schol. Venet. depromtus eſt.

[2] Ἀζαλέας δρῦς. πρὸς τὸ σημ.] Hunc locum Suidas procul dubio excerpſit ex aliquo Scholiaſta veteri, qui enarraverat verſum illum Homeri Il. Λ. 494.

Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας.

Ibi enim Poeta loquitur de fluvio, qui, poſtquam imbribus ultra ſolitum modum intumuit, *aridas quercus* aliaſque arbores ſecum abripere ſolet. Adducam hic verba Euſtathii ad locum illum Homeri, quoniam Suidam non parum illuſtrant. Δρῦς δὲ ἀζαλέας ἢ ἁπλῶς εἶπε τὰς ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἐκπαθείσας, καὶ χρόνῳ ἀφαυανθείσας, καὶ οὕτω εὑρεθείσας ἐλαφρὰς χειμάρρῳ παρασύρεσθαι, ἢ τὰς ἐκ προνοίας ἀνθρωπίνης, ὡς εἰκός. ὃ δὴ πολλαχοῦ γίνεσθαι οἴδαμεν, παραβληθείσας μετὰ ὑγρὰν ὑλοτομίαν ἐγγὺς χειμάρρου, ἵνα, ὅτε ξηρανθῶσι, κατασύρῃ αὐτὰς ὅποι χρεών.

[3] Ἵνα συγκαταφέρηται τῷ ὄμβ.] Portus locum iſtum ſic verterat: *Ut ſimul cum ipſa pluvia abſportetur id, quod in ipſis arboribus eſt humidum ac ſanum.* Quam inepta ſit iſta verſio, facile perſpicient omnes, qui noſtram interpretationem cum ea conferre voluerint.

[4] Ἄχρωστον] Repræſentavi lectionem Editionis Mediolanenſis, quoniam reliquæ mendo typographico hic inquinatæ ſunt. Suſpecta mihi autem eſt vox ἄχρωστον, quoniam Heſychius in diverſa abit, & τὸ Ἀζειρὲς exponit per ἄζωστον. Quare ſi quis & hic pro ἄχρωστον ſcribendum cenſuerit ἄζωστον, me non habebit diſſentientem.

[5] Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑρ.] Fragmentum hoc depromptum eſt Sophocl. *Trachin.* p. 341. ut Portus recte obſervaverat.

[6] Μικρόν] Hanc lectionem omnes Editiones agnoſcunt. In MSS. vero Pariſ. exaratum eſt μιαρόν: quæ vox an loco huic magis conveniat, ſtatuat eruditus lector.

[7] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 15. 11. *P.*

[8] Ἢ ἀζήμιος, ὁ ἀληθ.] Portus bene obſervaverat, Suidam locum hunc deſcripſiſſe ex Schol. Sophocl. ad *Electram*, pag. 129. ex quo pro ζημίαν τοῦ πάθους legendum eſt ζημ. τοῦ ψεύδους.

[9] Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδ. καὶ Ἀντ.] Scholiaſt Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 572. auctor eſt, Polemonem literis mandaſſe τοὺς ἐπωνύμους τῶν δήμων καὶ φυλῶν, i. e. qui a Populis & Tribubus nomen acceperant: quod opus forte idem eſt, cujus Suidas hic meminit.

'Αζήρει. τὸ ξηραίνει. [1] 'Αζείρει δὲ, τὸ ζέει.

'Αζησία. [2] ἡ κόρη. 'Αμαία δὲ, ἡ Δημήτηρ. καὶ παροιμία· Ἡ 'Αμαία τὴν 'Αζησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

'Αζήτηλον. [3] τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον. οὕτως Αἰσχίνης.

'Αζητός. ὁ σεβαστός.

'Αζηχές. [4] ἀδιεχὲς, [5] ἀδιαλείπτως.

λειπ. Α!
Ασμώθ. θ
Αζμώθ in
ubi vulg.
μώθ.

'Αζημώθ. ὄνομα κύριον.

'Αζουρός τις.

"Αζωρος. ὄνομα κύριον.‡ σημαίνει δὲ καὶ τὸν εὔκρατον οἶνον.

"Αζυξ. ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμῳ. καὶ ὁ κέλης ἵππος.

"Αει. πνέει. 'Αεὶ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕως, καὶ ἀντὶ τοῦ μέχει.

chol. Soph.
O.C. 1583.
eripse Soph.
om. Il. N.
517

'Αεί. [6] εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεὶ καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάττειν. ὡς καὶ Ὅμηρος· † Ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰεί. καὶ Σοφοκλῆς· [7] Ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο. τουτέστι, τὸ μακρὸν γῆρας τῆς ζωῆς.

'Αεί. [8] τούτου ια φωναί. † 'Αεὶ [9] δὲ χρὴ τὸν σοφὸν εἶναι ὅμοιον, ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνων, ἐν μακραῖς νόσοις. οἷος ἦν 'Απολλώνιος ὁ Τυανεύς. καὶ παροιμία· [10] 'Αεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. ἐπὶ τῶν ἀξίως καὶ εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. [11] οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

arkus
d Adag.
271

'Αεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

'Αειγλήνησιν. [12] ταῖς διηνεκέσι ῥυπαρίαις.

'Αειδάμνα. ὄνομα κύριον.

"Αειδε. ᾆδε. λέγε.

'Αείδελον. [13] ἀόρατον. καὶ 'Αηδὲς, λυπηρόν. καὶ 'Αειδέστερον. ἄμορφον. Τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ ἀειδέστερον, εἰς μορφὴν ἐκτείνουσι καὶ κατασχηματίζουσι.

'Αειδής. ὁ ἀφανής. ἀειδὴς ψυχή. καὶ 'Αειδία, ἡ ἀμορφία.

'Αειδίνητος. ὁ πάντοτε στρεφόμενος.

'Αζήρει. Arefacit. Αζείρει vero, Fervet.

'Αζησία. Proſerpina. 'Αμαία vero, Ceres. Et proverbium: Ceres Proſerpinam quærit. [Quod dicitur] de illis, qui diu aliquid quærunt.

'Αζήτηλον. Res, de qua quæſtio habita non eſt, vel ob quam quis accuſatus non eſt. Sic Æſchines.

Æſchines c. Cteſiph. Vol. VI. p. 414. Ed. Reiſk. Vol. II. 374. Ed. Tayl.

'Αζητός. Auguſtus. Venerabilis.

'Αζηχές. Perpetuo, ſine intermiſſione.

'Αζημώθ. Nomen proprium.

'Αζουρός τις. Azurus quidam.

"Αζωρος. Nomen proprium. Significat etiam vinum bene temperatum.

‡ Argûs Gubernator Heſychio. Conf. Burm. Catal. Argonaut. ad Valer. Flaccum.

"Αζυξ. Nondum matrimonio junctus. Item, equus ſingularis.

"Αει. Flat. 'Αεὶ vero, uſque ad, donec.

'Αεί. [Semper.] Solent autem hanc vocem etiam de exiguo tempore uſurpare. Ut Homerus: *Pertinacem ſemper iram alens.* Et Sophocles: *Illum ſemper durantem vitam liquiſſe ſcias.* [Ubi τὸν ἀεὶ βίοτον ſignificat] longævam vitæ ſenectutem.

'Αεί. Undecim modis effertur. † *Semper autem ſapientem ſui ſimilem eſſe oportet, & in acerbis doloribus, & in amiſſione liberorum, & in diuturnis morbis.* Talis erat Apollonius Tyaneus. Et proverbium: *Semper bene cadunt Jovis teſſeræ.* Quod dicitur de illis, qui merito & in omnibus rebus felices ſunt. Alii vero [hoc accipi volunt] de illis, qui meritas pœnas luunt.

'Αεὶ γεωργὸς εἰς ν. Semper agricola in proximum annum eſt dives. Dicitur de iis, qui ſpe ſemper aluntur, fore, ut ex calamitatibus evadant, & tamen in eaſdem ſubinde recidunt.

'Αειγλήνησιν. Perpetuis ſordibus.

'Αειδάμνα. Aidamna. Nomen proprium.

"Αειδε. Cane. Dic.

'Αείδελον. Quod non cernitur. Et 'Αηδὲς, moleſtum. Et 'Αειδέστερον, informe. *Accipientes æs rude & informe, illud formant & figurant.*

'Αειδής. Qui non videtur. Anima, quæ cerni non poteſt. Et 'Αειδία, deformitas.

'Αειδίνητος. Qui ſemper circumagitur.

---

[1] 'Αζείρει δὲ, τὸ ζέει.] Vide paulo ante v. 'Αζείθει, & nota varietatem lectionis. Edit. Mediolanenſis utroque in loco agnoſcit τὸ 'Αζείθει: ſed τὸ ἀζείρει eſſe veram lectionem non dubito.

[2] 'Αζησία. ἡ κόρη] Vide infra v. 'Αμαία.

[3] 'Αζήτηλον. τὸ ζήτ.] Ex Harpocratione.

[4] 'Αζηχές] Vide Heſych. v. 'Αζαχές. 'Αζεχές, & 'Αζηχές.

[5] 'Αδιαλείπτως] Schol. Homeri ad Il. Δ. v. 435. 'Αζηχές. ἀδιαλείπτως, συνεχῶς. 'Αζ ἐστιν ἐξ ἄδην, ἢ ἀδεῶς, ἢ ἀθρόως, ἤτοι ἄγαν. ἵν' ᾖ ὡσανεὶ ἄγαν ἐχομένως.

[6] 'Αεὶ. εἰώθασι γ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.*† p. 322. ut a Porto recte obſervatum fuerat.

+V. 1584

[7] Σοφοκλῆς] Apud Sophoclem† loco modo laudato verſus hi ſic diſtincti ſunt:

———Ὡς λελοιπότα
Κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.

[8] Τούτου ια φωναί] Quis ſit horum verborum ſenſus, ignorare me fateor. Porti autem ad hunc locum obſervatio quam ſit frigida & inepta, quivis Lector, etiam parum acutus, facile animadvertet.

[9] 'Αεὶ δὲ χρὴ τὸν σ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Marci Antonini Τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. 1. §. 8. ubi tamen verba illa, οἷος ἦν 'Απολλώνιος ὁ Τυανεύς, non reperiuntur. Ea enim ſunt aſſumentum inepti cujuſdam hominis, qui, cum eodem loco Apollonii cujuſdam mentionem factam vidiſſet, a quo Marcus Antoninus ſe didiciſſe profitetur ea, quæ toto illo paragrapho recenſet; putavit de Apollonio Tyaneo ibi verba fieri: in quo tamen eum ratio fefellit. Nam Apollonius Tyaneus, quem ſub Nerone jam floruiſſe conſtat, non potuit ad Marci Antonini ætatem uſque pervenire: ne dicam, ex veteribus ſcriptoribus ſatis conſtare, alium eſſe Apollonium, quem ibi Marcus Antoninus inter præceptores ſuos refert.

Errorem non prætermiſit Gatakes.

[10] 'Αεὶ γὰρ εὖ π.] Vide Euſtath. ad Odyſſ. p. ~~397~~. 18.

p. 1397.

[11] Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμ.] Eo ſenſu proverbium iſtud uſurpavit Euripides in fragmento, quod exſtat apud Stobæum in Eclogis Phyſicis lib. 1. cap. VII. p. 9.

[12] 'Αειγλήνησιν] Hic articulus in uno MS. Pariſ. deeſt: in duobus aliis vero ſola vox 'Αειγλήνησιν, nulla addita interpretatione, legitur.

[13] 'Αείδελον] Vide Etymolog. M. qui vocabulum hoc pluribus explicat.

10 Hæc Euſtathio in Odyſſ. p 1397. 18. Ed. Rom. Vol II. p. 28. l. 29. Ed. Baſil. παροιμία τραγικὴ, citatur a Stobæo, Ecl. Phyſ. p. 123. Ed. Grot. nec hic tamen, nec ille, vel Euripidis, vel alius nomen memoravit. Conf. Rheſ. 183.

Ἀειδώνιος. ὄνομα κύριον.

Ἀειεστώ.[1] Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι. ὥσπερ καὶ [2] εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις [3] παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ.

Δένδρα θαυμαστὰ, τὰ μὲν κάρπιμα, τὰ δὲ ἀειθαλῆ. Diodor. Sic. III. Vol. I. 238. 29.

Ἀειθαλής. ἀεὶ θάλλων.

Ἀεικέλιος. ὁ εὐκαταφρόνητος.

Ἄεικες. τὸ ἀνόμοιον. Ἀεικὲς δὲ, τὸ ἀπρεπές. ἐν Ἐπιγράμμασι· Οὔτι ἀεικές. καὶ αὖθις. Εἰς ἄτας ἐμπίπτεις οὕτως ἀεικῶς.

Epigr.

Ἀεικέστερος. ἀπρεπέστερος.

Ἀείκεια. ἡ ἀπρέπεια.

Ἀεικέλιον. τὸ ἀπρεπές.

Ἀεικίας. τὰς ὕβρεις σημαίνει. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἀεικίσουσι. ὑβρίσουσιν.

Ἀεικῶς. ἀπρεπῶς. ἀσυνήθως. [4] Οὕτως ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος. οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ βίᾳ ἐπιβουλευθέντα. ἀεικῶς δὲ, διότι πελέκει αὐτὸν μεθ᾽ ὕβρεως ἐπαίσαντο.

4. Soph. Electr. 101. et Schol.

Ἀειλογεῖς. ἀεὶ λαλεῖς. καὶ Ἀειλογία, πολυλογία, ἢ ταυτολογία, ἢ τὸ διαπαντὸς ἐξεῖναι λέγειν.

Ἀειλογία.[5] τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης. καὶ Ἰσαῖος.

5. Conf. Reiskii Ind. Demosthen. Vol. VII. p. 20.

Ἀεί με τοιοῦτοι [6] πολέμιοι διώκοιεν. ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων, καὶ μηδενὸς λόγου ἀξίων.

Ἀείμνηστος.

Ἀεὶ [7] νῶν. τὸ ἀέναον.

7. Ar. Ran. 146.

Ἀεὶ παρθένους. τὰς Ἐρινῦς. μυθικὸν δέ ἐστι τοῦτο. ὑπονοεῖν δὲ χρὴ, τὰς ἀδωροδοκήτους, καὶ οὐχὶ χρανθῆναι δώροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. [8] Σοφοκλῆς·

8. Soph. Aj. 835.

Καλῶ δ᾽ ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους
Σεμνὰς Ἐρινῦς [9] τανύποδας.

Ἀείπλανα. πεπλανημένα. φλύαρα. πλήρη φλυαρίας. Ἀείπλανα χείλεα γραός.

Epigr.

Ἀείρακος. ἡ ἔλαφος [10] παρὰ Κρήταις.

Ἄειρε. πρόσφερε. [11] Ὅμηρος· Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα.

Ἄειρεν. ἔβαλε. Καὶ ἵππια λύματ᾽ ἄειρεν. ×

× Callimachi verba, ex Sch. Ar. Vesp. ubi tamen Ἴππια λ. legit, quod dedit Suidas ipse in Voc. Ἴππια. Conf. Callimachi fragm. inc. 216. Vol. I. p. 520.

Ἀειρός. ὁ ἄπειρος.

Ἀειδώνιος. Nomen proprium.

Ἀειεστώ. Antipho ſic vocat perpetuitatem, & in eodem ſtatu permanſionem: ut Εὐεστὼ vocatur felicitas. Vocabulum hoc legitur apud Diogenianum ex libro ſecundo [Antiphontis] *de Veritate.*

Ἀειθαλής. Perpetuo florens.

Ἀεικέλιος. Contemnendus.

Ἄεικες. Diſſimile. Ἀεικὲς vero, Indecorum, [Indignum]. In Epigrammate: *Nihil indecori.* Item. *In calamitates tam indigne incidis.*

Ἀεικέστερος. Indecentior. [Indignior.]

Ἀείκεια. Indignitas.

Ἀεικέλιον. Indecorum. Indignum.

Ἀεικίας. Contumeliam ſignificat. Item, nomen proprium.

Ἀεικίσουσιν. Contumelia afficient.

Ἀεικῶς. Indigne, præter morem. *Adeo indigne & miſerabiliter illo mortuo.* Ac miſerabiliter quidem, quod per vim & ex inſidiis fuerit interfectus. Indigne vero, quod ſecuri ipſum ignominioſe [percuſſum] ulti ſint.

Ἀειλογεῖς. Semper loqueris. Et Ἀειλογία. Loquacitas, vel earundem rerum in loquendo inepta iteratio, vel perpetua garrulitas.

Ἀειλογία. Semper rationes [alicujus rei geſtæ vel gerendæ] in promptu habere. Sic Demoſthenes & Iſæus.

Ἀεί με τοιοῦτ. Semper me tales hoſtes perſequantur. Dicitur de imbellibus & nullius pretii hominibus.

Ἀείμνηστος. [Cujus memoria perpetuo durat.]

Ἀεὶ νῶν. Perpetuo fluens.

Ἀεὶ παρθένους. Furias. Hoc autem ex fabulis petitum eſt, & ſenſum talem habet: eas nullis muneribus nec donis ab improbis corrumpi poſſe. Sophocles: *Imploro autem opem ſempervirginum, Venerandarumque & velocium Furiarum.*

Ἀείπλανα. Errantia. Nugatoria. Futilitatis plena. *Futilia labra vetulæ.*

Ἀείρακος. Cerva apud Cretenſes.

Ἄειρε. Offer. Homerus: *Ne mihi vinum offeras ſuave.*

Ἄειρεν. Abjecit. *Et equinas ſordes abjecit.*

Ἀειρός. Imperitus.

---

[1] Ἀειεστώ. Ἀντιφ.] Ex Harpocratione. Vide infra v. Αἰειεστώ. Sic enim ibi legendum eſt pro Αἰεὶ ἔστω.

[2] Εὐεστώ.] Vide infra ſuo loco.

[3] Παρὰ τῷ Διογεν.] Mauſſacus ad Harpocrationem locum hunc ſic legendum & ſupplendum eſſe recte monuit: Παρὰ τῷ Διογενιανῷ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος. Non enim Diogenianus, ſed Antipho libros de veritate ſcripſerat. Diogenianus vero in Lexico ſuo notaverat, vocabulum illud legi apud Antiphontem libro ſecundo *de Veritate.* Hunc enim eſſe verum hujus loci ſenſum vel ex ipſo Suida patet, apud quem infra in Diphthongo Αι, ubi eadem vox repetitur, ſic legitur: Ἡ λέξις Διογενειανοῦ ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος.

[4] Οὕτως ἀεικῶς οἰκτρ. τ. θανόντος] Hæc ſunt verba Electræ de Agamemnone, a Clytemnæſtra crudeliter trucidato, apud Sophoclem in Fabula *Electra*† pag. 85. ubi pro ἀεικῶς legitur ἀδίκως, quæ lectionum diverſitas notanda eſt. Reliqua verba, quæ hoc loco leguntur, Suidas ex Sophoclis Scholiaſta deprompſit.

† V. 101.

[5] Ἀειλογία] Vide Harpocrationem, unde Suidas.

[6] Πολέμιοι] Sic in MSS. exaratum inveni. Priores vero Edit. exhibent πόλεμοι.

[7] Ἀεὶ νῶν] Antea corrupte legebatur Ἀεινόν: pro quo duabus diſtinctis vocibus ſcribendum eſſe ἀεὶ νῶν optime ad hunc locum monuit Portus; de quo utinam ſemper dicere liceret βάλλ᾽ οὕτως. Reſpexit hic autem Suidas ad locum illum Ariſtophanis in *Ranis,* V. 146. pag. 218. Σκῶρ ἀεὶ νῶν, i. e. *ſtercus ſemper fluens:* quæ verba Grammaticus noſter infra ſuo loco enarrans ait: Σκῶρ δὲ ἀεὶ νῶν. τὸ ἀεὶ ῥέον. νάον, νῶν.

[8] Σοφοκλῆς] In *Ajac. Flagell.*† pag. 50. ubi vide Scholia, ex quibus Suidas ſua deſcripſit. *P.* † V. 835.

[9] Τανύποδας] Euſtathius ad Il. I. p. 763.+ ubi de Furiis agit, hunc ipſum locum Sophoclis reſpiciens, eas τανύποδας vocari ait, διὰ τὸ οἷον μακροσκελεῖς καὶ οὕτω πλατὺ τῆς διαβάσεως ἢ ταχὺ ἢ εὐκίνητον. Sic enim ibi legendum eſt pro ἐκκίνητον, quæ eſt vox nihili. & Vide etiam infra v. Τανύποδας. +p. 668. 4 Ed. Basil.

[10] Παρὰ Κρήταις] Inſolens prorſus eſt Κρήταις pro Κρησί. Quare licet vocem iſtam ſuſpectam haberem, nolui tamen abſque auctoritate MSS. quicquam mutare.

[11] Ὅμηρος] Iliad. Z. v. 264.

& Ἐυκίνητον est lectio Edit. Basiliens.

Ἀείρω. τὸ ἐπαίρω, καὶ κουφίζω, καὶ βαστάζω.

Ἀείρων. ἀθώπευτος.

Ἀείρρυτος. ὁ ἀεὶ ῥέων.

Ἀείτης.[1] ὁ ἑταῖρος.

Ἀεί τις[2] ἐν Κύδωνος. ἐπὶ τῶν φιλοξένων, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων. παρόσον Κύδων Κορίνθιος φιλοξενώτατος ἐγένετο.

Plato. Rep. V. ... ὀρνίθων.

Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσιν συνέσμεν.[3] Ἀριστοφάνης περὶ ὀρνίθων. διὰ τὸ τοὺς ἐραστὰς ὄρνιθας εὐγενεῖς χαρίζεσθαι τοῖς ἐρωμένοις. καὶ ἡ σίττη δὲ, καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον, δεξιὰ πρὸς ἔρωτα φαίνεται. Ἐγὼ μὲν ὦ Λευκίππη,+ δεξιὰ σίττη. ἡ νῦν, οἶμαι, λεγομένη σιταρίς.

leg. ... et praecedent. τοῖς ἐρωμένοις: ... Choliambus.

Ἀείϋπνος. ὁ ἀεὶ κοιμώμενος.

Ἀείφρουρος.

Ἀειφυγία. ἡ εἰς ἀεὶ φυγή. Χωρῆσαι δ' αὐτοῖς ἅπαντα κατὰ νοῦν, εἰ τὸν αὐτόχειρα ἐλάσουσι τοῦ στρατοῦ ἀειφυγίᾳ. τουτέστιν ἐξορίᾳ.

Ἀηδής. ὁ ἀνεύφραντος. ὁ δυσειδής. καὶ Ἀηδὲς, τὸ ἀνέραστον.

Ἀηδία. ἡ ἀνορεξία. Ἀειδία δὲ, ἡ ἀμορφία.

Ἀηδίζομαι. οὐκ εὐφραίνομαι.

Ἀηδόνειος ᾠδή. καὶ Ἀηδόνειον μέλος.

Soph. Aj. 628

Adag. p. 201.

Ἀηδὼν,[4] καὶ ἀηδοῦς. ὡς Σαπφὼ[5] κατὰ Μιτυληναίους.[6] Σοφοκλῆς· Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος· ἀλλ' ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει, χερόπληκτοι δὲ στέρνοις πεσοῦνται δοῦποι. καὶ αὖθις. †Οὐδ' ὅσον ἀηδόνες ὑπνώουσιν. ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων. καὶ αὖθις·

Soph. Elect. 147

Ἀλλ'[7] ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας
Ἃ Ἴτυν αἰὲν, Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται
Ὄρνις[8] ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος.

Schol. Soph. Electr. 147. ubi paulo aliter.

Ἀττικῶς ἄραρέ με. αὕτη ἴση μοι ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσίν. τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀξίως τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. Διὸς δὲ ἄγγελος ἡ ἀηδὼν, ὅτι ἔαρ σημαίνει. ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν. καὶ Ὅμηρος·[9] Χλωρηῒς ἀηδών. ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ, καὶ τὴν θρυλλουμένην ἀγγελίαν καὶ τὸ πάθος. ἢ ἄγγελος, οἷον τέρας, τὸ παρ' αὐτῆς γινόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως. καὶ Σαπφώ· Ἦρος ἄγγελος ἱμερόφωνος ἀηδών. Ἀηδὼν δὲ, ἀηδόνος, συστέλλει.

Sappho. Fr. Wolf. XXXIV.

Ἀηδῶς. ἀνωφελῶς.

46.

835.

668.4

Basil.

Ἀείρω. Tollo, levo, porto.

Ἀείρων. Qui nullis blanditiis capitur.

Ἀείρρυτος. Semper fluens.

Ἀείτης. Socius.

Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. Semper aliquis in Cydonis ædibus. Dicitur de hominibus hoſpitalibus, & ad quoſvis hoſpitio excipiendos paratis. Nam Cydon Corinthius hoſpitalitatis amantiſſimus fuit.

Arist. Schol. Adag. p. 280.

Eustathius in Odyss. Γ. p. 128. 29. et in Od. T. p. 690. 20.

Ἀεὶ τοῖς ἐρ. *Semper cum amatoribus ſumus*. Ariſtophanes hoc de avibus dicit. Quia amatores ſuis amaſiis generoſas aves donare ſolent: & pica, & ſi qua eſt alia hujuſmodi avis, bonum amantibus omen videtur. *Ego quidem, o Leucippa, fauſta tibi ſum pica*. [Eſt autem avis σίττη ea] quæ nunc, ut puto, σιπαρὶς appellatur.

Toup. Vol. I. p. 20. "Ex Ar. Av. 705. ubi leg. Πολλοῖς δῆλον· πελόμεσθα γὰρ ΑΕΙ, καὶ τοῖσιν ἐρῶσι σύνεσμεν." Porson in Toup. IV. 436. "Proceleusmaticum non admisit Hend. Vid. Bentl. in Ar. Nub. 575. Brunck recte: πελόμεσθά τε γὰρ —. Poteris etiam: — πελόμεσθ' ἀεὶ —"

Ἀείϋπνος. Qui ſemper dormit.

Ἀείφρουρος. [Semper cuſtodiens.]

Ἀειφυγία. Perpetuum exilium. *Omnia autem ex animi ſententia ipſis ſucceſſura, ſi homicidam ex exercitu pulſum perpetuo exilio multarent*. [Ubi ἀειφυγία poſitum eſt] pro ἐξορία.

Ἀηδής. Injucundus. Deformis. Et Ἀηδὲς, Non amabile.

Ἀηδία. Faſtidium. Ἀειδία autem, Deformitas.

Ἀηδίζομαι. Voluptatis & lætitiæ expers ſum.

Ἀηδόνειος ᾠδή. Luſciniæ cantus, & Luſciniæ melos.

Ἀηδὼν, & [Ἀηδὼ,] ἀηδοῦς, ut Σαπφὼ, οῦς. Sophocles: *Neque miſerabilis gemitum luſciniæ imitabitur infelix, ſed queſtus & lamenta clara voce edet, percuſſaque ſonabunt manuum plangore pectora*. Et rurſus. Vix tantum dormit, quantum luſcinia. Dicitur de illis, qui multum vigilant. Et rurſus:

Sed gemebunda illa animo meo convenit
Quæ Ityn ſemper, Ityn illum luget
Avis inquam malis mæſta, Jovis nuntia
[luſcinia.]

Attice dictum eſt ἄραρέ με. i. e. hæc animo meo ſimilis eſt: vel, paria facimus & ego & luſcinia, quod ad luctum attinet. [Aliter. Ἄραρέ με φρένας] pro ἥρμοσταί μου τ. φρ. i. e. congruit animo meo: vel, imitor illam, quæ merito Ityn luget. Jovis vero nuntia dicitur luſcinia, quia ver prænuntiat, vel diem. Et Homerus: *Locis viridibus gaudens luſcinia*: Vel, quia propria nuntiat mala, & celebratam illam fabulis calamitatem. Vel [dicitur] nuntia, quaſi prodigium quoddam, ob perpetratum ab illa monſtroſum facinus. Et Sappho: *Veris nuntia ſuaviter cantans luſcinia*. Ἀηδὼν vero ἀηδόνος, corripit [ſyllabam tertiam.]

Ἀηδῶς. Inutiliter.

---

[1] Ἀείτης. ὁ ἑτ.] Scribendum eſt Ἀΐτης, ut Portus etiam monuit.

[2] Ἀεί τις ἐν Κύδ.] Hæc repetuntur infra v. Τίς. ἀντὶ τοῦ ἐδ.

[3] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 574. D. Conſule ad eum locum Scholia vetera, unde Suidas ſua deſcripſit.

[4] Ἀηδὼν, καὶ ἀηδοῦς.] Locus hic procul dubio ſic legendus & integritati ſuæ reſtituendus eſt: Ἀηδών. καὶ Ἀηδὼ, ἀηδοῦς. Vocem enim ἀηδὼ, quæ in omnibus Edit. deſideratur, ad ſenſum hujus loci ſupplendum neceſſariam eſſe manifeſto patet.

[5] Κατὰ Μιτυληναίους] Has duas voces eſſe nothas & παρεμβεβλημένας non dubito, quoniam a ſenſu hujus loci omnino alienæ ſunt.

[6] Σοφοκλῆς] In *Ajace* p. 38. ubi verſus hi ſic diſtinguuntur & leguntur. V. 628.

Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον
Ὄρνιθος ἀηδοῦς
Ἥσει δύσμορος,
Ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδάς.
Θρηνήσει. Χερόπληκτοι
Δ' ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
Δοῦποι. P.

...in Schol. ...Aj. 628

[7] Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στον.] Ex Sophocl. *Electra* pag. 87. ubi conſule Græca Scholia, unde Suidæ verba deprompta ſunt. P. V. 147.

[8] Ἀτυζομένα Διὸς ἄγγ.] Hæc repetuntur infra v. Ἀτυζόμενος.

[9] Ὅμηρος] Odyſſ. T. v. 518.

Ἀήθεσσον. ἀήθεις ἦσαν. καὶ Ἀηθέσσουσιν, ἀσυνήθεις εἰσίν. Ἀηθέσσω ἐνεστὼς, ἀηδίζομαι, ἀΐω, ἄω, [1] οὐ τρέπουσι τὸ α εἰς η κατὰ τὸν παρατατικόν. καὶ τὸ μὲν ἀήθεσσον, καὶ ἀηδιζόμην, ἵνα μὴ εὑρεθῇ ἀλλεπάλληλον τὸ η. τὸ δὲ ἄω, τὸ πνέω, καὶ ἀΐω, τὸ ἀκούω, ἵνα μὴ συνεμπέσωσιν ἑτέρῳ σημαινομένῳ. τὸ γὰρ ἀΐω συνέπεται τῷ ἤιε, τῷ ἐπορεύετο. τὸ δὲ ἄω, τῷ ἦε, τῷ ὑπῆρχεν.

Ἄηκες.[2] τὸ ἠκονημένον ξίφος.

Ἄημα. ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου.

3 Soph. Aj. 674.

Δεινόν [3] τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
Στένοντα πόντον. ὁ δὲ παγκρατὴς ὕπνος
Λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
Ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
Ὅτ' [4] ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος
Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. ἔς τε τὸν φίλον
Τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
Ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
Βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.

5. Brunck. Anal. I. 254. Hegesippi. Infra Voc. Ἀλκιμάχη.

Ἄημαι.[5] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων [6] Τιμάνορος [7] ἄημαι
Ναῷ [8] ὑπορρόφιας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

ἀντὶ τοῦ ἀνάκειμαι.

⊢ Hom. Odyss. Γ'. 176.

Ἀήμεναι.⊢ πνεῦσαι.

Ἀηνές. τὸ ἀΐδιον. τὸ λαμπρόν.

Ἀηνόβαρβος.[9] ὁ χαλκοπώγων.

Ἀήπιον. τὸ μὴ πρᾶον.

10. Brunck. Anal. I. 190. Mnasalci.

Ἀήσσατος. ἀήττητος.[10] Ἔμμι δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.

Ἀήσυλον. τὸ ἄδικον. ἁμαρτωλόν.

Ἀήσυρον.[11] τὸ λεπτόν. τὸ μετέωρον, καὶ κοῦφον. τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρνέων. Ἀήσυρον γόνυ κάμψει.

12. Brunck. II. 185. Diodori Sardiani.

Ἀήτης. ὁ ἄνεμος. καὶ ὥσπερ ἡγήσω, ἡγητής· ποιήσω, ποιητής· οὕτως ἔδει ἄω, ἀήσω, ἀητής. ἀλλ' ἡμάρτηται.[12] Καρπαθίην ὅτε νυκτὸς ἅλα στρέψαντος ἀήτου.

Ἀήθεσσον. Inſueti erant. Et Ἀηθέσσουσιν, inſueti ſunt. [Quatuor hæc verba] ἀηθέσσω, ἀηδίζομαι, ἀΐω, ἄω, non mutant α in η in imperfecto. Et ἀήθεσσον quidem & ἀηδιζόμην ideo, ne τὸ η in duabus ſyllabis proximis bis ponatur. Verba vero ἄω, i. e. ſpiro, & ἀΐω, audio, ad evitandam ambiguitatem. Nam τὸ ἀΐω concurrit cum ἤιε, quod ſignificat, ibat. Verbum ἄω vero, cum ἦε, i. e. erat.

Ἄηκες. Gladius aciem non habens.

Ἄημα. Venti flatus. *Et vehemens ventorum flatus [tandem ceſſans] priſtinæ tranquillitati reſtituit æſtuans mare: & omnia domans ſomnus ſolvit tandem quos vinxerat, nec ſemper conſtrictos tenet. Nos vero nulla moderatione uti ſciemus? Ego vero nunc demum didici, inimicum ita a nobis odio proſequendum eſſe, ut qui amare rurſus nos poſſit. Et viciſſim, amicum ita amabo & officiis juvabo, ut qui aliquando poſſit eſſe inimicus. Pleriſque enim mortalium infidus eſt amicitiæ portus.*

Ἄημαι. In Epigrammate:

Clypeus, quem humeris geſtavit Timanor,
nunc ſuſpenſus ſum
Sub tecto templi Palladis bellatricis.

Ἀήμεναι. Spirare.

Ἀηνές. Perpetuum. Illuſtre.

Ἀηνόβαρβος. Ænobarbus.

Ἀήπιον. Immite.

Ἀήσσατος. Invictus. *Sum autem invictus prorſus, ex quo natus ſum.*

Ἀήσυλον. Injuſtum. Iniquum.

Ἀήσυρον. Tenue. In ſublimi agens. Leve. Dicitur de avibus, quod in aere ſuſpenſæ ferantur. *Leve genu flectet.*

Ἀήτης. Ventus. Ut ab ἡγήσω fit ἡγητής; a ποιήσω, ποιητής: ſic ab ἄω, ἀήσω, oportebat formari ἀητής. Quod tamen ſecus eſt. *Cum ventus noctu Carpathium mare agitaret.*

---

[1] Οὐ τρέπουσι τὸ α εἰς η] Eadem habet Etymologus v. Ἀήθεσσον, qui cum Suida conferendus eſt.

[2] Ἄηκες. τὸ ἠκον.] Aſſentior Henrico Stephano, putanti, excidiſſe hic vocem μὴ, & legendum eſſe, τὸ μὴ ἠκονημένον ξίφος. Uti enim εὐήκης ſignificat ὁ καλῶς ἠκονημένος, teſte Suida infra: ſic ἀήκης, ſive ἄηκης erit ὁ μὴ ἠκονημένος.

[3] Δεινόν τ' ἄημα πν.] Verſus hi elegantiſſimi depromti ſunt ex Sophocl. *Ajace Flagell.* pag. 41.⊢ ubi in verſu primo pro δεινὸν, legitur δεινῶν. Reliqua non diſcrepant a lectione Suidæ. Locum autem hunc paulo liberius verti, neque verbis ſtricte & religioſe inhæſi, ut ſenſum Poetæ eo melius & clarius exprimerem.

⊢ V. 674.

[4] Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν] Interpretes non obſervaverant verſum hunc Sophoclis in mendo cubare, & pro ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, legendum eſſe, ὅ, τ' ἐχθρὸς ἡμῖν; quæ mutatio quamvis leviſſima ſit, magnam tamen Poetæ verbis lucem affert, ut ex verſione noſtra apparet. Emendationem hanc confirmat ipſe Suidas v. Ἐχθραντέος, ubi idem verſus, ſic recte ſcriptus, repetitur.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. p. 576.

[6] Τιμάνορος] Sic etiam legitur in Anthologia. Priores vero Edit. habent Τιμάνωρος per ω; quæ lectio metro verſus repugnat, quoniam duæ priores ſyllabæ in Τιμάνορος longæ ſunt.

[7] Ἄημαι] In Antholog. legitur ἧμαι. Sed utrumque mendoſum eſt. Legendum enim eſt ἧμμαι, ab ἅπτω, annecto, appendo: quæ vox de dedicatione donariorum frequenter uſurpari ſolet.

[8] Ὑπορρόφιας] In Antholog. ſcriptum eſt ὑπωροφίας. Sed cum Brodæo legere malim ὑπωροφία, eamque vocem ad ἀσπὶς referre; quod in verſione ſecutus ſum.

[9] Ἀηνόβαρβος] Fridericum I. Imperatorem dictum eſſe Ænobarbum, ſive Barbaroſſam, a barba ruffa, ex hiſtoriis notiſſimum eſt.

[10] Ἔμμι δ' ἀήσσατος] Pentameter hic eſt pars elegantis Epigrammatis, quod in gratiam Lectoris curioſi ex Anthologia inedita integrum hic ſubjiciam:

Ἀσπὶς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἅδε
Δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδομαι.
Γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ὕπο, γηραλέα δὲ
Ὀμφαλόν· ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι ἃς ἔκιχον.
Ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὺν ἀριστεῖ, ὅς μ' ἀνέθηκε·
Ἔμμι δ' ἀήσσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμαν.
Clypeus ego Alexandri Phyllenſis, ſacrum
Donum Apollini auricomo datus ſum.
Vetus quidem eſt ambitus meus propter bella, vetus item
Umbo; ſed virtutis laude, quam conſecutus ſum, ſplendeo,
In præliis præſto fui viro fortiſſimo, qui me dedicavit:
Invictus autem ſemper fui, ex quo natus ſum.

Idem Epigramma edidit Holſtenius ad Stephanum *de Urbibus* v. Φυλλοῦς; qui ibidem addit, in Epigrammate iſto mentionem fieri Apollinis Phyllei: quod miror qui viro illi doctiſſimo in mentem venire potuerit. Manifeſtum enim eſt, τὸ Φυλλέος non eſſe hic epithetum Apollinis, ſed Alexandri, auctoris donarii, a patria ſua ita appellati.

[11] Ἀήσυρον. τὸ λεπτ.] Scholiaſta Æſchyli ad *Prometh. Vinct.* v. 451. Ἀείσυροι. οἱ ἀεὶ συρόμενοι καὶ ἕρποντες. ἢ ἀήσυροι, ἤγουν οἱ κοῦφοι καὶ οἱονεὶ πτερωτοί.

[12] Καρπαθίην ὅτε ν.] Eſt initium Epigrammatis nondum, ut puto, editi, quod proinde ex Anthologia MS. integrum cum lectore curioſo communicabo.

Ἀήττητος. ὁ ἀκαταπόνητος.

Ἄητον. τὸ καταπνεόμενον.

Ἄητος.[1] ὁ ἀκόρεστος.

Ἀηδᾶς. ὁ δεσπότης.

Ἀΐδας.[2] ὁ τάφος.

Ἀΐδες. τὸ ἀκατάληπτον.

Ἀΐδηλον[3] πῦρ. τὸ ἀφανιστικόν. καὶ Ἀϊδήλως, ἀφανιστικῶς.

Ἀΐδης. ὁ ᾅδης. κατὰ διάλυσιν. καὶ Ἀϊδωνεῖ, καὶ Ἀϊδωνῆϊ, τῷ ᾅδῃ.

Ἀΐδιος. αἰώνιος.

Ἀϊδνής. ὁ μὴ βλεπόμενος.

Ἄϊδος κυνῆ. παροιμία. πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ ᾅδου κυνῆ, ἣν Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν.

Ἄϊδος κυνῆ.[4] Ἀριστοφάνης. Λάβε δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου σκυτοδασυπυκνότριχα τὴν ἄϊδος κυνῆν. ἐπὶ τῶν ἀφανῶν εἴρηται ἡ παροιμία. νῦν δὲ ἐπὶ τῶν ἄγαν κομώντων. Οὗτος γὰρ Ἱερώνυμος μελῶν ἦν ποιητὴς, καὶ τραγῳδὸς ἀνώμαλος, καὶ ἀνοικονόμητος, διὰ τὸ ἄγαν ἐμπαθεῖς γράφειν ὑποθέσεις, καὶ φοβεροῖς προσωπείοις χρῆσθαι. ἐδόκει δὲ κροτεῖσθαι. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν. διόπερ Ἄϊδος κυνῆν ἔφη αὐτὸν[5] κωμῳδικῶς, ὡς κουρῶντα.

Ἀήττητος. Qui nulli labori succumbit.

Ἄητον. Quod vento perflatur.

Ἄητος. Insatiabilis.

Ἀηδᾶς. Dominus.

Ἀΐδας. Sepulcrum.

Ἀΐδες. Quod comprehendi non potest.

Ἀΐδηλον πῦρ. Ignis vim habens absumendi. Et Ἀϊδήλως, more ejus, quod vim habet consumendi.

Ἀΐδης. Orcus. Per dissolutionem. Et Ἀϊδωνεῖ, vel Ἀϊδωνῆϊ, Orco.

Ἀΐδιος. Æternus. × Iamblich. de V. Pythag. 123.

Ἀϊδνής. Qui non videtur.

Ἄϊδος κυνῆ. Orci galea. Proverbium, quod dicitur de illis, qui se artibus quibusdam conspectui aliorum subtrahunt. Talis enim fuisse fertur Orci galea, qua Perseus usus Gorgoni collum præcidit.

Supr. Ἄδου κυνῆν. Conf. Hom. Il. E'. 845. et Eustath. Vol. I. A67.1

Ἄϊδος κυνῆ. Orci galea. Aristophanes. *Accipe vero mea causa ab Hieronymo corio obductam & densis pilis horrentem illam Orci galeam.* De iis, qui aliorum conspectui se subtrahunt, hoc proverbium dici solet. Hic vero de iis, qui nimiam comam alunt. Hic enim Hieronymus erat Poeta melicus, & Tragicus inæqualis, & nullo judicio fabulas suas concinnans, quod argumenta nimis tragica adhiberet, & terribilibus personis uteretur. Nihilominus multorum plausum provocare videbatur. A Comicis autem perstringebatur, tanquam nimiam comam alens. Quare Orci galeam eum comice vocavit, tanquam nimis comatum.

Aristoph. Acharn. 386.

Ἀϊδρείη. ἡ ἀπειρία.

Ἄϊδρις. ἀμαθής. ἄπειρος.[6] Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' ἄϊδρις, κατημέλησα. ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθητος. Ἴδρις γὰρ ὁ ἔμπειρος. ὁ Θεολόγος·

Γέρων μέν εἰμι, καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις.

Ἀϊδρόν.[7] τὸ διαφανές.

Ἀΐδυλος.[8] ὁ θρασύς.

Ἄϊεν. ἐξέπνεεν.

Ἀΐειν. ἀκούειν. αἰσθάνεσθαι.

Ἄϊθες. ἐθνικόν.

Ἄϊκες. αἱ ὁρμαί.

Ἀΐξας. ὁρμήσας.

Ἀΐξας[9] ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
Νόσφισεν ὠδίνων τετραέλικτος ὄφις.

Ἀϊδρείη. Imperitia.

Ἄϊδρις. Ignarus. Imperitus. *Ego vero ad omnia surdus, & omnium ignarus hæc neglexi.* [Hic vox ἄϊδρις] significat stupidum. Ἴδρις enim est peritus [& catus.] [Gregorius] Theologus:

Senex sum & multorum malorum gnarus.

6 Soph. Aj. 911.

Ἀϊδρόν. Transparens.

Ἀΐδυλος. Audax.

Ἄϊεν. Exspirabat.

Ἀΐειν. Audire. Sentire.

Ἄϊθες. Aithes. Nomen gentile.

Ἄϊκες. Impetus.

Ἀΐξας. Qui irruit.

Irruens in nidum pullos foventem
Abegit matrem a partu in quaternos orbes convolutus serpens.

9. Ἀδεσπότου in Anthol. III. 384. at Antipatr. Sidonii Brunck. Anal. II. 28.

Καρπαθίου ὅτε νυκτὸς ἅλα στρέψαντος ἀήτου
Λαίλαπι Βορρείῃ κλασθὲν ἔσεισε κέρας
Εὔξατο κῆρα φυγών, Βοιώτιε σοί με Κάβειρε
Δέσποτα, χειμερίης ἄνθεμα ναυτιλίης
Ἀρτήσειν ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοις
Διογένης. ἀλέξεις δ' ἀνέρα καὶ πενίην.
Cum mare Carpathium noctu agitante procella
Antennam vehementi Aquilone fractam vidisset,
Votum fecit, se, si mortem evasisset, tibi, Boeotie Cabire
Domine, hyberna donarium navigationis
Suspensurum esse hanc vestem in sacri aditu templi
Diogenes. Propulses vero etiam a viro paupertatem.

In pentametro primo pro ἔσεισε κέρας, scribendum est ἐπῖδε κ. ut infra v. Λαῖλαψ recte legitur. In versu tertio pro σοί με Κάβειρε, lege σοί γε K. Deum autem Cabirum, vel Deos Cabiros tempestatum averruncatores creditos fuisse, iisque navigantes vota olim facere solitos, ex veteribus scriptoribus constat. Vide quæ hac de re observamus infra v. Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν.

[1] Ἄητος. ὁ ἀκόρ.] Pro ἄατος.

[2] Ἀΐδας] Dorice pro Ἀΐδης, & hoc pro ᾅδης. P.

[3] Ἀΐδηλον πῦρ] Respexit ad versum illum Poetæ Il. B. 455. Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον. ubi Scholiasta: Ἀΐδηλον. ἀδηλοποιόν. ἀφανιστικόν.

[4] Ἀριστοφάνης] *Acharnens.* pag. 278. ubi consule Græca Scholia, unde Suidas sua descripsit. v. 386.

[5] Κωμῳδικῶς, ὡς κ.] Apud Scholiastam Aristophanis legitur, παίξας κωμικῶς τὸν κουρῶντα.

[6] Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κ.] Ex Sophocl. *Ajace Flag.* p. 54. P. Vers. 911.

[7] Ἀϊδρόν. τὸ διαφ.] Lege & emenda, Ἀϊδνόν. τὸ ἀφανές. Vide Etymologum v. Ἀϊδνός.

[8] Ἀΐδυλος] Hanc lectionem ex MSS. revocavi, quam etiam agnoscunt Hesychius, Etymologus, & ipse Suidas infra in Diphthongo Αι. In prioribus vero Edit. legitur ἀΐδηλος.

[9] Ἀΐξας ἔντοσθε νεοσσ.] Distichum hoc est pars Epigrammatis in hirundinem, cujus nidum invaserat serpens, pullos recens natos devoraturus: ut discimus ex Anthol. lib. III. p. 384. ubi Epigramma istud integrum legitur.

Ἄϊρος, ὄνομα κύριον.

Ἀΐς.[1] ὁ μὴ βλεπόμενος.

Ἀΐσθων. ἐκπνέων.

Ἀΐσσουσιν. ὁρμῶσι. φοιτῶσι. [2] Πολύβιος. Ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ Μάρκον Πόρκιον ἀκούσαντα τὰς ἀριστείας Σκιπίωνος, [3] εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρὸς ἐκεῖνον· τί ἀκήκοας; [4] οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

2. Polybius. Vol. IV. Lib. 36. c. 6. p. 677.

Ἀϊστί. ἀφανῶς.

Ἄϊστος. ἀνιστόρητος. ἀφανής.

Ἀϊστωθείη. ἀφανισθείη.

λ Ἀΐστωρ, ἄπειρος. ἀμαθής.

λ Suid. infr. I. 661. ubi conf. Not.

Ἀϊστῶσαι. ἀφανίσαι.

μ. Ἀΐτης. ὁ ὁρμητικός.

μ. Conf. Etym. Magn.

Ἀϊτία.[5] ἡ χορδή.

Ἄϊτος. ὄνομα κύριον.

ν. Ἀϊχθήτην. ὡρμήθησαν.

ν Homer. Il. Λ. 97.

Ἀθαμαντίδης. πατρωνυμικόν.

Ἀθάμας. ὄνομα κύριον. [6] εἰσάγεται ὁ Ἀθάμας ἐστεφανωμένος ὥσπερ ἱερεῖον σφαγιασθησόμενος διὰ Φρίξον. παραδείγματι οὖν χρώμενος ὁ Ἀριστοφάνης, δεδιέναι φησὶ τῷ Ἀθάμαντι παραπλήσια μέλλοντι θύεσθαι.

6. Ar. Nub. 254.

Ἀθαμβής. ἄφοβος.

Ἀθανάριχος. ὃς ἐβασάνισε τὸν ἅγιον Νικήταν, καὶ μέγαν μάρτυρα Χριστοῦ πεποίηκεν.

Ἀθάνατος. [7] τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων· τὸ δὲ ἄφθιτος, ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι. † Ὅτι ὁ Πλάτων ἀθάνατον λέγων τὴν ψυχὴν, ἀθανάτοις ὁμώνυμον εἶναι ἐπιφέρει. διότι τὸ μὲν κυρίως ἀθάνατον, καὶ κατ᾽ οὐσίαν, καὶ κατ᾽ ἐνέργειαν ἐστὶν ἀμετάβλητον. τὴν δὲ ψυχὴν κατ᾽ οὐσίαν μὲν οἶδεν ἀθάνατον· οὐκέτι δὲ καὶ κατ᾽ ἐνέργειαν. οὕτω δ᾽ ἂν εἴποις καὶ τὰ οὐράνια ἀθανάτοις ὁμώνυμα. μεταβάλλει γὰρ καὶ αὐτὰ, εἰ καὶ μὴ κατ᾽ οὐσίαν, ἀλλὰ κατὰ τόπον. ὅτι δὲ πάθος τῆς ζωῆς ἡ ἀθανασία, καὶ σύμπτωμά τι. [8] ἐπὶ ὑποθέσει γάρ τινι δείκνυνται. ἐκ θνητοῦ ἀθάνατον γίνεσθαι, οὐ μεταλήψει ἄλλης ζωῆς, τὸ θνητὸν ἀθάνατον γίγνεσθαι. ἐγράφη ἐν τῷ πι στοιχείῳ περὶ πάθους. Ὁ δὲ τὴν ἀθανασίαν ὁριζόμενος στέρησιν θανάτου, ἁμαρτάνει. οὐ γὰρ στέρησις θανάτου ἡ ἀθανασία, ἀλλ᾽ ἐν ἕξει καὶ διαθέσει.

Ἄϊρος. Nomen proprium.

Ἀΐς. Qui non videtur.

Ἀΐσθων. Exſpirans.

Ἀΐσσουσιν. Impetu feruntur. Vagantur. Polybius. *Romæ enim Marcum Porcium, cum res a Scipione præclare geſtas audiviſſet, dixiſſe ferunt : Solus ſapit, reliqui vero ut umbræ vagantur.*

Ἀϊστί. Obſcure.

Ἄϊστος. De quo nihil ſcitur. Obſcurus.

Ἀϊστωθείη. Aboleatur. [Vel, de medio tollatur.]

Ἀΐστωρ. Imperitus. Ignarus.

Ἀϊστῶσαι. Delere. Perdere.

Ἀΐτης. Impetuoſus.

Ἀϊτία. Chorda.

Ἄϊτος. Aitus. Nomen proprium.

Ἀϊχθήτην. Impetum fecerunt.

Ἀθαμαντίδης. Athamantides. Patronymicum.

Ἀθάμας. Athamas. Nomen proprium. Athamas coronatus inducitur, tanquam victima propter Phrixum jugulandus. Sed Hercules ipſum liberat, affirmans Phrixum vivere. Hoc igitur exemplo utens Ariſtophanes, dicit ſe metuere eadem, quæ Athamas, cum eſſet jamjam immolandus.

Ἀθαμβής. Impavidus.

Ἀθανάριχος. Athanaricus, qui S. Nicetam excruciavit, & magnum Chriſti martyrem effecit.

Ἀθάνατος. [Immortalis.] Philoſophi vocem ἀθάνατος de rebus animatis; ἄφθιτος vero, de inanimatis uſurpant. † Plato animam immortalem vocans, ei immortalitatem æquivoce tantum tribuit. Nam quod proprie eſt immortale, tam quod ad eſſentiam, quam actionem attinet, eſt immutabile. Animam vero ſecundum eſſentiam quidem ſtatuit immortalem : non vero, quod ad actionem ejus attinet. Sic igitur & cœleſtia, immortalia æquivoce dixeris. Nam & ipſa, quamvis non eſſentia, loco tamen mutantur. Quod autem immortalitas ſit vitæ quædam affectio & accidens, demonſtrari poterit, ſi ponamus, aliquem ex mortali immortalem fieri : non enim aſſumptione alterius vitæ mortale fit immortale ; ut clarius expoſitum eſt infra in litera Π, περὶ πάθους. Qui immortalitatem definit privationem mortis, errat. Non enim immortalitas eſt privatio mortis , ſed in habitu & diſpoſitione conſiſtit.

---

[1] Ἀΐς. ὁ μὴ βλεπ.] Vox iſta mihi ſuſpecta eſt. Vide paulo ante v. Ἀϊδνής.

[2] Πολύβιος] Fragmentum hoc in iis, qui hodie ſuperſunt, Polybii libris non exſtat.

[3] Εἰπεῖν πάλιν ἄλλον πρ.] Locus hic male affectus eſt, eique aliqua deeſſe videntur. Quare in eo vertendo ſenſum potius quam verba ſpectavi.

[4] Οἶος πέπνυται, τοὶ δ.] Graviſſimi hujus judicii & teſtimonii, quo M. Porcius Cato Scipionis virtutem proſecutus eſt, etiam alii ſcriptores meminerunt. Livius in Epitome libri XLIX. *Scipionis virtutem & Cato, vir promptioris multo ad vituperandum linguæ, in Senatu ſic proſecutus eſt, ut diceret, reliquos, qui in Africa militarent, umbras militare: Scipionem vigere.* Plutarchus ἐν Παραγγέλμασι Πολιτικοῖς pag. 804. F. Καὶ Σκιπίωνα δὲ Κορνήλιον, οὐκ ἀφ᾽ ἧς ἔτυχεν ἀρχῆς ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἀγορανομίαν μετερχόμενον ἐξαίφνης ὕπατον ἀπέδειξε παρὰ τὸν νόμον· ἀλλὰ θαυμάσας αὐτοῦ μειρακίου μὲν ὄντος τὴν ἐν Ἰβηρίᾳ μονομαχίαν καὶ νίκην, μικρὸν δὲ ὕστερον τὰ πρὸς Καρχηδόνι χιλιαρχοῦντος ἔργα. περὶ ὧν καὶ Κάτων ὁ πρεσβύτερος ἀνεφώνησεν.

Οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν.

Vide etiam Suidam infra v. Κάτων.

[5] Ἀϊτία. ἡ χορδή.] Vide Etymologum v. Ἀΐτιας χορδάς.

[6] Εἰσάγεται ὁ Ἀθάμας] Portus recte obſervavit, pertinere hæc ad locum illum Ariſtophanis *Nubib.* pag. 138. V. 254.

——————Τουτονὶ τοίνυν λαβὲ
Τὸν στέφανον. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι Σώκρατες
Ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ᾽ ὅπως μὴ θύσετε.

Conſule ibi Græca Scholia, ex quibus loci hujus illuſtratio petenda eſt.

[7] Τὸ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψ.] Hæc Suidas deprompſit ex Scholiaſta Homeri ad Il. Β. v. 186. ubi Poeta ſceptrum Agamemnonis ἄφθιτον vocat. Vide etiam infra v. Ἄφθιτον.

[8] Ἐπὶ ὑποθέσει γάρ τινι δείκνυνται. ἐκ θν. ἀθ. γ.] Locus hic corruptus eſt & mutilus, qui emendari & ſuppleri debet ex iis, quæ Suidas tradit infra v. Πάθος, ubi hæc ipſa repetuntur.

Ἀθᾶνες. ὄνομα ἔθνους.

Ἀθάνατοι.[1] μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. [2] οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως διέφθειρε καὶ ἠφάνισεν. [3] οὓς εἶχε Ξέρξης ὁ Δαρείου.

Ἀθάρα. ἄλευρον ἡψημένον. κλίνεται δὲ παρὰ μὲν Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η ἀθάρης. οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α ἀθάρας. [4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

4 Arist. Pl. 672

———————— Ἀλλά με
Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη
Ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ γρᾳδίου.

Ἀθάρην οὐκ ἀθάρην τὴν [5] ἐρεικτὴν καλοῦσι. Κράτης ἥρωσιν·

Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν
Καὶ τῆς ἀθάρης.

Ἀθαυμαστί. χωρὶς θαύματος.

Ἄθε.[6] εὐχῆς σημαντικόν. ἀντὶ τοῦ εἴθε.

Ἀθέατος. μὴ τεθεαμένος. Ὢν γὰρ εἰς τέλος ἀθέατος τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοὺς ἐν Ἰβηρίᾳ πολέμους κατὰ[7] τοὺς ἐν Λιγυστικοῖς, παρῆγεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀθέλσεται[8]. [9] παραθεῖται. διεκλύεται.

+ Ἀθεεί. χωρὶς θεοῦ.

voce sæpe
tur Dio Cassius.

Ἀθέλιμνος. ὁ κακός.

Ἀθέμιστα. ἄδικα. Ἀθέμιστος. ἄνομος. λέγεται δὲ καὶ ἄθεσμος, ὁ παράνομος. Ἠράσθη Πίασος Θετταλὸς Λαρίσσης τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς ἔρωτα ἄθεσμόν τε καὶ δυστυχῆ.

Ἀθέμιτον. τὸ ἄδικον. καὶ Ἀθεμιτώτατον. [10] διφορεῖται.

Ἄθεον. Ἄθεόν ἐστι τὸ μὴ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς διασώζειν, καὶ ἀνάγειν εἰς τὸ θεοειδές, καὶ συνάγειν αὐτὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀρρήκτοις καὶ ἀλύτοις δεσμοῖς. ἢ τἀναντία τούτων· τὸ κατασπᾷν, καὶ καθέλκειν τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον εἰς τὸ γηγενές, καὶ ἀλιτήριον, καὶ γιγαντῶδες, ἢ Τιτανικὸν δεσμωτήριον.

Ἀθεωρητί. χωρὶς θεωρίας. καὶ Ἀθεώρητος, ἀθέατος.

Ἀθεραπευσία. ἡ παντελὴς καταφρόνησις. [11] Τὸ δὲ στρατόπεδον ταῖς τῶν σωμάτων ἀθεραπευσίαις κακῶς ἀπήλλαττεν.

Polybius.
6. Vol. I p.
18.

Ἀθᾶνες. Athanes. Nomen gentis

Ἀθάνατοι. [Immortales. Sic vocabantur] decies mille delecti Perſæ, quos Xerxes Darii filius habuit. Eos Ardaburius ſub Theodoſio Imperatore perdidit & delevit.

Herodotus VII. 525. 61. 544. 85

Ἀθάρα. Puls farinacea. Declinatur autem hoc nomen apud Atticos quidem per η, ἀθάρης: communiter vero per α, ἀθάρας. Ariſtophanes in *Pluto:*

———————— *Sed me*
Pultis olla quædam vehementer ſolicitabat.
Poſita non admodum procul a capite vetulæ.

Ἀθάρην non ἀθάρην legumina freſa vocant. Crates *Heroibus : Leguminum ergo elixorum oportet huc patellam adferre, & pultis farinaceæ.*

Ἀθαυμαστί. Sine admiratione.

Ἄθε. Adverbium optandi. Pro εἴθε.

Ἀθέατος. Qui non vidit. *Cum enim nunquam Græciam vidiſſet propter bella Iberica & Liguſtica, in Græciam profectus eſt.*

Ἀθέλσεται. Laxatur. Reſolvitur.

Ἀθεεί. Sine Deo.

Ἀθέλιμνος. Malus.

Ἀθέμιστα. Injuſta. Ἀθέμιστος. Injuſtus. Idem etiam ſignificat Ἄθεσμος. *Piaſus Theſſalus filiam ſuam Lariſſam inceſto ac infelici amore amavit.*

Historiam narrat Strabo. Vol. II. XIII. 922. D. quem citat Eustath. in Il. B´ 841. Vol. I. 270. 53. Non Πιάσος, sed Πέλαγος vocatur Pausania. Lib. II. 165.

Ἀθέμιτον. Injuſtum. Et Ἀθεμιτώτατον. [Injuſtiſſimum]. Duobus modis effertur.

Ἄθεον. *Impium eſt, immortalitatem animæ non conſervare, nec eam ad Dei ſimilitudinem reducere, & ipſam cum Numine firmiſſimis & indiſſolubilibus vinculis conjungere. Aut, quæ ſunt his contraria, id, quod in nobis divinum eſt, detrahere & detrudere in terreſtrem, & ſceleratum, & Giganteum, atque Titanicum carcerem.*

Ἀθεωρητί. Sine contemplatione. Et Ἀθεώρητος,+ qui nunquam contemplatus eſt.

+ Diod. Sic. I. p. 238. 28.

Ἀθεραπευσία. Summus contemptus, [quo rem nulla cura dignam judicamus.] *Exercitus autem propter neglectam corporum curationem male ſe habebat.*

---

[1] Ἀθάνατοι. μύριοι Π.] Rationem appellationis hujus reddit Herodotus *Polyhymnia* pag. 260. his verbis: Ἐκαλέοντο δὲ ΑΘΑΝΑΤΟΙ οἱ Πέρσαι οὗτοι ἐπὶ τοῦδε. Εἴ τις αὐτέων ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βιασθεὶς, ἢ νόσῳ, ἄλλος ἀναίρητο. καὶ ἐγίνοντο οὐδαμὰ οὔτε πλεῦνες μυρίων, οὔτε ἐλάσσονες. i. e. *Vocabantur autem hi Perſæ IMMORTALES ideo, quod, ſi quis eorum aut morte aut morbo correptus numerum imminueret, alius ſufficiebatur: nec unquam plures erant paucioreſve decem millibus.*

[2] Οὓς Ἀρδαβούριος ἐπὶ Θεοδ.] Hiſtoriam, quam Suidas hic leviter tangit, prolixius narrat Socrates Hiſtor. Eccleſ. lib. VII. c. XX. qui poſt expoſitam ibi Perſarum cladem addit: Οὕτω μὲν οὖν οἱ λεγόμενοι παρὰ Πέρσαις ΑΘΑΝΑΤΟΙ θνητοὶ πάντες ἐδείχθησαν. i. e. *Ad hunc igitur modum illi, qui a Perſis IMMORTALES dicebantur, mortales eſſe convicti ſunt.*

[3] Οὓς εἶχε Ξέρξ. ὁ Δ.] Hæc verba, loco ſuo mota, reponenda ſunt poſt Περσῶν ἐπίλεκτοι: quem ordinem in verſione ſecuti ſumus.

[4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 71. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas ſua depromſit.

[5] Ἐρεικτὴν κ.] Apud Grammaticos tria hæc, ἀθάρα, ἔτνος & ἐρεικτὴ interdum confundi ſolent, quamvis, ſi accuratius rem examinemus, diverſa fuerint eduliorum genera. Ἀθάρα enim proprie erat puls triticea, vel generalius, puls ex quavis farina confecta: quo ſenſu Suidas eam vocem hic exponit ἄλευρον ἡψημένον. Ἔτνος vero erat puls ex leguminibus non in farinam redactis, ſed freſis confecta: ſive, legumina elixa. Ἐρεικτὴ autem vocabantur legumina freſa, etiam non cocta. Hæc differentia trium iſtorum vocabulorum notanda eſt, quamvis, ut jam dictum eſt, Grammatici eam non ſemper obſervent.

[6] Ἄθε] Portus legendum ſuſpicatur Αἴθε: quæ conjectura non eſt aſpernanda.

[7] Κατὰ τοὺς ἐν Λιγ.] Legendum eſt καὶ τοὺς &c. Vide Suidam infra v. Λιγυστικός.

[8] Ἀθέλσεται. παρ. διεκλ.] Hic articulus non ſolum in 2 MSS. Pariſ. ſed etiam in Edit. Mediol. deeſt. Pro ἀθέλσεται autem legendum eſt ἀθέλγεται, quæ vox apud Hippocratem occurrit, ut Grammatici obſervarunt. Phavorinus. Ἀθέλγεται, διηθεῖται, διεκλύεται, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Galenus in Gloſſis Hippocratis: Ἀθέλγεται, διεκλύεται. Plura de hac voce lege apud Foeſium in *Oeconom. Hippocratis.*

[9] Παραθεῖσαι] In uno MS. Pariſ. ſcriptum eſt παρηθεῖσαι. Sed legendum eſt vel παρεθεῖσαι, ut Porto videtur; vel παρίεται, ut apud Galenum loco laudato. Poſterius in verſione ſecutus ſum.

[10] Διφορεῖται] Senſus eſt, dici & ἀθέμιτον & ἀθέμιστον.

[11] Τὸ δὲ στρατόπ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Polyb. lib. III. cap. LX.

Ἀθέρες. εἶδος σπέρματος.

Ἀθέρισον. ἀποδοκίμασον.

Ἀθεράωσται. ἀγρυπνεῖ.

Ἀθεσίαν. παραβασίαν. [1] Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθεσίαν τῶν Κελτῶν, καὶ τὰς ἐπιβουλὰς τὰς καὶ ἐπισειομένας. Ὅτι [2] Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς. ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος. [3] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλογισάμενοι τὴν τῶν Γαλατῶν ἀθεσίαν. Καὶ αὖθις Πολύβιος· Ἐπικρύπτειν ἅπασι τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα.

1. Polybius. Vol. I. 563.

3. Polybius. Vol. I. 296.

Polybius. Vol. 5. 76. Hæc tria ultima verba a Grammatico adjecta videntur. Schweigh. Lexicon Polyb. Voc. Ἀθεσία.

Ἀθέσμιον. τὸ ἄδικον.

Ἀθέτησις. ἐκβολή. καὶ Ἀθετῶ αἰτιατικῇ. γενικῇ δὲ, ὡς τὸ, κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν τοῦ τολμήματος.

Ἀθήλυντον. ἀδάμαστον. σκληρόν.

Ἀθηνᾷ [4] τὸν αἴλουρον. ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα, ἡ παροιμία εἴρηται. ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλῃ.

Ἀθηνᾶς [5] ἄγαλμα δόρυ κρατεῖ· διὰ τὸ στερεὸν καὶ ἀνδρεῖον. ὁμοίως καὶ ἀσπίδα· διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλὴν διὰ τῆς σοφίας ἀπωθεῖσθαι. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ νῷ. καὶ περικεφαλαίαν διδόασιν αὐτῇ· διὰ τὸ εἶναι τῆς σοφίας τὸ ἀκρότατον ἀθέατον. καὶ ἐλαίαν, ὡς καθαρωτάτης οὐσίας οὔσης. Φωτὸς γὰρ ὕλη ἡ ἐλαία. καὶ Γοργόνα διδόασιν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ νοῦ.

Ἀθηναία.^ ἡ δὲ γυνὴ, ἀστή.

^ θεα.

Ἀθηναίας. [6] ὁ [7] Μεγακλείδης οὔ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας, ἀλλ' Ἀττικάς, ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου, ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς. Μόνους γάρ, φησι, τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι· γυναῖκας δὲ Ἀττικάς· ἵνα [8] μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. Ἀλλὰ ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν·

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε, καὶ ταῖς συμμάχοις.

Καὶ Κάνθαρος Τηρεῖ·

Γυναῖκα [9] ἀθηναίαν, καλήν τε, καὶ ἀγαθήν.

Ἀθέρες. Seminis genus.

Ἀθέρισον. Rejice. Sperne.

Ἀθεράωσται. Vigilat.

Ἀθεσίαν. Pactorum violationem. [Perfidiam.] *Metuens enim Gallorum perfidiam, & ne inſidias ſibi ſtruerent.* † Minerva & Neptunus de Attica contenderunt : de quo vide v. Γεραίτερος. † *Romani vero conſiderantes Gallorum levitatem in pactis ſervandis.* Et rurſus Polybius : *Apud omnes occultare perfidiam illorum & inconſtantiam.*

Ἀθέσμιον. Injuſtum.

Ἀθέτησις. Ejectio. Et Ἀθετῶ. [Irritum facio.] Accuſativo. Genitivo vero gaudet in hoc exemplo : Κατάρχων μὲν καὶ ἀθετῶν τοῦ τολμήματος.

Ἀθήλυντον. Indomitum. Durum.

Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον. Minervæ felem [comparas.] Hoc proverbium dicitur de iis, qui propter exiguam ſimilitudinem præſtantiora cum deterioribus comparant. Ut, ſi quis propter glaucos oculos felem Minervæ comparet.

Ἀθηνᾶς ἄγαλμα. Minervæ ſimulacrum haſtam tenet : ptopter ipſius conſtantiam, & fortitudinem. Similiter etiam clypeum : quia per ſapientiam omnes inſidiæ repelluntur. Minerva enim & Mens idem ſunt. Galeam etiam ipſi tribuunt, quia ſumma ſapientia oculos hominum latet. Item oleam, quia natura puriſſima eſt. Lucis enim materia eſt olea. Gorgonem etiam pectori ejus aſſignant, ob mentis celeritatem.

Ἀθηναία. Dea Minerva. Fœmina vero [Atheniensis vocatur] ἀστή.

Ἀθηναίας. Megaclides in commentariis in Homerum dicit fœminas [Athenis natas] non Ἀθηναίας ſed Ἀττικὰς vocari : ſimulque ejus rei rationem reddit. *Solos enim*, inquit, *viros illinc oriundos vocant* Ἀθηναίους ; *fœminas vero* Ἀττικὰς, *ne* [*Minervam*] *virginem nuptæ hac appellatione dedecorent.* Sed ecce Pherecrates in *Vetulis* inquit :

Fœminis Ἀθηναίαις, *& illarum ſociis.*

Et Cantharus *Tereo* :

Fœminam Ἀθηναίαν *pulchram & bonam.*

---

[1] Ἀγωνιῶν γὰρ τὴν ἀθ.] Ex Polyb. lib. III. cap. LXXVIII. ubi pro τὰς καὶ ἐπισειομένας recte legitur τὰς ἐπ. τὰς περὶ τὸ σῶμα: uti etiam ſupra v. Ἀγωνιῶν, ubi eadem Polybii verba citantur.

[2] Ὅτι Ἀθηνᾶ καὶ Ποσ. ἐφιλ. π. τ. Ἀτ. ἔστιν ἐν τῷ Γερ.] Hæc verba deſunt in 2 MSS. Paris. nec ſane ad hunc locum ullo modo pertinent, ſed ad articulum paulo poſt ſequentem, ubi de Minerva agitur.

[3] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συλλ.] Hoc fragmentum excerpſit Suidas ex Polyb. lib. II. c. XXXII.

[4] Ἀθηνᾷ τὸν αἴλουρον.] Vide Zenobium & Diogenianum.

[5] Ἀθηνᾶς ἄγαλμα δ.] Hæc totidem verbis leguntur apud Codinum *de Origin. Conſtantinop.* p. 13.

[6] Ἀθηναίας. ὁ Μεγακλ. οὔ φησι καλ.] Euſtath. ad Il. A. p. 84. idem argumentum, de quo auctor noſter hic agit, erudite pertractat, cujus verba digna ſunt, quæ ad locum hunc illuſtrandum adducantur. Ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι παρασημειοῦνται, μὴ λέγεσθαί ποτε Ἀθηναίαν γυναῖκα διὰ τὴν τοιαύτην Ὁμηρικὴν Ἀθηναίαν, ἢ Ἀθηνᾶν. Ἀνὴρ μὲν γάρ, φασιν, Ἀθηναῖός ἐστιν, ὥσπερ Θηβαῖος. Οὐ μὴν ὥσπερ Θηβαία, οὕτω καὶ Ἀθηναία γυνή. ἀλλὰ ἑτερωνύμως γυνὴ Ἀττική. Τὸ γὰρ Ἀθηναία ἤδη προκατείληπται. ὅθεν ὡς θεῖόν τι τυγχάνον ὄνομα καὶ ὑπερηρμένον οὐ θέμις ὑποκαταβῆναι, καὶ θνητοῖς προσώποις ἐγκαθεσθῆναι, καὶ ὡς οἷον ἱεροσυληθῆναι θείαν κλῆσιν. Παυσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις Λεξικοῖς φασιν, ὅτι Μετακλείδης αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. Ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταί, ἤτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι· τότε δὴ ἐπινοηθῆναι καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίαν καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν. Ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν οὕτω συντόμως εἶπον· ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν. ἀστὰς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστούς. Senſus hujus loci eſt, fæminas Athenis natas olim vocatas fuiſſe Ἀστικὰς vel Ἀττικὰς, non vero Ἀθηναίας, ne nomen cum Minerva, quam Athenienſes vocabant Ἀθηναίαν, commune haberent. Poſtea vero cum uſu tandem invaluiſſet, ut fæminæ Atticæ dicerentur Ἀθηναῖαι, Minervam non amplius Ἀθηναίαν, ſed contracte Ἀθηνᾶν dictam fuiſſe. ut & ſic inter utrumque nomen aliqua eſſet differentia. Hæc Euſtathius. Varro apud Auguſtinum *de Civitate Dei* lib. XVIII. c. IX. aliam reddit rationem, quare fæminæ Atticæ non fuerint vocatæ Ἀθηναῖαι. Locum ipſi lectores conſulant, quoniam brevitatis gratia eum hic deſcribere noluimus.

6. Eustath. V. 1. p. 63. 17.

[7] Μεγακλείδης] Hunc Euſtathius loco laudato vocat Μετακλείδην, Sed lectionem Suidæ confirmant Athenæus & Heſychius. #

[8] Ἵνα μὴ τὴν ἄγαμ. αἱ γαμ. τ. πρ. κατ.] Eadem verba leguntur etiam apud Euſtath. loco citato; qui ea ex Pauſaniæ & Ælii Dionyſii Lexico ſe depromſiſſe teſtatur.

[9] Γυναῖκα Ἀθηναίαν] Verſus hic, flagitante metri ratione, ita legendus eſt:

Γυναῖκ' Ἀθηναίαν, καλήν τε κ' ἀγαθήν.

Μεγακλειδης etiam legitur in Edit. Bas. Eustathii.

Τὰς

...ric. p. 322. Καὶ [1] Φιλήμων Πτέρυγι·

Τὰς Ἱππονίκας τάσδε, καὶ Λυσιστράτας
Καὶ Ναυσινίκας τὰς Ἀθηναίας λέγω.

...l. Ar. Av. ...29 Οἱ [2] δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν. Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας, αὐτὰς φασὶ λέγεσθαι Ἀττικάς. πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ὡς οἵ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι, καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι. καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα, Ἀθηναίαν ξένην φησίν. καὶ [3] Πίνδαρος ἐν χολῇ. Ὁ [4] μέν τοι Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν, καὶ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει. ...rsan in Soph. ...ar. Phrynichi ...ilislixian.

Ἀθήναιον. [5] ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος. ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τοιαῦτα ὁμωνύμως τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον, δῆλον ὅτι Δωριέων ἐστίν.

Ἀθήναιος. [6] Ναυκρατίτης. Γραμματικός. γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Μάρκου. ἔγραψε βιβλίον ὄνομα Δειπνοσοφισταί· ἐν ᾧ μνημονεύει, ὅσοι τῶν παλαιῶν μεγαλοψύχως ἔδοξαν ἑστιᾶν. J. Ather. I. p. 3. D. [7] Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος κἀκείνην νικήσας ναυμαχίαν Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἑκατόμβην θύσας, πάντας εἱστίασεν Ἀθηναίους. καὶ Ἀλκιβιάδης Ὀλύμπια νικήσας, τὴν πανήγυριν ἅπασαν εἱστίασε. τὸ αὐτὸ καὶ Λεόφρων Ὀλυμπιονίκης. καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὁ Ἀκραγαντῖνος, Πυθαγορικὸς ὤν, καὶ ἐμψύχων ἀπεχόμενος, Ὀλύμπια νικήσας, ἐκ λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης καὶ τῶν πολυτελῶν ἀρωμάτων βοῦν ἀναπλάσας, διένειμε τοῖς εἰς τὴν πανήγυριν ἀπαντήσασι. καὶ ὁ Χῖος Ἴων, τραγῳδίαν νικήσας Ἀθήνησιν, ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων Ather. I. 4. A ἔδωκε Χῖον κεράμιον. καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος [8] Τελλίας φιλόξενος ὢν καταλύσασί ποτε πεντακοσίοις ἱππεῦσιν, ὥρᾳ χειμῶνος, ἔδωκεν ἑκάστῳ χιτῶνα καὶ [9] ἱμάτιον. Ὅτι Χάρμος ὁ Συρακούσιος εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων στίχια καὶ παροιμίας

Et Philemon Πτέρυγι:

Hipponicas iſtas, & Lyſiſtratas
Et Nauſinicas Ἀθηναίας *dico.*

Illi vero qui dicunt, fœminas Atticas non eſſe vocandas Ἀθηναίας, rationis loco adducunt, quod hanc appellationem cum Minerva communem habituræ eſſent. Ἀθηναία enim vocatur etiam Minerva. Hinc igitur pro Ἀθηναίας eas vocandas eſſe Ἀττικὰς dicunt. Veruntamen hujus vocis fœminis attributæ frequens eſt uſus apud antiquos: ut & ante laudati Poetæ teſtantur, & Diphilus in *Amaſtride*. Is enim filiam Themiſtoclis Ἀθηναίαν peregrinam vocat. Item Pindarus in Scoliis. Phrynichus autem hoc vocabulum negat eſſe Atticum, miraturque Pherecratem, Atticæ dialecti obſervantiſſimum, eo uti.

3. Suidam, sinistre acceptum, laudat ad fragm. Pindari p. 16. oscitans J. Gottlob Schneider.

Ἀθήναιον. [Minervæ templum.] Ἀπολλώνιον, Apollinis templum, corripitur. Et ſic apud Thucydidem legendum eſt. Et Ποσειδώνιον, Neptuni templum, & Ἀθήναιον, Minervæ templum, itemque Διονύσιον, & Δημήτριον, & omnia hujus generis eandem habent terminationem, quam nomina virorum. Ποσειδάνειον vero, Doricum eſſe manifeſtum eſt.

Ἀθήναιος. Athenæus, Naucratita, grammaticus, qui Marci + tempore vixit. Scripſit librum vocatum Δειπνοσοφισταί, in quo commemorat quotquot inter veteres magnifici convivatores fuerint. Alexander Magnus cum navali prœlio Lacedæmonios viciſſet, & Piræeum muro circumdediſſet, & hecatomben immolaſſet, omnibus Athenienſibus epulum dedit. Alcibiades etiam, cum Olympia viciſſet, totum conventum convivio excepit. Idem fecit & Leophron in Olympiis victor. Empedocles Agrigentinus, qui Pythagoricus erat, & ab omnibus animatis abſtinebat, in Olympiis victoriam adeptus, bovem e thure, myrrha, & precioſis aromatibus concinnatum illis diſtribuit, qui ad illam ludorum celebritatem convenerant. Item Ion Chius, cum Athenis Tragœdiam viciſſet, unicuique Athenienſium dedit vas fictile Chium. Item Tellias Agrigentinus, vir valde hoſpitalis, quingentis equitibus, qui hyberno tempore apud ipſum diverterant, viritim dedit tunicam & pallium. † Epicharmus Syracuſius ad ſingula conviviorum fercula verſiculos & ada-

T. Faber. Epist. I. 63. p. 212.
+ scil. Marci Aurelii Antonini.

---

[1] Καὶ Φιλήμων Πτέρυγι] Fragmentum hoc Philemonis Comici apud Stephanum *de Urbibus* v. Ἀθῆναι ita legitur:

Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
Τὰς Ἱππονίκας τάς δε, καὶ Ναυσιστράτας
Καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

χ. Ar. Av. 829. [2] Οἱ δὲ μὴ δεῖν φ.] Huc pertinent verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 580. Ἀθηναίαν. ὅτι τὴν θεὸν οὕτως ἔλεγον Ἀθηναίαν. Διὸ καὶ τὴν πολῖτιν οὐκ Ἀθηναίαν, φεύγοντες τὴν ὁμωνυμίαν, ἀλλ' ἀστήν.

[3] Πίνδαρος ἐν χολῇ] Fœdus error. Lege Πίνδαρος ἐν Σκολιοῖς. Scripſiſſe enim Pindarum Scolia, ſive carmina convivalia, & Suidas ſuo loco docet, & Athenæus teſtatur, qui ſcolii ejus in Hieronem meminit. Quomodo autem vox σκολιοῖς in χολῇ degeneraverit, paucis docebo. Cum initio in Codicibus Suidæ recte ſcriptum eſſet ἐν σκολιοῖς, feſtinantes librarii ejus loco ἐν χολίοις legentes vocem iſtam ad hunc modum contraxerunt ἐν χο͂ (ſic enim vox χόλια in MSS. breviate ſcribi ſolet) unde alii tandem effecerunt ἐν χολῇ. Conjecturam meam confirmat codex Vaticanus, in quo pro ἐν χολῇ ſcriptum eſt ἐν χο͂, ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui annotavit.

[4] Ὁ μέν τοι Φρύνιχος] Eadem habet Stephanus *de Urbibus* v. Ἀθῆναι, ex quo Suidam emendavi, & pro ἀντὶ τῶν ἀττικῶν, ut antea corruptiſſime legebatur, repoſui ἀνάττικον.

[5] Ἀθήναιον. ὅτι Ἀπολλώνιον βρ.] Eadem repetuntur infra v. Ποσειδώνειον.

[6] Ναυκρατίτης] Ipſe Athenæus hanc fuiſſe patriam ſuam indicat lib. VII. p. 301. ubi ait, ἐν δὲ τῇ ἐμῇ Ναυκράτει. *Pearſ.*

[7] Ὁ μέγας Ἀλέξ. κἀκείνην ν.] Quæ hic de Alexandro M. referuntur, Athenæus lib. I. p. 3. unde locus Suidæ depromptus eſt, Cononi Athenienſi, & quidem recte, tribuit. Ratio diverſitatis eſt, quod apud Suidam omiſſa ſint verba quædam (ipſiuſne Suidæ, an vero aliorum culpa, haud facile dixeris) quæ apud Athenæum leguntur; ex quo proinde locus hic ita ſupplendus & integritati ſuæ reſtituendus eſt: Τοιοῦτος ἦν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος (quorum verborum ſenſus a præcedentibus apud Athenæum pendet) Κόνων δὲ τῇ περὶ Κνίδον ναυμαχίᾳ νικήσας Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας &c. Locum hunc Suidæ eo, quo diximus, modo ex Athenæo emendandum eſſe obſervavit etiam Reineſius *Var. Lect.* lib. III. p. 477.

[8] Τελλίας φιλόξενος] De hujus Telliæ inſigni munificentia & liberalitate vide Valer. Max. lib. IV. cap. ult. qui eum Gilliam vocat.

[9] Ἱμάτιον] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. & Athenæo revocavi. In prioribus enim Edit. male legitur κεράμιον.

1. Athen. I. 4. E.

ἔλεγε. [1] Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς δειπνολογίαν καλεῖ τὸ ποίημα. ἄλλοι ὀψολογίαν. Χρύσιππος, γαστρονομίαν. ἄλλοι, ἡδυπάθειαν. Ὅτι ἐν τῷ [2] συμποσίῳ Πλάτωνος εἰκοσιοκτὼ ἦσαν δαιτυμόνες.

Ἀθηναίων δυσβουλία. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδας, καὶ ἀναξίως εὐτυχούντων. [3] τὸ γὰρ κακῶς βουλεύεσθαι, Ἀθηναίοις ἤσκητο· τὴν δὲ Ἀθηνᾶν παρασχεῖν τὸ κακῶς βουλευθὲν ἀποκλῖναι καλῶς. καὶ ἦν τοῦτο λεγόμενον ἐπιχώριον· [4] Ὦ πόλις, ὡς εὐτυχεῖς μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις·

4 Eupolis ἐν Πόλεσι.

5. Ar. Nub. 587.

Φασὶ [5] γὰρ δυσβουλίαν
Τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι. ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς
Ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητε, ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.

Harpocratio. V. Αὐτόχθονες.

Ὅτι αὐτόχθονες οἱ Ἀθηναῖοι ἐλέγοντο, καὶ Ἀρκάδες, καὶ Αἰγινῆται, καὶ Θηβαῖοι. ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα, ἤτοι τὴν γῆν ἀργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο· ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας.

Ἀθήνησιν. ἐν ταῖς Ἀθήναις. Ἀθήνη δὲ πόλις καὶ τῆς Λακωνικῆς.

Ἀθηνόδωρος. [6] οὗτος ἦν στρατιώτης Ἀθηναῖος. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. ἔγραψε δὲ διάφορα. καὶ ἕτερος σοφιστής, ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

7. Zosimus. I. p. 12.

Ἀθηνόδωρος. Στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐπὶ Ὀκταουϊανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· [7] ἐφ' οὗ πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κράτους ἄλογον ἐξουσίαν, [8] ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδώρου τούτου συμβουλίαις ἐπείθετο. καὶ διαδέχεται Τιβέριος τὴν βασιλείαν. τότε γὰρ οἱ κόλακες παρὰ τοῦ βασιλέως δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι, μεγίστων ἀρχῶν ἐπέβαινον, οἵ τε ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονες, μὴ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις αἱρούμενοι βίον, εἰκότως ἐσχετλίαζον, οὐ τῶν αὐτῶν ἀπολαύοντες. ὥστε ἐκ τούτου τὰς μὲν πόλεις στάσεων πληροῦσθαι καὶ ταραχῶν· τὰ δὲ πολιτικὰ κέρδους ἥττοσιν ἄρχουσιν ἐκδιδόμενα, τὸν μὲν ἐν εἰρήνῃ βίον λυπηρὸν καὶ ὀδυνηρὸν τοῖς χαριεστέροις ἐποίουν, τὴν δὲ ἐν τοῖς πολέμοις προθυμίαν ἐξέλυον. Κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκείνους [9] καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις εἰσήχθη, οὔπω πρότερον οὖσα·

Zosimus. I. p. 11.

gium adjecit. † Clearchus autem Solenſis id poema vocat Δειπνολογίαν, quod alii appellant Ὀψολογίαν; Chryſippus, Γαστρονομίαν; alii, Ἡδυπάθειαν. † In Platonis convivio XXVIII. convivæ fuerunt.

Ἀθηναίων δυσβουλία. Athenienſium in capiendis conſiliis temeritas. Dicitur de illis, quibus præter ſpem & meritum res ex ſententia ſuccedunt. Nam mala conſilia capere Athenienſibus ſolenne erat: Minervæ vero beneficio, quod male conſultando peccatum erat, feliciter ipſis cedebat. Hinc vulgo dici ſolebat: *O urbs, ut meliore fortuna quam prudentia uteris.* Et Ariſtophanes *Nubibus:*

Aiunt autem mala conſilia capere
Hanc urbem ſolere. At Deos
Quæ a vobis peccata ſunt, ad melius convertere.

† Athenienſes vocabantur Αὐτόχθονες, uti & Arcades & Æginetæ & Thebani: vel, quod primi terram ante incultam coluiſſent: vel, quod non eſſent advenæ.

Ἀθήνησιν. Athenis. Ἀθήνη vero erat urbs Laconiæ.

Ἀθηνόδωρος. Athenodorus. Hic erat miles Athenienſis. Eſt & alius, diſcipulus Dionyſii Areopagitæ. Varia autem ſcripſit. Et alius, Sophiſta, frater Gregorii Thaumaturgi.

Ἀθηνόδωρος. Athenodorus, Stoicus Philoſophus, ſub Octavio, Romanorum Imperatore: ſub quo omnino neceſſe fuit temerariam imperantis licentiam in perniciem Reip. redundare; ex quo tempore præcipue hujus conſiliis obtemperare cœpit. Ei Tiberius in imperio ſucceſſit. Tunc autem adulatores muneribus & honoribus ab Imperatore affecti, ſummos magiſtratus capeſſiverunt. At viri modeſti & minime ambitioſi, qui eandem vitæ rationem non ſequebantur, iniquo animo merito ferebant, ſe non iiſdem juribus gaudere. Hinc autem fiebat, ut urbes ſeditionibus & turbis complerentur: & civiles militareſque magiſtratus, ad homines lucro nimis addictos tranſlati, in pace quidem viris elegantioribus vitam moleſtam & acerbam redderent; alacritatem vero in bellis enervarent.

---

[1] Κλέαρχος δὲ ὁ Σολ. δειπν.] Hæc leguntur apud Athen. lib. I. c. IV. quem vide.

[2] Συμποσίῳ] Apud Athenæum legitur συσσιτίῳ.

[3] Τὸ γὰρ κακῶς βουλ.] Hæc ſumpta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 161. V. 587.

[4] Ὦ πόλις] Idem fragmentum Eupolidis apud Athenæum lib. X. p. 425. rectius ſic legitur:

Ὦ πόλις πόλις
Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

Hinc ergo Scholiaſta Ariſtophanis & Suidas emendandi ſunt.

[5] Φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τ.] Huc ſpectat alius locus ejuſdem Ariſtophanis in Ἐκκλησιαζούσαις, p. 737. quem Suidas citat infra v. Γεραίτερος, & v. Μωρά.

5. Ar. Ecclesiaz. 471.

[6] Οὗτος ἦν στρατιώτης Ἀθ.] Vide Harpocrationem h. v.

[7] Ἐφ' οὗ πᾶσα ἀν. κοινὸν εἶναι δυς. τὴν τοῦ κρ. ἄλ. ἐξ.] Hæc & quæ deinceps ſequuntur uſque ad verba illa πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα, negligenter admodum & turbato prorſus ordine excerpta ſunt ex Zoſimi Hiſtoriar. lib. I. adeo ut, quod ad ſenſum & hiſtoriam attinet, nihil in illis ſit ſani, ſed omnia a veritate & mente Zoſimi prorſus aliena. Nam quæ hic de Tiberio, & miſera Imperii Romani ſub eo conditione leguntur, ſunt omnia penitus falſa, & quæ Zoſimo ne per ſomnium quidem in mentem unquam venerunt. Is enim de Octavio Auguſto, poſt Cæſarem ſumma rerum Romæ potito, verba faciens, Romanos, ait, ingenti aleæ ſe & ſua omnia commiſiſſe, totius imperii poteſtate ad unum hominem tranſlata. Sive enim talis Monarcha recte & bene imperium adminiſtrare velit, eum tantæ rerum & negotiorum moli ſolum non ſufficere dicit: ſive ad tyrannidem deflectat, τότε δή, inquit, πᾶσα ἀνάγκη κοινὸν εἶναι δυστύχημα τὴν τοῦ κρατοῦντος ἄλογον ἐξουσίαν. οἵ τε γὰρ κόλακες παρὰ τούτου δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι, τῶν μεγίστων ἀρχῶν ἐπιβαίνουσιν. οἵ τε ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονες μὴ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις αἱρούμενοι βίον εἰκότως σχετλιάζουσιν &c. Ex his apparet, quam mala fide Suidas ſenſum & mentem verborum Zoſimi repræſentaverit. Quæ enim is in tempore præſenti de malo Principe in genere & γνωμικῶς profert, ea Suidas, tempus præſens immani audacia in imperfectum mutans, Tiberio tribuit: quamvis de Auguſto, ut diximus, non vero Tiberio Zoſimum ibi loqui manifeſtum ſit. Hinc ergo Lectores diſcant, quam parum fidei veteribus illis Lexicorum compilatoribus tribuendum ſit, & in quam craſſos errores incidere nos ſæpe neceſſe ſit, ſi eorum auctoritatem temere & abſque examine ſemper ſequamur.

[8] Ἐξ οὗ δὴ μάλιστα ταῖς Ἀθηνοδ. τ.] Audax & temerarium facinus, loca auctorum tranſponere & mutilare, verumque illorum ſenſum corrumpere: quod hic factum eſt. Non ſolum enim Suidas verba hæc alieno prorſus loco poſuit, ſed etiam ſenſum illorum adulteravit, omiſſis iis, quæ apud Zoſimum præcedunt; ut Lector, qui ipſum Zoſimum inſpicere voluerit, facile animadvertet.

[9] Καὶ ἡ παντόμιμος ὀρχ. εἰσ.] Vide Salmaſium ad Hiſtor. Aug. pag. 828. ubi de pantomimis, eorumque ſaltatione & geſticulatione erudite agit, locumque hunc Zoſimi ad examen revocat.

καὶ προσέτι γε ἕτερα πολλῶν κακῶν αἴτια γεγονότα. † Ὅτι [1] τῷ Ἀθηνοδώρῳ πάντα παρεσκεύαστο πρὸς φιλοσοφίαν, τά τε ἀπὸ τῆς φύσεως, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐπιεικοῦς προαιρέσεως, ὅτε Πρόκλος ἔζη. καὶ διαφανῶς ἐξηγεῖτο τοῖς πλησιάζουσιν. ὃν ὁ Σαλούστιος θαυμάζων ἐπὶ σπουδῇ, ἔλεγεν, ὅτι πυρὶ ἄρα ἐῴκει ὁ ἄνθρωπος ἐξάπτοντι πάντα τὰ παρακείμενα. ἀλλ' ὅμως ἔπεισεν Ἀθηνόδωρον μὴ φιλοσοφῆσαι.

Ἀθηρηλοιγός. [2] τὸ πτύον τὸ τοὺς ἀθέρας ὀλοθρεῦον.

Ἄθηρον. τὸ ἀθήρατον.

Ἀθησαύριστον. ἀνεπιτήδειον εἰς ἀπόθεσιν.

Ἀθλητάς. ἀγωνιστάς. ἀσκητάς. [3] Αἰλιανός· † Τοιγαροῦν οὐ μόνον τοῦτ' ἔχειν αὐτοὺς παρεσκεύαζεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἀδικίας, καὶ βδελυρίας ἀθλητὰς εἶναι. τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν αὐτοῖς οὐ προσῆν; ἢ τί τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων οὐκ ἀπῆν;

[illegible] Αἰλι- [illegible] sine dubio [illegible]

Ἀθλητής. ὁ τοὺς ἄθλους ἐξησκηκώς. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἄνδρα πολέμων ἀθλητὴν ὡς τὸν Ἀννίβαν ἐκπέμπουσιν.

Ἆθλον. [4] ἀγώνισμα. ἡ τιμή. ὁ μισθός. καὶ τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον. καὶ Ἆθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. καὶ τὸ ἔπαθλον. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδετέρου· ὅτι τὸ μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον· τοῦτο δὲ, τὸν ἀγῶνα.

Ammonius [illegible] Lucian. Vol. III. p. 555.

Ἀθμωνίς. ὄνομα κύριον.

Ἀθμωνία. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμωνεύς.

Harpocrat. V. Ἀθμωνεύς.

Ἀθόλωτος. ὁ ἀτάραχος.

Ἄθων. τὸ ὄρος. σὺν τῷ ν λέγουσιν.

Ἀθωνίς. πόλις.

Ἀθῷος. ὁ ἀζήμιος. παροιμία. [5] Ἐνιψάμην ἐν ἀθῴοις τὰς χεῖράς μου. ἀντὶ τοῦ, ἀθῷον ἐμαυτὸν ἐτήρησα. οὐκ ἐκοινώνησα τοῦ κακοῦ. Ἀθῷος οὖν, ἀναίτιος.

Eustath. in Il. β. 165. 9. [illegible] 71. 41. Steph. Byz. V. Ἄθως. p. 46.

Ἀθώπευτον. ἀκολάκευτον. ἄσπλαγχνον. ἐν Ἐπιγράμματι· [6] Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας. περὶ κάπρου φησὶ τοῦτο.

Pauli Silentiarii. Brunck. Anal. III. p. 85.

Circa illa vero tempora etiam ſaltatio Pantomimica introducta eſt, antea non uſitata; aliaque præterea, quæ multorum malorum cauſa fuerunt. † Athenodorus omnibus ad Philoſophiam ſubſidiis, tam ab ingenio, quam recta animi voluntate, inſtructus erat, quo tempore Proclus vivebat: idemque dilucide diſcipulis ſuis diſciplinas explicabat. Hunc Saluſtius ob ſtudium admiratus, igni ſimilem eſſe dixit, omnia propinqua incendenti. Nihilominus Athenodoro perſuaſit, ne philoſopharetur.

Ἀθηρηλοιγός. Ventilabrum, minutiſſimas paleas perdens & diſſipans.

Ἄθηρον. Quod capi non poteſt.

Ἀθησαύριστον. Quod tale non eſt, ut recondi & aſſervari queat.

Ἀθλητάς. Athletas. Certatores. Ælianus: *Itaque non ſolum effecit, ut hæc tenerent, ſed etiam ad omnis nequitiæ ac ſpurcitiæ certamen eos provocavit. Quod enim turpitudinis & flagitii genus illis non inerat? quid contra honeſtatis & virtutis non deerat?*

† Polybius. VIII. 11. 8. Vol. III. p. 28.

Ἀθλητής. Certaminum peritus. *Romani vero virum in bellis exercitatum adverſus Annibalem mittunt.*

Dionyſ. Hal. Lib. X. Vol. IV. p. 2109.
Πολλῶν ἀθληταὶ πολέμων. — De
Equis in Dion. Caſſ. LIX. II. p. 921. 8.

Ἆθλον. Honor. Merces. Certaminis præmium. Et Ἆθλος genere maſculino, certamen. Differt autem hoc ab ἆθλον, quod eſt generis neutrius. Nam ἆθλον proprie ſignificat præmium certaminis. Ἆθλος vero, ipſum certamen.

Ἀθμωνίς. Nomen proprium.

Ἀθμωνία. Oppidum eſt Tribus Cecropiæ. Ejus popularis dicitur Ἀθμωνεύς.

Ἀθόλωτος. Non turbatus.

Ἄθων. Nomen montis. Cum litera ν in fine.

Ἀθωνίς. Athonis. Urbs.

Ἀθῷος. Indemnis. Et proverbium: Lavi manus meas inter innocentes. Id eſt, innocentem me ipſe conſervavi. Mali alicujus facinoris me participem non feci. Ἀθῷος igitur hic ſignificat, crimine vacans.

Ἀθώπευτον. Quod nullis blanditiis mitigatur. Miſericordiæ expers. In Epigrammate: *Feræ immitis pellem Pani ſuſpendit.* De apro ibi verba fiunt.

---

[1] Ὅτι τῷ Ἀθηνοδώρῳ πάντα π.] Cave hæc de eodem Athenodoro dici putes, cujus Suidas initio hujus articuli meminit. Hic enim priore longe recentior eſt, & æqualis fuit Procli & Saluſtii Philoſophorum, qui ſeculo V. ſub Leone Thrace vixerunt. Minime autem dubium mihi eſt, quin Suidas hæc deprompſerit ex Damaſcii Vita Iſidori Philoſophi, ex qua Excerpta hodie apud Photium ſuperſunt.

[2] Ἀθηρηλοιγός. τὸ πτ.] Eſt vox Homerica Odyſſ. Λ. verſu 127. ubi Poeta inquit:

Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

Scholiaſta ad eum locum: Τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικὸν ὄργανον. Ἀθέρες γὰρ λέγονται κυρίως τῶν ἀσταχύων τὰ ἄκρα. λέγει δὲ τὸ πτύον. Vide etiam Heſych.

[3] Αἰλιανός] Neſcio quomodo nomen Æliani in hunc locum irrepſerit. Verba enim, quæ ſequuntur, non ſunt Æliani, ſed Theopompi apud Polybium in Excerptis Peireſc. p. 22. unde ea Suidas deſcripſit. Idem fragmentum Theopompi legitur etiam apud Athenæum lib. VI. pag. 260.

[4] Ἆθλον. ἀγών.] Locum hunc, in quo nonnulla turbata ſunt, ſic legendum & conſtituendum eſſe non dubito: Ἆθλον. ἡ τιμή. ὁ μισθός. καὶ τὸ τοῦ ἀγ. βραβεῖον, καὶ τὸ ἔπαθλον. καὶ Ἆθλος ἀρσενικῶς, τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀγώνισμα. Διαφέρει δὲ τοῦτο τοῦ οὐδ.

[5] Ἐνιψάμην ἐν ἀθ. τὰς χ. μου.] Sunt verba Davidis Pſ. XXV. v. 6.

[6] Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας] Pentameter hic eſt pars elegantiſſimi Epigrammatis, quod in Anthologia inedita Paulo Silentiario tribuitur. Id autem quoniam nondum a quoquam editum eſſe memini, integrum hic cum lectore curioſo communicabo.

Βοτρυΐνων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον,
  Τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέταν δονάκων,
Πολλάκις ἐξερύσαντα θοῶν ἀκμαῖσιν ὀδόντων
  Δένδρεα, καὶ νομίους τρεψάμενον σκύλακας,
Ἀντήσας ποταμοῖο πέλας, πεφρικότα χαίτας,
  Ἄρτι καὶ ἐξ ὕλας πάγχυ λιπόντα βάθος
Χαλκῷ Ξεινόφιλος κατενήρατο, καὶ παρὰ φηγῷ
  Θηρὸς ἀθωπεύτου Πανὶ καθῆψε δέρας.

Vitium indefeſſum vaſtatorem aprum,
  Et audacem altarum incolam arundinum,
Qui ſæpe eruerat fulmineorum acie dentium
  Arbores, & paſtorios in fugam verterat canes,
Prope fluvium habens obvium, ſetis horrentem
  Et modo ex denſo nemore egreſſum
Ferro Xenophilus occidit, & ad fagum
  Feræ immitis Pani appendit pellem.

Epigrammatis hujus membra diverſis in locis diſperſa leguntur apud Suidam: nimirum v. Ἀκάμαντα. v. Ἐνναέται. & v. Λωβητῆρα. In verſu primo pro βοτρύων, ut in Anthologia ſcriptum erat, recte

⊖ Versus Sophoclis, sub cujus nom. citatur ab Etym. M. 26. 16. V. Ἄθως. Schol. Theocrit. VII. 76. Grotio Excerpt. p. 151. et sine auctoris nomine, non solum a Suida, sed etiam ab Eusth. in Hom. Iliad. Ξ. p. 970. 17. Plutarcho, de fac. in Orbe Lunæ, Vol. IX. 694.

⊖ Ἄθως καλύπτει πλευρὰ Λημνίας βοός. παροιμία ἐπὶ τῶν ἱκανῶς λυπούντων, ἢ βλαπτόντων. ἐπειδὴ τὴν βοῦν τὴν ἐν Λήμνῳ λευκοῦ λίθου πεποιημένην ὁ Ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει.

Ἄθραυστον. ἰσχυρόν. ἄκλαστον.

Ἀθρέμβολα.[1] ὄργανα τιμωρητικὰ, ἄρθροις ὡς ἔοικεν ἐμβαλλόμενα, καὶ διασπῶντα, καὶ πλήττοντα.

Plato. I. 497. D.

Ἄθρει. ὅρα. βλέπε. καὶ Ἀθρείοντες, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες.

Ἀθρεῖν. τὸ περισκοπεῖν, καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά.

+ Toup. I. 21. - Conf. Schol. in Ar. Vesp. 1074.

+ Ἀθρήνη. εἶδος μελίσσης.

Ἀθρηνί. χωρὶς θρήνου.

Ἀθρήνιον.[2] ὁ μουσῶν τόπος.

2. Sophocles apud Philostratum, Icon. Soph. p. 884. Toup. I. p. 22. et Porson in Toup. V. IV. p. 437. — Locum Suidæ non prætermisit Olearius, Not. 6.

Ἀθρήσειεν. ἀπίδοι.

Ἀθριβίς.[3] πόλις Αἰγύπτου.

Ἀθρίμματα.[4] δῶρα πεμπόμενα ταῖς γεγαμημέναις.

Ἀθρόως. ταχέως.

Ἀθρόους. καὶ Ἄθρους λέγουσι δισυλλάβως.

+ Toup. V. III. p. 19. "Ex Josepho, B. Jud. IV. 4. ubi ἀθρόως, quod perinde est."

Ἄθρους. εἰς ἅπαν συνηγμένους. ὁμοῦ. ἢ Ἀθρόως. + τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἄθρους δεδιττόμενος.

Ἀθροίζει. συνάγει. Τούτους ἀθροίζοντες, ἀλλήλους παρεκρότουν. [5] Ἰώσηπος.

Ἀθροίζω. ἀπὸ τοῦ θροῦς, θροΐζω, θρόος, θροΐζω, καὶ, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀθροίζω.

6. Ar. Acharn. 26. et Schol.

Ἄθροι[6] καταῤῥέοντες. ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. προπαροξύνειν δὲ δεῖ τὸ ὄνομα, καὶ δασύνειν τὴν πρώτην συλλαβὴν Ἀττικῶς. καταῤῥέοντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀθρόως κατερχόμενοι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων. Ὅμηρος.[7] Τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν.

Etym. M. V. Πας. 655. 19.

Ἄθροισμα. τὸ σώρευμα.

Ἄθρυπτος. ἀνδρώδης. μὴ βλακεύουσα. μηδὲ μαλακιζομένη. μηδὲ χαυνουμένη. Δαμάσκιος. [8] Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μετρίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον· οὔτε κακουργοῦσαν διὰ πενίαν, οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσαν· ἀλλὰ μέσην καὶ μουσικὴν καὶ τὸν [9] Δώριον τρόπον ὡς ἀληθῶς ἡρμοσμένην.

Ἄθυμος. ἀντὶ τοῦ ἀθυμήτης. Πλάτων Πολιτείας ε. †[10] ἤγουν ὁ λελυπημένος. Οἱ δὲ στρατιῶται καί

Ἄθως καλύπτ. Athos obumbrat latera Lemniæ bovis. Proverbium hoc dicitur de illis, qui aliquos moleſtia afficiunt, aut lædunt. Nam bovem in Lemno ex albo lapide factum mons Athos obumbrat.

Ἄθραυστον. Firmum. Non fractum.

Ἀθρέμβολα. Inſtrumenta, quibus ſontes torquentur. Sic dicta, quod articulis membrorum injiciantur, eoſque lacerent & lædant.

Ἄθρει. Aſpice. Vide. Et Ἀθρείοντες. Videre cupientes.

Ἀθρεῖν. Circumſpicere, & cum intentione intueri. Exempla ubique ſunt obvia.

Ἀθρήνη. Genus apis.

Ἀθρηνί. Sine luctu.

Ἀθρήνιον. Muſarum ſedes.

Ἀθρήσειεν. Aſpexerit.

Ἀθριβίς. Athribis. Urbs Ægypti.

Ἀθρίμματα. Dona, quæ nuptis mittebantur.

Ἀθρόως. Celeriter.

Ἀθρόους. Dicitur etiam Ἄθρους, per duas ſyllabas. † Ἄθρους. In unum coactos. Simul. Vel Ἀθρόως. - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Ἀθροίζει. Congregat. *Hos congregantes, ſe mutuo plauſu exhortabantur.*

Ἀθροίζω. A nomine Θροῦς, Θρόος, fit Θροΐζω & Θροΐζω: & addito α intenſivo, ἀθροίζω.

Ἄθροι κατ. Confertim & uno agmine deſcendentes. Vox autem iſta in tertia ante finem ſyllaba acuto notanda & aſpiranda eſt, more Atticorum. Καταῤῥέοντες vero hic [ſignificat] confertim deſcendentes. Metaphora ſumpta eſt a fluxu amnium. Homerus: *Peditum copiæ irruebant.*

Ἄθροισμα. Congeries. Acervus.

Ἄθρυπτος. Virilis. Non mollis. Non delicata. Non inflata. Damaſcius: *Cibo autem uſus eſt mediocri & minime delicato, nec propter paupertatem noxio, nec ob divitias luxu animum enervante: ſed medio & Muſico, & qui vere Dorio quodam modo temperatus eſſet.*

Ἄθυμος. Pro ἀθυμήτης. Apud Platonem de Republ. V. Id eſt, triſtis, [animum de-

---

me tam propter metrum quam ſenſum βοτρυΐνων ſubſtituiſſe puto. Uti enim a φηγὸς dicitur φήγινος, a πίτυς πιτύϊνος; ſic a βότρυς fit βοτρύϊνος. In ultimo autem verſu notandum eſt, Xenophilum Pani primitias prædæ ſuæ obtuliſſe, & in ejus honorem pellem occiſi apri fago appendiſſe vel affixiſſe: quo honore Dianam Venatricem plerumque proſequi ſolebant veteres, ut non ſolum ex antiquorum ſcriptis, ſed etiam marmoribus vetuſtis erudite oſtendit incomparabilis Spanhemius ad Callimachum pag. 205. 206.

[1] Ἀθρέμβολα] Infra ſuo loco rectius ſcriptum legitur Ἀρθρέμβολα, ut Portus etiam monuit.

[2] Ἀθρήνιον. ὁ Μουσῶν τόπος] Forte legendum eſt Ἀθήναιον, Athenæum.

[3] Ἀθριβίς] Vide Stephanum *de Urbibus*, v. Ἀθλιβίς.

[4] Ἀθρίμματα] Lege ἀθρήματα, ut apud Heſychium. Eadem autem dona dicebantur etiam ὀπτήρια (ab ὄπτεσθαι videre; ut ἀθρήματα ab ἀθρεῖν, quod itidem videre ſignificat) de quibus vide Pollucem, Heſychium, & Excellentiſſ. Spanhemium ad Callimachum pag. 180.

[5] Ἰώσηπος] *De Bello Judaico* lib. VI. c. III. ut ad marginem Edit. Baſil. qua Pearſonius uſus fuit, annotatum erat.

[6] Ἄθροι καταῤῥέοντες] Vide Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* p. 372. D. unde Suidas hæc deſcripſit. Apud Ariſtophanem autem τρισυλλάβως legitur ἀθρόοι, uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Secundum obſervationem vero enarratoris Græci legendum eſſet ἄθροοι; quoniam ait, vocem illam eſſe proparoxytonam, eandemque ſpiritu aſpero notari debere.

[7] Ὅμηρος] Il. Λ. v. 723.

[8] Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μετρ.] Hoc fragmentum legitur apud Photium in Excerptis ex Vita Iſidori, a Damaſcio conſcripta, pag. 1037. idemque repetitur infra v. Δώριος: ut Pearſonius ad marginem Codicis ſui obſervaverat.

[9] Τὸν Δώριον τρόπον] Apud Photium loco laudato, & infra v. Δώριος legitur τὸν Δώρ. τρόπον τῆς τύχης.

[10] Ἤγουν] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. excepta Mediolanenſi, corrupte legitur ἦος vel ἦος. Editio Mediolanenſis notam, qua vox ἤγουν in MSS. breviate ſcribi ſolet, retinuit. Obſervavi autem, librarios in veterum libris deſcribendis notam illam perperam non raro interpretatos eſſe, &

τοι

+ Plato. Rep. VII. Vol. II. 456.

Τί δὲ φιλόσοφός τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδὴς ἢ ἄθυμος; De* femina loquitur. Quo sequuntur apud Suidam, non sunt Platonis verba: apud Henricum Stephan. Thesaur. I. 1600. V. Ἄθυμος citantur, sine Auctoris nomine. Conf. Thom. Mag. p. 16. Voc. Ἀθυμία, et Crit. ad loc. Casaub. in Sueton. Vit. Jul. Cæs. C. 47. Vol. I. p. 110. Ed. Burm. Dion Cass. I. p. 80: 10 et 282. 11.

τοι ἄθυμοι δοκοῦντες, καὶ τὰ σώματα πονηθέντες ἐν τῇ προτέρᾳ μάχῃ, παρεβάλοντο, καὶ ἐνίκησαν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ψυχὴν κακοί.

Ἀθυμότερος. ἀψυχότερος. κακοψυχότερος.

Ἄθυρμα. παίγνιον. [1] Ἰώσηπος. Ὃς ἦν τοῦ βασιλέως ἄθυρμα, καὶ πρὸς τὰ σκώμματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς πότοις γέλωτας ἐπεδείκνυτο. καὶ αὖθις· Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν ἀθύρμασιν ἐμφιλοχωρεῖν παιδίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

Πανὶ [2] δέ μιν ξέσαντες ὁδῷ ἔπι, καλὸν ἄθυρμα
Κάτθεσαν.

ἀντὶ τοῦ ἄγαλμα. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι. Νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα.

...Ἀδέσπο-
...Brunck. anal.
...175

Ἀθύρειν. τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις. Ἡ δ' αὖ παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δέσποινα εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ, κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾠήθη δεῖν ἀθύραι. Ἀθύρω, ὁ ἐνεστώς.

Ἀθύρμιον. παίγνιον.

Ἀθυρογλωττία. ἡ ἀχάλινος γλῶσσα.

Ἄθυρος. ὄνομα κύριον.

...Voc.

Ἀθύρωτον στόμα. οὕτως ἀθύρωτον. οὐκ ἀπύλωτον. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. καὶ Φρύνιχος. Οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον. ἀντὶ τοῦ, ἀνεῳγμένον καὶ πύλην μὴ ἔχον. τουτ᾽ ἔστι, μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.

Ar. Ran. 862
et Schol.

Ἀθύτους. ἄνευ θυσιῶν. [4] Καὶ γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους γάμους ἐκείνους, ἐφ' οἷς οἶδα καὶ τὸν θεὸν σείσαντα, καὶ διοσημίας ἄλλας κατενόησα ὧν ὑφ' ἡλίῳ ἔτι καὶ τυράννων. † Ἐδεῖτο μέν οἱ τὸ σῶμα κρεωφαγίας, ἀθύτου δὲ οὐκ ἠνέσχετο μεταλαβεῖν. [5] Δαμάσκιός φησιν.

Conf. Soph.
Œ. Tyr. 1314.

Ἀκαδημία. [6] Γυμνάσιον ἦν ἐν Ἀθήναις. Προάστειον ἀλσῶδες, ἐν ᾧ διέτριβε Πλάτων. Ἀπὸ [7] Ἑκαδήμου τινὸς ἥρωος ὀνομασθέν. Πρότερον δὲ διὰ τοῦ ε Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο. [8] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εἰς [9] Ἑκαδημίαν κατιὼν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις
Στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου
Μίλακος ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολούσης

...D. Laert.
...p. 169.

...Ar. Nub.
...001

...ἀπρ—

spondens,] *Milites vero quamvis animum deſpondiſſe, & in priore pugna viribus exhauſti eſſe viderentur, Martis aleam audacter ſubeuntes hoſtem vicerunt.*

Ἀθυμότερος. Animo fractus. Triſtis.

Ἄθυρμα. Ludus. Ludicrum. Joſephus. *Qui Regis erat ludicrum, & cavillorum cauſa, riſuſque in conviviis movendi gratia oſtendebatur.* Et rurſus: *Non decet viros, puerorum crepundiis immorari.* In Epigrammate: *Pani autem ſimulacrum ex* [*ligno*] *illo pulchre polito factum in via poſuerunt.* Cratinus Ὀδυσσεῦσι. *Novum introductum eſſe ludicrum.*

+ Ex Comico quodam.
——— ἀθύρμασιν
Οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν ἐμφιλοχωρεῖν
παιδίων

Ἀθύρειν. Ludere. Plato in *Legibus.* *Noſtra vero puella & domina, choreæ ludo delectata, manibus inanibus non putavit oportere ludere.* Præſens eſt ἀθύρω. Ludo.

' Lib. VII. Vol. II. 796. B. ubi legitur
ἂν πν παρ' ——— ἀθύρειν. De
Minerva loquitur Atheniensis
Hospes. Conf. Epicharm. ap. Athen. IV.
184. F. Pompeius Longus ap. Stob. Grot.
LXXVIII.

Ἀθύρμιον. Ludus.

Ἀθυρογλωττία. Effrænata lingua.

Ἄθυρος. Athyrus. Nomen proprium.

An Ἀθύρας. Agathias. V. 158. C.
Περιέρρει δὲ αὐτὴν Ἀθύρας ποταμός.

Ἀθύρωτον στόμα. Os nullis foribus clauſum. Sic autem ſcribendum eſt, non ἀπύλωτον. Ariſtoph. *Ranis:* item Phrynichus. Alii vero ſcribunt ἀπύλωτον, i.e. apertum & portam non habens. Sive, os effrænatum, & quod regi neſcit.

Ἀθύτους. Sacrificiis carentes. *Et cum nuptias illas abſque ſacris contractas & infauſtas celebraſſet, propter quas terram tremuiſſe novi, multaque alia prodigia accidiſſe animadverti, cum adhuc Rex eſſem.* † *Corpus quidem ejus indigebat carnium eſu: at nunquam iis veſcebatur, quin prius earum primitias Diis conſecraſſet.* Damaſcius inquit.

' Jamblich. de Vit. Pythag. p. 162.
voce utitur.

Ἀκαδημία. Academia, Gymnaſium fuit Athenis. Suburbium nemoroſum, in quo Plato verſabatur, ab Hecademo quodam Heroe nominatum. Olim enim per ε Hecademia vocabatur. Ariſtophanes in *Nubibus:*

At in Hecademiam deſcendens, ſub oleis ſacris decurres
Coronatus calamo albo, cum aliquo æquali & modeſto viro
Milacem redolens, & apragmoſynem, & albam populum folia protrudentem

---

veram ejus lectionem ignorantes, ἤος vel ἤος pro ea plerumque ſcripſiſſe. Quare ſi corrupta iſta vox in veterum libris occurrat (occurrit autem non raro) ejus loco ἤγουν legendum eſſe lector meminerit.

[1] Ἰώσηπος] *Antiquit. Judaic.* lib. XII. pag. 405. G. ubi pro ἐπεδείκνυτο legitur ἀνεδέδεικτο. Locum autem Joſephi, ubi fragmentum hoc exſtat, obſervaverat vir aliquis doctus in notula ad marginem Edit. Baſil. qua Pearſonius uſus fuit.

[2] Πανὶ δέ μιν ξέσαντες] Eſt fragmentum Epigrammatis inediti, quod ex Antholog. MS. integrum hic ſubjiciam:

Γήραϊ δὴ καὶ τόνδε κεκυφότα φήγινον ὄζον
Οὔρεσιν ἀγρῶται βουκόλοι ἐξέταμον.
Πανὶ δέ μιν ξέσαντες ὁδῷ ἔπι καλὸν ἄθυρμα
Κάτθεσαν, ὠραίων φύτορι βουκολίων.
Senectute curvatum fagineum hunc ramum
In montibus ruſtici paſtores exciderunt.
Affabre vero politum ludicri oblectamenti loco in via
Poſuerunt Pani, montanorum cuſtodi armentorum.

In verſu ultimo pro ὠραίων, ad marginem exemplaris MS. Bigotiani (ex quo maximam Anthologiæ hujus ineditæ partem Pariſiis deſcripſi) recte, ut puto, emendatum erat οὐρείων, quod in verſione ſecutus ſum.

[3] Ἀριστοφάνης ἐν Βατρ.] Pag. 163. P. † Conſule ibi Scholia Græca, ex quibus Suidas. V. 825 -

[4] Καὶ γήμας ἀθύτους τ.] Fragmentum hoc ex Opere Æliani *de Providentia*, quod cum magno rei literariæ detrimento intercidit, & cujus ſcrinia Suidas non raro compilare ſolet, depromptum eſſe, & ſenſus & ſtilus verborum ſuadet.

[5] Δαμάσκιος φησίν.] Fragmentum hoc Damaſcii non memini me legiſſe in Excerptis Photianis e Vita Iſidori Philoſophi: quare Suidas id ex integro Damaſcii opere deſcripſerit.

[6] Ἀκαδημία. Γυμν.] Ex Laert. lib. III. Segm. VII. ubi vide Menagium. Huc pertinent verba Schol. Ariſtoph. ad *Nubes* p. 181. Ἦν γὰρ τὸ Γυμνάσιον ἀπὸ Ἀκαδήμου τινὸς, καταλείψαντος τὴν κτῆσιν ἑαυτοῦ πρὸς ἐπισκοπὴν τοῦ τόπου. Loquitur enim ibi de Academia.

[7] Ἑκαδήμου] In vulgatis Laertii Edit. minus recte hodie ſcriptum eſt Ἀκαδήμου. Quæ enim ſequuntur verba, πρότερον γὰρ διὰ τοῦ ε Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο, lectionem Suidæ veram eſſe oſtendunt.

[8] Ἀριστοφάνης [illegible]] Pag. 110. P.

Νεφελ. 1001.

[9] Ἑκαδημίαν] Apud Ariſtophanem hodie legitur Ἀκαδημίαν.

πτελέᾳ

Ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπότ' ἂν πλάτανος
πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.

Harpocratio.

Ἀκαδημία. τρία ὑπῆρχον Γυμνάσια, Λύκειον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὴν Ἀκαδήμου. καὶ οὐδετέρως Ἀκαδήμειον. λέγεται δὲ Ἀκαδημία, ἡ [1] τῶν φίλων διατριβή.

Ἀκάθαρτος. ἁμαρτητικός. Ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅγε κακός. καθαρὸς δὲ, ὁ ἐναντίος.

Ἀκαθαίρετος. ἀκατάβλητος. πύργος ἀκαθαίρετος.

Ἀκάθεκτος. ἀκατάσχετος. Ἦν γὰρ ἀκάθεκτος ὁρμὴ περὶ αὐτὸν διὰ τὰς τῶν Περσῶν ἐπάρσεις.

Ἀκαθοσίωτον. ἄνομον, ἄκοσμον, ἀπόβλητον.

Ἀκακήσιον. ὄνομα ὄρους.

Ἀκάκητος. ὁ Ἑρμῆς.

+ Timaeus. V. Ἄκακοι. οἱ ἔξω κακίας. p. 16.

+ Ἀκακία. ἡ ἀγαθωσύνη. καὶ ἡ ἰατρικὴ βοτάνη.

Ἀκάκιος. [2] ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. αἰδέσιμος ἦν ὡς οὐκ ἄλλος τις. [3] ὀρφανοτρόφος γὰρ γεγονὼς, καὶ καλῶς τὰ τῶν ὀρφανῶν διοικῶν, πᾶσιν ἐφαίνετο καθ' ἡδονήν. καὶ δὴ καὶ τῷ βασιλεῖ Λέοντι συνήθης γεγονὼς, ὑπερφυῶς ἤρεσκε. καὶ τούτῳ πρώτῳ ἀεὶ πάντα ἀνεκοινοῦτο τά τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια. καὶ ὅτε τὴν βουλὴν ἤθροιζε, συνεκάλει καὶ τοῦτον· καὶ τῆς σκέψεως ἀρχὴν ἐξ αὐτοῦ πάσης ἐτίθετο. Ὃς Ἀκάκιος τὴν τοῦ [4] Λέοντος τοῦ Μακέλλη ὠμότητα συνιδὼν πρὸς τούς τι λυπήσαντας, καὶ τὸ ἦθος ἀκριβῶς τὸ ἐκείνου φωράσας, ὅτι τοῖς ἐπαινοῦσι μόνον ὑπάρχει εὐάλωτον, ἐπετήδευε πάντα τὰ ἐκείνου θαυμάζειν. Τοιγαροῦν πειθήνιον αὐτὸν εἶχεν ἑτοίμως· τόν τε θυμὸν αὐτοῦ ῥᾳδίως κατέστελλεν, καὶ πολλοῖς προσκεκρουκόσι τὴν σωτηρίαν ἐπραγματεύετο, καὶ τοὺς ἐξορίαν ἀΐδιον ἔχοντας, ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν πατρίδα. Οὗτος μετὰ θάνατον Γενναδίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, σπουδῇ Ζήνωνος ἱερᾶσθαι προεβλήθη. Ὃς ὢν ἀρχικὸς, καὶ πάσας τὰς ἐκκλησίας ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσας, πεφροντισμένως τῶν ἐν αὐταῖς [5] κεκληρωμένων ἐποιεῖτο τὴν κηδεμονίαν. οἱ εὐστοχοῦντες ἐν γραφαῖς ἀνέθηκαν αὐτὸν κατὰ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους. [6] Ἐπείπερ οὖν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις ἐδείχθησαν αὐτοῦ

Veris tempore, gaudens, quum platanus & ulmus ſuſurrabit.

Ἀκαδημία. Fuerunt tria Gymnaſia, Lyceum, Cynoſarges, Academia. Vocata autem fuit [Academia] a quodam Academo, qui eam dedicavit. Et in neutro genere dicitur Ἀκαδήμειον. Academia autem dicitur locus, ubi Philoſophi verſabantur.

Ἀκάθαρτος. Impurus. Ad peccandum proclivis. Improbus enim eſt animo impuro. Probus vero, puro.

Ἀκαθαίρετος. Qui dirui non poteſt. Turris, quæ dirui non poteſt.

Ἀκάθεκτος. Qui retineri non poteſt. *Impetus ejus enim retineri non poterat, propter elatos Perſarum animos.*

Ἀκαθοσίωτον. Injuſtum. Inordinatum. Abjiciendum.

Ἀκακήσιον. Nomen montis.

Ἀκάκητος. Mercurius.

Ἀκακία. Bonitas. Item, herba medica.

Ἀκάκιος. Acacius, Patriarcha Conſtantinopolitanus. Vir fuit, ſi quiſquam alius, venerandus. Cum enim orphanotrophii præpoſitus fuiſſet, & pupillorum res præclare adminiſtraſſet, omnibus gratus fuit. Quinetiam familiaris fuit Leoni Imperatori, eique valde placuit. Is enim omnia & publica & privata cum eo primo ſemper communicabat. Et Senatum convocans, hunc etiam ſimul acceſſebat, & omnis conſultationis initium ab ipſo faciebat. Hic Acacius cum animadvertiſſet Leonis Macellæ crudelitatem in eos, qui ipſum aliqua in re offendiſſent, ejuſque ingenio diligenter explorato, obſervaſſet, eum laudibus facile capi; omnia ejus magni ſe facere ſimulabat. Quamobrem ipſum ſibi obtemperantem habuit, iramque ejus facile compreſſit, & multis, qui eum offenderant, ſalutis auctor fuit, illoſque, qui ad perpetuum exilium damnati erant, in patriam revocavit. Hic poſt obitum Gennadii, Patriarchæ Conſtantinopolitani, ſtudio Zenonis, ſucceſſor ejus deſignatus eſt. Hic cum ad gubernandum alios aptus eſſet, & omnes Eccleſias ſibi ſubjectas haberet, ſummam eorum, qui Clero adſcripti erant, curam geſſit: qui imaginem ejus in Oratoriis dedicarunt. Cum igitur in omnibus ſimul Eccleſiis ejus imagines

---

[1] Ἢ τῶν φίλων] Scribendum hic eſſe φιλοσόφων etiam Portus recte monuit. Error natus eſt ex compendio ſcribendi.

[2] Ἀκάκιος. ὁ Π.] Locum hunc de Acacio Suidam ex Malcho deſcripſiſſe ſuſpicatur Valeſius in notis ad Theod. Lector. p. 167.

[3] Ὀρφανοτρόφος γὰρ γεγονώς] Acacium ex orphanotrophii præfecto ad thronum Patriarchalem poſt Gennadium evectum fuiſſe teſtatur etiam Evagrius Hiſtor. Eccleſ. lib. II. cap. XI. his verbis. Ἀνατολίου δὲ τελευτήσαντος, τὸν θρόνον τῆς βασιλευούσης διαδέχεται Γεννάδιος. καὶ μετ' αὐτὸν Ἀκάκιος, ὃς τοῦ καταγωγίου τῶν ὀρφανῶν προειστήκει κατὰ τὴν βασιλεύουσαν πόλιν.

[4] Λέοντος τοῦ Μακέλλη] Leo hic dictus fuit Μακέλλης, quod ante imperium in macello carnes vendidiſſet, ut nos docet Codinus de *Origin. Conſtantinop.* pag. 53. his verbis: Ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης, ὃς ἑρμηνεύεται σφαγεὺς, πρὸ τοῦ βασιλεῦσαι λέγεται ὅτι κρέα ἐπώλει.

[5] Κεκληρωμένων] Hanc vocem Wolfium & Portum non intellexiſſe ex illorum verſione apparet. Significat autem κληροῦσθαι vel κληρωθῆναι apud ſcriptores Græcos mediorum ſeculorum, Clero adſcribi, ut jam pridem monuit Henr. Valeſ. ad Evagrium lib. IV. cap. XXXVI.

[6] Ἐπείπερ οὖν ἀθρόον ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησ.] De hoc loco Suidæ legendus eſt Henricus Valeſius in Notis ad Theodor. Lectorem, pag. 167. qui tamen minus recte affirmare mihi videtur, Acacium orphanotrophum adhuc, nondum vero Patriarcham fuiſſe, cum ei imagines, de quibus Suidas hic loquitur, in Eccleſiis ponerentur. Non video enim, quomodo orphanotropho convenire poſſint verba illa præcedentia, καὶ πάσας τὰς Ἐκκλησίας ὑφ' ἑαυτὸν ποιήσας, i. e. *omnes Eccleſias ſibi ſubjectas habens*: quod de ſolo tantum Patriarcha dici poſſe manifeſtum eſt. Præterea, quis ſibi perſuadeat, orphanotropho in omnibus Eccleſiis publice imagines fuiſſe collocatas? quoniam honor iſte tantus eſt, ut non niſi faſtigio Patriarchali convenire potuerit. Porro, eſt & aliud, de quo eidem viro doctiſſimo non aſſentior. Videtur is enim obiter tantum legiſſe locum illum, qui paulo ſequitur, τὴν ἐκ ψηφίδων γραφὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ νεωρίῳ Ἐκκλησίᾳ. Horum enim verborum ſenſus non eſt is, quem Valeſius iis affingit, nimirum, Eccleſiam, juxta navale ſitam, teſſellato opere fabricatam fuiſſe; ſed, imaginem Acacii in illa Eccleſia opere teſſellato, ſive muſivo, effictam fuiſſe.

εἰκόνες, ᾠήθησάν τινες κενοδοξοῦντα τὴν ἀνάθεσιν προστεταχέναι, οὐ μικρὰν ἔχοντες τὴν ὑπονοίας πίστωσιν, τὴν ἐκ ψηφίδων γραφὴν δημιουργηθεῖσαν ἐν τῇ πρὸς τῷ Νεωρίῳ Ἐκκλησίᾳ. Τοῦ γὰρ ἔργου παντὸς ἐπὶ Γενναδίου τελεσθέντος, εἰς τὸν ἐπιφανῆ τόπον ἐξετύπωσαν αὐτὸν τοῦ νεώ. καὶ μεταξὺ τοῦδε τὸν Σωτῆρα λέγοντα τῷ Γενναδίῳ· λῦσον τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ [1] ἐπὶ τοῦ, μετὰ σὲ ἐγερῶ αὐτόν. Ἐκ τῶν τοιούτων οὖν εἰκόνων Ἀκάκιος, εἰ καὶ εὐμετάδοτος ἦν, καὶ [2] προστακτικὸς, ἀλλὰ δοξομανὴς ἔδοξεν ὑπάρχειν.

Ἀκάκιος. [3] Ῥήτωρ δεινότατος, ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ. ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανὸν, καὶ διεμέμφετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν τῷ Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ.

hol. Ar. Av. 873.

Ἀκαλανθίς. [4] εἶδος ὀρνέου. ἢ ὁ κύων. παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους.

Ἀκαλαῤῥείτης. ὁ ἡσύχως ῥέων ποταμός. [5] Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

Ἀκαλός. [6] ἥσυχος. ἀπὸ τοῦ ἦκα, τὸ ἠρέμα, καὶ ἡσύχως. ὅθεν παράγωγον ἤκαλος. ὡς πέμπω, πέμπελος. καὶ κατὰ συστολὴν ἄκαλος.

l. ar. Vesp. 977.

Ἀκαλήφη. ἡ ἄκανθα. ἡ κνίδη. [7] Παυσάμενον τῆς δυσκολίας, ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

Schol. Ar. Eq. 420.

Ἀκαλήφη. [8] ἡ κνίδη, καὶ ἡ χερσαία, καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ [9] κογχυλίδιόν τι. [10] Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις· Εἰκὸς [11] δή που πρῶτον ἁπάντων [12] φύα φῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας. Φερεκράτης Αὐτομόλοις·

> Νὴ [13] τὴν Δήμητρ' ἀνιαρόν γ' ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν.
>
> Βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι.

Τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ζώων. καὶ Θεόφραστος ἐν [14] ζ' Φυτικῶν.

H

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. ἀκόσμητον.

Ἀκάμαντα. ἀκαταπόνητον. [15] Βοτρύων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον.

rpocrat.

Ἀκαμαντίς. καὶ Ἀκάμας. μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.

oſtenderentur, quidam exiſtimarunt, eum vana gloriæ cupiditate inductum, imagines ſuas dedicari juſſiſſe: quam ſuſpicionem non parum confirmavit pictura teſſellata in Templo, quod eſt prope navale. Cum enim totum illud opus ſub Gennadio eſſet abſolutum, in maxime conſpicuo Templi loco imaginem ejus effinxerunt, & medium Servatorem, Gennadio dicentem: *Deſtrue Templum hoc, & ſucceſſoris tui temporibus illud reſtaurabo.* Ob hujuſmodi igitur imagines Acacius, quamvis eſſet beneficus, & [magna cum prudentia & dexteritate] Eccleſiæ præeſſet, immoderata tamen gloriæ cupiditate flagrare videbatur.

Ἀκάκιος. Acacius. Orator vehementiſſimus, ſub Juliano & Libanio Sophiſta: qui Julianum incuſabat, & ipſius judicia reprehendebat, una cum Tuſciano Phryge, qui & ipſe bonus erat orator.

Ἀκαλανθίς. Genus avis. Vel, canis. Ita dictus ab αἰκάλλειν, quia notis blanditur, peregrinos vero allatrat.

Ἀκαλαῤῥείτης. Placide & quiete fluens fluvius. *Ex placide fluente & profundo Oceano.*

Ἀκαλός. Quietus. [Formatur] ab ἦκα, i. e. placide & quiete. Unde derivatur ἤκαλος (ut a πέμπω πέμπελος) & per ſyſtolen ἄκαλος.

Ἀκαλήφη. Spina. Urtica. [*Fac ut*] *moroſitatem & iracundiam omittat, & a nimio pruritu* [*judicandi*] *liberetur.*

Athen. III. 90. A.

Ἀκαλήφη. Urtica, tam terreſtris, quam marina, quæ eſt exigua quædam concha. Ariſtophanes in *Phœniſſis*: *Par eſt profecto primum omnium iphya naſci, & aſperas urticas.* Pherecrates in *Transfugis*:

Athen. III. 90. A

> *Per Cererem, moleſtum eſt male canentem audire.*
>
> *Mallem enim vel urticis tantundem temporis coronatus eſſe.*

Marinas vero urticas Ariſtoteles etiam in primo de Animalibus vocat ἀκαλήφας. Et Theophraſtus libro ſeptimo de Plantis.

Aristot. I. Anim. Hist. Vol. IV. p. 4. Ed. Sylburg.
Theophrast. VII. 7. p. 810. qui de terrestri Urtica. Vid. Plutarch. VIII. 664. 12.

Ἀκαλλιέρητον θῦμα. Victima, qua non eſt litatum.

Ἀκάμαντα. Indefeſſum. *Vitium indefeſſum vaſtatorem aprum.*

Brunck. Anal. III. 85.
Pauli Silentiarii.

Ἀκαμαντίς. Acamantis. Una ex decem Tribubus, ab Acamante Theſei filio ſic dicta.

---

[1] Ἐπὶ τοῦ] Legendum eſt ἐπὶ τούτου.

[2] Προστακτικὸς] In MSS. Pariſ. legitur προσακτικός.

[3] Ἀκάκιος. Ῥήτωρ δειν.] De hoc Acacio vide Eunapium in Vitis Sophiſtarum & Philoſophorum, pag. 175.

[4] Ἀκαλανθίς. εἶδ. ὀρν.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Aves*, p. 582.

[5] Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο β.] Homer. Odyſſ. Τ. v. 434.

[6] Ἀκαλός. ἥσ.] Vide infra v. Ἠκαλόν.

[7] Παυσάμενον τῆς δυσκ.] Apud Ariſtoph. in *Veſpis*. pag. 342. verſus hi ſic diſtincti leguntur:

> Καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας
> Ἀπὸ τῆς ὀργῆς
> Τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι. *P.*

[8] Ἀκαλήφη. ἡ κνίδη, καὶ ἡ χ.] Hæc depromſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit*. p. 312.

[9] Κογχυλίδιόν τι] Scholiaſta habet κογχύλιόν τι.

[10] Ἀριστοφάνης Φοινίσ.] Hoc fragmentum Ariſtophanis exſtat etiam apud Athen. lib. III. p. 90. quamvis ibi nonnulla aliter legantur. Idem autem deeſt apud Scholiaſtam Ariſtophanis: unde colligo, Suidam melioribus interdum & integrioribus Scholiis in Comicum illum uſum eſſe, quam quæ hodie habemus: ad quod probandum plura alia apud Grammaticum noſtrum loca in promptu ſunt, ut alibi indicamus.

[11] Εἰκὸς δήπου πρῶτον π.] Eſt verſus anapæſticus, ſed turbatus & corruptus, quem ſic legendum & in ordinem redigendum puto:

> ——————— ἶφυα φῦναι
> Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

[12] Φύα] Apud Athenæum rectius legitur ἶφυα.

[13] Νὴ τὴν Δήμητρ. ἀν.] Hoc fragmentum Pherecratis mutilum exſtat apud Athenæum loco laudato, qui proinde hinc ſuppleri poteſt.

[14] Ἐν ζ' Φυτικῶν] Id eſt, libro ſeptimo de Plantis. In prioribus Edit. vitioſe legitur Φυσικῶν: cujus loco Φυτικῶν ex Schol. Ariſtophanis repoſui. Φυτικὰ Theophraſti etiam laudat Scholiaſta Nicandri ad Alexiph. p. 47.

[15] Βοτρύων ἀκ.] Verſus hic eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus ſupra, v. Ἀθώπευτον, ubi monuimus pro βοτρύων legendum eſſe βοτρυΐνων.

H. Vocem adhibet Aeschin. κατὰ Κτ.
VI. 521. 3. et 540. 4.

1. Soph. Electr. 164.

Ἀκάματα. ἀντὶ τοῦ ἀκαμάτως. καὶ ἀδιαλείπτως. ἢ οὐ κεκμηκότως. [1]Σοφοκλῆς· Ὃν ἔγωγ' ἀκάματα προσμένουσ' ἄτεκνος τάλαινα.

Ἀκαμάτιος. Ἡλιουπολίτης, ἐπιεικέστερος τῶν ἄλλων πολιτῶν· οὕτω δὲ ἰδιωτικῶς εἶχεν, ὥστε οὐδὲν προμαθὼν, οὐδὲ ἐπιμαθὼν τῶν ἐς λόγους ἡκόντων οἵους δή τινας, ἠξίου καλεῖσθαι φιλόσοφος, καὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ πρὸς ἅπαντας ἑαυτὸν κατεμήνυε. καὶ οὐδὲ τῶν Ἡλιουπολιτῶν ἄλλος οὐδεὶς αὐτὸν ἐπωνόμαζεν, ἢ τὸν Φιλόσοφον. Τοῦτο μὲν τοίνυν ὄνειδος ἔστω τῆς ἀνθρωπίνης ἀπαιδευσίας. Παραγενομένων δὲ ἡμῶν εἰς Ἡλιούπολιν, ἀπέσβη + τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τοῦ Ἀκαματίου φιλοσοφίας. Ἠβούλετο δέ τις εἶναι καὶ τῶν ἱεροσκόπων. τοῦτο μέν τοι συγγνώμης ἄξιον, ὅτι καὶ ὁπωσοῦν ἠδύνατο τοιαῦτα περιλαβεῖν, ἄλλως τε καὶ πρὸς ἰδιώτας.

+ ἀπέσβη corrig. videtur Ruhnkenio in Timaeum p. 40. qui hunc locum Damascio adsignat.

Ἀκάματον πῦρ. σφοδρόν. [2]Ὅμηρος· Δαῖε δ' οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

2. Iliad E. 4. ubi recte: Δαῖε οἱ.

Ἀκαμπίας.[3] ὁ εὐθύδρομος. καὶ Ἀκάμπιος δρόμος, ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος.

Ἄκανθα. τὸ φυτόν. καὶ ἡ ῥάχις τοῦ κήτους. Τὸ δὲ θηρίον ὁρμῇ βιαίᾳ προσπεσὸν διακόπτει τῇ ἀκάνθῃ τοὺς δεσμούς. Καὶ ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων παροιμία, [4]Ἀκάνθιος τέττιξ.

Ἄκανθα.[5] ἡ ἁμαρτία. [6]Δαβίδ. Ἐν τῷ ἐμπαγῆναί μοι ἄκανθαν. ὡς ἄχρηστον βλάστημα, καὶ ὡς κεντεῖν πεφυκός.

7.

Ἀκανθίας.[7] οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος. ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις. ὥσπερ καὶ [8]ὁ Ἀχέτας οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον, ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν.

8. Ar. Av. 1095

Ἀκαπήλευτον. ἄδολον. καθαρόν. ἀρραδιούργητον.

Ἄκαρ.[9] ἀντὶ τοῦ μικρόν. ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἀκαρές. βραχύ. ὀξύ. ὃ οὐχ οἷόν τε κεῖραι. [10]Ἀριστοφάνης· Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι, ὃς πολλῶν ἄρχων, οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρές. καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοὶ ἐνστάζουσι κατὰ μικρὸν ἀεὶ, τοῦ ζῆν

10 Ar. Vesp. 697.

Ἀκάματα. Indefeſſe, ſine intermiſſione, ſine laſſitudine. Sophocles: *Quem ego, liberis orba, perpetuo expecto.*

Ἀκαμάτιος. Acamatius, Heliopolita, cæteris civibus melior quidem; at tam illiteratus fuit, ut, cum nec juvenis, nec ætate provectior ullam ſcientiam addidiciſſet, Philoſophus tamen vocari vellet, eoque nomine ſe apud omnes inſigniret. Hinc nemo erat Heliopolitarum, qui ipſum aliter quam Philoſophum cognominaret. Hoc igitur probrum eſto humanæ inſcitiæ. Cum autem Heliopolin veniſſemus, falſum philoſophiæ nomen, quo Acamatius ſe jactabat, jam pene exoleverat. Voluit etiam eſſe unus ex hieroſcopis: quod tamen ei ignoſci poteſt, quoniam utcunque talia præſtare poterat, præſertim apud homines imperitos.

Ἀκάματον πῦρ. Ignis vehemens. Homerus: *Galea autem ejus & clypeus vehementi igne arſerunt.*

Ἀκαμπίας. Qui recta currit. Et Ἀκάμπιος δρόμος, curſus longus & rectus.

Ἄκανθα. Planta, [quæ ſpina dicitur.] Item ſpina dorſi ceti. *Cum autem bellua impetu violento irruiſſet, ſpina dorſi vincula dirupit.* Et Acanthia cicada, proverbium de mutis & illiteratis.

Ἄκανθα. Peccatum. David. *Dum infixa eſt mihi ſpina.* Quia [ſpina] eſt planta inutilis, & natura ſua pungit.

Ἀκανθίας. Acanthias. Non eſt ſpecies, ſed epithetum cicadæ, ſic dictæ, quod cantet inter ſpinas. Uti etiam Ἀχέτας, non eſt cicadæ ſpecies, ſed epithetum, ab ἠχεῖν, [quod ſonum emittere ſignificat.]

Ἀκαπήλευτον. Sincerum, purum, non adulteratum.

Ἄκαρ. Exiguum, vel, nihil. Sic Antipho.

Ἀκαρές. Exiguum. Acutum. Quod ſecari nequit. Ariſtophanes: *Neſcio, quo redactus ſis, qui multis imperans, nullum inde fructum percipis præter hoc quod geris curtum [pallium.] Et hoc, tanquam lana oleum, minuta-*

---

[1] Σοφοκλῆς] In *Electra*, pag. 88. ubi locus hic ſic legitur & diſtinguitur:

Ὀρέσταν, ὃν ἔγωγ' ἀκάματα
Προσμένουσ', ἄτεκνος
Τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ. P.

[2] Ὅμηρος] Il. E. v. 4.

[3] Ἀκαμπίας] Vide Heſych. v. Ἀκαμπιόδρομοι, & v. Ἀκαμπίας.

[4] Ἀκάνθιος τέττιξ] Sic etiam apud Diogenianum legitur. Zenobius vero habet Ἀκάνθινος τέττιξ, cui cave credas. Ἀκάνθιος enim vera lectio eſt, quoniam epithetum hoc mutis cicadis tributum eſt ab urbe Acantho, cujus ἐθνικὸν eſt Ἀκάνθιος, non autem Ἀκάνθινος. Stephanus de Urbibus, v. Ἄκανθος: Τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἀκάνθου, Ἀκάνθιος· ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες. +

+ add. ὡς Σιμωνίδης. cf Steph. Byz.

[5] Ἄκανθα. ἡ ἁμαρτία] Peccatum apud ſcriptores Eccleſiaſticos ſæpe cum ſpinis comparari ſolet, ut pluribus exemplis demonſtrat Suicerus in Theſauro Eccleſiaſtico, v. Ἄκανθα, cujus ſcrinia hic non compilabo.

[6] Δαβίδ] Pſalm. xxxii. 4. ubi tamen verba textus Hebraici aliud ſonant, & a verſione τῶν lxx. quam Suidas hic ſecutus eſt, diſcrepant. Ipſum locum inſpiciat lector.

[7] Ἀκανθίας. οὐκ εἶδ.] Vide infra v. Ἀχέτας

[8] Ὁ ἀχέτας οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον] Contrarium tamen verius eſt, nimirum τὸ ἀχέτας ſpeciem cicadæ ſignificare. Ariſtoph. *Avibus*. pag. 593.

8. Conf. Biset. ad loc. Arist. Av. 1096.

Ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ΑΧΕΤΑΣ
Θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ.

Ubi τὸ ἀχέτας manifeſto eſt ſubſtantivum, & pro ſpecie cicadæ accipitur, Vide eundem in *Pace*, p. 709. Apud Ariſtotelem quoque *de Hiſtor. Animal.* lib. iv. cap vii. τὸ ἀχέτας cicadæ ſpeciem ſignificat, ut Portus etiam obſervavit. Verba Philoſophi hæc ſunt: Ἔστι δ' αὐτῶν πλείω εἴδη, καὶ διαφέρουσι μεγέθει καὶ μικρότητι, καὶ τῷ τοὺς μὲν καλουμένους ΑΧΕΤΑΣ ὑπὸ τὸ ὑπόζωμα διῃρῆσθαι. Hoc loco poſt ἀχέτας delenda eſt vox ſuperflua ὑπὸ, quod vel ex ipſo Ariſtotele probari poteſt, qui Hiſtor. Animal. lib. v. cap. xxx. itidem de cicadis agens, ait: Οἱ μὲν διῃρημένοι εἰσὶ τὸ ὑπόζωμα, οἱ ᾄδοντες &c.

[9] Ἄκαρ] Corrupte pro ἀκαρές. Apud Harpocrationem, unde Suidas, legitur ἀκαρεί, quod eſt adverbium, ſignificans ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, teſte Etymologo. v. Ἀμαρτῆ.

[10] Ἀριστοφάνης. Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλ.] Verſus hi ex Ariſtoph. in *Veſpis*, pag. 480. ſic ſupplendi & diſtinguendi ſunt: V. 697.

———— Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύλησαι.
Ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς
Οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρῆ, καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι
Ἐνστάζουσι κατὰ μικρὸν ἀεὶ τοῦ ζῆν ἕνεχ' ὥσπερ ἄλευρον.
Βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι.

Senſum & illuſtrationem loci hujus ex ipſo Ariſtophane ejuſque Scholiaſta lector petet.

ἕνεχ'

ἐνεχ' ὥσπερ [1] ἔλαιον. βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι.

Ἀκαρῆ. ἀκαρῶς. ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. ἐπίρρημα. Ἐν ἀκαρεῖ δὲ, Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· [2] Γυμνὸς θύραζ' ἔπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. ἤτοι ἐλαχίστῳ, ὃν οὐχ οἷόν τε διακεῖραι καὶ κόψαι διὰ τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου. Πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν, τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων καρῆναι. ἔστι δὲ ἐπίρρημα τὸ ἀκαρῶς. ἀφ' οὗ τὸ ἀκαρὲς ἐπιρρηματικὸν ὄνομα. Καρὶ δὲ, τῷ ἐκ τῆς Καρίας. Plut. 244

Ἀκαρίδιος. ὁ βραχύτατος. Ἀκαρίδιος ὁ ἀνθρώπινος βίος· καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν.

Ἀκαριαῖον. μικρόν. βραχύ. ῥοπή. καὶ Ἀκαριαῖος, ὁ βραχὺς καιρός.

Ἀκαριαῖον. τὸ μὴ δυνάμενον καρῆναι. ἢ τὸ οἷον ἀκέφαλον διὰ σμικρότητα. ἢ ἀδιάστατον κατὰ μέγεθος, καὶ οὐδ' ἀρχὴν ἔχον. ὅτι καρία ἡ κεφαλὴ κατὰ γλῶσσαν τινὰ, ὅθεν καὶ κέρατα.

Ἀκαρνᾶνα. [3] Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι τοὺς ἄνδρας, τὸν δὲ Ἀκαρνᾶνα μέγιστον καὶ περὶ τούτων. καὶ Ἀκαρνᾶνες. ζήτει ἐν τῷ Ἀπαλγοῦντες.

Ἀκαρπότερος [4] ἀγρίππου. ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων. Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἄγριππον καλοῦσιν.

Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου. ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων. [5] λέγονται δὲ τὰ εἰς τὰ ὄστρακα φυτευόμενα.

Ἄκας. ποιητὴς Τραγῳδίας.

Ar. Nub. 1059. Ἄκαστος. [6] Ὁ δὲ Ἄκαστος [7] λόχον ὑφήσας, ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος, εἰς πόλεμον κατέστη. ζήτει ἐν τῷ Ἀταλάντη.

Ἀκατάληπτον. ἀπερσίτου διαφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀπέρσιτον.

Ἀκατάβλητον. ἀήττητον. παρὰ τὸ μὴ καταβάλλειν. τουτ' ἔστι, τὸν μηδὲν καταβάλλοντα. [8] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ar. Nub. 1231.

Οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

Ἀκαταλήκτως. ἀκαταπαύστως. ἀκαταλλήλως. ἀναρμοδίως.

Ἀκαταμάχητος. ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταῖος. ἵππος ὀνομασμένος.

Ἀκαταιτίατος. ὁ ἀναίτιος.

Ἀκατεύναστος. ἀκοίμητος.

Ἀκάτειρα. ὄνομα πόλεως.

Ἀκάτιον. εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ.

tim tibi instillant, ut vitam trahas. Volunt enim te esse pauperem.

Ἀκαρῆ. Pro ἀκαρῶς, i. e. brevissimo tempore, puncto temporis. Adverbium. Ἐν ἀκαρεῖ vero [legitur] apud Aristophanem *Pluto: Nudus foras ejectus sum* ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, i. e. brevissimo tempore; sive, quod adeo exiguum est, ut dividi & secari non possit. Metaphora ducta est a minimis pilis, qui propter brevitatem secari non possunt. Est autem ἀκαρῶς adverbium, unde nomen adverbiale ἀκαρὲς deductum est. Καρὶ autem significat Cari, sive ex Caria oriundo.

Diodor. Sicul. I. 198. Valcken. in Ammon. 18.

Ἀκαρὶ, apud Aristot. Hist. anim. V. 32. ἐλαχιστον τῶν ζώων πάντων. Vol. IV. p. 152.

Ἀκαρίδιος. Brevissimus. *Brevissima est humana vita, & post exiguum tempus omnes extensi jacebimus.*

Toup. Ep. Crit. II. 422. "Locus est Marci Anton. XI. 18. p. 331. ubi recte ~~Ἀκαρίδιος~~. Ἀκαριαῖος, ὁ ἀνθρώπειος βίος."

Ἀκαριαῖον. Parvum. Breve. Momentum. Et Ἀκαριαῖος καιρὸς, breve tempus.

Ἀκαριαῖον. Quod secari non potest. Vel quod propter parvitatem capite quasi caret. Vel quod nullam habet extensionem, nec initium. Καρία est vox inusitata, caput significans, unde & κέρατα, i. e. cornua [dicta sunt.]

Ἀκαρνᾶνα. Acarnanem. *Ego vero viros illos admiror, maxime vero illum Acarnanem.* Et Acarnanes. Quære in voce Ἀπαλγοῦντες.

Philostratus. V. Apoll. IV. c. 7. not. Kuster. in addend. ad I. p. 21. Locus extat L. IV. c. XXIII. p. 161. Leg. Μεγιστίαν pro μέγιστον, docente Oleario ad loc. Citatur supr. V. Ἄγαμαι καρδίας.

Ἀκαρπότερος ἀγρίππου. [Sterilior agresti oleа.] Dicitur de illis, qui sunt valde pauperes. Lacones enim agrestem oleam ἄγριππον vocant.

Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου. [Sterilior Adonidis hortis.] Dicitur de illis, qui nihil præclari gignere possunt. Sic autem vocantur, quæ in testis plantata sunt.

Ἄκας. Poeta Tragicus.

Fors. Σάκας, de quo in V. Σάκας, et in V. Νόμαδες. Fabric. B. Gr. II. p. 279 et 320. Conf. Casaub. in Athen. XIII. 885. Meurs. et qui vulg. lect. Athenæi defendit, Corsin. Fast. Attic. III. 3. ubi laudatur Suidas.

Ἄκαστος. Acastus. *Ille vero subornata manu insidias struxit Peleo: qui re animadversa, bellum ei intulit.* Quære in Ἀταλάντη.

Ἀκατάληπτον. Hoc differt ab ἀπέρσιτον. Quære in Ἀπέρσιτον.

Ἀκατάβλητον. Invictum. Vox composita ex α privativo, & καταβάλλειν, [dejicere.] Quem nemo dejicere potest. Aristophanes *Nubibus: Nondum enim tunc Phidippides sciebat invictam illam dicendi rationem.*

Ἀκαταλήκτως. Indesinenter. Absque connexione. Inconcinne.

Ἀκαταμάχητος. Qui nullis laboribus frangi potest.

Nicander de Abaris, p. 110. D.

Ἀκαταῖος. Equus celebris.

Ἀκαταιτίατος. Culpa vacans.

Ἀκατεύναστος. Insomnis.

Ἀκάτειρα. Nomen urbis.

Ἀκάτιον. Piscatoriæ naviculæ genus.

---

[1] Ἔλαιον] Apud Aristophanem hodie legitur ἄλευρον. Sed lectio Suidæ sana est & alteri præferenda, quam etiam agnoscit vetus enarrator, cujus ad eum locum hæc sunt verba: Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ὦτα ἀλγούντων, οἷς δι' ἐρίου ἐπιστάζομεν ΕΛΑΙΟΝ κατὰ βραχύ.

[2] Γυμνὸς θύραζ' ἔπ.] Apud Aristophanem in *Pluto*, p. 13. 24. versus iste sic legitur. V. 244.

Γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.

Consule Scholia ad eum locum, ex quibus Suidas sua descripsit. P.

[3] Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι τ.] Hoc fragmentum legitur etiam supra, v. Ἄγαμαι.

[4] Ἀκαρπότερος ἀγρίππου] Vide supra v. Ἄγριππος.

[5] Λέγονται δὲ τὰ εἰς τὰ ὄστρ. φυτ.] Vide supra v. Ἀδώνιδος κῆποι.

[6] Ὁ δὲ Ἄκαστος λόχον ὑφ.] Hoc fragmentum deprompsit Suidas ex Excerptis Nicolai Damasceni, a Valesio editis, pag. 446. ut Pearsonius ad marg. Suidæ sui notaverat. Vide etiam Scholiastam Aristoph. ad *Nubes*, pag. 183. ubi eadem historia vel fabula de Acasto & Peleo prolixe narratur. V. 1059.

[7] Λόχον ὑφήσας] Lege, λόχον ὑφείσας, ut in Excerptis Nicol. Damasceni, & infra v. Ἀταλάντη recte legitur.

[8] Ἀριστοφ. Νεφέλαις] Pag. 118. 24. Ubi Scholiasta: Τὸν ἀήττητον, τὸν μηδενὶ καταβαλλόμενον, uti etiam apud Suidam scribendum est. P. V. 1231.

Respexit forsan Aristoph. Lysistr. 64. — ἡ γοῦν Θεαγένους, Ἀκά-
ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, τἀκάτιον ἀνήρετο
Biseti emendationem in text. recepit Brunckius. Vulgo ἤρετο. In Notis autem laudat, amplectendamque jubet correctionem Bentleii, datam ad Callimach. Fragm. 227. θοὐκάτειον ἤρετο, et a Kustero probatam, ad Comici versum, et ad Suidam, V. Ἑκάτειον. Vocem Ἀκάτιον adhibet Plutarchus, II. 203. 8. et in aliis locis: Ἄκατος quoque. VII. 826. 2. quâ usus est Aristophanes, Equit. 759. Ἀκάτιον. Polybius. VIII. 32. 6.

Ἀκατίροι. ἐθνικόν. [1] Ὥσπερ καὶ οἱ Σαράγουροι ἐλαθέντες [2] κατὰ ζήτησιν [3] πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὔννοις ἐγένοντο.

Ἀκατονόμαστος. [4] ὁ μὴ ὠνομασμένος.

Ἀκαχείατο. ἐλυποῦντο. καὶ Ἀκαχίζεο. λυποῦ.

Ἀκαχημένη. λυπουμένη. καὶ Ἀκαχήμενον. οὐδέτερον.

Ἄκαψις. ὄνομα πόλεως.

Ἀκαίη. [5] ῥάβδος θαλαττία.

Ἄκαινα. μέτρον δεκάπουν. ἔστι δὲ ῥάβδος, δι᾽ ἧς κεντοῦσι τοὺς βόας, [6] ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὑρόντων.

Ἄκαιρος. ὁ μὴ ἔχων καιρόν. καὶ, Ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν [7] ἔχθρας διαφέρει. Ἱππόλυτόν φασι ταύτην εἰπεῖν πρὸς Φαίδραν, φάσκουσαν φιλεῖν τε καὶ στέργειν αὐτόν.

Ἀκεανός. εἶδος ὀσπρίου.

Ἀκελιμᾶς.

Ἀκενόσπουδον. [8] Παρὰ [9] Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκενόσπουδον, καὶ τὸ [10] ἀπιστητικόν. Φησὶ Μάρκος ὁ φιλόσοφος βασιλεύς.

Ἀκέων. ἡσυχάζων. παρ᾽ Ὁμήρῳ κατὰ [11] μεσότητα ἐξενήνεκται. ἀντὶ τοῦ ἐφ᾽ ἡσυχίας. καὶ [12] ἐν ἄλλοις· [13] Ἀλλ᾽ ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι.

Ἀκερδὴς χάρις. ἡ μὴ δεόντως διδομένη. ἧς φαῦλον τὸ κέρδος. [14] Μή δ᾽ ἄλαστον ἀκερδῆ χάριν ἀντ᾽ ἰδὼν μετάσχοιμί πως.

Ἀκέραιον. ἄκακον. ὁλόκληρον. καθαρόν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ [15] ἔξω κήρας, κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ε.

Ἀκέραιον συνειδός. τὸ καθαρὸν, καὶ εἰλικρινές. [16] Δαμάσκιός φησιν· Οὐδὲν γὰρ εἶναι τῶν ἀνθρωπείων ἀκεραίου συνειδότος ἀντάξιον. δεῖ δὲ τὸν εὐσχήμονα τρόπον συνδιαιτᾶσθαι τοῖς πέλας. εἰ καὶ ἐναντίον εἴη τῷ φαινομένῳ τὸ ἀληθινὸν ἀγαθὸν, μηδέποτε ἐκεῖνο τούτου ἐπίπροσθεν ἄγειν, μηδὲ ἄλλο ὁτιοῦν περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ἀληθείας· μήτε κίνδυνον ἀγῶνος ἐπιφερομένου, μήτε ὄκνῳ ἀποστρεφόμενον ἔργον ἐπίπονον·

Ἀκατίροι. Nomen gentis. *Et Saraguri expulſi, novas ſedes quærentes, ad Acatiros Hunnos iverunt.*

Ἀκατονόμαστος. Qui nomen non habet.

Ἀκαχείατο. Triſtitia affecti erant. Et Ἀκαχίζεο. Triſtis eſto.

Ἀκαχημένη. Triſtis. Et Ἀκαχήμενον. Neutrius generis.

Ἄκαψις. Nomen urbis.

Ἀκαίη. Virga marina.

Ἄκαινα. Menſura decem pedum. Eſt autem baculus, quo ſtimulantur boves, Pelaſgorum inventum.

Ἄκαιρος. Qui non habet vacuum tempus. Et, *Intempeſtiva benevolentia nihil ab odio differt.* Hippolytum ajunt hanc [ſententiam] ad Phædram dixiſſe, cum diceret ſe ipſum amare & diligere.

Ἀκεανός. Genus quoddam leguminis.

Ἀκελιμᾶς. Acelimas.

Ἀκενόσπουδον. *A Diogneto didici, ne rebus inanibus ſtudium impenderem, neque fidem adhiberem [illis, quæ a præſtigiatoribus & magis dicuntur.]* Inquit Marcus Imperator Philoſophus.

Ἀκέων. Quieſcens. Apud Homerum eſt vox anceps, ſignificans quiete. Ut in hoc loco: *Sed quiete epulemini ſedentes.*

Ἀκερδὴς χάρις. Gratia, quæ male refertur. Quæ nobis damno & detrimento eſt. *Ne virum nefarium conſpicatus in malum aliquod ea cauſa incidam.*

Ἀκέραιον. Innocentem. Integrum. Purum. Significat etiam illæſum, ſive id, quod eſt ἔξω κηρὸς, mutato η in ε.

Ἀκέραιον συνειδός. Conſcientia pura & ſincera. Damaſcius inquit: *Nihil eſt inter res humanas illæſæ conſcientiæ comparandum. Oportet autem honeſta ratione cum aliis hominibus verſari. Et licet verum bonum contrarium ſit illi, quod boni ſpeciem habet; nunquam tamen hoc [vero bono] anteponere oportet, neque quicquam pluris facere quam veritatem: nec periculum certaminis inſtantis, nec laborem præ* μηδὲ κέρδος ἐπαίνου ἀδίκου, μηδὲ συνήθειαν φιλίας, μηδὲ συγγενείας τινὸς ἀνάγκην.

---

[1] Ὥσπερ καὶ οἱ Σαράγουροι κ.λ.] Fragmentum hoc legitur apud Priſcum Rhetorem & Sophiſtam in Excerptis Legationibus, ab Hoeſchelio editis, pag. 43. Vide etiam ſupra v. Ἄβαρις, ubi locum integrum Priſci, cujus hoc fragmentum pars eſt, Suidas excerpſit.

[2] Κατὰ ζήτησιν] Lege, κατὰ ζήτησιν γῆς, ut apud Priſcum.

[3] Πρὸς τοῖς Ἀκατίροις Οὔννοις ἐγ.] Vide conjecturam noſtram de hoc loco ſupra v. Ἄβαρις.

[4] Ἀκατονόμαστος] Hæc vox duplicem habet ſenſum. Vel enim ſignificare poteſt, *nomen non habens*; eo nimirum ſenſu, quo Deus dicitur ἀκατονόμαστος, quia ei nullum nomen imponi poteſt. Vel etiam exponi poteſt, obſcurus, ignobilis, & cujus nulla eſt fama.

[5] Ἀκαίη] Lege ἄκαινα. Vide vocem ſequentem.

[6] Ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὑρόντων] Apollon. Rhod. Argonaut. lib. III. 1322. Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ. Ad quem locum eruditus Scholiaſta: Ἀκαίνῃ. ἀντὶ τοῦ, κέντρῳ. Ἄκαινα δὲ ἐστὶ μέτρον δεκάπουν, Θεσσαλῶν εὕρημα. ἡ ῥάβδος ποιμενικὴ, παρὰ ΠΕΛΑΣΓΟΙΣ εὑρημένη· περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν· Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν, καὶ μέτρον ἀρούρης. Vide etiam Etymologum v. Ἄκαινα, cujus verba lectu digniſſima ſunt, & locum hunc egregie illuſtrant.

[7] Ἔχθρας διαφέρει] Sic etiam Diogenianus & Apoſtolius habent. Apud Zenobium vero minus recte legitur ἐχθροῦ.

[8] Παρὰ Διογνήτου ἔμαθον τὸ ἀκ.] Locum hunc ex Marco Antonino, lib. I. §. VI. Suidas deprompſit.

[9] Διογνήτου] Sic recte apud Marcum Antonin. & in MSS. legitur. Priores vero Edit. exhibent Διογνήτῳ.

[10] Ἀπιστητικόν] Hanc vocem ex 2 MSS. Pariſ. & Marco Antonino Suidæ reſtitui. In prioribus enim Edit. vitioſe legitur ἐπιστητικόν. Poſt hanc vocem autem ex Marco Antonino addendum eſt, τοῖς ὑπὸ τῶν τερατευομένων καὶ γοήτων λεγομένοις.

[11] Κατὰ μεσότητα] Senſus eſt vocem illam & pro participio, & pro adverbio accipi poſſe. Sic enim Grammatici loqui ſolent, cum ſignificare volunt, vocem aliquam ad duas orationis partes referri poſſe. Hinc Etymologus τὸ ἀκέω vocat ἐπίρρημα μεσότητος, quia vox iſta tam nomen, quam adverbium eſſe poteſt.

[12] Καὶ ἐν ἄλλοις] Hæc expungenda ſunt. Nihil enim ad rem faciunt.

[13] Ἀλλ᾽ ἀκέων δ.] Homer. Odyſſ. Φ. 89.

[14] Μήδ᾽ ἄλαστον ἀκερδ.] Locus hic ex Sophocle in *Oedip. Colon.* pag. 319. ſic legendus & diſtinguendus eſt: V. 1483.

Μηδ᾽ ἄλαστον ἄνδρ᾽ ἰδὼν
Ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως.

[15] Ἔξω κήρας] Sic omnes Edit. exhibent. Sed dubium non eſt, quin legendum ſit ἔξω κηρός· quod etiam a Porto obſervatum fuit.

[16] Δαμάσκιός φησιν.] Hæc non leguntur apud Photium in Excerptis ex Damaſcio. Quare dubium non eſt, quin ea Suidas, ut multa alia, ex integro Damaſcii opere deprompſerit.

1. Priscus. p. 80. Ed. Aug. Vindel. 1603.

4. Plutarch X. 600 15.

a Homer. Il. M. 179.

7. Comici Iamb. quod demonstrat in quinta sede Dactylus. Male inter fragm. Euripidis Hippolyti Velati huic versui locum dedit Brunck. p. 390.

8. M. Antonin. I. 6. p. 4.

12 Leg. καὶ ἐν ἄλλοις, καὶ ἐν τ

14. Soph. O. Col. 1483.

15. Timaeus p. 18. et Ruhnk. ad loc. qui suspicatur recentiores Graecos κήρα pro κῆρ dixisse.

*

arc. Anton. II. 14. p. 53

Ἀκέραιον. ἐκ τῆς Μάρκου Ἀντωνίνου συγγραφῆς. Κἂν [1] τρισχίλια ἔτη βιώσεσθαι μέλλῃς, καὶ τοσαυτάκις μύρια, ὅμως μέμνησο, ὅτι οὐδεὶς ἄλλον ἀποβάλλει βίον, ἢ τοῦτον ὃν ζῇ· ἢ ἄλλον ζῇ, ἢ ὃν ἂν ἀποβάλλῃ. εἰς ταὐτὸν οὖν καθίσταται τὸ μήκιστον τῷ βραχυτάτῳ. τὸ γὰρ παρὸν πᾶσιν ἴσον· καὶ τὸ [2] ἀπολλύμενον οὐκ ἴσον. καὶ τὸ ἀπολλύμενον οὕτως [3] ἀκαριαῖον ἀναφαίνεται. οὔτε γὰρ τὸ παρῳχηκός, οὔτε τὸ μέλλον ἀποβάλλοι ἄν τις. ὃ γὰρ οὐκ ἔχει, πῶς ἂν τοῦτό τις αὐτοῦ ἀφέλοιτο;

ολλύ-
μενον

Ἀκέραιος. ὁ ὁλόκληρος. Ἀκεραίοις τε καὶ οὐ προσδεχομένοις ἐπιγινόμενοι τῆς γῆς ἐκράτουν. Καὶ αὖθις· Τὸ δὲ μέλι, ἅτε οὐκ ἀκέραιον, οὔτε ἀπὸ ἀκανθῶν, ἀλλ' ἑρπετῶν συμπεπορισμένον, ἀνέστρεφε τὰ σπλάγχνα. [4] Πολύβιος· Τοὺς μὲν γὰρ ἀηττήτους ὄντας ἐξ ἀκεραίου διαγωνίσασθαι πρὸς σφᾶς. ἀντὶ τοῦ, ἐξ εὐκόλου. † [5] Θέλων ἀκεραίοις χρήσασθαι ταῖς τῶν Κελτῶν ὁρμαῖς. ἐξ ὁλοκλήρου. † Καὶ αὖθις· [6] Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκεραίου διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ ἀπραγίαν τοῦ προειρημένου βασιλέως, ἠναγκάσθη φʹ τάλαντα προιεῖναι. καὶ δὴ συγκατέθετο βοηθήσειν ὁ Σέλευκος. † Καὶ αὖθις· Οὐ βουλόμενοι ἀκέραιον ἐπενεγκεῖν τὴν φήμην αὐτοῦ, ἤρξαντο διασύρειν αὐτόν.

olybius
. 11. 12. Vol.
p. 516. ubi
pro τοὺς
διαγωνίσασθαι
διαγωνιουσ-

Ἀκεραιοσύνη. ἀκερωσύνη δέ.

Ἄκερως βοῦς. ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ἄκερων, οὐδετέρως, μονόπτωτον.

Ἀκερσεκόμης. ὁ καὶ ἀκειρεκόμης. ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Ἄκεστα. [7] Ῥωμαϊκόν τι μηχάνημα, ἐκ δενδροτομίας πρὸς ἐρυμνότητα [8] μετασκευαζόμενον. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ξυνέθεσαν τὴν λεγομένην ἄκεσταν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ. δενδροτομήσαντες γὰρ ἀλλεπάλληλα + στελέχη τῇ ξυνθήκῃ καταστορέσαντες, ἀπετείχισαν ὡς ἐνῆν τὴν ἐνθένδε πορείαν τῆς πόλεως.

Ἀκέσασθαι, καὶ ἀκέσαι. ἰάσασθαι. [9] ὅθεν Ἀττικοὶ τὴν ἠπήτριαν ἀκέστριαν καλοῦσιν.

× Ἀκεσίας ἰάσατο. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ἔοικε δὲ ὁ Ἀκεσίας πρὸς τὸ χεῖρόν τινα θεραπεῦσαι.

stophanes
. I. 52.
gen. II. 3.
B. Gr. XIII.

Ἀκέσιος. [10] Ναυατιανῶν Ἐπίσκοπος· ὃς παρῆν ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. καὶ ἠρώτα αὐτόν, εἰ δέχε-

ignavia recusantes: neque fructum laudis injustæ, vel conjunctionem amicitiæ, vel necessitudinem aliquam [potiorem ducentes.]

Ἀκέραιον. Ex Marco Antonino. *Quamvis annorum tria millia victurus esses, & totidem insuper myriadas, tamen memento, neminem amittere vitam aliam, quam illam, quam vivit; aut aliam vivere, quam eam, quam amittit. Eodem igitur recidit & longissimum, & brevissimum vitæ spatium. Tempus enim præsens omnibus est æquale: & quod amittitur ergo, æquale est omnibus. Hinc autem id, quod amittitur, momentaneum tantum esse apparet. Neque enim præteritum, neque futurum quisquã amittere potest. Nam quod quis non habet, quomodo hoc alter ipsi eripiat?*

ἀπολλυμε-
ἢ καὶ τὸ ἀποβαλλόμε-
νον οὐκ ἴσον;

Ἀκέραιος. Integer. *Integros & inopinatos aggressi, terram in suam potestatem redegerunt.* Et rursus: *Mel autem, cum nec sincerum esset, nec a spinis, sed reptilibus comparatum, viscera torquebat.* † Polybius: *Invictos enim antea viribus integris secum dimicasse.* [Ἐξ ἀκεραίου hic significat] facile. † *Integra alacritate Gallorum uti volens.* Et rursus: *Cum autem ipsi rem persuadere non posset, quod prædictus Rex esset timidior, & vitam negotiosam fugeret,* 500. *talenta dare coactus est. Seleucus vero promisit, se opem laturum.* Et rursus: *Cum nollent ipsius existimationem esse illæsam, cœperunt eum probris lacerare.*

5. Polyb. III. 70. 9. Vol. I. 546

6. Polybius Fragm. Hist. 64. Vol. V. p. 72.

Ἀκεραιοσύνη. [Integritas] Ἀκερωσύνη vero, [cornuum privatio.]

Ἄκερως βοῦς. Bos nulla habens cornua. Et Ἄκερων, est generis neutrius, & unicum tantum casum habens.

Ἀκερσεκόμης. Idem quod ἀκειρεκόμης. Intonsus.

Lucian. Alexand. seu Pseudom. II. p. 243. Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ
νεφέλην ἀπερύκει.
ubi Poli MS. ἀκειρεκόμης. Vid.
Eustath. in Hom. Il. Υ. 38. p. 1265.

Ἄκεστα. Agger Romanus, ex arboribus cæsis munitionis gratia constructus. *Romani vero exstruxerunt lingua ipsorum vocatum aggestum. Cum enim arborum cæsarum truncos alios aliis imposuissent, & [terra] stravissent, urbem ab ea parte, ut licuit, aditu intercluserunt.*

Ἀκέσασθαι, & Ἀκέσαι. Sanare. [Sarcire.] Unde Attici τὴν ἠπήτριαν, i. e. sarcinatricem, ἀκέστριαν vocant.

Lucian. III. 25. μητρὸς ἀκεστρίας.
Vid. Aelian. Dionys. ap. Eustath. in
Od. Κ. 382. 13. et Od. Ξ. 581. 1.

Ἀκεσίας ἰάσατο. Acesias sanavit. Dicitur de illis, qui medendo morbum augent. Fertur enim Acesias aliquem in deterius curasse.

iban. Epist. 319. p. 1034.

Ἀκέσιος. Acesius, Novatianorum Episcopus, tempore Constantini Magni [Concilio]

---

[1] Κἂν τρισχίλια ἔτη βιώσ.] Totus hic locus excerptus est ex Marc. Antonin. lib. II. cap. XIV.

[2] Ἀπολλύμενον οὐκ ἴσον] Sic etiam legitur apud Marcum Antoninum. Sed utrobique mendose. Sensus enim loci requirit, ut pro οὐκ scribatur οὖν, quod etiam a doctissimo Gatakero ad Marc. Anton. recte animadversum est.

[3] Ἀκαριαῖον] Sic etiam apud Marcum Antonin. scriptum est. Quare merito quis miretur supinam oscitantiam compilatoris, qui fragmentum hoc voci Ἀκέραιον subjecit, cum sub voce Ἀκαριαῖον collocari debuisset. Negligentiæ autem hujus non ipsum Suidam reum perago, sed interpolatores ejus, quoniam totus iste articulus in 2 MSS. Paris. A. & B. deest: unde colligo, eum a recentioribus Lexico huic insertum esse.

orem in hac
habuit Soup.
II. 422 —
ch-
p. 53

[4] Πολύβιος] Lib. XV. cap. XI. ut a Gronovio observatum fuit. Ibi autem legitur ἐξ ἀκεραίου διαγωνίσασθαι πρὸς σφᾶς, quam lectionem in versione expressi.

[5] Θέλων ἀκεραίοις χρήσασθαι] Hoc fragmentum legitur apud Polybium lib. III. c. LXX. ut itidem a Jac. Gronov. recte observatum fuit.

[6] Οὐ δυνάμενος δὲ πείθ.] Hoc fragmentum ad Polyb. refert Casaubonus. *post Ursinum*.

[7] Ἄκεστα] Corrupte pro Ἄγεστα, id est, si Latine scribatur, *Aggesta*. Vide supra v. Ἄγεστα: & Ducangium in Glossario Græco, v. Ἄγεστα. qui tamen errore memoriæ ibi deceptus affirmat, verba auctoris anonymi, quæ Suidas hoc loco adducit, legi apud Procopium de *Bello Persico*, lib. II. cap. XXVI. quod secus est. Fit enim ibi quidem mentio Aggestæ, sed fragmentum auctoris anonymi, a Suida hic citatum, ibidem non reperitur.

[8] Μετασκευαζόμενον] Scribe κατασκευαζόμενον. Voces enim κατὰ & μετὰ sæpissime a librariis confundi constat.

[9] Ὅθεν Ἀττικοὶ τὴν ἠπ.] Vide infra, v. Ἠπήτρια.

[10] Ἀκέσιος. Ναυατιανῶν Ἐπ.] Totus hic locus de Acesio, Novatianorum Episcopo, ad verbum descriptus est ex Socratis Histor. Eccles. lib. I. cap. X.

+ Hac vox legitur in Eusebii Eccles. Hist. Codice Regio,
I. 55. Lib. II. 6. ubi editur ἐπάλληλοι. Conf. Vales. in loc. Not. 3.

ται τὰ τῆς Συνόδου, τόν τε ὅρον τῆς πίστεως, καὶ τὸν ὁρισμὸν τοῦ Πάσχα ἑορτῆς. Ὁ δὲ συγκατέθετο. Ἐπανερομένου δὲ τοῦ βασιλέως, [1]διά τι οὖν χωρίζῃ ἐκεῖνος; τὰ ἐπὶ Δεκίου γενόμενα κατὰ τὸν διωγμὸν ἐδίδασκε, καὶ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ αὐστηροῦ κανόνος· ὡς ἄρα οὐ χρὴ τοὺς μετὰ τὸ βάπτισμα ἡμαρτηκότας ἁμαρτίαν, ἣν πρὸς θάνατον καλοῦσιν αἱ θεῖαι γραφαί, τῆς κοινωνίας τῶν θείων μυστηρίων ἀξιοῦσθαι, ἀλλ' ἐπὶ μετάνοιαν μὲν αὐτοὺς προτρέπειν, ἐλπίδα δὲ τῆς ἀφέσεως μὴ παρὰ τῶν ἱερέων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ἐκδέχεσθαι, τοῦ δυναμένου συγχωρεῖν τὰ ἁμαρτήματα. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἀκεσίου, ἐπειπεῖν τὸν βασιλέα, θὲς ὦ Ἀκέσιε κλίμακα, καὶ μόνος ἀνάβηθι εἰς τὸν οὐρανόν. Τούτων οὔτε Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, οὔτε ἄλλος τις ἐμνημόνευσεν. Ἐκεῖνοι γὰρ πολλὰ παραλείπουσιν, ἢ προσπάσχοντές τισιν, ἢ προσώποις χαριζόμενοι. Οὕτω λέγει Σωκράτης ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ.

Cicero. Tuscul. I. 71. [Socrates] locutus ita est, ut non ad mortem trudi, verum in cœlum videretur ascendere.

Ἀκεσίλαος. ὄνομα κύριον.

Ἀκέσιμον. [2]θεραπευτικόν.

Ἄκεσιν. ἴασιν.

Ἀκεσίπονον. θεραπευτικόν.

Ἀκέσματα. ἰάματα. ὑγιάσματα. Ἡ δὲ λαθοῦσα τὰς φυλακὰς, ἅμα τῇ θυγατρὶ ἀνέδραμεν, ἄκεσμα τῆς ἐσομένης ἐνδείας ἐπιφερομένη. Ἀνὴρ ἦν ἐν τῇ [3]Γαλεώτιδι, δεινὸς λύσαι τε νόσων εἰπεῖν, [4]καὶ ὥραν ἀκαιρίας ἀκέσασθαι, καὶ ἀγονίαις, καὶ ἀκαρπίαις διά τινων ἱερουργιῶν ἐπινοῆσαί τε καὶ δοῦναι μεταβολάς, καί τινας εἰς εὐπορίαν ἀγαθὰς ὁδούς. Τοῦτον ἐς Κρήτην ὁ Μίνως καλεῖν φασιν ἐπὶ δώροις, ἵνα [5]τοῦ Γλαύκου τὴν ὑμνουμένην ἀπώλειαν ἀνιχνεύσῃ. Καὶ Ἀκεσμόν, ἰατρείαν.

Küster App. Pag. 82. v. Ἀκέσματα. ——Τοῦτον ἐς Κρήτην ὁ Μίνως καλ.] Lege, Τοῦτον ἐς Κρήτην τὸν Μίνωα καλεῖν φ.

3. De Polyido, qui primas partes egisse videtur in fabulis Sophoclis et Euripidis quibus titulus Πολυΐδος.

Ἀκεσώ. [6]ὄνομα κύριον, θηλυκόν.

Ἀκεσώδυνον. θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν.

Ἀκέστας. [7]ἰατρεύς. καὶ [8]Ἀκέστωρ, ἀκέστορος, ὁ ἰατρός.

7. Schol. Venet. in Hom. Il. Χ'. Ver. 2. p. 481.

Ἀκέφαλος. αἵρεσίς τις, ἧς ἦν Σευῆρος ἔξαρχος. ἔστιν [9]ἐν τῷ Εὐτυχής.

Ἀκέφαλος. [10]ὁ ἄτιμος. καὶ παροιμία· [11]Ἀκέφαλος μῦθος. ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων εἴρηται ἡ παροιμία.

10. Plato de Legibus. VI. V. II. p. 752. A.

Ἀκειόμενος. θεραπευόμενος.

Ἀκειρεκόμης. ὁ τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Supra V. Ἀκερσεκόμης. Conf. Tatian. p. 262. B.

interfuit. Interrogavit autem eum [Constantinus,] an probaret decreta Synodi, & formulam fidei, & feſti Paſchalis definitionem. Ille vero aſſenſus eſt. Iterum autem interrogante Imperatore, quare ergo ſe a communione ſejungeret: tunc ille, quæ ſub Decio acciderant, edocuit, & rigorem ſeveræ illius regulæ expoſuit: eos nimirum, qui poſt baptiſmum tale peccatum admiſiſſent, quod ſacræ literæ *ad mortem* vocant, ad divinorum myſteriorum communionem admitti non oportere: ſed ad pœnitentiam quidem adhortandos eſſe; remiſſionis vero ſpem non a ſacerdotibus eos expectare debere, verum a Deo, qui ſolus poteſtatem habeat peccata condonandi. Quæ cum dixiſſet Aceſius, ferunt Imperatorem ſubjunxiſſe: Erige ſcalam, Aceſi, & ſolus in cœlum aſcende. Hæc neque Euſebius Pamphili, neque alius quiſquam memoriæ prodidit. Hi enim multa præterire ſolent, vel ob affectum erga aliquos, vel perſonis gratificantes. Sic inquit Socrates in Hiſtoria Eccleſiaſtica.

Ἀκεσίλαος. Aceſilaus. Nomen proprium.

Ἀκέσιμον. Medicabile.

Ἄκεσιν. Sanationem.

Ἀκεσίπονον. Quod vim medendi habet.

Ἀκέσματα. Medicamenta. Remedia. *Illa vero cuſtodes fallens cum filia aufugit, egeſtatis futuræ remedium ſecum afferens.* † *Fuit in urbe Galeotide vir quidam, morborum propulſandorum peritus, quique intemperiei anni mederi, & ope quorundam ſacrificiorum fœtuum frugumque ſterilitatem depellere, & opportunas quaſdam ſe ex difficultatibus expediendi rationes excogitare norat. Hunc in Cretam a Minoe muneribus propoſitis invitatum ferunt, ut celebratum illum Glaucum amiſſum inveſtigaret.* Et Ἀκεσμόν, artem medendi.

Ἀκεσώ. Nomen proprium fœminæ.

Ἀκεσώδυνον. Quod medetur doloribus.

Ἀκέστας. Medicos. Et Ἀκέστωρ, ορος, Medicus.

Ἀκέφαλος. Secta quædam fuit, cui præfuit Severus. Eſt in voce Εὐτυχής.

Ἀκέφαλος. Honoris & dignitatis expers. Et proverbium: Fabula ſine capite: quod dicitur de illis, qui imperfecta narrant.

Ἀκειόμενος. Qui curatur.

Ἀκειρεκόμης. Intonſus.

---

[1] Διά τι οὖν χωρίζῃ ἐκεῖνος] Locus hic mendoſus eſt, qui ex Socrate ſic legendus & diſtinguendus eſt: Διά τι οὖν τῆς κοινωνίας χωρίζῃ; ἐκεῖνος τὰ ἐπὶ Δεκ. &c. i. e. *Quare ergo a communione te ſejungis? Tunc ille* &c.

[2] Θεραπευτικόν] Potius θεραπευτὸν ſcribendum eſt. Θεραπευτικὸν enim ſignificat, quod habet vim medendi. Ἀκέσιμον vero & θεραπευτὸν, quod eſt ſanabile.

[3] Ἐν τῇ Γαλεώτιδι] Galeotis erat urbs, vel regio Siciliæ. Vide Stephanum de Urbibus v. Γαλεῶται, & ibi Holſtenium.

[4] Καὶ ὥραν ἀκαιρίας] Hunc locum ſuſpectum habeo, & de eo amplius cogitandum cenſeo.

5. Apollod. V. I. p. 182. et Heynii not. V. III. p. 543.

[5] Ἵνα τοῦ Γλαύκου] Glaucus hic erat Minois filius: qui quomodo amiſſus, & a quo repertus fuerit, narrant Apollodorus lib. III. cap. III. & Palæphatus περὶ Ἀπίστων, cap. XXVII.

[6] Ἀκεσώ. ὄν. κ.] Erat filia Æſculapii. Vide infra v. Ἠπιόνη.

[7] Ἰατρεύς] Sic MSS. Pariſ. exhibent. In prioribus vero Edit. legitur ἰατρός.

[8] Ἀκέστωρ] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. X. v. 2.

[9] Ἐν τῷ Εὐτυχής] Sed ibi nulla Severi hujus mentio fit. In voce autem Ἰουλιανὸς Ἁλικαρν. quædam de eo leguntur.

[10] Ἀκέφαλος. ὁ ἄτιμος] Artemidorus lib. I. cap. XXXVII. Ἀκέφαλον γὰρ λέγομεν τὸν ἄτιμον. unde Suidas notam hanc hauſiſſe videtur. Locum autem Artemidori acceptum refero eruditiſſ. Pearſonio, qui eum ad marginem Suidæ ſui annotaverat.

[11] Ἀκέφαλος μῦθος] Huc pertinet locus Platonis in Gorgia, + p. 305. C. Ἀλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθέντας κεφαλήν, ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιίῃ. Et paulo poſt, μὴ γάρ τοι ἀτελῆ τὸν λόγον καταλείπωμεν. Vide etiam Zenobium & Diogenianum, qui alium locum Platonis, in quo proverbii hujus mentio fit, adducunt. quo verba extant ap. Platon: de Legib. VI. Vol. II. p. 752.

+Vol. I. 50 D.

Ἀκεῖσθαι. θεραπεύειν.

Ἀκή. ἀκμὴ σιδήρου. καὶ Ἀκὴν, ἡσυχίαν.

Ἀκή.[1] πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην οὕτω πάλαι φασὶν ὀνομάζεσθαι. Δημήτριος δὲ οὐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ταύτης ἀκρόπολιν.

arpocrat.
brius cit.
ph. Byz.

Ἀκήδεστοι. μηδεμιᾶς φροντίδος τυχόντες. ἢ Ἀκήδευτοι, καὶ ἄταφοι. καὶ Ἀκήδεστοι ὁμοίως.

Ἀκηδής. ἄταφος. ἀμελής. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς ἑαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς οὐχ ὑπέμειναν περιιδεῖν. Καὶ Ἀκηδῶς, ἀντὶ τοῦ ἀτάφως. [2] Ἰδὼν ναυηγοῦ σῶμα ἐρριμμένον ἀκηδῶς, καὶ ὀλιγώρως, παρελθεῖν οὐκ ἐτόλμησα· ἀλλὰ ἔθαψα τὸν τεθνεῶτα, θέαμα τῷ ἡλίῳ οὐδαμῇ φίλον ἀποκρύπτων ἀνθρωπίνῳ θεσμῷ. Λέγεται καὶ Ἀκηδὲς ἐν μυθικοῖς.

Πικρὴ μέν τε [3] λύκοις, αὐτὰρ χιμάροισιν ἀκηδής.

Καὶ αὖθις· Διαλύει τὸν τάφον ἀκηδῶς καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἀπὸ τῶνδε τῶν λίθων ἀνίστησι πύργον. ἐκεῖθεν ἑάλω ἡ πόλις.

quitur Lupus.
ppi fabul.
XXVIII.

Ἀκήδεσεν. οὐκ ἐφρόντισεν.

Ἀκηδία. ἡ ῥαθυμία. ἀχθηδών. λύπη. [4] Δαβίδ· Καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου.

Ἀκήκοα. αἰτιατικῇ. Ἠκουσθην. καὶ εἰσακήκοα.

Ἀκήλητον. ἄθελκτον. ἀπηνῆ. [5] ἐν Ἐπιγράμματι περὶ Ὀρφέως·

> Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα,
> Καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρα.

runck. Anal.
p. 39.
Damagetu.

Ἀκηλίδωτον. ἄσπιλον. ἀκήρατον.

Ἀκήματα. ἰάματα. [6] Καὶ ἄκη πόνων. τὰ λουτρὰ γὰρ κόπον [7] μὲν θαλάττῃ λύουσιν, ἣ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ προσφορος. ἀναχαλῶντες δὲ τὰς τῶν μυῶν συστάσεις, εἶτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τῷ μὴ ῥανθέντος τοῦ ὕδατος ἀπεσκληρυμένα γίνεσθαι τὰ σώματα.

Ἀκήν. ἡσύχως.

+ Ἀκήρατον. ἀκέραιον. ἄφθαρτον. ἀθάνατον. καὶ [8] Ὅμηρος· Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν.

Touj. I. 27.
ἀκηράσιον
d. loc.
I 205.
emonstrat.
oup.

+ Ἀκήρατος. ἄφθαρτος. ἀπαθής. ἀκέραιος. Ἀκήρωτος δὲ, ὁ δίχα κηροῦ.

φ Ἀκηρυκτεί. ἄνευ κήρυκος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς αἰχμαλώτους λαβόντες, ἀκηρυκτεὶ πόλεμον αὐτοῖς ἐψηφίσαντο. Ἀκηρύκτως ἐμίγνυντο, παρὰ [9] Θουκυδίδῃ. τοῦτ' ἔστιν, [10] ἄνευ κηρυκείου· ὡς πρὸς φίλους δῆθεν. Οἱ

Ἀκεῖσθαι. Curare morbum.

Ἀκή. Acies ferri. Et Ἀκὴν, quietem.

Ἀκή. Urbs in Phœnicia, quam nonnulli fuiſſe putant eam, quæ nunc Ptolemais vocatur. Demetrius vero non ipſam urbem, ſed arcem ejus [ſic vocatam tradit.]

Diod. Sicul. II. p. 34. Lib. XV. 41. ad quem loc. conf. omnino Wesseling.

Ἀκήδεστοι. Quorum nulla habetur cura. Vel, inſepulti; qui etiam Ἀκήδευτοι & Ἀκήδεστοι dicuntur.

Ἀκηδής. Inſepultus. Neglectus. *Romani vero hoſtes ſuos non paſſi ſunt inſepultos jacere.* Et Ἀκηδῶς, ſine ſepultura. *Conſpicatus naufragi corpus inſepultum & neglectum, præterire non ſuſtinui, ſed mortuum ſepulturæ mandavi, ſpectaculum Soli minime gratum ex humanitatis lege abſcondens.* Dicitur etiam Ἀκηδὲς in fabulis.

> *Amara quidem lupis, ſed capellis non ingrata.*

Et rurſus: *Sepulcrum ſine reverentia & miſericordia diruit, & ex ſaxis ejus turrim excitat: unde urbs capta eſt.*

Pag. 83. v. Ἀκηδής.——Λέγεται καὶ ἀκηδὲς ἐν Μυθικοῖς.] Diſtingue: Λέγεται καὶ ἀκηδής. ἐν Μυθικοῖς. Locus enim, qui ſequitur, ex Mythographo aliquo ſumptus eſt.

Kuster in Append.

Ἀκήδεσεν. Neglexit.

Ἀκηδία. Incuria. Dolor. Triſtitia. David: *Et triſtis fuit in me ſpiritus meus.*

Ἀκήκοα. Accuſativo jungitur. Auribus percepi. Et Εἰσακήκοα.

Ἀκήλητον. Quod deliniri nequit. Immite. In Epigrammate de Orpheo:

> *Qui implacabilis duram Plutonis mentem*
> *Et rigidum animum lyra permulſit.*

Alius vers. ex hoc Epigr. v. Ἀκηδῶ.

Ἀκηλίδωτον. Maculæ expers. Incorruptum.

Ἀκήματα. Medicamenta. [Heroes apud Homerum norunt,] balnea laſſitudini mederi. Aqua enim marina, quæ nervis ſaluberrima eſt, ſudorem abluunt: laxantes primo in ſoliis muſculos diſtentos, & deinde oleo ſe ungentes, ne corpora, aqua ſiccata, dura reddantur.

Ἀκήν. Quiete.

Ἀκήρατον. Illæſum. Incorruptum. Immortale. Et Homerus: *Suavem, incorruptum, & divinum potum.*

Ἀκήρατος. Qui corrumpi nequit. Qui nullo malo lædi poteſt. Integer. Ἀκήρωτος vero, expers ceræ.

Ἀκήρατοι. καθαροί. Timaeus. Ruhnk. in loc. p. 17.

Ἀκηρυκτεί. Nullo feciali miſſo. *Romani vero, cum captivos cepiſſent, decreverunt bellum contra eos gerere, nullo feciali miſſo, qui id indiceret.* Apud Thucydidem legitur, ἀκηρύκτως ἐμ. *Abſque caduceatore ad ſe invi-*

Thucyd. I. c. 146. p. 96. ubi ἐπεμίγνυντο. recte Wassio.

---

[1] Ἀκή. πόλις Φ.] Vide Stephanum de Urbibus v. Ἄκη. ⊖

[2] Ἰδὼν ναυηγοῦ σῶμα ἐρριμ.] Pearſonius ad hunc locum in margine Codicis ſui hæc notavit: *Apud Nilum, ſi bene memini.* Sed fefellit virum eruditiſſimum memoria. Apud Nilum enim hoc fragmentum non reperiri affirmare auſim. quamvis neſciam, ex quo auctore Suidas id excerpſerit.

[3] Λύκοις] Ut metro verſus conſulatur, legendum eſt λύκοισιν.

[4] Δαβίδ] Pſalmo CXLII. *P.*

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. Lib. III. pag. 270. *P.*

[6] Καὶ ἄκη πόνων. τὰ λουτρ.] Locus hic, in quo de balneorum utilitate agitur, peſſime a librariis acceptus, & fœdis mendis inquinatus eſt; de quo emendando utique deſperaſſem, niſi obſervaſſem, eundem multo emendatius legi apud Euſtathium ad Odyſſ. Δ. p. 1481. qui eum, uti & Suidas, ex Athenæo lib. I. p. 24. deſcripſit. Ex iſtis igitur duobus auctoribus locus hic ita legendus & in integrum reſtituendus eſt: Ὅτι ἴσασιν Ἥρωες καὶ λουτρὰ ἄκη πόνων παντοίων· κόπον μὲν θαλάττῃ λύοντες, ἣ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ προσφορος. ἀναχαλῶντες δὲ ταῖς ἐμβάσεσι τὰς τῶν μυῶν συντάσεις, εἶτ' ἐπαλείφοντες λίπα, πρὸς τὸ μὴ ξηρανθέντος τοῦ ὕδατος ἀπεσκληρυμένα γίνεσθαι τὰ σώματα. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

p. 24. C.

[7] Κόπον μὲν θαλ.] Κόπος hic ſignificat *ſudor.* Reſpexit enim Athenæus ad locum illum Homeri Il. K. v. 572. Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. #

quem citat Athenaeus ipse I. p. 24. C.

[8] Ὅμηρος] Odyſſ. I. v. 205.

[9] Θουκυδίδῃ] Lib. I. cap. ultimo.

[10] Ἄνευ κηρυκείου. ὡς πρὸς φ.] Hæc deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Thucydidis ad locum modo indicatum. p. 96. N. 30

quem cepre hen-
t Wessel. in
Sicul. II. p.
4. 73.

Vol. I. 50
D.

ufrath. Vol. II.
p. 148. 8

φ. ἀκηρύκτῳ πολέμῳ τῶν Φωκέων χρωμένων. Xenoph. Hell. VI. IIII. p. 326. sic Dexippus. De Legat. p. 11. A

γὰρ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀπιόντες, ἀσφαλείας ἕνεκεν ὅσοι ἐβούλοντο μετὰ κηρυκείου ἀπῄεσαν, οὓς ἀνόσιον ἡγοῦντο καὶ ἀσεβὲς κακουργεῖν.

ὁσάκις ἠβούλοντο in Sch. ad l.c. Thucydidis

Ἀκηχέδαται. λυποῦνται.

Hom. Iliad P. 637. cujus Sch. hic citat Suidas. Conf Ernesti ad locum.

Ἀκίχητος. ἀκατάληπτος.

Ἀκίβδηλον. καθαρόν. [1] Καὶ ἀκιβδήλους φασὶν εἶναι τοὺς σπουδαίους· φυλακτικούς τε τοῦ ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ περὶ αὐτοὺς παριστάναι, διὰ παρασκευῆς τῆς τὰ φαῦλα μὲν ἀποκρυπτούσης, τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ φαίνεσθαι ποιούσης. ἀπλάστους δὲ εἶναι. περιῃρηκέναι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πλάσμα, καὶ ἐν τῷ εἴδει.

Diog. Laert. V. I. p. 437

Ἀκιδαλία.[2] ὄνομα κρήνης.

Ἀκίδας. τῶν βελῶν τὰς ὀξύτητας. καὶ Ἀκιδωτόν, τὸ ἔχον ἀκίδας.

Ἀκιδνόν. τὸ ἀσθενές. καὶ Ἀκιδνότερον, [3] ὁμοίως. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

▸ Schol. Greg. Naz. ad Melit. II. p. 107.
Timæus, p. 18. Ἀκκίζῃ. ἀπαξιοῖς. ubi verbum Ἀκκίζεσθαι illustrat Ruhnken.

▸ Ἀκκιζόμενος. προσποιούμενος. γυναικιζόμενος. ἢ μωραίνων. ἀπό τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. σημαίνει δὲ καὶ [4] τὸ λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. καὶ Αἰλιανός· [5] Οὐδενός τε τῶν ἐπ' ᾄσμασι θαυμαζομένων ἐκείνη δευτέρα. ἅτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀκκιζομένη σὺν καιρῷ, καὶ πρὸς ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Καὶ παροιμία· [6] Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον. ἐπὶ τῶν βδελυττομένων λόγῳ μέν, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. Ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον, ἔφη πρὸς Σκύθην παρόντα· δεῖνόν τι ὦ Σκύθα. ὁ δὲ ἐμυσάξατο μέν, ὕστερον δὲ [7] ἐπονεῖτο. Καὶ Ἀκκισμούς, προσποιήσεις. + Ἀκκισμὸς δὲ καὶ ἡ μωρία.

6. Conf. Hesych. Σκύθης ὄνειον δαῖτα. et Interpr. ad locum.

+ Conf. Ruhnken. in Timæum. p. 19.

Ἄκικυς. ὁ μὴ ὀξύς. καὶ ἐστερημένος δυνάμεως.

Ἄκιμον.[8] ἀθεράπευτον.

Ἄκιμος. ὄνομα κύριον.

θ Ἀκινάκης. μικρὸν δόρυ Περσικόν.

θ Harpocrat. Etym. M. et alio sensu Timæus. p. 18.

Ἀκίνασις. ὄνομα τόπου.

Ἀκινδυνί. χωρὶς κινδύνου. καὶ Ἀκιδυνότατος.

Ἀκίναιδος. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα. ὁ σώφρων. καὶ Ἀκίναιδα.

Ἀκινησία. ἠρεμία. Καὶ τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν προσέταξεν, ὡς διαλύοιτο αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ παράπλου νεναρκηκός, ὑπὸ ἀκινησίας.

Toup. III. 19. Part. V. Scrib. ὑπὸ τὸν παράπλουν.

Ἀκινητίζω. μὴ κινεῖσθαι ἐπιθυμῶ.

Ἀκίνητα κινεῖν. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολήν. ὅτι μὴ δεῖ μηδὲ βωμοὺς κινεῖν, ἢ τάφους.

cem accedebant. Quia nimirum amici erant. Qui enim hoſtes adibant, ſecuritatis gratia caduceum ſecum ferebant, quos lædere nefas & impium putabatur.

Ἀκηχέδαται. Animi dolore afficiuntur.

Ἀκίχητος. Quem aſſequi non poſſumus. [Qui captum noſtrum ſuperat.]

Ἀκίβδηλον. Purum. Non adulteratum. Simplices eſſe aiunt viros bonos, eoſque cavere, ne de ſe plus quam verum ſit, polliceantur, artificio quodam occultantes mala, bona vero ſua identidem oſtentantes. Eſſe autem ſimplices & minime fictos, utpote qui omnem fictionem ex voce & vultu ſuſtulerint.

Ἀκιδαλία. Acidalia. Nomen fontis.

Ἀκίδας. Telorum ſpicula. Et Ἀκιδωτόν, quod cuſpidem habet.

Ἀκιδνόν. Infirmum. Et Ἀκιδνότερον. Homerus. *Nihil infirmius terra alit homine.*

Ἀκκιζόμενος. Simulatione utens. Mulierum mores imitans. Item, deſipiens. A fœmina quadam fatua, Acco vocata. Significat etiam eum, qui, cum velit aliquid, ſimulat tamen ſe nolle. Et Ælianus: *Nulli eorum, qui cantu excellebant, ſecunda habebatur: nec rudis erat rei amatoriæ, tempeſtive diſſimulans, & virum in æmulationem amoris callide pelliciens.* Et proverbium: Scytha aſinum faſtidire ſe ſimulat: quod dicitur de illis, qui verbis quidem aliquid averſantur, re ipſa vero concupiſcunt. Videns enim aliquis aſinum mortuum, ad Scytham, qui aderat, dixit: *En cœnam, Scytha.* Ille vero tunc quidem ſimulavit, ſe id averſari: poſtea vero cœnam inde ſibi paravit. Et Ἀκκισμούς, ſimulationes. Ἀκκισμὸς vero etiam [ſignificat] ſtultitiam.

Ἄκικυς. Qui non eſt velox. Viribus privatus.

Ἄκιμον. Quod ſanari non poteſt.

Ἄκιμος. Nomen proprium.

Ἀκινάκης. Acinaces. Exigua haſta Perſica.

Ἀκίνασις. Nomen loci.

Ἀκινδυνί. Sine periculo. Et Ἀκινδυνότατος. [A periculo remotiſſimus.]

Ἀκίναιδος. Qui pudenda non movet. Caſtus.

Ἀκινησία. Quies. *Et equos foras pelli juſſit, ut membrorum torpor, ex nimia quiete tempore navigationis contractus, diſcuteretur.*

Ἀκινητίζω. Quieſcere cupio.

Ἀκίνητα κινεῖν. [Non movenda movere.] Dicitur de illis qui ſupra modum [audaces ſunt.] Nam nec aras, nec ſepulcra movere oportet.

---

[1] Καὶ ἀκιβδήλους φασὶν εἶναι τοὺς σπουδ.] Locum hunc, qui in prioribus Edit. corruptiſſimus eſt, ex Laertio in Zenon. lib. VII. Sect. CXVIII. unde eum Suidas depromſit, in integrum reſtitui & emendavi.

[2] Ἀκιδαλία. ὄν. κρήνης] Vide de hoc fonte Servium ad Virgilium Æneid. Lib. I. v. 720.

[3] Ὁμοίως] Ne dubites ſcribendum eſſe Ὅμηρος. Verſus enim qui ſequitur, ſumptus eſt ex Odyſſ. Σ. v. 129. Simile mendum occurrit infra v. Ἦδος, ubi monemus pro ὅμως legendum eſſe Ὅμηρος. Sæpe autem obſervavi, nomen Ὅμηρος a librariis in ὁμοίως vel ὅμως mutatum eſſe: cui errori compendium ſcripturæ occaſionem præbuit.

3. Conf. Porson in Toup. V. IV. p. 471.

[4] Τὸ λέγοντά τι προσποι.] Veriſſima eſt conjectura Henrici Stephani, qui pro λέγοντα hic apud Suidam legendum putat θέλοντα. Lectio enim vulgata loci hujus ſenſui minime accommodata eſt.

[5] Οὐδενός τε τῶν ἐπ' ᾄσμ.] Vide infra v. Ὑγρῶς, ubi fragmentum hoc repetitur.

[6] Ἀκκιζόμενος Σκύθης] Vide infra v. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον: & v. Σκύθης ὁρᾷ.

[7] Ἐπονεῖτο] In Vaticana Proverbiorum Appendice, # Adag. Σκύθης τὸν ὄνον, & infra v. Σκύθης ὁρᾷ, legitur περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο.

III. 80.

[8] Ἄκιμον. ἀθερ.] Hæc procul dubio corrupta ſunt, pro quibus ſcribendum puto, Ἀκέσιμον. θεραπευτόν.

nseco. f'Avbéwv
Suila4. -
Fabric. II. 449. V
Hermippus —

Ἄκιπιν. [1] ἐν Ἐπιγράμμασι· Καὶ ψήκτραν ἄκιπιν ἀπέπλυσεν.

Ἀκίχητα. ἀκατάληπτα.

Ἀκλαυστί. χωρὶς κλαυθμοῦ.

Ἀκλείδης. ὄνομα κύριον.

Ἀκλειῶς. ἀδόξως.

Ἀκληρεῖ. οὐ μετέχει. οὐ [2] κεκλήρωται.

Ἀκληρήμασι. [3] συμφοραῖς. δυστυχίαις. Διὰ τοῦτο δοκεῖ μοι μάλιστα περιπεσεῖν τοῖς ἀκληρήμασι, διὰ τὸ πάντων βούλεσθαι στοχάζεσθαι, καὶ μερίζεσθαι εἰς διάφορα.

Ἀκληρίας. δυστυχίας. Ὁ δὲ ᾤετο πόρον ἐξευρεῖν τοῦ διώσασθαι τὰς ἀκληρίας.

Ἀκληρούντων. δυστυχούντων. [4] Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχανεῖς γενέσθαι, καὶ παρεκστῆναι ταῖς διανοίαις, συμπάσχοντας τῇ τῶν ἀκληρούντων [5] ὑπεροδυνίᾳ.

Ἀκλητί. χωρὶς κλήσεως. καὶ παροιμία· Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι. ὁμοία τῇ, [6] Αὐτόματοι ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται.

Ἄκλητον. ἀνώνυμον. [7] Δέδωκας σεαυτὸν ἄκλητον τῷ δευτέρῳ. ἀντὶ τοῦ, ἀνώνυμον.

Ἄκλητος ὁ θεός, καὶ καλούμενος παρέσται. Οὐ παρορᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοὺς ἀρετῆς ἀντιποιουμένους. [8] Οὕτω γὰρ ἐδόθη χρησμὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις· Καλούμενός τε κἄκλητος θεὸς παρέσται, ἔξω πάσης αἰσθήσεως. οὐ γὰρ φωνῆς δεῖται, πρὸς τὸ διδάξαι τὰ δέοντα· οὐδὲ ἀκοῆς, πρὸς τὸ μαθεῖν.

Ἀκλόνητον. ἄσειστον. ἀδένητον.

Ἀκμάζει. νεάζει. [9] Ἀκμάζεις, τὰ νέων πράττεις. Οὕτως Ὑπερίδης, καὶ Λυσίας.

Ἀκμαῖος. σφριγῶν. ἀκμάζων. καίριος. κατὰ καιρόν. περὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ.

Ποῦ [10] Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι.

Ἄκιπιν. In Epigrammate: *Et ſtrigilem acutam abjecit.*

Ἀκίχητα. Quæ comprehendi nequeunt. Æſch. Prom. 184.

Ἀκλαυστί. Sine fletu.

Ἀκλείδης. Nomen proprium.

Ἀκλειῶς. Sine gloria.

Ἀκληρεῖ. Exſors eſt. Sorte non accepit.

Ἀκληρήμασι. Calamitatibus. Rebus adverſis. *Hac potiſſimum de cauſa in calamitates incidiſſe mihi videtur, quod de omnium rerum eventu fidenter nimis ſtatueret, & diverſis negotiis animum ſemper diſtringeret.*

3. Polybii videtur esse fragm. Schweigh. in Polyb. I. 7. Vol. V. 156.

Ἀκληρίας. Calamitates. *Ille vero putabat ſe rationem inveniſſe, qua calamitates propulſaret.*

Ἀκληρούντων. Infelicium. [*Ferunt*] *Senatores præ ſtupore obmutuiſſe, & ex mentis poteſtate propemodum exiiſſe, extremi doloris ſenſu, quo infelices opprimebantur, animos illorum tangente.*

Ἀκλητί. Sine vocatione. Et proverbium: *Amici ad amicos invocati veniunt.* Quod ſimile eſt illi: *Boni ad bonorum convivia ultro veniunt.* Incerti Iamb.

Ἄκλητον. Nomine carentem. *Dediſti te ipſum* [ἄκλητον, i. e.] *nomine carentem ſecundo.*

Ἄκλητος ὁ θ. Deus invocatus & vocatus aderit. Non enim virtutis ſtudioſos Deus negligit. Hoc autem Oraculum Lacedæmoniis redditum fuit: *Vocatus & non vocatus Deus aderit, abſque ullo ſenſu.* Neque enim voce alterius indiget, ut quis ipſum doceat, quæ ſint facienda; neque auribus, ut ea audiat.

Ἀκλόνητον. Inconcuſſum. Non agitatum.

Ἀκμάζει. Ætate viget. Item Ἀκμάζεις, facis ea, quæ juvenes decent. Sic Hyperides & Lyſias.

Ἀκμαῖος. Juvenis. Viribus valens. Ætate florens. Opportunus. Tempeſtivus. Qui in ipſo temporis articulo [rem aliquam aggreditur.]

Æsch. S. Th. 11. ἥβης ἀκμαίας.
Pers. 441. de Viris. Flumen. 408.
Πώλοις ἀκμαίοις.

Ubi eſt Teucer? quam opportune nunc venerit, ſi veniat.

---

[1] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Epigramma integrum legitur in Anthologia inedita; quod nondum a quoquam, ut puto, publici juris factum hic cum lectore curioſo communicabo.

Εὐαγθὴς Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα καὶ φιλέθειρον
 Σινδόνα, καὶ πιτύσου φάρος ὑποξύελον,
Καὶ ψήκτραν ΔΟΝΑΚΗΤΙΝ ἀπέπτυσε, καὶ λινοκόπτους
 Φασγανίδας, καὶ τοὺς συλόνυχας ὄνυχας.
Ἔπτυσε δ' Ἰταλίας ξυρὰ καὶ θρόνον· εἰς δ' Ἐπικούρου
 Κουρεῖον προλιπὼν ἄλατο κηπολόγου.
Ἔνθα λύρας ἤκουσεν ὅπως ὄνος. ὤλετο δ' ἂν που
 Λιμώσσων, εἰ μὴ στέργε παλινδρομίαν.

Obſervent hic Philologi lectionis diverſitatem. In Epigrammate enim legitur ψήκτραν δονακῆτιν: cujus loco Suidas habet ψήκτραν ἄκιπιν. Sed quid ἄκιπιν ſignificet, non docet; nec docere potuit, cum vox iſta procul dubio mendoſa ſit. Ejus enim loco ſcribendum puto ἀκῆτιν, i. e. acutam; quod formatur ab ἀκὴ, mucro, cuſpis; ut a σπονδὴ, σπονδῆτις, a λίμνη, λιμνῆτις, & alia hujus generis. Quare ſi hæc lectio arrideat, dicendum eſt, in Codice Anthologiæ, quo Suidas uſus fuit, Hexametrum ſecundum ſic ſcriptum fuiſſe: Καὶ τὴν ψήκτραν ἀκῆτιν ἀπέπλυσε &c. Quod autem ad vocem δονακῆτις adtinet; ea mihi non ſatis probatur, quoniam non video, quomodo epithetum illud ſtrigili convenire poſſit. Quare in priore lectione acquieſcam, donec melius quid in mentem venerit. Reliqua Epigrammatis hujus loca, quorum nonnulla ſunt vel obſcura, vel ὕπουλα, examinare nunc non vacat. Faciant id alii, quibus plus eſt otii.

[2] Οὐ κεκλήρωται] In uno MS. Pariſ. exaratum eſt οὐκ ἐκληρώσατο.

[3] Ἀκληρήμασι] Sic ex 2 MSS. Pariſ. hanc vocem reſcribendam putavi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur ἀκληρώμασι, quam ſcripturam vel ſeries literarum ſpuriam eſſe arguit. Vox ἀκλήρημα, pro infortunio, vel calamitate, legitur etiam infra v. Ἐπιφυόμενος: item apud Marcum Antonin. lib. x. cap. XXXIII. Cæterum, fragmentum hoc ad Polybium referunt Fulv. Urſinus & Caſaubonus.

3 Ἀκλήρωμα pro calamitate (ex Suida productum) ——
pravum est, sicuti dudum docuerunt
H. Stephanus, Thes. Tom. II p. 224. et Th.
Gatakerus ad Imp. Antonini, Lib. X.
33. Adde literarum seriem et veteres
Schedas, a L. Kustero inspectas, in
Ἀκληρήμασι. Wesseling in Diod. Sicul.
II. p. 610. N. 26.

[4] Τοὺς ἐν τῷ συνεδρίῳ ἀχ.] Hoc fragmentum, quod Polybio adſcribit F. Urſinus, repetitur infra v. Παρεκστῆναι.

[5] Ὑπεροδυνίᾳ] Vide infra v. Ὑπερωδυνία.

[6] Αὐτόματοι ἀγαθ.] Proverbii hujus meminit etiam Plato in *Sympoſio*, pag. 315. G. Ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά, τὸν δὲ Μενέλεων μαλθακὸν αἰχμητήν, θυσίαν ποιουμένου καὶ ἑστιῶντος τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλεων ἐπὶ τὴν θοίνην, χείρω ὄντα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνονος. Locus Homeri, ad quem Plato reſpicit, exſtat Il. Β. 408. ubi Poeta inquit: Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Vide etiam Zenobium, vel, ut alii vocant, Zenodotum Centur. II. Adag. XIX. Plato. Vol. III. 174.

[7] Δέδωκας σεαυτ. ἄκλ.] Hæc deprompta ſunt ex Juliani Epiſt. LIX. pag 224. ut Pearſonius monuit. Cave autem hic Suidæ credas, qui ἄκλητον interpretatur ἀνώνυμον; cum ea vox hic ſignificet, *invocatum*, vel *non vocatum*, ut ex ſenſu loci apud Julianum patet.

[8] Οὕτω γὰρ ἐδόθη χρ. τοῖς Λακ.] Hiſtoriam, ad quam Suidas reſpicit, narrat Thucydides lib. I. cap. CXVIII. Πέμψαντες δὲ εἰς Δελφοὺς (Lacedæmonii ſcilicet) ἐπηρώτων τὸν θεόν, εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται. ὁ δὲ ἀνεῖλεν αὐτοῖς, ὡς λέγεται, κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι· καὶ αὐτὸς ἔφη ξυλλήψεσθαι καὶ παρακαλούμενος καὶ ἄκλητος. Vide etiam infra v. Καλούμενος, & v. Κλητός.

[9] Ἀκμάζεις, τὰ τῶν νέων πρ.] Ex Harpocratione.

[10] Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμ.] Ex Sophocl. *Ajac.* pag. 54. P.

+ Polybius. III. 102. Vol. I. 619. λαβὼν τὸν ἀκμαιότατον καιρὸν τῆς ἡμέρας.

τοῦτ' ἔστιν, εὐκαιρότατος. ἐν ἀκμῇ καιροῦ. ἐν ἀκμῇ καὶ ὀξύτητι κινδύνου. Καὶ, ἀκμαιότατος† καιρὸς ὁ πρωϊνός. καὶ Ἀκμαίων. ἰσχυρῶν. ἀνδρείων. γενναίων.

ϕ Ἀκμαιονίδαι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκμή. ὀξύτης. αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ νεότης. Ἀκμὴ δὲ καιροῦ, ἡ εὐτυχία. οὕτως Ἰσοκράτης. Κράτιστον μὲν, τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερίδης. καὶ [1] Σοφοκλῆς·

Ἀκμὴν γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
Μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
Σόφισμα.

Ἀντὶ τοῦ ἔτι. Καὶ [2] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄσπιλον, ἀῤῥυτίδωτον. ἰσόχνοον [3] ἀρτιγόνοισιν
Ἀκμὴν εὐπετάλοις σομφυὲς ἀκρέμοσι.

Καὶ αὖθις.

Ὅσσος [4] ἐν ἡρώεσσι πότ' ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμὴν
Ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν.

Ἀντὶ τοῦ, ἔτι.

‡ Ἀκμὴ καλεῖ. καιρὸς καλεῖ. ἐπὶ οὖν τῆς ὀξύτητος Αἰλιανός φησιν. Ἐν ἀκμῇ δὲ ὢν τῆς τότε ὀδύνης, καὶ ὧν ἤλγει, οὐκ ᾔδει τὴν ὁδὸν τὴν πορεύουσαν εἰς αὐτοῦ. εἰ δέ τινι καὶ θῦσαι ἐξ ἐνυπνίου ἐκελεύετο, καὶ τούτων ὀλίγωρος ἦν· φύσει τε ἀμαθὴς ὢν, καὶ φιλοχρήματος. Ἐν ἀκμῇ τοῦ κακοῦ, μνήμη τις εἰσῆλθε τῶν Σαμοθρᾴκων. καὶ γὰρ οὖν τετελεσμένω αὐτοῖς ἤστην. Καὶ αὖθις·Θ Ὑπὸ πολλῶν δακρύων τὴν ἀκμὴν τῶν ὀμμάτων ἀφῄρημαι. Καὶ αὖθις Αἰλιανός.Ψ Καὶ αὐτὸ τὸ κράτος ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἦν.

Ἀκμήν.[5] ἔτι. Τὰς δὲ ἀκμὴν ἀνασοβουμένας πόλεις πρὸς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἔχθραν, τῷ φόβῳ κατασβεννύων. [6] Προκόπιος· Ὁ δὲ τοῦ καιροῦ τὴν ἀκμὴν ἐν τῷ παραυτίκα μεθῆκεν. ἧς γε οὐκ ἔτι ἀντιλαβέσθαι οἷός τε ἐγεγόνει. Ἀκμὴ, ἐν συλλήψει, ἡ ἐν διαστάσει.

Ἄκμηνος. ἄγευστος. Ἄκμηνος δόρποιο.

Ἀκμῆτες. μὴ κάμνοντες. καὶ Ἀκμὴς, ὁ μὴ κοπιῶν.

Ἀκμητί. ἀκαμάτως. ζήτει ἐν τῷ Ἀπονητί.

Ἄκνηστις. ἡ ῥάχις. ἣν οὐ δύναταί τις εὐκόλως κνήθεσθαι.

Ἀκοή. τὸ μέρος τοῦ σώματος. ἔστι δὲ καὶ ἡ φήμη. Οὐκ ἀγαθὴ ἡ ἀκοὴ, ἣν ἀκούω περὶ ὑμῶν. ὁ [7] Ἠλεὶ ὁ ἱερεύς φησι πρὸς τοὺς αὐτοῦ υἱούς. ζήτει περὶ Ἀκοῆς ἐν τῷ, Αἰσθήσεις ε.

Ἀκολασία. καὶ Ἀκολασταίνω,† τὸ μωραίνω. 8

[Hic ἀκμαῖος ſignificat] maxime opportunus, in ipſo temporis articulo, tempore præſentis periculi. Et, *maxime opportunum eſt tempus matutinum.* Et Ἀκμαίων, robuſtorum, fortium, generoſorum.

Ἀκμαιονίδαι. Acmæonidæ. Nomen gentis.

Ἀκμή. Acies. Ipſum momentum temporis, quo res ad extremum perducta eſt. Item, vigor, & juventus. Ἀκμὴ καιροῦ, felix opportunitas. Sic Iſocrates. *Optimum eſt, in rebus agendis tempus maxime opportunum captare.* Accipitur etiam pro ἔτι, adhuc. Sic Hyperides. Et Sophocles: *Non eſt nunc opportunum tempus multorum verborum, ne animadvertat me venire, & ad irritum recidat omnis machinatio mea.* Et in Epigrammate: *Macula carens, rugarum expers, lanugine par pubeſcentibus, & adhuc frondoſis adhærens ramis* [*malum cotoneum.*] Et rurſus: *Quanta olim in Heroibus fuit ira, cujus veſtigia inanimati rami, inimicitiam teſtantes, adhuc ſervant.* [Hic ἀκμὴν ſignificat] ἔτι, adhuc.

Ἀκμὴ καλεῖ. Opportunum tempus vocat. Ælianus hoc voce utitur pro *vehementia. Cum igitur dolor ejus vehementiſſimus eſſet, viam, quæ domum ducebat, ignorabat. Quod ſi alicui Deorum ſacra facere ſomnio monebatur, nec illa curabat; natura quippe homo imperitus & avarus.* † *In ſummis malis memoria animum ſubiit Samothracum, quorum ſacris ambo initiati erant.* Et iterum: *Præ multis lacrymis oculorum aciem amiſi.* Et iterum Ælianus: *Et ipſum imperium in acie, ut aiunt, novaculæ erat.*

Ἀκμήν. Adhuc. *Urbes autem adhuc fluctuantes ob Romanorum odium, metu continens.* † Procopius: *Ille vero occaſionis momentum tunc neglexit, quod poſtea nunquam recuperare potuit.*

Ἄκμηνος. Qui non guſtavit. Ἄκμηνος δ. Qui cœnam non guſtavit.

Ἀκμῆτες. Non defatigati. Et Ἀκμὴς, non defatigatus.

Ἀκμητί. Sine laſſitudine. Quære in v. Ἀπονητί.

Ἄκνηστις. Spina dorſi. [Inde dicta,] quod non facile ſcalpi poſſit.

Ἀκοή. [Sic dicitur] pars quædam corporis, [i. e. auris.] Item, rumor. *Non eſt bonus rumor, quem de vobis audio.* Sic Eli ad filios ſuos dicit. Quære περὶ ἀκοῆς, in v. Αἰσθήσεις ε.

Ἀκολασία. [Intemperantia.] Et Ἀκολασταίνω, ſum fatuus & ſtultus.

---

[1] Σοφοκλῆς] In *Philoctete*, pag. 378. ex quo loco Suidas male probare conatur, ἀκμὴν ſignificare etiam ἔτι, cum ibi non ἀκμὴν legatur, ſed ἀκμή. Præterea, cum ipſe ſenſus loci & conſtructio verborum apud Sophoclem ſententiam iſtam refutet; non poteſt hic Suidas a ſupinæ negligentiæ crimine abſolvi.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. I. cap. XX. Epigramm. ult.

[3] Ἀρτιγόνοισιν] Sic etiam in Anthologia legitur. Sed mihi quidem nullum dubium eſt, quin vox hæc ſit corrupta, & pro ea ſcribi debeat ἀρτιγενείοις, i. e. pubeſcentibus, vel primam barbam emittere incipientibus, quorum lanugini auctor Epigrammatis hujus lanuginem mali cotonei comparat. Ἀρτίγονος autem ſignificat recens natus, quam vocem a ſenſu loci hujus alieniſſimam eſſe nemo non videt.

[4] Ὅσσος ἐν Ἡρώεσσι ποτ' ἦν χ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Proteſilaum, quod integrum legitur Anthol. l. III. p. 343.

[5] Ἀκμὴν. ἔτι] Hæc & quæ ſequuntur, in prioribus Edit. cum præcedenti articulo cohærent, quæ auctoritate librorum MSS. inductus inde ſeparavi, & a capite repoſui.

[6] Προκόπιος] De Bello Goth. lib. IV. cap. IX.

[7] Ὁ Ἠλεὶ ὁ ἱερ.] I. Sam. 24.

ϕ. Ἀκμαιονίδαι. Eundem errorem in Joan. Mal. correxit Bentl. in Epist. p. 15.

Demosthen. Philipp. Α' Vol. I. 52. 7. ἐπ' αὐτὴν ἥκει τὴν ἀκμήν.

1. Soph. Philoct. 12

2. Brunck. An. II. 171. Antiphili Byzantii. — Infra Voc. Ἀκρεμόνες.

4. Brunck. An. II. 179. Ejusdem.

‡ Hac voce utuntur Thucyd. Polyb. Dion. Halic. Dio Cass. Diod. Sic. Conf. Æsch. Pers. 407. et Χ. Agam. 1362. Arist. Plut. 255.

Θ Hoc fragmentum Æliano adsignat H. Stephan. Thes. I. p. 273. F.

Ψ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. Ex Homeri fluit, Il. Κ. 173. quem sequitur Herodotus VI. p. 443. 30. ubi conf. Wessel. et Valck. Herodoti verba celat Longinus.

Toup. I. 22. Ἄκμηνος δόρποιο ex Hom. Iliad. Τ. 163. accepsit; ubi tamen σίτοιο. Scholiast. ad l. "Ἄκμηνος. ἄγευστος."

† Ar. Av. 1227. Dio Cass. V. I. p. 7. 95. p. 691. 58. II. p. 1230. 96.

3. Emendationem edidit Brunck, celato Kusteri nomine; sed in Not. Vol. III. p. 169: "Nec consulto mutatum est, sed ex oscitantia in describendo." Defendit igitur Librorum lectionem ἀρτιγόνοισιν.

5. Ἀκμὴν ἔτι junctim apud Polyb. Vol. III. p. 471. Lib. XIV. 49. In Notis. Vol. VII. p. 166. auctorem suum defendit Schweigh. contra Witterum in Tho. Mag. p. 379. Iterum ap. Polyb. Vol. III. p. 504. Lib. XV. 6. 6. qui tamen sæpe ἀκμὴν sensu τοῦ ἔτι separatim adhibuit.

8 Respexit forsan Agath. II. 47. D. 48. A. Ἀκολασία ἐδόκει τὸ χρῆμα καὶ παραφροσύνη. B. Vulcan. ad l. p. 181. "Rara significatione, pro μωρία," "ut et Ἀκολασταίνω pro μωραίνω." οἱ Agathiæ verba sunt, p. seq. 49. C. καὶ οἱ μὲν τὸ ἐμμελές τε καὶ ἀκολασταίνον τῆς γνώμης ἀποβαλόντες.

Ἀκόλαστον.[1] ἀκρατῆ. θρασύν. Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστικὸν πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος. λέγοι[2] δ' ἄν τις καὶ ὑβριστικόν.

Ἀκόλαστος. κολάσεως ἄξιος.[3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Οὐκ· ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.

Λέγεται καὶ ὁ τολμηρός. καὶ Ἰάμβλιχος. Ὁ δὲ ἐγέλα, νῦν μὲν ἰταμόν τε καὶ ἀκόλαστον γέλωτα· νῦν δὲ ἐφθέγγετο ῥήματα αὐθάδη. Καὶ Αἰλιανός· Ἀνὴρ Ἀρκὰς, Εὐτελίδας τοὔνομα, ἀκολάστῳ τῇ γλώττῃ καὶ ἀκράτορι κακῶς πάντας ἀγορεύειν ἀῤῥώστημα εἶχεν. ἐμίσει δὲ καὶ τοὺς εὖ πράττοντας.

Ἄκολος. ὁ μικρὸς ψωμός. καὶ Ἀκόλους, κλάσματα, καὶ θραύσματα ἄρτων.[4] παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι.

Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

[5] Ὅμηρος. Καὶ αὖθις·

Τὸν κύνα δ' ὡς ζάοντα πάλιν ποτὶ ταὔλιον ἄξω,
Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἕταρον.

Ἀκόλῳ τὰ χείλη, οὐ σύκῳ βῦσαι. παρεγγυᾷ ὁ λόγος ἐῤῥωμένως χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν.

Ἀκολουθῶ. δοτικῇ.

Ἀκόλουθον. ὅμοιον. † Ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. ‡ Καὶ ἀκολουθήσας, ὁμοίως διαπραξάμενος. Ὁ δὲ Ῥωμαῖος, ἔτι μετεωρίζοντος τοῦ Κελτοῦ τὸ ὅπλον, ἀκολουθήσας, κάτωθεν ὑποφέρει τὸ ξίφος, καὶ διαχείρει πᾶσαν ἀπὸ τοῦ βουβῶνος ἕως ὀμφαλοῦ τὴν λαγόνα. Καὶ Πολύβιος. K Τοὺς δὲ ἐτίμησε χρυσοῖς ὑφάσμασιν, καὶ λόγχαις, βουλόμενος ἀκόλουθον εἶναι τοῖς ἔργοις τὴν διὰ τῶν λόγων ἐπαγγελίαν. Ἀκόλουθόν ἐστιν, ὃ ἀναγκαῖον τῷ ἑτέρῳ εἶναι. μαχόμενον δὲ, ὃ ἀναγκαῖον μὴ εἶναι.

Brunck. An. p.

Schweigh. V. p. 77.

V. 68. melius ὑφ- μασι.

Ἄκομψον. εὐτελές.[6] ἀπάνουργον. Ἄνδρα τὸν τὴν τοῦ πραίτωρος ἐπιβάντα βημάτων. ἀρχὴ δέ τις αὕτη παρὰ Ῥωμαίοις οὐκ ἄκομψος.

Ἀκόνη. λίθος. καὶ παροιμία· Ἀκόνην σιτίζεις. ἐπὶ τῶν[7] τροφῇ μὲν χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

Ἀκονιτί. χωρὶς κόνεως. ἄνευ ἀγῶνος, καὶ μάχης. ἢ εὐμαρῶς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, τῶν οὕτως εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μηδὲ κονίσασθαι.

Ἀκόνιτον. εἶδος[8] βοτάνης φαρμάκου. Ἀλλὰ πιὼν ἀκόνιτον ὑπέκφυγε τοῦτ' ἀκονιτί. τουτέστι, χωρὶς κόπου.

Ἀκοντί. ἀκουσίως.

Ἀκοντίζω. ἀκόντιον βάλλω.

Ἀκοντιστύς. ἡ ἀκόντισις.

Ἀκόλαστον. Incontinentem. Audacem. Injurioſum. Dicitur autem ἀκόλαστος tam de re, quam de homine.

Toup. I. 23." leg. πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος."

Ἀκόλαστος. Caſtigatione dignus. Ariſtophanes *Pluto*: *Non: ſed intemperantibus ſemper eſt moribus.* Dicitur etiam ſic audax. Et Iamblichus: *Ille vero ridebat modo quidem impudentem & effuſum riſum; modo vero verba ſuperba proferebat.* Et Ælianus: *Arcas quidam, nomine Eutelidas, eo morbo laborabat, ut petulanti & impotenti lingua omnibus malediceret. Oderat vero illos quoque, quibus res erant ſecundæ.*

Jamblichus

f. πράττοντας

Ἄκολος. Parva buccella. Et Ἀκόλους, fragmenta & fruſta panis. Dicta eſt autem hæc vox a verbo κολλᾶσθαι, i. e. conglutinari, addito α privativo. *Mendicans panis fruſtula, non enſes, neque lebetes.* Homerus. Et iterum: *Canem ut viventem rurſus ad ſtabulum ducam, & ſicca cibi fruſtula; communem ut ſocium habeat.*

Ἀκόλους restituendum videtur. Lucilio, Brunck Anal. II. p. 323. Ep. 30.

Ἀκόλῳ τὰ χ. Fruſtulo panis, non ficu obtura labra. Proverbium hoc admonet, in rebus gerendis nos ſtrenuos eſſe oportere.

Ἀκολουθῶ. [Sequor.] Dativo jungitur.

Genitivo jungit Aristoph. Plut. 13. Dativo Av. 340. 1550. Plut. 19. Eccl. 697. 1069.

Ἀκόλουθον. Conſentaneum. *Finis prioribus factis conſentaneus conſecutus eſt.* Et Ἀκολουθήσας, qui actiones alicujus imitatus eſt. *Romanus vero, Gallo gladium adhuc elevatum tenente, ipſum ſecutus, inferne illato ictu, totum ventris latus ab inguine ad umbilicum uſque enſe diſcindit.* Et Polybius: *Hos vero veſtibus auro textis & haſtis honoravit, promiſſa ſua factis conſentanea eſſe volens.* † Ἀκόλουθον eſt, quod neceſſe eſt, alteri ineſſe. Repugnans vero, quod neceſſe eſt non ineſſe.

Ἄκομψον. Vile. Simplex. *Virum, qui Prætoris tribunal aſcenderat. Hic autem magiſtratus non eſt vilis apud Romanos.*

Ἀκόνη. Cos. Et proverbium: Cotem paſcis. Quod dicitur de illis, qui cibo quidem multo utuntur, ſed quorum corpus nullum inde incrementum capit.

Ἀκονιτί. Sine pulvere. Sine certamine. Sine pugna. Vel, facile. Sumpta tranſlatione ab athletis, qui tam facili negotio victoriam conſequuntur, ut ne quidem pulvere aſpergantur.

Toup. I. 24." notat Suidam respe- se ad Diod. Sicul. XV. 51." Ad Thucydidem potius. IV. p. 281. 10. qui paullo post in eodem sensu ἀμαχητὶ dix Hac voce usus est Polybius. Dion. Halic. Demosth. in cujus loc. Or. de Coron. Conf. Palmer. Exercit. p. 626.

Ἀκόνιτον. Aconitum. Herbæ venenatæ genus. *Sed quamvis hauſiſſet aconitum, tamen effugit [mortem.] ſine labore.*

Ἀκοντί. Animo invito.

Ἀκοντίζω. Jaculor.

Ἀκοντισμός. Jaculatio.

---

[1] Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ. &c.] Locus hic turbatus mihi videtur; quem ſic in ordinem redigendum puto: Ἀκόλαστον. ἀκρατῆ, θρασὺν, καὶ ὑβριστικόν. Ἀκόλαστον πρᾶγμα, ἢ ἄνθρωπος. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum. Quod ſi vero pro ἢ ἄνθρωπος, legendum quis cenſeat ὁ ἄνθρωπος (ut in Codice quodam MS. legi Pearſonius ad hunc locum notavit) nihil mutandum, & locus iſte ſic vertendus eſt: *Petulans & injurioſum animal eſt homo.*

[2] Λέγοι δ' ἄν τις καὶ ὑβριστικόν.] Verba hæc, tanquam ſupervacanea, & ab inepto aliquo librario loco huic adſuta, in verſione prætermiſi.

[3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 49. 21. P.

[4] Παρὰ τὸ μὴ κολλᾶσθαι] Alii Grammatici τὸ ἄκολος dictum cenſent παρὰ τὸ μὴ κολούεσθαι; quod magis placet. Vide Etymologum h. v.

[5] Ὅμηρος] Odyſſ. P. v. 222.

[6] Ἀπάνουργον] Vide infra v. Φαῦλον, ubi τὸ ἄκομψον per ἀπόνηρον exponitur.

[7] Τροφῇ μὲν χρωμ.] Legendum eſt ex Zenobio, τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμ.

[8] Βοτάνης φαρμάκου] Legendum, eſt, βοτάνης φαρμακώδους, ut Portus etiam monuit.

De hac herba vid. Nicand. Alex. Ἀκο- 13. Schol. p. 52. Athen. III. 85. B. H. Steph. Thes. Ind. p. 338. Dioscorid. alexiph. 405.

Ἄκοπος ἀνήρ. ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἠνωχλημένος ὑπό τινος. οὕτως Ἀμειψίας.

Ἀκόρεστος. ἀπλήρωτος.

Schol. ad Arist. Nub. 44.

Ἀκόρητος. ἀκαλλώπιστος. ἀκόσμητος. κορεῖν γὰρ, τὸ καλλωπίζειν. [1] οὗτος δέ ἐστιν ἀκόρητος, [2] οἱονεὶ πολὺς, καὶ μὴ κορεννύμενος, αὔξων, καὶ πληθύων, καὶ τεθηλώς. ἀπὸ δὲ τοῦ συμβεβηκότος παρείληφε πάντα. παρ' οἷς γὰρ ἂν ᾖ στέμφυλα, καὶ πρόβατα, ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ πολλὰ πάντα.

Dioscorid. I. 2. p. 6

Ἄκορον. ἰατρικὴ ῥίζα.

Ἀκόρυμβοι. οἱ ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων κορυμβῶν μετέωροι κόκκοι. ὡς ἐπὶ τῶν κισσῶν ἔχει.

Ἄκος. ἴασις. θεραπεία. Δέονται δὴ παρὰ θεοῦ ἄκους. καὶ [3] αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμὸς, λέγων· δεῖν χοὰς τοῖς ἐκδίκως τῶν Αἰτωλῶν τεθνεῶσιν ἐπάγειν.

Ἄκοσμα. ἀπρεπῆ. ἄτακτα.

4. Schol. Venet. in Hom. Il. Z'. 506.

Ἀκοστήσας. [4] κριθιάσας. ἢ ἀκολαστήσας κατὰ συγκοπήν. ἢ [5] ἐν ἄχει γενόμενος διὰ τὴν στάσιν. ἢ ἄκος τι, καὶ βοήθημα τῆς στάσεως ζητῶν. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Τὼς τρητὼς δόνακας, [6] καὶ ἀκοστὰν στεῖο κορύναν, ὦ Πὰν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος.

6. Brunck Anal. III. 123.
Eratoſthenis Scholiaſt.

Ἀκοστώσαις ἡμιόνοις δι' ἀργίαν καὶ πλησμονήν. οἱ [7] μὲν Γλωσσογράφοι, κριθιώσαις. Ἀκοστὰς γὰρ λέγειν τὰς κριθὰς, ἀπὸ τοῦ ἄκος λαμβάνειν, τουτέστιν ἀνάπαυσιν λιμοῦ, καὶ δίψης. ὁ δὲ Ἀριστόνικος, ἐν ἄχει γενομέναις. εἴγε ἐπιφέρει

Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων.

Τινὲς δὲ, ἄδην πληρωθείς.

8. Schol. Venet. Hom. in Il. Λ.
p. 532.

Ἀκουάζεσθε. [8] παρ' Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ, αἰσθάνεσθε. ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ ὁδός ἐστι τῆς αἰσθήσεως. ὡς τὸ, [9] Οἱ δὲ πληγῆς αἴοντες.

Herodotus.

Ἀκούει καλῶς. ἀντὶ τοῦ, εὐφημεῖται. οὕτως Ἡρόδοτος. [10] Ὅτι τὸ ἀκούειν γίνεται οὐ κατ' εἴσοδον τοῦ ἐκ-

Ἄκοπος ἀνήρ. Qui nondum a quoquam moleſtia affectus eſt. Sic Amipſias.

Ἀκόρεστος. Inexplebilis.

Ἀκόρητος. Non ornatus. Non mundatus. Κορεῖν enim mundare. Ἀκόρητος vero [hic apud Comicum] accipitur pro, multus, creſcens, multitudine abundans, & florens. Omnia vero, quæ hic memorat, [vitam opulentam] comitari ſolent. Apud quos enim multa ſunt vinacea, multæque oves, eos omni bonorum genere abundare neceſſe eſt.

Ἄκορον. Radix medica.

Ἀκόρυμβοι. Acini, in ramis racematim pendentes; uti in hedera.

Ἄκος. Sanatio. Curatio. *A Deo remedium petentibus oraculum redditum eſt : Ætolis injuſte cæſis inferias faciendas eſſe.*

Ἄκοσμα. Indecora. Indigeſta.

Ἀκοστήσας. Hordeo paſtus. Vel per ſyncopen pro ἀκολαστήσας. Vel qui ægre fert neceſſitatem diu in uno loco ſtandi. Vel qui a neceſſitate ſtandi liberari cupit. Et in Epigrammate : *Perforatos calamos, & vellus hocce, & hanc clavam, dona Daphnidis, o Pan, accipe.*

Ἀκοστώσαις ἡμ. Ἀκοστῶν dicuntur mulæ, quæ otioſe [in ſtabulis ſtantes] cibo affatim replentur. Gloſſographi hanc vocem exponunt, hordeo paſtis. Ἀκοστὰς enim aiunt ſignificare hordeum, quod [animal, eo veſcens,] remedio famis & ſitis potiatur. Ariſtonicus vero [vocem hanc interpretatur,] dolore affectis; quoniam [poeta] ſubjungit: *Vinculo rupto per campum currit, pedibus humum pulſans.* Quidam vero [ἀκοστήσας exponunt] abunde repletus.

Ἀκουάζεσθε. Apud Homerum ſignificat, ſentitis. Auditus enim eſt via ſenſus. Huc pertinet illud [Poetæ:] *Illi vero verbera ſentientes.*

Ἀκούει καλῶς. [Bene audit,] bonam habet exiſtimationem. Sic Herodotus. † Auditus

---

[1] Οὗτος δέ ἐστιν ἀκόρητος] Hæc Suidas deſcripſit ex aliquo Scholiaſta veteri, qui enarraverat locum illum Ariſtophanis in *Nubibus*, pag. 125.

Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἀγροικὸς, ἥδιστος βίος,
Εὐρωτιῶν, ΑΚΟΡΗΤΟΣ, εἰκῆ κείμενος,
Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις.

Apud Scholiaſtam Ariſtophanis, qui hodie exſtat, verba hæc Suidæ non reperiuntur; unde patet, eum aliis interdum in Comicum illum Scholiis uſum eſſe, quam quæ hodie habemus: quod & alibi me obſervaſſe memini. Ἀκόρητος autem βίος hic ſignificat opulentiam vitæ ruſticæ, quoniam ædes hominum, ruri degentium, ſordidæ quidem & parum nitidæ; ſed divite rerum copia refertæ plerumque eſſe ſolent. Contra contingere ſæpe ſolet, ut ædes hominum urbanorum, licet munditie ſplendeſcentes, at inaniis oppletæ, ut Comici verbis utar, ſplendidam & ambitioſam dominorum ſuorum paupertatem prodant. Vide Suidam infra v. Εὐρωτιῶν, qui locus cum hoc conferendus eſt.

[2] Οἱονεὶ πολὺς, καὶ μὴ κορ.] Non miror, Porto in his interpretandis aquam hæſiſſe, cum neſciret locum auctoris, ad quem nota hæc referenda eſſet. Nemo enim eſt adeo acutus & lynceus, qui horum verborum ſenſum abſque loco Ariſtophanis, paulo ante adducto, intelligere poſſit.

[3] Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμὸς, λ.] Hæc repetuntur infra v. Ἐκδίκως, & v. Χοάς.

[4] Ἀκοστήσας] Vox hæc eſt epithetum equi apud Homerum Il. Z. 506.

Ὡς δ', ὅτε τις στατὸς ἵππος ΑΚΟΣΤΗΣΑΣ ἐπὶ φάτνῃ
Δεσμὸν ἀπορρήξας θείει πεδίοιο κροαίνων.

Hoc ergo epithetum Homericum Suidas hic exponit; vel potius notam hanc deſcripſit ex alio quodam Grammatico, qui locum illum Homeri expoſuerat.

[5] Ἢ ἐν ἄχει γενόμενος διὰ τὴν στάσιν] Portus male hæc verterat: *Vel qui in dolore verſatur ob ſeditionem.* Στάσις enim hic non ſignificat ſeditionem, ſed actum ſtandi, & ad equum generoſum refertur, qui neceſſitatem diu & otioſe ad præſepe ſtandi ægre quaſi ferre videtur. Huc pertinent verba Scholiaſtæ ad citatum locum Homeri, qui præter alias vocis ἀκοστήσας interpretationes etiam hanc affert, δυσχεράνας ἐπὶ τῇ τῆς φάτνης στάσει.

[6] Καὶ ἀκοστὰν στεῖο κορύναν] Monſtrum lectionis, quod a nemine Criticorum adhuc profligatum fuit: nec mihi profligatu facile fuiſſet, niſi veram lectionem in Epigrammate quodam Anthologiæ ineditæ, ex quo hæc decerpta ſunt, inveniſſem. Quare, ut lectori conſtet, quomodo locus hic emendandus ſit, integrum Epigramma iſtud, quod nondum a quoquam editum eſſe memini, hic ſubjungam.

Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν
Ἄνθετο Πανὶ φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλας.
Ὦ Πὰν δέχνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος. Ἶσα γὰρ αὐτῷ
Καί μοι Πὰν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέθεις.

Senſus & verba Epigrammatis hujus plana ſunt, quæ Suidas fœde corrupit, & pro τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν (i. e. *hoc vellus, & hanc clavam*) vitioſo Codice deceptus ſcripſit καὶ ἀκοστὰν στεῖο κορύναν; locumque hunc ſub voce Ἀκοστὰς collocavit, cum ſub voce Νάκος collocari debuiſſet. Hujus generis παροράματα & menda, quæ non librariis, ſed ipſi Suidæ tribuenda ſunt, non pauca in hoc opere occurrunt, ut paſſim in notis noſtris lectorem monemus.

[7] Οἱ μὲν Γλωσσογράφοι, κριθ.] Confer Heſych. v. Ἀκοστήσας.

[8] Παρ' Ὁμήρῳ] Odyſſ. N. v. 9.

[9] Οἱ δὲ πληγῆς αἴοντες] Homerus Il. Λ. v. 532.

[10] Ὅτι τὸ ἀκούειν γίνεται οὐ κατ' εἰσ.] Totus hic locus depromptus eſt ex Philopono in Ariſtotel. *de Anima* lib. II. cap. VIII. ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notaverat.

τὸς ἀέρος εἰς τὸ οὖς, ἀλλὰ κατὰ ἀφὴν τὴν περὶ τὸν ἐγκαλῳκοδομημένον ἀέρα ἐν τοῖς ὠσί. τούτου δὲ τεκμήριον τὸ ἐν ὕδατι ἀκούειν ἡμᾶς, οὐκ εἰσιόντος τοῦ ὕδατος εἰς τὸ οὖς. εἰ γὰρ εἰσέλθῃ, φθείρει μὲν καὶ ἐξωθεῖ τὸν ἐγκαλῳκοδομημένον ἀέρα, ὃς ὑπηρετεῖ τῇ ἀκοῇ. ἀμέσως δὲ τῆς μήνιγγος ἁπτόμενον, βλάπτει αὐτὴν τῇ πληγῇ. καὶ προσέτι [1]ἐναπομένον ἐν ταῖς κοιλότησι, φθείρει καὶ βλάπτει τὸ αἰσθητήριον. πολλοὶ γοῦν ἐντεῦθεν ἐβλάβησαν.

Ἀκουϊλία. ὄνομα τόπου.

Ἀκούω. γενικῇ, καὶ αἰτιατικῇ. Πᾶς ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους. Καί, Ὁ ἀκούων τὸν λόγον μου, καὶ μὴ πιστεύων· τουτέστι, διδασκόμενος. ὅτι τὸ ἀκούω, εἰ μὲν σημαίνει τὸ πυνθάνομαι, καὶ μανθάνω, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται. εἰ δὲ τὸ ἐνωτίζομαι τοῖς ὠσὶ μόνοις, μετὰ γενικῆς. καὶ τοῦ μὲν μανθάνω παράδειγμα τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου· Ἀκούσατε λόγον ἀνδρὸς, οὐ μετρίως τὰ τοιαῦτα πεπαιδευμένου. [2] Καὶ ἐν τῷ ἥττημαι. τοῦτο με ἴστη κάτω, καὶ εἶναι βέλτιον ἔπειθε, φωνὴν ἀκούειν αἰνέσεως, ἢ ἐξηγητὴν εἶναι τῶν ὑπὲρ δύναμιν. τοῦ δὲ ἐνωτίζομαι παράδειγμα τοῦ αὐτοῦ· Ὡς ἐγώ τινος ἤκουσα ἀνδρὸς οὐ μετρίως τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄλλα πλεῖστα. ἔστιν ἐν τῷ Μήνιγξ πλατύτερον περὶ τῆς ἀκοῆς.

Ἄκουρον. Μισόδημε, μοναρχίας ἐραστὰ, καὶ φορῶν κράσπεδα στεμμάτων, τήν θ' ὑπήνην ἄκουρον τρέφων. [3] Ἀριστοφάνης φησί.

Ἀκουσίθεον. τὸ εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον. [4] Ἦν δέ μ' ἀνάψας εὔχηται, λάμψω φέγγος [5] ἀκουσίθεον.

Ἀκουσίλαος. [6] Κάβα υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος πόλεως, οὔσης Αὐλίδος πλησίον· Ἱστορικὸς πρεσβύτατος. ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Ἀκουσίλαος. Ἀθηναῖος ὢν, Ἀγαθοκλείας. οὗτος ἠράσθη λόγων ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐλθὼν εἰς Ῥώμην, ἐπὶ Γάλβα, διέτριψεν ἐν λόγοις ῥητορικοῖς. καὶ χρηματισάμενος, ἐν τῷ τελευτᾷν κατέλιπεν Ἀθηναίοις δέκα μυριάδας ἐκ τόκων.

Ἀκουτίσαι. διδάξαι.

Ἄκουφις. ὄνομα κύριον.

Ἀκκώ. [7] γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη. ἣν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ ἰδίᾳ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ Ἀκκίζεσθαι. ταύτην φασὶ καὶ σπόγγῳ πάτταλον κρούειν.

fit non per exterioris aeris ingreſſum in aurem: ſed per contactum aeris, auribus incluſi. Hujus vero rei argumentum eſt, quod in aqua audiamus, aqua in aures non ingreſſa. Nam ſi fuerit ingreſſa, corrumpit & expellit aerem incluſum, qui auditui inſervit. Si vero membranam abſque medio attingat, ipſam ictu lædit. Præterea etiam in cavitatibus permanens auditus inſtrumentum corrumpit, & lædit: quæ res multis nocuit.

Ἀκουϊλία. Aquileia. Nomen loci.

Ἀκούω. Genitivo & accuſativo jungitur. *Quiſquis audit hæc verba mea.* Et, *Qui audit ſermonem meum, nec ei credit.* Id eſt, qui docetur. Verbum ἀκούω, cum ſignificat audio, & diſco, accuſativo jungitur. Cum vero [ſignificat,] ſolis auribus aliquid percipio, genitivo. In ſignificatione diſcendi accipitur a Gregorio Theologo in hoc exemplo: *Audite ſermonem viri, non mediocriter in his eruditi* - -

- - - - - - - - - - - - - - - - -

- - - - - - - - - - - - - - - - -

In ſignificatione vero auribus aliquid percipiendi accipitur ab eodem in hoc exemplo: *Ut ego audivi ex viro quodam, non mediocriter harum aliarumque rerum* [*perito.*] De Auditu in v. Μήνιγξ fuſius agitur.

Ἄκουρον. *Populi oſor, regni amator, fimbriaſque coronarum geſtans, & barbam intonſam alens.* Ariſtophanes ait.

Ar. Veſp. 471.

Ἀκουσίθεον. Quod a Deo exauditur. *Si me accendens vota fecerit, emittam lumen, cujus gratia Deus ipſum exaudiet.*

Ἀκουσίλαος. Acuſilaus. Cabæ F. Argivus, [oriundus] ex Cercade urbe, prope Aulidem ſita: Hiſtoricus antiquiſſimus. Deſcripſit autem Genealogias ex æneis tabulis, quas fama erat ipſius patrem inveniſſe, dum quendam domus ſuæ locum foderet.

Ἀκουσίλαος. Acuſilaus Athenienſis, Agathocliæ F. Hic literas Athenis amare cœpit, Romamque profectus tempore Galbæ, in ſtudio Rhetorico ſe exercuit: & cum multas divitias ſibi comparaſſet, moriens Athenienſibus centum millia [drachmarum] ex uſuris reliquit.

Ἀκουτίσαι. Docere.

Ἄκουφις. Acuphis. Nomen proprium.

Arrian. Exped. Alex. V. p. 196.

Ἀκκώ. Acco. Mulier ob ſtultitiam famoſa. Hanc aiunt, quum ſe ſpeculo contemplaretur, cum ſua imagine, tanquam cum altera [fœmina,] colloqui conſueviſſe. Unde ortum eſt verbum Ἀκκίζεσθαι. Hanc etiam ſpongia clavum trudere ſolitam fuiſſe aiunt.

---

[1] Ἐναπομένον] Lectionem hanc ex Philopono Suidæ reſtitui. Priores enim Edit. habent ἐναπτόμενον, quod mendoſum eſſe quiſque facile videt.

[2] Καὶ ἐν τῷ ἥττημαι.] Hæc, & quæ ſequuntur, uſque verba illa ὑπὲρ δύναμιν, quid ſibi velint neſcio. Quare ea in verſione prætermiſi. Tentent alii, quibus plus otii eſt, an ſenſum aliquem ex illis elicere poſſint.

[3] Ἀριστοφάνης φησί] In *Veſpis*, pag. 327. P. V. 471.

[4] Ἦν δέ μ' ἀνάψας εὐχ.] Ex Anthol. lib. VI. p. 561. ubi verba hæc ſunt pars Epigrammatis in cereum, ſive facem, quam amicus amico Saturnalibus dono dederat.

[5] Ἀκουσίθεον] In Antholog. legitur ἀκουσόθεον.

[6] Ἀκουσίλαος. Κάβα ὑός.] De hoc Acuſilao vide Voſſium *de Hiſtor. Græc.* Jonſium *de Scriptor. Hiſtor. Philoſ.* lib. I. cap. III. & Valeſium ad Harpocrationem, v. Ὁμηρίδαι. Vide etiam Suidam infra v. Συγγράφω. Acuſilai hujus meminit etiam Scholiaſta Apollon. Rhod. ad lib. II. v. 1125. Lib. IV. v. 57. 828. 992.

[7] Ἀκκώ. γυνὴ ἐπὶ μ.] Vide Diogenianum Centur. II. Adag. IV.

α. Aubarus, vel Agbarus commune Regum Osroenorum Edessæ nomen. Conf. Suidas, supr. V. Ἄγβαρος. Fabricius in Dion. Cass. II. p. 1134. n. 122

1. Arist. Lysistr. 486

Ἀκωδώνιστον.[1] ἀντὶ τοῦ ἀπείραστον. ἀβασάνιστον. Κωδωνίσαι γάρ, τὸ διαπειραθῆναι. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν περιπολούντων, καὶ κώδωσι διαπειρωμένων, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ ἐπὶ ταῖς φυλακαῖς τεταγμένοι. οἱ δὲ ὑπομνηματισταί, ἀπὸ τῶν ὀρτύγων φασὶ μετῆχθαι τὴν λέξιν.

Ἀκωκή. ἡ ὀξύτης τοῦ δόρατος. τὸ ὀξὺ τῆς λόγχης. Ἀρριανός.[2] Λόγχας[3] δὲ εἶχον πάχος ἑξαπήχεας· ἀκωκὴ δὲ οὐχ ὑπῆν σιδηρέη, ἀλλὰ τὸ ὀξὺ αὐταῖς πεπυρακτωμένον ταὐτὸ ἐποίησεν.

Ἄκρα. τελεία. Ἧκε παρὰ βασιλέως παῖς Αὐ[α]γάρου καλός, καὶ μέγας, καὶ ἐν ὥρᾳ ἄκρᾳ.

(β) Æschines c. Ctes. VI. 499. Leg. Ἀκραδ'.

(β) Ἀκραγαλεῖς. ὄνομα ἔθνους.

Ἀκράδαντον. ἀσάλευτον.[4] ἀκίνητον.

Ἄκρα[5] κόρυμβα. τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν, τὰ ἐξέχοντα κατὰ πρύμναν, ἢ πρῶραν, ἐν[6] οἷς τὰ σεβόμενα ἐνέγραφον.

(γ) Soph. O. Col. 1492. et Schol. ubi Brunck, corrigente Heathio, legit ἐπ' αἰγιαλόν.

(γ) Ἄκραν ἐπὶ γύαλον. ἐπ' ἄκραν πέτραν.

Ἄκραντον. ἀπλήρωτον. ἀτελείωτον.

7. Epigr. omiss. in Brunckii Anal.

Τὸν[7] δ' ἔπι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντα,
Πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἥρπασεν ὦκα δόναξ.

Ἀκρασίας.[8] ἀνωμαλίας. παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι.[9] Ἰώσηπος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἁλίσκονται.

Ἀκρασία καὶ ἀκολασία διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ κατὰ προαίρεσιν πράττει τὰ αἰσχρά, ἡ ἀκολασία. Ἡ δέ, παρὰ προαίρεσιν. λέγεται δὲ καὶ Ἀκράσιος.[10] Οὕτω τε ἐς πᾶσαν ἀκράσιον ἐκπεπτωκυῖα τρίβον.

Ἄκρας νυκτός. περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον.

Κεῖνος[11] γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνίχ' ἕσπεροι
Λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ᾖθον.

Toup. V. III. p. 20. "Leg. οἱ ἑσπέριοι ἀστέρες, ex Schol. in Soph. Aj. 285. unde hic locus descriptus." "Idem viderat Abresch. ad Æsch. I. 5. p. 30. et notaverat Toupius ipse ad Theocr. II. p. 409." Porson. IV. 490.

ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔπι[12] οἱ ἑσπέριοι. ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. καιρὸς γὰρ ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.

13. Arist. Plut. 295. & Schol.

Ἀκράτεια. ἀκρατιεῖσθε.[13] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε. τουτέστιν, ἀπεψωλημένοι ἀκρατιεῖσθε. ἀντὶ τοῦ, ὡς τράγοι ἀκρατῆ πράξετε. ἐπεὶ

Ἀκωδώνιστον. Non exploratum. Non examinatum. Κωδωνίσαι enim ſignificat, rem aliquam explorare. Metaphora ducta eſt a circuitoribus, qui tintinnabulis explorant, an ii, quibus excubiæ mandatæ ſunt, vigilent. Commentatores vero dicunt, verbum hoc a coturnicibus tranſlatum eſſe.

Ἀκωκή. Haſtæ cuſpis. Haſtæ acies. Arrianus. *Haſtas vero habebant, ſex cubitos longas: quibus non inerat cuſpis ferrea; ſed ſummæ illarum partes præuſtæ cuſpidis vicem præſtabant.*

Ἄκρα. Perfecta. *Venit a Rege filius Abgari, formoſus, & procerus, & ætate florens.*

Ἀκραγαλεῖς. Acragalenſes. Nomen gentis.

Ἀκράδαντον. Inconcuſſum. Immotum.

Ἄκρα κόρυμβα. Extremæ navium partes, a puppi vel prora eminentes, in quibus [nomina vel ſimulacra Deorum,] quos venerabantur, pingebant.

Ἄκραν ἐπὶ γύαλον. In ſummam petram.

Ἄκραντον. Imperfectum. Non abſolutum. *Illum autem ſermone, quem cœperat, nondum abſoluto, volucris ſagitta cito ad Deos rapuit.*

Ἀκρασίας. Inæqualitatis. Dicitur de rebus, quæ non ſunt temperatæ. Joſephus: *Romani vero ob manuum intemperantiam vincuntur.*

Ἀκρασία & ἀκολασία differunt. Nam ἀκολασία turpia conſulto facit. Illa vero, præter voluntatem. Dicitur etiam ἀκράσιος; [intemperans.] *Sic autem in omnem intemperantiam prolapſa.*

Ἄκρας νυκτός. Circa primum ſomnum.

Ille enim prima nocte, quum veſpertina
Lumina non amplius ardebant.

Id eſt, cum non amplius lucerent lucernæ veſpertinæ. Vel, cum jam exſtinctæ eſſent lucernæ. Tunc enim tempus inſidiarum & invadendi alios [eſſe ſolet.]

Ἀκράτεια. [Incontinentia.] Ἀκρατιεῖσθε. [Libidini indulgebitis.] Ariſtophanes in *Pluto*: *Libidini indulgebitis ut hirci.* Id eſt, nudato pene obſcœna peragetis. Hirci enim poſt coiμετὰ τὴν συνουσίαν οἱ τράγοι λείχουσι τὸ αἰδοῖον. τὸ ἄκρον λείξετε, ὡς τράγοι.

---

[1] Ἀκωδώνιστον. ἀντὶ τ.] Ariſtophanes in *Lyſiſtrat.* pag. 867.) 486 Ὡς αἰσχρὸν ΑΚΩΔΩΝΙΣΤΟΝ ἐᾶν τὸ τοιοῦτο πρᾶγμα μεθέντας. Ad hunc locum Comici nota hæc Suidæ referenda eſt, qui eam deſcripſit ex Scholiaſta veteri inedito in *Lyſiſtratam*, quem penes me MS. habeo. Vide etiam infra v. Διακωδωνίσω, Διεκωδώνισε, Ἐκωδωνίζοντο, Κεκωδωνισμένος, & Κωδωνίσαι.

[2] Ἀρριανός.] *De Rebus Indicis*, pag. 556.

[3] Λόγχας δὲ εἶχον πάχος ἑξαπήχεας] Ex Arriano locus hic ita legendus & emendandus eſt: Λόγχας δὲ εἶχον παχείας, μέγεθος ὡς ἑξαπήχεας. Id eſt, *haſtas habebant craſſas, ſex cubitos longas.* Monſtro enim omnino ſimilis foret haſta, ſex cubitorum craſſitiem habens.

[4] Ἀκίνητον] Sic recte in libris manu exaratis, & Edit. Mediolan. ſcriptum eſt. In Edit. vero Baſil. & Genev. mendoſe legitur ἀκόνητον: quam vocem nonnulli viri docti, qui nec libros ſcriptos, nec Edit. Mediol. hic inſpexerant, ex ingenio emendare conati fuerunt. Gatakerus enim in Cinno† Part. 1. pag. 397. ejus loco ſcribendum cenſet, ἀκλόνητον: Portus, ἀδόνητον: Henricus Stephanus vero in Theſ. Ling. Gr. ἀκίνητον; qui præ cæteris rem acu tetigit.

† Lib. II. C. xx. p. 387. D

[5] Ἄκρα κόρυμβα] Vide Homer. v. 241. Il. I. & ibi Scholiaſtam: item Schol. Apollon. Rhod. ad v. 1089. lib. 1. Argon. & infra v. Ἄφλαστον.

[6] Ἐν οἷς τὰ σεβόμενα ἐνέγραφον] Clarius Scholiaſta Homeri ad v. 241. Il. I. Ἐπὶ τῶν ἀκροστολίων ἦσαν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν. Habebant enim veteres in navibus ſuis Tutelas, ſive imagines Deorum Tutelarium, quorum opem ingruente periculo implorare ſolebant. Has autem imagines tam in prora quam puppi collocare conſueverant: quamvis non ignorem viros magnos, Scaligerum, Grotium, Heinſium, Salmaſium, & Bochartum exiſtimare, Tutelas ſemper in puppi, nunquam vero in prora, collocatas fuiſſe. Contrariam enim ſententiam probat hic locus Suidæ; eandemque erudite tuetur Stanlejus ad Æſchyl. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, v. 214. quem lector φιλολόγος conſulat.

[7] Τὸν δ' ἔπι μῦθον ἄκρ.] Eſt pars Epigrammatis in Anacharſin Philoſophum, quod integrum legitur Antholog. lib. III. p. 423.

[8] Ἀκρασίας. ἀνωμ. παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι] Eadem habet Heſych. v. Ἀκρασίας.

[9] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. VI. pag. 911. G. unde loci hujus ſenſus ſic ſupplendus eſt: Ῥωμαῖοι δέ, οἷς δι' εὐταξίαν, καὶ πρὸς τοὺς ἡγεμόνας εὐπειθές, ἀεὶ δουλεύει ἡ τύχη, νῦν ὑπὸ τῶν ἐναντίων πταίουσι, καὶ διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἁλίσκονται τὸ πάντων αἴσχιστον &c. Locus hic Ioſephi notatus erat a viro quodam docto ad marginem Codicis Pearſoniani.

[10] Οὕτω τε εἰς πᾶσαν ἀκρ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. XV. ubi pro ἀκράσιον legitur ἀκρασίας. α

[11] Κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτ.] Ex Sophocle in *Ajace*, p. 18. ut Portus recte monuit.

[12] Οἱ ἑσπέριοι] Senſus loci hujus mutilus eſt, qui ſuppleri poterit, addita voce λύχνοι.

[13] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 18. ubi vide Scholiaſtam, P.

α. Quod notavit Maltretus, p. 177.

Ἀκρατίζω. τὸ ἄκρατον πίνω. καὶ Ἀκρατισαμένη, ἀκράτου σπάσασα. [1] Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκρατισαμένη ἡσυχίαν ἦγεν. Ὅτι δεῖπνον, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ἀκρατισμὸς λέγεται. ζήτει ἐν τῷ Δεῖπνον.

Ἀκράπισμα. [2] [3] ἔμβρωμα.

Ἀκρατοπότης. ὁ μέθυσος. ὁ τὸν ἄκρατον οἶνον ἀπλήστως πίνων.

Ἄκρατον. διειδῆ. ἀκραιφνῆ. [4] Διαῤῥεῖ δὲ λόγος ἐκ Μακεδόνων, ὅς λέγει, ἀετὸν ἐπιφοιτῶντα, καὶ τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα, ἀποστέγειν αὐτοῦ καὶ τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα, ἑαυτὸν ἀπαιωροῦντα, καὶ, ὅτε ὕοι, τὸν πολὺν ὑετόν.

Ἄκρατος. 3— Ξενοφῶν. Πάνυ δὲ ἦν ὁ οἶνος ἄκρατος, εἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι. Καὶ αὖθις· [5] Ἡ τρὶς εἰδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας.

Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. [6] Τὸν δὲ ἀετὸν τὰς πτέρυγας ὑποτείνοντα, καὶ ἑαυτὸν αἰωροῦντα, ὡς στέγειν τὴν ἄκρατον ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου.

Ἄκρατος οἶνος. [7] Ἀγαθοῦ δαίμονος. Αἰρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον, ἄκρατος οἶνος περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο Ἀγαθοῦ δαίμονος. οἱ δέ φασι, τὸ πρῶτον ποτήριον οὕτω λέγεσθαι. καὶ Ἀκρατώτερος.

Ἀκράτου. ὑπερζεούσης. δ' Μή ποτε ἀλόγιστος ὄχλος δι' ὀργῆς ἀκράτου λάβῃ τὴν ἀποτυχίαν.

Ἀκράτωρ. ὁ ἀκρατής. Ἦν δὲ οἴνου τε ἀκράτωρ καὶ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Καὶ αὖθις· [8] Ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὤν, ἐσήλατο ἐς τὸν νεών. Φιλοχρημάτω τε ἤστην, καὶ ἡδονῶν ἀκράτορε. Ἀκράτωρ, ἀκράτορος, συστέλλει.

Ἀκρατῶς. ἐπιτεταμένως. συντόνως. Ἱππεῖς ἤλαυνον ἀκρατῶς, καὶ ἅμα ἀνεβόων.

Ἀκραιβατινή. ὄνομα πόλεως.

Ἀκραιφνές. καθαρόν. ὑψηλόν. τέλειον. [9] Φάβιος δὲ καταπιθέμενος τὴν ἀρχὴν, παρῄνει τοῖς περὶ τὸν Αἰμύλιον, τριβαῖς τοῦ πολέμου μακραῖς τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ἀκάθεκτον τῆς τοῦ Ἀννίβου καταναλίσκειν φύσεως.

Ἀκραιφνῆ. ἀκραιφνῶς. ἐπίῤῥημα.

Ἀκραιφνής. [10] Βοήθειά τις παραγίγνεται, καὶ ἀκραιφνὴς γενομένη, πολλὴν ἐποίησε τὴν ῥοπὴν, τοῖς μὲν Ῥωμαίοις ἐπὶ τὸ ἀθυμότερον· τοῖς δὲ Βαρβάροις, ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον. τουτέστι, δυνατή. ὁλόκληρος.

tum pudenda lingunt. Extremas [pudendorum] partes lingetis, ut hirci.

Ἀκρατίζω. Merum bibo. Et Ἀκρατισαμένη, quæ merum hausit. *Theodora vero, cum merum hausiſſet, quievit.* † Jentaculum matutinum dicitur Ἀκρατισμός. Quære in v. Δεῖπνον.

Ἀκράπισμα. Jentaculum.

Ἀκρατοπότης. Ebrioſus. Qui vino mero ſe avide ingurgitat.

Ἄκρατον. Perſpicuum. Sincerum. *Sparſa autem eſt fama a Macedonibus, quæ fert, aquilam advolantem, & alis expanſis in aere ſuſpenſum, tam fervidos Solis radios, quam, cum plueret, imbres ab eo propulſaſſe.*

Ἄκρατος. Purus. Merus. Xenophon. *Erat autem vinum hoc valde forte, niſi aqua dilueretur.* Et iterum: *Tres ſciens vini meri potare calices.*

3— Toup. I. 24. "Xenophon Anab. IV. 5. 9. p. 332. — Anthol. III. p. 329." Porson. IV. 437. "Distichon exstat ap. Callim. Epigr. XXXVIII."

Ἄκρατος ἡλίου ἀκτίς. [Fervidus Solis radius.] *Ferunt autem Aquilam, alas expandentem, & in aere ſuſpenſum, fervidos Solis radios ab eo arcuiſſe.*

Ἄκρατος οἶνος. [Poculum] boni Dei. Cum poſt cœnam menſa tolleretur, vinum merum circumferebatur, quod boni Dei [poculum] vocabatur. Alii autem tradunt, primum poculum ſic appellatum fuiſſe. Et Ἀκρατώτερος, [meracior.]

Vid. Theopompus Παμφίλη ap. Athen. XI. 485. F.

Ἀκράτου. Supra modum ferventis. *Ne forte temeraria turba, ſpe ſua fruſtrata, ira excandeſceret.*

δ'. Dion. Halic. Antiq. VIII. 54. Vol. III. p. 1633. ubi plenius legitur.

Ἀκράτωρ. Impotens. *Erat autem vino aliisque voluptatibus ſupra modum deditus.* Et iterum: *Sui impos in templum ſaltu ſe immiſit.* † *Ambo erant avari, & modum in voluptatibus ſervare neſcii.* Ἀκράτωρ, ἀκράτορος, [ſyllabam το] corripit.

Ἀκρατῶς. Intenſe. Vehementer. *Equites præcipiti curſu ferebantur, & ſimul clamorem tollebant.*

Ἀκραιβαλινή. Nomen urbis.

Ἀκραιφνές. Purum. Excelſum. Perfectum. *Fabius autem Magiſtratum deponens, Æmilium monuit, ut longis belli moris violentum & indomitum Annibalis ingenium frangeret.*

Ἀκραιφνῆ. Pro ἀκραιφνῶς. Adverbium.

Ἀκραιφνής. [Integer.] *Auxilium quoddam militum venit, quod, cum integris eſſet viribus, magnum ad Romanorum animos minuendos, Barbarorum vero fiduciam augendam, momentum attulit.* [Hic Ἀκραιφνὴς ſignificat,] validus, integer.

Ἀκραιφνὴς βοήθεια junct. ap. Dion. Halic. A. Rom. VI. 14. Vol. II. 1071.

---

[1] Ἡ δὲ Θεοδώρα ἀκρατ.] Hæc leguntur apud Procop. in Hiſtor. Arcan. cap. xv. unde ea depromſit Suidas. +

[2] Ἀκράπισμα. ἔμβρ.] In MSS. & Edit. prioribus, excepta Genevenſi, legitur Ἀκράπισα. Sed vox illa procul dubio mendoſa eſt; cujus loco Portus legendum eſſe Ἀκράπισμα recte monuit. Gloſſæ veteres: Ἀκράπισμα, *Jentaculum.*

[3] Ἔμβρωμα] Scholiaſta Homeri ad v. 381. Il. Β. Δεῖπνον. τὸ παρ' ἡμῖν νῦν ἄριστον λεγόμενον, τὸ πρωϊνὸν ΕΜΒΡΩΜΑ.

[4] Διαῤῥεῖ δὲ λόγος ἐκ Μακ.] Fragmentum hoc plenius repetitur infra v. Λάγος: ex quo loco diſcimus, Ptolemæi Lagi filium, a patre expoſitum, eum eſſe, a quo aquilam expanſis alis Solis radios & pluviam propulſaſſe auctor anonymus hic narrat

[5] Ἡ τρὶς εἰδυῖ' ἀκρ.] Potius legendum videtur, ἡ τρεῖς, quæ verba Hexametrum claudunt: quem ſequitur deinde Pentameter: Εἰδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας. In MSS. Pariſ. locus hic ita legitur: Ἡ τρὶς ἐφεξῆς Εἰδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικα. Nemini non facile ſubolet, verba hæc eſſe partem Epigrammatis in fæminam temulentam & ebrioſam. Sed ubi Epigramma hoc exſtet, jam non recordor.

5. Epigramma Θυίλλου, Brunck. Anal. II. 277.

[6] Τὸν δὲ ἀετὸν τὰς πτ.] Vide paulo ante v. Ἄκρατον, ubi idem fragmentum legitur.

[7] Ἀγαθοῦ δαίμονος.] Vide ſupra v. Ἀγαθοῦ δαίμονος.

[8] Ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν ἐσ.] Pars hujus fragmenti repetitur infra v. Κυμαίνει, præfixo Æliani nomine. Vide etiam v. Ἐσήλατο.

[9] Φάβιος δὲ καταπιθ.] Hoc fragmentum Caſaubonus ad Polybium refert.

non adsentiente Schweigh.

[10] Βοήθειά τις παραγ.] Hoc fragmentum Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt.

(α) Schol. Theocrit. I. p. 37. 70
Ἀκραιφνεῖς, ἀβλαβεῖς, ἀκεραιοφανεῖς.

1. Cornelii Longini
Brunck. Anal. II. 200

(β) Herod. l. VIII. 135 p. 684. 55
Ακραιφίης πόλιος. Vid. Var. Lect.
Pausan. IX. p. 755. Ἀκραίφνιον.
Strabo. IX. p. 630. Ἀκραιφίαι.
p. 633. Ακραιφίω et Ἀκραίφιον. et Casaub. in loc. Steph. B.
V. Ακραιφία.

(α) Ἀκραιφνοῦς. ἀκηροφανοῦς. οἱονεὶ ἀβλαβοῦς. Κὴρ γὰρ ὁ θάνατος.

Ἐκ [1] πενίης (ὡς οἶσθα) ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις [2] ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω.

ἐν Ἐπιγράμμασι.

(β) Ἀκραίφνιον. ὄνομα πόλεως. (β)

Ἀκρεμόνες. βλαστοί. κλάδοι. [3] Ἰσόχνοον, ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρέμοσιν. ὀξύνεται ἀκρεμών, ὡς ἡγεμών.

Ἀκρήβης. ὁ νέος.

Ἀκρησία. ἡ ἀκρασία.

Ἀκριβής. δοκεῖ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἀναγκαῖον σημαίνειν. καὶ εἰ κατασκευάσαι βουλόμεθα, ὅτι πᾶσα ὑπόληψις τοῦ σπουδαίου ἀκριβής. ἀκριβὴς γὰρ δοκεῖ εἶναι ἡ δι᾽ ἀναγκαίων γενομένη, καὶ ἂν πᾶσα σπουδαίου ὑπόληψις ἔχει. γίνονται γὰρ ὑπολήψεις τῷ σπουδαίῳ, καὶ περὶ τῶν ἐνδεχομένων. μεταλαμβάνοντες δὲ τὸ ἀκριβὲς εἰς τὸ σαφὲς, ἢ εἰς τὸ ἀληθὲς, εὐκολώτερον τὸ προκείμενον δείξομεν. πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ σπουδαίου ὑπόληψις, σαφής τε, καὶ διηρθρωμένη, καὶ ἀληθής. ὁμοίως καὶ πρὸς τὸν οἰκείαν τινὰ ὑπόληψιν περί τινος ἐκτιθέμενον· οἷον περὶ ἡδονῆς, ὁποίαν αὐτῷ εἶναι δοκεῖ. ὁ μὲν λέγων ἀκριβῆ αὐτοῦ τὴν ὑπόληψιν εἶναι, οὐδέπω γνωρίμως λέγει. εἰ δὲ τὸ ἀκριβὲς εἰς τὸ σαφὲς μεταλάβοι, γνώριμον ἂν, ὃ λέγει, ποιήσειεν. Ἔστι δὲ τὸν μὲν σπουδαῖον φιλοπράγμονα δεῖξαι, μεταλαβόντα τὴν φιλοπραγμοσύνην εἰς πολυπραγμοσύνην. τὸ γὰρ περὶ τῶν οὐρανίων τε καὶ φύσει συνεστώτων ἐτάζειν τε, καὶ ζητεῖν, πολυπραγμονεῖν ἐστι· τοιοῦτος δὲ ὁ σπουδαῖος. τὴν δὲ τοῦ σπουδαίου ὑπόληψιν οὐ σαφῆ, μεταλαμβάνοντας τὸ σαφὲς εἰς τὸ ἀκριβές. εἰ γὰρ τὸ μὲν ἀκριβὲς ἀναγκαῖον, οὐ πᾶσα δὲ ὑπόληψις τοῦ σπουδαίου ἀκριβὴς ἢ, ὥστε οὐδὲ σαφής.

Pag. 92. v. Ἀκριβής. Δοκεῖ ἀκριβὲς κ.] Totus hic articulus sumptus est ex Alex. Aphrodisiensi in lib. II. Topic. Aristot. pag. 84.

Küster. Addend.

Ἀκριβής. βέβαιος. Ἐλέγετο γὰρ καὶ ἀκριβὴς ζηλωτὴς τῆς τοῦ Μάνεντος δόξης. Καὶ Ἀκριβοῦς. ἐγνωκέναι τὸ ἀκριβὲς δυναμένου. καὶ Ἀκριβοῦν, ὁμοίως. καὶ Ἀκριβῶς. Θροῦς ἦν, οἷα οὐκ ἀκριβῶς κοιμωμένων. ἀντὶ τοῦ, ἀληθῶς.

Ἀκριβῶ. αἰτιατικῇ. Ἀκριβωθήσεται, ἀκριβῶς μελετηθήσεται. [4] Ἀριστοφάνης. Οὐδ᾽ ἂν προβαίη τὸν ἕτερον πόδα, εἰ μὴ ταῦτ᾽ ἀκριβωθήσεται.

4. Aristoph. Ecclesiaz. 161 et Schol.

Ἀκρίζω.[5] τὸ ἄκρον κόπτω.

Ἀκρίς. εἶδος ζωϋφίου. [6] Ἤσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ Πρόδρομος, καὶ μέλι ἄγριον, ὅπερ, ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπισυναγόμενον, Μάννα τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται.

Ἀκραιφνοῦς. [Dictum quasi] ἀκηροφανοῦς. Illæsi. Κὴρ enim significat mortem.

Viri, ut noſti, ſumme quidem pauperis, ſed juſti,
O Venus, accipe dona hæc Leonidæ.

Ἀκραίφνιον. Acræphnium. Nomen urbis.

Ἀκρεμόνες. Germina. Rami. *Lanuginem habens ſimilem [pubeſcentibus,] & frondoſis adhuc ramis adhærens.* Ἀκρεμὼν, acuitur, ut ἡγεμών.

3 Anth. Byz. Brunck. II. 171.

Ἀκρήβης. Juvenis.

Ἀκρησία. Pro ἀκρασία. [Intemperantia.]

Ἀκριβής. [Accuratus.] Ἀκριβὲς videtur etiam ſignificare id, quod eſt neceſſarium: ut, ſi velimus aſtruere, omnem boni viri opinionem eſſe ἀκριβῆ, i. e. accuratam. Nam opinio ἀκριβὴς illa videtur eſſe, quæ ex neceſſariis conficitur, & quæ omnis opinio viri boni habet. Nam viro bono ſunt etiam opiniones de contingentibus. Sed ſi mutata vocis ſignificatione τὸ ἀκριβὲς accipiamus pro perſpicuo, aut pro vero, rem propoſitam facilius demonſtrabimus. Nam omnis viri boni opinio eſt & perſpicua, & diſtincta, & vera. Similiter etiam dicendum eſt de illo, qui opinionem ſuam de re aliqua exponit: ut, de voluptate; nempe qualis ipſi hæc videatur eſſe. Qui enim dicit, ipſius opinionem eſſe ἀκριβῆ, nondum manifeſte dicit, qualis illa ſit. Sed ſi, pro ἀκριβὲς, dicat σαφὲς, i. e. perſpicuum; facile omnes, quæ dicit, intelligent. Licet etiam probare, virum bonum eſſe φιλοπράγμονα [i. e. intempeſtive curioſum,] voce φιλοπραγμοσύνη pro πολυπραγμοσύνη ſumpta. Nam res cœleſtes & naturales ſcrutari & indagare eſt hominis curioſi, ſive πολυπραγμονοῦντος: qualis eſt vir bonus. Viri vero boni opinionem [vocare licet] οὐ σαφῆ, [non perſpicuam,] vocem σαφὲς pro ἀκριβὲς ſumentes. Si enim τὸ ἀκριβὲς eſt neceſſarium: omnis autem viri boni opinio non eſt ἀκριβής: ergo ne σαφὴς quidem eſt, ſive perſpicua.

Ἀκριβής. Conſtans. *Dicebatur enim conſtans propugnator opinionis Manetis.* Et Ἀκριβοῦς, qui τὸ ἀκριβὲς, i. e. verum, dignoſcere poteſt. Et Ἀκριβοῦν, ſimiliter: & Ἀκριβῶς. *Strepitus erat, tanquam non vere dormientium.* [Hic ἀκριβῶς] poſitum eſt pro ἀληθῶς.

Ἀκριβῶ. Accuſativo jungitur. Ἀκριβωθήσεται, accurate conſiderabitur. Ariſtophanes. *Non promovebo alterum pedem, niſi hæc accurate obſervata fuerint.*

Ἀκρίζω. Summum cædo.

Ἀκρίς. [Locuſta.] Genus animalculi. [Johannes, Chriſti] præcurſor, comedit locuſtas, & mel ſylveſtre, quod ab arboribus collectum multi Manna vocant.

---

[1] Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα ἀκρ.] Eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. p. 555.

[2] Κύπρις] Sic etiam in Anthol. legitur. MSS. vero Pariſ. habent Κύπρι.

[3] Ἰσόχνοον, ἀκμ.] Vide quæ de hoc loco notavimus ſupra ad v. Ἀκμήν.

[4] Ἀριστοφάνης] Ἐκκλησιαζ. p. 489. ubi locus hic ita legitur: Ἐκκλησιάζουσ᾽ οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ᾽ ἀκριβωθήσεται. P. † In primo verſu redundat ſyllaba; qui proinde ſic legendus eſt: Ἐκκλησιάζουσ᾽ οὐ προβαίην ἂν πόδα. Sic enim metri ratio ei conſtabit.

[5] Ἀκρίζω. τὸ ἄκρον κόπτω] Vide Heſychium, qui vocem hanc aliter exponit.

[6] Ἤσθιε δὲ ἀκρίδας ὁ πρόδρ.] De loco Matth. III. 4. & Marci I. 6. ubi Johannes Baptiſta dicitur ediſſe ἀκρίδας, variæ olim Patrum & Hæreticorum fuerunt ſententiæ, quas ſuccincte enarrat Suicerus in Theſauro Eccleſ. v. Ἀκρίς.

*

Ἀκρισία. ἡ ἀδιακρισία. καὶ κακὴ κρίσις. καὶ Λιβάνιος· Οὐκοῦν ἀκρισία μὲν ἐν ἀμφοῖν· ἔχει δέ τινα τοὐμὸν φιλανθρωπίαν. [1] καὶ ἄλλο κατὰ μετριασμόν. Γυναικός[2] τινος, Δανάης ὄνομα, δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· κρίθητι καὶ σύ. οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

Ἀκρίσιος. ὄνομα κύριον. ὁ ἡμίθεος ἀνήρ.

Ἀκρισιώνη. ὄνομα πατρωνυμικόν.

Ἄκριτα. ἀχώριστα.

Ἀκριτί. ἄνευ κρίσεως.

Ἀκριτόμυθος.[3] πολυλόγος. ἀκρίτους ἔχων τοὺς λόγους.

Ἄκριτος.[4] ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. οὕτω Δημοσθένης.

Ἀκριτόφυλλον.[5] σύμφυλον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ διακρῖναι αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.

Ἀκροᾶσθαι, γενικῇ. ἀντὶ τοῦ, ὑπακούειν. οὕτως Ἀντιφῶν.

Ἀκροατής. καὶ Ἀκροᾶσθαι. ὁ μαθητής, καὶ τὸ μανθάνειν. [6] Δαμάσκιος. Ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγηρακότων, καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. καὶ Ἀκροαμάτων, τουτέστιν ἀκουσμάτων. [7] Καὶ διαμένει καὶ νῦν παρ' αὐτοῖς πολιτευόμενον τὸ πρᾶγμα, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἀκροωμένων, αὐλὸς, ἢ κιθάρα, τέρψεως ἕνεκα, καὶ ψυχαγωγίας.

Ἀκροβελίς. εἶδος ἀκοντίου.

Ἀκροβελίζεται. τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. [ζ]

Ἀκροβολισμός. ἐρεθισμός. καὶ τὸ ἄκρον βάλλειν. Ὁ [8] δὲ τῶν Βαρβάρων ἡγούμενος ἐγνωμάτευε σὺν τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔλεξεν· ἐγὼ μὲν ἐνέδραν ποιήσομαι· σὺ δὲ χρῶ ἀκροβολισμοῖς, καὶ τοξεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, βουλὰς ἐδίδου, καὶ γνώμας.

Ἀκροβόλοι. ἀκοντισταί, τοξόται.

Ἀκροβυστία. τὸ μὴ περιτετμῆσθαι. περιτομὴ δὲ, τὸ περιτετμῆσθαι τὸ ἄκρον.

Ἀκρογωνιαῖος [9].

Ἀκρόδρυα. [10] καρποὶ δενδρικοί. πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποί. [11] Ἐπέρριπτον δὲ αὐτοῖς [12] οἱ μὲν κάνδυν. οἱ δὲ, ἀκρόδρυα.

Ἀκρισία. Defectus judicii in diſcernendo. Vel, cum male de rebus judicamus. Libanius: *Ergo ambo quidem judicii defectu laboramus: meum tamen* [*factum*] *aliquam habet humanitatem.* † *Cum quædam mulier, nomine Danae, ægre perſuaderi poſſet, ut ſe in judicio ſiſteret: Sapiens quidam ad eam dixit: Judicium tu quoque ſubi. Haud enim es Danae, Acriſii filia.*

Toup. I. 27. "locum [de Danae.] ad Demonactem refert Lucian. [Vol. II. 390.] Vit. Dem." subi conf. M. du Soul.]

Toup. Ep. Crit. II. 422. "Libanius, Epist. XVIII. ad Anatol. p. 6. — Repetitur hic locus infr. V. Δανάη."

Ἀκρίσιος. Nomen proprium. Semideus vir.

Ἀκρισιώνη. Nomen patronymicum.

Ἄκριτα. Indiſcreta.

Ἀκριτί. Sine judicio.

Ἀκριτόμυθος. Verboſus. Qui ſine judicio & delectu loquitur.

Ἄκριτος. Indiſcretus. Sic Demoſthenes.

4 Demosthen. περὶ Στεφ. Vol. I. p. 231. —

Ἀκριτόφυλλον. Multis arboribus conſitum, ita ut folia, quæ in arboribus ſunt, diſcerni non poſſint. Vel, umbroſum.

Ἀκροᾶσθαι. Genitivo jungitur. Pro, dicto audientem eſſe. Sic Antipho.

Ἀκροατής. Diſcipulus. Et Ἀκροᾶσθαι. Diſcere. Damaſcius. *Ille vero audiebat ſermones ſeniorum, & qui ſapientia quadam temperati eſſent.* Et Ἀκροαμάτων. Acroamatum. *Et apud ipſos nunc etiam illa conſuetudo permanet, ut quidvis aliud eorum, quæ audiuntur, ut tibia, vel cithara, delectationis, animique gratia.*

Athen. IV. 128. C. ἐπιδεξαμένου μοι τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, διατριβῆς ἕνεκα νῦν καὶ ψυχαγωγίας.

Ἀκροβελίς. Jaculi genus.

Ἀκροβελίζεται. Summas corporis partes feritur.

[ζ] addit Ed. Mediol. Ald. Ἀκροβολίζω δέ. Suspecta potest esse scriptura, inquit H. St. Thes. I. 297. & Initium fors. sunt ~~[illegible]~~ [illegible] deperditi.

Ἀκροβολισμός. [Velitatio.] Irritatio. Significat etiam ſummas partes ferire. *Barbarorum vero Dux, cum fratre conſultans, dixit: Ego in inſidiis ero; tu vero velitationibus utere, & ſagittis rem gere.* [Hic ἐγνωμάτευε ſignificat] conſilium dabat, ſententiam ſuam aperiebat.

Ἀκροβόλοι. Jaculatores. Sagittarii.

Ἀκροβυστία. Præputium. Περιτομὴ vero, Circumciſio: ſive, cum ſumma [membri virilis] pars alicui circumciſa eſt.

Ἀκρογωνιαῖος. [Lapis angularis.]

Ἀκρόδρυα. Fructus arborei. Omnes arborum fructus. *In ipſos alii quidem candyn; alii vero omne genus arboreorum fructuum, conjecerunt.*

---

[1] Καὶ ἄλλο κατὰ μετριασμόν] Hæc verba aliis interpretanda lubens relinquam. Meam enim aciem hic obtuſam eſſe fateor.

[2] Γυναικός τινος, Δανάης ὄνομα] Hoc exemplum non pertinet ad v. Ἀκρισία, ſed Ἀκρίσιος.

[3] Ἀκριτόμυθος] Hoc epitheto inſignitur Therſites, homo inepte loquax, apud Homerum Il. B. 246.

[4] Ἄκριτος. ἀντὶ τοῦ ἀδ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἀκριτόφυλλον] Eſt epithetum montis apud Homerum in Bœotia, ~~v. 375~~. Iliad. B'. 246.

[6] Δαμάσκιος. Ὁ δὲ ἠκρ.] Fragmentum hoc Damaſcii, vel, ut verius dicam, pars ejus exſtat in Excerptis Photianis Cod. CCXLII. pag. 1032. ut Pearſonius obſervavit.

[7] Καὶ διαμένει καὶ νῦν παρ' αὐτοῖς πολ.] Senſus fragmenti hujus eſt obſcurus & imperfectus. Quæ ratio eſt, quare verſionem Porti qualemcunque hic retinuerim, quoniam meliorem dare non potui.

[8] Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγ.] Vide infra v. Ἐγνωμάτευε, ubi fragmentum hoc repetitur.

[9] Ἀκρογωνιαῖος] Vid. Epiſt. ad Epheſ. II. 6. & 1 Petr. II. 6.

[10] Ἀκρόδρυα. καρποὶ δενδρ.] Vide Petav. ad Syneſ. Encom. Calvit. pag. 29.

[11] Ἐπέρριπτον δὲ αὐτοῖς οἱ μὲν κάνδ.] Fragmentum hoc plenius repetitur infra v. Σκοπαῖος.

[12] Οἱ μὲν κάνδυν] Florens Chriſtianus ad Ariſtophanem in *Pace*, pag. 633. D.+ pro κάνδυν, legendum hic ſuſpicatur κάνδυλον, quæ vox ſignificat cibum ex lacte, melle, & caſeo. Sed cave viro illi docto aſſentiaris. Nam κάνδυν legitur etiam infra v. Σκοπαῖος. quo loco auctor anonymus, præter alia diverſi generis, etiam chlamydes a populo favente in aliquem conjectas fuiſſe refert. Si igitur chlamydes tunc inter miſſilia fuiſſe credimus; nullam video rationem, quare non etiam de aliis veſtibus, quarum ſpecies erat candys, idem concedendum ſit. Solebant enim olim Græci in eos, quos plauſu & honore proſequi volebant, cum alia omnis generis, tum etiam veſtes in locis publicis conjicere. Suidas infra v. Δράκων. Οὗτος εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας, καὶ ΧΙΤΩΝΑΣ, καὶ ΙΜΑΤΙΑ, ἀπεπνίγη. Item v. Περιαγειρόμενοι. Ὡς καὶ νῦν τοῖς

+ ad V. 122.

(β) Adag. p. 525. Eusth. Od. T. p. 692. Gataker. Advers. Posth. C. 16. p. 564. B.

(5) Ed. Mediol. Ἀκροκορινθεία. — Arist. Acharn. 818. χοιροπώλας Μεγαρικός.

Ἀκροθίνια.[1] αἱ τῶν ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχαί. Ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλοῦσι τὰς ἀπαρχὰς, ἃς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορείας, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ θινὸς, τουτέστι τοῦ αἰγιαλοῦ, σεσῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ,[2] τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων. παρὰ τὸ σίνεσθαι ἐν τῷ πολέμῳ πολλοὺς, τουτέστι βλάπτεσθαι. ἢ τὰ ἄκρα τῶν σωρῶν. ἢ τὰ λάφυρα.(α) [3] Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκιος, σοφιστὴς, ἔφη,[4] Νικήτης ὁ κεκαθαρμένος, ἀγνοήσας ἀκροθίνια πυγμαίων Κολοσσῷ ἐφαρμόζειν. παροιμία, ἐπὶ τῶν μάτην κοπιώντων. (β)

(α) Respexit forsan Dion. Halic. Ant. Rom. V. I. Lib. II. p. 306. καὶ ἀκροθίνια λαφύρων —

3. Suidas negligentius ex Philostr. V. Soph. I. 19. Nicet. et infra V. Ἡρακλείδης, et V. Νικήτης.

Olearius in Philostr. p. 572. ubi πυγμαῖα.

Ἀκροκορινθία[5] ἔοικας[6] χοιροπωλήσειν. ζήτει ἐν τῷ Χοῖρος. [Vol. III. p. 696

Ἀκροκελαινιόων.[7] τὸ ἄκρον τοῦ κύματος μελαίνων.

Ἀκρόκομοι.[8] μετρίως κομῶντες. ἢ λίαν. ἢ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.

Ἀκρόλειον. ἀπαρχή. ὥσπερ πρωτόλειον. (γ) Πολυξένην καταθῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον. Καὶ αὖθις· (γ) Ὅσα ἦν θεοῖς ἀναθήματα, καὶ ἀκρόλεια.

(γ) Hæc loca, sine auctorum nomina citat H. Steph. Thes. II. 657. C.

(δ) Ἀκρολοφία. ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου. τουτέστι, τοῦ βουνοῦ.

(δ) Polybius. II. 27. Vol. I. p. 284.

Ἄκρον.[9] ἐπιλίγδην. μεσότητος ἐπίρρημα. ἀντὶ τοῦ, ἐπιψαύδην. ὅσον ἐπιψαῦσαι μόνον. καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι ἅπαξ, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἅπαξ.

Ἀκρόνηον. τὸ τῆς νεὼς ἄκρον.

Ἄκρον λάβε,[10] καὶ μέσον ἕξεις. παροιμία, ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων.

Ἀκρόνυξ.[11] τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. καὶ Ἀκρονυχία, ὁμοίως, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀκρώνυξ δὲ, καὶ Ἀκρωνυχία,(ε) τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καὶ τοῦ ὄρους· διὰ τοῦ ω μεγάλου.

11. Toup. add. in Theocr. p. 408.

(ε) Agathias. Lib. II. p. 49. D

Xenophon. Γ'. p. 249.

Ἀκροποδιτί. ἄκροις ποσίν.

Ἀκρόπολις. Δαμάσκιος. Τὰ γὰρ ἐπιφανέστατα τῶν ὀχυρωμάτων ὡς ἐπίπαν κοινὴν ἔχει τὴν φύσιν. γνοίη δ' ἄν τις τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν περὶ τὰς ἀκροπόλεις συμβαινόντων. αὗται γὰρ δοκοῦσι μὲν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῶν πολεμίων, ἐν οἷς ἂν ὦσι, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἐλευθερίας φυλακήν. γι-

πολεων leg. Interpres.

Ἀκροθίνια. Fructuum annuorum primitiæ. Proprie autem ἀκροθίνια vocant primitias, quas mercatores Deo dedicant: ſic dictas, quod ἀπὸ τοῦ θινὸς, i. e. ex littore ſervatæ ſint. Alii vero [ſic vocari tradunt] ſpolia bellica, [quaſi ἀκροσίνια;] a σίνεσθαι, lædi: quod multi in bellis lædantur. Vel, acervorum ſummæ partes; vel, ſpolia. † Heraclides Lycius Sophiſta librum ſcripſit, quem vocavit *Niceta purgatus*; ignorans, ſe Pygmæorum ſpolia aptare Coloſſo. Proverbium hoc dicitur de illis, qui fruſtra laborant.

Ἀκροκορινθία. *Tanquam Corinthia videris vulgato corpore quæſtum factura.* Quære in voce Χοῖρος.

Ἀκροκελαινιόων. Summam undæ partem nigricantem habens.

Ἀκρόκομοι. Modicam, vel, nimiam comam alentes. Vel, qui verticem capitis comatum habent.

Ἀκρόλειον. Primitiæ. Idem, quod πρωτόλειον. *Græcos immolaſſe Polyxenam, ut belli primitias.* Et iterum: *Quæcunque donaria & primitiæ Diis* [*conſecrata*] *erant.*

Ἀκρολοφία. Collis vertex.

Ἄκρον. Eſt adverbium, quod etiam terminationem nominis habet, ſignificans ſtrictim, leviter. Semel in Iliade, & ſemel in Odyſſea legitur.

Ἀκρόνηον. Summa navis pars.

Ἄκρον λάβε. Summum cape, & medium habebis. Proverbium, quod dicitur de rebus explicatu & intellectu difficilibus.

Ἀκρόνυξ. Primæ noctis tempus. Et Ἀκρονυχία, idem: per ο parvum. Ἀκρώνυξ vero, & ἀκρωνυχία ſignificat ſummam unguis & montis partem, per ω.

Ἀκροποδιτί. Summis pedum digitis.

Ἀκρόπολις. [Arx urbis.] Damaſcius. *Munimenta enim maxime inſignia ancipitem plerumque natura ſua habent uſum: quod quivis facile intelliget, qui arces urbium conſideraverit. Hæ enim multum conferre videntur ad ſecuritatem urbium, in quibus ſunt, & ad libertatis conſervationem: cum tamen ſæpe ſervitutis*

ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πιλίσους καὶ ζώνας· οἱ δὲ ΧΙΤΩΝΑΣ. Frequentiſſimum autem erat, florum & foliorum conjectione plauſum & favorem ſuum teſtari; quod φυλλοβολεῖν vocabatur: cujus moris auctores paſſim meminerunt. Arrianus *de Rebus Indicis*, pag. 589. C. Νέαρχος, ὅποι παραφανείη τῆς στρατιῆς, ΑΝΘΕΣΙ τε καὶ ταινίῃσιν ἐβάλλετο. i. e. *Nearchus, ubicunque in exercitu conſpiceretur, floribus & taniis petebatur.* Suidas v. Περιαγειρόμενοι. ΑΝΘΕΣΙ καὶ ΦΥΛΛΟΙΣ ἔβαλλον περιερχομένους. Plura de hoc φυλλοβολίας more notavit Caſaubonus ad Suetonium. V. August. XVIII.

Conf. Schol. in E. Hecub. 574.

Shakspeare. Coriolan. II. 1. Vol. XII. p. 79.

[1] Ἀκροθίνια. αἱ τῶν ἐν.] Cum hoc loco Suidæ conferendus eſt Euſtathius ad Odyſſ. T. p. 1862.

[2] Τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων] Plenius Euſtathius: Τὰ δὲ ἐκ πολέμου λάφυρα, ὡς οἷον φασὶν ἀκροσίνια, παρὰ τὸ σίνεσθαι &c.

[3] Ὅτι Ἡρακλείδης ὁ Λύκ. σοφ. ἔφη] Locus hic eſt corruptus & mutilus, quem ex Philoſtrato emendamus & illuſtramus infra v. Ἡρακλείδης ὁ Λύκ.

[4] Νικήτης ὁ κεκαθαρμ.] Eadem repetuntur infra v. Νικήτης.

[5] Ἀκροκορινθία] Portus hic legendum putat Ἀ Κορινθία: quod quidem non aſpernor; ſed tamen ferri etiam poteſt Ἀκροκορινθία; quoniam arx urbis Corinthi vocabatur Acrocorinthus: unde κατὰ συνεκδοχὴν Acrocorinthia pro Corinthia ſatis apte dici poteſt. Corinthum autem meretricibus olim abundaſſe cum ex aliis ſcriptoribus conſtat, tum etiam ex Strabone, qui lib. VIII. p. 378. refert, fuiſſe ibi templum Veneris ditiſſimum, in quo plus mille meretrices ſacra Deæ obierint. Hinc intelligimus quare hoc loco mulier venalis pudicitiæ appelletur Ἀκροκορινθία.

Vol. 1. 581.

Straboni loc. citat Schol. Ar. Plut. v 149.

[6] Χοιροπωλήσειν] Eſt vox obſcœna, quæ de fœminis proſtituti corporis dicitur.

[7] Ἀκροκελαινιόων] Eſt vox Homerica Il. Φ. v. 249. ubi brevis Scholiaſta: Ἀκροκελαινιόων. τὸ ἄνω μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαινόμενος.

[8] Ἀκρόκομοι. μετρ.] Reſpexit Suidas ad verſum illum Homeri Il. Δ. v. 533. Θρήϊκες ΑΚΡΟΚΟΜΟΙ, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. Ubi vetus enarrator: Ἀκρόκομοι· ἤτοι ἄκρως κομῶντες, εἰς ἄκρον, τελείως, καὶ ὅλως. Ἢ, οἱ μὴ κομῶντες ἄγαν, μήτε εἰς ἄκρον τῆς κεφαλῆς, μόνον δὲ κατ' ἀκρότητα.

[9] Ἄκρον. ἐπιλίγδην] Vide Homerum Il. P. v. 599. & ibi Scholiaſtam.

[10] Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις] Zenobius Centur. 1. Adag. ~~47.~~ 57. p. 19. originem proverbii hujus ab Oraculo repetit, cujus verba adducam, quoniam locum hunc non parum illuſtrant. Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις. Ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων. Οἱ γὰρ τὴν Αἴγιναν νικήσαντες πολέμῳ, ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ. Ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνεῖλεν. Οἱ δὲ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν, ἀκρωτήριόν τι καταλαβόντες, κατὰ μέσον ᾤκησαν. Ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας, ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι, χρώμεθα τῷ προειρημένῳ.

[11] Ἀκρόνυξ. τὸ ἄκρ.] Vide ſupra v. Ἄκρας νυκτός.

νονται δὲ πολλάκις αἴτιαι δουλείας, καὶ κακῶν ὁμολογουμένων, ὥς φησι Πολύβιος.

Ἀκροπόλοισιν. ¹ ἀκρωρείαις.

Ἀκροστόλια. τὰ ἄκρα τῆς νηός. ² Τὰ δὲ ἐμπρόσθια τῆς σχεδίας ἠρέμα πρὸς τὸ μετέωρον ἐς πρώρας τύπον περιαγαγόντες καὶ ὑποκάμψαντες, ὥσπερ ἀκροστόλια νηὸς καὶ προέμβολα ἐκμιμησάμενοι. Καὶ Ἀρριανός· ³ Τά τε ἀκροστόλια τῆς βασιλίδος νηὸς χρυσᾶ.

Ἀκροσφαλεῖς. ἄκρως ἐσφαλμένους. Ὁ δὲ ἐκέλευσε χωρεῖν ἐπὶ τοὺς ⁴ ἄποδας καὶ ⁵ ἀκροσφαλεῖς Οὔννους. ἄνευ γὰρ ἵππων οὐ ῥᾳδίως ἂν Οὖννος τὴν γῆν πατήσειεν.

Ἀκροσφαλεῖς. ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενοι. ⁶ Τουτέστιν, οἱ Οὖννοι. Φιλοκτήτῃ·

Ὡς ⁷ πάντα δεινὰ ⁸ κἀπικινδύνως βροτοῖς
Κεῖται· παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
Χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δείν' ὁρᾶν·
Χὤταν τίς εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
Σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

Ἀκροτελεύτιον ἔπος. κυρίως τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ. χρῶνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πεζοῦ. καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, ⁹ τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου. καλεῖται δὲ ἄκρον, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου.

Ἀκρότομος. σκληρός. ὑψηλός. ἢ ὀξύτατος λίθος, ὁ τέμνων. καὶ Ἀκρότομος πέτρα, ἡ σκληρά, καὶ ἄτμητος. Ἀκρότομον δὲ ὄρος, τὸ ¹⁰ δυνατόν, η] παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ. F Ἐν Αὐρασίῳ τῷ ὄρει πέτρα ἀκρότομος ἦν, κρημνῶν μέσον ἀνέχουσα· ὃ δὴ πύργον οἱ πάλαι ἄνθρωποι βραχὺν κομιδῇ ποιησάμενοι, καταφυγήν τινα ἰσχυρὰν, καὶ ἀμήχανον, τῆς τοῦ χωρίου φύσεως σφίσι ξυλλαμβανούσης, ἐδείμαντο.

Ἀκροφυσίων λόγους. ἔστιν ἐν τῷ, Ἀπ' ἀκροφυσίων.

Ἀκροχειρίζεσθαι. πυκτεύειν, ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ¹¹ ἄνευ συμπλοκῆς. ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι. καὶ ¹² Ἀκροχερσίτης οὕτω καλούμενος. λαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τῶν χειρῶν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ, ἔκλα, καὶ οὐ πρότερον ¹³ ἠφίει, πρὶν ἢ αἴσθοιτο ἀπαγορεύσαντος. ¹⁴ Ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος Μεσσήνιος, ἐκ Σικελίας, παραπλησίως ἀγωνιζόμε-

& manifeſtorum malorum cauſæ exiſtant, ut ait Polybius.

Ἀκροπόλοισιν. Montium verticibus.

Ἀκροστόλια. Summæ navis partes. *Cum autem anteriores ratis partes in proræ ſpeciem leniter circumegiſſent, acroſtolia quaſi & roſtra navis imitantes.* Et Arrianus: *Aurea Regiæ navis acroſtolia.*

Ἀκροσφαλεῖς. In ingreſſu titubantes, & facile labentes. *Ille autem [eos] ire juſſit ad Hunnos, pedibus ingredi neſcientes, & in inceſſu facile labentes. Abſque equis enim Hunnus non facile ambulaverit.*

Ἀκροσφαλεῖς. Qui inter eundum ſæpe labuntur. Id eſt, Hunni. [Sophocles] *Philoctete:*

Ut omnia triſtia & periculis plena mortalibus
Propoſita ſunt: ut nunc bene, nunc male cum illis agatur.
Oportet autem, cum calamitatum expertes ſumus, mala proſpicere:
Et, cum vita eſt proſpera, maxime cavendum
Ne felicitas nos ignorantes corrumpat.

Ἀκροτελεύτιον ἔπος. Proprie ſic vocatur extrema verſus alicujus pars. Dicitur tamen etiam de oratione ſoluta. Apud Thucydidem ſic vocatur finis verſus. Vox ἄκρον etiam de initio verſus dici poteſt.

Ἀκρότομος. Durus. Excelſus. Vel, acutiſſimus lapis, qui ſecat. Et ἀκρότομος πέτρα, Petra dura, & quæ ſecari non poteſt. Apud Joſephum vero ὄρος ἀκρότομον vocatur mons aſper & tranſitu difficilis. *In Auraſio monte rupes erat aſpera, in medio præruptorum ſaxorum eminens: ubi priſci homines, turri exigua exſtructa, receptaculum quoddam munitum & expugnatu difficile ſibi pararunt, loci natura eos adjuvante.*

Ἀκροφυσίων λόγους. Quære in v. Ἀπ' ἀκροφυσίων.

Ἀκροχειρίζεσθαι. Pugilatu, vel Pancratio, certare cum altero, abſque nexibus. Vel generaliter, leviter cum altero certare. Et Ἀκροχερσίτης; [nomen proprium viri] ita vocati, quod [in certamine] extrema manuum prehendens, eas elideret, nec prius dimitteret, quam animum deſpondere adverſarium ſentiret. Simili etiam modo Leontiſcus Meſſe-

---

[1] Ἀκροπόλοισιν] Vide Homerum Il. E. 523. & Odyſſ. T. 205.

[2] Τὰ δὲ ἐμπρόσθια τῆς σχεδ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Agathia, lib. v. p. 167. C. Vide etiam infra v. Προέμβολα.

[3] Τά τε ἀκροστόλια τῆς βασιλ.] Locum integrum Arriani, ex quo hæc deprompta ſunt, exhibet Suidas infra v. Ναῦς.

[4] Ἄποδας καὶ ἀκροσφ.] Hunni hic dicuntur ἄποδες, quod, equis ſemper vehi aſſueti, raro pedibus ad ambulandum uterentur. Ammianus Marcellinus initio libri XXXI. *Ad pedeſtres parum accommodati ſunt pugnas: verum equis prope affixi, duris quidem, ſed deformibus, & muliebriter iiſdem nonnunquam inſidentes, funguntur muneribus conſuetis.* Loquitur ibi de Hunnis.

[5] Ἀκροσφαλεῖς Οὔννους] Locum hunc illuſtrat Henricus Valeſius ad locum laudatum Ammiani Marcellini, quem conſule.

[6] Τουτέστιν, οἱ Οὖννοι. Φιλοκτήτῃ.] Hic locus in prioribus Edit. ſic legitur: Τουτέστι, φιλόκτηται Οὖννοι. Sed nemini dubium fore puto, lectionem illam eſſe corruptiſſimam, & pro φιλόκτηται recte me repoſuiſſe Φιλοκτήτῃ: quoniam ea, quæ ſequuntur, ex Sophoclis Philoctete deſcripta ſunt.

[7] Ὡς πάντα δεινὰ κἀπικ.] Ex Sophocl. *Philoct.* p. 403. *P.*

[8] Κἀπικινδύνως] Potius legendum puto κἀπικίνδυνα.

[9] Τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχ.] Hæc excerpſit Suidas ex Schol. Thucydidis ad lib. II. c. XVII. ut Portus etiam obſervavit. Thucyd. l. II. p. 109. Schol. 33.

[10] Δυνατόν] Probo conjecturam eruditiſſimi Pearſonii, qui ad marginem Suidæ hic annotaverat, ſcribendum eſſe δύσβατον: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[11] Ἄνευ συμπλοκῆς] Συμπλοκαὶ a Græcis appellantur nexus & nodi, quibus luctatores adverſarios ſuos conſtringere & implicare ſolebant.

[12] Καὶ Ἀκροχερσίτης οὕτω καλούμενος] Sic appellatus fuit Soſtratus Sicyonius, nobilis Pancratiaſta, ut diſcimus ex Pauſania lib. VI. cap. IV. p. 460. unde Suidas locum hunc deſcripſit.† Vide etiam infra v. Λεοντίσκος, ubi eadem repetuntur: ſed male ad Leontiſcum referuntur, cum, ut modo diximus, de Soſtrato Sicyonio hæc intelligenda ſint.

[13] Ἠφίει] Apud Pauſaniam legitur ἀνίει.

[14] Ἦν δὲ καὶ Λεοντίσκος Μεσσήνιος ἐκ Σικελίας παρ.] Locum hunc Suidæ egregie illuſtrat Pauſanias lib. VI. pag. 461. cujus de Leontiſco hoc Meſſenio verba adducam: Εἶναι δὲ αὐτῷ λέγεται τὴν πάλην, κατὰ δὴ καὶ τὸ παγκράτιον τῷ Σικυωνίῳ Σωστράτῳ. Καὶ γὰρ τὸν Λεοντίσκον καταβαλεῖν μὲν οὐκ ἐπίστασθαι τοὺς παλαίοντας, νικᾶν δὲ αὐτὸν κλῶντα τοὺς δακτύλους. Leontiſci hujus etiam mentio fit apud Athenæum lib. XIII. p. 578. in excerptis ex Machone.

F De Aurasio monte conf. Procopius de Aedificiis, VI. 7. Vol. II. p. 116. et in pluribus Bell. Vandal. locis. II. 13. Vol. I. p. 266.

Forsan ex Parth. Hist. deperdit. Arriani. – Hunc locum Appiano adsignat Kust. in Suid. V. Ναῦς, cui adsentit Toup. in S. I. p. 472. quibus minime suffragium fert Schweigh. in Appian. III. p. 900.

[η] In Medic. Ed. et in Ald. παρὰ τῷ Ἰωβ. Recte. Respexit enim Job. c. XL. v. 15.

apud Joseph. Ant. Jud. VIII. Vol. I. p. 4[illegible]. ἀκρότομοι λίθοι sunt lapides politi, λεῖοι, ad Templum exstruendum adlati, quod ex Sacris libris notum. 3 Reg. VI. 2 Paral. 3.

Timaeus. p. 19. quem usque ad γυμνάζεσθαι sequitur Suidas. Sic alii notant Ruhnk. in loc.

Nec nostrum prætermisit Kuhnius.

(α) Respexit forsan Thucyd. II. 50. p. 129. 21. Τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις. — Extrema corporis partes. — at VI. 44. p. 406. 5. ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας ἀκρωτήριον. —

νος. οὗτος δὲ ἐπάλαιε. καὶ Ἀκροχειρὶς, τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἀκρόχολος. ὁ πρὸς ὀλίγον ὀργιζόμενος. Ἀκρόχωλος δὲ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ πρὸς ὀλίγον χωλεύων.

Ἀκρωλένιον. τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἄκρων. Ἀκραγαντῖνος. ἰατρός. υἱὸς Ξένωνος. ἐσοφίστευσεν ἐν ταῖς Ἀθήναις ἅμα Ἐμπεδοκλεῖ. ἔστιν οὖν πρεσβύτερος Ἱπποκράτους. Ἔγραψε περὶ ἰατρικῆς, Δωρίδι διαλέκτῳ. περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν βιβλίον α΄. ἔστι δὲ καὶ οὗτος τῶν τινὰ πνεύματα σημειωσαμένων. Εἰς τοῦτον ἐποίησεν Ἐμπεδοκλῆς τωθαστικὸν ἐπίγραμμα·

> Ἄκρον[1] ἰατρὸν [2]Ἄκρων', Ἀκραγαντῖνον, πατρὸς ἄκρου,
> Κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

Τινὲς δὲ, τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται.

> Ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

Τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι.

Ἀκρώνυξ. τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος. καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους. καὶ Ἀκρωνυχία ὁμοίως. Ὁ δὲ φυλακῇ τινὶ ἐπὶ τῆς ἀκρωνυχίας ἐντυχὼν, ταύτην αἰφνιδίῳ προσβολῇ ἐτρέψατο. Ἔστι δὲ Ἀκρωνυχία, καὶ ἡ ἀκρώρεια τοῦ ὄρους. Καὶ [3] Ξενοφῶν. Ἐπεὶ δὲ ἑώρα ὁ Χειρίσοφος προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ὄρους, [4] ἀφ' ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον. Ἐνδοτέρω χωρούντων, ἀκρωνυχία τοῦ ὄρους ἐπανίστατο.

Ἀκρώρεια. ἐξοχή. κορυφή. εἰς [5] τρία γὰρ διήρηται τὸ ὄρος· εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. Ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή. Ὑπώρεια δὲ, τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους. Τέρμα δὲ, τὰ τελευταῖα, καὶ πόδες.

Ἄκρος. ἀντὶ τοῦ, τέλειος. Εἰς ἄκρον ἐληλακώς. Ἄκρως δὲ, ἐπιρρηματικῶς.

δ' Ἀκρωτηριάζω. αἰτιατικῇ. τέμνω τὰ ἄκρα. καὶ Ἀκρωτηριασμός.

Ἀκρωτήριον. (α)

Ἀκταίη. ἡ παραθαλασσία. ἐν Ἐπιγράμμασι. β Δῶρα παρ' ἀκταίης σοὶ τάδ' ἐπωφελίης. Καὶ αὖθις. γ Καὶ βατράχων ὅμιλον εἶδον ἀκταίων.

Ἀκταίνειν. ἀκολασταίνειν, γαυριᾶν, καὶ ἀτάκτως πηδᾶν, ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν. ζ

Ἀκταίων, Ἀκταίωνος. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀκταιονίδων. [6] Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων. ἐν Ἐπιγράμμασι. συνέστειλε δὲ τὸ ω, διὰ τὸ μέτρον. (ε)

Ἀκτή. αἰγιαλὸς παραθαλάσσιος.

Ἀκτή. [7] ἰδίως, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. ὅθεν καὶ ὁ Ἀκτίτης λίθος. (η) ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικήν. οἱ μὲν, [8] ἀπό τινος Ἀκταίωνος βασι-

nius Siculus certare ſolebat: qui luctator erat. Et Ἀκροχειρὶς, extrema manus pars.

Ἀκρόχολος. Qui leviter iraſcitur. Ἀκρόχωλος vero, per ω magnum, qui leviter claudicat.

Ἀκρωλένιον. Extrema pars manus.

Ἄκρων. Acron, Agrigentinus, medicus, filius Xenonis. Athenis eodem, quo Empedocles, tempore Philoſophiam docuit. Eſt igitur antiquior Hippocrate. Scripſit de Arte Medica, dialecto Dorica: item, de ſalubri victus ratione librum unum. Hic etiam unus eſt illorum, qui ventos quoſdam obſervarunt. In hunc Empedocles tali Epigrammate luſit:

> *Summum Medicum Acronem, Acragantinum, ſummi patris filium,*
> *Tegit ſummus vertex ſummæ patriæ.*

Quidam vero verſum ſecundum ſic proferunt:

> *Summi culminis ſummum habet ſepulcrum.*

Hoc Epigramma quidam Simonidis eſſe dicunt.

Ἀκρώνυξ. Summa unguis pars. Item, montis cacumen. Et Ἀκρωνυχία, idem. *Ille autem, cum in præſidium quoddam in ſummo montis cacumine collocatum incidiſſet, hoc repente invadens in fugam vertit.* Ἀκρωνυχία, montis cacumen. Xenophon. *Cum autem videret Chiriſophus, præoccupatum eſſe montis verticem, ex quo deſcenſus erat in planitiem.* † *Cum interius recederent, montis vertex obſtabat.*

Ἀκρώρεια. Summa montis pars. Vertex. In tres enim partes mons dividitur: in ἀκρώρειαν, ὑπώρειαν, & τέρμα. Ἀκρώρεια, eſt montis vertex. Ὑπώρεια, latera montis. Τέρμα vero, partes extremæ, & quaſi pedes.

Ἄκρος. Perfectus. Εἰς ἄκρον ἐληλ. Qui ad ſummum pervenit. Ἄκρως vero eſt adverbium.

Ἀκρωτηριάζω. Accuſativo jungitur. Extrema abſcindo. Et Ἀκρωτηριασμὸς, [mutilatio].

Ἀκρωτήριον. [Promontorium].

Ἀκταίη. Maritima. In Epigrammate. *Dona ex maritimo tibi hæc* [*conſecrantur*] *quæſtu.* Et rurſus. *Ranarum turbam vidi littoralium.*

Ἀκταίνειν. Laſcivire. Ferocire. Incompoſite ſaltare. Vel, in Venerem ruere.

Ἀκταίων. Actæon, Actæonis. Nomen proprium. Et Ἀκταιονίδων. *Una es canum Actæonidum.* In Epigrammate: ubi τὸ ω magnum propter metrum corripitur.

Ἀκτή. Littus maritimum.

Ἀκτή. Acte. Proprie ſic vocabatur maritima quædam Atticæ pars. Unde & Actites lapis. Sic autem & Atticam vocabant: alii qui-

---

[1] Ἄκρον ἰατρὸν Ἄκρων' Ἀκρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, Suidas excerpſit ex Laert. lib. VIII. Sect. LXV. quod etiam a Porto obſervatum fuit.

[2] Ἄκρων' Ἀκραγαντ.] Sic ex Laertio locum hunc emendavi. In prioribus enim Edit. mendoſe legitur ἄκρον Ἀκραγαντῖνον.

[3] Ξενοφῶν] De Expedit. Cyri lib. III. p. 312. *P.*

[4] Ἀφ' ἧς] Apud Xenophontem minus recte legitur ὑφ' ἧν.

[5] Εἰς τρία γὰρ διήρηται τὸ ὄρ.] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtath. ad Odyſſ. Τ. p. 1862. Vide etiam infra v. Τέρμα & Ὑπώρεια.

[6] Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μ.] Ex Anthol. lib. III. p. 264. *P.*

[7] Ἀκτή. ἰδίως ἐπιθαλ.] Ex Harpocratione.

[8] Ἀπό τινος Ἀκταίωνος βασ.] Imo potius Ἀκτ[illegible] ut legitur apud Stephanum v. Ἀκτή. Vide etiam Pauſaniam in Atticis, p. 7. & Euſtathium ad v. 423. Dionyſii de Situ Orbis.

1 Hanc vocem pro ἀκρολοχου legit Wessel. Diss. Herodot. 185. in frag. Epinici, apud Athen. X. 432. C. ubi Casaub. ex Epitom. ἀκραχόλου.

Diog. Laert. I. p. 533.

Empedoclis. Brunck. Anal. I. p. 163.

3. Xenoph. K. A. δ'. p. 249. Ed. H. qui voce utitur Hellen. IV. 6. p. 206.

5 Eustath. II. p. 692.

δ'. Diod. Sic. T. XIII. p. 586. 75. — Polyb. VIII. 23. Vol. III. p. 58. et Not. Vol. VI. 473.

(γ) Ex Babria. Æsopi fabul. 57. Tyrwhitt. p. 33. qui duo alia hujus fab. fragm. ex Suida collegit. V. Ἄτολμοι. et V. Ὀκλαδίας.

6. Damocharidis. Brunck. Anal. III. 69. Infra Voc. Ἀλκμαιωνίδαι.

Toup. Ep. Crit. II. p. 423.

(β) "Versus ex Epigram. Macii [Brunck. Anal. II. 238.] quod citavit Suidas V. Βύσσωμα. V. Ῥόμβος. V. Αὐλόστηλον." *

(ε) Callimach. Lav. Pallad. 109. Ἀκταίωνα. Eurip. Bacch. 337. Ἀκταίωνος. Conf. Wessel. in Diodor. Sic. I. p. 324.

λέως.

ζ Timaeus. V. ~~Ακταζ~~ Ἀκταίνειν. et Ruhnken. in l. p. 20.

(η) καὶ Ἀκτίτης, ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ. ὡς Αὐλή, Αὐλίτης.
Steph. Byz. V. Ἀκτή.
Ἀκτίτης λίθος. ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.
Hesychius.
Brunck. Soph. Lexic. V. Ἀκτίτης λίθος.

(d) Ἄκυλος. Theophrast. Hist. Plant. III. 16. p. 234: Amphis ap. Athen. II. 50. F. quem laudat Eustath. in Odyss. K'. p. 293. 24. et Schol. ad loc.

λέως. οἱ δὲ, διὰ τὸ τὴν πλείω [1] μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ἄκτια.[2] ἀγὼν παλαιός· ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

Ἀκτίτης λίθος. ἄνω ἐν τῷ Ἀκτή.

Ἀκοινώνητος.[3] ὁ ἀκριβής.

Ἀκοίτης. ἀρσενικῶς, ὁ ἀνήρ. Ἄκοιτις δὲ θηλυκῶς, ἡ γυνή. καὶ τὸ πληθυντικόν, τὰς ἀκοίτις.

Ἀκύλας. Φιλόσοφος. Σχόλια λογικὰ γεγραφὼς περὶ συλλογισμῶν.

Ἀκύλας. Γραμματικός. Μουσικός.

Ἀκυληΐα. πόλις Ἰταλίας πολυάνθρωπος, παρακειμένη ἐν θαλάττῃ. καὶ Ἀκυληΐσιοι, οἱ πολῖται.

Ἀκύλλιος. ὄνομα κύριον.

Ἄκυλος. τῆς πρίνου ὁ καρπός. Ἔκυλος δὲ, εἶδος βοτάνης.

Ἀκύμονα. ἀτάραχον. καὶ Ἀκύμων, μὴ γεννῶσα. ὡς ἐγκύμων, ἡ συνειληφυῖα. καὶ Ἀκυμότερος.

Ἄλα. θάλασσαν.

Ἄλα.[4] τὰ κόπρια. ἐν Ὀδυσσείᾳ· Οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σοῦ ἐπιστάτῃ [5] οὐδ' ἅλα δοίης.

Ἀλαβαστοθήκας.[6] τὰς θήκας τῶν ἀλαβάστων. [7] Δημοσθένης λέγει. Ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσιν. Ἀλάβαστοι δέ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα. [8] Ἀριστοφάνης·

Ἐς τὸν ἀλάβαστον, κύαθον εἰρήνης ἕνα.

ὡσεὶ ἔλεγε κοχλιάριον.

Ἀλάβαστρον.[9] ἄγγος μύρου, μὴ ἔχον λαβὰς, λίθινον. ἢ λίθινος μυροθήκη.

Ἀλλὰ γάρ. ἀντὶ τοῦ δέ. Εὔπολις. [10] Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες οὔ ποτε τρόπαιον ἐστήσαντο. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι' ἀθυμίαν μηδὲν γενναῖον πράττειν δυναμένων.

Ἄλλα [11] δ' ἀλλαχοῦ καλά. παρόσον τὰς Εὐμενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζεται· παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνο-

dem ab Actæone Rege: alii vero, quod major ipſius pars eſſet maritima.

Ἄκτια. Certamen antiquum: ut Callimachus in opere *de Certaminibus* docet.

Harpocrat.
Callimach. I. p. 416.

Ἀκτίτης λίθος. Lapis Actites. Supra in voce Ἀκτή.

Ἀκοινώνητος. Accuratus.

Ἀκοίτης. Genere maſculino, vir. Ἄκοιτις vero, genere fœminino, uxor. Et in plurali, τὰς ἀκοίτις.

Ἀκύλας. Aquila, Philoſophus, qui commentarios Logicos de ſyllogiſmis ſcripſit.

Montefalcon. in Prolimin. in Origenis Hexapl. I. p. 47.

Ἀκύλας. Aquila. Grammaticus. Muſicus.

Ἀκυληΐα. Aquileia. Urbs Italiæ populoſa, ad mare ſita. Et Ἀκυληΐσιοι, Aquilejenſes.

Steph. Byz. V. Ἀκυληΐα. ubi tamen Ἀκυληΐσιος, Ἰταλικῷ τύπῳ.

Ἀκύλλιος. Nomen proprium.

Ἄκυλος. Ilicis fructus. Ἔκυλος vero, genus herbæ. d.

Ἀκύμονα. Tranquillum. Et Ἀκύμων, quæ non parit: ut ἐγκύμων vocatur, quæ gravida eſt. Et Ἀκυμότερος, [tranquillior].

Ἄλα. Mare.

Ἄλα. Sordes. In Odyſſea: *Tu enim ex domo tua ne ſalem quidem a te petenti dares.*

Ἀλαβαστοθήκας. Ampullarum unguentariarum thecas. Demoſthenes. Communiter vero ſic appellare ſolent vaſa unguentaria. Ἀλάβαστοι autem ſunt ampullæ, [ita dictæ,] quod propter lævorem prehendi non poſſint. Ariſtophanes:

7. Demosth. περὶ Παραπρ. Vol. II. 415.

In ampullam [*infunde*] *cyathum pacis unum.*
Quaſi diceret, cochleare.

Eustath. in Il. Σ. 1219. 17.

Ἀλάβαστρον. Vas unguentarium lapideum, quod nullam habet anſam: vel lapidea myrotheca.

Ἀλλὰ γάρ. Pro δὲ, i. e. ſed. Eupolis. *Sed homines, qui animum deſpondent, nunquam tropæum ſtatuunt.* Proverbium hoc dicitur de illis, qui propter ignaviam nihil præclari præſtare poſſunt.

Ruhnken in Homeri Hymn. in Cererem.

Ἄλλα δ' ἀλλαχ. *Alia enim alibi pulchra* [*cenſentur*. Hoc autem ideo dictum,] quia Eumenidas alii aliter vocant. Alia enim nomina apud alios pulchra exiſtimantur. Apud

Sophocl. Oedip. Col. 43.

---

[1] Μοῖραν] Hæc vox in prioribus Edit. deeſt, quam ex Harpocratione Suidæ reſtitui.

[2] Ἄκτια. ἀγών] Vide Stephanum v. Ἄκτια, & ibi Berkelium.

[3] Ἀκοινώνητος. ὁ ἀκριβής] Id eſt homo rigidus, ſeverus, & arrogans, qui nihil ſibi cum altero commune eſſe vult.

[4] Ἄλα. τὰ κόπρια. ἐν Ὀδυσσείᾳ] Falſum eſt, quod Suidas hic affirmat. Nuſquam enim apud Homerum τὸ ἄλα ſignificat κόπρια: nec ullus unquam Grammaticorum eam vocem apud Poetarum principem ſic expoſuit. Res autem ita habet. In verſu illo Homeri, quem Suidas hic citat, quidam veterum Grammaticorum pro οὐδ' ἅλα una voce legendum cenſuerunt οὔδαλα, idque interpretati ſunt κόπρια, ab οὐδὸς limen, quod ſordes & purgamenta ædium circa limina januarum converri ſoleant. Audiamus veterem enarratorem ad verſum illum Poetæ, qui exſtat Odyſſ. Ρ. 455. Οὐδ' ἅλα δοίης.] Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος δασέως ἀνέγνω, καὶ ἀπέδωκε τοὺς ἅλας. Καλλίστρατος δὲ ψιλῶς, οὔδαλα (ſic enim ibi legendum eſt pro οὐδ' ἄλλα) ἐκδεχόμενος τὰ κόπρια, ἃ παρὰ τῷ οὐδῷ κεῖται. οὐδὸς δὲ ὁ βατήρ. Euſtathius ad eundem locum Homeri: Καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ, οὐδ' ἅλα δοίης, ὡς γράφει Ἀρίσταρχος. Καλλίστρατος δὲ, ΟΥΔΑΛΑ ψιλῶς φασιν ἐκδέχεται, ὃ προπαροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ ΚΟΠΡΙΑ, ἢ ἄλλως λύματα, παρὰ τὸν οὐδὸν, ἤτοι τὸν βατῆρα, κείμενα. Ex his igitur patet, quantam ἀβλεψίαν Suidas hic commiſerit. Il. P. 642

[5] Οὐδ' ἅλα δοίης] Id eſt, ne ſalem quidem dederis: quæ vera eſt hujus loci lectio & interpretatio. Calliſtratus enim ingenii ſui acumine abuſus eſt, qui, ut modo diximus, pro οὐδ' ἅλα, hic legendum cenſuit οὔδαλα: quam conjecturam alii merito exploſerunt. In proverbium autem abiit τὸ, οὐδ' ἅλα δοίης, i. e. ne rem viliſſimam quidem dederis: quod dicitur de homine ſordido & avaro. Euſtathius ad Odyſſ. Ρ. p. 1827. 57. Τὸ δὲ, οὐδ' ἅλα δοίης, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τὸ ἅλας, τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον. ἵνα λέγῃ παροιμιωδῶς, ὅτι οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης. Proverbio hoc Homerico uſus eſt Theocritus Idyll. XXVII. v. 60. Φῇς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον ΟΥΔ ΑΛΑ ΔΟΙΗΣ: ad quem locum vide Caſaubonum. II. 642.

[6] Ἀλαβαστοθήκας] Ex Harpocratione.

[7] Δημοσθένης] In Oratione *de Falſa Legat.* Sed ubi hodie legitur ἀλαβαστροθήκας, ut obſervavit Mauſſacus ad Harpocrationem.

[8] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 302. 14. ubi legitur ἀλάβαστρον. P. V. 1052.

[9] Ἀλάβαστρον. ἄγγ.] Vide de hac voce Salmaſium ad Solinum; Voſſium in Etymologico; & Caſaub. contra Baronium, Exercit. XIV. Sect. XVI.

[10] Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρ.] Similis huic eſt ſententia Mich. Pſelli de ignavia, ſive περὶ ῥαθυμίας, quam ſic loquentem facit;

Οὐ πώποτε τρόπαιον ἀνεστησάμην·
Ὑπνῶ γὰρ αἰεὶ, κἀν φιλῶ χάσμην μόνην.

Exſtat hæc ῥῆσις Pſelli inter verſus ejus Iambicos de virtutibus & vitiis, quos Arſenius Archiepiſcopus Monembaſiæ edidit, & Leoni X. dedicavit.

[11] Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ κ.] Hæc deſcripta ſunt ex Sophocl. *Oedip. Colon.* p. 272. ejuſque Scholiaſta, ut Portus obſervavit. V. 43.

1. Locus deduct. ex Psalm. XLIII. 12. ubi alii libri ἀλλάγμασιν, alii ἀλαλάγμασιν. Vid. Chrysost. ad loc. Vol. V. p. 155. ἄλλαγμα. ἡ γὰρ τιμὴ ἄλλαγμά ἐστι.

μάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας κατ' εὐφημισμὸν, τὰς Ἐριννύας.

Ἄλλαγμα.

Ἄλαγμα. ὁ¹ Προφήτης φησί. καὶ οὐκ ἦν πλῆθος ἐν τοῖς ἀλάγμασιν ἡμῶν.

2. Polybius. XI·8·4. Vol. III. p. 326.

Ἀλαζονεία. ὑπερηφανία. Πολύβιος. ² Τοῖς γὰρ πλείστοις ὑπεγεγόνει τὶς ζῆλος οὐκ εὐτυχὴς ἐκ τῆς τῶν ἄλλων ἀλαζονείας καὶ ἀκρισίας. ³ Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ, τοὺς ἐφ' οἷς οὐκ ἔχουσιν αὐχοῦντας, ὡς ἔχοντας, ἀλαζόνας νοητέον. ⁴ Καὶ Ἰώσηπος· Ἦν γὰρ αὐτοῖς ἀλαζονεία, ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς καιομένης τῆς πόλεως.

4 Joseph. B. Jud. VI. c. VII. Vol. II. p. 394.

(α) Respexit Archestrat. versum quem servavit Athen. I. 29. C.

Ἀλαζὼν. πλάνος. ὑπερήφανος. ψευδής. παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν. καὶ ἀλαζονοχαυνοφλύαρος (α), ὁ μέθυσος, καὶ λῆρος. ἢ ἀλαζὼν, ἄλλως ζῶν· ὅ ἐστι ματαίως. ἰδίως δὲ, ἀλαζόνας τοὺς ψεύστας ἐκάλουν, ἐπεὶ λέγειν ἐπαγγέλλονται περὶ ὧν μὴ ἴσασιν.

Timaeus: p. 21. Ἀλαζων. ψευδης. Referend. Suid. ad Platonem in Lyside. II. 218 D. quem loc. inter alia laudat Ruhnken. in Voc.

Ἀλαζὼν. ὁ ἀλώμενος. οὕτως Ἀλκαῖος. Πλάτων δὲ Ἀλαζόσιν, ἀντὶ τοῦ ψεύσταις. ⁵ ἢ Ἀλαζὼν, ὁ μείζονα τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν. ⁶ Ὁ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν προσιόντων ἠλαζονεύετο, συμπλάττων ἀπὸ τῶν εἰκότων.

Vid. omnino Schol. in Psalm. XLIII. 12. in Septuag. Interp. Edit. Bos.

Ἀλαλαγμός. ἐπινίκιος ὕμνος. ἢ φωνὴ ὑπὸ τῶν θαῤῥαλεωτέρων κατὰ τῶν δειλιώντων. Ἀλαλαγμὸς οὖν, ὕψωμα φωνῆς. καὶ Ἀλαλάξατε, κροτήσατε.

7. Sch. Ar. Lysistr. 1293.

Ἀλαλαὶ⁷ ἰὴ παιήων. ἐπιφώνημα χοροῦ.

Ἀλάλημαι. τεθορύβημαι. πεπλάνημαι. καὶ ⁸ Ἀλαλύκτημαι, ὁμοίως.

Ἀλαλητόν.⁹ θόρυβον. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α ἐπιτατικοῦ.

Ἀλαλκεῖν. ἀποδιῶξαι, ἀποσοβῆσαι.

10. Antipatri Sidonii. Brunck. Anal. II. 24.

Τί¹⁰ φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν; ἡνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις.

11. Vid. Toup. in Suid. V. Λεύκων. Vol. I. p. 383.

Ἄλλα¹¹ μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος, ἄλλα δὲ Λεύκων φέρει.

Ἀλλ'¹² ἀντέπεσε¹³ τὴν ἐπ' ἄγκυραν θεός. ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα γενομένων. παρόσον οἱ ναῦται πολλάκις ἡγούμενοι ἄγκυραν βάλλειν, ἢ προσορμεῖσθαι, ἐς τοὐπίσω ἔπλευσαν.

nos vero hæc, ut boni ominis eas gratia vocemus Eumenides, [quæ ab aliis appellantur] Erinnyes.

Ἄλαγμα. Læta vociferatio. Propheta dicit: *Non erat apud nos multitudo lætum clamorem tollentium.*

Ἀλαζονεία. Arrogantia. Superbia. Polybius. *Plerisque enim inerat quædam infelix æmulatio, propter aliorum arrogantiam & importunitatem.* At apud Apoſtolum ἀλαζόνας intelligere oportet eos, qui, quæ non habent, jactant, quaſi ea haberent. Et Joſephus: *Tanquam præclaris facinoribus gloriabantur [iis, quæ fecerant.]*

Ἀλαζών. Impoſtor. Superbus. Mendax. [Dicitur autem ἀλαζὼν, παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν, quod ſignificat] vagam vitam agere. Et ἀλαζονοχ. ebrioſus & nugator. Vel ἀλαζὼν dictus, quaſi ἄλλως ζῶν, id eſt, temere vivens. Proprie autem ἀλαζόνας vocant mendaces, quia profitentur ſe dicturos de rebus, quas ignorant.

5 Schol. in Ar. Eq. 269

Ἀλαζών. Qui hinc & inde vagatur. Sic Alcæus. Plato vero Ἀλαζόσιν dixit, pro mendacibus. Vel Ἀλαζὼν dicitur ille, qui majora ſibi arrogat, & magnifice magis de ſe ſentit, quam par eſt. *Ille vero apud unumquemque accedentium gloriabatur, ex veriſimilibus [ea, quæ jactabat] confingens.*

Ἀλαλαγμός. Hymnus, qui ob partam victoriam canitur. Vel vox, quæ ab audacioribus contra timidiores editur. Ἀλαλαγμὸς igitur eſt vocis elatio. Et Ἀλαλάξατε, plaudite.

Ἀλαλαὶ ἰὴ Παιήων. Acclamatio Chori.

Ἀλάλημαι. Turbatus ſum. Vagor. Erro. Et Ἀλαλύκτημαι, idem.

Ἀλαλητόν. Tumultum. Per pleonaſmum τοῦ α intenſionis.

Ἀλαλκεῖν. Repellere. Propulſare.

Quid mortuos gemimus ob filios? quando propulſare
A filiis mortem ne Diis quidem licet.

Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκ. Alia quidem Leuconis aſinus, alia vero Leucon ipſe fert.

Ἀλλ' ἀντέπεσε τὴν ἐπ' ἄγκ. Sed reflavit huic anchoræ Deus. [Dicitur] de rebus, quæ præter ſpem accidunt. Nautæ enim exiſtimantes ſe anchoram jacturos, & ad portum appulſuros eſſe, ſæpe retro vela dare coguntur.

---

[1] Ὁ Προφήτης φησί] Locus Prophetæ nunc non ſuccurrit. Sed, ſi bene memini, legitur ibi ἀλαλάγμασιν: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[2] Τοῖς γὰρ πλείστοις ὑπ.] Hoc fragmentum legitur plenius infra v, Ζηλοτυπία.

[3] Παρὰ δὲ τῷ Ἀποστόλῳ, τοὺς ἐφ' οἷς οὐκ ἔχ.] Eadem habet Oecumenius in cap. 1. ad Rom. v. 30.

[4] Καὶ Ἰώσηπος. Ἦν γὰρ αὐτοῖς ἀλ.] Hæc negligenter admodum Suidas ex Joſepho excerpſit, apud quem lib. VII. *de Bello Jud.* pag. 685. A. ſic legitur: Ἦν γὰρ αὐτοῖς μετάνοια μὲν οὐδεμία τῶν κακῶν· ἀλαζονεία δ' ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς. Καιομένην γοῦν ἀφορῶντες τὴν πόλιν, ἱλαροῖς τοῖς προσώποις εὔθυμοι προσδέχεσθαι τὴν τελευτὴν ἔλεγον &c.

Josephi loc. est in Lib. VI. c. 7. non in Lib. VII.

[5] Ἢ ἀλαζὼν, ὁ μείζ.] Hæc deprompſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* p. 302. V. 269.

[6] Ὁ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν προσ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Εἰκότων.

V. 1293

[7] Ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων] Apud Ariſtoph. in *Lyſiſtr.* pag. 570. verba hæc, non Choro, ſed ipſi Lyſiſtratæ tribuuntur. Vide etiam Callimachum Hymno in Apollinem. *P.*

[8] Ἀλαλύκτημαι] Voce hac uſus eſt Homerus Il. K. v. 94. ubi brevis enarrator. Ἀλαλύκτημαι, τεθορύβημαι, ἠπόρημαι. Vide etiam Etymolog. M. h. v.

[9] Ἀλαλητόν. θόρυβον] Scholiaſta Homeri ad Il. Δ. v. 436. vocem hanc ſic exponit. Ἀλαλητός. Θόρυβος. Κατ' ἀντίφρασιν. ἢ κατ' ἄλφα ἐπιτατικόν.

[10] Τί φθιμένοις στοναχ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis Antipatri in Orpheum, quod exſtat Anthol. lib. III. pag. 388.

[11] Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος, ἄλλ.] Proverbium hoc Zenobius Centur. 1. Adag. 74. ſic exponit: Λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως (lege ἀσυμφώνους, ut apud Diogenianum & Mich. Apoſtolium) τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις, γεωργὸς μέλιτος, ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν, ἐκόμιζεν Ἀθήναζε. κριθὰς οὖν τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ὑπὲρ κριθῶν ὀλίγον εἰσπραχθησόμενος τέλος, [ἐκόμιζε.] Τοῦ δ' ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔμαθον, ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον. Eadem totidem pene verbis habet Diogenianus.

[12] Ἀντέπεσε] Probo conjecturam Schotti, qui hic legendum putat ἀντέπνευσε, i. e. reflavit. Vulgatam enim lectionem metrum verſus aſpernatur.

[13] Τὴν ἐπ' ἄγκ. θ.] Legerim cum Wolfio, τὴν δ' ἐπ' ἄγκυραν.

Ἀλλανὸ δῶρον. † Οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτως ἀτεράμων καὶ αρος τὴν ψυχήν, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσι λόγοις.

Ἀτεράμων. [1] λίαν σκληρός. μὴ τειρόμενος. ἀνέν- ς. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἑψόμενα τῶν ὀσπρείων ἀ- μονα λέγονται· οἷον οὐχ ἁπαλά.

Ἀτερμάτιστος. [2] ἀβέβαιος. ἀθεμελίωτος.

Ἄτερος. [3] ὁ ἕτερος. Καὶ τούτων ἄτερος τῶν ἀν- . † Ὁ δὲ [4] Ἰουλιανὸς τῶν πρέσβεων ἄτερος ἀπεῖ- ἅπασι μὴ διδόναι χρήματα τοῖς πολεμίοις.

Ἀτευκτῶ. γενικῇ. ἀποτυγχάνω.

Ἀτέχνοις. πανούργοις, ἢ ἀπείροις. καὶ [5] Ἀτέχνως, τόνως, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς. δὲ τοῦ περισπωμένου ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. η γάρ, ὁ δόλος. Δεῖται τοῦ Θεοῦ συμβουλὴν ἀ- ῶς ἱερὰν παρασχεῖν αὐτῇ, καὶ διδάξαι περὶ τῶν κτέων. Ἀτεχνῶς, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ῶς, χωρὶς πανουργίας, σαφῶς. ἢ βεβαίως, ἢ ἀ- λως, ἢ φανερῶς· οἱονεὶ ἀτενῶς, περισσοῦ ὄντος τοῦ χ. τὶ τοῦ τελείως, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ καθά- καὶ ἀντὶ τοῦ παντελῶς. οὕτω Πλάτων. Εὐδαιμονῶν νῶς τὴν Ἀριστοτέλους εὐδαιμονίαν. Καὶ αὖθις· [6] Οὐκ αλεχθείην τοῖς [7] ἄλλοις ἀτεχνῶς, οὐδ' ἂν ἀπαν- ἢ ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως. οἷον ἀ- ς. τέχνας γὰρ ἔλεγον τοὺς δόλους· [7] Ὅμηρος·

—Ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
Τεχνήεντες ἔχυντο.

Ἄττει. ὁρμᾷ. βαδίζει, ἐγγίζει. τὸ δὲ ἄττω, ἀπὸ ἀΐσσω, ἀΐττω, ἄττω.

Ἄτη. ἡ βλάβη. [8] Ὅμηρος·

Αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο.

τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς εἷλε τὴν Ἄτην, ἡ κατ' ἀνδρῶν α βαίνει. Ἄτη δὲ ὁ Διάβολος· ὁ ἀντικείμενος. οφοκλῆς·

Ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,
Μήτηρ [10] ὡς εἴ τις πίστις,
Μὴ τίκτειν σ' ἄτην ἄταις.

αὖθις [11] Σοφοκλῆς·

Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτείρω δέ νιν
Δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
Ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ.

Ἀττίλας. ὁ τῶν Σκυθῶν ἡγεμών.

bilis,] donum recuſavit. † *Nullus autem erat adeo durus & animo barbaro præditus, quin verbis ex ſacro illius ore fluentibus flecteretur & demulceretur.*

Ἀτεράμων. Valde durus. Qui domari & ſubigi non poteſt. Qui nullis precibus cedit. Proprie vero ita appellantur legumina, quæ non facile coquuntur, nec tenera ſunt.

Ἀτερμάτιστος. Incertus. Fundamento carens.

Ἄτερος. Idem quod ὁ ἕτερος. Alter. *Et horum virorum alter.* † *Julianus vero, Legatorum alter, omnibus interdixit, ne pecuniam hoſtibus darent.*

Ἀτευκτῶ. Spe fruſtror.

Ἀτέχνοις. Aſtutis. Callidis. Item, imperitis. Et ἀτέχνως, cum accentu gravi, ſignificat, abſque arte, imperite, negligenter. Ἀτεχνῶς vero, cum circumflexo, vere. Τέχνη enim dolum ſignificat. *Rogat Deum, ut conſilium vere pium & ſanctum ſibi det, doceatque quid ſit faciendum.* Ἀτεχνῶς, cum circumflexo, vere, ſimpliciter, abſque verſutia, perſpicue, firmiter, conſtanter, manifeſte. Dictum eſt autem quaſi ἀτενῶς, redundante litera χ. Vel ſignificat perfecte, vehementer, ſemel, omnino. Sic Plato. *Ariſtotelis beatitudine omnino fruens.* Et iterum: *Non colloquar omnino cum aliis, ne in occurſu quidem.* Vel ἀτεχνῶς, prorſus, omnino. Vel abſque dolo. Τέχνας enim dolos vocabant. Homerus: *Vincula vere doloſa eos circumdabant.*

Ἄττει. Ruit. Impetu fertur. Vadit. Accedit. Ἄττω vero formatum ab ἀΐσσω: [unde Attice] ἀΐττω, [& ſublato ι,] ἄττω.

Ἄτη. Damnum. Noxa. Homerus: *Confeſtim vero Aten ex capite ſuo nitidis capillis ornato detraxit.* Hunc enim ſenſum habent verba illla, εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς. Aten inquam, *quæ per virorum capita incedit.* Ἄτη vero eſt Diabolus, ſive, adverſarius. Sophocles: *Sed tamen, quia bene tibi cupio, ut mater quædam fidelis moneo, ne malum malis addas.* Et iterum Sophocles: *Ego quidem neminem novi. At, quamvis inimicum, miſeror ob malum fatum, quo conſtrictus tenetur.*

Ἀττίλας. Attila, Scytharum dux.

Ἀτεράμων. λίαν σκληρός. μὴ πειρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

Ἀτερμάτιστος.] Sic habent MSS. Pariſ. cujus loco in priori- dit. legitur ἀπερμάτιστος; quod manifeſte corruptum eſt. Sed ectionem Codicum MSS. probo, quoniam exiſtimo ſcriben- potius eſſe ἀνερμάτιστος, eamque vocem ſuo loco reddendam. ficat autem ἀνερμάτιστος *non ſaburratus*, & proprie de navibus r, ut ex vulgatis Lexicis conſtat. Eundem hoc loco ſenſum vox ἀβέβαιος, quoniam naves non ſaburratæ, & juſto pon- vacuæ, vago & incerto motu huc illuc feruntur. Ἀθεμελίωτος quoque voci ἀνερμάτιστος interpretationis loco optime jungi , quoniam θεμέλιος in veteribus Gloſſis *ſaburra* exponitur. ἀθεμελίωτος idem omnino ſignificat quod ἀνερμάτιστος, i. e. *aburratus.*

Ἄτερος. ὁ ἕτερος.] Vide Thomam Magiſtrum.

Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς τῶν πρέσβεων ἄτερος ἀπ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. II. *de Bello Perſ.* cap. VII. pag. 103.

[5] Καὶ ἀτέχνως, βαρυτόνως, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τέχνης] Huc ſpectant verba Ammonii: Ἀτέχνως καὶ ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ βαρύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἀδήλως (ſcribe ἀδόλως) καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς. Vide etiam Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Plutum* pag. 12. cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

[6] Οὐκ ἂν διαλεχθείην τοῖς ἄλλοις ἀτεχν.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Nubibus* pag. 151. (85. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ὅμηρος] Il. Θ. v. 297. Od.

[8] Ὅμηρος] Il. Θ. v. 126. T.

[9] Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 92.

[10] Μήτηρ ὡς εἴ τις πίστις] Lege, ut apud Sophoclem, μήτηρ ὡσεί τις πιστή.

[11] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 8. ut Portus obſervavit.

Ἀτημελία. ἡ καταφρόνησις. ἡ ἀμέλεια. [1] Ἀγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τείχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελίας ἐπεπτώκει, καὶ διελύετο ἡ τοῦ μεγίστου κτίσματος οἰκοδομία. καὶ Ἀτημελήτους. ἀπερινοήτους. λίαν ἠμελημένους.

Ἀτηρότατον.[2] Σφηξί.[3] Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρείας. καὶ Ἀτηρόν. Ἀριστοφάνης· [4] Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρὸν ἦν κακόν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. βλαβερόν.

Ἀτίζω. [5] εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑπερορῶ, γίνεται παρὰ τὸ τίω, τὸ τιμῶ, καὶ ἀτίζω, πλεονασμῷ τοῦ ζ. εἰ δὲ σημαίνει τὸ βλάπτω, παρὰ τὸ ἄτη, ἀτίζω.

Ἄττις [6] παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶται, ὡς πρόσπολος τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν. Ἄττιν, οὐχὶ Ἄττια. [7] Δημοσθένης· Καθάρχεις τοῖς Σάβοις· Ἄττις Ὕις, Ἄττις. Θεόπομπος Καπηλίσι· Κολάσομαί γε σὲ, καὶ τὸν σὸν Ἄττιν.

Ἀτίθασσον. ἀνήμερον.

Ἀττικάς. ἀντὶ τοῦ ὑστεριζούσας τοῦ καιροῦ. βραδυνούσας. [8] Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ὄψει σφόδρα αὐτὰς Ἀττικάς. οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

Ἀττική. ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος.

Ἀττικὴ πίστις. ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν. καὶ Ἀττικὸς μάρτυς.

Ἀττικισμός. ἡ πρὸς τοὺς Ἀττικοὺς οἰκειότης καὶ εὔνοια· ὡς Λακωνισμὸς, ἡ πρὸς τοὺς Λάκωνας. καὶ [9] Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας ἀντὶ τοῦ παλαιοῖς. [10] τὴν γὰρ κδ' στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι.

Ἀττικὸς, [11] Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μετὰ Ἀρσάκιον, τὸν ἀπὸ τοῦ Χρυσοστόμου ἐπισκοπεύσαντα, τὸ μὲν γένος ἦν ἐκ Σεβαστείας τῆς Ἀρμενίας· ἐκ νέου δὲ φιλοσοφεῖν ἐπαιδεύθη ὑπὸ μοναχοῦ τῆς [12] Μακεδονικῆς αἱρέσεως. οἱ δὲ τότε ἐν φιλοσοφίᾳ διαπρέποντες ἀνὰ τὴν Σεβάστειαν ἐκ τῆς Εὐσταθίου διατριβῆς ἦσαν· ὃν Ἐπίσκοπον καὶ ἡγεμόνα τῶν ἐνθάδε ἀρίστων μοναχῶν ἔγνωμεν. ἤδη δὲ εἰς ἄνδρας τελῶν πρὸς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν μετέθετο. Φύσει δὲ

Ἀτημελία. Contemptus. Negligentia
gathias: *Nam muri, qui vocabantur L*
multis in partibus præ vetuſtate & negl
corruerant, & maximi ædificii compages
ta erat. Et Ἀτημελήτους, quorum nulla h
tur cura, neglectos.

Ἀτηρότατον. Nocentiſſimum. [Ariſtophan
Veſpis: Sed ille ſenex damnoſum utique
lum erat. Plato in *Phaone* uſus eſt voce
τηρεία. Et Ἀτηρὸν, noxium. *Illi vero ri*
malum & pernitioſum ridebant.

Ἀτίζω. Si quidem ſignificat contemno,
ducitur a τίω, honoro, per pleonaſmum l
ræ ζ. Si vero lædo; ab ἄτη, malum, d
num.

Ἄττις. Attis apud Phryges maxime col
ut matris Deum famulus. [In accuſativo
citur] Ἄττιν, non Ἄττια. Demoſthenes:
mans Euoe Bacche, & Attis, Hyis, At
Theopompus in *Cauponatricibus*: *Pun*
te & tuum Attin.

Ἀτίθασσον, Non cicuratum.

Ἀττικάς. Atticas. Sic Ariſtophanes vo
fœminas ſerius venientes & cunctantes.
videbis eas omnino Atticas. Id eſt, ta
omnia molientes.

Ἀττική. Attica. Regio. Neptunus & M
nerva de Attica inter ſe contenderunt. V
in voce Γεραίτερος.

Ἀττικὴ πίστις. *Attica fides.* De iis, qui
dem inviolatam ſervant. Et, *Atticus teſ*

Ἀττικισμός. Studium & benevolentia erga A
ticos: ut Λακωνισμὸς, ſtudium, quo quis p
tibus Laconum favet. Et Ἀττικοῖς γράμμ
Demoſthenes in oratione contra Neæram
xit pro vetuſtis & antiquis literis. N
rationem XXIV literis ſcribendi ſero dem
apud Ionas inventam fuiſſe dicunt.

Ἀττικός. Atticus, Epiſcopus Conſtantin
politanus poſt Arſacium, qui poſt Chry
ſtomum Eccleſiæ præfuit. Hic patriam h
buit Sebaſtiam, urbem Armeniæ; & ab
eunte ætate in philoloſophia monaſtica in
tutus fuit a Monachis Macedonianis,
tunc temporis in hujus ſapientiæ ſtudio a
Sebaſtiam florebant, & ex ſchola Euſta
prodierant, quem Epiſcopum ſimul & p
ſtantiſſimum Monachorum patrem illic fu
novimus. Poſtea autem virilem ætatem

---

[1] Ἀγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τ.] Locum hunc interpolavit Suidas, qui apud Agathiam lib. v. pag. 157. ſic legitur: Εἴσω τῶν μακρῶν ὀνομαζομένων τειχῶν ῥᾳδίως παρῆλθον, καὶ τοῖς ἔνδον φρουρίοις ἐπέλαζον. πολλαχοῦ γὰρ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελείας ἐπεπτώκει τε καὶ διελέλυτο ἡ τοῦ ἐρύματος οἰκοδομία.

[2] Ἀτηρότατον. Σφηξί. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρ.] Totus hic locus confuſus eſt, quem ſic legendum & in ordinem redigendum puto: Ἀτηρότατον. Ἀριστοφάνης Σφηξί· Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρείας. Καὶ Ἀτηρὸν, βλαβερόν. Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum.

[3] Σφηξί] In prioribus Edit. male legitur Σφιγξὶ, cujus loco Σφηξὶ, etiam abſque auctoritate MSS. reponere non dubitavi, quoniam locus, quem Suidas hic adducit, exſtat apud Ariſtophanem *Veſpis* pag. 524.

[4] Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρὸν ἦν κακ.] Senarius hic apud Ariſtophanem loco laudato recte ſic legitur:
Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν.

[5] Ἀτίζω. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑπερορῶ, γίνεται παρὰ τὸ τ.] Eadem habet Etymologus.

[6] Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμ.] Ex Harpocratione.

[7] Δημοσθένης. Καθάρχεις τοῖς Σάβοις· Ἄττις, Ὕις, Ἄττις] Ad ſum Demoſthenem, apud quem in oratione *de Corona*, pag. locus hic aliter legitur.

[8] Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ὄψει σφ.] Apud Ariſtophanem *Lyſ* pag. 838. locus iſte rectius ſic legitur:
Ἀλλ' ὦ μάλ' ὄψει γε σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς.
Scholiaſta ineditus locum iſtum ſic enarrat: Ὡς τῶν Ἀθηναίων μελλόντων. Καὶ τὰς γυναῖκας γοῦν ὄψει Ἀττικὰς εἰκελοῦς οἷον μ σας ἐν τῷ πράγματι.

[9] Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας ἀντὶ τοῦ παλ.] Harpocratione. Cæterum de hoc argumento legenda ſunt, erudite contra Scaligerum diſputat Salmaſius ad *Inſcript. H Att.* pag. 30. & ſeqq. qui prolixe ibi docet, quare literæ an Ἀττικὰ γράμματα a Grammaticis appellentur.

[10] Τὴν γὰρ κδ' στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴω ρεθ.] Vide infra v. Σαμίων δῆμος.

[11] Ἀττικὸς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπ.——— ἔστι μ τ γενέσθαι φασίν] Hæc deſcripta ſunt ex Sozomeni *Hiſtor. Eccleſ* VIII. cap. XXVII. ut Pearſonius obſervavit.

[12] Τῆς Μακεδονικῆς αἱρέσεως] Apud Sozomenum rectius l τῆς Μακεδονίου αἱρέσεως

‡

Ἀλλαντοπώλης. ὁ εἴδη ἐντέρων πωλῶν. ἐντεροπώλης. ἀλλᾶς γὰρ τὸ ἔντερον, ἀλλᾶντος. [1] Ἀντὶ τροπαίου ἔστησαν [2] τῷ στρατηγῷ σημεῖον· ἀλλᾶντάς τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες, τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον. [3] Ἀριστοφάνης·

Acharn. 146.

Ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων.

Ἀπατούρια δὲ, ἑορτὴ δημοτελὴς ἀγομένη παρ' Ἀθηναίοις.

Ἀλλὰ νῦν. [4] Ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν· ἀντὶ τοῦ, διὰ τάχους. ἡ Τραγῳδία φησί.

Electr. 411.

Ἀλλαξάμενος. [5] Ἀππιανός. Ὅτι πατρίδα καὶ γένος ἀλλαξάμενος ἥκοι, [6] τὸ μηδὲν ἡγησάμενος, ἢ τὰ τῶν Οὐολούσκων ἀντὶ τῆς πατρίδος αἱρήσεσθαι βουληθείς.

Appian. p. 31. Fragm. IV Leigh.

Ἀλλαξάμενος. προτιμήσας. [7] Ὑπὲρ τοῦ κέρδους ὁ κακοδαίμων τὴν πήρωσιν ἀλλαξάμενος· καὶ τὸ παράδειγμα καὶ παίδευμα πᾶσιν, ὥστε μὴ τολμᾷν μηδὲ κερδαίνειν παραπλήσια.

Ἀλαός. ὁ τυφλός. κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὅ ἐστι, βλέπειν. καὶ Ἀλαοσκοπιήν. Ὅμηρος. [8] Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε. παροιμιακῶς. ἀντὶ τοῦ, οὐ τυφλῶς ἐσκοπίαζεν.

ὄν ὄμμα. Phoen. 12.

Ἀλαοτόκος. ὁ τυφλὰ γεννῶν.

Ἀλλ' [9] ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη. Τὴν παροιμίαν ἐπαινῶ τὴν παλαιάν. Ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί που χρὴ μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν. ἡ δὲ παροιμία· Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος εὕδει· φυλάσσεο.

Thesm. 534.

Ἀλαπάξαι. πορθῆσαι. κενῶσαι. ὁμαλίσαι. Ἀπὸ μεταφορᾶς λαπάθου βοτάνης, κενωτικῆς γαστρός.

Ἀλλαρίοις. [10] σιτηρεσίοις. Ὁ δὲ Μακεδόνιος συνέταξεν ἐκκλησιαστικοῖς ἀλλαρίοις ἐπιτρέφεσθαι.

Ἀλλᾶς, ἀλλᾶντος. εἶδος ἐντέρου κατεσκευασμένου. καὶ ἀλλαντοπώλης, ὁ ταῦτα πωλῶν.

Ἅλας ἄγων καθεύδεις. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων, καὶ ῥᾳστωνευομένων. Ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, τὴν ἀντλίαν [11] ἐπαναβῆναι, καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία. ἁλῶν δὲ φόρτος, ὅθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη.

Ἅλας θυμίτας. ἐκ θύμων κατασκευασθέντας. καὶ ἑτέρα παροιμία· Ἅλασιν ὕει. ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας.

Ἄλαστε. [12] ἀνεπίληστε. τέκνον ἐμὸν ἄλαστε.

Ἀλλαντοπώλης. Qui inteſtina vendit. Farciminum venditor. Ἀλλᾶς enim inteſtinum, [vel farcimen,] ſignificat. *Pro tropæo Imperatoris vexillum ſtatuerunt, & ſuſpenſis ex eo farciminibus, hoſtibus cum riſu inſultarunt.* Ariſtophanes:

Procopius. Bell. Perſ. II. 18. p. 131. A.

Cupiebat edere farcimina Apaturiorum.

3. Citatur hic versus Ariſt. Acharn. infr. Voc. Ἀπατούρια.

Ἀπατούρια autem publicum erat feſtum, quod apud Athenienſes celebrabatur.

Ἀλλὰ νῦν. *O Dii patrii nobis adeſte nunc ſaltem.* [Hic ἀλλὰ νῦν,] pro celeriter, Tragicus dixit.

Brunck. melius ξυγγένεσθε.

Ἀλλαξάμενος. [Qui mutavit]. *Illum patria & genere ſuo abdicato veniſſe, nihili ea faciens, quod Volſcorum potius, quam patriæ ſuæ, partes ſequi animum induxiſſet.*

Ἀλλαξάμενος. Qui rem aliquam alteri anteponit. *Infelix ille mutilatione corporis lucrum redemit, omnibuſque exemplo & documento fuit, ne quis talia faceret, & ſimilibus lucris ſtuderet.*

Ἀλαός. Cæcus. Significat enim privationem τοῦ λάειν, i. e. videndi. Et Ἀλαοσκοπιήν. Homerus: *Neque in vanum excubias egit.* Proverbialiter autem [hoc dictum eſt,] pro, non cæcis oculis ſpeculatus eſt.

Eustath. I. 747. Conf. Schol. Venet. in Iliad K. 515. — Hesiod. Theog. 466. οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν.

Ἀλαοτόκος. Qui cæcos fœtus gignit.

Conf. Æsop. Fabul. LXIX.

Ἀλλ' ἅπαν γέν. *At quidvis fieri jam poſſe credam. Proverbium vero illud antiquum laudo: ſub lapide quovis ne nos orator mordeat cavere oportet.* Proverbium autem eſt: Sub omni lapide dormit ſcorpius: [quare] cave.

Ἀλαπάξαι. Vaſtare. Exinanire. Solo æquare. Per tranſlationem ab herba lapatho, quæ vim habet evacuandæ alvi.

Ἀλλαρίοις. Stipendiis. *Macedonius vero conſtituit, ut Eccleſiaſticis ſtipendiis alerentur.*

Incertus. Dufresn. Glossar. in Voc.

Ἀλλᾶς. ᾶντος. [Farcimen]. Genus inteſtini, certo modo præparati. Et ἀλλαντοπώλης, qui ea vendit.

Ἅλας ἄγων καθ. Salem vehens dormis. Proverbium, [quod dicitur] de illis, qui in magno periculo dormiunt, & negligentiæ indulgent. Cum enim mercator quidam ſale navem oneraſſet, accidit, ut ſentina aſcenderet, & ſalem liquefaceret. Unde [ortum eſt] proverbium: Salis onus, unde venit, eo rediit.

Ἅλας θυμίτας. Salem ex thymo confectum. Et aliud proverbium: Sale pluit; quod de magna annonæ abundantia dicitur.

Ar. Acharn. 1098. Conf. Schol. in V. 772.

Ἄλαστε. Non obliviſcende. *Fili mi nunquam obliviſcende.*

---

annotat Wetsteny ad Vol. I. p. 667.

[1] Ἀντὶ τροπαίου ἔστησαν τῷ στ.] Hoc fragmentum excerpſit Suidas ex Procop. de Bello Perſ. lib. II. cap. XVIII.

[2] Τῷ στρατηγῷ] Legendum eſt τοῦ στρατηγοῦ, ut ex laudato loco Procopii patet.

[3] Ἀριστοφάνης] In *Acharnenſ.* pag. 267. 14. P. V. 146.

[4] Ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγ.] Ex Sophocl. *Electra*, p. 100. P. V. 411.

[5] Ἀππιανός. Ὅτι πατρίδα καὶ γ.] Fragmentum hoc, quod in libris Appiani hodie ſuperſtitibus non exſtat, de Marcio Coriolano, qui Roma pulſus ad Volſcos exulatum abiit, intelligendum eſſe haud obſcurum eſt.

[6] Τὸ μηδὲν ἡγησάμενος, ἢ τὰ τῶν Οὐολ.] Puto legendum, ταῦτα μηδὲν ἡγησ. καὶ τὰ τ. &c.

[7] Ὑπὲρ τοῦ κέρδους ὁ κακ.] Hoc fragmentum puto depromptum eſſe ex libro Æliani περὶ Προνοίας.

[8] Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε] Ex Homero Il. K. v. 515. ubi Scholiaſta: Ἀλαοσκοπιήν. ματαίαν σκοπόν. ὅ ἐστιν, οὐκ ἔλαθεν αὐτόν.

[9] Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη] Ex Ariſtoph. Theſmophor. pag. 524. ubi verſus hi ſic diſtinguuntur: V. 534.

Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη.
Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
Τὴν παλαιάν.
Ὑπὸ λίθῳ γὰρ παντί που
Χρὴ μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν. P.

[10] Ἀλλαρίοις] Pro, σαλλαρίοις, i. e. ſalariis.

[11] Ἐπαναβῆναι Lege, ἐπαναβῆναι συνέβη, ut apud Zenobium & Diogenianum.

[12] Ἄλαστ. ἀνεπ.] Vide Homer. Il. X. v. 261. & ibi Schol. — In Schol. Venet. Ἄλαστον φησι, Ἀλα-τὸν ἀνεπίληστα κακὰ δεδορκότα. [leg. δεδρακότα.]

Ἀλαστήσειεν.[1] ἀνεπιλήστως δεινοπαθήσειεν.

2. Arist. Acharn. 732

Ἀλλ'[2] ἔστιν ἡμῖν Μεγαρική τις μηχανή. ἀντὶ τοῦ πονηρά, καὶ πανοῦργος μηχανή. διεβάλλοντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Μεγαρεῖς, ἄλλα μὲν λέγοντες, ἄλλα δὲ ποιοῦντες.

4. Polybius. V. p. 77 · et in fr. III. p. 39.
V. Παραστατικῶς.

Conf. Plutarch. Quæst. Græc. VII. 189.

Ἀλάστωρ.[3] πικρὸς ϗ φονικὸς δαίμων, τιμωρῶν, ϗ ἀνεπίληστα ἔργα ποιῶν. [4] Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς, καὶ παραστατικῶς, ἀλάστορας ἀποκαλῶν, ϗ παλαμναίους διὰ τῆς ἐπιστολῆς, εἰ οὕτως αἰσχρῶς προήσονται τοὺς τόπους, μηδὲν παθόντες, ἢ ἰδόντες κακόν. Ἢ ἀλάστωρ, ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μή ἐστιν ἐπιλαθέσθαι.

Ἀλᾶται. πλανᾶται. ῥέμβεται.

5. Soph. Trach. 467.

Ἀλλὰ[5] ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω, κακὸν πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δέ μ' ἀψευδεῖν αἰεί.

Ἀλλαχῇ. ἀλλαχοῦ.

‡ Sic Lexic. SanGerm. Brunck. Sophoc. Lexic.

‡ Ἀλλάχθητε. ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς.

Ἀλλὰ χρή. ἔστω. τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν· οἷον, καὶ μάλα.

Ἀλλαχῇ, καὶ ἀλλαχόσε. τὸ εἰς ἄλλον τόπον. ἀλλαχοῦ δὲ, ϗ ἀλλαχόθι, τὸ ἐν τόπῳ.

Ἄλβα.[6] οἱ μάργαροι.

Forſ. Ἰταλῶν. Albanum vinum celebratur Dion. Hal. I. p. 167. L. I. 66. Strabo Vol. I. 357. Lib. V. Dioscorid. p. 325. V. 10. Steph. Byz. V. Ἄλβα. Athen. I. p. 26. D.

Ἀλβανοί. ὄνομα ἔθνους Γαλατῶν. τούτων φασὶ τὴν γῆν εὐδαίμονα, καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθήν, οἶνον ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Ἄλβιος. ὄνομα κύριον. [7] Ἄλβιος ἐς τὴν ἱππάδα τελῶν, τοῦ Ἀντωνίου θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων ἅμα [8] φάτνην.

Ἄλγεα. κακά. λυπηρά.

‡ Hesiod. Theog. 214. 226.

‡ Ἀλγεινόεις. ὁ λυπηρός. ϗ Ἀλγεινός.

Ἀλγεῖν τοῦ πονεῖν διαφέρει. ἀλγεῖν μὲν, κατὰ σάρκα τὸ πάσχειν· πονεῖν δὲ, τὸ ἐνεργεῖν.

Ἀλγηδόνες. λῦπαι.

Ἀλγηρά.[9] τὰ λυπηρά.

10. Ar. Thesm. 153.

Ἄλγησις. ἡ λύπη. ϗ ἄλγος. [10] Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου τὸν ψόγον ἤκουσα· τὴν δὲ ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐλυπήθην.

Γ. Ruhnken. Ep. Cr. II. Ed. pr. p. 16. Ed. sec. p. 135. ubi notatur Toup. Cur. Noviſſ. in ſ. hunc loc. retuliſſe ad Ar. Veſp. 1112. quem ipſe ex Suid. V. Μαλακιόταλον corrigendum putabat.
Toup. Vol. III. p. 20.

Γ. Ἀλγίστατον. Τοῦτο [11] δ' ἐς ἀλγίστατον ἡμῖν.

Ἀλαστήσειεν. Indigna & nunquam obliviſcenda mala ſe paſſum eſſe conqueratur.

Ἀλλ' ἔστιν ἡμ. *Sed eſt nobis Megarica quædam machina.* Id eſt, mala & callida machina. Megarenſes enim ob improbitatem male audiebant, quod aliud dicerent, aliud vero facerent.

Ἀλάστωρ. Acerbus & ſanguinarius Dæmon, & ultor, & qui facinora nunquam obliviſcenda facit. *Ille autem acerbe & indignabunde ſcripſit, ſceleratos eos & nefarios in epiſtola vocans, ſi tam turpiter loca prodituri eſſent, nullum malum paſſi vel experti.* Vel Ἀλάστωρ dicitur ille, qui ea facinora eſt auſus, quorum non poſſumus obliviſci.

Ἀλᾶται. Vagatur. Errat.

Ἀλλὰ ταῦτα. *Sed hæc quidem ex animi ſententia ſuccedant. Tibi autem dico, ut erga alium quidem fraudibus & technis tuis utaris, mihi autem ſemper verum dicas.*

Ἀλλαχῇ. Alibi.

Ἀλλάχθητε. Reconciliemini. Sophocles.

Ἀλλὰ χρή. Eſto. Habet ſignificationem aſſentiendi: uti etiam ϗ μάλα.

Ἀλλαχῇ, & ἀλλαχόσε. Ad alium locum. Ἀλλαχοῦ vero & ἀλλαχόθι, in loco.

Ἄλβα. Margaritæ.

Ἀλβανοί. Albani. Nomen gentis Gallorum. Horum agrum aiunt eſſe uberrimum, & aptum ad fruges ferendas, vinoque multo & ſuavi abundantem.

Ἄλβιος. Albius. Nomen proprium. *Albius, equeſtris ordinis vir, Antonii præſepe colens, eique abblandiens.*

Ἄλγεα. Mala. Res moleſtæ.

Ἀλγεινόεις. Moleſtus. Et ἀλγεινός, idem.

Ἀλγεῖν differt a πονεῖν. Nam ἀλγεῖν ſignificat, in corpore [malum aliquod] pati. Πονεῖν vero, opus aliquod facere.

Ἀλγηδόνες. Dolores.

Ἀλγηρά. Moleſta.

Ἄλγησις. Idem eſt ac ἄλγος, & λύπη. Dolor. Ariſtophanes *Theſmophor. O ſenex, ſenex, invidiæ quidem vituperationem audivi: nullo vero dolore animum meum hoc affecit.* [Nam ἀλγ. οὐ παρεσχ. hic poſitum eſt] pro ἐλυπήθην.

Ἀλγίστατον. *Hoc autem nobis maximum dolorem attulit.*

---

[1] Ἀλαστήσειεν. ἀνεπ.] Schol. Homer. ad v. 163. Il. Μ. vocem ἀλαστήσας exponit δεινοπαθήσας.

[2] Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν Μεγ.] Ex Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 406. F. ad quem locum vide Scholia Græca, ex quibus Suidas ſua deſcripſit.

[3] Ἀλάστωρ] Grammatici vocem hanc varie explicant. Erotianus: Ἀλάστορες. Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ φονεῖς φησιν· ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης, λέγοντος, ἴσως ἀλάστορας οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν. Ἔνιοι δὲ, τοὺς ἀνόσιόν τι καὶ μιαρὸν ἐργασαμένους, κἂν μὴ ὦσι φονεῖς, οἷον ἄλιστά τινα καθ' ὁδοὺς διαπραττόμενοι, παρὰ τὸ ἀλιτεῖν ϗ αὐτοὶ, ὅπερ ἐστὶν ἁμαρτεῖν. Galenus in Exegeſi Gloſſarum Hippocratis: Ἀλάστορες. αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι, οἱ τὰ ἄληστα ἐργασάμενοι· παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ἐστιν ἀλαστῆσαι ἢ στενάξαι. Καὶ οἱ τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες. Vide præterea Etymologum & Harpocrationem: item Valeſium ad Harpocrat. qui non pauca de ea voce collegit.

[4] Ὁ δὲ ἔγραφε πικρῶς καὶ παραστατικῶς] Fragmentum hoc Polybio tribuit Caſaubonus: cujus conjecturam non parum juvat vox παραστατικῶς, qua Polybius non raro, & forte ſolus, uſus eſt.

[5] Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥ.] Ex Sophocl. *Trachin.* pag. 347. ubi verſus hi ſic diſtinguuntur:

——— Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Ῥείτω κατ' οὖρον. Σοὶ δ' ἐγὼ φράζω, κακὸν
Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν ἀεί. P.

[6] Ἄλβα. οἱ μάργαροι] Hoc ſenſu vox *alba* accipitur apud Lampridium in Heliogabalo, cap. XXI. *Fabam cum electris, & orizam cum albis exhibens.* Ubi *alba* ſunt margaritæ. Vide ad eum locum par incomparabile interpretum, Caſaubonum & Salmaſium, qui plura auctorum loca adducunt, in quibus vocabulum iſtud margaritam ſignificat.

[7] Ἄλβιος εἰς τὴν ἱππ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ὑπαικάλλων, & v. Φάτνη. Vide etiam v. Βομβοῦσι, ubi Albii hujus itidem fit mentio.

[8] Φάτνην] Proprie, præſepe. Hic vero ita vocatur menſa Antonii, quod ex ea paraſitus Albius paſceretur. Eadem metaphora uſus eſt Horatius lib. 1. Ep. XV.

Scurra vagus, non qui certum præſepe teneret.

[9] Ἀλγηρά. τὰ λυπ.] Sic ex MSS. locum hunc emendavi. In prioribus enim Edit. contra ſeriem literarum legitur ἀλγεινά.

[10] Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφορ.] Pag. 515. ubi locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον
Ἤκουσα· τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην. P.

[11] Τοῦτο δ' ἐς ἀλγίστατον.] Lege, τοῦτο δ' ἦν ἀλγίστατον.

Ἀλδῆσ-

7. Albia Gens Conſularis, cui cognomen, Carrinas. Conferendus Appianus B. Civ.

περιηγ.

Ἀλδῆσκος. ὄνομα πόλεως καὶ ποταμοῦ.

Ἀλδίσκω. τὸ αὐξάνω.

Ἀλαιεύς. ὄνομα [1] δήμου.

Ἀλαινής. ὁ μαινόμενος.

Ἀλέα. θέρμη, ἔλλαμψις. Πυρὰ δὲ ἀνεκαίετο, ὡς ἅμα μὲν φῶς, ἅμα δὲ ἀλέα παριοῦσιν ἦν. κρύος γὰρ ἦν.

Ἀλεάζειν. ἐκκλίνειν.

Ἀλέα. πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται, [2] Ἀλεεῖς.

Ἀλέγοις. [3] ἀρήγοις. βοηθείης. [4] Ἀλέγοις δ' ἀνέρι καὶ [5] πενίην.

Ἀλέγω. σημαίνει καὶ τὸ φροντίζω. [6] Ὅμηρος. Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλῃ.

Ἀλεαίνοιμι. θερμαινοίμην.

Ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι τοῦτ' ἠμπισχόμην. (C) Ἀριστοφάνης. [7] Ἀλεαίνειν, ἀπὸ τοῦ ἀολλίζεσθαι ἡμᾶς ἐν ταῖς ἡμέραις. καὶ ἐν Ἀθήναις Ἡλιαία δικαστήριον ἦν, ἀπὸ τῆς συναγωγῆς τῶν ἀνθρώπων. Οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν, καὶ διαχεῖν. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς γινομένης διαπνεύσεως ἐκ τοῦ στόματος πρὸς τοὺς δακτύλους· ὃ λέγεται αὔειν καὶ ἄζειν, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς, τῆς ἐκ τοῦ στόματος.

Ἀλεαίνωσιν. ἀντὶ τοῦ, θερμαίνοιντο. Πῦρ ἀνέκαυσαν, ὅπως αὐτοί τε ἀλεαίνωσι, καὶ τοῖς Ῥωμαίοις κατὰ χώραν μένειν δόξαν παράσχωσιν.

Ἀλεεινός. θερινός. θερμός. [8] Ξενοφῶν. Χιόνος γὰρ πεπτωκυίας, ὄκνος ἦν πολὺς ἀνίστασθαι. κατακειμένων δὲ ἀλεεινὸς ἦν ὁ χειμὼν, ὅτῳ μὴ παραρρυείη ἡ χιών.

oseph.
ad.
IX. Vol.
150.

Ἀλεείνω. ἐκκλίνω.

Ἀλεκινός. [9] ὁ δυνατός. ὁ καὶ ἄλκιμος.

Ἀλεκτορίδες. αἱ θήλειαι ὄρνεις. Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὲ αὐτὰς ἀπέκτειναν, τοῦ μὴ κελαδούσας, καὶ ᾀδούσας ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς, μηνῦσαι τὸν μοιχόν. καὶ Ἀλεκτορίδης, ὁ τοῦ ἀλέκτορος. Ὅτι Περσικὸς ὄρνις ὁ ἀλέκτωρ λέγεται διὰ τὴν λοφίαν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Περσικὸς ὄρνις.

Ἀλέκτωρ [10] πίνει, καὶ οὐκ οὐρεῖ. Μυξὸς οὐ πίνει, καὶ οὐρεῖ. λέγεται ἡ ἐπῳδὴ αὕτη εἰς δυσουρίαν ὄνου.

Ἄλεκτρα, καὶ ἄνυμφα. ἀντὶ τοῦ, παράνομα, καὶ οὐ νενομισμένα, διὰ τὴν μοιχείαν. τουτέστι δύσλεκτρα, καὶ

Ἀλδῆσκος. Urbis & fluvii nomen.

Ἀλδίσκω. Augeo.

Ἀλαιεύς. Nomen populi.

Ἀλαινής. Qui furit. Inſanus.

Ἀλέα. Calor. Splendor. *Rogus autem accenſus & lumen ſimul, & calorem, prætereuntibus præbebat. Erat enim frigus.*

Ἀλεάζειν. Vitare.

Ἀλέα. Urbs Theſſalica. Cives vero ejus, Aleenſes [vocantur].

Ἀλέγοις. Opituleris. Opem feras. *Propulſes vero etiam a viro paupertatem.*

Diodori Sardiani. Brunck. Anal. II. 185.

Ἀλέγω. Significat curo. Homerus. *Non curo magis, quam ſi fœmina me percutiat.*

Ἀλεαίνοιμι. Calefiam. *Deinde, ut calefiam, hanc [veſtem] indui.* Ariſtophanes. Ἀλεαίνειν autem [dictum eſt inde] quod interdiu congregemur. Et Athenis erat Tribunal, quod a congregatione hominum Ἡλιαία vocabatur. Alii vero ab ἀλεαίνειν, i. e. calefacere, & [æſtu corpus] reſolvere. Quidam vero ab halitu oris, quo digitos afflamus; quod αὔειν & ἄζειν vocatur, per imitationem ſoni, qui ore redditur.

(C) Aristoph. Eccles. 536.

Ἀλεαίνωσιν. Calefiant. *Ignem accenderunt, ut & ipſi calefierent, & Romanis opinionem præberent, ſe in loco [illo] manſuros.*

Ἀλεεινός. Æſtivus. Calidus. Xenophon. *Cum enim nix cecidiſſet, valde erant ad ſurgendum pigri: jacentibus vero hyems erat tepida, quibus quidem nix non defluxerat.*

Xenoph. K.A. 300.
Locum Suidæ prætermisit Hutch.
at non W. in Not. Porsoni, ii. 286.

Ἀλεείνω. Vito. Declino.

Ἀλεκινός. Potens. Fortis.

Ἀλεκτορίδες. Gallinæ. *Quinetiam ipſas gallinas interfecerunt, ne ſtrepitum edentes, & canentes ſuper ova, adulterum proderent.* Et Ἀλεκτορίδης, pullus gallinaceus. Gallus propter criſtam avis Perſica vocatur. Quære in v. Περσικὸς ὄρνις.

Ἀλέκτωρ πίν. Gallus bibit, & non mingit: Myxus non bibit, & mingit. Dicitur hæc epoda in difficultatem mingendi, qua aſinus laborat.

Ἄλεκτρα, καὶ ἄνυμφα. Injuſta, moribuſque & legibus contraria, propter adulterium. Vel, infauſta & conjugi infelicia [connubia.] So-

Sophocl. Electr. 492

---

[1] Δήμου] Imo potius δημότου. Nomen enim populi, ſive δήμου, erat Ἀλαί. Vide Meurſium de *Populis Atticis*, v. Ἀλαί.

[2] Οἱ δὲ πολῖται, Ἀλεεῖς] Aliter Stephanus, quem vide.

[3] Ἀλέγοις] Mallem potius ἀλέκοις.

[4] Ἀλέγοις δ' ἀνέρι καὶ πεν.] Eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum exhibuimus ſupra v. Ἀήτης.

[5] Πενίην] Sic ex Anthologia inedita reſcribendum putavi. In prioribus enim Edit. invito ſenſu legitur πενίη.

[6] Ὅμηρος] Il. Λ. v. 389.

[7] Ἀλεαίνειν, ἀπὸ τοῦ ἀολλίζ. ἡμᾶς ἐν ταῖς ἡμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt prorſus ἀπροσδιόνυσα, nec ad hunc locum pertinent, ſed ad vocem Ἥλιος, ubi eadem repetuntur.

[8] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri*, lib. iv. pag. 328. A. ut Pearſonius bene obſervavit. Ibi autem quædam aliter leguntur, ut ex ipſis verbis Xenophontis, quæ hic adducam, patebit. Νυκτερευόντων δ' αὐτῶν ἐνταῦθα ἐπιπίπτει χιὼν ἄπλετος, ὥστε ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακειμένους. καὶ τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν ἡ χιών, καὶ πολὺς ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι. κατακειμένων δὲ ΕΛΕΕΙΝΟΝ ἦν χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραρρυείη. Hic præcipue notandum eſt, pro ἀλεεινὸν, cujus gratia locum hunc adduxit Suidas, apud Xenophontem legi ἐλεεινόν: quod arguit, Grammaticum noſtrum valde oſcitanter locum hunc ex Xenophonte excerpſiſſe. Poteſt tamen ad excuſandum Suidam dici, in codice Xenophontis, quo ipſe uſus fuit, ſcriptum fuiſſe ἀλεεινὸς, ejuſque fidem in loco hoc excerpendo eum ſecutum.

[9] Ἀλεκινός] Non puto vocem hanc ἀδοκιμάστως civitate Græca donandam eſſe, quoniam adulterina & ex voce ἄλκιμος corrupta mihi videtur.

[10] Ἀλέκτωρ πίνει, καὶ οὐκ.] Vide infra v. Μύξος.

χg.

κακόνυμφα. [1] Σοφοκλῆς. Ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβη μιαιφόνων γάμων ἀμιλλήματα.

De Gallis Tanagraeis conf. Bochart. Vol. I. 435. Vol. III. 110

Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον. ᾄδονται δὲ εὐγενεῖς οὗτοι. Ἀφίησι τῷ Ἀσκληπιῷ ἀνάθημά τε καὶ ἄθυρμα εἶναι, οἱονεὶ θεράποντα καὶ οἰκέτην περιπολοῦντα τῷ νεῷ τὸν ὄρνιν, ὁ Ἀσπένδιος ἐκεῖνος. καὶ παροιμία·

2 Ar. Vesp. 790

Ἀλεκτρυόνος [2] μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν.
Ταχὺ γὰρ [3] κατεψεῖς τ' ἀργύριον.

(a) Ar. Av. 1365

καὶ Ἀλεκτρυόνος πλῆκτρον. Ζήτει ἐν τῷ, Αἶγε πλῆκτρον. (a

4. Ar. Lysistr. 105

Ἀλλ' [4] ἐμός γ' οὐκ ἂν ἐκτὸς ἔλθοι πόκα πορπισάμενος. ὁ ἐμός, φησιν, ἀνήρ, οἷον περονησάμενος. ἀντὶ τοῦ, [5] ἀποβαλὼν τὴν ἀσπίδα. ἅμα τῷ παρεῖναι ἄπεισιν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ οὐκ ἂν ἀπέλθοι τῆς μάχης.

Ἀλεξάνδρεια. ὄνομα πόλεως. καὶ ὁ πολίτης, Ἀλεξανδρεύς. καὶ Ἀλεξάνδρειος.

Ἀλεξανδρέων φονοκτονία. ζήτει ἐν τῷ Ἀντωνῖνος.

+ apud Zonaram εἴκοσι.

Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας Μακεδόνων ἀπὸ ἐνιαυτῶν ιη´,+ τελευτήσας δὲ ἐτῶν λγ´. [6] Οὗτος ἦν τό, τε σῶμα κάλλιστος, καὶ φιλοπονώτατος, καὶ ὀξύτατος τὴν γνώμην, καὶ ἀνδρειότατος, καὶ φιλοτιμότατος, καὶ φιλοκινδυνότατος, καὶ τοῦ θείου ἐπιμελέστατος· ἡδονῶν τε, τῶν μὲν τοῦ σώματος, ἐγκρατέστατος, τῶν δὲ [7] τῆς γνώμης ἐπαινουμένων, ἀπλούστατος. ξυνιδεῖν δὲ τὸ δέον, ἔτι ἐν τῷ ἀφανεῖ ὄν, δεινότατος, καὶ ἐκ τῶν φαινομένων τὸ εἰκὸς ξυμβαλεῖν ἐπιτυχέστατος, καὶ τάξαι στρατιὰν δαημονέστατος,† καὶ πρὸς πᾶν καλὸν ἐπιτηδειότατος. πρὸς τούτοις ἦν ἐπιεικὴς καὶ θεοσεβής. Ὀργισθεὶς γάρ ποτε Θηβαίοις ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε τοὺς μὲν οἰκήτορας ἐξανδραποδίσασθαι, τὴν δὲ πόλιν εἰς ἔδαφος κατασκάψαι, τῆς γε πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείας οὐκ ὠλιγώρησε περὶ τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως· ἀλλὰ πλείστην ἐποιήσατο πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ δ' ἀκούσιον ἁμάρτημα γενέσθαι περὶ τὰ ἱερά, καὶ καθόλου τὰ τεμένη. Ὅτι τὸ μεγαλήγορον τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὐχ ὑπέρογκον μᾶλλόν ἦν, ἢ εὐθαρσὲς ἐν τοῖς κινδύνοις ἐφαίνετο. Ῥωξάνης δὲ ἠράσθη ὁ Ἀλέξανδρος, τῆς Ὀξυάρτου, τοῦ Βακτριανοῦ·† [8] ἣν δὴ καλλίστην τῶν Ἀσιανῶν γυναικῶν λέγουσιν ὀφθῆναι οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ στρατεύσαντες, μετά γε τὴν Δαρείου γυναῖκα. καὶ ταύτην ἰδόντα Ἀλέξανδρον, εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν αὐτῆς· ἐρασθέντα δὲ οὐκ ἐθελῆσαι ὑβρίσαι καθάπερ αἰχμάλωτον, ἀλλὰ γῆμαι οὐκ ἀπαξιῶσαι.

Conf. Zonaras. I. 185

phocles: *Infelix enim & conjugi infauſtum cruentarum nuptiarum certamen aggreſſa eſt.*

Ἀλεκτρυόνα. Gallum pugnacem Tanagræum. Hi enim ut generoſi celebrantur. *Aſpendius dimiſit Gallum, eumque tanquam donarium & ludicrum Æſculapio conſecravit, ut tanquam famulus & miniſter templum ejus obiret.* Et proverbium: *Galli gallinacei me dixit ventrem habere: celeriter enim concoques hoc argentum.* Et Galli gallinacei calcar. Quære in v. Αἶγε πλῆκτρον.

Ἀλλ' ἐμός. *At meus [maritus,] quam primum ex acie domum rediit, ſcuto ſe armans, illico ex conſpectu rurſus evaneſcit, alio abiens.* Πορπακισάμενος hic ſignificat, ſcutum tenens. Simul ac igitur adeſt, inquit, ad bellum rurſus proficiſcitur, nec unquam forte ex prœlio [ſalvus] domum redibit.

Ἀλεξάνδρεια. Alexandria. Nomen urbis. Ejus civis [vocatur] Ἀλεξανδρεύς. Et [poſſeſſivum inde formatur] Ἀλεξάνδρειος.

Ἀλεξανδρέων φονοκτονία. Alexandrinorum cædes. Quære in Ἀντωνῖνος.

Ἀλέξανδρος. Alexander, Philippi & Olympiadis filius, cum anno ætatis decimo octavo Macedoniæ regnum ſuſcepiſſet, obiit trigeſimo tertio. Hic & corpore pulcherrimus fuit, & laborioſiſſimus, & ingenio acutiſſimo, & fortiſſimus, & honoris cupidiſſimus, & audaciſſimus, & cultor Numinis ſtudioſiſſimus: circa voluptates quoque corporis moderatiſſimus; earum vero, quæ ad animum pertinent, laude inexplebilis. Summa quoque facultate præditus in rebus adhuc obſcuris pervidendi, quid facto opus eſſet, & mira ſagacitate ex veriſimilibus futura conjectans; & aciei inſtruendæ peritiſſimus, & ad omnia pulchra & honeſta aptiſſimus. Præterea, fuit humanus, & religioſus. Cum enim Thebanis aliquando tantopere iratus eſſet, ut & ipſos in ſervitutem redigeret, urbemque eorum ſolo æquaret; pietatem tamen erga Deos in urbis occupatione non neglexit: ſed ſumma diligentia cavit, ne milites vel imprudentes templa, &, in univerſum, lucos, violarent. Alexandri magniloquentia non tam ſuperbiæ cuidam, quam in periculis fiduciæ tribuenda videbatur. Alexander amavit Roxanen, Oxyartæ Bactriani filiam, quam Alexandri comites Aſianarum mulierum, poſt uxorem Darii, pulcherrimam ſibi viſam fuiſſe dixerunt. Hanc cum Alexander aſpexiſſet, ejuſque amore captus fuiſſet, noluiſſe tamen eam, ut captivam, ſtuprare ferunt, ſed uxorem ducere non dedignatum fuiſſe: quod Ale-

---

[1] Σοφοκλῆς] Apud Sophoclem in *Electra* pag. 104. locus hic ita diſtinguitur:

Ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
Μιαιφόνων γάμων ἁμιλ-
λήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις. P.

[2] Ἀλεκτρυόνος μ' ἔφ.] Ex Ariſtoph. in *Veſpis*, pag. 339. 14. 15. P.

[3] Καπψεῖς] Apud Ariſtoph. legitur καθεψεῖς. Eraſmus in *Adagiis* legit καταπέψει. P.

[4] Ἀλλ' ἐμός γ' οὐκ ἂν ἐκτ.] Hic locus eſt corruptiſſimus, qui apud Ariſtoph. in *Lyſiſtrata*, pag. 543. ſic legitur:

Ὁ δ' ἐμός γε κἂν ἐκ τῆς πυλᾶς ἔλσῃ πόκα,
Πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα. P. †

Senſum horum verborum in verſione expreſſi.

[5] Ἀποβαλών] Apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* recte legitur ἀπολαβών, uti etiam hic legendum eſt.

[6] Οὗτος ἦν τό, τε σῶμα κάλλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, uſque ad στρατιὰν δαημονέστατος, excerpta ſunt ex Arriano *de Expedit. Alex. M.* Lib. VII. p. 502. 503.

[7] Τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαινουμένων, ἀπλέστατος] Locus hic corruptus eſt, qui ex Arriano ſic emendari debet: τῶν δὲ τῆς γνώμης ἐπαίνου ἀπληστότατος. Hanç lectionem in verſione ſecutus ſum.

[8] Ἣν δὴ καλλίστην τῶν Ἀσιαν. γυν.] Hæc, & quæ ſequuntur, uſque ad verba illa, ὅσα σώφρονα ἔργα, leguntur apud Arrianum *de Expedit. Alex.* Lib. IV. pag. 284. 285.

καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἐπαινῶ μᾶλλον, ἢ μέμφομαι. Καί τοι τῆς Δαρείου γυναικὸς, ἣ καλλίστη δὴ ἐλέγετο τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν, ἢ οὐκ ἦλθεν εἰς ἐπιθυμίαν, ἢ καρτερὸς αὑτοῦ ἐγένετο, νέος τε ὢν, καὶ τὰ μάλιστα ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας, ὁπότε ὑβρίζουσιν ἄνθρωποι. ὁ δὲ κατηδέσθη τε καὶ ἐφείσατο, σωφροσύνῃ τε πολλῇ διαχρώμενος, καὶ δόξης ἅμα ἀγαθῆς οὐκ ἀτόπῳ ἐφέσει. Καί τοίνυν καὶ λόγος κατέχει, πρὸς Δαρεῖον τὸν εὐνοῦχον ἀποδράντα ἐλθεῖν τὸν φύλακα [1] αὐτῷ τῆς γυναικός. καὶ τοῦτον, ὡς εἶδεν ὁ Δαρεῖος, πρῶτα μὲν πυθέσθαι, εἰ ζῶσιν αὐτῷ οἱ παῖδες, καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ μήτηρ. ὡς δὲ ζώσας τε ἐπύθετο, καὶ βασίλισσαι ὅτι καλοῦνται, καὶ περὶ τῆς θεραπείας, καὶ ὡς σωφρονεῖ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· ἐπὶ τούτοις ἀνατεῖναι τὸν Δαρεῖον εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας, καὶ εὔξασθαι ὧδε· Ἀλλ᾽ ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, ὅτῳ ἐπιτέτραπται τὰ βασίλεια πράγματα νέμειν ἐν ἀνθρώποις, σὺ νῦν μάλιστα μὲν ἐμοὶ φύλαξον Περσῶν τε καὶ Μήδων τὴν ἀρχὴν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔδωκας· εἰ δὲ δὴ ἐγὼ οὐκ ἔτι σοι βασιλεὺς τῆς Ἀσίας, σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ, ὅτι μὴ Ἀλεξάνδρῳ, παραδοῦναι τὸ ἐμὸν κράτος. οὕτως οὐδὲ πρὸς τῶν πολεμίων ἄρα ἀμελεῖται ὅσα σώφρονα ἔργα. Οὕτω φησὶν Ἀρριανός. † Νέαρχος δέ φησιν, ὅτι χαλεποὶ αὐτῷ τῶν φίλων ἐγένοντο, ὅσοι ἐκόμιζον αὐτὸν ἀρρωστοῦντα, ὅτι αὐτὸς πρὸ τῆς στρατιᾶς κινδυνεύοι· οὐ γὰρ στρατηγοῦ ταῦτα, ἀλλὰ στρατιώτου εἶναι. καί μοι δοκεῖ ἄχθεσθαι Ἀλέξανδρος τοῖσδε τοῖς λόγοις, ὅτι ἀληθεῖς τε ὄντας ἐγίνωσκε, καὶ αὑτὸν ὑπαίτιον τῇ ἐπιτιμήσει. καὶ ὅμως ὑπὸ μένους τε τοῦ ἐν ταῖς μάχαις, καὶ τοῦ ἔρωτος τῆς δόξης, καθάπερ οἱ ἄλλης τινὸς ἡδονῆς ἡττώμενοι, οὐ καρτερὸς ἦν ἀπέχεσθαι τῶν κινδύνων. † Ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν θαυμαστὸν βίον ἐβίωσε. πίστιν δὲ, τοῖς εἰρημένοις ἐχέγγυον, ἡ τῶν ἀγώνων παρέχει πρᾶξις. οὐδὲ γάρ ἐστιν εὑρεῖν ἐν παντὶ τῷ τοῦ κόσμου κύκλῳ ἕνα ἄνδρα, τοσούτοις κατορθώμασι πλεονεκτοῦντα. τοῖς τε γὰρ ἀρίστοις συμφοιτήσας ἀνδράσιν, εἴς τε λόγους οὐ μείων τῶν εἰς ἄκρον ἐπαινουμένων εὑρέθη· πρός τε τὰ πολέμια διελθὼν, θαυμαστὰ μᾶλλον ἢ πειθοῦς ἄξια διεπράξατο. καὶ πρὸς Δαρεῖον τῶν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατακράτος νικᾷ. κἀκεῖνος αἰτεῖται εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν, καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. Ὁ αὐτὸς πάντα τὰ ἔθνη καταδουλωσάμενος, διεφθάρη τὸν νοῦν, καὶ πρὸς τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς διωλίσθησε, Περσικὴν στολὴν ἐνδυσάμενος, μυρίοις δὲ νέοις δορυφορούμενος, τριακοσίαις τε παλλακαῖς χρώμενος, ὡς τὴν Μακεδονικὴν πᾶσαν τῶν βασιλέων συνήθειαν ἐς Πέρσας μεταρρυθμίσαι, καὶ τῶν ἰδίων τινὰς διαβληθέντας ἀνελεῖν. Ὕστερον δὲ, εἰς Ἰνδίαν ἀφικόμενος, ὑπὸ Κανδάκης τῆς βασιλίσσης συνελήφθη ἐν ἰδιώτου σχήματι. καὶ εἶπεν αὐτῷ.

xandri factum laudo potius, quam reprehendo. Et Darii quidem uxoris, quæ formoſiſſima omnium Aſiæ mulierum habita eſt, vel amore captus non fuit, vel ab ea ſibi temperavit, quamvis & juvenis, & in ſummo felicitatis culmine conſtitutus, cum homines maxime inſoleſcere ſolent. Ille autem, verecundia animum ſubeunte, ei pepercit; magna profecto continentia uſus, & quodam gloriæ ſtudio non reprehendendo impulſus. Fama etiam tenet, eunuchum, Darii uxoris cuſtodem, fuga elapſum ad Darium veniſſe: quem ut viderit Darius, primum quæſiviſſe, an ſui liberi, uxor, & mater viverent. Ut autem audiverit vivere, & reginas vocari, & honorifice tractari, pudicitiamque uxoris ſalvam eſſe; cum manibus in cœlum ſublatis ſic precatum eſſe: O Rex Jupiter, cui Reges & regna curæ ſunt, tu mihi quidem Medorum & Perſarum imperium, quod dediſti, conſerva. Si vero me amplius Regem Aſiæ eſſe non vis, nemini alteri, niſi Alexandro, meum tradas imperium. Sic igitur moderatio etiam ab hoſtibus laudatur. Ita ſcribit Arrianus. Nearchus tradit, amicos, qui ægrotantem curabant, cum objurgaſſe, quod ipſe in prima acie vitam ſuam periculo exponeret: militis enim id eſſe munus, non imperatoris. Et Alexander quidem hæc verba moleſte tuliſſe mihi videtur. Nam & vera hæc eſſe agnoſcebat, & ſe merito ab amicis reprehendi. Veruntamen ob animi fortitudinem in præliis, & gloriæ cupiditatem, ut alii, qui voluptati alicui ſuccumbunt, imperare ſibi non potuit, quin periculis ſe committeret. † Alexander Macedo admirabilem egit vitam: quod abunde teſtantur res ejus bello geſtæ. Neque enim in toto terrarum orbe virum unum reperias, qui tot res tam præclare geſſerit. Nam ſive cum viris præſtantiſſimis verſaretur, eruditione non inferior deprehendebatur doctiſſimis: ſive ad bellica tranſiret, res majore admiratione, quam fide, dignas gerebat. Bello autem adverſus Darium, Perſarum Regem, ſuſcepto, penitus eum devicit. Et ille pacem ab ipſo petiit, & Roxanes filiæ nuptias ei obtulit. Idem, omnibus gentibus ſubactis, animum vitiis corrupit, & corporis voluptatibus ſe tradidit, Perſica ſtola indutus, & 10000. juvenum cuſtodia munitus, & trecentis pellicibus utens: ita ut omnes Regum Macedoniæ mores cum Perſicis commutaret, & nonnullos ſuorum, falſi criminis inſimulatos, e medio tolleret. Poſtea in Indiam profectus, a Candace Regina, privati hominis habitu, comprehenſus eſt; quæ ipſi dixit: Rex Alexander, Orbem occupaſti, &

De libro Nearchi, in quo Alexandri res narravit, vid. Nearch. Peripl. ex Arriano, p. 21. — Vol. I. Geogr. Minor.

---

[1] Αὐτῷ τῆς γυναικός] Lege αὐτοῦ τῆς γυναικὸς, ut apud Arrianum.

Glycas. Annal. II. 171. D.

αὐτῷ· Ἀλέξανδρε βασιλεῦ, τὸν κόσμον παρέλαβες, καὶ ὑπὸ γυναικὸς συνεσχέθης; καὶ εἰρήνην πρὸς αὐτὴν ἐποιήσατο, καὶ τὴν χώραν αὐτῆς ἀβλαβῆ διεφύλαξεν. Ὁ αὐτὸς ὀκτακοσίοις ἀνδράσιν ἐνέτυχεν ὑπὸ Περσῶν πάλαι ἐν Ἑλλάδι ληφθεῖσιν, ἠκρωτηριασμένοις τὰς χεῖρας. οὓς μεγάλαις δωρεαῖς ἐφιλοφρονήσατο, καὶ παρεμυθήσατο. Εἰς δὲ τὴν λίμνην, τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀφικόμενος, τὸ διάδημα ἀπέβαλεν, ὄμβρου καταρραγέντος, καὶ μόλις ἐπὶ τὴν γῆν διενήξατο. καὶ ὑπὸ Κασάνδρου τοῦ ἰδίου φάρμακον δεξάμενος, ἐσπαράχθη· καὶ οὕτως ἐπὶ τοσούτοις κατορθώμασι τὸν βίον μετήλλαξεν. [1] Ὅτι Ἀλέξανδρος φιλήκοος ἦν, εἴπερ τις ἄλλος, τῶν μουσικῶν. Τιμόθεος γὰρ ὁ αὐλητὴς ἔστη πρόσθεν αὐτοῦ· ὅν ποτε αὐλοῦντα λέγουσι τῆς Ἀθηνᾶς τὸν Ὄρθιον νόμον ἐπικαλούμενον, ἐς τοσόνδε ἐκπλῆξαι Ἀλέξανδρον τοῖς μέλεσιν, ὡς μεταξὺ ἀκούσαντα ἀναΐξαι ἐπὶ τὰ ὅπλα· τὸν δὲ φάναι, ὅτι τοιαῦτα χρὴ εἶναι τὰ βασιλικὰ αὐλήματα. Οὗτος τε δὴ ὁ Τιμόθεος ἀνεληλύθει πρὸς αὐτὸν, σπουδῇ μετάπεμπτος γενόμενος. [2] Ὅτι οὗτος ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, νικήσας ναυμαχίᾳ Λακεδαιμονίους, καὶ τειχίσας τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἑκατόμβην θύσας, πάντας εἱστίασεν Ἀθηναίους.

In Valesianis Excerpt. hujus exempli posterior pars priorem antecedit.

Ἀλέξανδρος, [3] ὁ Μαμμαίας, σὺν τῇ μητρὶ ἄρξας, ὑπ' ἐκείνῃ πάντα διῴκει· ἥτις πανταχόθεν ἐφρούρει τὴν ἀρχήν. δικάζειν τε οὖν αὐτὸν ἔπειθεν ἐπὶ πλεῖστον, ὡς ἂν τούτοις ἀσχολούμενος, μὴ ἔχοι καιρὸν ἐς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων. Ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον, καὶ ἥμερον, ἔς τε τὸ φιλάνθρωπον πάνυ ἐπιρρεπές. Ἐς τεσσαρεσκαιδέκατον οὖν ἔτος [4] ἄρξας τῆς βασιλείας, ἀναιμωτὶ ἦρξε, καί τοι τινῶν μεγίσταις αἰτίαις ὑποπεσόντων· ὡς μετὰ τὴν Μάρκου τελευτὴν τὴν βασιλείαν θαυμάζειν Ἀλεξάνδρου. Ἠτιᾶτο δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ πάνυ ἤσχαλλεν, ὁρῶν αὐτὴν φιλοχρήματον οὖσαν, καὶ πολλὰ ἐξ ἐπηρειῶν θησαυρίζουσαν. Πολλὰ δὲ ὑπ' αὐτῆς ἠναγκάζετο πράττειν. ἦρχε γὰρ αὐτοῦ ὑπερβαλλόντως ἡ μήτηρ, ἥτις ἀπῆγε τῶν αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἔργων· διδασκάλους τε πάσης παιδείας [5] λάθρα μετεπέμπετο. Ὁ δὲ παλαίστραις τε καὶ γυμνασίοις πάνυ ἔχαιρε, καὶ τοὺς διδασκάλους ἀπεσόβει ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλεν, ὡς δὴ πάντα τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς, καὶ τῶν δημοσίων θεάτρων, μεταγαγεῖν ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τὰς μεγίστας. διὰ τοῦτο ἐμυσάττοντο αὐτόν.

Ἀλέξανδρος, [6] ὁ [7] Μιλήσιος, ὃς Πολυΐστωρ ἐπεκλήθη, καὶ Κορνήλιος· διότι Κορνηλίῳ Λεντούλῳ, αἰχ-

captus es a muliere. Quare pacem cum ea fecit, & regnum ejus illæſum conſervavit. Idem in 800. viros incidit, a Perſis olim in Græcia captos, & manibus præciſis mutilatos; quos magnis muneribus donatos conſolatus eſt. Cum autem in paludem Alexandrinam perveniſſet, diadema amiſit, & imbre ingenti effuſo, ægre ad terram enatavit. A Caſſandro duce veneno ei propinato, [vehementibus doloribus] cruciatus, poſt tot & tam præclara facinora e vita exceſſit. Alexander, ſi quiſquam alius, Muſicis audiendis delectabatur. Nam cum aliquando Timotheus tibicen ante eum ſtaret, & carmen Minervæ, Ὄρθιον vocatum, tibia caneret, adeo Alexandrum commoviſſe dicitur, ut inter audiendum ad arma corripienda ſubito ſurgeret, diceretque, tales tibiæ cantus Regibus convenire. Hic autem Timotheus ad ipſum venerat, etiam atque etiam invitatus & accerſitus. † Alexander M. cum Lacedæmonios navali prœlio viciſſet, & Piræeum muro cinxiſſet, & hecatomben immolaſſet, omnes Athenienſes convivio excepit.

Ἀλέξανδρος ὁ Μαμμαίας. Alexander, Mammeæ filius, cum matre imperans, ejus arbitratu omnia adminiſtravit. Ea namque omnia, quæ in imperio gerebantur, obſervabat, filioque perſuadebat, ut frequentiſſime jus diceret, ut hiſce rebus occupato nihil temporis atque otii ad peccandum ſupereſſet. Atque inerat certe Alexandro lene a natura & manſuetum ingenium, & ad humanitatem propenſum. Namque per XIV. annos incruentum geſſit imperium, quamvis multi graviſſimorum criminum rei fuiſſent: adeo ut a principatu Marci imperium Alexandri, quaſi ſecundo loco, celebraretur. Matrem vero incuſabat, & moleſte ferebat, quod pecuniæ eſſet avidior, & malis artibus maximas ſibi divitias compararet. Multa etiam facere invitus ab ea cogebatur, quippe qui ſupra modum matri obnoxius eſſet: quæ ipſum a rebus turpibus, & quæ Principem dedecent, avocabat, & omnium diſciplinarum magiſtros clam accerſebat. Ille vero palæſtris & gymnaſiis maxime gaudens, doctores ex aula exegit. Tandem vero eo vecordiæ provectus eſt, ut omnes ſcenicos artifices ad ſummos magiſtratus eveheret. Qua de cauſa civibus inviſus fuit.

Ἀλέξανδρος, ὁ Μιλήσιος.. Alexander, Mileſius, qui Polyhiſtor, & Cornelius, cognomi-

---

[1] Ὅτι Ἀλέξ. φιλήκ. ἦν] Hæc, & quæ ſequuntur, repetuntur infra, v. Τιμόθεος Θερσ. & v. Ὀρθιασμάτων.

[2] Ὅτι οὗτος ὁ μέγας Ἀλέξ. νικήσας ναυμαχ. Λακ.] Hæc ſunt omnino falſa, & a veritate hiſtoriæ alieniſſima, ut oſtendimus ſupra ad v. Ἀθήναιος, ubi locus hic itidem legitur.

[3] Ἀλέξανδρος, ὁ Μαμμ.] Quæ hic de Alexandro, Mammææ filio, leguntur, ad verbum deſcripta ſunt ex Collectaneis Conſtant. Porphyrog. a Valeſio editis, in quibus hæc ipſa, pag. 830. inter Excerpta ex Joh. Antiocheno leguntur.

[4] Ἄρξας] Apud Johannem Antioch. legitur ἐλάσας.

[5] Λάθρα μετεπέμπετο. ὁ δὲ παλαίστραις τε καὶ γυμν. πάνυ ἔχ.] Hic locus in Collectaneis Conſtantini ſic legitur: Λάθρα μετεπέμπετο, παλαίστραις τε καὶ τοῖς ἀνδρῶν γυμνασίοις [εἴθιζεν.] ἐφ' οἷς Ἀντωνῖνος ἤχαλλε, καὶ μετεγίνωσκε, τούς τε διδασκάλους ἀπεσόβει &c.

[6] Ἀλέξανδρος, ὁ Μιλήσ.] De hoc ſcriptore, præter Voſſium, legendi ſunt Meurſius in notis ad Chalcidium, pag. 7. & Jonſius *de Scriptor. Hiſtor. Philoſ.* Lib. II. c. XVI.

[7] Ὁ Μιλήσιος] Solus Suidas Alexandrum hunc Mileſium facit: quod unde expiſcatus ſit, neſcio. Certe alii, quorum potior apud me eſt auctoritas, eum Κοτιαέα, vel Κοτυαέα vocant. Erat autem Cotiæum urbs Phrygiæ, teſtibus Geographis. Stephanus v. Κοτιάειον. Τὸ ἐθνικὸν Κοτιαεύς. ἔνθα ἦν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων: quæ verba Stephani de hoc ipſo Alexandro intelligenda ſunt.

VII. 726.

μαλωτισθεὶς, ἐπράθη, καὶ αὐτοῦ παιδαγωγὸς ἐγένετο· εἶτα ἠλευθερώθη. Ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν Σύλλα χρόνων, καὶ ἐπὶ τάδε. ἀνῃρέθη δὲ ἐν Λαυρεντίαις, ὑπὸ πυρὸς τῆς οἰκίας φθαρείσης. καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ἑλένη, μαθοῦσα τὸ συμβὰν, ἀπήγξατο. Ἦν δὲ γραμματικὸς τῶν Κράτητος μαθητῶν. [1] Οὗτος συνέγραψε βιβλία ἀριθμοῦ κρείττω. καὶ περὶ Ῥώμης βιβλία πέντε. ἐν τούτοις λέγει, [2] ὡς γυνὴ γέγονεν Ἑβραία Μωσὼ, ἧς ἐστι σύγγραμμα ὁ παρ' Ἑβραίοις νόμος.

Ἀλέξανδρος, Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, καὶ μάρτυς. ἔγραψε, τί καινὸν εἰσήνεγκε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον. κεφάλαια θ. λόγον νοημάτων γέμοντα.

Ἀλέξανδρος, [3] Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· ὃς [4] συμβαίνουσαν εἶχε τῇ Ἀρχιερωσύνῃ τὴν πολιτείαν. Ἐν ἀσκητικῇ γὰρ παλαίστρᾳ τὸν πρὸ τῆς ἐπισκοπῆς διατελέσας χρόνον, καὶ γυμνασάμενος ἐπὶ πλεῖστον, ὤφθη γενναῖος ἀγωνιστής· [5] καὶ λόγους παιδεύων, καὶ βεβαιῶν τῷ βίῳ τὸν λόγον. ὃς Πορφύριον διεδέξατο. Ἐκεῖνος μὲν οὖν τῇ πυκνότητι διέπρεπε τῶν φρενῶν· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἀσκήσει, καὶ φιλοσοφίᾳ, καὶ ἀκτήμονι βίῳ, καὶ τῷ ῥεύματι τῆς γλώττης, καὶ [6] μυρίοις ἑτέροις πλεονεκτήμασι χάριτος.

Ἀλέξανδρος [7] Αἰτωλός. ἐκ πόλεως Πλευρῶνος· υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικός. οὗτος καὶ τραγῳδίας ἔγραψεν· ὡς καὶ τῶν ἑπτὰ Τραγικῶν ἕνα κριθῆναι, [8] οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.

Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος, Φιλόσοφος Περιπατητικὸς, διδάσκαλος Νέρωνος τοῦ βασιλέως, ἅμα Χαιρήμονι τῷ φιλοσόφῳ. υἱὸν δὲ ἔσχε Καίλιον ὄνομα. Οὗτος ἐκάλει τὸν Νέρωνα, πηλὸν αἵματι θ. πεφυρμένον. ζ κακῶν μαθητῶν, ὡς οἶμαι, κακίονες οἱ διδάσκαλοι. διδακτὴ γὰρ ἀρετὴ, καὶ κακία ἀσκητή. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεὺς, Φιλόσοφος. καὶ ἄλλος, ὁ Νουμηνίου, σοφιστής. καὶ ἄλλος, Κλαύδιος χρηματίσας, σοφιστής. καὶ ἕτερος, ὁ Κασίλωνος, σοφιστὴς, ἀδελφὸς Εὐσεβίου τοῦ σοφιστοῦ, μαθητὴς δὲ Ἰουλιανοῦ. καὶ [9] ἄλλος Ἀλέξανδρος, [10] Ἀλεξάνδρου, δικηγόρου, Κίλιξ, Σελευκεὺς, σοφιστής. ὃς ἐπεκλήθη Πηλοπλάτων.

Ἀλέξασθαι. ἐπαμύνειν. [11] Ξενοφῶν. Πολὺ γὰρ διέφερεν, ἐκ χώρας ὁρμωμένους ἀλέξασθαι, ἢ πορευομένους ἐπιοῦσι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι.

natus eſt, quia captus, Cornelio Lentulo fuit venditus, ejuſque pædagogus fuit, & poſtea manumiſſus. Fuit autem Romæ Syllæ temporibus, & ante. Laurenti periit, ædibus, [in quibus erat,] ab igne conſumptis. Quod cum Helena, ejus uxor, cognoviſſet, laqueo vitam finivit. Fuit autem Grammaticus, Cratetis diſcipulus; libroſque pene innumeros ſcripſit: inter quos ſunt, de Roma libri v. in quibus ait, fuiſſe fœminam Hebræam, nomine Moſo, quæ Legis Hebræorum auctor fuerit.

Ἀλέξανδρος, Ἱεραπ. Alexander, Hierapolis Epiſcopus, & martyr. Scripſit [librum,] novem capitibus conſtantem, de rebus novis, quas Chriſtus in mundum intulit. Liber is ſententiis refertus eſt.

Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχ. Alexander, Antiochiæ Epiſcopus, Johannis Chryſoſtomi temporibus: qui vitam ſummo ſacerdotio convenientem egit. Cum enim vitam auſteram & rigidiſſimam ante Epiſcopatum conſtanter egiſſet, & in illa [palæſtra] ſe diu exercuiſſet, generoſum ſe athletam præbuit, & verbis [populum] erudiens, & vita confirmans verba. Hic Porphyrio ſucceſſit; qui eximia quadam prudentia præditus erat. Alexander vero, rigore vitæ, & ſtudio ſapientiæ, & opum contemptu, & eloquentia, & innumeris aliis dotibus excellebat.

Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Alexander Aetolus, ex urbe Pleurone, Satyri & Stratocleæ. F. Grammaticus. Hic etiam tragœdias ſcripſit, ita ut etiam ſeptem Tragicis (qui *Pleias* cognominati fuerunt) accenſeretur.

Fabricius. II. p. 283.
Villoison. Anecd. I. 62..
Aulus Gellius. XV. 20, & Comment.

Ἀλέξανδρος Αἰγαῖος. Alexander Ægæus, Philoſophus Peripateticus, præceptor Neronis Imperatoris, una cum Chæremone Philoſopho. Filium habuit nomine Cælium. Hic vocavit Neronem *lutum ſanguine maceratum*. Malis diſcipulis, ut opinor, pejores magiſtri fuerunt. Virtus enim doceri, vitiumque uſu addiſci poteſt. 1 Fuit & alius Alexander, Aphrodiſienſis, Philoſophus. 2 Et alius, Numenii filius, Sophiſta. Item alius, Rhetor, qui Claudius vocabatur. Item alius, Rhetor, Caſilonis F. frater Euſebii Rhetoris, Juliani vero diſcipulus. Item alius Alexander, Alexandri cauſidici F. Cilix, Seleucienſis, Rhetor, qui Peloplato cognominatus eſt.

θ f. αἵμασιν, ut fiat Iambus.

1. Fabric. B. Gr. IV. c. 25. Vol. III. p. 36

Eudocia. p. 52.

Ἀλέξασθαι. Propulſare. Opitulari. Xenophon. *Longe præſtabat, facto ex vico impetu, hoſtem reprimere, quam inter proficiſcendum adverſus eos irruentes dimicare.*

Varietatem notat Whiter, inter Porsoni Notas brev. in Xenoph. p. xlix.

---

1 Οὗτος συνέγραψε βιβλία ἀριθ. κρ.] De ejus ſcriptis legendus eſt Meurſius ad Chalcidium, loco paulo ante laudato. Scripſerat autem inter alia opus de Judæis, ex quo inſignia Fragmenta leguntur apud Euſebium *de Præpar. Euang.* lib. IX. cap. XVII. XVIII. & ſeqq.

2 Ὡς γυνὴ γέγονεν Ἑβραία Μωσώ] Hæc etiam leguntur infra v. Μωσώ, poſt v. Μωϋσῆς.

3 Ἀλέξανδρος, Ἀντιοχ. Ἐπ.] Quæ Suidas hic de Alexandro, Antiochiæ Epiſcopo, tradit, deprompta ſunt ex Theodoreti Hiſtor. Eccleſ. Lib. v. cap. XXXV. ut vir quidam doctus ad marginem Codicis Pearſoniani recte obſervaverat.

4 Συμβαίνουσαν εἶχε τῇ ἀρχ.] Apud Theodoretum legitur, συμμαχοῦσαν.

5 Καὶ λόγους παιδεύων] Lege καὶ λόγῳ παιδεύων, ut apud Theodoretum.

6 Καὶ μυρίοις ἑτέροις πλεονεκ. χάριτος.] Legendum eſt ex Theodoreto, καὶ μυρίοις ἑτέροις ἐπλεονέκτει χαρίσμασιν: quam lectionem in verſione expreſſi.

7 Ἀλέξανδρος Αἰτωλός.] Vide Suidam infra v. Ἄρατος Σολεύς ubi docemur, Alexandrum hunc Ætolum fuiſſe æqualem Arati Solenſis; unde ætatem ejus diſcimus. Quo tempore enim Aratus vixerit, Suidas ibidem docet.

8 Οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς] Pleiadis hujus Tragicorum meminit etiam Suidas v. Σωσίθεος, v. Σωσικλῆς, v. Σοφοκλῆς, & v. Φιλίσκος. et v. Λυκόφρων. Ὅμηρος.

9 Καὶ ἄλλος Ἀλέξανδρος, Ἀλεξ. δικ.] De hoc Alexandro legendus eſt Philoſtratus *de Vit. Sophiſt.* lib. II. 4. Pag. 570

10 Ἀλεξάνδρου, δικηγόρου, Κίλιξ Σελευκ.] Philoſtratus loco laudato: Ἀλεξάνδρῳ δὲ, ὃν Πηλοπλάτωνα οἱ πολλοὶ ἐπωνόμαζον, πατρὶς μὲν ἦν Σελεύκεια, πόλις οὐκ ἀφανὴς ἐν Κιλικίᾳ, πατὴρ δὲ ὁμώνυμος, καὶ τοὺς ἀγοραίους λόγους ἱκανώτατος.

11 Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. III.. pag. III. P. Lib. γ'. p. 246.

(ζ) Respexit: Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων. Conf. Epigr. Philippi, Brunck II. 221.

De Virtute an διδακτὸν vel οὐ διδακτὸν inter Philosophos olim quaestio. Plutarch. VII. 726. ubi legend. Reiskius.

Ἀλέξαι. βοηθῆσαι. [1] ἀλλέξαι δὲ, ἐπιλέξαι.

Ἀλέξειν. ἀποτρέπειν.

Ἀλεξήσοντα.+ βοηθήσοντα.

+ Homer. Il. Z. 109

Ἀλεξητῆρα. βοηθόν.

Ἀλεξιάρη γῆ[2]. ἡ τοῖς ἀνδράσι βοηθοῦσα.

Ἀλεξιβέλεμνον. τὸν τὰ βέλη ἀπερύκοντα. ἐν Ἐπιγράμματι·

3. Pauli Silentiarii. Brunck. Anal. Vol. III. p. 86.

Καὶ [3] τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα.

Ἀλεξίκακον. ἀλεξιφάρμακον, ἀντιφάρμακον. κακίας καθαρτικὸν, καὶ θεραπευτικόν. [4] καὶ Ἀλεξίκακε, τουτέστιν, ἀποτρόπαιε, ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων.

Ar. Nub. Schol. 1374.

Ἄλεξις Θούριος. [5] ἥτις πρότερον Σύβαρις ἐκαλεῖτο. Κωμικός. ἐδίδαξε δράματα σ΄ μ΄ ε΄. γέγονε δὲ [6] πάτρως Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ. ἔσχε δὲ υἱὸν Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν.

3. Villoison. Anecd. Gr. I. 60.

Ἀλεξιφάρμακα. ἀλεξιτήρια φαρμάκων. [7] Μένανδρος. Παιδίων Ἐφεσία τοῖς γαμοῦσιν, οὕτω περιπατεῖ, λέγων ἀλεξιφάρμακα.

7. Cleric. Menand. p. 140. ubi οὗτος pro οὕτω.

Ἀλεξόμενον. ἀμυνοῦντα. τὸν [8] κακῶς ἄρξαντα κακῶσαι θέλειν· καθάπερ ἐπὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἀδικημάτων οἱ νομοθέται καὶ δικασταὶ πάσας τὰς τῶν συμβαινόντων βλάβας οὐκ ἐπὶ τὸν ἀλεξόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἄρχοντα χειρῶν ἀδίκων, ἀναφέρουσι. καὶ Ἀλεξομένους παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ, ἀμυνομένους, ἢ ἐπιβοηθοῦντας. [9] Τριτημορεὶς δὲ τῶν Μασσαγετῶν τοὺς ἐπιληφθέντας τῆς Κύρου στρατιᾶς ἀλεξομένους ἐφόνευε. Καὶ Ἀλέξασθαι, κωλύειν, ἀπείργειν. Οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἦσαν αὐτῷ χρήσιμοι ἐς τὸ φεύγειν σὺν αὐτοῖς, ἢ ἀπελαύνοντας ἀλέξασθαι τοὺς πολεμίους. Καὶ αὖθις. Εὔχετο [10] δὲ ὁ Κῦρος τοσοῦτον ὑπερζῆν, ἔς τε νικῴη τοὺς εὖ καὶ κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος.

9. Herodot. I. III. p. 99.

10. Xenoph. K. A. α΄ p. 94. ex quo Suidam corrigend. putat Hutchins. aliter recte Porsonus, Not. Brev. xliv.

Ἀλεωρή. ἔκκλισις, καὶ φυλακή. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ χιόνος ἀπέθανον. καὶ οὐδ' ἡτισοῦν ἀλεωρὴ ἦν, ἑκάστων ἑαυτοὺς διασώζειν [11] ἱκανῶς ἡγουμένων.

Eustath. I. 1477. ἀλεωρή – ἔκκλισις ἐστι.

Ἀλλ' ἕπου χώρας τρόποις. ὅτι δεῖ χώρας ἑκάστης, ἐν ᾗ ἄν τις γένηται, μιμεῖσθαι τὰ ἔθη.

Ἀλλ' [12] ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας. [13] Ὡς εἰ εἶπε, τὸν πλοῦτον. ἐμφαίνει διὰ τούτων, ὅτι οὐδὲν

Ar. Nub. 813.

Α Λ

Ἀλέξαι. Opem ferre. Ἀλλέξαι vero, colligere.

Ἀλέξειν. Avertere. Arcere.

Ἀλεξήσοντα. Opitulaturum.

Ἀλεξητῆρα. Auxiliatorem.

Ἀλεξιάρη γῆ. Terra viris opem ferens.

Ἀλεξιβέλεμνον. Arcentem tela. In Epigrammate.

Et propulſantem tela a pectore loricam.

Ἀλεξίκακον. Quod malum propulſat. Remedium contra venenum. Quod a vitio purgat & liberat. Et Ἀλεξίκακε, O malorum propulſator, vel, qui mala averruncas.

Ἄλεξις Θούριος. Alexis Thurius, (Thurium autem prius Sybaris vocabatur,) Comicus. Docuit fabulas 245. Fuit autem patruus Menandri Comici, habuitque filium Stephanum, qui & ipſe Comicus fuit.

Ἀλεξιφάρμακα. Remedium adverſus venena. Menander *Pædio: Obambulat, Epheſia nubentibus alexipharmaca venditans.*

Ἀλεξόμενον. Vim propulſaturum. Volentem ulciſci eum, qui prior injuriam intulit. In omnibus enim delictis privatis legiſlatores & judices omnia damna, quæ accidunt, non ei, qui vim propulſavit, ſed ei, qui alterum injuria laceſſivit, imputant. Et Ἀλεξομένους apud Herodotum, vim propulſantes, vel, opem ferentes. *Maſſagetarum exercitus tertia pars milites ex Cyri exercitu relictos, qui illis reſiſtebant, interfecerunt.* Et Ἀλέξασθαι, impedire, prohibere. *Equi ipſi erant inutiles, tam ad fugam capeſſendam, quam ad hoſtes fugientes perſequendos.* Et iterum: *Optabat autem Cyrus ſe tamdiu ſuperſtitem eſſe, donec & bene & male de ſe merentes gratia referenda viciſſet.*

Ἀλεωρή. Declinatio [mali,] & ſtudium cavendi [malum.] *Multi autem nive exſtincti ſunt, nec ulla ratione malum vitari poterat, ſingulis exiſtimantibus, ſatis eſſe, ſi ſuæ quiſque ſaluti conſuleret.*

Ἀλλ' ἕπου χώρ. At ſequere regionis mores. [Proverbium hoc ſignificat,] oportere cujuſque regionis, in qua quis fuerit, mores imitari.

Ἀλλ' ἔσθ. ἐλθ. *At abi, & ede Megaclis columnas.* Quaſi dixiſſet, divitias. His autem verbis

---

[1] Ἀλλέξαι] Sic ex MSS. repoſui. In prioribus enim Edit. legitur ἀλέξαι: quod mendoſum eſt. Voce autem ἀλλέξαι, pro ἀναλέξαι, uſus eſt Homerus Il. Φ. v. 321. ubi vetus enarrator inquit: Ἀλλέξαι. ἀναλέξαι, συλλέξαι.

[2] Ἀλεξιάρη γῆ] Reſpexit Suidas ad verſum illum Heſiodi *Oper. & Dier.* 11. 82. — Vers. 464.

Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.

Ad quem locum Proclus: Νειὸς ἀλεξιάρη. Διότι τοῖς παισὶν ὕπνον προξενεῖ καὶ ἡσυχίαν εὐθηνουμένοις. Τὰ γὰρ λιμώττοντα καὶ ἡ πεῖνα χαλεπῶς διατίθεται, καὶ θηλάδη ὄντα πρὸς τὴν ἠρεμίαν ἀπαγορεύει. Vide etiam Etymol. M.

[3] Καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμν.] Hexameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. pag. 575.

[4] Καὶ ἀλεξίκακε, τουτέστιν, ἀποτρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 200. V. 1374

[5] Ἥτις πρότερον Συβ.] Vide Stephanum *de Urb.* v. Θούριοι.

[6] Πάτρως] Sic recte in MSS. & Edit. Mediolanenſi legitur. Male vero in Edit. Baſil. & Genev. πατρός: quam lectionem ſecutus Portus Alexin, contra hiſtoriæ veritatem, filium Menandri facit, cum fuerit ejus patruus.

[7] Μένανδρος. παιδίων Ἐφεσία] Locus hic ita legendus & diſtinguendus eſt: Μένανδρος Παιδίῳ·

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν, οὗτω περιπατεῖ
Λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Scripſerat enim Menander fabulam, Παιδίον vocatam, cujus Suidas etiam meminit v. Ἀπόστα. Senſus autem fragmenti hujus obſcurus eſt, quoniam integer locus Menandri hodie non exſtat.

[8] Τὸν κακῶς ἄρξαντα κακῶσαι θέλειν.] Legendum eſt, τὸν κακῶν ἄρξαντα κακῶσαι θέλοντα.

[9] Τριτημορεὶς δὲ τῶν Μασσαγ.] Locus hic apud Herodotum lib. 1. pag. 54. ita legitur: Τῶν Μασσαγετέων τριτημορὶς τοῦ στρατοῦ τοὺς περιλειφθέντας Κύρου στρατιῆς ἐφόνευε ἀλεξομένους. Locum Herodoti Portus etiam obſervaverat.

[10] Εὔχετο δὲ ὁ Κῦρος τοσοῦτ.] Hæc deprompta ſunt ex Xenophont. lib. 1. *De Expedit. Cyri*, pag. 267. C. ubi locus integer ſic legitur: Φανερὸς δ' ἦν, καὶ εἴ τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν αὐτὸν, νικᾶν πειρώμενος· καὶ εὐχὴν δέ τινες αὐτοῦ ἐξέφερον, ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον χρόνον ζῆν, ἔς τε νικῴη καὶ τοὺς εὖ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος. i. e. *Palam autem præ ſe ferebat, ſe ſtudioſe anniti, ut aliorum in ſe beneficium vel injuriam vice reddenda non ſolum æquaret, ſed etiam vinceret. Nonnulli etiam memorant, ipſum optaſſe, ut tamdiu viveret, donec bene vel male de ſe promeritos gratia referenda ſuperaſſet.*

[11] Ἱκανῶς ἡγουμένων] In 2 MSS. Pariſ. rectius legitur ἱκανοὺς, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[12] Ἀλλ' ἔσθι' ἐλθ.] Ex Ariſtoph. *Nubibus*, pag. 103. ubi conſule Scholia. P.

[13] Ὡς εἰ εἶπε] Voculam εἰ, quæ in prioribus Edit. deeſt, ex Schol. Ariſtoph. loco huic reſtitui.

αὐτῷ

7. Ἀλεωρή. Ar. Vesp. 613. Herodot. IX. 693. 74.

αὐτῷ κατελείφθη, εἰ μὴ ἡ αὐλή. [1] Ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους τῆς Μεγακλέους οἰκίας. οὗτοι γὰρ μόνοι κατελείφθησαν αὐτῷ πάντα φαγόντι. λέγει δὲ ὁ πρεσβύτης πρὸς τὸν υἱόν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἐπὶ τῶν ἀνειμένως διαιτωμένων ὁ λόγος.

Soph. Aj. 664.

Ἀλλ' [2] ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία· [3] Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. Αἴας φησίν. Ζήτει ἐν τῷ, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Ἀλετρεύουσιν. [4] ἀλήθουσιν.

Schol. Ar. Pac. 258.

Ἀλετρίβανος. [5] οἱ μὲν δασέως, παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν· οἱ δὲ, ψιλῶς, παρὰ τὸ ἀλεῖν. [6] καὶ δοῖδυξ μὲν, Ἀττικόν· ἀλετρίβανος δὲ, Ἀσιανόν. λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ.

riſtonij. unch. II·258.

Καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλότριβα.

καὶ [7] Ἀλετρὶς, ἡ μυλωθρὸς, παρὰ Καλλιμάχῳ.

in Delum. 242.

Ἀλέοιμι. [8] ἀντὶ τοῦ, θερμαίνοιμι. Ἀριστοφάνης.

Ἀλεύετο. ἐξέφυγεν. Ἄλευε. Ἴωνες τὸ φύλαξαι οὕτως λέγουσι. Καὶ παροιμία. [9] Ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός.

imæu. p. 22.

Ἀλευάδαι. [10] οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

Infra Voc. Πασπάλη.

Ἀλευρότησις. τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου, ἡ πασπάλη παρὰ πολλοῖς λεγομένη.

Ἀλεία. [11] ἡ ἄρχευσις.

Ἀλείατα. [12] τὰ ἄλευρα.

aniel. x. 3. ob. xxx. 4.

Ἄλειμμα. ἐκ τοῦ ἀλείφω. Ἄλιμα δὲ, βοτάνη.

Ἄλειον. [13] τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν κατὰ Ῥοδίους. [14] σημαίνει ὕδωρ. καὶ Ἄλειος ὁ Ζεύς.

Ἀλειπτής. πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ.

Ἀλεῖπται. οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες. Ὁ Θεολόγος λέγει· Ἀλεῖπται τῆς ἀρετῆς. καὶ Ἀλείπτης, ὁ ἀγωνοθέτης.

Ἀλειπτόν. ἐσκευασμένον θυμίαμα.

Ἁλείς. ἀντὶ τοῦ, συσταλείς. καὶ Ἁλεῖς, ἀντὶ τοῦ, ἁλιεῖς. Ἁλεῖς σοφισταί.

Ἄλεισον. [15] τὸ ποτήριον.

ſignificat, nihil ipſi relictum eſſe, præter aulam. [Aliter. Κίονας hic dictum eſt] pro, lapides domus Megaclis. Hi enim ſoli ipſi relicti fuerant, poſtquam omnia abſumpſiſſet. Hæc autem ſenex [Strepſiades] ad filium ſuum dicit, apud Ariſtoph. in Nubibus. Proverbium hoc dicitur de illis, qui diſſolute vivunt.

Ἀλλ' ἔστ' ἀληθής. *At verum eſt illud mortalium proverbium: Inimicorum dona infauſta ſunt, & minime utilia.* Hæc Ajax ait. Quære in Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Ἀλετρεύουσιν. Molunt.

Ἀλετρίβανος. [Piſtillum.] Alii [vocem illam] cum ſpiritu aſpero ſcribunt, παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν, i. e. a ſale terendo. Alii vero, cum ſpiritu leni, ab ἀλεῖν, i. e. molere. Et δοῖδυξ quidem [pro piſtillo] Atticum eſt: Ἀλετρίβανος vero, Aſiaticum. Dicitur etiam ἀλότριψ. [In Epigrammate:]

Toup. Ep. Cr. II. 589." ex Epigrammate, Anthol. VI. p. 571. Hanc notam deſcripſit Suid. ex Schol. ad Ar. Pac. 258" —

Et hoc biceps piſtillum.

Et Ἀλετρὶς, molitrix, apud Callimachum.

Ἀλέοιμι. Calefaciam. Ariſtophanes.

Ἀλεύετο. Effugit. Ἄλευε apud Iones ſignificat, cave. Et proverbium: Cave a majori viro.

Ἀλευάδαι. Aleuadæ. Familia nobiliſſima in urbe Theſſaliæ Lariſſa; ab Aleua Rege genus ducens.

Plato. Meno. II. 70. B. Ruhnk. in Timaeum. 22.

Ἀλευρότησις. Tenuiſſima farinæ pars, quæ a multis πασπάλη vocatur.

Ἀλεία. Coacervatio, vel, congregatio.

Bos. animadv. p. (Ω)

Ἀλείατα. Farina.

Ἄλειμμα. [Unguentum.] Ab ἀλείφω. Ἄλιμα vero, herba.

Dioſcorid. I. 20.

Ἄλειον. Solis templum apud Rhodios. Significat etiam aquam [collectam.] Et Jupiter Ἄλειος.

Ariſtot. de Mirab. Auſcult. c. cxv. et not. p. 237.–239

Ἀλειπτής. Fons quidam Epheſi.

Ἀλεῖπται. Qui ad certamina alios inſtruunt & exercent. Theologus [per tranſlationem] dixit: *Aliptæ virtutis.* Et Ἀλείπτης, certaminis moderator.

+ Philo Jud. de Moſe. II. 88. 24. Ὁ Θεολογος eſt Moſes. Vid. idem de Moſe γ'. Vol. II. 152. 16.

Ἀλειπτόν. Præparatus ſuffitus.

Ἁλείς. Contractus. Et Ἁλεῖς, pro ἁλιεῖς, [piſcatores.] Sophiſtæ piſcatores.

Ἄλεισον. Poculum.

---

[1] Ἀντὶ τοῦ, τοὺς λίθους τ.] Hæc eſt nova, & a priori diverſa, verborum Ariſtophanis interpretatio; quod ideo moneo, ne quis forte, qui locum hunc abruptum eſſe, & cum ſuperioribus minime cohærere, obſervaverit, eum turbatum eſſe, vel alio quodam graviori mendo laborare exiſtimet.

[2] Ἀλλ' ἔστ' ἀληθ.] Duo hi verſus Iambici excerpti ſunt ex Sophocl. *Ajace*, pag. 40. ut Portus etiam obſervavit. Vide etiam ſupra v. Ἄδωρα.

[3] Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα] In Antholog. lib. III. cap. XIV. pag. 346. in Epigrammate Leontii in Ajacem, inimicorum dona eleganter dicuntur,

Ἐν χαλέπῳ προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

Vide Suidam infra v. Αὐτοκτόνα.

[4] Ἀλήθουσιν] Sic etiam Heſychius. Perperam autem in prioribus Edit. legitur ἀληθεύουσιν, quod longe aliud ſignificat.

[5] Ἀλετρίβανος. οἱ μὲν δασ.] Notam hanc de voce ἀλετρίβανος deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem*, pag. 640. A.

[6] Καὶ δοῖδυξ μὲν Ἀττικόν· ἀλετρίβανος δὲ, Ἀσ.] Huc pertinent verba Helladii apud Photium, pag. 1588. Ὅτι ὁ τῆς θυείας τριβεὺς, δοῖδυξ μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζεται· ἀλετρίβανος δὲ, παρὰ τῇ συνηθείᾳ.

[7] Καὶ ἀλετρὶς, ἡ μυλ. παρὰ Καλλιμ.] Locus Callimachi, ad quem Suidas hic reſpicit, legitur infra v. Ἀποβρέγματα, & v. Εἰργία.

[8] Ἀλέοιμι. ἀντὶ τοῦ, θερμ.] Vide ſupra v. Ἀλεαίνοιμι. (α)

[9] Ἄλευ' ἀπὸ μείζ.] Vide Parœmiographos.

(α) Sc. ex Ariſtoph. Eccl. 536.

[10] Ἀλευάδαι. οἱ ἐν Λαρίσ.] Vide Henr. Valeſ. in notis ad Prologum Hiſtor. Eccleſ. Sozomeni; & ad Harpocrat. v. Τετραρχία.

[11] Ἡ ἄρχευσις] Lectionem hanc libri, tam manu exarati, quam editi, conſtanter retinent: quod tamen non obſtat, quo minus eam mendo laborare, ejuſque loco ſcribendum eſſe ἄθροισις, affirmare audeam. Ἀλεία enim ab eadem deſcendit origine, a qua ἀλεὶς, quod Grammatici interpretantur ἀθροισθείς. Heſychius: Ἀλέν. συναθροισθέν. Idem, Ἀλέντων, ἢ συγκλεισάντων, ἢ ΑΘΡΟΙΣΘΕΝΤΩΝ, ἢ συστρεψάντων. Apud Homerum Il. Ψ. v. 420. Χειμέρριον ΑΛΕΝ ὕδωρ, eſt, *hiberna aqua collecta*. Scholiaſta ad eum locum: Ἧι ἀλέν· ὅπου συνετράφη, ὅ ἐστι συνεχύθη. Sed pro συνετράφη ibi legendum eſt συνεστράφη; quod vel ex Euſtathio probari poteſt, cujus hæc ad eundem locum ſunt verba: Ἧι, τουτέστιν ὅπου, χειμέρριον ἀλὲν, ὅ ἐστι συστραφὲν, συναχθὲν, ὕδωρ &c. Vide etiam Etymologum v. Ἄλεν, & v. Ἄλεις. Hinc ergo patet, quam longe Portus a ſcopo aberret, dum vocem ἀλεία proprie piſcationem marinam ſignificare putat.

Tollitur Kuſter. T. Hemſterh. Miſc. Obs. VI. 339.

[12] Ἀλείατα. τὰ ἄλευρα] Vide Etymologum h. v.

[13] Ἄλειον· τὸ τοῦ Ἡλ.] Scribendum eſt Ἅλειον, cum ſpiritu aſpero, quod Doricum eſt: pro quo κοινῶς dicitur ἡλιεῖον. Vide Euſtath. ad Odyſſ. Z. p. 1562.

Vol. II. p. 263.

[14] Σημαίνει ὕδωρ] Scribendum eſt, σημαίνει δὲ καὶ ὕδωρ ἀθροισθέν. Sponſorem hujus conjecturæ do Heſychium, qui vocem ἀλεῖον interpretatur ὕδωρ ἀθροιστὸν καὶ συλλεκτόν.

[15] Ἄλεισον. τὸ ποτ.] Hac voce frequenter uſus eſt Homerus.

madv. p.

ἡ ἄρχευσις.] Contra fidem Mſtorum (ut ipſe dicit) hic emendat Vir Cl. n ἄθροισις, *collectio*, & longe à ſcore Portum affirmat, qui hanc vocem *piſcationem marinam*. Sed immerito hic adeo longe aberrare Portum. I- deceptus eſt, ut videtur, per ſpiritum qui ſuper α male poſitus eſt aſpero; [illegible] ἀλεία [illegible] *piſcatores*, ſic in ἅλς [illegible] *Piſcatus.* recte [illegible]

ἀλέσθαι. Callim. fragm. CCXXXIII. — Vid. Xenoph. de re equestri. p. 944. D.

Ἁλεῖται. πηδήσει. [1] Καὶ χωλὸς, ὡς ἔλαφος, ἁλεῖται.

Ἀλειτεία. ἡ ἁμαρτία.

Ἀλείτης. τὸ μὲν διὰ διφθόγγου, σημαίνει τὸν ἁμαρτωλόν· τὸ δὲ διὰ τοῦ η, σημαίνει τὸν πλανήτην. ἀλιτρὸς δὲ, διὰ τοῦ ι.

Arist. Pax. 276

Ἀλλ' [2] εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ μεμυημένος ἐστὶ, νῦν εὔξασθαι καλὸν, ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε. Ἐν Σαμοθράκῃ ἦσαν τελεταί τινες, ἃς ἐδόκουν τελεῖσθαι [3] πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν. Ἦν δὲ ἐκεῖσε καὶ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τὰ τῆς Ἑκάτης, καὶ [4] τὸ Ζήρινθον ἄντρον, [5] ἐν ᾧ κύνας ἔθυον. Ἐδόκουν δὲ ταῦτα οἱ μεμυημένοι ἐκ τῶν δεινῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμώνων. Ἀποστραφῆναι δὲ, ἀντὶ τοῦ, διαστραφῆναι, καὶ κλασθῆναι τοῦ μετιόντος τὴν δοίδυκα. ἐναντίαν αὐτῷ τὴν εἰς τὸ δεύτερον γενέσθαι ὁδὸν, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ὑποστρέψαι.

Ἀλείφατι. ἐλαίῳ. ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. [6] Κανών. Ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω, εἰ μὲν διὰ τοῦ π ἐκφέρεται, καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀλείπτης. εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν ὦσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι. πισσαλιφὴς, ἀνηλιφής. εἰ δὲ ἁπλᾶ, διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον ἄλειφαρ.

7. Suicer. I. 186. ubi laudatur Suid. et 187.

v. Ar. Acharn. 998.

Ἀλείψας. [7] αἰτιατικῇ. διεγείρας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. Εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους. Καὶ [8] Ἀριστοφάνης. Ἀλείψασθ' ἀπ' αὐτῶν ταῖς νουμηνίαις. διὰ τὸ ταύτας εἶναι τιμίας τῶν ἡμερῶν.

9. De Armato, cui Caracalla fuisse exemplar videtur. Dion. Cass. Vol. II. p. 1302. 65. Herodian. IV. 8. 10.

Ἄλη. ἡ πλάνη. [9] Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρείᾳ, καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἤδη ἡ ἄλη ἐπεκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαβεῖν Ἀχιλλέως, οὕτω τε περιβαίνειν εἰς ἵππον, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον [10] φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου. Καὶ Ἀλώμενος, ἀντὶ τοῦ, πλανώμενος. Ἐν Ἐπιγράμματι·

Philippi. Brunck. II. 212. ubi — ἠόνων ἄγρης. — Inf. V. Βεύχιος.

11. Lucian. Amor. 3. Vol. II. p. 400. ἐμπορικὰς ἄλας.

> Ἁλὸς τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
> Ἔθηκε λήξας τῆς [11] ἀπ' ἠόνος ἄλης.

Καὶ Ἀλήτης βίος, διὰ τοῦ η. (δ)

Ἄλλῃ. ἀντὶ τοῦ ἄλλως, ἢ κατὰ τὸ ἄλλο. Θουκυδίδης. (ε')

Ἁλεῖται. Saltabit. *Et claudus, ut cervus, ſaltabit.*

Ἀλειτεία. Peccatum.

Ἀλείτης. Hoc nomen, quum per ει diphthongum ſcribitur, ſignificat peccatorem: quum vero per η, ſignificat erronem. Ἀλιτρὸς vero, per ι, [peccator vocatur.]

Ἀλλ' εἴ τις. *At ſi quis veſtrum in Samothracia eſt initiatus, nunc eſt precandi tempus opportunum, ut frangantur pedes illius, qui* [*piſtillum*] *petit.* In Samothracia erant initia quædam, [& ſacra,] quibus initiabantur homines, ut a periculis tuti eſſent. Illic etiam erant Corybantum & Hecates myſteria: item Zerinthum antrum, ubi [Hecatæ] canes immolabantur. His igitur [ſacris] initiatos ex periculis & tempeſtatibus ſalvos evadere putabant. Ἀποστραφῆναι vero hic ſignificat, diſtorqueri & frangi. Optat enim, ut frangantur pedes illius, qui piſtillum petit. Vel, iter ipſi adverſum [imprecatur,] ut nunquam redeat.

Ἀλείφατι. Oleo, vel alio unguento. Regula. Nomina a verbo ἀλείφω, deducta, ſi quidem per π efferantur, per diphthongum ſcribuntur: ut ἀλειπτὸν, ἀλείπτης. Si vero per φ, ſi quidem compoſita fuerint, per ι ſcribuntur: ut πισσαλιφὴς, pice unctus, & ἀνηλιφὴς, non unctus. Si vero ſint ſimplicia; per ει diphthongum efferuntur, ut ἄλειφαρ.

Ἀλείψας. Accuſativo jungitur. Qui excitavit: per tranſlationem ab athletis ductam. *Ad tolerantiam exhortans & præparans eos, qui injuriis afficiebantur.* Et Ariſtophanes: *Ut ambo illarum oleo ungamur noviluniis.* Ideo nimirum, quod dies illi præ cæteris in honore haberentur.

Ἄλη. Error. *Ille vero putabat, neminem ſibi fortitudine præſtare: quæ falſa ejus perſuaſio adeo jam invaluerat, ut habitum Achillis indueret, & equo vectus ubique ſe conſpiciendum præberet, & in Circo cum faſtu ſe oſtentaret.* Et Ἀλώμενος, errans. In Epigrammate:

> *Maris Tyranne, Neptune, tibi Archicles*
> *Hæc* [*donaria*] *dedicavit, poſtquam finem*
> *impoſuit vagæ vitæ nauticæ.*

Et Ἀλήτης βίος, i. e. vita vaga, per η ſcribitur.

Ἄλλῃ. Aliter, vel alibi. Thucydides.

---

[1] Καὶ χωλὸς, ὡς ἔλ.] Hæc leguntur apud Prophetam Jeſ. cap. XXXVII. v. 6.

[2] Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμ.] Hi verſus apud Ariſtoph. in *Pace*, pag. 640. E. ſic leguntur & diſtinguuntur:

> Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει
> Μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλὸν
> Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

Locum hunc Ariſtophanis obſervaverat etiam Portus: cujus ſenſum qui intelligere cupit, ipſum Ariſtophanem adire, & ea, quæ ibi præcedunt & ſequuntur, legere debet. Vide etiam Suidam infra v. Σαμοθράκη, ubi hæc ipſa repetuntur.

[3] Πρὸς ἀλεξιφάρμακον κινδύνων τινῶν] Initia Deorum Samothracum, ſive Cabirorum, tum adverſus alia mala, tum præcipue pericula maris & tempeſtatum, vim ſalutarem habere credebantur. Scholiaſta Apollonii Rhod. ad lib. I. *Argon.* v. 917. Τὰς τελετὰς λέγει, τὰς ἐν Σαμοθράκῃ ἀγομένας, ἃς εἴ τις μυηθείη, ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν χειμῶσι διασώζεται. Idem etiam Suidas paulo poſt docet. Hinc in tempeſtate deprehenſi Deos Samothracios implorare ſolebant, ut illorum ope ab imminenti periculo liberarentur. Sic Orpheus, expeditionis Argonauticæ comes, mari vehementer agitato, a Diis Samothracibus auxilium petiit & impetravit, ut teſtatur Diodorus Siculus lib. IV.+ his verbis: Ἐπιγινομένου δὲ μεγάλου χειμῶνος, καὶ τῶν ἀριστέων ἀπογινωσκόντων τὴν σωτηρίαν, φασὶν Ὀρφέα, τὸν τελετῆς μόνον τῶν συμπλεόντων μετεσχηκότα, ποιήσασθαι τοῖς Σαμόθραξι τὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας εὐχάς. Et paulo poſt: Τοὺς Ἀργοναύτας περιπεσεῖν χειμῶνι παντελῶς ἐπικινδύνῳ. Τοῦ δ' Ὀρφέως εὐχὰς ποιησαμένου τοῖς Σαμόθραξι, λῆξαι τοὺς ἀνέμους. Vide etiam ſupra v. Ἀήτης, ubi Epigramma ex Anthologia inedita adduximus, in quo aliquis in tempeſtate deprehenſus Deo Cabiro, ſive Samothracio, vota facit.

+ Lib. IV. 43. Vol. I. 287. 74.

IV. 48. Vol. I. 291. 95

[4] Καὶ τὸ Ζήρινθον ἄντρον] Vide Stephanum v. Ζήρυνθος, & ibi Holſtenium & Berkelium.

[5] Ἐν ᾧ κύνας ἔθυον] In antro Zerynthio Hecatæ canes immolare ſolebant. Unde Lycophron in *Alexandra*, v. 77. Deam illam κυνοσφαγῆ, i. e. canivoram, vocat.

[6] Κανών. ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἀλ.] Vide Etymologum v. Ἀλείπτης.

[7] Ἀλείψας. αἰτ. διεγείρας] Vide paulo ante v. Ἀλείπται.

[8] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* p. 418. G. ſic legitur: V. 998.

> Ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ ταῖς νουμηνίαις.

Senſum hujus loci ex ipſo Ariſtophane pete.

[9] Ὁ δὲ οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο δ.] Locum integrum auctoris, ex quo hæc decerpta ſunt, adducit Suidas infra, v. Ἀρμάτος.

[10] Φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου] Infra v. Ἀρμάτος legitur, φρ. τοῦ οἴκου. Sed neutra vox loci hujus ſenſui ſatis convenit.

[11] Ἀπ' ἠόνος] In 2 MSS. Pariſ. rectius legitur ἀπ' ἠιόνων.

Ἀλλ'

(δ) Infra, V. Ἀλήτης, ubi Ἀλήτης Βίος. Sic quoque Joseph. Antiq. Jud. VIII. 12. post Herodotum.

(ε') Thucydides. II. 4. p. 100. 83. de Plataeens. ἄλλοι δὲ ἄλλῃ τῆς πόλεως σποράδην ἀπώλλυντο.

Plato. I. 447. — In Edit. Routh. p. 359. ἀλλ' ἤ — Basil. 2. ἄρα. MS. Bodl. ἀλλ' ἤ.

Ἀλλ' ἤ. ἀντὶ τοῦ, εἰ μή. ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ ἤ. τίθεται δὲ ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ ἄρα. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁπλοῦ τοῦ ἄρα. [1] Πλάτων. Ἀλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, καὶ ὑστεροῦμεν. Ἀντὶ τοῦ, ἄρα.

Ἀλληγορία. ἡ μεταφορά. ἄλλο λέγον τὸ γράμμα, καὶ ἄλλο τὸ νόημα. [2] Καὶ Ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. Θεωρηματικοὶ δὲ, [3] οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσεοικότες.

Ἄλλη [4] δόξα ἡλίου. Ἥλιον λέγει τὴν νέαν διαθήκην, ὡς τέλειον φῶς ἔχουσαν, τὸ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης.

Arist. Ran. 164.

Ἄληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσει λεγόμενον· οἷον, ὄντως, ἀληθῶς.

Ἄληθες [5] ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
[Αἰσχύλος [6] φησὶ πρὸς Εὐριπίδην.]
Σὺ δή με ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη,
Καὶ πτωχοποιὲ, καὶ ῥακιοσυρραπτάδη.

Ἀληθὲς δὲ, τὸ ἀντιδιαστελλόμενον τοῦ ψεύδει. Ἀλήθεια δέ ἐστι θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων ἡγεμών. (a.)

Ἀληθέστερα [7] τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. Σάγρα γὰρ τόπος τῆς Λοκρίδος. Μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀναπιθεμένῃ. Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους, πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιοχώρους Κροτωνιάτας, αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. Τῶν δὲ στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δὲ αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους· τοὺς Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν, τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι, καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκούρων συμπλεῖν αὐτοῖς. Νικησάντων δὲ αὐτῶν αὐθημερὸν, καὶ τῆς φήμης διαγγελθείσης εἰς Σπάρτην, τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι. ἐπεὶ δὲ εὑρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγειν τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν, οὐ πιστευομένοις δέ. Ἀληθέστερα οὖν τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθευόντων. Λέγεται γὰρ τὴν περὶ τῆς νίκης φήμην αὐθημερὸν ἀπὸ Ἰταλίας ἐλθεῖν εἰς τὴν Σπάρτην. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐξενεχθῆναι τὸν λόγον, ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν πραγμάτων.

...ander ...lexius ...usit.

ctoriæ illius fama eodem die ex Italia Spartam ortum ferunt, dicique ſolitum de rebus veris.

Ἀλήθεια, καὶ ἀληθὴς, ἀληθῆ. καὶ [8] τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ. (c.)

Εἰ τὰς ἀληθείας ἁπλῶς τίς σοι λέγει.

Ἀληθίζω. τὸ ἀληθῆ λέγω. καὶ ἀληθινὸς, ὁ ἀληθής.

...8. Vol. ...91.95.

...ia Cassius 839.89.

Ἀλλ' ἤ. Niſi. Et pro ſimplici ἤ, *vel.* Ponitur etiam interdum pro ἀλλὰ ἄρα, *ſed certe.* Item pro ſimplici ἄρα, *certe, ſane.* Plato. *Profecto* (*quod vulgo dicitur*) *poſt feſtum venimus, & ſerius adſumus.*

Ἀλληγορία. Tranſlatio. Cum aliud dicitur, aliud vero intelligitur. Et Allegorica ſomnia dicuntur, quorum ſignificatio a verbis diſcrepat. Theorematica vero, quorum eventus viſo nocturno reſpondet.

Ἄλλη δόξα ἡλ. *Alia eſt gloria Solis.* Solem appellat novum Teſtamentum, ut quod perfectum Solis Juſtitiæ lumen habeat.

Ἄληθες. Revera. [Grammatici] primam hujus vocis ſyllabam acuendam cenſent, cum per interrogationem accipitur pro, *an vere?*

An vere, o fili ruralis Deæ?
Tune mihi hæc, o inanes verborum argutias captans,
Et mendicos in ſcenam introducens, & pannorum conſutor?

Hæc Æſchylus ad Euripidem dicit. Ἀληθὲς vero ſignificat veritatem, ſive id, quod mendacio eſt oppoſitum. *Veritas vero eſt divinarum & humanarum rerum dux.*

Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγ. Veriora, quam quæ ad Sagram [acciderunt.] Proverbium eſt, [quod dicitur] de rebus, quæ veræ quidem ſunt, ſed non creduntur. Sagra autem locus eſt Locridis. Hujus proverbii meminit Menander in fabula, quæ vocatur Ἀναπιθεμένη. Ajunt autem Locros Epizephyrios, bellum cum finitimis Crotoniatis gerentes, auxilium a Lacedæmoniis petiiſſe. Cum autem illi reſpondiſſent, ſe nullum quidem exercitum habere; ſed ſe ipſis dare Dioſcuros: Locros, ex ſcommate illo omine capto, navi averſa precatos eſſe Caſtorem & Pollucem, ut ſecum navigarent. Cum itaque eodem die viciſſent, victoriæque ejus fama Spartam uſque perlata fuiſſet; primum quidem nullam ei rei fidem adhibitam fuiſſe. Poſtea vero, cum rei veritas comperta fuiſſet; ferunt id, quod acciderat, in proverbium abiiſſe, dicique ſolitum de rebus, quæ veræ quidem ſunt, ſed non creduntur. † Veriora, quam quæ ad Sagram acciderunt: [proverbium eſt,] quod dicitur de illis, qui verum dicunt. Fertur enim viuſque perlata eſſe. Unde & proverbium hoc

Proverbio utuntur Sophron, Alexis, Menander.
Zenobius. Centur. II. 17.

Ἀλήθεια. Veritas. Et ἀληθὴς, verus. Ἀληθῆ, vera. Dicunt autem etiam in plurali τὰς ἀληθείας. Menander in *Aphrodiſio:*

Si veritatem ſimpliciter quis tibi dicat.

Ἀληθίζω. Vera dico. Et ἀληθινός. Verus.

8. Sæpe Demosthenes.

(c.) Cleric. Menand. p. 30.

---

[1] Πλάτων] Verba hæc leguntur apud Platonem initio Dialogi, qui Gorgias inſcribitur. Vide etiam Diogenianum Centur v. Adag. LXXIII.

[2] Καὶ ἀλληγορικοὶ ὄν.] Hæc deprompta ſunt ex Artemid. *Oneirocr.* lib. I. cap. II. ut Pearſonius recte obſervaverat.

[3] Οἱ τῇ ἑαυτῶν θέᾳ προσ.] Id eſt, cum res ita evenit, ut quis ſomniaverat. Veluti, ſi quis in morbum incidat, qui ſe ægrotare ſomniaverat.

[4] Ἄλλη δόξα ἡλ.] Vid. I. Corinth. XV. 41.

[5] Ἄληθες ὦ παῖ τ.] Ex Ariſtoph. *Ran.* p. 163. 164. *P.*

[6] Αἰσχύλος φησὶ πρὸς Εὐριπίδην] Hæc verba collocanda ſunt poſt vocem ῥακιοσυρραπτάδη. Διὰ μέσου ponenda.

[7] Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ] Cum hoc loco Suidæ conferendus eſt Zenobius Centur. II. Adag. XVII. ubi vide, quæ Schottus notavit. Præter auctores autem, ab aliis jam obſervatos, proverbio hoc etiam uſus eſt Simeon Logotheta Epiſt. v. ubi ait: Καὶ πιστά μοι ἔδοξε ταῦτα μᾶλλον τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. Locum hunc Logothetæ acceptum refero eruditiſſimo Pearſonio, qui eum ad marginem Suidæ ſui notaverat.

[8] Καὶ τὰς ἀληθείας πληθ.] In prioribus Edit. legitur κατὰ τὰς ἀλ. quod mendum ab incuria librariorum profectum eſt, qui voces καὶ & κατὰ ſæpiſſime inter ſe confundere ſolent.

(a) Plato. Nom. E'. II. 750. Ἀλήθεια δὴ, πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις. Quem imitatur Phil. Judaeus, de Vit. Contemplat. II. 477. et De Mose, γ'. Vol. II. 162.3.

(a) Ex Schol. Homeri. Il. Β'. 452. notante Schweigh. Vol. III. p. 373 in not. ad Appian. Bell. Ann. VII. Vol. 1. 277. 24. qui voce utitur. Sic Sophocl. Trach. 997.

Ἀληθινὸς ἔρως. ὁ μὴ περὶ κάλλος σώματος ἐπτοημένος. [1]Ἀληθινὸς ἔρως ἐμφύεται αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας· καὶ πάντα γηγενῆ δεσμὸν ἀπορρήξας, ἐλπίδας τε πάσας τιμῶν τε καὶ χρημάτων καταπατήσας, ἀφικνεῖται πρὸς Πρόκλον.

Ἀλήθω τὸν σῖτον. ἤγουν ἄλευρον ποιῶ, ἢ ἄλλό τι.

2. Herodot. VI. 95. p. 481.

Ἀλήϊον.[2] τὸ πεδίον. καὶ Ἀλήϊος, ὁ πλανητικός.

Ἀλλ'[3] ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι; τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον. Σοφοκλῆς.

Dionysius. Περιηγ. 367.

Ἄληκος. ποταμός.

Ἄληκτα.[4] τὰ ἀμέριστα μὲν, κοινὰ δὲ πρός τινα ὄντα, πρὶν ἢ διανεμηθῆναι, ἄληκτα λέγεται.

Ἄληκτον. ἀκατάπαυστον. (a)

5. p. 254. 90. Conf. Arrian. Histor. Indic. p. 343. Edit. Gron.

Ἀληλεσμένον. [5]Θουκυδίδης. Σῖτόν τε ἀληλεσμένον τὸν βουλόμενον ἐσάγειν πολλοῦ ὠνήσασθαι. Καὶ[6] Ἀληλεσμένον βίον, οἱ μὲν ἐπὶ τῶν βαλανίτῃ βίῳ χρωμένων ἐδέξαντο· οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως βιούντων· οἷον κατειργασμένον, πρὸς τροφὴν ἕτοιμον. Καὶ ἀληλεσμένος βίος, ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. Adag. 597. Ἄλλη δὲ παροιμία φησίν· [7]Οὐ γὰρ ἄκανθαι. Ἔοικε δὲ ὑπομιμνήσκειν τὴν τοῦ βίου μεταβολὴν, ἀγρίου καὶ ἀκανθώδους πρότερον ὄντος, πρὶν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς καὶ τῶν σπερμάτων γενέσθαι. ὅθεν Adag. 630. ἀπὸ τῆς ὕστερον ἐπιμελείας ῥηθῆναι τὸν ἀληλεσμένον βίον.

Ἀληλιμμένος. ἐκ τοῦ ἀλείφω.

Ἀλληλούϊα. αἰνεῖτε τὸν κύριον παρ' Ἑβραίοις, ἤτοι, [8]τὸν Ὄντα.

(γ) Dionys. Hal. περὶ συνθ. ονομ. Vol. V. p. 170.

(γ) Ἀλληλουχία. ἡ ἀλλήλων κράτησις, καὶ κληρονομία.

Euripides

Thucyd. II. 70. p. 143. 30. ubi legitur, καί τινες καὶ ἀλ. ἐγεύσαντο.

Ἀλλήλων. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης. καὶ Θουκυδίδης· Καί πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο. ἀντὶ τοῦ, ἑαυτῶν.

Ἀλλήλοιν. δυϊκόν. Ὁρῶσιν ἐν τῇ λάρνακι σώματα ἀλλήλοιν [9]περικείμενα.

Soph. Ajax. 388.

Ἄλημα. παραλογιστικὸν πανούργημα, [10]ἢ ἐπίτριμμα. [11]Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον ἐχθρὸν, ἄλημα στρατοῦ, τούς τε δισάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλος θά-

Ἀληθινὸς ἔρως. Verus amor eſt ille, qui non pulchritudini corporis inhiat. *Cum verus philoſophiæ amor in animo ejus exſtitiſſet, omnibus terrenis vinculis abruptis, omnique honorum & pecuniæ ſpe conculcata, ad Proclum ſe confert.*

Ἀλήθω τὸν σῖτον. Triticum molo, vel in farinam redigo.

Ἀλήϊον. Aleius campus. Et Ἀλήϊος. Errabundus. Vagus.

Ἀλλ' ἢ καλ. *At vel honeſte vivere, vel honeſte mori generoſum decet: totam audiviſti rem.* Sophocles.

Ἄληκος. Fluvius.

Ἄληκτα. Bona non diviſa, & inter quoſdam communia, antequam dividantur, vocantur ἄληκτα.

Ἄληκτον. Quod nunquam ceſſat.

Ἀληλεσμένον [Molitum]. Thucydides. [*Edixerunt,*] *ut, quiſquis vellet, frumentum in farinam redactum, aliaque, in inſulam importaret.* Et Ἀληλεσμένον βίον, [victum molitum,] alii acceperunt de iis, qui glandibus victitant: alii de iis, qui abſque curis & laboribus vivunt; ut intelligatur victus paratus & promptus. Item, Ἀληλεσμένος βίος dicitur de illis, qui copia rerum, ad victum pertinentium, abundant. Aliud proverbium inquit: *Neque enim ſpinæ ſunt.* Videtur autem hoc nobis in memoriam revocare mutatam vivendi rationem, quæ ante erat agreſtis, & quaſi ſpinis plena, priuſquam terra coleretur, & ſemina ſulcis mandarentur. A diligentia igitur & cura hominum, quæ priſtinam vitam excepit, ortum eſſe ajunt proverbium hoc Ἀληλεσμένος βίος.

Ἀληλιμμένος. [Unctus.] Ab Ἀλείφω.

Ἀλληλούϊα. Apud Hebræos ſignificat, Laudate Dominum: aut eum, qui eſt.

Ἀλληλουχία. Rerum inter ſe connexarum ſeries. Item, hæreditas.

Ἀλλήλων. Pro ἑαυτῶν, ſui ipſorum. Sic Euripides. Et Thucydides. *Et quidam ſui ipſorum periculum fecerunt.*

Ἀλλήλοιν. Dualis. *Vident in arca corpora, quorum alterum alteri adjacebat.*

Ἄλημα. Fraus & machinatio callida. Item, homo fraudulentus & aſtutus. *Qua ratione fieri poterit, ut, inimico meo blandiloquo, quo nemo in exercitu major eſt fraudum artifex, & ge-*

---

[1] Ἀληθινὸς ἔρως ἐμφύεται αὐτ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Damaſcio, ut diſcere licet ex Photio, apud quem eadem verba in Excerptis ex illo auctore pag. 1057. leguntur: ut a Pearſonio recte obſervatum fuit.

[2] Ἀλήϊον. τὸ πεδίον] Campi hujus meminit Homerus Il. Ζ. v. 201. ubi vide veterem Scholiaſtam.

[3] Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλ.] Hæc leguntur apud Sophocl. *Ajac. Flag.* v. 480. ut Portus obſervavit.

[4] Ἄληκτα Uti λῆξις, a λαγχάνω, ſignificat, ſors, portio, hæreditas; & διάληξις, diviſio, a διαλαγχάνειν, ſorte dividere, teſte Harpocratione v. Διάληξις: ſic ἄληκτα hic vocantur bona, quæ nondum in portionem aliis ceſſerunt.

[5] Θουκυδίδης. Σῖτόν τε ἀληλ.] Locus hic apud Thucydidem lib. IV. cap. XXVI. ſic legitur: Προειπόντες ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτόν τε τὸν βουλόμενον ἀληλεσμένον, καὶ οἶνον, καὶ εἴ τι ἄλλο βρῶμα, οἷον ἂν ἐς πολιορκίαν ξυμφέροι· τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ &c.

[6] Καὶ ἀληλεσμένον βίον] De hoc proverbio vide Zenobium, Diogenianum, alioſque parœmiographos: item, Caſaub. ad Athen, Lib. XIV. cap. XII.

[7] Οὐ γὰρ ἄκανθαι] Vide infra v. Οὐ γὰρ ἄκανθαι: & Euſtath. ad Odyſſ. Τ. p. 1859. 58.

[8] Τὸν Ὄντα] Id eſt, Deum, qui κατ' ἐξοχὴν vocatur ὁ Ὢν, non ſolum a ſcriptoribus ſacris, ſed etiam a Platone, teſte ipſo Suida infra v. Πλάτων. Vide etiam Suicerum in Theſauro Eccleſ. v. Ἀλληλούϊα.

[9] Περικείμενα] Exiſtimo potius legendum eſſe παρακείμενα, i. e. adjacentia. Præpoſitiones enim περὶ & παρὰ ſæpe a librariis confundi ſolent.

[10] Ἢ ἐπίτριμμα] Lege περίτριμμα. (ε) Τρίμματα enim & περιτρίμματα a Græcis vocantur homines verſuti & aſtuti, minimeque ſimplices. Vide Schol. Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 138.

[11] Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον] Locus hic apud Sophocl. in *Ajace*, v. 389. ſic diſtinctus legitur:

Πῶς ἂν τὸν αἱμυλώτατον
Ἐχθρὸν, ἄλημα, τούς τε δισ-
Σάρχας ὀλέσας βασιλῆς,
Τέλος θάνοιμι κ' αὐτός; P.

*

(ε) Sic legit Schol. in Soph. Aj. 389. νοιμι

Soph. Ajax. 380. ubi γε- [illegible] omitto [illegible]

νοιμι κἀυτός. [1] Ὦ τέκνον Λαερτίου, κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ, ἦπου πολὺν γέλων ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Ἀντὶ τοῦ, πανοῦργε, καὶ περίεργε. Κακοπινέστατον δὲ, κακόηθες.

Ἀλήμεναι. συναθροισθῆναι.

Zenob. I. 95. Diogen. II. 22.

Ἄλλην[2] μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρεῖ. ἐπὶ τῶν πονούντων, καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων. ὡς ἐπὶ ἀντλίας νεώς.

Ἀλληνάλλως. ὡς ἔτυχεν.

Zenob. II. 41. Diogen. I. 19.

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι, ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ δανειζομένων. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Ἅλις δρυός. ἐπὶ τῶν δυσχερῶς μέν τι καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ἕτερον βέλτιον εὑρόντων.

Zenob. II. 40. Diog. I. 62.

Ἄληξ.[3] ὄνομα τόπου.

Joseph. A. Jud. I. 303. — Dion Cass. I. 216. 2.

Ἄληπτος. ἀκράτητος. Εἰπὼν τὴν αἰτίαν, ἀφ' ἧς ἄληπτός ἐστι τοῖς ἐχθροῖς. Ἀριστοφάνης.

Ἄληπτος. ὁ ἀκατάληπτος. [4] Ἀλήπτως δὲ, ἀκαταγνώστως.

Ἄληστος. ἀλάθητος.

Dion Cass. I. 52.

Ἀλητεύω. πλανητεύω. καὶ Ἀλητεία,× ἡ πλάνη.

Ἀλῆται. πλανῆται. Αἰλιανός. Οἱ δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων ἐκτριβέντες διεξάνθησαν, ἀλῆται δεῦρο καὶ ἐκεῖσε τὸ ζῆν τελοῦντες.

Ἀλήτης. ὁ πλανήτης. Ἀλήτην βίον τρίβοντας ἤθροισε. Καὶ αὖθις. Ἀλήτας καὶ φυγάδας ἀποφήναντες. Ἀλῆτις δὲ, θηλυκὸν, ἡ πλανῆτις.

Ἀλία. ἡ πορεία.

Joseph. B. J. II. 14.

Ἁλιάδας.[5] μικρὰ σκαφίδια.

Ἁλιακή. ἁλιευτική.

Ἁλίαρος. ὁ ἠρτυμένος ἅλατι.

Ἁλιάρτας.[6] ἀπὸ Ἁλιαρτίας χώρας.

Numen. Hal. [illegible] I. 533.

Ἀλλίας. ὄνομα κύριον. ×

Ἀλίαστος. ὁ μὴ ἐκφεύγων.

Ἀλίβας.[7] ὁ νεκρός. ἢ ποταμὸς ἐν ᾅδου λέγεται. ἢ ἀλίβας καὶ τὸ ὄξος, ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἶνός ἐστιν.

Ἁλιβδύειν.[8] κρύπτειν.

Ἁλιβδύειν.[9] τὸ καταδύνειν εἰς τὴν θάλασσαν. μεταφορικῶς δὲ, καὶ τὸ κρύπτειν, καὶ ἀφανίζειν· παρὰ τὴν ἅλα, καὶ τὸ δύειν, πλεονασμῷ τοῦ β' Αἰολικῶς, ὡς σίδη, σίβδη· οὕτως καὶ τὸ ἁλιδύειν, ἁλιβδύειν.

phr. 760.

Ἁλίβρωτος. ὁ ἅλας ἐσθίων.

minis Regibus occisis, tandem & ipse moriar? † *O fili Laertis, homo in exercitu pessime & callidissime, jam te præ gaudio effuse ridere scio.* [Hic ἄλημα significat] astute, versute. Κακοπινέστατον vero, malitiose, maligne.

Ἀλήμεναι. Congregari.

Ἄλλην μὲν ἐξαντλ. *Aliam quidem exhaurimus, alia vero subinde affluit.* [Proverbium] hoc dicitur de illis, qui labore suo nihil proficiunt: veluti illi, qui navis sentinam exhauriunt.

Arrianus. Peripl. Ponti Euxini. p. 4.

Ἀλληνάλλως. Ut casus fert. Temere.

Ἄλλην δρῦν βαλ. *Aliam quercum excute.* [Proverbium hoc dicitur] de illis, qui perpetuo dari sibi petunt, vel ab eisdem mutuum semper poscunt. Et aliud proverbium: *Sat quercus.* Quod dicitur de illis, qui fastidiunt aliquid, meliori cibo invento.

Cicero. ad Attic. II. 19. Vol. I. p. 219.

Ἄληξ. Nomen loci.

Ἄληπτος. Qui capi, vel vinci, nequit. *Cum dixisset causam, propter quam ab inimicis capi nonposset.* Aristophanes.

Ἄληπτος. Qui comprehendi non potest. Ἀλήπτως vero, absque crimine, vel condemnatione.

Ἄληστος. Cujus oblivisci non possumus.

Ἀλητεύω. Vagor. Erro. Et Ἀλητεία, erratio.

Ἀλῆται. Errones. Vagabundi. Ælianus. *Illi vero a Romanis attriti & dissipati sunt, huc & illuc errantes, & modo hic, modo illic, vitam transigentes.*

Ἀλήτης. Erro. *Homines vagam vitam agentes congregavit.* Et iterum. *Cum demonstrasset illos esse vagos & exules.* Ἀλῆτις vero fœmininum; [idem significat quod] πλανῆτις, i. e. vagabunda.

Ἀλία. Profectio. Iter.

Ἁλιάδας. Parvas scaphas.

Ἁλιακή. Ad piscationem pertinens.

Ἁλίαρος. Sale conditus.

Ἁλιάρτας. Qui est ex regione Haliartia.

Ἀλλίας. Nomen proprium.

Ἀλίαστος. Non effugiens.

Ἀλίβας. Mortuus. Vel fluvius apud Inferos, ita dictus. Vel etiam acetum sic appellatur, quod in libationibus non adhibeatur, quia est vinum mortuum.

Ἁλιβδύειν. Occultare.

Ἁλιβδύειν. In mare demergere. Per translationem vero significat etiam occultare, & ex medio tollere; a voce ἅλα & δύνειν, inserta litera β, more Æolum. Uti enim pro σίδη dicitur, σίβδη: sic pro ἁλιδύειν, ἁλιβδύειν.

Callimach. Fragm. 269. ap. Tzetz. in Lycoph. 350. p. 59.

Ἁλίβρωτος. Salem edens.

---

[1] Ὦ τέκνον Λαερτίου, κακ.] Ex Sophocl. *Ajace*, v. 381.

[2] Ἄλλην μὲν ἐξαντλ.] Vide Zenobium, Diogenianum, & alios Parœmiographos.

[3] Ἄληξ. ὄνομα τόπου] Quæ in prioribus Edit. sequuntur, usque ad vocem Ἄληπτος, hic inducenda putavi, quoniam alieno loco posita erant, nec ad vocem Ἄληξ pertinent, sed ad v. Ἁλίπεδον, ubi eadem αὐτολεξεὶ leguntur.

[4] Ἀλήπτως δὲ, ἀκαταγνώστως.] Sic etiam Hesychius: apud quem Scaliger ad Græca Eusebii p. 428. pro ἀκαταγνώστως legit ἀκαταγωνίστως. Sed nihil mutandum. Nam ἄληπτος idem interdum significat quod ἀκατάγνωστος, sive ἀκατηγόρητος, i. e. qui nullius criminis insimulari potest: eoque sensu vox ista capitur a Thucydide lib. 1. cap. XXXVII. Καίτοι, εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥσπερ φασίν, ἀγαθοί, ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας &c. Scholiasta ad eum locum τὸ ἀληπτότεροι exponit ἀκατηγορητότεροι: quod locum hunc Suidæ pulchre illustrat, & lectionem vulgatam ἀκαταγνώστως confirmat.

[5] Ἁλιάδας. μικρὰ σκαφίδια] Eadem habet Hesychius.

[6] Ἁλιάρτας] Vide Hesych. & Stephanum.

[7] Ἀλίβας ὁ νεκρ.] Vide infra v. Κήρ.

[8] Ἁλιβδύειν. κρύπτειν] Lycophron v. 351.

Εἱρκτῆς ἁλιβδύσασα λυγαίας δέμας.

Ubi Scholiasta: Ἁλιβδῦσαι κυρίως λέγεται τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, ἤτοι ἁλὶ δῦσαι. Καλλίμαχος. Αἱ νῆας ἁλιβδύουσι. Καταχρηστικῶς καὶ τὸ ὅπως δήποτε συγκρυβῆναι. Notandum hic est, apud Lycophronem pro ἁλιβδῆσαι, legi debere ἁλιβδῦσαι; quod tum ex veriloquio vocis hujus patet, tum etiam ex Etymologo, qui, versum illum Lycophronis citans, ἁλιβδῦσαι legit.

[9] Ἁλιβδύειν] In Edit. Basil. & Genev. male legitur ἁλιδύειν.

Ἀλί-

~~[illegible]~~

5. Joseph. Vol. II. 259. Diod. Sic. I. p. 189 et Wessel. in loc. Toup. in Hesych. V. Ἀλιάδες.

7. Sophocles ap. Hesych. V. Ἀλωβας. Brunck. Lexic. Soph. in V. et fragm. incert. 78. apud Eustath. Hom. Il. φ. Vol. I. p. 1325. 13.

Callimachus. Choliamb. Fragm. 88. p. 460. ubi vid. Bentleius et Ruhnkenius.

(Toup. III. 21. leg. Οἱ περὶ Βάρκην Ἀλίζυες. Conf. Markland. Ep. Crit. [p. 163]. Toup. Ep. Cr. II. 607. Casaub. in Strab. XI. Vol. II. 779.

Ἀλίβυες [1] Ζευγῖται.[2] ὅτι κατὰ τὸ παλαιὸν ἐλέγοντο δύο ἵπποι, συνεζευγμένοι τῷ τραχήλῳ, [3] ἅμιπποι. ὧν δ' ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου, ἡνίοχος· ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου, ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται [4] περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες, οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγῖται.

Ἁλιγενής. ὁ ἐν θαλάσσῃ γεννηθείς.

5. Agathias. I. 20. B.

Ἀλιγέρνης. ὄνομα κύριον. [5] Τούτου τοῦ Γότθου βέλη ἀφιέμενα ῥοίζῳ τε πολλῷ καὶ ταχυτῆτι [6] οὐ σταθμητῇ ἐφέρετο. ὡς εἴ πῃ ἐς λίθον τινὰ ἐμπέσοιεν, ἢ ἕτερόν τι σκληρὸν, καὶ ἀτέραμνον, διαρρήγνυσθαι ἅπαν τῇ βίᾳ τῆς ῥύμης. † Ῥωμαῖον οὖν τινὰ ἰδὼν τεθωρακισμένον, ἀφίησι βέλος αὐτῷ ἐκ τοῦ μετεώρου· καὶ αὐτίκα διεπερόνησε τὸν ἄνδρα αὐτῷ θώρακι καὶ ἀσπίδι. οὕτω δὴ τῇ δυνάμει τε τῶν πολλῶν περιῆν, καὶ καρτεραὶ αὐτῷ ἐρύσαι τόξον αἱ χεῖρες. Ἀγαθίας φησίν.

† Hic quædam omittuntur.

Ἀλίγκιος. ὅμοιος.

Ἁλιεύεσθαι. τὸ ἁλιεύειν.

Ἁλιεύς, ἁλιέως. καὶ ἁλιεῖς, καὶ ἐπὶ ποταμῶν. Ἐκ τῶν πέριξ πόλεων ἐς τὴν τεταγμένην τῇ ἀναγωγῇ ἡμέραν ἠθροισμένοι ἁλιεῖς ἐφειστήκεισαν. Ἀρριανός φησι. Καὶ παροιμία. [7] Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσω. Ἁλιεὺς τοὺς ἁλισκομένους ἰχθύας μεταχειρίζετο· καί ποτε ὑπ' αὐτῶν πληγεὶς, νοῦν οἴσω, φησίν. ὁμοία ἐστὶ τῷ· [8] Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

7. Adagia. 226 — Hoc proverbio usus est Sophocles ap. Zenob. II. 14.

Ἁλιζώνου. τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιεζωσμένης. Λαΐδ' [9] ἔχω πολιῆτιν Ἁλιζώνοιο Κορίνθου.

9. Antipatri Sidonii. Brunck. II. p. 29. Epigr. 83.

Ἁλιζῶνες. [10] οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἡ γῆ αὐτῶν θαλάσσῃ διέζωσται, καὶ οἱονεὶ χερσόνησός ἐστιν, ὑπὸ Εὐξείνου [11] τῆς Προποντίδος διεζευγμένη.

Ἁλίζωσις. εἶδος βοτάνης θαλασσίας.

Ἁλίη. ἡ θαλασσία.

Ἁλίητορες. οἱ ἁλιεῖς.

Ἄλιθον. [12] Ἦν γὰρ οὐ φύσει ἄλιθον, οὐδὲ εὔγειον τὸ πεδίον. Ἀρριανός φησιν.

Ἄλλικα. [13] χλαμύδα κατὰ Θεσσαλούς·
Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν·
οἱ ἰδιῶται γάλλικα ταύτην φασί.

Callimachus ap. Etym. M. I. p. 501. Fragm. 149.

Ἁλικαρνασσεύς. ἀπὸ Ἁλικαρνασσοῦ πόλεως.

Ἀλικροῦδα. παρὰ Ῥωμαίοις ἡ σχεδία τροφὴ, καὶ ἄπυρος. κροῦδουμ γὰρ τὸ ἀνέψητον.

Ἀλίβυες. Libyes, dicti Zeugnitæ. Olim duo equi juncti vocabantur ἅμιπποι: quorum uni inſidebat rector; alteri vero, miles armatus. Iis nunc utuntur Libyes, Zeugnitæ vocati.

Ἁλιγενής. In mari genitus.

Ἀλιγέρνης. Nomen proprium. *Sagittæ, hujus Gothi manibus emiſſæ, ſtridore multo & celeritate incredibili ferebantur: adeo ut, ſi in aliquem lapidem, aut aliud quid durum, incidiſſent, id omne violentia impetus perfringeretur. Romanum igitur quendam thorace indutum conſpicatus, de ſuperiore loco ſagittam in ipſum emiſit, eumque confeſtim per thoracem & ſcutum trajecit. Adeo ille viribus alios ſuperabat, & tam validæ ei ad intendendum arcum manus erant.* Sic Agathias inquit.

Ἀλίγκιος. Similis.

Ἁλιεύεσθαι. Piſcari.

Ἁλιεύς. Piſcator. Et ἁλιεῖς etiam dicitur de de illis, qui in flumine [piſcantur]. *Ex urbibus circumjacentibus ad diem ſtatutam, qua portu ſolvendum erat, piſcatores congregati aderant.* Et proverbium: *Piſcator ictus ſapiam.* Piſcator enim, cum piſces captos manu aliquando tractaret, ab ipſis ictus dixit, ſapiam in poſterum. Proverbium hoc ſimile eſt illi: *Et ſtultus poſt eventum ſapit.*

Ἁλιζώνου. A mari cinctæ. *Hic ſita eſt Lais, civis Corinthi a mari cinctæ.*

Ἁλιζῶνες. Bithyni. Sic dicti, quod ipſorum terra mari ſit cincta, fere in modum peninſulæ, & Ponto Euxino, & Propontide [ab alia continente] diviſa ſit.

Ἁλίζωσις. Herbæ marinæ genus.

Ἁλίη. Marina. Maritima.

Ἁλίητορες. Piſcatores.

Ἄλιθον. [Expers lapidum.] *Erat enim ager ille natura lapidoſus, & minime fertilis.* Arrianus inquit.

Ἄλλικα. Chlamydem ita vocant Theſſali. *Chlamydem aureis conſtrictam fibulis.* Vulgus vero ejus loco dicere ſolet Γάλλικα.

Ἁλικαρνασσεύς. Qui eſt ex urbe Halicarnaſſo.

Ἀλικροῦδα. Apud Romanos ſic vocatur cibus ex tempore, & ſine igne, paratus. *Crudum* enim vocant, quod non eſt coctum.

---

[1] Ἀλίβυες.] Peſſimus error. Scribendum enim eſt Οἱ Λίβυες; uti recte legitur infra v. Ἅμιπποι, ubi locus hic repetitur.

[2] Ζευγῖται] Libyes dicti fuerunt Ζευγῖται, ab equis currui jungendis: quoniam ejus rei inventores fuiſſe creduntur. Heſych. Βαρκαίοις ὄχοις. Λιβυκοῖς. Οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. Φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι, διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος. Obiter hic moneo, notam hanc Heſychii referendam eſſe ad locum illum Sophocl. in *Electra*, p. 114. Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.

Soph. Electr. 727.

[3] Ἅμιπποι] Vide Harpocrationem h. v. & infra Suidam ſuo loco.

[4] Περὶ ἀρχῆς] Sic etiam legitur infra v. Ἅμιπποι. Sed ſcribendum puto ἀπ' ἀρχῆς: ut ſit ſenſus, Libyes jam inde ab initio binos equos jungere ſolitos fuiſſe.

[5] Τούτου τοῦ Γότθου βέλ.] Fragmentum hoc de Aligerne Gotho excerptum eſt ex Agathia l. 1. p. 20. ejuſdemque pars repetitur infra v. Οὐ σταθμητῇ.

[6] Οὐ σταθμητῇ] Apud Agathiam legitur, οὐκ ἀριθμητῇ.

[7] Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσω] Vide Parœmiographos.

[8] Ῥεχθὲν δέ τε νήπ.] Eſt hemiſtichium Homericum, Il. P. 32.

[9] Λαΐδ' ἔχω πολ.] Hexameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. Epigr. VII. ut Portus obſervavit.

[10] Ἁλιζῶνες. οἱ Βιθυνοί. ὅτι ἡ γῆ αὐτ.] Quærebatur inter veteres, quinam eſſent Ἁλιζῶνες, quorum meminit Homerus Il. B. v. 856. Suidas hic ſequitur ſententiam Arriani, qui cenſebat, Bithynos ſic a Poeta vocari; ut teſtis eſt Euſtathius ad Il. B. p. 363. & ſeq. his verbis; Ἀρριανὸς δὲ τοιαῦτα περὶ Ἁλιζώνων ἱστορεῖ. Οὓς Ὅμηρος ἐν Νεῶν Καταλόγῳ φησὶν Ἁλιζῶνας, Βιθυνοί εἰσιν, ὧν Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον. Ἁλιζῶνες δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, φησὶ, καλοῦνται, ὅτι πανταχόθεν θαλάσσῃ περιείργονται. ἀπὸ μὲν ἄρκτου καὶ ἀνατολῆς, τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· πρὸς μεσημβρίαν δὲ καὶ νότον, τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ, τῷ πρὸς Νικομήδειαν· πρὸς δὲ δύσιν καὶ ζέφυρον, τῇ Προποντίδι καὶ τῷ Βοσπόρῳ· ὡς μὴ πόῤῥω χεῤῥονήσου εἶναι τὰ πολλὰ αὐτῶν, καὶ δικαιότατα λέγεσθαι διεζῶσθαι θαλάσσῃ. Locum hunc Arriani ideo adduxi, quoniam ea, quæ Suidas hic habet, egregie confirmat & illuſtrat.

[11] Τῆς Προποντίδος] Legendum eſt καὶ τῆς Προποντίδος.

[12] Ἦν γὰρ οὐ φύσει ἄλ.] Supplementum hujus fragmenti habes infra v. Κολωνός.

[13] Ἄλλικα. χλαμ.] Vide Salmaſ. ad Trebell. Pollion. Vol. II. p. 233.

12. Xenophon. VI. p. 475. ὄρος — τοῦτο γεῶδες καὶ ἄλιθον.

Ἀλί-

Ar. Av. ἐωο. Ἀλίμενον. [1] θάλασσαν, τὴν τέλος οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ ὅρμον.

Aeginet. Ἄλιμον. [2] βοτάνη δενδροειδὴς παρὰ θάλασσαν. πληθυντικὰ δὲ, τὰ ἄλιμα. Ἔστι δὲ γεννητικὸν γάλακτος, καὶ σπέρματος.

Ἀλιμενώτης. τόπος λιμένα μὴ ἔχων.

Ἁλίμικτον. τὸ πεπασμένον.

Harpocrat. Ἁλιμούσιος. Ἁλιμοῦς δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος. Λέγεται [3] ὁ Ἀγασικλῆς τοῖς Ἁλιμουσίοις συνδικάσαι, καὶ διὰ τοῦτο, ξένος ὢν, ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Sch. H. Iliad. Ἁλιμυρήεις. [4] ὁ εἰς θάλασσαν ῥέων.

Hesych. et I. p. 233. N. 5. Ἀλινδεῖσθαι. κυλίεσθαι. καὶ Ἀλινδήθρα, [5] κυλίστρα· τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι κονίονται. [6] Ἀριστοφάνης· Συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. περὶ Αἰσχύλου φησίν.

Lentuli Gaetulici. Ἁλινήκτειραν. τὴν ἐν ἁλὶ νηχομένην·

Καὶ [7] ταύτην ἀπέτηλον, ἁλινήκτειραν ἐλαίην.

II. 166. Ἁλινηχέος. ἐν θαλάσσῃ νηχομένης. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁλινηχέος ὄργανα τέχνης

Ἄνθετο. ————

Ἁλιξάντοις. ταῖς ὑπὸ τῆς ἁλὸς [8] ξηραινομέναις. [9] Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἀκταίης νησῖδος ἁλιξάντοισι χοιράσιν.

II. 238. Ἅλιος. ὁ θαλάσσιος. ἢ ὁ μάταιος. ἢ ὁ ἥλιος κατὰ τροπὴν Δωρικήν.

Tragicos. Sch. H. Iliad. Ἁλίωσε. [10] μάταιον ἐποίησεν.

Ἀλιπαρῆ. ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν. [11] Σοφοκλῆς·

Κἀμοῦ ταλαίνης μικρὰ μὲν τάδ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως
Ἃ ᾽χω [12], δὸς αὐτῷ τήνδ᾽ ἀλιπαρῆ τρίχα,
Καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.

Ἁλίπεδον. τὸ τέως μὲν θάλασσα, αὖθις δὲ πεδίον γεγονὸς, καὶ ἠροτριωμένον. κυρίως μὲν οὖν, τὸ παραθαλάσσιον πεδίον· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ πᾶν πεδίον.

Ἁλίπεδον. [13] ὁμαλὸν ἔδαφος παρὰ τῇ θαλάσσῃ. τινὲς δὲ τὸν Πειραιᾶ φασιν. Ἔστι δὲ καὶ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὖθις δὲ γέγονε πεδίον. διὸ καὶ δασυντέον τὴν πρώτην. ἔστι γὰρ οἷον ἁλὸς πεδίον. Οἱ δὲ τὸ παραθαλάσσιον πεδίον οὕτω καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ, [14] παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ ἵππους ἀλινδεῖσθαι.

Ἀλίμενον. Mare & fine & portu carens.

Ἄλιμον. Herba fruticans, quæ naſcitur juxta mare. In plurali dicitur τὰ ἄλιμα. Habet autem vim gignendi lactis & ſeminis. Hesych.

Ἀλιμενώτης. Locus portu carens. Paus. III. 21. "Scrib. Ἀλιμενότης. Ἀλιμένωτος· τόπος λ. μὴ ἔχων. Conf. Hesych. Ἀλιμενότης, quo interpretatione caret, occurrit ap. Xenoph. H. Graec. IV. p. 536."

Ἁλίμικτον. Sale conſperſum.

Ἁλιμούσιος. Halimuſius. Ἁλιμοῦς eſt populus tribus Leontiæ. *Fertur Agaſicles Halimuſiis patrocinatus, & propterea, cum eſſet peregrinus, in civium numerum adſcriptus eſſe.*

Ἁλιμυρήεις. In mare fluens.

Ἀλινδεῖσθαι. Volutari. Et Ἀλινδήθρα, volutabrum, vel locus, ubi equi in pulvere volutantur. Ariſtophanes: *Diſſipare inanem & affectatum verborum apparatum.* De Æſchylo hæc dicuntur. 6 Ar. Ran. 934. ubi conf. Schol.

Ἁλινήκτειραν. In ſale natantem. *Et iſtam foliis carentem & in ſale natantem oleam.*

Ἁλινηχέος. In mari natantis. In Epigrammate:

Inſtrumenta nautica [*tibi*] Epigr.
Dedicavit. ————

Ἁλιξάντοις. A mari tunſis & verberatis. In Epigrammate: *Actææ inſulæ ſcopulis a mari verberatis.*

Ἅλιος. Marinus. Vel, vanus, irritus. Item Sol, Dorice mutato η in α.

Ἁλίωσε. Irritum fecit.

Ἀλιπαρῆ. Squalidam. Vel, ſupplicem, per quam nimirum ſuppliciter eum orabimus. Sophocles: *Meique miſeræ parva quidem hæc dona, ſed tamen quæ habeo, da ipſi: hanc nimirum ſqualidam comam, & cingulum meum, nullo ornatu inſigne.*

11 Soph. Electr. 451. ubi Brunck edidit τήνδε λιπαρῆ, et σμικρά.

Ἁλίπεδον. Sic vocatur locus, qui, cum paulo ante eſſet mare, poſtea rurſus fit terra, & aratro proſcinditur. Proprie igitur ager mari vicinus ſic vocatur: improprie autem, quivis ager.

Ἁλίπεδον. Planities juxta mare. Quidam vero Piræeum ſic vocant. Eſt etiam in genere locus, qui, cum ante eſſet mare, poſtea rurſus fit terra. Quare prima hujus vocis ſyllaba ſpiritu aſpero notanda eſt. Dictum eſt enim ἁλίπεδον, quaſi ἁλὸς πεδίον. Alii agrum, mari vicinum, ſic vocant. Alii vero inde nominatum putant, quod in eo equi volutari poſſint.

---

[1] Ἀλίμενον. θάλασσαν, τὴν τέλ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 606.

[2] Ἄλιμον. βοτάνη δενδρ.] Hic locus depromptus eſt ex P. Ægineta, ut Pearſonius obſervavit.

[3] Λέγεται ὁ Ἀγασικλ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἀγασικλῆς.

[4] Ἁλιμυρήεις] Hac voce uſus eſt Homerus Odyſſ. Ε. v. 406.

[5] Κυλίστρα] Vide infra v. Κονίστρα: itemque Salmaſium ad Solinum, pag. 336.

[6] Ἀριστοφάνης] In *Ranis*, pag. 166. 8. *P.*

[7] Καὶ ταύτην ἀπέτ.] Eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. c. VII. Epigr. XII.

[8] Ξηραινομέναις] Vel cœcus videat, legendum eſſe ξαινομέναις.

[9] Ἐν Ἐπιγράμματι. Ἀκταίης νησ.] Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. XII. locus hic ita legitur:

Ἀκταίης νησῖδος ἁλιξάντοισι, Πρίηπε,
Χοιράσι, καὶ τρηχεῖ πετρόμενος σκοπέλῳ.

Brodæus ad eum locum vocem ἁλιξάντοισι vertit, *ventos arcentibus*: quaſi legeretur ἀλεξανέμοισι. Sed, ſi vir ille doctus ſciviſſet, apud Suidam hoc loco ſcriptum eſſe ἁλιξάντοισι, eam lectionem alteri procul dubio prætuliſſet. Significat enim ἁλίξαντος, *a mari verberatus*, ab ἅλς, mare, & ξαίνω, cædo, verbero: quod epithetum ſcopulis, qui a fluctibus maris identidem pulſantur, optime convenit.

[10] Ἁλίωσε μάταιον ἐπ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Sophocl. in *Trachin.* p. 340.+ Κοὐχ ἡλίωσε τὸ ἔπος: ubi Scholiaſta ait: Οὐκ ἐματαίωσεν· οὐ μάταιον εἶπε τὸ ἔπος. Non dubito enim Suidam eo reſpexiſſe.

+ Scil. V. 218. Fallitur Kuster. Ex Schol. H. Il. Π. 737. — Alberti in Hesych. V. Ἁλιῶσαι.

[11] Σοφοκλῆς] In *Electra*, v. 451. *P.*

[12] Ἃ ᾽χω] In prioribus Edit. mendoſe excuſum eſt ἄγχω; cujus loco veram lectionem ex Sophocle revocavi.

[13] Ἁλίπεδον. ὁμαλ. ἔδ.] Confer cum hoc loco Suidæ Harpocrationem & Etymologum h. v.

[14] Παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ ἵππους ἀλινδεῖσθαι] Vide paulo ante v. Ἀλινδήθρα.

13. Vox apud Timaeum, quae non occurrit in Platone. Usi sunt ea Xenoph. H. Graec. II. p. 102 [Ed. Mori.] Lycophr. 681. Aristid. Or. Smyrn. I. p. 232. Ruhnken. in Timaeum. p. 23.

25. Ἁλίπεδον.] Hanc vocem, a nobis in Platone fruſtra quaeſitam, *Moeris* tanquam Atticam commendat. *Xenophon* Hiſt. Gr. II. p. 476. ἐστρατοπεδεύετο μὲν ἐν τῷ ἁλιπέδῳ καλουμένῳ, πρὸς τῷ Πειραιεῖ. *Lycophron* vs. 681. Ἥξει δ᾽ ἐρεμνὴν ἐς ἁλίπεδον [illegible] ubi *Tzetzes* explicat τὸ [illegible] [illegible] *Ariſtides* Orat. Smyrn. [illegible]

[illegible] καὶ κρήναις τὸ ἁλίπεδον. ubi Cod. Bar. ἁλίπεδον. quam ſcripturam etiam agnoſcunt Grammatici, *Harpocration*, ceteris copioſior in hac voce declaranda, *Heſychius*, aliique. Apud *Pollucem* I. 186. eſt ἁλίπεδα· ſed quod *Jungermannus* bene judicat natum eſſe e vicino ἁλίπεδα,

Lexicon Rhet. MS. Ἁλίπεδον. ἀμμῶδες πεδίον, ἀπὸ ἁλὸς, ὅτι ἐστὶ θάλασσα· πέδον δὲ, ὅτι ἐστὶ γῆ πεποιημένη. παρὰ τὸ ἀλίνδεσθαι ἐκεῖ τοὺς ἵππους. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἀμμώδεσιν ἦσαν.

ἵππους ἀλινδεῖσθαι, τουτέστι κονίεσθαι, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν.

Sophocl. Ajax. 695

Ἁλίπλαγκτος. [1] οὕτως καλεῖται ὁ Πάν· ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν· ἢ ὅτι οἱ ἁλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα, ὡς νόμιον θεόν· ἢ ὅτι μεγαλόφωνος ἐν τῇ χορείᾳ, ὡς ἁλίβρομος· ἢ ὅτι τῆς Ἠχοῦς ἐρᾷ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα. Ἔστι δὲ ὁ Πὰν χορῶν προέξενος.

+ Schol. Hom. M. 26. Alberti in Hesych.

+ Ἁλίπλοα. τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ πλέοντα.

Toup in Suid. V. Ακηρατον. Vol. I. 28. legit: Ἀκηράσιον στόμα. — Epigr. est Antipatr. Sidon. Brunck. Anal. II. 24. ubi ἀγήραντον. Toup vult etiam ἁλιρρόθια. Conf. Ruhnken. in Timaeum. p. 17.

Ἁλιρρόθιον. κῦμα θαλάσσης.

—— Ἀκήρατον [2] στόμα κόσμου
Παντὸς, ἁλιρρόθιος ξεῖνε κέκευθε κόνις.

Περὶ Ὁμήρου ὁ λόγος. [3] Ἁλιρρόθιος δὲ, υἱὸς Ποσειδῶνος.

Hesych. A. Suid. V. Ἀφύα. Θωπεύει. Παρατέταμαι. Athen. III. p. 96. C. Schol. Ar. Eq. 642. Acharn. 640. Brunck fragm. Arist. p. 267.

Ἅλις. δαψιλῶς. ἱκανῶς. ἀρκούντως. Ὡς δὲ ἅλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἄγειν εἰς τὴν πόλιν ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον. [4] Ἀριστοφάνης· Ἅλις ἀφύης. παρατέταμαι γὰρ ἐσθίων. [5] ἐν Ταγηνισταῖς φησι. Καὶ αὖθις· Ἡ δὲ γυνὴ λέγει, ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἅλις ἔχειν.

Conf. Diodor. Sic. I. 118. 41. II. p. 498.

Ἁλίσας. συναθροίσας. ἢ [6] κυλίσας, κονίσας. καὶ Ἁλίσασα, συναθροίσασα. Ἡ δὲ Σεμίραμις, ἁλίσασα τὴν δύναμιν, τὴν πόλιν αἱρεῖ κατὰ κράτος. #

Ἀλισγηθέν. [7] ἑστιαθὲν, ἢ μισηθὲν, ἢ λυπηθέν. καὶ Ἀλισγηθεὶς, σπιλωθείς.

Act. Apost. XV. 20.

Ἀλισγημάτων. τῶν μιασμάτων ἐκ μυσαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας.

8. Herodot. I. p. 30. 93.

Ἁλισθεῖεν. συναθροισθεῖεν. [8] Ὁ δὲ Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται, ὅπως ἁλισθεῖεν ἔτι οἱ Ἀθηναῖοι.

Hesych. Ἁλισθείσης. συναθροισθείσης.

″ Schol. minor. in Soph. Aj. 1267.

Ἁλίσκει. νικᾷ. καὶ Ἁλίσκεται, ″ καταλαμβάνεται, κρατεῖται.

/// VI. 602. 63.

Ἁλισμένοι. παρὰ Ἡροδότῳ, /// ἀντὶ τοῦ, συνηθροισμένοι. Ἀκήκοε δὲ, ὡς ἁλισμένη εἴη ταύτῃ στρατιή.

9. Appian. I. 481. Wessel. in Diod. Sic. I. 211. Polyb. IV. 39. 3. et Ernesti in l. ~~[illegible]~~.

Ἁλιτενής. [9] Ἀππιανός. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἐξέδραμον ἐπὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων μηχανήματα, οὐ κατὰ γῆν· οὐ γὰρ ἦν δίοδος· οὐδὲ ναυσίν· ἁλιτενὴς γὰρ ἦν ἡ θάλασσα· ἀλλὰ γυμνοὶ, οἱ μὲν ἄχρι τῶν μαστῶν βρεχόμενοι, οἱ δὲ διένεον.

Ἀλιταίνω. τὸ ἁμαρτάνω.

Ἀλιτεύω. τὸ ἁμαρτάνω.

+++ Hesych.

Ἀλίτημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἀλιτήμων, +++ ὁ ἁμαρτωλός.

men accepiſſe putant, quod equi in eo ſe volutare & exercere poſſint.

Ἁλίπλαγκτος. [Marivagus.] Sic vocatur Pan; vel quod Athenienſibus opem tulerit in navali prœlio: vel quod Typhonem retibus ceperit: vel quod piſcatores Pana venerentur, ut paſtoralem Deum: vel quod in choreis ſonoram vocem edat, quaſi maris inſtar ſtrepens: vel, quod ſonum amet. Mare enim valde ſtrepit & fremit. Eſt autem Pan chorearum præſes.

Ἁλίπλοα. In mari navigantia.

Ἁλιρρόθιον. Fluctus maris.

—— *Immortale os mundi*
Totius, o hoſpes, maritimus tegit pulvis.

De Homero hæc dicuntur. Halirrothius vero erat filius Neptuni.

Ἅλις. Abunde. Satis. *Cum autem hoc ſupplicio ſatiatus eſſet, juſſit ipſum in urbem duci, manibus a tergo ligatis.* Ariſtophanes: *Satis aphyarum: edendo enim diſtentus ſum.* Sic in *Tageniſtis* inquit. Et iterum: *Mulier autem dicit, ſibi ſatis honoris & præmii eſſe.*

Ἁλίσας. Qui congregavit. Item, qui ſe [in pulvere] volutavit: qui ſe pulvere aſperſit. Et Ἁλίσασα, quæ congregavit. *Semiramis, coactis copiis, urbem per vim cepit.*

Ἀλισγηθέν. Convivio exceptum. Vel, quod quis odit. Vel, dolore affectum. Et Ἀλισγηθεὶς, pollutus.

Ἀλισγημάτων. Pollutionum ex deteſtandis idolorum ſacrificiis contractarum.

Ἁλισθεῖεν. Congregentur. *Piſiſtratus vero variis artibus efficere conatus eſt, ut Athenienſes iterum congregarentur.*

Ἁλισθείσης. Collectæ. Congregatæ.

Ἁλίσκει. Capit. Vincit. Et Ἁλίσκεται. Capitur. Vincitur.

Ἁλισμένοι. Apud Herodotum ſignificat, congregati ſunt. *Audivit autem exercitum eſſe congregatum.*

Ἁλιτενής. [Vadoſus.] *Appianus. Carthaginenſes autem excurrerunt in Romanorum machinas: non itinere terreſtri (non enim erat tranſitus) nec navibus (mare enim ibi vadoſum erat) ſed nudi, alii quidem uſque ad pectora aquæ immerſi [vadis tranſibant;] alii vero, tranabant.*

Ἀλιταίνω. Pecco.

Ἀλιτεύω. Pecco.

Ἀλίτημα. Peccatum. Delictum. Et ἀλιτήμων. Peccator.

---

[1] Οὕτως καλεῖται ὁ Πάν· ἢ ὅτι ἐβ.] Integram hanc notam deſcripſit Suidas ex Schol. Sophocl. ad *Ajac. Flag.* v. 701. ut Portus recte obſervavit. V. 695.

[2] Ἀκήρατον στόμα κόσμου] Eſt pars Epigrammatis in Homerum, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. pag. 427. P.

[3] Ἁλιρρόθιος] De eo vide Schol. Ariſtoph. ad *Nubes*, p. 181.

3 Sch. Ar. Nub. 1001. Harpocr.

[4] Ἀριστοφάνης· Ἅλις ἀφ.] Idem fragmentum Ariſtophanis apud Athenæum lib. III. pag. 96. ſic legitur: Ἅλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων. Unde patet, Suidam, (vel potius veterem enarratorem Ariſtoph. ad *Acharn.* pag. 401. ex quo Suidas iſta deſcripſit) in hoc loco Ariſtophanis recitando parum religioſum fuiſſe, & ſententiam tantum ejus, ipſis Comici verbis neglectis, expreſſiſſe: quod ſæpe Grammatici facere ſolent.

[5] Ἐν Ταγηνισταῖς] Hanc lectionem ex MSS. revocavi. In prioribus enim Edit. mendoſe legitur Ἀνταγωνισταῖς. *Tageniſtarum* autem Ariſtophanis (ut taceam loca auctorum, a Meurſio, in *Bibliotheca Attica*, obſervata) mentio etiam fit apud Schol. Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 147. G. *Ran.* pag. 225. G. *Equit.* pag. 327. F. *Acharn.* pag. 401. F. item apud Athenæum aliquoties; & apud Suidam pluribus in locis, ut lector ex Indice noſtro Auctorum diſcere poterit.

[6] Ἢ κυλίσας, κονίσας] Pollux lib. I. cap. XI. ubi de equis agit: Τὸ δὲ κυλίσαι, καὶ ἁλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι· καὶ τὸ χωρίον ἁλίστραν καὶ ἐξαλίστραν, καὶ κυλίστραν. Interpres Pollucis τὸ ἁλίσαι καὶ ἐξαλίσαι ridicule ibi *ſaltare* & *exilire* vertit, cum voces illæ ſignificent *volvere*, V. I. p. 289 & *volutare*. Vide Euſtath. ad Il. Γ. p. 382. & ſupra v. Ἀλινδῆθρα.

[7] Ἀλισγηθέν] Vide infra v. Ἠλισγημένον.

[8] Ὁ δὲ Πεισίστρατος ἐπιτ.] Locus hic apud Herodotum lib. I. pag. 15. unde eum Suidas deſcripſit, ſic legitur: Βουλὴν ἐνταῦθα σοφωτάτην Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται, ὅκως μήτε ἁλισθεῖεν ἔτι οἱ Ἀθηναῖοι.

[9] Ἀππιανός] *De Bellis Punicis*, pag. 126.

'Αλιτήμορος. παράφρων γεγονώς.

'Αλιτήριος. ἀνόσιος. ὁ ἀνεχόμενος μιάσματα, καὶ ἐξημαρτηκὼς εἰς θεούς. [1] 'Αριστοφάνης 'Ιππεῦσιν· Ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φημι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.

Equit. 443.

'Αλιτήριος. ἁμαρτωλός. [2] 'Αλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο. [3] Λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς 'Αθηναίους, καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων, ἀπὸ σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. Ἔστι δὲ καὶ παραγώγως ἀπὸ τοῦ ἀλιταίνειν, ὅ ἐστιν ἁμαρτάνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ, τοὺς ἀλοῦντας τηρεῖν.

hol. Ar. Eq. 443.

'Αλιτηρίους. [4] ἀποτυχόντας. ἁμαρτόντας. ἀστοχήσαντας. Οὐ μόνον ἀπράκτους παρεσκευάσας ἐπανελθεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀλιτηρίους πάντων τῶν αὐτοῖς ἐντεταλμένων ἀπέδειξας. καὶ αὖθις· [5] Ἢ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὅδε ἄνθρωπος δαίμων τις ἀλιτήριος εἶναι.

Vol. 88

'Αλιτηροῦ. ἁμαρτωλοῦ. μιαροῦ.

Νῦν [6] δ' ἐκ θεῶν του, κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός.

O. Colon. 371.

'Αλιτόμηνος. [7] ὁ τοῦ τελείου μηνὸς διημαρτηκώς. ἢ ὁ ἠλιτόμηνος.

'Αλιτρία. ἀντὶ τοῦ, ἁμαρτία. 'Αριστοφάνης. καὶ 'Αλιτρός, ὁ ἁμαρτωλός.

X. 7

'Αλίφειρα. [8] ὄνομα πόλεως. καὶ 'Αλιφειρεύς. ὄνομα ποταμοῦ.

'Αλειφθῆναι. ἀντὶ τοῦ, ἀλείψασθαι· β' ἀόριστος.

'Αλθαία. ὄνομα κύριον. [9] κατὰ δὲ ἰατροὺς εἶδος ἀγρίας μαλάχης, διαφορητικὴ, καὶ πεπτικὴ φυμάτων. ἔστι δὲ καὶ ἀλφῶν ῥυπτική. τὸ δὲ σπέρμα [10] λίθους ῥύπτει. Καὶ [11] 'Αλθαία, πόλις 'Ολκάδων. οἱ δὲ 'Ολκάδες, ἔθνος 'Ιβηρίας.

III. III.

'Αλθαίνοντα. ἰώμενον, θεραπεύοντα. Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα.

Ἄλθαινος. ὄνομα ποταμοῦ.

'Αλθηφιάς. [12] ἡ ἄμπελος, ἀπὸ 'Αλθηφίου τινός. καὶ 'Ανθηδονιὰς, καὶ 'Υπερειὰς, ἀπὸ 'Υπέρου καὶ 'Ανθηδόνος. [13] Χρησμός·

en. I. p. B. C.

> Πῖν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ 'Ανθηδόνα ναίεις,
> Οὐδ' ἱερὰν 'Υπέραν, ὅθι τ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες.

arch. VII. 184.

'Αλιτήμορος. Qui delirus ac demens factus eſt.

'Αλιτήριος. Impius, qui piaculi reus eſt, & in Deum peccavit. Ariſtophanes: *Ex impiis illis te dico ortum eſſe, qui in Deam piaculum commiſerunt.*

Timaeus. p. 23. Ἀλιτηριῶδες, ad quam vocem conf. D. Ruhnken

'Αλιτήριος. Peccator. Nomen autem ἀλιτήριοι hinc ortum eſt. Cum Athenienſes aliquando fame laborarent, pauperes molentium farinas diripuerunt: unde [ab ἀλεῖν & ἄλευρον] mali impropric dicti ſunt ἀλιτήριοι. Nomen autem illud extenditur etiam ad illos, qui per vim aliquid faciunt; ab annonæ penuria, quæ tempore belli Ætolici fuit. Poteſt tamen etiam deduci a verbo ἀλιταίνειν, i. e. peccare: vel a τηρεῖν τοὺς ἀλοῦντας, i. e. ab obſervandis illis, qui molunt.

'Αλιτηρίους. Qui ſpe & voto exciderunt. Qui aberrarunt. Qui ſcopum non ſunt aſſecuti. *Non ſolum eos re infecta redire coegiſti, ſed etiam effeciſti, ut nihil eorum, quæ ipſis præcepta erant, ad ſperatum exitum perducerent.* Et iterum: *Non poterat non homo iſte malus aliquis Genius omnibus videri.*

Notand. ἀπράκτους παρασκευάζειν, quæ locutio in deliciis eſt Polybii. I. p. 353. L. III. 116. 5. Lib. VIII. 7. et alibi.

'Αλιτηροῦ. Peccatoris. Scelerati. *Nunc autem Deorum aliquis, & mala mens hominum [diſcordiæ hujus cauſa exſtitit.]*

'Αλιτόμηνος, vel ἠλιτόμηνος. Qui ante juſtum menſis tempus natus eſt.

'Αλιτρία. Peccatum. Ariſtophanes. Et 'Αλιτρός, peccator.

Reſpexit Ariſt. Ach. 907. ubi vid. Schol.

'Αλίφειρα. Nomen urbis. Et 'Αλιφειρεύς. Nomen fluvii.

'Αλειφθῆναι. Se unxiſſe. Eſt Aoriſtus ſecundus.

'Αλθαία. Nomen proprium. Secundum medicos autem ſic vocatur genus agreſtis malvæ, quæ diſſipandi & concoquendi tubera vim habet. Eadem etiam a vitiliginibus corpus purgat. Semen vero ejus calculos frangit. Et Althæa, eſt urbs Holcadum. Holcades vero ſunt gens Iberiæ.

Paul. Aeginet.

'Αλθαίνοντα. Medentem. Curantem. Ægrotæ medentem.

Ἄλθαινος. Nomen fluvii.

'Αλθηφιάς. Vitis Althephia, quæ ab Althephio quodam ſic eſt appellata: uti Anthedonia & Hyperia ab Hypero & Anthedone. Oraculum:

> *Bibe vinum fæcatum, quia non habitas Anthedonem,*
> *Neque ſacram Hyperam, ubi defæcatum vinum bibebas.*

---

[1] 'Αριστοφάνης] In *Equit.* p. 215. ubi conſule Scholia, quæ docent, per ἀλιτηρίους hic eos intelligi, qui piaculi Cylonei, in Minervam commiſſi, rei erant. *P.*

[2] 'Αλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλ.] Hanc etymologiam vocis ἀλιτήριος merito reſpuit Plutarchus in *Quaſt. Græc.* pag. 297. his verbis: Οὐ πιστέον τοῖς λέγουσιν, ἀλιτηρίους κεκλῆσθαι τοὺς ἐπιτηροῦντας ἐν τῷ λιμῷ τοὺς ἀλοῦντας καὶ διαρπάζοντας. 'Αλλὰ ἀλιτήριος μὲν κέκληται, ὃν ἀλεύασθαι καὶ φυλάξασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε. i. e. *Non eſt credendum illis, qui perhibent* ἀλιτηρίους *dictos eſſe eos, qui famis tempore molentes obſervant, & farinam diripiunt. Verum* ἀλιτήριος *vocatur ille, quem vitare & cavere ob improbitatem,* [*omnibus notam,*] *facile eſt.*

p. 289

[3] Λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς 'Αθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 314. 315.

[4] 'Αλιτηρίους. ἀποτυχ.] Huc pertinent verba Scholiaſtæ Ariſtophanis loco laudato: Λαμβάνεται δὲ τὸ ἀλιτηρίων καὶ ἀντὶ τοῦ ἀστοχησάντων καὶ ἀποτυχόντων.

[5] Ἢ πῶς οὐκ ἔμελλεν ὅδε ἄνθρ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arcan.* cap. XII. quod notat A. Maltret. II p. 177.

[6] Νῦν δ' ἐκ θεῶν του] Apud Sophocl. *Oedip. Colon.* pag. 284. integra ſententia ſic legitur:

> Νῦν δ' ἐκ θεῶν του, κἀξ ἀλιτηροῦ φρενὸς
> Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή.

[7] 'Αλιτόμηνος] Vide infra v. 'Ηλιτόμηνος.

[8] 'Αλίφειρα. ὄνομα πόλ.] Vide Stephanum de Urbibus.

[9] Κατὰ δὲ ἰατροὺς, εἶδος ἀγρ.] Ex Paulo Ægineta, ut Pearſonius obſervavit.

[10] Λίθους ῥύπτει] Apud Paulum Æginetam legitur, λίθους θρύπτει, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[11] 'Αλθαία, πόλις 'Ολκ.] Ex Stephano de Urbibus.

[12] 'Αλθηφιάς. ἡ ἄμπ. ἀπὸ 'Αλθ.] Hic locus depromptus eſt ex Athenæo lib. 1. cap. XXIV.

[13] Χρησμός· Πῖν' οἶνον τρ.] De hoc Oraculo vide Plutarchum in Quæſt. Græcis, pag. 295.

8. Hesych. Ἀλιφηρα. κώμη Θρᾴκης. Conf. Pausan. VIII. p. 652. ubi Ἀλιφήρα, Ἀλιφηρεῦσι, et Ἀλιφηρου. — et Pag. 603. Ἀλιφειρεος pro Ἀλίφηρεος leg. vult Sylburg. in not. ex Stephan. et Apollodoro; citatque ex Zonara Lex. Msto: Ἀλιφειρεὺς, quod interpretatur fluvii nomen.

Ἀλκαμένης. ὄνομα κύριον. ὁ Λήμνιος.

Joseph. Ant. Jud. I. 307.
Lib. V. C. 10.

Ἀλκάνης.[1] Ἀνὴρ τῶν ἐν μέσῳ πολιτῶν [2] τῆς Ἐφρὲμ κληρουχίας, Ἀρμαθὲμ πόλιν κατοικῶν, γαμεῖ δύο γυναῖκας, Ἄνναν τε καὶ Φεννάναν. ἐκ δὴ ταύτης παῖδες αὐτῷ γίνονται· τὴν δ' ἑτέραν, ἄτεκνον οὖσαν, ἀγαπῶν διετέλει. Ἀφικομένου δὲ μετὰ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἀλκάνου εἰς Σηλὼμ πόλιν θῦσαι· ἐνταῦθα γὰρ ἡ σκηνὴ τοῦ θεοῦ ἐπεπήγει· καὶ πάλιν κατὰ τὴν εὐωχίαν νέμοντος μοίρας κρεῶν ταῖς γυναιξὶ, καὶ τοῖς τέκνοις, καὶ ἡ Ἄννα θεασαμένη τοὺς τῆς ἑτέρας παῖδας τῇ μητρὶ περικαθημένους, εἰς δάκρυά τε προὔπεσε, καὶ τῆς ἀπαιδίας αὐτὴν ὠλοφύρετο, καὶ τῆς μονώσεως· καὶ τῆς τἀνδρὸς παραμυθίας τῇ λύπῃ κρατήσασα, εἰς τὴν σκηνὴν ᾤχετο, τὸν θεὸν ἱκετεύσουσα, δοῦναι γονὴν αὐτῇ, καὶ ποιῆσαι μητέρα, ἐπαγγελλομένη τὸ πρῶτον αὐτῇ γεννησόμενον καθιερώσειν ἐπὶ διακονίαν θεοῦ, δίαιταν οὐχ ὁμοίαν τοῖς ἰδιώταις ποιησόμενον. Εὐχομένης δὲ ἦλθεν Ἡλεὶ ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ὡς παροινοῦσαν αὐτὴν ἐκέλευσεν ἀπιέναι. τῆς δὲ, πιεῖν ὕδωρ, φαμένης, λυπουμένην δ' ἐπὶ παίδων ἀπορίᾳ τὸν θεὸν ἱκετεύειν, θαῤῥεῖν παρεκελεύετο, παρέξειν αὐτῇ παῖδα τὸν θεὸν καταγγέλλων. Καὶ γίνεται αὐτῇ παιδίον, ὃν Σαμουὴλ ἐκάλεσε, θεαίτητον ὡς ἂν τις εἴποι.

Ἀλκαία.[3] Ἀλλ' ὁ μὲν δράκων μεγέθει μέγιστος ὢν τῷ οὐραίῳ τὸν λέοντα κατῃκίζετο. ὁ δὲ λέων ἤλγει μὲν,[4] καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διηγείρετο. Ὁ Λογοθέτης φησὶν ἐν τῷ τοῦ ὁσίου Μαρκέλλου βίῳ.

Ἀλκαῖος. Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους. ἐγένετο μέγας, καὶ ἰσχυρὸς, καὶ τὰ πολέμια γενναῖος.

Ἀλκαῖος. Ἀθηναῖος, Τραγικός· ὅν τινες θέλουσι πρῶτον Τραγικὸν γεγονέναι.

Ἀλκαῖος.[5] Μιτυληναῖος. εἶτα Ἀθηναῖος, Κωμικὸς τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας πέμπτος· υἱὸς δὲ Μίκκου. Ἔγραψε δράματα δέκα.

5. Fabulas recensit Toup in Suid. V. Ἀδηφαγία. III. 14.
Conf. Casaub. in Ath. n. 206.

Pausanias. α'. XI. p. 26.

Ἀλκέτας. Μολοττῶν βασιλεύς. ἀλλὰ καὶ ὑποστράτηγος ἄλλος Ἀλεξάνδρου.

6 Arrian. Exped. Alexand. IV. p. 189.
alius, Cariae Praef. Appian. De Reb. Syriac. I. p. 614.

Ἀλκείδης. ὁ Ἡρακλῆς, παππωνυμικῶς. Ἀλκέως γὰρ παῖς Ἀμφιτρύων.

Ἀλκή. ἰσχύς. δύναμις. [6] Ἡσίοδος·

Ἀλκαμένης. Alcamenes. Nomen proprium. Lemnius.

Ἀλκάνης. Vir mediocris inter ſuos cives fortunæ, de Tribu Ephraim, Harmatham urbem incolens, duas uxores duxit, Annam & Phennanam. Ex hac autem cum nati ipſi eſſent liberi; alteram tamen, quamvis ſterilem, conſtanter amavit. Cum autem Alcanes cum uxoribus in Siloam urbem, ſacrificandi cauſa, profectus fuiſſet (ibi enim erat tabernaculum Domini) & in convivio portiones carnium uxoribus & liberis diſtribueret, & Anna videret alterius uxoris filios, undique matri aſſidentes; in lachrymas prorupit, ſuamque ſterilitatem deploravit. Cumque mœſtitia ejus conſolationem viri ſuperaret, tabernaculum adiit, Deum ſuppliciter oratura, ut ſibi daret prolem, promittens, ſe primum filium miniſterio divino conſecraturam eſſe, qui uſitata victus ratione minime ſit uſurus. Illa autem precante, Eli ſummus ſacerdos advenit, eamque, ut ebriam, abire juſſit. Cum autem illa dixiſſet, ſe aquam bibiſſe; at ob ſterilitatem Deo ſupplicare: ipſam bono animo eſſe juſſit, denuntians, Deum ipſi daturum eſſe filium. Natus autem eſt ipſi filiolus, quem vocavit Samuelem, quaſi dicas, *a Deo petitum*.

Ἀλκαία. [Cauda leonis.] *At Draco ingentis magnitudinis leonem cauda verberabat. Leo vero, dolore irritatus, ad ultionem cauda ſe ſtimulabat.* Sic Logotheta in S. Marcelli vita inquit.

Ἀλκαῖος. Alcæus. Omphales & Herculis filius. Fuit magnus, & robuſtus, & bellica fortitudine præſtans.

Ἀλκαῖος. Athenienſis, Tragicus, quem nonnulli primum Tragicum fuiſſe putant.

Ἀλκαῖος. Alcæus, Mitylenæus: deinde Athenienſis, Comicus antiquæ Comœdiæ quintus, Micci filius. Scripſit fabulas decem.

Ἀλκέτας. Alcetas, Moloſſorum Rex. Sed & alius fuit Alcetas, dux copiarum Alexandri ſecundi ordinis.

Ἀλκείδης. Hercules, ſic dictus ab avo ſuo. Amphitryo enim Alcei filius fuit.

Ἀλκή. Robur. Potentia. Heſiodus:

---

[1] Ἀλκάνης. ἀνὴρ τῶν ἐν μέσῳ πολ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Joſepho *Antiq. Judaic.* lib. v. c. xi. pag. 165. ubi Ἐλκάνης vocatur, quem Suidas hic Ἀλκάνην appellat. Apud LXX Interpretes vero, 1. Reg. cap. 1. idem vocatur Ἐλκανᾶ.

[2] Τῆς Ἐφρὲμ κληρουχίας] Quæ in prioribus Edit. ſequuntur, οὗ ἐν ἀρχῇ τῆς βίβλου τῶν Βασιλειῶν Ἐρκανᾶς κεῖται τὸ ὄνομα, tanquam manifeſtum gloſſema & ſcholium e textu ejicienda putavi. Nam verba hæc apud Joſephum non reperiuntur; eademque in uno MS. Pariſ. prorſus deſunt, in altero vero ad marginem ſcripta leguntur: quod certiſſimum eſt argumentum, ea ab imperitis librariis loco huic temere intruſa fuiſſe.

[3] Ἀλκαία] In Etymologico MS. Bibliothecæ Reg. Pariſ. vox iſta ſic exponitur: Ἀλκαία, ἡ οὐρά. κυρίως ἡ τοῦ λέοντος, διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν αὐτὸν προτρέπειν. ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ οὐρᾷ κέντρον, ἀφ' οὗ παροξύνεται, ὥς φησιν Ἱερώνυμος καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν Ὑπομνήματι Ἀσπίδος Ἡσιόδου. Schol. Apollon. Rhod. ad lib. IV. Argon v. 1614. Ἀλκαίη λέγεται κυρίως ἡ τοῦ λέοντος οὐρά· ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλκεῖν, ὅ ἐστι βοηθεῖν, ἢ εἰς ἀλκὴν παρορμῶσα· ὥσπερ καὶ οὐρὰ, παρὰ τὸ οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν. ἢ διὰ τὸ ὀρίνειν ἑαυτὰ τὰ ζῶα τῇ οὐρᾷ· ὡς ὁ λέων, καὶ ὁ ταῦρος, καὶ ὁ κύων, καὶ τὰ λοιπά. Κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία λέγεται. Ἐν δὲ τῷ Κωμικῷ Λεξικῷ, οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ, ἀλκαία, ἀλλὰ καὶ ἵππου, καὶ βοὸς, καὶ τῶν ἐμφερῶν, ὅσα ὥσπερ ἀλεξητηρίῳ τῇ οὐρᾷ χρῆται. Vide etiam Schol. Nicandri ad *Ther.* pag. 11.

[4] Καὶ τῇ ἀλκαίᾳ πρὸς ἄμυναν διηγ.] Huc pertinent verba illa Homeri de Leone, Il. Υ. v. 170.

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Cauda vero latera & lumbos utrinque verberat, ſeque ipſe excitat ad pugnam. Scholiaſta ad eum locum: Τῇ οὐρᾷ μαστίζει ἑαυτὸν, φησὶν, ὁ λέων, οὕτως εἰωθώς. ἔχει δέ τι ἐν τῇ οὐρᾷ ἀναμέσον τῶν τριχῶν κεντρίον μέλαν, ὡς κεράτιον· ὑφ' οὗ νυττόμενος, πλέον ἀγριοῦται ἐκ τῆς ὀδύνης.

[5] Ἀλκαῖος. Μιτυλην.] Hujus Alcæi Comici fabulas, quot quidem ex veterum ſcriptis conquirere potuit, recenſet Caſaub. ad Athen. lib. III. cap XXIV.

[6] Ἡσίοδος. Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδ.] Nicolaus Damaſcenus apud Conſtantinum Porphyrog. in Excerptis, a Valeſio editis, pag. 445. Ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμυθαονιδῶν γένος τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς Ἕλλησι πρωτεύειν· ὥσπερ καὶ Ἡσίοδός φησιν ἐν τούτοις·

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι,
Νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρείδῃσι.

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι,
Νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δέ περ Ἀτρείδῃσι.

Καὶ Πολύβιος· Οἶδε γὰρ καὶ λόγων ἀλκὴ θανάτου καταφρονεῖν.

Ἀλκήεντας. εὐρώστους. δυνατούς.

Ἄρτεμι τόξα λαχοῦσα, καὶ ἀλκήεντας ὀϊστούς.

Ἄλκηστις. ὄνομα κύριον.

Ἀλκιβιάδης.[1] υἱὸς Κλεινίου, καὶ τῆς ἀδελφῆς Περικλέους, Ἀθηναῖος, φιλόσοφος, καὶ ῥήτωρ. μαθητὴς πρῶτον Σωφίλου, εἶτα Σωκράτους· οὗ καὶ ἐρώμενος, ὥς τινες. καὶ ἐκ δούλων δὲ τεχθέντα τινὲς ἱστορήκασιν. Οὗτος ἐστρατήγησεν Ἀθηναίων· καὶ λυπηθεὶς διὰ τὸ ἐκπεσεῖν αὐτὸν τῆς στρατηγίας, τῆς τῶν Ἑρμῶν ἀποκοπῆς ἕνεκα, καὶ ἀποστὰς πρὸς Τισσαφέρνην τὸν Πέρσην, καὶ πολέμου αἴτιος γενόμενος Ἀθηναίοις, πάλιν αὐτοῖς εὔνους ἐγένετο. Μέλλοντος δὲ Φαρναβάζου αὐτὸν ἀναιρεῖν, παρ' ᾧ διέτριβεν, εἰς κώμην τῆς Φρυγίας ἑταίρᾳ συνὼν [2] ὄναρ ἦν τεθεαμένος τοιόνδε. ἐδόκει, τὴν ἐσθῆτα τῆς ἑταίρας ἔχων, καίεσθαι δίχα τῆς κεφαλῆς. οἱ δορυφόροι δὲ ἐπιστάντες ὕφηψαν τὴν σκηνήν. ὁ δὲ ἐξελθὼν βίᾳ τιτρώσκεται διωχθείς. οἱ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀφελόντες αὐτοῦ, Φαρναβάζῳ κομίζουσιν. [3] Οὗτος Ὀλύμπια νικήσας τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἱστίασεν.

Robur enim dedit Jupiter Aeacidis;
Mentem vero Amythaonidis: at divitias Atridis.

Et Polybius: *Vis enim doctrinæ & rationis vel mortem contemnere novit.*

Fragm. Gram. XV. Vol. V. p. 77.

Ἀλκήεντας. Robuſtos. Potentes.

Diana arcus ſortita, & validas ſagittas.

Epigr. ex Anthol. Cephalae. 42. citat Toup. III. 21. et Suid. V. Πλόκον.

Ἄλκηστις. Nomen proprium.

Ἀλκιβιάδης. Alcibiades, filius Cliniæ, & ſororis Periclis, Athenienſis, Philoſophus, & Orator. Diſcipulus primum Sophili, deinde Socratis: cujus etiam (ut quidam ferunt) amaſius fuit. Quinetiam nonnulli ex ſervis parentibus ipſum natum tradiderunt. Hic Athenienſium Imperator fuit; & iniquo animo ferens, ſibi imperium abrogari ob Mercurialium ſtatuarum mutilationem, ad Tiſſaphernem Perſam defecit, & belli adverſus Athenienſes gerendi auctor fuit: cum quibus tamen poſtea in gratiam rediit. Cum autem Pharnabazus, apud quem diverſabatur, ipſum interfecturus eſſet, in Phrygiæ oppidulo, ubi meretricis conſuetudine utebatur, tale ſomnium vidit. Meretricis illius veſte indutus viſus eſt ſibi abſque capite comburi. Satellites autem adſtantes tentorium incenderunt: ex quo ipſe per vim egreſſus, in fuga vulneratur. Illi vero caput ejus amputatum ad Pharnabazum tulerunt. † Hic in ludis Olympicis victor totum conventum convivio excepit.

Ἀλκιμάχη. ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ἐν πολέμῳ κραταιά.

Νηὸν [4] ὑπωροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

Ἀλκιδάμας. [5] Ἐλεάτης, ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας, φιλόσοφος, Διοκλέους υἱὸς, Μουσικὰ γεγραφότος, μαθητὴς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου.

Ἀλκίμαχος.[6] στρατηγός ἐστιν οὗτος, Ἀναγυράσιος τὸν δῆμον. Ἕτερος δέ ἐστιν ὁ Μακεδὼν, οὗ μνημονεύει Ὑπερείδης.

Ἀλκιμένης. Μεγαρεὺς, Τραγικός. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκιμένης, Ἀθηναῖος, Κωμικός.

Ἄλκιμος. ἰσχυρός.

Ἀλκίνοος. ὁ δυνατός. καὶ ὄνομα κύριον.

Ἀλκίππα. μία τῶν Ἁλκυονίδων. Καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἁλκυονίδες.

Ἀλκίφρων. Μάγνης, τῆς παρὰ Μαιάνδρῳ Μαγνησίας, φιλόσοφος.

Ἀλκμάν.[7] Λάκων, ἀπὸ Μεσσόας. κατὰ δὲ τὸν Κράτητα [8] πταίοντα Λυδὸς, ἐκ Σάρδεων· Λυρικὸς, υἱὸς

Ἀλκιμάχη. Minerva, in bello fortis. *Sub tecto templi Palladis bellatricis* [*ſuſpenſus ſum.*]

Hegesippi. Brunck. I. 254.

Ἀλκιδάμας. Eleates, Aſianus, Philoſophus, filius Dioclis, qui Muſica ſcripſit, & diſcipulus Gorgiæ Leontini.

Ἀλκίμαχος. Exercitus dux, populo Anagyraſius. Alius vero eſt Macedo ille, cujus meminit Hyperides.

Ἀλκιμένης. Megarenſis, Tragicus. Eſt & alius Alcimenes Athenienſis, Comicus.

Fabricius. B. Gr. II. p. 283 et p. 406.

Ἄλκιμος. Robuſtus. Validus.

Ἀλκίνοος. Mente valens. Eſt etiam nomen proprium.

Ἀλκίππα. Alcippa. Una Halcyonidum. Quære in v. Ἁλκυονίδες.

Ἀλκίφρων. Alciphron, Magnes (ex urbe Magneſia quæ juxta Mæandrum ſita eſt) Philoſophus.

Ἀλκμάν. Alcman, Lacon, Meſſoates (ſecundum Cratetem vero Lydus, Sardibus o-

Villoison. Anecd. Gr. I. 60.

---

[1] Ἀλκιβιάδης. υἱὸς Κλειν.] De proſapia & genere Alcibiadis accurate diſputat Valeſius ad Harpocrationem, v. Ἀλκιβιάδης, quem vide.

[2] Ὄναρ ἦν τεθεαμένος τοιόνδε] Eandem hiſtoriam refert Plutarchus in *Alcibiade* pag. 213. quem vide.

[3] Οὗτος Ὀλύμπια νικήσας τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἱστίασεν] Hæc Suidas deſcripſit ex Athenæo lib. 1. pag. 3. quem vide.

[4] Νηὸν ὑπωροφίας Παλλ.] Pentamenter hic eſt pars Epigrammatis in clypeum, a Timanore Palladi dedicatum, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. XXV. ut Portus obſervavit. Ejus autem Epigrammatis diſtichum primum hoc eſt:

Ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι
Ναῷ ὑπωροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας.

Vide quæ notavimus ſupra ad v. Ἄημαι, ubi idem diſtichum legitur.

[5] Ἐλεάτης, ἀπὸ Ἐλέας] Legendum eſt, Ἐλαΐτης, ἀπὸ Ἐλαίας; ut Caſaub. ad Athen. lib. XIII. c. VII. recte monuit. Elea enim erat urbs Italiæ, cujus ἐθνικὸν eſt Ἐλεάτης: Elæa autem (unde Ἐλαΐτης) erat urbs Aſiæ, ex qua Alcidamas oriundus fuit. Recte Tzetzes Chil. XI. 385.

Ὁ Ἀλκιδάμας ἔγραψεν ἐγκώμιον θανάτου
Ὁ Ἐλαΐτης, σύγχρονος ὑπάρχων Ἰσοκράτους.

l. p. 879. 30.

[6] Ἀλκίμαχος. στρατηγός] Ex Harpocratione, quem conſule.

[7] Ἀλκμάν. Λάκων, ἀπὸ Μεσσ.] Vide Meurſium in *Miſcellan. Lacon.* lib. IV. cap. 17.

[8] Πταίοντα Λυδός] Eruditiſſ. Pearſonius ad locum hunc ſequentia notaverat. *Forte legendum* τῷ ὄντι, i. e. *re vera. Erat enim Alcman re vera Lydus, Sardibus oriundus, ſed Meſſoa apud Spartanos enutritus, ut patet ex Epigrammate apud Plutarchum* περὶ Φυγῆς, *quod emendatum eſt a Salmaſio in Plin. Exercit. pag.* 825. Hæc

Δάμαντος, ἢ Τιτάρου. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς κζ΄ Ὀλυμπιάδος, βασιλεύοντος Λυδῶν Ἄρδυος, τοῦ Ἀλυάττου πατρός· καὶ ὢν ἐρωτικὸς πάνυ, εὑρετὴς γέγονε τῶν ἐρωτικῶν μελῶν. ἀπὸ οἰκετῶν δὲ, ἔγραψε [1] βιβλία ς΄. μέλη, καὶ [2] Κολυμβώσας. πρῶτος δὲ εἰσήγαγε τὸ μὴ ἑξαμέτροις μελῳδεῖν. Κέχρηται δὲ Δωρίδι διαλέκτῳ, καθάπερ Λακεδαιμόνιοι. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμὰν, εἷς τῶν Λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη.

3. Lesbonax. p. 179. et Valcken. in loc. post Ammonium.

Ἀλκμανικὸν [3] εἶδος. ὅπερ πεπλεόνακε παρὰ Ἀλκμᾶνι. τὸ κατ' ἀμφότερα ῥῆμα μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τετάχθαι. καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Ἧχι [4] ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος.

5. Suidas. V. Ἐπὶ Λειψυδρίῳ. Λυκοποδος.

Ἀλκμαιωνίδαι. [5] γένος ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος.

Ἀλκμαιωνίδαι. λαμπροί τινες Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος, τοῦ κατὰ Θησέα· [6] ὡς Ἀκταιωνίδαι, ἀπὸ Ἀκταίωνος.

Democharis. Brunck. III. 64.

Τῶν Ἀκταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων.

ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀλκμήνη. ὄνομα κύριον.

Ἀλκτῆρες. οἱ φύλακες. Θείας ἀλκτῆρες ἱμερτῆς φιλότητος.

Toup. III. 22. Respexit Poetam citat. infr. V. Λιμός. — Nicander. Alexand. 349. — πυρετῶν ἀλκτήρια νόυσων.

Ἀλκτήρια λιμοῦ. δυνάμενα ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν λιμόν.

Ἀλκυονίδες [7] ἡμέραι. αἱ εὐδιειναί. περὶ οὗ ἀριθμοῦ διαφέρονται. [8] Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις, ιά φησὶν αὐτάς. καὶ [9] Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ Ζώων. Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος, ζ΄. καὶ Φιλόχορος θ΄. Τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἡγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως, τοῦ Γίγαντος, θυγατέρες ἦσαν, [10] Φωσθονία, Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλήνη, Δριμὼ, Ἀστερίη. Αὗται μετὰ τὴν

1 supra V Ἀλκίππα.

riundus) Lyricus, filius Damantis vel Titari. Vixit Olymp. XXVII. Ardye, Alyattis patre, in Lydia regnante: cumque amoribus valde eſſet deditus, amatoriorum carminum inventor fuit. Idem ex ſervitute manumiſſus fuit; ſcripſitque carminum melicorum libros ſex: item *Colymboſas*. Primus introduxit uſum, ne carmina melica verſibus hexametris conſcriberentur. Uſus eſt autem dialecto Dorica, ut Lacedæmonii. Eſt & alius Alcman, unus Lyricorum, quem Meſſana tulit.

Ἀλκμανικὸν εἶδος. Alcmanica figura; quæ apud Alcmanem eſt frequentiſſima: quum nimirum verbum inter duo nomina ponitur. Ut apud Homerum: *Ubi Simois committuntur & Scamander.*

Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmæonidæ. Gens illuſtris fuit Athenis, ab Alcmæone [ſic appellata].

Ἀλκμαιωνίδαι. Alcmæonidæ. Gens nobilis Athenis, ab Alcmæone, qui Theſei tempore vixit, ſic appellata: ut Actæonidæ, ab Actæone. *Actæoniarum es una canum.* In Epigrammate.

Ἀλκμήνη. Nomen proprium.

Ἀλκτῆρες. Cuſtodes. *Divinæ & gratiſſimæ cuſtodes amicitiæ.*

Ἀλκτήρια λιμοῦ. Quæ famem propulſare, ac arcere poſſunt.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι. Alcyonii dies: i. e. ſereni. De numero eorum ſcriptores inter ſe diſſentiunt. Simonides enim in *Quinquertionibus* undecim eſſe dicit. Ariſtoteles in *Hiſtoria Animalium*, XIV. Demagoras vero Samius, ſeptem: & Philochorus, novem. Hegeſander in ſuis commentariis hanc de ipſis fabulam narrat. Alcyonei Gigantis filiæ fuerunt, Phoſthonia, Anthe, Methone, Alcippa, Pa-

---

Pearſonius: cui ad emendationem iſtam præivit Scaliger ad Chron. Euſeb. Num. MCCCLX. ubi de Alcmane agens, locum hunc Suidæ adducit. Valde autem mihi placet conjectura iſta, quoniam τῷ ὄντα ad vulgatam lectionem πτώοντα, quæ manifeſto corrupta eſt, proxime accedit. In MS. Vat. legitur πταίοντα, ut itidem Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notavit.

[1] Βιβλία ἑξ. μέλη] Lege, βιβλία ἓξ μελῶν.

[2] Κολυμβώσας] i. e. *Natantes.* Carminis hujus meminit Ptolemæus Hephæſtio apud Photium Cod. CXC. pag. 486. his verbis: Τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος πρὸς τῇ κεφαλῇ Τιτωνύχου τοῦ Χαλκιδέως φασὶν εὑρεθῆναι. i. e. *Colymboſas autem Alcmanis ad caput Titonychi Chalcidenſis repertas fuiſſe ajunt.*

[3] Ἀλκμανικὸν εἶδος] Quid ſit Ἀλκμανικὸν εἶδος, ſive Alcmanica figura, clarius docet Euſtathius ad Odyſſ. Κ. p. 1667. his verbis: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, Εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε, παραδιεζευγμένον σχῆμα καλεῖται· ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη καὶ Ἀλκμανικὸν λέγεσθαι, διὰ τὸ τὸν Ἀλκμᾶνα κατακόρως αὐτῷ χρῆσθαι. οἷον, Κάστωρ ὠκέων πώλων ἐλατῆρε καὶ Πολυδεύκεις. Γίνεται δὲ, ὅτ' ἂν τὸ μετὰ δύο λέξεις τεθησόμενον μεσολαβηθῇ, μετὰ μίαν τεθέν. οἷον, ἐγὼ ἤλθομεν καὶ σύ. Τὸ γὰρ ἤλθομεν μεσολαβεῖται δυσὶ λέξεσι, ὧν ὕστερον τεθῆναι ὤφειλεν.

[4] Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβ.] Homerus Il. Ε. v. 774.

[5] Ἀλκμαιωνίδαι] Ex Harpocratione.

[6] Ὡς Ἀκταιωνίδαι, ἀπὸ Ἀκτ.] Vide ſupra v. Ἀκταίων.

[7] Ἀλκυονίδες ἡμέραι. αἱ εὐδ.] Eadem prorſus de Alcyoniis diebus ex Pauſaniæ Lexico refert Euſtathius ad Il. I. pag. 776.

[8] Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ιά φησίν] Euſtathius, loco laudato, ex Pauſania refert, Simonidem quinque dies Alcyonios numeraſſe. Sed nec Suidæ, nec Pauſaniæ, tanta eſt apud me auctoritas, quanta Ariſtotelis, qui *Hiſtor. Animal.* lib. V. c. VIII. expreſſe teſtatur, numerum dierum Alcyoniorum, ſecundum Simonidem, eſſe XIV. Verba ejus hæc ſunt: Ἡ δὲ ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμερινάς. διὸ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαὶ, ἀλκυόνειοι ἡμέραι, ἑπτὰ μὲν πρὸ τροπῶν, ἑπτὰ δὲ μετὰ τροπάς· καθὰ καὶ Σιμωνίδης ἐποίησεν· Ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα, λανθάνεμόν τέ μιν ὥραν καλέουσιν ἐπιχθόνιοι, ἱερὰν παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυόνος. Verſus Simonidis in hoc loco Ariſtotelis prorſus turbati ſunt, quos ſic in ordinem redigo:

Ὡς ὁπόταν Ζεὺς χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ
Ἤματα τεσσαρακαίδεκα, λανθάνεμόν τέ μιν ὥραν
Καὶ παιδοτρόφον ἱερὰν ἐπιχθόνιοι καλέουσιν
Ποικίλου ἀλκυόνος.

i. e. *Ut, cum Jupiter menſe brumali præparat quatuordecim dies; quod tempus maxime tranquillum homines ſacram nutricem diverſicoloris halcyonis vocant.* Verſus hos Simonidis aliter in ordinem redigere conatur Bochartus in *Hierozoico*, ubi de halcyone agit; quem vide. Præter Simonidem & Ariſtotelem plerique etiam alii ſcriptores dies alcyonios numero XIV eſſe dixerunt. Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 552. F. Ἡ ἀλκυὼν ιδ΄ ἡμέρας, ἀλκυονίδας καλουμένας, εὐδιεινὰς ἔχει τοῦ ἔτους, ἐν αἷς τίκτουσα ἐκβάλλει τοὺς νεοττούς. Schol. Apollon. Rhod. ad lib. I. *Argon.* v. 1086. Λέγεται δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἐφεξῆς πέντε καὶ δέκα ἡμέρας, ἢ, ὥς τινες, δεκατέσσαρας εὐδιεινὰς ποιεῖν, ἵνα ἀποκυήσῃ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς. Καὶ ἀλκυονίδες ἡμέραι καλοῦνται ἑπτὰ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὸν τόκον. Ovidius XI. *Metamorphoſ.* ſeptem tantum dies numerare videtur. Ait enim:

Perque dies placidos hyberno tempore ſeptem
Incubat Alcyone pendentibus æquore nidis.

Sed notandum eſt, Ovidium hic tantum loqui de ſeptem diebus poſterioribus, quibus Halcyon pullos ſuos excludit. Nam ſeptem prioribus nidum ſtruit, ut teſtatur Plinius lib. X. c. XXXII. his verbis: *Fœtificant bruma, qui dies Halcyonides vocantur, placido per eos mari & navigabili. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt.*

Heſychio ιδ΄

+V. 15

[9] Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ Ζώων] Paulo ante oſtendimus, Ariſtotelem XIV dies Alcyonios numerare: qui proinde numerus, incuria librariorum omiſſus, loco huic reſtituendus eſt.

[10] Φωσθονία] Hanc lectionem MSS. tuentur ~~& Edit.~~ Mediolanenſis. Reliquæ vero Edit. habent Φθονία. Pauſanias apud Euſtathium, loco ante laudato, eandem Φθονὶς vocat.

τοῦ πα-

Hom. Odyſſ. δ' 511. et in aliis loc. Thucydid. IV. 26. p. 254. 88. Herodot. VII. 526. 95. ubi Var. Lect. et not. Aretæ.
0. 29. Eur. Bacch. 17.

τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὅ ἐστιν ἄκρον τῆς [1] Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε· καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. Αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι Ἀλκυονίδες καλοῦνται. καὶ Ἀλκυόνειος ἡμέρα.

Ἀλκυών. ὄρνεον θαλάσσιον.

Ἅλμα. πήδημα.

Π. p. 56. Ἁλμάδες. [2] κολυμβάδες ἐλαῖαι.

ag. 402 Ἅλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. [3] ἐπὶ τοῦ ἀγλευκοῦς καὶ ἀηδοῦς.

(a) Ἁλμυρόν. τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ τοῦ γλυκέος θερμότερον.

Ἀλοάων. καὶ ἀλοάσαντα. [4] Ἀλοάσαντα εἶπεν Φερεκράτης ἐν τῷ ἄλφα. Ἵππον ὑποζύγιον ἀλοάσαντά τ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι. τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς, ἀλοῆσαι ἐν τῷ η.

Ἀλογεῖν γενικῇ. ἀφροντιστεῖν. Ὁ δὲ Τάλιγγις ὅπλων μὲν καὶ μαχίμων ἀνδρῶν ἐκέλευεν ἀλογεῖν· πόρναις δὲ, καὶ ἀθυρογλώττοις, ὁμοδίαιτος ὑπάρχειν.

Ἀλογῆσαι. ἀφροντίσαι. παραλογίσασθαι. καὶ Ἀλογῆσαι, ἀμελῆσαι, οὐ φροντίσαι.

61. 77. Ἀλογία. ἡ ἀφροντισία. [5] Ἡρόδοτος. Ὁ δὲ κατάσκοπος εὗρε τοὺς Λακεδαιμονίους κτενιζομένους, καὶ ἐθαύμαζεν, [6] ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς. Ὁ δὲ Ξέρξης, ἀκούων ταῦτα, οὐκ εἶχε συμβαλέσθαι τὸ ἐόν.

Vol 576. 6 5. 3. Ἀλογία. ἀταξία. Οἱ [7] δὲ πάντες ἅμα ἀνακραγόντες [8] ἐξ αὐτῆς, οἱονεὶ παρεληλύθεισαν. ταχὺ δὲ τοῦ λόγου διαδοθέντος εἰς τὸ πλῆθος, οὐκ ἔτι συνέβαινε γίνεσθαι τὴν ἀλογίαν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐπὶ τοὺς [9] πρεσβύτας ὥρμων, ὡς αἰτίους σφίσι τῶν κακῶν ὄντας τούτων· [10] οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς κατειλημμένους τῶν Ἰταλικῶν, καὶ εἰς τούτους ἀπερείσαντες τὸν θυμόν· οἱ δὲ πρὸς τὰς πύλας τῆς πόλεως. c. inf. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλογιστία παρὰ Πολυβίῳ. +

cr. Ἀλογία. [11] τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. οὕτως Δημοσθένης, καὶ Πλάτων.

h. O. C. Ἀλόγιστα παροισόμεθα. ἀδιήγητα κακὰ βαστάξομεν. Σοφοκλῆς· [12] Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροισόμεθα.

4. 15 Ἀλογιστία. παρὰ Πολυβίῳ. [13] Οἱ δὲ πλείονες ἀν-

lene, Drimo, Aſteria. Hæ poſt patris obitum de Canaſtræo (quod eſt Pallenes promontorium) in mare ſe præcipites dederunt. Ab Amphitrita vero in aves mutatæ, a patre Alcyones appellatæ fuerunt. Ab his dies ſereni, & tranquilli, Alcyonii vocantur.

Ἀλκυών. Avis marina.

Ἅλμα. Saltus.

Ἁλμάδες. Oleæ ſale conditæ, & in muria natantes. Heſych. ubi not. I. 244. 17. & 18.

Ἅλμη οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. Sale caret. Dicitur de homine inſuavi & inſulſo.

Ἁλμυρόν. Salſum. Aqua ſalſa calidior eſt dulci.

Ἀλοάων. Pherecrates ἀλοάσαντα dixit per α. *Equum ſubjugalem & triturantem ſtatim foras pellere.* Cum vero ſignificat plagis contundere, ſcribitur per η ἀλοῆσαι.

Ἀλογεῖν. Nullam rationem habere. *Talingis vero armorum & bellicoſorum virorum nullam rationem habere, cum ſcortis vero, ſcurriſque, conſuetudinem habere decrevit.*

Hæc leguntur quoque infr. V. Τάλιγγις.

Ἀλογῆσαι. Non curare. Negligere. Nullam rationem habere.

F. f. Ἀλογίσαι.

Ἀλογία. Negligentia. Herodotus: *Explorator vero offendit Lacedæmonios ſe pectentes, & non ſine admiratione apud eos ſoluta omnia deprehendit. Xerxes vero hæc audiens conjicere non poterat, quidnam hoc rei eſſet.*

Ἀλογία. Confuſio. *Illi vero confeſtim omnes ſimul clamorem ſuſtulerunt. Rumore vero iſto celeriter per vulgus ſparſo, non amplius furori temperatum fuit: ſed alii quidem in legatos irruebant, tanquam horum malorum auctores; alii vero in Italos, quos ceperant, rabiem ſuam effundebant: alii vero ad urbis portas currebant.* Dicitur etiam Ἀλογιστία apud Polybium.

Sup. I. 29. legit παρελύθησαν [quod conjecerat Caſaub. Polyb. Vol. IV. p. 676. Var. Lect.] citatque exempla hujus vocis ex Suid. V. Ἀνίει. et Dio Caſſ. Exc. Valeſ. p. 634. et Heſych.

Ἀλογία. Significat nullam alicujus rei rationem habere: ſed inconſiderate ac temere aliquid agere. Sic Demoſthenes, & Plato.

Ἀλόγιστα παροισόμεθα. Mala feremus inenarrabilia. Sophocles: *Ad extremum vero mala inenarrabilia feremus.*

Ἀλογιστία. [Temeritas.] Apud Polybium. *Ple-*

13. Polyb. fragm. XII. Vol. V. p. 78. Conf. Suid. V. Καταινέσαντες V. Κυβεύων, et V. Κύβος.

---

[1] Πελλήνης] Lege Παλλήνης, ut apud Euſtathium. Vide etiam Stephanum *de Urbibus* v. Κάναστρον.

[2] Κολυμβάδες] Hanc vocem, tanquam ἀδόκιμον, rejicit Thomas Magiſter in Collectione vocum Atticarum.

[3] Ἐπὶ τοῦ ἀγλευκοῦς καὶ ἀηδοῦς] Diogenianus & Apoſtolius habent, ἐπὶ τοῦ ἀγλευκοῦς καὶ ἀναρτύτου.

[4] Ἀλοάσαντα εἶπεν Φερεκρ. ἐν τῷ α] Senſus hujus loci, quem Portus minime intellexit, hic eſt. Verbum ἀλοῶ, ἀλοάσω, per α, ſignificare *trituro*: at ἀλοῶ, ἀλοήσω, per η (vel potius ἀλοιῶ, ἀλοιήσω) *cado, verbero*. Moſchopulus in Sylloge vocum Atticarum: Ἀλοῶ, τὸ ἐπὶ τῆς ἅλω πατεῖν, καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας. Ἀλοιᾶν δὲ, τὸ τύπτειν. ἐξ οὗ καὶ μητραλοίας.

[5] Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 286. cujus verba Suidas hic mutilavit.

[6] Ἀλογίης τε ἐνεκύρησε πολλῆς] Plane aliud egit Portus, cum hæc ita verteret: *Magnamque ſui contemptionem offendit.* Vide noſtram verſionem, quæ longe aliud ſonat.

[7] Οἱ δὲ πάντες ἅμα ἀνακρ.] Hæc Polybio tribuit Caſaubonus, cujus conjecturam veram eſſe non dubito. Quiſquis autem ſit auctor ille anonymus, certum eſt, fragmentum hoc referendum eſſe ad eam hiſtoriam, quam refert Appianus in *Libycis*, pag. 92. ubi ſcriptor ille narrat ſummam conſternationem & deſperationem Carthaginenſium, cum legati illorum, pacis petendæ cauſa ad Conſules Romanos miſſi, re infecta rediiſſent, & Carthaginem eſſe delendam nuntiaſſent.

[8] Ἐξ αὐτῆς, οἱονεὶ παρεληλύθεισαν] Locus hic corruptus eſt, & ut puto, mutilus, qui in integrum reſtitui haud facile poterit, quoniam pars illa hiſtoriæ Polybianæ, ex qua hæc decerpta ſunt, hodie non amplius exſtat.

[9] Πρεσβύτας] Recte Caſaubonus monuit, legendum eſſe πρεσβευτὰς, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[10] Οἱ δὲ ἐπὶ τοὺς κατειλημμένους τῶν Ἰταλικῶν] Appianus, loco ante laudato, eandem hiſtoriam narrans ſic ait: Ἕτεροι δὲ τοὺς Ἰταλοὺς, οἳ ἔτι παρ' αὐτοῖς, ὡς ἐν αἰφνιδίῳ καὶ ἀκηρύκτῳ κακῷ, ἦσαν, ἐλυμαίνοντο ποικίλως. i. e. *Alii vero Italos, qui etiam tum apud illos, ut in repentino improviſoque malo, hæſerant, variis modis mulctabant.*

[11] Ἀλογία. τὸ μηδένα λόγον ἔχειν] Ex Harpocratione.

[12] Σοφοκλῆς] In *Oedip. Colon.* pag. 325. P.

[13] Οἱ δὲ πλείονες ἀντέπιπτον] Vide infra v. Καταινέσαντος.

τε-

1 Conf. Æsch. Sept. Theb. 420

τέπιπλον, ὧν οἱ μὲν ἀλογιστίαν, οἱ δὲ μανίαν ἔφασαν εἶναι, [1] τὸ παραβάλλεσθαι, καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. Καὶ αὖθις· [2] Τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν, ἢ διὰ τὴν φύσιν, ἁμαρτάνειν.

3. Hesych. ubi οὐ δόντες

Ἀλογίου [3] δίκη. ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες, λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

4 adag. p. 174.

Ἄλλο [4] γλαὺξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων.

Ἄλογοι [5] ἐρανισταί. οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς. καὶ Ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις· ζήτει ἐν τῷ Βούλησις.

T. f. ἀλλοῖα

Ἀλλοδαπά. ξένα. παντοῖα.

θ Ed. Cleric. p. 116.

Ἄλλο, ἕτερον, ἐκ παραλλήλου. Μένανδρος Μέθῃ· Εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον, οὐκ ἄλλο τι, οὐθ' ἕτερον. [6] Κράτης Παιδιαῖς· Τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσι λόγος. ἄλλος δ' ἐστιν.

Ἄλλως. μάτην.

Ἀλλοειδής. ὁ ξένον ἔχων εἶδος.

Hesych. Infr. V. Ἀλώη
Paul. Ægin. et.

Ἀλόη. εἶδος μυρεψικόν. [7] θερμαίνει μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἀπόστασιν· ξηραίνει δὲ κατὰ τὴν τρίτην. ἔστι δὲ καὶ εὐστόμαχος, καὶ ῥυπτική, καὶ διαφορητική, καὶ γαστρὸς ἐκκοπρωτική. πλυθεῖσα δὲ, ἧττον μὲν ῥύπτει, εὐστόμαχος δὲ μᾶλλον.

†† Tritura ap. Xenoph. Œconom. XVIII. ε'. p. 128. Edit. Simpson.

Ἁλοῆος. καὶ Ἁλοάων. καὶ Ἁλοητὸς, †† ὁ καιρὸς τοῦ θέρους.

Ἀλλοθρόους. ἀλλοφώνους.

8. Schol. Arist. Av. 235.

Ἄλοκι. [8] αὔλακι. τομῇ ἀρότρου.

9. Arist. Vesp. 846.

Ἀλοκίζειν. ἀρότρῳ τέμνειν αὔλακα. [9] Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

10. Timæus. p. 24. In notis Ruhnk. citatur Lexic. MS. Sangerm. qui cum Suid. consentit; legit tamen ἀσυνάρμοστον pro ἀσυνάρτητον. In hoc Grammatico ἔξαλλον corrigendum vult Ruhnkenius. † 10. Diog. Laert. I. p 437. Conf. Thucyd. III. 49.

Ἀλλόκοτον. [10] ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυὲς, ἐξ ἄλλου ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον. (δ) Πόαις γὰρ πισὶν ἀλλοκότοις καὶ ῥίζαις χρώμενοι διὰ τὸν λιμὸν, ἐπεπονήκεισαν. [11] Ἀππιανός. Οἱ μέντοι ὕπατοι καὶ ὤκνουν μὴ ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον· ἔτι δὲ καὶ πόλιν ἄνοπλον οὖσαν λήψεσθαι ἡγοῦντο.

Toup. III. 24. "Respexit Joann. IV. 24." cujus loci meminit Alberti in Hesych. V. Ἀλλομένου

Ἀλλόμενον ὕδωρ. καὶ Ἀλλόμενοι, (o) πηδῶντες.

(o) Conf. Xenoph. Hellen. VII. p. 373. ubi vidend. Morus, et Alberti in Hesych. l. c.

Ἁλόννησος. νησύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Ἁλόντες. ληφθέντες.

Ἄλοξ. ἡ αὖλαξ. (π)

(ρ) Ἀλοῶ. τὸ κλῶ. καὶ [12] Ἀλοῶν, ἔξωθεν ἐν κύκλῳ

(π.) Alberti in Hesych. I. 247. 5.

(ρ) Aristoph. Thesmoph. 2.

rique vero refragabantur; quorum alii quidem temeritatem, alii vero inſaniam eſſe dicebant, caput objicere periculis, & vitam incertæ fortunæ aleæ committere. Et iterum: *Humanũ vero genus non pauciora per inconſiderantiã & pravam ratiocinationem peccat, quam per naturam.*

Ἀλογίου δίκη. Actio, quæ datur in eos, qui rerum a ſe in magiſtratu geſtarum rationes non reddunt.

Ἄλλο γλαύξ. Alium noctua, alium vero cornix ſonum edit. Proverbium, quod dicitur de rebus inter ſe diſcrepantibus.

Ἄλογοι ἐρανισταί. Eraniſtæ, qui portionem ſibi debitam nondum conſecuti ſunt. † De irrationalibus animæ facultatibus vide in v. Βούλησις.

Ἀλλοδαπά. Peregrina. Omnigena.

Ἄλλο & ἕτερον interdum junguntur, & unum pro altero ponitur. Menander in *Temulentia*: *Deinde non habebat aut ignem, aut lapidem, aut aliud quid.* Crates in *Ludis*. - - - - - - - - - - - - - - - -

Ἄλλως. Temere. Fruſtra.

Ἀλλοειδής. Qui peregrinam habet ſpeciem, ſive formam.

Ἀλόη. Medicamenti genus, quod calefacit primo gradu; exſiccat vero, tertio. Eſt autem amica ſtomacho, & abſtergendi, & diſſipandi, ventriſque purgandi vim habet. Lota vero, minus quidem abſtergit: ſed ſtomacho magis prodeſt.

Ἁλοῆος. Trituratoris. Et Ἁλοάων, triturans. Et Ἁλοητός, tempus æſtatis.

Ἀλλοθρόους. Alia lingua utentes.

Ἄλοκι. Sulco.

Ἀλοκίζειν. Aratro ſulcare. Ariſtophanes.

Ego vero ſulcare cupiebam agrum.

Ἀλλόκοτον. Contrarium, inuſitatum, monſtroſum, ab aliis rebus abhorrens, inconcinnum, alienum. *Herbis enim quibuſdam inſolitis, & radicibus, propter famem veſcentes, male ſe habebant.* Appianus: *Conſules vero, vel quia non libebat ſtatim rem tam inſolentem aggredi, vel, quia facile videbatur urbem inermem vi capere, cunctabantur.*

Schol. Ar. Vesp. 47. 71

Ἀλλόμενον ὕδωρ. Aqua ſaliens. Et Ἀλλόμενοι, ſaltantes.

Ἁλόννησος. Parva inſula in mari Ægæo.

Ἁλόντες. Capti.

Ἄλοξ. Idem ac αὖλαξ, ſulcus.

Ἀλοῶ. Frango. Et Ἀλοῶν, in orbem circumπεριάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν. ἢ τύπτων, ἀπὸ τῶν κοπτόντων τοὺς ἀστάχυας. [1] Ἀριστοφάνης·

---

[1] Τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβ.] Vide infra v. Ἀνεννόητος, & v. Κύβος, ubi eadem leguntur.

[2] Τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος &c.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Polyb. lib. XVII. cap. XIII. Vide etiam infra v. Ἄνθρωπος, & v. Δεδοξοποιημένον, ubi eadem repetuntur.

[3] Ἀλογίου δίκη. ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες, λόγον οὐ διδ.] Eadem habent Heſychius & Etymologus. Vide etiam infra v. Εὐθύνη, & v. Εὔθυναι. Quæ enim Suidas ibi affert, locum hunc egregie illuſtrant.

[4] Ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη φθ.] Zenobius proverbium hoc ſic exponit: Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων· ἤτοι ἐπὶ τῶν ἄλλοις (lege ἀλλήλοις) οὐ συμφωνούντων. Diogenianus ita: Ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν.

[5] Ἄλογοι ἐρανισταί. οἱ μήπω ἐξειλ.] Ex Harpocratione, quem vide.

[6] Κράτης Παιδιαῖς· Τοῖς δὲ τραγ.] Ex tam brevi fragmento integram Cratetis ſententiam veſtigare non potui: quæ ratio eſt, quare locum hunc ἀνερμήνευτον reliquerim.

[7] Θερμαίνει μὲν κατὰ τὴν πρώτην ἀπός.] Hæc deſcripta ſunt ex Paulo Ægineta, ut Pearſonius recte obſervavit. Eadem autem deſunt in MSS. Pariſ. ut & omnia reliqua loca, quæ in vulgatis Edit. Suidæ, ex illo auctore excerpta, hodie leguntur.

[8] Ἄλοκι. αὔλακι. τομῇ ἀρότρου] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Aves* pag. 551. V. 235

[9] Ἀριστοφάνης] In *Veſpis*, pag. 341. P. V. 846.

[10] Ἀλλόκοτον. ἐναντίον, ξένον, ἀλλ.] Confer Schol. Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 434. V. 47 & 71.

[11] Ἀππιανός. Οἱ μέντοι ὕπ.] Apud Appianum in *Libycis* pag. 94. locus hic ita legitur: Οἱ δ' ὕπατοι τέως μέν τι καὶ ὄκνῳ μὴ εὐθὺς ἐπιχειρεῖν ἐς ἔργον ἀλλόκοτον, ἅμα δὲ καὶ τὴν πόλιν ἄνοπλον οὖσαν λήψεσθαι κατὰ κράτος, ὅτε θέλοιεν, ἡγούμενοι, διέμελλον ἔτι.

[12] Ἀλοῶν] Scribendum potius eſt ἁλοῶν, cum ſpiritu aſpero, ut Technici præcipiunt. Vide Ammonium v. Ἀλοᾶν.

11. Appian. Vol. I. p. 433. Lib. VIII. c. 94.

Ἀπολεῖ μ᾽ ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.

Αἰλιανός· Οἱ [2] μὲν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ, κορύναις, οἱ δὲ, λίθοις, οἱ δὲ, ὅ, τι ποτὲ παρέπιπτεν αὐτοῖς ὑποχείριον, ἀλοῶντες αὐτὸν, ἀπορρᾶξαι τὴν ψυχὴν ἠνάγκασαν. Καὶ Ἀλοώμενος, πατούμενος, συντριβόμενος. Ἐλέφαντι ἡμέρῳ ὑπέκλιναν αὐτὸν, ἵνα δεδιὼς, ὡς μέλλων ὑπὸ τοῦ θηρὸς ἀλοώμενος ἀποθνήσκειν, ὕπνου μὴ τύχῃ.

Ἀλοπή. [3] Κερκυόνος θυγάτηρ, [4] ἐξ ἧς, καὶ Ποσειδῶνος, Ἱπποθόων, ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος.

Ἄλοπον. [5] ἴσως πιστόν. [6] Ἐπὶ τὴν ἀμόργην τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.

Ἀλλοπρόσαλλος. εὐμετάβλητος. ὁ ποτὲ μὲν ἑτέρῳ, ποτὲ δὲ ἄλλῳ προσκείμενος. [7] Οὐ γὰρ μόνον δειλὸς ἦν ὁ Προυσίας βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς κακοπαθείας ἀλλοπρόσαλλος.

Ἄλλος. ἀντὶ τοῦ ἕτερος. [8] Ὅμηρος·

Ὅς χ᾽ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τίς. (καὶ ἄλλως τε, + ἀντὶ τοῦ μάλιστα.) Καὶ αὖθις·

Οἴσετε [9] δ᾽ ἄρν᾽ ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαι-
 ναν
Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ· Διῒ δ᾽ ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Ἑλληνικῶς [10] ἐπὶ μὲν τοῖν δυοῖν τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν· ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, ἄλλον εἴρηκεν.

Ἄλλος ἄλλον. ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλους.

Ἁλὸς ἄχνη. ἀφρὸς θαλάσσης. (α)

Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. παροιμία, ἐπὶ τῶν εἰς ἀμείνονα βίον [11] μεταβαλλόντων.

Ἄλλος [12] οὗτος Ἡρακλῆς. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι πραττόντων, παροιμιῶδες. ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ πρῶτον. ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ. ἢ τῷ τοῦ Ἀλκ-

ducens, more illorum, qui in areis [frumentum terunt.] Aut, verberans, [per tranſlationem, ductam] ab illis, qui ſpicas in areis terunt. Ariſtophanes:

Perdet me homo, verberans a matutino uſ-
que tempore.

Ælianus: *Alii quidem pugnis, alii vero clavis, alii lapidibus, alii denique omni eo, quod in manus forte inciderat, eum verberantes, animam efflare coegerunt.* Et Ἀλοώμενος, qui conculcatur, qui conteritur. *Elephanti cicuri eum ſubjecerunt, ut metuens, quaſi ab illa bellua jamjam conculcandus & necandus eſſet, ſomnum capere non poſſet.*

Æſchyl. Perſ. 507. πνεῦμ᾽ ἀπέρρηξεν βίᾳ.

Ἀλοπή. Cercyonis filia, ex qua, & Neptuno, natus eſt Hippothoon, a quo tribus Hippothoontis nomen accepit.

Ex Harpocrat. qui citat Eurip. in Ἀλόπῃ

Ἄλοπον. Non decorticatum. *Ad linum non decorticatum egreditur.*

Ἀλλοπρόσαλλος. Mutabilis. Qui nunc hujus, nunc alterius partibus ſe adjungit. *Rex Pruſias non ſolum erat timidus, ſed etiam in laboribus ferendis minime conſtans.*

Polybius. XXXVII. 2. Vol. IV. 679. ubi ἀλλότριος Schweigh. cujus not. omnino conferend.

Ἄλλος. Interdum ponitur pro ἕτερος, i. e. alter. Homerus: *Qui aliud in pectore clauſum, aliud vero in ore promptum habet.* Ponitur etiam pro τίς, i. e. aliquis. (Et ἄλλως τε, maxime.) Et iterum:

Immolate agnos, unum album, & alteram
nigram
Terræ & Soli: Jovi vero immolabimus alium.

[Hic Poeta] more accuratiorum Græcorum de duobus loquens, τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ oppoſuit: de tertio vero dixit ἄλλον.

Ἄλλος ἄλλον. Seſe mutuo.

Ἁλὸς ἄχνη. Maris ſpuma.

Ἄλλος βίος, ἄλ. Alia vita, alia vivendi ratio. Proverbium, quod dicitur de illis, qui melius vivendi genus amplectuntur.

Forſan ex Menandro. Vid. Terent. andr. I. II. 18.

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. Hic eſt alter Hercules. Proverbium hoc dicitur in eos, qui per vim aliquid faciunt. Primum de Theſeo fuit dictum, vel de Idæorum Dactylorum Hercu-

---

[1] Ἀριστοφάνης. Ἀπολεῖ μ᾽ ἀλ.] *Theſmophor.* v. 2.

[2] Οἱ μέν τινες πυγμαῖς, οἱ δὲ κορ.] Hæc repetuntur infra v. Ὑποχείριον.

[3] Ἀλοπή.] Lege Ἀλόπη, ut apud Harpocrationem, ex quo Suidas hæc deſcripſit.

[4] Ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθ.] Pauſanias in *Atticis*, cap. v. Τῶν δὲ Ἐπωνύμων ἐστὶ μὲν Ἱπποθόων, Ποσειδῶνος καὶ Ἀλόπης, θυγατρὸς Κερκυόνος. Vide infra v. Ἐπώνυμοι.

[5] Ἴσως πιστόν] Scribendum eſt ἀλέπιστον, ut infra v. Ἀμοργίς, & apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis, unde Suidas hæc deprompſit, recte legitur.

[6] Ἐπὶ τὴν ἀμόργην] Apud Ariſtoph. in *Lyſiſtrata* pag. 883. D. legitur ἀμοργίν. Vide infra v. Ἀμοργίς.

[7] Οὐ γὰρ μόνον δειλὸς ἦν ὁ Προυσ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Collectaneis Conſtantini Porphyrog. *de Virtut. & Vit.* pag. 173. ubi pro ἀλλοπρόσαλλος legitur ἀλλότριος.

[8] Ὅμηρος] Il. I. v. 313.

[9] Οἴσετε δ᾽ ἄρν᾽ ἕτερον λ.] Ex Homero Il. Γ. v. 103. ad quem locum Euſtathius pag. 389. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ περὶ τῶν δύο ἀρνῶν λόγῳ οὐκ ἤλλαξε τὸ ἕτερος, οἷα ἐπὶ δύο τινῶν εἰωθὸς λέγεσθαι. διὸ εἰπὼν, ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, ἐπὶ τοῦ τρίτου τὸ ἄλλος ἔθηκεν. εἰς ὃ γράφει ὁ παλαιὸς οὕτω· Τὸ ἄλλον ἐπὶ τοῦ τρίτου εἶπεν· ἐπὶ δὲ δυοῖν, τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ἀντιδιέσταλκεν ἑλληνικῶς. Ultima verba αὐτολεξεὶ etiam hic apud Suidam leguntur: quæ proinde Euſtathius vel ex Suida, vel ex eodem auctore, ex quo & Suidas ſua mutuatus eſt, deſcripſit.

[10] Ἑλληνικῶς ἐπὶ μὲν τοῖν δυοῖν τὸ ἕτ.] Grammatici uno quaſi ore omnes præcipiunt, τὸ ἕτερος adhiberi tantum debere, cum de duobus; τὸ ἄλλος vero, cum de tribus vel pluribus verba fiunt. Ammonius: Ἄλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν· ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων. Athen. lib. XI. pag. 493. Ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι τὸ ἄλλος Ὅμηρος οὐκ ἐπὶ μόνων Μαχάονος καὶ Νέστορος ἔθηκεν· δύο γὰρ οὗτοι πίνουσιν· ἀλλ᾽ εἶπεν ἂν ἕτερος. τοῦτο γὰρ ἐπὶ δύο τάσσεσθαι πέφυκεν, ὡς ἐπὶ τούτων·

Οἴσετε δ᾽ ἄρν᾽ ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν.

Sed obſervationem hanc Grammaticorum nonnunquam claudicare, & vocem ἄλλος interdum etiam de duobus dici, monemus infra v. Ἕτερος. I. 22.

p. 11. Edit. Valcken.

[11] Μεταβαλλόντων] Sic etiam Zenobius. I. 20. Apud Diogenianum vero legitur μεταβαλλομένων.

[12] Ἄλλος οὗτος Ἡρακλ.] Originem proverbii hujus ſic refert Ptolemæus Hephæſtio, quem citat Meurſius, l. c. Vol. I. p. 984. apud Photium Cod. cxc. pag. 485. Μενέδημος Ἠλεῖος, Βουνέα υἱὸς, ὑπέδειξεν Ἡρακλεῖ περὶ τῆς καθάρσεως τῆς Αὐγαίου κόπρου, ὥστε ἀποστρέψαι τὸν ποταμόν. ὃν καὶ συμμαχῆσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῷ πρὸς Αὐγαίαν πολέμῳ φασὶ, καὶ ἀναιρεθέντα ταφῆναι ἐν Λεπρέῳ παρὰ πίτυν δένδρῳ. Ἀγῶνα δὲ θεὶς ἐπ᾽ αὐτῷ Ἡρακλῆς ἐπάλαισε Θησεῖ. ἰσοπαλοῦς δὲ τοῦ ἀγῶνος γενομένου, ἐρρέθη παρὰ τῶν θεατῶν περὶ τοῦ Θησέως, Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. i. e. *Menedemus Eleenſis, Bunea filius, Herculi oſtendit rationem expurgandi Augæ ſtabuli, ita ut flumen averteret. Hunc etiam ferunt una cum Hercule bello Augæam oppugnaſſe, cumque interfectus eſſet, ſepultum eſſe in Lepreo ad piceam arborem. Inſtituto autem in ejus honorem certamine, Hercules ibi cum Theſeo luctatus eſt: cumque paribus viribus decertaretur, dictum eſt de Theſeo a ſpectatoribus: Alter hic eſt Hercules.* Plura de hoc proverbio vide apud Meurſium in *Theſeo* cap. XXIII. μένης,

(α) Conf. Schol. Hom. Il. ε΄. 499. Odyſſ. ε΄. 403.

(α) Toup. III. 22. legit Μελλοστρατεῖ. στρατεύεται

μήτηρ, [1] διὰ τοὺς παλαιοτέρους.

(α) Ἀλλοστρατεῖ. στρατεύεται.

(β) Ἁλοσύδνης. τῆς θαλάσσης.

(β) Sch. Hom. Od. δ'. 404.

Ἄλλοτε [2] μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ. ἐπὶ τῶν, ποτὲ μὲν δυσπραγούντων, ποτὲ δὲ εὐπραγούντων.

2. Hesiod. Ἔργ. 825. Diogenian. II. 76. Conf. Ruhnken. in Vell. Paterc. I. p. 85.

Ἄλλο τόσον. Ὅμηρος· Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον. Οὕτως εἴωθε λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὰν ἀπολίπῃ τί τοῦ ὅλου μικρόν. ἀτελές.

Schol. Venet. Hom. Il. χ'. 322. ubi ἀπολειπῃ, et μικρον τελος.

Ἀλλότρια βάλλειν. ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κυβεύειν διαμαρτανόντων.

Diogenian. II. 60

Ἀλλότριον ἀμᾶς θέρος. ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Aristoph. Equit. 391. Diogenian. II. 75.

Ἀλλοτριονομοῦντες. ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες, ἢ ὅλως, τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες.

Timaeus. p. 24. Respexit forsan Plat. Theaetet. p. 136. F. Ruhnken.

(γ) Ἀλλοτριοπραγεῖν. ἐχθρῶς βουλεύεσθαι. Ἐσημειοῦντο μηδὲν αὐτὸν ἀλλοτριοπραγεῖν, μηδὲ καινοτομεῖν.

(γ) Voce utitur V. 41. 8. Vol. II. 298.

Ἀλλοτρίως. πολεμίως. καὶ [3] ὁ Δαβίδ. Καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίων φεῖσαι τοῦ δούλου σου. τουτέστι, τῶν δυσμενῶν.

Ἀλλ' [4] οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄλλαι γυναῖκες. τουτέστιν, εἰ μὴ ἄλλη γυνή.

Arist. Thesm. 538.

Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέν τοι πεσών γε [5] κατακείσομαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. τουτέστιν, οὐ μὴ ἀθυμήσω· οἷον, οὐ παραδώσω ἐμαυτὸν ταῖς λύπαις.

Arist. Nub. 126.

Ἀλλ' οὐδέ γ' αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μὴ δρᾶν ἦ καλόν.

Soph. O. Tyr. 1409.

Ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἁμαρτίαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ἄλλης αἰτίας ὀφειλόντων τιμωρίαν, ἢ ἐφ' οἷς αὐτοὶ προβάλλονται οἱ κατηγορούμενοι.

Ἀλλ' οὐ θέμις. ἀλλ' οὐ δυνατόν.

Aristoph. Nubib. 140.

Ἀλλ' [6] οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσι λέγειν. ἐπὶ διασυρμῷ καὶ διαβολῇ ταῦτα παρεισάγει. ἀλλότριον γὰρ φιλοσόφων, τὸ βασκαίνειν καὶ φθονεῖν, οἷς [7] τὸ κοινωνεῖν [8] περὶ πάντων ἀφθόνως.

Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. λείπει τό, εἰς πάγην. καί, Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην.

Adag. 438. 612. 627.

Ἀλλ' [9] οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος. [10] ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων. λείπει δὲ τὸ φάρμακον. λέγει δὲ ἐν ἤθει ὁ θεράπων, ὅτι οὐκ ἔστι τις ἐν τῷ δακτυλίῳ ἐπῳδή, ὃ φάρμακον, πρὸς δῆγμα συκοφάντου· ἐπεὶ εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. Ἄλλως. Ἀλεξητήριον τῶν

Aristoph. Plut. 886.

le; vel de Alcmenæ filio, ſecundum antiquiores.

Ἀλλοστρατεῖ. Militat.

Ἁλοσύδνης. Maris.

Ἄλλοτε μητρυιή. *Dies quandoque parens, quandoque noverca eſt.* Dicitur de illis, qui nunc adverſa, nunc ſecunda fortuna utuntur.

Ἄλλο τόσον. Alterum tantum. Homerus: *Hujus vero & alterum tantum.* Sic ſolet dicere quum toti nonnihil deeſt. Imperfectum.

Ἀλλότρια βάλλειν. Aliena jacere. Dicitur de illis, quibus, alea ludentibus, teſſeræ non ex voto cadunt.

Ἀλλότριον ἀμᾶς θέρος. Alienam metis meſſem. Dicitur de illis, qui aliorum labore partis fruuntur.

Ἀλλοτριονομοῦντες. Nomina permutantes. Vel in genere, qui res non ita, ut convenit, aliis diſtribuunt.

Ἀλλοτριοπραγεῖν. Inimica conſilia fovere. *Obſervabant ipſum in præſenti Reip. ſtatu acquieſcere, nec rebus novis ſtudere.*

Ἀλλοτρίως. Inimico animo. Hoſtiliter. David. *Et ſervum tuum ne tradas in manus hoſtium.*

Ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τ. *Sed enim muliere impudente nullum eſt pejus [animal,] præterquam alia mulier.*

Ἀλλ' οὐδ' ἐγώ. Ariſtophanes in *Nubibus*: *At ego, quamvis ceciderim, non jacebo tamen.* Hoc eſt, animum non deſpondebo, ſive, animum mœrori non tradam.

Ἀλλ' οὐδέ γ' αὐδ. *Sed ne dicere quidem licet ea, quæ facere non eſt honeſtum.*

Ἀλλ' οὐ διὰ τ. Sed non propter peccatum pedis adverſus lyram. Proverbium in eos, qui alterius criminis rei ſunt, quam cujus ipſi accuſantur.

Ἀλλ' οὐ θέμις. At fieri non poteſt. *At nefas eſt præterquam diſcipulis hæc dicere.* Hæc introducit [diſcipulum dicentem, Socratis] irridendi & criminandi cauſa. Alienum enim eſt a Philoſophis aliis invidere, quos omnia liberaliter communicare cum aliis decet.

Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. At non iterum vulpes. Deeſt, laqueo [capitur.] Et, Semel vulpes laqueo capitur.

Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκ. *At non ineſt [annulo remedium] adverſus ſycophantæ morſum.* Dicitur de rebus, quæ nihil proſunt. Deeſt autem vox φάρμακον. i. e. remedium. Famulus nimirum perſonæ ſuæ convenienter dicit, nullum eſſe in annulo amuletum adverſus morſum ſycophantæ. Solent enim illi, qui amuleta vendunt, diceδηλητηρίων δείκνυσιν αὐτῷ, καὶ βασκανίας ἀποτρεπτικὸν δακτύλιον, ὃν καλοῦσι φαρμακίτην. φησὶν οὖν· ὡς ἂν ἔχῃς φαρμακίτην δακτύλιον, ἀλλ' οὐ πρὸς δῆγμα τοῦ συκοφάντου. ὡς τούτων χειρόνων ὄντων τῶν θηρίων, πρὸς ἃ ὁ δακτύλιος πεποίηται.

---

[1] Διὰ τοὺς παλαιοτέρους] Puto legendum κατὰ τοὺς παλαιοτέρους, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[2] Ἄλλοτε μητρ.] Eſt notiſſimus verſus Heſiodi in fine Ἡμερῶν.

[3] Ὁ Δαβίδ.] Pſalm. XIX. v. penult. ſed ubi textus authenticus habet מזדים, i. e. *a ſuperbis*: cujus loco LXX Interpretes (quorum verſionem Suidas hic ſecutus eſt) unica litera mutata, legerunt מזרים, i. e. ἀπὸ ἀλλοτρίων.

[4] Ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τ.] Apud Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 524. verſus hi ſic diſtinguuntur:

Ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
Οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἄρ' αἱ γυναῖκες. P.

[5] Κατακείσομαι] Lege ex Ariſtoph. *Nubib.* pag. 66. κείσομαι: quam lectionem metrum manifeſte requirit. P.

[6] Ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθ.] Ex Ariſtoph. *Nubib.* p. 67. P.

[7] Οἷς τὸ κοινωνεῖν περ.] Ut ſenſus ſit perfectus lege, οἷς τὸ κοινωνεῖν πᾶσι πρέπει.

[8] Περὶ] Hæc vox deeſt in uno MS. Pariſ. eamque per me deleas licet.

[9] Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκ.] Ex Ariſtoph. *Pluto*, pag. 44. ubi vide Scholia. P.

[10] Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων] Loci hujus ſenſui potius convenit, ut ſcribatur ἀνοήτων, quam lectionem in verſione expreſſi.

re, hoc illi vel illi morbo mederi. Aliter. Oſtendit ipſi remedium adverſus venena, & annulum faſcini avertendi vi præditum (quem *pharmaciten* vocant) dicens: Habere quidem licet annulum pharmaciten, ſed is contra morſum ſycophantæ nihil prodeſt. Quaſi nimirum ſycophantæ pejores ſint ipſis ſerpentibus venenatis, contra quos annulus iſte factus erat.

Ἀλλ'[1] οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ, ἐδίκαζες. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ γράμμα ἐκληροῦντο ἀπὸ τῶν ι φυλῶν. οἷον, ἡ πρώτη, τὸ ἄλφα εἶχε σημεῖον· ἡ δευτέρα, τὸ β· καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ κ. δέκα γὰρ φυλῶν οὐσῶν, δέκα ἐγένοντο δικασταί. ὁ οὖν λαχὼν τὸ ἄλφα, πρῶτος ἐδίκαζε, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Τάχα οὖν σύ, φησι, λαχοῦσα οὐκ ἐδίκαζες, ἀλλ' ἔπινες. Aristoph. Plut. 973

Ἁλουργά. θαλασσοπόρφυρα·

Αἱ[2] μίτραι, τό θ' ἁλουργὲς ὑπένδυμα, οἵτε Λάκωνες
Πέπλοι. Brunck. I. 483. 2

Ἁλουργιαῖον. ἀντὶ τοῦ, ἁλουργές. Ἀντιφάνης.

Ἁλουργίς. πορφυρᾶ χλανίς. [3] ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥόδον πορφυροῦν, τῷ στεφάνῳ τῶν ῥόδων τὴν ἁλουργίδα ἐπήγαγεν. Ἀριστοφάνης. Aristoph. Equit. 969.

Ἁλουργοπωλική. ἡ πορφυροπωλικὴ λεγομένη. οὕτως Ἰσαῖος. perat.

Lys. 280. Ἄλουτος.[4] ἀπαράτιλτος. Ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.

Ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων. [5] Ἀριστοφάνης. Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Arist. Av. 1121

Ἀλοφάζω.[6] σκιρτῶ. παροινῶ.

Ἀλλόφωνος.[7]

Ἀλλόφυλος. ὁ ἀπὸ ἄλλης φυλῆς. ὁ ἀλλογενής.

Ἀλόχευτος. ἀγέννητος. [8] Ἐξ ἀσπόρου, ἐξ ἀλοχεύτου προελθών. καὶ [9] λοχευθεὶς τὴν πλευράν. Not. 249. 2.

25 Ἄλοχος. γαμετή. Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας·
Ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωΐδ' ἐθέλεις, εἴτ' ἄλοχον. (a)

Ἅλω.[10] ἡ εὐθεῖα ἡ Ἅλω. τὸ γὰρ Ἅλως, πλάσμα νεωτερικόν.

Ἅλω.[11] ἀντὶ τοῦ ἅλες. Φιλύλλιος.

Ἀλλ' οὐ λαχ. *Sed an non literam ſortita bibiſti?* Ariſtophanes. [Præter expectationem ἔπινες hic dixit] pro ἐδίκαζες, i. e. jus dixiſti. Athenienſes enim ex X Tribubus judices ſortiebantur ſecundum literas [alphabeticas.] Ut, primæ Tribui attributa erat litera A; ſecundæ B, & ſic deinceps uſque ad K. Cum enim eſſent X Tribus, decem quoque erant judices. Qui igitur literam A ſortitus erat, primus jus dicebat: & ſic reliqui. Forte igitur, inquit, literam ſortita non jus dixiſti, ſed potaſti.

Ἁλουργά. Marinæ purpuræ colore tincta. *Mitræ, & purpureum indumentum, & Laconici pepli.* ἐστῶν τῶν στολῶν ἁλουργῶν. Diodor. Sicul. II. 473. 65.

Ἁλουργιαῖον, pro ἁλουργές, dixit Antiphanes. Purpureum.

Ἁλουργίς. Purpurea læna. Quoniam autem roſa eſt purpurea, ideo Ariſtophanes poſt coronam roſarum illico purpureæ veſtis mentionem ſubjicit.

Ἁλουργοπωλική. Ars, quam exercent purpurarii. Sic Iſæus.

Ἄλουτος. Illotus. *Per ſex annos illotus.* citat hæc Suid. infr. Voc. Ἀπαράτιλτος.

Ἀλλ' οὑτοσὶ τρ. *At iſte currit, ut qui Alpheum ſpirat.* Ariſtophanes. Id eſt, ut qui Olympiæ ſtadium currit. Fluvius enim [Olympiam] præterfluens [dicitur Alpheus.]

Ἀλοφάζω. Salto. Laſcivio. Debacchor.

Ἀλλόφωνος. Qui aliena lingua utitur.

Ἀλλόφυλος. Qui eſt ex alia gente. Peregrinus.

Ἀλόχευτος. Non generatus. Progreſſus ex eo, qui nec patre nec matre genitus eſt. Et λοχευθ. τὴν πλ. Qui ex latere in lucem editus eſt.

Ἄλοχος. Conjux. Uxor. Euripides *Andromeda: Duc me, hoſpes, ſive famulam velis, ſive uxorem.*

Ἅλω. Area. Rectus caſus eſt ἡ Ἅλω. Nam Ἅλως eſt recentiorum erratum.

Ἅλω, pro Ἅλες. [Confertum.] Philyllius.

---

[1] Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες] Ex Ariſtoph. *Plut.* pag. 95. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas ſua deſcripſit. Similis autem jocus legitur in *Theſmophor.* p. 745. ubi Comicus inquit:

Κᾆτα στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
Εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ.

Alludit enim ibi ad eundem morem judices ex tribubus ſortiendi, ſingulisque literam aliquam aſſignandi, ut Scholiaſta ibi docet.

[2] Αἱ μίτραι, τό θ' ἁλ.] Eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. p. 559.

[3] Ἐπειδὴ δὲ τὸ ῥόδον πορφ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. in *Equit.* pag. 242.

Ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
Χώρας ἁπάσης, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.
Οἱ 'μοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν ὡς ἁλουργίδα
Ἔχων κατάπαστον &c. P.

[4] Ἄλουτος. ἀπαράτ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. in *Lyſiſtrata*, pag. 547.

Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος
Ἓξ ἐτῶν ἄλουτος. P.

[5] Ἀριστοφάνης] In *Avibus* pag. 411. ad quem locum vetus enarrator ait: Οὕτω συντόνως τρέχει, ὥσπερ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. ἢ ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, ἀντὶ τοῦ, δίκην ῥεύματος ταχέως φερόμενος &c. P.

[6] Ἀλοφάζω] Scribendum puto Ἀλλοφάσσω: quod Erotianus exponit ἀπορεῦμαι καὶ θορυβεῦμαι; Galenus in *Exeg. Gloſſar. Hippocr.* παραφρονῶ; Euſtathius, ἄλλοτε ἄλλα φράζω; Etymologus, θορυβοῦμαι ἀλλαχοῦ τὰ φάη περιφέρων. Vide Foeſium in *Oeconomia Hippocratis* v. Ἀλλοφάσσοντες.

[7] Ἀλλόφωνος] Vide ſupra v. Ἀλλόθροους.

[8] Ἐξ ἀσπόρου, ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν] Hæc verba ſcriptoris anonymi de Servatore noſtro, ejuſque æterna generatione, intelligenda ſunt. Vide Suicerum in *Theſauro Eccleſ.* v. Λοχεία.

[9] Λοχευθεὶς τὴν πλευράν] Ex tam paucis verbis integram ſententiam eruere difficile eſt. Si tamen divinare licet, puto ea intelligenda eſſe de Baccho, quem ex Jovis femore natum fuiſſe fabulæ tradunt.

[10] Ἅλω. ἡ εὐθεῖα ἡ ἅλω. τὸ γὰρ ἅλως κτλ.] Neſcio ex quo Grammaticaſtro notam hanc hauſerit Suidas: alii enim bonæ notæ Grammatici contra ſentiunt, & caſum rectum dicunt eſſe ἅλως. Vide Etymologum & Euſtathium.

[11] Ἅλω. ἀντὶ τοῦ ἅλες] Dicere debebat Suidas παρὰ τὸ ἅλες. Nuſquam enim legimus, τὸ ἅλω, vel ἅλως, idem ſignificare quod ἅλες. i. e. *confertum, coacervatum*, vel *congregatum*; ſed hæc erat

(a) Toup. III. 25. qui fallitur.
Reponend. ex Herodiano, apud Villois.
Anecd. Græc. II. 94.
Ἄγου δέ μ', ὦ ξέν', εἴτε πρόσπολον θέλεις,
Εἴτ' ἄλοχον, εἴτε δμωΐδ'.——
Nisi malis, Ἄγ' οὖν ἐμ', ὦ ξέν'—— Porson in Toup. IV. 496

Ἁλῶ.[1] πιεσθῇ. καταγνωσθῇ.

Ἁλῶα.[2] ἑορτή ἐστιν Ἀττική. Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ, τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι.

Ἁλωάς. ἁλωνίας. τοὺς τόπους ἔνθα ὁ σῖτος ἀλοᾶται. ἔστι δὲ καὶ ἡ δενδροφόρος γῆ. ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ ἐστὶν Ἁλῳὴ σὺν τῷ ι. [3] Ἔθων Οἰνῆος ἀλῳήν. τὸ δὲ Ἁλωὰς, ἀπὸ τοῦ Ἅλως, ἄνευ τοῦ ι. λέγεται δὲ καὶ Ἅλωνος, καὶ Ἅλωνι ἡ δοτική·

antipatri Sidonii.
Brunck. II. 37.

Αὐτοῦ[4] σοι παρ' ἅλωνι δυσπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ
Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμην.

Ἀλώβητον. ἄ[illegible]μον. ἀβλαβές.

Ἁλωαί. ἁλωνίαι. ἢ παράδεισοι.

Ἁλῷεν. ληφθεῖεν. πορθηθεῖεν.

Ἀλωεύς. ὄνομα κύριον.(α)

(β) Ἁλωή. σιτοφόρος χώρα. Ἀλόη δὲ, τὸ μυρεψικόν.

(α) Hom. Il. ε'. 386. Od. λ'. 304. Lucan. VI. 410. Claudian. Bell. Get. 67.
(β) Supr. V. Ἀλόη.

Ἀλώμενος. πλανώμενος. Οἱ δὲ Γήπαιδες σποράδην ἀλώμενοι προσεχώρουν αὐτῷ κατ' ὀλίγους. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ Θεοσύλης λιπὼν τὴν πατρίδα καὶ ἀλώμενος [5] ἐτέλει. Καὶ αὖθις. Ἀλώμενος δ' ἐγὼ μετὰ τὴν ἔφοδον τῶν Βαρβάρων ἦλθον εἰς Φαραάν.

Ἁλῶν[6] δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη. ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς χρωμένων τοῖς οὖσι, καὶ μηδενὶ μεταδιδόντων.

Ἁλῶναι. ληφθῆναι. συνδεθῆναι. Καὶ ἐπιορκίας ἁλῶναι μάλιστα φυλαττόμενος.

Ἁλωνευόμενος. Ἀππιανός· Τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ θέρους ἀμφότεροι περὶ σιτολογίαν ἐγίνοντο, Περσεὺς μὲν ἐν τοῖς πεδίοις ἁλωνευόμενος· Ῥωμαῖοι δὲ, ἐν τῷ στρατοπέδῳ.

Appian. I. p. 528. Lib. IX. Fragm. XI. Schweigh.

Ἁλώνητον.[7] τὸ ὑπὸ ἁλῶν ἐωνημένον. ἴσον τῷ, Βάρβαρον. καὶ παροιμία· Ἁλώνητον ἀνδράποδον. ἐπὶ τοῦ οὐδενὸς λόγου ἀξίων· παρόσον οἱ ἔμποροι κομίζοντες εἰς τὴν μεσόγαιαν ἅλας, ἀντὶ τούτου οἰκέτας ἐλάμβανον. καὶ Ἁλώνητος, ὁμοίως βάρβαρος. οἱ γὰρ Θρᾷκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

7. Μενανδρος Diogeniano, I. 100. ubi male ἀνόνητον. Ὁ Κωμικὸς Zenobio. II. 12. Menandri fragm. incert. Clerici p. 206. Conf. Hesych. I. 255. 6.

Ἁλωνία. ἡ τῆς ἅλωνος. καὶ ἁλωνοτριβῶ. ἐπὶ τῆς ἅλωνος διατρίβω.

Ἀλωπεκῆθεν.[8] δῆμός ἐστιν ἡ Ἀλωπεκὴ τῆς Ἀντιοχίδος. καὶ ὁ δημότης, Ἀλωπεκεύς. Ἀλωπεκιανός. καὶ Ἀλωπεκία, ἡ περικεφαλαία.

Ἀλωπεκίζων. ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐγχειρούντων.

Conf. Aristoph. Vesp. et Schol. 1233. Zenob. I. 71. Diogenian. II. 17.

Ἁλῶ. Comprehenſus fuerit. Damnatus fuerit.

Ἁλῶα. Feſtum eſt Atticum, inde ſic vocatum, ut Philochorus auctor eſt, quod tunc homines in areis verſari ſoleant.

Ἁλωάς. Areas, quas & ἁλωνίας vocant, ſive loca, ubi triticum tunditur. Item, locus fructuum ferax. A verbo ἀλοιῶ deducitur ἁλῳὴ cum ι [ſubſcripto.] *Qui vaſtare ſolebat vineam Oenei.* Ἁλωὰς vero, ab ἅλως, abſque ι ſcribitur. Dicitur etiam Ἅλωνος, & in Dativo Ἅλωνι.

Hic tibi apud aream, infortunata & laborioſa formica,
Sepulcrum ex arida gleba condidi.

Ἀλώβητον. Omnis labis, vel vitii expers. Illæſum.

Ἁλωαί. Areæ, vel Paradiſi, hortique amœni.

Ἁλῷεν. Capiantur. Diripiantur.

Ἀλωεύς. Nomen proprium.

Ἁλωή. Ager frumenti ferax. Ἀλόη vero eſt [aroma] myrepſicum.

Ἀλώμενος. Errans. Vagans. *Gepædes vero ſparſi & vagantes ad ipſum paulatim accedebant.* Et rurſus. *Theoſyles vero relicta patria vitam vagam perpetuo agebat.* Item: *Ego vero poſt irruptionem Barbarorum Pharaam profectus ſum.*

Ἁλῶν δὲ φόρτ. Salis vero onus unde venit, eo redit. Dicitur in eos, qui bonis ſuis ſoli utuntur, nec quenquam eorum participem faciunt.

Ἁλῶναι. Captum eſſe. Conſtrictum eſſe. *Et maxime cavebat, ne perjurii convinceretur.*

Ἁλωνευόμενος. Appianus. *Reliquo vero æſtatis tempore utrique in annona colligenda occupati fuerunt, Perſeus quidem in areis, Romani vero in caſtris frumenta terentes.*

Ἁλώνητον. Sale emptum, ſive Barbarum. Et proverbium: *Sale emptum mancipium:* quod dicitur de hominibus nullius pretii, quia mercatores ſalem in loca mediterranea advehere, eoque mancipia emere ſolebant. Et Ἁλώνητος, idem quod Barbarus. Thraces enim mancipia ſale vendebant.

Ἁλωνία. Ad aream pertinens. Et Ἁλωνοτριβῶ, in area verſor.

Ἀλωπεκῆθεν. Ἀλωπεκὴ eſt populus Tribus Antiochidis; cujus popularis vocatur Ἀλωπεκεύς. Et Ἀλωπεκία, galea.

Ἀλωπεκίζων. Dicitur de illis, qui alios decipere conantur.

---

quorundam Grammaticorum ſententia, τὸ ἅλως dictum eſſe παρὰ τὸ ἅλεις, quod in area ſpicæ coacerventur. Clare Etymologus: Ἅλως, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. ἐκεῖ γὰρ συναθροίζονται οἱ ἀστάχυς. παρὰ τὸ ἅλεις, ὃ σημαίνει τὸ συνάθροισμα. Hinc ergo patet, quam ridicule Portus vocem ἅλεις in hoc loco Suidæ reddiderit *ſales*, quaſi eſſet pluralis, a nominativo ſingulari ἅλς, ἁλὸς, *ſal*, cum ſit adjectivum neutrum, a maſculino ἅλης, vel ἅλης (utroque enim modo ſcriptum reperitur) i. e. *confertus, coacervatus:* qua voce Hippocrates frequenter utitur, ut Lector diſcere poterit ex Foeſii *Oeconomia Hippocratis* v. Ἅλης.

[1] Ἁλῶ. πιεσθῇ, καταγνωσθῇ] Poſt hæc verba in prioribus Edit. ſequentia leguntur: Ἁλῶ. κατὰ περίποίησιν γενικῇ. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιχυθοῦς τῶν χρονίων κακώσεως ἀλὺς. Καὶ, ἐὰν δέ τις ἀλῷ παρανόμων ἢ κλοπῆς· quæ nota in uno, eoque antiquiſſimo, MS. Pariſ. prorſus deeſt; in duobus aliis vero ad marginem ſcripta legitur: quæ ratio eſt, quare eam in textum recipere noluerim.

[2] Ἁλῶα. ἑορτ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Meurſium in *Græcia Feriata* v. Ἁλῶα.

[3] Ἔθων Οἰνῆος ἀλῳήν] Eſt pars verſus Homerici Il. I. 536. ubi ſcribitur ἀλωὴν, cum ſpiritu tenui, & abſque ι ſubſcripto.

[4] Αὐτοῦ σοι παρ' ἅλωνι] Eſt diſtichum Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. pag. 383. Vide etiam infra v. Δυσπαθής.

[5] Ἐτίλει] Probo conjecturam Porti, pro ἐτέλει, διετέλει hic legentis.

[6] Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθ.]. Vide Zenobium II. 20. & Diogenianum. II. 34.

[7] Ἁλώνητον.] Vide Zenobium. II. 12. Diogen. I. 100.

[8] Ἀλωπεκῆθεν. δῆμός ἐστιν ἡ Ἀλ.] Ex Harpocratione.

Herodot. VII. p. 559. 90. Ἄινεια

...nys. Halic. I. p. 124. πόλιν Ἄινειαν ἐκ Ἰσαν.

...abo. VII. Vol. I. 491.

...sanias. VI. sub fin. πρὸς Ἄινῳ πόλει.

...mpon. Mel. II. 11. Vol. I. p. 146.

Ἀλωπεκόννησος. πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν Χερρονήσῳ. ὅτι [1] Αἶνος πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισαν· ὕστερον δὲ ἐκ Μιτυλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους.

Ἀλώπηξ. ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία· Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται. ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως δώροις πειθομένων. Κρατῖνος Νόμοις· Ὑμῶν εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται.

...iogenian. II. 12
...enobius. I. 7.

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον ἀποβαινόντων. [2] Κερδοῖ [3] συνών τε κερδοσύνην μὲν προσδόκα.

Ἀλωπύχρους. ὁ πολιός.

Ἁλωρῆται. οἱ τοὺς ἅλας φυλάσσοντες.

Ἄλλως. μάτην. ἢ μάλιστα. ἢ κατ' ἄλλον τρόπον. εἴρηται δὲ καὶ τὴν ἄλλως, μετὰ τοῦ ἄρθρου. Οὐδὲ ἤλιθον ἄλλως αἱ εὐχαί, [4] αἱ κατὰ τοῦ θεοῦ ἐχθροῦ ἱεραί.

Ἄλλως. ματαίως. Ἐπόνουν δὲ ἄλλως.

Ἅλως. τῆς ἅλω. κλίνεται Ἀττικῶς.

Ἄλλως. Οἰόμενος τοῦτο οὐ δυνατόν, εἴτε ἄλλως, εἴτε καὶ δυνατὸν φανείη, συμφέρον αὐτῷ γενέσθαι. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἄλλον τρόπον. ἢ μάτην, ἢ μάλιστα. Καὶ αὖθις· Ὑπὲρ δὴ τούτων τί φατὲ οἱ τὴν πρόνοιαν ἀλᾶσθαι ἄλλως, καὶ μῦθον εἶναι λέγοντες. Καὶ αὖθις· Τὰ δὲ ἄλλα τοῖς φιλοσόφοις ἐπήρκουν, καὶ τοῖς δεομένοις, ἄλλως δι' ἐπιείκειαν, καὶ ἐλευθέραν προαίρεσιν.

... I. 72.
... II. 19.

Ἄλλως [5] ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

... II. 61
... I. 8.

Ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ. ἐπὶ τῶν μάτην ἐν λόγοις πονούντων. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν [6] τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων.

... Ἄγειν
... φέρειν.

Ἁλώσιμα. εὔληπτα. Ἀρριανός· [7] Ἀπὸ τῶν φρουρίων ὁρμώμενος ἦγέ τε καὶ ἔφερε τῆς ὑπ' ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῆ ἦν ἁλώσιμος.

... I. x. p. 10.

Ἄλλως τε. μάλιστα.

Soph.
O. Tyr. 110.

Ἁλωτόν. τὸ ληφθῆναι δυνάμενον. [8] Πᾶν τὸ ζητούμενον, ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον. καὶ Ἁλωτοί· ληπτοί, χειρωτοί. καὶ Εὐριπίδης· Οὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

Ἄλλῳ τῳ. ἀντὶ τοῦ, ἄλλῳ τινί.

... Polyb.
...54 Vol. I.

Ἄλπειον. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἄλπεις, ὄρη ἐπιμήκη· ἃ ὥσπερ τεῖχος Ἰταλίας ἡ φύσις ἤγειρεν, ὑπερνεφῆ μὲν τὸ ὕψος, ἐπιμηκέστατα δέ, ὡς πᾶσαν Ἰταλίαν διειληφότα καθήκειν· ἃς εἰσβολὰς καλοῦσι. Καὶ

Ἀλωπεκόννησος. Urbs eſt Cherſoneſi. Ænus autem eſt urbs Thraciæ, quam Græci primum Alopeconneſiis inhabitandam dederunt: poſtea vero ex Mitylena & Cumis colonos eo deduxerunt.

Ἀλώπηξ. Nomen proprium. Et proverbium: *Vulpes haud corrumpitur muneribus.* Dicitur in eos, qui non facile capiuntur donis. Cratinus *Legibus: Unuſquiſque enim veſtrum, ut vulpes, non corrumpitur donis.*

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει. Vulpes bovem agit. Proverbium hoc dicitur de rebus, quæ præter ordinem naturæ eveniunt. † *Cum vulpe verſans, aſtutiam expecta.*

Ἀλωπόχρους. Canus.

Ἁλωρῆται. Salis cuſtodes.

Ἄλλως. Temere, maxime, vel alia ratione. Dicitur etiam τὴν ἄλλως cum articulo. *Neque irritæ fuerunt preces adverſus Dei hoſtem* [*fuſæ.*]

Toup. I. 30. "Satis ingeniose Kuster. τοῦ θεοέχθρου. Repetitur hoc fragm. infr. V. Ἄλαστον. et aliud haud absimile V. Ἀναλώθησαν.

Ἄλλως. Fruſtra. *Fruſtra laborabant.*

Ἅλως. Attice declinatur, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω.

Ἄλλως. Aliter. *Exiſtimans fieri non poſſe* (*ſive res hæc ita, ſive aliter ei videretur*) *ut id ſibi conduceret.* Significat etiam temere, vel maxime. Et iterum: *Ad hæc vero quid dicitis vos, qui providentiam temere errare, & fabulam eſſe dicitis.* Et iterum: *Cætera vero Philoſophis & egentibus abunde ſuppeditabant, maxime propter morum bonitatem, & liberalem animum.*

Ἄλλως ᾄδεις. Fruſtra canis. Dicitur de illis, qui fruſtra laborant.

Ἄλλως ἀναλ. Fruſtra conſumis aquam. Dicitur in eos, qui fruſtra verba faciunt. Tranſlatum eſt ab illis, qui in judiciis ad clepſydram dicunt.

Ἁλώσιμα. Quæ facile capi poſſunt. Arrianus. *Ex caſtellis erumpens non exiguam partem regionis, ejus ditioni ſubjectæ, vaſtabat; & ipſe nuſquam capi poterat.*

Ἄλλως τε. Maxime.

Ἁλωτόν. Quod capi poteſt. *Quicquid diligenter quæritur, tandem capitur: effugit vero, quod negligitur.* Et Ἁλωτοί, qui capi & in poteſtatem noſtram redigi poſſunt. Euripides: *Ne unquam in malo facinore deprehendar.*

Euripid. fragm. inc. Musgrave XCVI.

Ἄλλῳ τῳ. Dictum pro ἄλλῳ τινί. Alii alicui.

Ἄλπειον. Nomen montis. Et Ἄλπεις, montes longiſſimi. Hæ Alpes, quas natura velut murum Italiæ objecit, altitudine nubes ſuperant, tantæque ſunt longitudinis, ut totam Italiam concludant. Eædem vocantur fauces [Italiæ.] † *Alpes ſunt*

---

[1] Ὅτι Αἶνος πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης &c.] Eadem repetuntur infra v. Αἶνος.

[2] Κερδοῖ συνών τε κερδ.] Eſt verſus, ad ſomniorum interpretationem pertinens, qui etiam apud Aſtrampſychum legitur.

[3] Συνών τε κερδ.] Lege, συνὼν τὴν κερδοσύνην, ut apud Aſtrampſychum. Cæterum, ſupervacaneum puto monere, verſum hunc pertinere ad v. Κερδώ, nec ei ſuum hic locum eſſe: id enim cuilibet facile patet.

[4] Αἱ κατὰ τοῦ θεοῦ ἐχθροῦ] Lego κατὰ τοῦ θεοέχθρου, i. e. adverſus Dei hoſtem. Vox ἱεραὶ autem, quæ ſequitur, eſt ſuperflua, & proinde expungenda: niſi forte quis legendum cenſeat, καὶ ἱεραί.

[5] Ἄλλως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μ.] Eadem leguntur apud Zenobium & Diogenianum.

[6] Ἐν τοῖς δικαστ. πρὸς ὕδωρ λεγ.] Apud Græcos olim cauſas ad clepſydram actas fuiſſe alibi docemus. Vide infra v. Διαμεμετρημένη.

[7] Ἀπὸ τῶν φρουρίων ὁρμ.] Fragmentum hoc Arriani repetitur infra v. Ἦγε καὶ ἔφερεν.

[8] Πᾶν τὸ ζητούμενον ἁλ.] Ex Sophocl. *Oedip. Tyran.* v. 110. ubi locus hic ita diſtinguitur:

—————— Τὸ δὲ ζητούμενον
Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον.

Ἄλπεις,[1] ὄρη διορίζοντα Γάλλους καὶ [2] Αἰλούρους· ἔνθα ξυνέβαινε φρούρια συχνὰ εἶναι. οὗ δὴ Γότθοι ἐκ παλαιοῦ ᾠκημένοι φυλακὴν εἶχον.

Ἄλση. τεμένη. (α)

(α) Schol. in Odyss. ... 509.

Ἁλσὶν[3] διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί. ἐπὶ τῶν παραπαιόντων μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν κεράμων, καὶ τοῦ οἴνου,[4] ὅσοι ἅλες βάλλονται, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξίστασθαι, μηδὲ ὀξίζειν εὐχερῶς. [5] ἐπειδὴ τοὺς ὑπὸ μέθης ὥσπερ παραφρονοῦντας ὑποβρέχειν εἰώθαμεν ἐλαίῳ ἁλσὶ μεμιγμένῳ. ὡς οὖν τοῦ [6] Στρεψιάδου μὴ καθεστηκότος, ἀλλὰ καὶ παραφρονοῦντος, ὃς ἐπὶ ὁμολογουμένοις ἔξαρνός ἐστιν· οὕτω τῇ μεταφορᾷ ἐχρῆτο. Φησὶν οὖν, ὅτι οὐ τὰ τυχόντα οὗτος ὠφεληθείη διαβρεχθεὶς ἁλσὶν, ὡς ἐπὶ ἀσκοῦ τὸν λόγον ποιούμενος, οἵ τινες, σμηχόμενοι ἁλσὶ, βελτίονες γίνονται. ἅμα δὲ καὶ παραφρονοῦντας βρέχομεν ἐλαίῳ καὶ ἁλσὶ, καὶ ὠφελοῦνται. ἢ ὡς παχύδερμον αὐτὸν χλευάζει. τὰ γὰρ παχέα ὑπὸ πιμελῆς τῶν δερμάτων ἁλσὶ μαλαττόμενα εὐρύτερα γίνεται. Ὄναιτο οὖν, φησιν, ἀποκαθαρθεὶς τὴν παχύτητα.

Aristoph. Nub. 1239.

Ἀλσίνη.[7] βοτάνης εἶδος, ψύχουσά τε καὶ ὑγραίνουσα, παραπλησίως τῇ Ἐλξίνῃ. ὅθεν πρὸς τὰς ζεούσας ἁρμόζει φλεγμονάς.

7. Dioscorid. IV. 87.

Ἄλσος. ὁ σύνδενδρος τόπος. Αἵτε νῆες, ἃς ἐπήξαντο ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀλσέων, καὶ τοῦ χώρου τοῦ τῷ Διῒ κομῶντος, κατεσάπησαν.

Ἄλτειον.[8] ὄνομα ὄρους.

Ἀλλοιῶσα.[9] ἡ τύπτουσα. καὶ Ἀλλοιᾷν, τύπτειν.

Ἁλοίη. κρατηθείη. καὶ Ἁλοῖεν. ληφθεῖεν.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο. ἐπὶ τῶν [10] παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

Ἀλλοῖος. ὁ παρηλλαγμένος, ἢ ἀλλοδαπός.

Ἀλλοιοφανής.

Ἀλοιῶν. τύπτων. κρούων. Ὁ δὲ ῥοπάλῳ ἀλοιῶν, εἴτ' ἑτέρῳ τρόπῳ, τοῦτον ἔκλεινεν. Ἔνθεν καὶ πατραλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων. καὶ Ἀλοιῶσα, ἡ τύπτουσα. καὶ [11] Ὅμηρος· Ἄχεις ἀπηλοίησεν. Ἀλύω δὲ, τὸ χαίρω. καὶ Ἀλύω, τὸ λυποῦμαι, βαρυτόνως.

Toup. III. 24. Respexit ut videtur Dionys. Halic. I. 39. Vol. I. p. 100. Ἡρακλῆς δὲ ἀλοιῶν ξύλον τῷ ῥοπάλῳ κλείνει. ubi ἀλοιῶν ex MS. Vat. male probat Hudsonus.

(β) Ἀλλοίωσις. Ἀλλοίωσίς ἐστι μεταβολὴ ἐξ εἰδοπεποιημένου εἰς εἰδοπεποιημένον, τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου μένοντος. [12] διττοῦ δὲ τοῦ πάθους λεγομένου· τὸ μὲν εἰς φθορὰν ἄγον κυρίως λέγεται πάθος τε, καὶ ἀλλοίωσις· τὸ δὲ εἰς τελειότητα, οὐ κυρίως λέγεται πάθος, οὐδὲ ἀλλοίωσις, ἀλλὰ γένεσις μᾶλλον.

(β) Eustath. in Odyss. Π. 281 Vol. II. p. 601. Gataker in M. A. p. 291. not. 7. Aristot. de Generat. anim. I. 1. et 4. et Joan. Gram. p. 3. in Arist. de Gener. ubi plura ad hæc pertinentia.

Ἄλλοις μὲν γλῶττα, ἄλλοις δὲ [13] γόμφοι. παρόσον οἱ μὲν, λάλοι, οἱ δὲ, φάγοι.

+ quod notat Maltret. ad loc.

montes, qui Gallos & Ligures dividunt: ubi crebra erant caſtella. Ibidem Gothi, ex longo tempore habitantes, præſidia habebant.

Ἄλση. Nemora. Luci.

Ἁλσὶν διασμηχθ. *Sale deterſus forte melius ſe habebit.* Dicitur hoc in eos, qui deſipiunt: translatione ducta a vaſis fictilibus, itemque vino, cui ſal injicitur, ne vappeſcat, aut facile aceſcat. [Vel hoc ideo dictum,] quia eos, qui ebrietate quaſi deſipiunt, oleo ſale mixto perfundere ſolemus. Quaſi igitur fœneratore deſipiente, nec ſana mente prædito, utpote qui res manifeſtas negaret, hac tranſlatione uſus eſt. Dicit igitur, multum ei profuturum eſſe, ſi ſale abſtergatur; tanquam de utre loquens, qui ſale fricti meliores fiunt. Deſipientes etiam oleo & ſale conſperſi melius ſeſe habere ſolent. Vel eum, tanquam hominem craſſa cute præditum, irridet. Craſſiores enim pelles, ſale maceratæ, extenduntur. Ait igitur, melius ſeſe habebit a craſſitie liberatus.

Ἀλσίνη. Herbæ genus refrigerans & humectans, eodem modo quo Elxine: unde adverſus ferventes inflammationes utilis eſt.

Ἄλσος. Locus arboribus conſitus. *Naves, quas compegerant ex Olympiacis lucis, & loco, qui arbores Jovi ſacras ferebat, computruerunt.*

Ἄλτειον. Nomen montis.

Ἀλλοιῶσα. Verberans. Et ἀλλοιᾷν. Verberare.

Ἁλοίη. Capiatur. Et Ἁλοῖεν. Capiantur.

Ἄλλοι κάμον, ἄλλ. Alii laborarunt, alii vero fructum perceperunt. Dicitur in eos, qui præter ſpem aliorum bona conſequuti ſunt.

Ἀλλοῖος. Immutatus, vel alienigena.

Ἀλλοιοφανής. [Qui diverſam ſpeciem habet.]

Ἀλοιῶν. Verberans. Percutiens. *Ille vero vel clava eum percutiens, vel alio quodam modo eum interfecit.* Hinc & πατραλοίας, patricida. Et Ἀλοιῶσα, verberans. Et Homerus: *Prorſus confregit.* Ἀλύω autem, gaudeo: item, doleo; cum accentu gravi.

Ἀλλοίωσις. Ἀλλοίωσις eſt, cum una ſpecies in alteram mutatur, eodem ſubjecto manente. Cum autem ἀλλοίωσις duplex ſit; ea, quæ res deſtruit, proprie vocatur πάθος & ἀλλοίωσις: ea vero, quæ res ad perfectionem perducit, non proprie dicitur πάθος vel ἀλλοίωσις, ſed potius generatio.

Ἄλλοις μὲν γλ. Aliis lingua; aliis vero dentes molares. [Dictum hoc ideo,] quia illi ſunt loquaces; hi vero, voraces.

---

[1] Ἄλπεις, ὄρη διορίζοντα Γάλλους καὶ Αἰλ.] Fragmentum hoc excerptum eſt ex Procop. *de Bello Goth.* lib. II. cap. XXVIII.

[2] Αἰλούρους] Nomen gentis hujus corruptum quidem eſſe vidit acutiſſimus Reineſius *Var. Lect.* lib. III. cap. 2. pag. 364. ſed minus recte Αἰρούλους, vel Ἰλλούρους, ejus loco reponendum putat. Ignorabat enim verba iſta deprompta eſſe ex Procopio, apud quem, loco laudato, recte legitur Λιγούρους, i. e. Ligures: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[3] Ἁλσὶν διασμηχθ.] Eſt verſus Ariſtoph. in *Nubibus*, pag. 193. ubi vide veterem enarratorem, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

[4] Ὅσοι ἅλες βάλλονται] Apud Scholiaſtam Ariſtophanis legitur, οἷς ἅλες βάλλονται; quod probo, modo pro βάλλονται ſcribatur ἐμβάλλονται.

[5] Ἐπειδὴ] Lege ex Scholiaſta, ἢ ἐπεί.

[6] Στρεψιάδου] Lege δανειστοῦ, ut in Scholiis. Non enim hæc de Strepſiade dicuntur, ſed ipſe Strepſiades ea de fœneratore dicit.

[7] Ἀλσίνη. βοτάνης εἶδ.] Hæc deſcripta ſunt ex Paulo Ægineta lib. VII. cap. II. ubi locus hic ita legitur: Ἀλσίνη· οἱ δὲ μυὸς ὦτα. τὴν δύναμιν ὁμοίαν ἔχει τῇ Ἐλξίνῃ, ψύχουσάν τε καὶ ὑγραίνουσαν· διὸ πρὸς τὰς ζεούσας ἁρμόζει φλεγμονάς.

[8] Ἄλτειον] Scribendum eſt Ἄλπιον. Vide ſupra v. Ἄλπιον.

[9] Ἀλλοιῶσα] Lege ἀλοιῶσα, & ἀλοιᾷν, per unum λ.

[10] Παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων] Ex Zenobio & Diogeniano addendum eſt τὰ ἀλλότρια. 1. 65. 11. 13.

[11] Ὅμηρος] Il. Δ. v. 522.

[12] Διττοῦ δὲ τοῦ πάθους λεγ.] Vide infra v. Πάσχειν.

[13] Γόμφοι] Sic etiam Zenobius. Apud Diogenianum vero & Mich. Apoſtolium rectius legitur γομφίοι, i. e. *dentes molares.*

Ἀλύω. τὸ χαίρω. καὶ Ἀλύω, τὸ λυποῦμαι.

Ἄλοιτο. κινοῖτο. ὁρμῷτο.

Cyzec. Brunck. II. p. 298.

Αἰεί[1] τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, θεῖε Σοφόκλεις,
Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας.

Ἀλοιφή. τὸ λίπος. καὶ ἡ ἄλειψις.

Ἀλυάττης. [2] Λυδῶν βασιλεύς. ὃς ἦν μὲν τὰ πολέμια γενναῖος, ἄλλως δὲ ἀκόλαστος· καὶ γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ᾔσχυνεν. ἐγέννησε δὲ Ἀλυάττην, ὅς τις ἕως μὲν νέος ἦν, ὑβριστὴς ἦν, καὶ ἀκόλαστος· ἐκβὰς δὲ ἐς ἄνδρας, σωφρονέστατος, καὶ δικαιότατος, καὶ ἀνδρειότατος. Ἐπολέμησε δὲ Σμυρναίοις, καὶ εἷλε τὸ ἄστυ. Οὗτος γεννᾷ τὸν Κροῖσον. Στρατεύσας δὲ ἐπὶ Καρίαν, παρήγγειλε τοῖς ἑαυτοῦ στρατὸν ἄγειν ἐς Σάρδεις, ἐν οἷς καὶ Κροίσῳ, ὅς τις ἦν αὐτῷ πρεσβύτατος τῶν παίδων, ἄρχων ἀποδεδειγμένος Ἀδραμυττείου τε καὶ Θήβης πεδίου. [3] Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην φησίν.

Ἀλύβη.[4] ὄνομα στήλης.

Ἀλύδαινος. ὁ κακὸς ἄνεμος.

Ἀλύδιμος.[5] ἡ οἰκουρός.

Ἀλύει. ἀδημονεῖ. δυσχεραίνει. ἀθυμεῖ. ἀπορεῖ. Ἀλύουσα καὶ ἀσχάλλουσα παῦσαι. καὶ Ἀλύω, τὸ χαίρω ἐνίοτε.

Ἀλύειν. τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν. Σημαίνει δὲ ἐνίοτε, καὶ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος[6].

Eustath. in Od. Σ. 331.

Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

ὅθεν καὶ δασύνεται. Σοφοκλῆς· Ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν. Ἐπὶ δὲ τοῦ δυσφορεῖν, καὶ ψιλοῦται. [7] Ἀγαθίας φησίν· Ἀλύοντι δὲ οἱ, καὶ γνωματεύοντι ἕκαστα, ἔδοξε χρῆναι[8] ἀποπειρᾶσθαι ἁμηγέπη τοῦ φρουρίου. Δίδυμος δὲ ἀμφότερα ψιλῶς. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαί φησιν· τὸ δὲ, ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ, τὸ ἀμφότερα δασύνειν. καὶ γὰρ τὸ Ἁλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

Hesych. I. ... Not. 27. et Steph. Ind. 365

Ἀλυκόν. δριμύ. Ἀλυκὸν[9] δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Ἀλυκρά.[10] χλιαρά. Γέντο δ' ἀλυκρά.

Ἀλυκτεῖν. δυσφορεῖν. ἀγανακτεῖν.

Ἄλυκτον. τὸ ἄφυκτον.

Ἀλυκτοπέδη. ἡ χαλεπὴ πέδη.

Ἀλύω. Gaudeo. Lætor. Et Ἀλύω. Doleo. Triſtor.

Ἄλοιτο. Moveatur. Saliat.

Semper ſplendidum tuum ſuper ſepulchrum, divine Sophocles,
Scenica hedera mollibus repat pedibus.

Ἀλοιφή. Pinguedo. Item, quo ungimur.

Ἀλυάττης. Alyattes, Lydorum Rex, erat quidem in bello fortiſſimus, ſed alioqui intemperans. Sororem enim ſuam ſtupraſſe dicitur. Genuit Alyattem, qui in adoleſcentia quidem petulans fuit & libidinoſus: idem vero cum ad ætatem virilem perveniſſet, ſummæ moderationis, juſtitiæ, & fortitudinis laudem reportavit. Bellum geſſit cum Smyrnæis, eorumque urbem cepit. Hic genuit Crœſum: cumque expeditionem in Cariam ſuſcepturus eſſet, [filiis] ſuis, inter quos & Crœſo natu maximo, qui Adramyttio & Thebes campo præfectus erat, mandavit, ut exercitum Sardes adducerent.

Ἀλύβη. Nomen columnæ.

Ἀλύδαινος. Malus ventus.

Ἀλύδιμος. Domus cuſtos.

Ἀλύει. Mœret. Ægre fert. Animum deſpondet. Fluctuat. *Mœrere & indignari deſine.* Et Ἀλύω interdum ſignificat gaudeo.

Ἀλύειν. Iniquo animo aliquid ferre, ut illi, qui erroribus acti huc & illuc vagantur. Significat etiam interdum lætari, ideo quod animus lætitia diffundatur. Homerus:

Eu

An lætaris, quod Irum erronem viciſti?

Sophoc. Electr 135.

Unde etiam cum ſpiritu aſpero ſcribitur. Sophocles: *Sinite me ſic dolori indulgere.* Agathias: *Fluctuanti vero illi, & ſingula perpendenti, viſum eſt expugnationem propugnaculi aliquo modo tentare.* Didymus vero utrumque cum ſpiritu leni ſcribit. Nam alterius quidem originem a verbo ἀλεαίνεσθαι, i. e. *calefieri*; alterius vero, a voce ἄλη i. e. *error*, arceſſit. Magis tamen Atticum eſt, ſi utrumque denſo ſpiritu notes. Nam & verbum ἁλεαίνεσθαι, & omnia hujus generis, cum ſpiritu aſpero Attici ſcribunt.

Agathias L. 1. 20. quod ... tat Bonav. Vulcanius, p. 179.

Ἀλυκόν. Acre. *Acris autem ipſi excidit lacryma.*

Ἀλυκρά. Tepida. *Facta eſt autem tepida.*

Ἀλυκτεῖν. Moleſte ferre. Indignari.

Ἄλυκτον. Inevitabile.

Ἀλυκτοπέδη. Moleſta pedica.

---

[1] *Αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήμ.*] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Sophoclem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXV. p. 396.

[2] *Λυδῶν βασιλεύς, ὃς ἦν μὲν τὰ πολ.*] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Nicolai Damaſceni apud Conſtantin. Porphyrog. in Collectan. a Valeſ. editis, pag. 453. unde ea Suidas deprompſit. Notandum autem eſt, verba illa priora, *Λυδῶν βασιλεὺς* &c. uſque ad *ἀδελφὴν ᾔσχυνεν*, apud Conſtantinum, loco laudato, de Sadyatte, patre Alyattis, dici: quæ proinde cum Suidas hic ad Alyattem referat, apparet, eum mala fide locum iſtum excerpſiſſe.

[3] *Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην φησίν.*] Hæc verba nec apud Conſtantinum in Excerptis reperiuntur; nec ſententiam integram, ſed mutilam prorſus, continent: quæ ratio eſt, quare ea in verſione prætermiſerim.

[4] *Ἀλύβη. ὄνομα στήλης*] Alybe erat una columnarum Herculis, quæ ab aliis Calpe vocabatur; ut patet ex Euſtathio ad Dionyſium v. 64. *Ἔστι δὲ αὐτῶν ἡ μὲν Εὐρωπαία, Κάλπη καλουμένη βαρβαρικῶς, Ἀλύβη δὲ καθ' Ἕλληνας· ἡ δὲ Λιβυκὴ κατὰ βαρβάρους μὲν Ἄβεννα καλουμένη, Ἑλληνικῶς δὲ Κυνηγητική.* i. e. *Columnarum altera in Europa ſita erat, quæ a Barbaris vocabatur Calpe, a Græcis vero Alybe: altera vero in Libya, a Barbaris Abenna, a Græcis vero* Κυνηγητικὴ *appellata.* Euſtathio ſuffragatur Tzetzes Chil. II. v. 339.

Ἀλύβην τε καὶ Ἄβινναν στήλας ἵστατο δύο.

i. e. *Duas columnas ſtatuit* [*Hercules,*] *Alybam & Abinnam.* Per *Alybam* enim hic intelligit eam columnam Herculis, quæ in Hiſpania ad fretum Herculeum ſita erat, & ab aliis *Calpe*, ut diximus, appellabatur: per *Abinnam* vero eam, quæ in oppoſito litore Mauritaniæ poſita, a nonnullis *Abyla* vocabatur.

[5] *Ἀλύδιμος. ἡ*] Aliter hanc vocem exponit Heſychius, quem vid.

[6] *Ὅμηρος*] Odyſſ. Σ. v. 332.

[7] *Ἀγαθίας*] Lib. I. p. 20.

[8] *Χρῆναι*] Hæc vox deeſt apud Agathiam.

[9] *Ἀλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ*] Videtur ſumptum ex Homero Il. B. v. 266. ubi tamen hodie legitur, *θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.*

[10] *Ἀλυκρά. χλ.*] Vide Etymologum, ſecundum quem *ἀλυκρὸν* dictum eſt pro *θαλυκρόν.*

Ἀλυκτοσύνη. ἡ ἔκκλισις.

Ἀλύξαι. ἐκφυγεῖν. ἢ καταξῦσαι.

Ἀλυπότερος. ὁ μὴ λυπούμενος.

α. Respexit Polybium. VI. 23. Vol. II. p. 503.

Ἁλυσίδιον. καὶ ἁλυσιδωτὸς θώραξ. [α]

Ἅλυσις, ἁλύσεως.

2 Clerici Menand. p. 95. qui δόσω

Ἁλύσιον. πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. [1] Μένανδρος Καρίνῳ· [2] Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον τί σοι δώσω.

Ἀλυσιτελές. ἀσύμφορον.

3. Iuliani Ægypti. Brunck. II. 507.

Ἀλυσκάζειν. περιΐστασθαι. ἐκκλίνειν. φεύγειν.

Εἰ[3] γὰρ φέγγος ἔλειπον ἀλυσκάζουσαι Ἰάμβων
Ἄγριον[4] Ἀρχιλόχου φθέγμα [5] Λυκαμβιάδες.

Ἄλυτα. ὄνομα πόλεως.

8. Macedonii. Brunck. III. 119.

Ἄλυτος. δυσχερῶς λυόμενος. ἐν [6] Ἐπιγράμματι·

——— Κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἡμῖν
Ἄλυτος[7] [8] ἡβάσκει γυιοτακὴς πενίη.

Ἄλφα. ὅτι τὰ ἄκλιτα, οἷον τὸ ἄλφα, χωρὶς ἄρθρου διδῶσιν ἐπίνοιαν εὐθείας· εἰ δὲ σὺν ἄρθρῳ, πλαγίας πτώσεως. Ὅτι ἡ τοῦ Ἄλφα φωνή, τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ ἄρχοντος, ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ Ἑβραίου τὴν ἐπίκλησιν ἔλαβεν· [9] ὥστε τὰ ἱερὰ γράμματα εὑρήματα εἶναι τοῦ Ἀβραάμ, κἂν ἄλλως καὶ ἄλλως ἑαυτοὺς διαπαίζοντες ἀναγράφωσιν Ἕλληνες.

10. Clerici Menander. p. 134.

12. Brunck. Fragm. Aristoph. p. 251.

Toup. I. 31. Scribendum Θεσμοφοριαζούσαις Β'. cujus fabulæ meminit Suidas, V. Λακωνίζω. Eupolidis Trimetri sic redigendi in ordinem:
Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
ων ἀποκηρύξει τις, ἔστ' ἂν ἀλφάνῃ;

Ἀλφάνει. εὑρίσκει. [10] Μένανδρος Ὁμοπατρίοις· [11] Ἦν δῆλον οὔπι νυμφίος τε ἀλφάνει. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

Οἴμοι[12] κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
Εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ οὗτος ἀλφάνει.

Εὔπολις Ταξιάρχαις· Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν ἀποκηρύξει τις ἐὰν ἀλφάνῃ. [13] Καὶ ὁ Ποιητής· [14] Ἑκατόμβοιον ὅς τ' ἀλφάνει.

Ἀλυκτοσύνη. Declinatio. Vitatio.

Ἀλύξαι. Declinare. Vel, radere.

Ἀλυπότερος. Qui non dolet.

Ἁλυσίδιον. [Catenula.] Et Ἁλυσιδωτὸς θώραξ, hamata lorica.

Ἅλυσις, ἁλύσεως. Catena.

Ἁλύσιον. [Ornamenti] tortilis genus, quo collum circundatur. Menander *Carino: Circa collum dabo tibi monile.*

Ἀλυσιτελές. Quod non conducit.

Ἀλυσκάζειν. Cavere. Declinare. Vitare.

Si enim lucem reliquerunt fugientes Iamborum
Archilochi amarulentiam Lycambi filiæ.

Ἄλυτα. Nomen urbis.

Ἄλυτος. Qui difficulter ſolvi poteſt. In Epigrammate:

——— *In mala vero ſenectute*
Cum dura & membra exedente paupertate
mihi conflictandum eſt.

Ἄλφα. Nomina indeclinabilia, ut τὸ ἄλφα, ſine articulo poſita, caſum rectum indicant: cum articulo vero, caſum obliquum. Litera Ἄλφα, quæ primum & principem in Alphabeto locum tenet, ab Hebraico *Aleph* appellationem ſuam accepit. Quamobrem ſacræ literæ ſunt Abrahami inventum, quamvis Græci variis modis ſe ipſi deludentes, eas ſibi adſcribant.

Ἀλφάνει. Invenit. Menander in *Homopatriis: Erat manifeſtum quidnam ſponſus tunc inveniſſet.* Ariſtophanes *Theſmophor.*

Heu me infelicem illius diei cauſa,
Quando dixit præco - - - - -

Eupolis *Taxiarchis: Non citius aliquis lictorum eam inventam pronuntiabit.* Et Poeta: *Qui centum boum pretio dignus eſt.*

---

[1] Μένανδρος Καρίνῳ] Athenæus & Stobæus laudant Menandrum Καρίνῃ. uti etiam hic legendum non dubito.

[2] Περὶ τὸν τράχηλον ἀλ.] Eſt ſenarius Iambicus, ſed turbatus, quem ſic in ordinem rediges:

Περὶ τὸν τράχηλον ἁλύσιον δώσω τί σοι.

[3] Εἰ γὰρ φέγγος ἐλ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Archilochum, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. p. 391. ut a Porto etiam obſervatum fuit.

[4] Ἄγριον Ἀρχιλόχου φθ.] Archilochum poetam fuiſſe maledicentiſſimum, & mordacibus virulentiſque Iambis ſuis Lycambum una cum filiabus ad ſuſpendium adegiſſe, notiſſimum eſt. Hinc in Epigrammate Anthol. lib. III. cap. XXV. eleganter de eo dicitur:

——————— Ὅς ποτε πικρὴν
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ. i. e.
——————— *Qui quondam mordacem*
Stilum vipereo tinxit felle.

Huc etiam ſpectat tritum illud proverbium, Ἀρχίλοχον πατεῖς, de quo vide infra.

[5] Λυκαμβιάδες] Vide Anthol. lib. III. cap. X. pag. 330. ubi Epigrammata quædam in tragicam earum mortem leguntur.

[6] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. III. p. 549. ut Portus etiam obſervavit.

[7] Ἄλυτος] Metri gratia legendum eſt Ἄλλυτος, ut in Anthologia.

[8] Ἡβάσκει] Brodæus in notis ad hunc locum Anthologiæ joculari errore τὸ ἡβάσκει in duas voces ἢ βάσκει diviſit, vertitque, *quæ accedit, properat*; cum ſit una tantum vox, ſignificans *pubeſcit, floret, viget.* Auctor enim Epigrammatis hujus argutias & acumen captavit ex oppoſitione illorum verborum κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος, & ἡβάσκει, ſignificare volens, paupertatem pubeſcere quaſi, & tum maxime vigere, dum ætas ad ſenium vergat. Ego in loco hoc vertendo non tam verborum, quam ſenſus rationem habui.

[9] Ὥστε τὰ ἱερ. γράμμ. εὑρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam ſupra v. Ἀβραάμ.

[10] Μένανδρος Ὁμοπατρίοις] Hanc fabulam Menandri laudat etiam Stobæus duobus in locis, ut obſervavit Meurſius in *Bibliotheca Attica*, v. Μένανδρος.

[11] Ἦν δῆλον οὔπι νυμφ.] Senarius hic claudicat, quem Portus ſic in integrum reſtituendum putat:

Ἦν δῆλον ὅ, τι νυμφίος τότ' ἀλφάνει.

Conjecturam hanc Porti nec refellere nec defendere animus mihi eſt, quoniam, quis hujus fragmenti ſit ſenſus, ignoro, neque ex tam paucis, iiſque corruptis, verborum reliquiis veram Poetæ mentem eruere potui.

[12] Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμ.] Quamvis integrum Ariſtophanem diligenter perlegerim, & cum Suida contulerim, verba tamen hæc in *Theſmophoriazuſis* me legiſſe non memini. Quare neſcio, an non forte Suidas ἁμάρτημα μνημονικὸν hic commiſerit, & aliud agens Ariſtophani tribuerit, quæ ejus non ſunt, ſed alius auctoris: cujus peccati Grammaticum noſtrum nonnunquam reum deprehendi. Cæterum, fragmentum hoc propter brevitatem obſcurum eſt, adeo ut nemo verum ejus ſenſum indagare queat, niſi locum auctoris, ex quo id deprompſit Suidas, invenerit.

[13] Καὶ ὁ ποιητής] In uno MS. Pariſ. ſcriptum inveni, Καὶ Εὔπολις.

[14] Ἑκατόμβοιον ὅς τ' ἀλφάνει] Vertendum eſt, *qui centum boum pretio dignus eſt.* Apud Græcos enim eleganter τιμὴν εὑρίσκειν (ſive, quod idem eſt, ἀλφάνειν) dicuntur res, vel merces, quæ certo pretio dignæ ſunt, ut erudite obſervavit Salmaſius ad Flavium Vopiſcum, pag. 546. Eadem phraſi uſus eſt Homerus Il. Φ. 79. Ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον. i. e. ſi proprie vertas, *centum boum pretium tibi inveni.* Senſus autem eſt: *Magno pretio a te venditus ſum.* Antiquiſſimis enim temporibus præcipuæ opes conſiſtebant in pecoribus, inter quæ principem locum tenent boves. Hinc factum eſt, ut ante inventum nummorum uſum pretia rerum bobus potiſſimum priſci mortales metirentur. Hinc orta ſunt vocabula illa, ἑκατόμβοιον, ἀλφεσίβοια, & ſimilia.

Ἀλφεσίβοια. [1] εὑρετικὴ βοῶν.

Ἀλφειός. ποταμός. [2] Ὅμηρος·

Ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.

Vol. p. 600.

Ὃς [3] ἐκ τῆς πηγῆς εὐθέως κρύπτεται, καὶ πολὺν ἐνεχθεὶς τόπον ὑπὸ γῆς, ἐκβάλλει περὶ Λυκόαν τῆς Ἀρκαδίας. ὁ δὲ ποταμὸς οὐ πολὺν τόπον ἀποσχὼν τῆς πηγῆς, καὶ κρυφθεὶς ἐπὶ δέκα σταδίους, πάλιν ἐκπίπτει, καὶ τὸ λοιπὸν φερόμενος διὰ τῆς Μεγαλοπολίτιδος, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρὸς, εἶτα λαμβάνων αὔξησιν, καὶ διανύσας ἐπιφανῶς πᾶσαν τὴν προειρημένην χώραν [4] ἐπὶ δέκα σταδίους, [5] ἐκφανεὶς γίνεται πρὸς Λυκόαν, ἤδη προσειληφὼς καὶ τὸ τοῦ Λουσίου ῥεῦμα, παντελῶς ἄβατος ὢν καὶ βαρύς.

Ἀλφειός. ποταμὸς [6] τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, ἣ κεῖται κατὰ τὴν Πελοπόννησον. [7] δυόμενος δὲ διὰ τῆς Ἀδριάδος θαλάσσης εἰς τὸ πέλαγος, μηδαμῶς τε τῇ ἀλμυρίδι μιγνύμενος, κατὰ τὴν νῆσον ἀναδίδοται Σικελίας, περὶ τὴν πηγὴν τὴν λεγομένην Ἀρέθουσαν, ὡς ἂν ταύτης ἐρώμενος. [8] Ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων. οὕτω συντόμως τρέχει, ὡσεὶ Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος· ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ.

Ἀλφηστής. εὑρετής.

Ἄλφι. [9] ἄλφιτον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὅ φασι πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον.

Ἄλφιτα. τὰ ἀπὸ νέας κριθῆς ἄλευρα. Πολλὰ μὲν ἄλφιτα ἀπέκειτο πεφυρμένα· πολλαὶ δὲ κριθαὶ ἀλεῖν. μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι.

Ἀλφιταμοιβούς. [10] Ἀριστοφάνης·

Ἢν [11] δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν,
Τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
Δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλαίειν μακρά.

Ἀλφιτεῖς. οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπερίδης.

Ἀλφιτόπωλις. ἡ τὰ ἄλφιτα πωλοῦσα.

Ἀλφιτοσιτῶ. Καὶ γὰρ ὅς τις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει. [12] Ξενοφῶν.

Ἀλφοὺς λευκούς. ἢ [13] λευκάς.

Ἅμα. δοτικῇ. Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ εὐθέως καὶ παραχρῆμα ἔταξε, καὶ ἐν τῷ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγῳ εἰπών· Ὁ γὰρ θάνατος [14] τοῖς εὖ φρονοῦσιν οἰκτρός· τοῦτο γὰρ ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται. Αἰσχίνης δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, [15] ἐν τῷ κατὰ

Ἀλφεσίβοια. Quæ plurium boum pretio digna eſt.

Ἀλφειός. Fluvius. Homerus: *Qui late fluit Pyliorum per terram.* Hic non procul a fontibus occultatur, & longum iter ſub terra emenſus juxta Lycoam Arcadiæ emergit. [Aliter.] Hic fluvius haud longe a fontibus progreſſus, terram ſubit, &, poſtquam per x ſtadia occultus manavit, rurſus erumpit, ac deinceps per Megalopolitanum agrum fluens, initio quidem modicus & lenis, poſtea vero incremento accepto celebris univerſam illam regionem permeat per cc ſtadia, & ad Lycoam rurſus emergit, adſcito jam Luſio flumine, tranſitu omnino difficilis & rapidus.

Ἀλφειός. Alpheus, fluvius Arcadiæ, quæ ſita eſt in Peloponneſo. Hic mare Adriaticum & pelagus tranſiens, nec cum aqua ſalſa permixtus, in inſula Siciliæ emergit, juxta fontem, qui Arethuſa vocatur, quaſi ejus amore captus. † *At iſte currit, ut quidam Alpheum ſpirans.* Id eſt, tam concitato curſu fertur, ut qui Olympiæ ſtadium currit. [Tranſlatio ducta eſt] a præterfluente fluvio.

Ἀλφηστής. Inventor.

Ἄλφι. Farina. Per apocopen, pro Ἄλφιτον: qua voce primum dicunt uſum eſſe Epicharmum.

Vid. infr. v. Ἀπότρωκτον ἄλφιτον. p. 299.

Ἄλφιτα. Farina, ex novo hordeo confecta. *Magna autem vis farinæ mixtæ ibi repoſita erat; itemque magna vis hordei ad molendum. Erat enim ibi mola quædam.*

Ἀλφιταμοιβούς. [Farinæ venditores.] Ariſtophanes: *Farinæ venditores pauperibus tres choenices ad cœnam præbere [oportere] omnibus, aut in malam rem abire.*

Ἀλφιτεῖς. Qui farinam faciunt. Hyperides.

Ἀλφιτόπωλις. Mulier, quæ farinam vendit.

Ἀλφιτοσιτῶ. [Farina veſcor.] *Quicunque enim farina veſcitur, mazam aqua mixtam ſemper edit.* Xenophon.

Ἀλφούς. Vitiligines albicantes.

Ἅμα. [Simul.] Dativo gaudet. Demoſthenes pro *ſtatim* & *confeſtim* hac voce uſus eſt in Oratione pro Oratoribus, dicens: *Mors viris prudentibus non videtur miſeranda. Hæc enim, ſimul ac naſcuntur homines, omnibus eſt decreta.* Æſchines vero in Oratione contra Cteſiphon-

---

[1] Ἀλφεσίβοια] Eſt vox Homerica Il. Σ. v. 593.

Ἔνθα μὲν ἠΐθεοι, καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι.

Scholiaſta ad eum locum: Ἀλφεσίβοιαι, ἔντιμοι, καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν βόας εὑρίσκουσαι ἕδνα. Θρέμματα γὰρ τὸ παλαιὸν ἐδίδοτο περὶ τῶν γάμων δῶρα. ὠνόμασαι δὲ ἀπὸ μέρους· ἐπειδὴ ἔντιμοι τὸ παλαιὸν οἱ βόες. Ἀλφαίνειν γοῦν τὸ εὑρίσκειν· καὶ ἀλφὴ, ἡ τιμή. Idem Scholiaſta vocem hanc ad Il. Ζ. v. 236. ſic exponit: Ἀλφεσίβοιαι, εὑρίσκουσαι, κτώμεναι, καὶ περιλάπτουσαι ἑαυτοῖς ἕδνα πολλῶν βοῶν ἄξια. Vide etiam Etymologum.

[2] Ὅμηρος] Il. Ε. v. 545.

[3] Ὃς ἐκ τῆς πηγῆς εὐθέως κρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum Porphyrog. in Excerptis a Valeſio editis, pag. 74. unde ea Suidas deſcripſit.

[4] Ἐπὶ δέκα σταδίους] Apud Conſtantinum in Excerptis, loco laudato, legitur σ' σταδίους, i. e. *per ducenta ſtadia*; quæ inſignis eſt differentia.

[5] Ἐκφανείς] Hæc vox deeſt apud Conſtantinum.

[6] Τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως] Lego, τῆς Ἀρκαδικῆς χώρας.

[7] Δυόμενος δὲ διὰ τῆς Ἀδρ.] Vide Pauſaniam lib. v. cap. vii. P. 309.

[8] Ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχ.] Ex Ariſtoph. *Avib.* p. 411. *P.* † Eadem leguntur ſupra v. Ἀλλ' οὑτοσί.

[9] Ἄλφι. ἄλφιτον] De vocibus apocopen paſſis, uti ἄλφι pro ἄλφιτον, δῶ pro δῶμα, λὶ pro λίαν, ῥὰ pro ῥᾴδιον, ἦλ pro ἧλος &c. vide inſignem locum apud Strabonem lib. viii. pag. 364.

[10] Ἀριστοφάνης] In *Eccleſiaz.* p. 736.

[11] Ἢν δ' ἀποκλίνῃ τὴν θύραν] Inter hæc verba, & ea quæ ſequuntur, verſus aliquot apud Ariſtophanem interjecti ſunt: unde apparet, Suidam locum hunc mutilaſſe, & minus fideliter ex Comico excerpſiſſe.

[12] Ξενοφῶν] *Cyropæd.* lib. vi. pag. 161. *P.*

[13] Λευκάς] Ab aliis ſcribitur λεύκας, παροξυτόνως. Eſt autem λεύκη genus morbi, qui vitiligo albicans vocatur: de quo vide ſcriptores Medicos.

[14] Τοῖς εὖ φρονοῦσιν] Legendum puto τοῖς ἀφρονοῦσιν; vel τοῖς εὖ φρονοῦσιν οὐκ οἰκτρός, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[15] Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος] Pag. 281.

1. Vol. VI. p. 61.

Κτησιφῶντος. Ὡς ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν ἅμα τήν τε εἰς αὐτὸν ὕβριν, καὶ τὴν τοῦ δήμου [1] καταχειροτονίαν. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.[2] Καὶ παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι δὲ τὸ ἅμα κεῖται [2] ἐπὶ τὸ αὐτό. Φησὶ γὰρ ἐν Προοιμίοις· [3] Ἀλλ' εἰ τότε πρᾶγμά μοι κρεῖττον φαίνεται, ἅμα τε μαρτυρία ἀρετῆς πράξομαι. Καὶ [4] παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Στεφάνου· Πάσαις δὲ λοιδορίαις καὶ βλασφημίαις ἅμα τούτου κεχρημένου.

2. Vol.

3. Antipho. Vol. XIV. p. 664. Αντιλ. φονε ακουσιο. — ἅμα τῇ ἀμαρτίᾳ —

4. Vol. I. p. 237. ubi ἁπάσαις δ' αἰτίαις καὶ βλασφημίαις —

5. Diogenian. II. 77.

Ἅμα [5] δίδου, καὶ λάμβανε. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγνωμόνων καὶ ἀπίστων.

Ἀμάδοκος.[6] δύο γεγόνασι, πατὴρ καὶ υἱός· ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν, εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Ἅμα [7] ἔπος, ἅμα ἔργον. παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

Ἀμάλη. ὁ καρπός. καὶ παροιμία· Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεί, αὐτοῖς βάθροις.

8. Zenob. I. 81. Diogenian. II. 29.

Ἅμ' [8] ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων, καὶ ταχὺ ἐπιλανθανομένων.

9. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα. Hæc ex Harpocrat. quem corrigunt Toup. Vol. IV. 403. Valcken. Diatrib. 67.

Ἀμαζόνειον [9] ἱερόν. ὃ Ἀμαζόνες ἱδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖος. καὶ Ἀμαζόνειον κέρας.

Ἀμαθέσιν. ἀνηκόοις. Ὁ δὲ ἤλαυνε νυκτός, ἀμαθέσι τῶν ποιουμένων ἐθέλων τοῖς πολεμίοις ἐπιπεσεῖν.

⊸ Thucyd. 56. 97. φ. Thucyd. 188. 49.

x Plato. Respexit forsan Apolog. Socrat. I. 22. ubi, paucis interjectis sententiis, voces utraque occurrunt.

⊸ Ἀμαθέστερος. καὶ Ἀμαθής ἀντὶ τοῦ, ἀπαίδευτος, καὶ ἀκόσμητος. Πλάτων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμαθοῦς, καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθόντος, φύσει δὲ ἐπισταμένου.

Ἀμαθεί. ἀδιδάκτως.

Ἀμαθής. ὁ ἀμύητος. ἀδίδακτος. Ὁ δὲ ἀκούει ταῦτα, καὶ μὴ ὢν ἀμαθὴς οἰωνῶν, τὸν παῖδα ἐπανάγει καὶ ἐκτρέφει ὡς γνήσιον.

Ἀμαθί. ὄνομα κύριον.

10. Procopius. Arcan. Hist. p. 18. et Maltret. ad loc. p. 101.

11. Ar. Av. 471.

14. Ar. Ran. 1493.

Ἀμάθητος. ἀδίδακτος. [10] Ὁ δὲ Ἰουστῖνος ἀμάθητος ἦν γραμμάτων ἁπάντων, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἀναλφάβητος. Καί, [11] Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, [12] οὐδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτηκας. ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν. [13] τὸ δὲ πατῆσαι, ἴσόν ἐστι τῷ ἐνδιατρείψαι· ὡς τὸ ἀφικέσθαι που λέγομεν. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης· [14] Ἀμαθέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερον.

tem pro *eodem tempore*: *Ut* xxx *minis ſimul & injuriam ſibi illatam, & factum populi, ſuffragiis ſuis eum condemnantis, vendidit.* Apud Demoſthenem contra Midiam vox illa eadem ſignificatione accipitur: itemque apud Antiphontem in *Prooemiis*. Ait enim: - - - - - - - - - - - - - Præterea apud Demoſthenem in Orat. *de Corona: Cum ille omnibus convitiis ſimul & maledictis contra me uſus ſit.*

Ἅμα δίδου, καὶ λ. Simul da, & accipe. Proverbium in ingratos & infidos.

Ἀμάδοκος. Amadocus. Duo fuerunt, pater, & filius: qui etiam Philippo auxilium tulit in bello contra Cerſobleptem.

Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον. *Dictum, factum.* Proverbium de rebus, quæ cito & celeriter expediuntur.

Ἀμάλη. [Manipulus] frugum. Et proverbium: *Cum ipſis manipulis*; quod dicitur de illis, qui ad internecionem delentur; quaſi dicas, αὐτοῖς βάθροις, i. e. funditus.

Ἅμ' ἠλέηται, καὶ τέθν. Simul atque miſertum eſt, periit gratia. Dicitur in eos, qui acceptorum beneficiorum cito obliviſcuntur.

Ἀμαζόνειον ἱερόν. Templum ab Amazonibus conditum. Sic Iſæus. Et Amazonium cornu.

Ἀμαθέσιν. Ignaris. *Ille vero noctu iter faciebat, quia hoſtes ignaros eorum, quæ gerebantur, aggredi cupiebat.*

Ἀμαθέστερος. Imperitior. Et Ἀμαθής, Indoctus, Imperitus, Incomptus. Plato. Ponitur etiam pro eo, qui alicujus rei ignarus eſt.

Ἀμαθεί. Sine diſciplina. Sine doctrina.

Ἀμαθής. Non initiatus. Imperitus. *Ille vero cum hæc audiviſſet, nec divinationis eſſet imperitus, puerum receptum ut filium ſuum educavit.*

Ἀμαθί. Nomen proprium.

Ἀμάθητος. Indoctus. *Juſtinus autem omnium literarum erat imperitus, & (quod vulgo dicitur) analphabetus.* Et, *Imperitus es natura, nec curioſus, neque Æſopum triviſti.* De imperitis hoc dicitur. Πατῆσαι enim hic idem ſignificat quod ἐνδιατρεῖψαι, i. e. alicui rei immorari: ut dicimus, aliquo pervenire.

---

[1] Καταχειροτονίαν] Sic recte legitur apud Æſchinem & in Edit. Mediolanenſi. Reliquæ vero Editiones mendoſe exhibent χειροτονίαν

[2] Ἐπὶ τὸ αὐτό] Legendum eſt ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, i. e. eadem ſignificatione accipitur.

[3] Ἀλλ' εἰ τότε πρᾶγμά μ.] Ex fragmento hoc mutilo auctoris mentem inveſtigare non potui: quæ ratio eſt, quare locum hunc ἀνερμήνευτον reliquerim.

[4] Παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ Στεφάνου] Pag. 317. ubi legitur: Ἁπάσαις δ' αἰτίαις καὶ βλασφημίαις &c.

[5] Ἅμα δίδου καὶ λ.] Vide Diogenianum Parœm. 177. & Gatakerum in *Adverſariis Poſthumis* cap. x. pag. 516.

[6] Ἀμάδοκος. δύο γεγόν.] Ex Harpocratione.

[7] Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον] Vide infra v. Ἰδοὺ ἀφύη πῦρ.

[8] Ἅμ' ἠλέηται, καὶ τέθν.] Vide Zenobium & Diogenianum. Ἅμ' ἠλέηται autem hic ſignificat, *ſimul atque aliquis in calmitates incidit*, vel, *infelix eſſe incipit.* Infelicium enim miſereri ſolemus. Inde tritum illud: *Malo invidiam, quam miſericordiam.*

[9] Ἀμαζόνειον ἱερόν] Ex Harpocratione; ad quem vide Mauſſacum. Præterea de *Amazonio* legendus eſt Stephani mutilator v. Ἀμαζόνειον.

[10] Ὁ δὲ Ἰουστῖνος ἀμάθητος ἦν γρ.] Ex Procop. *Hiſtor. Arcan.* cap. VI. Vide etiam infra v. Ἀναλφάβητος, & v. Ἰουστινιανός.

[11] Ἀμαθὴς ἔφυς, κοὐ πολυπρ. οὐδὲ τὸν Αἴσ. πεπάτ.] Verſus hic Anapæſticus ſumptus eſt ex Ariſtoph. *Avib.* pag. 563. ut a Porto obſervatum fuit. Vide etiam infra v. Πατῆσαι, ubi eadem repetuntur.

[12] Οὐδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτ.] Proverbio huic ſimile eſt illud, τὸν Ἀρχίλοχον πεπάτηκας, de quo vide infra.

[13] Τὸ δὲ πατῆσαι ἴσόν ἐστι τῷ ἐνδιατρ. ὡς τὸ ἀφικ. που λέγ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[14] Ἀριστοφάνης] In *Ranis*, pag. 186. ubi vide Scholiaſtam. P.

παρὰ τὴν παροιμίαν, Σαφέστερόν μοι κἀμαθέστερον φράσον.

Ἀμαθία. ἀντὶ τοῦ, ἀναισθησία. [1] Πλάτων.

Ἄμαθος. [2] ἡ τῆς πεδιάδος κόνις. Ψάμαθος δὲ, ἡ τῆς θαλάσσης.

mmonius.
15.

Ἀμαθοῦς. πόλις Κύπρου.

g. p. 51.

Ἅμα κνέφει ὄρθρου. καὶ [3] κνέφεον λέγουσι τὸν ὄρθριον.

Ἀμαλασοῦνθα. [4] αὕτη μήτηρ Ἀταλαρίχου. ἡ τῆς δικαιοσύνης ἐπιπλεῖστον ἐλθοῦσα, τῆς τε φύσεως ἐς ἄγαν τὸ ἀρρενωπὸν ἐπιδεικνυμένη, ὅσον χρόνον [5] τῆς πόλεως προὔστη, οὐδένα τῶν πάντων Ῥωμαίων ἐς τὸ σῶμα ἐκόλασεν, ἢ χρήμασιν ἐζημίωσεν· οὐ μὴν οὐδὲ Γότθοις ξυνεχώρησεν ἐς τὴν ἐκείνων ἀδικίαν ὀργῶσιν. Ἐβούλετο δὲ καὶ τὸν παῖδα τοῖς Ῥωμαίων ἄρχουσι τὰ ἐς δίαιταν ὁμότροπον καταστήσασθαι, καὶ φοιτᾶν ἐς γραμματιστοῦ ἤδη ἠνάγκαζε· τρεῖς τε ἀπολεξαμένη τῶν ἐν Γότθοις γερόντων, οὕσπερ ἠπίστατο μᾶλλον ἁπάντων ξυνετούς τε καὶ ἐπιεικεῖς εἶναι, ξυνδιαιτᾶσθαι Ἀταλαρίχῳ ἐκέλευσε. Γότθοις δὲ ταῦτα οὐδαμῆ ἤρεσκε. τῇ γὰρ ἐς τοὺς ὑπηκόους ἀδικίας ἐπιθυμίᾳ βαρβαρικώτερον πρὸς αὐτοῦ ἄρχεσθαι ἤθελον. καί ποτε ἡ μήτηρ ἁμαρτάνοντά τι [6] ἐν τῷ κοινῷ τὸν παῖδα λαβοῦσα, ἐῤῥάπισε, καὶ ὃς δεδακρυμένος ἐς τὴν ἀνδρωνῖτιν ἐνθένδε ἀπῆλθε. Γότθοι δὲ αὐτῷ ἐντυχόντες δεινὰ ἐποιοῦντο, καὶ τῇ Ἀμαλασούνθῃ λοιδορούμενοι ἰσχυρίζοντο, βούλεσθαί γε αὐτὴν παῖδα ἐξ ἀνθρώπων ἀφανιεῖν ὅτι τάχιστα, ὅπως αὐτὴ, ἑτέρῳ ἀνδρὶ ἐς κοίτην ἐλθοῦσα, ξὺν αὐτῷ ἄρχοι. [7] ξυλλεγέντες δὲ ᾐτιῶντο, οὐκ ὀρθῶς σφίσιν, οὐδέ οἱ τὸν βασιλέα παιδεύεσθαι. γράμματά τε γὰρ πολὺ κεχωρίσθαι ἀνδρίας, καὶ διδασκαλίας γερόντων ἀνθρώπων ἔς τε τὸ δειλὸν καὶ τὸ ταπεινὸν ἀποκρίνεσθαι ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον. δεῖν τοίνυν τὸν ἔν τινι ἔργῳ τολμητήν τε καὶ δόξῃ μέγαν ἐσόμενον, φόβου τοῦ ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγέντα, τὰς ἐν τοῖς ὅπλοις μελέτας ποιεῖσθαι. [8] ἔλεγον δὲ καὶ ὡς, ἄν περ αὐτῷ τὸ ἀπὸ τοῦ σκύτους ἐπιγένηται δέος, οὐ μήποτε ξίφους ἢ δορατίου ὑπερφρονεῖν ἀξιώσουσιν. οὐκοῦν, ὦ Δέσποινα, ἔφασαν, παιδαγωγοὺς μὲν τούτους χαίρειν ἔα· σὺ δὲ Ἀταλαρίχῳ παῖδας ὁμοδιαίτους ἥλικας δίδου, οἵπερ αὐτὸν τὰ ἐς τὴν ἡλικίαν ξυνακμάζοντες ἐς τὴν ἀρετὴν κατά γε τὸν βάρβαρον νόμον ὁρμήσουσιν. Ἡ δὲ οὐκ [9] ἐπένευσε μὲν, δείσασα δὲ τὴν ἐξ αὐτῶν ἐπιβουλὴν, ξυνεχώρησε πάντα, ὅσα οἱ Βάρβαροι ἤθελον.

Procopius.
311.
ibusdam
afetj.
ida loc.
prater.
it Mal.
t.

Et Ariſtophanes: *Rudius & planius aliquanto mihi rem narra.* Proverbium.

Ἀμαθία. Stupiditas. Imperitia. Plato.

¹ Plato. Timæo III. 86 B.

Ἄμαθος. Arena campi. Ψάμαθος vero, maris.

Ἀμαθοῦς. Amathus. Urbs Cypri.

Ἅμα κνέφει ὄρθρου. Prima luce. Et Κνέφεον vocant matutinum.

De voce Κνεφαῖος conf. Casaubon in Athen. p. 757. Vid. Xenoph. Cyrop. IV. 256. ἅμα κνεφαί — ubi Zeunius: κνέφα. et Anab. Δ'. 307. ἀμφὶ κνέφας.

Ἀμαλασοῦνθα. Atalarici mater, quæ juſtitiæ obſervantiſſima, animaque valde virili prædita fuit; & quamdiu rem publicam adminiſtravit, nec pœna corporis, nec mulcta quenquam Romanorum mulctavit: quin etiam iniquam nocendi illis cupidinem, qua Gothi ardebant, repreſſit. Filium autem ad Romanorum Principum vitam & mores inſtitui voluit, ludumque literarium frequentare coegit: & tres ſenes ex Gothis delectos, quos omnium prudentiſſimos & optimos eſſe norat, familiariter cum Atalarico vivere juſſit. Gothis autem hæc minime placebant. Nam præ cupiditate injuriis afficiendi ſibi ſubjectos, more magis barbaro ab eo regi volebant. Aliquando mater, cum in cubiculo peccantem aliquid deprehendiſſet, colaphum illi impegit. Is vero flens ſe inde in conclave virorum proripuit. Tum Gothi, in quos incidebat, graviter indignari, in Amalaſuntham convitia jacere, & affirmare, eo ſpectare conſilia ejus, ut, filio quamprimum e medio ſublato, ipſa alteri viro nupta cum eo imperaret. Quamobrem congregati [Amalaſuntham adeunt,] querentes, Regem non recte educari. Literas enim a fortitudine alieniſſimas eſſe, & ſeniorum hominum inſtitutionem animum plerumque reddere timidum, inſitamque ei generoſitatem frangere. Oportere igitur eum, qui in rebus gerendis ſtrenuus, & audax, & gloria illuſtris futurus ſit, a magiſtrorum metu liberatum in armis exerceri. Dicebant præterea, nunquam fore, ut ii, qui ſcuticam timuiſſent, haſtam vel gladium contemnant. Quare, Regina, inquiunt, pædagogos quidem iſtos valere jube, & Atalarico convictores aliquot æquales adhibe, qui ætate florentes ad virtutem ipſum more Barbaro incitent. Regina, etſi hæc minime probaret, metuens tamen, ne inſidiæ ſibi ab illis ſtruerentur, omnia, quæ Barbari poſtulabant, conceſſit.

---

[1] Πλάτων] Locus Platonis, quem Suidas reſpicit, exſtat in *Timæo*, pag. 550. Νόσον μὲν δὴ ψυχῆς ἄνοιαν συγχωρητέον. Δύο δ' ἀνοίας γένη· τὸ μὲν μανίαν· τὸ δ' ἀμαθίαν. i. e. *Animi morbum eſſe dementiam concedendum eſt. Duo autem ejus ſunt genera: inſania & ſtupiditas.*

[2] Ἄμαθος. ἡ τῆς πεδ.] Differentiam hanc vocis ἄμαθος & ψάμαθος confirmat etiam Ammonius his verbis: Ἄμαθος καὶ ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γάρ ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· ψάμαθος, δὲ ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

[3] Κνέφεον] Lege Κνεφαῖον. Vide infra v. Κνεφαῖος.

[4] Ἀμαλασούνθα. αὕτη μήτηρ Ἀταλ.] Integrum hunc locum de Amalaſuntha deſcripſit Suidas ex Procopio *de Bello Gothico* lib. 1. cap. 2.

[5] Τῆς πόλεως προὔστη] Lege ex Procopio τῆς πολιτείας προὔστη, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[6] Ἐν τῷ κοινῷ] Ex Procopio reponendum ἐν τῷ κοιτῶνι, i. e. *in cubiculo.*

[7] Ξυλλεγέντες δὲ ᾐτιῶντο, οὐκ ὀρθῶς σφίσιν, οὐδέ οἱ τὸν βασ.] Locus hic corruptus eſt & mutilus, qui apud Procopium rectius ſic legitur: Ξυλλεγέντες δὲ, ὅσοι δὴ ἐν αὐτοῖς λόγιμοι ἦσαν, καὶ παρὰ τὴν Ἀμαλασοῦνθαν ἐλθόντες ᾐτιῶντο, οὐκ ὀρθῶς σφίσιν, οὐδὲ ᾗ ξυμφέρει, τὸν βασιλέα παιδεύεσθαι.

[8] Ἔλεγον δὲ καὶ ὡς, ἄν περ αὐτῷ τὸ ἀπ.] Locum hunc Suidas prorſus mutilavit, & minus fideliter repræſentavit, qui ſic apud Procopium legitur: Ἔλεγον δὲ, ὡς οὐδὲ Θευδέριχός ποτε Γότθων τινὰς τοὺς παῖδας ἐς γραμματιστοῦ πέμπειν ἐῴη· λέγειν γὰρ ἅπασιν, ὡς ἤνπερ αὐτοῖς τὸ ἀπὸ τοῦ σκύτους ἐπιγένηται δέος &c. i. e. *Dicebant vero, Theodoricum quondam non fuiſſe paſſum Gothorum liberos ad ludimagiſtrum mitti; dixiſſe enim omnibus, ſi ſemel ſcuticam timere cœpiſſent, nunquam fore, ut &c.*

[9] Οὐκ ἐπένευσε] Emenda ex Procopio, οὐκ ἐπῄνεσε, i. e. *non probavit.*

(α) Sappho. Edit. Wolf. Fragm. CXCI. ubi Suidas. V. Ἀναδενδράδα. Fr. CXCII. et Etym. M. V. Ἀμαμαξύς, Fragm. CXCVII.

Genes. XXXVI. 12. Joseph. Antiq. III. 2. Vol. I. p. 122.

Ἀμαλήκ. ὄνομα κύριον. καὶ ἐξ αὐτοῦ, Ἀμαληκίτης.

Ἀμάλθακτον. ἀνένδοτον. ἑδραῖον.

1. Ovid. Fast. V. 115. Zenob. II. 48. Diogenian. I. 64. — sed omnino conf. Socratis sententia de Amalthea Cornu, apud Anon. in Stobæi Serm. LIV. p. 369.

Ἀμαλθείας[1] κέρας. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων, καὶ εὐθηνούντων, καὶ εὐπραγούντων.

Ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός.

Ἀμαλθεία γὰρ ἡ τροφὸς τοῦ Διὸς, παρὰ τὸ μὴ μαλάσσεσθαι.

x. Toup. III. 25. "Ar. Pac. 379. ex Schol. notam descripsit Suidas." Porson. ad loc. IV. 497. "Μελε, monente Bentleio, est dissyllabum. Refinge Arist. versum ex Suid. Edd. I. et II. V. Τελοφηνω.
Ἀλλ', ὦ μέλ', ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι."

x Ἀμαλδυνθήσομαι. ἀφανισθήσομαι. καὶ Ἀμαλδύνεσθαι, ἀφανίζεσθαι.

Ἀμαλκείδης.

Ἀμαλλοδετήρ. ὁ τὰ δράγματα συλλέγων.

2. Schol. Arist. Vesp. 325. — Suid. V. Ἀναδενδράδα.

Ἀμάμυξις.[2] σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν ἀναδενδράδα οὕτως καλεῖσθαι. ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, καὶ παρὰ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα. (α)

3. Josephus. Antiq. XI. 5. V. I. 569.

Ἀμάν.[3] οὗτος προεστὼς τῶν βασιλικῶν πραγμάτων Δαρείου, ὑπέσχετο τῷ βασιλεῖ μύρια τάλαντα εἰσοίσειν, εἰ ἀπολέσοι Ἰουδαίους. ὡς δὲ ἔπεισεν, ἐπεστάλη τοῖς ἔθνεσιν, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας ἐξαφανίσαι. πρὶν δὲ συντελεσθῆναι ταῦτα, Μαρδοχαῖος τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσιν διὰ τῆς Ἐσθὴρ ἐδήλωσε τῷ βασιλεῖ. ὁ δὲ τὰ ἐπισταλέντα ἀνεκαλεῖτο, τόν τε Ἀμὰν ἀνεσταύρωσε, μέλλοντα σταυροῦν τὸν Μαρδοχαῖον, πλεῖστοί τε τῶν ἐχθρῶν ὑπὸ Ἰουδαίων ἀπώλοντο· καὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἑορτάζουσιν Ἰουδαῖοι.

4. Tyrwhitt. p. 41. qui docet fabulam exstare ap. Aul. Gellium, II. 29. at Græcè nondum prodiisse.

Ἀμᾷν. θερίζειν· παρὰ τὸ ἅμα. Βάβριος·

Νῦν[4] ἐστὶν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
Ὅτ' αὐτὸς ἀμᾷ, κοὐ φίλοισι πιστεύει.

‡ Joseph. Antiq. I. XI. Vol. I. 35. et sæpè aliis in loc.

‡ Ἀμμανῖται. ὄνομα ἔθνους. [5] σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μύκητας.

Steph. Byzant.
6. Hoffman. Lexic. I. 167. V. Amana.

Ἄμανον. ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ. ἐκλήθη δὲ Ἄμανον ἀπὸ τοιαύτης ἱστορίας. [6] Ὀρέστης ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομίσας, ἐν τῷ τοιούτῳ ὄρει τῆς μανίας τὴν λύσιν εὗρεν.

σ Lucian. I. 349. Dial. Mort. VI. et T. H. ad locum. qui Suid. omisit.

σ Ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει. παροιμία, ὅταν τὸ κρεῖττον ὑπὸ τοῦ χείρονος ἄγηται.

Ἁμαξεία. ὁ τῶν ἁμαξῶν φόρτος.

7. Ar. Nub. 862.

Ἁμαξίς. εἶδος πλακοῦντος, ἣν νῦν κοπτὴν φαμέν. Σύμμαχος δὲ, καὶ τὸ μικρὸν ἁμάξιον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ὅτ' [7] ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

Toup. I. 32. "Hæc non ex Malcho, sed ex Xenoph. Expedit. Cyr. II. 248. ubi ὀρθία ἰσχυρῶς. quo modo locutus est iterum IV. p. 343. et Anon. ap. Suid. V. Ἰσχύς."
Porson in Toup. IV. 437. "In Cod. MS. Suidæ Bibl. Coll. C. C. Oxon. ἰσχυρῶς. — Errorem Suid. sive Librariorum castigat Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 594."

Ἁμαξιτόν. ὁδὸν δημοσίαν. Μάλχος· Ἡ δὲ εἰσβολὴ τῆς Κιλικίας ἁμαξιτὸς ἦν ὁδὸς, ὀρθία, ἰσχυρὰ, καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.

Ἀμαλήκ. Nomen proprium: unde dicitur Amalecites.

Ἀμάλθακτον. Quod cedere neſcit. Durum.

Ἀμαλθείας κέρας. Amaltheæ cornu. Dicitur de illis, qui omnium rerum copia abundant, feliciterque vivunt.

Libaniu CVI p.

Illic ubi mihi victum ſuppeditat Amaltheæ
capræ cornu.

Amalthea enim erat nutrix Jovis, [ſic dicta,] quod molliri non poſſet.

Ἀμαλδυνθήσομαι. Delebor. Perdar. Et Ἀμαλδύνεσθαι, deleri, perdi.

Ἀμαλκείδης. Amalcides.

Ἀμαλλοδετήρ. Qui frumenti manipulos colligit.

Ἀμάμυξις. Uvæ genus. Alii vero vitem arbuſtivam ſic appellant. Vox illa legitur apud Epicharmum & Sapphonem.

Ἀμάν. Aman. Hic regni adminiſtrationi a Dario præfectus, promiſit Regi, ſe decies mille talenta in ærarium illaturum eſſe, ſi Judæos perdidiſſet. Hoc igitur cum ei perſuaſiſſet, literæ omnibus gentibus ſcriptæ ſunt, ut omnes [Judæos] uno die delerent. Priuſquam vero illa perpetrarentur, Mardochæus per Eſtherem Regi aperuit inſidias contra ipſum comparatas. Is igitur mandata revocavit, & ipſum Amanem in crucem egit, qui Mardochæum eo ſupplicio tollere decreverat: plurimique inimicorum a Judæis cæſi ſunt. Hinc dies illos, tanquam feſtos, Judæi ſolenniter celebrant.

Ἀμᾷν. Metere. Ab ἅμα, i. e. ſimul. Babrius:

Nunc, liberi, hinc fugiendi tempus eſt,
Quoniam ipſe metere decrevit, nec amicis amplius credit.

Ἀμμανῖται. Nomen gentis. Significat etiam fungos.

Ἄμανον. Amanus, mons juxta Ciliciam, ſic vocatus, quod, uti hiſtoriæ tradunt, Oreſtes, ex Tauris Dianam cum Iphigenia adducens, in hoc monte ab inſania liberatus eſſet.

Ἅμαξα τὸν β. Currus bovem trahit. Proverbium, quod dici ſolet, cum præſtantior a deteriore ducitur.

Ἁμαξεία. Plauſtrorum onus.

Ἁμαξίς. Genus placentæ, quam nunc Κοπτὴν vocamus. Symmachus vero etiam parvum ploſtellum [ſic appellari tradit.] Ariſtophanes in *Nubibus*: *Quando tibi in feſto Diaſiorum ploſtellum emi.*

Ἁμαξιτόν. Viam publicam. Malchus: *Fauces vero Ciliciæ erant plauſtris perviæ, arduæ, munitæ, & quas exercitus intrare non poſſet, ſi quis prohiberet.*

---

[1] Ἀμαλθείας κέρας] De notiſſimo hoc proverbio vide Parœmiographos.

[2] Ἀμάμυξις σταφυλῆς γ.] Lege ἀμάμαξυς. Sic enim apud alios Grammaticos vox hæc ſcripta reperitur. Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 451. Εἶδος ἀμπέλου ἡ ἀμάμαξυς, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα. Euſtathius ad Odyſſ. Ε. p. 524. Ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ, ἀναδενδράδα φασίν.

[3] Ἀμάν. οὗτος προεστ.] Hiſtoria hæc de Amano legitur in libro *Eſth.* cap. VII. itemque apud Joſephum *Antiq. Judaic.* lib. XI. c. VI.

[4] Νῦν ἐστιν ὄντως παῖδ.] Ad quam fabulam fragmentum hoc Babrii referendum ſit, ignorare non poſſunt, qui Æſopum legerunt.

[5] Σημαίνει δὲ καὶ τοὺς μύκητας] Vide Scholiaſt. Nicandri ad *Alexiph.* pag. 63.

[6] Ὀρέστης ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφ.] Eandem de Oreſte fabulam refert Stephanus *de Urbibus* v. Ἄμανον, ex quo Suidas ſua depromſiſſe videtur.

[7] Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασ.] Apud Ariſtoph. in *Nubib.* pag. 104. locus hic ita legitur: 861.

Ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικὸν
Τοῦτον πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα. P.

Ἁμα-

1. Schol. in .Equit. 452. Ἁμαξουργοί. [1] ἁμαξουργοὺς λέγουσι τοὺς ἀγριοπηγούς. εἶδος δὲ οἱ ἀγριοπηγοὶ τεκτόνων, οἳ τὰς ἁμάξας κατασκευάζουσι, καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ξύλων εἰσὶν ἐργάται.

.Venet. in .Il. φ. 259. Ἀμάρη. ἡ ὑδρορρόα.

Procopius. c. Hist. .C. III. p. 6. ltret Ἁμαρτάδας. ἀπὸ τῆς ἁμαρτὰς εὐθείας. Προκόπιος. [2] Αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ ἐπὶ τοὺς ἄνδρας ἴενται μόνον, ἀλλὰ καὶ παίδων ἅπτονται μᾶλλον, οὕς γε καὶ δόξαν τινὰ φέρεσθαι ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον συμβήσεται, ὡς φύσει τρόπου ταῖς γειναμέναις ἐοίκασιν.

Ἁμαρτεῖν. ἀποτυχεῖν.

Ἁμαρτία. ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἀποτυχία. παρὰ τὸ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω· ἁμαρπτία τις οὖσα.

dot. I. 99. 52. Ἁμαρτίαν. οἱ Ἀττικοί· Ἁμαρτάδα, Ἡρόδοτος, καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες.

Sacra. Ἁμαρτωλοί. οἱ παρανομίᾳ συζῆν προαιρούμενοι, καὶ βίον διεφθαρμένον ἀσπαζόμενοι.

Ἁμαρτεῖν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι. Ποδαποὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμαρτεῖν. καὶ ὅλως σύνηθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο.

Ἀμαρτυρήτους. ἀντὶ τοῦ, ἀμαρτύρους. οὕτως Ἀντιφάνης.

Avib. 925. Ἀμαρυγάς. ὄψεις. οἱ δὲ, ἀκτῖνας ὄψεως. καὶ Ἀμαρυγὴ, λαμπηδών. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει, ἡ κίνησις. [3] Ὡς ὠκεῖα Μουσάων φάτις, οἷά περ ἵππων ἀμαρυγά. τουτέστιν, ἡ τῶν Μουσῶν φάτις ταχεῖά ἐστιν, ὡς ἵππος ὠκεῖα, ἐπεὶ πτερόεντες οἱ λόγοι.

m. Il. ψ'. Ἀμαρυγκεύς. [4] ὄνομα κύριον. καὶ Ἀμαρυγκείδης. #

Il. III. 288. Ἀμάρυγμα. φόρημα. εἴδωλον. κίνησις. οἱ δὲ, λαμπηδόνα.

Ἄμας [5] ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. παροιμία [6] ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτούντων, ἄλλα δὲ τῶν αἰτουμένων ἔχειν ἀπαρνουμένων.

XII. II. p. 839. Ἀμάσεια. πόλις Ποντική. ὁ πολίτης, Ἀμασεύς.

dot. II. 3. Ἄμασις. ὄνομα κύριον. [7] ὃς εἷλε Κύπρον πρῶτος ἀνθρώπων, καὶ κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν. ἔστι δὲ καὶ Ἄμαστρις πόλις ἐν Πόντῳ, κληθεῖσα ἀπὸ γυναικὸς Περσίδος Ἀμάστριδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός.

dian. 24. Vol. 743. Ἀμάστης. [8] Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ [9] ἀμάστην εἰσελθόντα ἀποπνίξαι τὸν Κόμμοδον, ὄνομα Νάρκισσον.

Ἁμαξουργοί. Ἁμαξουργοὺς Attici vocant ἀγριοπηγούς. Sunt autem ἀγριοπηγοὶ fabri lignarii, qui plauſtra, aliaque lignea inſtrumenta ruſtica conficiunt.

Ἀμάρη. Canalis, per quem aqua fluit. Conf. Not. in Theophrast. de Plantis. II. p. 105.

Ἁμαρτάδας. [Peccata.] A recto ἁμαρτάς. Procopius: *Mulierum flagitia non ſolum in maritos redundant, ſed etiam multo magis ad liberos pertingunt, quippe de quibus alii hanc opinionem plerumque concipiunt, eos moribus & ingenio matrum ſimiles eſſe.*

Ἁμαρτεῖν. Aberrare.

Ἁμαρτία. Dicitur de eo, qui bono aliquo non potitur, ſed eo excidit. A μάρπτω, apprehendo; quaſi dicas ἁμαρπτία.

Ἁμαρτίαν. Attici ſic appellant peccatum. Herodotus vero & alii Iones ἁμαρτάδα.

Ἁμαρτωλοί. Qui iniquitati ſtudent, vitamque flagitioſam vivunt.

Ἁμαρτεῖν. Cratinus in *Fugitivis* ἁμαρτεῖν dixit pro ἁμάρτοιμι. *Cujates vos eſſe, adoleſcentes, ſi dixero, non errem.* Omnino autem hoc [loquendi genus] illis familiare eſt.

Ἀμαρτυρήτους, pro ἀμαρτύρους, dixit Antiphanes. Id eſt, teſtimonii expertes.

Ἀμαρυγάς. Viſum. Alii vero ſic appellant oculorum radios. Ἀμαρυγὴ etiam vocatur ſplendor; & apud Ariſtophanem, motus. *Quam velox eſt Muſarum fama, ut equi velociter currentes.* Hoc eſt, Muſarum fama velox eſt, ut equus velox, quia verba ſunt alata.

Ἀμαρυγκεύς. Nomen proprium. Et Ἀμαρυγκείδης, [Amaryncei filius.] # Hom. Il. B. 622. Δ. 517.

Ἀμάρυγμα. Geſtamen. Simulacrum. Motus. Alii vero ſplendorem [ita vocant.]

Ἄμας ἀπήτ. Falces petebam; at illi ſe ligones habere negabant. Proverbium, quod dicitur de illis, qui alia ſe habere negant, quam quæ ab ipſis poſtulantur. 5. Hic [illegible] Iambus citatur a Schol. in Ar. Pac. 288.

Ἀμάσεια. Urbs Ponti, cujus civis dicitur Ἀμασεύς.

Ἄμασις. Nomen proprium viri, qui primus omnium Cyprum cepit, & ſubactam tributum pendere coegit. Amaſtris autem eſt in Ponto, ſic nominata a Perſica muliere Amaſtride. Gentile nomen eſt Ἀμαστριανός.

Ἀμάστης. *Perſuadent viro ſtrenuo & robuſto, nomine Narciſſo, ut ingreſſus Commodum ſtrangulet.*

---

[1] Ἁμαξουργοὺς λέγουσι τοὺς ἀγριοπ.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 315. (vel. 216. Ed. Bas.) ut Portus etiam obſervavit. Legendum autem eſt apud Suidam Ἁμαξουργοὺς Ἀττικοὶ λέγουσιν, ut apud Scholiaſtam.

[2] Αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arcan.* cap. 2.

[3] Ὡς ὠκεῖα Μουσ.] Apud Ariſtoph. in *Avibus*, pag. 405. Ed. Baſ. locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις
Οἷα περ ἵππων ἀμαρυγά.

Vide ibi veterem enarratorem. 77.

[4] Ἀμαρυγκεύς] De eo vide Pauſaniam lib. v. cap. 1. in fine. +

[5] Ἄμας ἀπήτουν. οἱ δ' ἀπ.] Vide Schottum ad Zenob. Adag. LXXXIII. Centur. I.

[6] Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν αἰτ.] Rectius & planius apud Zenobium legitur, ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἄλλα δ' ἔχειν ἀρνουμένων; quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Vide etiam infra v. Ἄμη. ubi idem Iambus citatur.

[7] Ὃς εἷλε Κύπρον πρῶτος ἀνθρώπων, καὶ κατεστρ. ἐς φόρου ἀπαγ.] Hæc ſunt verba Herodoti in fine *Euterpes*.

[8] Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάστην] Fragmentum hoc de Narciſſo, percuſſore Commodi, legitur apud Herodianum hiſtoricum, in fine libri 1. unde id Suidas deſcripſit.

[9] Ἀμάστην] Apud Herodianum recte legitur ἀκμαστήν, (i. e. robuſtum, valentem, vel ætate florentem) quæ vox huic loco reſtituenda eſt, ut jamdudum ante monuerunt Stephanus in Lexico Græco, & Reineſius *Var. Lect.* L. III. pag. 474. Hinc ergo patet, quam longe Portus a vero aberraverit, exiſtimans, ἀμάστην eſſe nomen proprium viri: quem tamen errorem facile ei ignoſco, quod neſciret locum auctoris, ex quo Suidas hæc excerpſiſſet.

Ἄμαστος. ὁ ἀμάσητος. Ὡς ἄπαστος, ὁ ἄγευστος.

Ἁμαξοχία.[1] ἢ [2] ἁρματοξοχία.

Ἄμματα. ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. ἀπὸ τῶν ἐν Κασίῳ Πηλουσιωτῶν, οἳ φυσικῇ τέχνῃ ἄμματα ἔπλεκον, δοκοὺς ἐπὶ δοκοῖς συνάπτοντες. καὶ Ἄμματα, δεσμά. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Χρύσεος[3] ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἄμμα κορείας
Ζεύς, διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.

3. Paulus Silentiarius. Brunck. III. 76.

Καὶ αὖθις.

Ἁβρῶν καὶ στρεπτῶν ἄμμασι κεκρυφάλων.

Καὶ Πισίδης περὶ Χοσρόου·

Ἐπεὶ δὲ λοιπὸν ἐντὸς ἦν τῶν ἀμμάτων,
Δεσμοῦσιν αὐτὸν ἀσφαλεστέρᾳ δέσει.

Ἀμαυρά. σκοτεινά. ὅθεν καὶ Ἀμαυρόν, τὸ μὴ διαφανές. καὶ Ἀρριανός· Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς, ὅτι καλῶς μοι ἕξει.

Ἀμαχεί. ἀμάχως.

Xenoph. Hellen. VII. v. p. 407. Thucyd. V. p. 322. 44. — Dio Cassius, locis quamplurimis.

Ἀμάχιος.[4] οὗτος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου ἄρχων ἦν μικρᾶς πόλεως Φρυγίας, Ἕλλην γοργός. τῶν ἱερῶν ἀνοιγομένων, Μακεδόνιός τις καὶ Θεόδουλος καὶ Τατιανός, ζήλῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ, νυκτὸς εἰσπηδήσαντες συντρίβουσι τὰ ἀγάλματα. [5] οἳ πολλὰς αἰκίας καὶ τιμωρίας διὰ τοῦτο ὑπομείναντες, ἐσχάραις τε ἐπιτεθέντες, καὶ πυρὶ ἐτιμωροῦντο. τὴν δὲ ἀνδρείαν ὑπέδειξαν τοιαῦτα εἰπόντες· Εἰ ἐπεθύμησας, ὦ Ἀμάχιε, ὀπτῶν κρεῶν ἀπογεύσασθαι, στρέψον ἡμᾶς καὶ εἰς ἑτέρας πλευράς, ἵνα μὴ εἰς τὴν γεῦσιν ἡμίοπτοι ὀφθῶμέν σοι. καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν.

Ἄμαχον. δυσκαταμάχητον. Πίνδαρος·(α) Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.# Αἰλιανός· Ἰχθύων δὲ

Toup in Suidam. II. 531. not. * ubi Æliani locus explicatur; et ad Hegesippi Epigr. [Br. I. 254.] respicere putatur; postquam docuisset aliud esse δῶρον φέρειν, aliud δῶρον φέρεσθαι.

Ἄμαστος. Qui non manducavit: ut ἄπαστος, qui non guſtavit.

Ἁμαξοχία. Rotarum, vel curruum, concurſio & colliſio.

Ἄμματα. [Nexus. Nodi.] Dicitur de illis, qui ingenio non ſunt recto, ſed curvo & obliquo. A Peluſiotis, in urbe Caſio degentibus, qui arte naturali nodos nodis connectebant. Et Ἄμματα, vincula. In Epigrammate:

Aureus intactæ dirupit vinculum virginitatis,
Jupiter penetrans Danaes æreos in thalamos.

Et rurſus.

Mollium & tortorum nexu reticulorum.

Et Piſides de Choſroe:

Poſtquam vero nodis conſtrictus erat,
Vinxerunt ipſum firmiore vinculo.

Ἀμαυρά. Obſcura. Unde & ἀμαυρόν, id, quod non eſt clarum, nec perſpicuum. Et Arrianus: *Quamobrem non dubia ſpes animum meum tenet, fore, ut & reliqua bene mihi ſuccedant.*

Ἀμαχεί. Sine pugna.

Ἀμάχιος. Amachius. Hic ſub Juliano Apoſtata parvæ urbis Phrygiæ præfectus erat, Ethnicæ religionis acris defenſor. Cum igitur Templa aperirentur, Macedonius quidam & Theodulus & Tatianus, Zelo Chriſtianæ religionis flagrantes, noctu in ea ingreſſi, ſtatuas confregerunt. Multis igitur cruciatibus ideo excarnificati, & craticulis impoſiti, ignis ſupplicio affecti ſunt. Tunc autem animi ſui conſtantiam & fortitudinem oſtenderunt, dicentes: Si, Amachi, carnes aſſas concupiſcis, in alterum etiam latus nos converte, ne guſtanti tibi ſemiaſſi videamur. Et ſic [martyrio] conſummati ſunt.

Ἄμαχον. Quod difficulter expugnari poteſt. [Vel, quod difficulter fieri poteſt.] Pindarus:

---

[1] Ἁματροχία. ἢ ἁρματοτρ.] Hic duæ voces diverſæ ſignificationis confunduntur. Ἁματροχία enim, vel, uti ab aliis ſcribitur, ἁματροχιά, cum accentu in ultima, ſignificat concurſionem rotarum vel curruum: ἁρματοτροχία vero, ſive ἁρματροχία orbitam, ſive veſtigium rotæ. Ammonius: Ἁματροχία, καὶ ἁρματροχία διαφέρει. Ἁματροχία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομὴ τῶν ἁρμάτων. Ἁρματροχία δέ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς. Homerus Il. Ψ. v. 422.

Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων.

Ad quem locum brevis Scholiaſta ait: Ἁματροχιάς, τὰς τῶν τροχῶν συγκρούσεις, τὰς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἁρμάτων. Euſtathius ad eundem locum Poetæ: Ἁματροχιαὶ δέ, αἱ ὁμοδρομίαι, ἢ μᾶλλον αἱ ὁμοῦ συμβολαὶ τῶν τροχῶν. εἰπεῖν δὲ καὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, αἱ εἰς ταυτὸ σύνοδοι τῶν τροχῶν. Idem pag. 1313. Ἁρματροχιὰ ἄλλο ἐστὶ παρὰ τὴν ἁματροχιάν. ἐκείνη μὲν γάρ τι δηλοῖ, προείρηται· αὕτη δὲ ἴχνος δηλοῖ τροχῶν ἅρματος. Nicander in *Theriacis*, v. 262.

Ἢ καὶ ἁματροχιῇσι παρὰ στίβον ἐνδυκὲς αὔει.

Ad quem locum Scholiaſta: Ἁματροχιῇσιν· ἀντὶ τοῦ ἁμαξοτροχιαῖς, κατὰ συγκοπήν· λέγει δὲ τὰς ἐγχαράξεις τοῦ τροχοῦ, τὰς γινομένας εἰς τὴν γῆν. Inſignis eſt etiam hanc in rem locus apud Porphyrium in *Quæſtionibus Homericis*, cujus hæc ſunt verba: Οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευόντων λανθάνει τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχίαν. Ἔστι δὲ ΑΜΑΤΡΟΧΙΆ, τὸ ἅμα τρέχειν, καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα· τροχοὺς γὰρ (lego, τρόχους) τοὺς δρόμους ἔλεγον. ΑΡΜΑΤΡΟΧΙΆ δέ, τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. Ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν·

- - - - - - - Ἀλλὰ θεόντων
Ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχιάς.

Βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος, διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους. i. e. *Non oportet ægre ferre, ſi quidam eorum, qui nunc literas docent, nonnulla apud Homerum non intelligant, cum Callimachum, qui accuratiſſimus & eruditiſſimus creditur, latuerit differentia, quæ inter vocem ἁρματροχία, & alteram, quæ abſque ρ ſcribitur, ἁματροχία, intercedit. Eſt autem ἁματροχία, cum quidam ſimul & pari velocitate currunt, ita ut alter alterum non prætereat, quaſi dicas ὁμοδρομία. Curſus enim vocabant δρόμους. Ἁρματροχία vero eſt rotarum veſtigium. Hæc ignorans Callimachus inquit:*

\- - - - - - - Sed currentium
Ventorum inſtar, nemo vidit ἁματροχίας.

Voluit enim dicere, neminem vidiſſe veſtigia, quod ventorum inſtar currerent. Non ſolus autem Callimachus peccavit, quod ἁματροχία pro ἁρματροχία dixerit, ut Porphyrius hic obſervat; ſed etiam Nicander, qui loco paulo ante laudato itidem voce ἁματροχία pro ἁρματροχία uſus eſt. Si ergo Suidas quoque duas illas voces ejuſdem ſignificationis eſſe exiſtimavit, habet ſaltem magnos viros, quorum exemplo errorem ſuum excuſare poſſit.

[2] Ἁρμαξοτροχία] Scribendum potius eſt ἁρματροχία, ut ex locis auctorum, in nota ſuperiori adductis, patet.

[3] Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμ.] Diſtichum hoc eſt pars elegantis Epigrammatis, quod in Antholog. lib. VII. pag. 588. Pauli Silentiarii nomen præfert.

[4] Ἀμάχιος. οὗτος ἐπὶ Ἰουλ.] Totum hunc locum de Amachio a Suida depromptum eſſe puto ex Malcho, ex quo non pauca alia loca in Lexicum hoc tranſlata ſunt.

[5] Οἳ πολλὰς αἰκίας καὶ τιμωρ.] Eandem hiſtoriam de admirabili trium horum martyrum in perferendis cruciatibus conſtantia narrat Sozomenus in Hiſtor. Eccl. lib. v. cap. XI. his verbis: Ὁ ἄρχων πολλοῖς αὐτοὺς ᾐκίσατο τρόποις. τελευταῖον δὲ ἐσχάραις ἐπιθεὶς πῦρ ὑφῆψεν. οἱ δὲ καιόμενοι, εἰ κρεῶν ὀπτῶν, ἔφασαν, ἐπιθυμεῖς, ὦ Ἀμάχιε, τοῦτο γὰρ ὄνομα ἦν τῷ ἄρχοντι, καὶ ἐπὶ τὰς ἑτέρας πλευρὰς πρὸς τὸ πῦρ ἡμᾶς στρέψον, ἵνα μή σοι γευομένῳ ἡμίοπτοι γενόμενοι ἀηδεῖς φαινώμεθα. καὶ οἱ μὲν ὧδε γενναίως διαγενόμενοι ἐν ταῖς τιμωρίαις τὸν βίον ἀπέθεντο. i. e. interprete Henrico Valeſio: *Præſes eos multis modis excruciavit. Ad extremum vero craticulis impoſuit, ignemque ſubjecit. Illi, dum cremarentur, ſi carnes aſſas, aiebant, concupiſcis, o Amachi, id enim nomen erat Præſidis, alterum nobis latus ad ignem obverte, ne guſtanti tibi inſuaves videamur, ſi ſemiaſſi ſimus.* Et

ἀπη-

(α) Pindar. Isthm. VI. 60.
Ὁ δ' ἀλείνας βραχὺ χεῖρας ἀμάχους. Locus autem, a Suida laudatus, est in Olymp. ΙΓ
16. Ἄμαχον δὲ κρ. τὸ σ. ἦθος.

ἀπενηνέγκαντο πλῆθος ἄμαχον, (ἤγουν μέγα) καὶ ἀνέστησαν τρόπαιον, καὶ βωμοὺς ὤρθωσαν. Καὶ αὖθις· Ἐτίθετο ἕκαστος τὸ ἔργον ἑαυτοῦ ἀποδεῖξαι. ἑώρων γὰρ τὸν βασιλέα σπεύδοντα τοῦτο ἀμάχως. Καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἱέρεια τοῦ θεοῦ κάλλος ἄμαχος.+ Καὶ αὖθις· Ἀδοκήτου χειμῶνος καταῤῥήγνυται πλῆθος ἄμαχον. Καὶ αὖθις· [1] Οὐ δυναστεία ἄμαχος. Καὶ αὖθις· Ἐς ὑπεροψίαν δὲ ἐξαρθεὶς ἄμαχον, τοῦ μὲν ἔπ ἄνθρωπος εἶναι κατεφρόνει.

Ἄμαχος. ἀντὶ τοῦ, μὴ μαχόμενος. [2] Ξενοφῶν. καὶ Ἀμάχητοι, οἱ μή πω μεμαχημένοι.

Ἀμβακούμ. ζήτει ἐν τῷ Ἀββακούμ, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου.

h. S Th. 472. Ἄμβασις. ἀνάβασις. Καὶ ἄμβασις οὔ νύ τις ἦεν.

I. T. 95.
E. 1470.

Ἀμβάτας. ἀναβάτας. Οἱ δὲ ἵπποι θνήσκοντες οὐκ ἐλύπουν τοὺς ἀμβάτας· ἤσθιον γὰρ αὐτούς. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ τοὺς ἀμβάτας δι' ἔκπληξιν ἀποσεισάμενοι.

Ἄμβενα. ὄνομα πόλεως.

Ἄμβη. [3] ἡ τῆς πέτρας ὀφρύς.

Ἀμβλήδην [4] βοῶσα. ἀντὶ τοῦ, μεγάλως.

Ἀμβλίσιον. [5] τὸ μάννα.

Ἀμβλίσκουσιν. ἀποβάλλουσιν. ὃ συμβαίνει ταῖς διαφθειρούσαις καὶ προβαλλούσαις τὰ κυήματα. Πλάτων [6] Θεαιτήτῳ. καὶ Ἀμβλίσκειν, καὶ Ἐξαμβλοῦν, τὸ διαφθείρειν καὶ ἀφανίζειν.

Ἀμβλωθρίδια. [7] ἐκτρώματα. τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα. καὶ Ἀμβλωθρίδιον, αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον, καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

Poesias.
nom.
Hippocrat. 38.

Ἀμβλώσκειν. τὸ ἀμβλῶσαι, καὶ ἐξαμβλῶσαι, τὸ ἀτελὲς γεννῆσαι, τὸ φθεῖραι βρέφος.

Ἀμβλύ. ἀσθενές. [8] ἐν Ἐπιγράμμασι·

——— Ἀλλὰ καὶ αὖθις
Ἐκ καλαμητομίης ἀμβλὺ φέροι δρέπανον.

tarch.
f. 8.
VIII. 920

Ἀμβλυωπίας, καὶ Ἀμβλυωπός.+ ὁ ἀμυδρῶς ὁρῶν.

Ἀμβλύνω. τὸ ἐκλύω. Ὁ δὲ ἐπιπολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων [9] τὴν τοῦ [10] πολέμου ὀξύτητα χρονίαις τε καὶ μακραῖς τοῦ ἔργου τριβαῖς. καὶ Ἀμβλύνεσθαι. [11] Μήθ' ὑπὸ νεότητος θρασύνεσθαι, μήθ' ὑπὸ γήρως ἀμβλύνεσθαι.

S Th. 450
Lucian.
o. 64

Ἀμβλυώττει. τυφλώττει. (8)

Ἀμβλύς. ὁ μὴ ὀξύς. σκοτεινός.

Natura insiti mores difficulter occultari possunt. Ælianus: *Piscium copiam attulerunt ingentem, & tropæum statuerunt, arasque erexerunt.* [Hic ἄμαχον significat *ingens.*] Et iterum: *Quisque pro viribus in hoc incumbebat, quoniam Regem vehementer ei rei studere videbant.* Et iterum: *Erat autem illa Dei sacerdos pulchritudine incredibili prædita.* Et rursus: *Tempestas vehemens subito & inopinato ingruit.* Et iterum: *Non invicta potentia.* Et iterum: *Fastu immodico elatus humana conditione majora affectabat.*

+ Sic Ælian. V. H. XIII. 1. P. 845. κάλλος ἄμαχον.

Ἄμαχος. Qui non pugnat. Xenophon. Et Ἀμάχητοι, pugnæ expertes.

1. Xenoph. K. Π. IV. 245.
2 Xenoph. K. Π. VI. 468.

Ἀμβακούμ. Quære in Ἀββακούμ, in principio libri.

Ἄμβασις. Pro ἀνάβασις, ascensus. *Et ascensus nullus erat.*

Ἀμβάτας. Pro ἀναβάτας. Sessores. Equites. *Equi vero mortui nulla molestia afficiebant sessores, quippe qui eos comederent.* Et iterum: *Illi vero territi sessores excusserunt.*

Idem de Equis narrat Procopius, Bell. Gothic. III. 17. Vol. I. 505. B.

Ἄμβενα. Nomen urbis.

Ἄμβη. Petræ supercilium, sive cacumen.

Ἀμβλήδην βοῶσα. Magnum clamorem tollens.

Ἀμβλίσιον. Manna.

Ἀμβλίσκουσιν. Ejiciunt. [Abortum faciunt.] Quod accidit mulieribus, fœtum corrumpentibus, & [ante tempus] projicientibus. Plato in *Theæteto*. Et Ἀμβλίσκειν, & Ἐξαμβλοῦν, perdere & delere.

matris.

6 Plato Theæt. I. 149. D.

Ἀμβλωθρίδια. Fœtus abortivi. Fœtus immaturi. Et Ἀμβλωθρίδιον, tam ipsum pharmacum fœtum corrumpens, quam fœtus corruptus.

Ἀμβλώσκειν. Idem quod ἀμβλῶσαι & ἐξαμβλῶσαι, i. e. fœtum imperfectum gignere, vel corrumpere.

Ἀμβλύ. [Obtusum.] Infirmum. In Epigrammate:

——— ——— *Sed & iterum,*
Culmorum sectione obtusam ferat falcem.

8. Philippus.
Brunck. II. 217. XIX.

Ἀμβλυωπίας, & ἀμβλυωπός. Qui oculorum aciem obtusam habet.

+ Theophrast. de Plantis. III.

Ἀμβλύνω. Dissolvo. [Hebeto.] *Ille vero bellum in longum protraxit, hostis impetum lenta & diuturna mora frangens.* Et Ἀμβλύνεσθαι, [obtundi. *Ita comparatus erat,*] *ut nec ob juventutem ferocem se ostenderet, nec ob senectutem vigor ejus obtunderetur.*

Ἀμβλυώττει. Cæcutit.

Ἀμβλύς. Non acutus. Obscurus.

Æ. Eum. 238. Eur. Fragm. incert. CLXVII. 5.

---

hi quidem, cum ad hunc modum fortiter perstitissent, in tormentis animam exhalarunt.

[1] Οὐ δυναστεία ἄμαχος] Integrum locum Damascii, ex quo hæc decerpta sunt, affert Suidas infra v. Ἐναγεῖς.

[2] Ξενοφῶν] *Cyropæd.* lib. IV. p. 90. *P.*

[3] Ἄμβη. ἡ τῆς πέτρας ὀφρύς] De hac voce legendus est Erotianus, qui omnium diligentissime eam exposuit.

[4] Ἀμβλήδην βοῶσα] Recte Pearsonius in margine Codicis sui notaverat, legendum esse ἀμβλήδην γοόωσα, ex Homero Il. X. v. 476. Vide etiam Etymologum.

[5] Ἀμβλίσιον] Hanc vocem in summa Barbarie inquirendam puto.

[6] Πλάτων Θεαιτήτῳ] Locus Platonis, quo Suidas hic respexit, exstat pag. 117.

[7] Ἀμβλωθρίδια] Vide Harpocrationem v. Ἀμβλωθρίδιον, & ibi Maussacum.

[8] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. VII. p. 553.

[9] Τὴν τοῦ πολέμου ὀξ.] Infra v. Διῆγε, ubi fragmentum hoc repetitur, legitur τὴν τοῦ Ἀννίβου.

[10] Πολέμου] Scribe πολεμίου.

[11] Μήθ' ὑπὸ νεότητος θρ.] Hæc sunt verba Dionis de Trajano Imperatore, ut monemus infra v. Ἤκμαζεν, ubi fragmentum hoc repetitur.

Ἀμβο-

Plato. Polit. VI.
ponic. XVIII. 18. Vol. II. 1198.

1 Herodot. IV. p 361. 67

Ἀμβολάδην.[1] ἀναβάλλων. Ἡρόδοτος, καθ' ὑπερβολήν.

2. Xenophon K. Π. VII. 523. Conf Pollux. VII. 100.

Ἀμβολὰς γῆ. ἀπὸ τοῦ ὀρύγματος ὑψωθεῖσα. Ξενοφῶν·[2] Ὁ δὲ Κῦρος πύργους ἐποίει ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς, ὅπως ὅτι πλεῖστα φυλακτήρια εἴη. Ἔστιν ἐν τῷ Δακνόμενος, ὅτι τὸ οἰκοδομεῖν, καὶ ἵππους τρέφειν, καὶ ἀμβολὰς ποιεῖν, ἐδόκει τοῖς Λάκωσι δαπανηρὰ εἶναι.

x Toup. III. 25. "Ex Epigrammate in Anthol. Cephalæ. Miscell. Lips. IX. 476." Macedonius. Brunck. III. p. 111.

‡ Ex Hesiodi Ἐργ. 413. quem sequitur Plutarch. Consol. ad Apollon. VI. 448.

x Ἀμβολία. ἡ ὑπέρθεσις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἠθάδος ἀμβολίης αἰὲν ἀεξομένης.

‡ καὶ Ἀμβολιεργὸς ἀνήρ, ὁ τὸ ἔργον ἀναβαλλόμενος.

Ἀμβούλιος. ὄνομα κύριον.

Ἀμβωμοῖσι.[3] περὶ τοὺς βωμούς.

4 { Polybius. IV. 63.
5 { Vol. II. 145 et 147 } Harpocrat.

Ἀμβρακία.[4] πόλις ἐστὶν ἐν τῷ [5] Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορινθίων.

Ἀμβροσία. ξηρὰ τροφή.

Ἀλλὰ[6] τόγ' Ἀμβροσίης καὶ Νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

Νέκταρ δέ, τουτέστι νεόκταρ, τὸ νέους ποιοῦν τοὺς πίνοντας.

Ἀμβρόσιαι. ἃς οὐδεὶς δύναται βροτῶν ἔχειν. [7] Ὅμηρος·

Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

Ἀμβρόσιον. θεῖον, ἢ ἀθάνατον, ἢ θαυμαστόν, ἢ ἀκήρατον, ἢ ἄφθαρτον.

8. Hedylus. Brunck. I. 488.

Ἦν[8] γὰρ Ἐρώτων
Καὶ Χαρίτων ἁ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος.

Ἄμβροτα. θεῖα. ἄφθαρτα.

Ἀμαία.[9] ἡ Δημήτηρ. Ἀζησία δέ, ἡ Κόρη. καὶ παροιμία· Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν. ἐπὶ τῶν πολυχρονίαις ζητήσεσι χρωμένων.

10. Antipater Sidonius. Brunck. II. 10. 18.

Ἀμαιμακέτου. ἀκαταπονήτου. ἐν[10] Ἐπιγράμματι·

Οὐ δίχα βύρσας
Θῆκεν ἀμαιμακέτου κρατὸς ἔρεισμα κέρα.

Ἀμεβώνη. ὄνομα κύριον.

Ἀμέλγειν. αἰτιατικῇ.[11] ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν, τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ἀώρους τοὺς καρποὺς ἀποσπᾷν, ὅπερ οἱ κλέπτοντες ποιοῦσιν. Ἀριστοφάνης·

Ar. Equit. 326.

Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους.

Ἀμελεϊστί.[12] χωρὶς βραδυτῆτος. [13] Διαμελεϊστὶ δέ, μεληδόν, κατὰ μέλος.

Ἀμβολάδην. Surſum jaciendo. Apud Herodotum hæc vox ſignificat, ſupra modum.

Ἀμβολὰς γῆ. Agger ex terra effoſſa excitatus. Xenophon: *Cyrus vero fecit turres ſupra terram egeſtam, ut quam plurima eſſent excubiarum loca.* In voce Δακνόμενος dictum eſt, ædificare, & equos alere, & aggeres excitare, Laconibus ſumptuoſa videri.

Ἀμβολία. Dilatio. Procraſtinatio. In Epigrammate:

Cum aſſuetæ procraſtinationi magis magiſque indulgeret.

Et Ἀμβολιεργὸς ἀνήρ, qui negotium ſemper procraſtinat.

Ἀμβούλιος. Nomen proprium.

Ἀμβωμοῖσι. Circum aras.

Ἀμβρακία. Urbs eſt in Ambracico ſinu, Corinthiorum colonia.

Ἀμβροσία. Siccus cibus.

Sed hoc eſt ambroſiæ & nectaris latex.

Νέκταρ vero dictum eſt, quaſi νεόκταρ, i. e. quod juvenes reddit bibentes.

Ἀμβρόσιαι. Quæ mortalibus negatæ ſunt. Homerus:

Ambroſiæ autem comæ concuſſæ ſunt Regis
Capite ex immortali.

Ἀμβρόσιον. Divinum, vel immortale, vel admirandum, vel expers interitus, vel incorruptum.

Erat enim Amorum,
Et Gratiarum illa puella divinum quoddam germen.

Ἄμβροτα. Divina. Incorrupta. Immortalia.

Ἀμαία. Ceres. Ἀζησία vero, Proſerpina. Et proverbium: Ceres Proſerpinam quærit. In eos, qui res aliquas diu quærunt.

Ἀμαιμακέτου. Invicti. Indomiti. In Epigrammate:

Non ſine pelle
Dedicavit indomiti capitis tutamen cornu.

Ἀμεβώνη. Nomen proprium.

Ἀμέλγειν. Gaudet accuſativo. Proprie ἀμέλγειν dicitur, immaturos fructus intempeſtive avellere, quod fures faciunt. Ariſtophanes: *Emulges opulentiores inter peregrinos.*

Ἀμελεϊστί. Sine mora. Διαμελεϊστὶ δέ, membratim.

---

[1] Ἀμβολάδην. ἀναβ.] Vide de hac voce Euſtathium ad Il. Φ. pag. 1241.

[2] Ξενοφῶν] *Cyroped.* lib. VII. p. 190. *P.*

[3] Ἀμβωμοῖσι] Homerus Il. Θ. v. 441. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει. ubi Scholiaſta: Ἀμβωμοῖσι, περὶ τοῖς βωμοῖς.

[4] Ἀμβρακία. πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Ἀμβρ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἀμβρακικῷ κόλπῳ] Luculentam ſinus hujus deſcriptionem habes apud Polybium lib. IV. cap. LXIII.

[6] Ἀλλὰ τόγ' ἀμβροσίης καὶ ν.] Eſt verſus Homericus Od. I. v. 359.

[7] Ὅμηρος] Il. A. v. 529.

8. Quædam ex hoc Epigr. citantur, v. Ἀλυετά.

[8] Ἦν γὰρ Ἐρώτων καὶ Χαρ.] Hæc ſunt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. VIII. pag. 559. Vide etiam infra v. Θαλέεσσι, ubi eadem repetuntur.

[9] Ἀμαία. ἡ Δημήτηρ] Didymus apud Zenobium Adag. CDXX. Ὅτι Ἀμαία μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροιζηνίοις προσαγορεύεται· Ἀζησία δέ, ἡ Κόρη.

[10] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VI. cap. XV. p. 569.

[11] Ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ παρὰ τὸν πρ.] Hæc excerpta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 306. (207. Ed. Baſ.)

[12] Ἀμελεϊστί. χωρ. βρ.] Peſſime. Legendum enim eſt Ἀμελλητί.

[13] Διαμελεϊστί] Alius error. Dicere enim debuiſſet Suidas μελεϊστί, qua voce uſus eſt Homerus Odyſſ. I. v. 291.

Τοὺς δὲ διὰ μελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσσατο δόρπον. i. e.
Hos autem membratim diſſecans apparavit cœnam.

In hoc verſu præpoſitio διὰ non pertinet ad vocem μελεϊστί, ut Suidas putavit, (quem ad hunc locum Poetæ, vel alterum ei ſimilem Odyſſ. Σ. v. 338. reſpexiſſe non dubito) ſed jungenda eſt verbo ταμών, a quo per Tmeſin, Poetis familiarem, interjecta voce

l. Ar. Nub. 488. Ἀμέλει.[1] τοιγαροῦν. ἀντὶ τοῦ, μή σοι μελέτω τούτου.

Ἀμέλεια, καὶ ἀμελία. ἀμφότερα Ἑλληνικά. καὶ γὰρ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται.

Ἀμελητί.[2] ἀνυπερθέτως. ταχέως. καὶ ἀμελητέα γυνή.

Ἀμέλιος,[3] Ἀπαμεύς, Φιλόσοφος, μαθητὴς Πλωτίνου, διδάσκαλος Πορφυρίου, συγχρονίσας Ἀμμωνίῳ, καὶ Ὠριγένῃ.

Ἀμελῶ σοῦ.

E. Troas. 193. Ἀμενηνός. ἀσθενής. [4] Ὅμηρος· Ἀμενηνῶν ὀνείρων. καὶ ὁ καπνὸς ἀμενηνός· καὶ παροιμία· Καπνὸν εἶναι ἡγούμην. ἐπὶ τῶν οὐδαμινῶν, καὶ οὐδενὸς ἀξίων.

Ἀμενήνωσεν. ἀσθενῆ ἐποίησεν.

Ἀμενητί. χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι.

Ἀμερβές.[5] τὸ μεσονύκτιον. παρὰ τὴν ὀρφνήν, ἀμορφνής, καὶ ἐκλείψει τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ἀμερβές.

Ἀμεριμνία. ἡ ἄνεσις.

Ἀμεριμνεί. χωρὶς φροντίδος.

lybius XVII. 27. IV. 679. Ἀμετάκλητον. [6] Ἀμετάκλητον ὁρμὴν εἶχε τὸ πλῆθος, εἰς τὸ μὴ μόνον ἀλλότρια φρονεῖν τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν βούλεσθαι παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Ἀμετάπτωτον. κυρίως ἐπὶ σωμάτων λέγεται, τῶν δι' ἰσχὺν μὴ τρεπομένων, ἢ διὰ ἰδιότητα μὴ μεταβαλλόντων. κατὰ μεταφορὰν δὲ λέγεται ἡ ἐπιστήμη ἀμετάπτωτος.

Ἀμεταποίητον. ἀμετάθετον.

Ἀμεταστρεπτί. ἀμελητί. μὴ ἐπιστρεφόμενον εἰς τοὐπίσω. ζήτει ἐν τῷ Ἀπονητί.

Ἀμετρεί. χωρὶς μέτρου. καὶ [7] παροιμία· Ἀμετρεὶ μᾶζαν ἔδοντες.

Ἀμετροκάκου. πλεῖστον πληθυνούσης περὶ κακίαν. Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐχώρησεν ἀμετροκάκου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δημοσίᾳ ἀπημπόλει.

ocopius. Goth. 4. Vol. I. 636 Ἀμείβεσθαι. αἰτιατικῇ, ἀποκρίνεσθαι. καταβάλλεσθαι. [8] Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε. Θευδίβαλδος δὲ ἀμείβεται ὧδε. ἀντὶ τοῦ, ἀποκρίνεται.

Ἀμείβομαί σε τοῦδε. Τούτους ὥσπερ τῆς εὐσεβείας ὁ θεὸς ἀμειβόμενος.

Ἀμείβων. ἀλλάσσων. καὶ Ἀμοιβή, ἡ ἀντέκτισις.

Rhod. 280. Ἀμοιβηδίς. ὁ ἀντικαταλλάσσων.

Ἀμέλει. Scilicet. Videlicet. Item, ne hanc rem cures.

Xenophon. K. 17

Ἀμέλεια, & ἀμελία. Utrunque Græcum eſt. Nam & per diphthongum ει, & per ι ſcribitur.

Ἀμελητί. Sine dilatione. Cito. Et mulier negligenda.

2 Ἀμελλητί Iamblichus. Vit. Pyth. p. 94. Sect. 122. Joseph. Antiq. I. 940. a.

Ἀμέλιος. Amelius, Apamenſis, Philoſophus, magiſter Porphyrii, æqualis fuit Ammonii & Origenis.

Ἀμελῶ σου. Non curo te.

Ἀμενηνός. Infirmus. [Vanus.] Homerus: *Vanorum ſomniorum.* Et, *Fumus inanis.* Et proverbium: *Fumum eſſe putabam:* quod in homines nullius pretii dicitur.

Ἀμενήνωσεν. Infirmum reddidit.

Ἀμενητί. Cum quis non manet, vel expectat aliquid.

Ἀμερβές. Media nox. A nomine ὀρφνή, fit ἀμορφνής, & abjecto ν, mutatoque φ in β, ἀμερβές.

Ἀμεριμνία. [Animi] remiſſio.

Ἀμεριμνεί. Sine cura. Sine ſolicitudine.

Ἀμετάκλητον. [Quod revocari reprimique nequit.] *Multitudo impetu effuſo non ſolum ad defectionem, ſed etiam ad pœnas de Rege ſumendas ferebatur.*

Ἀμετάπτωτον. Proprie dicitur de corporibus, quæ propter firmitatem non [facile] vertuntur; vel propter proprietatem aliquam non mutantur. Per tranſlationem vero ſcientia dicitur ἀμετάπτωτος, [i. e. immutabilis & certa.]

Ἀμεταποίητον. Quod mutari, vel revocari nequit.

Ἀμεταστρεπτί. Sine cura. Negligenter. Quære in v. Ἀπονητί.

"Timæus. p. 25. ubi Ruhnkenius: "ex. Sangerm. MS. Ἀμεταστρεπτον (l. ἀμεταστρεπτί) ἀμελητί, μὴ ἐπιστρεφόμενον. Plato. Polit. X. 521. E. Legg. IX. 652. C. Philo. I. 410. Gataker in M. Antonin. VIII. 5. Albert. in Hesych. in V. — Pro eodem, ἀνεπιστρεπτί, apud Plutarch. de audit. 46. Iamblich. de vit. Pythag. III. 12." addas: Dion. Halic. Antiq. V. 17. Vol. II. 1076 Dio Cass. XLVII. 46. Vol. I. p. 523. 35. ἀμεταστρεπτεὶ ἔφευγον.

Ἀμετρεί. Immoderate. Et proverbium: *Immoderate placentam edentes.*

Ἀμετροκάκου. Supra modum improbi. *Eo autem immoderata ejus avaritia progreſſa eſt, ut & mancipia publice venderet.*

Ἀμείβεσθαι. Accuſativo jungitur. Reſpondere. Perſolvere. *Leontius cum hæc dixiſſet, Theodibaldus ei ſic reſpondit.* [Hic τὸ ἀμείβεται poſitum eſt] pro ἀποκρίνεται.

Ἀμείβομαί σε τοῦδε. [Hujus rei gratiam tibi refero.] *Deus pietatis mercedem illis rependens.*

Ἀμείβων. Mutans. Et Ἀμοιβή, gratiæ relatio, [compenſatio.]

Ἀμοιβηδίς. Qui permutat.

μελεϊστί, dividitur. Hinc Scholiaſta ad eum locum recte ſic ait: Μελεϊστί. κατὰ μέλος.

[1] Τοιγαροῦν. ἀντὶ τοῦ, μή σοι μ.] Excidit hic vox ἤ, *aut.* Legendum enim eſt, τοιγαροῦν. ἢ ἀντὶ τοῦ, μή &c.

[2] Ἀμελητί. ἀνυπ.] Lege, ἀμελλητί: a μέλλω, cunctor. Ἀμελητὶ autem ſignificat, ſine cura, negligenter, ab ἀμελέω.

[3] Ἀπαμεύς] Magis credendum eſt Porphyrio in *Vita Plotini,* qui Amelium Tuſcum fuiſſe tradit his verbis: Ἔσχε δὲ ἀκροατὰς μὲν πλείους, ζηλωτὰς δέ, καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, Ἀμέλιόν τε ἀπὸ τῆς Τουσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανός. Meurſius in *Bibliotheca Græca* exiſtimat, Suidam, cum Amelium Apamenſem ſcriberet, reſpexiſſe ad verba iſta Porphyrii eodem opere oſcitanter nimis lecta: Τελευτῶντι δὲ αὐτῷ, ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγχανον ἐν Λιλυβαίῳ διατρίβων, Ἀμέλιος δὲ ἐν Ἀπαμείᾳ τῆς Συρίας. i. e. *Illo autem moriente, ego quidem Porphyrius in Lilybæo commorabar, Amelius autem in Apamea Syriæ.* De ſcriptis hujus Amelii vide Meurſium ibidem.

[4] Ὅμηρος] Odyſſ. T. v. 562.

[5] Ἀμερβές. τὸ μεσ.] Scribendum potius eſt ἀμορβές, vel ἀμορβόν. Scholiaſta Nicandri ad *Ther.* pag. 7. Ἀμορβόν, τὸ σκοτεινόν. παρὰ τὴν ὀρφνήν, ἐκλείψει τοῦ ν, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

[6] Ἀμετάκλητον ὁρμὴν εἶχε τὸ πλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum Porphyrog. in Excerptis, a Valeſio editis, p. 147. unde Suidas ea depromſit.

[7] Παροιμία. Ἀμετρεὶ μᾶζαν ἔδοντες] Integrum proverbium, ejuſque originem, Suidas refert infra v. Μέτρῳ ὕδωρ, ubi legitur ἀμέτρως; uti etiam apud Zenobium.

[8] Λεόντιος μὲν τοσαῦτα εἶπε. Θευδ.] Fragmentum hoc excerptum eſt ex Procopio *de Bello Goth.* lib. IV. cap. XXIV.

Ἀμειδές. στυγνόν. σκυθρωπόν. καὶ Ἀμειδές. σκοτεινόν. καὶ κλίνεται εἰς ους.

Ὀργὴν[1] οὖν πρήϋνον ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν
Κακόν.[2]

Ἀμείδητος. σκυθρωπός. καὶ Ἀμειδήτων, σκυθρωπῶν, ἀγελάστων. ἐν Ἐπιγράμμασι·

3. Julianus Ægyptius. Brunck. II. 509. 66.

Εἰ[3] καὶ ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἀνάσσεις,
Περσεφόνη.

Eunapius. Julian. sub fin. p. 129. ὁ βαρὺς ἐκεῖνος καὶ ἀμείλικτος.

Ἀμείλικτον. ἀπηνῆ. ἀκαμπῆ. καὶ Ἀμείλικτος, ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· [4]Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον.

Ἀμείλιχος. σκληρός. ἀκολάκευτος.

+ Thucydid. IV. 132. p. 316. 98.

+ Ἀμεινίας. ὄνομα κύριον.

5. Fabricius. B. Græc. II. 409.

Ἀμειψίας,[5] Ἀθηναῖος, Κωμικός.

Ἀμειψιρυσμεῖν.[6] μεταμορφοῦσθαι.

Ἀμειψόμεθα ἀνταποδώσομεν.

Ἄμη.[7] τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ὃ ἡμεῖς πυράμην λέγομεν οὐκ ὀρθῶς. καὶ παροιμία· [8]Ἄμας ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἕτερα δὲ μὴ ἔχειν ἰσχυριζομένων.

Timæus. P. 29. Ἀμηγέπῃ. ἑνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν. ubi D. Ruhnken. notat "Platonis loca, in quibus Ἀμηγέπη et Ἀμωσγέπως. — Citat ap. Dyscolus, et Lex. Regius, inedit. et Longin. 714. qui ἀμηγέπῃ pro μετρίως commendat." Suid. prætermisit. Utitur Arrianus Peripl. P. Eux. 9. Agathias. II. 20.

Ἀμηγέπη. ὁπωσδήποτε. καθ' ὁποῖον. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως, καὶ ἀμόθεν, καὶ ἀμωγέπου, καὶ ἀμηγέποι, καὶ ἀμωσγέποι. [9]Ἀριστοφάνης·

Ὑμᾶς μὲν αἰεὶ μισθοφορεῖν ἀμηγέποι.

Ἀντὶ τοῦ, ἁπανταχοῦ, ὅπως ἂν τύχοι, καθ' οἷον δήποτε τρόπον. Καὶ αὖθις· Ἀλλ' ἀμηγέπη τῶν παρατεθέντων ἀπογευσάμενος ἀωρὶ νύκτωρ περιήρχετο τὴν βασιλικὴν αὐλήν. καὶ Ἀμηγέπη Ἀγαθίας φησίν·[10] Ἀλύοντι δὲ, καὶ ἕκαστα γνωματεύοντι, ἔδοξέν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου.

Ἀμήν. πεπιστωμένως. ἀληθῶς.

Ἀμήριον. πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμηρῖνος.

Ἀμήρυτον.[11] πολύ. ἐκτεταμένον. ἀτέλεστον. τουτέστι, διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

Ἀμησάμενος. ἀνορύξας. Ὁ δὲ τὸ χῶμα σείσας, καὶ τὴν γῆν ἀμησάμενος, ἐζήτει τὸν νεκρόν. Καὶ ἀντὶ τοῦ, χερσὶ σωρεύσας.

Antipater Sidonius. Brunck. II. 34. 99.

Πολλὰ[12] πιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας

Ἀμειδές. Triste. Tetricum. Item, obſcurum. Declinatur autem in genitivo per ους.

Iram igitur leni triſtem, nec auge
Malum.

Ἀμείδητος. Tetricus. Et Ἀμειδήτων, tetricorum, a riſu alienorum. In Epigrammate:

Quamvis in mortuos riſus expertes regnum
obtineas,
Proſerpina.

Ἀμείλικτον. Implacabilem. Inexorabilem. Inhumanum. Eunapius. *Adeo crudeles erant ambo re vera: & facinus evadebat illuſtrius.*

Ἀμείλιχος. Durus. Qui nullis blanditiis flectitur.

Ἀμεινίας. Nomen proprium.

Ἀμειψίας. Athenienſis, Comicus.

Ἀμειψιρυσμεῖν. In aliam formam mutari.

Ἀμειψόμεθα. Gratiam referemus.

Ἄμη. Fabrile inſtrumentum, quod nos non recte πυράμην vocamus. Et proverbium: Falces repetebam, illi vero ligones ſe habere negabant. Dicitur hoc in eos, qui alia ſe habere negant, quam quæ ab ipſis petuntur.

Ἀμηγέπη. Quomodocunque. Quacunque ratione. Dicitur etiam ἀμωσγέπως, & ἀμόθεν, & ἀμωγέπου, & ἀμηγέποι, & ἀμωσγέποι. Ariſtophanes: *Cauſa vero quænam eſt, cur ubique ſtipendia mereamini?* Hic τὸ ἀμηγέπου ſignificat ubicunque, quomodocunque. Et iterum: *Sed cum appoſitos cibos utcunque & leviter deguſtaſſet, intempeſta nocte regiam aulam circumibat.* Et Ἀμηγέπη dixit Agathias. *Fluctuanti vero illi, & ſingula perpendenti, viſum eſt expugnationem caſtelli quomodocunque tentare.*

Ἀμήν. Fideliter. Vere.

Ἀμήριον. Urbs Italiæ. Gentile nomen eſt, Amerinus.

Ἀμήρυτον. Multum. Extenſum. Imperfectum. Perpetuo permanens. Infinitum.

Ἀμησάμενος. Qui effodit. *Ille autem, aggere quaſſato, & terra effoſſa, mortuum quærebat.* Item, qui manibus coacervavit, vel accumulavit.

Multum nutritius luxit, manibuſque for-

---

[1] Ὀργὴν οὖν πρήϋνον ἀμειδ.] Verſus hic eſt pars Oraculi, Diogeni cuidam olim redditi, quod integrum recitatur infra v. Διογένης.

[2] Κακόν] Vide infra, loco citato, ubi aliter legitur.

[3] Εἰ καὶ ἀμειδήτων νεκ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis in Democritum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 419.

[4] Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἀμφ.] Senſus hujus fragmenti eſt obſcurus & mutilus, quem illuſtrare & ſupplere non poſſumus, quoniam opus Eunapii, ex quo hæc deprompta ſunt, hodie non amplius exſtat.

[5] Ἀμειψίας, Ἀθ.] De hoc Comico, ejuſque fabulis, vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*; qui tamen omiſit fabulam ejus Κωμασταί, cujus meminit Scholiaſta Ariſtophanis in Argumento *Avium*, his verbis: Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου Ἄρχοντος εἰς ἄστυ, διὰ Καλλιστράτου· ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι· πρῶτος, Ἀμειψίας ΚΩΜΑΣΤΑΙΣ· τρίτος, Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. i. e. *Acta eſt autem* [*fabula* Aves] *ſub Archonte Chabria in Urbe, per Calliſtratum, qui ſecundam palmam reportavit* Avibus; *primam, Amipſias COMASTIS; tertiam, Phrynichus* Monotropo.

[6] Ἀμειψιρυσμεῖν] Idem eſt, ac ſi dicas, ἀμείβειν ῥυσμὸν, i. e. mutare formam. Ῥυσμὸς enim erat vox Democrito ejuſque ſectatoribus propria, ſignificans formam, vel figuram; ut Suidas docet infra v. Ῥυσμὸς, ubi plura de hac voce notamus. Hinc ergo patet, quam parum vocabuli hujus vim intellexerit Portus, qui id reddidit, *mutationem ſecum trahere.*

[7] Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον] Salmaſius ad Trebellii Pollionis *Claudium*, pag. 392. legendum contendit ὀρυκτικὸν ἐργαλεῖον, i. e. foſſorium inſtrumentum; ad quem Lectorem remitto, quoniam nonnulla ibi adfert, quæ locum hunc egregie illuſtrant.

[8] Ἄμας ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρν.] Vide ſupra v. Ἄμας.

[9] Ἀριστοφάνης] In *Acharnenſ.* p. 286. *P.*

[10] Ἀλύοντι δὲ, καὶ ἕκαστα γνωμ.] Hæc ſunt verba Agathiæ lib. I. pag. 20. Vide ſupra v. Ἀλύοντι, ubi idem fragmentum legitur.

[11] Ἀμήρυτον. πολύ. ἐκτ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Apollonii Rhodii *Argonaut.* lib. II. v. 221.

——Καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.

Ubi eruditus enarrator ait: Ἀμήρυτον. γράφεται καὶ ἀμήρυον· τουτέστιν, ἀτέλεστον, καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον, ἢ τὸ τέλος μὴ ἔχον. λέγει δὲ τὸ θάνατον μὴ ἔχον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων. Hæc nota Scholiaſtæ Suidam egregie illuſtrat, quoniam ipſiſſimis pene verbis rem eandem docet.

[12] Πολλὰ πιθηνητὴρ ὀλοφ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Regem Ptolemæum, quod integrum legitur Antholog. lib. III. cap. VII. p. 319.

Ἀνδρομάχης[1] δνοφερὰν[2] κρατὸς ὕπερθε κόνιν.

Ἀμήσαντες. [3] ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀποτεμόντες. καὶ Ἀμήσαντι, θερίσαντι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Οὐδέ[4] ποτ' ἀμήσαντι Κορινθικόν, οὔποτε πικρᾶς
Γευσαμένῳ πενίης.

Ἀμησός,[5] καὶ Ἀμινσός. Ἀμινσεῖς δέ, Ἀμινσηνός.

Ἄμητα. Ἄμης, εἶδος πλακοῦντος γαλακτώδους. Ἀριστοφάνης[6] Πλούτῳ·

Plut. 1000.

Ἄμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τουτονί.

Οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ δῶρά μου, ἀλλὰ καὶ οἴκοθεν ἔπεμψέ μοι ἄλλο πλακούντιον πρὸς τούτῳ. ὡσανεὶ λέγων, μηκέτι πατῆσαι ἐκεῖ με. Ἄμης οὖν, ὁ πλακοῦς· οὐχ ὁ ἰπνός.

Ἀμητῆρες. θερισταί.

Ἀμητός. αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, ὀξυτόνως· οἷον ὁ στάχυς. καὶ τρυγητὸς βότρυς, ὁ τρυγώμενος. προπαροξυτόνως δὲ Ἄμητος, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾶν. ὡς καὶ τρύγητος, ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

2. Herodot. IV. 348. 55...

1 Ἀμήτωρ. ἀμήτορος. ἄνευ μητρός. μητρὸς ἐστερημένος. 2 Ὅτι Φρονίμη, ἡ θυγάτηρ Ἐτεάρχου, ἀμήτωρ ἐλέγετο. καὶ ζήτει ἐν τῷ Βάττος.

7. Procopius. Bell. Goth. III. 16. Vol. I. 501. [illegible]

Ἀμήχανα. [7] Οἱ δέ, ἐπεὶ τὰ ἀμήχανα τῷ λιμῷ ἔπασχον, ἐκεχειρίαν ὀλίγων τινῶν ἡμερῶν [8] ἤτουν διαπράξασθαι.

Ἀμηχάνητοι.[9] ἀντὶ τοῦ, πολλοί. Ξενοφῶν.

Ἀμηχανία. ἀπορία.

Ἀμήχανον. ὑπὲρ λόγον. ἢ ἀνεπιχείρητον, ἀδύνατον. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀμήχανος ἡ χαρὰ παρέστη πρὸς τὸ πάθος. καὶ Ἀμήχανος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Δαμάσκιος· [10] Πόθῳ τε ἀμηχάνῳ τῆς περὶ τὸ θεῖον βακχείας, οἷον ἀπομαντευομένῳ ἐῴκει τὴν τῆς ἀληθείας εὕρεσιν.

Simmias Thebanus. Brunck. I. 168. 2.

Ἄμμιγα. ἀναμεμιγμένως.

Εἵνεκεν [11] εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελίχρους
Ἤσκησεν, Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Ἀμίδα. οὐρητρίδα. οὐρηρὸν ἀγγεῖον. καὶ Ἀμίδας, τὰ ὑπηρέσια.

Arist. Vesp.

805. Σοφόν γε τουτί, καὶ γέροντι πρόσφορον
806. Ἐφεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.
Ἀριστοφάνης.[12]
803. Ἀμὶς μὲν ἢν οὐρητιάσῃς, αὐτηί
804. Παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

tibus accumulavit atrum ſuper caput pulverem.

Ἀμήσαντες. Qui reſecuerunt. Et, Ἀμήσαντι, qui meſſuit. In Epigrammate:

Illi, qui nunquam meſſuit [*in agro*] *Corinthiaco, nec unquam amaram*
Guſtavit paupertatem.

Ἀμησός. Ameſus, [urbs,] quæ etiam dicitur Aminſus & Amenſus. [Gentile eſt] Aminſenus. Vulg. Amiſus. ut Livio.

Ἄμητα. Ἄμης, genus placentæ ex lacte confectæ. Ariſtophanes in *Pluto*:

Placentamque præterea miſit nobis iſtam.

Id eſt, non ſolum non accepit mea dona, ſed etiam ex ſuo penu miſit mihi aliam placentam præter iſtam: quaſi diceret, ne amplius illuc venirem. Ἄμης igitur eſt placenta, non autem caminus.

Ἀμητῆρες. Meſſores.

Ἀμητός. Ipſæ fruges demeſſæ, ut ſpicæ: cum acuto in ultima. Et τρυγητὸς, racemus, qui vindemiatur. Sed ἄμητος, cum acuto in antepenultima, ſignificat tempus æſtatis, quo metere oportet: ut τρύγητος, tempus vindemiandi.

Ἀμήτωρ. Matre carens, vel orbatus. Phronime, Etearchi filia, dicebatur ἀμήτωρ. Quære in v. Βάττος. ¹Eurip. Ion. 109. 855.

Ἀμήχανα. *Illi vero fame in ſummas anguſtias redacti, paucorum dierum inducias petierunt.*

Xenoph. Cyrop. Ζ΄. p. 532. Οἱ δ' ἄνθρωποι — ἦσαν ἀμήχανοι τὸ πλῆθος.

Ἀμηχάνητοι. Significat *multi* apud Xenophontem.

Ἀμηχανία. Difficultas ineluctabilis, ſive ex qua nos expedire non poſſumus.

Ἀμήχανον. Quod majus eſt, quam ut verbis explicari poſſit. Quod nemo aggredi poteſt. Quod fieri non poteſt. *Romani vero propter illam cladem incredibili lætitia perfuſi ſunt.* Et Ἀμήχανος, qui nullis machinis, vel artibus, ſuperari poteſt. Damaſcius: *Præ deſiderio incredibili divina perveſtigandi, veritatem inventam quaſi ex tripode pronuntiabat.*

Ἄμμιγα. Mixte.

Utitur voce Sophocl. ipſe, Trach. 838. Demosth. 531. 5.

Propter doctrinam, cum judicio conjunctam, quam ſuavis ille [*Sophocles*]
Exercuit, tam Muſis, quam Gratiis litans.

Ἀμίδα. Matulam. Vas, in quod mingimus. Et Ἀμίδας, matulas. Ariſtophanes:

Matula quidem (*ſi micturis*) *hæc*
Juxta te ſuſpendetur ad ligneum clavum.
Prudens hoc & ſeni commodum
Excogitaſti profecto remedium ſtranguriæ.

---

[1] Ἀνδρομάχης] Scribe ἀνδρομάχοις, ut in Antholog. loco laudato. Eſt enim epithetum vocis χερσὶ, non autem nomen proprium.

[2] Δνοφερὰν] Hæc repetuntur infra v. Δνοφερός.

[3] Ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀποτεμόντες] Tolle peccantem voculam μὴ, & locus recte ſe habebit.

[4] Οὐδέ ποτ' ἀμήσαντι Κορ.] Senſus hujus loci obſcurus eſt, quem illuſtrare nequeo, quoniam non recordor, unde Suidas Epigramma hoc deprompſerit.

[5] Ἀμησός] A Stephani mutilatore, & Strabone, hæc urbs vocatur Amiſus. Vide etiam paulo inferius v. Ἀμινσός.

[6] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 47. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas ſua deſcripſit. *P.*

[7] Οἱ δὲ ἐπεὶ τὰ ἀμήχ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Procopio *de Bello Gothico* lib. III. cap. XVI.

[8] Ἤτουν διαπράξασθαι] Apud Procopium legitur, πείθουσι τὸν Πελάγιον παρὰ Τωτίλαν τε ἰέναι, καὶ ἡμερῶν ὀλίγων τινῶν ἐκεχειρίαν διαπράξασθαι σφίσιν. i. e. *Perſuadent Pelagio, ut Totilam adeat, & paucorum dierum inducias paciſcatur.*

[9] Ἀμηχάνητοι] Scribendum eſt ἀμήχανοι. Apud Xenophontem enim in *Inſtitut. Cyri* lib. VII. pag 193. legitur ἄνθρωποι τὸ πλῆθος ἀμήχανοι, quem locum fortaſſe Suidas reſpexit.

[10] Πόθῳ τε ἀμηχάνῳ τῆς περὶ τὸ θ.] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1036. ut Pearſonius obſervavit.

[11] Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Sophoclem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXV. p. 274. *P.*

[12] Ἀριστοφάνης] In *Veſpis*, pag. 339. *P.*

(α) Thucydid. I. 77. P. 53. 67. — ubi Meurſium, Miſcell. Lacon. p. 288. citat Hudſon. Voce utitur Iſocrates, Evagor. laudib. II. p. 314. et Euripides. Cycl. 428. H. F. 393. Iph. T. 402.

(ϛ) Nomen urbis. Procopius. Bell. Perſic. I. p. 25. 27.

Ἀμίδης. ὄνομα κύριον. (ϛ

1. Callimachus. Fragm. Bentl. 239. In Cerer. 87. Valcken. et Ruhnken. corrigunt ἀμιθρεῖ pro ἀριθμεῖ. quam lect. confirmat Ms. Venetus. Ruhnken. Ep. Cr. II. 38. Ed. I. 172 Ed. II.

Ἀμιθρῆσαι.[1] μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι. παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἄμικλος. ὁ μὴ μιγνύμενος. (α)

Ἄμιλλα. ἀνταγώνισμα. Φιλονεικία. ἐξίσωσις. Καί ποτε ἀγῶνα ἐπιτελοῦντες τούτω τὼ μειρακίω, ἐς ἅμιλλαν ἀκοντίσεως ἀποδυσαμένω, εἶτα μέντοι τῆς σπουδῆς θερμότερον ὑπεπλήσθησαν· +καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχόσε βουλόμενος βαλεῖν, τἀδελφοῦ δυστυχῶς τῶν στέρνων τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν.

+ Hæc leguntur etiam infr. V. Ἀργέου υἱός.

Ἀμιλλητήριον. τόπος ἐν ᾧ ἁμιλλῶνται.

P. Hujus nominis notand. varietates: Suidas. V. Φαβέας. V. Φανέας. Suidas. V. Ἀν' ἑκάστην. Zonaras. I. p. 464. Φαμέας. Suidas. V. Ἄψυχοι. V. Φαμέας. Polybius. XXXVI. 6. Vol. IV. 676.

Ἀμίλκας, ὁ καὶ ΦαβέαςP, Καρχηδονίων στρατηγὸς, ὃς ὑπῆρχε κατὰ μὲν τὴν ἡλικίαν ἀκμάζων, καὶ κατὰ τὴν ἕξιν ἐῤῥωμένος, τὸ δὲ μέγιστον ἐφόδιον πρὸς πολεμικὴν χρείαν, ἱππεὺς ἄγαν ἀγαθὸς καὶ τολμηρός. Τούτου τοῦ Ἀμίλκου παῖδα γεγενῆσθαί φασιν Ἀννίβαν, τὸν χρόνοις ὕστερον μακρῷ πολέμῳ τὴν Ἰταλίαν κακώσαντα, Ῥωμαίοις τε φοβερὸν ἐς τὰ μάλιστα γενόμενον.

Ἁμιλλῶμαί σοι. ἀνταγωνίζομαί σοι.

I. Sam. VII. 1. Joſeph. Antiq. VI. 1. Vol. I. 313.

Ἀμιναδάμ. ὄνομα κύριον.

Supr. V. Ἀμησός.

Ἀμινσός. ὄνομα πόλεως. οἱ δὲ, Ἀμησὸς διὰ τοῦ η. καὶ Ἀμησηνός.

Ἄμιπποι.[2] ξυνωρίς, φασι, κατὰ τὸ παλαιὸν ἐλέγετο· [3] δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῶν τραχήλων. ὧν δ' ἐπὶ μὲν ἑνὸς, ἡνίοχος· ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου, ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς οἱ Λίβυες, οἱ προσαγορευόμενοι Ζευγῖται. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Ἅμιππον καλεῖται. οὕτω Θουκυδίδης.ʹ

4. Harpocrat. P. 27. λ. ἐν Τεμενικῷ.

1. Thucyd. V. 57. P. 352. 3.

Ἄμιπποι.[4] κατὰ τὸν Ἰσαῖον,λ οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. οἱ δέ φασιν ὅτι ζεύγνυνται μέν τινες ἵπποι· καὶ ὁ ἐπελαύνων αὐτοὺς, τοῦ μὲν ἐποχεῖται, τὸν δὲ παρέλκεται. καὶ καλοῦνται οὗτοι Ἄμιπποι. πεζοὺς δὲ τοὺς ἁμίππους Θουκυδίδης,ʹ καὶ Ξενοφῶν 2 ὑποδηλοῦσι. καὶ μή ποτε πρόδρομοί τινές εἰσιν, οἱ ἅμα τοῖς ἱππεῦσι τεταγμένοι.

2. Xenoph. Hellen. VII. V. p. 410. ubi vidend. Morus. et Schneider. p. 471. Edit. ſuæ.

x ſcil. Ἀμισός. — Conf. Strab. II. 823.

Ἀμισηνός. ἀπὸ τόπου. x

Ἀμίσγαλος.[5] ὁ δυσάρεστος. ὁ μὴ ἄλλῳ μισγόμενος. καὶ Ἀμίσαλος. οἷον, [6] Ἀμίσαλλοί τε γέ-

Ἀμίδης. Nomen proprium.

Ἀμιθρῆσαι. Metiri. Numerare. Apud Callimachum.

Ἄμικλος. Qui non miſcetur.

Ἄμιλλα.ʹ Certamen. Contentio. Æmulatio. *Cum autem aliquando hi duo adoleſcentes certamen inſtituiſſent, & jaculando inter ſe contendere cœpiſſent, ſtudioque rei magis magiſque accenderentur, forte contigit, ut Argei filius, alio jaculari volens, pectus fratris infeliciter feriret, eumque interficeret.*

ʹSpanh. in
P. 257.

Ἀμιλλητήριον. Locus, in quo certatur.

Ἀμίλκας. Amilcar, (qui & Phabeas,) Carthaginenſium Imperator, non ſolum ætate & viribus florebat, firmoque corporis habitu erat præditus: ſed idem etiam eques erat valde ſtrenuus, & audax, quod ad bellicos uſus maximum eſt ſubſidium. Hujus Amilcaris filium fuiſſe tradunt Annibalem, qui aliquot annis poſt Italiam longo bello vexavit, Romaniſque maxime formidabilis fuit.

Ἁμιλλῶμαί σοι. Tecum contendo. Tecum certo.

Ἀμιναδάμ. Nomen proprium.

Ἀμινσός. Nomen urbis. Alii vero ſcribunt Ἀμησός, per η. Et Ἀμησηνός, Ameſenus.

Ἄμιπποι. Sic olim vocabantur bini equi juncti [abſque curru,] quorum alteri inſidebat rector, alteri vero, miles armatus. Et nunc etiam his utuntur Libyes, Zeugnitæ vocati. Idem etiam vocatur ἅμιππον. Sic Thucydides [hac voce uſus eſt.]

Ἄμιπποι. Secundum Iſæum [ſic vocantur,] qui cum equis militant. Alii vero dicunt, ſic vocari equos celetes ſimul junctos, quorum altero ſeſſor vehitur, alterum vero alligatum trahit. Ex Thucydide autem & Xenophonte colligitur, Ἀμίππους etiam fuiſſe pedites. Videndum tamen, ne Ἄμιπποι ſint præcurſores quidam, equitibus adjuncti.

Ἀμισηνός. Nomen a loco deductum

Ἀμίσγαλος. Moroſus. Qui cum nemine converſatur. Dicitur etiam Ἀμίσαλος, abſque

---

[1] Ἀμιθρῆσαι. μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι] Euſtath. ad Odyſſ. Π. pag. 1801. Καινολόγος τις ποιητὴς μεταθεὶς ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Poeta ille καινολόγος vel videtur eſſe Callimachus, vel Phœnix Colophonius. Priorem enim voce ἀμιθρῆσαι pro ἀριθμῆσαι uſum eſſe, teſtatur hoc loco Suidas. Poſterior vero eadem voce uſus eſt in fragmento, quod exſtat apud Athen. lib. xii. cap. vii. p. 530.

[2] Ἄμιπποι. ξυνωρίς, φασι, κατὰ τὸ παλ. ἐλ.] Clarius Pauſanias apud Euſtath. in Odyſſ. Ε. pag. 1539. Ἄμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως, ἐπεί, φησι, ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης. ἀπὸ τίνων τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθέζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο.

[3] Δύο ἵπποι συνεζευγμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam ſupra v. Ἀλίβυες, ubi pro τῶν τραχήλων rectius ſcriptum eſt τῷ τραχήλῳ.

[4] Ἄμιπποι. κατὰ τὸν Ἰσαῖον, οἱ σὺν ἵππ. στρ.] Vox ἄμιπποι diverſas habet ſignificationes. Interdum enim ſic vocantur equi celetes ſimul juncti, quorum altero vehitur rector, altero vero, miles armatus, ut Suidas in præcedenti nota docuit. Interdum vero ſic appellantur equi deſultorii, ex quorum altero in alterum ſeſſor tranſilit: quo pertinent verba illa Harpocrationis: Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι ζεύγνυνταί τινες πρὸς ἀλλήλους ἵπποι κέλητες, ὁ δὲ ἐλαύνων αὐτοὺς, τὸν ἕτερον μὲν παρέλκεται, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὀχεῖται. οὗτοι ἄμιπποι λέγονται. τοῦτ' ἐστι τὸ παρ' Ὁμήρῳ· Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. Clare hic docet Harpocration, ἁμίππους etiam equos deſultorios dici. Interdum vero ſic vocantur dimachæ, ſive milites, nunc ex equis, nunc pedibus, pugnantes. Optime Heſychius: Διμάχαι, οἱ λεγόμενοι ἄμιπποι, οἵτινες ὁτὲ μὲν πεζῇ, ὁτὲ δὲ ἐφ' ἵππων μάχονται. Hoc ſenſu accipitur a Thucydide & Xenophonte, ſed apud quos, culpa imperitorum librariorum, pro ἄμιπποι non paucis in locis hodie legitur ἄνιπποι. Xenophon *Hiſtor. Græc.* lib. vii. p. 646. Ὁ δ' Ἐπαμινώνδας αὖ καὶ τοῦ ἱππικοῦ ἔμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο, καὶ ἀνίππους πεζοὺς συνέταξεν αὐτοῖς. Male ibi legitur ἀνίππους πεζοὺς, pro quo reponendum eſſe ἁμίππους πεζοὺς vel ex Harpocratione patet, qui expreſſe ait, apud Xenophontem in *Hiſtoriis Græcis* τὸ ἄμιπποι ſignificare genus peditum. Verba ejus hæc ſunt: Πεζοὶ δ' εἰσὶν οἱ ἄμιπποι, ὡς δῆλόν ἐστιν ἔκ τε Θουκυδίδου, καὶ Ξενοφῶντος, ἐκ τε τῶν Ἑλληνικῶν. Verba Harpocrationis ſic intelligenda ſunt, ἁμίππους eſſe pedites, non ſimpliciter tales, ſed qui aliquando pedibus, aliquando vero ex equis pugnent, ut jam ante dictum eſt. Apud Xenophontem bis præterea eadem pagina pro ἄμιπποι male legitur ἄνιπποι. Idem mendum occurrit apud Thucydidem lib. v. cap. 57. ~~xxvii.~~ ubi pro ἄνιπποι ἴσοι, legendum eſt ἄμιπποι ἴσοι, ut recte ibi vir egregiæ induſtriæ & eruditionis Joannes Hudſonus monuit.

[5] Ἀμίσγαλος. ὁ μὴ ἄλ. μισγ.] Hic articulus deeſt in MSS. Pariſ.

[6] Ἀμίσαλλοί τε γέροντες] Sic locum hunc ex Etymologo emendavi. In prioribus enim Edit. corrupte legitur ἀμίσαλός τοι γέροντες.

ϱοντες

De lege ἀμνηστίας conf. Andocides περὶ τῶν Μυστηρίων. VIII. 39. et seq.

γοντες, κατ' ἔνδειαν τοῦ γ.

'Αμισθί. χωρὶς μισθοῦ.

'Αμισώδαρος. ὄνομα κύριον.

'Αμιτροχίτων. ὁ μὴ χρώμενος μίτρᾳ.

"Αμναμος.[1] ἀπόγονος. κυρίως ἐπὶ τῶν προβάτων. παρὰ τὸ ἀμνός.

⊖ 'Αμνειός. ὁ ποταμός· καὶ ὁ ἀμνός.

'Αμνημονῶ σου. γενικῇ.

'Αμνησός. ὄνομα ὄρους.

S. Electr. 482 'Αμνηστεῖ. ἀμνημονεῖ. [2] Σοφοκλῆς· Οὐ γάρ ποτ' ἀμνηστεῖ γ' ὁ φύσας, Ἑλλήνων ἄναξ.

'Αμνηστία. ἡ λήθη. καὶ ὄνομα κύριον.

'Αμνίον.[3] τὸ αἱμοδόχον ἀγγεῖον.

'Αμνισός.[4] ποταμὸς Κρήτης· διὰ τοῦ ι. Τὰ εἰς ος τρισύλλαβα, ἐπὶ ποταμῶν ὀξύτονα, εἰ μὲν καθαρεύουσι, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον 'Αλφειὸς, 'Αλμειός. εἰ δὲ μὴ, διὰ τοῦ ι· οἷον, 'Αμνισὸς, Κηφισσὸς, 'Ιλισσός.

'Αμνοκῶν.[5] προβατώδης. μωρός. εὐήθης. τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ πρόβατα. 'Αριστοφάνης·

Ar. Equit. 264.
Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
Πλούσιος, καὶ μὴ πονηρὸς, καὶ τρέμων τὰ πράγματα.

Τουτέστιν, εὐλαβούμενος, καὶ φοβούμενος καταστῆναι εἰς πράγματα. πολλοὶ γὰρ διὰ δειλίαν, καὶ τρόπων ἐπιείκειαν, αἱροῦνται ζημιωθῆναι μᾶλλον, ἢ συγχωρῆσαι[6] διὰ δίκης. καὶ τοιούτους, φησὶ, [7] συνεπιλεγόμενος ὁ Κλέων, καταστήσας εἰς φόβον τοῦ παρέξειν πράγματα, ἐπηρέαζε ῥᾳδίως.

'Αμνόν.[8] τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα. Ἴστρος ἐν ταῖς 'Αττικαῖς. Ἄρνα, εἶτα ἀμνὸν, εἶτα ἀρνειὸν, εἶτα λιπογνώμονα. Μοσχίονα δὲ, τὸν πρῶτον. καὶ 'Αμνὸς ἀρσενικῶς, πρόβατον τὸ μέσον τὴν ἡλικίαν. καὶ 'Αμνὴ, τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ἀρνὸς, ἀμνὸς, ἀρνειός. καὶ 'Αμνὼς, 'Αμνῶ, 'Αττικῶς, ὄνομα κύριον.

Ar. Pac. 934. 'Αμνοὶ[9] τοὺς τρόπους. ἀντὶ τοῦ πρᾳεῖς, εὐήθεις, ἁπλοῖ, ὡς οἱ κριοὶ, ἢ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄῤῥεν πρόβατον, ὅταν ἔχῃ τὴν μέσην ἡλικίαν, ἀμνὸς καλεῖται. οἱ δὲ τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα ἀμνὸν καλοῦσιν.

h Simoc. 'Αμμοάπιν.[10] εἶδος ὄφεως.

p. 24. B. + 'Αμογητί. ἀκόπως.

'Αμόθεν. ποθέν.

'Αμολγός.[11] τὸ μεσονύκτιον, ἤτοι καθ' ἣν ὥραν ζῶα οὐκ ἀμέλγονται. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ γ, καθ' ἣν

γ: ut, 'Αμίσαλλοί τε γέροντες, i. e. *Moroſi ſenes.*

'Αμισθί. Sine mercede. E. Troas. 409.

'Αμισώδαρος. Nomen proprium.

Fr. Inc. ap. Plutarch. de seips. sine invid. laudand. III. 123. Ed. Wyttenb. Fragm. 132. Musgr. Demosth 731. 19.

'Αμιτροχίτων. Qui non utitur zona.

"Αμναμος. Nepos. Proprie dicitur de ovibus, a nomine ἀμνὸς, i. agnus.

'Αμνειός. Fluvius. Item, agnus. ⊖ Appian. De B. Mithridat. I. p. 665

'Αμνημονῶ σου. Immemor ſum tui.

'Αμνησός. Nomen montis.

'Αμνηστεῖ. Immemor eſt. Sophocles: *Non enim immemor eſt pater, Rex Græcorum.*

'Αμνηστία. Oblivio. Item, nomen proprium.

'Αμνίον. Vas, quo victimarum ſanguis excipitur.

'Αμνισός. Cretæ fluvius, per ι ſcribitur. Nomina fluviorum triſyllaba in ος deſinentia, & acutum in ultima habentia, ſi per ος purum efferantur, per diphthongum ει ſcribuntur, ut, 'Αλφειὸς, 'Αλμειός. Sin ſecus, per ι: ut, 'Αμνισὸς, Κηφισσὸς, 'Ιλισσός.

'Αμνοκῶν. Ovino ingenio præditus. Stultus. Fatuus. Tales enim ſunt oves. Ariſtophanes:

Et obſervas, quiſquam civium ſit ovino ingenio,
Dives, non malus, & formidans [*litium*] *moleſtias.*

Hoc eſt, qui cavet & metuit ne in moleſtias incidat. Multi enim propter timiditatem, & naturæ bonitatem, damnum pati malunt, quam jus ſuum judicio perſequi. Hujuſmodi igitur homines (inquit Poeta) Cleon aggrediens, & litis intentandæ metu perterrefaciens, facile calumniis vexabat.

'Αμνόν. Unius anni agnum. Iſter in *Atticis* [*Vocibus.*] [Gradus ætatis in ovibus ſic diſtingue.] Ἄρνα; deinde ἀμνόν; inde ἀρνειόν; & denique λειπογνώμονα. Μοσχίονα vero etiam vocant ἄρνα. Et 'Αμνὸς, maſculinum, ovis mediæ ætatis: cujus fœmininum eſt 'Αμνή. Tres enim ſunt [ovium] ætates, ἀρνὸς, ἀμνὸς, & ἀρνειός. Et 'Αμνὼς, 'Αμνῶ, Attice, eſt nomen proprium.

'Αμνοὶ τοὺς τρόπους. Agnino ingenio præditi. Id eſt, placidi, ſtupidi, ſimplices, ut agni: vel molles. Nam ovis mas, cum mediæ eſt ætatis, vocatur ἀμνός. Alii vero agnum unius anni vocant ἀμνόν.

'Αμμοάπιν. Genus ſerpentis.

'Αμογητί. Sine labore.

'Αμόθεν. Alicunde.

Timaeus. P. 26. 'Αμόθεν γε ποθέν. ἀπό τινος μέρους [ἰσημέρου.] et sic infra Suidas, V. 'Απόθεν.

'Αμολγός. Media nox; videlicet illud tempus, quo animalia non mulgentur. Vel per aphæreſin τοῦ γ [ἀμολγὸς dictum eſt quaſi ἀμολὸς: tem-

---

[1] "Αμναμος. ἀπ.] Vide Etymologum. Apud Heſychium male legitur, 'Αμνασμὸς, υἱός. Scribendum enim eſt ἀμναμός.

[2] Σοφοκλῆς] In *Electra*, pag. 104. ut Pearſonius monuit.

[3] 'Αμνίον] Vide Euſtath. ad Homer. p. 1476.

[4] 'Αμνισός. ποταμὸς Κρ.] Vide Stephanum, Strabonem, & Euſtath. ad Homer. p. 1861.

[5] 'Αμνοκῶν. προβατ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* p. 302.

[6] Συγχωρῆσαι διὰ δίκης] Apud Scholiaſtam Ariſtoph. recte legitur χωρῆσαι διὰ δίκης, ut Portus etiam monuit.

[7] Συνεπιλεγόμενος] Scholiaſta Ariſtoph. habet ἐπιλεγόμενος.

[8] 'Αμνόν. τὸν ἐνιαύσ.] Euſtath. ad Odyſſ. I. pag. 1627. Φασὶ γοῦν οἱ παλαιοὶ, ὅτι οὐ μόνον τρεῖς ἡλικίαι, ἀρὴν, ἀμνὸς, ἀρνειός· καὶ ὅτι τοῦ ἀμνοῦ καὶ θηλυκὸν ἡ ἀμνὴ, πρόβατον αὐτὸ μέσον τῇ ἡλικίᾳ· καὶ ὅτι ἀμνὴ ἐνιαύσιον ἄρνα δηλοῖ. ἀλλὰ καὶ ὅτι Ἴστρος ἐν 'Αττικαῖς Λέξεσιν, Ἄρνα φησίν· εἶτα ἀμνόν· εἶτα ἀρνειόν· εἶτα λειπογνώμονα. ἐλέγετο δὲ καὶ μοσχίας ὁ τριέτης κριός.

[9] 'Αμνοὶ τοὺς τρόπους. ἀντὶ τοῦ πρ.] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Pacem*, pag. 694. ut Portus etiam monuit.

[10] 'Αμμοάπιν. εἶδος ὄφεως] Idem eſt ſerpentis genus, quod vocabulo magis communi vocatur διψάς. Vide infra v. Διψάς.

[11] 'Αμολγός. τὸ μέσον.] Homerus Il. Λ. v. 173.

———Μολὼν τ' ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ.

Ubi Scholiaſta inquit: Νυκτὸς ἀμολγῷ. τῷ καιρῷ, ἐν ᾧ συμβέβηκεν ἀμέλγεσθαι τὰ θρέμματα. Τινὲς δὲ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε οὐδεὶς μολίσκει, οὐδὲ πρόεισι. Vide etiam Etymologum.

οὐδεὶς μελεῖ. ἢ ἀφαιρέσει τοῦ λ, καθ' ἣν οὐδεὶς μογεῖ.

(a) Ἄμμον μετρεῖν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνηνύτων.

(a) Libanius. Epist. CCLVIII. p. 127.

Ἁμορβός.[1] ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν· ἀμορμός.

Ἀμόργεια.[2] χρώματος εἶδος· ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος· ὡς Θήρεια, ἀπὸ Θήρας νήσου.

2. Ex Schol. Ar. Lysistrat. 738.

Ἀμόργη. ἡ τρυγία.

Ἀμόργινον. ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελές. λέγεται καὶ Ἀμοργίνα, θηλυκῶς.

Harpocrat. v. Ἀμοργος.

Ἀμοργίς.[3] κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνεται ἐνδύματα ἀμόργινα λεγόμενα.[4] ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη, καὶ ἡ τρὺξ τοῦ οἴνου.[5] ἔστι δὲ ἡ Ἀμοργὶς ὅμοιον ἀλεπίστῳ λίνῳ. περιλεπίζουσι δὲ αὐτὸ, καὶ ἐργάζονται. ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὸ τὴν βύσσον, ἢ τὴν κάρπασον.

Ἀμοργοί.[6] πόλεως ὄλεθρος. Κρατῖνος Σεριφίοις. Καλοῦσι δὲ καὶ μοργοὺς, τὸ α ἀφαιροῦντες· ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων. μαυρὸν γὰρ, τὸ ἀμαυρόν· καὶ σφόδελον, τὸ ἀσφόδελον καλοῦσιν.

Ἀμορραῖος. τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων.[7] Ἀμώρειον δὲ, καὶ ὁ ἐκεῖθεν Ἀμωραῖος, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀμορῖτις. θηλυκόν. ὄνομα πόλεως.

Ἄμμορος. ὁ κακόμορος. [Σοφ. Φιλοκτ. 182.]

+ Ἄμοτον. ἀμότως. ἀκορέστως.

+ Apoll. Rhod. I. 513. τοι δ' ἄμοτον. Schol. ἀντὶ τοῦ ἀμότως καὶ ἀκορέστως.

Ἀμοῦς[8] Αἰγύπτιος. Οὗτος νέος ὢν παρῃτεῖτο τὸν γάμον. ὡς δέ τινες τῶν προσηκόντων παρῄνουν μὴ καθυβρίζειν τὸν γάμον, ἀλλὰ γυναῖκα ἄγεσθαι, πείθεται, καὶ ἔρχεται ἐπὶ γάμον. καὶ πολλὰ παραινέσας τῇ παρθένῳ, πείθει αὐτὴν πρὸ τοῦ συνελθεῖν ἀποτάξασθαι τῷ βίῳ τῷ κοσμικῷ. καὶ ἀποταξάμενοι ἄμφω, ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς Νιτρίας χωροῦσι, καὶ βραχὺν χρόνον συνασκοῦντες, ἰδίᾳ τὴν ἄσκησιν ἐποιήσαντο. τούτου τοῦ Ἀμοῦ τὴν ψυχὴν ἀναλαμβανομένην ὁ Ἀντώνιος ἐθεάσατο. οὗτός ποτε ἑαυτὸν γυμνὸν οὐκ ἐθεάσατο, λέγων, ἀπρεπὲς εἶναι τῷ μοναχῷ καὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα γυμνὸν θεάσασθαι. Ἐγένετο δὲ καὶ Δίδυμος ἄλλος μοναχὸς, ὃς ἐνενήκοντα ἔτη βιοὺς, οὐδενὶ ἀνθρώπων συνέμεινεν ἄχρι τῆς τελευτῆς.

Ἀμουργοί. λαμπτῆρες.

Ἄμουσα. ἀτερπῆ. ἀηδῆ. ἀπαίδευτα.[9] Ἀριστο-

pus nimirum,] quo nemo ambulat. Vel per aphæreſin τοῦ λ, [quaſi ἀμογός,] quo nemo laborat.

Ἄμμον μετρεῖν. [Arenam metiri. Proverbium] de rebus, quæ fieri nequeunt, & fruſtra tentantur.

Ἁμορβός. Qui aliquem comitatur, quaſi ἀμορμός: [ab ἅμα & ὁρμᾷν.]

Ἀμόργεια. Coloris genus, ab Inſula Amorgunte dictum: ut Therea, ab Inſula Thera.

Ἀμόργη. Amurca. Fæx olei.

Ἀμόργινον. [Ex amorgide factum, vel] linum ſimile byſſo, & pretioſum. Dicitur etiam in fœminino Ἀμοργίνα.

Ἀμοργίς. Proprie ſic vocatur linum, ex quo fiunt veſtes, quæ amorginæ dicuntur. Item, fæx olei, vel vini. Eſt autem Amorgis lino non decorticato ſimilis, cui corticem detrahunt, & ſic veſtes ex ea conficiunt. Eſt autem valde tenuis, minus tamen quam byſſus, aut carbaſus.

Ἀμοργοί. Reipublicæ pernicies. Cratinus *Seriphiis*. Eoſdem etiam vocant μοργοὺς, ſublato α: quod & in aliis [vocibus fieri videmus.] Nam μαυρὸν dicitur pro ἀμαυρὸν, & σφόδελος pro ἀσφόδελος.

Ἀμορραῖος. Seon Regem Amorrhæorum. Ἀμώρειον vero, & inde dictus Ἀμωραῖος, per ω ſcribitur.

Ἀμορῖτις. Fœmininum. Nomen urbis.

Ἄμμορος. Infelix.

Ἄμοτον. Avidiſſime. Inſatiabiliter.

Ἀμοῦς Αἰγύπτιος. Amus Ægyptius. Hic cum eſſet adoleſcens, nuptias averſabatur. Sed cum nonnulli ex propinquis eum hortarentur, ne conjugium contemneret, ſed uxorem duceret, paruit ille, & nuptias celebravit. Virginem autem multis verbis hortatus, ei perſuadet, ut ante congreſſum vitæ ſeculari renuntiaret. Cum igitur ambo renuntiaſſent, in montem Nitriæ ſeceſſerunt; cumque exiguo tempore vitam monaſticam & auſteram una egiſſent, poſtea ſeorſim eandem vitam vixerunt. Hujus Ami animam, dum in cœlum reciperetur, Antonius vidit. Idem nunquam ſe nudum vidit: indecorum eſſe monacho dicens, vel ſuum ipſius corpus nudum conſpicere. Fuit & alius monachus Didymus, qui, cum annos xc. vixiſſet, ad obitum uſque nullius hominis contubernio uſus eſt.

Ἀμουργοί. Faces. Lucernæ.

Ἄμουσα. Injucunda. Inſuavia. A literis

---

[1] Ἁμορβός. ὁ ἅμα ὁρμ.] Scholiaſta Nicandri ad *Ther.* pag. 19. Ἀμορβεύειν, τὸ ἀκολουθεῖν καὶ ὑπηρετεῖν.

[2] Ἀμόργεια. χρώματος εἶδος] Locus hic apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis, unde Suidas eum deſcripſit, ſic legitur: Οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν Ἀμόργην· οἱ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦντος τοὺς Ἀμοργινοὺς χιτῶνας· ὡς τὰ Θήρεια, ἀπὸ Θήρας νήσου. Præter Scholiaſtam hunc alii etiam ſcriptores τὸ Ἀμόργινον genus coloris eſſe dixerunt. Stephani mutilator v. Ἀμοργίς· Τὸ δὲ Ἀμόργινος χιτὼν, χρώματος εἶδος. Sic enim ibi lego, pro ἴδιον. Euſtath. in Comment. ad Dionyſ. Perieg. v. 526. Ἀμόργινος, χιτῶνος ἐπίθετον, ἀπὸ χρώματος, ἴσως ἐλαιοχρόου τινός. Salmaſius tamen ad Solinum, pag. 793. colorem hac voce denotari negat.

[3] Ἀμοργίς. κυρίως ἡ λινοκ.] Euſtathius ad Dionyſ. Perieg. v. 526. Παυσανίας δὲ, οὗ τὸ Ἀττικὸν Λεξικὸν, ἄλλο τι ἐμφαίνει, λέγων· Ἀμοργὸς ὅμοιον βύσσῳ· καὶ ὅτι Ἀμοργὶς κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμοργίδια καλούμενα, ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ δηλοῖ. Vide etiam Salmaſ. ad Solinum, pag. 659. & 793.

[4] Ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑπος.] Confundit hic Suidas duas voces, ἀμόργη & ἀμοργίς. Illa enim, non hæc, fæcem olei ſignificat.

[5] Ἔστι δὲ ἡ ἀμοργὶς ὅμοιον ἀλεπίστῳ λ.] Hæc nota referenda eſt ad verſum illum Ariſtoph. in *Lyſiſtrata* pag. 883.

Ἐπὶ τὴν ἀμοργὶν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.

[6] Ἀμοργοί. πόλ. ὄλεθρ.] Locum hunc egregie illuſtrat Pauſanias apud Euſtathium ad Il. Λ. p. 838. cujus verba adſcribam: Ὅτι Παυσανίας φησὶν, ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο, καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ Ῥήτορες, καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια. Οἱ δ' αὐτοὶ, φασι, καὶ μοργοὶ ἢ ΑΜΟΡΓΟΙ, ἐκ τοῦ ἀμέργειν, ἤγουν καρπολογεῖν. Idem ad Odyſſ. Θ. pag. 1608. Ἀμοργοὶ, πόλεως ὄλεθροι. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ μοργοί. οἱ ἀμέλγοντες δηλονότι τὸ κοινὸν καὶ ἐκμυζῶντες. Vide etiam Heſychium, & infra v. Μολγός, & v. Μοργός.

[7] Ἀμώρειον] Vide infra h. v.

[8] Ἀμοῦς Αἰγύπτιος.] Articulum hunc de Amo Ægyptio excerpſit Suidas ex Hiſtor. Eccleſ. Socratis, lib. IV. cap. XXIII. ubi plura de eodem leguntur.

[9] Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφορ.] Pag. 515. *P.* † Vide ſupra v. Ἀχρεῖος.

*

Φάνης

r. Thesm. 165. φάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

> Ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι, ποιητὴν ἰδεῖν
> Ἀγρεῖον ὄντα, καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι
> Ἴβυκος ἐκεῖνος, κ' Ἀνακρέων ὁ Τήϊος. Καὶ τὰ ἑξῆς.

Bacch. 194. Ἀμοχθεί. χωρὶς κόπου.

Ἀμώμενοι. θερίζοντες. καὶ Ἀμῶσιν ὁμοίως. [1] Ἀριστοφάνης· Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυας τούτους, ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει κἀποδόσθαι λέγεται. τουτέστιν, ὁ Κλέων, τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους αὐτὸς καρπούμενος.

r. Equit. 391. r. V. Ἀλλότριον. —

Ἄμωμον. Ἀῤῥιανός. Πέμπει παρὰ βασιλέα ἵππον χρυσοχάλινον, καὶ ψέλλια, καὶ ἀκινάκας, καὶ ἄμωμον.

Ἄμωμος. ὁ καθαρὸς, καὶ ἀναίτιος. [2] Δαβίδ· Τοῦ κατατοξεῦσαι ἐν ἀποκρύφοις ἄμωμον.

Ἄμμων. ὄνομα θεοῦ [3] Ἑλληνικοῦ. [4] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

r. Av. 717.

> Ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοὶ, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπόλλων·
>
> Ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐς ὄρνις οὕτω πρὸς ἔργα τρέπεσθε.

Ἀμμωνιανὸς, [5] Γραμματικὸς, κοσμούμενος τῇ συγγενείᾳ Συριανοῦ, καὶ ἅμα τῇ συμφύτῳ ὁμοιότητι τῶν τε ἠθῶν καὶ τοῦ σώματος, κατὰ τὸν Ὅμηρον,

> Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.

Τό, τε γὰρ σῶμα καλός τε καὶ μέγας ἦν ἑκάτερος. ἔπι προσῆν ὑγεία, καὶ ἰσχὺς οὐδὲν ἀποδέουσα τῆς ἄλλης εὐφυΐας τοῦ τε ὅλου, καὶ τῶν μερῶν. ἥ τε ψυχὴ ἔῤῥωτο πρὸς τὸ βέλτιστον αὐτοῖς τὸ ὁμοιότροπον. ἀλλ' ὁ μὲν θεοφιλέστερος ἦν ὁ Συριανὸς, καὶ τῷ ὄντι φιλόσοφος. [6] ὁ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως καθειμένην τέχνην. Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανὸς, [7] ᾧ κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον σοφίας ἀκροατήν.

Ἀμμώνιος, [8] Φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ [9] ἐπικληθεὶς Σακκᾶς. [10] οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγονεν Ἕλλην, ὥς φησι Πορφύριος.

Ἀμμώνιος, [11] Ἀμμωνίου, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξάν-

aliena. Ariſtophanes *Theſmophor.*

> *Illepidum valde eſt, Poetam videre*
> *Agreſtem & hirſutum. Vide autem quomodo*
> *Ibycus ille, & Anacreon Tejus,* &c.

Ἀμοχθεί. Sine labore.

Ἀμώμενοι. Metentes. Et Ἀμῶσιν, metunt. Ariſtophanes: *Deinde viſus alienam metere meſſem. Nunc autem ſpicas illas, quas illinc adduxit, ligno alligatas ſiccat, & vendere vult.* Hoc eſt, Cleon ex alienis laboribus fructum capit.

Ἄμωμον. Amomum. Arrianus: *Mittit ad Regem equum aureo fræno ornatum, & armillas, & acinaces, & amomum.*

Ἄμωμος. Purus. Innocens. David: *Ut in locis occultis innocentem ſagittis confodiat.*

Ἄμμων. Ammon. Nomen Dei Græci. Ariſtophanes in *Avibus*:

> *Sumus enim vobis Ammon, Delphi, Dodone, Phœbus Apollo:*
>
> *Nulli enim operi vos accingitis, priuſquam aves conſulueritis.*

Ἀμμωνιανός. Ammonianus, Grammaticus, Syriani propinquus, naturali tam morum, quam corporis ſimilitudine eum referebat, ſive, ut cum Homero loquar,

> *Et ſpecie, & ſtatura, & ingenio, ei maxime ſimilis erat.*

Nam & corpore pulchro & procero uterque fuit. Præterea, contigerat ipſis ſanitas, & robur reliquis naturæ dotibus non inferius, ſive totum, ſive partes ſpectes: eratque inter eos conſtans animorum & morum concordia. At Syrianus Deo charior erat, & vere Philoſophus. Alter vero in Poetarum enarratione, & Græcæ dictionis emendatione occupatam artem diligebat. Hic eſt Ammonianus ille, qui habebat aſinum, ſapientiæ diſcendæ cupidum.

Ἀμμώνιος. Ammonius, Philoſophus Alexandrinus, cognomine Saccas. Hic ex Chriſtiano factus eſt Ethnicus, ut ait Porphyrius.

Ἀμμώνιος. Ammonius, Ammonii filius, Ale-

---

[1] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtoph. *Equit.* p. 211. locus hic ita legitur:

> ——— τ' ἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
> Νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν
> Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

Senſum hujus loci ex ipſo Comico pete. *P.*

[2] Δαβίδ.] Pſalm. LXIII. 5.

[3] Ἑλληνικοῦ] Videtur legendum Λιβυκοῦ. Jupiter enim Ammon in Libya colebatur. Vel, ſi nihil mutare placeat, dicendum eſt, τὸ Ἑλληνικοῦ hic idem ſignificare quod ἐθνικοῦ, i. e. *gentilis.*

[4] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 396. (Ed. Baſ.) *P.*

[5] Ἀμμωνιανὸς, Γραμμ.] Integrum hunc articulum de Ammoniano Grammatico deſcripſiſſe Suidam ex Damaſcio patet ex Photio, apud quem, in Excerptis ex illo ſcriptore, nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ leguntur.

[6] Ὁ δὲ ἠγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Photium pag. 1040. ut Pearſonius obſervavit.

[7] Ὧι κεκτῆσθαι συμβέβηκεν ὄνον σοφ.] Photius, loco laudato, ex Damaſcio refert, aſinum hunc ſtudio poetico adeo captum fuiſſe, ut præ eo pabulum ſæpe negligeret. Verba ejus hæc ſunt: Οὗτος ἦν Ἀμμωνιανὸς, ᾧ συνέβη κεκτῆσθαι ὄνον, ὅν φασιν ἀκροώμενον τῶν ποιητικῶν μαθημάτων πολλάκις τροφῆς ἀμελεῖν, καί τοι καὶ ἐκ παρασκευῆς καὶ λιμώττειν ἠναγκασμένον. οὕτως ὤφθη φιλομαθίας ποιητικῆς ἀλοὺς ὁ ὄνος. Serione hæc an joco ſcripſiſti, Damaſci? Certe, aſinis accenſendum eum puto, qui talem unquam aſinum exſtitiſſe credat.

[8] Ἀμμώνιος, φιλόσοφος, Ἀλεξ.] De hoc Ammonio vide Hieronymum in Catalogo Scriptorum Eccleſiaſticorum: Valeſium ad Ammian. Marcellinum pag. 245. & Ionſium *de Scriptoribus Hiſt. Philoſ.* lib. III. cap. XIII.

[9] Ὁ ἐπικληθεὶς Σακκᾶς] Ammonii hujus, *Saccas* cognominati, meminit Ammianus Marcellinus lib. XXII. pag. 235. ubi de viris eruditione claris agit, quos Alexandria tulit. Ait enim: *Unde Ariſtarchus, grammaticæ rei doctrinis excellens, & Herodianus, artium minutiſſimus ſciſcitator, & SACCAS Ammonius, Plotini magiſter,* &c. Σακκᾶς autem cognominatus fuit, quod, antequam ſtudio philoſophico operam dare cœpiſſet, ſaccis frumento onuſtis bajulandis victum ſibi quæſiviſſet. Theodoretus Θεραπευτ. Serm. VI. p. 573. Ἐπὶ τούτου δὲ Ἀμμώνιος, ὁ ἐπίκλην Σακκᾶς, τοὺς σάκκους καταλιπὼν, οἷς μετέφερε τοὺς πυροὺς, τὸν φιλόσοφον ἠσπάσατο βίον. i. e. *Sub hoc (Commodo) Ammonius, cognomento Saccas, relictis ſaccis, in quibus frumenta circumferebat, philoſophicam vitam amplexus eſt.* Celebrem deinde famam conſecutus eſt, diſcipuloſque habuit Origenem & Plotinum, ut teſtis eſt Theodoretus loco citato, & Suidas infra v. Πλωτῖνος, & v. Ὠριγένης. De hujus Ammonii ſcriptis nihil hodie exſtat. Nam commentarii in Ariſtotelem alterius ſunt Ammonii, Hermiæ filii (de quo vide Photium Cod. CLXXXI. in fine) & *Vita Ariſtotelis*, quæ hodie ſub nomine Ammonii circumfertur, an ejus ſit, non ſatis conſtat, quibuſdam eam Philopono tribuentibus.

[10] Οὗτος ἀπὸ Χριστιανῶν γέγ. Ἕλλην, ὥς φησι Πορφύριος.] Ammonium hunc a Chriſtiana fide ad Gentilium religionem deſciviſſe contra Porphyrium negant Euſebius in Hiſtor. Eccleſ. lib. VI. cap. XIX. & Hieronymus in Catalogo Scriptor. Eccleſ.

[11] Ἀμμώνιος, Ἀμμων. Ἀλεξ.] Locum hunc, peſſime antea a librariis acceptum, ex MSS. in integrum reſtitui. Excidit enim in prioribus Edit. vox Ἀμμώνιος, &, quæ deinceps ſequuntur, cum præcedenti articulo abſque ulla diſtinctionis nota cohærent; quamvis Ammonius, de quo hic agitur, a ſuperiori ſit omnino diverſus. Lacuna hujus loci ſuboluerat ſagaciſſimo Ionſio lib. II. cap. XI. Wolfius vero & Portus nullam ejus ſuſpicionem habuerunt; unde non potuerunt non graviter hic hallucinari.

δρου γνώριμος, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου, πρὸ τοῦ μοναρχῆσαι τὸν Αὔγουστον.

Ἀμωνιανός. Ῥωμαῖος, συγκλητικὸς γεγονώς.

Ἀμωρίης.[1] Πισαίου νόθος υἱός.

Ἀμώριον, καὶ Ἄμωρος. πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. ὁ πολίτης Ἀμωριεύς.

x Ar. Thesm. 436

x Ἀμωσγέπως. ὁπωσδήποτε. ἔν γέ τινι. καθ' ὁντιναοῦν τρόπον.

Toup. I. 33. leg. Ἀμπαλίνορος.
et in fragm.
Οὐ πρὸς γυναικὸς ὄχλος· οἴκαδ',
ὦ Κόρη,
Ἄπιθ' ἀμπαλίνορος.——
melius videtur: Οἶκος; οἴκαδ'—
Prima τοῦ Ὄχλος brevis est apud Com.

Ἀμπαλίνωρος. ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ· Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος· οἴκαδ', ὦ κόρη, ἄπιθ' ἀμπαλίνωρος.

Ἀμπαύσας. ἀναπαύσας. Ὁ δὲ ἀμπαύσας αὐτούς, ὅσον τὴν πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς προελθεῖν.

2. Leonidas. Tarent.
Brunck. I. 234. LIV.

Ἀμπελεών. ἀμπελόφυτος γῆ. [2] Λιτὸς δ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών. Ζήτει ἐν τῷ Αἶγα. ἐχθρὸν γὰρ εἶναι δοκεῖ τὸ ζῶον τῇ ἀμπέλῳ. Ἀμπέλειος βότρυς. Ἀμπέλιος δὲ ὄνομα κύριον· καὶ θηλυκὸν Ἀμπελόεσσα γῆ. Ἀμπελόφυτος, καὶ Ἀμπελουργεῖον.

Ἀμπελών. ἡ οἰνόφυτος γῆ.

ar. Acharn. 1023.

Ἀμπεχόμενος. δοτικῇ. περιβέβληται. [3] Ὦ κακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχῃ; ἐπεί, φησι, τοὺς βόας ἀπώλεσας, καὶ λευχειμονεῖς.

Dionys. H. Ant. Rom. IV. Vol. II. 817.

Ἀμπεχόνη. ἀμφίον, ἱμάτιον. καὶ Ἀμπεχόνιον, λεπτὸν ἱμάτιον, παλλίον. καὶ Ἀμπίσχω, ἐνδύω.

Diog. Laert. I. 440.

Ἀμπλάκημα. ἁμάρτημα. καὶ Ἀμπλακίαις, ἁμαρτίαις. [4] Ὅτι ἀρέσκει τοῖς Στωϊκοῖς ἴσα ἡγεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα. εἰ γὰρ ἀληθὲς ἀληθοῦς μᾶλλον οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ψευδὲς ψευδοῦς· οὕτως οὐδὲ ἀπάτη ἀπάτης, οὐδὲ ἁμάρτημα ἁμαρτήματος. [5] καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ. οὕτω καὶ πλέον καὶ ἔλαττον ἁμάρτημα ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν τῷ κατορθοῦν. Οἱ δέ φασιν, ὧν καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ταρσεύς, ἄνισα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα. Καὶ Ἀμπλακών, ἁμαρτήσας. Ἀλλὰ τὸ Ἰβύκου ἔπος αὐτὸν ἐπήει· [6] Μήτι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. ἔστι δὲ πρὸς ἱερωσύνην συνῳδὸν τὸ Ἰβύκειον τουτὶ ῥησείδιον.

7. Soph. Ajac. 417.

Ἀμπνοὰς[7] ἔχοντα. ζῶντα. ἀναπνέοντα.

Diog. Laert. I. 443. ubi
τὸν σοφὸν ουδεν θ.

Ἄμπωτις. λῆξις. ἡ ξηρασία· ἢ πλημμύρα. [8] Τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ θαυμάζειν τῶν δοκούντων τι παραδόξων, οἷον [9] Χαρώνεια, καὶ ἀμπώτεις, καὶ πηγὰς θερ-

xandri discipulus, qui in Schola Aristarchi successor fuit, antequam Augustus imperaret.

Ἀμωνιανός. Romanus Senator fuit.

Ἀμωρίης. Nothus Pisæi filius.

Ἀμώριον, & Ἄμωρος, urbs Phrygiæ majoris, cujus civis vocatur Ἀμωριεύς.

Ἀμωσγέπως. Quomodocunque. Aliquo modo. Quacunque ratione.

Ἀμπαλίνωρος. Qui eadem via revertitur. Philetærus *Meleagro: Non decet mulierem hic puellus: domum, o puella, abi, revertens unde venisti.*

Ἀμπαύσας. Qui facit, ut aliquis quiescat. Quiescere jubens. *Ille vero, cum jussisset ipsos quiescere, donec prima noctis vigilia progrederentur.*

Ἀμπελεών. Vinea. *Et macra hæc vinea, quæ prope sita est.* Quære in v. Αἶγα: quod animal viti inimicum videtur. [Ab ἄμπελος dicitur] ἀμπέλειος; (Ἀμπέλιος vero est nomen proprium) item ἀμπελόεις, & fœmininum ἀμπελόεσσα. [Inde composita sunt] ἀμπελόφυτος, & ἀμπελουργεῖον.

Ἀμπελών. Vinetum. Vinea.

Ἀμπεχόμενος. Indutus. Dativo jungitur. Et Ἀμπέχῃ, indutus es. *O miser, an nihilominus alba veste indutus es?* Id est, albas ne gestas vestes, etiamsi boves amiseris?

Ἀμπεχόνη. Vestis. Pallium. Et Ἀμπεχόνιον, parva vestis, palliolum. Et Ἀμπίσχω, induo.

Ἀμπλάκημα. Peccatum. Et Ἀμπλακίαις, peccatis. *Placet autem Stoicis, æqualia esse peccata. Uti enim nec vero verius quicquam est, nec falso falsius: sic nec fraus fraude, nec peccatum peccato majus est. Qui enim centum stadiis abest a Canobo, & qui uno tantum, æque non sunt in Canobo. Sic etiam majus & minus peccatum æque absunt a recta faciendi ratione. Alii vero, inter quos est Heraclides Tarsensis, aiunt peccata esse inæqualia.* Et Ἀμπλακών, qui peccavit. *Sed Ibyci dictum animum ejus subibat, quod vetat Deos offendere, ut gratiam ab hominibus consequaris.* Dictum autem hoc Ibyci sacerdotio apte convenit.

Ἀμπνοὰς ἔχοντα. Viventem. Respirantem.

Ἄμπωτις. Cessatio [æstus.] Aquæ recessus. Item, æstus maris. *Sapientem virum non decet quicquam admirari eorum, quæ paradoxa viden-*

---

[1] Ἀμωρίης. Πισαίου νόθ.] Legendum est Ἀμόργης, Πισσύθνου νόθος υἱός, ut recte monuit Maussacus ad Harpocrationem v. Ἀμόργης, quem consule.

[2] Λιτὸς δ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών] Verba hæc, quæ in prioribus Edit. corrupta sunt, ex Anthologia inedita emendavi, ubi Epigramma integrum, quod Leonidæ nomen præfert, sic legitur:

Τοῦτο τὸ τοῦ Κλείτωνος ἐπαύλιον, ἥ τ' ὀλιγώλαξ
Σπείρεσθαι, λιτὸς δ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεών·
Τοῦτό τι ῥωπεῖον ὀλιγόξυλον· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα. i. e.
Exigua hæc est Clitonis villa, & parvus agellus
Quem conserit, & macra vinea, quæ prope est,
Sylvulaque hæc, raris arboribus consita. His tamen contentus
Cliton octoginta annos vixit.

Epigrammatis hujus membra dispersa leguntur apud Suidam v. Λιτός. Ὀλιγαύλαξ. Ῥῶπες. Ὀγδοήκοντα.

[3] Ὦ κακόδαιμον εἶτα λευκὸν ἀμπ.] Ex Aristoph. *Acharnens.* p. 301. ubi versus hic ita legitur:

Ὦ τρισκακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπίσχει;

[4] Ὅτι ἀρέσκει τοῖς Στωϊκοῖς ἴσα ἡγ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ἄνισα εἶναι τὰ ἁμαρτήματα, leguntur apud Laertium lib. VII. Segm. CXX. unde ea Suidas excerpsit.

[5] Καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Καν.] Hæc repetuntur infra, v. Κάνωβος.

[6] Μήτι παρὰ θεοῖς ἀμπλακ.] Vide quæ de hac Ibyci sententia vere aurea notamus infra v. Ἰβύκειον, ubi locus hic repetitur.

[7] Ἀμπνοὰς ἔχοντα. ζῶντα. ἀναπν.] Hæc referenda sunt ad locum illum Sophoclis in *Ajace*, v. 417. Ἀλλ' οὐκέτι μ' οὐκέτι ἀμπνοὰς ἔχοντα: ut Portus etiam observavit.

[8] Τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ θαυμάζειν τῶν δοκ.] Hæc descripta sunt ex Laertio lib. VII. Segm. CXXIII. ubi vide interpretes.

[9] Χαρώνεια] Loca, pestilentem odorem exhalantia, a Græcis vocantur Χαρώνεια. Strabo lib. XIV. pag. 636. Παρ' ἣν ἄορνόν ἐστι σπήλαιον ἱερόν, ΧΑΡΩΝΙΟΝ λεγόμενον, ὀλεθρίους ἔχον ἀποφοράς. (lego

μῶν

Ἀμοιβαδίς. Apollon. Rhod. I. 457. 980. II. 1063. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ ἀμοιβαίως. IV. 199. 953.

Ἀμοιβαδόν. Apoll. Rhod. II. 1230.

Ἀμοιβάδες ſc. Νύμφαι. Apoll. Rh. III. 880.

Ἀμοιβηδὴν. Apoll. Rh. II. 1070. IV. 76.

Ἀμοιβηδίς. Apoll. Rh. III. 226.

μῶν ὑδάτων, καὶ πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐν ἐρημίᾳ βιώσεται ὁ σπουδαῖος, κοινωνικὸς ὢν φύσει, καὶ πρακτικός.

Ἀμπρεύοντες.¹ παρακομίζοντες. Ἄμπρον γὰρ σχοινός τις, μεθ' οὗ εἰώθασιν ἕλκειν, ἤτοι παρακομίζειν μεγάλα φορτία. Ἀμπρεύειν δὲ κυρίως, τὸ μετὰ ἁμάξης πορεύεσθαι· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν νωτοφόρων ζώων λαμβάνεται. ἢ Ἀμπρεύειν, τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν. καὶ Ἄμπρον, σχοινίον, ὅπερ διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσι, καὶ φορτία ἐφ' ἁμάξης κομίζουσιν, ὥστε ὁμοτόνως ὑπὸ τῶν ζευγῶν ἕλκεσθαι· ἄμπερόν τι ὂν, τὸ διαπερῶν τὸν ζυγὸν δεδεμένον. καὶ, Ἐξαμπρεύσομεν ἄνευ κανθηλίου. ἀντὶ τοῦ, ἕλξομεν τὸ ξύλον ἄνευ ὄνου.

[illegible]. 404. Ἄμπυκας. χαλινοὺς, δεσμούς. Ἄμπυξ δὲ, δεσμὸς τριχῶν, ἢ κόσμος κεφαλῆς. οὕτως ²Ὅμηρος.

Apoll. Rhod. II. 1230 Ἀμοιβαδόν. ἐξ ἀμοιβῆς. ἐφεξῆς.

...δοσις· ἢ, ³ἐκ διαδο-
...λος. ὁ μὴ εὐχαιρῶν. σχολὴ γὰρ ἡ ⁷ἐν τῇ λε-
...συνηθείᾳ εὐκαιρία. ⁸Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης
...πρός τινα, ἢ ἐν ἐπιστολῇ γράφειν, ὅτι ἄσχολος
...μηδὲ διὰ τοιούτου τρόπου συνεχῶς παραιτεῖσθαι
...τὰς πρὸς τοὺς συμβιοῦντας σχέσεις καθήκοντα,
...λλόμενον τὰ κατεπείγοντα πράγματα. καὶ ἀ-
...μαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ ἀσχολεῖσθαι. πάντα
...Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ.
...λα. δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα, ἢ ἅτινα,
...Ἀντιφῶντι. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ, ἢ ποιά τινα, πα-
...οσθένει ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ
...ἐν δὲ τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ
...ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ
...ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν· ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου. ἄτ-
...α, ἢ ἅτινα, ἢ παραπλήσια ὀλίγα. Ἀντιφῶν
...ἄτλα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν τῇ ἀπολογίᾳ
...Μύρρου. Οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄτλα νῦν
...ὑπὸ τούτου. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἄνθρωποι,
...ὁρῶσι τῇ ὄψει, πιστότερα ἡγοῦνται, ἢ οἷς εἰς
...ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας. καὶ δάκνεσθαι ἀ-

Brunck Lexic. Soph. p. 49. Ἀμυγνόν.⁹ τὸ μὴ μυσαρόν· ἀλλ' ἁγνὸν, καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς.

Ἄμυδις. ὁμοῦ.

Ἀμυδρά. ἀφανῆ. σκοτεινά. καὶ Ἀμυδρῶς· σκοτεινῶς, λεπτῶς,ᵠ ἀσαφῶς.

Ἀμύειν. τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικοῖς. καὶ δασύνεται. [γ]

tur: ut antra Charonia mariſque fluxum & refluxum, & calentium aquarum fontes, & ignis eruptiones. Sed nec in ſolitudine vivet ſapiens, natura ad ſocietatem & actionem factus.

Ἀμπρεύοντες. Tranſportantes. Ἄμπρον enim eſt funis, quo magna onera trahi & tranſportari ſolent. Ἀμπρεύειν proprie ſignificat currum trahere: per abuſionem vero etiam ſumitur de animalibus, onera dorſo ferentibus. Vel Ἀμπρεύειν ſignificat jumenta trahentia juvare. Et Ἄμπρον vocatur funiculus, quem [aurigæ] per juga trajiciunt, & onera in curru colligant, ut æqualiter a jumentis trahantur. Quaſi dicas ἄμπερον, i. e. quod per jugum ligatum trajectum eſt. Et Ἐξαμπρεύσομεν ἄνευ κανθηλίου [ſignificat,] ſine aſino lignum trahemus.

Ἄμπυκας. Fræna. Vincula. Ἄμπυξ vero, faſcia, qua capilli vinciuntur; vel, ornamentum capitis. Sic Homerus. Heſych. in V. Soph. Phil. 678.

Ἀμοιβαδόν. Viciſſim. Deinceps.

Ἀμοιβαία ἔκτισις. Retributio, vel par gra-

Ἄσχολος. Occupatus. Σχολὴ enim ſignificat idem, quod vulgo εὐκαιρία dicitur, i. e. tempus a negotiis vacuum. *Neque niſi neceſſitate adactus ad aliquem dicas, vel in epiſtola ſcribas, tibi non vacare; neque hoc modo ſub negotiorum te urgentium prætextu officia ea, quæ vitæ hujus neceſſitudo a nobis exigit, deſeras.* Et ἀσχολοῦμαι, & ἀσχολεῖται, & ἀσχολεῖσθαι, apud Menandrum. Philemon etiam voce ἀσχολεῖ uſus eſt.

In [illegible] 1. 12. 415.

Philemon

Ἄτλα. Duo ſignificat. Nam apud Antiphontem accipitur pro ὅσα, vel ἅτινα, quæcunque, quæ. Apud Demoſthenem vero in *Philippicis* ſumitur pro τινὰ, vel ποιά τινα, quædam, aliqua. Interdum τὸ ἄτλα redundat. At Demoſthenes in oratione de falſa legatione vocem hanc ſumpſit pro ὅσα, quæcunque. Quidam vero Comicorum τὸ ἄτλα de numero dixit: & alius de tempore. Antiphon voce ἄτλα uſus eſt pro ἅτινα, in Apologia Myrrhi. *Haud enim paſſus fuiſſem ea, quæ nunc ab eo paſſus ſum.* Et iterum: *Homines enim, quæ oculis cernunt, certiora ducunt, quam ea, quorum veritas argumentis obſcuris demonſtranda eſt.*

[illegible]

ſfir-
au-
ndæ
ræ- + Conf. Toup. II. 531.
nſe-
na
lie-
dit.
am f. ἐκλίποι τιμωρίαν, ut ſit Trochaicus.
fie-
on
in-
Hic
feli-
ſfun-
μυγ- ⁸ Toup. I. 37. III. 26.
t amygdalæ ⁹ Ex Epigr. Crinagoræ: [Brunck. II. 141. VI.] Legend. Δειναὶ δάκνεσθαι.
tura. eſu præſtantes. Toup. III. 26.

Ἀμυγνόν. Non pollutum, ſed caſtum & purum. Sic Sophocles.

Ἄμυδις. Simul.

Ἀμυδρά. Non apparentia. Obſcura. Et Ἀμυδρῶς, obſcure, tenuiter, non clare. ᵠ f. χαλεπῶς. Conf. Schol. in Nicand. Theriac. 157.

Ἀμύειν. Properare, apud Atticos. Adſpiratur.

ἀναφορᾶς') i. e. *Juxta quam eſt antrum Avernum, Charonium vocatum, pernicioſum odorem exhalans.* Eadem loca vocantur etiam Πλουτώνεια, & a Latinis *oſtia Ditis*, ut monet Caſaub. ad Strabonem pag. 115.

[1] Ἀμπρεύοντες. παρακομίζοντες. Ἄμπρ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. in *Lyſiſtrata*, pag. 854. (547. Ed. Baſ.)
Χ' ὥπως, ποτ' ἐξαμπρεύσομεν
Τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.
Ad quem locum Scholiaſta ineditus ait: Ἐξαμπρεύσομεν· ἕλξομεν τὸ ξύλον τοῦτο ἄνευ ὄνου. Τὸ τῷ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν ἀμπρεύειν λέγεται. Καὶ ἄμπρος, τὸ διῆκον σχοινίον.

[2] Ὅμηρος] Vox ἄμπυξ ornamentum capitis ſignificat apud Homerum Il. Χ. v. 469.

[3] Ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία] Verba hæc ſuſpecta mihi ſunt, & per me deleantur licet, quoniam ſenſum loci hujus turbant potius, quam illuſtrant. Quod ſi tamen quis urendum hic & ſecandum eſſe neget, legendum ſaltem videtur, ἀνταπόδοσις, ἢ ἐκ διαδοχῆς, ἢ ὁμοία.

[4] Ἐκ τῶν βασιλείων τῶν Ῥωμαίων διαφ. ἕνεκα τῶν ἀνδρ.] Verba hæc obſcura ſunt, nec, ut puto, ſatis ſana, quibus remedium adhiberi nequit, quoniam hiſtoria Priſci, ex qua fragmentum hoc depromptum eſt, hodie non amplius exſtat.

[5] Πρίσκος φη.] Valeſius, in fine notarum ad Excerpta ex Malcho, memoriæ errore deceptus affirmat fragmentum hoc deſcriptum eſſe ex Malcho, cum tamen Suidas hic expreſſe Priſcum nominet.

[6] Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτ.] Ex Sophocl. *Oedip. Tyran.* v. 256. ubi vide Scholia. *P.*

[7] Ἀμυγδαλῆ. τὸ δένδρ.] Vide Athen lib. 11. pag. 52.

[8] Καὶ δειλαὶ δάκνεσθ' ἀμυγδάλαι] Hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate Anthologiæ ineditæ, quod integrum exhibemus infra v. Γέλγιθες.

[9] Ἀμυγνόν. τὸ μὴ μυσ.] Vide infra v. Ἀμύσσαρον, v. Ἀμυχνόν, & Ἀμυχρόν.

[γ.] Toup in Suid. Vol. I. 39.

ΑΜΥΕΙΝ. Τὸ σπεύδειν παρ' Ἀττικοῖς, καὶ δασύνεται.] Verbum ἀμύειν quodammodo agnoſcere videtur Etymol. Magni auctor, qui ita habet: Ημύω, ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ τοῦ ή. ὁ δὲ Ἡσίοδος — ΑΜΥΟΝΤΑ ΧΑΜΑΖΕ, εἶπε διὰ τοῦ ά. Sed illud ἀμύειν quod Suidas hic exhibet, δασυνόμενον ſcilicet in Græcia quidem hoſpes eſt. Lexicographi tamen univerſi fere poſteriores adripuerunt, Suidæ ſcilicet auctoritati obſecuti. Peſſime id quidem et nullo judicio. Scribendum enim ſine dubio, Ἀνύειν, et ad ſuum locum, unde huc malum pedem intulit, remittendum. Suidas infra, Ἀνύειν. Ἀνύττειν οἱ Ἀττικοὶ, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ʽΑΝΥΕΙΝ ΔΕ, ΤΟ ΣΠΕΥΔΕΙΝ. ΔΑΣΕΙΑ Η ΠΡΩΤΗ. Quod miror Editores noſtros fugiſſe.

Porſon in Toup. Vol. IV. 438.

P. 39. l. 10. Suidæ errorem in ἀμύειν jam notarat Pierſonus ad Mœrin p. 179.

+ Ἀμύητος. ἄπειρος. ἀτέλεστος.

Ἀμύκλαι. κόσμιόν τι, ὅπερ ἐν ποσὶν εἶχεν Ἐμπεδοκλῆς. εἶχε γὰρ χρυσοῦν στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ [1] Ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ [2] χαλκᾶς, καὶ στέμματα Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσίν· καὶ οὕτως ἐπῄει τὰς πόλεις, δόξαν περὶ αὑτοῦ κατασχεῖν ὡς περὶ θεοῦ βουλόμενος. [3] ὃς ἔρριψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ Αἰτναίου πυρὸς, ὡς μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα. τοῦ δὲ [4] σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβρασθέντος. Ἐκαλεῖτο δὲ Κωλυσανέμας, διὰ τὸ πολλοὺς ἀνέμους, ἐπιθεμένους τῇ Ἀκράγαντι, ἐξελάσαι αὐτὸν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.

Ἀμυκλαῖος. ἀπὸ τόπου.

Ἀμύμαν. ἄψογος. ἄμεμπτος.

[x] Ἀμυμώνειος. ἐκ [5] τοῦ Ἀμυμῶνος. καὶ [6] Ἀμυμώνη, ὄνομα κύριον.

Ἄμυνα. καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης.

Ἀμύνασθαι. Θουκυδίδης [λ] μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι· Σιμωνίδης δὲ, ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι· Σοφοκλῆς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπαλέξησαι. ἐπὶ τῶν προηδικηκότων τάσσουσιν οἱ Ῥήτορες τὸ ἀμύνασθαι· ὅτε οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας. καὶ Ἀμύναιντο. Κρατῖνος Πυλαίοις· Αὐτοὺς ἐπαίδευσεν, ἔθρεψέ τε δημοσίοις χρήμασιν εἰς ἥβην, ἵνα οἵ ποτε λοιγὸν ἀμύναιντο. [T] Καὶ Ἀμύνειν παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ βοηθεῖν. Ἀμύνεσθαι δὲ, τὸ κολάζειν.

Ἀμυνίας. ὄνομα κύριον. [7] ἢ ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι.

Ἀλλ' [8] Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, ὁ οὐκ τῶν Κρωβύλων.
Οὗτος, ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον, ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς,
Δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
Πεινῇ γὰρ, ἧπερ Ἀντιφῶν.
Ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ'· εἶτ' ἐκεῖ
Μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταισι ξυνῆν τοῖς Θετταλῶν,
Αὐτὸς Πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός. Ἀριστοφάνης.

Ἀμυνόμενοι. τοὺς κακόν τι πράξαντας [9] ἀντιδιατιθέντες. [10] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθος εἶχον μὴ ἄρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν ἀμυ-

Ἀμύητος. Non initiatus. Imperitus.

Ἀμύκλαι. Ornamentum quoddam pedum, quo uſus eſt Empedocles. Is enim auream coronam in capite habens, & amyclas ferreas in pedibus, & coronas Delphicas in manibus, urbes peragrabat, ut opinionem hominibus præberet, ſe Deum eſſe. Idem in crateres Ætnæ ſe conjecit, ut corpus ejus non amplius appareret. Una tamen ex crepidis ejus [ab igne] ejecta, [mortem ejus patefecit.] Dictus eſt etiam Κωλυσανέμας, quod multos ventos, Agrigentum vexantes, coerceret & propulſaret, urbe pellibus aſinorum circundata.

Ἀμυκλαῖος. A loco ſic dictus.

Ἀμύμων. Inculpatus. Omnis criminis expers.

Ἀμυμώνειος. Nomen ab Ἀμυμὼν deductum. Et Ἀμυμώνη, nomen proprium.

Ἄμυνα. Significat & relationem gratiæ, & exactionem pœnæ.

Ἀμύνασθαι. Apud Thucydidem ſignificat, rependere: apud Simonidem, gratiam referre: apud Sophoclem, propulſare. Apud Oratores hæc vox dicitur de illis, qui ulciſcuntur eos, qui injuriam priores intulerunt. Et Ἀμύναιντο legitur apud Cratinum in *Pylæis*. *Illos instituit, & publica pecunia aluit, ut olim peſtem [a patria] propulſarent.* Ἀμύνειν apud Thucydidem ſignificat, opem ferre. Ἀμύνεσθαι autem, punire.

Brunck. Lex. Sophocl. 49 ex Lexic. Coislinian. sed brevius.

Ἀμυνίας. Nomen proprium. Vel, qui ad injuriam propulſandam & vindicandam paratus eſt.

At Amynias, Selli filius potius, quam Crobyli.
Ille, quem ego quondam vidi, pro pomo & malo granato,
Cœnantem cum Leogora.
Eſurit enim magis, quam Antiphon.
Sed enim legatus Pharſalum profectus eſt; & deinde illic
Solus cum ſolis Peneſtis Theſſalicis verſabatur,
Cum ipſe non minus eſſet Peneſta, quam ullus alius. Ariſtophanes.

Ἀμυνόμενοι. Qui malo viciſſim afficiunt eos, a quibus injuria affecti ſunt. *Romani cavere ſolebant, ne alios injuria laceſſere, ſed vim illatam ſemper propulſare, & neceſſitate coacti*

---

[1] Ἀμύκλας] Vide Meurſ. in *Laconic.* lib. I. cap. XVIII. qui pro ἀμύκλας hic ſcribendum putat ἀμυκλαΐδες; quæ vox quid ſignificet docent Heſychius, Pollux, Euſtathius, aliique.

[2] Χαλκᾶς] Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. Segm. LXIX.

[3] Ὃς ἔρριψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τ. κρ.] Eandem de Empedocle hiſtoriam Laertius in ejus Vita, multique alii ſcriptores narrant. Vide etiam infra v. Ἐμπεδοκλῆς.

[4] Τοῦ δὲ σανδαλίου αὐτ. ἐκβρ.] Hic aliqua deſunt. Senſus enim eſt imperfectus, qui ſic ſuppleri poteſt, ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐγνωρίσθη.

[5] Ἐκ τοῦ Ἀμυμῶνος] Hæc verba in prioribus Edit. deſunt, quæ ex MSS. revocavi.

[6] Ἀμυμώνη] Sic appellabatur una filiarum Danai. Vide Schol. Homeri ad Il. Δ. v. 171.

[7] Ἢ ὁ ἕτοιμος ἀμύνεσθαι] Reſpexit Suidas ad locum illum Ariſtoph. in *Equit.* p. 322. Ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας. ubi Scholiaſta: Ἀμυνίας, ἕτοιμος πρὸς τὸ ἀμῦναι, ὡς ἐπὶ τῶν ἐν πάλῃ ἀγωνιζομένων.

[8] Ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſumpta ſunt ex Ariſtoph. *Veſpis*, p. 357. P.

[9] Ἀντιδιατιθέντες] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. In prioribus enim Edit. mendoſe excuſum eſt ἀντὶ τοῦ διατιθέντες. Euſtath. ad Il. E. p 546. Τὸ ἀμύνασθαι, οὐ μόνον τὸ κακῶς παθόντα ἀντιδιατιθέναι &c. Significat autem ἀντιδιατιθέναι τινὰ, aliquem injuria vel beneficio viciſſim afficere; uti προδιατιθέναι, aliquem prius injuria vel beneficio afficere; quo ſenſu accipitur Suida v. Ἀμύνασθαι.

[10] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔθος εἶχον μὴ ἀρχ.] Hoc fragmentum ad Polybium referunt Urſinus, Caſaubonus, & Valeſius: idemque repetitur infra v. Ἐμβαίνειν, ubi pro ἔθος εἶχον, rectius legitur πρόνοιαν ἐποιοῦντο.

Conf. etiam infr. in V. Ἀνιερό-νόμενοι, et in V. Πέλας.

+ Andocides περὶ τῶν Μυστηρίων. VIII. 6.

1 Conf. Valcken. in Theocrit. X. 34 notat hunc locum Suidæ perperam sollicitasse Meursium, a Kustero in not. 1 laudatum.

1 sc. Ἀμυκλαι. Apoll. Rh. IV. 1704. Ar. Lysistr. 1301.

x Respexit E. Phoen. 198. ubi vid. comm.

6. Ἀμυμωνη. Nomen fab. Æschyli.

Timaeus. 26. Totidem verbis Ruhnken." Vocem Ἄμυνα a Phrynicho, Moeride, Thom. M. frustra quaeras in Platone. —"

λ. Respexit Thucyd. I. p. 32. 2. ubi tamen ἀμύνεσθαι. Conf. Schol. et Duker. Vid. IV. 9. p. 243. 65. et I. 121. p. 77. 39.

T. Verba sunt Schol. Thucyd. I. 40. p. 31. 76. quod non praetermisit Duker.

7. Ar. Equit. 567. et Schol.

8. Ar. Vesp. 1259.

10. Polybius. Fragm. Histor. 57. Vol. V. p. 70.

6. Apoll. Rhod. I. 137.

Menander Hiloricum.

ap. Suidam. Lond. Toup. III. 37.

παλιωνες Suid. Vol. III. 361

ωείκιος.

ιμασεις.

ἀβελτης
εἰς τοῦτο
ἕτερον μέγ
πολεμ

αυλο

ιστος:

έροπο

λάφρε
congel

ἔχθε

ιος -
πως. 104.
ος. 116. 13

θύεσθαι.

ροξησα

αγεῖον

ησε δε

σῷ ἐφα

Philostra

ἡ ἀβελτηρία, ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀνοησία. Μένανδρος.
εἰς τοῦτο ἀβελτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε
τερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μᾶλλον ἢ τὴν κατὰ
πολεμίων, εὔχεσθαι νίκην.

Et ἀβελτηρία dicitur amentia, vel inſipientia. Menander: *Eo veſaniæ progreſſi ſunt, ut a ſeſe invicem magis, quam ab hoſtibus, victoriam reportare optarent.*

αυλον — Ἰδὶ γὰρ Οὔννων ἡγεμὼν μέγιστος ἔτυχεν
ἀναπαύλης. i.e. ἀπέθανε —

ιστος: — Fragmentum est ex Polybio. Μένανδρος, ut videtur
comicus a Suida designatur

έρροπον — Καλιόντων τῶν Ἀβάρων καὶ ὀλίγους — ἐπιθέσθαι
σφίσι, κἀκ τοῦδε ἀνάρροπον τιθέναι τὴν τῶν
Ἀβάρων καλίσχοιν.

λάφρευον { — Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ
congebant. }

έχθρων π. — Οὐκ

ιος – Decens. — οὐκ αἰσίως αὐτοῖς ἀπέπνευσεν ἡ τύχη. Οἱ
ίως. 104. B. — γὰρ ἐθελοκακοῦντες οὐχ ὑπεστάλησαν. —
ιος. 116. B. — Καὶ τοῦτο οὐκ αἴσιον δόξαι ἂν βασιλεῖ.

δύσθαι. p. 117. — occurrit 104. B. et Suid. etiam citat.

οσήσαν. p. 165.

γεῖον. p. 142.

ησε δὲ ἀκροθίνια Πυγμαῖα Κο-
σῷ ἐφαρμόζων.
Philostrat. Vit. Soph. Nicet. I. xix. p. 512.

Suidas.

V. Φιλεριστῆσαι. Τὸ γὰρ φιλερι τῆς φιλοπρωτείας μεταξὺ
Ταγχοσδρὼ et Ταγχοσδρὼ ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγὸς
p.157.
Ἐμβριθῆ. νῦν ἐλεφαντάς τε καὶ ἀγερώχων ὅμιλον —
Περιπέλτουσι. Δεδιότες καὶ διανοούμενοι μηχανᾶσθαι τι
Ρωμαίους, καὶ προκαλούμενοι ἀποδέχ
περιπέλτουσιν. {Conf. p. 101. C.

Ὃν μέλλον αὐτῷ Ταύτῃ τοι καὶ τῆς Νισίβιος πολιορκίας τ
αὐτῷ
Κὼχ et καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας
Ἄγραυλον ἐκλείνας ἀφῆκε τὸν ἄγραυλον κατὰ
τοῦ Κώχ.

Θρῆκες Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται (Ex Comic
Θεήλατος. Ὁ δὲ Ναρσῆς — κατά τινα θεήλατον ὁρμὴν ἐφορμ
προσπεσὼν
Εὔψυχος [Fragm. est ex Appiano.] Menander.
Ἐπιδουπῆσαι. {Οἱ δὲ Ἄβαροι κατὰ τὴν τοῦ πολέμου κίνη
δεδίξασθαι ει ἐβούλοντο ἐγεῖραι ἠχὸν — τῷ ἀλαλαγ
102. D. ἐπιδουπῆσαι — δεδίξασθαι τὸ Ρωμαϊκὸν
— περὶ γνώμῃ ὁ Βῶνος — τὸν κατάλογον τῶν
τυμπανίων.

Ἐπεθείαζε. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἐν ἑνὶ τῶν ζ΄ χορῶν — ἐπι
— καὶ γαύρῳ — μεγαληγορίᾳ ἐχρῆτο

Suidas.

V. Φιλεριστεῦσαι. Το γαρ φιλερι της φιλοπρωτίας μεταξυ-

Ταγχοσδρώ et p. 157. Ταγχοσδρώ ὁ τοῦ Χοσρου στρατηγὸς,

Ἐμβριθη. νοῦν ελεφαντάς τε καὶ ἀγροίκων ὅμιλον—

Περιπέτεσσι. Δεδιότες καὶ διανοούμενοι μηχανᾶσθαι τι Ῥωμαίους, καὶ προκαλούμενοι ἀποδέχ περιπέτειαν. {Conf. p. 101. C.

Ὑπομελον αὐτῷ Ταύτη τοι καὶ τῆς Νισίβιος πολιορκίας

Κωχ et καὶ μάλα ευσλοχώτατα τὸ κέρας

Ἀθρακιον ἐκτείνας ἀφιησι τὸν Ἀθρακιον κατὰ τοῦ Κώχ.

Θρῆκες Θρακες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται (Ex Comic

Θεήλατος. Ο δε Ναρσης—κατά τινα θεήλατον ὁρμην ἐφορμ προτεταμ

Ἔμψυχος [Fragm. est ex Appiano.] Menander.

Ἐπιδουπῆσαι. {Οἱ δὲ Ἄβαροι κατὰ τὴν τοῦ πολέμου

δεδίξασθαι 102. D. ἐβούλοντο ἐγεῖραι ἦχον — τῷ ἀλαλ

ἐπιδουπῆσαι — δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκ

— περιγνω ὁ Βῶνος — τον πάταγον τῶν

τυμπάνων.

Ἐπεθείαζε. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἐν ἑνὶ τῶν ζ' χορων — ἐπ

— καὶ γαύρω — μεγαληγορίᾳ ἔχρητο

νόμενοι ϗ κατ' ἀνάγκην ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. Καὶ αὖθις·

S.O.6l. 872.

Ὁρῶσι κἀμὲ, καὶ σὲ· καὶ φρονοῦσ', ὅτι
Ἔργοις πεπονθὼς, [1] ῥήμασιν ἀμύνομαι.

p. 16.

Ἀμύνω σοι. βοηθῶ σοι. Ἀμύνομαι δέ σε, ἀντὶ τοῦ, τιμωρῶ σε. Καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

11. 12.

Ἀμύντης, καὶ Ἀλκήστης, Τραγικὰ καὶ Αἰσχύλεια τὰ ὀνόματα.

Ἀμύντωρ. βοηθός.

r. 1588.

Ἀμύξεις. λυπήσεις. τρώσεις. πλήξεις. ϗ παροιμία· Μήδ' [2] ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς. καὶ Ἄμυξις· ἀμυχὴ, σπάραξις, ξέσις. Ἀμύσσω γὰρ, παρὰ τὸ αἷμα, αἱμύσσω.

Ἧς [3] ἔπι καλὸν ἄμυξε κατὰ ῥέθος Ἀφρογένεια. ἀντὶ τοῦ, ἐσπάραξεν, ἔξεσε. [4] Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Ἵστασο, ϗ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσεις.

Ἄμυρις μαίνεται. ἐπὶ τοῦ φρενήρους λέγεται ἡ παροιμία. [5] Θεωρὸς γὰρ ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, ϗ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν ἔσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσι· θεασάμενος δοῦλον πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον, ϗ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ, ϗ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι, συνεὶς τὸ λόγιον, ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια, ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. Ἃ γοῦν λογισμῷ πεποίηκεν Ἄμυρις, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρῖται μετέτρεψαν ὁμοῦ. Ὁ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη.

bella suſcipere viderentur. Et iterum : *Vident & me, & te, & ita ſentiunt, me factis læſum verbis te ulciſci.*

Ἀμύνω σοι. Opem tibi fero. At Ἀμύνομαί σε, Ulciſcor te. *Et in nomine Domini ipſos ultus ſum.*

Diod. Sic. II. lib. XIX. p. 357. 18. καὶ τοῖς τετελευτηκόσιν ἀμῦναι. I. l. 6. I. p. 69. 21. ἀμύνασθαι τοὺς πλεῖον ἰσχύοντας.

Ἀμύντης., Ἀλκήστης, ſunt nomina Tragica & Æſchylea.

Ἀμύντωρ. Auxiliator.

Ἀμύξεις. Dolore afficies. Vulnerabis. Percuties. Et proverbium : *Ne ſpina quidem vulnerabit bonos.* Et Ἄμυξις, vulneratio, laceratio. Ἀμύσσω enim dictum eſt ab αἷμα, quaſi dicas αἱμύσσω.

3. Antipat. Sidon. Brunck. II. 28. LXXXIII.

Cujus gratia pulchrum Venus laniavit corpus. [Hic enim ἄμυξε ſignificat,] ἐσπάραξεν, ἔξεσε : i. e. laceravit, vulneravit. Et in [alio] Epigrammate : *Sta, & ſpeculare : fruſtra autem cor tuum laceras.*

4. Paul. Silentiar. Brunck. III. 77. XX

Ἄμυρις μαίνεται). Amyris inſanit. Hoc proverbium dicitur de homine cordato. Amyris enim a Sybaritis Delphos mittebatur legatus, ut de fortuna [Reip. Phœbum conſuleret :] cui Deus reſpondit, tunc Sybaritas perituros eſſe, cum homines pluris feciſſent, quam Deos. Cum igitur aliquando videret ſervum, qui juxta ſacram ædem flagris cædebatur, ad ædem illam fuga ſe recipere, nec tamen dimitti : eundem vero, cum ad monumentum patris illius, qui eum flagris cædebat, confugeret, dimitti ; mentem Oraculi intellexit, boniſque omnibus venditis, in Peloponneſum abiit. Quod igitur ratione fecerat Amyris, id univerſi Sybaritæ inſaniæ tribuerunt. Tandem tamen ſimulatam ejus inſaniam omnes admiratione & laudibus proſecuti ſunt.

fors. Ὁμῶς δὲ τῷ χ.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. ἑλκοῦν. ξέειν. σπαράσσειν. Ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς· ὁτὲ δὲ τῷ ῥύγχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔκοπτεν. [6] Ἐπεὶ δὲ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος, κόραξ ἐφιζάνει τῷ δεξιῷ τοῦ ἀνδρὸς βραχίονι, ἀντιπρόσωπος τῷ Κελτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα φερόμενος, ϗ τοῖς τε ὄνυξιν ἀμύττων τὸ πρόσωπον, ϗ ταῖς πτέρυξιν ἐπικαλύπτων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀφύλακτον [7] τῷ Βαλερίῳ τὸν πόλεμον παραδέδωκε, τὴν

Ἀμύσσειν. Turbare, ulcerare, vulnerare, lacerare. *Nunc unguibus genas lacerans : nunc vero oculos roſtro tundens.* † *Cum autem [Valerius] ex acie ſua prodiiſſet, corvus in dextro ejus brachio conſedit, qui in Gallum pugnantem adverſa fronte involans, unguibuſque faciem ejus lanians, & alis oculos obtegens, hoſtem impune feriendum Valerio præbuit, eique* τε νίκην ϗ ἐπωνυμίαν χαρισάμενος. [1] Κόρβιος γὰρ ἐντεῦθεν ἐκλήθη.

---

[1] Ῥήμασιν] Metri gratia legendum eſt, ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

[2] Μήδ' ἄκανθα ἀμ.] Proverbii hujus meminit etiam Diogenianus. Vide etiam infra v. Μήδ' ἄκανθα.

[3] Ἧς ἔπι καλὸν ἀμ.] Eſt pars Epigrammatis in Laidem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 327. Vide etiam infra Κατὰ ῥέθος. Cæterum, præſtat hic legere ᾗ ἔπι.

[4] Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma hoc integrum exſtat Anthol. lib. VII. p. 594.

[5] Θεωρὸς γὰρ ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθ.] Eandem de Amyride hiſtoriam ex Pauſaniæ Lexico αὐτολεξεὶ pene refert Euſtathius ad Il. B. p. 298. his verbis: Ἐν τῇ παροιμίᾳ, τῇ λεγούσῃ Θάμυρις μαίνεται, τινὲς Ἄμυριν ἔγραψαν, δίχα τοῦ ἐν ἀρχαῖς θ. περὶ οὗ Παυσανίας ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον Ῥητορικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ ἱστορεῖ, ὅτι θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελφοὺς περὶ εὐδαιμονίας, καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν, ἰδὼν δοῦλον μαστιγούμενον, καὶ εἰς ἱερὸν προσφυγόντα, καὶ μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγοῦντος πατρὸς μνῆμα καταφυγόντα καὶ ἀπολυθέντα, συνεὶς τὸ λόγιον, καὶ ἐξαργυρισάμενος τὰ ἴδια, ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον. καὶ Συβαρῖται μὲν, ὃ λογισμῷ πεποίηκεν, εἰς μανίαν ἐδέξαντο, ἐπιλέγοντες· Ἄμυρις μαίνεται. Ὁ δὲ τῷ χρόνῳ διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη. Hæc Pauſanias: ex quo etiam Suidas ſua procul dubio deſcripſit. De eodem proverbio conſule Diogenianum Adag. CCXXVI.

[6] Ἐπεὶ δὲ προῆλθε τοῦ οἰκείου τάγματος] Quæ hic Suidas de M. Valerio Corvino refert, ad verbum pene tranſlata ſunt ex Eutropii *Breviario Hiſtoriæ Romanæ*, cujus hæc ſunt verba: *Tum ſe M. Valerius Tribunus militum obtulit: &, cum proceſſiſſet armatus, corvus ei ſupra dextrum brachium ſedit. Mox, commiſſa adverſus Gallum pugna, idem corvus alis & unguibus Galli oculos verberavit, ne rectum poſſet aſpicere: ita ut a Tribuno Valerio interfectus, non ſolum victoriam ei, ſed etiam nomen dederit. Nam poſtea idem Corvinus eſt dictus.* Neque vero hic duntaxat locus, ſed & plura alia apud Suidam ex eodem Breviario converſa ſunt: unde patet, exſtitiſſe olim verſionem Græcam Eutropii, antiquiorem & elegantiorem ea, quæ hodie in manibus eruditorum verſatur, & Pæanium auctorem habet. Ex eadem verſione Joannes Antiochenus quoque multa loca in Hiſtoriam ſuam tranſtulerat, ut monet Valeſius in notis ad Collectanea Conſtantini Porphyrog. pag. 115. Exiſtimem autem cum Valeſio, verſionis illius, qua Suidas & Joannes Antiochenus uſi ſunt, auctorem fuiſſe Capitonem Lycium, ſcriptorem antiquum, & Juſtiniano Imperatori σύγχρονον, quem Μετάφρασιν τῆς Ἐπιτομῆς Εὐτροπίου conſcripſiſſe Suidas infra teſtatur.

[7] Ἀφύλακτον τῷ Βαλερίῳ τὸν πόλεμον παραδέδωκεν] Portus hæc ita vertit : *Bellum inevitabile adverſario Valerio tradidit feliciter confectum.* Quam inſulſa ſit hæc verſio cuilibet facile patebit, qui noſtram interpretationem cum ea conferre voluerit. Non intellexit enim Portus vim vocis ἀφύλακτον, nec vidit pro πόλεμον legendum eſſe πολέμιον ; quod tamen cuilibet, paulo attentius hæc legenti, ſenſus loci illico ſuggerit.

'Αμύσκαρον.[2] τὸ ἁγνόν.

2. Brunck. Lexic. Sophocl. p. 49.

'Αμυστὶ πιεῖν. ἐπίρρημα. λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων· οἱονεὶ μηδὲ μυσάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἐξαμυστίσαι. λέγεται καὶ 'Αμυστίζειν, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ 'Αμυστὶ Φερεκράτης εἶπεν. "Οτι [3] Κόμμοδος ὁ βασιλεὺς 'Ρωμαίων ἔπιεν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καμὼν, [4] κύλικι ῥοπαλωτῇ παρὰ γυναικὸς γλυκὺν οἶνον ἐψυγμένον λαβὼν, ἀμυστί· ἐφ' ᾧ παραχρῆμα πάντες τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις εἰωθὸς λέγεσθαι ἐξεβόησαν· Ζήσειας. Τὸ Ζήσειας ἐπὶ τοῦ τελειώσειας τὴν ζωὴν φασὶν οἱ Γραμματικοί. κινδυνεύει οὖν ὁ τοῦτο λέγων ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι, καταρᾶσθαι. [5] καὶ 'Αριστοφάνης· ῎Αμυστιν ἐξέλαψα. [6] οἷον, ὁμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπιον. ἢ παρὰ τὸ ἀπνευστὶ ἐκπιεῖν, ἢ παρὰ τὸ μὴ μύειν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ποτηρίου φιαλῶδες. ῎Αμυστις γὰρ, ἡ ἀπνευστὶ πόσις.

3. Dion. Caſs. XVIII. 1218. 25. Vol. II. Conf. Not. 116. ubi errorem F. B. Ferrarii notat Fabricius.

5. Ar. Acharn.

'Αμυχή. ἐπιπόλαιον ἕλκος.

'Αμυχνόν.[7] τὸ μὴ μυσαρὸν, ἀλλ' ἁγνὸν, καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ 'Αμυχρόν.

7. Brunck. Lexic. Sophocl. p. 49.

'Αμφάρης. ὄνομα κύριον.

'Αμφασία.[8] ἀφωνία. ἀλαλία.

'Αμφέχανε. καταπέπωκε. 6 Τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

6 Leonid. Tarent. 24. 4. Br. analect. I. 226.

῎Αμφηκες. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον. ἀπὸ τῆς ἀμφήκης εὐθείας. Οἷος ἐμοὶ τρέφεται παῖς ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων. [9] 'Αριστοφάνης Νεφέλαις.

9 Ar. Nubib. 1159.

'Αμφήμερον. τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σοφοκλῆς. Ποιμέσι κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

Toup. III. 27.
"Scrib. Σοφοκλῆς Ποιμέσιν Κρυμὸν φ. γ. ἐξ ἀμφημέρου."
Ita locutus est Callim. in Dian. 115.
Lectionem tacite admittit Brunck. Lexic. Sophocl. p. 49. – Heathii vox prima est pars fragmenti.

'Αμφηρεφές. τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐστεγασμένον. ἢ κατάσκιον.

'Αμφηρικόν. Πέμπει δὲ σκαφίδιον ἀμφηρικόν. [10] καὶ Θουκυδίδης· 'Ακάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, ἐκόμιζον τὸ πλοῖον ἁμάξῃ.

10. Thucyd. IV. 277. 55.

'Αμφήριστον. [11] ἄνισον. ἀμφίβολον. [12] ἐπιφιλόνεικον. Πολίτης ἀμφήριστος [13] Εὐρυβάτῃ, τῷ προεμένῳ Κροῖσον ἐπὶ πονηρίᾳ. Καὶ αὖθις. [14] ῎Ητοι τὸ νικᾷν, ἢ τὸ

cum victoria cognomen etiam dedit. Inde enim Corvinus appellatus eſt.

'Αμύσκαρον. Caſtum. Purum.

'Αμυστί. Adverbium. 'Αμυστὶ πιεῖν illi dicuntur, qui uno hauſtu, vel uno ſpiritu bibunt. Proprie qui [os vel labia] non claudunt. Hinc ortum eſt verbum ἐξαμυστίσαι. Dicitur etiam 'Αμυστίζειν, & quæ inde [derivantur.] Voce 'Αμυστὶ etiam Pherecrates uſus eſt. † *Commodus imperator Romanorum, in certamine defatigatus vinum dulce refrigeratum, quod a muliere in calice virgato acceperat, uno hauſtu bibit. Confeſtim igitur omnes more in conviviis ſolito exclamarunt* Ζήσειας, *i. e. vivas.* Grammatici τὸ Ζήσειας interpretantur τελειώσειας τὴν ζωὴν, i. e. vitam finias. Non multum igitur abeſt, quin, qui id dicit, non bene ſed male alicui precetur. Et Ariſtophanes: *Amyſtidem exhauſi.* Idem eſt, ac ſi dixiſſet, uno hauſtu bibi. [Dicta autem eſt ἄμυστις] inde, quod ſine reſpiratione, vel [labiis] non clauſis, exhauriatur. Eſt autem genus poculi, phialæ ſimilis. † ῎Αμυστις dicitur hauſtus, qui fit uno ſpiritu.

'Αμυχή. Vulnus leve, quo ſumma tantum cutis perſtringitur.

'Αμυχνόν. Non pollutum: ſed caſtum, & purum. Sic Sophocles. Scribitur & 'Αμυχρόν.

'Αμφάρης. Nomen proprium.

'Αμφασία. Vocis defectus. Cum [præ ſtupore] loqui non poſſumus.

'Αμφέχανε. Abſorbuit. *Illos vero atra abſorbuit mors.*

῎Αμφηκες. Utrinque aciem habens. Anceps. A recto 'Αμφήκης. *O qualis mihi alitur his in ædibus filius ancipiti lingua præditus.*

'Αμφήμερον. Quotidianum. 'Αμφημερινὸν πυρετόν. Quotidianam febrem. Sophocles. . . .

. . . .

'Αμφηρεφές. Undique tectum. Vel, opacum.

'Αμφηρικόν. [Eſt epithetum naviculæ, quæ utrinque binis remis agitur.] *Mittit vero ſcapham, utrinque binis remis actam.* Et Thucydides: *Naviculam parvam, veluti latrones, cum a longo tempore illis exire volentibus portæ ſemper aperirentur, plauſtro impoſitam* [*ad mare*] *deportarunt.*

'Αμφήριστον. Æquale. Ambiguum. Controverſum. *Civis, qui* [*perfidia*] *certare poſſit cum Eurybate, qui Crœſum ſcelerate prodidit.* Et iterum: *Aut vincere eos oportebat, aut vinci:*

---

[1] Κόρβιος] Legendum eſt Κορβῖνος, ut infra recte in Κορβῖνος.

[2] 'Αμύσκαρον] Vide ſupra v. 'Αμυγνόν, & Etymologum v. 'Αμυχρός.

[3] "Οτι Κόμμοδος ὁ βασιλ. 'Ρωμ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, ἐξεβόησαν· ζήσειας, leguntur apud Xiphilinum in *Commodo*, unde ea Suidas deſcripſit. Vide etiam infra v. Κύλιξ ῥοπαλωτὴ, ubi eadem repetuntur.

[4] Κύλικι ῥοπαλωτῇ] Sylburgius in notis ad Xiphilinum, & Portus κύλικα ῥοπαλωτὴν putant eſſe calicem in clavam formatum, ſive, clavæ ſpeciem habentem; a qua opinione diſſentire me fateor. Exiſtimo enim potius τὸ ῥοπαλωτὸν idem hic ſignificare quod ῥαβδωτὸν, i. e. ut Latini vocant, *virgatum*, ſive lineis quibuſdam intercurrentibus diſtinctum. 'Ρόπαλον enim & ῥάβδος idem ſignificant. Hoc igitur ſenſu κύλιξ ῥοπαλωτὴ, de qua Xiphilinus hic loquitur, fuerit calix, lineis quibuſdam & ſulcis rectis diſtinctus; cujus generis calices hodieque non raro cernuntur.

[5] Καὶ 'Αριστοφάνης] In fine *Acharnenſium*, ut Portus etiam obſervavit.

[6] Οἷον ὁμοῦ καὶ ἀθρόως ἔπ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[7] 'Αμυχνόν.] Vide Etymologum v. 'Αμυχρὸν, & ſupra v. 'Αμυγνόν.

[8] 'Αμφασίη. ἀφωνία] Homerus Il. P. v. 695. Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. Ubi Scholiaſta: 'Αμφασίη, ἀφασία, ἔκπληξις, ἀφωνία.

[9] 'Αριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 116. (Edit. Baſ.) ut Portus obſervavit.

[10] Καὶ Θουκυδίδης. 'Ακάτιον ἀμφ.] Portus recte obſervavit, locum hunc apud Thucydidem lib. IV. (cap. LXVII.) ſic legi: 'Ακάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ ἁμάξῃ, πείθοντες τὸν ἄρχοντα, διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκπλεῖν. Scholiaſta ad eum locum ἀκάτιον ἀμφηρικὸν dicit eſſe πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐλαυνόντων δικωπίας ἐρέττει.

[11] ῎Ανισον] Scribendum eſt ἴσον, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[12] 'Επιφιλόνεικον] Hanc vocem ſuſpectam habeo.

[13] Εὐρυβάτῃ] Vide infra v. Εὐρύβατον ἄνδρα.

[14] ῎Ητοι τὸ νικᾷν, ἢ τὸ μὴ λ.] Fragmentum hoc, ut potui, ver-

μὴ [1] λειφθῆναι· ἀλλ' ἀμφήριστον ἀπολιπεῖν τὸ κράτος ἀφαιρεθέντες. Ἀμφήριστος ἰσχὺν καὶ μέγεθος, φρονήσει δὲ καὶ ἀνδρείᾳ λίαν ὑπερφέρων.

Ἀμφί. περί. ἐξ ἑκατέρου μέρους.

Nub. 59

Ἀμφιανακτίζειν.[2] τὸ προοιμιάζειν.[3] διὰ τὸ οὕτω προοιμιάζεσθαι. Περίανδρος δέ·[4] Ἀμφί μοι αὖθις ἄνακτα. καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ Δήλιε. Ἀμφιάνακτας ἔλεγον καὶ τοὺς Διθυραμβοποιούς. συνεχῶς γὰρ ἐκεῖνοι ταύτῃ ἐχρῶντο τῇ λέξει.

Ἀναγυρῳ
Fr. x.

Ἀμφιανακτίζειν. ᾄδειν [5] τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον Ὄρθιον, οὗ τὸ προοίμιον ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶχεν· Ἀμφί μοι αὐτὸν ἄνακθ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω φρήν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ, καὶ [6] ἐν Ἀναγύρῳ.

δ' Ἀμφιάρεων. Ἀττικῶς. Ἀμφιάρειον δέ.

Ἀμφίας.[7] μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῷ, καὶ Σωσικράτης.

Ἀμφίβιον. ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, καὶ θαλάσσῃ, καὶ γῇ. καὶ Ἀμφίβια ζῶα, ὅσα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπὶ τῆς χέρσου βιοῖ. οἷον, ἵππος ποτάμιος, κροκόδειλος. δύναται δὲ καὶ ἄνθρωπος. εἰσὶ γὰρ οἳ ἅμα καὶ ἐν τῷ ὑγρῷ καὶ ἐν τῷ ξηρῷ διαιτῶνται, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ἄλλῃ πολλαχῇ.

Ἀμφίβληστρον. τὸ δίκτυον.

n Incert.
03.

Ἀμφιβολία.[8] λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς, καὶ κυρίως, ὥσθ' ἅμα πλείονα [9] ἐκδέξασθαι κατὰ τὴν αὐτὴν λέξιν· οἷον, αὐλητρὶς πέπτωκε. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς, καὶ ὅτι ἡ οἰκία τρὶς πέπτωκε, καὶ ὅτι ἡ κιθαρῳδὸς αὐλοῦσα.

Thucyd.
p.258.23.

Ἀμφίβολοι. πανταχόθεν βαλλόμενοι. ἢ ἀπορούμενοι. διαφόροις συνεχόμενοι λογισμοῖς, ἀγνοίᾳ τοῦ αἱρετοῦ, καὶ εἴτε τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν. Ἀῤῥιανός· Οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γιγνόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νώτου ἐπιθεμένων ὠθούμενοι, ἀπέθνησκον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Παμπρέπιος τούτοις ἀμφίβολος ὀφθεὶς, βραχὺ παρεωρᾶτο.

Ἀμφίβροχος. πανταχόθεν βεβρεγμένος, τουτέστι, μεθύων.

ipat. Sidon.
II. 26.
III.

Ἡδὺ [10] μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ.

nam dubia victoria illis diſcedere non licebat. † Robore & magnitudine multi cum eo contendere poterant; prudentia vero & fortitudine alios longe ſuperabat.

Conf. Dionys. Hal. περὶ Σ. ον. V. p. 117.

Ἀμφί. Circa. Ex utraque parte.

Ἀμφιανακτίζειν. Hymnos in Apollinem canere: quæ vox ſic dicta eſt a procemio talium hymnorum. Terpander: *Regem Apollinem canere rurſus incipiam.* Et Ariſtophanes *Nubibus*: *Adſis mihi rurſus, Phœbe, Rex Delie.* Ἀμφιάνακτας etiam vocabant Poetas Dithyrambicos, quod frequenter voce illa uti ſolerent.

Ἀμφιανακτίζειν. Canere Terpandri carmen, Ὄρθιον vocatum, cujus initium erat: Ἀμφί μοι αὐτ. *Apollinem Regem mens mea canat.* Legitur etiam hæc vox in *Eunæa & Anagyro.*

2 f. ἡ φρήν.

δ' Herodot. I. p. 21. 5.

Ἀμφιάρεων. Attice, [pro Ἀμφιάραον. Fanum vero Amphiarai dicitur] Ἀμφιάρειον.

7 Nomen in Stud. Epist. Eurip. I.

Ἀμφίας. Moderatum vinum. Nicoſtratus in *Oenopœo*, & Soſicrates.

Ἀμφίβιον. Quod tam in mari, quam terra, vivere poteſt. Et Ἀμφίβια ζῶα vocantur animalia, quæ & in aqua, & in terra vivunt, ut equus fluvialis, & crocodilus: item, quidam homines. Sunt enim quædam animalia, quæ & in aqua, & in terra degere poſſunt, ut in Ægypto, & multis aliis in locis.

Ἀμφίβλ. δεσμα. Schol. Æsch. Pr. 81. – Vid. Agam. 1391. Ch. 490.

Ἀμφίβληστρον. Rete.

Ἀμφιβολία. Eſt dictio, duas aut etiam plures res proprie ſignificans; ita ut eandem dictionem diverſo ſenſu intelligere poſſimus. Ut, αὐλητρὶς πέπτωκε: quod tam ſignificare poteſt, *domus ter cecidit*, quam, *tibicina* [*cecidit.*]

Hermogen. Περὶ Δειν. III. 72. et Part. Rhet. III. 116.

Ἀμφίβολοι. Qui undique telis petuntur. Qui dubitant. Qui animo fluctuant, neſcientes quid eligendum ſit, & utrum hoc, an vero illud facere debeant. Arrianus: *Mardi vero, cum telis utrinque peterentur, & tam ab iis, qui* [*montem*] *adſcenderant, ferirentur; quam ab iis, qui a tergo inſtabant, urgerentur, conſumpti ſunt.* Et iterum: *Pamprepius vero, cum ipſis viſus eſſet animo fluctuare, pene nulla ejus ratio habita eſt.*

Joseph. I. 39.
"Arrian. Exped. Alex. II. 146. ante oculos habuiſse videtur Suid. Conf. Procopius, Ed. Hœsch. p. 238. et Thucydid. et Schol. IV. 32. – et Abresch. in Thucyd. p. 410."

Ἀμφίβροχος. Undique madidus, id eſt, ebrius.

Dulci mero plenus, & veſtimenta vino madida habens.

---

ti. Eſt enim propter brevitatem obſcurum. Puto autem pro ἢ τὸ μὴ λειφθῆναι, deleta negatione legendum eſſe ἢ τὸ λειφθῆναι; quam lectionem in verſione expreſſi.

[1] Λειφθῆναι] Τὸ λειφθῆναι opponitur hic τῷ νικᾷν, & ſignificat *vinci*; quam vocabuli hujus ſignificationem pluribus exemplis adſtruit Magnus Salmaſius ad Trebellium Pollionem pag. 380. Cæterum, in prioribus Edit. minus recte excuſum eſt ληφθῆναι; cujus loco λειφθῆναι ex 2 MSS. Pariſ. repoſui.

[2] Ἀμφιανακτίζειν. τὸ προοιμ.] Hanc notam excerpſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 161. ex quo patet, pro Περίανδρος hic legendum eſſe Τέρπανδρος: quam lectionem etiam ipſe Suidas in nota ſequente confirmat.

[3] Διὰ τὸ οὕτω προοιμιάζεσθαι] Senſus eſt, τὸ hymnos in Apollinem canere veteres appellaſſe ἀμφιανακτίζειν, quod illorum hymnorum initium plerumque ſoleret eſſe, Ἀμφί μοι αὖθις ἄναξ, vel ἄνακτα.

[4] Ἀμφί μοι αὖθις ἄνακτα] Ut ſenſus horum verborum ſuppleatur, ſubintelligendum eſt, ἔννεπε Μοῦσα, vel ἄρχομ' ἀείδειν, vel ſimile quid. Notandum autem eſt particulam ἀμφὶ a veteribus in exordiis hymnorum ſæpiſſime fuiſſe adhibitam; ut ab Homero factum in Hymnis Caſtoris & Pollucis, Panis, Neptuni, & Bacchi.

[5] Τὸν Τερπάνδρου νόμον] De hoc hymno Terpandri vide Proclum apud Photium Cod. CCXXXIX. p. 985.

[6] Ἐν Ἀναγύρῳ] In prioribus Edit. male excuſum eſt ἐν ἀργύρῳ: cujus loco in uno MS. Pariſ. exaratum eſt ἐν ἀγύρῳ; in duobus aliis vero, ἐν ἀναργύρῳ. Vera autem lectio eſt ea, quam in textum recepi, quoniam intelligitur hic fabula Ariſtophanis *Anagyrus* vocata, cujus auctores ſæpe meminerunt.

[7] Ἀμφίας. μέτρ.] Hoc vinum apud Athen. lib. I. p. 31. vocatur Ἄμφις οἶνος; quem vide.

[8] Ἀμφιβολία. λέξις δύο ἢ καὶ πλ.] Hæc excerpta ſunt ex Laertio lib. VII. Segm. LXII. ubi vide Menagium.

[9] Ἐκδέξασθαι] Apud Laertium minus recte hodie legitur ἐκλέξασθαι, qui proinde ex hoc loco Suidæ emendandus eſt.

[10] Ἡδὺ μέθυ βλύζων] Eſt pars Epigrammatis in Anacreontem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXV. pag. 400. ut a Porto etiam obſervatum fuit.

1. Harpocr. V. Ἀμφιγνοεῖν. – et Valck. in Ammon. p. 69.

Ἀμφιγνοεῖ.[1] ἀμφιβάλλει. [2] Ἀγαθίας· Καὶ ὅτου δὲ ἕνεκα τοῦτο δράσειεν, ἀμφιγνοούντων. ἀντὶ τοῦ, ἀμφιβαλλόντων. Ἀμφιγνοεῖν οὖν, ἢ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν.

3. Schol. Venet. in Hom. Il. A. 607. Ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος παρὰ τὸ γυιῶ, τὸ τὰ μέλη διαλύω – –

Ἀμφιγυίης.[3] ὁ Ἥφαιστος, ὁ ἀμφοτέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυῖα· ἢ ὁ ἐξ ἑκατέρου μέρους πλῆξαι καὶ γυιῶσαι δυνάμενος.

Ἀμφιδαής. ἡ ἀμφοτέρωθεν κόπτουσα μάχαιρα.

Ἀμφίδεα.[4] ψέλλια.

5. Harpocrat. Herodot. II. p. 136. 56.

Lysias. Fragm. L. Vol. XI. p. 16.

Ἀμφιδέας.[5] ἁλύσεις, παρ' [6] Ἡροδότῳ. οἱ δὲ ψέλλια ἀμφιδέας. περισκελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου φησίν· Οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν, διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας.

Ἀμφιδέδην.[7] ἐξῆπτο. διεγήγερτο.

Ἀμφιδεές. περιδεές.

Ἀμφιδείκελον.[8] ἀμφίδηλον[9] δέ.

(λ) sic Polyb. XXXV. 2. 14. Conf. etiam Vol. IV. 661. IV. 33. 8. Vol. II. 84. Thucyd. IV. 117. 20.

Ἀμφιδήριτον. ἀμφίδοξον. ἰσοστάσιον. Συνέβη γενέσθαι τὴν μάχην ἀμφιδήριτον. λ

(μ) Herodot. V. p. 421. 50. ἀμφιδέξιον χρηστήριον. Polybius lat: Ἀμφίδοξος κίνδυνος. IX. 4. 4. νίκη. XI. 1. 10. et plur. ἐλπίδες. XV. 1. 12.

(μ) Ἀμφίδοξον. ἀμφίβολον. Οἱ δὲ οὐκ ᾤοντο δεῖν εἰς ἀμφίδοξον ἀγῶνα συγκαταβαίνειν, δυνάμενοι προδήλως νικᾶν. Καί, ἀμφιδοξούμενα βιβλία, τουτέστιν, ἀμφιβαλλόμενα.

10. Phalæcus. Brunck. I. 421. III.

Ἀμφίδορον. τὸ πανταχόθεν περιέχον. [10] ἐν Ἐπιγράμμασι· Καὶ [11] σκύτος [12] ἀμφιδόρου στικτὸν [13] ἀχαιίνεον. τουτέστιν, ἐλάφου δέρμα. Ἀχαΐνη γάρ, ἡ ἔλαφος.

14 Harpocratio.

Ἀμφιδρόμια.[14] τὴν πέμπτην ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς βρέφεσιν. ἐν ᾗ ἀποκαθαίρονται τὰς χεῖρας αἱ συναψάμεναι τῆς μαιώσεως· τὸ βρέφος περιφέρουσι τὴν ἑστίαν τρέχοντες, καὶ δῶρα πέμπουσιν οἱ προσήκοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολύποδας, καὶ σηπίας. [15] τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται.

16. Sophocles. Aj. 351. et Schol. Vid. Epigr. Ptolemæi Regis, ap. Brunck. II. 66. II

Ἀμφίδρομον. ἑλικοειδές. [16] Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται. ἑλικοειδές, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς.

Ἀμφί ἑ [17] γιγνώσκων ἑτάρους. ἴσον τῷ, ἀναλεγόμε-

Ἀμφιγνοεῖ. Dubitat. Agathias: *Illis vero dubitantibus, cujus rei cauſa hoc faceret.* Hic τὸ ἀμφιγνοούντων poſitum eſt pro ἀμφιβαλλόντων. Ἀμφιγνοεῖν igitur, vel ignorare, vel dubitare ſignificat.

Ἀμφιγυίης. Vulcanus, ſic dictus, quod τὰ γυῖα, i. e. membra ejus utrinque læſa ſint, [vel, pes uterque claudicet:] vel, qui membra utrinque lædere & mutilare poteſt.

Ἀμφιδαής. Gladius utrinque ſecans, vel cædens.

Ἀμφίδεα. Armillæ.

Ἀμφιδέας. Catenas, apud Herodotum. Alii vero ἀμφιδέας vocant armillas: alii, periſcelides. Peculiari vero quodam modo Lyſias in Oratione contra Euthydicum ait: *Cum non poſſet illinc exire, quod fores catenis eſſent munitæ.*

Ἀμφιδέδηε. Undique ardet. Excitatum eſt.

Ἀμφιδεές. Valde metuens.

Ἀμφιδείκελον. Quod undique conſpectui patet. Et Ἀμφίδηλον, idem.

Ἀμφιδήριτον. Anceps. Dubium. Æquale. *Accidit, ut prælium eſſet anceps.*

Ἀμφίδοξον. Ambiguum. *Illi vero non cenſuerunt dubiam prælii aleam ſubeundam eſſe, cum certa ipſis eſſet victoria.* Et, ἀμφιδοξούμενα βιβλία, libri dubii.

Ἀμφίδορον. Pelle undique tectum. In Epigrammate: *Et pellem maculoſam recens excoriati hinnuli.* Ἀχαΐνη hic ſignificat cervum.

Ἀμφιδρόμια. Quintus a natis infantibus dies, quem [Græci ſolenniter] celebrant. Illo die manus purgant obſtetrices, & infantem circa focum ferunt currentes: itemque propinqui dona [puerperæ] mittunt, polypodes plerumque & ſepias. Decimo vero die infanti nomen imponunt.

Ἀμφίδρομον. Quod in gyrum rotatur. *Videte, qualis fluctus, funeſto turbine rotatus circa me volvatur.* Ἑλικοειδὲς κῦμα, eſt fluctus, qui naves demergit.

Ἀμφί ἑ γιγν. *Circa ſe cognoſcens ſocios.* Idem

---

[1] Ἀμφιγνοεῖ. ἀμφ.] Ammonius: Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφιγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. Ἀμφιγνοεῖν δέ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν. Vide etiam Harpocrationem.

[2] Ἀγαθίας] Lib. 1. p. 24.

[3] Ἀμφιγυίης] Apud Homerum pluribus in locis Vulcanus vocatur ἀμφιγυήεις, uti etiam hic ſcribendum non dubito. Vide Etymologum, & Scholiaſtam Homeri ad Il. A. v. 607.

[4] Ἀμφίδεα. ψέλλια] Scribendum potius eſt Ἀμφιδέαι. Vide articulum ſequentem.

[5] Ἀμφιδέας. ἁλ.] Vide Harpocrationem, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit: item Caſaubonum ad Athen. p. 323.

6. Gronovius, Jac. in Herodot. p. 100. not. 115. 2

[6] Παρ' Ἡροδότῳ] Locus Herodoti, quem Suidas reſpexit, exſtat in *Euterpe* pag. 73. ubi Hiſtoricus ornamenta ſacri Crocodili deſcribens ait: Ἀρτήματά τε λίθινα καὶ χρύσεα ἐς τὰ ὦτα ἐσθέντες, καὶ ἀμφιδέας περὶ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. i. e. interprete Valla: *Appendentes ejus auribus vel gemmas, vel ex auro fuſiles inaures, & primoribus pedibus catenam innectentes.* Valla igitur, Suidam ſecutus, per ἀμφιδέας hic intelligit *catenas.* Caſaubonus vero ad Athenæum, loco laudato, vocem hanc apud Herodotum ſignificare putat circulos aureos, quibus, ceu annulis, Ægyptii pedes anteriores Crocodili ſacri exornaverint; a qua interpretatione non abhorreo.

[7] Ἀμφιδέδην] Recte monuit Portus, legendum hic eſſe ἀμφιδέδηε, qua voce uſus eſt Homerus Il. Z. v. 329.

[8] Ἀμφιδείκελον] Legendum non dubito Ἀμφιδείκετον, ut ἀριδείκετον.

[9] Ἀμφίδηλον] Sic ex MSS. vocem hanc emendavi. In prioribus enim Edit. mendoſe excuſum eſt ἀμφίδητον.

[10] Ἐν Ἐπιγράμμασι. Καὶ σκύτος ἀμφιδ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis in Baccham, quæ inſtrumenta, quibus ante in Orgiis ſacris uſa fuerat, veluti tympanum, thyrſum, vannum, pellem hinnuli &c. Baccho dedicat. Epigramma hoc legitur in Anthologia inedita, ex qua illud integrum exhibemus alibi.

[11] Σκύτος] In Anthologia inedita legitur σκύλος; cujus loco ſcribendum videtur σκύλον. Heſychius: Σκύλον, δέρμα, κώδιον. Sed & lectio Suidæ σκύτος recte ſe habet.

[12] Ἀμφιδόρου] Vir quidam doctus (quem puto eſſe Emericum Bigotium) ad marginem exemplaris MS. ex quo Pariſiis partem Anthologiæ ineditæ deſcripſi, notaverat: *Forte* ἀρτιδόρου, *i. e. recens excoriati*; quæ conjectura mihi non diſplicet.

[13] Ἀχαιίνεον] Infra v. Ἀχαΐνη, ubi pentameter hic repetitur, ſcriptum eſt ἀχαΐνεω. Sed utrobique legendum eſt ἀχαιίνης, ut Portus etiam monuit.

[14] Ἀμφιδρόμια] Vide Harpocrationem v. Ἀμφιδρόμια, & Meurſium in *Græcia Fer.* p. 18. & ſeqq. itemque Heſych. v. Δρομιάφιον ἦμαρ.

[15] Τῇ δεκάτῃ δὲ τοὔνομα τίθενται] Vide Harpocrationem v. Ἑβδομευομένου, & ibi Mauſſacum: item Suidam infra v. Ἑβδομευόμενα, & v. Δεκατεύειν.

[16] Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κ.] Hic locus ſumptus eſt ex Sophocl. *Ajac.* v. 352. ut Portus monuit.

[17] Ἀμφί ἑ γιγνώσκ. ἑτ.] Eſt pars verſus Homerici Il. O. v. 241.

νος, καὶ ἀναμιμνησκόμενος. καὶ κατ' ὀρθὸν τόνον προενεκτέον τὴν ἀμφί ἑ. ἔστι γὰρ εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος.

Ἀμφιέννυμι. αἰτιατικῇ. τὸ ἐνδύω.

Ἀμφιέτει. [1] ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Ἀμφιετηρίς. ἑορτὴ κατ' ἔτος γινομένη.

Ἀμφιθαλής. ἑκατέρωθεν θάλλων. [2] Ἀμφιθαλὴς ἔρως, ὁ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλων, μηδενὸς ὠρφανισμένος.

Ἀμφιθέατρον. τόπος πανταχόθεν περισκοπούμενος. Ἀγαθίας· Ὁ [3] δὲ τῶν Φράγγων ἡγεμὼν ἐς ἀμφιθέατρόν τι, ἀνεῖτο δὲ τοῦτο ἀνδράσιν, οἷς ὁ βίος θεωμένου τοῦ δήμου πρὸς θηρία διαγωνίζεσθαι.

Ἀμφίθετον [4] φιάλην. κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθεμένην. ἀπύθμενον. οὐ τὸ παρ' ἡμῖν ποτήριον, ἀλλὰ γένος λέβητος, ἐκ παντὸς μέρους δυνάμενον ἕδραν ἔχειν.

Ἀμφίκλαστον. πάντοθεν κεκλασμένον.

Λείψανον [5] ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρης.

Ἀμφίκορος. ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν. Ἀμφίκουρος [6] δὲ, ἣν ἑκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν.

Ἀμφίκρημνος. περίκρημνος. ἢ βραχύτατος.

Ἀμφικτυόνες. οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἱρετοὶ δικασταί. οἷον ἀμφικτυόνες, καὶ περίοικοι. (A)

Ἀμφικτυόνες. [7] Συνέδριόν ἐστιν [8] ὁ Ἀμφικτύων Ἑλληνικὸν, συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύωνος, τοῦ Δευκαλίωνος. αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δ' ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Περραιβοὶ, Βοιωτοὶ, Μάγνητες, Ἀχαιοὶ, Φθιῶται, [9] Μολιεῖς, Δόλοπες, Αἰνειᾶνες, Δελφοὶ, Φωκεῖς. οἱ δὲ φασὶν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας.

Ἀμφίκοιτος. ὁ τάπης.

Ἀμφίκοιλον [10] ξύλον. ἀνάφορον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. ἀμφίκυρτον οὖν

valet ac ἀναλεγόμενος, & ἀναμιμν. i. e. reminiſcens. Ἀμφὶ ἑ autem recto tono pronuntiandum eſt, ſignificatque, in utramque partem.

Ἀμφιέννυμι. Induo. Accuſativo jungitur. Reſpexit Ar. Plut. 937.

Ἀμφιέτει. Unoquoque anno.

Ἀμφιετηρίς. Feſtum, quod unoquoque anno celebratur.

Ἀμφιθαλής. Utrinque florens. Utrumque parentem vivum habens, & neutro orbatus.

Timaeus. 28. Conf. Ruhnk. in loc.. Comm. ad Hesych. in V. Fabric. in Dio. Cass. LIX. p. 908. — Conf. Dion. Hal. A. Rom. II. 279. et 389.

Ἀμφιθέατρον. Locus, in quo ab omni parte ſpectari poſſunt ea, quæ in ipſo fiunt. Agathias: *Francorum vero dux in quodam Amphitheatro, quod erat deſtinatum iis, qui, ſpectante populo, cum feris dimicare ſolebant,* [*delectam militum manum occultavit.*]

Ἀμφίθετον φιάλην. Phialam, quæ ex omni parte ſtatui poteſt, & fundo caret. Non enim ſignificat id, quod nos vocamus ποτήριον, ſed genus lebetis, quod utrinque ſtatui poteſt.

Ἀμφίκλαστον. Undique fractum. *Fruſtum undique fractum marivagæ ſcolopendræ.*

Ἀμφίκορος. Inter tres fratres medius. Ἀμφίκουρος vero, quam ab utraque parte viri ampelctuntur.

Ἀμφίκρημνος. Utrinque præruptus. Vel, breviſſimus.

Ἀμφικτυόνες. Ex civitatibus populiſque ſelecti Judices. [Sic autem dicti,] quaſi circum habitantes.

Timaeus. 28. Ruhnk. Non apud Platonem. ad Herodot. pertinet. — Via. Sylb. in Pausan. 815.

Ἀμφικτυόνες. [Sic appellabatur] concilium quoddam in Græcia, quod Thermopylis conveniebat. Vocati autem ſunt [Amphictyones] ab Amphictyone, Deucalionis filio, qui cum regnaret, populos congregavit. Hi autem erant numero XII. Iones, Dores, Perræbi, Bœoti, Magnetes, Achivi, Phthiotæ, Melienſes, Dolopes, Ænianes, Delphi, Phocenſes. Alii vero dicunt nomen hoc inde ortum, quod, qui ad[concilium illud]convocabantur, circa Delphos habitarent.

Conf. Van Dale De Antiq. et Marm. Diss. VI. p. 430. citat. a Ruhnk. in Tim. 28. —

Pausanias. VIII. 815

Ἀμφίκοιτος. Tapes lectum circumdans.

Ἀμφίκοιλον. Eſt epithetum ligni, ex quo operarii onera ſuſpenſa geſtant. Scribendum

Ar. Av.

Vox ...

...lien.

...g. XIV.

Herodot. VIII.

...in Not. 50.

Ar. Ran.

...s. 829.

---

[1] Ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει] Puto legendum, ἑκάστῳ τῷ ἔτει. Vide Etymol. v. Ἀμφιετίζειν.

[2] Ἀμφιθαλὴς ἔρως. ὁ ἐν ἀμφοτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 619. V. 1735.

[3] Ὁ δὲ τῶν Φράγγων ἡγ.] Fragmentum hoc mutilum eſt, quod ex Agathia pag. 25. ſic ſuppleri debet: Ὁ δὲ τῶν Φράγγων ἡγεμὼν ἐς ἀμφιθέατρόν τι οὐ πόῤῥω τῆς πόλεως ἱδρυμένον (ἀνεῖτο δὲ τοῦτο ἀνδράσιν, οἷς ὁ βίος θεωμένου τοῦ δήμου πρὸς θηρία διαγωνίζεσθαι) ἐνταῦθα δὴ οὖν ἀπολεξάμενος ἐκ τῶν οἰκείων στρατοπέδων τοὺς εὐθαρσεῖς τε καὶ μαχιμωτάτους ἀπέκρυπτε, &c.

[4] Ἀμφίθετον φιάλην. κατὰ πᾶν μ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Homeri Il. Ψ. v. 270.

Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.

Ubi brevis Scholiaſta ait: Ἀμφίθετον· διπλῆν, οἱονεὶ ἔχουσαν καὶ ἐπὶ στόμα, καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα θέσιν. Per ἀμφίθετον igitur φιάλην apud Homerum ſecundum Scholiaſtam & Suidam intelligenda eſt talis phiala, cujus fundus non eſt in imo, ſed in medio (hoc enim ſenſu a Suida dicitur ἀπύθμενος) & quæ utrinque cava eſt, ita ut tam ab una quam altera parte in menſa ſtatui, vinumque ex ea bibi poſſit. Plura de phiala hac ἀμφιθέτῳ legi poſſunt apud Athenæum lib. XI. pag. 501. qui varias veterum Grammaticorum de ea ſententias recenſet.

[5] Λείψανον ἀμφίκλ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate quodam, quod ex Anthologia inedita integrum ſubjiciam:

Λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρας
  Τοῦτο, κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἠϊόνος,
Δισσάκι τετρόργυιον, ὕπαι (lego ἅπαν) πεφορυγμένον ἀφρῷ,
sic Brunck.
  Πολλὰ θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἑρμῶναξ ἐκίχανεν, ὅτε γριπηΐδι τέχνῃ
  Εἷλκε τὸν ἐκ πελάγους ἰχθυόεντα βόλον.
Εὑρὼν δ' ἠέρτησε Παλαίμονι παιδὶ καὶ Ἰνοῖ
  Δαίμοσιν εἰναλίοις, δοὺς τέρας εἰνάλιον. i. e.
Fruſtum hoc undique fractum marivagæ ſcolopendræ,
  In arenoſo jacens litore,
Octo ulnas longum, totumque ſpuma fœdatum,
  Et [*fluctibus*] *valde verberatum ad marinum ſcopulum,*
Hermonax nactus eſt, cum arte piſcatoria
  Traheret ex pelago rete piſcibus plenum.
Inventum vero ſuſpendit Palæmoni puero & Inoni,
  Diis marinis, iiſque monſtrum marinum donavit.

Epigrammatis hujus membra diſperſa leguntur apud Suidam v. Γριπὺς, v. Ἑρμῶναξ, v. Ὀργυιὰ, & v. Πεφορυγμένον.

[6] Ἀμφίκουρος δὲ, ἣν ἑκατ.] Vide Heſychium, qui vocem hanc aliter interpretatur.

[7] Ἀμφικτυόνες. Συνέδρ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Suidam infra v. Πυλαγόραι, & v. Ἱερομνήμονες: itemque Meurſium *de Regno Athen.* lib. I. cap. XV.

[8] Ὁ Ἀμφικτύων] Duæ hæ voces delendæ ſunt, quoniam a ſenſu loci hujus alienæ ſunt, nec apud Harpocrationem leguntur.

[9] Μολιεῖς] Ex Harpocratione ſcribendum eſt Μηλιεῖς.

[10] Ἀμφίκοιλον ξύλον. ἀνάφ. ἐν ᾧ τὰ φορτ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad verba illa in Prologo *Ranarum*, Μεταβαλλόμενος τἀνάφορον, ut Portus recte obſervavit. Vide etiam infra v. Ἀνάφορον. Conf. Schol. in Ecclesiaz. 829.

κατ-

Timaeus.

...κτίονες 35. οἱ ἐκ πολλῶν πόλεων αἱρετοὶ δικασταὶ, οἷον ἀμφικτίονες καὶ περίοικοι.

...5. Ἀμφικτύονες.] *Suidas* ...πολλῶν πόλεων legit πόλεων ...ῶν. quod eodem redit. ...us autem recte apud ...dem ἀμφικτύονες ſcribitur ... ἀμφικτίονες, quo Gloſſo...phum noſtrum ad vo... etymon reſpicere, cla... eſt. Nam *Andro*... quoque, Ἀτθίδος ſcri... , Amphictyonum con... ...m non ab Amphictyo... Deucalionis F. qui eum ...iſſe traditur, ſed a ...phorum ἀμφικτίοσι i. e. ...is, ſic appellatum eſſe ſtatuit. Vide *Pauſan.* Phoc. cap. VIII. p. 815. & ibi *Sylburg.* Apud *Platonem* nullam *Amphictyonum* mentionem reperi: nec dubito, quin gloſſa ad *Herodotum*, eos non uno loco commemorantem, pertineat. De ipſo concilio omnia fere pervulgata ſunt. Videndus praeter alios *Anton. van Dale* Diſſ. VI. de Antiq. & Marmor. p. 430. ſeqq.

Ruhnkenius.

γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.

Timaeus. 26. ubi vocem illustrat D. Ruhnken. Cf. Dionys. Hal. Ant. Rom. II. Vol. I. 267.

Ἀμφιλαφές. κατάσκιον. ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον· οἷον ἀμφιλαβές τι ὄν, τὸ ἑκατέρωθεν ληπτόν. καὶ θηλυκῶς, Ἀμφιλάφεια, ἡ ἀμφοτέρωθεν βοήθεια.

‡ Hæc partim repetuntur infr. I. 907. V. Εὔρους.

Ἀμφιλαφῆ. διπλοῦν, [1] τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. ‡ Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους· ὅτε καὶ εἶδον ἄνθρωπον [2] εὔρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις. Καὶ Ἀμφιλαφής· μεγάλη· οἷον ἀμφιλαβής, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστιν. Οὐχ ἥμαρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας. Ἐν Ἐπιγράμματι·

3. Thalli Milesii -- Brunck. II. 164. III.

Ἰτέαι, [3] ἥ θ' ἱερὰ, κἀμφιλαφὴς πλάτανος.

4. Xenoph. Anab. A. 51. ex quo leg. τοῦ Μένωνος + Suid. locus a Whitero notatur, inter Porsoni Not. Brev. xlv. 53.

Ἀμφιλεξάντων. ἀντὶ τοῦ, ἀμφισβητησάντων, καὶ διενεχθέντων. οὕτως Ξενοφῶν. [4] Ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μέμνονος στρατιωτῶν, καὶ τοῦ Κλεάρχου.

Ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον, ἐνδοιάζοντα. Ἀρριανός· Ἀξιδάρην δὲ ὅτι ἄρχειν χρὴ Ἀρμενίας, οὔ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον.

5. Paulli Silentiarii. Brunck. III 80. XXIX.

Ἀμφιλύκη. ἡ νύξ. ἐν Ἐπιγράμματι·

——— ——— Ἀμάθυνε [5] δὲ χαίτην,
Ἣν μόλις ἐς τριτάτην πλέξαμεν ἀμφιλύκην.

Ἀμφιλύκη [6] οὖν, τὸ τέλος τῆς νυκτός. Ἡμέρα δὲ ὑπέφαινεν οὔπω λαμπρὰ, ἀλλ' ἔτι πρὸς ἀμφιλύκην ἦν νὺξ, καὶ ἀπέληγεν.

Arist. Equit. 878.

Ἀμφιμάσχαλος. [7] χειριδωτὸν ἱμάτιον. [8] οἱ δὲ, δουλικὸν, ἢ μικρὸν χιτωνίσκον. ἦν δὲ ἑτερομάσχαλος ὁ τῶν ἐργατῶν, οὗ τὴν μίαν μασχάλην ἔρραπτον. Ἀριστοφάνης·

Οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν δῆμον ἠξίωσας.

9 Respexit Eurip. Androm. 467.

Ἀμφιμάτορας. [9] ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας.

Ἀμφιματῶσαι. [10] ἀποδῦσαι.

11. Æsch. Ἡρακλεῖδαις.
Eurip. Androm. 467

Ἀμφιμήτωρ. ὁ ἑτερομήτωρ. [11] Αἰσχύλος.

12 Leonidas Tarantin. Brunck. I. 221, IV.

Ἀμφίξουν. ἐν Ἐπιγράμματι· [12] Ἀμφίξουν τε σκέπαρνον. τὸ καλῶς ξέον.

autem potius eſt ἀμφίκυρτον, quod verum eſt.

Ἀμφιλαφές. Umbroſum. Cui utrinque ſuccurritur. Quaſi dicas, ἀμφιλαβὲς, i. e. quod utrinque prehendi poteſt. Et fœmininum, Ἀμφιλάφεια, auxiliū, quod utrinque alicui fertur.

Ἀμφιλαφῆ. [Copioſum.] *Mihi autem exponebat orationes Iſocratis, non modo illo ſubtili & ſophiſtico, ſed gravi & philoſophico: cum & vidi virum illum non tantum ob linguæ facundiam, ſed etiam mentis ubertatem, aptiſſimum eſſe ad politicam prudentiam docendam.* Et Ἀμφιλαφὴς, magna: quaſi dicas ἀμφιλαβὴς, i. e. quam ambabus manibus prehendere poſſumus. *Non excidit amplis & copioſis divitiis.* In Epigrammate: *Salices, & ſacra comiſque denſa platanus.*

Ἀμφιλεξάντων. Inter quos controverſia interceſſit. Qui inter ſe diſſenſerunt. Sic Xenophon. *Cum autem inter Memnonis & Clearchi milites controverſia orta eſſet.*

Ἀμφίλογον. Ambigentem. Dubitantem. Arrianus: *Quin autem Axidarem Armeniæ præeſſe oporteat, non videris mihi dubitare.*

Ἀμφιλύκη. Nox. In Epigrammate:

——— ——— *Conturbavit vero comam,*
Quam vix trium dierum ſpatio compoſueramus.

Ἀμφιλύκη proprie eſt noctis finis. *Dies autem ſublucebat nondum clara; ſed adhuc erat crepuſculum, & deſinebat.*

Ἀμφιμάσχαλος. Veſtis utrinque manicata. Alii vero [dicunt, ſic appellari] veſtem ſervilem, & parvam tunicam. Operariorum autem [tunica] unam tantum habebat manicam: quoniam partem illam, quæ alteram axillam tegebat, conſuebant. Ariſtophanes: *Nunquam populum tunica, manicas utrinque habente, dignatus es.*

Ἀμφιμάτορας. Qui parentem utrumque viventem habent.

Ἀμφιματῶσαι. Veſtibus ſpoliare.

Ἀμφιμήτωρ. Frater ex eodem patre, ſed alia matre. Æſchylus.

Ἀμφίξουν. Bene dolans, vel poliens. In Epigrammate: *Et ab utraque parte aciem ad dolandum habens aſcia.*

---

[1] Τεχνικόν τε καὶ σοφιστικόν. ἐμοὶ δὲ ἐξηγ.] Locus hic turbatus eſt & mutilus, qui infra v. Σεβηριανὸς recte ſic legitur: Ἐμοὶ δὲ καὶ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρατείους τοὺς μείζους καὶ πολιτικωτέρους, οὐ τὸν τεχνικόν τε καὶ σοφιστικὸν, ἀλλὰ τὸν ἔμφρονα καὶ φιλόσοφον τρόπον· ὅτε καὶ εἶδον &c. Hinc ergo patet, verba illa τεχνικόν τε καὶ σοφιστικὸν, extra ſeriem & ordinem ſuum hic apud Suidam legi, eaque non eſſe interpretationes vocis Ἀμφιλαφῆ, ut Portus putavit; ſed verba ſcriptoris illius, ex quo etiam ea, quæ ſequuntur, a Suida deprompta ſunt. Eum autem ſcriptorem eſſe Damaſcium monemus infra v. Σεβηριανός.

[2] Εὔρουν τε ἅμα καὶ ἀμφ.] Hæc repetuntur infra v. Εὔρους.

[3] Ἰτέαι, ἥ θ' ἱερὰ κἀμφ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, nondum, ut puto, editi, quod ex Anthologia MS. integrum hic ſubjiciam:

Αἱ πτελέαι τῷ Πανὶ, καὶ αἱ τανυμήκεες αὗται
Ἰτέαι, ἥ θ' ἱερὰ κἀμφιλαφὴς πλάτανος,
Καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κύπελλα
Ἄγκειται, δίψης φάρμακ' ἀλεξίκακα.

Ulmi hæ, & proceræ ſalices, ſacraque iſta & opaca platanus, & fontes, & hæc paſtoralia pocula, ex quibus ſitis levatur, Pani dedicata ſunt. Partes Epigrammatis hujus leguntur apud Suidam v. Βοτηρικὰ, v. Λιβάδες, & v. Τανυμήκεες.

[4] Ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐντ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem lib. 1. *de Expedit. Cyri*, pag. 257. ut Pearſonius obſervavit.

[5] Ἀμάθυνε δὲ χαίτην, ἣν μ.] Hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Pauli Silentiarii, quod integrum exſtat Anthol. lib. VII. p. 595.

[6] Ἀμφιλύκη οὖν, τὸ τέλος τῆς ν.] Vide Schol. Apoll. Rhod. ad lib. II. v. 673.

[7] Ἀμφιμάσχαλος. χειριδωτ. ἱμάτ.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* p. 342. (239. Edit. Baſ.) ut Portus etiam monuit.

[8] Οἱ δὲ δουλικόν] Pollux, Heſychius & Etymologus, ἀμφιμάσχαλον χιτῶνα ingenuorum fuiſſe dicunt; ἑτερομάσχαλον vero, ſervorum: quorum potior eſt apud me auctoritas.

[9] Ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας] Heſychius vocem hanc rectius exponit, οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες: i. e. fratres ex diverſis matribus nati.

[10] Ἀμφιματῶσαι· ἀποδῦσαι] Scribe ἀφιματῶσαι, ut infra ſuo loco.

[11] Αἰσχύλος] In fabula, *Heraclidæ* vocata, ut docet Heſychius.

[12] Ἀμφίξουν τε σκέπαρνον] Epigramma integrum, ex quo hæc decerpta ſunt, legitur in Anthologia inedita, quod hic cum lectore curioſo communicabo.

Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα Λεοντίχου, αἵ τε χαράκται
Ῥῖναι, καὶ κάλων οἱ ταχινοὶ βορέαι,
Στάθμαι, καὶ μιλτεῖα, καὶ αἱ χέδον ἀμφιπλῆγες
Σφῦραι, καὶ μίλτῳ φυρόμενοι κανόνες,
Αἵ τ' ἀρίδες, ξυστήρ τε, καὶ ἐστελεωμένος οὗτος
Ἐμβριθὴς τέχνας ὁ πρύτανις πέλεκυς·
Τρύπανά τ' εὐδίνητα, καὶ ὠκήεντα τέρετρα,
Καὶ γόμφων οὗτοι τοὶ πίσυρες τορέες,

1. μελάθοιν ἀμφίοις. Dionys. H. Ant. Rom. II. 822. Vocem ex Sophocl. Μώμῳ laudat Hesychius, — Conf. Suicer. Lex. Eccles. I. 236.

Ἄμφιον.[1] ἱμάτιον, ἔνδυμα. καὶ Ἄμφιος, ὄνομα κύριον.

Ἀμφιορκία. ἐπειδὰν ὅ, τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὀμνύωσι, κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφέροντες. τοῦτο δὲ πολλάκις ὤφθη μάτην γινόμενον. ἔθεντο οὖν Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεσμωτήριόν τινας ἐπὶ δίκῃ κλοπῆς,[2] χιλίας διδόναι δραχμὰς[3] τοὺς ἁλόντας.[4] ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίας ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινας, ὡς τῷ δήμῳ προσηκούσας, εἰ συκοφαντοῦντες ἁλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίας ἐζημιοῦντο.

Ἀμφίων. οὗτος παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετής.[5] περὶ οὗ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ· Περίεστι γάρ σοι καὶ σχολὴ, καὶ φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ φιλοσοφίας ἐρᾷς, εἴπερ τις ἄλλος τῶν πώποτε. τρία δὲ ἅμα ταῦτα ξυνελθόντα ἤρκεσεν ἀποφῆναι τὸν Ἀμφίονα τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετήν· χρόνος, θεοῦ πνεῦμα, ἔρως ὑμνῳδίας. οὐδὲ γὰρ ἡ τῶν ὀργάνων ἔνδεια πρὸς ταῦτα πέφυκεν ἀντιτάττεσθαι. καὶ ταῦτα ῥᾳδίως ἂν ὁ τῶν τριῶν τούτων μέτοχος ἐξεύροι. ἢ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν ἀκοῇ παραδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, εἴτε δαιμονιωτέρᾳ χρησάμενον ἐπινοίᾳ, εἴτε τινὶ θείᾳ δόσει, διά τινα[6] συμμαχίαν ἀμήχανον; καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πλεῖστοι τοῖς τρισὶ τούτοις ἐοίκασι μάλιστα προσχόντες, οὔτι πλαστῶς φιλοσοφῆσαι, οὐδενὸς ἄλλου δεόμενοι.

Ἀμφιπάτορες. οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ἑτέρας δὲ μητρός.

Ἀμφιπλήξ.[7] ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐλασία. ἡ ἑκατέρωθεν πλήττουσα, ἔκ τε πατρὸς, καὶ μητρός.[8] Σοφοκλῆς·

Καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
Ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά.

Τουτέστιν, ἡ διὰ τῶν ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

Ἀμφίπολις. πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης·[9] πρότερον δὲ Ἐννέα Ὁδοὶ ἐκαλεῖτο. φασὶ δέ τινες αὐτὴν Ἀμφίπολιν ὠνομάσθαι, διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον. κλίνεται δὲ Ἀμφίπολις, Ἀμφιπόλεως.

Ἀμφίπολος. θεράπαινα. δούλη.[1] Ἀμφίπολοι στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν. οὕτως ὡς ἔχετε. καί,[2] Στῆθ' οὕτως ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης.

Ἀμφιπρύμναις. εἶδος πλοίων. Ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς ἀμφιπρύμναις τῶν νεῶν.

...r. Juliani
...Petavii Not.

...h. O. Tyr.
417.

...porat.

Od. Z. 218.

...I. P. 447. ubi:
...πέσσον, ἐμ...

Ἄμφιον. Pallium. Vestis. Et Ἄμφιος nomen proprium.

Ἀμφιορκία. Quum & accusator & reus jurant, furti crimen aliquibus intentantes. Hoc autem ſæpe temere fieri animadverſum eſt. Athenienſes igitur legem tulerunt in eos, qui ob furti crimen aliquos in carcerem abducerent, ut convicti mille drachmas perſolverent. Quinetiam illi, qui civium aliqua bona ut ad populum pertinentia, in tabulas publicas retuliſſent, ſi calumniæ convicti fuiſſent, mille drachmis mulctabantur.

Ἀμφίων. Hic antiquæ Muſicæ fuit inventor: de quo Julianus Apoſtata in quadam epiſtola dicit: *Nam & otio abundas, & præclaris ingenii dotibus es prædītus, & Philoſophiæ amore teneris, ſi quis alius. Hæc autem tria ſimul conjuncta Amphionem antiquæ Muſicæ inventorem efficere facile potuerunt; tempus ſcilicet, Dei ſpiritus, amor canendi hymnos. Haud enim ipſa muſicorum inſtrumentorum penuria his obſiſtere poteſt; quippe quæ trium iſtorum compos facile invenire poteſt. Annon enim hunc ipſum fama accepimus, non ſolum harmonias, ſed lyram quoque excogitaſſe; ſive divina ingenii vi uſum, ſive dono quodam Dei, & admirabili quodam modo a [divino Numine] adjutum? Et veterum plerique, hæc tria conſequi ſtudentes, nec quicquam aliud requirentes, non ſimulate philoſophati eſſe videntur.*

Pag. 153. v. Ἀμφίων. Χρόνος, Θεοῦ πν.] Lege, & diſtingue:
Χρόνος, Θεοῦ τι πνεῦμ', ἔρως θ' ὑμνῳδίας. +
Eſt enim Jambus ex Euripidis *Antiope* de Amphione. +

+ Verſ. omiſit Musgrav. nec obſervavit Valcken. qui tamen in Diatrib. 82. ad V. 30 hanc Epiſtolam citat.

Ἀμφιπάτορες. Qui ex eodem patre, at ex alia matre ſunt nati.

Ἀμφιπλήξ. Plaga utrinque percutiens, tam a patris quam matris parte. Sophocles:

Et te duplices tam patris quam matris
Terribileſque diræ ex hac terra aliquando
expellent.

Δεινόπους, i. e. pedibus terrens.

Ἀμφίπολις. Amphipolis, urbs Thraciæ, quæ prius *Novem viæ* vocabatur. Quidam autem ajunt ipſam dictam eſſe Amphipolin, quod alii circa eam undique habitarent. Declinatur autem Ἀμφίπολις, Ἀμφιπόλεως.

De Amphipoli Wesseling. in Anton. A. Itinerar. p. 320.

Ἀμφίπολος. Ancilla. Serva. *Ancillæ ſtate ſic procul a me.* Id eſt, ita ut nunc ſtatis. Et, *State ita mea procul a menſa.*

Ἀμφιπρύμναις. Eſt [epithetum &] genus navium. *Effecit, ut Iſtrum navibus bipuppibus trajicientes reverterentur.*

Toup. III. 28.
"Leg. Ἀμφιπρύμνοις, ut legitur in Menand. Excerpt. Legat. Hæsch. p. 139. Hujusmodi naves memorat Agathias. III. 93." —

Ἀμφίξουν τε σκέπαρνον ἃ δὴ χαλιέργῳ Ἀθήνᾳ
Ἀνὴρ ἐκ τέχνας θῆκατο πανόμφος.

In hoc Epigrammate, quod in Anthologia inedita Leonidæ nomen præfert, varia artis fabrilis inſtrumenta recenſentur, quæ Leontichus quidam Minervæ dedicat. In pentametro primo pro βορέη legendum eſt τορέες (a τορεὺς) totumque illud diſtichum ſic vertendum: *Fabri Leontichi hæc inſtrumenta, ſerra nimirum, & lignorum celeres torni.* Deinde, in pentametro ſecundo, μίλτῳ φυρόμενοι κανόνες ſunt regulæ rubrica infectæ, quæ in alio quodam Epigrammate appellantur μιλτοφυρεῖς κανόνες, eodem ſenſu. In pentametro tertio ſecuris eleganter dicitur ὁ πρύτανις τέχνας, i. e. princeps & præcipuum artis inſtrumentum. Hexameter quartus editus eſt a Salmaſio ad Solinum pag. 774. qui monet τρύπανα hic ſignificare *perforacula*, ſive, ut barbare in Gloſſis vocantur, *furfuracula*; τέρετρα vero, *terebras*. In Hexametro ultimo pro χαλιέργῳ legendum eſt χαλκεργῷ, quam lectionem confirmat Suidas v. χαλκεργός, ubi ultima Epigrammatis hujus verba adducit.

[1] Ἄμφιον. ἱμάτιον.] Vide ſupra v. Ἀμπεχόνη.

[2] Χιλίας διδόναι δραχμ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 532.

[3] Τοὺς ἁλόντας] Salmaſius *de Modo Uſur.* pag. 777. legit τοὺς μὴ ἁλίσκοντας; cujus conjecturam probo. Mulcta enim mille drachmarum non erat ſtatuta in eos, qui furti convicti fuiſſent, ſed in eos, qui, quos furti accuſaverant, criminis ejus convincere non poterant, ut ex hoc loco Suidæ clare patet.

[4] Ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσ.] Conſtructio verborum requirit, ut legatur, ἀλλὰ καὶ οἱ τὰς οὐσίας ἀπογράψαντες &c.

[5] Περὶ οὗ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν ἐπιστολῇ] Hæc Juliani epiſtola hodie non exſtat.

[6] Συμμαχίαν] Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notaverat, ſe in quodam MS. ſcriptum reperiſſe συντυχίαν, quæ lectio non eſt aſpernanda.

[7] Ἀμφιπλήξ. ἡ ἀμφοτέρωθεν ἐλ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag 169. ut Portus monuit.

[8] Σοφοκλῆς] In *Oedip. Tyran.* pag. 169.

[9] Πρότερον δὲ Ἐννέα Ὁδοὶ ἐκ.] Vide Stephani mutilatorem v. Ἀμφίπολις, & Meurſ. *de Regn. Athen.* lib. III. cap. VII.

1 Soph. Aj. 1404.

Ἀμφίπυρον. πανταχόθεν πυρούμενον. ¹Σοφοκλῆς·

----- Τοὶ δ᾽ ὑψίβατον
Τρίποδ᾽ ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
Θέσθ᾽ ἐπίκαιρον.

2. Antipat. Sidon. Brunck. II. 10. XVII.

Ἀμφιῤῥῶγας.² πάντοθεν διεῤῥωγότας. ἠνεῳγμένους. Κλωβούς³ τ᾽ ἀμφιῤῥῶγας.

Ἀμφιῤῥύτη. περιῤῥεομένη κύκλῳ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Toup. I. 39. In tenebris ambulat Kusterus. Leg. ex Anthol. III. p. 310 et 407
Ἀμφιρύτη Κῶς
Κὰι πάλι πένθος ἔχεις ὅιον ἐφ᾽
Ἱπποκράτει."

Ἀμφιρύτη⁴ Κῶος, ἢ Κῶς. καὶ πάλιν· Πένθος ἔχεις οἷον ἐφ᾽ Ἱπποκράτει.

Ἄμφις.⁵ Κωμικὸς, Ἀθηναῖος. Ἀμφὶς δὲ, χωρίς.

⫻ Æsch. c. Ctesiph. VI. 504.

⫻ Ἄμφισσα. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος. Ἄμφισσα δὲ ὠνομάσθη, διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.

Ἀμφισβαλεῖν. ⁶ἔν τισι δὲ τὸ ἀμφισβηλεῖν. Ἴωνες δὲ καὶ Ἀγχιβαλεῖν. καὶ Ἀγχιβασίην, Ἡράκλειτος.

Ἀμφισβητεῖν. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ᾽ οἷον χωρὶς βαίνειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. ⁷Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ⁸εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν Κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας, ἀμφισβητῶν ταύτης. ἤλπιζε γὰρ τὴν ἀδίκῳ πολέμῳ πρότερον ἀνειλημμένην, τότε δικαίως τοῖς αὐτοῖς νόμοις ἀνακτήσασθαι. Καὶ Αἰλιανός· Ἠμφισβήτουν γὰρ τοὺς ἑτέρους ἕτεροι προβαλλόμενοι. Οὐκέτι οὖν ἦν ἀμφισβητήσιμα, τὸ μὴ οὐ τοῦτον ἐκεῖνον εἶναι τὸν τεθνηκότα.

9. Pollux. II. VIII. 32.

Ἀμφισβητεῖν,⁹ καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ τὸν κλῆρον ἐπιδικαζόμενοι, ἀμφισβητεῖν, ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται. οἱ μὲν φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τετελευτηκότι, ἢ γένει, ἢ ποιήσει· οἱ δὲ, ὡς ἄπαιδος τελευτήσαντος, δικαιότερον λέγοντες ἔχειν αὐτοὶ τὸν κλῆρον τοῦ λαβόντος, ἢ συγγενεῖς ὄντες, ἢ κατὰ διαθήκας κληρονόμοι. Οὕτω Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης ¹⁰περὶ τοῦ καταβάλλειν διεσάφησαν.

τὸ Ἀμφισβητεῖν frequenter apud Demosthen. et τὸ Παρακαταβάλλειν. III. 1051. Πρὸς Μακάρτατον. 1090 et 1092. Προς Λεωχαρην

Ἀμφισβηλεῖν, καὶ παρακαταβάλλειν, λέγεται, ὅταν τελευτήσας τις ἄπαις εἶναι δοκῇ, φάσκῃ δέ τις ἑαυτὸν ἐκείνου υἱὸν, οὗτος ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἶναι λέγῃ, λέγῃ δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφότερα ἐπ᾽ ἀντιλογίας τάσσεται.

Ἀμφισβήτησις. ¹¹Οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρτάσθω· ¹²ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω· ἡ δὲ βάσανος, τὸ δέον ὁριζέτω· ὁ δὲ ὁ-

Ἀμφίπυρον. Quod igne utrinque calefit. Sophocles: *Alii vero altæ baſi inſiſtentem tripodem, & igne utrinque calefieri ſolitum, mortui abluendi gratia, nunc opportune ponite.*

Ἀμφιῤῥῶγας. Undique ruptos. Apertos. *Et retia rupta.*

Ἀμφιῤῥύτη. Circumflua. In Epigrammate:

------ *Mari circumflua Cos,*
Luges rurſus, ut ob Hippocratem.

Ἄμφις. παροξυτόνως. Amphis. Comicus Athenienſis. Ἀμφὶς vero, ſine, ſeorſim. Fabric. B. G. II 410

Ἄμφισσα. Amphiſſa. Eſt urbs Locridis. Amphiſſa vero dicta eſt, quod locus ille montibus circundetur. Harpocrat. Stephan. Byz. 125.

Ἀμφισβαλεῖν. In quibuſdam vero [codicibus legitur] Ἀμφισβηλεῖν. Iones etiam dicunt Ἀγχιβαλεῖν, [i. e. Ambigere.] Heraclitus uſus eſt voce Ἀγχιβασίην.

Ἀμφισβηλεῖν. Non conſentire, (quaſi dicas χωρὶς βαίνειν, i. e. ſeorſim ire) dubitare. *Ptolemæus vero, cum ſciret majores ſuos tenuiſſe Syriam Cavam, ingenti apparatu bellum molitus eſt, ut de ea dimicaret. Sperabat enim fore, ut, quæ injuſto bello ante erepta ſibi eſſet, eam juſte iiſdem [belli] legibus tunc recuperaret.* Et Ælianus: *Ambigebant enim, alii alios in medium proferentes.* † *Non amplius dubium erat, quin ille ipſe eſſet, qui mortuus erat.*

Ἀμφισβητεῖν. Qui de hæreditate inter ſe in judicio contendunt, ἀμφισβητεῖν, vel παρακαταβάλλειν dicuntur. Horum illi quidem aſſerunt, defuncto eſſe filium, vel natura, vel adoptione, & ad eum jus hæreditatis pertinere. Hi vero dicunt, defunctum nullos reliquiſſe liberos, & proinde ſibi potius jus eſſe conſequendæ hæreditatis, quam illi, qui eam adiit, quod ſint vel cognati, vel ex teſtamento hæredes. Sic Demoſthenes & Hyperides vocem παρακαταβάλλειν expoſuerunt. Harpocrat

Ἀμφισβηλεῖν, & παρακαταβάλλειν, [utrumque de hæreditatis controverſia dicitur.] Nam, ſi quis ſine liberis deceſſiſſe videatur, & aliquis ſe ejus filium eſſe dicat, is ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου dicitur. Quod ſi vero non quidem defuncti filium ſe eſſe contendat, ſed cognationis jure hæreditatem ad ſe pertinere dicat; eum leges jubent παρακαταβάλλειν. Utrumque igitur vocabulum de diſceptatione dicitur.

Ἀμφισβήτησις. Dictum eſt apud Gentiles uſitatum: *Controverſia ad judicium referatur: judicium argumenta diligenter examinet: examen, quod æquum eſt, definiat: quod definitum*

---

1 Σοφοκλῆς] In *Ajace Flagell.* v. 1422.

2 Ἀμφιῤῥῶγας] Vide Schol. Apoll. Rhod. ad lib. 1. v. 995.

3 Κλωβούς τ᾽ ἀμφιῤῥῶγας] Hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri in venatorem aliquem, qui inſtrumenta ſua, quibus ante ad capiendas feras & aves uſus fuerat, Pani dedicat. Epigramma hoc legitur Anthol. lib. vi. cap. xv. p. 568.

4 Ἀμφιρύτη Κῶος, ἢ Κῶς. καὶ πάλιν· Πένθ.] Locum hunc ſic legendum puto:

——— Καὶ πάλιν ἀμφιρύτη Κῶς
Πένθος λυγρὸν ἔχεις, οἷον ἐφ᾽ Ἱπποκράτει.

5 Ἄμφις. Κωμ. Ἀθην.] De hujus comœdiis vide Meurſium in *Bibliotheca Attica.*

6 Ἔν τισι δὲ τὸ ἀμφ.] In 2 MSS. Pariſ. legitur, ἔνιοι τὸ ἀμφισβητεῖν.

7 Ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδ.] Hoc fragmentum ad Polybium referunt Fulv. Urſinus & Caſaubonus.

8 Εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγ.] Vide Valeſium in notis ad Excerpta Conſtantini, pag. 49.

9 Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακατ.] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. Ἀντιγραφεύς; itemque Petitum *de Leg. Attic.* p. 489. — p. 589.

10 Περὶ τοῦ καταβάλλειν] Lege τὸ παρακαταβάλλειν.

11 Οἱ ἔξω] A ſcriptoribus Chriſtianis τοὺς ἔξω, vel τοὺς ἔξωθεν, vocari Gentiles non ignotum poteſt eſſe iis, qui Patres & ſcriptores Chriſtianos veteres vel a limine ſalutarunt.

12 Ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω] Vide infra v. Κρίσις, & v. Βάσανος.

ξος γεγράφθω· τὰ δὲ γεγραμμένα, κυρούσθω· τὰ δὲ κυρωθέντα, βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις· καὶ πᾶσα ἀμφιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν Φιλία χορευέτω. καὶ οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.

Ἀμφίσκω. ἐνδύω.

Ἀμφίσματα. τὰ ἀμφισβητήσιμα. Ἑλλανικός.

0. Col. 1478. Ἀμφίσταται. περιΐσταται. [1] Ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος.

Ἀμφιστεφέες. πάντοθεν πλήρεις. [2] περιπεπλεγμέναι ἀλλήλαις.

Ἀμφιστείδης. ὄνομα κύριον. Ζήτει περὶ τούτου ἐν τῷ Γελοῖος.

Polyb. II. 29. 158. — Vid. II. 7. Ἀμφίστομος. αὕτη ἡ φάλαγξ καλεῖται, ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι.

Ἀμφίταποι. [3] τάπητες ἀμφίμαλλοι. #

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. περὶ τὴν αὐγήν.

Soph. 19. × Ἀμφίτρητον. τὸ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τετρημένον ἄντρον. Ἀμφιτρίτη δὲ, ἡ θάλασσα.

Ἀμφιτρύων. παῖς Ἀλκέως.

Ἀμφιτρυγῆ. [4] κατερρωγότα.

Ἀμφιφορεῦσιν. κεραμείοις ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφιφορῆα. ἀγγεῖον. ἐν Ἐπιγράμμασι·

phili. ck. II. 170

Τίς με Διωνύσῳ πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
Τίς με τὸν ἀνδρικοῦ νέκταρος οἰνοδόκον

Δηοῦς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχου;
Ἢ σπάνις οἰκείου τεύχεος ἀσταχύων;

Ἀμφοτέρους ἤσχυνε. σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος·
Δημήτηρ δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

V. ἁνι- Ἀμφιφῶντες. [5] πλακοῦντος εἶδος, οἵτινες ἐγίνοντο, ὅτε ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη πρωῒ ὑπὲρ γῆς φαίνονται. ἢ ὅτι [6] ἐκόμιζον αὐτὸν, δᾳδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ᾽ αὐτῷ, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος.

Hom. Il. ψ. 145. Ἀμφίχυτον. περικεχωσμένον.

Ἄμφοδον. [7] δίοδον. ῥύμην.

Ἀμφόδοντα ζῶα. οἷον ἄνθρωπος, ἵππος, ὄνος, καὶ ὅσα οὐκ [8] ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας ἔχει· οἷς συμβέβηκε πιμελὴν, ἀλλ᾽ οὐ στέαρ ἔχειν.

d. Fr. 62. El. U. Ἀμφορεαφόρους. τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ Ἀμφορεαφόρος, ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων.

Εἶτ᾽ ἀμφορεαφόρος τις [9] ἀποφορὰν φέρων.

Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ. καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσι· (10)

est, scribatur: scripta, rata fiant: quæ rata facta sunt, ipsis factis confirmentur; & omnis controversia e medio tollatur, & amicitia renovetur. A judicando autem omnis inconsiderantia abesse debet.

Ἀμφίσκω. Induo.

Ἀμφίσματα. Res controversæ. Hellanicus.

Ἀμφίσταται. Circumstat. *Circumstat vehemens strepitus.*

Ἀμφιστεφέες. Undique plenæ. Sibi mutuo innexæ.

Ἀμφιστείδης. Nomen proprium. Quære in voce Γελοῖος.

Ἀμφίστομος φάλαγξ. Sic appellatur acies, in cujus manipulis milites ita sunt collocati, ut alii aliis terga obvertant.

Ἀμφίστομα ξίφη. Diod. Sic. I. v. p. 356. Arrian. Tact. p. 67.

Ἀμφίταποι. Tapetes ab utraque parte villosi.

Geoponic. XIII. 14. Vol. II. 969

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως. Circa crepusculum matutinum.

Ἀμφίτρητον ἄντρον. Antrum ab utraque parte perforatum. Ἀμφιτρίτη vero, mare.

Ἀμφιτρύων. Alcei filius.

Ἀμφιτρυγῆ. Confracta.

Ἀμφιφορεῦσι. Amphoris fictilibus.

Ἀμφιφορῆα. Amphoram. In Epigrammate:

Quis me Baccho destinatam amphoram,
Quis me, generosum nectar capere solitam,"
Cerere replevit? Quare mihi invidetur Bacchus?
An, quod in promptu non sit vas, in quo condatur frumentum?
Utrumque quidem violavit. Nam & Bacchus læsus est,
Et Cereri nulla cum mero est societas.

Toup. Ep. Cr. II. 589.
Leg. ex Anth. Ceph. p. 48.
"Ἀδριανοῦ v. Vini adriatici."

Ἀμφιφῶντες. Placentarum genus, quæ tunc parabantur, quum Sol & Luna mane supra terram apparebant. Vel [sic appellatæ,] quod" eas circumferrent, faculis ardentibus undique circum eas fixis, ut ait Apollodorus.

Inter fragm. Apollodori περὶ θεῶν, IV. 1069. ubi Heynius: "Eadem fere in Ἀνάστατοι. unde apparet ultima tantum e Apollod. sumta esse. — Vid. Poll. VI. 75. Hesych. V. Ἀμφιφόων et Interpp. Athen. XIV. p. 645. A."

Ἀμφίχυτον. Aggere cinctum.

Ἄμφοδον. Bivium. Vicum.

Ἀμφόδοντα ζῶα. [Animalia utrinque dentata,] ut homo, equus, asinus, & quæcunque non habent dentes serratos, & pectinatim coeuntes. Eadem etiam pinguedinem, non vero adipem habent.

Ἀμφορεαφόρους. Mercenarios, qui testas ferunt. Et Ἀμφορεαφόρος, qui amphoras, sive testas, mercede fert. *Deinde amphorarius quis pensionem afferens.* Menander in *Rhapizomena*. Et Aristophanes *Heroibus*: *Curre ad vi-*

Mœris. 62. et Pierson. n. 3.

(10) Aristoph. fragm. Brunck p. 264. Fr. II. — Laudatur hic Comici locus Polluci, VI. 99. X. 73 et 172. unde emendatur Piers. in Mœr. 62. quem more suo ne memorat quidem Brunck.

---

[1] Ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος] Ex Sophocl. *Oedip. Colon.* p. 319. Vide etiam infra v. Ὄτοβος.

[2] Περιπεπλεγμέναι ἀλλήλαις] Hæc nota referenda est ad locum illum Homeri Il. Λ. v. 39. 40.

——— Κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστεφέες, ἑνὸς αὐχένος, ἐκπεφυυῖαι.

Ubi Scholiasta ait: Ἀμφιστεφέες. Ἐξ ἑνὸς σώματος τοῦ δράκοντος τρεῖς ἐπεφύκεισαν κεφαλαὶ, ἀλλήλαις συμπεπλεγμέναι.

[3] Τάπητες ἀμφίμαλλοι] Vide Salmasium ad Julium Capitol. in *Pertinace*, pag. 550.

[4] Ἀμφιτρυγῆ] Lege ἀμφιτρυχῆ, ut apud Hesychium.

[5] Ἀμφιφῶντες. πλακοῦντος εἶδος] De hoc placentarum genere vide Athen. lib. xiv. p. 645.

[6] Ἐκόμιζον αὐτόν] Præstat legere ἐκόμιζον αὐτοὺς, & paulo post, ἐπ᾽ αὐτοῖς, ut Portus etiam monuit.

[7] Ἄμφοδον] Vide quæ de significatione hujus vocis disputat Casaub. ad Athen. lib. xii. cap. x.

[8] Ἐνηλλαγμένους τοὺς ὀδόντας] Quos dentes Græci appellant ἐνηλλαγμένους, eos Plinius vocat *serratos* & *pectinatim coeuntes*, quales sunt tigridum, serpentum, & canum. Ab his diversi sunt dentes, quos idem Plinius *continuos* vocat; quales sunt hominum, equorum, & reliquorum animalium, quæ Græci ἀμφόδοντα appellant.

[9] Ἀποφοράν] Vide quæ de significatione vocis hujus erudite observavit Valesius ad Harpocrat. v. Ἀποφοράν.

1. Κοινὸν Pollux. X. 75.

2. Τῶν ἔνδοθεν ϗ βρῶμα — Poll. X. 75. et 172 —
γευστήριον. Poll. VI. 99.
3. omittit Pollux.

4. Περιήλθομεν ϗ φῦλον ἀμφορεαφόρων. Καὶ e praecedenti κα ortum est. Pierson in Moer. 62.

(x) Respexit Ar. Eccl. 1111.

1 Joseph. Bell. Jud. II. xxi. Vol. II. p. 210.

3. Arist. Pac. 201.

5. Ar. Nub. 1205

‡ Thucyd. VI. 78. P. 426. 77. Conf. etiam Wasse in I. P. 12. Not. 91. Sic Æschines Κατὰ Κτησιφ. Vol. VI. 626.

7. Demosth. Πρὸς Φορμίωνα. III. 908. 914 et alibi. Κατὰ Διονυσοδώρου. III. 1284.
ἑτερόπλοα. Demosth. Πρὸς Φορμ. III. 914.

Arist. Av. 35. et Schol.

1 Τρέχ᾽ εἰς τὸν οἶνον, ἀμφορέα κενὸν λαβὼν,
2 Τὸν ἔνδοθεν, ϗ γεῦμα, ϗ γευστήριον,
3 Κἄπειτα μισθοῦ σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Εὔπολις Μαρικᾷ·
(A) Καὶ περιήλθομεν, ϗ φίλον ἀμφορέα φέρων.

Ἀμφορεὺς οὖν, ἀγγεῖον, μέτρον κεράμιον Μεγαρικόν· οἷον τὰ ἀμφιφορῆ ἀγγεῖα διὰ τὸ μέγεθος. ϗ ἀσκίον. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον. καὶ Ἀμφορεῖς, κέραμοι. καὶ Θάσια ἀμφορείδια (x), τὰ κεράμια. [1] Ἰώσηπος· Συνωνούμενος δὲ τοῦ Τυρίου νομίσματος, ὃ τέσσαρας Ἀττικὰς δύναται, τέσσαρας ἀμφορεῖς, [2] ἐπίπρασκε τιμῆς ἡμιαμφόριον, ϗ πλῆθος συνῆγε χρημάτων. Καὶ Ἀριστοφάνης Ἀμφορεῖς λέγει τὰ μέτρα.

Χυτρίδια, [3] καὶ σανίδια, κἀμφορείδια.

καὶ Ἀμφορεῖς [4] νενησμένοι, κέραμοι σεσωρευμένοι. Ἀριστοφάνης· [5] Τί κάθησθ᾽ ἀβέλτεροι πρόβατ᾽ ἄλλως, ἀμφορεῖς [6] νενησμένοι.

Ἀμφότερα. ἀντὶ τοῦ, κατ᾽ ἀμφότερα. Θουκυδίδης. ‡

Ἀμφοτεροδέξιος. ὁ δὲ τὴν λαιὰν ἀντὶ δεξιᾶς ἔχων, ἀρρωστοτέραν ἔχει αὐτήν.

Ἀμφοτερόπλουν. [7] ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον, ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαί ποι, κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται. οὕτω [8] Δημοσθένης.

Ἀμφότεροι. ἀπρόσληπτόν ἐστιν ἄρθρου· ἐπειδὴ [9] τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλοῦσιν ἀγνοουμένου πράγματος. τὸ δ᾽ Ἀμφότεροι ὡρισμένα σημαίνει δύο.

Ἀμφούδης. ὄνομα κύριον.

Ἄμφω. Ἀμφότεροι, ϗ Ἀμφοτέρους. καὶ αἱ πλάγιαι, Ἀμφοῖν. καὶ Ἄμφω τὼ χεῖρε, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, δυϊκῶς. Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ᾽ ἀμφοῖν. ἐπὶ τῶν ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς μεταδιδόντων τοῖς πᾶσιν.

Ἀμφῶες. καὶ Ἀμφωτίδες. καὶ Ἀμφωτίδων, τῶν δύο ὦτα ἐχουσῶν. καὶ παροιμία· Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων· ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων. ἀντὶ τοῦ, μέχρι τῶν ὤτων.

Ἀμφοῖν. ἀμφοτέρων. Μέσοι δὲ ληφθέντες ἀμφοῖν, πολλοὶ διεφθάρησαν. Καὶ Ἀμφοῖν ποδοῖν· ἀντὶ τοῦ, παντὶ σθένει. [10] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

num, amphoram vacuam ſumens, quæ intus eſt, & ſpecimen, & poculum, quo vinum deguſtatur, & deinde operam tuam loca amphoris ferendis. Eupolis *Marica*: * * * Ἀμφορεὺς igitur eſt vas fictile, menſura Megarica; qualia ſunt vaſa, quæ propter magnitudinem utrinque ex anſis feruntur. Item, parvus uter. Eſt etiam nomen proprium. Et Ἀμφορεῖς, vaſa fictilia. Et Θάσια ἀμφορείδια, amphoræ Thaſiæ minores. Joſephus: *Tyrio autem nummo, qui* IV. *drachmas Atticas valet, quatuor amphoras* [*olei*] *coemens, eodem pretio dimidiam amphoram vendebat, eaque ratione magnam pecuniæ vim ſibi comparabat.* Et Ariſtophanes ἀμφορεῖς vocavit menſuras.

Et ollulas, & tabellas, & parvas amphoras.

Et Ἀμφορεῖς νενησμένοι, teſtæ vel amphoræ accumulatæ. Ariſtophanes: *Quid ſedetis, o ſtolidi, tanquam pecudes, & amphoræ plenæ.*

Ἀμφότερα. Dictum pro κατ᾽ ἀμφότερα, apud Thucydidem.

Ἀμφοτεροδέξιος. Ambidexter. Qui ſiniſtra pro dextra utitur, & hanc illa debiliorem habet.

Ἀμφοτερόπλουν. Quum quis fœnore nautico pecuniam alicui mutuam dat, ea lege, ut hinc in alium locum naviget, & illinc huc, id vocatur ἀμφοτερόπλουν. Sic Demoſthenes.

Ἀμφότεροι. Nullum articulum recipit, quia articuli denotant relationem ad rem, quæ ignoratur. Vox autem Ἀμφότεροι duas res certas ſignificat.

Ἀμφούδης. Nomen proprium.

Ἄμφω. Idem valet ac ἀμφότεροι in nominativo, & ἀμφοτέρους in accuſativo. Et in caſibus obliquis dicitur Ἀμφοῖν. Et Ἄμφω τὼ χεῖρε, idem eſt ac ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, i. e. ambas manus; dualiter. [Et proverbium:] *Non una manu donans, ſed ambabus.* Quod dicitur de illis, qui largiter & liberaliter aliis donant.

Ἀμφῶες. [Vas utrinque anſatum.] Et Ἀμφωτίδες, vaſa utrinque aures, vel anſas, habentia. Et proverbium: *Uſque ad ambas aures.* Quod dicitur de illis, quæ ad ſummum repleta ſunt.

Ἀμφοῖν. Amborum. *In medio amborum intercepti multi perierunt.* Et, Ἀμφοῖν ποδοῖν, ſignificat, totis viribus. Ariſtophanes *Avibus*:

---

[1] Ἰώσηπος] *De Bello Judaico* lib. II. pag. 824. ut Pearſonius obſervavit.

[2] Ἐπίπρασκε τιμῆς] Scribe ex Joſepho, τῆς αὐτῆς ἐπίπρ. τιμῆς.

[3] Χυτρίδια, καὶ σαν.] Ex Ariſtoph. *Pace* pag. 636. (440. Ed. Baſ.) ut Portus etiam monuit.

[4] Νενησμένοι] Scribe νενασμένοι, ut apud Ariſtophanem, cujus locum in nota ſequente adducam. Ἀμφορεῖς νενασμένοι autem ſunt amphoræ repletæ, a νάσσω; unde ναστὸν, quod Heſychius interpretatur, μεστόν; & νένακται, quod Suidas infra exponit ἐπεπλήρωτο.

[5] Τί κάθησθ᾽ ἀβέλτ.] Locus hic apud Ariſtoph. in *Nubibus* pag. 191. (117. Ed. Baſ.) ſic legitur:

——————Τί κάθησθ᾽ ἀβέλτεροι
Ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι
Ἀριθμὸς, πρόβατ᾽ ἄλλως, ἀμφορῆς νενασμένοι;

[6] Ἀμφορεῖς νενησμένοι] Legendum eſt νενασμένοι, ut paulo ante diximus. Recte Biſetus in Scholiis ad illum locum: Βέλτιον ἴσως, εἰ τὸ νενασμένοι λαμβάνοιτο ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένοι, ὥσπερ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, αἱ τράπεζαι ἐπινενασμέναι ἁπάντων ἀγαθῶν λέγονται, τουτέστι πεπληρωμέναι. Καὶ ταῦτα, ἀμφορῆς νενασμένοι παροιμιακῶς δύναται λέγεσθαι περὶ ἀνθρώπων, οὓς ἀχρήστους νομίζομεν, καὶ παρ᾽ οὐδὲν ἡγούμεθα.

[7] Ἀμφοτερόπλουν. ὅταν τις ναυτ.] Locum hunc illuſtrat Salmaſius *de Modo Uſur.* cap. 1. pag. 22. Vide etiam Harpocrationem, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

[8] Δημοσθένης] Locus Demoſthenis exſtat in Oratione contra Dionyſodorum pag. 739. ubi Orator ait: Ἐπὶ ταύταις ταῖς ὁμολογίαις δανείζονται παρ᾽ ὑμῶν ἐπὶ τῇ νηῒ τρισχιλίας δραχμὰς ΑΜΦΟΤΕΡΟΠΛΟΥΝ, καὶ συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων. i. e. *His conditionibus mutuo a vobis accipiunt in navem ter mille drachmas ad eundum & redeundum, & ſyngrapham de iis ſcripſerunt.* In hac ſyngrapha expreſſum erat, ut Athenis in Ægyptum, & ex Ægypto rurſus Athenas navigaretur, ut Orator pag. 741. his verbis docet: Καὶ ποῦ προστάττει τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι; Ἀθήνηθεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀθήνας. Hinc ergo patet, quis ſit hoc loco ſenſus vocis ἀμφοτερόπλουν.

[9] Τὰ ἄρθρα ἀναπόλησιν δηλ.] Locum hunc egregie illuſtrat Etymologus v. Ἔγωγε, ubi inquit: Διότι τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν δηλοῦσιν. Ἀναφορὰ δέ ἐστιν ἐγνωσμένου (lego, ἀγνοουμένου) τινὸς ϗ ἀπόντος ἀναπόλησις. ἡ δὲ ἀντωνυμία πρώτην δεῖξιν δηλοῖ· ἐναντία δὲ ἡ δεῖξις τῇ ἀναφορᾷ.

[10] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 370. (Ed. Baſ.) ut Portus obſervavit.

Ἀμπ-

Ἀνιπτάμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.
ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀρνέων, ἀμφοῖν πτεροῖν. ἢ ἐκ τῶν νεῶν, αἳ οὐριοδρομοῦσαι ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν πλέουσιν. ἢ ἀντὶ τοῦ, τελέως. προληπτικῶς δὲ τῇ τῶν ὀρνέων [1] χρῶνται μεταφορᾷ.

Ἄν. σύνδεσμος συνδετικός. Ἀῤῥιανός· Καὶ ἂν ἤδη ἀφῖχθαι αὐτὸν παρὰ βασιλέως, εἰ μὴ ἐδεδοίκει Πάρθους.

d. ζ 331. et
in locis.

Ἄνα. ἀνάστηθι. Ὅμηρος. καὶ [2] Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ Ἄνα, ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ ξ.

hol. Ajax.
194.
0. Col. 1485

Ἀναβάδην. ἐφ' ὕψους. ἄνω τοὺς πόδας ἔχειν, καὶ κοιμᾶσθαι. [3] Ἀριστοφάνης·

Ar. Plut.
1124.

Νυνὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.

ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. Καὶ αὖθις·

Πῶς [4] ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;
Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια,
398 Οὐκ ἔνδον· αὐτὸς ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
Τραγῳδίαν.

Ar. Acharn.
et Schol.
396

Σκώπτει [5] τὸν Εὐριπίδην ὡς συλλογιστικόν, καί, ὃ ἂν λέγῃ, τὸ ἐναντίον πάλιν κατασκευάζοντα. οἷον,

Eur. Hippol.
617.

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

οἷον, αὐτὸς μὲν ἔσω ἐστίν· ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ συλλογίζεται τὰ ἔξω τι, καὶ μετεωρίζεται· Ὁμηρικῶς. Ὅμηρος γὰρ διώρισε τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα, εἰπών·

mer. Il. A'.
3

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων· αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης· Ὁ νοῦς μὲν ἔξω· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας. καὶ Ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθέζεσθαι.

Ἀναβαθμοί. ἀναβάσεις. λέγουσι δὲ τὴν ἀπὸ Βαβυλῶνος τοῦ λαοῦ ἐπάνοδον.

rpocrat.

Ἀναβάλλει. [6] ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναβολὰς καθίστησιν. [7] Ἀναβάλλεσθαι δὲ τὸ ἱμάτιον οἱ Ἀττικοί, οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν.

Ἀναβαλλόμενος. αἰτιατικῇ. ὑπερτιθέμενος. ἀναβαλόμενος δὲ δι' ἑνὸς λ, ἀντὶ τοῦ, προοιμιασάμενος. [8] Ἀναβαλόμενος οὖν, ὥσπερ εἰώθει, βραχὺν διεξῆλθεν ὕμνον. καὶ [9] Ἀναβολάς, τὰ προοίμια.

ilostrat. Vit.
T. IV. 39. p. 180.
Pac. 830.

Ἀναβαλοῦ. περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναβάσεις. [10] αἱ προκοπαί. εἰς τὸ ἐναντίον δέ, καταβάσεις. καὶ Ἀναβάσεις καρδίας, οἱ εὐσεβεῖς περὶ θεοῦ λογισμοί. Δαβίδ· [11] Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο.

Avolamus ex patria quam celerrime. Metaphora ducta eſt ab avibus, pro, ἀμφοῖν πτεροῖν, i. e. ambabus alis. Vel a navibus, quæ, cum ſecundo vento feruntur, utroque pede navigant. Vel, perfecte. Per anticipationem vero metaphora ab avibus ducta utuntur.

Ἄν. Conjunctio copulativa. Arrianus: *Et ipſum a Rege jam venturum fuiſſe, niſi Parthos formidaſſet.*

Ἄνα. Pro ἀνάστηθι, ſurge. Homerus. Et Sophocles: *At ſurge ex ſede.* Hic τὸ ἄνα poſitum eſt pro ἀνάστηθι, & ἑδράνων, pro θρόνων. Ἄνα etiam dicitur pro ἄναξ, in vocativo, per apocopen τοῦ ξ.

Suid. Infr. Ζῆ. ἀντὶ τοῦ Ζῆθι. Ευριπίδης. et Toup in loc. Vol. I. 233.

Ἀναβάδην. In alto. Pedes in altum ſublatos habere, & dormire. Ariſtophanes: *Nunc vero pedibus in altum ſublatis quieſco.* Vel, in excelſo loco ſedens. Et iterum: *Quomodo fieri poteſt, ut idem ſit intus, & non intus? Mens quidem foris colligens verſiculos, non eſt intus: ipſe vero [Euripides] intus eſt, & in ſublimi loco tragœdiam componit.* Comice hic perſtringit Euripidem, ut ſubtiliter nimis ratiocinantem, & illis, quæ ante dixerat, contraria rurſus affirmantem. Ut, *Lingua juravit; mens vero injurata eſt.* Senſus autem eſt: Ipſe quidem [Euripides] domi eſt; mens vero ejus foris ratiocinatur, & in ſublimi verſatur. [Quod a Comico dictum eſt] Homerice. Homerus enim animas a corporibus diſtinxit, dicens: *Multas autem fortes animas Heroum Orco ante tempus demiſit: Ipſos vero canibus dilaniandos præbuit.* Sic etiam Ariſtophanes, *Mens quidem*, inquit, *foris eſt; ipſe vero domi in ſublimi loco tragœdias componit.* Et Ἀναβάδην καθῆσθαι, in ſublimi ſedere.

Toup. I. 40.
"Νυνὶ δὲ — est ex Ar. Plut. 1124.
et ἀναβάδην est: in superiore
parte ædium. — Sic in altero
loco ex Ar. Acharn. 398."

Ἀναβαθμοί. Gradus, per quos adſcenditur Sic autem etiam vocant populi [Judaici] ex Babylone reditum.

Ἀναβάλλει. Differt. Dilationibus utitur. Veſtem vero vel pallium induere Attici dicunt ἀναβάλλεσθαι τὸ ἱμάτιον, non περιβάλλεσθαι.

Ἀναβαλλόμενος. Accuſativo jungitur. Qui rem in aliud tempus differt. Ἀναβαλόμενος vero, per unicum λ, qui incepit canere. *Initio igitur facto canendi, ut ſolebat, brevem hymnum abſolvit.* Et Ἀναβολάς, carminum ſive hymnorum initia.

Ἀναβαλοῦ. [Differ in aliud tempus.] Attici ultimam [hujus vocis] ſyllabam circumflectunt.

Ἀναβάσεις. Progreſſus, ſucceſſus. Contrarium vero ſignificat καταβάσεις. Et Ἀναβάσεις καρδίας, piæ de Deo cogitationes. David: *Gradus in corde ſuo diſpoſuit.*

---

[1] Χρῶνται] Sic Scholiaſta Ariſtophanis. In prioribus vero Edit. Suidæ (excepta Genevenſi) minus recte legitur χρώμενος.

[2] Σοφοκλῆς] In *Ajace*, v. 195.

[3] Ἀριστοφάνης] In *Pluto* p. 107. (52. Edit. Baſ.) ut Portus monuit.

[4] Πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;] Hæc, & quæ ſequuntur, ſumpta ſunt ex Ariſtoph. *Acharn.* pag. 391. (278. Ed. Baſ.) ut Portus etiam monuit.

[5] Σκώπτει τὸν Εὐριπ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ leguntur apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad locum in *Acharn.* modo laudatum, unde Suidas ea deſcripſit.

[6] Ἀναβάλλει. ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναβ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἀναβάλλεσθαι τὸ ἱμ.] Vide Caſaub. ad Athen. lib. I. c. XVIII.

[8] Ἀναβαλόμενος οὖν ὥσπερ εἰώθει, βρ.] Fragmentum hoc legitur apud Philoſtratum *de Vit. Apoll.* lib. IV. cap. XIII. p. 199.

[9] Ἀναβολάς. τὰ πρ.] Reſpexit forte ad locum illum Ariſtoph. in *Pace*, p. 685.

———Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι.

Ubi Scholiaſta inquit: Ἀναβολάς, τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων.

[10] Ἀναβάσεις. αἱ προκ.] Cave exiſtimes apud ullum probatum, ſcriptorem τὸ ἀναβάσεις idem interdum ſignificare quod προκοπαί: ſed hæc ad ſomniorum interpretationem pertinent, ſecundum quam adſcenſus in locum ſuperiorem felicem rerum ſucceſſum portendere credebatur; ut diſcimus ex Artemidoro lib. IV. cap. XXX. unde Suidas hunc locum mutuatus eſt.

[11] Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδ. αὐτοῦ διέθετο] Ex Pſalm. LXXXIII. v. 6. ſecundum τοὺς LXX. ad quem locum vide Theodoretum.

Arist. Equit. 148.

Ἀνάβαινε.[1] Ἰστέον, ὅτι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἐπὶ τὸ λογεῖον εἰσιέναι, ἀναβαίνειν· καταβαίνειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι ἐντεῦθεν, ἀπὸ παλαιοῦ ἔθους. Ἀριστοφάνης·

Ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
Ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει, καὶ νῷν φανείς.

2. Xenophon. Vol. IV. 552. Ἱππαρχικ. δ'.

Ἀναβεβαμένοι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτω Ξενοφῶν.[2]

/// Et sic Æsch. Παρὰ τ. Παραπρεσβ. Vol. V. p. 312.

Ἀναβιβῶμαι. ἀντὶ τοῦ, ἀναβιβάσομαι. Ἀμειψίας. ///

4 Πλάτων. Comicus ap. Schol. Arist. Vesp. 1251. ubi τεθνάναι.

Ἀναβιῶναι. ἀναζῆσαι.[3] Ἤδη δέ τινές φασιν, ὡς τοσοῦτον ἄρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτὸν, καθάπερ οὖν τὸν Τυνδάρεων, καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Γλαῦκον.[4] καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμικός· Καὶ[5] νῦν ὅμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμα ἐγώ· ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Ἀναβιώσκεσθαι. ἀναζῆν.

Ἀναβλυστωνῆσαι.[6] τὸ ἀναβλῦσαι. Εὔπολις Δήμοις. πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιοῦσι[7] παρόντες. καὶ Ἀναβλυστωνῆσαι, ἀναβλαστῆσαι.

‡ Hesychius. T. 315. ubi Not. 7. [illegible] Cyrill. Dial. IX. p. 722. [illegible]

‡ Ἀναβοθρεύουσιν. ἀναμοχλεύουσιν.

8. Ar. Avib. 1384.

Ἀναβολάς. τὰ προοίμια.[8] Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν. ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων.[9] Ὅμηρος·

Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

10. Ar. Pac. 830. Conf. supr. Ἀναβαλλόμενος.

καὶ[10] Ἀριστοφάνης· Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι. περὶ ψυχῶν λέγων τῶν διθυραμβοδιδασκάλων.

ἐπὶ τὸν ἵππον. Phavorin.

Ἀναβολεύς.[11] ὁ ἐπὶ τῶν ἵππων ἀνάγων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ἀναβολέα προσκαλεσάμενος, καὶ ταχέως ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, ᾔτησε πιεῖν, καὶ ἀκράτου σπασάμενος πλεονάκις, ἐνέφαινεν ὡς τοὔμπροσθεν προάξων.[12] Ἀναβολεὺς, καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα. Καὶ αὖθις·[13] Ὁ δὲ Μασσίας γηράσας ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινεν.

Toup. I. 43. Recte corrigunt: ὁ δὲ Μασανάσσης. Locus autem non est Polybii sed Appiani in Libycis, p. 107. unde f. Μασσανάσσης. Ita enim Appianus." — In Edit. Schweigh. I. VIII. p. 453. de Rebus Punicis; ubi tamen semper Μασσανάσσης.

Ἀναβολή. ἀνοχή. Αἰλιανός·[14] Λοξίας δὲ καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβολὴν θανάτου ἐψηφίσαντο Φαλάριδι ἔτη δύο, ἀνθ' ὧν ἡμέρως Χαρίτωνι καὶ Μελανίππῳ προσηνέχθη.

Ἀναβράττουσιν. ἀναδιδοῦσιν.

14. Ælian. V. H. II. c. 4. p. 75. Infr. V. Ἀντίεως.

Ἀνάβαινε. Sciendum eſt, veteres ἀναβαίνειν dixiſſe pro, in pulpitum adſcendere: καταβαίνειν vero, illinc abire; ex antiquo more. Ariſtophanes:

O farciminum venditor, huc, huc, o dilectiſſime,
Aſcende, ſervator Reip. & nobis appare.

Ἀναβεβαμένοι. Qui ſeſſorem, ſive equitem habent. Ita Xenophon.

Ἀναβιβῶμαι, pro ἀναβιβάσομαι, In altum tollam. Amipſias.

Ἀναβιῶναι. Reviviſcere. *Quidam ajunt, Æſopum adeo Deo charum fuiſſe, ut etiam revixerit, quemadmodum Tyndareus, Hercules, & Glaucus.* Et Plato Comicus inquit: *Quare nunc jura mihi non eſſe mortuum corpus, animamque redituram, ut quondam Æſopi.*

Ἀναβιώσκεσθαι. Reviviſcere.

Ἀναβλυστωνῆσαι. Scaturire. Eupolis in *Demis*. Hujuſmodi verba a Comicis multa finguntur. Et Ἀναβλυστωνῆσαι, repullulare.

Ἀναβοθρεύουσιν. Eruunt. Emovent.

Ἀναβολάς. Procœmia. *Nova procœmia aſſumam.* Id eſt, carminum vel hymnorum principia. Homerus: *Ille vero cithara ludens pulchre canere cœpit.* Et Ariſtophanes: *Colligebant nova carminum principia volantes.* De Dithyrambicorum Poetarum animabus loquitur.

Ἀναβολεύς. Strator, ſive, qui in equum alios levat. *Rex autem, cum ſtratorem ad ſe vocaſſet, & in equum celeriter aſcendiſſet, potum petiit. Cum autem merum ſæpius hauſiſſet, ſignificavit, ſe ulterius progreſſurum eſſe.* Ἀναβολεὺς etiam ſignificat id, quod Romani *ſcalam* vocant. Et iterum: *Maſaniſſa vero, licet ſenex, equum ſine ſtratore conſcendere valebat.*

Ἀναβολή. Dilatio. Ælianus: *Apollo & Jupiter Pater Phalaridi dilationem mortis in biennium decreverunt, quod Charitonem & Melanippum clementer tractaſſet.*

Ἀναβράττουσιν. Ebulliunt. Ejiciunt.

Ar. Pac. 1196. 1004.

---

[1] Ἰστέον, ὅτι ἔλεγον οἱ παλ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* p. 296. (198. Ed. Baſ.) ut Portus etiam monuit.

[2] Ξενοφῶν] Verba Xenophontis in *Hipparchico* pag. 954. hæc ſunt: Καὶ οἱ λακτίζοντες δὲ ἀναβεβαμένοι ἵπποι ἐκποδὼν ποιητέοι. i. e. *Illi etiam* [*equi,*] *qui recalcitrant, poſtquam ſeſſorem receperunt, removendi ſunt.*

[3] Ἤδη δέ τινές φασιν, ὡς τοσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Tarræo, vel potius epitomatore ejus Zenobio; eademque repetuntur infra v. Αἴσωπος.

[4] Καὶ Πλάτων φησὶν ὁ Κωμ.] Fragmentum hoc Platonis Comici deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Veſpas*, pag. 521. (357. Edit. Baſ.) ut Portus etiam monuit.

[5] Καὶ νῦν ὅμοσόν μοι μὴ τεθ.] Duo hi ſenarii Platonis corrupti ſunt, nec illis metri ratio conſtat, qui ſic fortaſſe in integrum reſtituendi ſunt:

Καὶ νῦν ὅμοσόν μοι σῶμα μὲν τεθνηκέναι,
Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

[6] Ἀναβλυστωνῆσαι. τὸ ἀν.] Vide Euſtath. ad Hom. Il. P. 1095. 8. ubi vox hæc per o parvum ſcribitur, ἀναβλυστονεῖν.

[7] Παρόντες] Vox hæc procul dubio corrupta eſt, cujus loco Pearſonius legendum ſuſpicatur παίζοντες.

[8] Καινὰς ἀναβολὰς θέλω λαβεῖν] Portus recte obſervavit, hæc eſſe deprompta ex loco illo Ariſtoph. in *Avibus* pag. 420.

Ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς, βούλομαι μετάρσιος
Ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν ΚΑΙΝΑΣ λαβεῖν
Ἀεροδινήτους καὶ νιφοβόλους ΑΝΑΒΟΛΑΣ.

[9] Ὅμηρος] Odyſſ. A. v. 155.

[10] Ἀριστοφάνης· Ξυνελέγοντ' ἀναβ.] In *Pace*, pag. 685. (466. Ed. Baſ.)

[11] Ὁ ἐπὶ τῶν ἵππων ἀνάγων] Præſtat legere ἐπὶ τὸν ἵππον, ut in codice quodam MS. exaratum ſe reperiſſe Pearſonius monet; et ut edidit Phavor

[12] Ἀναβολεὺς, καὶ ἡ παρὰ Ῥωμ. λεγ. σκάλα] Intelligit Suidas inſtrumentum illud ferreum, *ſtapes* vulgo vocatum, cujus ope in equum adſcendimus. Euſtath. ad Odyſſ. A. pag. 1406. Ἀναβολεὺς οὐ μόνον τὸ σιδήρεον, ᾧ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἔφιπποι γίνονταί τινες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, ὃς εἰς τοιοῦτον ἔργον καθυπουργεῖ. Plura de hac voce vide apud Lipſium *de Milit. Rom.* lib. III. Dial. VII. Salmaſium ad Spart. Caracall. pag. 719. & Ducangium in Gloſſario Græco v. Σκάλα.

[13] Ὁ δὲ Μασσίας γηρ.] Lipſius *de Milit. Rom.* loco laudato, & Reineſ. *Var. Lect.* lib. III. pag. 365. recte monuerunt, legendum hic eſſe ὁ δὲ Μασανάσσης. De Maſaniſſa enim Rege Numidarum ſcriptores teſtantur, eum grandem etiam natu tam robuſto & agili fuiſſe corpore, ut equum ſine ſtratore conſcendere poſſet.

[14] Λοξίας καὶ Ζεὺς πατὴρ ἀναβ. θαν. ἐψηφ.] Hæc verba αὐτολεξεὶ leguntur apud Euſeb. *de Præpar. Euang.* lib. V. cap. XXXV. eademque repetuntur infra v. Φάλαρις. Vide etiam Athen. lib. XIII. pag. 602. & præcipue Ælian. V. H. lib. II. cap. IV. ubi hiſtoria de Charitone & Melanippo, quæ hic breviter attingitur, prolixe narratur.

...Ran. 561. ...Schol. Ἀνάβραστα. ἑψημένα. ζεστά. [1] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν, ἀνάβραστ' εἴκοσιν.

Ἀναβρυχώμενοι. Ἀλλ' ἦσαν παραπλήσιοι καθήμενοί τε, καὶ ἀναβρυχώμενοι τὸ πάθος, τοῖς ἐπὶ θέᾳ κυνηγεσίων κατακεκλεισμένοις θηρίοις· ὧν ὁ μὲν θυμὸς φλογώδης καὶ τραχὺς, ὑφ' ὧν πάσχουσιν· ἡ δὲ ἐνέργεια τῷ κατέχοντι τῆς βίας ἀσθενεστέρα.

Ἀναγαγών. ἀντὶ τοῦ, ἀπαγαγών. Ξενοφῶν.

Ἀναγαλλίς.[2] ἡ Κερκυραία Γραμματικὴ, ἥ τις τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ ἀνατίθησιν.

Ἀναγαλλίς.[3] εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ διττή· ἑκατέρα ῥυπτικῆς ἐστι δυνάμεως, ἔχουσά τι καὶ ὑπόθερμον, καὶ ἑλκτικόν· ὥστε σκόλοπας ἐπισπᾶσθαι, καὶ ἐκ ῥινῶν καθαίρειν τὸν χυλὸν αὐτῆς.

Ἀναγάστης. ὄνομα κύριον. Ζήτει ἐν τῷ Ὑποστάς.

Ἀνώγαιον. τὸ οἴκημα. Ἀνώγαιον, καὶ κατώγαιον, διὰ διφθόγγου, καὶ ο μικροῦ. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀνώγεων σαφέστερον.

Ἀναγγελήσεται. διηγηθήσεται.

Ἀνάγγελον. μηδὲ ἄγγελον καταλειφθῆναι.

...i lentuli ...lici. ...k. II. 166. II.

Ἔνθα[4] μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλον
Πίπτοντες.

Ἀνάγεσθαι. τὸ ἐκ [5] Βυζαντίου ἀπαίρειν. [6] Προκόπιος· Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι ...XI. 13. Fr. 29. πρὸς τῶν ἀνδρῶν. καὶ [7] Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα, καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀναγεῖς.[8] διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους. διὰ δὲ τοῦ ε, τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ...Steph. Vocum ...ti lecens.

Ἀναγινωσκομένου.[9] ἀντὶ τοῦ ἀναπειθομένου. οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Ἰσαῖος, καὶ [10] Ἡρόδοτος.

Ἀναγκαία τράπεζα.+ ἡ εὐτελὴς, καὶ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς [11] φησιν· ...1196. ...h. Ajax. ...85.

Ὦ δέσποτ' Αἶαν, τῆς ἀναγκαίας τύχης.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

Διπλῶς φασι τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων· ὡς εἰ εἴποιμεν, ἀναγ- Phavor...

Ἀνάβραστα. Cocta. Elixa. Ariſtoph. in *Ranis*: Pherecrat. ap. Athen. VI. 269. B. & E. Vid. 384. E.

Et carnis fruſta præterea elixa viginti.

Ἀναβρυχώμενοι. [Rugientes. Frementes.] *At ſedentes, & propter acceptam cladem frementes, ſimiles erant feris, quæ ad venationis ſpectaculum ſunt concluſæ: quarum ira quidem eſt ignea & vehemens propter mala, quæ patiuntur, ſed vires a neceſſitate vincuntur.*

Ἀναγαγών. Xenophon dixit pro ἀπαγαγών, i. e. qui abduxit. Respexit f. Xenoph. K. Π. ζ'. p. 492.

Ἀναγαλλίς. Corcyræa Grammatica, quæ ſphæræ inventionem Nauſicaæ Alcinoi filiæ attribuit.

Ἀναγαλλίς. Genus herbæ. Eſt autem duplex. Utraque vim abſtergendi habet, & calore quodam, attrahendique vi prædita eſt; ita ut feſtucas extrahat, & ſuccus ejus nares purget. 3. Geoponic. XV. I. Vol. II. p. 1053. Vid. Not.

Ἀναγάστης. Nomen proprium. Quære in voce Ὑποστάς.

Ἀνώγαιον. Conclave in ſuperiore domus parte. Ἀνώγαιον & κατώγαιον ſcribitur per diphthongum & ο parvum. Clarius hæc exponuntur in v. Ἀνώγεων.

Ἀναγγελήσεται. Narrabitur.

Ἀνάγγελον. Ne nuncio quidem relicto. *Ubi pugnam pugnavimus, alius ſuper alium cadentes, ne nuncio quidem cladis relicto.*

Ἀνάγεσθαι. Portu ſolvere. In altum provehi. Procopius: *Neque enim fas eſt quenquam Byzantio diſcedere* &c. Et Ἀνάγειν, indicare venditorem, & ad eum ire. Sic Lyſias & Dinarchus. ///

/// Dinarchi nomen omittit Harpocratio. In ejus orat. κατὰ Ἀριστογείτονος, VIII. 81. ἀνηγμένους sed alio sensu.

Ἀναγεῖς. Per α ſcriptum ſignificat impuros. Per ε vero, piaculo obſtrictos. Sic Æſchines contra Cteſiphontem. Inf. V. Εναγεῖς. — Æschines c. Ctesiph. VI. 500. 502. 509. 515. 519

Ἀναγινωσκομένου. Cui aliquid perſuadetur; vel, qui ab altero ad aliquid faciendum inducitur. Sic Antipho, Iſæus, & Herodotus. Antiphon. Apolog. XIV. 632.

Ἀναγκαία τράπεζα. Neceſſaria menſa. Id eſt, vilis, & pauper. Et Sophocles dicit: τῆς ἀναγκαίου τροφῆς Dionys. H. Ant. Rom. VII. Vol. III. 1407 et 1408. quod ex Thucydid. derivat. I. p. 3. 25.

O, Domine Ajax, [miſerum te ob] adverſam fortunam, cum qua conflictaris! Non eſt ullum majus hominibus malum. Τὸ ἀναγκαῖον duplicem habet ſenſum. Interdum enim dicitur de iis, quæ ſecundum naturæ or-

+ Hinc ἀναγκαιοφαγῶ ap. Phil. Vit. Soph. XVII. 568. 6.

---

[1] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 153. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.

[2] Ἀναγαλλίς. ἡ Κερκυρ. Γραμματ. ἥτις τὴν τῆς σφ.] Hæc deſcripta ſunt ex Athen. lib. 1. pag. 14. ubi Grammatica hæc vocatur Ἀγαλλὶς, ut Pearſonius etiam obſervavit. Vide etiam infra v. Ὄρχησις, ubi eadem repetuntur.

[3] Ἀναγαλλίς. εἶδος βοτάνης. ἔστι δὲ δ.] Hic articulus depromptus eſt eſt ex Pauli Æginetæ lib. VII. pag. 231. ut Pearſonius obſervavit. Idem autem deeſt in MSS. Pariſ.

[4] Ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον] Hæc deprompta ſunt ex Anthol. lib. III. pag. 297. (204. Ed. Henr. Steph.) ut Portus etiam obſervavit.

[5] Ἐκ Βυζαντίου] Hæ duæ voces errore librarii ex ſequentibus huc tranſlatæ ſunt, quæ proinde, tanquam ſupervacaneæ, delendæ ſunt.

[6] Προκόπιος. Οὐ γὰρ θέμις τ.] Locum hunc Suidas mutilum repræſentavit, qui apud Procopium in *Hiſtor. Arc.* cap. XXV. pag. 72. ſic legitur: Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀφειμένον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οἳ τῇ τοῦ Μαγίστρου καλουμένου ἀρχῇ ὑπουργοῦσιν. i. e. interprete Alemanno: *Neque enim Byzantio moliri naves fas eſt, cui per Magiſtri Officiorum adminiſtros non liceat.*

[7] Ἀνάγειν, τὸ μην.] Ex Harpocratione, ubi conſule Mauſſacum. Vide etiam Heſych. v. Ἀναγωγή, Harpocrat. v. Αὐτομαχεῖν, & ibi Mauſſacum; item Suidam infra v. Ἐναγωγὴ οἰκέτου.

[8] Ἀναγεῖς. διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀναγν.] Ex Harpocratione.

[9] Ἀναγινωσκομένου. ἀντὶ τοῦ ἀν.] Ex Harpocratione.

[10] Ἡρόδοτος.] Herodotus multis in locis verbo ἀναγινώσκειν pro ἀναπείθειν uſus eſt, ut Lector diſcere poterit ex Porti Lexico Ionico. Thomas Magiſter: Εὕρηται δὲ παρ' Ἡροδότῳ ἀναγινώσκω τὸ ἀναπείθω. Ὡς ἐν τῇ πρώτῃ· Οἵ μιν ἀνέγνωσαν μετεῖναι τῶν Κύρου. Vide etiam Suidam infra v. Ἀναγνωσθεὶς, & Ἀνέγνωσαν: item Euſtath. ad Hom. p. 957.

[11] Σοφοκλῆς φησίν] In *Ajace Flag.* v. 486.

καίως [1] τὸ πῦρ ξανθὸν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου· ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης, τῆς βίας φησί. τουτέστι, τῆς δυστυχίας. Καὶ Ἰάμβλιχος· Τὴν δὲ ἅλυσιν, οὐ γάρ ἐστιν ἡμῖν ἀναγκαία, προσέπεμψά σοι.

Ἀνάγκῃ [2] οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

2. Diogen. Laert. I. 77. p. 48. ubi Ἀνάγκα. Stobæus. De Rer. Nat. p. 127. Ed. Grot.

Ἀναγκαῖον. [3] οὕτω καλεῖται [4] τὸ αἰδοῖον· ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ [5] σύμβολον. Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου. ἀντὶ τοῦ, δι' ἀνάγκης. Ἰσαῖος [6] δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμωτήριον καλεῖ. Καλλισθένης δὲ ἀνώγεων εἶπε. καὶ οὕτω δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι. [7] Ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὅπερ ἀληθὲς ὂν, οὐκ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ψεῦδος εἶναι. ἢ ἐπιδεκτικὸν μέν ἐστι, τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτῷ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεῦδος εἶναι· οἷον, ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ. Οὐκ ἀναγκαῖον δέ ἐστιν, ὃ καὶ ἀληθές ἐστι, καὶ ψεῦδος οἷόν τε αὐτὸ εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιουμένων· οἷον, περιπατεῖ Δίων. † [8] Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης φησὶ, μηδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι, μὴ δὲ εἰς τὸ μηδὲν ὂν φθείρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους δὲ ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος· φέρεσθαι δὲ ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας, καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾷν, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν. εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινὰ συστήματα, ἅπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ στερρότητα. πάντα δὲ κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει. † Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα, εἰς τὸ εἶναι, ἢ ἐξ ἀνάγκης εἶναι· ὡς, τὸ ἄνθρωπον ζῷον εἶναι. ὃ γὰρ παντί τε καὶ ἀεὶ ὑπάρχει, τοῦτο ἐξ ἀνάγκης ἐστίν. ὁμοίως ἀναγκαῖον καὶ τὸ, τὸν θεὸν ἄφθαρτον εἶναι. τὰ δὲ ἐνδεχομένως. καὶ τούτων τῶν ἐνδεχομένων, τὰ μὲν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὡς τὸ, τὸν ἄνθρωπον πεντάδακτυλον εἶναι, καὶ γηράσκοντα πολιοῦσθαι· τὰ δὲ, ἐπ' ἔλαττον, ὡς τὰ τούτοις ἀντικείμενα, τὸ, τὸν ἄνθρωπον τετραδάκτυλον, ἢ ἑξαδάκτυλον εἶναι. ἔστι γὰρ ἐν τούτοις οὕτω καὶ ταῦτα. ἢ τὸ μὴ πολιοῦσθαι γηρῶντα τὸν ἄνθρωπον, ἢ μὴ ἀποδημεῖν, ἢ λούεσθαι, ἢ μή.

6 Harpocr. qui paullo aliter, et citat Xenoph. Hellen. V. IIII. p. 270.

7. Diog. Laert. I. 410. Lib. VII. 75.

8. Diog. Laert. I. 573. L. IX. 44.

† Pag. 160. v. Ἀναγκαῖον. —— Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα εἰς τ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrodiſ. in lib. II. *Topic.* Ariſtot. pag. 95.

Ἀνάγκη. ἐν Ἐπιγράμμασι·

---- Ἴδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα
Πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν ἀΐδεω.

Καὶ παροιμία· Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. παρεγγυᾷ, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. ὅμοιον τῷ· Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον.

Vid. ſupr.

'Toup. III. 26.
"Ex Epigram. Antipatri. Anthol. VI. p. 561."
Brunck II. 13. XXVII.
Antipatri Sidonii.

dinem neceſſario fiunt: ut ſi dicamus, ignem neceſſario eſſe rutilum, & lac candidum. Interdum vero dicitur de eo, quod ex neceſſitate fit. Ut hoc loco ἀναγκαία τύχη dicitur infortunium, quod pati cogimur. Et Iamblichus: *Catenam vero, (non enim nobis eſt neceſſaria) miſi tibi.*

Ἀνάγκῃ οὐδὲ θ. Neceſſitati ne Dii quidem repugnant.

Ἀναγκαῖον. Sic appellatur membrum virile, quia neceſſitatis eſt ſymbolum. † *Illi vero neceſſitate cogente ad vim propulſandam ſe parabant.* Iſæus autem Ἀναγκαῖον vocat carcerem. Calliſthenes vero Ἀνώγεων rectius ſic appellavit. † Neceſſarium eſt, quod ita verum eſt, ut nulla ratione poſſit eſſe falſum: aut poteſt quidem, ſed quæ extrinſecus ſunt ei repugnant, quo minus falſum ſit; ut *Virtus prodeſt*. Non neceſſarium autem eſt, quod & verum eſt, & falſum tamen eſſe poteſt, ſi exteriora non repugnent; ut, *Dio ambulat*. † Democritus Abderita ait, nihil ex eo, quod non ſit, fieri, neque in nihilum per corruptionem redigi. Atomos & magnitudine & numero eſſe infinitas, eaſque in hoc Univerſo rotari & ferri, atque ita omnia concreta corpora gignere, ignem, aerem, aquam, & terram. Nam & hæc ait eſſe corpora ex atomis compoſita; propter ſoliditatem tamen omnis paſſionis & mutationis expertia. Omnia autem ſecundum neceſſitatem fieri, vertiginemque, quam ipſe neceſſitatem vocat, eſſe cauſam generationis omnium rerum. Dividit autem res in ea, quæ exiſtunt, & ea, quæ neceſſario exiſtunt: ut, hominem eſſe animal. Quod enim omni homini, & ſemper, adeſt, hoc neceſſario eſt. Similiter etiam neceſſarium eſt, Deum omnis corruptionis eſſe expertem. Alia vero contingenter [fieri dicit.] Atque horum contingentium alia quidem plerumque contingere, ut, hominem quinque digitis præditum eſſe, & ſeneſcentem caneſcere: alia vero, rarius, ut horum contraria; hominem nimirum quatuor, aut ſex digitos habere (nam & hæc aliquando contingere ſolent) aut, hominem ſeneſcentem non caneſcere; aut non peregre proficiſci; aut lavari, aut non lavari.

Ἀνάγκη. Neceſſitas. In Epigrammate:

---- *Vide quomodo docuerit neceſſitas*
Sapientiſſima invenire effugium Orci.

Et proverbium: *Neceſſitati ne Dii quidem repugnant*; quo monemur, oportere nos in præſentibus acquieſcere. Proverbium hoc ſimile eſt illi: *Si carnes non adfuerint, in ſalſamentis acquieſcendum eſt.*

---

[1] Τὸ πῦρ ξανθόν] Apud Scholiaſtam Sophoclis loco laudato legitur, τὸ πῦρ θερμόν.

[2] Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχ.] Si credendum eſt Laertio lib. I. ſegm. LXXVII. ſententiæ hujus auctor fuit Pittacus.

[3] Οὕτω καλεῖται τὸ αἰδοῖον· ἐπεὶ τῆς ἀνάγκ. ἐστὶ σύμβολον] Hæc deſcripta ſunt ex Artemidori *Oneirocr.* lib. I. cap. XLVII. pag. 41. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[4] Τὸ αἰδοῖον· ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης] Euſeb. *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VIII. cap. XII. Καὶ τὰ μάλιστα ἀναγκαιότατα τοῦ σώματος κατοπτώμενοι· quod Ruffinus recte vertit: *Uſque ad loca pudenda, quibus naturalis egeſtio procurari ſolet.*

[5] Σύμβολον] In prioribus Edit. mendoſe legitur συμβόλαιον, cujus loco σύμβολον ex Artemidoro repoſui.

[6] Ἰσαῖος δὲ ἀναγκαῖον τὸ δεσμ. καλεῖ. Καλλ. δὲ ἀνώγ. εἶπ. καὶ οὕτω δεῖ μ. λέγ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum & Valeſium; item Suidam infra v. Ἀνάκαιον.

[7] Ἀναγκαῖόν ἐστιν, ὅπερ ἀληθ. ὂν] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa περιπατεῖ Δίων, deprompta ſunt ex Laert. lib. VII. Segm. LXXV. ut a Pearſonio quoque obſervatum fuit.

[8] Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρ. φησὶ, μηδ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, ἣν ἀνάγκην λέγει, leguntur apud Laertium in *Democrito* Segm. XLIV. unde ea Suidas excerpſit.

Lib. IX

Ἀναγκαῖον τοῦ ἐκ περιουσίας διαφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἐκ περιουσίας.

Ἀνάγκης ἄτρακτον. τὸν ἄξονα λέγει.

Ἄναγνος. μιαρός. [1] Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν.

l. Oed. Tyr. 823.

Ἀναγνωσθείς. [2] ἀναπεισθείς. Ὁ [3] δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἦν γὰρ δὴ Θεμίσων ἀνὴρ [4] Θηραῖος.

dot. IV. p. 348.

Ἀνάγνωσις. ἀναγνώρισις, ἢ ἀνάπεισις. Ἡρόδοτος.(α) καὶ Ἀναγινώσκειν παρὰ Ῥήτορσιν ἐπὶ τοῦ ἀναπείθειν. ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν, τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

dot. VI. p. 459.

Ἀναγωγή. ὁ τῶν νηῶν ἔκπλους. [5] Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νηῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπιβαινούσης αὐτοῖς στρατιᾶς, ἢ κατὰ τὴν ὅπλων λαμπρότητα, ἢ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὸ ἀναγκαῖον ἐς κάλλος παρασκευήν. Καὶ αὖθις· [6] Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρου, κἀκεῖθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο.

Diodor. Sicul. I. 1030.

Ἀναγωγία. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπαχε. τουτέστιν, ἀπαιδευσίαν. Ἔχων στρατὸν ὑπὸ μέθης καὶ ἀναγωγίας ἠμελημένον καὶ διεφθαρμένον.

Ἀνάγωγος. ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀγωγῆς.

Ἀναγωγότερον. ἁμαρτητικώτερον. ἀτακτότερον.

Ἀναγώγῳ. φιληδόνῳ. ἐκλελυμένῳ.

Ἀναγώνιστος. ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. [7] Ξενοφῶν.

K. Π. 1. p.

Ἀνάγραπτον. τὸ ἀναγεγραμμένον, ἢ τὸ φανερῶς γεγραμμένον, ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον. ‡ Σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀβάροις, καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγὴν ἔσεσθαι ἀναγράπτους.

Ἀναγυράσιος. [8] δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης, Ἀναγυράσιος. καὶ Ἀναγυράσιος δαίμων. καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυρασίων. Ἀναγυράσιος δαίμων, ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην, καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλσος, ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. Ἀναγυράσιοι δὲ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. τούτου δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος. ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν· ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. [9] ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν.

Ἀναγκαῖον. Differt ab eo, quod dicitur ἐκ περιουσίας. Quære in Ἐκ περιουσίας.

Ἀνάγκης ἄτρακτον. Neceſſitatis fuſum. Sic vocat tabulam ligneam, [cui leges Solonis inſcriptæ erant.]

Ἄναγνος. Impurus. *An non totus impurus ſum? Si quidem me oportet fugere.*

Ἀναγνωσθείς. Perſuaſus. *Ille vero ab uxore inductus, facinus impium in filiam eſt molitus. Erat enim Themiſon vir Theræus.*

Ἀνάγνωσις. Agnitio, vel perſuaſio. Herodotus. Et Ἀναγινώσκειν apud Oratores accipitur pro perſuadere. Eſt enim ἀναγινώσκειν, colloquendo cognoſcere aliquid.

Ἀναγωγή. Navium ex portu egreſſus. *Et naves ex portu egrediuntur, non pro multitudine copiarum, quæ iis vehebantur, aut pro armorum ſplendore, aut pro cætero apparatu, qui ornatui potius, quam neceſſario uſui inſerviebat.* Et rurſus: *Illi vero ea, quæ in Ægypto ſunt, contemplati, in Cyprum, & inde in Syriam redituri e portu ſolverunt.*

Ἀναγωγία. [Mala educatio, vel ſoluta diſciplina.] *Ille vero in has calamitates incidit, quod non eſſet bene educatus & inſtitutus.* † *Habens exercitum temulentia & ſoluta diſciplina corruptum.*

Ἀνάγωγος. Qui debitam diſciplinam non eſt nactus. Diodor. Sicul. II. 600.

Ἀναγωγότερον. Majore cum peccandi licentia. Diſſolutius.

Ἀναγώγῳ. Voluptatibus dedito. Diſſoluto.

Ἀναγώνιστος. Qui non certavit. Xenophon.

Ἀνάγραπτον. Scriptis mandatum. Manifeſte ſcriptum, vel omnibus notum. *Jubens eos Abaris parere, & in numerum tributariorum referri.*

‡ Locus exſtat ap. Menandr. Π. Πρεσβ. p. 165. B. Ed. Par. p. 140 Ed. Hoeſ

Ἀναγυράσιος. Anagyraſius. Anagyrus eſt populus Tribus Erechtheidis, cujus popularis vocatur Ἀναγυράσιος. Et Anagyraſius Dæmon. Et Anagyri lucus, in populo Anagyraſiorum. Anagyraſius Dæmon, [inde dictus,] quia Anagyrus heros vicinum ſenem, lucum ipſius exſcindentem, ultus eſt. Hujus enim lucum cum aliquis exſcinderet, effecit, ut pellex filium ejus deperiret. Ea igitur cum puerum fruſtra ſollicitaret, illum ut impudicum apud patrem criminata eſt; qui eum oculis privatum parietibus ſtruxit. Poſtea vero pater ſe ſuſpendit, & pellex in puteum ſe præcipitem dedit. Hiſtoriam hanc refert Hieronymus in libro *de*

---

[1] Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγ.] Senarius hic legitur apud Sophoclem in *Oedip. Tyran.* pag. 185. *P.*

[2] Ἀναπεισθείς] Vide infra v. Ἀνέγνωσαν, & ſupra v. Ἀναγινωσκομένου.

[3] Ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυν.] Hoc fragmentum legitur apud Herodotum in *Melpomene*, pag. 171. ut Portus obſervavit.

[4] Θηραῖος] Priores Edit. mendoſe habent Θηβαῖος, cujus loco Θηραῖος ex Herodoto repoſui.

ter von Schweigh.

[5] Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νηῶν, οὐ κατὰ τὸ πλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuunt Fulvius Urſinus & Caſaubonus.

524. Ed. F. Urſin.

[6] Οἱ δὲ κατασκεψάμενοι τὰ κ.] Et hæc Fulvius & Caſaubonus ad Polybium trahunt; ſed perperam. Sunt enim Diodori in *Excerpt. Legat.* cap. XXXII. ut Pearſonius recte obſervavit.

[7] Ξενοφῶν] Reſpexit Suidas ad locum illum Xenophontis in *Inſtit. Cyri*, pag. 24. Καὶ εἴ τις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας, καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Sed hic τὸ ἀναγώνιστος non tam ſignificat ὁ μὴ ἀγωνισάμενος, ut Suidas interpretatur, quam ὁ μὴ ἀγωνιζόμενος, i. e. qui non certat, etiamſi ante certaverit.

[8] Ἀναγυράσιος. δῆμός ἐστιν Ἀναγ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad Ἀναγυράσιος, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[9] Ἐγκατῳκοδόμησεν] Quod Græci ἐγκατοικοδομεῖν, id Latini *parietibus ſtruere*, vocant. Vetus interpres Juvenalis ad verſum illum de Veſtali viva defoſſa:

Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Hæc virginibus Veſtæ pœna fuit decreta, ſi vitiatæ fuiſſent, vivæ parietibus ſtruebantur. Capitolinus in *Op. Macrino* cap. XII. *Vivos etiam homines parietibus incluſit & ſtruxit.* Vide ibi Salmaſium. Pro ἐγκατοικοδομεῖν Græci etiam πλινθεύειν dicebant, ut Suidas docet infra v. Ἐπλινθεύθησαν.

A. Timaeus. Ἀνάδαστος. 33.

Ἀνάδαστος[44]. ἡ κληρουχηθεῖσα γῆ, ἡ πάλιν εἰς διαίρεσιν διαδιδομένη.

[44] Ἀνάδαστος.] Ἀνάδαστος proprie & Attice dici de agro ex integro aequis partibus dividendo, recte docent *Moeris* & *Thomas Mag.* Hinc γῆ ἀνάδαστος, *ager sic distributus.* Legg. VIII. p. 648. E. ὡς ἀνάδαστον γῆν λάθρᾳ καὶ βίᾳ ποιοῦντος. ubi vide Scholia. *Jamblich.* de Vit. Pythag. cap. 35. p. 212. καὶ τά τε χρέα ἀποκόψαι, καὶ τὴν γῆν ἀνάδαστον ποιῆσαι. Huc adde Polit. VIII. p. 500. D. [illegible] χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν. quo loco *Themist.* Orat. VII. p. 91. C. usus est. Legg. III. p. 588. D. καὶ ἐπαγγ[illegible] γῆς τε ἀναδασμοὺς εἰσηγούμενον καὶ χρεῶν ἀποκοπάς. Neque aliunde metaphorae rationem petendam existimo, qua quis dicitur ἀνάδαστον ποιεῖν *rem judicatam*, i. e. *rescindere. Lucian.* Abdicat. p. 169. καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρῃτη[illegible], δεύτερον δὲ τὸ νῦν, ὅτε μετι-[illegible] καὶ ἀνάδαστον ποιήσας. *Dio Chrysostom.* Orat. XXXVII. p. 463. A. προκαλέσασθαι τὴν κρίσιν ἀνάδαστον ποιήσαντες, ἢ τοῖς ἅπαξ δεδογμένοις ἐμμείναντες. ubi vide *Is. Casaubon.* Sed multo latius patet haec loquendi ratio. *Dio* ibid. B. δεῖ τὴν τηλικαύτην ἀνάδαστον τιμὴν ἀνατραπῆναι. *Plutarch.* Sympos. Lib. III. 6. p. 654. A. κίνδυνός ἐστιν ἀνάδαστον γίνεσθαι τὸν ὄγκον

D. Ruhnk.

Add. Joseph. Antiq. Y. 1. 26. Vol. I. p.

(d) Conf. Valcken. Diatr. C. XXIV. p. 269. a quo laudantur inter alios, Valesius in Harpocr. p. 106. et Jo. Jonsius de Script. Hist. Philos. II. 3. 6. de hoc loco et Hieronymo disserentes.

ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Τραγῳδοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα.(d)

1. Zenob. II. 55. p. 41. Diogen. I. 25 p. 176. et 52. p. 181. — Ille citat Aristoph. Lysistr. 68

Ἀνάγυρος. δῆμος τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἄνθος, ὃ τριβόμενον ὄζει. καὶ [1] παροιμία ἐντεῦθεν· Κινεῖς τὸν ἀνάγυρον. ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακά. ἔστι δὲ τὸ φυτὸν ὁ Ἀνάγυρος ἀλεξίκακον, καὶ [2] δυσῶδες, καὶ δριμύ· θερμῆς τε καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως. τὸ δὲ σπέρμα λεπτομερέστερόν τέ ἐστι, καὶ ἐμετικόν. οἱ δὲ Ὀνόγυρον αὐτό φασιν.

Ἀναγχιππεῖν. ἀντὶ τοῦ μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν. Εὔπολις.

A. Ἀναδάσασθαι. ἀναμερίσασθαι.

3. Vid. Schol. Ar. Vesp. 325. Sappho. Fragm. 91. 92. 97.

Ἀναδενδράδα. σταφυλῆς γένος. οἱ δὲ τὴν [3] ἀμάμαξυν οὕτω καλεῖσθαί [φασιν.] εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ καὶ Σαπφοῖ τὸ ὄνομα.

4. Polybius. I. 52. 8. Vol. I. 133.

λ. Polybius. Vol. V. 78. XIII. Post Casaub. Schweighaeuser.

Ἀναδέξασθαι. ἀναλαβεῖν. ἐκδέξασθαι. Ὁ δὲ κατεσκήνωσεν εἰς τὸ τέμενος, βουλόμενος ἀναδέξασθαι τὰ μέλλοντα διακομίζειν αὐτὸν πορθμεῖα. Καὶ Πολύβιος·[4] Τούς τε κατὰ πλοῦν ἀφυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος.† Καὶ αὖθις· Πρὶν ἀναδέξασθαι τοὺς ἐσκεδασμένους ἐν ταῖς προνομαῖς. λ

B. Polybius. XIII. 5. 3. Vol. III. 447. ubi Πᾶν pro πάνυ, et Ῥοδίοις omittitur. Ultima hujus fragm. verba leguntur etiam infr. 253. ††† Locum illustrat Schweighaeus. Fasciccul. I. in Suidam, p. 8. — ††† scil. Voc. Ἀπέ- ~~[illegible]~~ λυσε.

Ἀναδέξασθαι. ὑπενεγκεῖν. ὑπομεῖναι. Πολύβιος. B Πάνυ γὰρ βουληθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι, ἢ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὴν ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν, ἣ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. καὶ Ἀναδέχομαι, ἀντὶ τοῦ ἀναλαμβάνω. καὶ Ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, ἀντὶ τοῦ προσδοκᾶν.

Ἀναδέρω.[5] ὑπερτίθεμαι. ἀναβάλλομαι.

Ἀναδέσμη. ὅμοιόν τι διαδήματι· ἢ μίτρα κεφαλῆς.

Ἀναδεύειν. φυρᾶν. καὶ Ἀναδεύσει, [6] φυράσει, [7] μαλάξει. Αἰλιανός· [8] Εἴπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλία καταφλέξας, καὶ τῶν ἀθέων τε, καὶ ἀσεβῶν, καὶ ἐκτεθηλυμένων στιγμάτων τὴν σποδὸν ἀναδεύσει κηρῷ ὑγρῷ, καὶ ἐπιπλασάμενος τὴν νηδὺν καὶ τὸν θώρακα, πάντα καταδήσει ταινίαις.

Timaeus. 30. et D. R. ad loc.

Ἀναδῆσαι[37]. ταινίας ἐπιβαλεῖν.

[37] Ἀναδῆσαι.] Vide, quae infra dicemus ad v. Ταινίας ἀναδέμενοι.

Respexit Timaeus Plat. Sympos. 331. C. — De more Victorum et aliorum vinciendorum taeniis. conf. Brod. in Anthol. p. 216. et P. Wessel. in Diod. Sic. XVII. 101. D. Ruhnk. in Timaeum. 246

Ἀναδεῖ. ἀναπλέκει. στέφει. καὶ Ἀναδεῖσθαι, στεφανοῦσθαι. καὶ Ἀναδήσασθαι, στεφανώσασθαι. καὶ Ἀναδῆσαι, τὸ ταινιῶσαι νικῶντα. καὶ Ἀναδήσοντες, στέφοντες. Ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ. καὶ οἱ Σαμοθρᾷκες κηρύττουσι κήρυγμα, τὸν ζῶντα αὐτὸν ἀγαγόντα δύο τάλαντα ἔχειν.

Ἀναδιδάξαι. ἀντὶ τοῦ πάνυ διδάξαι. ἐπιτατικὸν γάρ ἐστι νῦν ἡ ἀνά.

Tragœdiarum ſcriptoribus, Euripidis *Phœnicem* his comparans.

Ἀνάγυρος. Anagyrus. Populus Atticæ. Eſt & flos, qui tritus olet. Et proverbium: *Anagyrum moves*; quod dicitur de illis, qui ſibi ipſi mala accerſunt. Anagyrus autem planta morbis medetur, eſtque fœtida, & acris, & calefaciendi diſcutiendique vim habet. Semen ejus tenuioribus partibus conſtat, & vomitus ciendi vim habet. Alii Ὀνόγυρον [plantam] hanc vocant.

Ἀναγχιππεῖν. Ex neceſſitate equitare. Eupolis.

Ἀναδάσασθαι. Dividere. Diſtribuere.

Ἀναδενδράδα. Genus uvæ. Quidam ſic vocant illud vitis genus, quod Græci ἀμάμαξυς appellant. Vox hæc reperitur apud Epicharmum & Sapphonem.

Ἀναδέξασθαι. Suſcipere. Aſſumere. Excipere. *Ille vero tentorium in luco poſuit, expectare volens pontones, qui ipſum erant trajecturi.* Et Polybius: *Et expectans eos, qui ipſum Meſſana navi proficiſcentem aſſequi non potuerant.* Et iterum: *Priuſquam contraheret eos, qui pabulandi gratia diſperſi erant.*

Ἀναδέξασθαι. Suſtinere. Patienter expectare. Polybius: *Philippum enim omnino patienter potius expectare voluiſſe, quam in his rebus conſilium ſuum Rhodiis manifeſtum fieri; quod etiam Heraclidem ſuſpicione liberavit.* Et Ἀναδέχομαι, aſſumo. Et ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων, hoſtium adventum expectare.

Ἀναδέρω. Differo. In aliud tempus rejicio.

Ἀναδέσμη. Simile quiddam diademati. Vel faſcia capitis.

Ἀναδεύειν. Subigere. Miſcere. Et Ἀναδεύσει, miſcebit, ſubiget. Ælianus: *Si igitur Epicuri libros combuſſerit, & impiarum ac effœminatarum notarum cinerem molli cera miſcuerit, & ventrem cum toto pectore illitum linteolis obligaverit.*

Ἀναδεῖ. Redimit. Coronat. Et Ἀναδεῖσθαι, coronari. Et Ἀναδήσασθαι, coronare. Et Ἀναδῆσαι, coronare victorem. Et Ἀναδήσοντες, coronaturi. Et Ἀναδήσειν στεφάνῳ χρυσοῦ πεποιημένῳ, coronaturum eſſe corona ex auro facta. *Et Samothraces per præconis vocem edixerunt, eum, qui ipſum vivum adduxiſſet, duo talenta habiturum eſſe.*

Ἀναδιδάξαι. Aliquem penitus docere. Nam præpoſitio ἀνὰ hic vim intendendi habet.

---

[1] Παροιμία ἐντεῦθεν· Κιν.] Vide Zenobium Adag. CLV. & Diogenianum Adag. XXV.

[2] Δυσῶδες, καὶ δριμύ. θερμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Paulo Ægineta lib. VII. cap. III.

[3] Ἀμάμαξυν] In prioribus Edit. corruptiſſime legitur ἀνάμιξιν, quod Portus, de mendo prorſus ſecurus, verterat *commiſtionem arborum*, nullo prorſus ſenſu. Eſt autem ἀμάμαξυς Græcis idem quod ἀναδενδράς, i. e. vitis arbuſtiva. Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 451. Εἶδος ἀμπέλου ἡ ΑΜΑΜΑΞΥΣ, ἣν λέγουσιν ἀναδενδράδα. Vide etiam Suidam ſupra v. Ἀμάμυξις.

[4] Πολύβιος] Lib. I. cap. LII. ut Jacob. Gronovius obſervavit.

[5] Ἀναδέρω. ὑπερτίθεμαι. ἀναβ.] Quamvis etiam Heſychius τὸ ἀναδέρω per ὑπερτίθημι exponat, vocem tamen illam ſuſpectam habeo. Hesych. I. 39.

[6] Φυράσει, μαλάξει.] Vide infra v. Ὄργασον.

[7] Μαλάξει] In uno MS. Pariſ. legitur μίξει.

[8] Εἴπερ οὖν τὰ Ἐπικούρου βιβλ.] Hæc repetuntur infra v. Καταδεύσῃ. Non dubito autem, quin hæc deſcripta ſint ex libro Æliani *de Providentia*, cujus Suidas ſæpe mentionem facit, & non pauca inde loca in Lexicum ſuum tranſtulit.

Ἀναδιδοῦσαν. ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην.

Ἀνάδικα. τὰ ἤδη κριθέντα. [1] Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας ἡσσώμενος.

Ἀναδικάσασθαι. [2] τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι. οὕτως Ἰσαῖος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀνάδικοι [3] κρίσεις, αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

Ἀναδομή. ἀναδασμός.

Ἀναδούμενος. στέφανον τιθέμενος. καὶ Ἀναδουμένην, στεφανουμένην. [4] Προκόπιος· Αἶσχος ἀναδουμένην οὕτω μέγα πρὸς πάντων ἀνθρώπων.

Ἀναδούμενος. [5] Ὁ δὲ τρυφερὸς ἐκεῖνος, καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλακίας τοῦ σώματος κατεαγὼς, καὶ λελυγισμένος, καὶ τὰς κόμας ἀναδούμενος, ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι, καὶ μυροσταγὲς ἔχων ἀεὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς βοστρύχους.

Ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχέα λέγουσιν. Μένανδρος Χήρᾳ·

and. Edit.
ni. P. 192.

Πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων.

Ἀναδρομαί. ἀναβάσεις.

Ἀναδρομὴ [6] γίγνοιτο, κοὐ σφαλλοίμεθα.

lybius.
m. XIV.
. Pag. 78.

δεῖ πρόχειρον ἔχειν ἀεὶ τὸν στίχον τοῦτον. τοῦτο μὴ ποιήσας Λεύκιος ὁ Ῥωμαῖος μεγάλως ἐσφάλη. οὕτω παρ' ὀλίγον σφάλλεται τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων ἀγομένων ἀκρισίᾳ. ἱκανὰ τῶν τοιούτων ὑποδείγματα τοῖς εὐφρονοῦσι ἥτε Πύρρου τοῦ τῶν Ἠπειρωτῶν βασιλέως βία καὶ πάροδος εἰς Ἄργος· ἥτε Λυσιμάχου στρατεία διὰ τῆς Θρᾴκης ἐπὶ Δρομιχαίτην τὸν βασιλέα τῶν Ὀδρυσῶν· καὶ πολλὰ δὴ τούτοις ἕτερα παραπλήσια.

Ἀναδῦναι. ἀναχωρῆσαι.

Ἀναδυόμενος. φεύγων. ἀναβαλλόμενος. καὶ Ἀναδύομαι, μεταβουλεύομαι.

Ἀνάζαρβος, πόλις Κιλικίας, [7] ἀπὸ Ζάρβα τοῦ κτίσαντος. ὁ πολίτης Ἀναζαρβεύς. Ὅτι Νέρβας βασιλεὺς Ῥωμαίων κατενεχθείσης ὑπὸ σεισμοῦ Διοκαισαρείας, τῆς ἐν Κιλικίᾳ κειμένης, ἔπεμψε συγκλητικὸν, ὀνόματι Ἀνάζαρβον, ὃς ἀνοικοδομήσας αὐτὴν, πάλαι λεγομένην Κυΐνδαν, εἶτα Διοκαισάρειαν, ἐκ [8] τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσεν Ἀνάζαρβον.

Ἀναζωπυρῆσαι. ἀνανεῶσαι. ἀνεγεῖραι. ζωῶσαι.

. V. 110. 5.
. 448.

Ἀναζυγαῖς. ἀναστροφαῖς. στρατοπεδείαις. [9] Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος οὐδενὶ κόσμῳ ποιησάμενος τὴν ἀναζυγὴν καὶ τὸν ἀνάπλουν, δευτεραῖος εἰς Κεφαλληνίαν κατῆρεν. [10] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν γεγονότων

lybius.
m. XV. Vol. V.

Ἀναδιδοῦσαν. Erumpentem.

Ἀνάδικα. Cauſæ ſemel judicatæ, de quibus denuo judicium inſtituitur. *Quæ judicata erant reſcindens, ob turpis lucri amorem.*

Ἀναδικάσασθαι. De re, jam ſemel judicata, denuo judicio contendere. Sic Iſæus. Hinc etiam ἀνάδικοι κρίσεις vocantur judicia, quæ denuo de cauſa aliqua inſtituuntur, cum nempe teſtes falſi teſtimonii convicti fuerunt.

Ἀναδομή. Diviſio. Diſtributio.

Ἀναδούμενος. Redimitus. Coronatus. Et Ἀναδουμένην. Coronatam. Procopius: *Apud omnes homines tanto dedecori expoſitam.*

De hoc loco conf. Casaub. in Athen. IX. 7. p. 659. 35.

Ἀναδούμενος. [Revinctus. Redimitus]. *Ille vero mollis, & delicatus, & ob corporis mollitiem fractus, & comas revinctas habens, ut laſciviores meretriculæ, & frontem cincinnosque unguentis ſemper perfundens.*

Ἀνάδοχον, non ἀναδοχέα dicunt. [Fidejuſſorem. Sponſorem.] Menander in *Vidua*:

Apud ſororem, fidejuſſorem pecuniæ.

Ἀναδρομαί. Aſcenſus. *De re ante deliberetur, nec eventus cœpta fruſtrabitur. Hunc verſum ſemper in promptu habere oportet; quod quia non fecit Lucius Romanus, in graviſſimam calamitatem incidit. Sic maximæ res levi momento ad irritum recidunt, quæ abſque judicio & conſilio geruntur. Hujus rei documentum viris prudentibus abunde præbent tum Pyrrhi Epirotarum Regis violenta in terram Argivorum irruptio; tum Lyſimachi expeditio per Thraciam adverſus Dromichætem, Odryſorum Regem, ſuſcepta; tum multa alia his ſimilia.*

Pausanias. d. p. 22 et seq.

Ἀναδῦναι. Recedere. Pedem referre.

Ἀναδυόμενος. Fugiens. Tergiverſans. Cunctans. Et Ἀναδύομαι, conſilium muto.

Ἀνάζαρβος. Anazarbus, urbs Ciliciæ, ab Anazarbo conditore ſic dicta. Civis ejus dicitur Ἀναζαρβεύς. Nerva, Romanorum Imperator, terræ motu collapſa Diocæſarea, quæ ſita eſt in Cilicia, Senatorem nomine Anazarbum miſit, qui eam inſtauratam de ſuo nomine Anazarbum vocavit, cum olim Cyinda, & deinde Diocæſarea appellaretur.

Ἀναζωπυρῆσαι. Renovare. Excitare. Ad vitam revocare.

Respexit f. Joseph. Antiqq. Jud. VIII. 8. 25. Vol. I. p. 446.

Ἀναζυγαῖς. Reverſionibus. Caſtrorum metationibus. Polybius: *Philippus vero, cum nullo ordine retro navigaret, poſtridie Cephalleniam appulit.* † *Romani vero prorſus ignari eorum,*

---

[1] Ἀνάδικα τὰ δεδικασμ. π.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. XIV. pag. 42. ubi minus recte legitur δεδοκιμασμένα pro δεδικασμένα, ut hic Suidas habet.

[2] Ἀναδικάσασθαι· τὸ ἄνωθ. δικ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Interpretes.

[3] Κρίσεις] In prioribus Edit. ineptiſſime legitur κινήσεις: quod mendum, quamvis maniſeſtiſſimum, Porti tamen oculos effugit, qui neſcio quid de iterum judicatis *motibus* hic ſomniat.

[4] Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. 2. p. 6.

[5] Ὁ δὲ τρυφερὸς ἐκεῖνος, καὶ ἁβρὸς, καὶ ὑπὸ μαλ.] Hoc fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἁβρός.

[6] Ἀναδρομὴ γίγνοιτο, κοὐ σφαλλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Polybio deprompta eſſe exiſtimant Caſaubonus & F. Urſinus.

[7] Ἀπὸ Ζάρβα τοῦ κτίσ.] Vide Stephanum περὶ Πόλεων, qui conditorem Anazarbi Ἀζάρβαν vocat.

[8] Ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος ἐκάλεσεν Ἀνάζαρβον.] Vide Valeſium ad Ammianum Marcellinum pag. 39. qui recte monet, hæc eſſe futilia & falſa, cum ſatis conſtet, urbem iſtam etiam ante Nervæ tempora *Anazarbum* vocatam fuiſſe. Nam & Dioſcorides Ἀναζαρβεὺς appellatur; & Plinius lib. IV. Anarzabenorum meminit.

I. 39.

[9] Πολύβιος] Lib. V. cap. CX.

[10] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν γεγονότων οὐδ.] Hoc fragmentum a ſuperiore diverſum eſt, & aliunde a Suida depromptum, quoniam id apud Polybium loco laudato non legitur.

A. Toup. III. 28.

ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ. Ἀντὶ τοῦ, ἐπιθέντας. Ξενόφων.] Locus Xenophontis, ad quem reſpexit Suidas, exſtat in Exped. Cyr. lib. iii. p. 297. Ἐμοὶ δὲ, ὦ ἄνδρες, δοκεῖ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον μήτε προσίεσθαι εἰς ταὐτὸ ἡμῖν αὐτοῖς, ἀφελομένους τε τὴν λοχαγίαν, ΣΚΕΥΗ ΑΝΑΘΕΝΤΑΣ, ὡς τοιούτῳ χρῆσθαι.

οὐδὲν ὅλως εἰδότες, περὶ ἀναζυγὴν ἐγένοντο.

Ἀνάθεμα.[1] καὶ τὸ ἀνατιθέμενον τῷ Θεῷ, καὶ τὸ εἰς ἀφανισμὸν ἐσόμενον. ἀμφότερα σημαίνει. λέγεται δὲ καὶ Ἀνάθημα τὸ τῷ Θεῷ ἀνατεθειμένον. καὶ Ἀναθεματίζω, αἰτιατικῇ.

Toup. III. 28.
"Xenoph. Exp. Cyri. Γ. 297."
P. 196. Edit. Hutchinson.

A. Ἀναθέντας. ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν.

Ἀναθεώρησις. Μεγάλης δὲ οὔσης κατὰ τὴν νομοθεσίαν ἀναθεωρήσεως, μισοπόνηρος φαίνεται ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ πάντων τῶν νομοθετῶν πικρότατα πρόστιμα θεῖναι.

2 Harpocratio.

† Toup in Harpocrat. Vol. IV. p. 403.
Miror neminem vidiſſe hæc Platonis Com.
eſſe, cujus infra meminit Harpocratio,
et Senarium eſſe rotundiſſimum:
Οὐκ ἔστι δ' ὥσπερ πεττὸν ἀναθέσθαι
βίον.
Ex Platonis ſcilicet Hipparcho ſive Φι-
λοκερδεῖ.

Ἀναθέσθαι.[2] Ἀντιφῶν [3] ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας φησίν· † Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν. ἀντὶ τοῦ, ἄνωθεν βιῶναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ.

Ἀναθέσθαι.[4] τὸ μεταθέσθαι. ἀπὸ τῶν πεττευόντων, καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων. οὔτε δὲ τὸ ὑπερθέσθαι σημαίνει ἡ λέξις, οὔτε τὸ ἀνακοινώσασθαι, ἀλλὰ τὸ μεταβουλεύσασθαι, καὶ μεταγνῶναι. πολὺ δ' ἐστὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ B.

B.
Menander. Edit. Cler. p. 28.

---- ἐκφυγοῦσα δ' ἣν εἶχεν νόσον,
Οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους.

Ἀνάθεσις. ἡ ὑπέρθεσις. τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν.

5. Toup. I. 44.
"Leg. cum Kuſtero priorem, et ſic corrig.
poſteriorem Verſum:
Ὅπως τε τὴν νύμφην, ἐπειδὰν καιρὸς ᾖ,
Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσεις φέρων.
id eſt. Cura ut imponas ——"

Ἀναθεῖναι, καὶ ἐπαναθεῖναι, τὸ αὐτό. Ἀραρὼς Ὑμεναίῳ [5] Ὅπως τε τὴν νύμφην ἐὰν καιρὸς ᾖ μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει συμφέρειν. [6] Ὅτι τὸ ἀραρῶς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πρεπόντως· ἀραρὼς δὲ, ἁρμόσας.

7. Arist. Plut. 68. vid. Schol.

Ἀναθείς. ἐπιτρέψας. ἐπὶ ἀψύχων τάττεται τὸ ἀναθείς. [7] Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ ἐπὶ ἐμψύχων ἐχρήσατο αὐτῷ. Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ κρημνόν τιν' ἀναθείς.

x Paul. Silentiar. X. 10. Br. Anal. III. 74.

x Ἀναθηλήσει. ἀναβλαστήσει.

8. Schol. Ar. Nub. 144.

Ἀνάθημα. πᾶν τὸ [8] ἀφιερωμένον Θεῷ. [9] Αἰτοῦντι τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντι κειμήλια, ἔχρησεν·

Ὃ βούλομαι δός· μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.

λέγεται δὲ, καὶ ἀνάθεμα.

quæ accidiſſent, reditum parabant.

Ἀνάθεμα. Sic dicitur tam res Deo conſecrata, quam id, quod exitio deſtinatum eſt. Utrumque enim vox illa ſignificat. Res autem Deo conſecrata vocatur etiam Ἀνάθημα, [per η.] Et Ἀναθεματίζω, devoveo, accuſativo jungitur.

Ἀναθέντας. Pro ἐπιθέντας, qui impoſuerunt. Xenophon.

Ἀναθεώρησις. [Contemplatio. Conſideratio.] *Cum autem de legibus ferendis diu multumque deliberaſſent, apparuit, virum illum ingenti odio malos proſequi, quod omnium legiſlatorum acerbiſſimas pœnas ſanciret.*

Ἀναθέσθαι. [Revocare. Corrigere.] Antipho in Oratione de *Concordia*: *Vitam revocare & corrigere tanquam calculum non licet.* Id eſt, [non licet] de integro vitam inſtituere, præteritæ vitæ ratione damnata.

Ἀναθέσθαι. Mutare. [Tranſlatio ducta eſt] ab illis, qui ludunt calculis, & motos calculos corrigunt, vel revocant. Hæc autem vox neque differre ſignificat, neque communicare, ſed a priori conſilio & ſententia recedere. Frequens ejus uſus eſt apud Platonem Philoſophum. Menander *Aphrodiſio*:

----*Cum autem effugiſſet morbum, quo laborabat,*
Non potuit verba ſemel dicta revocare.

Ἀνάθεσις. Dilatio. *Se pecuniam daturos promiſerunt, petita trium dierum dilatione.*

Ἀναθεῖναι, & ἐπαναθεῖναι, idem. Imponere. Araros in *Hymenæo*: *Ut ſponſam (ſi tempus opportunum eſſet) ſublimem in currum imponeret.* Ἀραρῶς eſt adverbium, ſignificans *convenienter*. Ἀραρὼς vero, qui aptavit.

Ἀναθείς. Qui commiſit. [Qui impoſuit.] Vox hæc de inanimatis dicitur. Ariſtophanes vero in *Pluto* ea uſus eſt de animatis. *Perdam hominem in rupem aliquem præcipitem impoſitum.*

Ἀναθηλήσει. Revireſcet. Refloreſcet.

Ἀνάθημα. Omne, quod Deo conſecratum eſt. *Cum Apollo auream agnam a Pelope donarium peteret, & ille alia cimelia ipſi offerret, Deus reſpondit:*

Quod volo, dato; ne vero des, quod nolo.

Dicitur etiam ἀνάθεμα.

---

[1] Ἀνάθεμα καὶ τὸ ἀνατιθ.] De ſignificatione vocis ἀνάθεμα & ἀνάθημα prolixe diſputat Salmaſius ad Solinum p. 767. quem vide.

[2] Ἀναθέσθαι. Ἀντιφ.] Hunc locum Suidas ex Harpocratione deſcripſit, quem illuſtrat Salmaſius ad Fl. Vopiſcum pag. 745.

[3] Ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας] In prioribus Edit. mendoſe excuſum eſt ἐν τῷ περὶ Προνοίας; cujus loco veram lectionem ex Harpocratione revocavi. Scripſiſſe enim Antiphontem orationem περὶ Ὁμονοίας non ſolum ex Philoſtrato in ejus Vita conſtat, ſed etiam ex aliis auctoribus, qui ejus orationis non raro in ſcriptis ſuis mentionem faciunt.

[4] Ἀναθέσθαι· τὸ μεταθέσθαι] Vide Valeſium in notas Mauſſaci ad hunc locum.

[5] Ὅπως τε τὴν νύμφην ἐὰν κ.] Duos hos ſenarios luxatos ſic numeris ſuis reſtituendos puto:

Ὅπως τε τὴν νύμφην, ἐπειδὰν καιρὸς ᾖ,
Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεῦγος ἀναθήσει ———

Vox συμφέρειν, quæ ſequitur, nec ſenſui, nec metro quadrat: quare eam delendam cenſeo. Cæterum, fragmentum hoc Comici intelligendum eſt de more veterum, qui novam nuptam in currum, quem par mulorum vel boum trahebat, impoſitam, comitantibus eam ſponſo & parocho, ſive, ut etiam vocabatur, paranympho, in domum ſponſi deducere ſolebant. Heſychius: Πάροχοι, παραβάται, παραπομποὶ καὶ οἱ συμπορευόμενοι τῇ νύμφῃ ἐπὶ τοῦ ΖΕΥΓΟΥΣ, καὶ οἱ παράνυμφοι. Rem totam clarius exponit Suidas infra v. Ζεῦγος.

[6] Ὅτι τὸ ἀραρῶς ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ πρ. ἀραρὼς δὲ, ἁρμ.] Nihil certius eſt, quam notam hanc ab imperito quodam homine loco huic adſutam eſſe. Is enim, cum ignoraret vocem Ἀραρὼς, quæ paulo ante præcedit, eſſe nomen proprium Poetæ, operæ pretium ſe facturum putavit, ſi de differentia vocum ἀραρῶς & ἀραρὼς Lectorem hic moneret. Sed obſervatiunculam illam eſſe prorſus ineptam & ἀπροσδιόνυσον recte etiam ante nos obſervavit ὁ πάνυ Caſaubonus ad Athenæum lib. VI. cap. VIII. qui ibi loci hujus obiter meminit.

[7] Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ] Pag. 9. (5. Ed. Baſ.) ubi locus iſte ſic legitur:

Ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, καταλιπὼν
Ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. P.

[8] Ἀφιερωμένον] In prioribus Edit. corrupte legitur ἀφιέρωμα, cujus loco ἀφιερωμένον ex 2 MSS. Pariſ. repoſui.

[9] Αἰτοῦντι τῷ Πέλοπι ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρ.] Lege & emenda, Αἰτῶν ὁ Πύθιος ἀνάθημα τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, τῷ Πέλοπι, ἕτερα παρέχοντι &c. Vel ſic: Αἰτοῦντος τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, καὶ ἕτερα παρέχοντος &c. Ita enim legitur infra v. Ἀν-

...p. de Leg. ...Vol. II. p. ...

Ἀναθολώσει. ἀναταράξει. [1] Πλάτων Νόμων ἑβδόμῳ· Ὅπως ἀναθολώσει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σηπίας· ἐπεὶ τὸ μέλαν αὐτῆς θολὸς καλεῖται.

Ἀναθοροῦντος. ἀναπηδῶντος.

Ἀναθρούμενα. ἀνασκοπούμενα.

Ἀναθρώσκει, ἀναπηδᾷ.

Ἀναθύειν.[2] τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου. Φερεκράτης·

Πάλιν αὖθις ἀναθύουσιν αἱ γεραίτεραι.

Ἀνακαγχάσας. μεγάλως γελάσας.

Ἀνακάθαρσις. ἐπίλυσις. διευκρίνησις. καὶ Ἀνακαθαίρω, αἰτιατικῇ.

Ἀνακαθιζήσομαι, καὶ ἀνακαθίσω, αἰτιατικῇ.

Ἀνακαλούμενος. ἀνακτώμενος. πρὸς τὴν προτέραν διάθεσιν ἐπανάγων. Ὁ δὲ ἐσπούδαζεν ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας καὶ προθυμίας ἐκ τοῦ γεγονότος ἐλαττώματος.

...ocrat. ...ic. Vol. I.

Ἀνακαλυπτήρια.[3] δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις, παρά τε τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τῶν οἰκείων, καὶ φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαια.

Ἀνακάμψαι. καταφυγεῖν, ὑποστρέψαι.

...ratio.

Ἀνακαιᾶσιν.[4] δῆμος φυλῆς Ἱπποθοωντίδος ἡ Ἀνάκαια.

Ἀνακαίνισις. ἡ ἀνανέωσις. λέγεται δὲ καὶ Ἀνακαίνωσις.

...cratio. ...γκαῖον.

Ἀνάκαιον.[5] τὸ δεσμωτήριον, εἰς ὃ κατετίθεντο τοὺς πονηροὺς δούλους, καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ Ἐγγύης· Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε, φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε πρὶν λʹ δραχμὰς ἐπράξατο.

...Equit. 312. ...ώφηκας.

Ἀνακεκώφηκας. ἀνεπλήρωσας βοῆς. τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω. [6] Ἀριστοφάνης.

Ἀνακεφαλαιοῦται. ἀναπληροῦται. ἀνακτίζει. καὶ Ἀνακεφαλαίωσις, ἡ ἐξ ἀρχῆς ἔρευνα.

Ἀνακεχωρηκότων. [7] Ὁ δὲ ἐκτήσατο βιβλίων μυριάδας τρεῖς, καὶ τούτων σπουδαίων καὶ ἀνακεχωρηκότων. ἀντὶ τοῦ, ἀποκρύφων. λέγει δὲ περὶ Ἐπαφροδίτου τοῦ Χαιρωνέως.

...m. VI 235. B. ...cratio.

Ἀνακεχυμένη. ἀνειμένη. κεχαυνωμένη. ἀνετή.

Ἀνάκειον. ὄρος. ἢ τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν. #

Ἀνακεῖσθαι.[8] ἐπὶ ἀνδριάντων. κατακεῖσθαι δὲ, καὶ

Ἀναθολώσει. Perturbatione. Confuſione. Plato *Legum* ſeptimo: *Succorum confuſione.* Proprie autem vox iſta dicitur de ſepia. Ejus quippe atramentum dicitur θολός.

Ὀπῶν

Ἀναθοροῦντος. Exſilientis

Ἀναθρούμενα. Quæ ſpectantur. Quæ conſiderantur.

Ἀναθρώσκει. Exſilit.

Ἀναθύειν. Aliquo poſt tempore rem reſumere. Pherecrates:

Iterum rem reſumunt ſeniores.

Ἀνακαγχάσας. Cachinnatus.

Ἀνακάθαρσις. Explanatio. Perſpicua expoſitio. Et Ἀνακαθαίρω, accuſ. jungitur.

Ἀνακαθιζήσομαι, & ἀνακαθίσω, accuſ. junguntur.

Ἀνακαλούμενος. Recuperans. Ad priorem habitum animorum reducens. *Ille vero ſubditorum benevolentiam & ſtudium poſt acceptam cladem ſibi reconciliare conabatur.*

ἐλαττωμα γεγονος est Polybii I. 32. Vol. I. p. 82. III. 96. V. I. p. 606

Ἀνακαλυπτήρια. Dona, quæ ſponſis dabantur & a viro, & cognatis, & amicis, cum primum faciem retegerent, & viris ſpectandas ſe præberent. Eadem etiam vocantur ἐπαύλαια.

Toup. IV. in Harpocrat. p. 403. "Hesych. Ἐπαύλια, et sic scribendum." Sic legitur in Harpocrat. Blancardi; sed Ald. I et II. Mauss. et Gronov. Ἐπαύλαια.

Ἀνακάμψαι. Redire. Reverti.

Ἀνακαιᾶσιν. Anacæa eſt populus Tribus Hippothoontidis.

Ἀνακαίνισις. Renovatio. Inſtauratio. Dicitur & Ἀνακαίνωσις.

Ἀνάκαιον. Carcer, in quem conjiciebant ſervos malos, & libertos, qui [a patronis ſuis] defecerant. Iſæus in Oratione contra Hermonem *de Sponſione*: *Hermocratem autem in carcerem conjecit, dicens ipſum eſſe libertum ſuum, nec prius eum dimiſit, quam* XXX. *drachmas ab eo exegiſſet.*

Ἀνακεκώφηκας. Aures noſtras clamore ſurdas feciſti. Ariſtophanes.

6 Brunck in Ar. Equit. [illegible] 312 "Suidas si huc respexit, memoria falsus ἀνακεκώφηκας citavit, quod compositum Graecae linguae genio adversari censet summus Hemsterhusius ad Luciani Timon. p. 104."

Ἀνακεφαλαιοῦται. Repletur. Summatim repetitur. Et Ἀνακεφαλαίωσις, Repetitio, ſumma rerum capita exhibens.

Ἀνακεχωρηκότων. [Non vulgarium. Minime obviorum.] *Ille vero myriadas tres librorum, eorumque bonorum, & minime obviorum, ſibi comparavit.* Loquitur autem de Epaphrodito Chæronenſi.

Ἀνακεχυμένη. Remiſſa. Soluta. Laxata.

Ἀνάκειον. Anaceum. Mons. Vel Caſtoris & Pollucis templum.

Ἀνακεῖσθαι. Dicitur de ſtatuis [dedicatis.] Ka-

κλείδης. Cæterum, deſcripſit hæc Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 132. ubi locus hic itidem mendoſus eſt.

[1] Πλάτων Νόμων ἑβδ.] Locus Platonis, quem Suidas reſpexit, exſtat in fine libri VII. *de Legibus*; ſed ubi legitur ὀπῶν ἀναθολώσει, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[2] Ἀναθύειν. τὸ ἀναλ.] Vide Heſych. h. v.

[3] Ἀνακαλυπτήρια. δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas ſua deſcripſit. Vide præterea incomparabilem Spanhemium ad Callimachum pag. 180. qui de hac voce erudite ibi agit.

[4] Ἀνακαιᾶσι. δῆμος φυλ. Ἱππ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἀνάκαιον. τὸ δεσμωτ.] Quæ hic Suidas habet, potius referenda puto ad v. Ἀναγκαῖον. Harpocratio enim, & ipſe Suidas ſupra, ſcribunt carcerem vocari ἀναγκαῖον; quod defendit Mauſſacus ad Harpocrationem. Certe apud Xenophontem *Hellenic.* lib. v. pag. 567. & 568. carcer vocatur ἀναγκαῖον; ut Portus recte obſervavit. Apud Etymologum tamen etiam legas, apud Bœotos carcerem vocari ἀνάκαιον. Quare haud temere quicquam mutandum cenſeo.

[6] Ἀριστοφάνης] Locus Ariſtophanis, ad quem nota hæc Suidæ referenda eſt, exſtat in *Equitibus* pag. 305. (206. Edit. Baſ.) ſed ubi legitur ἐκκεκώφηκας, ut Portus etiam obſervavit.

[7] Ὁ δὲ ἐκτήσατο βιβλ.] Hæc repetuntur infra v. Ἐπαφρόδιτος.

[8] Ἀνακεῖσθαι. ἐπὶ ἀνδριάντων. κατ.] Hæc excerpta ſunt ex Athen. lib. 1. pag. 23. ubi locus iſte plenius ſic legitur: Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντος· ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσυρον. Δίφιλος· Ἐγὼ δ' ἕως μὲν τινὸς ἀνεκείμην· πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ ἑταῖρός φησιν· Ἀνάκεισο. Φιλιππίδης. Καὶ δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτόν. καὶ ἐπάγει· Πότερον ἀνδριάντα εἰσία; Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι, ὡς ἐν Συμποσίοις Ξενοφῶν καὶ Πλάτων. Locum hunc Athenæi more ſuo deſcripſit Euſtathius ad Odyſſ. Α.

Timaeus. P. 30.

Ανακηκίει 39 ἀναπηδᾷ

39. Ἀνακηκίει.] Mendose MS. Ἀνακήκει, & ex eo Suidas, Ἀνακηκεῖ. Rescripsi, Ἀνακηκίει, ex Phaedro p. 346. G. ζεῖ ἐν ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει. Quae verbi vis sit, ex Apollonii Rhodii exemplis, quae subjicimus, intelligere licet. Lib. I. v. 389. —— περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ κήκιε λιγνύς. Ib. v. 542. Ἀφρῷ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη. ubi vide Scholiast. v. 1201. —— τοῦ δ᾽ αἶψα κατὰ κρατὸς ἄλις ἱδρὼς Κήκιεν. Lib. III. v. 228. de aqua saliente: Κρυστάλλῳ ἴκελον πολιῆς ἀνεκήκιε πέτρης. Lib. IV. v. 600. Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακήκιεν ἀτμόν. Ib. v. 929. —— θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν. & v. 1188. —— θυέων τ᾽ ἄπο τηλόθι κήκιε λιγνύς. Hesychius: Κηκίει. πηδᾷ, πηδεύει. Ultima vox mutanda in πιδύει, vel, πηδύει. Vide Eustath. ad Il. H. p. 680.

κατακεκλίσθαι, ἐπὶ τῆς τραπέζης. καὶ ἀνακεῖσθαι πολλάκις ἀντὶ τοῦ κατακεῖσθαι.

Ἀνάκειται σκώμμασιν· ἀνάκειται λοιδορίαις· ἀνάκειται πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις. σημαίνει δὲ, τὸ οἷον πρόσκειται ἰσχυρῶς.

Timaeus. 30.

Ἀνακηκεῖ. ἀναπηδᾷ. καὶ Ἀνακηκίει.

Ἀνάκλησις. ἡ προσφώνησις. Ἀνάκλισις δὲ, διὰ τοῦ ι, ἡ ἀνάπαυσις.

Ἀνακλητικόν. μέλος σάλπιγγος [1] ἀνακαλούσης τοὺς ῥαθύμους εἰς πόλεμον. καὶ [2] Μάρκος Ἀντωνῖνός φησιν· [3] Ἔσο ἀναμένων τὸ ἀνακλητικὸν ἐκ τοῦ βίου εὔλυτος, μήτε ὅρκου δεόμενος, μήτε ἀνθρώπου τινὸς μάρτυρος.

2. M. Antonin. III. p. 74. ubi: οἷος ἂν εἴη τις περιμένων τὸ ἀν.

Ἀνακλῖναι. ἀνοῖξαι. [4] Ὅμηρος. οὕτω δὲ καὶ [5] Ἡρόδοτος. Οἱ δὲ ἀνακλῖναι μὲν τὴν θύραν οὐ κατετόλμησαν, οὐδ᾽ εἴσω παρελθεῖν ἴσχυσαν.

5. Respexit Herodot. V. p. 378. 97. Verba autem citata ex alio auctore sunt.

Ἀνακλώμενον. τὸ ἀπηχούμενον. ὡς ἐπὶ τοῦ Κυρίου Ῥωμανοῦ τοῦ μελῳδοῦ. Σὺ γὰρ ὑπάρχεις τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Ἀνακλῶνται. [6] κνήθονται, κατὰ ἰατρούς.

Ἀνακογχυλιάσαι. [7] ἀναγαργαρίσασθαι.

7. Timaeus. 34. {Ανακογχυλιασαι. ἀναγαργαρίσαι.
D. Ruhnken. Not. 46. "Apud Suid. Ἀναγαργαρίσασθαι. Respexit Platon. Sympos. [III. 185. D.] cit. ab Athenaeo. V. 187. C. Conf. Aristid. Sacr. Serm. V. p. 349. Synes. Dione, p. 55. C. Alius Herodian. Φιλεταίρῳ. Pollux. II. 25."

Ἀνακομιδή. ἀναγωγή. ἐπάνοδος. ἀναφορά.

Ἀνακοί. [8] οἱ Διόσκουροι. παρὰ τὸ ἀνάσσω, ἀνακός· ὡς φυλάσσω, φυλακός.

Ἀνακομῶ. τὸ ἀναφύω.

Ἀνακῶς [9] παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, ἢ βασιλικῶς. καὶ Ἀνακῶς ἔχειν, φροντίζειν. Προειρημένον τούτοις, ὅπως ἀνακῶς ἕξουσιν, εἴ τι ἐκ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ ἀφανέστατον πειράζοιτο.

9 Thucydid. VIII. 570. 60. et Vales.

Ἀνακωχεύειν. [10] παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀνασειράζειν, καὶ κατέχειν. Ἀνακωχεύειν δὲ κυρίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύουσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν, ὅτι οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ᾽ ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα, καὶ ἠρέμα ἤλαυνεν.

10. Sophocl. Electr. 732.

[q] Ἀνακωχή. ἀνάπαυσις, ἡ εἰρήνη πρόσκαιρος, πόλεμον ὠδίνουσα.

[q] Sunt verba Schol. Thucydid. I. 40. 71. Pag. 31.

[p] Ἀνακωχῆς. ἀναπαύσεως, ἐνδόσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν τῷ πολέμῳ εἰρήνης. Ἀνακωχὴ δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν.

[p] Haec etiam sunt ejusdem Schol. l. c. verba.

ταχεῖσθαι vero significat mensæ accumbere. Sæpe tamen ἀνακεῖσθαι pro κατακεῖσθαι ponitur.

Ἀνάκειται σκώμμ. Indulget cavillis, convitiis, amori marium, lusui tesserarum, compotationibus. Hic enim ἀνάκειται significat πρόσκειται ἰσχυρῶς, i. e. valde deditus est, vel studet.

Ἀνακηκεῖ, & ἀνακηκίει. Exsilit.

Ἀνάκλησις. [Revocatio.] Allocutio. Ἀνάκλισις vero, per ι, reclinatio, accubitus.

Ἀνακλητικόν. Cantus tubæ revocantis ignavos in prælium. Marcus Antoninus inquit: *Classicum, quo ex vita revoceris, ita expecta, ut qui promptus sis discedere, nec jurejurando, nec ullius hominis testimonio indigens.*

Ἀνακλῖναι. Aperire. Homerus. Sic etiam Herodotus. *Illi vero fores aperire non ausi, ingredi non potuerant.*

Ἀνακλώμενον. [Repercussum.] Sonus repercussus. Ut domini Romani Poetæ illud: *Tu enim es lumen inaccessum.*

Ἀνακλῶνται. Scalpuntur. Raduntur: secundum Medicos.

Ἀνακογχυλιάσαι. Os, vel fauces colluere.

Ἀνακομιδή. Reductio. Reditus. Recuperatio. Receptio.

Ἀνακοί. Jovis filii Castor, & Pollux. Ab ἀνάσσω fit ἀνακὸς, ut a φυλάσσω, φυλακός.

Ἀνακομῶ. Refloresco. Comas recipio.

Ἀνακῶς. Apud Herodotum ponitur pro ἐπιμελῶς, Diligenter, Caute, vel Regie. Et Ἀνακῶς ἔχειν, Diligenter aliquid curare. *Cum ipsis edictum esset, ut diligenter sibi caverent, si forte hostes occultas insidias molirentur.*

Herodot. I. p. 11. 56. VIII. p. 670. Valcken. No

Ἀνακωχεύειν apud Sophoclem significat sufflaminare & retinere. Proprie autem vox illa dicitur de nautis, qui, exorta tempestate, velis contractis, navem in salo fluctuare sinunt, cum ventis pugnare nolentes. Per translationem igitur [Sophocles τὸ ἀνακωχεύειν] de curru dixit, [significare volens,] eum [cursu cum aliis] non contendisse, sed equorum & curruum tumultu relicto, lente subsecutum esse.

Ἀνακωχή. Induciæ, vel pax temporaria, bellum parturiens.

Ἀνακωχῆς. Cessationis. Remissionis. Pacis ad exiguum tempus in bello durantis. Vox autem Ἀνακωχὴ dicta est ab ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, [quod significat, hastarum mucrones sursum vertere.]

---

pag. 1404. Huc etiam spectant verba illa Ammonii: Ἀνακεῖσθαι καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμήν· Κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

[1] Ἀνακαλούσης τοὺς ῥαθ. εἰς πόλεμον] Hic Suidæ vix assentior. Τὸ ἀνακλητικὸν enim alio sensu a Græcis accipi notum est.

[2] Μάρκος Ἀντωνῖνος] Lib. III. §. v. ubi vide Gatakerum.

[3] Ἔσο ἀναμένων τὸ ἀνακλητ.] Eodem simili usus est Epictetus lib. I. cap. XXIX. Ἐὰν δ᾽ ὁ θεὸς σημήνῃ τὸ ἀνακλητικὸν, ὡς τῷ Σωκράτει, πείθεσθαι δεῖ τῷ σημαίνοντι, ὡς στρατηγῷ. i. e. *Si vero Deus signo dato e vita nos revocet, ut Socratem, parendum ei est, ut Imperatori.*

[4] Ὅμηρος] Il. E. v. 751. & Il. Θ. v. 395.

[5] Ἡρόδοτος] In Vita Homeri, quæ sub Herodoti nomine circumfertur, verbum ἀνακλίνεσθαι pro ἀνοίγεσθαι accipitur in illo versu,
Αὐτὰρ ἀνακλίνεσθε θύραι, πλοῦτος γὰρ ἔσεισι.

[6] Ἀνακλῶνται. κνήθ.] Sic omnes libri editi. Sed legendum est ἀνακνῶνται, ut in Codice Vaticano scriptum esse Pearsonius ad marginem Suidæ sui notavit.

[7] Ἀνακογχυλιάσαι.] Vox ἀνακογχυλιάζω legitur apud Aristoph. *Vespis* pag. 471. ubi Scholiasta eam exponit per κλύζω. Apud Hesychium legimus, Ἀνακογχυλίσαι, ἀναγαργαρίσαι.

Ar. V. 1.58

[8] Ἀνακοί. οἱ Διόσκουροι. παρὰ τὸ ἀνάσσω &c.] Eadem habet Etymologus.

[9] Παρὰ Ἡροδότῳ] In *Clione* pag. 6. & in *Urania* pag. 315. Vide etiam Eustath. ad Il. A. pag. 21. & ad Odyss. A. pag. 1425. ubi hæc ejus sunt verba: Ἔστιν ἐν χρήσει τὸ ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Ἡρόδοτος· Καί τις οἰκίην τι ἀναπλασάσθω, καὶ σπορᾶς ἀνακῶς ἐχέτω. Locus Herodoti, quem Eustathius hic citat, exstat in *Urania* pag. 315.

[10] Ἀνακωχεύειν. παρὰ Σοφοκλ.] Integrum hanc notam descripsit Suidas ex Scholiasta Sophoclis ad *Electram*, pag. 114. ut Portus recte monuit.

Ἀνακράτος. ἐπίρρημα. μετὰ πάσης σπουδῆς. [1] Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτος.

Ἀνακρέων[2] Τήϊος, Λυρικὸς, Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ, Εὐμήλου· οἱ δὲ, Παρθενίου· οἱ δὲ, Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. Ἔγραψεν Ἐλεγεῖα, καὶ Ἰάμβους, Ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. Γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον, [3] Ὀλυμπιάδι νβʹ. [4] οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν, [5] κατὰ τὴν κέ Ὀλυμπιάδα. ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἱστιαίου ἐπανάστασιν, ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θρᾴκῃ. Βίος δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ᾠδάς. καὶ συνέγραψε παροίνιά τε μέλη, καὶ Ἰάμβους, καὶ τὰ καλούμενα Ἀνακρεόντεια.

Ἀνάκρισις.[6] ἐξέτασις ὑφ' ἑκάστης ἀρχῆς γινομένη περὶ τῶν δικῶν, περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρὴ ταύτας.

Ἀνακροτῆσαι. ἐπαινέσαι. ὑμνῆσαι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος πάντας ἐκέλευσεν ἀνακροτῆσαι, τῆς εὐτραπελίας ἀποδεχόμενος αὐτόν.

Ἀνακρουόμεθα.[7] οἷον ἀναπροοιμιζόμεθα.

Ἀνακρούσασθαι.[8] ἐπὶ ναυμαχίας, τὸ συμβάλλειν, καὶ πάλιν ἀναδύεσθαι.

Ἀνακτᾶσθαι. ‡ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ + θεραπεύειν. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ προαπολωλὸς αὖθις κτήσασθαι, καὶ ἀπολαύειν.

Ἄνακτες. οἱ θεοί. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά.

Ἄνακτες,[9] καὶ Ἄνασσαι. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ φησί· Καλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως, ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες, ἄνασσαι. καὶ Ἀνάκτορα, τὰ ἱερά, ἢ τὰ βασίλεια. καὶ Ἀνακτορείαν, δεσποτείαν. καὶ Ἀνακτόρειον, ἱερόν. καὶ [10] Ἀνακτόρων, ἱερατειῶν.

Ἀνακοινώσασθαι, καὶ Ἀνακοινῶσαι, ἄμφω λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ [11] Ἀνεξυνοῦντο εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς.

Ἀνακυνδάραξος. βασιλεὺς Νίνου Περσικῆς χώρας.

Ἀνακυκλήιον.[12] τὸν ὀρθόν.

Ἀναλαβεῖν. ἐνθυμηθῆναι. Μὴ [13] δ' εἰς ἐσχάτην

1 Procop. Bell. Pers. II. 25. p. 151. et sic I. 18. p. 55. Οἱ μὲν πολλοὶ φεύγοντες ἀνακράτος.

Ἀνακράτος. Adverbium. Totis viribus. Omni ſtudio. *Illi vero totis viribus fugiebant.*

Ἀνακρέων. Anacreon. Tejus, Lyricus, Scythini filius; vel, ut alii tradunt, Eumeli; vel, ut alii, Parthenii; vel, ut alii, Ariſtocriti. Scripſit Elegias, & Iambos: omnia Ionica dialecto. Vixit tempore Polycratis, qui Sami tyrannus fuit, Olympiade LII. Alii vero Cyri & Cambyſæ tempore ipſum vixiſſe ſtatuunt, Olympiade LXII. Cum autem Teo pulſus fuiſſet ob Hiſtiæi ſeditionem, Abdera urbem Thraciæ migravit. Dum vixit, puerorum & fœminarum amoribus, odiſque pangendis ſtuduit. Scripſit etiam carmina, quæ inter pocula cantabantur; itemque Iambos, & quæ vocantur Anacreontica.

Ἀνάκρισις. Inquiſitio, quam ſinguli magiſtratus faciunt ante judicia de rebus ad litem pertinentibus. Inquirunt etiam, num omnino cauſæ aliquæ in judicium introduci debeant.

Ἀνακροτῆσαι. Plauſu comprobare. Celebrare. *Ptolemæus vero omnes applaudere juſſit, urbanitatem ejus & facetias probans.*

Ἀνακρουόμεθα. Canendi initium facimus.

Ἀνακρούσασθαι. Cum de navali prœlio dicitur, ſignificat pugnam committere, & deinde retro cedere.

Ἀνακτᾶσθαι. Thucydides poſuit pro θεραπεύειν, i. e. ſanare. Ponitur etiam hoc verbum pro rem prius amiſſam recuperare, & recuperata frui.

+ Sic Polybius. III. 60. Vol. I. p. 519. et III. 87. I. p. 584. Xenoph. K. Π. ζ'. p. 539. quem locum respexit f. Suidas. ad finem ponendum est Nomen Θουκυδίδης

Toup. III. 28.

Ἄνακτες. Caſtor & Pollux. Et Ἀνάκτορα, Templa.

“Hae sunt verba Schol. ad Aristoph. aves. v. 789.” [782.]

Ἄνακτες. Reges. Et Ἄνασσαι. Reginæ. Ariſtoteles in *Cypriorum Repub.* inquit: *Filii autem & fratres Regis vocantur* ἄνακτες; *ſorores vero & uxores,* ἄνασσαι. Et Ἀνάκτορα, Templa, vel Regia. Et Ἀνακτορείαν, regiam poteſtatem. Et Ἀνακτόρειον, Templum. Et Ἀνακτορειῶν, ſacerdotiorum.

Ἀνακοινώσασθαι, & Ἀνακοινῶσαι, communicare. Utrumque dicunt Græci. Xenophon vero in *Hellenicis* dixit ἀνεξυνοῦντο, communicabant.

Ἀνακυνδάραξος. Anacyndaraxus. Rex Nini, urbis Perſiæ.

Ἀνακυκλήιον. Rectum.

Ἀναλαβεῖν. Animo volutare. Cogitare. - -

---

[1] Οἱ δὲ ἔφευγον ἀνακράτος] Ex Procop. *de Bello Perſ.* lib. II. cap. XXV. pag. 151.

[2] Ἀνακρέων Τήϊος, Λυρ.] De Anacreonte poſſent quidem hic nonnulla dici, aliis indicta; ſed provinciam illam relinquo viro Clariſſ. & doctiſſimo Joſuæ Barneſio, Profeſſori Græcæ linguæ in hac Univerſitate celeberrimo, a quo accuratam ejus Poetæ editionem exſpectamus.

[3] Ὀλυμπιάδι νβʹ] Euſebius in Chronico Anacreontem ad Olymp. LXII. refert: quod ſi ſequimur, ſcribendum hic erit Ὀλυμπιάδι ξβʹ.

[4] Οἱ δὲ ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβ.] Inepte hic Suidas auctoritatem eorum, qui Anacreontem ſub Cyro & Cambyſe vixiſſe dixerant, opponit eorum opinioni, qui eundem ſub Polycrate vixiſſe affirmaverant; quoniam conſtat Polycratem, Cyrum, & Cambyſem fuiſſe συγχρόνους.

[5] Κατὰ τὴν κέ Ὀλυμπιάδα] Manifeſtus hic eſt contra chronologiam error; qui tamen non tam Suidæ, quam librariis tribuendus videtur, a quibus notas numerorum in veterum ſcriptis ſæpiſſime corruptas eſſe conſtat. Facilis eſt autem ἁμαρτήματος hujus emendatio, quoniam Suidas hic addit, Anacreontem ſecundum nonnullos ſub Cyro & Cambyſe vixiſſe. Conſtat enim, Cyrum occiſum fuiſſe Olymp. LXII. & Cambyſen eadem Olymp. ei ſucceſſiſſe; quo proinde tempore, & ante, Anacreontem floruiſſe neceſſe eſt.

[6] Ἀνάκρισις. ἐξέτασις ὑφ' ἑκ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium. Conſule etiam Suidam infra v. Δίκης ἀνάκρισις, & Petitum *de Legibus Attic.* pag. 318.

[7] Ἀνακρουόμεθα. οἷον ἀναπρ.] Vide ſupra v. Ἀναβαλλόμενος.

[8] Ἀνακρούσασθαι. ἐπὶ ναυμ.] Vide infra v. Ἐπανακρούσασθαι, & v. Πρύμναν ἐκρούοντο.

[9] Ἄνακτες, καὶ Ἄνασσαι. Ἀρ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

[10] Ἀνακτόρων, ἱερ.] Quamvis ſic libri tam ſcripti, quam editi habeant, cum Porto tamen legere malim ἀνακτορειῶν.

[11] Ἀνεξυνοῦντο] Vide infra v. Ἀνεξυνοῦντο.

[12] Ἀνακυκλήιον. τὸν ὀρθόν] Cogitent de hac voce, ejuſque interpretatione, acutiores. Mihi enim nunc nihil in mentem venit: niſi quod apud Heſychium legatur, Ἀνακύκλει, ἀνόρθου: quæ tamen gloſſa non minus illuſtratione indiget, quam ipſe Suidas hoc loco.

[13] Μηδ' εἰς ἐσχάτην ἀν.] Hoc fragmentum propter obſcuritatem ἀνερμήνευτον reliqui.

‡ Thucydidis locus memoratur in Indice Verborum, Edit. Dukeri et Bipontini, 1. 167. at me, qui sit, fugit.

ἀναλαβεῖν ἐλπίδα, μήποτε διὰ ταύτης πόλεμος ἐπ' αὐτοὺς ἀναβῇ στρατός.

Athen. I. 21. B.

Plato. I. 175. E.

Ἀναλαμβάνειν. ἐπὶ τοῦ ἀνέχειν. [1] Ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, καὶ τοὺς μὴ τοῦτο ποιοῦντας ἔσκωπτον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· [2] Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, [3] ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους [4] ἐπιδεξιλευθέρως. οὐδὲ γὰρ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι θεῷ. Ἄλεξις δέ φησι περὶ ἐσθῆτος οὕτως·

Ἓν γὰρ νομίζω τοῦτο τῶν ἀνελευθέρων
Εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀρρύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς,
Ἐξῶν [5] καλῶς· οὗ [6] μήποτε πράττεται τέλος,
Μηδὲν γὰρ ἡμᾶς, μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν
Τιμὴν δόντας. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις
Δόξης τιν' ὄγκον· τοῖς δ' ὁρῶσιν, ἡδονήν·
Κόσμον δὲ τῷ βίῳ. τὸ τοιοῦτον γέρας
Τίς οὐκ ἂν αὐτὸ κλῷτο, φάσκων νοῦν ἔχειν;

Appian. IX. 13. Vol. I. 529. Schweigh.

Ἀναλαμβάνειν. ἀντὶ τοῦ ἀνακτᾶσθαι. Ἀππιανός· Τότε δὲ ἔθει τις δρόμῳ, δηλώσων τῷ Πέρσῃ λουομένῳ, καὶ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντι. ὁ δὲ ἐξήλατο τοῦ ὕδατος, βοῶν, ὅτι ἑαλώκοι πρὸ τῆς μάχης.

Ἀναλγησία. ἀναισθησία.

7 Soph. O. Tyr. 12.

Ἀνάλγητος, καὶ δυσανάλγητος, [7] παρὰ Σοφοκλεῖ. τουτέστι, [8] δυσμετάβλητος, ἀναλγής, ἀπαθής, ἀνηλεής, σκληρός.

Δυσανάλγητος γὰρ ἂν
Εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

9 Soph: Ajax. 946.

καὶ Ἀναλγήτως, ἀναισθήτως, ἀπόνως. καὶ Ἀναλγήτων, ἀσυμπαθῶν· ἢ τῶν μηδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπί τινι· ἢ πολυαλγήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχη ἡμᾶς ἐμβεβληκότων. [9] Σοφοκλῆς·

Ὦ μοι ἀναλγήτων
Δισσῶν ἐθρόησας
Ἄναυδόν γ' Ἀτρειδῶν
Ἔργον τῷδ' ἄχει.

τουτέστι, τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

Ἀναλέγεται. αἰτιατικῇ. ἀναμφιβόλως ἔχει. ἐννοεῖ-

- - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - -

Ἀναλαμβάνειν. Suſtinere. Philoſophis etiam curæ erat, veſtem decenter componere, & eos, qui hoc negligerent, deridebant. Plato in *Theæteto: Qui prompte quidem & celeriter norunt obire miniſteria, at dextre, &, ut liberum hominem decet, veſtem componere neſciunt. Quin etiam, cum harmoniam orationis non didicerint, hymnos Deorum canere non poſſunt.* Alexis vero de veſte ſic loquitur:

Unum hoc exiſtimo hominum, qui liberali cultu caruerunt, proprium eſſe,
Incompoſite in viis incedere,
Cum liceat compoſite. Ejus enim rei nomine nemo exigit vectigal
A nobis; nec neceſſe eſt id ab aliis emere
Pretio dato. Affert autem hoc recte utentibus
Gloriam quandam; ſpectantibuſque voluptatem,
Et vitæ ornamentum. Quis, quæſo, tantum decus
Sibi non acquirat, qui quidem ſana mente ſe præditum dicat?

Ἀναλαμβάνειν. Recipere. Recuperare. Appianus: *Tunc autem accurrit quidam, rem indicaturus Perſæ ſe lavanti, & corpus reficienti. Ille vero ex aqua proſiluit vociferans, ſe ante pugnam eſſe captum.*

Ἀναλγησία. Doloris vacuitas. Indolentia.

Ἀνάλγητος, & δυσανάλγητος, apud Sophoclem ſignificat eum, qui commiſeratione haud facile flectitur. Qui doloris expers eſt. Qui aliorum malis non tangitur. Crudelis. Durus.

- - - - *Crudelis ſane eſſem,*
Si vos ita ſedentes ſpectans commiſeratione non tangerer.

Et Ἀναλγήτως. Abſque doloris ſenſu. Abſque moleſtia. Et Ἀναλγήτων. Crudelium. Qui nulla miſeratione tanguntur, nec alienis malis dolent. Vel, qui multorum dolorum auctores nobis fuerunt, & in moleſtias nos conjecerunt. Sophocles: *Hei mihi! crudelium duorum Atridarum infandum in hac calamitate mihi memoraſti facinus.*

Ἀναλέγεται. Accuſativo jungitur. Abſque

---

[1] Ἔμελε τοῖς φιλοσόφοις καὶ τοῦ κοσμίως ἀναλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ad verbum etiam leguntur apud Athen. lib. 1. cap. XVIII. pag. 21. unde Suidas ea deſcripſit.

[2] Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τ.] Locus hic Platonis pluribus mendis fœde depravatus eſt, qui apud ipſum Philoſophum in *Theæteto* pag. 128. rectius ſic legitur: Τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένου τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπὶ δεξιὰ (lege ἐπιδέξια) ἐλευθέρως· οὐδέ γ' ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὀρθῶς ὑμνῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. Agit eo loco Plato de homine liberaliter educato, & eo, qui liberali cultu caruerit, docetque, quibus notis dignoſci queant. Ait igitur, hominem ſerviliter educatum ita comparatum eſſe, ut, licet reliqua miniſteria prompte obire poſſit, veſtem tamen dextre, & ut ingenuum deceat, componere neſciat. Hæc eſt vera loci hujus interpretatio, ut recte etiam monuit Caſaubonus ad Athenæum, loco modo laudato.

[3] Ἀναλαβέσθαι] Lege ἀναβάλλεσθαι, ut apud Platonem. Significat hic autem ἀναβάλλεσθαι veſtibus indui; quo ſenſu vox iſta Atticis propria eſt, ut docet ipſe Suidas ſupra v. Ἀναβάλλει.

[4] Ἐπιδεξιλευθέρως] Sic etiam legitur infra v. Ἐπιδεξιελευθέρως; ſed peſſime. Tam hic enim, quam ibi, ſcribendum eſt ἐπιδέξια ἐλευθέρως, i. e. *dextre, & ut hominem liberaliter educatum decet*, ut recte monet Caſaubonus ad ſupra citatum locum Athenæi; quem vide.

[5] Ἐξ ὧν καλῶς] MSS. Pariſ. recte habent ἐξὸν καλῶς: quam lectionem in verſione expreſſi. Eodem etiam modo locum hunc ex ingenio ante emendaverat Caſaubonus ad Athenæum.

[6] Οὐ μήποτε πράττεται τέλος] Hic verſus, & duo ſequentes, ſunt corruptiſſimi, quos Caſaubonus ſic in integrum reſtituendos putat:

——— Οὐ μήτι πράττεται τέλος
Ἡμᾶς τι μηδὲν δόντας ἑτέρῳ δεῖ λαβεῖν·
Φέρει δὲ τοῦτο τοῖσι χρωμένοισιν εὖ.

Non quidem diſplicet hæc viri ſummi emendatio; at minus tamen a veſtigiis Suidæ recedemus, ſi locum iſtum ſic conſtituerimus:

——— Οὐ μήτι πράττεται τέλος
Μηδέν τις ἡμᾶς, μή τε παρ' ἑτέρων λαβεῖν
Δόντας τι δεῖ· φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις &c.

[7] Παρὰ Σοφοκλεῖ] In *Oedip. Tyranno*, pag. 148. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas notam hanc deſcripſit. *P.*

[8] Δυσμετάβλητος] Scholiaſta Sophoclis loco laudato habet δυσμετάκλαστος, i. e. *qui agre flectitur*.

[9] Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 55. ut Portus obſervavit.

ται. Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων.

Ἀναλεξάμενος. ἀναγνούς. νοήσας. Ὁ δὲ ἀναλεξάμενος τὴν ἐπιστολήν. καὶ Ἀναλεξαμένων, ἑαυτοὺς συναγαγόντων. [1] Μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως [2] ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προέμενος, εἶπε. Καὶ αὖθις· Καὶ εἰς τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μνημεῖον συνέκλεισεν, ἵνα μηδεὶς ἔτι μήτε τὸ τούτου σῶμα ἴδῃ, μήτε τὰ ἐν ἐκείνοις γεγραμμένα ἀναλέξηται.

...Sicul.
II. 627. ubi
ἀναψυ-
ων - Βλάν-
pro ἀν-
λεξ(αμ)η.

Ἀνάλημμα. ὕψωμα. στήριγμα. [3] Κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀναλημμάτων, καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλεῦσαι τὰ τείχη, ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ἐποίησεν.

...bro vel
- P. Wess.
...Sic. II. p
34.

Ἀναλήψεσθαι. αἰτιατικῇ. ἤγουν, ἀνακτήσεσθαι. Ὁ δὲ ἔλεγεν, ἀναλήψεσθαι τὸ παρὸν πταῖσμα ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς.

Ἀνάληψις. ἀνάῤῥωσις. [4] Σπουδὴν ἐποιεῖτο ὑπὲρ ἀναλήψεως καὶ θεραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τῶν ἵππων.

Polybius.
37. 1.
T. p. 583.

Ἀναλιβόζωρα. ὄνομα τόπου.

Ἀναλίσκειν, καὶ ἀναλοῦν, αἰτιατικῇ ἑκάτερα. Ἀριστοφάνης [5] Πλούτῳ·

Plut. 247.

> Χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
> Πάλιν τ᾽ ἀναλῶν, ἡνίκ᾽ ἂν τούτου δέῃ.

Δαιταλεῦσιν·

...ck. Arist.
...m. Δαιταλ.
p. 239

> Εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ᾽ ἀναλοῦν ταῦτα, καὶ
> Τὰ τείχη.

Ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η ἀδιαφόρως· οἷον ἀνήλισκον, καὶ ἀνάλισκον.* καὶ αὖθις·

> Εἰς οἷ᾽ ἀνάλουν οἱ πρὸ τοῦ τὰ χρήματα.

Ἄναλκις. ἀδύνατος. ἀσθενής. [6] Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, ὥς λέγει Πίνδαρος· ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ οὐδένα μικρὸν ἀγῶνα προσίεται. ἀλλ᾽ ὅπου φυγάδε ἄλλοι δι᾽ ἀνανδρείαν ἀποδιδράσκουσιν, ἐνταῦθα καταβαίνει παραβαλλόμενος. Καὶ αὖθις ἡ Τραγῳδία φησὶ περὶ Αἰγίσθου·

...Olymp.
129.

...Electr.
01.

> Ὁ [7] πάντ᾽ ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
> Ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.

Συνεργούσης γὰρ τῆς Κλυταιμνήστρας ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα.

Ἀναλογεῖον. ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία.

Ἀνάλογον. ἀναλόγου ὁρισμός ἐστιν οὗτος. Ἀνά-

dubio credit. Secum reputat. *Si quis hoc secum reputet, nos hostem primo impetu ſuperaturos eſſe.*

Ἀναλεξάμενος. Qui legit. Qui intellexit. *Ille vero, cum legiſſet epiſtolam.* Et Ἀναλεξαμένων. Qui ſe ipſos recollegerunt. *Cum autem Carthaginenſes ex illo pavore vix ſe recollegiſſent, ſolus ille, qui Blanon vocabatur, convenientem illi calamitati vocem emittens, dixit.* Et rurſus: *Et in Alexandri monumento* [*hæc ſcripta*] *concluſit, ut nullus amplius hujus corpus videret, nec ea, quæ in illis erant ſcripta, legeret.*

Ἀνάλημμα. Altitudo. Munimentum. *Cum autem munimentorum altitudinem animadvertiſſet, & muros nullo modo quaſſari poſſe, manus cum hoſte conſeruit.*

Ἀναλήψεσθαι. Jungitur accuſativo. Compenſaturum eſſe. Reparaturum eſſe. *Ille vero dicebat, ſe præſens peccatum aliis in poſterum virtutibus compenſaturum eſſe.*

Ἀνάληψις. Virium recuperatio. *Curæ ipſi erat, ut non ſolum viri, ſed etiam equi, curarentur & reficerentur.*

Ἀναλιβόζωρα. Analibozora. Nomen loci.

Ἀναλίσκειν, & ἀναλοῦν. Utrumque gaudet accuſativo. [Conſumere. Impendere.] Ariſtophanes in *Pluto:*

> *Amo enim & parce vivere, ut nemo magis,*
> *Et rurſus ſumptus facere, cum opus eſt.*

Idem in *Dætalenſibus:*

> *In triremes oportet me impendere hæc, & in*
> *Muros.*

'Toup. in S. I. 46.
"Et versus Iamb. octonarius catal.
'Εις τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν
ταῦτα καὶ τὰ τείχη."

In præterito & per α & per η ſine diſcrimine ſcribitur: ut, ἀνήλισκον & ἀνάλισκον. Et iterum:

> *In quales res priorum ſeculorum homines pecuniam impenderunt!*

* Conf Duker in Thucyd. VI. 31. P. 397. n. 63.

Ἄναλκις. Imbellis. Ignavus. *Non ſolum enim magnum periculum imbellem virum non admittit, ut ait Pindarus: ſed etiam magnus vir parvum certamen ſe dignum non putat. At ubi alii propter ignaviam fugam capeſſunt, ibi ille forti animo diſcrimini ſe offert.* Et iterum Tragœdia de Ægiſtho inquit:

> *Hic maxime imbellis, & omnibus pernicioſus,*
> *Et qui mulierum ope adjutus pugnas init.*

Adjuvante enim Clytæmneſtra [Ægiſthus] interfecit Agamemnonem.

Ἀναλογεῖον. Locus, in quo reponuntur libri.

Ἀνάλογον. Proportio. Proportionis hæc eſt

---

[1] Μόλις δὲ τῶν Καρχηδ. ἀπὸ τῆς καταπλ.] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerptis Legationibus*, a Fulv. Urſino editis, cap. XXVII. ut Pearſonius recte obſervavit. Vide etiam infra v. Βλάνων, ubi idem fragmentum repetitur.

[2] Ἀναλεξαμένων] In *Excerptis Legat.* loco laudato legitur ἀναψυξαμένων; quod ferri quidem etiam poteſt: at lectionem tamen Suidæ, ſi optio detur, ei prætulerim.

[3] Κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀναλ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valeſius.

[4] Σπουδὴν ἐποιεῖτο ὑπὲρ ἀναλ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LXXXVII.

[5] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 13. P.

[6] Οὐ γὰρ μόνον ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβ.] Fragmentum hoc ex Damaſcii Vita Iſidori depromptum eſſe non conjectura eſt, ſed certa veritas, quoniam apud Photium in Excerptis ex illa Vita, pag. 1032. idem hic locus exſtat. Emendandum autem & ſupplendum eſſe ex Suida Photium cuilibet facile patebit, qui verba ejus cum hoc loco Suidæ conferre voluerit. Plura enim habet Suidas, quam Photius; quod evidens eſt argumentum (ut hoc obiter moneam) auctorem noſtrum non ex Photio, ſed ex ipſo Damaſcio ſua deſcripſiſſe: quod etiam longe clarius probant multa alia apud Suidam loca, ex eodem ſcriptore deprompta, quæ in Excerptis Photianis fruſtra quæras.

[7] Ὁ πάντ᾽ ἄναλκις οὗτος, ἡ π.] Locus hic excerptus eſt ex Sophocl. *Electra*, pag. 95. ut Portus etiam obſervavit.

λογον ἔχει μεγέθη πρὸς ἄλληλα, ὧν ἡ αὐτὴ ἀνθυφαίρεσις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν [1] ἀνταναίρεσιν εἴρηκεν. τὸ ἀνάλογον ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, καὶ ὁμοίως ἔχειν πρὸς ἄλληλα λέγεται. ἀνάλογον δὲ, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. καὶ αὖθις. Οἱ δὲ στρατιῶται γενναῖοι ὀφθῆναι, καὶ τῷ ἴσῳ ἀξιώματι ἀναλογοῦντες. καὶ ἀναλόγως, ἴσως. καὶ Ἀναλογώτερον, τὸ ὑψηλότερον. τὸ σοφώτερον. τὸ ἀναλογικώτερον.

Ἀναλογῶ. ἐπὶ τοῦ ἁρμόζω, δοτικῇ. Οἰκοδόμοι μεγέθη δομάτων ἐφ' ὕψους αἴροντες, τῷ ὕψει τοὺς θεμελίους ἀναλογοῦντας # ὑποβάλλουσι. [2] καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζω, καὶ ὁμοιῶ. Ὃ αὐλαίαν εἶχεν ἀναλογοῦσαν σκηνῇ οὐρανίῳ.

Conf. Joseph. Antiqq. VI. 9. Vol. I. p. 334.

Ἀναλώθησαν. ἠφανίσθησαν. [3] Οὐδὲ γὰρ ἀναλώθησαν ἄλλως αἱ εὐχαί. θηείον γάρ τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει.

Toup. in S. I. 30. illustrat πομπῇ κρείττονι. — et Valck. ap. Abresch. Animadv. in Aeschyl. p. 653.
Porson in Toup. IV. 437.

Ἀναλοῦντες. ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες. Θουκυδίδης. + καὶ Ἀναλῶν, καὶ Ἀναλοῦν, τὸ ἀναιροῦν.

+ Citat hunc locum ad Thucydid. III. 216. 8. Duker, et Aeschylum, Sept. c. Theb. 816 cum Scholiaste. — Conf. Thucyd. VIII. 65. p. 543. 60

Ἄναλτον. [4] Ὅμηρος καὶ Κρατῖνος ἀντὶ τοῦ [5] ἀπλήρωτον. Δείναρχος δὲ, ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν.

Ἀναλλοίωτος. ὁ ἀεὶ αὐτὸς ὤν, καὶ μὴ δεχόμενος ἀλλοίωσιν.

Ἀναλύζουσα. στενάζουσα. λυγγαίνουσα. ἔστι δέ τι πάθος γινόμενον τοῖς μετὰ συμπαθείας πολλῆς κλαίουσιν.

Hesych. v. Λύζει.

Ἀναλυθῆναι. τὸ καθαρτικῷ τινὶ χρήσασθαι φαρμάκῳ. Μένανδρος Ἥρωσιν· [6] Ἐπιφαρμάκευσον γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις.

f. πυκνότατ'

Ἀνάλυσις. ἐξάπλωσις. Ὅρος γάρ ἐστι λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος τοῦ ὁριστικοῦ καὶ κεφαλαιωδῶς. Ἀνάλυσις, ἡ ἀπὸ σχήματος ἐπὶ σχῆμα τῶν τρόπων ἀνάλυσις. Ἀναλύειν γὰρ λέγεται, τὸ τοὺς συνθέτους συλλογισμοὺς ἀνάγειν εἰς τοὺς ἁπλοῦς, καὶ εἰς τὰς προτάσεις, ἐξ ὧν αὐτοῖς τὸ εἶναι. κατ' οὖν τὸ σημαινόμενον τῆς ἀναλύσεως, Ἀναλυτικὰ γέγραπται τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀναλφάβητος. [7] Ἀμαθὴς γραμμάτων ἁπάντων, καὶ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀναλφάβητος.

7. Procopius. H. Arc. VI. p. 5

Ἀνάλφιτον. Φιλύλλιος Αἰγεῖ.

Ἀναμάθω. ἐξ ἀρχῆς μάθω.

Ἀναμαλάττεσθαι. ἀναφυρᾶν. καὶ Ἀναμάττεσθαι, ὁμοίως.

definitio. Proportio magnitudines inter ſeſe convenientes habet, quarum altera de altera ſubtrahi poteſt. Ariſtoteles ſubtractionem ejuſmodi vocavit ἀνταναίρεσιν. De rebus proportionem inter ſe habentibus Græci dicunt, τὸ ἀναλογ. ἔχειν πρὸς ἄλληλα, & ὁμοίως ἔχειν πρὸς ἄλληλα. *Milites vero, & aſpectu generoſo præditi, & dignitate pares.* Et Ἀναλογικώτερον, altius, ſapientius, convenientius.

Ἀναλογῶ. Quum ſignificat ἁρμόζω, i. e. congruo, dativo jungitur. *Ædes in ingentem altitudinem exſtruentes, fundamenta altitudini proportione reſpondentia ſubjiciunt.* Item, ſimilis ſum. *Quod aulam habebat, tabernaculo cœleſti ſimilem.*

Ἀναλώθησαν. Deleti ſunt. Conſumpti ſunt. *Haud enim preces illorum irritæ fuerunt. Fera enim quædam illis occurrit &c.*

Ex Eliano de
dantia, ut vid
Toupio, l. c. hi
alius locus ju
Ἄλλως. –

Ἀναλοῦντες. E medio tollentes. Thucydides. Et Ἀναλῶν, e medio tollens.

Ἄναλτον. Apud Homerum & Cratinum hæc vox ſignificat, Inexplebile. Apud Dinarchum vero, Non ſalitum.

Ἀναλλοίωτος. Qui ſemper idem eſt, nec ulli mutationi obnoxius.

Ἀναλύζουσα. Gemens. Singultiens. Hoc autem accidere ſolet illis, qui magna cum commiſeratione flent.

Ἀναλυθῆναι. Aliquo medicamento, alvum purgante, uti. Menander Heroibus: -

Menander.
Clerici. P. 7

Ἀνάλυσις. Reſolutio. Explicatio. Definitio enim eſt oratio, quæ definitum reſolvit, & abſolute ſummatimque effertur. Ἀνάλυσις eſt, modorum ex figura in figuram reſolutio. Ἀναλύειν enim dicitur, compoſitos ſyllogiſmos ad ſimplices, & ad propoſitiones, ex quibus conſtant, reducere. Secundum igitur hanc τῆς ἀναλύσεως ſignificationem, Ariſtotelis *Analytica* ſcripta ſunt.

Ἀναλφάβητος. [Illiteratus.] *Erat vero omnium literarum expers, & ne primis quidem elementis imbutus.*

Ἀνάλφιτον. [Farina carens.] Philyllius in *Ægeo.*

Ἀναμάθω. De integro diſcam.

Ἀναμαλάττεσθαι. Denuo ſubigere & pinſere. Et Ἀναμάττεσθαι, idem.

---

[1] Ἀνταναίρεσιν] Hæc vox in prioribus Edit. culpa librariorum ex textu excidit; quam ex MSS. Pariſ. revocavi.

[2] Καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζω, καὶ ὁμοιῶ] Legendum potius eſt, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπεικάζομαι, καὶ ὁμοιοῦμαι.

[3] Οὐδὲ γὰρ ἀναλώθησαν ἄλλως αἱ εὐχ.] Duram ſane conditionem noſtram fore ſentimus, ſi Lector a nobis exigere velit, ut omnium fragmentorum, quæ in Suida ſunt, & auctores laudemus, & verum ſenſum ex paucis, iiſque corruptis ſæpe verbis eruamus. Cum enim multos ex iis ſcriptoribus, ex quibus Suidas ſua excerpſit, temporum injuria nobis eripuerit; prius ſane vel ipſa Iniquitate judice a nobis exigi non poteſt. Nec alterum eandem ob cauſam a nobis præſtari poteſt, quoniam multa ſunt apud Suidam loca, propter brevitatem ſuam adeo obſcura, ut omne ingenii acumen facile eludant, & nonniſi ex ipſis ſcriptoribus, ex quibus deprompta ſunt, illuſtrari poſſint. Hoc ideo monemus, ne Lectori mirum videatur, ſi quædam loca, quorum auctorem inveſtigare non potuimus, vel ἀνερμήνευτα, vel inemendata nonnunquam prætereamus.

[4] Ὅμηρος] Odyſſ. P. v. 228.

Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

Ubi Scholiaſta: Ἄναλτον, ἀπλήρωτον. Huc ergo Suidas reſpexit.

[5] Ἀπλήρωτον] Priores Edit. mendoſe habent ἀναπλήρωτον, cujus loco ἀπλήρωτον ex 2 MSS. Pariſ. itemque Heſychio, Etymologo, & Scholiaſta Homeri repoſui.

[6] Ἐπιφαρμάκευσον γλυκ.] Exerceant ſe hic acutiores, & tentent, an ex obſcuro hoc fragmento ſenſum aliquem elicere poſſint.

[7] Ἀναλφάβητος. Ἀμαθὴς γραμμάτων, καὶ τὸ δὴ λ.] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. VI. de Juſtino ſeniore Imperatore. Vide quæ de hoc loco notamus infra v. Ἰουστινιανὸς, poſt v. Ἰουστῖνος.

p. 456.

Ἄναμμα. [1] Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ μεγάλης θαλάττης, νοερὸν [2] ὄντα ἄναμμα· τὴν δὲ σελήνην, ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν.

Ἀναμαστώμενοι. ἀντὶ τοῦ, ἀνερευνῶντες.

Vesp. 780

Μόλις [3] τὸ πρᾶγμ᾽ ἔγνωσαν ἀναμαστώμενοι.

οἱ κριταί. Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀναματτώμεναι, ἀναμαστώμεναι.

Ἀναμαχούμενον. ἐκ δευτέρου μαχεσόμενον. Ὁ δὲ ἐκέλευεν αὐτὸν αὖθις ἥκειν ἀναμαχούμενον τὴν προτέραν ἧσσαν.

Ἀναμέλποντες. ἀνυμνοῦντες.

Ἀναμετρήσαιμι. διαπεράσαιμι. Μήποτε εἰς Ῥήγιον ἐκπλεῖν, μήτε τὴν πολλὴν θάλασσαν ἀναμετρεῖν.

Ἀναμηρύσασθαι. [4] ἀνατεῖναι.

Ἀναμίλλητον. ἀφιλόνεικον.

III. p. 33.

+ Ἀναμίξ. ἀναμίγδην. ἀναμεμιγμένως.

Ἀνάμνησις. [5] Ἀνάμνησίς ἐστι φαντάσματος εὕρεσις. ἀρξαμένη δὲ ἀπὸ τῆς ψυχῆς διαβαίνει ἐπὶ τὸ ἐζωωμένον σῶμα. ἀναμνησθέντες γὰρ φοβεροῦ τινος ἡμῖν γενομένου, ὠχριάσαμεν· καὶ τοῦ πλοῦ ἀναμνησθέντες, ἐναυτιάσαμεν. πῶς δὲ λέγομεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἄρξασθαι τὴν κίνησιν ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως; ἢ οὐχ ὡς ἐκείνης αὐτῆς ἀναμιμνησκομένης· ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων λέγομεν· ἀρξαμένη γὰρ ἡ κίνησις ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν, διέβη μέχρις ἐκείνου, ἐν ᾧ ἡ κριτικὴ καὶ αἰσθητικὴ δύναμις· τοῦτο δέ ἐστι τὸ πνεῦμα· οὕτως δὲ ἐπὶ τῆς ἀναμνήσεως λέγομεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ἐν ᾧ ἡ ψυχή, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κατὰ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γέγονεν· ἀνάπαλιν ἢ ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως. εἰς ὃ γὰρ τελευτᾷ ἡ αἴσθησις, ἐκεῖθεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναμνήσεως. ἡ γὰρ ἀνάμνησις, φαντάσματός ἐστιν εὕρεσις, ὁπότε ἐγένετο ἐν τῷ πνεύματι. ἐν τούτῳ γὰρ γίνεται τὰ φαντάσματα, ἐν ᾧ καὶ ἡ αἰσθητικὴ ψυχὴ ἵδρυται. ἀπὸ τούτων οὖν τῶν ἐν τῷ πνεύματι, ἐν ᾧ ἐστιν ἡ ψυχή, ἐγκαταλειμμάτων, ἅπερ φαντάσματα καλοῦμεν· [6] ἅπερ ἐγκαταλείμματα ἐκ τῶν κατὰ τὰς αἰσθήσεις ἀντιλήψεων ἔχει· ἀπὸ τούτων ἡ ἀρχὴ τῆς κατὰ τὴν ἀνάμνησιν κινήσεως γίνεται. ἐπιβάλλουσα οὖν πάλιν τῷ φαντάσματι, ὃ πρὶν εἶχε, τουτέστι τῷ

Ἄναμμα. [Accenſio, vel Accenſum quid.] *Hæc autem ignita, cæteraque aſtra omnia nutriri, Solem quidem, qui eſt accenſum quiddam intellectu præditum, ex mari magno; Lunam vero, quæ aeri permixta, & terræ vicina eſt, ex aquis dulcibus.*

Ἀναμαστώμενοι. Inquirentes. Inveſtigantes.

Vix rem, diligenter examinatam, cognoverunt.

Judices ſcilicet. Ariſtophanes. Et Ἀναματτώμεναι pro ἀναμαστώμεναι dicitur.

Ἀναμαχούμενον. Denuo pugnaturum. *Ille autem juſſit ipſum redire, ut priorem cladem iterato prælio reſarciret.*

Ἀναμέλποντες. Carmine celebrantes.

Ἀναμετρήσαιμι. Trajiciam. [Emetiar.] *Nunquam Rhegium navigare, nec magnum illud mare trajicere.*

Ἀναμηρύσασθαι. Extendere. Diducere.

Ἀναμίλλητον. A contentione abhorrentem.

Ἀναμίξ. Promiſcue. Herodot. VII. 529. 80.

Ἀνάμνησις. Recordatio. Recordatio eſt viſi inventio. Initio autem ducto ab anima, penetrat uſque ad corpus vita præditum. Recordantes enim alicujus terroris, nobis ante objecti, expalleſcimus; & navigationis recordantes, nauſeamus. Quo ſenſu vero dicimus, in recordatione motum ab anima initium ducere? Non quaſi ipſa [anima per ſe] recordetur; ſed quemadmodum de ſenſibus diximus, motum incipere ab iis, quæ ſentiuntur, & pergere ad illud uſque, in quo judicandi & ſentiendi facultas ſita eſt (id autem eſt ſpiritus:) ſic etiam de recordatione dicimus, a ſpiritu, in quo eſt anima, incipere motum illum, qui recordationis cauſa eſt. Contrarium prorſus accidit in ſenſu. In quo enim deſinit ſenſus, illinc initium recordationis. Recordatio enim eſt viſi inventio, quum extitit in ſpiritu. In hoc enim exiſtunt viſa, in quo & anima, ſentiendi facultatem habens, ſita eſt. Ab his igitur, quæ in ſpiritu, in quo eſt animæ ſedes, exiſtunt, reliquiis, quas *viſa* vocamus (eas autem reliquias ſpiritus a ſenſibus accipit) ab his initium motus fit in recordatione. Incidens igitur iterum in viſum, quod ante habebat, id

---

[1] Τρέφεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα, καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, excerpta ſunt ex Laertio in Vita Zenonis, Segm. 146. ut Pearſonius quoque ad oram Codicis ſui notaverat.

[2] Νοερὸν ὄντα ἄναμμα] Sic locum hunc ex Laertio emendavi. In prioribus enim Edit. peſſime legitur νωθρὸν ἄναμμα, quod Portus, nullum hic mendum ſuſpicatus, *tardum incendium* verterat. Ut autem locus hic recte intelligatur, & ſimul appareat, me νοερὸν pro νωθρὸν Suidæ recte reſtituiſſe, ſciendum eſt, Stoicos, quorum dogmata Laertius loco laudato exponit, exiſtimaſſe, Solem eſſe aſtrum ignitum, & intellectu præditum; quod præter Laertium multi etiam alii ſcriptores teſtantur. Clemens Alexandrinus Strom. lib. VIII. p. 552. Φασὶν οὖν οἱ Στωϊκοί, τοῦτ᾽ εἶναι ἄναμμα ΝΟΕΡΟΝ ἐκ θαλαττίων ὑδάτων. i. e. *Dicunt itaque Stoici [Solem] eſſe aliquid accenſum ex aquis marinis intellectu præditum.* Plutarchus *de Placitis Philoſophorum* ſententiam Stoicorum de Sole exponens ait: Οἱ Στωϊκοὶ ἄναμμα ΝΟΕΡΟΝ ἐκ θαλάττης: quæ verba ex Plutarcho repetit Euſebius *de Præpar. Euang.* lib. XV. cap. XXIII. Stobæus in Eclogis Phyſicis lib. I. pag. 57. Ζήνων τὸν ἥλιόν φησι, καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων ἕκαστον εἶναι ΝΟΕΡΟΝ καὶ φρόνιμον πῦρ. Apud eundem pag. 56. legitur, Cleanthem Solem appellaſſe ἄναμμα (ſic enim ibi ſcribendum) ΝΟΕΡΟΝ τὸ ἐκ θαλάσσης. Euſtathius ad Il. E. pag. 985. Ἄναμμα γὰρ ἡλίῳ θάλασσαν φασιν οἱ παλαιοί, προστιθέντες καὶ τὸ νοερὸν, ἐν τῷ εἰπεῖν, ἄναμμα ΝΟΕΡΟΝ τὸ ἐκ θαλάσσης ἀναπεμπόμενον. Vide etiam Lipſium *Phyſiolog. Stoic.* lib. II. Diſſert. XIV.

[3] Μόλις τὸ πρᾶγμ᾽ ἔγν. ἀν.] Senarius hic depromptus eſt ex Ariſtoph. *Veſpis* pag. 487. (339. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[4] Ἀναμηρύσασθαι. ἀνατ.] Vide ſupra v. Ἀμήρυτον.

[5] Ἀνάμνησις. Ἀνάμν. ἐστι φαντ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Philopono in Ariſt. *de Anima*, E. IV. 2. ut Pearſonius ad oram Codicis ſui recte notaverat.

[6] Ἅπερ] Hæc vox in prioribus Edit. deeſt, quam ad ſupplendam ſententiam ex Philopono loco huic reſtitui.

ἐγγινομένῳ πρότερον ἐν τῷ πνεύματι [1] τόπῳ, ἀναμιμνήσκεται, καὶ δι' οὗ αἰσθητηρίου ᾔσθετο αὐτό. οὕτω συνδιατίθεται τῷ αἰσθητηρίῳ τὸ σῶμα.

Ἀναμοχλευόντων. ἀνορυττόντων. ἀνακινούντων. Βιαζομένων δὲ αὐτῶν, καὶ τὰς θύρας ἀναμοχλευόντων, δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς.

Ἀναμύειν. ἀναβλέπειν.

Ἀναμφήριστον. ἀναμφίβολον. καὶ Ἀναμφήριστος, ὁ ἀναμφισβήτητος.

Ἀν' ἀμφοῖν. εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου τοῦ ὁσίου Εὐθυμίου ἐν τῇ μεταφράσει.

Ἀνανέμειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἐπίχαρμος. Ἡρόδοτος [2] δὲ ἀνανέμεσθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν τέθεικεν.

Ἀνανεοῦσθαι. ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης έ. [3] καὶ Πλούταρχος. Κρατῖνος.

Ἀνανεωσάμενος. ἀνακαινίσας, καὶ ἀναγείρας. ἢ ἀναμνησθείς. εἰς ἔννοιαν ἐλθών. Ὁ δὲ Μάρκος, προσανανεωσάμενος τὴν τοῦ τείχους ταπεινότητα, ἐπεβάλλετο καταπειράζειν τῆς ἐλπίδος.

Ἄνανος. ὄνομα κύριον. [4] Ἀποκλείσας τοὺς Ζηλωτὰς εἰς τὸ ἱερόν, καὶ φρουρὰν αὐτοῖς ἐπιστήσας, παρεκάθητο.

Ἄναντα. ἀνωφερῆ. δυσχερῆ.

Ἀνανταγώνιστος. ἀκαταμάχητος. Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμαίων ὁρμή, καὶ δυσάντητος τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

Ἄναντες. ἀνωφερές. ὅτι ταυτόν ἐστιν ἄναντες, [5] καὶ πρόσαντες. καὶ εἴτι μὲν ἄναντες, τοῦτο καὶ πρόσαντες. οὐκ ἔτι δὲ τὸ ἀνάπαλιν. τὸ γὰρ πρόσαντες, ἀπότομον, καὶ μὴ [6] παρεῖκον, μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀναβῆναι βουλόμενον. τῷ δὲ ἀνάντει, καὶ προσάντει, ἐναντίον τὸ κάταντες. καὶ τὰ μὲν ἡδέα καὶ τερπνά, λέγομεν ῥᾷστα, καὶ ῥᾴω. τὰ δὲ λυπηρά, προσάντη, καὶ ἀνάντη, καὶ δυσχερῆ. καὶ ἀνάντης, ἡ δύσβατος ὁδός. καὶ κλίνεται εἰς ους.

Ἀναντίρρητον. τὸ ἀντιλογίαν μὴ δεχόμενον.

Ἄναξ. θηλυκῶς. οὕτως Αἰσχύλος.

Ἀναξαγόρας, [7] σοφιστής, Ἡγησιβούλου υἱός, Κλαζομένιος. Νοῦς [8] δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. Οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἥλιον εἰπὼν μύδρον διάπυρον, τουτέστι, πύρινον λίθον. ἔφυγε δὲ ἐξ Ἀθηνῶν, Περικλέους αὐτῷ συνειπόντος· καὶ ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, ἐκεῖ καταστρέφει τὸν βίον ἀποκαρτερήσας. ἐξήγαγε δὲ τοῦ ζῆν ἑαυτὸν ἐτῶν ό, διότι

eſt, in veſtigium, ſpiritui ante impreſſum, recordatur, quo ſenſus organo illud antea perceperit. Et ſic una cum ſenſus organo corpus afficitur.

Ἀναμοχλευόντων. Eruentium. Emoventium. *Illis autem per vim ingredi conantibus, & fores cardine emoventibus, ecce dracones inſigni magnitudine prædìti ipſos repreſſerunt.*

Ἀναμύειν. Viſum recipere.

Ἀναμφήριστον. Non controverſum. Certum. Et Ἀναμφήριστος. Non controverſus.

Ἀν' ἀμφοῖν. In ambobus. In metaphraſi Vitæ S. Euthymii circa finem.

Ἀνανέμειν. Idem ac τὸ ἀναγινώσκειν, i. e. legere. Epicharmus. Herodotus vero τὸ ἀνανέμεσθαι poſuit pro καταλέγειν, i. e. recenſere.

Ἀνανεοῦσθαι. [Renovare. Inſtaurare.] Thucydides lib. v. Plutarchus. Cratinus.

Ἀνανεωσάμενος. Qui renovavit. Qui excitavit. Vel, qui recordatus eſt. Cui aliquid in mentem venit. *Marcus vero, renovata ea muri parte, qua humilis erat, aggreſſus eſt id, cujus ſpem animo conceperat.*

Ἄνανος. Ananus. Nomen proprium. *Cum Zelotas in templum concluſiſſet, & præſidium ipſis impoſuiſſet, eos obſedit.*

Ἄναντα. Acclivia. Ardua.

Ἀνανταγώνιστος. Qui ſuperari vel ſuſtineri nequit. *Romanorum impetus ſuſtineri non poterat, & male mulctati diſcedebant, qui ei reſiſtere auſi eſſent.*

Ἄναντες. Acclive. Arduum. Quicquid eſt ἄναντες, eſt etiam πρόσαντες. Non vero contra. Πρόσαντες enim ſignificat præruptum, nec paulatim vergens, acceſſumve ulli præbens. Ἀνάντει vero & προσάντει contrarium eſt τὸ κάταντες, i. e. Declive. Et res quidem jucundas & gratas vocamus *faciles*: moleſtas vero, *præruptas, arduas, & difficiles*. Et ἀνάντης ὁδός, eſt via ardua. Declinatur autem per ους.

Ἀναντίρρητον. Quod nullam contradictionem admittit.

Ἄναξ. Generis fœminini. Sic Æſchylus.

Ἀναξαγόρας. Anaxagoras, Sophiſta, Hegeſibuli F. Clazomenius, qui *Mens* cognominatus eſt, quod materiam & mentem rerum omnium cuſtodem eſſe diceret. Hic eſt ille, qui Solem dixit eſſe globum, vel lapidem ignitum. Idem Athenis pulſus eſt, quamvis Pericles ipſius cauſæ patrocinium ſuſcepiſſet; & Lampſacum profectus, illic inedia vitam finivit. Mortem

Pag. 172. v. Ἀνανταγώνιστος —— Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophylactum Simoc. lib. II. cap. VI. in fin.

2. Herodot. I. p. 82. 62. ubi conf Valcken.

Thucydides. V. p. 347. 6.

3. Plutarch. III. 206. V. 402. IX. 80.
Valck. [illegible] Diatr. 214 leg. Πλούτοις
[illegible]

5. Hæc repetuntur III. 194. V. Προσανανεωσάμενος.

4 Hæc non sunt Josephi verba. Respexit autem Suidas Joseph. de Bell. Jud. IV. 3. 12. Vol. II. p. 279.
Conf. Not. 4.

Conf. Herod. VIII. 4. p. 26

Homer. Il. ψ'.

7 Diogen. Laert. II. p. 82.

Polybius lib. 28. 11. 4.

Harpocr.

Suid. V. Αποκαρτερήσαντα.

Toup in Theocr. Addend. XVIII. 47. "Locus minime sollicitandus.

---

[1] Τόπῳ] Sic quidem omnes Edit. habent: ſed apud Philoponum rectius ſcriptum eſt τύπῳ, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[2] Ἡρόδοτος δέ, ἀναν.] Apud Herodotum lib. 1. pag. 44. legitur, τῆς μητρὸς ἀναμνέεται τὰς μητέρας, i. e. *Matris matres recenſet.* Ἀναμνέεται vero dictum Ionice, pro communi ἀναμνάεται, & Attice ἀναμνᾶται. Quare Suidæ locus non caret mendi ſuſpicione. Fortaſſe ſcribendum, Ἀναμνέειν. ἀναμνᾷν. ἀναμιμνήσκειν. ἴσον τῷ ἀναγινώσκειν. Ἡρόδοτος δὲ ἀναμνέεσθαι, &c. P.

[3] Καὶ Πλούταρχος. Κρατῖνος.] Duo MSS. Pariſ. habent καὶ Πλούτ. Κρατίνῳ: quam lectionem agnoſcit etiam Codex Vaticanus, ut Pearſonius monet.

[4] Ἀποκλείσας τοὺς ζηλωτὰς εἰς τ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Joſeph. *de Bello Jud.* lib. IV. ut Pearſonius monuit.

[5] Καὶ πρόσαντες] Hæ duæ voces in prioribus Edit. deſunt, quas ex MSS. Pariſ. loco huic reſtitui.

[6] Παρεῖκον] Hanc lectionem ex MSS. Pariſ. revocavi. Priores enim Edit. minus recte habent παρῆκον.

[7] Ἀναξαγόρας.] Ex Harpocratione. Vide etiam Laertium lib. II.

[8] Νοῦς δ' ἐπεκαλεῖτο, ἐπ.] Vide Menagium ad Laertium lib. II. Segm. VI.

ὑπ' Ἀθηναίων ἐνεβλήθη ἐς δεσμωτήριον, οἷά τινα καινὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ παρεισφέρων. Ὅτι [1] Ἀναξαγόρας Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἥκιστα ὕει, παρελθὼν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον, ἐπὶ προῤῥήσει ὄμβρου λέγεται τοῦτο πεπραχέναι. καὶ ἄλλα δὲ πλεῖστα προλέγων. Οὗτος, Κλαζομένιος ὤν, [2] ἀγέλαις τε καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ ἀνῆκε. περὶ τούτου ἔφη Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς, προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. ὁ δὲ Θηβαῖος Κράτης κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν, οὔτε προβάτοις ποιήσας ἐπιτήδειον, οὔτε ἀνθρώποις.

hiloſtrat. .2.p.4.

hiloſtrat. .xxi.p.15.

Ἀναξανδρίδης, Ἀναξάνδρου, [3] Ῥόδιος ἐκ Καμείρου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ πρώτῃ. κατὰ δέ τινας, Κολοφώνιος. ἔγραψε δὲ δράματα ἑξηκονταπέντε· ἐνίκησε δὲ ί. καὶ πρῶτος οὗτος ἔρωτας καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν.

Ἀναξία. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα· ἀλλ' ἄτιμος.

Ἀλλ' [4] ἅπερ ἥτις ἔποικος ἀναξία
Οἰκονομῶ θαλάμους πατρός.

h. Electr. 189.

Herod .p.26

Ἔποικος δὲ, ἀντὶ τοῦ μέτοικος. οἰκονομῶ δὲ, ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι. καὶ ἀναξιοπαθοῦντες, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι.

Ἀναξίβιος. Λακεδαιμονίων στρατηγός.

Il.ψ. ocratio. –

Ἀναξίλας. Κωμικὸς ποιητής.

Ἀναξίμανδρος, [5] Πραξιάδου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, συγγενὴς, καὶ μαθητὴς, καὶ διάδοχος Θάλητος. [6] πρῶτος δὲ ἰσημερίαν εὗρε, καὶ τροπὰς, καὶ ὡρολογεῖα, καὶ τὴν γῆν ἐν μεσαιτάτῳ κεῖσθαι. γνώμονά τε εἰσήγαγε, καὶ ὅλως γεωμετρίας ὑποτύπωσιν ἔδειξεν. Ἔγραψε περὶ Φύσεως. Γῆς περίοδον. περὶ τῶν ἀπλανῶν, καὶ σφαῖραν, καὶ ἄλλα τινά.

. Laert. .p.78.

Ἀναξίμανδρος, [7] Ἀναξιμάνδρου, Μιλήσιος, ὁ νεώτερος, ἱστορικός. γέγονε δὲ κατὰ τοὺς Ἀρταξέρξου χρόνους τοῦ Μνήμονος κληθέντος. Ἔγραψε Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν· οἷόν ἐστι τὸ, Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν· Μάχαιρα πῦρ μὴ σκαλεύειν· Ἀπὸ ὁλοκλήρου ἄρτου μὴ ἐσθίειν· καὶ τὰ λοιπά.

. Laert p.80

iny. l. 8.11.4.

Ἀναξιμένης, [8] Εὐρυστράτου, Μιλήσιος, φιλόσοφος, μαθητὴς καὶ διάδοχος Ἀναξιμάνδρου, τοῦ Μιλησίου. οἱ δὲ καὶ Παρμενίδου ἔφασαν. γέγονεν ἐν τῇ νέ Ὀλυμπιάδι, ἐν τῇ Σάρδεων ἁλώσει, ὅτε Κῦρος ὁ Πέρσης Κροῖσον καθεῖλεν.

. Laert. p.80.

Ἀναξιμένης. Ἀριστοκλέους, Λαμψακηνὸς, ῥήτωρ, μαθητὴς Διογένους τοῦ Κυνὸς, καὶ Ζωΐλου τοῦ Ἀμφι-

autem ſibi conſcivit, cum eſſet annorum LXX; idque ideo, quod ab Athenienſibus in carcerem conjectus fuiſſet, quaſi novam quandam de Deo opinionem introduceret. Hic Anaxagoras in Olympiis, cum minime plueret, villoſa pelle indutus in ſtadium ingreſſus eſſe dicitur, quod imbrem imminere ſciret. Idem etiam multa alia prædixit. Hic Clazomenius fuit, gregibuſque & camelis agros ſuos depaſcendos reliquit. De hoc Apollonius Tyaneus dixit, ipſum ovibus potius, quam hominibus philoſophatum fuiſſe. Crates vero Thebanus bona ſua in mare abjecit, eaque ratione effecit, ut nec pecudes nec homines fructum aliquem ex iis perciperent.

Ἀναξανδρίδης. Anaxandrides, Anaxandri F. Rhodius, ex Camiro, ludis Philippi Macedonis Olympiade CI. interfuit. Secundum alios vero Colophonius fuit; ſcripſitque fabulas LXV. ex quibus vicit X. Hic primus amores, & virginum ſtupra [in ſcenam] introduxit.

Fabric. B. Gr. II. 411

Ἀναξία. Quæ nullo loco habetur. Inhonorata.

Sed ut quædam inquilina inhonorata
Thalamos patris ſervo.

Ἔποικος hic ſignificat inquilinam. Οἰκονομῶ vero, dego. Et ἀναξιοπαθοῦντες, indignum ducentes.

Ἀναξίβιος. Anaxibius, Lacedæmoniorũ Dux.

Ἀναξίλας. Anaxilas. Comicus poeta.

Fabricius. B. Graec. II. 412.

Ἀναξίμανδρος. Anaximander. Praxiadæ F. Mileſius, Philoſophus, cognatus, diſcipulus, & ſucceſſor Thaletis. Primus Æquinoctium invenit, & Solſtitia, & Horologia, & Terram in medio mundi ſitam eſſe. Gnomonem etiam in uſum introduxit, & Geometriæ hypotypoſin oſtendit. Scripſit de Natura Rerum: Deſcriptionem Terræ: De Stellis Fixis: Sphæram: & alia quædam.

Ἀναξίμανδρος. Anaximander, Anaximandri F. Mileſius, junior, hiſtoricus, qui vixit temporibus Artaxerxis, cognomento *Mnemonis.* Scripſit Symbolorum Pythagoricorum interpretationem; cujuſmodi eſt illud: *Stateram ne transgrediaris: Ignem gladio ne fodias: De integro pane ne comedas*; & cætera.

Ἀναξιμένης. Anaximenes, Euryſtrati F. Mileſius, Philoſophus, diſcipulus & ſucceſſor Anaximandri Mileſii: ſecundum quoſdam & Parmenidæ. Vixit Olympiade LV. quo tempore Cyrus, expugnatis Sardibus, Crœſum regno exuit.

Ἀναξιμένης. Anaximenes, Ariſtoclis F. Lampſacenus, orator, & diſcipulus Diogenis Canis, &

---

[1] Ὅτι Ἀναξαγόρας Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἥκ.] Hic locus depromptus eſt ex Philoſtrato *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. 2. eademque leguntur apud Photium in Excerptis ex Philoſtrato, pag. 1017.

[2] Ἀγέλαις τε καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Philoſtr. *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. X. pag. 16. ut Pearſonius monuit. Vide etiam Menag. ad Laert. lib. I. Segm. VI.

[3] Ῥόδιος ἐκ Καμείρου] Idem de hoc Anaxandride affirmat Athenæus lib. IX. pag. 374. ubi inquit: Λέγεται δ' εἶναι τὸ γένος Ῥόδιος ἐκ Καμείρου.

[4] Ἀλλ' ἅπερ ἥτις ἔπ.] Ex Sophocl. *Electr.* pag. 90. ut Portus obſervavit.

[5] Ἀναξίμανδρος, Πραξ.] Vide de hoc Anaximandro Laertium, l. II.

[6] Πρῶτος δὲ ἰσημερίαν εὗρε, καὶ τρ.] Laertius loco citato: Εὗρε δὲ καὶ γνώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι (καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ) τροπάς τε καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα· καὶ ὡροσκόπια κατεσκεύασε. Conſule ad locum illum Laertii Aldobrandinum & Menagium. Vide etiam quæ notavimus infra v. Ἡλιοτρόπιον.

[7] Ἀναξίμανδρος, Ἀναξ. Μιλ. ὁ νεώτερος, ἱστορ.] Hujus Anaximandri meminit Laertius lib. II. Segm. 2. his verbis: Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Ἀναξίμανδρος, ἱστορικὸς, καὶ αὐτὸς Μιλήσιος, τῇ Ἰάδι γεγραφώς. Vide etiam de eo Voſſium *de Hiſtor. Gr.* lib. I. cap. VI.

[8] Ἀναξιμένης, Εὐρ.] De eo vide Laertium lib. II. Segm. III.

πολίτου, τοῦ γραμματικοῦ, τοῦ κακίζοντος Ὅμηρον· διδάσκαλος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος. εἵπετο δὲ αὐτῷ ἐν τοῖς πολέμοις. [1] Οὗτος βασιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον ἐς Λαμψακηνοὺς, [2] τέχνῃ περιῆλθε τοιᾷδε. Φρονούντων Λαμψακηνῶν τὰ Περσῶν, ὑπερζέων τῷ θυμῷ Ἀλέξανδρος ἠπείλει τὰ μέγιστα κακὰ ἐργάσασθαι. οἱ δὲ, ἅτε περὶ γυναικῶν, καὶ παίδων, [3] καὶ τῆς πατρίδος θέοντες, ἀποστέλλουσιν Ἀναξιμένην ἱκετεύσοντα. Ἀλέξανδρος δὲ γνοὺς καθ᾽ ἥντινα αἰτίαν ἥκει, κατωμόσατο θεοὺς, ἦ μὴν αὐτοῦ ταῖς δεήσεσι τἀναντία ἐργάσεσθαι. Ἀναξιμένης δὲ, χάρισαί μοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τὴν χάριν, γυναῖκας καὶ τέκνα Λαμψακηνῶν ἐξανδραποδίσασθαι, καὶ τὰ ἱερὰ ἐμπρῆσαι, καὶ τὴν πόλιν ἐς ἔδαφος καταβαλεῖν. Ἀλέξανδρος δὲ οὐκ ἔχων τι πρὸς τοῦτο σοφίσασθαι, ἢ ἀντιμηχανήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενος τῇ ἀνάγκῃ τοῦ ὅρκου, συγγνώμην ἔνειμεν οὐκ ἐθέλων Λαμψακηνοῖς. ἠμύνατο δὲ Θεόπομπον, τὸν Δαμοστράτου, ἐχθρὸν ὄντα Ἀναξιμένους, οὐκ ἀμαθέστατα, ἀλλ᾽ ἐπιφθονώτατα. Σοφιστὴς γὰρ ὢν, καὶ Σοφιστῶν λόγους μιμούμενος, γράφει βιβλίον ἐς Ἀθηναίους, καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίους, συγγραφὴν λοίδορον ἐς τὸ ἀκριβέστατον μιμησάμενος· καὶ ἐπιγράψας Θεοπόμπου τὸ ὄνομα, ἔπεμπεν ἐς τὰς πόλεις. καὶ ἐκ τούτου τὸ ἔχθος τὸ ἐς Θεόπομπον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ηὔξετο. οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοσχεδίως Ἀναξιμένους πρότερος ἐστὶν εὑρηκώς.

+ Voce utitur Dionys. Halic. IV. Vol. II. p. 663.

Ἀναξιοπαθοῦντες.+ Οὐκ ἄξιον ἡγούμενοι. Οἱ δὲ Κρῆτες ἀναξιοπαθοῦντες, οὐκ ἐδέξαντο αὐτὸν ὡς μοιχογέννητον.

Ἀνάξιππος,[4] Κωμικὸς τῆς νέας Κωμῳδίας, ἤκμασεν ἐπὶ Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Xenophon. Hellen. II. 1. 14. p. 59.

Ἀνάξοιτο. ἀνασχήσοιτο. Ξενοφῶν.

Ἀναξυρίδας.[5] Φοιμινάλια. βρακία. ἢ τὰ βαθέα καὶ [6] ἄβατα ὑποδήματα. [7] Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας δέοντα.

Ἀνὰ [8] οὐλαμόν. κατὰ τὸ ἄθροισμα.

Ἀναπάλλει. ἀναπηδᾷ, ἀνασείει.

Ἀναπαυδήτως.

Ἀναπαύσασθαι. τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον.

Ἀνάπαυλαν. ἀνάπαυσιν. Ἀνάπαυσις δὲ ὁ μέλλων βίος. Σὺν ἑτέροις ἀξιολογωτάτοις ἀνδράσι τῷ πολέμῳ

Zoili Amphipolitani, grammatici illius, qui Homerum vituperavit: præceptor Alexandri Macedonis, quem & in bellis ſecutus eſt. Hic Regem Alexandrum Lampſacenis iratum hujuſmodi arte circumvenit. Cum Lampſaceni Perſarum partibus ſtuderent, Alexander ira præter modum inflammatus graviſſima quæque mala illis minatus eſt. Illi igitur de uxoribus, & liberis, & patria periclitantes, Anaximenem mittunt qui ſupplicibus pro ſe precibus [Alexandrum] oraret. Alexander vero, cum cognoviſſet, qua de cauſa veniret, per Deos juravit, ſe contraria ipſius precibus facturum. Anaximenes ad hæc: Hanc a te gratiam, Rex, peto, ut uxores & liberos Lampſacenorum in ſervitutem redigas, & templa incendas, & urbem ſolo æques. Alexander vero, cum has preces nulla arte eludere poſſet, quod jurisjurandi neceſſitate conſtrictus teneretur, Lampſacenis invitus veniam dedit. Idem Anaximenes ultus eſt Theopompum, Damoſtrati filium, ſibi inimicum, ratione quidem callida, ſed maxime invidioſa. Cum enim eſſet Sophiſta, & Sophiſtarum orationem apte imitari noſſet, librum ſcripſit contra Athenienſes & Lacedæmonios, in quo ſtilum maledicum Theopompi accurate expreſſit; inſcriptoque ejus nomine librum per urbes [Græciæ] divulgavit. Hinc igitur odium adverſus Theopompum per univerſam Græciam valde auctum fuit. Nemo etiam ante Anaximenem rationem dicendi extemporalem invenit.

Ἀναξιοπαθοῦντες. Indignum ducentes. *Cretenſes vero, indignum hoc ducentes, ipſum, utpote ex adulterio natum, non receperunt.*

Ἀνάξιππος. Anaxippus, Comicus Comœdiæ novæ, tempore Antigoni, & Demetrii Poliorcetæ floruit.

Fabric. B. Gr. II. 443

Ἀνάξοιτο. In altum ſuſtulerit. Xenophon.

Ἀναξυρίδας. Fœminalia. Braccas. Vel calceamenta profunda, & quæ vocantur ἄβατα. *Quamvis Theodoſio ſolutum eſſet vinculum, quod circa pudenda fœminalia conſtringebat.*

Ἀνὰ οὐλαμόν. In conferta militum multitudine.

Ἀναπάλλει. Subſilit. Concutit.

Ἀναπαυδήτως. [Sine interdicto.]

Ἀναπαύσασθαι. Decumbere ad ſomnum capiendum.

Ἀνάπαυλαν. Quietem. *Futura vita eſt quies.* † *Conſentientibus aliis laude dignis viris re-*

---

[1] Οὗτος βασιλέα Ἀλέξανδρον, θυμῷ χρώμενον εἰς Λαμψ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli hujus, ad verbum pene deſcripta ſunt ex Pauſaniæ *Eliac. Poſter.* c. XVIII. p. 496. quem vide.

[2] Τέχνῃ περιῆλθε τοιᾷδε] Sic locum hunc ex Pauſania emendavi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur τέχνῃ περιεῖλε τοιᾷδε.

[3] Καὶ τῆς πατρίδος θέοντες] Hinc emendandus eſt Pauſanias, apud quem hodie pro θέοντες mendoſe & nullo ſenſu legitur δέοντες. Eleganter autem apud Græcos θέειν vel τρέχειν περὶ ψυχῆς, πατρίδος &c. dicitur de illis, de quorum ſalute agitur, vel quorum vita & patria in diſcrimine verſantur. Exempla paſſim ſunt obvia.

[4] Ἀνάξιππος, Κωμ.] Ejus mentionem faciunt Athenæus, Pollux, & Ælian. in *Hiſtor. Anim.* lib. XIII. cap. IV.

[5] Ἀναξυρίδας] Vide quæ de ſignificatione hujus vocis diſputat Salmaſius ad Æl. Lamprid. pag. 977.

[6] Ἄβατα] Sic habent MSS. Pariſienſes, quos hic ſecutus ſum. In prioribus vero Edit. excuſum eſt ἄβαλτα, quod mendoſum eſſe non dubito. Cæterum, Heſychius eandem vocem ἀναξυρίδες ſic exponit, ὑποδήματα βαθέα, ἢ βασιλικά: quod ab interpretatione Suidæ nonnihil differt. Etymologus vero cum Suida conſentit.

[7] Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὸν ἱμ.] Locus hic apud Procop. in *Hiſtor. Arc.* cap. 1. pag. 4. unde eum Suidas deſcripſit, ſic legitur: Καίπερ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα ὁρῶν, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας συνδέοντα.

[8] Ἀνὰ οὐλαμόν. κατὰ τὸ ἄθρ.] Reſpexit Suidas ad locum illum Homeri Il. Δ. 251.

——— Κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.

Ubi Scholiaſta ait: Ἀνὰ οὐλαμόν· ἀνὰ τὸν θόρυβον. κατὰ τὴν συνέλευσιν καὶ ἄθροισιν τῶν ἀνδρῶν.

(Ω) Bos. Animadv. p.

42 Ἀνάπειρα. Κατασπᾶν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν.] Vir Cl. in Notis legendum pro κατασπᾶν τὰς ναῦς putat κατάγειν τὰς ναῦς. quam lectionem in verſione ſecutum ſe ait. Miror, Virum eruditiſſimum, & in lectione optimorum Græcorum ſcriptorum verſatiſſimum hanc phraſin κατασπᾶν τὰς ναῦς non obſervaſſe. Ne ſollicita illud κατασπᾶν, quod eleganter dictum, nec muta in κατάγειν. idem enim ſignificant in hac phraſi. optimi quique ita loquuti ſunt. Herodot. lib. VII. cap. 192. Οἱ δὲ βάρβαροι, ὡς ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο, κατασπάσαντες τὰς νέας, ἔπλεον παρὰ τὴν ἤπειρον: *Barbari, poſteaquam conquievit ventus, ſedatique ſunt fluctus, deductis navibus, ad continentem navigabant.* Vide quæ diximus in *Obſervationib. Miſcel.* pag. 58. ubi explicuimus & illuſtravimus phraſes, ἀνασπᾶν & κατασπᾶν τὰς ναῦς.

...imaeus.

...45. ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον ...μενα.

...ἀναπεμπάζεσθαι.] Ly... p. 113. G. δέομαι οὖν, ... οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι. Legg. IV. p. 604. ...ἀναπεμπαζομένους τόν τε λί... καὶ τοὺς ἀκούοντας, παιδείας ... κατὰ δύναμιν ἐπιβολῆς. ...m Medii formam Tho-Mag. prae ἀναπεμπάζειν commendat. *Maxim. Tyr.* Diss. XVI. p. 185. ... μνήμης ἱκανῶς ἐν Ἰλίῳ ἀναπεμπαζομένη ἕκαστον ὧν εἶδε τίνος. Ibid. p. 187. ἀναπεμπάζεται τῇ μνήμῃ τὰ τοῦ νοῦ θεάματα. *Heliodor.* Lib. III. p. 137. ὥσπερ εἴ πω γνωρίζοντες ἢ ἰδόντες πρότερον, ταῖς μνήμαις ἀναπεμπάζοντες. Idem variata orationis structura Lib. VIII. p. 303. καὶ ὥσπερ τὰ πάλαι συμβάντα τὴν Χαρίκλειαν ἀναπεμπάζεσθα. *Athen.* L. VI. p. 263. B. VIII. p. 362. D. X. p. 459. C. *Aristid. Quintil.* de Music. II. p. 87. *Eustath.* ad Il. A. p. 135. Haec verbi metaphorica vis est: prima & propria, *cibos ad rumen revocare.* Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 780. τῶν ἀναπεμπαζόντων τὴν τροφὴν ζώων, καὶ αὖθις ἀναμασωμένων. *Clem. Alex.* Strom. L. VII. p. 901. τῶν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ μεταλαμβανόντων καὶ ἀναπεμπαζομένων ἐν τῷ τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων δοχείῳ. Utraque potestate convenit Latinum *ruminari.* Simplex πεμπάζειν eadem, qua ἀναπεμπάζειν, notione soli Poëtae frequentant. *Apollon. Rhod.* IV. 351. Ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη. & V. 1748. —— ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο θυμῷ πεμπάζων.

δοὺς τὴν ἀνάπαυλαν. Μένανδρος·1 Ὧδε γὰρ Οὔννων ἡγεμὼν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης. τουτέστιν, ἀπέθανε. καὶ Ἀναπαύλας, πέμψεις πρὸς τοὺς νεκρούς.

...r. Ran. 187.

Τίς[1] εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;

κηρύσσει ὁ Χάρων, καὶ ὡς τόπους καταλέγει. τίς εἰς τὸ Λήθης πεδίον; λήθης πεδίον, χωρίον διατετύπωκεν ἐν ᾅδου οὕτω λεγόμενον· ὡς καὶ Αὐαίνου λίθον. Τίς εἰς ὄνου πόκας; οὕτω λέγουσι τὸ ἄχρηστον. οὐδὲ γὰρ αἱ τοῦ ὄνου πόκαι χρησιμεύουσιν. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.

Arist. Pac. 734.

Ἀνάπαιστοι.[2] κυρίως τὰ ἐν ταῖς Παραβάσεσι τῶν Χορῶν ᾄσματα. ἰδίως δὲ, τὰ τῶν ῥυθμῶν. [3]πᾶσαν δὲ Παράβασιν Ἀναπαίστους καλοῦσιν. Αὐτὸν ἐπῄνει πρότερον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις· Φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Γραφαί τε παιγνιώδεις εἰς τοῦτο, καὶ Ἀνάπαιστοι ᾔδοντο κατὰ Ῥωμαίων. Σημαίνει δὲ Ἀνάπαιστος καὶ εἶδος μέτρου στίχων.

...Caj. Vol. I.

Ἀναπεμπάζειν. ἀναμιμνήσκεσθαι. πεποίηται ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συνεχὲς ἀριθμέντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων. οἱονεὶ κατὰ πεντάδα ἀριθμέντων. καὶ Ἀναπεμπαζόμενοι. ἀναριθμούμενοι. σκεπτόμενοι.

Ἀναπεπταμένα χωρία. πεδία. [4]κάμποι.

Ἀναπεπτωκώς.[5] ῥαθυμῶν. ἀφροντιστῶν. ἀμελῶν. Ὁ δὲ[6] ἐν τῷ πολέμῳ ἀναπεπτωκώς τε, καὶ οὐδενὶ λόγῳ, καὶ τὴν τῶν ἔργων παρασκευὴν ὀκνηρῶς ἄγαν διὰ φιλοχρηματίαν ποιούμενος.

Ἀναπεποιημένης.[7] ἀναπεφυρμένης. ἀνεζυμωμένης.

...der. Edit ...12. p. 68. ...72

Ἀναπετῶ. ἀναπετάσω. Μένανδρος[8] ἄλλοις. Ἀπετῶ τουτὶ προσελθὼν, καὶ οὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι. καὶ ἐν Συνερώσῃ, καὶ Ἑταίραις.

Ἀναπέφηνα‡ ἀπεδείχθην. [9]καὶ οὐχὶ ἀναπέφηνα.

Ἀνάπειρα.[10] Κατασπᾶν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν, παρέλκοντα τὸν χρόνον ἐπίτηδες, ἕως τὰ παρὰ Ῥωμαίων αὐτῷ γένηται φανερά.

Acharn.

Ἀναπείρατε. ἀναπείρατε τὰς κίχλας. τουτέστι, πήξατε. κεντήσατε. [11]Ἀριστοφάνης·

Φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

...y. X. ...Vol. III

Ἀναπείραις. Πολύβιος·[12] Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις ἐγύμναζον.

laxationem a bello concessit. Menander: *Sic enim maximus Hunnorum dux quietem consecutus est.* Id est, mortuus est. Et Ἀναπαύλας, status, in quo sunt mortui.

1 Scil. Historicus. Toup. IV. Vol. II. p. 453

Quis ad quietem ex malis & molestiis pervenire cupit?

Sic proclamat Charon, & loca recenset. *Quis in Lethes campum?* Lethes campum, tanquam locum, apud Inferos sic appellatum, finxit: ut etiam *Auæni lapidem.* [Sequitur apud Comicum,] *Quis ad asini lanas?* Sic vocatur res, quæ est prorsus inutilis. Asini enim lanæ nullius omnino sunt usus. [Dicitur hoc] de rebus vanis & irritis.

Ἀνάπαιστοι. Anapæsti proprie dicuntur carmina, quæ a Choro in Parabasi canebantur. Peculiariter vero, Rythmi. Omnem Parabasin Anapæstos vocant. *Se ipse laudabat in Parabasi, Anapæstos recitans.* Aristophanes in *Pace* inquit. † *Scriptaque ludicra hanc in rem, & Anapæsti in Romanos canebantur.* Anapæstus etiam significat genus metri versuum.

Ἀναπεμπάζειν. Renovare. Recordari. Dicta est hæc vox ab illis, qui quinque digitis assidue numerant & computant. Quasi dicas, qui per numerum quinarium numerant. Et Ἀναπεμπαζόμενοι, numerantes, considerantes.

Timaeus. 33. A

Ἀναπεπταμένα χωρία. Loca plana & patentia. Campi.

Ἀναπεπτωκώς. Ignavus. Nullam alicujus rei curam habens. Negligens. *Ille vero in bello negligenter admodum, nullaque ratione, & propter avaritiam cunctanter nimis ad res gerendas sese accingebat.*

5. Vid. Demosth. III. Πραττε. II. 411. 2.

Ἀναπεποιημένης. Subactæ. Permixtæ. Fermentatæ.

Ἀναπετῶ. Aperio. Expando. Menander: * * * * * * * Eodem verbo etiam usus est in Συνερώσῃ, & Ἑταίραις.

8. ἄλλοις. F. Ἁλαῖς. scil. ἐν Ἁλαῖς Ἀραφηνίσιν. de qua fab. conf. Toup. Ep. Crit. II. p. 457.

Ἀναπέφηνα. Apparui. Visus sum. Non autem ἐναπέφηνα.

‡ Conf. Kusth. Indice p. 222

Ἀνάπειρα. [Tentamentum.] *Naves deducere, & remiges in eas imponere, remigationisque periculum facere, de industria tempus protrahentem, donec Romanorum consilia ipsi fierent manifesta.*

Bos. Animadv. (Ω)

Ἀναπείρατε. Transfigite. Ἀναπείρατε τὰς κίχλας, verubus figite turdos. Aristophanes; *Fer verucula, ut figam turdos.*

Ἀναπείραις. [Tentamentis.] Polybius: *Navalium vero copiarum periculum faciebant, easque remigationibus exercebant.*

Toup. I. 46. conf. infr. B.

---

[1] Τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κ.] Senarius hic legitur apud Aristoph. in *Ranis*, pag. 220. (137. Ed. Bas.) ut Portus etiam monuit. Cæterum, ut totus hic locus recte intelligatur, inspiciendus est ipse Aristophanes, ejusque scholiasta, ex quo Suidas ista descripsit.

[2] Ἀνάπαιστοι. κυρ. τὰ ἐν ταῖς Παρ. τῶν χ. ᾆσμ. ἰδ. δὲ τὰ τῶν ῥυθμ.] Eadem habet Hesychius: nisi quod pro ἀνάπαιστοι apud eum legatur ἀνάπαιστα.

[3] Πᾶσαν δὲ Παραβ. Ἀναπ. καλ.] Ut hic locus intelligatur, legendus est Schol. Aristoph. ad *Pacem*, pag. 677. 678. unde Suidas hæc excerpsit.

[4] Κάμποι] Vocem hanc Latinam scriptores Græci recentiores adoptarunt, eaque frequenter usi sunt, ut Lector discere poterit ex Ducangii Glossario Græco, v. Κάμπος.

...I. 46.

[5] Ἀναπεπτωκώς. ῥαθ.] Vide paulo post v. Ἀναπίπτειν.

[6] Ὁ δὲ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναπεπτ.] Hæc sunt verba Procopii de Justiniano Imperatore, in *Histor. Arc.* cap. XVIII. pag. 54.

[7] Ἀναπεποιημένης. ἀναπ.] Vide Hesych. v. Ἀναπεποιημένην.

[8] Μένανδρος ἄλλοις] Puto legendum Μένανδρος Ἁλιεῖ, vel Ἁλιεῦσι, i. e. Menander in *Piscatore*, vel *Piscatoribus*: quam Menandri fabulam tum alii auctores, tum etiam ipse Suidas alibi laudat.

[9] Καὶ οὐχὶ ἀναπέφηνα] Pearsonius ad marginem Suidæ sui notavit, se in codice quodam MS. scriptum reperisse, καὶ οὐχὶ ἐναπέφηνα: quæ lectio præ vulgata amplectenda est.

At conf. Polybius. IV. 53. 2. Vol. II. p. 127.

[10] Κατασπᾶν τὰς ναῦς] Legendum puto, κατάγειν τὰς ναῦς, quam lectionem in versione secutus sum.

[11] Ἀριστοφάνης] In *Acharnens.* pag. 300. *P.*

[12] Τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμ.] Huic loco aliqua deesse videntur. Casaubonus legendum putat, τοὺς δὲ τῶν ναυτ.

Ἀνα-

...ΠΕΙΡΑΙΣ. ‡—Πολύβιος· Τῶν δὲ ναυτικῶν ... κατὰ θάλατταν ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρε...ζον.] "Huic loco aliqua deesse vi... Casaubonus legendum putat, τοὺς ... ναυτικῶν." *Kuster.* Locus Polybii, ...c fragmentum depromptum est, viros ...os fugerat. Exstat autem lib. x. p. 828. ...imus sane, et dignus qui hic quoque ... Λοιπὸν τῶν μὲν πεζικῶν στρατοπέδων κατὰ ... τῆς πόλεως τόπους χρωμένων ταῖς μελέταις ... γυμνασίαις, τῶν δὲ ναυτικῶν δυνάμεων κατὰ ... ταῖς ἀναπείραις καὶ ταῖς εἰρεσίαις, τῶν δὲ ... πόλιν ἀκονώντων τε καὶ χαλκευόντων καὶ τεκ... καὶ συλλήβδην ἁπάντων σπουδαζόντων περὶ ... κατασκευὰς, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν εἶπε κατὰ τὸν Ξενοφῶντα τότε θεασάμενος ἐκείνην τὴν πόλιν ἐργαστήριον εἶναι πολέμου. Hinc facile Suidam supplebis. Illud autem ἐγύμναζον, quod nec sententia admittit, nec Polybius agnoscit, delendum est. Hæc scripseram: sed jam reperisse videor, unde vox illa ἐγύμναζον irrepserit. Nimirum hic duo exempla vocis Ἀνάπειρα exhibuerat Suidas, unum ex Polybio, alterum ex Diodoro Siculo, cujus posterioris solum illud verbum ad nos salvum enatavit. Locum Diodori adponam. Est autem ex lib. xiii. cap. 38. Εἰς δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι μὲν στρατηγοὺς κατέστησαν Θράσυλλον καὶ Θρασύβουλον, οἳ τὸν στόλον εἰς Σάμον ἀθροίσαντες, ΕΓΥΜΝΑΖΟΝ τοὺς στρατιώτας εἰς ναυμαχίαν, καθ' ἡμέραν ΑΝΑΠΕΙΡΑΣ

ποιούμενοι. Hunc locum proculdubio descripserat noster; atque hinc videas quam lacer, et, Deiphobi ad instar, dilaniatus ad nos Suidas pervenerit.

—— Lacerus crudeliter ora,
Ora manusque ambas, populataque tempora raptis
Auribus, et truncas inhonesto vulnere nares.

‡ Πολὺς δ' ἦν καὶ ὁ τῶν ὅπλων κόσμος· ἀνεπλήρου δὲ τὰ προειρημένα τῆς νεὼς μέρη· Γενομένης δὲ ΑΝΑΠΕΙΡΑΣ ἐδέξατο ἐρέτας πλείους τῶν τετρακισχιλίων. Athenæus v. 9. p. 204.

Ἀναπείσετε. ἀντὶ τοῦ δώροις πείσετε. [1] Διαβάλλει δὲ αὐτὸν, ὡς δωροδοκούμενον. [2] Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή μ' ἀναπείσητ', ἀποθανεῖσθε σήμερον.

Ἀναπείσετε. Pro δώροις πείσετε dixit Ariſtophanes. Id eſt, donis perſuadebitis.

Niſi donis animum meum flectatis, moriemini hodie. Ar. Equit. 68.

Criminatur autem eum, ut qui muneribus corrumpi ſe ſineret.

Ἀναπειστηρίαν. δυναμένην πείθειν τοὺς ἀκούοντας. Ἀριστοφάνης·[3]

Πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης;
Ἢ κλῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
Καί [4] τοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος.

Κλῆσιν· τουτέστι, μαρτυρίαν. Χαύνωσιν· λύσιν τῶν δικῶν, οἷον [5] ἀπάτην, καὶ κενῶν ῥημάτων, ἀναπειθόντων τοὺς ἀκούοντας. ἢ Ἀναπειστηρίαν, ὥστε χαυνῶσαι καὶ ἀναπεῖσαι τοὺς ἀντιδίκους. [6] Παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην. Ὁ δὲ Ὑπέρβολος ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἀπαίδευτος, καὶ ὀψιμαθής. ἀξιοπιστεύονται δὲ οἱ διδάσκαλοι λέγοντες· ἔλαττόν σου δὲ οὐ λαμβάνω ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀναγνώσματι. καὶ ἐπαγγέλλονται προνοήσεσθαι [7] τῶν κοινῶν μαθημάτων, ὅσων προνοοῦσι μάλιστα.

Ἀναπειστηρίαν. Quæ vim habet auditoribus rem perſuadendi. Ariſtophanes: *Quomodo hic diſcet unquam judicii eludendi rationem? Aut teſtium advocationem; aut modum verbis inanibus rem judicibus perſuadendi? Et tamen talento illa emit Hyperbolus.* Ar. Nub. 873. Κλῆσιν, i. e. teſtimonium. Χαύνωσιν, modum eludendi judicii; ſive fallaciam inanium verborum, quibus auditoribus aliquid perſuademus. Vel Ἀναπειστηρίαν χαύνωσιν eam vocat, qua adverſarios decipimus, illiſque aliquid perſuademus. Hyperbolus vero a Comicis perſtringebatur ut indoctus, & qui ſero literas diſcere cœpiſſet. Doctoribus vero habetur fides, cum dicunt; Ego vero minus [minerval a diſcipulis meis] non accipio, quam tu [a tuis] pro iſta lectione. Et promittunt ſe communium diſciplinarum curam habituros, quarum maxime curam habent.

Ἀναπηδῶν. καὶ οὐδετέρως διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀναπηδῶν. Exſiliens. [Et in maſculino] & neutro genere per ω ſcribitur.

Ἀναπήλας. ἀνακινήσας. Ὁ δὲ διὰ τοῦ κοντοῦ ὅσον πρὸς τῇ ἀκωκῇ ἀναπήλας ἐς ὕψος, καὶ περιενεγκὼν, ὡς ἄν τις δόρυ τὸ κουφότατον περιφέρῃ, τῇ αἰχμῇ διαπείρων τὸ μετάφρενον, κατεργάζεται.

Ἀναπήλας. Qui vibravit. Qui commovit. *Ille vero, cum ea conti parte, quæ cuſpidi vicina eſt, illum in aere vibraſſet & rotaſſet, ut qui leviſſimam haſtam rotaret, dorſum cuſpide trajecit, & ſic eum interfecit.*

Ἀναπηνίζω. ἀναλέγομαι. ἐκλύω. [8] ἀνακυκλίω.

Ἀναπηνίζω. Colligo. Diſſolvo. Iterum fila duco.

Ar. Πλούτῳ ά. Hoc fragm. omiſit Brunck:

Ἀναπηρίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Ἀναπηρίαν. [Membrorum mutilationem.] Sic Ariſtophanes in *Pluto*.

Ἀνάπηρον ψυχήν. τὴν ἐπιβλαβῆ, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ σεσινωμένην, καὶ ἀχρείαν. καὶ Ἀνάπηρος, ὁ χωλός. ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. [9] Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ· [10] Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελεῖσθαι τῷ ὀβολῷ, ὡς ὑγιεῖς ὄντας· τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι ἐάσαντας ὡς ἀναπήρῳ; [11] Ὁ δὲ δέσμιος ἐς μέσον παράγεται, ῥῖνα καὶ ὦτα ἀνάπηρος, παιγνίων τε γεγονὼς παρανάλωμα.

Ἀνάπηρον ψυχήν. Animum mutilatum, non ſanum; ſed vitiatum, & inutilem. Et Ἀνάπηρος, claudus. Qui ſupra modum mutilatus eſt. Lyſias in Oratione de Obolo, qui mutilatis dabatur: Lyſias. Vo X. p. 749. *Quid vero vetat, quo minus vobis quidem, ut ſanis, hic obolus detur; huic vero, ut membris mutilato, eundem decerni ſinatis?* † *Ille vero vinctus in medium prodit, naribus & auribus abſciſſis, & ludibrii gratia tam fœde mulctatus.*

Ἀναπιδύει τὸ ὕδωρ.

Ἀναπιδύει τὸ ὕδωρ. Scaturit aqua.

Ἀναπίμπλαται. ἀναπληροῦται.

Ἀναπίμπλαται. Repletur. Impletur.

Ἀναπίπτειν. οὐ τὸ κατακλίνεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεσθαι, καὶ μετατίθεσθαι, καὶ ἀποκνεῖν. [12] Θου-

Ἀναπίπτειν. Non ſignificat decumbere, ſed pœnitentia duci, ſententiam mutare, animum deſpondere. Thucydides libro primo: *Et vi-*

---

[1] Διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δ.] Locus hic turbatus eſt, qui ſic in ordinem redigi debet: Ἀντὶ τοῦ δώροις πείσετε. Ἀριστοφάνης.

Εἰ μή μ' ἀναπείσητ', ἀποθανεῖσθε σήμερον.

Διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum.

[2] Ἀριστοφάνης] In *Equit.* pag. 195. *P.*

[3] Ἀριστοφάνης] In *Nubibus* pag. 174. (105. Edit. Baſ.) ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas totum hunc locum deſcripſit.

[4] Καί τοι ταλάντου τοῦτ' ἔμ. Ὑπέρβολος] Sic etiam apud Ariſtophanem legitur. Sed ſenarius non eſt ἀρτίπους; ad cujus metrum fulciendum forte ſcribendum eſt,

Καί τοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν γ' Ὑπέρβολος.

[5] Οἷον ἀπάτην καὶ κενῶν ῥ.] Legendum eſt, ἢ οἷον ἀπάτην κενῶν ῥημάτων &c.

[6] Παρὰ τὸ πείθειν τὴν δίκην] Hæc verba ſunt ſupervacanea, & ſalvo ſenſu expungi poſſunt.

[7] Τῶν κοινῶν μαθ.] Sic locum hunc ex Scholiaſta Ariſtoph. emendavi. In prioribus enim Edit. peſſime excuſum eſt τῶν κακῶν μαθ.

[8] Ἀνακυκλίω] Vox eſt rejicula, quamvis eam omnes Edit. agnoſcant. Scribendum enim eſt vel ἀνακυκλόω, vel ἀνακυλίω, ut Portus etiam monuit.

[9] Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδ. ὀβ.] Hæc oratio inter Lyſianas hodie ſic inſcribitur: Πρὸς τὴν εἰσαγγελίαν, περὶ τοῦ μὴ δίδοσθαι τῷ ἀδυνάτῳ ἀργύριον.

[10] Καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελ.] Hic locus eſt corruptiſſimus, qui apud Lyſiam, pag. 169. rectius ſic legitur: Τί μου κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων; καὶ ὑμᾶς ἐμοῦ μὲν ἀφελέσθαι τὸν ὀβολὸν, ὡς ὑγιαίνοντος, τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι πάντας, ὡς ἀναπήρῳ; i. e. *Quid impedit, quo minus in numerum novem Magiſtratuum coopter? & vos quidem mihi, ut ſano, obolum adimatis, illi vero, ut mutilato, eundem omnes decernatis?* Senſus hujus loci ex ipſo Lyſia petendus eſt.

[11] Ὁ δὲ δέσμιος ἐς μέσον παράγ.] Hoc fragmentum depromptum eſt ex Theophyl. Simocattæ Hiſtor. lib. v. cap. v. pag. 126.

[12] Θουκυδίδης α'. Καὶ νικώμενοι ἐπ' ὀλ. ἀναπίπτουσιν] Hæc verba loco mota ſunt, & collocari debent poſt vocem articuli ſequentis ὀλιγωρεῖν, ut patet ex Athen. lib. 1. pag. 23. ex quo Suidas hæc deſcripſit. *Pearſ.*

κυδίδης α΄· Καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν.

ucydidy. 47. 57. hen. I. p

Ἀναπίπτειν.[1] τὸ ἀθυμεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἀναπίπτειν[2] ἐπὶ ψυχῆς ἐστιν, οἷον ἀθυμεῖν, ὀλιγωρεῖν. Κρατῖνος δὲ ἐπὶ τῶν ἐρετῶν κέχρηται τῇ λέξει, ἐρεσσόντων καὶ ἀνακλινομένων. καὶ Ἀναπεσεῖν, ἀνακλιθῆναι. †

Ἀναμπλάκητοι.[3] αἱ εἰς μηδὲν ἁμαρτάνουσαι, ἀλλ' ἁπάντων κρατοῦσαι. ἢ ἄφευκτοι, ἀπλάνητοι, ἀπρόσπελαστοι, ἀφανεῖς, ἃς οὐκ ἔστιν ἀποφυγεῖν. Σοφοκλῆς·

Soph. O. Tyr. 471.

Δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀναμπλάκητοι.

Τουτέστι, τοῦ Λαΐου.

Ἀνάπλασμα. σχῆμα.

Ἀνάπλεως. ἔμπλεως.

Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας.

pol. Socr. I. 32. C.

Ἀναπνέοντες. ἐν νῷ ἔχοντες. Καὶ οἱ μὲν ἀναπνέοντες τὰ τοῦ βασιλέως ἐπιτάγματα διέβαινον. οἱ δὲ βάρβαροι καίπερ σιγῇ προσιόντας ᾔσθοντο.

Ἀναποδίζειν. τὸ ἐξετάζειν. ὡσανεὶ [4] συγκρούειν. Ἡρόδοτος.[5] καὶ [6] Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξεταζόμενα. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα, ἢ πραττόμενα.

dot. V. p. 75. nimadv. (Ω. 1

Ἀναπόδοτος. ὅτι ἡ δωρεὰ δόσις ἐστὶν ἀναπόδοτος. ἡ δόσις, γένος τῆς δωρεᾶς.

Ἀναπόδραστον. ἄφευκτον. καὶ Ἀναποδράστους, τοὺς μὴ δυναμένους φεύγειν.

Ἀναποθήσεται. καταποθήσεται.

Ἀναπολεῖ. ἀναμιμνήσκεται. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μηρυκίζεσθαι. [7] Αἰλιανός· Μόνος ὁ θαλάσσιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητά, ἃ δὴ μηρυκᾶται.

Ἀναπολεῖ. ἀναπτύσσει.

Ἂν ἀπολῇς τοὺς ὤμους [8] ὕδωρ πτίσσων, ὁμοίως ὕδωρ μένει. ἐπὶ τῶν ἀνήνυτα πονούντων.

Ἀναπόμπιμα δῶρα. τὰ ἀποστρεφόμενα.

Ar. Equit. 356.

Ἀναπόνιπτος.[9] μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλύνας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος. [10] Ἄτ' ἐπιπιὼν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος λαρυγγιῶ τοὺς Ῥήτορας. καὶ Ἀναπόνιπτον. ἀνεξάλειπτον.

cti ad minimum [temporis ſpatium] animum deſpondent.

Ἀναπίπτειν. Apud antiquos ſignificat animum deſpondere. Ἀναπίπτειν de animo dicitur, ſignificans, ſpem abjicere, negligere. Cratinus vero de remigibus, inter remigandum ſe reſupinantibus, hac voce uſus eſt. Et Ἀναπεσεῖν, accumbere, recumbere.

† Conf. [illegible] in v. Ἀνεκλίθη.

Ἀναμπλάκητοι. Nihil fruſtra tentantes, ſed omnia vincentes. Vel inevitabiles, non errantes, inacceſſæ, quæ videri non poſſunt, quas vitare non licet. Sophocles:

Terribiles vero ſimul ſequuntur,
Et inevitabiles Furiæ.

Id eſt, Laii.

Ἀνάπλασμα. Figmentum. Ficta ſpecies.

Ἀνάπλεως. Plenus. Refertus.

Ἀναπλήσας. Qui replevit. Plato vero hac voce uſus eſt pro μολύνας, i. e. qui inquinavit.

Ἀναπνέοντες. In mente habentes. *Et illi quidem Regis mandata in animo habentes,* [*amnem*] *trajecerunt; Barbaros tamen non fefellerunt, quamvis cum ſilentio accederent.*

Ἀναποδίζειν. Examinare. Herodotus. Et Ἀναποδιζόμενα, quæ diligenter examinantur: vel, quæ denuo & ſæpe dicuntur & fiunt.

Ἀναπόδοτος. [Qui non redditur. Gratuitus.] Donum eſt munus, quod danti non redditur. Δόσις autem eſt genus doni.

Ἀναπόδραστον. Inevitabile. Et Ἀναποδράστους, qui fugere non poſſunt.

Ἀναποθήσεται. Abſorbebitur.

Ἀναπολεῖ. Recordatur. Ponitur etiam pro μηρυκίζεσθαι, i. e. ruminari. Ælianus: *Solus ſcarus marinus cibum remandit, ut & animalia balantia, quæ ruminantur.*

Ἀναπολεῖ. In animo verſat. Explicat.

Ἂν ἀπολῇς. Quamvis aquam tundas, donec humeros perdas, aqua tamen ſemper manet. Dicitur de iis, qui irrito labore aliquid conantur.

Ἀναπόμπιμα δῶρα. Dona, quæ remittuntur ad auctorem ſuum.

Ἀναπόνιπτος. Illotus. Qui non lavit manus. Sordidus. *Poſtea, cum exhauſero jus, illotus clamore meo victos tacere cogam alios Oratores.* Et Ἀναπόνιπτον, quod elui & deleri non poteſt.

---

[1] Ἀναπίπτειν. τὸ ἀθυμεῖν παρὰ τοῖς π.] Vide Athen. loco laudato, unde hæc deprompta ſunt.

[2] Ἀναπίπτειν ἐπὶ ψυχῆς ἐστιν, οἷον ἀθ.] Phrynichus: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττουσιν. ἐὰν δὲ ἐπὶ τοῦ τὴν ψυχὴν ἀδημονῆσαι, καλῶς. οἷον, ἀνέπεσεν ἄνθρωπος· ἀντὶ τοῦ, τὴν ψυχὴν ἠθύμησεν. Thomas Magiſter: Ἀναπεσεῖν, βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι.

[3] Ἀναμπλάκητοι. αἱ εἰς μηδὲν ἁμ.] Ex Schol. Sophoclis ad Oedip. *Tyran.* p. 172. P.

[4] Ὡσανεὶ συγκρούειν] Hæc verba jugulanda cenſeo; vel ſaltem aliis, me acutioribus, illuſtranda relinquo.

[5] Ἡρόδοτος] Locus Herodoti, ad quem Suidas reſpexit, exſtat in *Terpſichore*, pag. 203. ubi Hiſtoricus inquit: Ἐπειρωτῶν τε καὶ ΑΝΑΠΟΔΙΖΩΝ τὸν κήρυκα. Hic enim τὸ ἀναποδίζειν ſignificat, diligenter percontari & ſciſcitari.

[6] Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξεταζ.] Ex Harpocratione. Huc egregie faciunt verba Pollucis lib. 11. cap. IV. num. 40. Ἀναπόδιζον δὲ τὸν γραμματέα Αἰσχίνης εἶπεν ὁ ῥήτωρ, ἐπὶ τοῦ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐποίουν. Καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ Ἀντιφῶν, τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα.

[7] Αἰλιανός. Μόνος ὁ θαλ. σκ.] Apud Ælianum *Hiſtor. Animal.* lib. 11. cap. LIV. locus hic ita legitur: Τῶν θαλαττίων πυνθάνομαι μόνον τὸν σκάρον τὴν τροφὴν ἀναπλέκειν ἐπισθίειν. ὥσπερ οὖν καὶ τὰ βληχητά, ἃ δὴ καὶ μαρυκᾶσθαι λέγουσι.

[8] Ὕδωρ πτίσσων] Priores Edit. habent ὕδωρ πίσσων, cujus loco legendum eſſe πτίσσων Portus recte monuit. In uno MS. Pariſ. exaratum reperi, πτύσσων, quod ad veram lectionem proxime accedit. Cæterum, proverbium hoc ſic effert Lucianus in *Sectis*: Ἂν ἀποβάλῃ, φασί, τοὺς ὤμους, πτίττων ὕδωρ, ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

[9] Ἀναπόνιπτος. μὴ νιψάμενος, μηδὲ πλ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Equites*, pag. 308. (pag. 209. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[10] Ἄτ' ἐπιπιὼν τὸν ζ.] Lege & emenda ex Ariſtophane:

——Κἆτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος
Λαρυγγιῶ τοὺς Ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.

nimadv. } 6. Conf. Æsch. κατὰ Κτησιφ. Vol. VI. 582.

Ἀνάπλεως 40. ἀναπεπλησμένος. χρῆται δ' ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου.

40. Ἀνάπλεως.] Theaet. p. 137. D. πάλαι ἐσμὲν ἀνάπλεῳ τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι. Sympoſ. p. 331. E. εἰλικρινές, καθαρὸν, ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων. Phaedon. p. 387. C. μηδέποτε εἰς ᾅδου καθαρῶς ἀφικέσθαι· ἀλλ' ἀεὶ ἀνάπλεῳ τοῦ σώματος ἐξιέναι. Eandem *polluendi* & *foedandi* poteſtatem verbum ἀναπίμπλασθαι habet apud Philoſophum noſtrum. *Suidas*: Ἀναπλήσας. ἀναπληρώσας. ὁ δὲ Πλάτων ἀντὶ τοῦ μολύνας. Hipp. Major. p. 99. G. σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρέποι τοιούτων ὀνομάτων ἀναπίμπλασθαι, καλῶς μὲν οὑτωσὶ ἀμπεχομένῳ. Apolog. p. 365. C. βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Phaedon. p. 379. E. μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ. Polit. VI. p. 474. C. ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀνομίας, ἀγαπᾷ εἴ πῃ αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων κ. λ. *Thucydides* in peſtilentiae deſcriptione, II. 51. ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα. *contagione infecti.* quod *Gesnerus* in Theſ. L. L. v. *Impleo*, bene comparat cum *Livio* IV. 30 *vulgatique contactu in homines morbi, & prima in agreſtes ingruerant ſervitiaque. urbs deinde impletur.* Vide eundem ad *Orphei* Hymn. 37. p. 233.

[illegible]

I. 423.

δίζειν, τὸ ἐξετάζειν, ὡσανεὶ συγκρούειν.] jugulanda hic cenſet Cl. Kuſterus ver- σανεὶ συγκρούειν. Heſych. Ἀναποδίζειν, ς ἐξετάζειν, καὶ συγκρούειν· ποδίζειν γὰρ . Eſt autem συγκρούειν proprie *modium* , ut excidant res menſuratæ, & è delabantur. Idem Heſych. in voce εῖν ··· οἱ γὰρ φαύλως μετροῦντες συνέ- μετρα εἰς τὸ ἀποπίπτειν τὰ μετρούμενα. ſu tralatitio eſt etiam συγκρούειν, *dili- minare aliquem & impellere ad di- quorum ſibi conſcius eſt, acri quæ-* [illegible] *ita ut quaſi ex-*

143

cidant ex eo quæ celare ſtatuerat. unde iterum Heſych. Κροῦσιν inter alia exponit τὴν πρὸς τὸ λέγειν ἐν ταῖς ζητήσεσιν ἀπόκρουσιν.

Ἀναπρήσας. ἀνακαύσας, [1] ἀναφυσήσας.

Ἀνάπται.[2] δημοεγέρται.

Ἀνάπταιστον. τὸ μὴ πταῖον.

Ἀνάπτειν.[3] περιτιθέναι. ἢ ἀνατιθέναι.

Ἀναπτήτω. πετασθήτω.

Euripides. Herc. Fur. 1259.

Ἀνάπτυξις. ἑρμηνεία. διασάφησις. καὶ Ἀναπτύξω, ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης.

Ἀνάποινος.[4] ἄνευ λύτρων.

Ἀνάπυστα. ἔκπυστα. δῆλα. [5] Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ φανερός. [6] Ἀνάπυστον δὲ, τὸ ἀνήκοον.

Ἀναρᾶσθαι.[7] ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. οὕτω Καλλισθένης.

Lysias. Fragm. XI. 15

Ἀνάργυρος. ὁ ἀργύριον μὴ κεκτημένος, εἰ καὶ εἴη αὐτῷ ἱκανὴ οὐσία ἐξ ἑτέρων κτημάτων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης· Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀσθενὴς τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο, ἀνάργυρος ὤν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων.

8. Ar. Equit. 623.

Ἀναῤῥηγνύς.[8] πλάττων, κατασκευάζων, συντιθείς. Ἀριστοφάνης· Ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη. ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐμφάσεώς τινος μείζονος.

#Isidor. Pelus. V. Ep. 92. p. 580. καὶ τοσοῦτον ἔφασαν ἀφεστάναι προσδοκᾶν τι δεινὸν, ὡς καὶ ἀνάῤῥησιν προσδοκᾶν διὰ τοῦτο. Hunc respexit Pearsonus. — Vid. not. 9.

Ἀναῤῥηθῆναι. ἀνακηρυχθῆναι. καὶ Ἀνάῤῥημα, κήρυγμα. καὶ Ἀνάῤῥησις,# ἀναγόρευσις. [9] Τοὺς μὲν ἀναῤῥήσεων καὶ στεφάνων ἀξιοῖ· τοὺς δὲ διηνεκεῖ παραπέμπει τιμωρίᾳ.

λ Soph. Ajax. 646.

Ἀναρίθμητος. ἄπειρος. Σοφοκλῆς· λ

Ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
Φύει τἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται.

10 Omittit Brunck. cum aliis apud Diog. Laert. Epigram.

καὶ Ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι.

Εἷς[10] ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι. οἱ δ' ἀνάριθμοι
Οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ.

φησὶν Ἡράκλειτος.

(α)
Toup. I. 48.
"Locus hic legitur apud Dionys. Halic. Antiq. Roman. IX. p. 539. ubi, et in Suid. corrig. σκολαιοὺς vel σκολιοὺς ἀπιόντας." Dionys. Hal. Vol. III. p. 1747.

(α) Ἀναῤῥιπτεῖν, καὶ Ἀναῤῥίψαι. ἀναλαμβάνειν. Ὥστε πρὸς τῇ αἰσχύνῃ, ἣν πρὸ τοῦ καταλιπεῖν τὴν χάρακα ἠνέγκαντο, καὶ κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον αὐτοὺς ἀναῤῥίψαι, σκοτίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας. καὶ Ἀναῤῥίπτειν, μεταμελεῖσθαι, μετατίθεσθαι.

11. Athenæus. II. 47. E.

11. vox apud Xenoph. Anab. p. 111. 274 et 493.

Ἀνάριστος.[11] μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος.[12] Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ·

12. Conf. Ruhnken. in Homeri Hymn. in Cererem, p. 36. v. 200

Ἀναπρήσας. Qui incendit. Qui inflavit.

Ἀνάπται. Qui populum concitant & inflammant.

Ἀνάπταιστον. Inoffenſum. Quod non offendit.

Ἀνάπτειν. Appendere. Suſpendere. Dedicare.

Ἀναπτήτω. Avolet.

Ἀνάπτυξις. Interpretatio. Explanatio. Et Ἀναπτύξω, demonſtrabo, explicabo. Euripides.

Ἀνάποινος. Sine redemptionis pretio.

Ἀνάπυστα. Quorum fama percrebuit. Manifeſta. *Mortem Sthenebœæ fama divulgavit.* Ἄπυστον vero ſignificat eum, qui aliquid non audivit, ignarum.

Ἀναρᾶσθαι. Exſecratione aliquem ſolvere. Sic Calliſthenes.

Ἀνάργυρος. Qui argentum [ſignatum] non habet, quamvis aliæ ei ſint poſſeſſiones & fortunæ ſatis amplæ. Lyſias in Oratione de Epigenis Teſtamento: *Epigenes, quamvis æris eſſet inops, & agri ejus ab hoſtibus tenerentur, Trierarchiæ tamen munus, cujus ſumptibus ferendis par non erat, in ſe ſuſcipere tenebatur.*

Ἀναῤῥηγνύς. Fingens. Formans. Componens. Ariſtophanes: *Cum terribilibus intonuiſſet verbis.* Habet autem hoc verbum majorem quandam emphaſin.

Ἀναῤῥηθῆναι. Proclamari. Per præconis vocem promulgari. Et Ἀνάῤῥημα. Proclamatio. Promulgatio. Et Ἀνάῤῥησις, idem. *Alios quidem præconiis & coronis dignos cenſet; alios vero perpetuis ſuppliciis addicit.*

#Demosthen
Steph. I. 244

Ἀναρίθμητος. Infinitus. Immenſus. Sophocles:

Longum & infinitum tempus omnia,
Quæ ſunt occulta, producit; & viciſſim,
quæ apparent, occultat.

Et Ἀνάριθμοι. Innumerabiles. Plurimi. Infiniti.

Unus mihi homo eſt triginta millium inſtar.
Reliqui vero innumeri
Nullus. Hæc loquor etiam apud Proſerpinam.

Sic Heraclitus inquit.

Ἀναῤῥιπτεῖν, & Ἀναῤῥίψαι. Suſcipere. [Periculum] ſubire. *Ita ut præter dedecus, quod, antequam vallum deſererent, reportarant, periculis etiam non minimis ſe exponerent, quod hoſtilem regionem nocte obſcura tranſirent.* Et Ἀναῤῥίπτειν, pœnitentia duci, ſententiam mutare.

Ἀνάριστος. Vel potius ἀναρίστητος. Impranſus. Ariſtophanes *Polyido:*

---

[1] Ἀναφυσήσας] Homerus Il. A. v. 481.

Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.

Id eſt, *Ventus vero inflavit medium velum.* Scholiaſta ad eum locum: Πρῆσεν. ἐνέπρησεν, ἐφύσησε. Vide etiam Heſych. v. Πρῆσεν.

[2] Ἀνάπται. δημοεγέρται] Falſum eſt, vocem ἀνάπται nude poſitam per δημοεγέρται exponi poſſe, quoniam ſignificationem ejus multo latius patere, & interpretationem iſtam nimis anguſtam eſſe nemo non videt. Quare, ut loco huic conſulatur, addita voce δήμων ſcribendum eſt, ἀνάπται δήμων; quas duas voces conjunxit Gregor. Nazianz. Orat. XXXII. pag. 525. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦσι τὰ τοῦ καιροῦ· τίς ὕπαρχος, φασὶν, ἐζημίωται; τίς δῆμος σεσωφρόνισται; τίνες ΔΗΜΩΝ ΑΝΑΠΤΑΙ; Ad hunc locum Gregorii Nazianz. Suidam reſpexiſſe mihi quidem nullum dubium eſt.

[3] Ἀνάπτειν. περιτ.] Vide infra v. Ἀνῆψεν.

[4] Ἀνάποινος. ἄνευ λύτρ.] Vide Homer. Il. A. v. 99. & ibi Scholiaſtam.

[5] Θάνατος Σθενεβοίας ἀνάπυστος ἐγ.] Vide Collectanea Conſtantini a Valeſio edita, pag. 441. unde Suidas hæc deſcripſiſſe videtur.

[6] Ἀνάπυστον δὲ, τὸ ἀνήκ.] Sic quidem omnes Edit. habent. Sed nemini dubium fore puto, quin ſcribendum ſit, ἄπυστον δὲ, τὸ ἀνήκοον.

[7] Ἀναρᾶσθαι. ἀντὶ τοῦ διαλ.] Huic voci apud Latinos reſpondet τὸ *reſecrare*, quippe quod *exſecrationi* nonnunquam opponitur, ut apud Cornelium Nepotem in *Alcibiade: Reſtituta ergo huic ſunt publice bona, iidemque illi Eumolpidæ ac Ceryces, qui eum devoverant, reſecrare rurſus ſunt coacti.* Vide Valeſ. ad Amm. Marcell. pag. 292.

[8] Ἀναῤῥηγνύς. πλάττων, κατασκ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 326. (225. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[9] Τοὺς μὲν ἀναῤῥήσ.] Pearſonius ad marginem hic notaverat: *Vid. Iſidor. Peluſ. lib.* v. *Ep.* XCII. quem auctorem proinde Lector conſulat, quoniam is mihi nunc ad manus non eſt.

[10] Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμ.] Diſtichum hoc legitur apud Diog. Laert. lib. IX. Segm. XVI. itemque Heſychium Mileſium in *Vita Heracliti:* & Anthol. lib. III. pag. 425.

[11] Ἀνάριστος. μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστ.] Hæc, & quæ ſequuntur, Suidam ex Athenæo integro, non, qualem hodie habemus, in duobus prioribus libris in epitomen contracto, deſcripſiſſe ſuſpicatur Paulus Leopardus *Emendat.* XIX. VI. cujus viri doctiſſimi conjecturam probo. In Excerptis enim libri ſecundi, p. 47. legimus, Eupolin voce ἀναρίστητος uſum eſſe; quo loco auctor epitomes reliqua omiſiſſe videtur, quæ Athenæus de ea voce obſervaverat.

…Fragm. Aristoph.
leg.
…ἀνάριστ. ὢν +

Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀνάριστος ὤν.
Ἄλεξις Καταψευδομένῳ·
Πάντως ἀνάριστος οὐ δυνήσομαι
Διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν.
Ἀντιφάνης Λευκαδίῳ·
Ἐνταῦθ' ἀνάριστος εὐθὺς κιθαριεῖ
Τιμοκλῆς νεαράν.
Ἔπειτα διά τε ταῦτ' ἀνάριστος ὤν.

Μένανδρος δὲ, ἀνάριστον καὶ ἀναρίστους, τοὺς μήπω ἠριστηκότας. [1]Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἀπαρασκεύους λαβεῖν τοὺς ὑπεναντίους.

…videtur, Co… Sylburgi Indica, …ller …71.10. Vd.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι.[2] τὸ πρὸς ἄναντες ἐκβαίνειν ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον, καὶ στηριζόμενον. [3]Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·
Ἔπειτα λεπτὰ καὶ μακρὰ ποιούμενος,
Πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν.
καὶ Ἀναῤῥιχώμενος, δρασσόμενος.

…69. ubi: κλιμάκια. …99. V. Ἀνερ…το.

Ἄναρθρα. ἀτύπωτα. ἀτράνωτα. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβήν.

Ἄναρκτον. τὸ ἀνυπότακτον.

Ἀνάρμοστος. ἀνακόλουθος. μηδενὶ ἁρμοζόμενος. …905.

Ἀνάῤῥοπον. ὀπισθόρμητον. Ἡ δὲ Φραγγικὴ δύναμις, τοῖς Ῥωμαίοις ξυῤῥαγεῖσα, ἐξωθεῖ τε καὶ ἀνάῤῥοπον τίθησι τὴν πεζικὴν στρατιάν. Καὶ Μένανδρος· Κατιόντων τῶν Ἀβάρων κατ' ὀλίγους, οἱ στρατηγοὶ γνώμῃ ἐχρῶντο παραχρῆμα ἐπιθέσθαι σφίσι, κἀκ τούτου ἀνάῤῥοπον τιθέναι τὴν τῶν Ἀβάρων [4]κατάβασιν.

…Schol. Soph. …84. Pearson.

Ἀνάρπαστοι.[5] οἱ ἀμύητοι. οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

Ἀνάρσια. ἃ οὐκ ἄν τις ἀρέσαιτο. ἄδικα. Ὃς τὴν καταψευσάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνῃρημένος ἐκδίκως.

Ἀνάρσιοι. ἐχθροὶ, ἄδικοι, ἀνάρμοστοι. παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω.

Ἀνάρτησις. ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις. καὶ Ἀνάρτησον, κρέμασον. καὶ Ἀναρτώμενος, κρεμάμενος. [6]Προκόπιος· Ὁ δὲ ἐπανῆκεν ἐπιστολὴν ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρτῶσαν.

Ἀναῤῥοιβδεῖν. ἀναῤῥοφεῖν.

Ἀναῤῥύει. ἀντὶ τοῦ θύει, καὶ σφάττει. Εὔπολις. καὶ ἡ θυσία δὲ, ἀνάῤῥυσις. καὶ [7]Ἀνάῤῥυσις, κυρία τῶν Ἀπατουρίων ἡμέρα. Ἀπατούρια δὲ ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις τὸ συμβὰν δηλοῦσα τῇ προσηγορίᾳ. καὶ

…Ar. Pac. 890.

Per forum curro impranſus.
Alexis in Καταψευδομένῳ:
Omnino impranſus non potero
Famem tolerare tam longo die.
Antiphanes *Leucadio:*
Hic impranſus ſtatim cithara canet
Timocles [*cantilenam aliquam*] *novam.*

*****

Menander vero ἀνάριστον vocat impranſum, & ἀναρίστους, impranſos. *Hoſtes impranſos & ad prælium imparatos deprehendere volens.*

Ἀναῤῥιχᾶσθαι. In altum eniti, manibus obvia quæque prehendentem, & eo modo ſe levantem. Ariſtophanes in *Pace:*

Deinde tenuibus & exiguis ſcalis confectis,
Per eas adſcendere conabatur in cœlum.

Et Ἀναῤῥιχώμενος, prehendens, arripiens.

Ἄναρθρα. Inarticulata. Non clare expreſſa. Non diſtincta. Dicitur etiam de ſyllaba, cui deeſt litera; & de voce, cui deeſt ſyllaba.

Ἄναρκτον. Nullius imperio ſubjectum.

Ἀνάρμοστος. Inconcinnus. Incongruus. Nulli aptus.

Ἀνάῤῥοπον. Retrocedens. Retro fugiens. *Copiæ vero Francorum impreſſione in Romanos facta, pedeſtrem exercitum repellunt, & retro cedere cogunt.* Et Menander: *Cum Abari non conferto agmine, ſed pauci ſimul deſcenderent, Duces ſtatuerunt eos ſtatim aggredi, ut, qui deſcenderant, in fugam verſi, eo, unde venerant, reverti cogerentur.*

Ἀνάρπαστοι. Non initiati. Initiorum & Orgiorum expertes.

Ἀνάρσια. Inconcinna. Iniqua. *Qui nuper mendacio alterum circumvenerat, & multa impie injuſteque patraverat.*

Ἀνάρσιοι. Inimici. Injuſti. Diſcordes. Ab ἄρω, apto, adapto.

Ἀνάρτησις. [Supplicii genus,] cum quis clavis cruci ſuffigitur. Et Ἀνάρτησον, ſuſpende. Et Ἀναρτώμενος, ſuſpenſus. Procopius: *Ille vero rediit, epiſtolam habens, quæ eos ſimili ſpe ſuſpenſos tenebat.*

Ἀναῤῥοιβδεῖν. Reſorbere. Abſorbere.

Ἀναῤῥύει. Immolat. Mactat. Eupolis. Et ſacrificium, ἀνάῤῥυσις. Item, ſtatus Apaturiorum dies. Apaturia vero feſtum quoddam apud Athenienſes appellabatur, cui ab eo, quod acciderat, nomen inditum eſt. Et Ἀναῤῥύειν, ſa-

f. τρέχων

Toup. I. 49.
"Leg. Τιμοκλῆς Νεαίρα·
Ἔπειτα δ. τε ταῦτ' ἀ. ὤν.
Νεαίρα inter Timoclis fabulas, infr. V. Τιμοκλῆς."
Porson. IV. 438.
"Τιμοκλῆς Νεαίρα dudum legerat P. Leopard. Emendat. XIX. 7. laudat. a Valcken. Theocrit. Ἀδωνιάζ. p. 415. — In Suid. leg. τοὺς μήπω."

Ἀνάρσια[38]. ἃ οὐκ ἄν τις ἀρέσαιτο. Timaeus. Pag. 30.

38. Ἀνάρσια.] Cum Gloſſographo noſtro conſentit *Suidas*. Aliter *Euſtath.* ad Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιοι, οἷς οὐκ ἔστιν ἀρέσαι, ἃ ἐστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Ipſum verbum Ionicum potius, quam Atticum, ex *Herodoteis* huc immigravit. *Herodot.* I. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. III. 74. ὅτι τε ἐπεπόνθεε πρὸς Καμβύσεω ἀνάρσια.

5. V. Ruhnk. in Tim: 37.

53. Ἀνάρπαστοι.] Sic Codex MS. gravi & vetuſto vitio, quod jam olim *Suidae* fraudi fuit, qui Ἀνάρπαστοι tanquam probam vocem, bona fide in farraginem ſuam recepit. Vere autem *Kuſterus*, qua erat ſagacitate, Ἀνοργιάστοι reſtituit; de cujus emendatione ne quis amplius dubitet, locum, ex quo gloſſa manavit, inſpiciat, Epinom. p. 702. F. ἀνοργιάστους τε ὄντας ἱερῶν θεῶν, καὶ τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσηκούσας αὐτοῖς. *Philo* T. I. p. 156. ἀμυήτους μυστῶν, ἀνοργιάστους τελετῶν. T. II. p. 28. ἀνοργίαστος, βέβηλος, ἀναγής. *Clemens Alexandr.* Protrept. p. 19. [illegible] *Themiſt.* Orat. XIII. p. 166. C. [illegible] Scholiaſt. Comici ad Lyſiſtr. v. 898.

---

[1] Βουλόμενος ἀναρίστους καὶ πρὸς τὸ μ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LXXI.

[2] Ἀναῤῥιχᾶσθαι. τὸ πρὸς ἄναντες ἐκβ.] Scholiaſta Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 628. vocem hanc ſic exponit: Τὸ πρὸς τοίχους ἀναβαίνειν καὶ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀναῤῥιχᾶσθαί φασι. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀραχνιῶ, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ, ἀναῤῥιχῶ. Thomas Magiſter: Ἀναριχᾶται, Ἀττικόν. Δηλοῖ δὲ τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν. Γράφεται δὲ δι' ἑνὸς ρ.

[3] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] Pag. 628. (pag. 436. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit) ubi locus hic ita legitur:
Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος
Πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν.

[4] Κατάβασιν] In prioribus Edit. peſſime legitur καταίρεσιν, cujus loco κατάβασιν ex optimo MS. Pariſ. A. repoſui.

[5] Ἀνάρπαστοι. οἱ ἀμύητοι] Scribe meo periculo Ἀνοργίαστοι, οἱ ἀμύητοι. Vulgata enim lectione nihil eſt ineptius. Impoſuerunt nimirum Suidæ corrupti libri, in quibus cum ἀνάρπαστοι pro ἀνοργίαστοι errore librariorum ſcriptum eſſet, is corruptam illam lectionem temere nimis & ἀκρίτως in Lexicum ſuum tranſtulit. Eruditiſſimus Pearſonius ad marginem Suidæ ſui hic notaverat: *Vide Scholiaſtam Sophocl.* p. 50. Sed ibi τὸ ἀνάρπαστος exponitur per ὁ αἰφνιδίως θανών, quod huc nihil facit. Vide infra v. Ἀνοργίαστος.

[6] Προκόπιος] *De Bell. Goth.* lib. II. cap. XXVI. pag. 451.

[7] Ἀνάῤῥυσις, κυρία τῶν Ἀπατουρ. ἡμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Pacem*, pag. 690.

Ἀναῤῥύειν, τὸ ἐπιθύειν, ἢ ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἐπιτελεῖν. τρεῖς δὲ ἦσαν αἱ ἡμέραι τῶν Ἀπατουρίων· Δόρπεια, Κουρεῶτις, Ἀνάῤῥυσις.

+ Ἀναρύτειν. ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις· Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θειάμβους ἀναρύτουσα ἀπηχθάνου.

Ἄνασσα. βασίλισσα.

Ἀνασεσυρμένην. ἄκοσμον. ἀπρεπῆ. [Κωμῳδίαν ἀνασεσυρμένην καὶ πλημμελῆ.] † Καλοῦσι δὲ τὸν μὲν σκωπτικὸν, ἐπίχαριν· τὸν δὲ εὐτράπελον, ἐπιδέξιον· τὸν δ' ἀνασεσυρμένον, ἄπλαστον καὶ ἁπλοῦν. οἷς ἐπακολουθεῖ, καὶ τὸν αὐστηρὸν, ἄγροικον ἡγεῖσθαι· τὸν δὲ δίκαιον, οὐ πολιτικὸν, οὐδ' ἥμερον.

Ἀνασείειν. ἐκλινάσειν. ὡς καὶ ἡμεῖς. οὐ γὰρ ἀνασείων ἠκολούθει Καλαμίδης. καὶ Ἀνασείω, ἀναπείθω, ἢ πρὸς μάχην ἐρεθίζω. Ὁ [1] δὲ τοὺς Συρακουσίους ἐρεθίζων, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀποκαταστήσειν ἀπαγγειλάμενος. καὶ [2] Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος.

Ἀνασειράζει. ἀνθέλκει. ἀναστρέφει. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἄψ [3] ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω.

Ἀνασειράζω. ἀναχαλινῶ. ἀνακόπτω.

δ. Ἀνασηκῶσαι. ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι, ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Ἀνά. σημαίνει καὶ τὸ κατά. Ξενοφῶν· [4] Ἐλαύνων ἀνὰ κράτος ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ.

Ἀνάσιλλος. ἀναφαλαντίας. ἄκοσμος τὴν κεφαλήν. Φάλα γὰρ, κόσμος τίς.

Ἀνάσιμον. ἄμορφον. [5] Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασποδῆσαι ἀνάσιμον, ἢ πρεσβύτερον. οὐ γὰρ ἀνάσχετον τοῦτο γ' ἐλευθέρῳ.

Ἀνασκαλεύων. [6] ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.

Ἀνασκευασάμενοι. ἀπάραντες. [7] Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης φησὶ [8] Δημοσθένης· οἷον ἀναστάτου γενομένης.

Ἀνασκινδαλευθῆναι. ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι.

crificare. Tres autem erant Apaturiorum dies, *Dorpia, Cureotis, Anarryſis.*

Ἀναρύτειν. Haurire. Ab ἀρύεσθαι. Cratinus *Didaſcaliis:* * * * * *

Ἄνασσα. Regina.

Ἀνασεσυρμένην. Inhoneſtam. Turpem. Obſcœnam. † Comœdiam turpem & vitioſam. † *Cavillatorem quidem vocant ſuavem & lepidum: facetum, ingenioſum: ſpurcum vero, ſimplicem, & minime ſimulatum. Unde ſequitur, hominem auſterum exiſtimari debere ruſticum; & juſtum, ad ſocietatem ineptum, & inhumanum.*

Ἀνασείειν. Concutere. Commovere. * * * * Et Ἀνασείω, perſuadeo, vel ad pugnam incito. *Ille vero Syracuſanos ad bellum incitans, & libertatem ſe illis reſtituturum eſſe promittens.* Et Ἀνασείσας, qui minas intentavit. Demoſthenes contra Ariſtogitonem.

Ἀνασειράζει. Retrahit. Revocat. Avertit. In Epigrammate:

Vocem revoco, & rurſus prope te conſiſto.

Ἀνασειράζω. Refræno. Reprimo.

Ἀνασηκῶσαι. Par pari referre. Redhoſtire. [Tranſlatio ducta eſt ab illis,] qui aliquid ponderant. Idem eſt ac ſi dicas, æquare aliquam rem alteri, ſive ei aliquid deſit, ſive ſuperſit. Sic Ariſtophanes.

Ἀνά. Interdum etiam ſignificat idem quod κατά. Xenophon: *Equum ſudantem totis viribus ad curſum incitans.*

Ἀνάσιλλος. Calvus. Turpe caput habens. Φάλα enim eſt ornamentum quoddam.

Ἀνάσιμον. [Simum.] Deformem. [*Utinam non cogamur*] *ſubagitare ſimam, vel ætate provectiorem. Hoc enim ingenuo homini non eſt tolerabile.*

Ἀνασκαλεύων. Eruens. Excitans. Animo anxius. Mente volutans.

Ἀνασκευασάμενοι. Qui vaſis collectis ex aliquo loco diſceſſerunt. Apud Demoſthenem vero Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης dicitur de menſariis, qui foro cedunt; ſive, quorum menſa quaſi everſa & loco mota eſt.

Ἀνασκινδαλευθῆναι. Palis transfigi. In crucem tolli. Crucifigi.

---

[1] Ὁ δὲ τοὺς Συρακουσίους ἐρεθίζων, καὶ τὴν ἐλευθ. ἀποκ. ἀπαγγ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valeſius.

[2] Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος] Ex Harpocratione; ad quem vide Valeſium.

[3] Ἄψ ἀνασειράζω, καὶ π.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis in amantem, qui amicæ ſuæ ſub noctem *vale* dicturus, vocem identidem reprimit, & inter conſilium abeundi & manendi fluctuat. Epigramma iſtud integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 600. (pag. 461. Ed. Henr. Steph. ut Portus monuit.)

[4] Ἐλαύνων ἀνὰ κρ.] Vide ſupra v. Ἀγκράτος.

[5] Καὶ μηδὲν πρότερον ἀνασπ.] Locus hic apud Ariſtoph. in *Eccleſiaz.* ſic legitur:

Καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
Ἀνάσιμον, ἢ πρεσβύτερον· οὐ γὰρ ἀνασχετὸν
Τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ. P.

[6] Ἀνασκαλεύων] Vide infra v. Ὑποσκάλλει.

[7] Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης φ.] Verum horum verborum ſenſum, qui Porto minime ſubolucrat, in verſione expreſſi. Non enim hæc intelligenda ſunt de menſa, quæ e convivio removetur, ſed de menſariis foro cedentibus, & rationes conturbantibus, ſive, ut vulgo dici ſolet, quorum *banca rupta* eſt. Vide Valeſium ad Harpocrationem v. Ἀνασκευάσασθαι.

[8] Δημοσθένης] Locus Demoſthenis, ad quem Suidas reſpicit, exſtat in Orat. adverſus Apaturium, pag. 580. quem ibi leges. Huc etiam ſpectant verba illa ejuſdem Oratoris in Orat. adverſus Timotheum, pag. 706. Ἡδέως δ' ἂν ἔγωγε πυθοίμην ὑμῶν, εἰ ὀργίζεσθε τοῖς ἈΝΑΣΚΕΥΑΣΑΜΕΝΟΙΣ τῶν τραπεζιτῶν; εἰ γὰρ ἐκείνοις ὀργίζεσθε δικαίως, ὅτι ἀδικοῦσιν ὑμᾶς· πῶς οὐκ εἰκός ἐστιν ὑμᾶς βοηθεῖν τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι; καίτοι μὴν διὰ τούτους τοὺς ἄνδρας αἱ τράπεζαι ἈΝΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ &c. i. e. interprete Hier. Wolfio: *Ego vero e vobis quærere velim, nunquid iraſcamini menſariis, qui conturbant? Si igitur illis jure iraſcimini, ut qui vos injuria afficiant: nonne æquum eſt, ut iis, qui vos nihil lædunt, opitulemini? Atqui propter tales homines menſæ conturbantur* &c. Hæc Suidam egregie illuſtrant.

[9] Ἀνασκινδαλευθῆναι] Pro eodem alias dicitur ἀναχινδυλευθῆναι, vel ἀνασκινδυλευθῆναι. Vide Heſychium & alios Lexicographos.

Ἀνα-

+ Toup. III. 29.
Scribe: Ἀναρύτειν. ἀναυλεῖν. et Ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θειάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνου.
"Proferens versus Iambicos in honorem Bacchi." — Porson. IV. 497.
"Recte Vir doctissimus."

+ Toup. I. 51.
"Legitur hæc ἀποσπασμάτιον apud Synesium, Epist. 67."

1 Polybius. Fragm. LXVI. Vol. V. p. 73. ubi post Valesium ἐρεθίζων in ἀνασείων mutavit Schweigh. qui de Theodoto locum esse putat.

6. In Anthol. Brodaei, Agathiae, p. 600. in Brunck. III. 83. XXXIX. Pauli Silentiarii

δ. Aristoph. Fragm. Brunckii inad. LXXXI. p. 284.

4 Xenophon hinc corrigend. vel ex Suid. supr. voc. Ἀγκράτος, in K. A. d'. p. 75. + Loca hæc duo notavit Whiter, inter Notas Breves Porsoni in Xenoph. XLV. 72.

Arist. Eccles. 934.

Harpocrat. Demosthen. II. 784. 22.

7. Demosthen. Adv. Zenoth. 895.

Vol. III. 12

Ἀναχινδυλευθῆναι [43].

ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι.

Timæus. p. 32.

[43] Ἀναχινδυλευθῆναι.] Polit. II. p. 423. D. τελευτῶν, πάντα κακὰ παθὼν, ἀναχινδυλευθήσεται). In hujus verbi ſcriptura mire variatur. *Clemens Alexandrin.* Strom. L. V. p. 714. hunc *Platonis* locum laudans, legit ἀνασκινδυλευθήσεται). quod etiam habent *Heſych.* in v. & *Etymol. M.* p. 100. 51. At *Theodoret.* Therapeut. Serm. VIII. p. 112. & p. 119. ἀνασκινδαλευθήσεται). ſicut *Suidas*, *Timaei* gloſſam deſcribens, & ipſe *Clemens* Strom. L. II. p. 494. ubi *Potterus* videndus. *Phrynichus* denique Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἀναχινδαυλευθῆναι, διὰ τοῦ χ Πλάτων· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κ. quo tamen loco librarius, hæſitans, utrum —— δυλευθῆναι, an —— δαλευθῆναι ſcriberet, utrumque conjungendo —— δαυλευθῆναι dediſſe videtur. Par etiam varietas in cognata voce ινδάλαμος notanda eſt. *Heſychius:* Σκινδάλαμος. σκό- τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ χινδάλα- ἄλλοι, σκινδαλμός. Atti- eſſe χινδάλαμος per χ. eruditione docet ad *Moerid.*

Ἀνασοβηθείς. διαταραχθείς. Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεὶς, ματαίως, ἀνίσταται εὐθύς. καὶ αὖθις· [1] Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρίους ὑπό τε τοῦ ἀήθει τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Ἀνασώσων. ἀνακτησόμενος. [2] Τήν τε χώραν, καὶ τὰς πόλεις, ἃς ὑπὸ Ῥωμαίων ἀπολωλεκότες ἕκαστοι τυγχάνουσιν, ἀνασώσων. τουτέστιν, ἀναλαβών. Καὶ Αἰλιανός· [3] Οὔτι προσδοκῶν τὸν τόπον τὸν προειρημένον δυνήσεσθαι αὐτοὺς ἀνασῶσαι, [4] καὶ κομίσασθαι ποθέν· ἀλλ' ἵνα, ὑφ' ὧν ἐπλημμέλησαν, κακίᾳ φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ κινδύνῳ τε ἰσωθῶσι κολασθέντες.

Ἀνασπᾷ. ἀντὶ τοῦ καταλύει, ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης. ἢ Ἀνασπᾷν, τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ. Κάδους ἀνασπῶν, φησὶ Φερεκράτης. καὶ Ἀνασπῶν, οὐδετέρως, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀνασπονδῆσαι. [5] ἔστιν εἰς τὸ Ἀνάσιμον.

Ἀνασταδόν. ἀνιστάμενοι.

Ἀναστάσιος, [6] Ῥωμαίων βασιλεύς. οὗτος ἐπὶ τὸ χεῖρον τραπεὶς [7] πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρατίαν μετέστησε· τὰς μὲν ἀρχὰς ἁπάσας ἀπεμπολῶν, καὶ τοῖς ἀδικοῦσι συγχωρῶν, καὶ πρός γε χρημάτων ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν τραπείς. ὡς κενὰς ἐντεῦθεν γενέσθαι καταλόγων τὰς ἐπαρχίας, καὶ πρὸς τὸ ἀῆθες καὶ ξένον καταπεπλῆχθαι τοὺς ἄνδρας. οὐδὲ γὰρ ὅπλοις τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους ἠμύνετο, ἀλλὰ χρήμασι τὴν εἰρήνην ἐξωνούμενος διετέλει. πρὸς δέ γε τούτοις καὶ τὰς τῶν τελευτώντων οὐσίας ἐπολυπραγμόνει, κοινὴν ἅπασι δωρούμενος τὴν πενίαν. ὧν γὰρ αὐτὸς ἐλάμβανε τὰς οὐσίας, τούτοις μετ' ὀλίγον διεδίδου τῷ τῆς εὐσεβείας τρόπῳ. καὶ ὧν ἐγύμνου πόλεων τοὺς ἐνοικοῦντας, τὰς οἰκοδομὰς ἀνενέου. ὡς καὶ τὴν ἐνεγκαμένην ἐπιμελῶς κοσμῆσαι, καὶ τρισὶ περιβαλεῖν στεφάνοις. Ἐπὶ δὲ τούτου δειναὶ ταῖς κατὰ Λιβύην πόλεσιν ἐπέσκηψαν θλίψεις ὑπὸ τῶν καλουμένων Μαζικῶν. ἐδέδοντο γὰρ θυγατριδῷ [8] Μαρίνῳ εἰς ἡγεμονίαν, ἀνδρὶ νέῳ, καὶ πολὺ τὸ κοῦφον κεκτημένῳ· καὶ μετ' ἐκεῖνον αὖθις Βασιανῷ τῷ παιδί. ὁ δὲ, οἷς ἔπραξε, παντοίως τὰς τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἄρξαντος ὑπερβαλλόμενος ἀσελγείας, ἔδωκε Λίβυσιν αἱρεῖσθαι τὰ πρότερα, καὶ ταῦτα, τοῖς μὲν πενίας, τοῖς δὲ θανάτου μνήμην καταλείψαντα. οὕτως, εἰ δέοι εἰπεῖν, οἵ γε ἀφ' αἵματος, τὴν Μαρίνου παρευτυχήσαντες εὔνοιαν, τοῖς Λιβύων διαφερόντως καὶ Αἰγυπτίων ἐνεφορήθησαν κτήμασιν.

Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος, ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας. ἔστιν ἐν τῷ Φατρία. Ὅτι ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ

Ἀνασοβηθείς. Perturbatus. *Ille vero hoc nuntio perturbatus ſtatim ſurrexit.* Et iterum: *Equos autem jam ante efferatos, quod nullis vinculis aſſueti eſſent; tum vero ob impoſitum onus magis perturbatos, ipſum diſtraxiſſe [ferebant.]*

Ἀνασώσων. Recepturus. Recuperaturus. *Et agros & urbes, quas Romani ipſis eripuiſſent, recuperaturus.* Et Ælianus: *Nullo modo ſperans ipſos poſſe prædictum locum recipere & aliqua ratione recuperare; ſed ut pro eo, quod ignavia ante commiſerant, altero & manifeſto periculo [reliquis cohortibus] æquati punirentur.*

Polybius. III. 77. 6. Vol. I. p. 562. ubi συναναςώσων, et alia paullo aliter.

Ἀνασπᾷ. Diſſolvit, vel demolitur, & tollit. Thucydides. Vel Ἀνασπᾷν, haurire aquam. Κάδους ἀνασπῶν, inquit Pherecrates: id eſt, *Aquam cadis hauriens.* Et Ἀνασπῶν, in neutro genere, per ω magnum ſcribitur.

Thucydid. IV. 97. p. 296. 65. unde videtur τὸ Θουκυδίδης post vocem ὕδωρ esse ponendum. conf. etiam IV. 9. p. 242. 55.

Ἀνασπονδῆσαι. Vide in v. Ἀνάσιμον.

Ἀνασταδόν. Surgentes.

Ἀναστάσιος. Anaſtaſius, Romanorum Imperator. Hic ad malos mores converſus optimam Reip. formam prorſus immutavit. Nam & magiſtratus pretio venditos peſſimis viris conceſſit, & inexplebili avaritia flagrans provincias militaribus præſidiis nudavit, adeo ut rei novitate & ſtupore omnes percellerentur. Neque enim incurſus Barbarorum armis coercebat, ſed pacem aſſidue pretio redimebat. Adhæc in defunctorum bona curioſe inquirebat, & publica omnium egeſtate liberalitatem ſuam exercebat. Quibus enim facultates abſtulerat, iiſdem pietatis nomine eas dividebat; & civitatum, quas incolis vacuefecerat, opera publica inſtaurabat. Ita & patriam ſuam exornavit, ac terno murorum ambitu cinxit. Hoc imperante Mazices maximis calamitatibus Africam afflixere. Commiſſa autem erat Africæ adminiſtratio, primum quidem, Marino, ſororis Anaſtaſii filio, admodum juveni, & ſumma levitate prædito: deinceps vero Baſſiano, ejuſdem Marini filio; qui, cum deceſſoris ſui petulantiam flagitiis ſuis longe ſuperaſſet, effecit, ut Afri priorem Marini adminiſtrationem deſiderarent: tametſi alios a Marino bonis ſuis ſpoliatos, alios morte mulctatos eſſe meniniſſent. Etenim non propinqui tantum, ſed etiam amici ac familiares omnes Marini, Afrorum atque Ægyptiorum facultatibus cupiditatem ſuam expleverant.

Ἀναστάσιος Σιλεντιάριος. Anaſtaſius Silentiarius, qui poſtea imperavit. De eo vide in v.

---

[1] Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρ.] Vide infra v. Διαφορουμένης, ubi pars fragmenti hujus, Arriani nomine præfixo, repetitur.

[2] Τήν τε χώραν, καὶ τὰς π.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LXXVII. ut Jac. Gronovius obſervavit.

[3] Οὔ τι προσδοκῶν τὸν τόπον τὸν πρ.] Vide de hoc loco Kuhnium ad Fragmenta Æliani.

[4] Καὶ κομίσασθαι ποθέν] Lege & diſtingue, καὶ κομίσασθαι. Πόθεν; Sic enim ſenſus hujus loci recte ſe habebit, & ad hunc modum procedet: *Nullo modo ſperans ipſos prædictum locum recuperare poſſe. Quomodo enim hoc fieri poſſet?* Vox πόθεν enim abſolute poſita eleganter habet vim negandi, ut Suidas docet infra v. Πόθεν.

[5] Ἀνασπονδῆσαι. ἔστιν ἐν τῷ Ἀνασίμῳ] Hæc nauci ſunt & nihili. Supra enim v. Ἀνάσιμον non legitur ἀνασπονδῆσαι, ſed ἀνασποδῆσαι.

[6] Ἀναστάσιος, Ῥωμαίων βασ.] Totus hic articulus de Anaſtaſio Imperatore αὐτολεξεὶ legitur in Collectaneis Conſtantini, a Valeſio editis, pag. 853. unde eum Suidas deſcripſit.

[7] Πᾶσαν ὁμοῦ τὴν βασιλείαν εἰς ἀριστοκρ. μετέστησε] Apud Conſtantinum legitur, πᾶσαν ὁμοῦ τὴν τῆς πολιτείας ἀριστοκρατίαν μετέστησε.

[8] Μαρίνῳ] Sic etiam legitur apud Conſtantinum. Sed MSS. Pariſ. exhibent Μαρίνου.

βασιλέως ἦν ὁ ἅγιος Θεοδόσιος, ὁ κοινοβιάρχης. αἱρετικὸς δὲ ἦν οὗτος ὁ Ἀναστάσιος. Ὅτι Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς [1] ἔκτισε τὸ μακρὸν τεῖχος, περὶ μιλίων τῆς πόλεως ξ', διατείνας ἐκ τῆς κατ' ἄρκτον θαλάσσης ἐς μεσημβρίαν μῆκος μιλίων ν'· εὖρος δὲ ποδῶν εἴκοσι· καὶ τῷ Ἰουλιανοῦ λιμένι προβόλους τίθησιν. Ὁ αὐτὸς κτίζει καὶ τὸν μέγαν Τρίκλινον, τὸν ἐν Βλαχέρναις, ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τοῦ δεῦρο λέγεται· [2] καὶ τὴν Κινστέρναν, τὴν Μωκισίαν.

Ἀνάστασις. ἐπειδὴ ὁ θάνατος παρὰ φύσιν εἰσῆλθεν, ἡ ἀνάστασις κατὰ φύσιν. ὁ γὰρ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παραβάσεως ἀθάνατος ἦν. Ἀνάστασις δὲ λέγεται, ἐπειδὴ τὸ φθαρὲν πλάσμα διὰ τῆς ἁμαρτίας ὀρθοῦται διὰ δικαιοσύνης. εἰ γὰρ παρέμεινεν ὁ Ἀδὰμ τῇ ἐντολῇ, ἔμεινεν ἂν ζῶν. ‡ Ἀνάστασις οὖν, ἡ δευτέρα στάσις, [3] καὶ ἡ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ παῦλα.

‡ Toup in S. II. p. 428.
"Μακροθυμία Θεοῦ, quæ nunquam hactenus cessavit, post resurrectionem tandem requiescet scilicet. — Vox ἀνάστασις nunc ἡ δευτέρα στάσις, nunc ἡ ἄνω στάσις."

Ἀνάστασις. ἀντὶ τοῦ ἀναστάτωσις. [4] Πολύβιος· [5] Μασσανάσσην δὲ Καρχηδόνι αἴτιον [6] τῆς ἀναστάσεως γενέσθαι, πάμπαν αὐτὴν ἀσθενῆ [7] Ῥωμαίοις ὑπολείποντα.

5. Appian. VIII. Vol. I. 452.

Ἀνάστατος. κατεστραμμένος. καὶ Ἀναστάτως, πεπορθημένως. ὁ διά τινα συμφορὰν ἢ δίκην καταλιπὼν τὴν οἰκείαν, καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διαγενόμενος. εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ πόλεων ἑαλωκυιῶν, καὶ οἴκων ἐξερημωθέντων τὸ ἀνάστατον.

Ἀνάστατοι. [8] πλακούντων εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς Ἀρρηφόροις ἐγίνοντο. ἐλέγοντο δέ τινες πλακοῦντες καὶ Χαρίσιοι. οὗτοι δὲ ἀπὸ τῶν καταλιπομένων συμμιγνύμενοι ἐγίνοντο· καὶ δημιουργοὶ πλάσουσιν. Ἀριστοφάνης [9] Δαιταλεῦσι·

8 Toup. I. 52.
"Kuster Ναστοί. forsan recte, forsan male."

Πέμψω πλακοῦντας ἑσπέρας Χαρισίους.

9. Brunck Fragm. Arist. XIII. p. 218.

οἱ δὲ [10] Ἀμφιφῶντες γίνονται Μουνυχιῶνος μηνὸς ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, οἳ εἰς τὸ Μουνυχίας ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος κομίζονται. ὀνομάζονται δὲ Ἀμφιφῶντες, ὡς μέν τινες,

Φατρία. Anaſtaſii Imperatoris tempore vixit S. Theodoſius Cœnobiarcha. Hic autem Anaſtaſius fuit hæreticus; idemque exſtruxit murum, quem *Longum* vocant, LX. milliaribus ab Urbe diſtantem, & a mari Septentrionali Meridiem verſus extenſum, cujus longitudo erat L. milliarium, latitudo vero pedum XX. Idem etiam Juliani portum propugnaculis munivit, & magnum Triclinium in Blachernis exſtruxit, quod ad hunc uſque diem Anaſtaſianum vocatur; itemque Ciſternam Mocenſem.

Ἀνάστασις. Reſurrectio. Mors præter naturam in mundum ingreſſa eſt; reſurrectio vero ſecundum naturam. Nam primus homo, antequam peccaret, immortalis erat. Dicitur autem reſurrectio, quia id, quod per peccatum perditum erat, per juſtitiam rurſus erigitur. Niſi enim Adamus Dei mandatum violaſſet, vivus permanſiſſet. Ἀνάστασις igitur dicta eſt, quaſi ἡ δευτέρα στάσις, i. e. qua fit, ut res denuo ſtent; eademque eſt patientiæ divinæ finis.

Ἀνάστασις. Pro ἀναστάτωσις, i. e. Everſio. Polybius: *Maſaniſſam cauſam fuiſſe evertendæ Carthaginis, eamque debilitatam prorſus Romanis reliquiſſe.*

4. Polybius. XL
Vol. IV. 707

Ἀνάστατος. Everſus. Item, qui propter aliquam calamitatem, vel crimen, ſolum vertit. Dicitur etiam hæc vox de urbibus captis, & ædibus vaſtatis.

Ἀνάστατοι. Anaſtati, genus placentarum, quæ [virginibus] Arrephoris conficiebantur. Erant & placentæ, *Chariſiæ* vocatæ, quæ ex reliquiis commixtis publice parabantur. Ariſtophanes Δαιταλεῦσι:

Mittam placentas veſperi Chariſias.

Amphiphontes vero fiunt decimo ſexto die menſis Munychionis, eæque in Dianæ Munychiæ templum feruntur. Vocantur autem Ἀμφιφῶντες, (ut nonnulli quidem tradunt,) quia

---

[1] Ἔκτισε τὸ μακρὸν τεῖχος] Deſcriptionem muri hujus lege apud Euagrium in Hiſtor. Eccleſ. lib. III. cap. XXXVIII. *Pearſ.*

[2] Καὶ τὴν Κινστέρναν τὴν Μωκισίαν] Codinus *de Origin. Conſtantinop.* pag. 50. Τὴν δὲ Μωκισίαν [Κινστέρναν] Ἀναστάσιος ὁ Δίκορος ἔκτισεν. Ὅτι δὲ αὐτὴν ἔκτισεν, λεῖψις ἦν ἐν τῇ πόλει ὕδατος, καὶ σίτου, ὡς πιπράσκεσθαι τοῦ σίτου μόδιον ἓν εἰς τὸ νόμισμα. ἔλαβε δὲ τὴν τοιαύτην ἐπωνυμίαν ἡ Κινστέρνα διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ ἁγίου Μωκίου. i. e. interprete Lambecio: *Ciſternam Mocenſem Anaſtaſius Dicorus exſtruxit, cum tanta in urbe aquæ & frumenti eſſet inopia, ut unus modius integro nummo veniret. Nomen vero hæc Ciſterna habet a vicino templo S. Mocii.*

[3] Καὶ ἡ τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ παῦλα] Non placet mihi vox παῦλα, quoniam non ſatis video, quomodo ea loci hujus ſenſui conveniat.

[4] Πολύβιος· Μασσανάσσην δὲ Καρχ.] Fallitur hic & fallit Suidas, qui nomen Polybii fragmento huic præfixit, quod legitur apud Appianum in *Libycis* pag. 106. Vide infra v. Μασσανάσσης ubi eadem repetuntur.

[5] Μασσανάσσην δὲ Καρχ.] In prioribus Edit. corrupte legitur Μάσσανα; cujus loco Μασσανάσσην legendum eſſe ex Appiano ſatis patet. Vide etiam Reineſ. *Var. Lect.* pag. 365.

5. omittit Schweigh. in Fragm. Polybii; qui voce utitur in L. 6. XL. Vol. IV. p. 706 de quo loco conf. Editor, Vol. VIII. p. 172. et Toup in Suid. II. 429.

[6] Τῆς ἀναστάσεως] Hodie apud Appianum legitur ἀναστατώσεως. Sed utraque ſcriptura δόκιμος eſt, & uſui probatorum auctorum conſentanea. Obiter hic corrigo Heſychium v. Ἀναστήσειν, ubi hodie legitur, ἀναστάντα ποιήσειν, ἀνάστασιν. Vir doctus ibi corrigit, ἀναστάναι ποιήσειν, στατώσειν. Sed fallitur. Legendum enim eſt, ἀνάστατα ποιήσειν, ἀναστατώσειν.

[7] Ῥωμαίοις ὑπολείποντα] Apud Appianum rectius legitur Ῥωμαίοις ἀπολιπόντα.

[8] Ἀνάστατοι. πλακούντων εἶδος] Julius Pollux lib. VI. cap. XI. & Athen. lib. XIV. cap. XIII. & ſeqq. varia panum & placentarum veterum genera recenſentes, nullam τῶν Ἀναστάτων mentionem faciunt. Quare valde vereor, ne Suidas hic Lectori fucum faciat, & Ἀναστάτους placentas illas vocaverit, quarum verum nomen erat Ναστοί. Ναστοὺς enim Pollux & Athenæus locis laudatis inter placentas veteres recenſent; quæ vox a ſcriptura τοῦ Ἀνάστατος non multum recedit. Imo (quod conjecturam meam magis confirmat) apud Athenæum lib. III. pag. 114. unde hunc ipſum locum Suidas deſcripſiſſe videtur, hodie legitur Ναστός. Verba ejus hæc ſunt: Κράτης δ' ἐν δευτέρᾳ Ἀττικῆς διαλέκτου, Θάργηλον καλεῖσθαι τὸν ἐκ τῆς συγκομιδῆς πρῶτον γινόμενον ἄρτον, καὶ τὴν Σησαμίτην. οὐχ ἑώρακε δὲ οὐδὲ τὸν ΝΑΣΤΟΝ καλούμενον, ὃς ταῖς Ἀρρηφόροις γίνεται. Aut valde fallor, aut verum eſt, quod dixi, Suidam hunc ipſum locum Athenæi ob oculos habuiſſe. Non me quidem latet, præter Suidam, Euſtathium quoque ad Il. Σ. pag. 1165. itemque Heſychium ſcribere, τὸ Ἀνάστατοι genus placentarum ſignificare: ſed illorum auctoritas tantum apud me pondus non habet, ut me a priori ſententia dimoveat. Nam, quod ad Heſychium adtinet; is ſane, ut omnibus conſtat, multas voces ſpurias & adulterinas Lexico ſuo inſeruit, vel ipſe vitioſis codicibus uſus, vel aliorum Lexicographorum, quibus corrupti libri impoſuerant, auctoritatem ſecutus. De Euſtathio vero mirari non debemus, quod Heſychii & Suidæ auctoritate forte deceptus (utroque enim recentior eſt) τὸ Ἀνάστατοι genus placentæ ſignificare ſcripſerit, & ſic eundem cum illis errorem erraverit.

[9] Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι] Idem fragmentum Ariſtophanis paulo aliter, ſed non tam emendate, legitur apud Athen. lib. XIV. pag. 646.

[10] Οἱ δὲ Ἀμφιφῶντες γίνονται Μουν.] Vide ſupra v. Ἀμφιφῶντες; itemque Pollucem lib. VI. cap. XI. & Euſtath. ad Il. Σ. p. 1165.

ὅτι

A. Toup. I. p. 56.

ΑΝΑΣΤΗΜΑ. Τὸ τῆς ἡλικίας εὐθύτης.—Θαυ-
στὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα.]
c locus paululum luxatus eſt, quem ita recte
ræſentat Edit. Mediolan. Ἀνάστημα. Ἡλι
ύτης. Θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τὸ τῆς ἡλικίας
ν ἀνάστημα. Quo modo et recte legitur hoc
gmentum apud Joſeph. Antiq. Jud. lib. ii.
101. Ed. Haverc. unde deprompſit Suidas.

ὅτι τότε γίνονται, ὅτε ἥλιός τε καὶ σελήνη πρωῒ ὑπὲρ γῆς φαίνονται· ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὅτι κομίζουσιν αὐτοὺς δᾳδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτῶν. Φθόϊς δέ εἰσι πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς καὶ μετὰ τῶν σπλάγχνων ἔθυον. αἱ δὲ σελῆναι, πέμματά εἰσι πλατέα, κυκλοτερῆ. #Πέλανοι δὲ, τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. Πόπανα δέ. καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας + πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης·

Καί μοι πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπει δόμων·
Φράσον [1] σελήνας τάσδε πυρίμου χλόης.

ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις [2] βοῦν ἕβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφυοῦς σελήνης. ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, καὶ ἐκάλουν αὐτὸν, πέμπτον βοῦν. μᾶλλον δὲ ἐπὶ ταῖς ἓξ, ἕβδομον βοῦν. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

ωλοφα-
, ut infra
9.

Ἀναστεῖλαι. ἀντὶ τοῦ, ἀνασχέσθαι.

XL
07

Ἀνάστημα. Τὸ τῆς ἡλικίας εὐθύτης. Θαυμαστὸν ὁ Θεὸς τῷ Μωϋσεῖ τῆς ἡλικίας ἐξῆρεν ἀνάστημα. καὶ Ἀνάστημα ψυχῆς, τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα.

up. I. 56
h. Antiq.
. II. Vol. II
1.

Ἀναστήσας. ἀναστάτους ποιήσας, καὶ μετοικίσας. Ἀναστήσασα ἐκ τοῦ ἱεροῦ τὸν ἄνθρωπον. αἰκίαις καθυπέβαλε. Καὶ αὖθις· Τὴν δὲ καταφυγοῦσαν εἰς τὸ ἱερὸν ἀναστῆσαι οὐκ ἐτόλμησε. καὶ [3] Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Ἀναστροφάδην φασὶν, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν τῷ ἠδικημένῳ ἐγκαλῇ. καὶ [4] Ἀναστροφὴ, ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν. λέγεται καὶ ἡ ἀνταπόδοσις. [5] Καὶ μὴ ἀναστροφὴν εἶναι αὐτοῖς, πταίσματός τινος γενομένου κατ' ἐκείνους ἀκμῆς πληθύϊ χρωμένων.

Ἀνάστρῳ. ἀφεγγεῖ. Ἆρά γε ὀρθῶς ζῶμεν, καὶ ὑπὸ φωτὶ δὲ, ἢ ἐν ἀσελήνῳ καὶ ἀνάστρῳ πλεόμεν;

Ἀναστοιχειοῖ. ἀναπλάττει. ὡς μεταστοιχειοῖ, μεταπλάττει.

Ἀναστύψαι. [6] ἀνασπᾶσαι.

Ἀνὰ [7] σοὶ τάδε πάντα λέπαργε. παροιμία ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ τὸν κάματον ἀνιεμένων. ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἀπολυθῶσι τοῦ ἔργου, εἰώθασιν οἱ γεωργοὶ τῷ δυνατωτέρῳ ἐπιτιθέναι τὸν ζυγὸν καὶ τὰ σκεύη.

rat.

Ἀνασυντάξας. [8] ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας. Ὑπερείδης κατὰ Πολυεύκτου.

tunc conficiuntur, quum Sol & Luna mane ſupra terram apparent. Ut vero Apollodorus ſcribit, quia portantur faculis ardentibus undique circum ipſas fixis. Φθόϊς vero ſunt placentæ, quas Diis cum [victimarum] viſceribus in ſacrificiis offerebant. *Lunæ* vero ſunt placentæ planæ & rotundæ. *Pelani*, placentæ in Deorum honorem factæ. *Popana* etiam [placentæ quædam vocantur.] Et Euripides in *Erechtheo Lunas* vocavit *Pelanos*.

Nam mihi multas Pelanos ex ædibus
mittis.
Voca Lunas iſtas triticeæ herbæ.

Poſt ſex vero *Lunas* Bovem ſeptimum pinſebant, habentem cornua ad imitationem Lunæ primum creſcentis. Adolebant tamen etiam poſt quatuor popana *Bovem* hunc, eumque vocabant *quintum Bovem*. Plerumque vero poſt ſex *Lunas* ſeptimum *Bovem* Diis offerebant. Unde ortum eſt proverbium in ſtupidos, *Bos ſeptimus*.

Ἀναστεῖλαι. [Interdum ponitur] pro ἀνασχέσθαι, ſurſum tollere.

Ἀνάστημα. Statura recta. *Deus admirabilem ſtaturæ rectitudinem & proceritatem Moſi dedit*. Et Ἀνάστημα ψυχῆς dicitur indoles, quæ ad virtutis ſtudium omni niſu & conatu fertur.

Ἀναστήσας. Qui aliquos ex priſtinis ſedibus expulit, & in alias migrare juſſit. *Cum hominem ex templo expuliſſet, quæſtionibus eum ſubjecit*. Et rurſus: *Illam vero ex templo, in quod confugerat, expellere non eſt auſus*. Et, *Deus ſurgat*.

Ἀναστροφάδην. Sic dicitur, cum accuſator ejus, qui injuria affectus eſt, viciſſim accuſatur. Et Ἀναστροφὴ vocatur, cum illi, qui ſe antea converterant, ad priſtinum ſtatum & ſitum redeunt. Ἀναστροφὴ etiam dicitur retributio. *Neque propoſitam ipſis eſſe pœnam, clade forte accepta ab illis, qui totius exercitus robore & flore adverſus eos uſi fuiſſent.*

Ἀνάστρῳ. Obſcuro. *An recte vivimus, & in luce? An vero in tenebris, & nocte obſcura, omniſque lucis experte navigamus?*

Ἀναστοιχειοῖ. Refingit. Reformat. Ut μεταστοιχειοῖ, transformat.

Ἀναστύψαι. Attrahere.

Ἀνὰ σοὶ τάδε π. *Hæc omnia tibi, candide taure, imponentur*. Proverbium in eos, quibus ne poſt labores quidem relaxatio conceditur. Metaphora ſumpta eſt a bobus; qui cum ab opere ſolvuntur, agricolæ robuſtiſſimo illorum jugum & alia inſtrumenta imponere ſolent.

Ἀνασυντάξας. Qui denuo ordinat, vel conſtituit. Hyperides contra Polyeuctum.

Toup. l.c. Vult Suidas, idem esse πόππανα et πέλανοι. Respexit ad. Plut. 660.

+ Suid. v. Σελῆναι. III. 296.

Toup in S. I. 52
"Leg. Καὶ μοι, π. γ. π. ἐκπέμπεις δόμων,
Φράσον, σ. τ. πυρίνου χλόης.
Mihi vero, multum enim Pelanum
ex aedibus mittis,
Dic, quo missurus es lunatas istas placentas ex tritico factas.
In Erectheo Eurip. agebatur de Erecthei filia ob patriam Proserpinae immolanda. —— Rogat Virgo, fati sui nescia, quo iste tantus apparatus?"
"In loc. Toupius, Vir Cl. multa, explicandi causa, ingeniose quamquam frustra, molitur."
Musgrav. in Eurip. Fragm. P. 564
Fr. XVII. Erecthei.

---

[1] Φράσον σελήνας τάσδε πυρ.] Hæc a nemine illuſtrari, vel intelligi ſatis poterunt, quin prius invenerit integrum locum Euripidis, ex quo hæc decerpta ſunt.

[2] Βοῦν ἕβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμ.] Eadem plane de *Bove ſeptimo* ex Pauſaniæ Lexico recitat Euſtath. ad Iliad. Σ. pag. 1165. Vide etiam infra v. Βοῦς ἕβδομος; & Diogenianum Adag. CCL.

[3] Ἀναστήτω ὁ Θεός] Hæc ſunt verba Davidis Pſalm. LXVII. 1. ſecundum τοὺς LXX.

[4] Καὶ ἀναστροφὴ, ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστρ.] Hæc ad Tactica pertinent. Vide Catalogum vocabulorum Tacticorum, qui Suidæ ad calcem ſubjunctus eſt.

[5] Καὶ μὴ ἀναστροφὴν εἶναι αὐτ.] Fragmentum hoc corruptum eſt & obſcurum, quod non niſi ex ipſo auctore, ex quo id Suidas excerpſit, illuſtrari & emendari poteſt.

[6] Ἀναστύψαι. ἀνασπᾶσαι] Eſt vox obſcœna, ut Grammatici docent.

[7] Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε] Euſtath. ad Odyſſ. Λ. v. 1676. Συμπλεῖ δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ, Ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέπαργε. ταυτὸν ὂν τῷ, ἀνὰ τοῖς σοῖς ὤμοις, ἢ ἀνὰ τῷ σῷ ὤμῳ. Βοὸς δὲ ἐπίθετον τὸ λέπαργε, λευκὲ ἴσως κατὰ τὸ λεπιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ἤγουν κατὰ τὸ δέρμα. παροιμία δέ ἐστι τὸ ῥηθὲν, ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ κάματον ἀνιεμένων. καὶ γάρ, φασι, βοὶ λυθέντι ἔργου ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς καὶ τὰ σκεύη τῷ δυνατωτέρῳ.

[8] Ἀνασυντάξας. ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντ.] Ex Harpocratione.

Timaeus. Ἀναχινδυλευθῆναι. Conf. supr. P. 180.

Ἀνασύνταξις.[1] τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς Συμμορίαις. Ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρῄζειν προσθήκης, ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο ἀνασύνταξιν καλοῦσιν.

Ἀνασφήλας. ἀνανήψας. ἑαυτὸν ἀναστήσας. ἢ ἀναλαβὼν, ἢ ἀνενεγκών.

Ἀνασχοῦσα. ἀναδῦσα. καὶ Ἀνασχών. ἀνατείνας. φανείς. [2] ἐξελθών. ἀναδύς. Ὁ δὲ πρῶτος ἀνασχὼν ἐκ τοῦ ὀρύγματος, ἦν Μάγνης, ἀνδρώδης τε καὶ διαφερόντως τολμητής.

3. Polybius. V. p. 79. Fragm. Gram. XVI et infr. V. Ἐπικρεμάσας.

Ἀναταθείς. ἐπαπειλήσας. [3] Οἷς δὲ ἀναταθεὶς, καὶ τὸν ἐξ αὑτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας. Καὶ ἀνατατικῶς κελεύων, ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς, ἐμβριθῶς.

Ἀνατάξασθαι. εὐτρεπίσασθαι.

4. Polybius. V. p. 79. Fr. Gram. XVII.

ϕ Polyb. V. p. 64. Fragm. Hist. XXXI.

Ἀνατάσεις. [4] ἐπαπειλήσεις ὑπερηφάνους. Τὰ μὲν φιλάνθρωπα παρεσιώπων, τὰς δὲ ἀνατάσεις καὶ ἀπειλήσεις ἔλεγον. καὶ Ἀνάτασις, ἡ μετὰ πικρίας καὶ θρασύτητος ἀπειλή. Πολύβιος. Οἱ μὲν οὖν περὶ Μητρόδωρον, καταπλαγέντες τὴν ἀνάτασιν Φιλίππου τοῦ βασιλέως, ἐπανῆλθον.

5. Arist. Equit. 311.

Ἀνατετυρβακώς.[5] ἀναταράξας. τυρβάσαι δὲ κυρίως λέγεται τὸ τὸν πηλὸν ταράξαι. Ἀριστοφάνης· Τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς.

Ἀνατεῖλαι. δοτικῇ. ἀνθῆσαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοτανῶν.

Ἀνατεινάμενος. ἐπαπειλήσας. Ὁ δὲ βασιλεὺς πολλὰ τοῖς εἰς τὴν πρᾶξιν ὑπουργηκόσιν ἀνατεινάμενος, οὐδὲν ἔδρασεν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἀνατεινάμενοι, καὶ καταχαγχάσαντες, ἐν ὄψει τοσούτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἴκοσιν ἀποδέοντας πεντακοσίους ἀπέκτειναν. Ἀνατεινάμενοι οὖν, ἤγουν μεθ' ὕβρεως ἀπειλήσαντες.

1 Intell. τὸν φόβον. Conf. Polyb. II. 52. 1. Vol. I. 339.

Timaeus. 31.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν. ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας, καὶ ἐπὶ τὴν τῶν ξ θεῶν θέαν.

Timaeus. 31.

Ἀνατί. Ar. Eccl. 1012. Soph. Ant. 485. Harpocrat.

ϕ Ἀνατεί.[6] ἀβλαβῶς, καὶ ἄνευ τίσεως, καὶ τιμωρίας.

Ἀνατίθεμαι.[7] ἀθετῶ.

Ἀνατλάντες. ὑπομείναντες. καὶ Ἀνάτλημα, ὑπομονή. καὶ Ἀνατλῆναι, ὑπομεῖναι.

Ἀνατολίη. ἡ ἀνατολή. λέγεται δὲ καὶ Ἀντολίη.

Toup. II. 431.

"De Anatolio vidend. Evagrius. Eccles. Hist. I. 18. et Ioan. Malel. in Theodos. Duo alii fuere Anatolii."

Ἀνατόλιος, Μάγιστρος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως, ὃς ἦν φιλότιμος. προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φείδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαθεῖναι ἐσπουδακότι.

Ἀνατραπέντες. σκελισθέντες. συμπεσόντες. [8] Οἱ δὲ σπῶσι τοῦ οἴνου ἄδην καὶ ἀπείρως, καὶ ἀνατραπέντες ἔκειντο ὡς ἔτυχον αὐτῶν ἕκαστος εἰκῇ.

Ω Conf. Hesych.

Ω Ἀνατρέχω. ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Μένανδρος.

Ἀνασύνταξις. Cenſus in Symmorias deſcriptus. Cum populo videtur, [pecuniæ, pro cenſu conferri ſolitæ,] aliquid addendum vel detrahendum eſſe, viros quoſdam eligit, quibus negotium iſtud mandat: idque ἀνασύνταξις vocatur.

Ἀνασφήλας. Qui ad ſanam mentem rediit. Qui ſe a caſu erexit. Vel, qui vires & valetudinem recepit.

Ἀνασχοῦσα. Emittens. Producens. Et Ἀνασχών. Qui in altum ſuſtulit. Qui apparuit. Qui emerſit. Qui egreſſus eſt. *Qui vero primus ex illa foſſa emerſit, fuit Magnes, & fortis & inſigniter audax homo.*

Ἀναταθείς. Qui minas intentavit. *Aliis vero minas intentans, & metum incutiens.* Et ἀνατατικῶς κελεύων, imperioſe & ſevere imperans.

Ἀνατάξασθαι. Præparare.

Ἀνατάσεις. Superbas comminationes. *Humanitatem quidem [ſibi exhibitam] ſilentio præteribant; minas vero ſuperbe ab eo intentatas commemorabant.* Et Ἀνάτασις, minæ, quæ aſpere & ferociter alicui intentantur. Polybius: *Metrodorus igitur, graviſſimis Regis Philippi minis territus, ad ſuos rediit.*

Ἀνατετυρβακώς. Qui perturbavit. Proprie vero τυρβάσαι ſignificat cœnum turbare. Ariſtophanes: *Qui univerſam urbem noſtram perturbavit.*

Ἀνατεῖλαι. Dativo jungitur. Florere. Per tranſlationem ductam ab herbis.

Ἀνατεινάμενος. Graviter minatus. *Rex vero, cum graviſſima quæque minatus eſſet illis, qui facinoris hujus participes erant, nihil tamen eorum fecit.* Et iterum: *Ægyptii vero graviſſima minati, & in cachinnos effuſi, in conſpectu tot virorum & mulierum quingentos minus viginti interfecerunt.* Ἀνατεινάμενοι hic ſignificat, ſuperbe & contumelioſe minantes.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν. Animo ad res ſublimes, & ad Deorum contemplationem verſo. ξ. θειων

Ἀνατεί. Sine damno. Impune.

Ἀνατίθεμαι. Irritum facio.

Ἀνατλάντες. Qui ſuſtinuerunt. Et Ἀνάτλημα, tolerantia. Et Ἀνατλῆναι, tolerare.

Ἀνατολίη. Idem quod ἀνατολή. Oriens. Dicitur etiam Ἀντολίη.

Ἀνατόλιος. Anatolius, Theodoſii Imperatoris Magiſter. Hic ambitioſus erat, & eo ingenio præditus, ut pecuniæ non parceret, cum rem præſentem conficere ſtuderet.

Ἀνατραπέντες. Supplantati. Proſtrati. Humi fuſi. *Illi vero vino abunde & immodice hauſto temere proſtrati jacebant.*

Ἀνατρέχω. Diſſolvo. Reſolvo. Menander.

---

[1] Ἀνασύνταξις. τὰ διαγεγρ.] Hunc locum egregie illuſtrant, quæ Suidas habet infra v. Διάγραμμα.

[2] Ἐξελθών] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. In prioribus enim Edit. male excuſum eſt ἐξελών.

[3] Οἷς δὲ ἀναταθεὶς, ἐ. τ.] Hoc fragmentum Polybio aſſignat Caſaubonus. Vide infra v. Ἐπικρεμάσας.

[4] Ἐπαπειλήσεις] Vocem hanc ex MSS. revocavi, quæ in prioribus Edit. deeſt.

[5] Ἀνατετυρβακώς. ἀνατ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equites* p. 304. (206. Edit. Baſ. ut Portus monuit.)

[6] Ἀνατεί. ἀβλαβ.] Ex Harpocratione; ad quem vide Valeſium.

[7] Ἀνατίθεμαι. ἀθετῶ.] Vide ſupra v. Ἀναθέσθαι.

[8] Οἱ δὲ σπῶσι τοῦ οἴνου ἄδην καὶ ἀπ.] Hoc fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἄδην.

ϕ

ΤΙΜΑΙΟΥ. 31

Ἀνατί[41]. δίχα βλάβης, καὶ οἷον δίχα τῆς ζημίας.

Ἀνατείνας τὴν ψυχήν[42]. ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας, καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

41. Ἀνατί.] Legg. IX. p. 659. D. ὁ προστυχὼν πρῶτος τῶν οἰκείων τοῦ ἀποθανόντος ἢ καὶ τῶν πολιτῶν, ἀνατεὶ κτεινέτω. pro quo ibid. p. 660. E. νηποινεὶ dixit. Leg. XI. p. 677. A. κολάζων μὲν τὸν [illegible], ἀνατεὶ τυπτέτω. Ibid. p. 684. C. κολαζέτω δὲ ὁ τούτων ἄρχων ἕκαστον ἀνατεί. *Lycophron* v. 283. 1172. *Harpocrat.* in v. & *H. Valeſius.*

42. Ἀνατείνας τὴν ψυχήν.] Totidem verbis haec gloſſa apud *Suidam* legitur, item apud *Eudemum* Lexico MS. quod eſt in Bibl. Regia, niſi quod pro ἄνω τρέψας habet ἄνω κρεμάσας. Gloſſa non dubie referenda eſt ad Polit. VII. p. 488. B. Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα βεβαιώσηται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. Hic *Timaeus* pro ἀνάγει ἄνω legit ἀνατείνει, leviter gloſſam immutans, ut aliis locis facere ſolet. Hanc autem *Platoni* propriam loquendi rationem Platonici, praeſertim recentiores, certatim celebrarunt. *Clemens Alex.* Protrept. I. p. 107. ἀνατεινόμενοι δὲ ἄνω τῇ ἐννοίᾳ, σοφίαν μεταδιώκομεν ἁγίαν. *Atticus* apud *Euſeb.* P. E. XV. p. 195. C. κεχρημένου τοῦ Πλάτωνος ἕλκειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς ἄνω που πρὸς τὸ θεῖον. *Max. Tyr.* Diſſ. VIII. p. 81. δύνανται εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ ἀνατεινόμενοι τῇ ψυχῇ τῷ θείῳ ἐντυγχάνειν. *Julian.* Or. IV. p. 136. ἀνατείνων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸν νοητὸν κόσμον. & p. 152 ἐπανάγων τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας. *Syneſ.* de Inſomn. p. 141. λεπτύνει γὰρ ἀρρήτως αὐτὸ καὶ πρὸς θεὸν ἀνατείνει. Ex eodem *Platonis* loco ψυχῆς ὄμμα ſumſerunt *Philo* T. II. p. 625. & *Porphyr.* de Vita Plotin. p. 111.

Ἀναζητοὺς ἐμβάδας. τὰ διακεκομμένα καὶ τετρυπημένα ὑποδήματα.

...st. Plut. 848. Τὰ δ' ἐμβάδια καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο. Ἀριστοφάνης. ✗

Ἀνά [1] τοί με πείθεις· ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις. ἀντί του, ἀναπείθεις τοιγαροῦν με. Vesp. 781.

Ἀνατυπῶσαι. ἀντὶ [2] τοῦ ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος. ✝ καὶ Ἀνατύπωσις, διανόησις. Schellenberg ...ch. p. 112 ...dic vulg. Kusterum

[3] Ἄναυδος. ἄφωνος. [3] Ἀναύδητον· ἄλεκτον. ἄρρητον. ἀπόρρητον. ἀνέλπιστον. [4] Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν. Ὃς ὑπ' αἰσχύνης τοῦ πάθους περιρρεόμενος δάκρυσιν, ἄναυδος ἦν, ἐξειπεῖν αἰδούμενος τὸ πάθος.

Ἀναυλεί. χωρὶς ναύλου.

Ἀναυμαχίου. [5] ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι, καὶ τοῦ μὴ λείπειν τὴν τάξιν, καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ὡρισμέναι ἐκ τῶν νόμων· οὕτω καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα Ἀναυμαχίου ἐκαλεῖτο, ὡς [6] Ἀνδοκίδης. [7] Οὕτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτίμους εἶναι. ...der, ...34. ubi ...ias, et in ...anias ...

Ἀναυσία. τὸ μὴ ναυτιᾶν.

Ἀναφαλαντίαν, [8] οὐκ ἀναφάλαντον λέγουσι. καὶ Ἀνάσιλλον, τὸ αὐτό.

Ἀναφανδόν. φανερῶς.

Ἀναφαίνεις. φανερὰ ποιεῖς.

Ἀναφαιρέτους. μὴ ἀφαιρουμένους.

Ἀναφῆναι. ἐκφῆναι.

Ἀναφλασμοί. τὰ Ἀφροδίσια. Εὔπολις Αὐτολύκῳ. καὶ [9] Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον. ...Ran. 430.

Ἀναφλύστιος. [10] Ἀνάφλυστος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι μέντοι τῶν ἱστορικῶν ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.

144 Ἀναφοράν. [11] τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἁμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ Ἀναφορᾶς. [12] Τὸ κελευόμενον ὑπὸ θατέρου κοινῇ δοκεῖν κελεύεσθαι, μηδεμιᾶς εἰς τὸν ἕτερον ὑπολειπομένης ἀναφορᾶς, ἤτοι συμβουλίας.

Ἀναφορεύς. ὁ λῶρος. καὶ πληθυντικὸν, Ἀναφορεῖς, οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβαστάζοντες.

Ἀνάφορον. [13] ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία

Ἀναζητοὺς ἐμβάδας. Calcei inciſi & perforati. *Et calcei vero hi eadem tempeſtate jactabantur.* Ariſtophanes.

Ἀνά τοί με π. *Profecto mihi perſuades: ſed illud nondum dicis.* [Ἀνά τοί με πείθεις dictum eſt] pro ἀναπείθεις τοιγαροῦν με.

Ἀνατυπῶσαι. Pro evertere poſuit Antimachus. Et Ἀνατύπωσις, cogitatio. Bos. animadv. p. (Ω)

Ἄναυδος. Voce carens. Mutus. Et Ἀναύδητον. Non dictum. Non dicendum. Arcanum. *Nihil eſt, quod non ſperari, vel fieri poſſe dixerim.* † *Qui pudore ob acceptam calamitatem affectus, lacrymiſque oppletus, vocem tenebat, malum, quod ſibi accidiſſet, narrare erubeſcens.* Soph. Ajax 715.

Ἀναυλεί. Sine naulo.

Ἀναυμαχίου. Uti legibus pœnæ erant conſtitutæ in eos, qui non militaverant, vel qui ordines deſeruerant, & arma abjecerant: ſic etiam in eos, qui militiam navalem detrectaverant. Illa autem pœna vocabatur Ἀναυμαχίου, ut apud Andocidem. Jubebat autem Lex eos, eorumque poſteros, infames eſſe.

Ἀναυσία. Dicitur de illis, qui nullam ſentiunt nauſeam.

Ἀναφαλαντίαν, non autem ἀναφάλαντον dicunt. Recalvaſtrum. Idem ſignificat Ἀνάσιλλος. 8. Dion Cass. LXXVI. 8. Vol. II. p. 1275. ubi conf. Fabric. Not. 39.

Ἀναφανδόν. Aperte. Manifeſte. Palam. ## Menand. Rhet. Excerpt. 117.

Ἀναφαίνεις. Manifeſta facis. Patefacis.

Ἀναφαιρέτους. Qui auferri non poſſunt.

Ἀναφῆναι. In lucem proferre. Manifeſtum facere.

Ἀναφλασμοί. Obſcœnitas Venerea. Eupolis *Autolyco*. Et Ἀναφλᾶν, maſturbare.

Ἀναφλύστιος. Anaphlyſtus populus erat Atticus, Tribus Antiochidis. Nonnulli tamen hiſtorici Anaphlyſti ut urbis mentionem faciunt.

Ἀναφοράν. Relationem criminis; ſive cum peccatorum culpam in alios rejicimus. Demoſthenes pro Cteſiphonte. ****** Demosth. περὶ Στεφ. I. 300 / Aeschines π.τ. παραπρ. V. 277

Ἀναφορεύς. Lorum. Et in plurali Ἀναφορεῖς, qui humeris aliquid ſuſtinent, & geſtant. Bajuli.

Ἀνάφορον. Lignum utrinque cavum, quo o-

---

[1] Ἀνά τοί με π.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. in *Veſpis*, pag. 339. P.

[2] Ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι] Hæc interpretatio ſuſpecta mihi eſt, quippe quam a voce Ἀνατυπῶσαι alienam eſſe exiſtimo. Forte igitur ſcribendum eſt, Ἀνατροπῶσαι, ἀνατρέψαι: quod tamen ut meram tantum conjecturam Lectori propono.

[3] Ἀναύδητον· ἄλεκτον. ἄρρητον. κτ.] Hanc notam excerpſit Suidas ex Schol. Sophocl. ad *Ajacem*, pag. 43.

[4] Κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν] Duæ ultimæ voces apud Sophoclem hodie deſunt, eaſque Demetrius Triclinius ex textu Poetæ ejecit, ut ipſe in Scholiis ad illum locum Lectorem his verbis monet: Οἱ γράφοντες, καὶ οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. διὸ περιττὸν ὂν ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' ᾖ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς.

[5] Ἀναυμαχίου. ὡς τοῦ μὴ στρ.] Pollux lib. VI. cap. VIII. Λειποναυτίου μὲν ἐκείνου, ὁ τὴν ναῦν ἐκλείπων, ὥσπερ ὁ τὴν τάξιν λειποταξίου. ΑΝΑΥΜΑΧΙΟΥ δὲ, ὁ τὴν ναῦν μὴ λιπὼν, μὴ μέντοι ναυμαχήσας.

[6] Ἀνδοκίδης] Ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων, pag. 10. ubi tamen male hodie legitur ναυμαχίας pro ἀναυμαχίου.

[7] Οὕτω καὶ δεῖ καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐξ αὐτ.] Hæc emendanda ſunt ex Andocide, qui varia genera criminum, quorum pœna erat infamia, loco laudato recenſens, ſic inquit: Οὗτοι δ' ἂν ἦσαν, ὁπόσοι κλοπῆς, ἢ δώρων ὄφλοιεν· (τούτους ἔδει καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι·) καὶ ὁπόσοι λίποιεν τὴν τάξιν, ἢ ἀστρατείας, ἢ δειλίας, ἢ ναυμαχίας (lege ἀναυμαχίου) ὄφλοιεν, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβάλοιεν. i. e. *Hi autem erant, qui furti, vel munerum acceptorum rei erant, qui non ſolum ipſi, ſed etiam poſteri eorum infamia notabantur; itemque qui aciem deſeruiſſent, vel militiæ nomina non dediſſent, vel ignaviæ rei eſſent, vel militiam navalem detrectaſſent, vel clypeum abjeciſſent.* Hinc apparet verba illa, τούτους ἔδει καὶ αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐκ τούτων ἀτίμους εἶναι, referenda eſſe ad ea quæ apud Andocidem præcedunt, non vero ad ea, quæ ſequuntur; & proinde falſum eſſe, quod Suidas, quaſi Andocide auctore, hic affirmat, eos, qui militiam navalem detrectaverant, tum ipſos, tum eorum poſteros infamia notatos fuiſſe, quoniam pœna illa tantum ſancita erat in eos, qui furti, vel munerum acceptorum rei erant, ut ex verbis Andocidis clare patet. ...adv.

[8] Ἀναφαλαντίαν] Vide ſupra v. Ἀνάσιλλος.

[9] Ἀναφλᾶν ἔλεγον τὸ μαλ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 232.

[10] Ἀναφλύστιος. Ἀναφλ. δῆμος τῆς Ἀττ.] Ex Harpocratione.

[11] Ἀναφοράν. τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτ.] Ex Harpocratione.

[12] Τὸ κελευόμενον ὑπὸ θατέρου δικ.] Senſus hujus fragmenti ἀκέφαλος eſt & mutilus, cujus proinde verſionem in medio reliqui. In Orat. ὑπὲρ Κτ. locum non inven.

[13] Ἀνάφορον. ξύλον ἀμφίκ.] Vide ſupra v. Ἀμφίκοιλον.

πῶσαι, ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι.] Interpre-
m hanc alienam à voce ἀνατυπῶσαι exi-
l. Interpres, qui propterea pro Ἀνα-
legit Ἀνατροπῶσαι. ſed fallitur: re-
n ſic habet τὸ Ἀνατυπῶσαι, & exponi-
ἀνατρέψαι. Utrumque verbum notat
figuram vertere. Heſych. Ἀνατρέψειεν,
ſειεν. Jam ἀνατυπῶσαι idem eſt cum
ασιν. Taceo quod ſeries literarum apud
poſcat etiam Ἀνατυπῶσαι, non Ἀνα-
ι.

(α) Xenoph. K. Π. ϛ'. 123. ἀνεχώριζεν. ζ'. p. 489. K. A. 364. ἀναχωρίσας; ubi nostrum citat Hutchins.

ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν. [1] Ἀριστοφάνης· Φέρε σὺ τἀνάφορον ὁ παῖς. ἢ ἀμφίκυρτον γραπτέον, ὅπερ καὶ ἀληθές.

Ἀναφρονήσαντες. ἀνανήψαντες. μεταγνόντες. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἀναφρονήσαντες ἐγνωσιμάχουν, καὶ μετεβάλλοντο.

Ἀναφοιτῆσαι. ἀνελθεῖν.

Ἀναχάζοντες. ἀναχωροῦντες. [2] Ξενοφῶν· Ἐπιδιώκοντες, καὶ πάλιν ἀναχάζοντες. [3] ὀπίσω πορευόμενοι.

Ἀνάχαρσις, [4] Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος, Σκύθης, Φιλόσοφος, ἀδελφὸς Καδουΐα τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. ἔγραψε [5] Νόμιμα Σκυθῶν δι' ἐπῶν. Περὶ εὐτελείας τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον ἔπη πάντα ὀκτακόσια. [6] εὗρε δὲ οὗτος ἄγκυραν, καὶ τὸν κεραμικὸν τροχόν. ἦν δὲ ἐπὶ Κροίσου. [7] τετελεύτηκεν Ἑλληνικὰς τελετὰς ἐπιτελῶν ἐν Σκύθαις, ἐπιβουλεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἀδελφοῦ. κατὰ δέ τινας, ἐν γήρᾳ βαθεῖ, καὶ μέχρις ἐτῶν ἑκατόν.

Ἀναχάσκει. ὃ ἡμεῖς ἀνέχασκεν.

Ἀναχαυνῶ. ἀναλύω.

Ἀναχαιτίζει, αἰτιατικῇ. ἀναποδίζει. ἐγκόπτει. Ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς, τὸ ἀπειθεῖν, καὶ ἀντιτείνειν.

Sophocles Ἑλένης ἀπαιτήσει. ex Hesychio notum. Brunck. Lexic. Sophocl. p. 50.

Ἀνὰ χθόνα. ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἀνοχλίζω. [8] τὸ ἀνακινῶ.

Ἀναχωρίζει. ἀντὶ τοῦ, ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν. α)

Ἀναχωματισμός. ζήτει ἐν τῷ Χῶμα.

Ἀναχρέμπτω. τὸ ἀναπέμπω.

Ἀνάχυσιν. [9] βλακείαν. ἔκλυσιν.

Ἀναψηφίσασθαι. τὸ μεταψηφίσασθαι. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης· Κἀναψηφίσας δ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία. καὶ ἐκτεταμένως λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

Ἀναψυχῆναι, τὸ ἀναψῦξαι λέγουσιν. Ἀμειψίας Μοιχοῖς·

Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, κἄβαλες τριώβολον.
Καὶ [10] τί που καταμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχεις.

Eurip. Helen. 1103. ἀνάψυξον

Ἀναψῦχον. ἀντὶ τοῦ ἀναπνοὴν διδόν. καὶ Ἀναψυχομένη, ἀντὶ τοῦ ἀναπαυομένη.

Ἁνδάνει. ἀρέσκει. μέλει. Ἵππων χρεμετισμὸς ἁνδάνει.

Toup. I. 142.
Hæc descripsit Suidas ex Arist. Equit. 550.

Ἄνδηρα. [11] τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερείδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν.

Ἄνδηρα. μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιὰ,

perarii onera ſuſpenſa geſtant. Ariſtophanes: *Fer puer lignum, ex quo onera ſuſpenſa geſtantur.* Vel ſcribendum eſt ἀμφίκυρτον; quod verius eſt.

Arist. Eccles. 82

Ἀναφρονήσαντες. Ad ſanam mentem redeuntes. Reſipiſcentes. *Plerique igitur reſipiſcentes, agnita virium ſuarum imbecillitate, ſententiam mutarunt.*

Ἀναφοιτῆσαι. Redire. Reverti.

Ἀναχάζοντες. Recedentes. Pedem referentes. Xenophon: *Perſequentes, & rurſus recedentes.*

Xenoph. K. A. p. 268.

Ἀνάχαρσις. Anacharſis, Gnyri filius, matre Græca natus, Scytha, Philoſophus, frater Caduiæ Scytharum Regis. Scripſit de legibus & inſtitutis Scytharum oratione ligata: itemque de Frugalitate vitæ humanæ poema verſuum DCCC. Idem anchoram & rotam figulinam invenit; vixitque temporibus Crœſi. A fratre autem per inſidias necatus eſt, cum Græcorum ritu apud Scythas ſacra perageret. Ut vero quidam tradunt, in extrema ſenectute, & ad centum uſque annos [vita producta, deceſſit.]

Diog. Laert. I. p. 64.

Ἀναχάσκει. Hiat.

Ἀναχαυνῶ. Reſolvo. Relaxo.

Ἀναχαιτίζει. Accuſativo gaudet. Impedit. Retinet. Sophocles τὸ Ἀναχαιτίζειν poſuit pro imperium detrectare, reſiſtere.

Ἀνὰ χθόνα. In terram. Humi.

Ἀνοχλίζω. Vectibus amoveo.

Ἀναχωρίζει. Facit, ut quis redeat. Xenophon.

Ἀναχωματισμός. Agger. Quære in Χῶμα.

Ἀναχρέμπτω. Screo. Exſcreo.

Ἀνάχυσιν. Mollitiem. Inertiam. Ignaviam.

Ἀναψηφίσασθαι. Decretum vel ſuffragium ante latum mutare. Pherecrates *Dulodidaſcalo: Cum autem mutato ſuffragio cenſuiſſet aureos reddendos eſſe.* Attici hanc vocem producunt.

Ἀναψυχῆναι. Idem quod Ἀναψῦξαι, recreare, refocillare. Amipſias *Mœchis: Et tu quidem veniſti & amiſiſti triobolum.* ******

Ἀναψῦχον. Recreans. Reſpirare ſinens. Et ἀναψυχομένη, requieſcens, reſpirans.

Ἁνδάνει. Placet. Curæ eſt. *Equorum hinnitus placet.*

Ἄνδηρα. Fluviorum ripæ ſic vocantur, quod ſint humidæ. Hyperides vero ſic vocat aggeres, quod locis humidis ſint editiores.

Ἄνδηρα. Pars quædam horti, ut areola &

---

[1] Ἀριστοφάνης] In *Eccleſiaz.* pag. 748. (503. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[2] Ξενοφῶν] Apud Xenophontem lib. IV. *de Expedit. Cyri*, pag. 318. locus hic ita legitur; Καὶ οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπετίθεντο, καὶ στενῶν ὄντων τῶν χωρίων ἐγγὺς προσιόντες ἐτόξευον καὶ ἐσφενδόνων. ὥστε ἠναγκάζοντο οἱ Ἕλληνες ἐπιδιώκοντες, καὶ πάλιν ἀναχάζοντες, σχολῇ πορεύεσθαι. i. e. interprete Leunclavio: *Hoſtes acriter Græcos invadunt, &, quia loca per erant anguſta, propius accedebant, & tum ſagittis petebant, tum fundis. Quo fiebat, ut, dum Græci neceſſario perſequerentur hoſtem, ac deinde rurſus cederent, tarde progrederentur.*

[3] Ὀπίσω πορευόμενοι] Hæc loco mota ſunt, & collocari debent poſt vocem ἀναχωροῦντες.

[4] Ἀνάχαρσις, Γνύρου, μητρ.] Vide Laertium lib. I.

[5] Νόμιμα Σκυθῶν] Duo MSS. Pariſ. habent Νόμιμα Σκυθικά.

[6] Εὗρε δὲ οὗτος ἄγκ.] Vide quæ notavimus ſupra v. Ἄγκυραν.

[7] Τετελεύτηκεν Ἑλλην. τελ.] Vide Iſaac. Caſaub. ad Laert. lib. I. Seg. CII.

[8] Ἀνοχλίζω] Vide infra v. Ὀχλίζειν.

[9] Ἀνάχυσιν βλ.] Vide ſupra v. Ἀνακεχυμένη.

[10] Καὶ τί που καταμαρτ.] Locus hic deſperatus eſt, tam quod ad metrum, quam ad ſenſum adtinet. Quæ ratio eſt, quare cum aſteriſcis notaverim.

[11] Ἄνδηρα. τὰ χείλη τῶν π.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

καὶ ὁ ὀχετός. Δίδυμος φησίν· Ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ.

Ἀνδίκτης.[1] εἶδος παγίδος. παρὰ τὸ δίκειν, τὸ βάλλειν. ἔνθεν καὶ δίσκος, ὁ ῥιπτόμενος.

Ἄνδιχα. διχῶς. [2] Ὅμηρος·

Ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι.

Ἰστέον, ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐξίστασαν τοὺς πολεμίους, ἐπιμεριζόμενοι τὰ χρήματα. Καὶ ἀντὶ τοῦ χωρίς.

...at. Sidon.
...l. II. 20. 72.

Εἴης[3] ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον εὖχος Ἰώνων,
Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης.

...Hauptman ...ide. Reisk. ...XVI. 535.

Ἀνδοκίδης.[4] Ἀθηναῖος, ῥήτωρ τῶν πρωτευόντων δέκα εἷς, υἱὸς Λεωγόρου, ἀπόγονος Τηλεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ Ναυσικάας, ὥς φησιν Ἑλλάνικος.

Ἄνδρα τὸν Φύσκ. Ἀῤῥιανός· Ἄνδρα κατὰ νεότητα θρασὺν, κατὰ ἀπειρίαν πραγμάτων ἀνόητον, καὶ διὰ ῥώμην σώματος, καὶ τὸ ἐς τὰς μάχας προσπεσὸν, τῷ πλήθει πιθανόν· οὐδὲ τὰς ὑπὲρ τῶν μεγίστων βουλὰς ἐν ὀλίγοις τοῖς μάλιστα προσιοῦσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἐν παντὶ τῷ πλήθει γίνεσθαι. τὸ πέρα δὲ ἀντιτείνοντας ξυνδεῖν, καὶ δεδεμένους μηδὲν μεῖον ἕπεσθαι.

Ἀνδραγαθιζομένη. ἀνδριζομένη.

Ἀνδράγρια.[5] σκύλα ἐξ ἀνδρῶν.

Ἄνδραγχος. ἀντὶ τοῦ δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων.

...Adam. 1604.

Ἀνδρακάς.[6] κατ' ἄνδρα. χωρίς. Κρατῖνος Βουκόλοις.[7] τὸ ἶσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης. ἢ Ἀνδρακὰς, κατὰ δέκα ἄνδρας.

Ἀνδραποδίζω. Τὰς συνθήκας συνέχεον οἱ Βάρβαροι, τήν τε ὁμαιχμίαν, εἰς τὸ φανερὸν ἀνδραποδίζοντες. καὶ Ἀνδραποδισμὸς, ἡ αἰχμαλωσία. καὶ Ἀνδραποδιστής.[8] Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. δῆλον δὲ καὶ ἀπὸ Ἰάσονος, ὃς ἠνδραποδίσατο τὴν Μήδειαν. Εὐριπίδης· (α

...lur. Phoen. ...Schol. Ar. Plut. Fragm. inc. ...CXCIV.

Πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστοι Θετταλοί.

εἴρηται δὲ ἀνδραποδιστὴς παρὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἄνδρα, τουτέστι πωλεῖν· ὁ τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενος.

...Ar. Plut. 521.

Ἀνδραποδοκάπηλος. μεταβολεὺς ἀνδραπόδων. Ἀνδράποδον[9] δὲ εἴρηται ὁ ποῦς ὁ ἐν ἀνδράσιν· ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου μέρους τῷ ὅλῳ. ὑπόκειται γὰρ τῷ δεσπότῃ ὁ οἰκέτης, καθάπερ ὁ ποῦς τῷ ὅλῳ καὶ ἀνωτέρῳ σώματι. Ὥσπερ, οἶμαι, τὰ τῶν ἀνδραπόδων ἀπιστότερα ἐκ χρόνου καιροφυλακοῦντες πολλοῦ, δραπετεῦσαι μὲν τῆς τῶν κεκτημένων χειρὸς, νέους δέ τινας

canalis. Didymus inquit: *Ut loci inæqualitas ope aggerum & canalium tolleretur.*

Ἀνδίκτης. Genus decipulæ. A verbo δίκειν, jacere. Unde & δίσκος, diſcus.

Ἄνδιχα. Bifariam. In duas partes. Homerus:

Aut diripere, aut bifariam omnia dividere.

Sciendum eſt, obſeſſos, bonis inter ſe diviſis, ſtuporem hoſtibus injeciſſe. Significat etiam χωρὶς, i. e. ſine.

Sis inter beatos, O Anacreon gloria Ionum,
Nec ſine jucundis conviviis, nec ſine lyra.

citat. ex hoc Epigr. locus, V. Ἀμφίβροχος.

Ἀνδοκίδης. Andocides, Athenienſis, unus ex decem illis Oratoribus, qui inter reliquos excellunt, filius Leogori, & a Telemacho, filio Ulyſſis, & Nauſicaa genus ducens, ut ait Hellanicus.

ad Hellanici Ἀτθίδα referenda Sturz, p. 118.

Ἄνδρα τ. Φύσκ. Arrianus. *Virum ob adoleſcentiam ferocem, rerumque prorſus imperitum & ſtolidum, & propter robur corporis, & temerariam in bellis audaciam plebi gratum; & quod de rebus maximi momenti non inter amicos & familiares, ſed coram tota multitudine conſultaret: ulterius vero ipſi reſiſtentes vinciret, vinctoſque nihilominus ſequi juberet.*

Ἀνδραγαθιζομένη. Fœmina virili animo prædita.

Ἀνδράγρια. Spolia viris detracta.

Ἄνδραγχος. Carnifex, qui homines ſtrangulat.

Ἀνδρακάς. Viritim. Separatim. Cratinus *Bubulcis*. Thucydides par & oppoſitum vocat. Vel Ἀνδρακὰς, deni viri.

Thucydides.

Ἀνδραποδίζω. In ſervitutem redigo. *Barbari fœdera violabant, homines manifeſte in ſervitutem redigentes.* Et Ἀνδραποδισμὸς, abductio in ſervitutem. Et Ἀνδραποδιστὴς, qui in ſervitutem alios abſtrahit. Plagiarius. Theſſali autem male audiebant, ut plagiarii, & infidi. Hoc autem vel ex Iaſone patet, qui Medeam in ſervitutem abduxit. Euripides:

Multi aderant; ſed infideles Theſſali.

Ἀνδραποδιστὴς autem dicitur παρὰ τὸ ἀποδίδοσθαι ἄνδρα, quod ſignificat, virum vendere. Liberos enim homines in ſervitutem abſtrahit.

Ἀνδραποδοκάπηλος. Mancipiorum negotiator, ſive mango. Ἀνδράποδον proprie eſt *pes viri*: quod nomen mancipio inditum eſt a parte, quæ toti ſubjacet. Mancipium enim domino ſubjectum eſt, ut pes toti & ſuperiori corpori. *Ut (opinor) infidiſſima mancipia, multo ante captantes occaſionem ex dominorum ſuorum manu aufugiendi, novoſque & ignotos ſibi dominos inveniendi.* Ἀνδραποδοκάπηλος igitur

---

[1] Ἀνδίκτης] Vide Pollucem lib. X. cap. XXXIV. & Etymologum h. v.

[2] Ὅμηρος] Il. Σ. v. 511.

[3] Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρ.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. III. pag. 400. (277. Edit. Henr. Steph. ut Portus monuit.) Vide etiam infra v. Ἴωνες.

[4] Ἀνδοκίδης, Ἀθην.] De eo vide Plutarchum in libello περὶ τῶν δέκα Ῥητόρων: Photium in Bibliotheca Cod. CCLXI. & Tzetz. Chil. VI. cap. XLIX.

[5] Ἀνδράγρια.] Hac voce uſus eſt Homerus Il. Ζ. v. 509. ubi Scholiaſta ait: Ἀνδράγρια. ἀνδρῶν ἀγρεύματα, σκύλα.

[6] Ἀνδρακάς] Voce hac uſus eſt Homerus Il. Ν. v. 14.

[7] Τὸ ἶσον καὶ ἀντικ. καλεῖ Θουκ.] Hæc obelo notanda eſſe exiſtimo, quoniam non video, quomodo loco huic convenire poſſint.

[8] Διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. in *Pluto*, p. 54. V. 521.
Ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.
Vide ibi Scholiaſtam, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

[9] Ἀνδράποδον δὲ εἴρηται ὁ ποῦς ὁ ἐν ἀνδρ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo laudatum locum Ariſtophanis.

Pag. 187. v. Ἀνδραποδίζω. Τὰς συνθήκας συνέχ.——ἀνδραποδίζοντες] Hæc ſunt verba ejuſdem Theophylacti Simoc. lib. I. cap. VIII. init.

[C.]

Ἀνδραποδώδη τρίχα[51]. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἴδιον κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν αἵ δοῦλαι τε καὶ οἱ δοῦλοι.

51. Ἀνδραποδώδη τρίχα.] Pro ἴδιον *Suidas* minus recte, ἰδίως, apud quem mox deſunt verba, αἱ δοῦλαι τε καὶ. Pertinet gloſſa ad Alcibiad. I. p. 32. A. ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη (φαῖεν αἱ γυναῖκες) τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ὑπ' ἀμουσίας, καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες. ubi vide Scholiaſten. Eundem locum *Olympiodorus* Scholiis MSS. in hunc Dialogum ſic interpretatur: Παροιμία ἐστὶ γυναικῶν, ἐπὶ τῶν ἐλευθερωμένων δούλων, καὶ ἐπιμενόντων ἐν τῇ δουλείᾳ· ὅτι ἔχεις τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἐν τῇ κεφαλῇ, τουτέστιν, ὅτι τὴν δουλικὴν τρίχα ἔχεις. Πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκρίνοντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων, καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δᾶοι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Ὁ δέ, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐν τῇ κεφαλῇ, φησίν, ὅτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ ὑπὸ ἀμουσίας. Cujus Scholii meliorem partem jam olim ex MS. protulit *Iſ. Caſaubonus* ad *Perſii* Sat. V. p. 429. A *Platone* ſuo ſumpſit *Proclus* in Tim. L. I. p. 31. διότι τὴν παντοίαν Αἰγυπτίων σοφίαν οὐ μετήεσαν· ἀλλ' οἱ πλεῖστοι παρ' αὐτοῖς, τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα ἔφερον ἐν ταῖς ψυχαῖς. Adde *Euſtathium*, a *Kuſtero* ad *Suid.* laudatum, ad Il. A. p. 79.

καὶ ἀγνῶτας αὐτοῖς δεσπότας εὑρεῖν. [1] Ἀνδραποδοκάπηλος ὤν, ὁ σωματέμπορος· παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὅ ἐστι πιπράσκειν.

vocatur mancipiorum negotiator. Nam καπηλεύειν ἀνδράποδα ſignificat mancipia quæſtus gratia vendere.

3. Plato. Vol. II. p. 110. B. Alcibiad. I. quem locum reſpexit Timaeus, p. 36. et imitatur Proclus in Timaeum Plat. I. p. 31. D. R. in Timaeum, l. c.

Ἀνδραποδώδεις. δουλοπρεπεῖς. δουλογνώμονας. καὶ Ἀνδραποδώδης[2] θρίξ· ἐπὶ τῶν ἠλιθίων. [3] Πλάτων φησίν· Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ ἀμουσίας.

Ἀνδραποδώδεις. Mancipium decentes. Serviles. Et, *Servilis pilus*, [proverbium] in ſtultos ac ſtolidos. Plato ait: *Serviles in animo pilos præ inſcitia habens.*

Timaeus. 36 [C.] ubi ἴδιον κουράν, et Ἀθήνησιν αἱ δοῦλαι τε καὶ οἱ δοῦλοι.

Ἀνδραποδώδη τρίχα. τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίως κουράν, ἣν ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν οἱ δοῦλοι. Καὶ ἣν ταῦτα ἀκούειν πολλῶν συνειλεγμένων ἀνδρῶν, οὐδὲ τὰ πάθη καταστελλομένων, ἀλλ' ἔτι τὴν ἀνδραποδώδη τρίχα, φασίν, ἐπιδεικνυμένων.

Ἀνδραποδώδη τρίχα. Sic vocatur proprie coma ſervilis, quam ſervi Athenis manumiſſi mutabant. *Hæc autem audiebantur in conventu multorum virorum, qui affectus ſuos moderari neſciebant, & qui, ut aiunt, ſervilem comam adhuc oſtendebant.*

Diogenian. I

…ον ἐστ', ἦν

I. 87

I. 75

Ἀνδράριον. ὑποκοριστικῶς, ἄνδρα. [4] Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους, εἰ πεφρίκασιν ἀνδράριόν τι θαλαμηπόλον, σκιατραφές τε καὶ ἁβροδίαιτον, καὶ πόρρω τοῦ ἀρρενωποῦ τεταγμένον.

Ἀνδράριον. Diminutive, homuncionem. [*Dicebant,*] *ſe mirari Gothos, ſi homuncionem, thalami quondam miniſtrum, & umbratili delicatoque vitæ generi aſſuetum, & nihil maſculi præ ſe ferentem, formidarent.*

Voce ultim…

Acharn. 516

Ἄνδρα[5] Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν. τουτέστιν, ὑπεράγαν γεγηρακότα. ἀπὸ Τιθωνοῦ, τοῦ [6] πάνυ γηράσαντος, καὶ μεταβληθέντος εἰς τέττιγα.

Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαρ. *Virum Tithonum lacerans, & turbans, & agitans.* Id eſt, hominem ſupra modum ſenem. A Tithono, qui ad extremam ſenectutem pervenit, & in cicadam mutatus eſt.

Ar. Acharn. 688.

Ἀνδράχλη.[7] διὰ τοῦ λ ἑνικῶς. ἀντὶ τοῦ αἴθρανος. Γυναιξὶν ἐπικαθίζειν ἀνδράχλης.

Ἀνδράχλη. Per λ ſcriptum idem ſignificat quod αἴθρανος, i. e. ſcabellum mulierum. *Mulieres* [*decet*] *inſidere andrachlæ.*

H. Stephan. In Theſaur. p. 415

8. Vid. Geopon. XII. 10. Vol. II. 927.

Ἀνδράχνη.[8] βοτάνη. ψύχει μὲν κατὰ τὴν τρίτην ἀπόστασιν, ὑγραίνει δὲ κατὰ τὴν δευτέραν. διὸ καὶ ἀποκρούεται τὰ ῥεύματα, τῇ τε γλισχρότητι τὰς ἐκ τῶν ὀξέων αἱμωδίας καταλεαίνει· διὰ δὲ τὴν στύψιν, καὶ δυσεντερίας καὶ αἱμορραγίας ὀνίνησιν.

Ἀνδράχνη. Portulaca herba, quæ refrigerat in tertio, humectat vero in ſecundo gradu. Eadem fluxiones depellit, & viſcoſitate ſua ſtuporem dentium, ex eſu rerum acidarum contractum, mitigat; & propter vim ſtypticam, qua prædita eſt, dyſenteriis & hæmorragiis medetur.

Ἀνδραιμονίδης. ὁ [9] Ἀνδραίμονος παῖς.

Ἀνδραιμονίδης. Andræmonis filius.

Ἀνδρέας. ὄνομα κύριον.

Ἀνδρέας. Andreas. Nomen proprium.

Herodotus.

Ἀνδρεών. ὁ μέγας οἶκος [10] παρ' Ἡροδότῳ.

Ἀνδρεών. Majus conclave domus, [ſive conclave virorum,] apud Herodotum.

Harpocratio.

Ἀνδρεία.[11] ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὁμονοίας. καλεῖται δὲ πρός τινων [12] ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον. Ὅτι διαφέρει ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὖσαι, ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος ἀρετήν. καὶ ζήτει ἐν τῷ Δικαιοσύνη.

Ἀνδρεία. Ætas virilis. Antipho in oratione *de Concordia.* A nonnullis ἀνδρεία pudendum virile quoque vocatur. † Fortitudo & juſtitia differunt, quamvis ſint affines, & ſub eodem genere, Virtute nempe, ponantur. Quære in v. Δικαιοσύνη.

…then. K

…ακρά…

…p. 647.

Timaeus. 36 [A]

Ἀνδρείκελον. ὅμοιον ἀνδρί. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγμα τῶν ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρίσις.

Ἀνδρείκελον. Viro ſimile. Significat etiam colorem quendam apud pictores.

+ Verba Eurip. Oreſt. 918. Sic Plato. Crit. I. 45. D.

+ Ἀνδρεῖος ἀνήρ. ὁ ἄφοβος. [13] Ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκράτειαν φόβων. καὶ Ἀνδρειφόντης, ὁ ἀνδροφόνος.

Ἀνδρεῖος ἀνήρ. Intrepidus. Errat, qui ἀνδρείαν virtutem vocat, quæ timorem moderatur. Et Ἀνδρειφόντης, homicida.

Timaeus. 34 [T.]

(T) Ἀνδρηλατεῖν. ἄνδρας ἐξελαύνειν, καὶ φυγαδεύειν.

Ἀνδρηλατεῖν. Viros expellere & in exilium mittere.

47. Ἀνδρηλατεῖν.] Polit. VIII. p. 500. D. γενόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ, καὶ ἀποκτιννύῃ. *Aeſchyl.* Agamemn. v. 1428. Οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν. ibid. v. 1595. Ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Eumenid. v. 221. Οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν. *Dionyſ. Halicarn.* A. R. Lib. VII. p. 458. οὓς βούλονται τῶν πατρικίων ἀνδρηλατεῖν ἢ μιαιφονεῖν. *Timaeo* gloſſam ſublegit *Suidas.*

---

[1] Ἀνδραποδοκάπηλος ὤν, ὁ σωμ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas.

[2] Ἀνδραποδώδης θρίξ] Vide Diogenianum Adag. LXXIII.

[3] Πλάτων] In *Alcibiade* 1. pag. 32. Huc pertinent verba Euſtathii ad Il. A. pag. 79. Σημείωσαι δὲ Πλάτωνος τὸ, ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας· ὅπερ ἦν σκῶμμα ἐπὶ ἀνοησίᾳ, ληφθὲν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουρᾶς, ἣν φασιν οἱ ἐλευθερωθέντες ἤλλασσον Ἀθήνησιν· ἥτις καὶ ἐλέγετο θρὶξ ἀνδραποδώδης.

[4] Θαυμάζειν δὲ τοὺς Γότθους, εἰ πεφρ.] Hæc ſunt verba Agathiæ de Narſete, Romanorum duce, lib. 1. pag. 19.

[5] Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαρ. καὶ ταρ. καὶ κυκῶν] Septenarius hic Trochaicus depromptus eſt ex Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 403. (289. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[6] Τοῦ πάνυ γηράσαντος] Apud Scholiaſtam Ariſtoph. peſſime hodie legitur τοῦ πανουργήσαντος, qui proinde ex hoc loco Suidæ emendandus eſt. Sic edidit Kuſterus.

[7] Ἀνδράχλη.] Vide infra v. Αἴθρανος.

[8] Ἀνδράχνη. βοτάνη. ψύχει μὲν κ.] Hæc leguntur apud Paulum Æginetam lib. VII. cap. III. ut Pearſonius obſervavit. Vide etiam Heſych. v. Ἀναιμόδελον & v. Κιχληβώτης.

[9] Ἀνδραίμονος παῖς] Andræmon fuit filius Codri, cujus meminit Pauſanias in *Achaicis*, pag. 528.

[10] Παρ' Ἡροδότῳ] Vocabulum iſtud pluribus in locis apud Herodotum legitur.

[11] Ἀνδρεία. ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλ. Ἀντιφ. ἐν τῷ περὶ Ὁμ.] Ex Harpocratione.

[12] Ἀνδρεία καὶ τὸ αἰδοῖον] Vide Artemidorum lib. 1. cap. XLVII. unde Suidas hanc notam deſcripſit. Eodem ſenſu Latinis *virilitas* dicitur.

[13] Ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων τὴν ἀνδρείαν ἐγκρ. φόβων] Hæc in Laertio me legiſſe memini, quamvis locus nunc non ſuccurrat.

[A.] Timaeus. p. 36.

Ἀνδρείκελον[52]. χρόα ἐπιτηδεία, ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν.

52. Ἀνδρείκελον.] Cratyl. p. 274. A. ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁτιοῦν ἄλλο τῶν φαρμάκων· ἔστι δὲ ὅτε πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον σκευάζωσιν. quae excerpſit *Pollux* VII. 129. Polit. VI. p. 476. A. ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων, τὸ ἀνδρείκελον. Pro *eo, quod ſimilitudine hominem refert,* eſt apud *Plutarch.* Alexandr. p. 705. A. τὸν Θρᾴκιον Ἄθων διατυπῶσαι ἀνδρείκελον δέχεται καὶ διαμορφῶσαι. *Clem. Alexandrin.* Protrept. p. 41. τὴν ὕλην ἀγάλματα ἀνδρείκελα ἐποιήσατε. Paedag. L. II. p. 168. θηρία ἀνδρείκελα. Reſtituenda vox eſt *Heſychio:* Ἀδείκελον. ἐμπρεπής. Facili emendatione ſcribe: Ἀνδρείκελον. ἐμπρεπής. ſcilicet ἀνδρί. quod ex Canone *Albertino* intelligendum eſt. Alibi *Heſychius:* Ἀνδρείκελον. ἀνδρὶ ὅμοιον, ἀνθρώπῳ ὅμοιον. Et, Ἀνδρείκελον. χρώματος εἶδος. καὶ τὸ ὅμοιον. ubi item ἀνδρὶ ſupplet vir doctiſſimus.

'Ανδρία. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ, ἀλλ' ἡ μείζων ταύτης, τῷ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη, περιγινομένη τοῦ θυμουμένου τῆς ψυχῆς. [1]'Ανδρεία δὲ ψυχὴ, διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀνδρεῖος.

'Ανδρίζω.[2] τὸ ἀνδρός τι ποιῶ.

'Ανδριάντα γαργαλίζειν. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

'Ανδρικῶς.[3] 'Αριστοφάνης· [4]'Ανδρικῶς ἐμβάλλετον, καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν. οὐδὲν γὰρ, ὦ πόνηροι, λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐστὶν, ἢν μή τι καὶ μασῶνται.

'Ανδρὶ[5] Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν· ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐπρίατο.[6] ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων.

'Ανδρὶ πεινῶντι κλέπτειν ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τι ποιούντων.

῎Ανδριοι. ἐκ τῆς ῎Ανδρου.

'Ανδροβόρων. ἀνθρωποφάγων.

'Ανδροβόρων[7] ὁμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη,
Τῶν 'Ακταιονίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων.

'Ανδρόγυνος. καὶ ὁ Διόνυσος, ὡς καὶ τὰ ἀνδρὸς ποιῶν, καὶ τὰ γυναικῶν πάσχων. ἢ ἄνανδρος, καὶ 'Ερμαφρόδιτος. καὶ 'Ανδρογύνων, ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων.

'Ανδρόδρομος.[8] ὁ τρίκλινος.

'Ανδροκλείδης, ὁ τοῦ Συνεσίου Λυδοῦ τοῦ Φιλαδελφέως υἱός. οὗτος δὲ ἐπὶ Πορφυρίου τοῦ Φιλοσόφου ἐδίδασκεν, ἐπειδὴ μέμνηται αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν ἐμποδὼν τεχνολόγων.

'Ανδρόκμητος.[9] τάφος.

'Ανδροκόβαλος.[10] ὁ κακοῦργος.

'Ανδροκτασιάων. ἀνδροφονιῶν.

'Ανδροληψία, καὶ 'Ανδρολήψιον. [11]ἐὰν ἔξω τῆς 'Αττικῆς ἀνὴρ 'Αθηναῖος ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἐξεδίδοσαν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ᾗ τὸ ἔργον ἐπράχθη, τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου τρεῖς τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν ἐς 'Αθήνας δίκην ὑφέξοντας τοῦ φόνου· καὶ τοῦτο 'Ανδρολήψιον ἐκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ 'Αριστοκράτους· Πρὸς δὲ τούτοις ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀνδρολήψιον. [12]'Ανδροληψία οὖν, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἔκ τινος πόλεως. ἐνεχύραζον γὰρ τὴν ἔχουσαν πόλιν τὸν

'Ανδρεία. [Fortitudo,] non illa civilis virtus, at hac major, quæ eodem nomine appellatur, & animi iracundiam domat. 'Ανδρεία vero ψυχὴ, per diphthongum ει, ab ἀνδρεῖος, [animus virilis & fortis.]

Hæc ex Schol. Demosth. περὶ τῶν ἐν Χερρον- p. 63. Edit. Benenat.

'Ανδρίζω. Aliquid viro dignum facio.

'Ανδριάντα γαργαλίζειν. Statuam titillare. De rebus dicitur, quæ fieri non poſſunt.

'Ανδρικῶς. Fortiter. Strenue. Ariſtophanes: *Sed fortiter irruite, & mandite ambabus maxillis. Nullus enim, o miſeri, candidorum dentium uſus eſt, niſi aliquid etiam mandant.*

3 Ar. ſtoph. Pac. 1306.

'Ανδρὶ Λυδῷ. *Viro Lydo nullæ erant moleſtiæ; at egreſſus eas invenit.* Dicitur hoc de illis, qui mala ſibi ipſi acceſſunt.

'Ανδρὶ πεινῶντι. *Homini eſurienti furari eſt neceſſe.* Dicitur de illis, qui neceſſitate coacti aliquid faciunt.

[illegible] Versus Troch. et leg. ῎Ανδρα- γὰρ πεινῶντι κλ. — Ex Comico quodam.

῎Ανδριοι. Andrii. Ex inſula Andro.

'Ανδροβόρων. Homines vorantium. *Felis peſſima, quæ canum homines vorantium imitaris artem & ſcelera; videris eſſe ex catulorum illorum numero, qui Actæonem dilacerarunt.*

Damocharidis. Brunck. III. 69. I.
Ex hoc Epigr. alia citantur supr. V. 'Ακταίων. V. 'Αλκμαιωνίδαι.

'Ανδρόγυνος. Semivir. Sic etiam vocatur Bacchus, quod & ea, quæ virorum ſunt, faciat, & patiatur quæ ſunt mulierum. Vel effœminatus, & Hermaphroditus. Et 'Ανδρογύνων, mollium, muliebri animo præditorum.

'Ανδρόδρομος. Triclinium.

'Ανδροκλείδης. Androclides, Syneſii Lydi Philadelphienſis filius. Hic autem tempore Porphyrii Philoſophi docuit, quia ejus meminit in oratione de ſui temporis doctoribus.

Villoison. Anecd. Gr. I. 59. & 79.

'Ανδρόκμητος. Eſt epithetum ſepulcri.

9 Ανδροκμὴς Vox Tragicor. Æ. Suppl. 686. E. 248. 959. Ch. 889. Eur. Suppl. 525.

'Ανδροκόβαλος. Homo maleficus.

'Ανδροκτασιάων. Homicidiorum.

Hom. Il. E. 909 et Schol.

~~[illegible]~~. ~~[illegible]~~.

'Ανδροληψία, & 'Ανδρολήψιον. Jus homines prehendendi. Si vir Athenienſis extra Atticam interfectus fuiſſet, & incolæ urbis illius, in qua cædes patrata erat, non dedidiſſent eum, qui criminis reus eſſe videbatur, per leges licebat tres illius urbis cives comprehenſos Athenas ducere, cædis pœnas daturos. Et hoc 'Ανδρολήψιον vocabatur. Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem: *Præterea lex, ſi neque pœnas dederint illi, apud quos hoc facinus perpetratum fuerit, neque facinoris autores dediderint, jubet in hos ad tres uſque viros pignoris loco capiendi jus eſſe.* 'Ανδροληψία igitur ſignificat cives alicujus urbis prehendere & rapere. Illius enim urbis, quæ homicidam ha-

---

[1] 'Ανδρεία δὲ ψυχὴ, διὰ διφθ. ἀπὸ τοῦ ἀνδρ.] Hæc inepti cujuſdam hominis obſervatiuncula lituram meretur. Vox ἀνδρεία enim per ει diphthongum ſcribitur, tam cum eſt ſubſtantivum, ſignificans fortitudinem, quam cum eſt adjectivum.

[2] 'Ανδρίζω. τὸ ἀνδρ.] Vide infra v. 'Ηνδρίσατο.

[3] 'Ανδρικῶς. 'Αριστοφάνης.] Duas has voces, quæ in prioribus Edit. deſunt, ex MSS. Pariſ. revocavi.

[4] 'Ανδρικῶς ἐμβάλλετον, καὶ σμώχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Ariſtoph. in *Pace*, p. 483. Vide etiam infra v. Σμώχετε. *P.*

[5] 'Ανδρὶ Λυδῷ πρ.] Proverbio huic Crœſus Lydorum Rex locum dedit, ut diſcimus ex Zenobio, Adag. LXXXVII.

[6] 'Επρίατο] Vox hæc ſuſpecta mihi eſt, cujus loco legere mallem εὕρατο.

[7] 'Ανδροβόρων ὁμότεχνε κ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. pag. 381. (264. Ed. Henr. Steph. *P.*)

[8] 'Ανδρόδρομος] Legendum potius eſt ἀνδρόδομος, ut in codice Vaticano ſcriptum eſſe Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notavit. Huc accedit auctoritas Heſychii, apud quem legimus, 'Ανδροδόμων, τρικλίνων. Vide etiam Euſtathium ad Odyſſ. H. pag. 1573.

[9] 'Ανδρόκμητος. τάφος] Reſpexit Suidas ad locum illum Homeri Il. Λ. v. 371.

Στήλῃ κεκλιμένος ΑΝΔΡΟΚΜΗΤΩι ἐπὶ τύμβῳ.

Ubi Scholiaſta notat: 'Ανδροκμήτῳ· ἐφ' ᾧ ἀνὴρ κεκμηκὼς ἔκειτο. ὅ ἐστι νεκρός. ῍Η, ὑπὸ ἀνδρὸς κατεσκευασμένῳ. ῍Η, ἐπὶ ἀνδρὶ κεκμηκότι κατεσκευασμένῳ. Vide etiam Etymologum h. v.

[10] 'Ανδροκόβαλος] Vide infra v. Κόβαλος; & Heſychium eadem voce.

[11] 'Εὰν ἔξω τῆς 'Αττικῆς ἀνὴρ 'Αθην.] Vide de hoc ἀνδροληψίας more & jure Budæum in Annotationibus †poſter. ad Pandectas, & Petitum in *Commentar. ad Leges Attic* pag. 518. 519.

† Notante Maussac. in Harpocr. in Voc

[12] 'Ανδροληψία οὖν, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἐκ τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Harpocratione deſcripſit Suidas.

3. [A] Aliqui falluntur. Est enim versus Sophoclis, quod docet Schol. Aristidis, II. p. 235. ubi sic legitur: Φίλοι κα
πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι. Ex hoc Scholiaste inter incerta Sophoclis fragmenta huic versui locum
dedit Brunckius, Fr. XCII. p. 46. qui tamen Suidam neglexit; A Schol. Sophoclis Electr. 188
citatur sine auctoris nomine iste Iambicus, memorare dedignatus est.

ἀνδροφόνον, καὶ μὴ προϊεμένην αὐτὸν εἰς τιμωρίαν. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο Ἀνδροληψία.

Ἀνδρόμαχος, Νεαπολίτης ἐκ Συρίας, σοφιστὴς, υἱὸς Ζωνᾶ, ἢ Σαβίνου, παιδεύσας κατὰ Νικομήδειαν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ βασιλέως.

Ἀνδρομέοιο. ἀνθρωπίνου κρέατος.

Ἀνδρόπαις. ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.

Ἀνδροπλήθεια. πλῆθος ἀνδρῶν.

Ἀνδροσάθων.[1] μεγάλα ἔχων αἰδοῖα.

Ἀνδρὸς[2] γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον. ἀπὸ μέρους. ἐπὶ τῶν μηδαμῆ χρησιμευόντων. παρόσον ὅλον τὸ σῶμα ἀσθενές. Καὶ,

2. Zenobius. I. 96. ubi conf. Not. Diogenian. I. 85

Ἀνδρὸς γέροντος αἱ γνάθοι βακτηρίαι.
ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. Καὶ,

Diogenian. I. 78.

Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ' ἐς πυγὴν ὁρᾶν.
ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων. Καὶ,

Zenobius. I. 97. Diogenian. I. 86.

Ἀνδρὸς[3] κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.
ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὑρισκόντων παρὰ τῶν φίλων ὠφέλειαν.

3. Zenobius. I. 90. ubi conf. Not. vidend. Diogen. I. 79. Aristides. I. 112 et 268. Menander, si fides Cantero in Aristid. at Grotius Excerpt. 945. inter incert. [A]

Ἀνδροτίων,[4] Ἄνδρωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, καὶ δημαγωγὸς, μαθητὴς Ἰσοκράτους.

Ἀνδροφόνος. οὕτω λέγεται κἂν γυναῖκά τις κτείνῃ.

Ἀνδρῶν.[5] εἷς ἦν τῶν υʹ.

Ἀνδρῶνα. οἶκον, ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Ἀριστοφάνης· [6] Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

Ἀνδρώνιος[7] ὄνος. ἐπὶ τῶν παμμεγέθη καὶ νωθρὰ σώματα ἐχόντων· ἢ διὰ τὸ ἐκεῖσε παμμεγέθεις καὶ νωθροὺς ὄνους γίνεσθαι.

Ἀνδρωνῖτις. [8] Καὶ τὸ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι· διὰ τὸ δοκεῖν τὸν στρατηγὸν βραχὺν χρόνον πρότερον ὑπὸ τῶν Λυσιτανῶν ἠλαττῶσθαι.

8. Polybius. Fragm. Hist. XXVII. Vol. V. p. 62.

Ἀναία.[9] πόλις ἀντικρὺ Σάμου, κληθεῖσα ἀπὸ Ἀναίας μιᾶς γυναικὸς τῶν Ἀμαζόνων.

δ Ἀναιδές. τὸ θρασὺ βλέπειν. καὶ [10] Ἀναίδην. ἀθρόως. σφοδρῶς. ἀπηρυθριασμένως. καὶ Ἀναιδῶς. ἀναισχύντως. καὶ Ἀναιδής, καὶ Ἀναίδεια, ἡ ἀναισχυντία.

δ. Ex Schol. in Demosth. περὶ τῶν ἐν Χερρ. p. 63. Ed. Benenat.

Ἀναίμονες. ἀναίματοι. καὶ Ἄναιμος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα. καὶ + Ἀναιμωτὶ, ἄνευ αἵματος. καὶ Ἀναίμονι

+ Appian de Bell. Civil. II. 519. lib. 3. c. 90.

bebat, nec ad supplicium dedebat, cives pignoris loco capere licebat: idque Ἀνδροληψία vocabatur.

Ἀνδρόμαχος. Andromachus, ex Neapoli, urbe Syriæ, Sophista, Zonæ vel Sabini filius, qui Nicomediæ sub Diocletiano Imperatore docuit.

Ἀνδρομέοιο. Humani. Ut, ἀνδρομέοιο κρέατος, carnis humanæ.

Hom. Il. T. et Schol. p. 571.

Ἀνδρόπαις. Puer qui virilem ætatem jam attigit.

Ἀνδροπλήθεια. Virorum multitudo.

Ἀνδροσάθων. Bene vasatus.

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσ. *Viri senis calva similis est uvæ passæ.* Pars hic ponitur pro Toto: diciturque proverbium illud de iis, qui ad nullam rem sunt utiles. Totum enim [senum] corpus est infirmum. Item,

Hominis senis maxillæ sunt baculi.

Quod dicitur de illis, qui in senectute multum comedunt. Et,

Hominis senis podicem nunquam inspicias.

De illis, qui ad quædam sunt inutiles. Et,

Viro cum adversa fortuna conflictante, procul amici.

Quod dicitur de illis, quibus in rebus adversis amici nullam opem ferunt.

Ἀνδροτίων. Androtion, Andronis F. Atheniensis, orator & Demagogus, Isocratis discipulus.

D. Ruhnken Hist. Crit. Or. Græc. 74

Ἀνδροφόνος. Sic vocatur etiam ille, qui mulierem occidit.

Ἀνδρῶν. Andron. Unus erat ex quadringentis.

Ἀνδρῶνα. Conclave, ubi viri congregari solent. Aristophanes: *Tribunalia & porticus in conclavia virorum convertam.*

Ar. Eccles. 672.

Ἀνδρώνιος ὄνος. Andronius asinus. Proverbium in magnam & inertem molem corporis: quod ibi magni & segnes asini nascerentur.

Ἀνδρωνῖτις. Conclave virile. *Et, quod vulgo dicitur, relicto conclavi virili gynecæum adire: quod Imperator paulo ante a Lusitanis cladem accepisset.*

Ἀναία. Anæa, urbs e regione Sami, sic appellata ab Anæa fœmina, quæ erat una ex Amazonibus.

Ἀναιδές. Impudens. Et Ἀναίδην. Affatim. Vehementer. Sine rubore. Et Ἀναιδῶς. Impudenter. Et Ἀναιδής. Impudens. Et Ἀναίδεια. Impudentia.

Ἀναίμονες. Exsangues. Sanguine carentes. Et Ἄναιμος. Qui nullum habet sanguinem. Et Ἀναιμωτί. Sine sanguine. Et, Ἀναίμονι δίψῃ, est δίψῃ. τουτέστιν Ἀγγελικῇ. αἷμα γὰρ οὐκ ἔχουσιν οἱ Ἄγγελοι· καθὸ οὐδὲ ἐσθίουσι. περὶ τοῦ ἁγίου Δανιὴλ φησὶν ὁ Λογοθέτης εἰς ἐπίγραμμα ἔνθεν τοῦ κίονος αὐτοῦ.

---

[1] Ἀνδροσάθων] Vide Hesych. v. Σάθων.

[2] Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφ. τὸ κρ. ἀπὸ μ.] Hæc descripsit Suidas ex Zenobio, ad quem vide Schottum.

[3] Ἀνδρὸς κακῶς πρ.] Est notissimus versus Menandri. Vide Zenobium & Diogenianum.

[4] Ἀνδροτίων] De Androtionis hujus scriptis vide Meursium in *Bibliotheca Attica*, cujus scrinia non compilabo.

[5] Ἀνδρῶν. εἷς ἦν τῶν υ.] Vide Harpocrationem h. v. & ibi Maussacum.

[6] Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς σ.] Versus hic Anapæsticus legitur apud Aristoph. in *Eccles.* pag. 744.

[7] Ἀνδρώνιος ὄνος] Scribe Ἀντρώνιος ὄνος, ut apud Diogenianum, & Stephanum Byzantium v. Ἀγκών, & v. Ἀντρών. De hoc proverbio autem præter Erasmum vide Maussacum ad Harpocrationem v. Ἀντρῶνες, Casaubonum ad Strabonem pag. 435. & Berkelium ad Stephanum v. Ἀντρών.

[8] Καὶ τὸ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὴν ἀνδρ.] Fragmenti hujus sensus est imperfectus & mutilus, qui suppleri potest ex iis, quæ leguntur infra voce Κωμάσαι, ubi locus hic repetitur.

[9] Ἀναία, πόλις ἀντ.] Vide Stephanum Byzantium h. v.

[10] Ἀναίδην. ἀθρ.] Scribe ἀνέδην, ut suo loco infra. Hæ duæ voc
confundantur in MSStis et Editt. δίψῃ
Herodiani, Diodori Sic. Dionis Cass.

rpocrat.

Ἀναίνεσθαι.[1] κοινῶς μὲν, τὸ ἀρνεῖσθαι· ἰδίως δὲ, ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους, καὶ τὰ Ἀφροδίσια. καὶ Ἀναίνομαι, ἀπαρνοῦμαι, προΐεμαι.

Ἀναιρεθείς. ἀντὶ τοῦ ἀναληφθείς. οὕτως Ἰσοκράτης. καὶ Ἀναιρεῖν, τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ [2] τὸ τεχθὲν ἀναστρέφειν. καὶ τὸ φονεῦσαι. καὶ τὸ ἀναλαβεῖν. Ὁ δὲ καθεὶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν πήραν ἀναιρεῖται τὴν ἐπιστολήν. καὶ ἔτι τὸ ἀπολλύναι, καὶ τὸ αἴρειν, ἢ προσενέγκασθαι. καὶ Ἀναίρεσις, ἡ ἀνάληψις. Ὁ δὲ τὴν πανοπλίαν ἔρριψεν εἰς ἀναίρεσιν τῷ βουλομένῳ. καὶ Ἀναιρεῖται, λαμβάνει. Ὁ δὲ ἀναιρεῖται τὸ μεῖζον μέρος τοῦ κρεαδίου. καὶ Ἀναιρεῖσθαι, ἀναδέχεσθαι, ἀναλαμβάνειν. [3] Τῷ Σκηπίωνι ἦν τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχηδονίους, ὁμήρους σφᾶς δοῦναι, καὶ τοὺς ἐλέφαντας, καὶ τὰς τριήρεις, καὶ μήτε καταλόγους ποιεῖσθαι, μήτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μήτε πόλεμον πρὸς μηδένα παρὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην ἀναιρεῖσθαι. Καὶ αὖθις ‡ Οὐ [4] τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐποιοῦντο Ῥωμαῖοι, τοῦ μὴ [5] κατάρχοντες φαίνεσθαι, μηδ' ἀναιρούμενοι τοὺς πολέμους. [6] Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρεόμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. καὶ Ἀναιρούμενοι, ἀναλαμβανόμενοι, ἐπιχειροῦντες.

biug. Fragm.
LVII. Vol.

Ἀναισίμου. ἀνήλισκε, κατεδαπάνα. καὶ Ἀναισιμοῦν, παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. Ἀναισιμοῦσι, καταναλίσκουσι. Τὰς δὲ γυναῖκας ἀπέπνιξαν, ἵνα μὴ τὸν σῖτον ἀναισιμῶσι.

Ἀναίσχυντος, καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος. ἐπὶ τῶν ἀπηρυθριακότων, καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τοῦ τρόπου ποιουμένων.

Ἀναίτιος ἐπὶ ἀφροσύνῃ. ἀντὶ τοῦ, ἀνέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνῃ.

Ἄναιτος.[7] ἀβλαβὴς, καὶ ἀναίτιος. [8] Σοφοκλῆς·

————————— Πόλις δέ σοι
Κακῶν ἄναιτος τῶνδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.

.Colon. 786

Ἀνέβαλλεν. [9] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Τηρίβαζος φίλος ἦν τῷ βασιλεῖ, καὶ, ὁπότε παρείη, οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβαζεν.

Angelica ſiti. Angeli enim non habent ſanguinem, nec ulla re veſcuntur. Sic de divino Daniele inquit Logotheta in inſcriptione columnæ ejus.

Ἀναίνεσθαι. Communiter quidem ſignificat negare: peculiariter vero dicitur de fœminis, quæ nuptias vel concubitum abnuunt. Et Ἀναίνομαι, recuſo, abnuo.

Ἀναιρεθείς. In altum ſublatus. Ita Iſocrates. Et Ἀναιρεῖν, in utero concipere, & partum educare. Item, necare, & humo aliquid tollere. *Ille vero manu in peram demiſſa, epiſtolam ſuſtulit.* Significat etiam perdere, & tollere, & admovere. Et Ἀναίρεσις dicitur de eo, qui aliquid humo tollit. *Ille vero omnia arma ſua projecit, ut tolleret quiſquis vellet.* Et Ἀναιρεῖται, accipit. *Ille vero majorem partem carnis capit.* Et Ἀναιρεῖσθαι, ſuſcipere. *Conditiones vero pacis, quam Scipio cum Carthaginenſibus fecerat, hæ erant: Ut obſides darent, & elephantos, & triremes, nec ullos milites conſcriberent, nec mercenariis militibus uterentur, nec bellum adverſus quenquam abſque Romanorum conſenſu ſuſciperent.* Et iterum: *Romani ſummopere cavebant, ne alios laceſſere, neve bella priores ſuſcipere viderentur.* Et apud Herodotum Ἀναιρεόμενον ſignificat, in utero conceptum. Et Ἀναιρούμενοι, ſuſcipientes, aggredientes.

Isocrates ad Philippum. Vol. I. p. 350.

3. Dio Caſs. V. I. p. 65. 100

4. Herodot. VI. 69. p. 469. 70

‡ Respexit Polybii Schweigh. Fragm. Histor. LVII, Vol. V. P. 70. apud Suid. V. Ἀμυνόμενοι. V. Ἐμβαίνειν et V. Πέλας.

Ἀναισίμου. Abſumebat. Conſumebat. Et Ἀναισιμοῦν, apud Herodotum, abſumere, conſumere. Ἀναισιμοῦσι, conſumunt, abſumunt. *Mulieres vero ſuffocarunt, ne frumentum abſumerent.*

Herodot. VII. 20. p. 520. 1. Var. Lect. d. et Wesseling ~~[illegible]~~. ad loc. de hac voce.

Ἀναίσχυντος. Impudens & ferreus homo. Dicitur de illis, qui pudorem omnem depoſuerunt, nec mores ullo modo mutant.

Ἀναίτιος ἐπὶ ἀφροσύνῃ. Qui ob amentiam accuſandus vel damnandus non eſt.

Ἄναιτος. Illæſus. Inſons. Sophocles: *Ut urbs [Thebarum] a malis, quæ ei ab hac terra imminent, immunis permaneat.*

Ἀνέβαλλεν. [Imponebat. Suſtollebat.] Xenophon: *Teribazus vero amicus erat Regi, & quotieſcunque aderat, nullus alius Regem in equum levabat.* Hic ἀνέβαλλεν poſitum eſt pro ἀνεβίβαζεν.

Xenoph. K. A. δ'. p. 298. Conf. infr. V. Παρείη.
Vid. supr. V. Ἀναβολεύς.

---

[1] Ἀναίνεσθαι. κοινῶς μὲν, τὸ ἀρν.] Ex Harpocratione, ad quem vide quæ notavit Mauſſacus. Confer etiam Suidam infra v. Χαρίζεσθαι.

[2] Καὶ τὸ τεχθὲν ἀναστρέφειν] Vide infra v. Ἀνελεῖν, & Harpocrationem v. Ἀναιρεθείς.

[3] Τῷ Σκηπίωνι ἦν τὰ διωμολογημένα πρὸς Καρχ.] Apud Dionem in Excerptis Legat. cap. xv. pag. 381. unde fragmentum hoc depromptum eſt, locus integer ſic legitur: Ὅτι διεκηρυκεύσαντο οἱ Καρχηδόνιοι τῷ Σκηπίωνι· ἦν δὲ τὰ διωμολογημένα, ὁμήρους τε σφᾶς δοῦναι, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, τούς τε αὐτομόλους, οὓς ἤτοι Ῥωμαίων, ἢ τῶν συμμάχων, ἐφ' ὧν εἶχον ἀποδοῦναι, καὶ τοὺς ἐλέφαντας πάντας, καὶ τριήρεις πλὴν δέκα παραδοῦναι, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ κεκτῆσθαι μήτε ἐλέφαντας, μήτε ναῦς, καὶ τῷ Μασινίσσᾳ πάντων ὧν εἶχον αὐτοῦ ἀποστῆναι, καὶ ἐκείνῳ δοῦναι τήν τε χώραν, καὶ τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ αὐτοῦ οὔσας ἀφεῖναι, καὶ μήτε καταλόγους ποιεῖσθαι, μήτε μισθοφόροις χρῆσθαι, μήτε πόλεμον πρὸς μηδένα παρὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων γνώμην ἀναιρεῖσθαι. Locum hunc Dionis ad marginem Suidæ ſui indicaverat etiam Pearſonius.

[4] Οὐ τὴν τυχοῦσαν πρόνοιαν ἐπ.] Hoc fragmentum ad Polybium refert Valeſius.

[5] Μὴ κατάρχοντες φαίνεσθαι] Addendum eſt χειρῶν ἀδίκων, ex ipſo Suida v. Ἀμυνόμενοι, v. Ἐμβαίνειν, & v. Πέλας, ubi idem fragmentum repetitur.

[6] Καὶ Ἡρόδοτος Ἀναιρεόμενον, ἀντὶ τοῦ, ἐν γαστρὶ συλ.] Locus Herodoti exſtat lib. vi. pag. 225. Ἢ γὰρ ἐκ τοῦ Ἥρωος τούτου γέγονας, καί τοι πατήρ ἐστι Ἀστράβακος ὁ Ἥρως, ἢ Ἀρίστων. ἐν γάρ σε τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι. Quod interpres recte vertit: *Aut enim ex hoc Heroe genitus es, paterque tibi eſt Aſtrobacus Heros, aut Ariſto. Nam ea nocte te concepi.*

[7] Ἄναιτος. ἀβλαβὴς, καὶ ἀναιτ.] Locus hic ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 297. unde eum Suidas excerpſit, ſic reſcribendus eſt: Ἄνατος. ἀβλαβὴς, καὶ ἀναίτιος. Nam ἄναιτος eſt vocabulum nihili, & obelo omnino dignum. Ἄνατος vero compoſitum eſt ex α στερητικοῦ, & ἄτη: cujus originis etiam eſt adverbium ἀνατί, de quo ſupra.

[8] Σοφοκλῆς] In *Oedip. Colon.* pag. 297.

[9] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Τηρίβαζος φ.] Locus hic legitur apud Xenophontem *de Expedit. Cyri* lib. iv. pag. 327.

Ἀνέβαλλεν. ἀναβολὴν ἐδίδου.

Ἀνεβάλλετο.[1] προοιμιάζετο. ἀνεκρούετο. ἐνήρχετο. καὶ [2] ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο. Ἀῤῥιανός· Ἀνεβάλλετο τὴν τῆς ἄλλης χώρας δῄωσιν, οἰόμενος ἐνδώσειν Ἀθηναίους. Ἀναβολὰς, καὶ τὰς ἀνακρούσεις, καὶ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἤρχετο, καὶ ἀπήρχετο. [3] καὶ Ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο.

Ἀνέβησεν. ἀντὶ τοῦ, ἀνεβίβασεν. [4] Ἡρόδοτος.

Ἀνεβίω. ἀνέζησεν. καὶ Ἀνεβιωσάμην, ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα. Κράτης.

Ἀναβιώσκεται, καὶ Ἀναβιώσκει, μᾶλλον ἢ Ἀναβιοῖ. λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν.

ǂǂ sic τῷ οὐράνιον usus est Arist. Ran. 1166. citat. a Suid. V. οὐράνιον γ᾽ ὅσον.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον.ǂǂ ἀντὶ τοῦ μέγα, καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἀφικνούμενον.

5. arist. Eccles. 433.

Ἀνεβορβόρυξαν.[5] ἀνέκραγον.

ǂ. arist. Equit. 599. et Χ.

ǂ Ἀνεβρύαξαν. ἀνεθορυβήθησαν. ἀνέκραγον.

Ἀνεγνάμφθη. ἀνεκάμφθη.

7. Herodotus. I. p. 64. 83. Conf. infr. V. Μετεῖναι, ubi quaedam ex eodem loco.

Ἀνέγνωσαν. ἀνέπεισαν. ἀνεδίδαξαν. [6] ἠρέθισαν. [7] Ἡρόδοτος· Τοὺς ὀνειροπόλους ἀνεσκολόπισεν, οἵ μιν ἀνέγνωσαν μετεῖναι τὸν Κῦρον.

Ἀνέγρετον. [8] ἀνυπόστροφον.

Ἀνεδέχετο. προσεδέχετο, ἐξυπέμεινεν. [9] Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκεν. Ὁ δὲ τούτοις πιστεύων ἀνεδέχετο τὸν πρὸς Ἀριαράθην πόλεμον.

Ἀνεδείματο. [10] ἀνῆλθεν. ἀνῳκοδόμησε, κατεσκεύασεν.

Ἀνέδην ct. Ἀναιδην confus. in MSStis et Editt. Antiqq. Iosephi, Dionis Cass.

Ἀνέδην.[11] δαψιλῶς. ἀκωλύτως. κατακόρως. ὡς ἔτυχεν. Ἀῤῥιανός· Οἱ δὲ τοῖς φρέασι φύλακας ἐπέστησαν, ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεύεσθαι, ἀλλ᾽ εἰς τὸ κοινὸν ξυλλέγεσθαι πᾶν ὅσον περ ἀνιμῷτο τοῦ ὕδατος· ἐκεῖθεν δὲ διανομὴν γίνεσθαι τὴν ἴσην ἑκάστοις. Καὶ αὖθις·

10. agathias. Brunck. III. 44. 31.

—— Καὶ [12] τὸ δίθυρσον
Τοῦτο τὸ λογχωτὸν, καὶ τὸ περισφύριον,
Οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ᾽ ἐς Διόνυσον ἐφοίτα.

Καὶ αὖθις· Τὸ ἱερὸν περιστοιχήσαντες οὐκ εἴων τοὺς βουλομένους καὶ δεομένους τοῦ Πυθίου ἀνέδην παριέναι. ἀντὶ τοῦ ἀκωλύτως. καὶ αὖθις· Ἀνέδην ἐξεπόρθουν

Ἀνέβαλλεν. Differebat. Dilationem dabat.

Ἀνεβάλλετο. Procemio utebatur, præludebat, canendi initium faciebat. Accipitur & pro differebat. Arrianus: *Reliqui agri vaſtationem differebat, exiſtimans, Athenienſes ſponte ceſſuros eſſe.* Ἀναβολὰς vocant carminum præludia & principia. Et Ἀνεβάλλοντο ſignificat interdum veſtibus induebantur.

Ἀνέβησεν, pro ἀνεβίβασεν, impoſuit. Herodotus.

Ἀνεβίω. Revixit. In vitam rediit. Et Ἀνεβιωσάμην, ad vitam revocavi. Crates.

Ἀναβιώσκεται, & Ἀναβιώσκει, pro Reviviſcit, potius dicendum eſt, quam Ἀναβιοῖ. Dicitur etiam Ἀναζῆν, reviviſcere.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον. Clamorem ingentem, & ad cœlum uſque pertingentem, edidit.

Ἀνεβορβόρυξαν. Vociferati ſunt.

Ἀνεβρύαξαν. Tumultuati ſunt. Clamorem ediderunt.

Ἀνεγνάμφθη. Inflexum eſt. Incurvatum eſt.

Ἀνέγνωσαν. Perſuaſerunt. Edocuerunt. Incitarunt. Herodotus: *Somniorum conjectores cruci affixit, qui ipſi perſuaſerant, ut Cyrum dimitteret.*

Ἀνέγρετον. Non redeuntem. Qui revocari non poteſt.

Ἀνεδέχετο. Exſpectabat. Præſtolabatur. *Ille vero Aſdrubalis adventum exſpectabat.* Accipitur etiam pro ἐξήνεγκεν, intulit, ſuſcepit. *Ille vero, his fretus, bellum adverſus Ariarathen ſuſcepit.*

Polybius. Fr. Hi Vol. V. p. 55.

Polybius. Fr. Hi Vol. V. p. 54.

Ἀνεδείματο. Ædificavit. Exſtruxit.

Ἀνέδην. Abunde. Libere. Sine impedimento. Ad ſatietatem uſque. Temere. Arrianus: *Illi vero puteis cuſtodes præpoſuerunt, ne quiſquis vellet libere & arbitratu ſuo aquaretur, ſed in commune conferretur, quidquid aquæ ex puteis hauſtum eſſet. Inde vero æqualiter eam omnibus diſtribui juſſerunt.* Et iterum:

—— *Et geminum iſtum thyrſum*
Cuſpide munitum, & ornamentum talorum,
Quibuſcum effuſe bacchabatur, cum Bacchi
Orgiis intereſſet.

Et iterum: *Cum templum cinxiſſent, non ſiverunt omnes, qui [Oraculo Apollinis] Pythii indigebant, libere & pro lubitu intrare.* Et iterum: *Effuſe & efferato animo omnia* μετ' ἀξιότητος ἅπαντες. καὶ αὖθις· [1] Ὁ δὲ ἀνέδην διῃτᾶτο.

---

[1] Ἀνεβάλλετο. προοιμ.] Nota hæc referenda eſt ad verſum illum Homeri Odyſſ. A. v. 155.

Ἦτοι ὁ φορμίζων ΑΝΕΒΑΛΛΕΤΟ, καλὸν ἀείδειν.

Ubi Scholiaſta inquit: Ἀνεβάλλετο· ἀνεκρούετο. Vide etiam ſupra v. Ἀναβολάς.

[2] Ἀντὶ τοῦ ὑπερετίθετο] Minus accurate Suidas τὸ ἀνεβάλλετο per ὑπερετίθετο hic exponit. Secundum alios enim magiſtros inter duas iſtas voces hæc eſt differentia, ut ἀναβάλλεσθαι quidem ſignificet rem intempeſtive procraſtinare, & temporis opportunitatem negligere; ὑπερτίθεσθαι vero, negotium aliquod in commodius tempus differre. Ammonius: Ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀργεῖσθαι καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων. Ὑπερτίθεσθαι δὲ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

[3] Καὶ ἀνεβάλλοντο, ἀντὶ τοῦ ἐσχηματίζοντο] Portus locum hunc ſic verterat: *Et* ἀνεβάλλοντο *interdum ponitur pro* ἐσχηματίζοντο, i. e. *figurabantur & formabantur.* N. L. Sed acu, ut ajunt, rem non tetigit. Σχηματίζεσθαι enim hic ſignificat veſtibus indui, a voce σχῆμα, quæ interdum veſtitum vel cultum corporis ſignificat. Heſychius: Σχῆμα, πλάσμα, ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ, διάθεσις, κόσμος. Hinc recte Suidas verbum iſtud cum ἀνεβάλλοντο hic conjungit. Τὸ ἀναβάλλεσθαι enim apud Atticos ſignificat veſtes induere, ut Græci magiſtri nos docent. Vide Thomam Magiſtrum v. Ἀνεβαλόμην, & Suidam ſupra v. Ἀναλαμβάνειν.

[4] Ἡρόδοτος] Lib. 1. pag. 21. ut Portus monuit.

[5] Ἀνεβορβόρυξαν. ἀνέκ.] Ex Schol. Ariſtoph. ad *Eccleſiaz.* p. 736.

[6] Ἠρέθισαν] Lectionem hanc ex 2 MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. vitioſe excuſum eſt ἠράσθησαν.

[7] Ἡρόδοτος] Lib. 1. pag. 35. ut Portus monuit. Vide ſupra v. Ἀγνωσθείς, & Ἀνάγνωσις.

[8] Ἀνέγρετον. ἀνυπόστροφον] Scribendum eſt ἀνάγρετον (ab ἀγείρω) idque ſuo loco ponendum. Uti enim παλινάγρετον apud Homerum Il. A. v. 526. ſignificat id, quod revocari poteſt; vel, ut Scholiaſta vocem illam exponit, παλισύλλεκτον, ὃ εἰς τοὐπίσω ληπτόν: ita ἀνάγρετον ſignificat, quod ſemel emiſſum retrahi vel revocari non poteſt.

[9] Ὁ δὲ ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρ.] Fragmentum hoc Polybio tribuit Valeſius.

[10] Ἀνῆλθεν] Hæc vox videtur eſſe παρεμβεβλημένη, quoniam ſignificatio ejus loco huic minime quadrat.

[11] Ἀνέδην. δαψιλῶς. ἀκ.] De vera & propria hujus vocis ſignificatione accurate diſputat literatæ Bataviæ ornamentum Jacob. Perizonius ad Ælian. lib. 1. cap. IV.

[12] Καὶ τὸ δίθυρσον τ.] Ex Antholog. lib. VI. cap. V. ut Portus etiam monuit.

Ἀνεδήσατο. ἀπηνέγκατο. [2] Ὁ δὲ τὰ πρακτέα ὀρθῶς διαπράττων, πολλὰς ἀνεδήσατο νίκας.

Ἀνεδίδοτο. ἀνεπέμπετο. καὶ [3] Ἀνεδίδου, συνεβούλευεν. Ὁ δὲ συναθροίσας τοὺς φίλους, ἀνεδίδου διαβούλιον, τί δέον εἴη πράττειν.

…n. …pam. …V. 79.

Ἀνέδουν.+ ἐστεφάνουν. ἀνεδέσμουν. Προσιόντες δὲ αὐτῷ ἐταινίαζον οἱ νησιῶται, καὶ ἀνέδουν.

Ἀνέδραμεν. [4] ἀντὶ τοῦ ηὐξήθη. Ἡρόδοτος.

Ἀνεζεύγνυ. ἀνέστρεφεν. Ἀππιανός· Ὁ δὲ μετὰ πολλῆς λείας ἀνεζεύγνυ.

Ἀνεζωπυρήθη. διεθερμάνθη.

Ἀνέηκεν. [5] ἀνέπεισεν.

Ἀνέθει. ἀνέτρεχε, καὶ ἀνέθορε.

Ἀνεθυσία. [6] ἐμαίνετο.

Ἀνεθυμιᾶτο. ἀνενεοῦτο. Καὶ [7] πρῶτον μὲν ἀρτύσαι φόνον Λυσιμάχῳ, ὃς ἦν υἱὸς Ἀρσινόης. ┼ μετὰ ταῦτα πολλῆς ἐπαγομένης ὕβρεως, ἀνεθυμιᾶτο πάλιν ἐν τοῖς πολλοῖς τὸ προϋπάρχον μῖσος.

Ἀνέκαθεν.+ κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν. ἢ ἀνέκαθεν, μακρόθεν. [8] Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος, ἀνέκαθεν ἐκ πατρὸς παιδίοις παραδεδομένος, περὶ τοῦ ἁγίου Διονυσίου, ὡς, ὅτι κατὰ τὸν τοῦ σωτῆρος πάθους καιρὸν, ἡνίκα μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἐν τῷ παραδόξῳ σφόδρα τεθηπὼς, καὶ τὴν ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκὼς γνῶσιν, κατανοήσας τὸ γεγονὸς, Ἄγνωστος, ἔφη, Θεὸς πάσχει, δι' ὃν τόδε τὸ Πᾶν ἐζόφωται καὶ σεσάλευται.

Fr. Hi… p. 55. Fr. Hi… 54.

…Anep. …III. …bi hic …nior …et cum …lectio-

Ἀνεκαλάμησεν. [9] ἀντὶ τοῦ, ἀνεκαλέσατο.

Ἀνεκαλοῦντο. εἰς δίκην ἦγον. [10] Οἱ δὲ Ἔφοροι ἀνεκαλοῦντο αὐτὸν εἰς τὰς συναρχίας, ὡς ἂν τὰ ἀπολωλότα τοῖς Μεσσηνίοις ἀποκαταστήσῃ.

Ἀνεκάς. ψιλῶς, τὸ ἄνω λέγουσι. καὶ Ἀνέκαθεν, τὸ ἄνωθεν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ·

Ἀνεκὰς τ' ἐπῆρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος.

Κρατῖνος Ἥρωσι·

Τὸν αὐχέν' ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων. δ

vaſtarunt. Et iterum: *Ille vero genio ſuo præter modum indulgebat.*

Ἀνεδήσατο. Reportavit. Adeptus eſt. *Ille vero in rebus gerendis conſilio & prudentia utens, multas victorias reportavit.*

Ἀνεδίδοτο. Reddebatur. Remittebatur. Et Ἀνεδίδου, conſultabat. *Ille vero congregatis amicis, cum illis conſultare cœpit, quid eſſet faciendum.*

+ Sic Thucyd. IV. 121. p. 308-95

Ἀνέδουν. Coronabant. Religabant. *Inſulani vero ad ipſum accedentes, ipſum faſciis & coronis ornabant.*

Ἀνέδραμεν. Crevit. Herodotus.

Herodotus pluribus locis. Joseph. Antiqq. IX. 8. 5. Vol. I. 493.

Ἀνεζεύγνυ. Rediit. Appianus: *Ille vero cum magna præda rediit.*

Appian. Fragm. Inc. Schweigh. III. p. 14.

Ἀνεζωπυρήθη. Calore recreatus eſt. Calefactus eſt.

Ἀνέηκεν. Induxit. Perſuaſit.

Ἀνέθει. Adſcendit. Surſum ſaliit.

Ἀνεθυσία. Inſaniebat.

Ἀνεθυμιᾶτο. Renovabatur. *Et primum quidem Lyſimacho, qui filius erat Arſinoes, necem paraverat. Poſtea vero, cum inſolentia ejus invaleſceret, priſtinum odium vulgi renovatum fuit.*

7. Polybius. XV. Vol. III. c. 25. p. 542

┼ Polyb. XV. 25. Vol. III. 543.

+ a. Ch. 425.

Ἀνέκαθεν. Per longi temporis ſucceſſionem. A longo retro tempore. *Talis igitur fama a multis retro ſeculis continua ſucceſſione a patribus ad liberos propagata de S. Dionyſio ad nos pervenit, eum tempore paſſionis Dominicæ, cum Sol ipſo meridie obſcuraretur, rei novitate vehementer obſtupefactum, & ſupra modum cognitionis humanæ evectum, cum id, quod acciderat, conſideraſſet, in hæc verba prorupiſſe: Ignotus Deus patitur, cujus cauſa Univerſum hoc tenebris obtegitur & concutitur.*

Ἀνεκαλάμησεν. Spicilegium fecit.

Ἀνεκαλοῦντο. In jus vocabant. *Ephori vero ipſum coram magiſtratibus ſe ſiſtere juſſerunt, ut res amiſſas Meſſeniis reſtitueret.*

Ἀνεκάς. Cum ſpiritu tenui, ſignificat ſurſum. Et Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν. Eupolis *Autolyco:*

In altum ſuſtuliſti tu quoque, impure, crus
tuum.

Eupolidis et Cratini auctoritati addas Aristoph. Vesp. 18.

Cratinus *Heroibus:* * * * * δ

δ f. τρέπων

---

[1] Ὁ δὲ ἀνέδην διῃτᾶτο] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariſ. emendavi. In prioribus enim Edit. pro διῃτᾶτο peſſime & nullo ſenſu legitur διὰ τοῦτο.

[2] Ὁ δὲ τὰ πρακτέα ὀρθῶς διαπρ.] Hæc ſunt verba Agathiæ de Mermeroe, duce Perſarum, lib. II. pag. 60.

[3] Ἀνεδίδου, συνεβ.] Scribe & ſupple, ἀνεδίδου διαβούλιον, συνεβούλευεν. Imperitiſſimus enim ſit, qui credat, τὸ ἀνεδίδου per ſe & nude poſitum ſignificare poſſe συνεβούλευεν.

[4] Ἀνέδραμεν. ἀντὶ τοῦ ηὐξήθη. Ἡρόδοτος.] Vix quenquam illorum, qui elegantioribus literis ſtudent, ignorare puto, Herodotum, hiſtoriæ patrem, frequenter Ὁμηρίζειν, ejuſque voces & phraſes ſtudioſe imitari ſolere; cujus rei hic clarum habemus exemplum. Voce ἀνέδραμεν enim pro ηὐξήθη uſus eſt Homerus Il. Σ. v. 56.

——— Ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

Ubi Scholiaſta τὸ ἀνέδραμε recte per ηὐξήθη exponit. Loca autem Herodoti, ubi τὸ ἀναδραμεῖν pro αὐξάνεσθαι accipitur, notavit Portus in Lexico Ionico.

[5] Ἀνέηκεν. ἀνέπεισεν.] Hoc ſenſu vox illa accipitur apud Homerum Il E. v. 882.

[6] Ἀνεθυσία] Corrupte pro ἐνεθουσία, (ab ἐνθουσιᾶν) ut recte legitur infra.

[7] Καὶ πρῶτον μὲν ἀρτύσαι φόνον Λυσιμ.] Hoc loco duo diverſa fragmenta in unum conflata ſunt, ut patet ex Excerptis Peireſc. pag. 65. 66. unde iſta deprompſit Suidas. Vide etiam infra v. Σωσίβιος, ubi locus hic repetitur.

[8] Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντησε λόγος, ἀνέκ.] Locus hic depromptus eſt ex *Encomio S. Dionyſii Areopagitæ*, a Michaele Syncello conſcripto, quod hodie adhuc inter opera S. Dionyſii exſtat. Vide etiam infra v. Διονύσιος, ubi eadem repetuntur.

[9] Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ, ἀνεκαλέσατο] Locus hic vel ipſius Suidæ oſcitantia, vel librariorum incuria fœde deformatus eſt; quem ſic in integrum reſtituo. Ἀνεκαλάμησεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεθέρισεν. † Ἀνεκαλέσατο &c. Verbum ἀνεθέρισεν enim ſignificatione reſpondet voci ἀνεκαλάμησεν, ut ex Heſychio patet, qui τὸ ἀνεκαλαμήσατο per ἀνεθέρισεν exponit: quam proinde vocem hoc loco excidiſſe non dubito. Deinde manifeſtum eſt, τὸ ἀνεκαλέσατο non poſſe ἐκ παραλλήλου jungi voci ἀνεκαλάμησεν (nihil enim magis ἀσύγκλωστον) ſed novi articuli initium eſſe debere, ut non ſolum patet ex ſerie literarum, ſed etiam ex Heſychio, apud quem vocabulum iſtud in ſerie ſua vocem Ἀνεκαλαμήσατο proxime ſequitur. En ipſa Heſychii verba: Ἀνεκαλαμήσατο. ἀνεθέρισεν. † Ἀνεκαλέσατο. ἀπέστρεψεν, &c. Hæc utique conjecturæ noſtræ veritatem clare & evidenter probant.

[10] Οἱ δὲ Ἔφοροι ἀνεκ.] Hoc fragmentum ex Polybio ſumptum eſſe monuit Cl. Jacobus Gronovius.

[A] Toup in Suid. I. 57.

ANEKTA.—Ἀγαθίας φησὶ περὶ Θευδορίχου. Πρόσοικα ἔθνη συνέλεξεν. Οὐ γὰρ ᾤετο ἀνεκτὰ εἶναι.] Hæc negligenter admodum exſcripſit Suidas, et pro more ſuo interpolavit. Neque enim de *Theodericho*, ſed de *Theodiberto* utique hic agit Agathias. Verba ejus ſunt lib. i. p. 9. Ed. Vulcan. Παραλαβὼν δὲ τὴν πατρῴαν ἀρχὴν ὁ ΘΕΥΔΙΒΕΡΤΟΣ, τούς τε Ἀλαμανοὺς κατεστρέψατο, καὶ ἄλλα ἄττα ΠΡΟΣΟΙΚΑ ΕΘΝΗ.——Οὕτω δὲ ἐνεργὲς τὸ βούλευμα ἐποιεῖτο, καὶ τὴν παρασκευὴν ἐμβριθεστάτην, ὡς καὶ πρεσβεύεσθαι πρός τε Γιπέδας καὶ Λαγγοβάρδους, καὶ ἄλλα ἄττα ΠΡΟΣΟΙΚΑ ΕΘΝΗ, ἐφ' ᾧ καὶ οἵδε συλλάβοιντο τοῦ πολέμου. ΟΥ ΓΑΡ ΩΙΕΤΟ ΑΝΕΚΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas. Cæterum ſcribendum, περὶ Θευδερίχου. De *Theodericho*. Ita enim ſemper Agathias: et ſic quoque recte exhibet Editio Mediolanenſis.

Ἂν ἑκάστην [ἡμέραν.] καθ' ἑκάστην. Ὅτι Φα[a]νέας τις Καρχηδόνιος δεινὰ διατίθησι Ῥωμαίους ἀν' ἑκάστην ἡμέραν.

a c Ιμιλκων Φαμαίας. Appiano VIII. Vol. I. p. 439 et seqq. et Freinsh. Suppl. Livii Lib. L. Vol. V. 687. Phameas; at Zonaras. I. p. 464. Lib. IX. 27. Φαβέας. — Φαμέας tamen Suid. V. Ἄψυχος et V. Φαμέας, ex Polyb. XXXVI. 6. Vol. IV. p. 676. — Notand. δεινὰ διατίθησι non est Styli Polybiani.

Ἀνεκήκιεν.[1] ἀνεφέρετο. ἀνεπήδα. ἀνεδίδου. ἀπὸ τοῦ κίω, τὸ πορεύομαι.

Ἀνεκλίθη.[2] ἀνέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ.

Ἀνεκώχευον.[3] ἀνεχώρουν. [4] Ἡρόδοτος· Ἀνεκώχευον τὰς νέας, καραδοκέοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον, ᾗ πεσέεται. ἀντὶ τοῦ, [5] ὀθόνια στήσαντες ἐσάλευον.

4 Herodotus. VII. 168. p. 583. 80

Ἀνέκραγεν. οὐκ ἀνεκραύγασεν. καὶ Ἀνακραγεῖν, καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως.

Ἀνεκρούετο. ἀνέκοπτεν. ἀνέστελλεν.

Ἀνεκτά. [1] Ἀγαθίας φησὶν περὶ Θευδερίχου· Πρόσοικα ἔθνη συνέλεξεν. οὐ γὰρ ᾤετο ἀνεκτὰ εἶναι. ἀντὶ τοῦ ἀνέσεως ἄξια. Καὶ Πολύβιος[2]· Διόπερ οὔτε τὸ λαθεῖν, οὔτε κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς εἰσβάλλοντας εἰς Μακεδονίαν τοὺς Ῥωμαίους ἀνεκτὸν ἦν. ἀντὶ τοῦ δυνατόν. καὶ Πισίδης·

Οὐκ ἦν ἀνεκτὴ τοῖς παροίκοις ἡ βλάβη.

ἀντὶ τοῦ, ὑπομονῆς ἀξία.

Toup. I. 57. [A]
1 Agathias. I.
2 Polybius.

Ἀνέλεγκτον. μὴ δυνάμενον ἐλεγχθῆναι.

Ἀνεκτησάμην. ἀνωρθωσάμην. ἀνελαβόμην.

Ἀνεκυμβαλίαζον. κτύπον ἐποίουν. ἐκρότουν.

Ἀνελέγετο. ἀνεπόλει. ἐξησκεῖτο.[11] Ὁ δὲ Σιμωνίδης διαμνημονικός τις ἦν, εἴπερ τις ἄλλος. τούτῳ δ' ἦν ἐοικὼς Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς· ὃς [6] τὴν μὲν φωνὴν σιωπῇ κατεῖχε, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο. καὶ τὸ μνημονικὸν ἑκατοντούτης γενόμενος ἔρρωτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ὕμνος αὐτῷ τίς ἐστιν εἰς μνημοσύνην, ὃν ᾖδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαί φησιν, αὐτόν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι.

11 Philostratus. I. 14. p. 16
Suidas. V. Ἀπολλώνιος Τυανεὺς. I. p. 284.
V. Σιμωνίδης. III. 316.

Ἀνελεήμων. Ὅτι ἀστόργους τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασίν. ἀσπόνδους δὲ, τοὺς ἀδιαλλάκτους, καὶ μνησικάκους. καὶ ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀνελεύθερος. ὁ μικρολόγος. [7] ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιῶν τι. Οἱ δὲ ἐς ἀταξίαν ἰδόντες, καὶ ἀνάστατοι γενόμενοι, ἀγεννῆ καὶ ἀνελευθέραν ἐποιήσαντο τὴν ἀναχώρησιν, οἴκαδε ἀπονοστήσαντες.

Ἀνελεῖν. ἀνατρέψαι.[γ] Πρεσβεύονται, πρῶτον τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα ἀνελεῖν κελεύοντες, καὶ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφιέναι. λέγεται δὲ ἀνελεῖν, καὶ [8] τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη, καὶ τρέφειν. καὶ ἁπλῶς, ὅπερ ἄν τις ἀναλαμβάνοιτο. † [9] Ἀνελοῦσα

γ. In hac sensu Xenophon plus semel.

Ἂν ἑκάστην. Singulis diebus. Quotidie. *Phaneas quidam Carthaginenſis quotidie Romanos gravibus cladibus afficit.*

Ἀνεκήκιεν. Surſum ferebatur. Surſum saliebat. Erumpebat. A κίω, quod ſignificat eo.

Ἀνεκλίθη. Ad menſam accubuit.

Ἀνεκώχευον. Retinebant. Inhibebant. Herodotus: *Navem anchoris alligarunt, expectantes, quem exitum bellum habiturum eſſet.*

Ἀνέκραγεν. Vociferatus eſt. [Sic dicendum eſt,] non ἀνεκραύγασεν. Item Ἀνακραγεῖν, & reliqua ſimiliter.

Ἀνεκρούετο. Inhibebat. Reprimebat.

Ἀνεκτά. Tolerabilia. Agathias de Theodorico dicit: *Vicinas gentes collegit, rem non amplius tolerandam eſſe exiſtimans.* Et Polybius: *Quamobrem fieri non poterat, ut his temporibus Romani vel laterent, vel in Macedoniam irrumperent.* Et Piſides:

Æ. Ag
sap.

Non erat tolerabile vicinis illud damnum.

Ἀνέλεγκτον. Quod refutari vel reprehendi nequit.

Ἀνεκτησάμην. Erexi. Recepi. Recuperavi.

Ἀνεκυμβαλίαζον. Cymbalis ſtrepitum edebant. Strepebant.

Ἀνελέγετο. Animo verſabat. Exercebat. Ruminabat. *Simonides vero, ſi quis alius, artem memoriæ callebat. Huic ſimilis erat Apollonius Tyanenſis, qui ut plurimum quidem ſilebat, multa vero mente verſabat: &, cum centeſimum ætatis annum ageret, memoriæ firmitate Simonidem ſuperabat. Exſtat etiam hymnus ipſius in memoriam, quem canere ſolebat, in quo omnia a tempore corrumpi dicit, ipſum vero tempus beneficio memoriæ expers ſenii & immortale eſſe.*

Ἀνελεήμων. Immiſericors. Ἀστόργους vocant crudeles, & amare neſcios. Ἀσπόνδους, implacabiles, & injuriarum acceptarum ſemper memores. Ἀνελεήμονας vero, rigidos, duros, & qui nulla miſeratione tanguntur.

Ἀνελεύθερος. Illiberalis. Sordidus. Avarus. *Illi vero, conſpecta omnium rerum confuſione, caſtris exuti fœda & indigna fuga domum ſe receperunt.*

Ἀνελεῖν. Evertere. *Legatos mittunt, primum quidem jubentes, ut decretum contra Megarenſes factum abroget, & Græcos liberos ſuique juris eſſe ſinat.* Ἀνελεῖν etiam ſignificat expoſitos infantes tollere & alere. Et ſimpliciter aliquid ſuſcipere. † *Abrogata enim lege,* [Seγὰρ τὸν νόμον, ἐχειροτόνησεν αὐτῇ. τοῦτο τὸ χωρίον Δημοσθένης[1] μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος εἶπε. διττῇ δὲ φέρεται ἡ γραφή. ἡ μὲν, ὡς προγέγραπται. ἡ[2] δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν λέγει κατ' αἰτιατικήν. καὶ ἡ μὲν κατ' αἰτιατικὴν προφερομένη τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν· Ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον, ἤτοι παραβᾶσα, διαχειροτονίαν περὶ ἑαυτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρὴ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δὲ κατὰ δοτικήν· Ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκεῖνον ἑαυτῇ.

---

[1] Ἀνεκήκιεν. ἀνεφ.] Vide Homerum Il. H. v. 266. & ibi Scholiaſtam.

[2] Ἀνέπεσεν ἐν τῇ τραπέζῃ] Vide ſupra v. Ἀναπίπτειν.

[3] Ἀνεκώχευον] Vide ſupra v. Ἀνακωχεύειν.

[4] Ἡρόδοτος] Lib. vii. pag. 278. ut Portus monuit.

[5] Ὀθόνια στήσαντες] Scribe στείλαντες, ut ſupra v. Ἀνακωχεύειν.

[6] Ὃς τὴν μὲν φωνὴν σιωπ.] Apud Philoſtratum *de Vit. Apoll.* lib. 1. pag. 18. unde locum hunc deſcripſit Suidas, ſic legitur: Καὶ τὴν μὲν φωνὴν κατεῖχεν· οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ, καὶ ὁ νοῦς, πλεῖστα μὲν ἀνεγίνωσκον, πλεῖστα δὲ εἰς μνήμην ἀνελέγοντο &c.

[7] Ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθ.] Homines generoſi & liberaliter educati ſolent eſſe veritatis amantes. Contra vero homines ſervili & humili animo præditi, quales ſunt avari, paraſiti, ſcurræ, & ſimiles, veritatem commodo ſuo poſtponere non dubitant. Hinc igitur apparet, quis ſit hoc loco ſenſus verborum Suidæ. Vide etiam Heſych. v. Ἀνελεύθερος.

[8] Καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρ.] Vide ſupra v. Ἀναιρεθείς.

[9] Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον, ἐχειρ.] Ex Harpocratione, quem vide.

Ἀνέλῃ. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ χρήσει. καὶ Ἀνεῖλεν, ἀντὶ τοῦ ἔχρησεν, ὅ ἐστιν, ἐχρησμοδότησεν.

Ἀνελλιπής. ἀνενδεής.

Ἀνελκυσθῆναι. ἀναχθῆναι εἰς ὕψος. Ἕτερόν τε πρὸς τούτῳ ἱστίον μετὰ τάχους ἀνελκυσθῆναι ἐγκελευσάμενος.

Ἀνελίνουν.[3] ἀνεδίδουν, ἀνεπαύοντο, διέτριβον, ἀνεστρέφοντο.

Δηρὸν γὰρ ἀνελίννυον αὖθι μένοντες.

Electr. 186. Ἀνέλπιστον βίον. τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί· ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόηνται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά.

Ἀνεμάξατο. Πάντα ὅσα ἔδρασεν ἀνεμάξατο καὶ ἔπισε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. Οὕτως Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Θείων Ἐναργειῶν.

Ἀνέμβατος. δυσχερῶς δεχόμενος. δυσπειθής.

ilentiarii xxII. Γυοβόροις[4] βελέεσσιν ἀνέμβατος ὁ πρὶν Ἐρώτων.

Ἀνεμεστώθη.[5] ἀντὶ τοῦ ἀνεπληρώθη. τῶν γραμματεύειν βουλομένων, καὶ μὴ στρατεύεσθαι. ἢ ἐπὶ κακοπραγμοσύνῃ τοὺς γραμματεῖς διαβάλλει. Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη. n. 1116

Ἀνέμητα. ἀμέριστα.

Ἀνεμοκοῖται.[6] οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δέ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

Ar. Av. 696. Ἄνεμος. τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνέμου. καὶ τὸ στοιχεῖον, ἐν ᾧ πνέει ὁ ἄνεμος. καὶ [7] Ἀνεμίδιον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· [8] Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει.

Ἀνεμοτρεφές.[9] τὸ ἐν εὐανέμοις τόποις τεθραμμένον.

natus] *illum sibi patronum creavit.* Hic locus legitur apud Demoſthenem in Orat. contra Androtionem; cujus duplex ſcriptura vulgata eſt. Una quidem, ut ante diximus. Altera vero pro αὐτῇ habet αὐτὴν, in accuſativo; cujus hic eſt ſenſus: Senatus, hac lege abrogata, judicium de ſe ſuffragiis populi permiſit, num coronari deberet. Illius vero, quæ per dativum effertur, hic eſt ſenſus: Senatus, lege hac ſublata, illum [i. e. Androtionem] ſibi patronum creavit.

Demosthenes. Vol. II. 599.

Ἀνέλῃ. Apud Herodotum poſitum eſt pro χρήσει, oraculum reddet. Et Ἀνεῖλεν, oraculum reddidit.

"Leg. τοῦ χρήσῃ. Locus Herodoti est l. I. p. 7. 100. ἀνέλῃ et 2. ἀνεῖλε.

Ἀνελλιπής. Cui nihil deeſt.

Ἀνελκυσθῆναι. Subduci. *Cum præter hoc, alterum etiam velum celeriter ſubduci juſſiſſet.*

Ἀνελίνουν. Remittebant. Quieſcebant. Degebant. Verſabantur.

Diu enim illic morabantur.

Toup. I. 57.
"Delend. ἀνεδίδουν, et legend. Ἀνελίννυον. — Locus citat. est ex Apoll. Rhod. I. 861. ubi Taylorus legit,
— δηρὸν δ' ἂν ελιννυον α. μένοντες."
Porson. IV. 439.
"Recte Ἀνελίννυον, quod habet Ed. Mediolan. — Apollonium emendat Pierson ad Moerin. p. 161."
Sic reposuit H. Stephanus. C. B.
Toup. II. p. 202.
et in not. I. 57. ~~retinendum~~ ἀνεδίδουν docet, contra sententiam Porsoni, l. c.

Ἀνέλπιστον βίον. Beatiſſimam vitam ſic appellant Attici: ſive vitam illorum hominum, qui bona non amplius ſperant, ſed illis jam præſentibus fruuntur.

Ἀνεμάξατο. Luit. *Omnium, quæ fecit, pœnas capite ſuo luit.* Sic Ælianus inquit in libro *de Divinæ Potentiæ argumentis.*

Ἀνέμβατος. Inacceſſus. Qui difficulter perſuaderi poteſt.

Qui prius a pernicioſis ſagittis Amoris vulnerari non poterat.

Ἀνεμεστώθη. Repleta fuit. Ariſtoph. in *Ranis*: *Deinde vero propter hæc urbs noſtra ſcribis repleta fuit.* Id eſt, repleta fuit illis, qui ſcribarum munere fungi, nec militare volebant. Vel ſcribas carpit propter malam curioſitatem.

Ἀνέμητα. Quæ diviſa non ſunt.

Ἀνεμοκοῖται. Qui ventos ſopiunt. Ajunt autem hujuſmodi genus hominum eſſe Corinthi.

Ἄνεμος. Ventus. Et ipſum elementum, in quo ventus ſpirat. Et Ἀνεμιαῖον. Plato in *Theæteto*: *Videamus, an ſententia tua ſit ovo fœcundo ſimilis, an vero irrito, & ex quo nihil omnino gignitur.*

Plato. Theaetet. Vol. I. 151. E.

Ἀνεμοτρεφές. Quod nutritum eſt in locis ventoſis.

---

[1] Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτ.] Pag. 421.

[2] Ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ αὐτῇ αὐτὴν λέγει κατ' αἰτ.] Sic locum hunc, ante mutilum, ex MSS. Pariſ. in integrum reſtitui.

[3] Ἀνελίνουν] Legendum eſt ἀνελίννυον, ut Portus etiam monuit. Vide Heſych. v. Ἐλιννύειν.

[4] Γυοβόροις βελ.] Verſus hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. L. III. pag. 591.

[5] Ἀνεμεστώθη. ἀντὶ τοῦ ἀνεπλ.] Locum hunc deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 173. *P.*

[6] Ἀνεμοκοῖται. οἱ ἀν.] Eadem habet Heſychius, ex quo Suidas ſua procul dubio deſcripſit. Vide etiam Euſtath. ad Homerum pag. 1645.

[7] Ἀνεμίδιον. Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει] Hæc ſunt mendoſiſſima, quæ æque corrupta leguntur apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 574. unde Suidas ſua deſcripſit. Verba Scholiaſtæ hæc ſunt: Ὑπηνέμια καλεῖται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως, καὶ τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχεν αὐτοῖς προσέρριπται, ἀλλὰ ἀπὸ ἱστορίας, τῆς κατὰ τοὺς Διοσκούρους· φασὶ γὰρ αὐτοὺς ἐξ ᾠοῦ γεγονέναι. καὶ ὅτι σύνηθες αὐτοῖς μᾶλλον ἀνεμίδιον λέγειν. καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει. Hic locus a librariis peſſime acceptus eſt, & duobus mendis laborat, quæ ſenſum ejus penitus obſcurant. Pro ἀνεμίδιον enim ſcribendum eſt ἀνεμιαῖον (unius tantum literæ mutatione facta, τοῦ Δ nimirum in Α, quæ literæ propter affinitatem ſæpe confundi ſolent;) & pro αὐτοῖς, Ἀττικοῖς. Docere enim hic vult Scholiaſta, ova ea, quæ Græci vulgo ὑπηνέμια vocant, ab Atticis appellari ἀνεμιαῖα; quod verum eſſe vel ex Thoma Magiſtro apparet, apud quem in Eclogis vocum Atticarum inter alia etiam hæc leguntur: Ἀνεμιαῖα, οὐχ ὑπηνέμια. Præterea, pro ἀνεμίδιον apud modo laudatum Enarratorem Comici, & hic apud Suidam legendum eſſe ἀνεμιαῖον, patet etiam ex Platone, apud quem in *Theæteto* recte ſic ſcriptum eſſe in nota ſequente monemus.

[8] Γόνιμον ἀνεμίδιον τυγχάνει] Locum hunc Platonis Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves*, & ex eo Suidas, corruptum & mutilum exhibent, qui apud ipſum Philoſophum in *Theæteto* pag. 118. recte ſic legitur: Ἀλλὰ φέρε δὴ κοινῇ σκεψώμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. Utitur ibi Plato metaphora ab ovis ducta, quorum alia ſolent eſſe γόνιμα, i. e. fœcunda, & ſemine vel vi genitali prædita; alia vero ἀνεμιαῖα, ſive irrita, ut a Plinio vocantur, & ex quibus nihil omnino gignitur. Senſus igitur loci illius hic eſt; videndum eſſe, an ſententia Theæteti (cum quo Socrates loquens inducitur) ſit vera, & ſolidis argumentis nitatur; an vero vana, & nullius momenti, quæque levi negotio everti queat.

[9] Ἀνεμοτρεφής· τὸ ἐν εὐαν.] Vide Homerum Il. Λ. v. 256. & ibi veterem Scholiaſtam.

A Toup. III. 29.

ANEMOΥ ΠΕΔΙΟΝ. Ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ « κούφων.] MSS. Pariſ. Ἀνέμου παιδίον. Quam « lectionem præ altera amplectendam eſſe « puto." *Kuſter.* Recte vir doctiſſimus. Atque ad hanc normam corrigendus Libanius in Epiſt. ad Nicocl. p. 545. Ἐμὲ δὲ μήτε κόθορνον, μήτε Εὔριπον, μήτε ANEMOΥ ΠΑΙΔΙΟΝ ἡγήσῃ ταῖς γενομέναις διαλλαγαῖς. Vulgo legitur Ἀνέμου πεδίον. Rem extra dubium ponit Pollux i. 196. Εἴποι ἂν αὐτὸν Ὅμηρος αὔρας ἢ ANEMOΥ ΠΑΙΔΑ. Qui locus eximius eſt.

νον. εὔτονον γὰρ τοῦτο καὶ εὐαυξές. ἢ Ἀνεμοτρεφὲς, τὸ ὑπὸ ἀνέμων τρεφόμενον.

Toup. III. 29. A
"Recte Kusterus Παιδιον, quæ vox restituenda Libanio, Epist. p. 545 — Rem extra dubium ponit Pollux. I. 196."

Ἀνέμου[1] πεδίον. ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.

Ἀνέμους[2] γεωργεῖς. ἐπὶ τῶν πονούντων, καὶ μηδενὸς μετεχόντων. καὶ γὰρ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὔξει, οὐδὲν δὲ ἕτερον ἢ μόνην ἄχνην ἀποφέρει· ὥστε οὐδενὸς μεταλαμβάνει.

Ἀνεμοφθορία. ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων.

Ἀνέμῳ διαλέγῃ. ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων.

3. Ar. Av. 697. ubi vid. Schol. & Conf. Eur. Phæn. 166

Ἀνεμώκεος.[3] ὁ ταχύς.

Ἀνεμώλιος. ὁ μάταιος.

Ἀνεμώνη. εἶδος βοτάνης.

4. Polybius. IX. 25. 3. Vol. III. 143.

Ἀνέμων στάσεις. [4]Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσι.

Ἀνεμώνη. βοτάνη. δύο δὲ αὐτῆς εἴδη· ἀγρία, καὶ κηπευτική· καὶ ἡ μὲν κηπαία φέρει ἄνθος ἐρυθρόν· ἡ δὲ ἀγρία, φοινικοῦν. [5]ἑκατέρα δὲ δριμείας καὶ ῥυπτικῆς ἐστιν, ἐπισπαστικῆς τε, καὶ ἀναστομωτικῆς δυνάμεως. ὅθεν φλέγμα τε προσκαλοῦνται, καὶ λέπρας ἀφιστᾶσιν περιτιθέμεναι· καὶ γάλα κατασπῶσιν.

6. Harpocr. Ἀνεμοίτας. et sic Taylor. II. 581. et Reiske. I. 324.

Ἀνεμύτας.[6] Θηβαῖος τὸ γένος.

‡ Ἀνενδοίαστον. τὸ ἀναμφίβολον.

‡ Aspexit Josephum, Ant. Jud. XVII. 9. Vol. I. p. 854. Conf. Phil. Jud. II. 319. 22.

Ἀνενεγκών. ἀνανήψας. Ὁ δὲ ἀνενεγκὼν ἠρώτα, πόθεν ἧκον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐλειποψύχησεν. ἀνενεγκόντα δὲ αὐτὸν ἀράμενοι οἱ φύλακες παρὰ τὸν βασιλέα φέρουσιν ἐκ τῆς νόσου περισωθέντα. [7]καὶ ἀνενείκατο, καὶ ἀνένεικεν, ὁμοίως, ἀνήνεγκεν.

Ἀνενεοῦτο. ἀνεμιμνήσκετο. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπῄνει τε αὐτοὺς, καὶ ἀνενεοῦτο τὸ μέγεθος [8]τοῦ κατεργασαμένου πολέμου.

Ἀνενεχθείσας. ἀνενεγκούσας.

9. Polybius. Fragm. Gram. 12. Vol. V. p. 78. Suidas. V. Ἀλογιστία. V. Καταννεύσαντες. V. Κυβεύων. V. Κύβος.

Polybius. Fr. Gram. 19. Vol. V. 80. infr. Voc. Στρατηγία. III. 381. — et Polyb. XI. 8. 3. Vol. III. 326. Conf. Ind. Schweigh. p. 45. in hac Voc.

Ἀνεννόητον. ἀδίδακτον. ἀμελέτητον. ἀνάσκητον. Οὐ[9] δεῖ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ, τοπαράπαν ἀνεννόητον ὄντα τῆς μάχης καὶ τῆς βαρβαρικῆς χρείας. ἢ Ἀνεννόητοι, μηδεμίαν ἔννοιαν περὶ τούτου ἔχοντες. Πολύβιος· Πάντων δὲ ἦσαν τούτων οἱ στρατηγοὶ ἀνεννόητοι.

Ἀνέντες. ἐνδόντες. ἀνατείναντες. Οἱ δὲ ἔπλεον τὰ ἱστία τοῖς [10]ἀνέμοις ἐνδόντες.

Ἀνεξάλειπτος. ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος. ὁ μὴ ἐπιλείπων.

toſis. Id enim & robuſtum evadere, & feliciter creſcere ſolet. Vel, quod a ventis alitur.

Ἀνέμου πεδίον. Venti campus. Dicitur in eos, qui leves ſunt & inconſtantes.

Ἀνέμους γεωργεῖς. *Ventos colis.* [Proverbium, quod dicitur] de illis, qui laborant, nec ullum ſuorum laborum fructum percipiunt. Ventus enim omnia quidem producit & auget; nihil tamen præter ſolam paleam aufert: unde nullius boni particeps eſt.

Ἀνεμοφθορία. Corruptio a ventis proficiſcens.

Ἀνέμῳ διαλέγῃ. Vento loqueris. De iis, qui non exaudiuntur.

Ἀνεμώκεος. Velox.

Ἀνεμώλιος. Ventoſus. Vanus.

Ἀνεμώνη. Anemone, genus herbæ.

Ἀνέμων στάσεις. Ventorum ſtationes. *Indigenæ enim non ſolum ventorum ſtationes (ut fert proverbium) ſed etiam popularium mores optime norunt.*

Ἀνεμώνη. Anemone. Herba. Duo autem ſunt ejus genera: ſylveſtris & hortenſis. Et hortenſis quidem fert florem rubrum: ſylveſtris vero, puniceum. Utraque vero acris eſt, habetque vim abſtergendi, attrahendi, & laxandi. Hinc & phlegma provocant, & adhibitæ lepras depellunt, & lac deducunt.

Ἀνεμύτας. Anemytas. Genere Thebanus.

Ἀνενδοίαστον. Minime dubium. Certum.

Ἀνενεγκών. Qui ad ſe rediit. *Ille vero, cum ad ſe rediiſſet, quæſivit, unde venirent.* Et rurſus: *Ille vero animi deliquium paſſus eſt. Cuſtodes vero eum, cum ad ſe rediiſſet, & morbum evaſiſſet, ſuſtulerunt, & ad Regem tulerunt.* Et Ἀνενείκατο, & Ἀνένεικεν, idem quod Ἀνήνεγκεν.

Ἀνενεοῦτο. Memoria repetebat. Recordabatur. *Rex vero ipſos laudabat, & belli confecti magnitudinem in memoriam revocabat.*

Ἀνενεχθείσας. Quæ ad ſe redierunt. Quæ vires receperunt.

Ἀνεννόητον. Nulla doctrina traditum. Mente non perpenſum. Non excultum. *Non decet temere periculis ſe offerre, nec vitam incertæ fortunæ aleæ committere, ita ut non perpendas dubios belli caſus, & quem uſum Barbari præſtare queant.* Vel Ἀνεννόητοι, qui de re aliqua minime cogitant. Polybius: *Horum vero nihil duces animo præceperant.*

Ἀνέντες. Qui remiſerunt. Qui permiſerunt. Qui ſuſtulerunt. *Illi vero vela ventis permittentes navigabant.*

Ἀνεξάλειπτος. Indelebilis. Qui non deficit.

---

[1] Ἀνέμου πεδίον] Sic etiam apud Diogenianum & Mich. Apoſtolium ſcriptum eſt, eamque lectionem recentiores omnes ſequuntur. Sed in duobus MSS. Pariſ. exaratum eſt ἀνέμου παιδίον; quam lectionem præ altera amplectendam eſſe puto. Hominem enim inconſtantem & levem eleganter dici poſſe *filium venti*, eamque imaginem rei iſtius naturam multo aptius exprimere, quam alteram, *venti campus*, nemo non videt.

[2] Ἀνέμους γεωργεῖς] Vide Zenobium & Diogenianum.

[3] Ἀνεμώκεος. ὁ ταχύς] Non dubito, quin hoc loco caput articuli exciderit, & Suidas ſcripſerit, vel ſcribere ſaltem debuerit, ἀνεμώκης, ἀνεμώκεος. ὁ ταχύς. Ἀνεμώκεος enim non eſt caſus rectus, ſed genitivus ab ἀνεμώκης, ut ποδώκεος, a ποδώκης.

[4] Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀν.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Excerptis Peireſc. pag. 34. unde ea Suidas deſcripſit. Vide etiam infra v. Ἐγχώριον, ubi idem fragmentum repetitur.

[5] Ἑκατέρα δὲ δριμείας καὶ ῥυπτ.] Eadem leguntur apud Paulum Æginetam lib. VII. cap. III. unde Suidas locum hunc excerpſit.

[6] Ἀνεμύτας. Θηβ. τὸ γένος] Vide Harpocrationem, apud quem pro Ἀνεμύτας ſcriptum eſt Ἀνεμοίτας.

[7] Καὶ ἀνενείκατο καὶ ἀνένεικεν, ὁμ.] Duo MSS. Pariſ. habent, ἀνενήκατο καὶ ἀνένηκεν &c.

[8] Τοῦ κατεργασαμένου πολ.] Scribendum potius eſt, τοῦ κατειργασμένου πολ.

[9] Οὐ δεῖ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν] Vide ſupra v. Ἀλογιστία.

[10] Ἀνέμοις ἐνδόντες] Scribe, ἀνέμοις ἀνέντες. Ἐνδόντες enim eſt interpretatio vocis ἀνέντες, quæ proinde in exemplo ſcriptoris anonymi locum habere non poteſt.

Ἀνεξέλεγκτος. ἀβασάνιστος. ἀγύμναστος. ἀδόκιμος.

Ἀνεξεπίμονον. τὸ [1] μὴ ὑπερμένον.

Ἀνεξερεύνητον. τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον ἔρευναν.

Ἀνεξίτητον. ἀνεξέλευστον. ἀδιόδευτον.

Ἀνεξιχνίαστον. ἀνεξερεύνητον. οὗ μηδὲ ἴχνος ἐστὶν εὑρεῖν.

Ἀνεξωνοῦτο.[2] ἀνεκοινοῦτο. Ξενοφῶν.

Ἀνεῴγεισαν.[3] ἠνοίχθησαν. καὶ Ἀνέῳγεν, οὐχὶ ἤνοιξε. καὶ Ἀνεῴγετο. λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς, καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ. Ἡδ' ἀνέῳγε τὴν θύραν Θετταλή. καὶ τὸ κεράμιον ἀνέῳγεν. Εὔπολις Πόλεσιν·

Ἡδ' οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοις·

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ', οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν.

Ἀνεῳγμέναι[4] Μουσῶν θύραι. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου μεταδιδόντων, ἢ λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ.

Ἄνεως. ὁ ἄφωνος. ἐν Μυθικοῖς· Ὡς φάσαν· οὐδὲ ἄναξ ἄνεως ἦν.

Ἀνεπάγγελτος.[5] ἄκλητος. Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ· Τῶν βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτήσας ἐπὶ δεῖπνον.

Ἀνέπαλτο. ἀνεπήδησεν.

Ἀνεπαρίασαν. εἰς μετάμελον ἦλθον. ἐπειδὴ οἱ Πάριοι, πολεμούμενοι [6] ὑπ' Ἀθηναίων, ἀνοχὰς τὸ πρῶτον αἰτήσαντες ἐπὶ τῷ δοῦναι τὴν πόλιν, εἶτα συμμαχίαν ποθὲν προσδοκήσαντες, ἔλυσαν τὰ ὁμολογηθέντα.

Ἀνεπάτησας. ἀντὶ τοῦ κατεπάτησας.

Ἀνέπαφον. ἀνεύθυνον. καθαρόν. ἀθιγές. ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθίᾳ· Τὰ δ' ἄλλα ἀνέπαφα σώματα οὐδ' ἕλῃ.

Ἀνεπαφρόδιτος. ὁ μὴ ἐπίχαρις, καὶ ἀηδής.

Ἀνεπαίσθητος. οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστιν.

Ἀνεπίδικα.[7] τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους. ὅσα ὡς υἱός τις, ἢ υἱιδοῦς τοῦ τελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται.

Ἀνεπιεικές. ἀνοίκειον. ἀπρεπές. [8] Ἀρριανός· Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος τοσοῦτον ἂν ἐδέησεν ἀνεπιεικές τι ἐν τούτοις ἐργάσασθαι, ἢ ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐκείνῳ ἐπιτρέψαι.

Ἀνεπικλήτως. μηδὲν ἐγκληθέντες. [9] Θουκυδίδης· Οἵ τε πρέσβεις ἑκατέρων ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου ἀνεπικλήτως. καὶ Ἰώσηπος·† Ἄξιον δέ μοι τυγχάνειν σοῦ

Ἀνεξέλεγκτος. Non exploratus. Inexercitatus. Rejiculus.

Ἀνεξεπίμονον. Quod non perdurat. Quod non patienter tolerat vel exſpectat.

Ἀνεξερεύνητον. Quod inveſtigari non poteſt.

Ἀνεξίτητον. Impervium. Per quem non datur tranſitus.

Ἀνεξιχνίαστον. Inveſtigabile. Cujus ne veſtigium quidem inveniri poteſt.

Ἀνεξωνοῦτο. Communicabant. Xenophon.

2. Xenoph. Hellen. I. 1. p. 8. et Mori Not. Valcken. in Theocr. p. 227.

Ἀνεῴγεισαν. Aperti fuerunt. Et Ἀνέῳγεν, non ἤνοιξε, aperuit. Et Ἀνεῴγετο. Uſus eſt voce iſta Amipſias *Mœchis*; & recentiores paſſim. *Theſſala hæc januam aperuit.* Eupolis *Urbibus*: [*Nec ulli unquam* [*fores*] *aperui.*] Et Pherecrates *Crapatalis*: *Nullus enim excepit me, nec aperuit mihi januam.*

Ariſtoph. Plut. 1103. ἀνέῳξας. Vesp. 765.

Ἀνεῳγμέναι Μουσ. *Patent Muſarum januæ.* De iis, qui prompte impertiunt, vel addiſcunt quæ ſunt in diſciplinis pulcherrima.

Ἄνεως. Mutus. In Fabulis: *Sic dixerunt: neque Rex mutus fuit.*

Ἀνεπάγγελτος. Invocatus. Cratinus *Dionyſalexandro*: *Cum quidam guloſorum invocatus ad cœnam ejus acceſſiſſet.*

Ἀνέπαλτο. Reſiliit. Subſiliit.

Vid. Hom. Il. Θ. 85.

Ἀνεπαρίασαν. Pariorum more facti eos pœnituit. Parii enim, cum bello ab Athenienſibus premerentur, inducias petierunt [& impetrarunt,] hac lege, ut urbem ipſis dederent. Poſtea vero, cum ſpes auxilii ipſis alicunde affulgeret, conditionibus ſtare recuſarunt.

Ἀνεπάτησας. Pro καλεπάτησας, conculcaſti.

Ἀνέπαφον Nulli judicio obnoxium. Purum. Intactum. Menander *Perinthia*: *Reliqua vero intacta corpora non capiet.*

Menander Cler. p. 150. Bentl. n. CXXIII. Pauw. Fragm. Menand. Περινθ. 8.

Ἀνεπαφρόδιτος. Invenuſtus. Inſuavis.

Ἀνεπαίσθητος. Senſu carens.

Ἀνεπίδικα. Illorum, qui ſine teſtamento deceſſerant, hæreditatem lege ſibi vindicare poterant genere proximi. Quæcunque quis ut filius, aut nepos defuncti ſibi vendicabat, ea ἀνεπίδικα vocabantur.

Ἀνεπιεικές. Indignum. Indecorum. Arrianus: *Tantum abeſt, ut Alexander indignum quid in eum ſtatueret, ut oppidum ejus fidei rurſus committeret.*

Ἀνεπικλήτως. Sine criminatione. Sine accuſatione. Thucydides: *Et utrorumque legati citra querelam domum redierunt.* Et Joſephus:

Thucydides. I. c. 92. p. 61.

† Toup. I. 59. A.
Sic Josephus. Antiq. Jud. XVIII.
p. 909. ubi leg. cum MS. Lugd. Bat. Ἄξιος δὲ εἰμὶ τυγχάνειν σοῦ χρηστοῦ.
Locum Josephi designavit Duker in Thucyd. I. 92. p. 61

---

[1] Τὸ μὴ ὑπερμένον] Scribendum eſt τὸ μὴ ὑπομένον.

[2] Ἀνεξωνοῦτο] Vide ſupra v. Ἀνακοινώσασθαι.

[3] Ἀνεῴγεισαν. ἠνοίχθ.] Vide Thomam Magiſtrum v. Ἀνέῳγεν.

[4] Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θ.] Vide Zenobium Adag. LXXXIX.

[5] Ἀνεπάγγελτος. ἄκλητος. Κρατ.] Julius Pollux lib. VI. cap. I. Ἄκλητοι, οὓς ἀνεπαγγέλτους Κρατῖνος καλεῖ. Heſychius; Ἀνεπάγγελτοι, οἷς οὐ παρηγγέλη ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, ἄκλητοι.

[6] Ὑπὸ Ἀθηναίων] Zenobius habet ὑπὸ Θηβαίων, quæ differentia notanda eſt. At Diogenianus Suidæ lectionem confirmat, cujus hæc ſunt verba: Ἀνεπαρίασαν. ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπί τινι. οἱ γὰρ Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδώσειν Ἀθηναίοις τὴν πόλιν, ὕστερον μετέγνωσαν. Hiſtoriam, quæ huic proverbio locum dedit, ex Ephoro narrat Stephanus Byzantius v. Πάρος, quem vide.

[7] Ἀνεπίδικα. τῶν μὴ θ.] Vide infra v. Ἐπίδικα.

[8] Ἀρριανός· Ὁ δὲ Ἀλέξανδρ.] Locus hic apud Arrianum *de Expedit. Alex. M.* lib. IV. pag. 288. rectius ita legitur: Καὶ τοσούτῳ ἐδέησεν ἀνεπιεικές τι τὸν Χοριήνην ἔργον ἀποδείξασθαι, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο ἐπιτρέπει Χοριήνῃ.

[9] Θουκυδίδης] Lib. I. cap. XCII.

I. 59

ΚΛΗΤΩΣ.—Ἰώσηπος. Ἄξιον δέ μοι
σοῦ χρηστοῦ ἀνεπίκλητόν σοι παρασχόμενος τὴν
...] Ita quoque legitur apud Joseph.
d. lib. xviii. p. 909. quo reſpexit
ed oratio, quod nemo vidit, craſſiſ-
eſt. Ἄξιον δέ μοι παρασχόμενος. Op-
utem opitulatur MS. Lugd. Bat.
τυγχάνειν σοῦ χρηστοῦ. *Dignus autem*
icum te præſtes, qui fidem meam in-
bi præſtiti. Quo nihil verius aut
Joſephus Antiq. Jud. lib. xix.

p. 921. ΑΞΙΟΣ ΔΕ ΑΝ ΕΙΗΝ παρὰ σοὶ δικαστῇ
πίστεως ἐπὶ τοιούτοις ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ. * Demoſth.
pro Coron. ΑΞΙΟΣ ΕΙΜΙ ἐπαίνου ΤΥΧΕΙΝ.
Dionyſ. Halicarn. Antiq. Rom. vi. 56. ΑΞΙΟΙ
ΔΕ δήπου ταύτης ΕΙΣΙ τῆς τιμῆς ΤΥΓΧΑΝΕΙΝ οἱ
διαμένοντες εὔνοι τῇ πόλει. D. Lucas vii. 4. Ὅτι
ΑΞΙΟΣ ΕΣΤΙΝ ᾧ παρέξει τοῦτο. Lege παρέξεις.†

Dignus eſt cui hoc feceris. Jeſum enim alloquuntur οἱ πρεσβύτεροι. Et ſic jam video exhibere MS. Norvicenſem.

---

* Vix diſſimili locutione uſus eſt Antipho in Orat. iii. p. 38. Edit. Hanov. ΑΠΟΛΥΕΣΘΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ.—Dio Chryſoſt. Orat. xlvi. p. 515. ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ πρὸς ὑμᾶς ΟΜΟΛΟΓΕΙΝ.—Ariſtoph. in Nub. v. 1436.

—Ἐπεί σε μὲν ΔΙΚΑΙΟΣ ΕΙΜ' ἐγὼ ΚΟΛΑΖΕΙΝ.

t Sophocles apud Antig. v. 405.

——Ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
ΚΑΙΟΣ ΕΙΜΙ τῶν δ' ΑΠΗΛΛΑΧΘΑΙ κακῶν.

† Æſchines Epiſt. vi. Νυνὶ δὲ τῆς μὲν εὐνοίας, ἣν ἀπόντι μοι ΠΑΡΕΧΕΣΘΕ, θορυβοῦντες καὶ μὴ θέλοντες ἀκροασάσθαι τῶν λοιδορούντων ὑμᾶς, πολλὴν χάριν ἔχω. Et Liban. Epiſt. 8vo. p. 64. Ταύτην μὲν οὖν (οἰκίαν) ἂν ζῶσαν παρέξει. Ubi Wolfius recte corrigit: Παρέξεις.

‡ Hæ voces sunt variæ lectiones Eurip. Orest. 922, quod notat Scholiastes.

χρηστοῦ, ἀνεπίκλητόν σοι παρεχόμενος τὴν ἐμαυτοῦ πίστιν.

‡ Ἀνεπίληπτον. ἄμεμπτον. καὶ Ἀνεπιλήπτως. ἀκαταγνώστως. [1] ἢ ἀνεπιλήστως.

‡ Ἀνεπίπληκτος. ᾧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι. Εὔπολις.

Ἀνεπισήμαντον. ἀκλεᾶ. ἄδοξον. [2] Πολύβιος· Οὐκ ἄξιον ἀνεπισήμαντον παραλιπεῖν τὸν Ἀσδρούβαν, ἄνδρα ἀγαθὸν γενόμενον.

Ἀνεπισταθμεύτους. σταθμὸν μὴ δεχομένους, ἤτοι ἀγγαρείαν. Πολύβιος· [3] Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Φίλιππον Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους. ἢ σταθμὰ μὴ δεχομένους.

Ἀνεπιστάτητον. ἀφύλακτον. καὶ Ἀνεπιστάτως, ἄνευ ἐπιστασίας. [4] Οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδραμεῖν περὶ τῶν τοιούτων.

Ἀνεπίτροπος. [5] Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας παῖς ἀνεπίτροπος, οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

Ἀνεπιφάτως. [6] ἀπροσδοκήτως. ἀμιγῶς. καταμόνας. Ἐντειλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἀναδοῦναι τὴν ἐπιστολήν. ἢ ἀφθόνως.

Ἀνεπόλει. ἀνέπραττεν, ἀνέστρεφεν εἰς ἑαυτὸν τὰ μαθήματα.

Ἀνεπόπτευτον. [7] τὸ μὴ ἐποπτεῦον. οὕτως Ὑπερείδης. τὸ δὲ ἐποπτεῦσαι δηλοῖ Φιλόχορος, λέγων· Ἀδικεῖ πάντα τά τε μυστικὰ καὶ τὰ ἐποπτικά. Καὶ πάλιν· [8] Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι γέγονε παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον μυηθῆναι ἅμα καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς πατρίους χρόνους τῆς τελετῆς μετακινηθῆναι.

Ἀνεπόψιος. [9] ὁ ἀθεώρητος.

Ἀνεπτεροῦτο. ἐλπίσι χρησταῖς ἤρετο. Ὁ δὲ [10] Νεμεσίων ἀνεπτεροῦτο καὶ μετέωρος ἦν ταῖς ἐλπίσι, καὶ ἐδόκει Ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι, ἐμοὶ περιτυχών. Καὶ Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν, οἷον ἀνασεσοβῆσθαι. Κρατῖνος.

Ἄνερ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ[ε]· Φίλτατ' ἄνερ. χρῆσις τοῦ ἄνερ οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς εὑρέθη κλητική, ὥσπερ ἐκεῖ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ.[γ] Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο.

Ἀνεργήσει. [11] ἀναρτήσει, καὶ οἷον κολάσει.

Ἀνερίναστος. παροιμία. ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακατεχόντων. καὶ [12] Ἀνερίναστος συκῆ, ἡ μὴ προσβέβληνται οἱ ἐρινεοί. ἐρινεὸς δέ ἐστι τῆς ἀγρίας συ-

Æquum autem eſt, ut benignum te mihi præbeas, qui inviolatam fidem meam expertus es.

Ἀνεπίληπτον. Inculpatum. Et Ἀνεπιλήπτως. Inculpate. Sine reprehenſione. Vel, ſine oblivione.

Ἀνεπίπληκτος. Quem nullus ob peccatum objurgat. Eupolis.

Ἀνεπισήμαντον. Inglorium. Obſcurum. Polybius: *Non eſt æquum, ut Aſdrubalem, qui fuit vir fortis, ſilentio prætereamus indictum.*

Ἀνεπισταθμεύτους. Ab angaria immunes. Polybius: *Regem Philippum Thaſiis concedere immunitatem a præſidiis, tributis, & angariis.* [Ἀνεπισταθμεύτους enim hic ſignificat] σταθμὰ μὴ δεχομένους.

Ἀνεπιστάτητον. Incuſtoditum. Et Ἀνεπιστάτως, abſque attenta conſideratione & meditatione. *Non decet res ejuſmodi ſine attenta conſideratione præterire.*

Ἀνεπίτροπος. [Qui non revertitur. Vel, qui non curat aliquid.] *Nam &* [*Oreſtes,*] *filius Agamemnonis, aliquando redibit: nec Rex Acherontis ultionem negliget.*

Ἀνεπιφάτως. Ex improviſo. Seorſum. Separatim. *Cum præcepiſſet, ut ad Regem, cum ſolus eſſet, accederet, eique epiſtolam traderet.* Vel, ſine invidia.

Ἀνεπόλει. Reputabat. In ſemet diſciplinas recolebat.

Ἀνεπόπτευτον. Qui Epopta non fuit. Sic Hyperides. Quid ſit autem ἐποπτεῦσαι declarat Philochorus, dicens: *Sacra hic violat omnia, tam Myſtica, quam Epoptica.* Et iterum: *Demetrio igitur peculiare quiddam præter cæteros contigit, ut ſolus ſimul & myſta & epopta fieret, & ejus gratia patria myſteriorum tempora mutarentur.*

Ἀνεπόψιος. Qui non videtur.

Ἀνεπτεροῦτο. Spe læta efferebatur. *Nemeſion vero ſpe læta alacris erat & erectus, & exiſtimabat ſe in lucrum inſperatum incidiſſe, quod in me incidiſſet.* Et Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν, animo eſſe elato & erecto. Cratinus.

Ἄνερ. O vir. Apud Ariſtophanem in *Pluto: O chariſſime vir.* Uſus hujus vocis ἄνερ non reperitur in vocativo caſu pro marito uxoris, ut illic eſt apud Poetam. *O vir, ex hac vita juvenis diſceſſiſti.*

Ἀνεργήσει. Suſpendet, vel puniet.

Ἀνερίναστος. Incaprificatus. Proverbium in eos, qui non retinent ea, quæ ceperunt. Et incaprificata ficus dicitur ea, cui non ſunt admoti ἐρινεοί. Ἐρινεὸς vero eſt agreſtis ficus fru-

---

[1] Ἢ ἀνεπιλήστως] Hæc nihil ad rem, & a mala manu videntur eſſe adſuta.

[2] Πολύβιος] Lib. xi. cap. 2.

[3] Συγχωρεῖν τὸν βασ. Φίλιππον Θασ.] Vide infra v. Ἀφρουρήτους.

[4] Οὐκ ἄξιον ἀνεπιστάτως παραδρ.] Hoc fragmentum Polybio tribuit Valeſius: & recte quidem, ſi quid judico. Voce enim ἀνεπιστάτως & ἐπιστασία Polybius frequenter uti ſolet.

[5] Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδας π.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Electra*, pag. 89. ut Portus obſervavit.

[6] Ἀνεπιφάτως. ἀπροσδ.] Vide Heſychium v. Ἀνεπίφατον.

[7] Ἀνεπόπτευτον. τὸ μὴ ἐποπτ.] Lege Ἀνεπόπτευτον. τῶν μὴ ἐποπτευσάντων; vel Ἀνεπόπτευτος. ὁ μὴ ἐποπτεύσας; ut apud Harpocrationem, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

[8] Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι γέγονε π.] Vide Plutarchum in *Demetrio* pag. 900. & Caſaub. ad Athen. lib. vi. pag. 446. 447.

[9] Ἀνεπόψιος. ὁ ἀθεώρητος.] Vide infra v. Ἄποπτος.

[10] Ὁ δὲ Νεμεσίων ἀνεπτεροῦτο, καὶ μετ.] Vide infra v. Ἑρμαῖον, ubi pars fragmenti hujus repetitur, & Damaſcio tribuitur.

[11] Ἀνεργήσει] Scribe Ἀνέρσει (quod eſt Futurum Æolicum, ab ἀνείρω) ut apud Heſychium. Viciſſim Heſychius ex noſtro emendandus, apud quem pro ἀναρτήσει male legitur ἁμαρτήσει.

[12] Ἀνερίναστος συκῆ, ἡ μὴ προσβέβλ.] Præter Heſychium & Etymologum v. Ἀνερίναστος, conſule etiam Ariſtot. lib. v. cap. xxxii. *Hiſtor. Animal.* Plinium lib. xv. cap. xix. & Zenobium in Adagio Ἀνερίνεος εἶ; ex quibus Suidæ illuſtratio petenda eſt.

χρῆς

1 f. ἀνεπικλήτως.

2 Polybius. XI. 2. 1. Vol. III.
~~[illegible]~~ Philo Jud. I. 542.

3 Polybius. XV. 24. Vol. III. 541.
Schweighaeuser Fascicul. I. in Suid. p. 32. et 34. –
Infr. V. Ἀσταθμεύτους. V. Ἀφρουρήτους.

4 Polybius. Fr. Gram. 20. Vol. V. p. 80.

Soph. Electr. 182. ubi leg. Ἀπερίτροπος, pro Ἀνεπίτροπος.

6. Philo Jud. In Flacc. p. 750. Ed. Col.

ε. Arist. Plut. 1026.

R. P. praef. Hecub. 54.

γ. Homer. Il. Ω'. 725.

[11] Timaeus. 35

50. Ἀνεργήσει.] *Suidas*, & *Eudemus* Lexico MS. una voce minus: Ἀνεργήσει. ἀναρτήσει, καὶ οἷον κολάσει. Lege ex *Timaeo*, & Lexico Sangerm. MS. κωλύσει. quod *Heſychius* praebet v. Ἀνίεργειν; Ἀπίεργειν, Ἀπεῖργον. Neque enim probo *Kuſteri* conjecturam, Ἀνέρσει legentis, ut ſit Futurum Aeolicum, ab ἀνείρω. Multo quidem probabilius videtur, quod *Valckenaerio* noſtro in mentem venit, Ἀνέρξει ſcribendum eſſe, ab ἀνέργω. Ad quam normam in *Heſychio* etiam refingas, Ἀνέρξει. ἀναρτήσει, κρεμάσει. pro vulgato, Ἀνέρσει. ἁμαρτήσει, κρεμάσει. Gloſſae iidem quaerant, quibus otium eſt. Συνέργειν habet *Plato* Tim. p. 528. D. cujus etiam eſt συνέρξις.

[A.] Toup. III. 29.

ΑΝΕΡΡΙΨΑΝ. Ἀνέβαλον. Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀναρρίψαντες ὄλεθρον.] Respexit Suidas, ut recte monuit Cl. Albertus, ad Homer. Odyss. K. 130.

Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὄλεθρον.

Ubi Schol. Ἀνέρριψαν, ἐκωπηλάτησαν. Sed aliud est ἀναρρίπτειν, aliud κωπηλατεῖν. quod et recte notatum Kustero. Quare locum Homeri corruptum esse puto, atque ita emendandum:

Οἱ δ᾽ ΑΛΑ ~~πάντες ἀνέρριψαν~~ ——

[illegible]

Εἰδότες δὲ καὶ αὐτὸς ἐν Θρηκὶ [illegible]

Νῆες ἐμαὶ καὶ κῦμα ΑΝΑΡΡΙΠΤΕΙ[illegible]

Idem Odyss. N. 78.

Ἔνθ᾽ οἱ ἀνακλινθέντες ΑΝΕΡΡΙΠΤΟΥΝ ΑΛΑ πηδῷ.

Ubi Schol. Ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. Ἀναρριπτεῖται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ.*

* Aratus ἐν Φαινόμ. v. 155. p. 22.

Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ ——

Ubi Schol. Κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια, ἤγουν τὰς κώπας, ἀπὸ τοῦ πηδῷ. Καὶ Ὅμηρος·

—— ΑΝΕΡΡΙΠΤΟΥΝ ΑΛΑ ΠΗΔΩ.

κῆς ὁ καρπὸς, ὃν καὶ ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταβάντες, τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσι. τοῦτο δὲ ἐρινάζειν λέγεται. οἱ δὲ τὸ Ἀνερίναστος, ἀντὶ τοῦ, μαλακὸς καὶ ἄγονος.

Ἀνερρίπιζεν.[1] ἀνεκίνει. ἐτάρασσεν. ἀνήγειρεν.

Ἀνέρριπτον.[2] ἀνελάμβανον. καὶ Ἀνέρριπται κύβος·* οἷον ἀποκεκινδύνευται. Φράζε τοίνυν, ὡς ἐγώ σοι πᾶς ἀνέρριμμαι κύβος. — [illegible] Trochaicus.

[illegible] IV. 85. p. 288. — Ἀνέρριψαν. ἀνέβαλον. ἢ ἀπηρνήσαντο. ἢ ἀνεβάλλοντο. Οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἀναρρίψαντες ὄλεθρον.

Ἀνέριστα. ἀφιλονείκητα.

Ἀνερριχῶντο.[3] χερσὶ καὶ ποσὶ δρασσόμενοι ἀνήρχοντο. κυρίως, τὸ τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναρριχᾶσθαι ἔλεγον. Ἑλλάνικος· Ἀναρριχᾶται δὲ ὥσπερ πίθηκος ἐπ᾽ ἄκρα τὰ δένδρα. τουτέστι, πρὸς ὕψος ἀνέβαινε, πρὸς δένδρα καὶ τοίχους. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρρίχων. εἶδος δέ ἐστι κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. ἢ ἀπὸ τῶν ἀραχνῶν· καί ἐστιν οἷον ἀναραχνᾶσθαι. αἱ γὰρ ἀράχναι νήθουσι κατὰ τὰς ἐναερίους ὁδούς. Ἀριστοφάνης·*

[illegible] Pax. 69. [illegible] Schol.

Πρὸς ταῦτ᾽ ἀνερριχᾶτ᾽ ἂν ἐς τὸν οὐρανόν.

περὶ τοῦ κανθάρου λέγων.

Ἀνερμάτιστον. ἀστήρικτον. ἄοπλον.[4] ἀπαρασάλευτον.

Ἀνέρρωσεν. ὑγιᾶ εἰργάσατο. Ὁ δὲ Νικάνωρ ἐνόσησε, καὶ πολλάκις ὁ θεὸς ἀνέρρωσεν αὐτόν.

Ἀνέσαντες.[5] ἀνακαθίσαντες.

Ἀνέσαιμι. ἀναπαύσαιμι.

[illegible] Scal. III 632. 87. — Ἀνέσειον. ἀνετάραττον. ἀνεκίνουν.[6] Οἱ δὲ Κρῆτες, φοβούμενοι μή τι τιμωρίας τύχωσιν, ἀνέσειον τὰ πλήθη, παρακαλοῦντες τὴν ἐξ αἰῶνος παραδεδομένην ἐλευθερίαν διαφυλάττειν.

Ἀνεσίαν. τὴν ἄνεσιν, καὶ τὴν ἄδειαν. Κρατῖνος Βουκόλοις.

[illegible] P. P. prat. [illegible] 54. — Ἀνεσκευάσαντο.[7] τὸ ἀναστάτους γενέσθαι, καὶ οἷον ἀπείπασθαι. καὶ Ἀνεσκευασμένοι, τὰ ὅπλα ἐνδυσάμενοι.

Ἀνεσκολοπισμένον. ἀνεσταυρωμένον. σκόλοπες γὰρ τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἢ κάλαμοι.

Ἀνεσόβησαν. διήγειραν. Οἱ δὲ Ἄβαροι τῷ σκληρά τε καὶ ὀγκώδη φρονήματα ἔχειν, τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσόβησαν ἔριν.

Ἀνεσώσατο. ἀνεκτήσατο. Ὁ δὲ ἐκστρατείαις χρώμενος, φρούρια ἀνεσώσατο τοῖς Ῥωμαίοις.

[illegible] Cleric. 162 — Ἀνέσπακε. Θουκυδίδης. ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·

ctus, quem mansuetis ficubus appendunt, ut vermiculi, qui ψῆνες vocantur, inde migrantes in grossos, efficiant, ut ad justam maturitatem perveniant. Hoc dicitur ἐρινάζειν, i. caprificare. Alii vero vocem Ἀνερίναστος accipiunt pro molli & sterili.

Ἀνερρίπιζεν. Agitabat. Turbabat. Excitabat. — 2. Hom. Od. IV. 78.

Ἀνέρριπτον. Sursum jaciebant. Et Ἀνέρριπται κύβος, Jacta est alea. Id est, res in discrimen adducta est. *Cogita igitur, me tua causa omne discrimen subiisse.*

*Ἀνερρίφθω γὰρ κύβος. Isidor. Pelusiot. V. Ep. 92. p. 581. [illegible]

Ἀνέρριψαν. Sursum jecerunt. Negarunt. Vel in aliud tempus distulerunt. *Illi vero simul omnes mortis discrimini se offerentes.*

Toup. III. 29. [A.] Homer. Odyss. K. 130. ubi leg. Οἱ δ᾽ ἅλα —

Ἀνέριστα. Non controversa.

Ἀνερριχῶντο. Manibus & pedibus [obvia quæque] arripientes in altum enitebantur. Proprie enim τὸ ἀναρριχᾶσθαι dicitur de eo, qui manibus & pedibus in altum adscendere nititur. Hellanicus: *In summas autem arbores simiæ instar adscendit.* Id est, per arbores & parietes sursum enititur. Dictum autem est hoc verbum ab ἄρριχος, quod significat genus cophinorum, quos funiculis sursum trahere solent. Vel a voce ἀράχνη, i. e. aranea: quasi dicas ἀναραχνᾶσθαι. Araneæ enim in aere hinc inde se moventes, telas texunt. Aristophanes: *Per istas* [*scalas*] *adscendere conabatur in cælum.* De scarabæo loquitur.

Ἀνερμάτιστον. Non firmatum. Armis nudum. Non saburratum.

Respexit Dion. Cass. LII. 17. Vol. I. p. 672. 35.

Ἀνέρρωσεν. Sanum reddidit. *Nicanor vero in morbum incidit, quem Deus sæpe pristinæ sanitati restituit.*

Ἀνέσαντες. Qui in sede collocarunt.

Ἀνέσαιμι. Quietos reddam.

Ἀνέσειον. Perturbabant. Concitabant. *Cretenses vero metuentes, ne forte pœnas darent, populum concitabant, adhortantes, ut libertatem, a majoribus acceptam, conservarent.*

Dion. Hal. VIII. Vol. III. 1707. τοῖς ἀνασείουσι τὸ πλῆθος.

Ἀνεσίαν. Remissionem, & securitatem. Cratinus *Bubulcis.*

Ἀνεσκευάσαντο. [Ἀνασκευάσασθαι] significat, vasa colligere, & pristina sede relicta alio migrare. Et Ἀνεσκευασμένοι, qui arma induerunt. — Harpocrat.

Ἀνεσκολοπισμένον. In crucem sublatum. Σκόλοπες enim vocantur pali recti & præacuti, vel calami.

Ἀνεσόβησαν. Excitarunt. *Abari vero, quod duris & tumidis ingeniis præditi essent, contentionem ipsi inter se excitarunt.*

Ἀνεσώσατο. Recepit. Recuperavit. *Ille vero expeditionibus susceptis castella Romanis recuperavit.*

Toup. III. 31. "Fragmentum ex Menandri Excerpt. Ed. Hoesch. p. 140." — p. 165. Edit. Paris.

Ἀνέσπακε. Thucydides. Invenit. Cepit. Menander *Rhapizomena*:

---

[1] Ἀνερρίπιζεν] Vide v. Διηρέθιζε.

[2] Ἀνελάμβανον] Mendum manifestum. Scribendum enim est ἀνέβαλλον, ut Portus etiam monuit.

[3] Ἀνερριχῶντο] Scribendum potius est Ἀναρριχῶντο, neglecto incremento temporali, pro ἠναρριχῶντο, ut Portus etiam monuit. Vide supra v. Ἀναρριχᾶσθαι.

[4] Ἀπαρασάλευτον] Hæc vox suspecta mihi est, de qua statuat eruditus lector. Certe loci hujus sensus potius requirit ut legatur εὐσάλευτον.

[5] Ἀνέσαντες. ἀνακαθίσαντες] Eadem habet Hesychius.

[6] Οἱ δὲ Κρῆτες, φοβούμενοι μή τι τιμ.] Hæc Fulv. Ursinus & Casaubonus Polybio tribuunt: sed sunt Diodori in *Excerpt. Legat.* cap. ultimo, pag. 333. ut Valesius in Præfatione ad Excerpta Peiresc. recte monet.

[7] Ἀνεσκευάσαντο. τὸ ἀναστ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valesium.

— Πέπονθε γὰρ, ὦ φίλοι θεοί.

Τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους.

Ἀνεστάλη. ἐσείσθη. μετεκινήθη.

Ἀνεσταυρώθη. ἀνεσκολοπίσθη.

Ἀνέστελλον. ἀπεῖργον. ἐκώλυον. Δράκοντες ἄρα μέγιστοι τὸ μέγεθος ἀνέστελλον αὐτούς.

Ἀνεστηκώς. ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος. Ἐλεύθερος δὲ ὢν, καὶ ἀνεστηκὼς ἐκ παιδὸς τὴν τύχην γενόμενος.

Ἀνέστησαν. μετῴκισαν. Νεμεσᾷ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἀπαξάπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς.

Ἀνέστιος. ἄοικος. [1] Μηδὲν εἰς Λυσίστρατον, μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὖ λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ. οὗτοι ὡς πένητες διεβάλλοντο.

Ἀνεστομώθησαν. ἀνεκρούσθησαν, ἢ ἐπληρώθησαν.

Ἀνεσύρατο. ἐγύμνωσεν.

Ἀνέσφηλεν. ἀνέζησεν.

f. ἀνέστειλεν.

Ἀνέσχετο. ἀνέτεινεν.

Ἀνεσχήκει. ἀνέτειλε. Καὶ ἡ σελήνη ἀνεσχήκει λαμπρὰ, οἷα δὴ πανσελήνου οὐ [2] πολὺ ἀποδέουσα.

Ἄνετέ μ᾽, [3] ἄνετε παράγοροι. τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται. οὐδέποτ᾽ ἐκ καμάτων παύσομαι, ἀνάριθμος ὧδε θρήνων. Σοφοκλέους ἐξ Ἠλέκτρας πρὸς τὸν Χορόν. ἀντὶ τοῦ ἐάσατε, παύσασθέ με παραμυθούμεναι. ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι. [4] αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν. τὸ γὰρ θρηνεῖν τὸν πατέρα, ἄλυτόν μοι ἔσται. ὅ ἐστιν, οὐδέποτε παύσομαι. ἀλλ᾽ ἀεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι· [5] οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτοὺς, ἀλλὰ δαψιλῶς χρωμένη. ἐν ὑπονοίᾳ δὲ κεῖται ἀνάνομος, οἷον ἀεὶ νεμομένη ἐν αὐτοῖς, καὶ οὐδέποτε χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς. κεῖται δὲ καὶ ἀνάριθμος, τουτέστιν, ἐν [6] θρήνοις ἀριθμηθήσομαι, ἀεὶ θρηνοῦσα.

Toup. I. 60. [B.]
"Excerptum ex Dion. Cassio, L. XLIX. C. 13. ubi recte οἱ ἐσόμενον."

Ἀνετίμων. Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀντώνιον ἐσόμενον ὑπετόπουν, καὶ διὰ τοῦθ᾽ ἑαυτοὺς ἀνετίμων οἱ στρατιῶται.

Ἀνέτλη. ἔπαθεν. ἐπέμεινεν. Παραβὰς δὲ τὰς ἀρὰς ἀνέτλη. Καὶ αὖθις· Ἀνέτλησαν οὖν πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ πανδημεὶ, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος.

Ἄνετον. [7] Ὑπερείδης [8] τὸ ἀνειμένον Θεῷ ἱερόν. λέγεται δὲ καὶ ἄνετος βίος, ὁ ἀνειμένος, καὶ μαλακός.

Ἄνεται. τελειοῦται.

Ἀνετύφετο. ὑπεκαίετο. διηγείρετο. Καὶ γὰρ ἀπα-

— *Mala enim paſſa eſt, o chari Dii.*

Hæc illi verba ſcrutando invenerunt.

Ἀνεστάλη. Concuſſus eſt. Repreſſus eſt.

Ἀνεσταυρώθη. In crucem ſublatus eſt.

Ἀνέστελλον. Arcebant. Impediebant. Reprimebant. *Dracones autem immani magnitudine præditi ipſos arcebant.*

Ἀνεστηκώς. Elatus. Editus. Eunapius: *Cum eſſet ingenuus, & a puero liberaliter educatus.*

Ἀνέστησαν. Migrare juſſerunt. Alio habitandi cauſa tranſtulerunt. *Succenſet & indignatur Cæſar, quod univerſos Sabiros & Albanos ex ſuis ſedibus non expuliſſent.*

Ἀνέστιος. Lare & domo carens. *Nihil oportet in Lyſiſtratum nec Thumantin de induſtria dicere, quod dolore eos afficiat.* Hi ob paupertatem cavillis hominum traducebantur. Arist. Equit. 1264. Conf. Ar. Pax. 10

Ἀνεστομώθησαν. Repreſſi ſunt. Repleti ſunt.

Ἀνεσύρατο. Nudavit.

Ἀνέσφηλεν. Revixit. Convaluit.

Ἀνέσχετο. Suſtulit.

Ἀνεσχήκει. Exortus eſt. *Et Luna exorta eſt clara, utpote quæ a plenilunio parum abeſſet.*

Ἄνετέ μ᾽, ἄνετε παρ. *Deſinite me conſolari. Nunquam enim ab his moleſtiis liberabor, nec unquam finis mihi erit malorum, nec lacrymarum, quas innumeras fundo.* Hæc ſunt verba Electræ ad Chorum apud Sophoclem. Sophocl. Elect. 229. Ἄνετε hic poſitum eſt pro ἐάσατε, ſinite, deſinite me conſolari: vel, ſinite me lugere, nec meum luctum veſtra conſolatione augete. Nam patrem lugere nunquam deſinam: ſed in perpetuo luctu verſabor. Ἀνάριθμος θρήνων, idem valet, ac ſi dixiſſet, in luctu verſor, lacrymas non numerans, ſed iis largiter utens. Suſpecta vero eſt illa lectio, quæ in nonnullis exemplaribus exſtat, ἀνάνομος: quaſi dixiſſet, quæ ſemper illis paſcor, nec unquam ſum ſine lacrymarum pabulo. Legitur etiam ἀνάριθμος, hoc eſt, lacrymarum numerum inire non potero, perpetuo lugens.

Ἀνετίμων. [Pluris æſtimabant.] *Belli, quod contra Antonium gerendum erat, ſuſpicionem habebant, & propterea milites ſe ipſi pluris æſtimabant.*

Ἀνέτλη. Paſſus eſt. Toleravit. *Cum autem [legem] violaſſet, illius imprecationis [cauſa multa mala] paſſus eſt.* Et rurſus: *Multa igitur variaque mala & publice & privatim ſinguli tulerunt.*

Ἄνετον. Hyperides ita vocat quidquid ſacrum & Deo alicui conſecratum eſt. Dicitur & ἄνετος βίος, ſoluta molliſque vita.

Ἄνεται. Perficitur. Conficitur.

Ἀνετύφετο. Succendebatur. Excitabatur. *Et*

---

[1] Μηδὲν εἰς Λυσίστρατον, μηδὲ Θούμ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Equit.* pag. 358. (253. Edit. Baſ. *P.*)

[2] Οὐ πολύ] Hæ duæ voces deſunt in prioribus Edit. quas ex MS. Pariſ. A. revocavi.

[3] Ἄνετέ μ᾽, ἄνετε παράγοροι. τάδε γ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Electra* pag. 92. ubi vide Scholiaſtam, ex quo Suidas ſua deſcripſit. *P.*

[4] Αὔξετέ μου διὰ τῆς παρ.] Apud Scholiaſtam Sophoclis loco laudato rectius legitur, καὶ μὴ αὔξετέ μου διὰ τ.

[5] Οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτοὺς, ἀλλὰ δαψ.] Lege ex Scholiaſta, οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα τοὺς θρήνους, ἀλλὰ δαψιλέσι χρωμένη αὐτοῖς.

[6] Ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι] Quid hæc ſibi volunt? Senſus loci potius requirit οὐκ ἀριθμήσω τοὺς θρήνους: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[7] Ἄνετον. Ὑπερείδης τὸ ἀνειμ.] Ex Harpocratione.

[8] Τὸ ἀνειμένον Θεῷ ἱερόν] Lege, τὸ ἀνειμένον Θεῷ, ἢ ἱερόν. Vel ut apud Harpocrationem, τὸ ἱερὸν, καὶ ἀνειμένον Θεῷ τινι.

[B.] Toup. I. 60.

ANETIMΩN.—Τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Ἀντώνιον ἐσόμενον ὑπετόπουν, καὶ διὰ τοῦθ᾽ ἑαυτοὺς ἀνετίμων οἱ στρατιῶται.] Elegantiſſimum hoc fragmentum decerptum eſt ex Dion. Caſſ. lib. xlix. cap. 13, ubi legitur, οἱ ἐσόμενον. *Bellum jam Cæſari contra Antonium futurum prævidebant milites, et propterea ſe ipſi pluris æſtimabant.* Quomodo et apud Suidam ſcribendum eſt.

ραίτητόν τι μέγεθος αὐτοῖς ὑπετύφετο φιλοτιμίας, λαβεῖν τὸν ἀρχιληστήν.

Ἀνευάσαι. τὸ εὐοῖ ᾆσαι. ἔστι δὲ τοῦτο ὕμνος εἰς Διόνυσον.

Ἀνευθέτου. ἀχρήστου.

Ἀνεύθυνος.[1] ἀκατάκριτος. Ὁ δὲ ἀνεύθυνον ἐπ' αὐτοῖς τὴν ἐξουσίαν λαβών.

Ἄνευ[2] ξύλου μὴ βαδίζων. περὶ Κλεομένους λέγει· ὃς στρατηγὸς ὢν Ἀθηναῖος προσεποιεῖτο πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ μανίαν, εἰδὼς ὅτι μισεῖται παρὰ τῶν πολιτῶν. διὸ καὶ βακτηρίαν ἔχων περιῄει, δι' ἧς ἠμύνετο τοὺς ἐπερχομένους αὐτῷ.

Ἀνεῦρον. Καὶ[3] ἀνεῦρον τήν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσήφ. Ὅτι ἡ ἀνὰ πρόθεσις χάριν κόσμου κεῖται· ὥσπερ καὶ τὸ κερδαίνω, παρακερδαίνω· καὶ κληρονομῶ, ἀποκληρονομῶ. τῆς αὐτῆς ἐστὶ νοήσεως καὶ τὸ ἐτρύγησα, ἀπετρύγησα.

Ἀνευφήμησεν.[4] ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε. Πλάτων.

Ἀνέφαπτον, ἀψηλάφητον. Ἀλλ' ὥσπερ τι ἐξ οὐρανοῦ πάθος ὅλῳ τῷ γένει ἐπιπεσὸν, ἀνέφαπτον οὐδένα παντελῶς εἴασεν.

Ἀνέφαινον. φανερὸν ἐποίουν.

Ἀνέφελον. ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον.[5] Σοφοκλῆς·

Ἀνέφελον ἐπέβαλες
Οὔποτε καταλύσιμον,
Οὐδέποτε λησόμενον
Ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν.

Ἀντὶ τοῦ, οὐ καταλυόμενον. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

Ἀνέφερε. διεδείκνυτο. ἀνήγετο. Ὁ δὲ πρῶτος εἰσελαύνει, θρασὺν ἵππον ἔχων καὶ γενναῖον, καὶ μόλις ἀνέφερεν ὑπὲρ τοῦ κλύδωνος. Καὶ αὖθις· Τὰ μὲν, αὖος[6] ἦν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὰ δὲ, ἀνέφερεν αὐτὸν ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόσταξις.

Ἀνέφερεν. ἀνέπεμπεν. Ὅς γε οὐ πρὸς τὴν[7] παρατρέχουσαν καὶ κενὴν δόξαν ἀνέφερεν τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ πάντα εἰς τὸ θεῖον ὑπερτιθεὶς, ἐκεῖθεν πάντα ἔπραττεν.

Ἀνέφερε. παρεμυθεῖτο. παρεκάλει.

Ἀνέφερον. ἀνεμιμνήσκοντο. Ἀνέφερον τοὺς ἐπιτηδείους, ὅπου τις ἂν εἶεν. ἢ Ἀνέφερον, ἑαυτὸν ἀνεκτώμην. Διὰ ταῦτα ῥᾴων ἦν, καὶ ἀνέφερον. Καὶ αὖθις· Διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν ὅπλων ἐκ τῶν καταδυομένων ἀνέφερεν οὐδὲ εἷς.

tenim incredibili quadam flagrabant cupiditate capiendi principem prædonum.

Ἀνευάσαι. Euhoe canere. Sic autem vocatur hymnus in Bacchum.

De hoc loco quædam H. Steph. Thes. II. 1298. F

Ἀνευθέτου. Inutilis.

Ἀνεύθυνος. Nullis rationibus reddendis obnoxius. Qui condemnari non poteſt. *Ille vero poteſtatem liberam & omni lege ſolutam in eos adeptus.*

Ἄνευ ξύλου μὴ βαδ. *Abſque baculo non ingrediens.* De Cleomene loquitur. Is enim, cum eſſet Athenienſium dux, præter alia mala, [quæ faciebat,] inſaniam etiam ſimulabat, quia ſciebat ſe civibus eſſe odioſum. Quamobrem baculum geſtans obambulabat, quo repellebat eos, qui ipſum invadebant.

Ar. Ran. 728. et Schol.

Ἀνεῦρον. Invenerunt. *Et invenerunt Mariam & Joſephum.* Hic ἀνὰ præpoſitio ornatus gratia addita eſt: eodem modo ut pro κερδαίνω [addita præpoſitione παρὰ dicitur] παρακερδαίνω; & pro κληρονομῶ ἀποκληρονομῶ. Simili etiam ratione παρετρύγησα dicitur pro ἐτρύγησα.

ἀπετρύγησα

Ἀνευφήμησε. Luxit. Lamentatus eſt. Plato.

Plato. Φαίδων. Vol. I. p. 60. A. — Nec locum prætermisit Fischerus, qui conf. p. 243.

Ἀνέφαπτον. Intactum. *Sed cœlitus quaſi morbus quidam in totum hoc hominum genus ingruens, neminem prorſus intactum reliquit.*

Ἀνέφαινον. Manifeſtum faciebant.

Ἀνέφελον. Manifeſtum. Quod a nulla nube poteſt occultari. Sophocles: *Aperte nimis ob oculos mihi poſuiſti malum noſtrum, quod nulla unquam dies ſolvet, nec ulla oblivio obliterabit.* [Οὐ καταλύσιμον dixit,] pro, οὐ καταλυόμενον, quod diſſolvi non poteſt. [Et οὔποτε λησόμενον, pro] λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον, quod oblivioni mandari non poteſt.

Soph. Electr. 1246.

Ἀνέφερε. Apparebat. Emergebat. *Ille vero primus [aquam] ingreſſus eſt, audaci & generoſo equo vectus, & vix ſupra fluctus apparuit.* Et iterum: *Partim quidem metus vocem ipſi adimebat; partim vero Dei mandatum animum ipſi addebat.*

Ἀνέφερεν. Referebat. *Qui vitam non ad fluxam ac inanem gloriam referebat: ſed in omnibus, quæ faciebat, divinum Numen ſibi propoſitum habebat.*

Ἀνέφερε. Conſolabatur. Adhortabatur.

Ἀνέφερον. Recordabantur. *Recordabantur, ubi unuſquiſque familiarium ſuorum eſſet.* Vel Ἀνέφερον, vires recepi. *Propterea melius me habebam, priſtinas vires recipiens.* Et iterum: *Propter armorum gravitatem nemo ex illis, qui ſubmergebantur, rurſus emerſit.*

— διὰ δὲ τὸ βάρος τῶν ὅπλων
Ἐκ τῶν καταδυομένων ἀνέφερεν οὐδὲ εἷς.

---

[1] Ἀνεύθυνος. ἀκατ.] Vide Heſychium hac voce, apud quem ſic legitur: Ἀνεύθυνον, ἀζήμιον, ἀνέγκλητον, ἄνευ πρυτανείων, δίκαι τινὲς, αἱ δίχα τοῦ τεθῆναι πρυτανεῖα ἐκρίνοντο. Sed hic duo articuli in unum confuſi ſunt, qui ſic ſeparari & diſtingui debent: Ἀνεύθυνον, ἀζήμιον, ἀνέγκλητον. † Ἄνευ πρυτανείων, δίκαι τινὲς, αἱ δίχα &c. Clarum eſt enim, poſteriora a prioribus omnino eſſe diverſa, & cum iis miſceri non poſſe.

[2] Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζων] Apud Ariſtoph. in *Ranis* pag. 246. (ad quem locum Suidas hic reſpicit) legitur ἄνευ ξύλου βαδίζων, omiſſa particula negante. Vide ibi veterem Enarratorem, cujus ſcrinia Grammaticus noſter compilavit.

[3] Καὶ ἀνεῦρον τήν τε Μαρ.] Lucæ cap. 2. v. 16.

[4] Ἀνευφήμησεν. ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε] Hoc ſenſu vox iſta etiam adhibetur ab Ælian. V. H. lib. XII. cap. 1. ut Pearſonius obſervavit.

[5] Σοφοκλῆς] In *Electra* pag. 134. ut Portus monuit.

[6] Αὖος ἦν ὑπὸ τοῦ φ.] Puto legendum, ἄνεως ἦν ὑπὸ τ. i. e. *mutus erat præ metu.* Vulgata enim lectio inepta mihi videtur.

[7] Παρατρέχουσαν] Sic in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt. Priores vero Edit. mendoſe exhibent περιέχουσαν.

Ἀνέφικτον. ἀκατάληπτον.

Ἀνεφρόνησεν. ἐκ τῆς μέθης ἀνένηψεν. Ἐπεὶ δ' ἀνεφρόνησε, καὶ τὸ πλημμεληθὲν ἐσκοπεῖτο, καὶ ἐνενόει τὸ ἀσέβημα, διπλαῖ ἔννοιαι τοῦτον εἰσῄεσαν.

1 Xenophon. Anab. Δ. p. 348. ἀνεφρόνουν

Ἀνέφυ. ἀνέζησεν.

Ἀνεφυσῶντο. ἀντὶ τοῦ μετεωρίζοντο.

Ἀνεχαίτισεν.[1] ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτρεψεν.

Ἄνεχε. ἀντὶ τοῦ πάρεχε. Θεόπομπος· Ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα.

Ἄνεχε, πάρεχε. Ar. Vesp. 1317.

Ἀνέχει. σώζει· οὐχ ὥς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης·[2] Αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν. ἀντὶ τοῦ σώζουσι. Καὶ αὖθις· Τὴν ποθουμένην ἀνέχονται σιγήν. ἢ Ἀνέχειν, βαστάζειν. Ὡς τὸν πηλὸν ἐς ἀχανὲς ἐκπίπτειν βάθος, καὶ μηδὲν ἐπιπολῆς ἀνέχειν δύνασθαι.

Ἀνέχει. ἀνυψοῖ. τιμᾷ.[3] Σοφοκλῆς·

Ἐπεί σε λέχος δοριάλωτον
Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

ἀντὶ τοῦ, ἐπεί σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον, στέρξας τὸ λέχος σου. ἢ οὕτως. ἀλλ' ἐπεί σε ἀνέχει ὁ Αἴας δοριάλωτον λέχος σου στέρξας. πρὸς Τέκμησσαν δὲ ὁ λόγος, γυναῖκα Αἴαντος αἰχμάλωτον. † ἢ Ἀνέχει, ἀντὶ τοῦ, ὑπέρκειται. Μέχρις ἐς τὸ ὄρος, ὃ ταύτης ἀνέχει. † Καὶ πόνους τε ἀνέχων ῥᾷστα, καὶ σκληρῷ βίῳ καὶ τραχεῖ ἐνειθισμένος. Καὶ[4] Σοφοκλῆς· Οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων. ἀντὶ τοῦ, οὐ περιγίνονται τῶν πίνων. † ἢ Ἀνέχειν, ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, κωλύειν. Ἀνέχειν τε αὐτοῖς τὰς ἐπὶ πλεῖστον ὁρμὰς καὶ ἐκδρομάς, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τὴν σχολὴν ἄγειν.

1. Καὶ Πόνους
4 Soph. O. Tyr. 173.
Οὔτε τόκοισιν
Ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες.
ubi cum Suid. loc. explicat Scholiast.

Ἀνέχομαι. μετὰ γενικῆς. Ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους. καὶ Ἀνέχομεν, ἀντὶ τοῦ, αὐξάνομεν. καὶ[5] Ἀριστοφάνης· Ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαινῶν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν. ὅταν τὰ μυστήρια, φησὶν, αὔξωμεν τῶν Θεῶν, Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. ὅταν τὰς τελετὰς αὔξωμεν. τοῖς γὰρ ὕμνοις ἐπαίρομεν αὐτάς. τουτό ἐστι τὸ ἀνέχομεν. τὸ Ἀνέχομαι, ἀντὶ τοῦ καταφρονῶ, μετὰ γενικῆς. τὸ δὲ ὑπομένω, μετὰ αἰτιατικῆς. Οὐ γὰρ ἀνέχομαι τὸν ἥλιον γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. Ἀνέχομαί σου τοῦ θράσους. Καὶ ὁ ἰατρὸς δυσωδίας ἀνέχεται. Εἰ μή πως ἐστὶν Φανερὸν, τὸν λόγον ὡς ψευδῆ οὐκ ἠνέχετο.

Ἀνεχρήσαντο.[6] διέφθειραν. οὕτω Θουκυδίδης. σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρείαν τινὲς παρειλήφασιν.

Thucydides. Conf. Ind. V. Ἀναχράω. p. 684.

Ἀνεχύθη. μετωχετεύθη. Καὶ χάλαζα ἰσχυρὰ ἐπέρρευσε, καὶ διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος. καὶ Ἀνεχύθησαν, ἐπλήμμυραν. Καὶ οἱ ποταμοὶ πληρωθέντες ἀνεχύθησαν.

Ἀνέφικτον. Quod nullus aſſequi poteſt.

Ἀνεφρόνησεν. Ex ebrietate ad ſe rediit. *Cum autem diſcuſſa ebrietate ad ſe rediiſſet, & facinus patratum reputaret, impietatemque conſideraret, duplices cogitationes ipſum ſubierunt.*

Ἀνέφυ. Revixit.

Ἀνεφυσῶντο. Efferebantur.

Ἀνεχαίτισεν. Repreſſit. Evertit.

Ἄνεχε. Præbe. Theopompus: *Præbe mihi manum.*

Ἀνέχει. Servat: non autem, ut quidam putant, pro ἐπέχει, retinet, inhibet. Thucydides: *Copia opum & pecuniæ bella ſuſtentat.* Et iterum: *Optatum ſervant ſilentium.* Vel Ἀνέχειν, ſuſtinere. *Ita ut lutum immenſæ eſſet profunditatis, & in ſuperficie nihil ſuſtinere poſſet.*

Thucyd
p. 93. 86.

Ἀνέχει. Extollit. Honorat. Sophocles:

Quoniam te captivam
Fortis Ajax thori ſociam adſcivit.

Soph. Ajax
ubi δοριαλ

Id eſt, quia te Ajax captivam honorat, lecti ſociam adſciſcens. Vel ita: Quia te Ajax, bello captam, lecti ſociam habet. Ad Tecmeſſam vero captivam, Ajacis uxorem, hæc verba dicuntur. Vel Ἀνέχει, imminet, impendet. *Uſque ad montem, qui huic [urbi] imminet.* † *Et labores facile ſuſtinens, utpote duræ ac aſperæ vitæ aſſuetus.* Et Sophocles: *Non ſunt pares laboribus ferendis.* Vel Ἀνέχειν, inhibere, impedire. *Et reprimere ipſorum impetum & excurſiones, & domi otioſum eſſe.*

Ἀνέχομαι. Cum genitivo. *Audaciam tuam tolero.* Et Ἀνέχομεν, augemus. Ariſtophanes: *Cum ſacra veneranda Dearum ſacro anni tempore cum hymnis celebramus.* Hanc enim ſignificationem hic habet vox ἀνέχομεν. Per Deas intelligit Cererem & Proſerpinam. Et Ἀνέχομαι, contemno, genitivo jungitur. Cum vero ſignificat fero, ſuſtineo, accuſativum adſciſcit. *Haud enim ferre poſſum Solem nudo capite.* † *Fero tuam ferociam.* † *Et Medicus fœtorem tolerat.* † *Sermonem ut falſum patienter audire non poterat.*

Arist. Thesm
pro θεαιν
θεῶν.

Ἀνεχρήσαντο. Interfecerunt. Perdiderunt. Ita Thucydides. Significat etiam, uſus gratia aliquid aſſumpſerunt.

Ἀνεχύθη. Effuſus eſt. Redundavit. *Et grando vehemens in eos effuſa eſt, & per totum diem tenebræ fuerunt profundiſſimæ.* Et Ἀνεχύθησαν, redundarunt. *Et fluvii pleni redundarunt.*

---

[1] Ἀνεχαίτισεν. ἀντὶ τ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum. Obiter hic emendo Heſychium, apud quem ſic legitur: Ἀνεχαίτισεν, ἠπείθησεν. † Ἀνεκρούετο, ἀνέτρεψεν. Tolle notam diſtinctionis, & una ſerie iſta lege. Τὸ ἀνεκρούετο enim voci ἀνεχαίτισε ſubjici debere, ejuſque eſſe interpretationem, ex ipſo Heſychio clare probari poteſt, qui vocem ἀναχαιτίσαντι alibi ſic exponit: Ἀνορμήσαντι, ἀποστρέψαντι, ἀνακρούσαντι &c. Præterea, notam illam diſtinctionis imperite hic poſitam eſſe, & τὸ ἀνεκρούετο non poſſe eſſe novi articuli initium, ipſa etiam literarum ſeries ſatis oſtendit.

[2] Θουκυδίδης] Apud Thucydidem lib. 1. cap. ~~cxxi.~~ locus hic ita legitur: Αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον, ἢ αἱ βίαιοι ἐσφοραὶ ἀνέχουσι. Scholiaſta τὸ ἀνέχουσιν ibi exponit, βαστάζουσιν, αὐξάνουσι.

CXLI.

[3] Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 14. ut Portus monuit.

[4] Σοφοκλῆς] In *Oedip. Tyran.* pag. 158.

[5] Ἀριστοφάνης] In *Theſmophor.* pag. 829. (533. Edit. Baſ. P.)

[6] Ἀνεχρήσαντο. διέφθειραν] Sic etiam habet Heſychius. Sed valde vereor, ne uterque in mendoſos codices inciderit, & in iis ἀνεχρήσαντο pro διεχρήσαντο ſcriptum invenerit. Nam τὸ ἀναχρῶμαι pro διαφθείρω eſt vox prorſus inſolens & inuſitata: διαχρῶμαι vero apud optimos quoſque ſcriptores frequenter reperitur. Certe apud Thucydidem, quem Suidas hic laudat, non memini τὸ ἀνεχρήσαντο uſquam legi. Διεχρήσαντο vero apud eundem occurrit lib. 1. c. cxxvi. p. 82. 92. ubi Suid. et Kusterus ~~in~~ Not. memoratur. Notandum est Pollucem, ~~IX~~. VIII. 153. 1137. dixisse: Ἀριστοφάνης δὲ τοὺς ἄνδρας ἀνε σαντο. Θουκυδίδης δὲ ἀνεχρήσαντο. Conf. in Notis.

Ἀνεψύχησεν. ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀνέψυξεν.

Ἀνείδεος. ὁ ἀσχημάτιστος.

Ἀνεικάσασθε. ἀνασκώψατε. Δραπέτισι Κρατῖνος.

Ἀνείκαστος. ὁ εἰκασμῷ ἐστι μὴ ὑποβαλλόμενος.

Ἀνεῖλεν. ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύσατο. Λακεδαιμόνιοι ἐτείχιζον τὸν Ἰσθμόν. Ἀθηναίοις δὲ ὁ Θεὸς τὰ μὲν πρῶτα χρωμένοις ἀνεῖλε φεύγειν· λιπαροῦσι δὲ ἔχρησε·

Τεῖχος[1] Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ Εὐρύοπα Ζεύς,
Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν, τό σε τέκνα τ' ὀνήσει.
Μηδὲ σύ γ' ἱπποσύνην τε μένειν, καὶ πεζὸν ἰόντα
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου στρατὸν, ἥσυχος· ἀλλ' ὑποχωρεῖν
Νῶτον ἐπιστρέψας. ἔτι τοί ποτε κἀντίος ἔσσῃ.
Ὦ θείη Σαλαμίς· ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν,
Ἤ που σκιδναμένης Δημήτερος, ἢ συνιούσης.

Ταῦτ' ἐξηγήσατο Θεμιστοκλῆς, ὁ Νεοκλέους, ὃς δι'[2] ἐλευθεριότητα ἀπεκηρύχθη, τεῖχος μὲν ξύλινον τὰς ναῦς εἰπών. τὴν δὲ Σαλαμῖνα θείαν οὐκ ἂν ὀνομάσαι τὸν Θεὸν, εἰ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων ἔμελλεν ἀπολέσαι. συνεβούλευσε δὲ περὶ τὴν Σαλαμῖνα ναυμαχῆσαι (καὶ σοφὸς ἐκλήθη διὰ τοῦτο, καὶ στρατηγὸς ἀπεδείχθη) καὶ τὴν πρὸς Αἰγινήτας ἔχθραν ἀποθέσθαι, καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, καὶ τὰ γένη Τροιζηνίοις καὶ Αἰγινήταις παρακαταθέσθαι.|Καὶ αὖθις· Ἔπεμψαν οἱ Σπαρτιᾶται χρησομένους, τῆς μήνιδος ἄκος λαβεῖν γλιχόμενοι· καὶ ἀνεῖλεν οὕτως·

Ἶσον τοι Δῆλόν τε Καλαβρείην τε τίθημι,
Πυθώ τ' ἠγαθέην, καὶ Ταίναρον ἠνεμόεσσαν. †

Ἔστι δὲ ὅτε τὸ Ἀνεῖλεν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε λαμβάνεται. Ἀνελεῖν δὲ, τὸ μαντεύεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα, καὶ πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φονεύειν φαμὲν ἀνελεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνω λαμβάνειν τὸ ἐν βάθει πνεῦμα τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν γνῶσιν. λέγεται δὲ Ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀναλαβεῖν τὰ ἔκθετα βρέφη καὶ τρέφειν.

Ἀνείλλεσθαι. συστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν. καὶ Ἀνείλλεται, ἀνειλεῖται. καὶ Ἀνείλετο, ἀνέλαβεν.

Ἀνειλείθυιαν.[3] ἄτοκον. Εὐριπίδης.

Ἀνείληπτος[4] ἐστὶ τὸ Ἑλληνικὸν, οὐχὶ ἀνάληπτος, οὐδὲ ἕτερον τοιοῦτον οὐδέν.

Ἀνεψύχησεν. Idem, quod vulgo dicitur ἀνέψυξεν. Refrigeravit. Recreavit. Refecit.

Ἀνείδεος. Sine forma. Informis.

Athanasius ~~Basil.~~ in annunt. Deip. Vol. II. p. 398. D. ἀνείδεον θεόν.

Ἀνεικάσασθε. Deridete. Illudite. Cratinus *Fugitivis*.

Ἀνείκαστος. Qui conjecturis non potest cognoſci.

Ἀνεῖλεν. Oraculum edidit. Reſpondit. Lacedæmonii muris Iſthmum muniebant. Athenienſibus vero, primum quidem oraculum conſulentibus, Deus reſpondit, ut fugerent: ſuppliciter orantibus vero hoc reſponſum dedit:

Schol. Arist. Eq. 882 et 1037. Herodot. VII. 141. p. 568. Lucian. Jupit. Trag. 20. Vol. II. p. 665

Murum ligneum Minervæ dat late cernens Jupiter,
Solum inexpugnabilem; qui tibi filiiſque proderit.
Neque vero vel equitatum, vel copias pedeſtres ingentes
Ex continente venturas expecta: ſed recede,
Tergo converſo. Aliquando enim hoſti frontem rurſus obvertes.
O divina Salamis! Tu vero perdes filios mulierum,
Vel tempore ſementis, vel meſſis.

Hoc oraculum Themiſtocles, Neoclis filius, (qui propter luxuriam a patre abdicatus fuerat) expoſuit, dicens, murum ligneum eſſe naves. Deum autem non appellaturum fuiſſe Salaminem divinam, ſi Græcorum liberos eſſet perditura. Suaſit igitur, ut juxta Salaminem prælium navale committeretur; (quam ob cauſam ſapiens appellatus, & Imperator creatus eſt) utque deponerent inimicitias, quas cum Æginetis gerebant, urbemque relinquerent, & liberos uxoreſque apud Trœzenios & Æginetas deponerent. Et rurſus: *Spartani, Numinis indignationem placare cupientes, miſerunt, qui Oraculum conſulerent. Iis autem Deus ſic reſpondit:*

Parem tibi Delum & Calabriam ſtatuo,
Et Pythonem divinam, & Tænarum ventoſam.

Verba, ut videtur Ephori Historici Cumæi, de quo Diod. Sicul. IV. 1. T. p. 246 et alib. Strabo enim hoc Oraculum citat, dicens: Ἔφορος δὲ καὶ τὸν χρησμὸν λέγει. Ἶσον τοι Δῆλόν τε Καλαυρειαν τε νέμεσθαι, Π. τ' ἠ. κ. Τ. ἠνεμόεντα. Apud Pausaniam, II. p. 189 idem Orac. legitur; ubi melius Καλαύρειαν. Ille dat νέμεσθαι cum Strabone, et ἠνεμόεσσαν cum nostro.

Interdum autem τὸ Ἀνεῖλεν accipitur pro ἐφόνευσεν, i. e. interfecit. Ἀνελεῖν autem, cum vaticinari ſignificat, inde dictum eſt, vel quod vates ſuperne ſpiritum accipiat, & impleatur Deo; vel quod ignorantiam tollat. Cum autem interficere ſignificat, inde dictum eſt, vel, quod ſpiritus viri, alte reconditus, ſurſum protrahatur; vel ex contrario, quod cognitio tollatur. Dicitur & Ἀνελεῖν, expoſitos infantes tollere & educare.

Ἀνείλλεσθαι. Convolvi, & haſtis ſe mutuo percutere. Et Ἀνείλλεται, convolvitur. Et Ἀνείλετο, ſuſcepit.

Timaeus. 34

Ἀνειλείθυιαν. Mulierem, quæ non peperit. Euripides.

Ἀνείληπτος. Sic Græce dicitur; non autem ἀνάληπτος, nec aliud hujuſmodi quidquam.

Euripidea vox, quæ in fabulis non invenitur; nec in fragmentis Musgravii.

---

[1] Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλ.] Idem Oraculum exſtat apud Herodotum in *Polymnia*, pag. 271. Euſebium *de Præp. Evang.* lib. v. cap. xxiv. & Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 349.

[2] Ἐλευθεριότητα] Ἐλευθεριότης proprie quidem liberalitatem ſignificat: ſed ſenſus requirit, ut per vocem illam hic intelligatur luxuria. Themiſtocles enim in prima juventute luxurioſus & prodigus fuiſſe legitur: quæ ratio erat, quare eum pater abdicaret.

[3] Ἀνειλείθυιαν. ἄτοκον.] Apud Heſychium diviſim ſcriptum eſt Ἀν' εἰλείθυιαν. ἄνευ τόκου. Sed lectio Suidæ confirmatur auctoritate Pollucis, cujus hæc ſunt verba: Ἡ δὲ μὴ τίκτουσα καλεῖται στεῖρα. Ἡ γὰρ ἄτεκνος, καὶ ἄτοκος, κοινὸν ὄνομα τῇ τε μηκέτι τικτούσῃ, καὶ τῇ μηδόλως, ὃ καὶ ἀνειλείθυιαν φίλον τοῖς ποιηταῖς καλεῖν.

[4] Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλλην.] Lege, Lector, & ride ſomnium compilatoris. Quid enim hæc ſibi volunt?

p.34

ἀνειλεῖται).

)·] Sic etiam
ad h. l. Rectius
idas per du-
Ἀνείλλεται). quod
Phrynichus de
c. p. 12. ἀνείλλειν
βιβλίον ſcribi ju-
ἀνειλεῖν. quod
tit Προπαρασκευῇ. Σο-
Ἀνίλλειν βιβλίον. οἱ
ταῦτα τὴν λέξιν,
ράφουσιν· οἱ δὲ Ἀτ-
ται, καὶ διὰ δύο
ντες καὶ τὸ ἐξίλλειν.
oculos habuit
p. 319. D. ubi
e minus Attice
[illegible]).

καὶ ἀποτρίβεται), καὶ ἀνειλεῖται), καὶ ὁ γενναῖος. ſicut etiam Crit. p. 559. D. καθ' ἕκαστα ἡ τοῦ λόγου διέξοδος οἷον ἀνειλουμένη, τὸ προστυχὸν ἑκασταχοῦ δηλοῦται. Et haec forma creberrima eſt apud ceteros Graecos. *Plutarchus* Conſ. ad Apoll. p. 109. C. ἀνειλήσαντα δ' αὐτὸ (γραμματίδιον) ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τρία ταῦτα. *Longin.* Sect. XII. p. 92. ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμός, οἶμαι, πάντῃ νέμεται), καὶ ἀνειλεῖται). *Heliodor.* X. p. 509. ἀνειλήσας τὸ γράμμα ἐπελέγετο. Ex Atticiſtarum praecepto *Porphyr.* de Vit. Plotini [illegible] p. 1. 6. [illegible]

προθυμίας. *Proclus* in Tim. L. III. p. 173. ὁ δὲ κακὸς πᾶς, ὁρῶν εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ αἶσχος, ἀνίλλεται μὲν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν.

D. Ruhnken.

Ἀνειλόμην.[1] δύο δηλοῖ· τό, τε ἔθρεψα, καὶ τὸ ἐβάστασα.

Ἀνειλύσπω.[2] ἀνέβαινες.

Ἀνειμέναι. ἐκλελυμέναι. παρειμέναι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνειμένη, ἀντὶ τοῦ ἄνεσιν ἔχουσα πανταχόθεν. Ἀνειμένη,[3] ὡς ἔοικας, αὖ στρέφῃ· οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος. †καὶ Ἀνειμένον ἄλσος, τὸ τῷ Θεῷ ἀφιερωμένον. καὶ τὸ ἠνεῳγμένον. καὶ Ἀνειμένως, τὸ ῥαθύμως τι ποιεῖν. Ἀδύνατόν τε ἦν αὐτοῖς καὶ οὕτως ἀνειμένα πως καὶ πονουμένοις ἐπικρατῆσαι. καί,

Ἀνειμένων[4] Πόλοιο[5] παμφαῶν πτυχῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἀνεῳγμένων.

Ἀνείμονες. ἀνίματοι. ἄνευ ἱματίων.

Ἀνείμων[6] τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ, ἀνεῖλκον.

Ἀνεῖν. Ξενοφῶν. Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἐθέλουσι καὶ ἀνεῖν. (α)

Ἀνεῖναι. ἀφεῖναι. καὶ Ἀνεῖναι κύβον, ἀντὶ τοῦ, ἀναῤῥίψαι κύβον.

Ἀνεῖπεν. ἀνεκήρυξεν. ἀνηγόρευσεν. Ἀριστοφάνης· Ὁ δ' ἀνεῖπ'· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν.

Ἀνεῖργεν. ἀπεκώλυε. καὶ Ἀνεῖρξαν, ἀπεκώλυσαν. Ἀργύριον αἰτοῦντα, ἀπειλοῦντά τε πολεμήσειν, εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν.

Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν. καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν λέγουσι.

Ἀνεῖρπεν. ἐσύρετο.

Ἀνειρύσω. ἀνελκύσω.

Ἦν[7] δέ με χ', ὡς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρᾶς
Ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

Ἀνείς. ἀφείς. καὶ Ἀνεῖσα, ἀφεῖσα.

Ἀνεῖσθαι. λελύσθαι.

Ἄνεισιν. ἀνέρχεται.

Ἀνείσθω. συγχωρείσθω.

Ἀνεῖται. παρεῖται. καὶ Ἀνεῖται, ἀπολέλυται.

Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη, καὶ ποτὸν ὕδωρ ἦν. ἀντὶ τοῦ, ἀπολελυμένη ἦν. περὶ Σαμουὴλ τοῦ Προφήτου φησίν.

Ἀνεῖτο. ἀντὶ τοῦ ἀνέκειτο. [8]Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσῆς, ὁ τῆς Ἰταλίας στρατηγὸς, ἐς πάντα ξυγκαλεμίγνυε τῷ μεγαλουργῷ τὸ νουνεχὲς, καὶ ἐκοινώνει αὐτῷ τῆς Φρονήσεως ἡ ῥώμη, καὶ ἅπας τῷ κρείττονι ἀνεῖτο, ταύτῃ

Ἀνειλόμην. Duo ſignificat; Alui, & Geſtavi.

Ἀνειλύσπω. Aſcendebas.

Ἀνειμέναι. Solutæ. Liberæ. Remiſſæ. Sophocles: *Soluta & libera, ut videris, nunc rurſus vivis. Non enim adeſt Ægiſthus.* Et Ἀνειμένον ἄλσος, lucus Deo conſecratus. Item, quod eſt apertum. Et Ἀνειμένως τι ποιεῖν, remiſſe & negligenter aliquid facere. *Fieri autem non poterat ut hoſtem vincerent, quod & nimis remiſſe [pugnarent,] & jam ante defatigati eſſent.* Et, *Apertis cæli ſplendidiſſimis orbibus.* [Hic enim ἀνειμένων] idem ſignificat quod ἀνεῳγμένων.

Ἀνείμονες. Sine veſtibus.

Ἀνείμων. Pro ἀνεῖλκον. *Haſtis ſurſum trahebant.*

Ἀνεῖν. Xenophon. *In hujuſmodi enim rebus viri boni elaborare volunt, eaſque conficere.*

Ἀνεῖναι. Dimittere. Laxare. Et Ἀνεῖναι κύβον, aleam jacere.

Ἀνεῖπεν. Per præconis vocem edixit. Promulgavit. Ariſtophanes: *Ille vero edixit: Introduc, o Theogni, chorum.*

Ἀνεῖργεν. Coercebat. Reprimebat. Et Ἀνεῖρξαν. Coercuerunt. Repreſſerunt. *Illum pecuniam petentem, & minantem ſe bellum ipſis illaturum, niſi accepiſſet, Romani coercuerunt.*

Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν. Oraculum pronuntiavit, vel promulgavit. Et præco ἀνειπεῖν dicitur.

Ἀνεῖρπεν. Serpebat.

Ἀνειρύσω. Extraxiſti.

Si vero me, ut ex morbo eripuiſti, ſic etiam ab inimica paupertate liberaveris, accipe hanc capellam, quam tibi immolo.

Ἀνείς. Qui dimiſit. Et Ἀνεῖσα, quæ dimiſit.

Ἀνεῖσθαι. Solutum eſſe. Liberum eſſe.

Ἄνεισιν. Aſcendit.

Ἀνείσθω. Permittatur. Concedatur.

Ἀνεῖται. Remiſſus eſt. Dimiſſus eſt.

Ἀνεῖτο δὲ αὐτ. *Coma vero ejus ſoluta erat, & aqua pro potu utebatur.* De Samuele Propheta hæc dicuntur.

Ἀνεῖτο. Interdum ſignificat, Addictus erat. Deditus erat. *Quoniam autem Narſes, Italiæ Dux, in omnibus rebus prudentiam cum magnificentia miſcebat, & robur [animi] prudentiam ejus comitabatur, & ipſe virtuti ſem-*

---

[1] Ἀνειλόμην] Vide ſupra v. Ἀνελεῖν.

[2] Ἀνειλύσπω] Scribe ἀνειλυσπῶ, cum circumflexo in ultima. Vide infra v. Ἀνιλυσπῶ.

[3] Ἀνειμένη, ὡς ἔοικας, στ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Electra*, pag. 106. ut Portus obſervavit.

[4] Ἀνειμένων Πόλ.] Vide infra v. Πτυχαί.

[5] Παμφαῶν πτυχῶν] Quid ſint πτύχες cœli docet Euſtathius ad verba illa Poetæ Il. Υ. Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου.

[6] Ἀνείμων τοῖς δόρασιν] Senſus hujus loci ſupplendus eſt ex Xenophonte *de Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 320. ubi ſic legitur: Ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν κατὰ ἀτριβεῖς ὁδοὺς ἐπορεύοντο, ᾗ ἔτυχον ἕκαστοι ὄντες, καὶ ἀναβαίνοντες, ὡς ἐδύναντο, ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι &c. Recte apud Xenophontem excuſum eſt ἀνίμων, uti etiam hic apud Suidam reſcribendum eſt.

[7] Ἦν δέ μοι χ'.] Pentameter ~~hic~~ decerptus eſt ex Epigrammate Leonidæ, quod ex Anthologia inedita integrum hic ſubjiciam.

Λαθρίη ἐκ πλάνης ταύτην χάριν ἔκ τε πενέστω
Κἠξ ὀλιγησιπύων δέξο Λεωνίδεω.
Ψαιστά τε πινήεντα, καὶ εὐθήσαυρον ἐλαίην,
Καὶ τοῦτο χλωρὸν σῦκον ἀποκρίδιον,
Κ' εὐνίνου σταφυλῆς ἔχ' ἀποσπάδα πεντερόγωνον,
Πότνια, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποπυθμίδιον.
Ἦν δέ με χ', ὡς ἐκ νούσου ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθρᾶς
Ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

Epigramma hoc illuſtrandum & emendandum aliis relinquo, quoniam mihi, operis urgentibus, ad alia properandum eſt. Illud tantum obiter moneo, in Hexametro tertio pro εὐνίνου legendum eſſe εὐοίνου.

[8] Ἐπεὶ δὲ ὁ Ναρσῆς, ὁ τῆς Ἰταλίας στ.] Fragmentum hoc, quod & obſcurum eſt, nec ſatis emendatum, apud Agathiam me legiſſe puto.

Sophocl. Electr. 516.

"Ἱερου ἄλσος. Hesiod. Scut. Herc. 99.

additur initium seq. Iambi Μύσλης ὀρᾶ —— in V. Πτυχαί.

6. Xenoph. Cyr. Anab. Δ. p. 271

(α) Xenophon K. II. ε. p. 372. ut notat Abresch in Misc. Observ. V. 96. al vid. Valcken. in Herodot. 520. 1. — καὶ ἀνεῖν addit Zeunius in Ed. sua. p. 499. in aliis omiss. Legend. apud Suid. ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν

Aristoph. Acharn. 11.

ζ Dio. Cass. II. 1185. 68—70. Reimar. ζ II. 1521.

δ Dionys. Halic. VI. Vol. II. 1105. ἐκέλευσε τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν.

7. Leonid. Tarentin. ap. Brunck Analect. I. 223. 13.

γ. Verba sunt Josephi de Samuele. Antiqq. Jud. V. 10. Vol. I. 307. 3 γ

6 Vid. Suid. infr. V. Ἀνίμων.

Hexameter hic A P. —

τοι οὐ [1]πρὸς τὸ ἐμμελὲς ἐκκλίνας, [2]αὐτίκα καὶ ὅγε ἐπεραιώθη τὸ ῥεῖθρον [3]σὺν τῷ ῥείθρῳ.

Ἀνεῖχεν. ἐκώλυε. [4]Χαριέτων μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὤν, καὶ ἀνυπόστατος, τῷ τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν ἀπὸ λῃστείας ἅπαντας. ἢ Ἀνεῖχε, παρεδέχετο. Τὸ μὲν πρῶτον οὐδεὶς ἐπίστευεν, οὐδ' ἀνεῖχε τὸν λόγον.

Ἀνηβητηρίαν.[5] πᾶν ἀνελὼν νεότητος. Ἄνηβος, ὁ ἀνήλικος, ὁ μήπω τὴν ὀφειλομένην ἡλικίαν ἐπιφθάσας. ἥβη γὰρ, ἡ ἀκμή. [6]καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων.

Ἀνηγμένος. ηὐξημένος.

Ἀνῆγον. Οἱ δὲ ἐπὶ μεγίστην ἑορτὴν, ἣν τότε ἀνῆγον, συνεληλύθεισαν αὐτοὶ ἕκαστος.

Ἀνῄειμεν. ἀνηρχόμεθα.

Ἀνῄξεν. ἀνώρμησεν.

Ἄνηθον. εἶδος βοτάνης ἀρτυματικῆς.

Ἀνῆκεν. ἀφῆκεν.

Ἀνήκεστον. ἀνίατον. ἀθεράπευτον.

Ἐς[7] τί μοι βλέψασα θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; ἀντὶ τοῦ, παρακόπτῃ τὰς φρένας, ὡς ἐν τῷ πυρετῷ. Ἀνηκέστῳ δὲ πυρὶ, ἀνελπίστῳ προσδοκίᾳ.

ίας.

Ἀνήκει.[8] Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ καθήκει. Ἀμειψίας δὲ Ἀνῆκα ἀντὶ τοῦ ἀναβέβηκα ἔφη. Θουκυδίδης δὲ Ἀνήκουσιν, ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι. καὶ Δημοσθένης Ἀνήκοντος, ἀντὶ τοῦ, διαφέροντος. καὶ Ἀνήκοντες, ἀνελθόντες. [9]Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, ὥστε μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτοῦ δυνηθῆναι εἰς ὄχλων [10]περιαγωγήν· τῷ γε μὴν κατεσκληκότι τοῦ βίου, καὶ τῇ εἰς μετριότητα πλάσει τῶν ἠθῶν μέγα δυνηθέντες, οὐκ ἐλάχιστα καὶ οὗτοι πλήθη περιεβάλλοντο. Ἀνῆκον δὲ, τὸ πρέπον.

Ἀνηκόντιζεν.[11] ἀνεφέρετο.

p.1.24.
0.3.

Ἀνήκοος.[12] Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γράψαι.

Ἀνηκούστησεν. οὐκ εἰσήκουσεν. παρήκουσεν. Ὁ δὲ μὴ ἀνηκουστῆσαι τοῦ Ὑπάτου κατατολμήσας, ἀφίκετο. Καὶ [13]Ἡρόδοτος· Οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσιν.

per ſtudebat, nec ad ſocordiam unquam deflectebat * * * * *

Ἀνεῖχεν. Impediebat. Prohibebat. *Charietton igitur, cum & ante vir clarus eſſet, & invictus haberetur, & ob inſignem audaciam terrorem aliis incuteret, omnes a latrocinando deterruit.* Vel Ἀνεῖχε ſignificat, Recipiebat, Admittebat. *Primum quidem nemo ei rei fidem habebat, nec verba ejus admittebat.*

Ἀνηβητηρίαν. Omnem juventutis florem. Ἄνηβος, impubes. Qui nondum debitam ætatem attigit. Ἥβη enim dicitur vigor ætatis. Et Ἀνηβῶν, Repubeſcens.

Conf. Eurip. Andromach. 553 et Schol.

Ἀνηγμένος. Auctus. Qui crevit.

Ἀνῆγον. Agebant. Celebrabant. *Illi vero ad maximum feſtum, quod tunc celebrabant, convenerunt.*

Ἀνῄειμεν. Aſcendimus.

Ἀνῄξεν. Cum impetu ſurrexit.

Ἄνηθον. Genus herbæ condimentis parandis aptæ.

Herodoto Ἀνήσου, IV. 71. 99. p. 313. ubi vidend. Valcken. Conf. Geopon. Script. 12. 34

Ἀνῆκεν. Dimiſit.

Ἀνήκεστον. Inſanabile. Incurabile. *Quid, quæſo, vidiſti, ob quod tam vehementer deliras?* Πῦρ enim hic ſignificat πυρετὸς, i. e. febris, qua qui laborant, inſanire ſolent. Vel Ἀνηκέστῳ πυρὶ, ſignificat, ſpe non ſperanda.

7. Soph. Electr. 887.

Ἀνήκει. Antipho poſuit pro καθήκει, i. e. pertingit, pertinet. Amipſias vero Ἀνῆκα dixit pro ἀναβέβηκα, adſcendi. Thucydides Ἀνήκουσιν pro τελευτῶσι, i. e. deſinunt, finem habent. Et Demoſthenes Ἀνήκοντος, quod alicujus intereſt. Et Ἀνήκοντες, redeuntes, vel aliquo pervenientes. *In facultate dicendi non quidem eo uſque erant progreſſi, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; ſed auſtero genere vitæ & fictæ modeſtiæ ſimulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos homines ad ſe attraxerunt.* Ἀνῆκον etiam ſignificat id, quod decet.

Antiph. Εκκαλην. φονου. XIV. p. 672. 15. Ὁ φόνος ουν ἀνήκει εἰς τοὺς θεωμένους. ——

Thucydides.

Demosthen. In Epitaph. Orat. quæ Demosth. tribuitur bis adhibetur hoc vocabulum IV. 1389. 21. ἀνηκόντων, et 1390. 17. ἀνήκοντα, et in eo sensu, in quo Antipho eo utitur, loco citato.

Ἀνηκόντιζεν. Emicabat. Surſum ferebatur.

Ἀνήκοος. Qui non audivit aliquid. Ignarus. *Ille vero liberalium artium & omnis doctrinæ ignarus erat, quoniam nihil aliud literatoris ſcholam frequentans didicerat, quam literas eaſque malas male pingere.*

Voce utitur Demosthenes Περὶ Παραπρεσβ. II. p. 441. σκαιὸς καὶ ἀνήκοος.

Ἀνηκούστησεν. Non audivit. Non obtemperavit. *Ille vero, cum Conſulis mandatum ſpernere non auderet, ad ipſum venit.* Et Herodotus: *Illi vero imperium ducum ſpernentes pugnarunt.*

Herodot. VI. 445. 91. ubi ἐναυμάχεον et στρατηγοῖσι. — Suid. memoratur in Verr. lectt. — ad hanc significationem confirmandam, Ind. Thucyd. p. 684 in voc. Citat Antiphont. ἀνήκουστα, [locus est in Κατηγορ. Φαρμακ. XIV. p. 616. 3.] Herodot. VI. Schol. Sophocl. 140 [Electr. 1406] Eur. Hipp. 362. [366.] add. ap. Plutarch. De lib. Educand. VI. 40. 8. ἀνηκουστία.

---

[1] Πρὸς τὸ ἐμμελές] Lege πρὸς τὸ ἐκμελὲς, ut ſenſus requirit.

[2] Αὐτίκα καὶ ὅγε ἐπεραιώθη τὸ ῥ.] Hæc cum præcedentibus non ſatis bene cohærere videntur; quæ ratio eſt, quare ea in verſione prætermiſerim.

[3] Σὺν τῷ ῥείθρῳ] Probo conjecturam Porti, qui σὺν τῷ στρατῷ legendum eſſe putat.

[4] Χαριέτων μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φ.] Hoc fragmentum ex Eunapio depromptum eſſe putat Valeſius ad Ammianum Marcell. p. 144. quem vide.

[5] Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνελὼν νεότητος] Quid his facias? Aut, quis ſana iſta præſtet? Apud Heſychium legitur, Ἀνηβητηρίαν. πᾶν ἀνανεάζον νεότητος. Sed nec hæc ſatis clara vel emendata videntur. Quare, cogitet acutus lector.

[6] Καὶ Ἀνηβῶν, ἀνανεάζων] In prioribus Edit. verbis his ſequentia ſubjuncta ſunt: Προσετέθη ἔξωθεν. ὥστε τὸ μὲν ἄνηβος κατὰ στέρησιν νοητέον, ἐπιντιθεμένου τοῦ ν διὰ τὴν εὐφωνίαν. ὡς τὸ ἀνέγκλητος. τὸ δὲ ἀνηβῶν κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ἀνὰ, δηλοῦσης τὸ πάλιν. ὡς καὶ τὸ ἀναδασμὸς, ὁ ἐκ δευτέρου δασμός. καὶ ποιητικώτερον ἄμπελος, ὁ ἐκ δευτέρου κλῆρος. Sed verba iſta in textum recipere nolui, quoniam in optimo MS. A, & altero B, deſunt, & eam ob cauſam a recentioribus loco huic adſuta videntur.

[7] Ἐς τί μοι βλέψασα θάλπῃ τῷδ' ἀνηκ. πυρί] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Electra*, pag. 120. ut Portus obſervavit.

[8] Ἀνήκει. Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ καθ.] Vide Harpocrationem h. v.

[9] Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσ.] Supplementum hujus fragmenti habes infra v. Ἐλεύσιος. Vide etiam v. Κατεσκληκώς.

[10] Περιαγωγήν] Infra v. Ἐλεύσιος rectius legitur παραγωγήν.

[11] Ἀνηκόντιζεν. ἀνεφέρετο] Reſpicit ad locum illum Homeri Il. E. v. 113. Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. Ubi Scholiaſta τὸ ἀνηκόντιζε per ἀθρόως ἀνεφέρετο exponit.

[12] Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. οὐ γὰρ ἄλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Procopii de Joanne Cappadoce lib. 1. *de Bello Perſ.* cap. XXIV. eademque leguntur infra v. Ἰωάννης ὁ Καππαδ.

[13] Ἡρόδοτος· Οἱ δὲ ἐμάχοντο, ἀνηκ.] Apud Herodotum lib. VI. pag. 213. lin. penult. legitur, καὶ ἐναυμάχεον, ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι.

Ἀνήλατος. ὁ μηδέπω δαμασθείς.

Ἀνηλεής. ὁ ὠμός.

Ἂν] Leg. Ἦν — Zenob. I. 93. Diogen. I. 83.

Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξικνῆται, πρόσαπτε καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. ὁ νοῦς· ἐὰν μὴ φανερῶς ἀμυνόμενος ἀντέχῃς, πανουργίᾳ χρῆσαι. καὶ Ὅμηρος·

Ἢ δόλῳ, ἠὲ βίηφι ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν.

Leg. Καὶ Ὅμηρος. [Od. I'. 405]
Ἠ ——— δόλῳ, ἠὲ βίηφι;
καὶ [Od. Ξ'. 330. T. 299.]
——— ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν.
Conf. Schottus, in Prov. Suidæ. p. 360.

Ἀνήλιπος.[1] ὁ ἀνυπόδητος.

Ἀνήλωται. πεφόνευται. [2] καταχρηστικῶς.

Ἀνημμένος. ἐξηρτημένος. ἢ καιόμενος.

Ἀνήμερος. ἄγριος.

Schol. Aristophan. Ran. 557. paullo alit.

Ἀνημιωβολιαῖα.[3] ἀντὶ τοῦ, ἕκαστον αὐτῶν ἡμίσεος ὀβολοῦ ἄξιον, ἤτοι ἡμιωβολίου. ἀπὸ δὲ συντάξεως ὀνόματα γίνεται· καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καλοκἀγαθία· θεοῖς ἐχθρὸς, θεοεχθεία. οὕτως ἀνημιωβόλιον, ἀνημιωβολιαῖα.

Hom. Il. H'. 93.

Ἀνήνασθαι. ἀπαρνήσασθαι. [4] Ὅμηρος·

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.

Inter fragm. Æliani, a Kuhnio coll. p. 1008.

Καὶ Αἰλιανός· Οἱ δὲ, οὐδὲ γὰρ εἶχον ἀνήνασθαι τὸ πρόσταγμα, ἐπ' Ἀντιγόνῳ τίθενται τὴν κρίσιν, ὑπὲρ οὗ τινα χρὴ Λοκρικὴν πόλιν πέμπειν δασμόν.

Inter fragm. Kuhnii, p. 1008. Eustath. Bas. II. 38. 40.

Ἀνηνέγκατο. ἐκ βάθους ἐβόησεν. Αἰλιανὸς περὶ Κροίσου· Ὁ δὲ [5] ἀνηνέγκατο ἄρα στενάξας, καὶ ἐς τρὶς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα.

Ἀνηνέγκαντο. γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀνεμνήσθησαν.

Ἀνήνιος. ἄνευ ἀνίας καὶ λύπης.

Ἀνήνοθεν.[6] ἀνήρχετο.

7 Polybius. IX. 24. 4. Vol. III. p. 142. ubi ἄτε καὶ κατὰ τὸ μ. δ. ε. τ. δοκούσης τ. ὁδοῦ.

Ἀνήνυτον. ἄμετρον. πολύ. [7] Πολύβιος· Μεγίστης προφαινομένης δυσχρηστίας περὶ τὰς τροφὰς, ἅτε καὶ τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχειν δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Καὶ, Ἀνήνυτα τὴν ἀρετὴν μετιόντων. δυστυχηκότων ὅτι μάλιστα. Τὸν [8] ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν. τὸν ἀτελείωτον [9] βίον, ἡ Ἠλέκτρα φησί. καὶ Ἀνήνυτος, ἀναρίθμητος, πολὺς, ἀπλήρωτος, ἄπρακτος, ἀτέλεστος. Ὅπλα τε χαλκευόμενος, καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάττων.

8 Sophocl. Electr. 167.

+ Meleag. ap. Br. I. 14. XLIV. 1.

+ Ἀνῆπται. ἐξῆπται.

10. Zenob. I. 86.
Diogenian. I. 74.

Ἀνὴρ [10] δὲ φεύγων οὐ μενεῖ λύρας κτύπον. παροιμία· ἐπὶ τῶν ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

12. Astrampsychus, p. 4.

Ἀνήρεις.[11] ἀνάνδρους. [12] Εὔχρηστον, ἀνδρὶ συμπλακῆναι φιλτάτῳ.

λ Dion. Cass. I. 86. 1—4. Reimar. II. 1521. + Suid. infr. voc. Ὅπως

Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφέρει. λ τὸ γὰρ Λουκούλλου στράτευμα στασιάζον ἀεὶ, τοῦτο παραλαβὼν ὁ Πομπήϊος οὐδ' ὁπωστιοῦν στασιάζοντας ἔσχεν.

Ἀνήρεαι. ποιητικῶς, ἀνερωτᾷς.

Ἀνηρέθιζεν. ἐπί τι παρώτρυνε καὶ παρέθηγεν. Εὐ-

Ἀνήλατος. Nondum domitus.

Ἀνηλεής. Crudelis.

Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξ. *Si leonina pellis non sufficiat, adhibe & vulpinam.* Senſus eſt, dolo utendum eſſe, ſi palam reſiſtere non poſſis. Et Homerus:

Aut dolo, aut vi, aut palam, aut clam.

Ἀνήλιπος. Diſcalceatus.

Ἀνήλωται. Interfectus eſt. Per catachreſin.

Ἀνημμένος. Suſpenſus. Vel, Accenſus. Ardens.

Ἀνήμερος. Sævus. Immitis.

Ἀνημιωβολιαῖα. Quæ dimidio obolo valent. Eſt autem nomen compoſitum, quale eſt, καλοκἀγαθία, ex καλὸς & ἀγαθὸς; & θεοεχθεία, ex θεὸς & ἐχθρός.

Ἀνήνασθαι. Negare. Recuſare. Homerus: *Erubuerunt quidem conditionem recuſare; nec tamen accipere auſi ſunt.* Et Ælianus: *Illi vero (neque enim, quod imperatum fuerat, recuſare poterant) Antigono judicium permiſerunt de tributo, quod Locrenſium civitas pendere deberet.*

Ἀνηνέγκατο. Ex imo pectore vocem emiſit. Ælianus de Crœſo: *Ille vero ingemiſcens alta voce exclamavit, Solonemque ter vocavit.*

Ἀνηνέγκαντο. Cum genitivo ponitur, pro Recordati ſunt.

Ἀνήνιος. Sine dolore & triſtitia.

Ἀνήνοθεν. Adſcendit.

Ἀνήνυτον. Immodicum. Multum. Maximum. Polybius: *Cum maxima ſe oſtenderet difficultas in commeatibus comparandis propter nimiam itineris longitudinem.* Et, *Fruſtra virtutem ſectantium.* Id eſt, maxime infelicium. † *Suſtinens mala, quæ finem nullum habent.* Sic Electra inquit. Et Ἀνήνυτος, innumerabilis, multus, inexplebilis, irritus, imperfectus. *Arma fabricans, & telorum immenſum numerum parari jubens.*

Ἀνῆπται. Suſpenſum eſt.

Ἀνὴρ δὲ φεύγ. *Vir fugiens non moratur ſtrepitum lyræ.* Proverbium in eos, quos negotia celeriter conficere oportet.

Ἀνήρεις. Ignavos. Imbelles. *Utile eſt virum amicum amplecti.*

Ἀνὴρ ἀνδρὸς διαφ. *Vir viro præſtat. Luculli enim exercitum, ante ſeditioſum, cum accepiſſet Pompeius, milites ab omni ſeditione prorſus abſtinuerunt.*

Ἀνήρεαι. Poetice. Inquiris. Interrogas.

Ἀνηρέθιζεν. Incitabat. Acuebat. Eunapius:

---

[1] Ἀνήλιπος. ὁ ἀνυπ.] Vide Scholiaſtam Theocriti ad Idyll. IV. v. 56.

[2] Καταχρηστικῶς] Hæc vox deeſt in MSS.

[3] Ἀνημιωβολιαῖα. ἀντὶ τοῦ ἕκαστον αὐτ.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 238. (153. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[4] Ὅμηρος· Αἴδεσθεν μὲν ἀνήν.] Il. H. v. 93.

[5] Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο ἄρα στεν.] Idem fragmentum Æliani citat Euſtath. ad Odyſſ. A. pag. 1404.

[6] Ἀνήνοθεν. ἀνήρχετο] Scholiaſta Homeri ad Odyſſ. P. v. 270.

[7] Πολύβιος· Μεγίστης προφαιν. δυσχρ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Conſtantini, a Valeſio editis, pag. 33.

[8] Ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Electra* pag. 88.

[9] Βίον] In uno MS. Pariſ. rectius legitur μόρον.

[10] Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μ.] Vide Zenobium & Diogenianum.

[11] Ἀνήρεις. ἀνάνδρους] Vide Etymologum.

[12] Εὔχρηστον ἀνδρὶ συμπλ.] Verſus hic oneirocriticus, qui apud Aſtrampſychum legitur, alieno loco poſitus eſt, & referri debet vel ad vocem proxime præcedentem, vel ſequentem.

νάπιος. Ὁ δὲ [1] τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζεν.

Ἀνήρετο. ἀνέλαβεν. ἠρώτησεν.

Ἀνὴρ [2] ἔοικε ναῦς ἱκετεύειν πέτραν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐποκελλούσης νεὼς πρὸς τὴν πέτραν.

Ἀνηρείψαντο.[3] ἀνήρπασαν.

Ἀνήρηκεν. ἀντὶ τοῦ, ἐκποδὼν ἐποιήσατο. Δημοσθένης. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσεν.

Ἀνῃρημένος. πεφονευμένος. ἀναλαβών. ἑλόμενος. ἀπενεγκάμενος. Ὁ δὲ βασιλεὺς τοσαύτην νίκην ἀδάκρυτον καὶ ἀναίμακτον ἀνῃρημένος, ἐς τὰς Σάρδεις ὑπέστρεψεν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀνάρσια ἀνῃρημένος ἐκδίκως.

Ἀνήῤῥησεν.[4] ἀνεφθάρη. Ὡς μόλις ἀνήῤῥησεν, οὐδένες μὲν οἱ σαπροί. Εὔπολις Πόλεσιν.

Ἀνῃρῆσθαι. πεφονεῦσθαι.

Ἀνήριθμος.[5] ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ περιεῤῥιμμένος.

Ἀνὴρ [6] Κόπρειος. ὡς ἀπὸ δήμου. λέγει δὲ τὸν κοπρολόγον. ἢ κηπουρόν. παρὰ τὴν κόπρον.

Ἀνήροτον. ἀγεώργητον.

Ἀνηρώτιζεν. ἀντὶ τοῦ ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης.

Ἀνηρτημένοι. [7] ἐπηρμένοι. [8] Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι κατεφρόνησαν μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἱκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων καὶ θεῶν εὐσέβειαν.

Ἀνήρτησαν. ἀνεποίησαν. ἀνεκαίνισαν.

Ἀνήσει. καταλείψει.

Ἄνηστις. ὁ γεγευμένος. καὶ [9] Ἄνηστις, ὁ νῆστις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ.

> Ἰοὺ γὰρ [10] σὺ πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον
> ἄνηστις.

Ἀνήφθη. ἐξήφθη. ἐκρεμάσθη. ἢ ἀνεφλέχθη ὑπὸ πυρός.

Ἀνήχθημεν. ἀνεπλεύσαμεν.

Ἀνῆψεν. ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

Ἀνία. λύπη. τὸ νι μακρόν.

> Αἴας [11] γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ
> Λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

Ἀνιαθείς. λυπηθείς.

Ἀνιακχάς.[12] ᾠδῆς ὄνομα. ὁ Περιμανὼς καὶ Μα-

Ille vero militum animos & iras acuebat.

In fragm. de Legat. hic locus non legitur.

Ἀνήρετο. Suſcepit. Interrogavit.

Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκ. *Tanquam navis ſcopulo ſupplicare videtur.* Proverbium in ſtupidos: per tranſlationem ductam a navi, quæ in ſcopulum impingit.

Diogenian. VI. 79. p. 236.

Ἀνηρείψαντο. Abripuerunt.

Ἀνήρηκεν. De medio ſuſtulit. Demoſthenes. Item, Interfecit.

Demosth. κατὰ Φιλίππου Γ. Vol. I. p. 117. 21.

Ἀνῃρημένος. Interfectus. Qui ſuſcepit. Qui reportavit. Adeptus. *Rex vero tantam victoriam abſque lacrymis & ſanguine adeptus Sardes rediit.* Et iterum: *Ille vero cum fœda facinora contra jus & fas aggreſſus eſſet.*

Ἀνήῤῥησεν. Rediit. Rurſus intravit. * * *

* * * * *

Ἀνῃρῆσθαι. Cæſum eſſe.

Ἀνήριθμος. Qui nullo loco habetur. Cujus nulla ratio habetur.

Ἀνὴρ Κόπρειος. Vir Coprius: quaſi ab aliquo populo denominatus. Intelligit autem [Ariſtophanes] eum, qui ſtercora legit: vel hortulanum. A nomine κόπρος.

Ar. Equit. 899. ubi Brunck Κόπρειος, quam lectionem defendit Codex Ravenn.

Ἀνήροτον. Inaratum. Incultum.

Ἀνηρώτιζεν. Interrogabat. Teleclides.

Ἀνηρτημένοι. Elati. *Illi vero animis elati communia ſupplicum jura contempſerunt, & nihili fecerunt pietatem erga ſimulacra & Deos cognatos.*

Diodor. Sicul. de Aradiis. II. 624.

Ἀνήρτησαν. Refecerunt. Renovarunt.

Ἀνήσει. Miſſum faciet. Dimittet.

Ἄνηστις. Qui cibum guſtavit. Qui non eſt jejunus. Apud Cratinum vero in *Dionyſalexandro* Ἄνηστις dicitur qui valde jejunus eſt, vel famelicus.

> *Ecce enim tu primus invocatus & famelicus ad cœnam accedis.*

In Athen. II. 47 A. legitur:
Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς
ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.
Ex illo igitur et ex Nostro corrig.
Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος ἄ-
κλητος φ. ε. δ. α.

Ἀνήφθη. Suſpenſus eſt. Vel, ab igne accenſus eſt.

Ἀνήχθημεν. In altum mare provecti ſumus.

Ἀνῆψεν. Diis ſuſpendit. Eunapius.

In extantibus scriptis non invenitur.

Ἀνία. Dolor. Syllaba νι longa eſt.

> *Ajax enim non amplius ſuperſtes eſt. Sed mihi*
> *Relictis doloribus & lamentis interiit.*

Sophocl. Aj. 972.

Ἀνιαθείς. Dolore affectus.

Ἀνιακχάς. Cantilenæ nomen eſt Περιμανὼς

---

[1] Ὁ δὲ τά τε φρονήματα καὶ τοὺς θ.] Supplementum hujus fragmenti habes infra v. Διαυχενίζεσθαι.

[2] Ἀνὴρ ἔοικε ναῦς ἱκ.] Vide Diogenianum Adag. DLXXIX.

[3] Ἀνηρείψαντο. ἀνήρπασαν] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Υ. v. 234.

[4] Ἀνεφθάρη] Vide Suidam infra v. Εἰσήῤῥησεν, & v. Εἰσφθαρείς.

[5] Ἀνήριθμος] Apud Græcos ἀνήριθμοι, vel ἀνάριθμοι eleganter dicuntur illi, qui tantum numerus ſunt, ut Latini ajunt, & quorum nulla ratio habetur. Contra ἀριθμητοί, vel ἐν ἀριθμῷ εἶναι dicuntur, qui aliquo loco habentur, & quibus ſua eſt dignitas & auctoritas. Theocritus *Idyll.* XIV. v. 48.

> Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ΑΡΙΘΜΗΤΟΙ.

Id eſt, *noſtrorum vero nulla habetur ratio.* In notiſſimo Oraculo, Megarenſibus olim reddito, (quod legitur apud Suidam infra v. Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγ.) Megarenſes οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ΑΡΙΘΜΩι. i. e. contempti & nullius pretii homines dicuntur. Vide etiam Anthol. lib. VII. pag. 624.

[6] Ἀνὴρ Κόπρειος] Ariſtoph. *Equit.* pag. 342.

[7] Ἐπηρμένοι] Sic recte in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt. Priores vero Edit. habent ἐπηρτημένοι.

[8] Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι κατεφρ.] Hæc Polybio tribuunt Fulv. Urſinus, & Caſaubonus: ſed ſunt verba Diodori in Excerpt. Leg. cap. XXIX. ut optime obſervavit Jacobus Gronovius.

[9] Καὶ ἄνηστις, ὁ νῆστις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διον.] Hanc notam ex Athenæo deſcripſit Suidas; ejuſque veſtigia hodie adhuc ſuperſunt in Excerptis ex libro II. pag. 47.

[10] Ἰοὺ γὰρ σὺ πρῶτος ἀκλ.] Eſt verſus Anapæſticus.

Minimum anap. metrum!

[11] Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ λιπ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Ajace*, pag. 56. P.

[12] Ἀνιακχάς] De hoc vocabulo nihil me legiſſe memini. Quæ vero ſequuntur, ᾠδῆς ὄνομα ὁ Περιμανὼς &c. a voce Ἀνιακχάς aliena ſunt, quæ ſuo loco repetuntur infra v. Περίμανως & Μανέρως.

νέρως. Εὔβουλος Καμπυλίωνι.

Ἀνιαρόν. λυπηρόν. καὶ Ἀνιαρώτερον.x λέγεται καὶ Ἀνιηρόν.

Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος. οὕτως ἐκαλεῖτο. [1]οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι στρατηγὸν ἀπέφηναν Ἀσδρούβαν, τὸν τοῦ Βάρκα κηδεστήν. | ὁ δὲ Ἀννίβαν τὸν οὐ πολὺ ὕστερον ἀοίδιμον ἐπὶ στρατηγίαις, παῖδά τε ὄντα τοῦ Βάρκα, καὶ τῆς γυναικός οἱ γενόμενον ἀδελφόν, ἔχων ἐν Ἰβηρίᾳ νέον ὄντα καὶ φιλοπόλεμον καὶ ἀρέσκοντα τῷ στρατῷ, ὑποστράτηγον ἀπέφηνε· καὶ τῆς τε Ἰβηρίας τὰ [2]πολλὰ προσηγάγετο, πιθανὸς ὢν ὁμιλῆσαι, ἔς τε τὰ βίας δεόμενα τῷ μειρακίῳ χρώμενος. 2 Φύσει δὲ φιλοπόλεμος ἦν ὁ Ἀννίβας, καὶ οὔ ποτε ἀργίαν ἔφερεν.] ὕστερον δὲ [3]ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἀνὴρ, καὶ εὐθὺς αὐτῷ κατ' ὀλίγον ἐτρέπετο πάντα. 4 Φησὶ δὲ καὶ Πολύβιος, ὡς Ἀννίβας νέος μὲν ἦν, πλήρης δὲ πολεμικῆς ὁρμῆς, ἐπιτυχὴς δὲ ἐν ταῖς βουλαῖς, πάλαι δὲ παρωρμημένος πρὸς τὴν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἔχθραν. 5 [4]Ὅτι Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίων στρατηγῷ ἐδηλώθη παρὰ Ἄμμωνος, ὡς ἀποθανὼν γῇ καλυφθήσεται Λιβύσσῃ. καὶ ὁ μὲν ἤλπισεν ἀρχὴν τὴν Ῥωμαίων καθαιρήσειν, καὶ ἐν Λιβύῃ τελευτήσειν. Φλαμινίου δὲ τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ σπουδὴν ποιουμένου λαβεῖν αὐτὸν ζῶντα, ἀφίκετο παρὰ Προυσίαν ἱκέτης, καὶ ἀπωσθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀνεπήδα τε ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ γυμνωθέντος τοῦ ξίφους τιτρώσκεται τὸν δάκτυλον. [5]προελθόντι δὲ οὐ στάδια πολλὰ πυρετὸς ἀπὸ τοῦ τραύματος, καὶ ἡ τελευτὴ τοῦ βίου συνέβη. τὸ δὲ χωρίον, ἔνθα συνέβη ἀποθανεῖν, ἐκάλουν οἱ Νικομηδεῖς Λίβυσσαν. Καὶ Ἀθηναίοις δὲ μάντευμα ἦλθεν ἐκ Δωδώνης, Σικελίαν οἰκίζειν. [6]καὶ οὐ πόῤῥω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικελία οὐ μέγας. οἱ δὲ οὐ συμφρονήσαντες τὸ εἰρημένον, ἔς τε ὑπερορίους στρατιὰς προήχθησαν, καὶ ἐς τὸν Συρακουσίων πόλεμον. 6 † Ὅτι [7]θαυμαστὸν ἐστὶ καὶ μέγιστον σημεῖον γεγονέναι τῇ φύσει τὸν ἄνδρα τοῦτον ἡγεμονικὸν, καὶ πολύ τι διαφέροντα τῶν ἄλλων πρὸς τὸν πραγματικὸν τρόπον. ιζʹ γὰρ ἔτη μείνας ἐν τοῖς ὑπαίθροις, πλεῖστά τε ἔθνη καὶ βάρβαρα διεξελθὼν, καὶ πλείστοις ἀνδράσιν ἀλλοφύλοις χρησάμενος συνεργοῖς πρὸς ἀπηλπισμένας καὶ παραδόξους ἐπιβολὰς, ὑπ' οὐδενὸς ἑκουσίως ἐγκατελείφθη τῶν ἅπαξ αὐτῷ κοινωνησάντων, καὶ δόντων ἑαυτοὺς εἰς χεῖρας. [8]ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται. 7 † Ὅτι τὸ μέγεθος τῆς τοῦ Ἀννίβου νίκης τῆς πρὸς Ῥωμαίους, καὶ

& Μανέρως. Eubulus *Campylione*.

Ἀνιαρόν. Moleſtum. Et Ἀνιαρώτερον, moleſtius. Dicitur & Ἀνιηρόν.

Ἀννίβας. Annibal Carthaginenſis. Nam ita vocabatur. Carthaginenſes Imperatorem crearunt Aſdrubalem, Barcæ generum. Ille vero Annibalem, qui paulo poſt Imperator clariſſimus evaſit, Barcæ filium, & uxoris ſuæ fratrem, quem in Hiſpania ſecum habebat, adoleſcentem admodum & bellicoſum, exercituique charum, legatum ſuum creavit, magnamque Iberiæ partem ad ſe traduxit, quod & eloquentia apud homines valeret, & hoc adoleſcente ad ea, quæ vim poſtulabant, uteretur. Annibal autem natura bellicoſus erat, nec unquam otium ferebat. Poſtea vero deliciis non conſuetis indulgere cœpit, & amicam adſcivit vir ferus: quæ cauſa fuit, quare ſtatim in pejus omnia ipſius paulatim ruerent. Polybius etiam ait, Annibalem adoleſcentem adhuc bellandi fuiſſe cupidiſſimum, & in conſiliis ad exitum perducendis felicem, & jam olim animo ad inimicitias contra Romanos ſuſcipiendas prono. † Annibali Carthaginenſium Imperatori ab Ammone prædictum fuit, fore, ut mortuus homo Libyſſa tegeretur. Quamobrem ille quidem ſperabat, futurum, ut Romanorum imperium everteret, & in Libya decederet. Sed cum Flaminius Romanorum Imperator ipſum vivum capere ſtuderet, ſupplex ad Pruſiam confugit: a quo rejectus equum conſcendit, & enſe nudato vulnus in digito accepit. Hinc igitur, cum ſtadia haud multa progreſſus eſſet, febris ex vulnere, & tandem mors conſecuta eſt. Illum autem locum, in quo deceſſerat, Nicomedienſes Libyſſam vocabant. Athenienſibus etiam Oraculum Dodonæum reſpondit, in Siciliam coloniam deducendam eſſe. Erat autem prope urbem exiguus terræ tumulus, qui Sicilia vocabatur. Illi vero Oraculi mentem non intelligentes, longinquis expeditionibus ſuſceptis bellum Syracuſanis intulerunt. † Mirabili quodam & ad imperandum nato eum virum fuiſſe ingenio, & in gerendis rebus multum aliis præſtitiſſe, illud argumento maximo eſt, quod, cum XVII. annos in caſtris & acie verſatus eſſet, plurimaſque gentes eaſque barbaras peragraſſet, & multis auxiliis peregrinis uſus eſſet ad res arduas & prope deſperatas, a nemine ultro proditus ſit eorum, qui ſemel partibus ejus ſe adjunxerant, & ipſius fidei ſe permiſerant. † Idem Annibal, cum ſuæ de Romanis victoriæ, & cladis ho-

---

[1] Οἱ γὰρ Καρχηδόνιοι στρατηγὸν ἀπ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, τῷ μειρακίῳ χρώμενος, leguntur apud Appianum in *Ibericis* pag. 429. (258. Edit. Henr. Steph.)

[2] Τὰ πολλὰ προσηγάγετο] Excidit hic vox πειθοῖ, quæ revocanda eſt ex Appiano, apud quem ſic legitur, τὰ πολλὰ πειθοῖ προσηγάγετο.

[3] Ἐπὶ τρυφῆς ἦν οὐ συνήθους, ἐρωμένην τε εἶχεν ἄγριος ἀνὴρ, καὶ εὐθὺς αὐτῷ κατ' ὀλίγον ἐτρ. πάντα] Hæc ſunt verba Appiani in *Annibalicis* pag. 583. (338. Edit. Henr. St.)

[4] Ὅτι Ἀννίβᾳ, τῷ Καρχηδονίων στρατ. ἐδηλ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, ἐς τὸν Συρακουσίων πόλεμον, deprompta ſunt ex Pauſaniæ *Arcadicis* cap. XI. pag. 623.

[5] Προελθόντι δὲ οὐ στάδια πολλὰ πυρ.] Locus hic apud Pauſaniam ita legitur: προελθόντι δὲ οἱ στάδια οὐ πολλὰ πυρετός τε ἀπὸ τοῦ τραύματος, καὶ ἡ τελευτὴ τριταίῳ συνέβη.

[6] Καὶ οὐ πόῤῥω τῆσδε λόφος ἐστὶν ἡ Σικ.] Apud Pauſaniam rectius legitur, ἡ δὲ οὐ πόῤῥω τῆς πόλεως Σικελία λόφος ἐστὶν οὐ μέγας. i. e. *Erat autem prope urbem (Athenas) tumulus exiguus, qui Sicilia vocabatur.* Fallitur igitur Portus, qui in verſione ſua tumulum hunc ex Attica in Bithyniam transfert, & Libyſſæ vicinum facit; quem errorem notavit etiam Kuhnius ad Pauſaniam.

[7] Ὅτι θαυμαστὸν ἐστὶ καὶ μέγιστον σημ. γεγ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa δόντων ἑαυτοὺς εἰς χεῖρας, deſcripta eſſe ex Polybii libris deperditis, patet ex iis, quæ leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valeſio editis, pag. 121.

[8] Ὅπερ καὶ τανῦν ἐμπολιτεύεται] Quis ſit horum verborum ſenſus, aut quomodo ea loco huic conveniant, non video.

Abrupta fortasse sunt ab iis, quae τῆς Polybius superioribus adjecerat, de mora Hannibalis in Prusiae regno. Schw. in Polyb.

x Leg. Ἀνιαρώτερον. Multa hujusmodi menda notavit R. Porsonus in Xenoph. Anab. xliii. add. Lysias, Apolog. 428. Ed. Tayl. et Vol. X. 775. 21. Ed. Reiskii.

1. Appian. I. lib. VI. p. 107. C. 6. 3. Iom. ὄντα ἐν Ἰβηρίᾳ Schweigh. γιγνόμενον Schw.

2 Hic desinit Appiani locus ex Lib. VI. incipit alius ex Lib. VII. 17. Vol. I. p. 250. 05.

3. Appian. VII. Vol. I. p. 283. C. 42. 97.

4. Polybius III. xv. Vol. I. 417. 6. ubi ἐπιβολαῖς.

5. Pausanias. VIII. XI. p. 623.

6. Polybius. XXIV. Vol. IV. p. 305. Ubi locus adhibetur a Schweigh. qui plurimis vocibus posteriori hujus parti similis est; scil. a verbis ιζʹ γὰρ — Conf. omnino Schw. note ad hoc fragm. Vol. VII. p. 548.

7. Dion. Chrysost. LXIV. Vol. II. p. 339. de Libyorum Rege, Hannibale: Ἐπάρας δὲ τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἔδειξε, Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστην εἶχεν, ἀπὸ πολεμίων σκῦλον τῶν ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων. — In Hannibalem contulisse Magonis factum videtur Dio Chrys. lib. Hemst. in Lucian, D. M. XII. Vol. I. 382. 1. qui plurima de hac re ex variis auctoribus contulit, nec Incertum nostrum praetermisit.

Varia Lect
qua ex appi
Polybio, et Pau
conferri p
ex libris su
renda. —

8. Eandem Historiam de aliis Romanorum Ducibus narrant Scriptores Antiqui. Sic Pyrrhi exploratores dimisit P. Valerius Lævinus, apud Eutrop. II. XI. p. 74.

τῆς τῶν ἐναντίων συμφορᾶς ὑπ' ὄψιν ἀγαγεῖν τοῖς Καρχηδονίοις μηχανώμενος, τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων εἰς τὴν Λιβύην ἀπέπεμψεν, οὓς ἄρα τοὺς ἱππικοὺς καὶ βουλευτικοὺς ἄνδρας σκυλεύσας ἀνῄρητο.[8] † Ὅτι ἄνδρες τινὲς Καρχηδονίων, ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐναντίων σταλέντες ὑπὸ Ἀννίβου, τοῖς Ῥωμαίοις περιπίπτουσιν. οὓς ἀχθέντας εἰς αὐτὸν ὁ Πόπλιος κακὸν μὲν οὐδὲν εἰργάσατο, περινοστῆσαι δὲ κελεύει τὸ στρατόπεδον, καὶ δεῖπνον ἑλομένους ἀποχωρεῖν σώους, ἀπαγγελοῦντας Ἀννίβᾳ τὰ περὶ τὴν στρατιὰν ὡς ἔχει Ῥωμαίοις.

Ἀνιγρός.[1] ὁ φαῦλος λέγεται. καὶ Ἀνιγρόν, τὸ ἀνιαρόν.

Ἀνιδιτί. καὶ ἀνιδρωτί. χωρὶς ἱδρῶτος. Οὐ γὰρ ἀνιδρωτὶ καὶ ἀπεριμερίμνως τάδε παρεστήσαντο τὰ πολίσματα. Καὶ αὖθις· Ἀνιδρωτὶ πρὸς τὸ ἄριστον οὐκ ἤρχοντο οἱ τοῦ Κύρου στρατιῶται, ἀλλὰ τὸ ἡδέως ἐσθίειν καὶ ὑγιαίνειν. καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Ἀνίδρυτοι. ἀστήρικτοι. [2] Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος· ἀντὶ τοῦ, ἀνεξίλαστοι.

Ἀνιεμένη[3] κόλπον. ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον, ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς μαστοὺς κόλπωμα. καὶ, [4] Αἶγας ἀνιεμένους.

Hom. Od. B'. 300.

Ἀνιέντα. ἐνδόντα.

Ἀνιέρειος. ᾧ ἱερεῖα μὴ θύεται. καὶ Ἀνίερος, ὁ ἱερῶν μὴ μετέχων.

Ἀνιερώσαντες. ἀναθέντες.

Ἀνίει. ἀφίει. ἐνεδίδου. ἐχαυνοῦτο. Οὐδέν τι πλέον ἀνίει ὁ νεανίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ οὐκ ἀνίει τοῦ δρόμου. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔληγεν. Ὁ δὲ ἱκετεύων ὑπὲρ πάντων οὐκέτι ἀνίει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ζητῶν οὐκ ἀνίει, καὶ λαμβάνων οὐκ ἐνεπίμπλατο. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ τὸ πολὺ τῆς τόλμης [5] παρεληλύθεισαν. οὐ μὴν ἀνίεσάν γε, ἀλλὰ παρακελευόμενοι σφίσιν αὐτοῖς πάσῃ δυνάμει προσέκειντο τῇ πολιορκίᾳ. Καὶ αὖθις· Μήτε νύκτωρ, μήτε μεθ' ἡμέραν ἀνιέντι τοῦ πλοῦ.

bis forsan, XVII. 15. 12. Vol. habet: ωρ καὶ έραν. —

Ἀνιείς. ἀφιείς. ἢ παρορμῶν.

1 Ἀνιηθέντα. λυπηθέντα.

2 Ἀνιηρέστερος. λυπηρότερος.

Ἀνίησι. καταλιμπάνει.

Ἀννίκερις,[6] Κυρηναῖος, φιλόσοφος, ὃς Ἐπικούρειος ἐγένετο, καίτοι ὢν [7] Παραβάτου γνώριμος, τοῦ Ἀριστίππου ἀκηκοότος. ἦν δὲ τῷ Ἀννικέριδι καὶ ἀδελφὸς Νικοτέλης ὄνομα, φιλόσοφος. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ ἐπιφανὴς Ποσειδώνιος. ἐκ τούτου αἵρεσις ἡ κα-

ſtibus illatæ magnitudinem Carthaginenſibus ob oculos ponere vellet, tres Atticos medimnos aureis annulis plenos in Libyam miſit, quos equeſtris & Senatorii ordinis viris a ſe ſpoliatis detraxerat. † Quidam Carthaginenſes ad hoſtium copias explorandas ab Annibale miſſi in Romanos inciderunt: quos ad ſe deductos Publius nullo malo affecit; ſed eos caſtra circumire juſſit, & cœnatos dimiſit incolumes, Annibali renuntiaturos, quis eſſet exercitus Romani ſtatus.

8 Eadem Historia in Appian. VIII 39. Vol. I. 349.

In Polyb. III. 95. Vol. I. 604. τῶν ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐκπεμφθέντων.

Ἀνιγρός. Malus. Et Ἀνιγρόν. Moleſtum.

Ἀνιδιτὶ, & Ἀνιδρωτί. Sine ſudore. *Haud enim ſine ſudore & moleſtia hæc oppida in ſuam poteſtatem redegerunt.* Et rurſus: *Cyri milites ad prandium ſine ſudore non accedebant, ut & cum voluptate ederent, & valetudini ſuæ conſulerent.*

Ἀνιδρωτί. Plutarch. de Virt. Alex. II. Vol. VII. p. 343. Hom. Il. Θ. 228.

Locum, quem respexit Suidas, est in Cyropæd. B'. 117.

Ἀνίδρυτοι. Non firmati. Apud Demoſthenem contra Ariſtogitonem ſignificat Implacabiles.

Demosth. contra Aristogit. Vol. II. p. 786. 10. Vid. Dionys. Halic. I. 15. Vol. I. p. 41.

Ἀνιεμένη κόλπον. *Nudans ſinum, peplumque ſubducens & laxans.* [Ἀνιεμένη enim hic ſignificat] ἀπογυμνοῦσα. Et, Αἶγας ἀνιεμένους, *capras excoriantes.*

Ἀνιέντα. Remittentem. Cedentem.

Ἀνιέρειος. Cui nullæ victimæ immolantur. Et Ἀνίερος, nullorum ſacrorum particeps.

Ἀνιερώσαντες. Qui conſecrarunt. Qui dedicarunt.

Ἀνίει. Cedebat. Remittebat. Remiſſior fiebat. *Adoleſcens nihil prorſus* [*de ſua pertinacia*] *remittebat.* Et iterum: *Ille vero de curſu nihil remittebat.* Item accipitur pro ἔληγεν, ceſſabat. *Ille vero pro omnibus ſuppliciter orare non ceſſabat.* Et rurſus: *Ille vero quærere non ceſſabat, & accipiens non replebatur.* Et rurſus. *Illi vero de audacia ſua multum remiſerunt: non tamen ab incœpto deſtiterunt, ſed ſe mutuo adhortantes totis viribus in obſidionem incubuerunt.* Et iterum: *Neque noctu, neque interdiu navigationem intermittenti.*

5. Toup. I. p. 29. leg. "παρελυθησαν, remiserunt, Diomisque fragmentum esse suspicatur."

Ἀνιείς. Dimittens. Vel Incitans.

Ἀνιηθέντα. Dolore affectum.

Ἀνιηρέστερος. Moleſtior.

Ἀνίησι. Dimittit. Relinquit.

1 Ex Schol. in Hom. Il. B'. 289.

2. De hac voce, et de Comparat. in σολοικος conf. Schol. in Hom. Od. B'. 190 unde explicationem suam extraxit Suidas.

Ἀννίκερις. Anniceris, Cyrenæus, Philoſophus, qui fuit Epicureus, quamvis eſſet diſcipulus Parabatæ, qui Ariſtippum audivit. Erat Anniceridi frater, nomine Nicoteles, Philoſophus. Ipſius vero diſcipulus illuſtris fuit Poſidonius. Ab hoc ſecta, quæ vocatur

---

[1] Ἀνιγρός. ὁ φαῦλος] Heſychius vocem iſtam per δυσώδης etiam exponit: cujus notæ illuſtrandæ gratia obiter moneo, fuiſſe in Peloponneſo fluvium quendam fœdi & tetri odoris, Ἄνιγρον vocatum, ut teſtatur Pauſanias *Eliac. Poſter.* cap. v. his verbis: Ὁ δὲ Ἄνιγρος οὗτος ἐξ Ἀρκαδικοῦ μὲν κάτεισιν ὄρους Λαπίθου, παρέχεται δὲ εὐθὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ὕδωρ οὐκ εὐῶδες ἀλλὰ καὶ δύσοσμον δεινῶς. i. e. *Aniger vero hic ex Lapitho monte Arcadiæ oritur, & ſtatim a fontibus minime grati teterrimique odoris aquam fundit.* Hic locus interpretationem Heſychii confirmat, eamque veram eſſe probat, ſive a fluvio hoc omnia graviter olentia appellata fuerint ἀνιγρά; ſive, quod potius crediderim, a fœdo odore nomen fluvio huic inditum fuerit.

[2] Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογ. ἀντὶ τοῦ, ἀνεξ.] Ex Harpocratione, ad quem vide Valeſium.

[3] Ἀνιεμένη κόλπον, ἀνέλκ.] Vide Heſychium hac voce.

[4] Αἶγας ἀνιεμένους] Hæc ſunt verba Homeri Odyſſ. Β. v. 300. ubi vide Scholiaſtam.

[5] Παρεληλύθεισαν] Vox eſt ſuſpecta, & a ſenſu hujus loci aliena.

[6] Ἀννίκερις, Κυρηναῖος, Φιλ.] De hoc Anniceride vide quæ congeſſit Menagius ad Laert. lib. II. Segm. LXXXVI.

[7] Παραβάτου] Hujus *Parabatæ* meminit Laertius in *Ariſtippo*, Segm. LXXXVI.

(α) Timaeus. Ἀνιμᾷ. ἀνέλκει.
Infra: Ἱμᾷν. ἀνέλκειν. ἀνασπᾷν.
Neutrum in Platone legere memini
D. Ruhnk. in Timaeum. 35.

ἀνιμᾷν et in Joſeph. A. Jud. II. 3. 3. Vol. I. p. 71.
ἀνιμήσασι — In ſect. prae. καθίμησεν. quem
vocem in ſuo loco citat Suidas. Vol. II.

λουμένη Ἀννικέρειος. ἦν δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἄνιθι. ἄνελθε.

Ἀνιλλομένη. καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ Ἀνίλλεσθαι, τὸ ἀπαξιοῦν.

Ἀνιλυσπῶ.[1] ἀνέβαινες.

(α) Ἀνιμᾶσθαι. ἀντλεῖν. ἀρύεσθαι. ἀναφέρειν. καὶ Ἀνιμώμενος, ἀντλῶν, ἀνέλκων. ἱμωνιὰ γὰρ τὸ ἀντλητήριον, ἀπὸ τοῦ ἱμάς. καὶ ἱμητὸν, τὸ ἀντλητόν. καὶ Ἀνιμῆσθαι, διὰ τοῦ η.

2. Xenoph. Exped. Cyri. IV. 276. et ſupr. v. Ἀνείμων.

Ἀνίμων[2] τοῖς δόρασιν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλκον.

Ἀνιώμενος. λυπούμενος.

3. Ἀνθιππασία, recte Porto, laudante Kuſt. Hac voce utitur Xenoph. De mag. Equit. C. I. p. 160. C. III. p. 169. C. V. p. 180. Edit. Zeun. Conf. tamen H. Steph. Theſ. I. 1711. E.

Ἀνιππασία,[3] καὶ διϊππασία. ἡ τῶν [4]ἵππων ἅμιλλα. ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῦσιν.

Ἀνιωχμός.[5] ἡ μάχη.

6. Ar. Nub. 124.

Ἄνιππος. ἵππων ἐστερημένος. [6] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης ἄνιππον.

(β) De hoc Prov. vid. Eraſm. p. 684.

(β) Ἀνίπτοις ποσίν. ἀντὶ τοῦ ἀνετοίμοις, καὶ χωρίς τινος παρασκευῆς. παροιμία· Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος. ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. [7] Ὅμηρος· Ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

Ἀνίεισιν. ἐνδίδωσιν.

Ἄνισον. τὸ μὴ ὂν ἴσον. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος βοτάνης.+ καὶ Ἀνισοφυὲς, ἀνόμοιον.ᵃ Ἰστέον ὡς ἔνια τῶν ἐναντίων στερήσει θατέρου λέγεται· οἷον ἄνισον, ἐναντίον μὲν ἐστι τῷ ἴσῳ, στερητικὸν δὲ ὄνομα. οὐ γὰρ οἰκείαν τινὰ φύσιν σημαίνει, ὥσπερ τὸ κακὸν τὸ ἐναντίον τῷ ἀγαθῷ ὄν· ἀλλὰ σημαίνει ἀπόφασιν τοῦ ἐναντίου ἐν τῷ πεφυκότι δέχεσθαι ἀμφότερα. τὸ γὰρ ἄνισον οὐκ ἴσον ἐστὶν ἐν τοῖς ποσοῖς, ἃ πέφυκε δέχεσθαι καὶ ἰσότητα. ὁμοίως καὶ τὸ ἀνόμοιον οὐχ ὅμοιον ἐν τοῖς ὁμοιότητος δεκτικοῖς. τοιοῦτον δὴ στέρησις. ἀπόφασις γάρ ἐστιν ἐν τοῖς τὴν ἕξιν πεφυκόσι δέχεσθαι. [8] οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον· ἀλλ' ἐναντία. τὸ μὲν, τῷ ἴσῳ· τὸ δὲ, τῷ ὁμοίῳ. διαφορὰ δ' αὐτῶν πρὸς τὰς κυρίως στερήσεις, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς στερήσεως οὐκ ἔστιν ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἕξιν· ταῦτα δὲ μεταβάλλειν οἷά τε ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα. καὶ γὰρ τὸ ἄνισον ἴσον ἂν γένοιτο, καὶ τὸ ἀνόμοιον ὅμοιον.

+ Dioſcorid. III. 65. p. 200. Geopon. 8. 2. 7. 37.

ᵃ Hac videntur deſumta ex quodam Commentat. in Ariſt. Ethic. Nic. ε. p. 78. 10. Edit. Sylburg.

Ἀνιστάμεναι. αἰχμαλωτιζόμεναι.

Ἀνίστη. ἀντὶ τοῦ ἐφίστη. καὶ Ἀνίστω, ἀντὶ τοῦ ἀνίστασο. Ἀμειψίας.

Ἀνίσχαδον.[9] τὸ ἄτοκον, καὶ ἀθήλαστον.

Ἀνίσχων. ἀνατέλλων. καὶ Ἀνίσχουσα, ἀναδύουσα.

Anniceria, orta eſt. Vixit autem Alexandri tempore.

Ἄνιθι. Aſcende.

Ἀνιλλομένη. Hiſtrionem agens. Proprie autem Ἀνίλλεσθαι ſignificat, indignum judicare.

Ἀνιλυσπῶ. Aſcendebas.

Ἀνιμᾶσθαι. Haurire. Surſum trahere. Attollere. Et Ἀνιμώμενος, hauriens, ſurſum trahens. Ἱμωνιὰ enim appellatur hauſtrum, ab ἱμάς. Et Ἱμητὸν, hauſtum. Dicitur etiam Ἀνιμῆσθαι, per η.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν. Haſtis ſurſum trahebant.

Ἀνιώμενος. Dolore affectus.

Ἀνιππασία, & διϊππασία. Certamen equeſtre. Sic etiam διωμοσία & ἀντωμοσία idem ſignificant.

Ἀνιωχμός. Prælium. Pugna.

Ἄνιππος. Equis carens. Ariſtophanes *Nubibus: At avunculus Megacles non patietur me equis carere.*

Ἀνίπτοις ποσίν. Illotis pedibus. Proverbium: *Illotis pedibus in tectum aſcendens.* In eos, qui inſcite ad opera & actiones ſe accingunt. Homerus: *Illotis pedibus incedentes, & humi cubantes.*

Ἀνίεισιν. Cedit. Remittit.

Ἄνισον. Inæquale. Significat & herbæ genus. Et Ἀνισοφυὲς, diſſimile. Sciendum, quædam contraria per privationem alterius dici. Velut Ἄνισον, (*Inæquale*) contrarium eſt *Æquali*, & privationem tantum ſignificat. Neque enim eſt nomen rei, propriam naturam habentis, ut malum, quod eſt bono contrarium: ſed ſignificat contrarii negationem in re, cui utrumque ineſſe poteſt. *Inæquale* enim eſt *Non-æquale* in *Quantis*, quæ ita comparata ſunt, ut etiam *Æqualitatem* recipere poſſint. Pariter etiam *Diſſimile* eſt *Non-ſimile* in rebus, in quas *Similitudo* cadit. Privatio igitur eſt negatio in iis, quæ habitum natura admittunt. Haud tamen τὸ *Inæquale* & *Diſſimile* prorſus ſunt privatio; ſed contraria: illud quidem, τῷ *Æquali*; hoc vero τῷ *Simili*. Differunt autem a privationibus, proprie ita dictis, quod a privatione non datur tranſitus ad habitum: hæc vero in oppoſita mutari poſſunt. Nam & *Inæquale* fieri poteſt *Æquale*; & *Diſſimile*, *Simile*.

Ἀνιστάμεναι. In captivitatem redactæ.

Ἀνίστη. Pro ἐφίστη. Et Ἀνίστω, pro ἀνίστασο. Amipſias.

Ἀνίσχαδον. Sterile. Non lactans.

Ἀνίσχων. Oriens. Et Ἀνίσχουσα. Exoriens. Emergens.

---

[1] Ἀνιλυσπῶ] Scribe ἀνειλυσπῶ, ut ſupra.

[2] Ἀνίμων τοῖς δόρασι] Hæc ſunt verba Xenophontis, ut monuimus ſupra v. Ἀνείμων.

[3] Ἀνιππασία, καὶ διϊπ.] Portus recte monuit legendum eſſe ἀνθιππασία. Vide Heſychium v. Ἀνθιππασίαν.

[4] Τῶν ἵππων] Lege τῶν ἱππέων, ut apud Heſychium.

[5] Ἀνιωχμός] Duæ voces hic in unam conflatæ ſunt. Scribendum enim eſt, Ἀν' ἰωχμὸν, ut habet Heſychius; idque interpretandum, κατὰ τὴν μάχην. Homerus Il. Θ. v. 89. Ἦλθον ἀν' ἰωχμόν. ubi brevis Scholiaſta: Ἀν' ἰωχμόν. κατὰ τὸν θόρυβον, ὅ ἐστι, τὴν δίωξιν.

[6] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 66. P.

[7] Ὅμηρος] Il. Π. v. 235.

[8] Οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις καὶ τὸ ἀνόμοιον] Sic quidem omnes Edit. habent. Sed ſenſus loci aperte oſtendit, excidiſſe hic aliquid, & legendum eſſe, οὐ μὴν ἄντικρυς στέρησις [τὸ ἄνισον] καὶ τὸ ἀνόμοιον· quod in verſione ſecutus ſum.

[9] Ἀνίσχαδον] Etymologus habet ἀνίσχαλον. Sed lectionem Suidæ præferendam eſſe vel ex ipſo Etymologo patet, apud quem v. Σχαδόνες recte ſcriptum eſt ἀνίσχαδον, ut hic apud Suidam.

Ἀνίτω. ἀναδιδόσθω.

Ἀνθεμίδων.

Ἄλσος[1] δ' Ἄρτεμι, τοῦτο, καὶ εἰ Χαρίτεσσι
θεούσαις
Εἴη, ἐπ' ἀνθεμίδων σύμβολα κοῦφα βαλεῖν.

ἀντὶ τοῦ ἀνθέων. καὶ Ἀνθεμίδης, πατρωνυμικόν.

Ἀνθέμιον. τὸ [2] ἐκλεκτὸν χρυσίον. καὶ Ἀνθέμιος, ὄνομα κύριον.

n respexit
l. XII. 6. ubi
ον τοῦ
ον. -
oph. anab.
2. et Vir-
ae locum.

Ἀνθεμόεντα. ἀνθηματικόν. διηνθισμένον. ποικίλον. καὶ [3] Ἀνθεμόεις λειμὼν, ὁ ἔχων ἄνθη. καὶ Ἀνθεμοείσιος, ὄνομα κύριον.

Ἀνθεμόκριτος,[4] Ἀθηναῖος μὲν ἦν κήρυξ, ἀπεσφάγη δὲ ὑπὸ Μεγαρέων, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.

h. Byz.

× Ἀνθεμοῦς. πόλις ἐστὶ Μακεδονική. καὶ Ἀνθεμουσία γῆ. Ὁ δὲ [5] Τραϊανὸς ἐξελαύνει ὡς ἐπὶ τὴν Ἀνθεμουσίαν γῆν. ἐπὶ ταύτην γὰρ καὶ Αὔγαρος ὑφηγεῖτο ἰέναι.

Ἀνθέμων. ῥόδων. [6] Ἀριστοφάνης· Πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις ἔρως ξυναγάγῃ λαβὼν, ὥσπερ ὁ γεγραμμένος φησί. Ζεῦξις ὁ ζωγράφος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἔγραψεν Ἔρωτα ὡραιότατον, ἐστεμμένον ῥόδοις.

Ἀνθεμωνίδης. πατρωνυμικόν.

Ἀνθέων.[7] τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς Γοναῖς· Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν ὁρῶν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Λεπτοὺς διαφαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας. καὶ Ἀρισταγόρας Μαμμακύθῳ. οὕτως δὲ καὶ βελέων, καὶ ὀρέων, καὶ ἕτερα πλείονα Ξενοφῶν διαιρεῖ.

Ἀνθέξεται. ἀντιλήψεται. Καὶ [8] ἀνθέξεται κρίματος ἡ χείρ μου.

Ἀνθερεών. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος. λάρυγξ.

N. H. 7.
p. 276. 18.

Ἀνθέρικες. αἱ τῶν σταχύων προβολαί. τὰ ἄκρα. Ἡρόδοτος[9] δὲ τοὺς καυλούς φησι τῶν ἀσφοδέλων. εἰσὶ δὲ ἄθραυστοι. ἢ Ἀνθερίκων, ἀνθηρῶν, ἢ λαμπρῶν.

Ἀνθ' [10] ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. ἀντὶ λίθου. ἐπεὶ αἱ γέρανοι πετόμεναι ἐν τῷ στόματι ψήφους φέρουσι στηρίγματος ἕνεκα, πρὸς τὸ μὴ παραφέρεσθαι ἀνέμοις.

Ἀνθ' Ἑρμίωνος. [11] ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασωζόντων. Ἑρμιόνη γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κόρης καὶ

Ἀνίτω. Reddatur.

Ἀνθεμίδων. Florum. * * * * * * * * * * * * * * * * Et Anthemides, patronymicum.

Diotimus. II. 5. Brunck. Anal. I. 250.

Ἀνθέμιον. Aurum optimum. Et Anthemius, nomen proprium.

1 an legend. Ἀνθεμίων, cujus filium Simoisium percussit Ajax; apud Hom. Iliad. Δ. 473.

Ἀνθεμόεντα. Floridum. Variis coloribus ornatum. Verſicolor. Et Ἀνθεμόεις λειμὼν, pratum habens flores. Et Anthemoiſius, nomen proprium.

Ἀνθεμόκριτος. Anthemocritus, Athenienſis præco, quem Megarenſes interfecerunt, quod eos agrum ſacrum colere vetuiſſet.

Ἀνθεμοῦς. Urbs eſt Macedoniæ. Inde dicta eſt terra Anthemuſia. *Trajanus vero in terram Anthemuſiam cum exercitu profectus eſt. Illuc enim & Abgarus ſuadebat ut iret.*

Conf. Dio Cass. Lib. 68. 21. et Not. 136. Vol. II. p. 1136. ubi hic locus et alia ex Suida, quae de Aubaro, citantur.

Ἀνθέμων. Roſarum. Ariſtophanes: *Quomodo me tibi aliquis Amor jugaverit, ut ille quem roſis coronatum pinxerunt.* Zeuxis pictor in Veneris templo Amorem formoſiſſimum & roſis coronatum pinxit.

6. Arist. Acharn. 991. ubi ξυναγάγοι. Hinc Suid. supplend.

Ἀνθεμωνίδης. Anthemonides. Patronymicum.

Ἀνθέων. Florum. Attici hunc genitivum æque ac Iones uſurpant. Hermippus in *Minervæ Natalibus*: *Novam florum telam cera textam cernens.* Et in ſequentibus: *Tenues agitans peplos floribus refertos.* Item Ariſtagoras *Mammacytho*. Sic etiam βελέων, & ὀρέων, & alia plura abſque contractione Xenophon effert.

Κηροσπάθητον. Toup in S. II. 482. Iamb. est tetram. R. P. in Toup. IV. 489.

Ἀνθέξεται. Sibi vendicabit. Apprehendet. *Et manus mea judicium apprehendet.*

8. Non sunt Davidis verba. Citantur ex Deuteron. XXXII. 41.

Ἀνθερεών. Locus, qui eſt ſub mento. Mentum.

Ἀνθέρικες. Spicarum ſummæ partes. Herodotus vero aſphodelorum caules ſic appellat. Ii autem haud facile franguntur. Vel Ἀνθερίκων ſignificat Floridorum, vel Splendidorum.

+ Dioscorid. II. 99. p. 159. et J. Ant. Sarrac. in loc. p. 50.

9. Herodot. IV. 364. 79. ubi conf. Not.

Ἀνθ' ἕρματος. *Poſtquam firmamenti loco multas deglutivi lites.* [Ἀνθ' ἕρματος,] i. e. loco lapidis. Grues enim volantes ſaburræ loco lapides in ore ferunt, ne a ventis tranſverſæ auferantur.

10. Aristoph. Av. 11

Ἀνθ' Ἑρμίωνος. In eos, qui ſupplices ſervant. Hermione enim urbs in Peloponneſo, Proſerpinæ & Cereri ſacra, aſylum habebat, quod

Zenob. II. 22. qui docet Proverbio usum esse Aristophanem ἐν Βαβυλωνίοις.

---

[1] Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο, καὶ χαρ.] Diſtichum hoc nec in Anthologia edita, nec inedita, me legiſſe memini, ejuſque verſionem prætermiſi, quoniam ſenſus ejus eſt obſcurus & imperfectus, qui non niſi ex ipſo Epigrammate, ex quo Suidas iſta decerpſit, illuſtrari & ſuppleri poteſt.

[2] Τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον] Sic etiam Heſychius. Salmaſius tamen ad Solinum pag. 761. legendum contendit τὸ ἤλεκτρον χρυσίου; quem vide.

[3] Ἀνθεμόεις λειμών. ὁ ἔχων ἄνθη] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Β. v. 467.

[4] Ἀνθεμόκριτος, Ἀθην. μὲν ἦν κήρυξ] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

[5] Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐξελαύνει ὡς ἐπὶ τὴν Ἀνθ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ὑφηγήσονται.

[6] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem in *Acharnenſ.* p. 418. (300. Edit. Baſ. ut Portus obſervavit) locus hic ita legitur:

Πῶς ἂν ἐμὲ, καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
Ὥσπερ ὁ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas deſcripſit.

[7] Ἀνθέων. τὴν γενικὴν ὁμ.] Hanc notam Suidæ confirmat Thomas Magiſter in *Eclog. Attic.* Ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Φιλόστρατος ἐν Εἰκόσιν· Ἡ γὰρ τῶν ἀνθέων ἐλευθερία.

[8] Καὶ ἀνθέξεται κρίματος ἡ χείρ μου] Hæc ſunt verba Davidis in Pſalmo aliquo, qui nunc non ſuccurrit.

[9] Ἡρόδοτος δὲ τοὺς κ.] An Suidas reſpexit locum Herodoti, qui exſtat lib. IV. pag. 179? Vide Portum in Lexico Ionico.

[10] Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in *Avibus* pag. 422. ubi conſule Scholiaſtam. P.

[11] Ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερὰ διασ.] Apud Zenobium rectius ſcriptum eſt, ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας, quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Sequitur apud Zenobium: Ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσιν.

Δήμητρος ἄσυλος, ὥστε σκέπην παρέχειν τοῖς ἱκετεύουσιν.

Ἀνθεστηριών.[1] ὄγδοος μὴν ἐστὶ παρ᾽ Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. κεκλῆσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω, διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν τότε.

× Homer. Il. I. 151. 293. De hac urbe plenius Hesychius. – et Steph. Byz.

× Ἄνθεια. πόλις. καὶ [2] ὄνομα ἑταίρας. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ θῆτα διὰ τοῦ τ Ἄντεια γράφουσιν.

Ἀνθείλοντο. προέκριναν.

Ἀνθεινός. ὁ ἐξ ἀνθέων. καὶ ὁ καιρός.

Ἄνθεια. ἐπίθετον Ἥρας.

Ἄνθη. μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.

Ἀνθηδόνιος.[3] ἀπὸ Ἀνθηδόνος οἶνος.

4 Hom. Il. B. 508. Steph. Byz.

Ἀνθηδών. ὄνομα πόλεως Βοιωτίας. [4] Ὅμηρος· Ἀνθηδόνα τ᾽ ἐσχατόωσαν.

Ἀνθήλιος. ἡ σελήνη. καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀνταυγείας. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα, ἢ [5] ἀντάλλαγμα, ὡς Θεόπομπος. σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ Ἀνθήλια καλεῖται.

Xenophon. Cyrop. A'. p. 93.

λ. Ar. Acharn. 970.

Ἀνθηρά. Ξενοφῶν. Ὥσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ τὰ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. [6] Τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρήσιμα καὶ ἀνθηρὰ κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρεφόμεθα· τὰ δὲ μὴ ἀνθηρὰ ἐσθίομεν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Εἶδες,[7] ὦ πᾶσα πόλι, τὸν Φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον, οἷον ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾷν· ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ᾽ αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν.

Ἀνθῃρημένος. ἀντιλαμβανόμενος, ἢ προκεκειμένος.

Ἄνθης.[8] ἀνθήσεως.

μ. Plin. N. H. Vol. I. p. 535. 20. Vol. II. 574. 5

μ Ἀνθίας. ὄνομα ἰχθύος.

Ἀνθίνη. πόλις. καὶ ἡ ἐπωμίς. καὶ [9] Ἄνθινον, ἀνθηρὸν, βαπτόν. καὶ Ἄνθινος χιτών.

⚓ Xenoph. de Magist. Equit: p. 160. 169-180. Ed. Zeun. et supr. ad V. Ἀνιππασία. p. 210.

⚓ Ἀνθιππασία, ὁ ἱππικὸς ἀγών.

Ἀνθίσασθαι [10] μουσικῆς. καὶ ἠνθισμένοι μουσικῆς, οἱ ἠθροικότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς.

11. Psalm. LXXVIII. 14.

12. Theodoret. Vol. I. p. 718. B.

Ἀνθομολογησόμεθα. ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσομεν. [11] Δαβίδ· Ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ Θεός. [12] Ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογοῦμεν χάριτας, καὶ ἀναγράπτους ταύτας

supplices eo confugientes ab injuria tutos præſtabat.

Ἀνθεστηριών. Antheſterion, eſt octavus menſis apud Athenienſes, Baccho ſacer. Sic autem ipſum vocatum tradunt, quod pleraque eorum, quæ ex terra naſcuntur, tunc floreant.

Ἄνθεια. Anthea, urbs: & nomen meretricis. Quidam vero pro θ ſcribunt τ, Ἄντεια.

Ἀνθείλοντο. Antepoſuerunt.

Ἀνθεινός. Floridus. Sic etiam vocatur tempus, [quo flores florent.]

Ἄνθεια. Junonis epithetum.

Ἄνθη. Anthe. Una Alcyonidum. Quære in Ἀλκυονίδες.

Ἀνθηδόνιος οἶνος. Vinum Anthedonium.

Ἀνθηδών. Anthedon. Nomen urbis Bœotiæ. Homerus: *Et Anthedonem extremam.*

Ἀνθήλιος. [Adverſus vel oppoſitus Soli.] Sic Luna vocatur, cum eſt oppoſita Soli. Item, repercuſſus Solis ſplendor. Interdum etiam imitatio, aut permutatio: ut Theopompus. Ἀνθήλια etiam vocantur nubes, quæ Solis lucem nobis eripiunt.

Ἀνθηρά. Florida. Xenophon: *Quemadmodum in Muſicis nova & florida valde probantur.* Aves utiles & pulchra colorum varietate præditas in ædibus alimus; eas vero, quæ tales non ſunt, comedimus. Ariſtophanes Acharnenſibus: *Vidiſti, tota civitas, prudentem illum & ſapientiſſimum virum, qui fœdus nobiſcum ſancivit, merces ſuas divendere: quarum aliæ quidem domi ſunt utiles, alias vero tepidas comedere oportet.*

Ἀνθῃρημένος. Alterius loco electus. Item, antepoſitus.

Ἄνθης. Idem ſignificat quod ἀνθήσεως.

Ἀνθίας. Anthias. Nomen piſcis.

Ἀνθίνη. Anthine, urbs. Item, humerale. Et Ἄνθινον, floridum, [variis coloribus] imbutum. Et Ἄνθινος χιτὼν, tunica variis coloribus ornata.

Ἀνθιππασία. Certamen equitum.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς. Muſicæ flores legere. Et ἠνθισμένοι μουσικῆς, qui Muſicæ flores collegerunt.

Ἀνθομολογησόμεθα. Gratias agemus. David: *Gratias agemus tibi, o Deus.* Id eſt, pro beneficio in nos collato gratias agemus, haſque ſcriptis mandabimus. Et Ἀνθωμολογεῖτο, nar-

---

[1] Ἀνθεστηριών. ὄγδ.] Ex Harpocratione.

[2] Καὶ ὄνομα ἑταίρας. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ θ.] Athenæus lib. XIII. p. 586. varias meretrices recenſens, etiam Antheæ hujus mentionem facit; & deinde addit: Μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἄντειαν. οὐ γὰρ εὑρίσκομεν παρ᾽ οὐδενὶ Ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν. *Forte autem pro* Ἄνθεια *ſcribendum eſt* Ἄντεια. *Apud nullum enim ſcriptorem Antheam meretricis nomen eſſe reperio.* Ex hoc loco Athenæi Suidas notam ſuam deprompſit. Vide etiam Harpocrationem v. Ἄνθεια, qui itidem Athenæi veſtigia ſecutus eſt.

[3] Ἀνθηδόνιος. ἀπὸ Ἀνθ.] Vide Athenæum lib. 1. pag. 31. & ſupra v. Ἀλθηφιάς.

[4] Ὅμηρος] Il B. v. 508.

[5] Ἀντάλλαγμα] Quem ſenſum vox iſta hoc loco habere poſſit non video. Quare puto mendum ei ineſſe, & ſcribi debere ἀνταύγημα, vel ἀνταύγασμα, i. e. repercuſſio lucis; quod multo melius loci hujus ſenſui quadrat.

[6] Τῶν ὀρνέων τὰ μὲν χρ. καὶ ἀνθ. κατὰ τοὺς οἴκους ἀνατρ. τὰ δὲ μὴ ἀνθ. ἐσθ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Acharn.* pag. 299. (Ed. Baſ.) ut Portus obſervavit.

[7] Εἶδες, ὦ πᾶσα πόλι, τὸν φρ.] Metrum hujus loci in integrum reſtituendum eſt ex Ariſtophane, quem vide.

[8] Ἄνθης. ἀνθήσεως] Male Portus pro ἄνθης hoc loco ſcribendum cenſebat ἄνθησις. Eſt enim τὸ ἄνθης genitivus, a recto ἄνθη, quod Attici dicunt pro ἄνθησις, ut αὔξη pro αὔξησις, σύλη pro σύλησις, multaque alia hujus generis. Thomas Magiſter: Αὔξην καὶ ἄνθην Ἀττικοί. οὐκ αὔξησιν, οὐδὲ ἄνθησιν.

[9] Ἄνθινον, ἀνθηρόν,] Vide Salmaſium ad Trebell. Poll. p. 328.

[10] Ἀνθίσασθαι μουσικῆς] Videtur aliquid deeſſe, & legendum Ἀνθίσασθαι τὰ τῆς μουσικῆς.

[11] Δαβίδ] Pſalm. LXXIX. v. 13.

[12] Ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολ. χάριτας, καὶ ἀναγρ. ταύτας ποιήσομεν] Hæc ſunt verba Theodoreti ad Pſalmum modo laudatum, ſed mutila, quæ proinde integra hic deſcribam, ut, quis ſit hujus loci ſenſus, Lector clarius intelligat. Ἡμεῖς ὁ λαὸς σὸς χρηματίσαντες, καὶ ποίμνιον ὀνομαζόμενον σὸν, ἐνδελεχῶς σοι τοὺς ὕμνους προσοίσομεν· καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ὁμολογήσομεν χάριτας, καὶ ἀναγράπτους ταύτας πεποιηκότες τοῖς ἐσομένοις ἀνθρώποις προσοίσομεν τὴν τούτων διήγησιν. i. e. *Nos, qui populus tuus vocamur, tuuſque grex nominamur, ſemper hymnos tibi offeremus, & gratias pro beneficiis agemus; cumque literis ea mandaverimus, poſteris eorum narrationem trademus.*

ποιή-

Reſpexit Eſdr. III. 8. 93.

ποιήσομεν. καὶ Ἀνθωμολογεῖτο. διηγεῖτο. Ὁ δὲ [1] ἀνθωμολογεῖτο πρός τινας τῶν ἐν Ῥώμῃ μετὰ ταῦτα μηδὲν ἑωρακέναι φοβερώτερον καὶ δεινότερον φάλαγγος τῆς Μακεδονικῆς. Καὶ αὖθις· Ταῦτα μὲν οὖν ἀνθωμολογήσαντο πρὸς ἀλλήλους. ἀντὶ τοῦ συνέθεντο, συνεφώνησαν. Καὶ αὖθις· Περὶ Σωκράτους τάδε ἐγράψατο καὶ ἀνθωμολογήσατο Μέλιτος.

Ἀνθοσμίας. [2] εὐώδης οἶνος. εὔοσμος. ἀπὸ τόπου Ἀνθοσμίου· ἢ ὡς ἀπὸ εἴδους ἀμπέλου, ἢ ὁ ἡδύς, καὶ περίοσμος, καὶ ἀνθηρός. [3] Ἀνθοσμίας, εὐώδης οἶνος, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς. παραγώγως Ἀνθόσμιος, Ἀνθοσμίας. τὸν δὲ χυδαῖον οἶνον καρηβαρίτην ἔλεγον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις· α

Διόνυσε πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.

ἀντὶ τοῦ μεθύεις, κραιπαλᾷς, σκληρὸν οἶνον πίνων. δ Ἄνθος λέγεται καὶ ἡ λευκὴ θρίξ· ἔνθεν καὶ Φάλανθος, ὁ φαλακρός.

Ἀνθ' ὅτου. ἀνθ' οὗ τινος.

Ἀνθῶ ἀεί.

Ἄνθρακες [4] ὁ θησαυρὸς ἦσαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθά, κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.

Ἄνθραξι [5] βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην.

Ἀνθρακιά. πεπυρακτωμένοι ἄνθρακες. [6] Ὅμηρος·

Ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε.

Καὶ [7] ἐν Ἐπιγράμμασι·

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς, καὶ φυκίδα σοὶ λιμενῖτιν
Ἄρτεμι δωρεῦμαι.

Καὶ [8] Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθύες ὀπτοί· καὶ πάντα τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα οὕτω λέγονται. καὶ Ἀνθράκιον, βραχὺ τριποδίσκιον παρ' Ἀλέξιδι.

Ἀνθρήνη. εἶδος σφηκὸς ἡ ἀνθρήνη. [9] καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελισσῶν. καὶ Ἀνθρήνια. [10] Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια. τὰς μελίσσας δηλονότι. Τὼ [11] ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν, ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται. συγγενὴς ἐστὶ τῇ μελίσσῃ ἡ ἀνθρήνη, σφηκὶ παραπλησία. καὶ τὸ πλάσμα, ἀνθρήνιον.

Ἀνθρωπαρέσκεια. [12] ἡ πρὸς ἀνθρώπους σπουδή.

I.II.50.p. ɸ Ἀνθρωπεία φύσις.

Ἀνθρωπίζω. × τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ.

Ἀνθρώπινον δῆθεν. Διωκομένην ὑπό τινων τὴν ἑ-

rabat. *Ille vero Romæ apud quoſdam poſtea confeſſus eſt, ſe nihil formidabilius & terribilius phalange Macedonica vidiſſe.* Et Ἀνθωμολογήσαντο ponitur pro συνέθεντο, pacti ſunt. *Hæc ipſi pacti ſunt inter ſe.* Et iterum: *De Socrate Melitus hæc ſcripſit & aperte confeſſus eſt.*

1 Polybius. XXIX. 6. Vol. IV. p. 436.

Ἀνθοσμίας. Vinum grati odoris. Vinum odoratum. Vel ab Anthoſmio loco ſic dictum: vel ut a vitis genere ſic appellatum, vel ſuave, & gratum habens odorem, & generoſum. Ἀνθοσμίας eſt vox compoſita ex ἄνθος & ὀσμὴ, ſignificans vinum grati odoris. Vinum vero vulgare appellabant καρηβαρίτην, i. e. caput gravans. Ariſtophanes in Ranis: *Bacche, non bibis vinum Anthoſmium.* Id eſt, ebrietati & crapulæ indulges, quia vinum forte & auſterum bibis. Ἄνθος etiam vocatur albus capillus: unde Φάλανθος, calvus.

Schol. Ar. Plut. 808.
3. Sch. Ar. Ran. 1180. Ed. Kuſt.
α) Ar. Ran. 1150. Ed. Br.
δ. Soph. Oed. T. 742.

Ἀνθ' ὅτου. Cujus rei cauſa. Quamobrem.

Ἀνθῶ ἀεί. Semper floreo.

Ἄνθρακες ὁ θησ. *Pro theſauro carbones.* Proverbium in eos, qui bona quidem ſperant, ſed malis afficiuntur ab illis, unde bona ſperabant.

Zenob. II. 1.
Diogen. I. 90.
{qui citant Lucian. in Philops.
Alia loca in Not. Schotti laudantur.

Ἄνθραξι βαίνειν ἐχθρ. *Per carbones incedere portendit malum ab inimicis inferendum.*

Aſtrampſych. p. 3. Verſ. 1.

Ἀνθρακιά. Carbones ardentes. Prunarum cumulus. Homerus: *Cum prunarum cumulum complanaſſet, verua deſuper extendit.* Et in Epigrammate: *Triglam aſſatam, & phycidem piſcem in portu captum tibi, Diana, dono.* Et Ἀνθρακίδες, piſciculi aſſati; itemque omnia, quæ ſupra carbones aſſata ſunt, ſic appellantur. Et Ἀνθράκιον, exiguus tripus apud Alexidem.

6 Il. I. 213.
7. Brunck. V. II. 133. VII.
8. Sch. Ar. Acharn. 670
Alexis.

Ἀνθρήνη. Genus veſpæ. Poetæ vero pro apibus etiam hoc nomine abutuntur. Et Ἀνθρήνια, [apum favi. Item, ipſæ apes.] *Adimere nobis cupiens per vim apes.* Τἀνθρήνια enim hic ſignificat μελίσσας. *Faciem atque oculos ſententiarum mearum aculeis, tanquam apum, compunctus peribit.* Ἀνθρήνη eſt api cognata, & veſpæ ſimilis. Favus vero, quem fingit, appellatur ἀνθρήνιον.

Toup. in Suidam V. Ἀθρήνη. Vol. I. p. 21. (A)
9 Conf. Sch. Ar. Nub. 944. K.
10 Ar. Veſp. 1080.
11. Ar. Nub. 944.

Ἀνθρωπαρέσκεια. Studium hominibus placendi.

Ἀνθρωπεία φύσις. Humana natura.

Ἀνθρωπίζω. Non affecto ea, quæ ſunt ſupra ſortem humanam. Aliorum hominum more me gero.

× ἀνθρωπίζειν Xen. Epiſt. Archyta Dionyſio de Platone. — Diogen. Laert. III. 22. Vol. I. p. 179.

Ἀνθρώπινον. Humanitas. *Meretricem, quam*

Toup. I. 60.
"Nonnulla hic exciderunt. Fragm. deſumtum eſt Diog. Laert. in Xenocrat."
[Vol. I. p. 231.]

---

[1] Ὁ δὲ ἀνθωμολογεῖτο πρός τινας τ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Φάλαγξ.

[2] Ἀνθοσμίας. εὐώδης οἶνος. εὔοσμος. ἀπὸ τόπου Ἀνθ.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Plutum*, pag. 82. Vide etiam Athen. lib. 1. pag. 32. & Galenum in Exegeſi Gloſſarum Hippocratis, v. Ἀνθίνην οἶνον.

[3] Ἀνθοσμίας, εὐώδης οἶνος, ἐγκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur apud Schol. Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 266.

[4] Ἄνθρακες ὁ θησ.] Vide Zenobium Adag. CI.

[5] Ἄνθραξι βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλ.] Eſt ſenarius oneirocriticus, qui legitur apud Aſtrampſychum.

[6] Ὅμηρος] Il. I. v. 213.

[7] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Antholog. lib. VI. cap. III. pag. 550. (415. Ed. Henr. Steph. ut Portus obſervavit.)

[8] Ἀνθρακίδες, λεπτοὶ ἰχθ. ὀπτοὶ καὶ πάντα τὰ ἐπ' ἀνθρ. ὀπτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 403. Vide eundem Scholiaſtam ad *Aves* pag. 612. & Heſych. v. Ἀπανθρακίδες & Ἐπανθρακίδες.

[9] Καταχρῶνται δὲ οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ μελ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 177. Ἀνθρήνας οἱ ποιηταὶ τὰς μελίσσας συνεχῶς. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης συγγενῆ τῇ μελίσσῃ τὴν ἀνθρήνην φησί. κοινότερον δὲ ἐπὶ τῶν μελισσῶν τὰς ἀνθρήνας λέγουσιν.

[10] Ἐξελεῖν ἡμῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια] Apud Ariſtophanem in *Veſpis* pag. 508. verſus integer ſic legitur:

Ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.

[11] Τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in *Nubibus* pag. 177. (107. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[12] Ἀνθρωπαρέσκεια] Vide Suicerum in Theſauro Eccleſ. v. Ἀνθρωπαρέσκεια.

n Suid.
ρηνη.

εἶδος μελίσσης. † Ἀθρήνιον. ὁ μουσῶν τό-
Voces iſtæ ἀθρήνη et ἀθρήνιον nauci non
Nec melius Kuſterus Ἀθήναιον pro Ἀθρή-
ndum putat. Reponendum ſine du-
θρήνη, εἶδος μελίσσης. Ἀνθρήνιον, ὁ μελισ-
. Schol. ad Ariſtoph. Veſp. ver. 1075.
νῦν μὲν τὰ τῶν σφηκῶν κηρία. Κυρίως
ἀνθρηνῶν σμήνη. Ἀνθρήνας δὲ, οἱ μὲν τὰς
οἱ δὲ ἕτερον ζῶον κηροποιοῦν ὅμοιον σφηκί.
ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΟΠΟΥ ΚΑΤΟΙ-
Ν ΟΙ ΣΦΗΚΕΣ. Ubi notanda illa, οἱ δὲ
. Nempe confundit homo imperitus
ἀνθρήνας et ἀνθρήνια. Id quod fecit etiam
d Nicand. Alexiph. ver. 545. Τενθρήνη,
ἢ ὅπου αἱ μέλισσαι διατρίβουσι. Rec-

cum facit Heſychius: Ἀνθρήνη, εἶδος μελίσσης. Ἀνθρήνιον, τὸ τῶν μελισσῶν πλάσμα. Confer etiam Suid. v. Ἀνθρήνη. Notandum autem ἀνθρήνια tum *favos*, tum *alvearia* ſignificare. Quod ex Heſychio et modo laudato Scholiaſta liquet. Hinc ἀνθρηνιώδης Plutarcho in Quæſt. Nat. p. 917. *favi ad inſtar cellulis diſtinctus.* Ὁ δὲ πολύπους τήν τε σάρκα προσιδεῖν αὐτόθεν ΑΝΘΡΗΝΙΩΔΗΣ καὶ πολύπορος.* Hæc ſcripſeram, et vere, opinor, ſcripſeram; cum ecce aliud agens ipſiſſimum locum reperi, quo reſpexit Suidas; ſi modo μουσῶν τόπος ſcripſerit; quod quidem [illegible] Eſt autem apud Phi-

loſtrat. Icon. in Sophocle. Ἦπου τις καὶ ἀναφθέγξεται μικρὸν ὕστερον ἐπί σοι, ΜΟΥΣΩΝ ΕΥΚΟΛΩΝ ΑΝΘΡΗΝΙΟΝ. Quæ poſtrema verba

——— Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον

ex Iambographo aliquo deprompta, poſteriorem partem ſenarii conſtituunt.

* Latine: *multicavatus* et *multicavus*. Ut apud Varr. de Re Ruſticâ III. 16. ubi agitur de apibus: "Favus eſt, quem fingunt *multicavatum* e cera, cum ſingula cava ſena latera habeant, quot ſingulis pedes dedit Natura."—Et apud Ovid. Met. viii. 561.

Pumice *multicavo*, nec levibus atria tophis
Structa ſubit ——

ταίραν καταφυγεῖν εἰς τὸ οἰκίδιον· τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι αὐτήν.

1. ar. Ran. 1058. ὃν χρὴ φράζειν ἀνθρωπείως; at Ἀνθρωπίνως in Aristophane non legitur; — et in hoc loco a metri legibus rejicitur.

Ἀνθρωπίνως.[1] ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις. καὶ Ἀνθρωπίνως, ἀντὶ τοῦ καρτερικῶς, ὑπομονητικῶς. [2] Πολύβιος· Καὶ συμβέβηκε τοὺς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις ἐξουσίας μὴ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως· ἐν δὲ ταῖς περιπετείαις εὐλαβῶς ἵστασθαι καὶ νουνεχῶς.

2. Polyb. XVIII. 16. 4. Vol. IV. p. 74.

3. Procop. Vol. II. p. 37. D.

Ἀνθρωποδαίμονες. [3] Δαίμονες ὄντες ἀνθρώπειόν τε ἠμπέχοντο σῶμα, καὶ ἀνθρωποδαίμονες γεγενημένοι τῷ τρόπῳ τούτῳ ξύμπασαν κατέσεισαν τὴν οἰκουμένην.

Ἀνθρωπόλεθρος. ὁ φονεύς.

Pag. 214. v. Ἄνθρωπος. τὸ προσηγ.] Verba illa, Ἄνθρωπος ἴδιον ὄνομα —— ἐν Ἠθ. Ἀριστ. μνημονεύει, ſumpta ſunt ex Alexandro Aphrodiſ. in lib. I. Topic. Ariſtot. pag. 61.

† Ἄνθρωπος. τὸ προσηγορικόν. καὶ Ἄνθρωπος, ἴδιον ὄνομα τοῦ ὀλυμπιονίκου πύκτου, οὗ ἐν Ἠθικοῖς Ἀριστοτέλης μνημονεύει. Ἀλλ' ἔγωγε, ἔφην, ταύτης μόνης ἐπιδεῖσθαι νομίζω τῆς μαντικῆς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι βουλομένους, καὶ μὴ δίκην θηρίων ἔξω κεχηνέναι ἐς προνομὰς ἀπεράντους. οὕτω φησὶ Δαμάσκιος ὁ φιλόσοφος.

6) Zenob. I. 91. Diogenian. I. 80. Virg. Ecl. I. namque erit ille mihi semper Deus.

6) Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων, καὶ δι' αὐτοῦ [4] εὐδοκιμούντων. καί, Ἄνθρωπος Εὔριπος· τύχη Εὔριπος· διάνοια Εὔριπος. ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Ἄνθρωπος λυπησολόγος. σημαίνει μὲν ὁ λυπῶν διὰ τὸ λέγειν κακῶς τοὺς πέλας. Κρατῖνος.

Ἄνθρωπος πρόδοξος. ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

Ἄνθρωπος φιλοπραγματίας. ἐπὶ πολυπράγμονος.

5)

Ἄνθρωπος [5] αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτίων γίνεται [6] κατὰ τρεῖς τρόπους. πρῶτον μὲν ὁμιλίᾳ τῇ πρὸς Θεόν. ἀνάγκη γὰρ τὸν προσιόντα αὐτῷ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ χωρίζεσθαι πάσης κακίας, εἰς δύναμιν ὁμοιοῦντα ἑαυτὸν τῷ Θεῷ. δεύτερον, ἐν τῷ εὖ ποιεῖν. Θεοῦ γὰρ τοῦτο, καὶ θείας μιμήσεως. τρίτον, ἐν τῷ ἀποθνήσκειν. εἰ γὰρ κατὰ ποσόν τι ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος ἐν τῷ ζῆν τὸ ζῶον χωριζομένη βελτίον γίνεται ἑαυτῆς, ἔν τε τοῖς ὕπνοις κατὰ τοὺς ὀνείρους καὶ ἐν ταῖς ἐκστάσεσι τῶν νόσων μαντικὴ γίνεται, πολλῷ μᾶλλον βελτιοῦται, ὅταν τέλειον χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ σώματος.

7. Synes. Epist. 57. p. 197. D. ubi inseritur φασὶ, post πατρὸς, et δὲ post θυννοσκοπείου. De andronico loquitur.

Ἄνθρωπος [7] οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα πάππου, ἀλλ' οὐδὲ πατρός, πλὴν ὅσον εἰκάσαι, ἀπὸ θυννοσκοπείου ἐπὶ τὴν ἡγεμονικὴν ἀπήνην ἀλάμενος.

8 Polybius XVII. 15. 15. Vol. IV. p. 36.

Ἄνθρωπος. [8] Τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος δοκεῖν πανουρ-

quidam perſequebantur, in ædes illius fuga ſe recepiſſe: illum vero humanitatis cauſa eam excepiſſe.

Ἀνθρωπίνως. More humano. Moderate. Apud Ariſtophanem in *Ranis*. Et Ἀνθρωπίνως, toleranter, patienter. Polybius: *Et accidit, ut rebus lætis potentiam moderate ferre nequirent; in adverſis vero caute & prudenter ſe gererent.*

Ἀνθρωποδαίμονες. Dæmones ſub humana ſpecie latentes. *Cum Dæmones eſſent, corpus humanum induerunt, & ſic ſemi-homines Dæmones facti, univerſum terrarum Orbem concuſſerunt.*

Ἀνθρωπόλεθρος. Hominum pernicies.

Ἄνθρωπος. Homo. Nomen appellativum. Item nomen proprium pugilis Olympionicæ, cujus mentionem facit Ariſtoteles in *Ethicis*. *At ego quidem hac ſola vaticinandi arte indigere puto illos, qui homines eſſe volunt, nec ferarum inſtar pabulis quaſi inexplebili cupiditate inhiare.* Sic Damaſcius philoſophus inquit.

Ἄνθρωπος ἀνθρ. *Homo homini Deus.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui præter ſpem ab aliquo ſervantur & beati redduntur. Et, *Homo Euripus: Fortuna Euripus: Animus Euripus.* In homines leves & inconſtantes.

Ἄνθρωπος λυπησολόγος. Homo, qui calumniis & maledicendo alios lædit. Cratinus.

Ἄνθρωπος πρόδοξος. Homo, qui ante quam attente rem examinarit, opinionem aliquam amplectitur.

Ἄνθρωπος φιλ. Homo intempeſtive curioſus.

Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτ. Homo tribus modis ſe ipſo melior fit. Primum quidem colloquendo cum Deo. Neceſſe enim eſt eum, qui accedit ad ipſum, illo tempore ab omni vitio abſtinere, & ad Dei ſimilitudinem ſe pro viribus conformare. Deinde benefaciendo. Dei enim hoc eſt proprium, in eoque Deum imitamur. Tertio, moriendo. Si enim animus, dum animal vivit, aliquantulum a corpore ſeparatus ſe ipſo melior fit, & in ſomnis per inſomnia & in ecſtaſibus morborum notitiam futurorum habet; multo ſane præſtantior ſe ipſo fit, cum prorſus a corpore ſeparatur.

Ἄνθρωπος οὐκ ἔχ. *Homo, qui ne avi quidem nomen, imo nec patris edere poteſt, niſi quantum conjectura aſſequi ei licet, a thynnorum piſcatione ad Præfecti dignitatem evectus.*

Ἄνθρωπος. Quum genus hominum verſutia

---

[1] Ἀνθρωπίνως. ἀντὶ τοῦ συμμ.] Vide Caſaub. ad Athen. lib. IX. cap. VII.

[2] Πολύβιος· Καὶ συμβέβηκε τοὺς μ.] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. lib. XVII. cap. XXIX.

[3] Δαίμονες ὄντες ἀνθρώπειόν τε ἠμπ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

[4] Εὐδοκιμούντων] Lege εὐδαιμονούντων, ut apud Zenobium Adag. XCI.

[5] Ἄνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτ.] Totus hic articulus αὐτολεξεὶ etiam legitur apud Photium in Excerptis ex Vita Pythagoræ, Cod. CCXLIX. pag. 1313. unde Suidas eum deſcripſit: quod & a Pearſonio obſervatum fuit.

[6] Κατὰ τρεῖς τρόπους] Cum tres tantum modi hic recenſeantur, quibus homo ſe ipſo melior fit, male in prioribus Edit. excuſum eſt κατὰ πέντε τρόπους; cujus loco proinde κατὰ τρεῖς τρόπους reponere non dubitavi, præſertim cum & apud Photium expreſſe ſic legatur.

[7] Ἄνθρωπος οὐκ ἔχων εἰπεῖν ὄνομα π.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Syneſii Epiſt. LVII. pag. 197. eademque leguntur infra v. Θυννοσκοπῶν.

[8] Τὸ τῶν ἀνθρώπων γέν. δοκ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Polybii lib. XVII. cap. XIII. eademque leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valeſio editis, pag. 67. Vide etiam v. Δεδεξιοποιημένον, & v. Ἀλογιστία.

γότατον εἶναι τῶν ζώων πολὺν ἔχει λόγον τοῦ φαυλότατον ὑπάρχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα ταῖς τοῦ σώματος αὐτῶν ἐπιθυμίαις δουλεύοντα διὰ μόνας ταύτας σφάλλεται· τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ προσδεδοξοπεποιημένον οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν, ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει.

Ἄνθροισκα.[1] τὰ ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθοις· οἷα καὶ τὰ μάραθρα.

Ἀνθυπωμοσία. ἀντὶ τοῦ [2]ὑπειπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω [3] Δημοσθένης κατ' Ὀλυμπιοδώρου.

Ἀνθυπουργῆσαι χάριν. τὸ ἀνταποδοῦναι. Σοφοκλῆς Κολχίσιν· Ἦ φὴς ὑπόμνυς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; † Ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀνθυφαίρεσιν ἀνταναίρεσιν εἴρηκεν.

Ἂν μὴ παρῇ κρέα, ταρίχῳ στερκτέον. παρεγγυᾷ ἡ παροιμία, ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

Ἀνοδίᾳ. ἐπίρρημα τοπικόν. [4]Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ καὶ κατὰ τὰς νήσους διεσπάρησαν.

Ἄνοδον. ἀδιέξοδον. [5]Ξενοφῶν· Τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος. καὶ Ἄνοδον, τὴν ἀνέλευσιν.

Ἀνόδοντος. Κοριάννοις Φερεκράτης. Ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει.

Ἀνόητα.[6] τὰ ἀφροδίσια, καὶ ἡ λαγνεία. τουτέστι μωρά. μωραίνειν γὰρ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον. [7]Ἀριστοφάνης·

Οἴνου τ' ἀπέχῃ, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων.

τουτέστι μωρῶν, ἢ ἀνοήτων, ἀνεπιστημόνων.

Ἀνόθευτον. γνήσιον. ἀπαραποίητον. καθαρόν.

Ἀνώγεων. τὸ ὑπερῷον οἴκημα. [8]Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει. καὶ τῶν κωμῳδοποιῶν οἱ περὶ Ἀριστοφάνην.

Ἀνομβροῦσαι. ἀναβλύζουσαι.

Ἀνομένης.[9] παυομένης. ἀνυομένης.

Ἀνομείτω. παρανομείτω.

⊖ Ἂν ὅμιλον. κατὰ τὸ πλῆθος.

& calliditate cætera animalia ſuperare videatur, multa dici poſſunt, cur peſſimum ſit. Nam cæteræ animantes, quæ ſolis cupiditatibus corporis ſerviunt, per has duntaxat labuntur & peccant: at humanum genus hoc amplius variis opinionibus imbutum, non pauciora per imprudentiam & pravam ratiocinationem, quam naturæ vitio peccat.

Ἄνθροισκα. Sylveſtria olea, anethis ſimilia; qualia etiam ſunt marathra.

Ἀνθυπωμοσία. Demoſthenes in oratione contra Olympiodorum. Sic autem vocatur jusjurandum, quo actor negans reum juſtam ob cauſam abeſſe, judicium non eſſe differendum contendit.

Ἀνθυπουργῆσαι χάριν. Gratiam referre. Sophocles *Colchidibus: An jurejurando affirmas, te mihi retuliſſe gratiam?* † Ariſtoteles eam quam Græci ἀνθυφαίρεσιν vocat, ἀνταναίρεσιν appellavit.

Ἂν μὴ παρῇ κρ. *Si non adſint carnes, in ſalſamentis eſt acquieſcendum.* Hoc proverbium monet, nos rebus præſentibus contentos eſſe debere.

Ἀνοδίᾳ. Adverbium loci. *Plures vero aviis itineribus per inſulam diſperſi ſunt.*

Ἄνοδον. Aditu vel tranſitu carens. Xenophon: *Nam alibi quidem montem aditu carentem, alibi vero acceſſu facilem reperiemus.* Et Ἄνοδον, reditum.

Ἀνόδοντος. Dentium expers. Pherecrates *Coriannis: Homo ſenex dentibus carens molit.*

Ἀνόητα. Res Venereæ. Venerea libido. Quaſi dicas ſtulta. Μωραίνειν enim Græci vocabant rei Venereæ indulgere. Ariſtophanes: *Et a vino abſtinet, & exercitiis, & re Venerea.*

Ἀνόθευτον. Legitimum. Non fictum. Sincerum.

Ἀνώγεων. Conclave ſive cœnaculum in ſuperiore domus parte. Xenophon *de Expeditione Cyri*, & inter Comicos Ariſtophanes.

Ἀνομβροῦσαι. Scaturientes.

Ἀνομένης. Ejus, quæ ceſſat, quæ conficitur.

Ἀνομείτω. Iniquitati ſtudeat.

Ἂν ὅμιλον. In turba. Per turbam.

καὶ προς δεδοξοποιημένον. Sic separatim Schweigh.

Demosth. cont. Olympiod. III. 1174. 8.

Soph. Colch. III. Brunck. p. 18. Vid. Hemsterh. in Ar. Plut. 980. p. 343. cui videntur Medeæ ad Jasonem verba.

Zenob. I. 84

Diogen. I. 5

Polyb. III. XIX. Ed. I. 427. 7.

Xenoph. Cyr[illegible] Anab. Δ'. p. 343. Citat quoque Phavorin. V. Ἄνοδον.

Pherecrates Coriann.

Arist. Nub. 416.

Xenoph. Anab. E'. 390. ubi leg. ἀνωγαίων, quæ vox ap. Phavorin. In fabulis Aristoph. hæc vox non occurrit. Inter fragmenta Brunckii tamen non invenitur.

⊖ Verba Homeri, et interpretatio ejus Scholiastæ, Il. Γ'. 449.

Apoll. Vit. VI. 27. p. 268.

---

[1] Ἄνθροισκα] Puto legendum Ἄνθρισκα, vel, ut apud Heſychium, Ἀνθερίσκια.

[2] Ὑπειπεῖν] Sic in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt; eamque lectionem confirmat etiam Harpocratio. In prioribus Edit. vero minus recte excuſum eſt εἰπεῖν.

[3] Οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλ.] Locus Demoſthenis, ad quem Suidas reſpexit, exſtat pag. 693. ubi ſic legitur: Ἐπειδὴ δὲ ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἅπαντας τοὺς ἀμφισβητοῦντας κατὰ τὸν νόμον, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς, τουτονὶ Ὀλυμπιόδωρον δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον. ὑπωμοσθέντος δὲ τούτου, ΑΝΘΥΠΩΜΟΣΑΝΤΟ οἱ ἀντίδικοι, καὶ διαβάλλοντες Ὀλυμπιόδωρον τουτονί, ὕστερον ἡμῶν λέγοντες, ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ψηφίσασθαι, τῆς δίκης ἕνεκα ἀπεῖναι τουτονί, καὶ οὐ δημοσίᾳ. i. e. interprete Hier. Wolfio: *Cum igitur Prætor juſſu legis omnes adverſarios in forum citaret, juravimus nos, Olympiodorum publice abeſſe militantem. Quo jurejurando de iſto dato, viciſſim jurarunt adverſarii, & Olympiodorum calumniando, cum poſt nos dicerent, judicibus perſuaſerunt, ut decernerent, ejus judicii cauſa abeſſe ipſum, non publico nomine.* Ex hoc loco diſcimus, quid apud veteres Græcos ὑπομόσασθαι & ἀνθυπομόσασθαι ſignificaverit. Nimirum, ὑπομόσασθαι dicebantur illi, qui jure jurando affirmantes reum juſtam ob cauſam abeſſe, judicium differendum eſſe petebant. Contra ἀνθυπομόσασθαι dicebantur adverſarii, qui contrario juramento reum juſtam ob cauſam abeſſe negabant. Hinc ergo patet Heſychium minus recte τὸ ἀνθυπόμνυσθαι exponere per τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην ἢ χειροτονίαν μεθ' ὅρκου; quoniam illa interpretatio voci ὑπόμνυσθαι potius convenit, ut ex iis, quæ dicta ſunt, liquet.

[4] Οἱ δὲ πλείους ἀνοδίᾳ κ. κ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XIX. ubi rectius legitur, ἀνοδίᾳ κατὰ τὴν νῆσον διεσπάρησαν.

[5] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 340. ut a Porto obſervatum fuit.

[6] Ἀνόητα. τὰ Ἀφροδίσια] Hoc ſenſu vox iſta capitur a Philoſtrato *de Vit. Apoll. Tyan.* lib. VI. cap. XIII. ubi de Satyro inquit: πέπαυται γὰρ τῶν ἀνοήτων: i. e. *Deſiit enim libidinoſo amore mulieres proſequi.* Interpres male: *Jam enim moleſtiam vobis afferre deſinet.* Huc ſpectat locus ille Euripidis in *Troadibus*, v. 989. a Porto quoque obſervatus:

> Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς,
> Καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς. i. e.
> *Venus enim omnis ſtultitiæ mortalibus cauſa eſt,*
> *Et nomen Deæ Veneris recte a ſtultitia incipit.*

[7] Ἀριστοφάνης] In *Nubibus*, pag. 84. P.

[8] Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει] Lib. V. pag. 354. ſed ubi ἀνώγαιον per diphthongum αι ſcriptum eſt.

[9] Ἀνομένης. παυομ.] Vide paulo poſt v. Ἄνοος.

μεγά-

ΛΕΞΕΙΣ ΠΛΑΤΩΝΙΚΑΙ. 37

Ἀνοργίαστοι [53], οἱ ἀμύητοι, οἷς τελεταὶ καὶ ὄργια οὐκ ἐγένοντο.

Ἄνομος. ὁ παράνομος. Ἄνωμος δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ μὴ ἔχων ὦμον. ἐξ οὗ καὶ ἄνωμοι Πελοπίδαι οὕτω καλούμενοι.

Ἀνόνητα. ἀνωφελῆ.

Τὰ [1] γὰρ περιττὰ κἀνόνητα σώματα
Πίπτειν βαρείαις πρὸς Θεῶν δυσπραξίαις. οἷον
ὁ Αἴας.

Ἀνονόμαστος.[2] ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

Ἄνοντος.[3] ἀνύοντος.

Ἀνόπαια. εἶδος ὄρνιθος.

Ἀν' ὄπιν. εἰς πρόσωπον. #

Ἄνοπτοι. ἀθέατοι. φ Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπὶ θάτερα τῆς νήσου ὥρμησαν ἄνοπτοι τοῖς πολεμίοις.

Ἀνοργίας. ἀμυησίας. ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια. καὶ Ἀνοργιάστοις, τῶν μυστηρίων ἀπείροις. [4] Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοι ἐστίν. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ὠργίασας τῇ Ἀφροδίτῃ· ἀτέλεστά σοι ἐστίν.

Ἄνοργοι. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος.

Ἀνόρεκτος. ὁ μὴ ὀρεγόμενός τινος. ὁ πρὸς τὰ προσφερόμενα βρώματα ἀηδῶς διακείμενος.

φ Ἄνορον. τὸ ὀξύ.

Ἀνορωρυγμένον λέγουσιν, οὐχὶ ἀνωρυγμένον. Μένανδρος Ὑδρίᾳ·

Εὐθὺς [5] καταχήσασθαι τὸν ἀνορωρυγμένον
Ταύτην ἰδόντα.

Ἀνορταλίζειν. καὶ [6] Ἀνωρτάλιζες. κούφως ὠρχοῦ, ἐπήρου, καὶ ταχέως ἐπίστευες πρὶν δοκιμάσαι. Ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων [7] ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων. Ἀριστοφάνης· X·

Τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
Ἀνωρτάλιζες κἀκερούτιας.

ἀντὶ τοῦ ἐμετεωρίζου, καὶ μέγα ἐφρόνεις. ἀπὸ δὲ τῶν κερατοφορούντων ἡ λέξις.

Ἀνόσιον. βέβηλον. ἀνίερον. ἄθυτον. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τἆλλα ὢν ἀνόσιος τοῦτο γοῦν πείθεται τῷ Θεῷ. καὶ Ἀνοσιώτατος, ὁμοίως.

Ἄννος [8] κείβανον. παροιμία ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος ἐς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κείβανον.

Ἀννῶνα. Ῥωμαϊκὴ λέξις.

Ἄνοστος. ἀνυπόστρεπτος. νόστος γὰρ ἡ εἰς τὰ οἰκεῖα ἐπάνοδος, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ. Αἰλιανός· Ὁ δὲ τοὺς θεοσύλας ἀπέκτεινε, καὶ ἔθηκεν ἀνόστους, [9] τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν.

Ἄνομος. Iniquus. Injuſtus. At Ἄνωμος, per ω, qui humeris caret. Unde etiam Pelopidæ vocantur ἄνωμοι.

Ἀνόνητα. Inutilia. *Nam ingentia & vaſtæ molis corpora gravi caſu ruere, cum a Diis evertuntur.* Ut Ajax.

Ἀνονόμαστος. Qui nullum habet nomen.

Ἄνοντος. Perficientis. Conficientis.

Ἀνόπαια. Anopæa. Genus avis.

Ἀν' ὄπιν. In faciem.

Ἄνοπτοι. Qui non cernuntur. Qui videri non poſſunt. *Græci vero alteram Inſulæ partem aggreſſi ſunt, hoſtibus eos non videntibus.*

Ἀνοργίας. Dicitur de iis, qui non initiantur myſteriis. Ὄργια enim appellantur μυστήρια. Et Ἀνοργιάστοις, myſteriorum expertibus. *Sacra Veneris non celebraſti.* Sive, orgia Veneris non peregiſti.

Ἄνοργοι. Ira carentes. Cratinus.

Ἀνόρεκτος. Qui nihil appetit. Qui cibos appoſitos faſtidit.

Ἄνορον. Acutum.

Ἀνορωρυγμένον. Sic dicendum eſt, non autem ἀνωρυγμένον. Menander *Hydria* * * * * * * * * * * *

Ἀνορταλίζειν. [Unde Imperfectum] Ἀνωρτάλιζες, leviter ſaltabas, efferebaris, & celeriter credebas, priuſquam rem examinaſſes. Ὀρταλίζειν autem dicitur de avibus, cum primum volare conantur, & alis ſe levare incipiunt. Ariſtophanes: *Quoties quis talibus proœmiis utebatur, efferebaris, & cornua tollebas.* Id eſt, magnos ſpiritus animo concipiebas: per metaphoram a cornutis animalibus ductam.

Ἀνόσιον. Profanum. Impium. Irreligioſum. Ælianus: *Ille vero, quamvis cæteris in rebus eſſet impius, hac tamen in re Deo paruit.*

Ἄννος κείβανον. Annus clibanum. Proverbium de iis, qui aliquid novi inveniunt. Annus enim Ægyptius clibanum, quo panes coquebantur, invenit.

Ἀννῶνα. Romanum vocabulum. Annona.

Ἄνοστος. Reditus expertes. Νόστος enim vocatur reditus ad ſuos, propter patriæ dulcedinem. Ælianus: *Ille vero ſacrilegos interfecit, &, ut Homerus ait,* (ἔθηκεν ἀνόστους,) *reditu in patriam privavit.*

1. Soph. Aj. 758. Conf. Stob. Grot. de R. N. VII. 121. et Floril. 22. p. 115.

2 Respexit forsan Ar. Av. 1712. ubi Ἀνωνόμαστος.—
3. Schol. Ar. Vesp. 368.

Sic Phavorin. Aliter Hesych.
φ Laudat ex Suid. in Ind. ad Thes. H. Steph. V. Ἄνοπτοι.—

Timaeus. 37.

Vid. Ruhnken. Not. adjunctam Suid. supr. V. Ἀνάρπαστοι.
4 Ar. Lysistr. 894.

Plutarch. VIII. 636. 3 et 740. 5. hac voce utitur.
φ "Suspecta est librarii fides," H. Steph. Ind. ad Thesaur. in V.
5. Menand. J. Cler. p. 178. 5. neque locum intelligit Editor, sed tacite legit καταχεήσασθαι, quod laudat R. Bentleius, vocesque explicat, Phil. Lips. 73.
6. Ar. Equit. Schol. 1341

X. Aristoph. Eq. 1341

Ælian. fragm. p. 1008.

8. Suid. V. Κείβανος.
8. Sch. Arist. Acharn. 86.

In Ed. Mediol. Ἀννόνα.

Ælian. fragm. p. 1008.

---

[1] Τὰ γὰρ περιττὰ κἀνόνητα σώμ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Ajace* pag. 45. ut Portus obſervavit.

[2] Ἀνονόμαστος] Sic 2 MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. excuſum eſt ἀνωνόμαστος per ω, cui ſcripturæ ordo literarum repugnat.

[3] Ἄνοντος. ἀνύοντος] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas*, pag. 455. ut Pearſonius obſervavit.

[4] Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργίαστά σοι ἐστὶν] Ariſtophanes in *Lyſiſtrata*, pag. 561.

Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱερ' ἀνοργίαστά σοι
Χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν; P.

[5] Εὐθὺς καταχήσασθ' τὸν ἀνορωρυγ.] Hoc fragmentum ἀνερμήνευτον reliqui, quia ex tam laceris reliquiis nullum ſenſum elicere potui.

[6] Ἀνωρτάλιζες. κούφως ὠρχοῦ, ἐπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equites* pag. 362. (256. Edit. Baſil. ut Portus obſervavit.)

[7] Ἀναπτεροῦσθαι] Scholiaſta Ariſtophanis habet ἀναπτερύσσεσθαι.

[8] Ἄννος κείβανον. παροιμία ἐπὶ τ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 374. (264. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Τοῦτο δὴ τὸ Ὁμηρικόν] Homerus Odyſſ. Ω. v. 537.

Καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσσαν, καὶ ἔθηκαν ἀνόστους.

Huc Ælianus reſpexit.

Ἀνυ-

Phrasis ἀν' οὖς ἔχων petita est ex Aeschyli lycurgo, ut nos docet Schol. ad Soph. Oedip. ol. Ver. 666. —— Hinc Suidas notulam uam deprompsit. — Ita ἀνέχων utitur Dio Cass. XLII. 40. Conf. Sueton. Jul. Caes. 64. — Haud aliter Theogn. 883. — Hinc corrigend. Iamblich. Vit. Pythagor. 25. p. 94. ους ἀνασχόμενον, pro οὖν. Toup. I. p. 61.

Ἀνουβείδιον. τόπος τίς. [1] Βενδίδειον δέ.

p. 54.

Ἀννουμῖνος. [2] ἀπογραφὴ ὀνομάτων παρὰ Ῥωμαίοις. οἱ δὲ Ἀδνούμιόν φασιν.

p. I. 61. #
lycurgo
Col. 674

Ἀν' οὖς ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων. καὶ Σοφοκλῆς· [2] Τὸν οἰνωπ' ἀνέχουσα κισσόν. ἀντὶ τοῦ, ἄνω ἔχουσα.

Il. X. 371. γ.

Ἀνουτητί. ἄνευ τρώσεως.

Ἀνοχή. ἡ ὑπομονή. Ἀνακωχὴ δέ.

Ἀνοχλήσας. ἀνακινήσας.

Ἀνοψία. σπάνις τῶν ὄψων.

Ἄνω. ἀντὶ τοῦ ἀνά. [3] Ὅμηρος·

Ἠδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακάρων ἐντὸς ἐέργει.

καὶ τὴν πρόθεσιν κολλητέον τῷ ἐέργει, ἵνα ᾖ ἀνείργει, ἀναστέλλει· ὃ καταστρέφει εἰς τὸ περιορίζει.

Ἄνω κάτω. τὸ πάντα λίθον κινεῖν.

Ἄνωγε. παρεκελεύσατο.

Ἀνώγεον. οἴκημα. Ἀνώγειον δέ. ὅτι [4] Καλλισθένης τὸ δεσμωτήριον ἀνώγεων εἶπεν. Ἀνάγαιον καὶ κατάγαιον διὰ διφθόγγου καὶ ο μικροῦ. τὸ δὲ ἀνώγεων εἰ τάχα καὶ κανόνες διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ ε ψιλοῦ γράφουσιν· ἀλλ' οὖν ὁ τῶν λέξεων θηρατὴς καὶ τῶν τούτων ἀντιστοίχων ἀκριβὴς ὀρθογράφος [5] Κοπρογένειος ὁ Μαΐστωρ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ καὶ ο μικροῦ ἐξέδοτο ταῦτα γράφεσθαι. τὸ δὲ μεσόγαιον μόνον διὰ διφθόγγου εἴασεν· ἐπειδὴ εὕρηται μεσογεία γῆ, καὶ μεσόγειος γῆ.

Ἀνωγή. παρακέλευσις.

Ἀνωδύρετο. ἐθρήνει. ἔκλαιεν. Ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν, ἐπιδακρύων τῷ πάθει.

Ἄνωθεν. [6] ἐκ τόπου, ἢ χρόνου. Βάβριος· Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι τροφῆς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν; τουτέστιν ἄνωθεν ἐκ φύσεως, ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀνωθῆσαν. ἐπὶ τὰ ἄνω κινῆσαν. Ἀνωθῆσαν δὲ ἑαυτὸ τὸ θηρίον, καὶ ἔξαλον γενόμενον, ἀπεσείσατο ἐς τὴν νῆξιν ἀπολῦσαν τὸν ἄνθρωπον.

Ἀνώϊστος. [7] ὁ ἀνυπονόητος. καὶ Ἀνωΐστι, ἀντὶ τοῦ ἀνυπονοήτως.

Ἀνῳκισμένος. [8] ἐν τοῖς ἀνωτάτω γενηθείς, ἢ ἄνω ὤν.

Ἀνωμαλία. ἡ τραχύτης.

Ἀνουβείδιον. Anubidium. Locus quidam. Bendidium vero [templum quoddam Athenis.]

Xenoph. Hellen. II. 4. 8. p. 93 Ed. Mori. — qui vidend. in Ind. in Voc. — cum Meurs. Graec. Feriat. p. 57. Corsini. in Fastis Attic. T. 2. Diss. 13. p. 313. —

Ἀννουμῖνος. Apud Romanos nominum descriptio sic vocatur. Alii vero Ἀδνούμιον dicunt.

Ἀν' οὖς ἔχων. Aurem arrigens. Et Sophocles: *Nigram ſuſtollens hederam.* Ἀνέχουσα enim hic poſitum eſt pro ἄνω ἔχουσα.

Ἀνουτητί. Sine vulnere.

Ἀνοχή. Patientia. Tolerantia. At Ἀνακωχή, [Induciæ.]

Ἀνοχή est in sensu τοῦ ἀνακωχή ap. Polyb. II. 6. 5. Vol. I. p. 232. V. 28. 1. 3. Vol. II p. 269. et V. 66. 2. Vol. II. p. 354. Sic Dion. Halic.

Ἀνοχλήσας. Qui vectibus aliquid emovit, vel ſubmovit.

Ἀνοψία. Penuria piſcium.

Ἄνω. Pro ἀνά. Homerus:

Et quæcunque Leſbus ſedes Macaris continet.

Præpoſitio ἀνὰ eſt jungenda verbo ἐέργει, ut ſit ἀνείργει, quod ſignificat, continet, complectitur.

Ἄνω κάτω. Surſum, deorſum. [Idem ſignificat quod,] omnem movere lapidem.

Arist. Av. 3. Lys. 710.

Ἄνωγε. Adhortatus eſt. Juſſit. Imperavit.

Ἀνώγεον. Cœnaculum vel conclave in ſuperiore domus parte. Dicitur etiam ἀνώγειον. Calliſthenes autem carcerem vocavit ἀνώγεων. Ἀνάγαιον & κατάγαιον per diphthongum αι & ο parvum ſcribuntur. Vocabulum vero ἀνώγεων quamvis forſan regulæ per ω & ε ſcribi jubeant; ille tamen vocum auceps, & (quod ad literas affines, quas ἀντιστοίχους Græci vocant, adtinet) accuratus recte ſcribendi artifex Magiſter Coprogenius, per ε tenue & ο parvum ſcribi debere tradit. Solam vero vocem μεσόγαιον per diphthongum ſcribendam eſſe concedit, quia reperitur μεσογεία γῆ, & μεσόγειος γῆ.

Ἀνωγή. Adhortatio. Mandatum.

Ἀνωδύρετο. Lugebat. Flebat. *Ille vero calamitatem & infortunium ſuum lamentis & lacrymis proſequebatur.*

Vox ἐπιδακρύω occurrit ap. Dion. Cass. XXXIX. p. 204. 63.

Ἄνωθεν. Tam ſignificat ex loco ſuperiore, quam a longo retro tempore. Babrius: *Cur, cum aves prudentiſſimas, quæ in ſublimi verſantur, videamus ſolicitas eſſe de alendis iis, qui ipſas progenuerunt, & ex quibus utilitatem aliquam perceperunt, nos idem non facimus?* Hic τὸ ἄνωθεν ſignificat vel, inde a primo ortu, vel, quæ in ſublimi verſantur.

Toup. Ep. Crit. Vol. II. 435. notat haec non esse Babrii versus; at Soph. in Electr. 1058. ad quem locum Scholiastae scrinia compilavit Suidas.

Ἀνωθῆσαν. Quod ſurſum protruſit. *Cum autem fera ſe ſurſum cum impetu moviſſet, & ex mari emerſiſſet, hominem excuſſit & natatui permiſit.*

Ἀνώϊστος. Non ſuſpectus. Et Ἀνωΐστι, abſque ſuſpicione.

Conf. Wessel. et Valck. in Herodot. VI. 66. p. 467. quem locum laudat in notis Kusterus.

Ἀνῳκισμένος. In loco ſuperiore degens.

Arist. Pax. 206.

Ἀνωμαλία. Inæqualitas. Aſperitas.

Conf. H. Steph. Thes. II. 1289. Aristid. p. 154.

---

[1] Βενδίδειον] Bendidii meminit Xenophon Ἑλλην. lib. II. pag. 472. ut Portus monuit.

[2] Ἀννουμῖνος] Vide ſupra v. Ἀδνούμιον.

[3] Ὅμηρος· Ἠδ' ὅσα Λέσβος ἄνω μακ.] Apud Homerum Il. Ω. v. 544. verſus hic ita legitur:

Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Vocatur autem a Poeta Lesbus Μάκαρος ἕδος, *Macaris ſedes*, quia Macar eam condiderat, & in ea regnaverat, ut docet Scholiaſta ad eum locum.

[4] Καλλισθένης] Reineſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 366. legendum putat Καλλίστρατος, quem vide.

[5] Κοπρογένειος] In 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt Καπνογένειος; in uno vero Καπρογένειος.

[6] Ἄνωθεν. ἐκ τόπου, ἢ χρόνου] Vide Thomam Magiſtrum v. Ἄνωθεν.

[7] Ἀνώϊστος. ὁ ἀνυπονόητος] Hoc ſenſu vox iſta accipitur ab Herodoto lib. VI. pag. 224. 26.

[8] Ἀνῳκισμένος] Vox hæc legitur apud Ariſtophanem in *Pace*, pag. 636. [illegible]

† Toup. I. 64

ΑΝΩΝΟΜΑΣΤΟΣ. Ὁ μὴ ἔχων ὄνομα] Respexit, opinor, Suidas ad Ariſtoph. Av. ver. 1712.

> Ὀσμὴ δ' ΑΝΩΝΟΜΑΣΤΟΣ ἐς βάθος κύκλου
> Χωρεῖ

Ubi longe melius Scholiaſtes: Ἀνωνόμαστος δὲ, ἀντὶ τοῦ, πολλὴ, καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι.

Ἄνωμος. ὁ μὴ ἔχων ὦμον. ἐξ οὗ καὶ Ἄνωμοι Πελοπίδαι οὕτω καλούμενοι.

1. Eurip. Hipp. 617. Conf. Valck. in loc. p. 231

Ἀνώμοτος. χωρὶς ὅρκου. Ὁ δὲ ἀνὴρ καὶ ἀνώμοτος πιστεύειν ἄξιος. Καὶ αὖθις· [1] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Ἀνῴμωξεν. ἐστέναξεν.

† Conf. Supr. ad Voc. Ἀνωνόμαστος Toup. I. 64.

† Ἀνωνόμαστος. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα.

Ἀννωνῶν μετακομιδή. ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή.

2. Eur. Med. 415.
Julian. Orat. VI. 180.
δ. Demosth. περὶ Παραπρ. II. 431. 18

Ἄνω [2] ποταμῶν χωροῦσι πηγαί. ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων ἢ λεγομένων. οἷον ὁ πόρνος τὸν σώφρονα εἰ λέγοι πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσι. τουτέστιν, ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτοῖς προσόντα ἐλαττώματα ἑτέροις προσανατιθεμένων.

5. Andocides περὶ τῶν Μυστηρίων. VIII. p. 15. 5.

Ἀνωρθιασμένον. [3] τὸ ὀρθόταλον. καὶ Ἀνωρθωσάμην. τὸ [4] Ἀνωρθίαζον [5] Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγεν.

Hanc vocem ex Suid. laudat H. Steph. in Ind. ad Thesaur.

Ἀνώφλιον. τὸ ὑπέρθυρον.

δ Ex Hom. Il. T. 160 et ejus Schol.

δ Ἄνωχθι. κέλευσον.

Ἀντ' [6] ἀγαθῶν ἀγαθίδες. παροιμία, ἐπὶ τῶν εὖ παθόντων ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον.

7. Dion. Cass. LXVIII. p. 1105. 66.

Ἀνταγωνιστής. πολέμῳ καὶ μάχῃ ἰσοστάδην. [7] Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

8 Theodoret. V. I. p. 759.

Ἀντάλλαγμα. [8] Οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ, οὓς [9] ἴχνη καὶ ἀντάλλαγμα ἐκάλεσαν οἱ ἑβδομήκοντα ἑρμηνευταί.

Menander. Jo. Cler. p. 95
Valck. Diatr. 207. leg. — θυγατέρα
Ἀντάλλαγον.
Ἐν Χήρᾳ. Ἔχουσ' ἀδ. — (π)
λ Toller. p. 13. Sch. Ar. in Pac
Phil. Lips. p. 6.

Ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἠλλαγμένον· οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρῳ· Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον χήραν. † Ἐχοῦσα [10] ἡ ἀδελφὴ ποιήσει τούτοις οἱ ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ δεδομένην. Καὶ ἐν Ἁλιεῖ· Ἐκλελάκηκεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχὸς, ἀλλ' ἀντάλλαγος.

Toup. II. p. 436.
Ex Sch. Ar. Eccl. 582.

Ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἔστι τοῦτο δρᾶν. τουτέστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν· τῶν δὲ ἀρχαίων ἀμελεῖν.

Ἀντανάκλασιν. [11] κατὰ ἀνάκλασιν ἀπό τινος μεταγομένη. γίνεται δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀντηχῇ. καὶ ἐπὶ φωτὸς ἡλιακοῦ, ὅταν λείῳ τινὶ ἢ λαμπροτάτῳ ὕδατι προσπέσοι.

‡ Respexit Psalm. CXVIII. 112.

‡ Ἀντάμειψιν. ἀνταπόδοσιν.

Ἀνταναιρεῖται. κλείνεται. καὶ Ἀντανῃρέθη, ἀντεφονεύθη.

Ἄνωμος. Qui [alterum] humerum non habet. Unde etiam Pelopidæ Ἄνωμοι appellati fuerunt.

Ἀνώμοτος. Injuratus. *Ille vero dignus erat, cui vel injurato crederetur.* Et rurſus: *Lingua juravit; at mens injurata eſt.*

Ἀνῴμωξεν. Ingemuit.

Ἀνωνόμαστος. Qui nullum habet nomen.

Ἀννωνῶν μετακομιδή. Annonæ tranſportatio. Vocabulum eſt Romanum.

Ἄνω ποταμῶν χωρ. *Flumina ad fontes relabuntur.* Dicitur de iis, quæ ordine contrario fiunt aut dicuntur: ut, ſi homo impudicus virum caſtum appellet impudicum. Fluvii enim a fontibus ad mare labuntur: non contra. Dici ergo poteſt de illis, qui vitia, quæ ipſis inſunt, aliis attribuunt.

Ἀνωρθιασμένον. Intenſum. Elatum. Et Ἀνωρθωσάμην, erexi. Et Ἀνωρθίαζον apud Andocidem pro, alta voce dixerunt, vel clamarunt.

Ἀνώφλιον. Limen ſuperius.

Ἄνωχθι. Jube. Impera.

Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγ. *Bona pro bonis.* Proverbium de iis, quibus pro beneficiis, ante in aliquem collatis, gratia refertur.

Ἀνταγωνιστής. Adverſarius in certamine. *Unde diu Romanis ſtrenue reſtitit, illiſque multum in bello negotii faceſſivit.*

Ἀντάλλαγμα. Chriſti majores ſecundum carnem LXX. Interpretes vocarunt ἴχνη καὶ ἀντάλλαγμα.

Ἀντάλλαγον. Sic vocant eum, qui pro alio permutatione facta datur: non vero ἄνταλλον. Menander *Caniſtrifera: Rogavit, ut filiam tuam viduam pro altera permutatam illis commodares.* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Ἀντ' ἄλλης ἀρχ. *Pro alio principatu licet hoc facere.* Id eſt, pro principatu, quem obtinere cupis, res novas moliri licet, & inſtituta legeſque antiquas negligere.

Ἀντανάκλασιν. Repercuſſionem, per quam aliquid a corpore, in quod inciderat, reſilit. Hoc autem fit in voce, quum ſonus ad aures reſultat: itemque in lumine Solis, cum in aliquod [corpus] læve, vel aquam valde limpidam incidit.

Ἀντάμειψιν. Retributionē. Compenſationem.

Ἀνταναιρεῖται. Viciſſim interficitur. Et Ἀντανῃρέθη, viciſſim interfectus eſt.

---

[1] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀν.] Eſt notiſſimus verſus Euripidis in *Hippolyto* v. 612.

[2] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί] Eſt notiſſima ῥῆσις Euripidis in *Medea* v. 410.

[3] Τὸ ὀρθόταλον. καὶ Ἀνωρθωσάμην] Cum Porto legere malim, τὸ ὀρθιόταλον. καὶ Ἀνωρθιασάμην. Vide infra v. Ὀρθιασμάτων.

[4] Τὸ Ἀνωρθίαζον Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγεν] Hunc locum, qui in prioribus Edit. corruptus circumfertur, ex Harpocratione emendavi.

[5] Ἀνδοκίδης] Verba Andocidis ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων pag. 5. hæc ſunt: Καὶ γὰρ οἱ λόγοι τῶν κατηγόρων πάντα τὰ δεινὰ καὶ φρικώδη ἀνωρθίαζον, καὶ λόγους εἶπον, ὡς πρότερον ἑτέρων ἁμαρτόντων &c.

[6] Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγ.] Vide ſupra v. Ἀγαθῶν ἀγαθίδες. p. 17.

[7] Ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγων. ἀξ.] Hæc ſunt verba Dionis de Decebalo, Dacorum Rege, pag. 331. eademque leguntur infra v. Δεινός.

[8] Οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Χριστοῦ, οὓς ἴχνη καὶ ἀντ.] Recte obſervavit Pearſonius, hanc notam excerptam eſſe ex Theodoreto ad Pſalm. LXXXVIII. v. 52. ubi David inquit: Οὗ ὠνείδισαν οἱ ἐχθροί σου Κύριε· οὗ ὠνείδισαν τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ Χριστοῦ σου. Theodoretus ad illum locum, pag. 759. Ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ὁ Θεοδοτίων οὕτως. Ὠνείδισαν τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ σου. Ἴχνη δὲ Χριστοῦ προσηγόρευσε τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν βασιλέας, δι' ὧν ὥδευσεν ὁ περὶ τοῦ Χριστοῦ βασιλείας λόγος. Καὶ οἱ Ἑβδομήκοντα δὲ ἀντάλλαγμα αὐτοὺς προσηγόρευσαν, ὡς κατὰ σάρκα αὐτοῦ γεγενημένους προγόνους, καὶ ὡς ἐν σκοπιᾷ τινὶ τὴν βασιλείαν ἰθύνοντας.

[9] Ἴχνη] Male Suidas hanc interpretationem LXX Interpretibus tribuit, quæ erat Symmachi & Theodotionis, ut ex citato loco Theodoreti apparet.

[10] Ἐχοῦσα ἡ ἀδελφὴ π.] Ex lacero hoc & corrupto fragmento ſenſum nullum elicere potui.

[11] Ἀντανάκλασιν] Ex ipſa interpretatione Suidæ patet, legendum hic eſſe Ἀντανακλωμένη; quod etiam a Pearſonio obſervatum fuit.

Ἀντα-

Toup. Epist. Crit. Vol. II. 436.

(π) Laudat quoque Suidam in Ἀποκρίθηκι v. Ἀπόστα· Ἄιρειν Ζάκορος &c Valcken. Diatr. 207.

ΑΝΤ' ΑΛΛΗΣ ἀρχῆς ἐστὶ τοῦτο δρᾶν. Τουτέστιν, ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν· τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῶν.] Hæc nemo intelligat, niſi prius locum invenerit, ex quo Suidas depromſerit. Deprompſit autem ex Scholiis ad Ariſtoph. Eccleſ. 582. ſed auctioribus iis et uberioribus, quam quæ hodie exſtant. Locus autem Comici ita ſe habet:

> Περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
> Δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστι, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

ΑΝΤΑΥΓΕΙΣ ΚΟΡΑΣ —Καὶ δι' ἀνταύγειαν χιόνος καὶ σκληρότητα τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως ἐφθείροντο.] Hoc fragmentum legitur apud Diodorum Siculum, lib. xvii. cap. 82.

PARS I. Toup. I. 63

Ἀντανήγοντο.[1] ἀντιπαρετάσσοντο. ἀντεφέροντο. Ἀντανήγοντο οὖν καὶ οἱ Βάρβαροι, καὶ τὴν τοῦ Παχύνου παρέπλεον ἀκτὴν, κατὰ β' στοιχηδὸν ταξάμενοι τὰς ναῦς. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἐνταῦθα ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀποθανόντες ἀντανήγοντο τῇ Οἴτῃ.

Ἀντανίσχομεν. προβαλλόμεθα. καὶ Ἀντανίσχοντο, ἀντιπαρετάσσοντο.

περὶ τῆ Ἀνταπαιτῆσαι. Θουκυδίδης τρίτῃ καὶ τετάρτῃ. καὶ ἀνταποδοῦναι, καὶ ἀνταπολαμβάνειν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου.

Ἀντάρης[2] νυκτερεὶς ὄψεσι. Φησὶ Σοφοκλῆς.

Ἀνταυγεῖς κόρας. [3] Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας. ἀντὶ τοῦ τὰς κόρας σου ἀντιπροσώπους μοι στρέψον. † Καὶ δι' ἀνταύγειαν χιόνος καὶ σκληρότητα τῆς ἀναβαλλομένης ἀνακλάσεως ἐφθείροντο.

Ἀνταία.[4] ἡ Ῥέα. καὶ Ἀνταῖος, ὄνομα κύριον.

Ἀνταίρω. Φιλονεικῶ.

Ἀνταίας. ὄνομα κύριον.

Ἀντεγκλήμασι. Ταύτῃ καὶ τοῖς ἀντεγκλήμασι τοῖς περὶ τῶν δώρων οὐκ ἀπεκρινάμην. καὶ [5] Ἀντεγκλημένων, τῶν ἀνθεικῶν στάσεων.

Ἀντελαμβάνοντο. ἀντὶ τοῦ διεδέχοντο. Ὕπνοι τε αὐτῆς ἀεὶ μακρότεροι ἀντελαμβάνοντο, ἡμερινοὶ μὲν ἄχρι πρώτων νυκτῶν· νυκτερινοὶ δὲ ἄχρι τοῦ ἡλίου ἀνίσχοντος.

Ἀντεμήνισεν. ἀντωργίσθη. Ὁ δὲ παθὼν ἀνήκεστα, καὶ τῆς πατρῴας ἑστίας διωχθεὶς παρὰ τὴν δίκην, ὅμως οὐκ ἀντεμήνισεν.

Ἀντεμπλήσαντες. ἀνταποδόντες. [6] Ξενοφῶν· Οἱ δὲ θαρρεῖν ἐκέλευον, λέγοντες, ὅτι οὔτε τέκνων στερήσοιτο, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων.

Ἀντεξάγειν. ἀντιπαρατάσσεσθαι. ἀντεπιέναι.

Ἀντεπῄει. ἀντεπήρχετο.

Ἀντεπεξελθεῖν. δοτικῇ. καὶ Ἀντεπεξέρχομαι.

Ἀντεπιτίθησι.[7] ἀντὶ τοῦ, ἀντεπιστέλλει. Ἰσαῖος.

Ἀντεπιχειρεῖν. παρὰ # Ἀριστοτέλει ἀντεπιχειρεῖν λέγεται. & Ἔστι δὲ ἀντεπιχειρεῖν, τὸ πρὸς τὰ λεγόμενα μὲν μὴ φέρειν ἔνστασιν, ἐπιχειρεῖν δὲ δι' ἄλλων τινῶν καὶ αὐτὸν πάλιν συλλογίζεσθαι, ὅτι μὴ ἀληθὲς τὸ δεικνύμενον. ὁ γὰρ πρὸς μὲν τὸ δεικνύναι λόγος, ὅτι ἡ ψυχὴ οὐκ ἀθάνατος, διὰ τὸ εἶδος αὐτὴν ἔνυλον εἶναι, μηδὲν δ' ἔνυλον εἶδος χωριστὸν εἶναι τῆς ὕλης, μὴ ἐνιστάμενος, δεικνύναι πειρώμενος δι' ἄλλων τινῶν

Ἀντανήγοντο. Acie inſtructa, vel claſſe inſtructa obviam iverunt. *Barbari igitur claſſe inſtructa obviam proceſſerunt, & littus Pachyni prætervecti ſunt, navibus binis ſecundum ſeriem collocatis.* Et iterum: *Qui enim pro libertate hic obierunt, claſſe inſtructa ad Oetam [montem hoſti obviam proceſſerunt.]*

Ἀντανίσχομεν. Contra tollimus. Objicimus. Et Ἀντανίσχοντο. Aciem adverſam inſtruxerunt.

Ἀνταπαιτῆσαι. Repetere. Thucydides libro tertio & quarto. Et ἀνταποδοῦναι, reddere: & ἀνταπολαμβάνειν, recipere. Demoſthenes in oratione contra Leptinen.

Thucyd. III. 59. p. 204. 5. et V. 328. 9.

Demosth. c. Leptin. Vol. II. p. 471. 2
ἀνταπολαμβάνειν

Ἀντάρης νυκτ. Sophocles inquit, Ἀντάρης νυκτερεὶς ὄψεσι.

Locus in fragm. Sophoclis a Brunckio, sine interpretatione, inscriptus in Lexico Soph. p. 50.

Ἀνταυγεῖς κόρας. [Oculos in aliquem converſos.] *Oculis adverſis me intuere.* [Et Ἀνταύγεια, ſplendoris reflexio.] *Propter ſplendorem a nive repercuſſum & vehementiam reflexionis [multi] perierunt.*

3. Ar. Thesm. 949

+ Diod. Sicul. XVII. 82. Vol. II. p. 224. 49. Toup. I. 63.

Ἀνταία. Rhea. Et Antæus, nomen proprium.

4. Conf. Apoll. Rh. Α'. 1141 & Schol.

Ἀνταίρω. Contendo. Rixor.

Ἀνταίας. Antæas. Nomen proprium.

Ἀντεγκλήμασι. Criminibus viciſſim objectis. *Hinc & crimini viciſſim mihi objecto de muneribus acceptis non reſpondi.* Et Ἀντεγκλημένων, criminum, quæ litigantes ſibi in judicio invicem objiciunt.

Ἀντελαμβάνοντο. Excipiebant. *Somni longiores ipſam ſemper excipiebant; diurni quidem, uſque ad primam noctem; nocturni vero, uſque ad ſolem orientem.*

Ἀντεμήνισεν. Alicui iratus eſt. *Ille vero, quamvis graviſſima mala paſſus, & ex paterna domo præter jus pulſus fuiſſet, tamen non eſt iratus.*

Hunc locum, quasi Incerti, ex Suid. laudat ad Voc. H. Steph. in Ind. ad Thesaur.

Ἀντεμπλήσαντες. Compenſantes. Tantundem reddentes. Xenophon: *Illi vero bono animo eum eſſe juſſerunt, dicentes, eum nec liberos amiſſurum, & ſe domum ejus omnibus rebus neceſſariis viciſſim repleturos eſſe.*

Xenoph. Anab. Δ. 315.

Ἀντεξάγειν. Copias contra aliquem ducere. Aciem adverſus aliquem inſtruere.

Ἀντεπῄει. Exercitum contra aliquem duxit.

Ἀντεπεξελθεῖν. Dativo jungitur. In hoſtem ire.

Ἀντεπιτίθησι. Reſcribit. Viciſſim literas mittit. Iſæus.

Vox in exstant. orationibus non invenitur.

Ἀντεπιχειρεῖν. Apud Ariſtotelem ſic vocatur, non quidem ea, quæ objecta ſunt, directis argumentis refutare, ſed aliis argumentationibus uti, ad oſtendendum, non eſſe verum id, quod ab altero dictum eſt. Nam ſi, exempli gratia, contra animæ immortalitatem afferatur illa ratio, quod anima ſit forma cum materia conjuncta; nulla vero forma cum materia conjuncta a materia ſit ſeparabilis: qui argumentum illud non quidem argumento

Aristotelem respexit in Topicis, Lib. VIII. p. 411. Edit. Sylburg. —

& Hic locus desumptus est ex Alexand. Aphrod. in Ar. Topic. η. p. 266.

---

[1] Ἀντιπαρετάσσοντο. ἀντεφέροντο. Ἀντανήγοντο οὖν καὶ οἱ Βάρβ.] Hæc omnia & quæ ſequuntur uſque ad verba illa καὶ αὖθις, deſunt in prioribus Edit. quæ cum in optimo MS. Pariſ. A. invenerim, ea hic inſerere non dubitavi.

[2] Ἀντάρης νυκτερεὶς ὄψεσι] Quis ſit horum verborum ſenſus ignorare me fateor, nec integer locus Sophoclis, ex quo hæc decerpta ſunt, nunc ad manus eſt.

[3] Στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in *Theſmophor.* pag. 815.

[4] Ἀνταία. ἡ Ῥέα] Vide Heſych. v. Ἀνταία.

[5] Καὶ ἀντεγκλημένων, τῶν ἀνθετ.] Scribendum eſt ἀντεγκλημάτων, ut patet ex Hermogene ἐν τῷ περὶ Στάσεων pag. 84. unde loci hujus illuſtratio petenda eſt. P.

[6] Ξενοφῶν] Locum hunc Suidas interpolavit & mutilavit, qui apud Xenophontem *de Expedit. Cyri* lib. iv. pag. 332. ſic legitur: Ὁ δὲ Ξενοφῶν τὸν μὲν ἄρχοντα τῆς κώμης ταύτης σύνδειπνον ἐποιήσατο, καὶ θαρρεῖν ἐκέλευεν αὐτὸν, λέγων, ὅτι οὔτε τῶν τέκνων στερήσοιτο, τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἀπίασιν &c.

[7] Ἀντεπιτίθησι. ἀντὶ τοῦ, ἀντεπ.] Ex Harpocratione.

πάλιν αὐτὴν ὅτι ἐστὶν ἄφθαρτος, ἤτοι διὰ τοῦ λαμβάνειν, ὅτι αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἢ ὅτι αὐτοκίνητος, ἀντεπιχειρεῖ, οὐκ ἐνίσταται.

Ἀντερεῖ. ἀντιλέξει.

Ἀντερείδει. ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπείκει.

Ἀντερώμενος. ἀντεπιθυμῶν.

Ἀντέρως, ὁ καὶ Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικὸς, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου, τοῦ κατὰ Γάϊον βασιλεύσαντος (ἐφ᾽ οὗπερ καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς γέγονεν) ἀκουστὴς δὲ ἦν Ἀπίωνος τοῦ Μόχθου. Φέρονται αὐτοῦ βιβλία περὶ γραμματικῆς δύο. † Καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑμνούμενον ὄνομα ἀντέρως ἐν τοῖσδε τοῖς γενναίοις ἐσώζετο. [1] Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος εἰς ἔρωτα ἀλλήλοιν συνεπεσέτην· καὶ ὁ μὲν Χαρίτων ἐραστὴς ἦν· Μελάνιππος δὲ τὴν ψυχὴν ὁ ἐρώμενος ἐς τὸν φίλον τὸν ἔνθεον ἀναφλεχθεὶς, ἰσότιμον τὸ τοῦ πόθου κέντρον ἐνεδείκνυτο.

+Locum citat Scheffer. ad Ælian. Var. Hist. II. 4. p. 73. 3.

Ἀντέσχε. γενναίως ἔφερεν.* Καὶ πρότερον ληφθείς τις ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, πρὸς πᾶσαν αἰκίαν βασάνων ἀντέσχεν.

* Josephus, B. Jud. III. 7. Vol. II. p. 244. ubi τις τῶν ἀπὸ τῆς Ιωταπάτης

Ἀντετόρησεν.[2] εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε τιτρώσκων. διεπέρασε. τορῶ γὰρ, τὸ τρυπῶ.

Ἀντ᾽ [3] εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα τῖσαν Ἀχαιοί. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τοὺς εὐεργέτας περιπλακιζόντων, ἢ ὑβριζόντων.

3. Zenob. II. 11. } ubi δῆσαν. Diogen. I. 99.

Ἀντευφρασμα. τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθόν.

~~Ἀντεφέροντο. ἠναντιοῦντο.~~

± Hom. Il. E. 701.

Ἀντεφιλοτιμοῦντο. ἀντὶ τοῦ ἡμιλλῶντο, καὶ ἤριζον, καὶ ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ μόνον. ἔστι δέ τινα ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὑρέθη· οἷον σκηνῶ, σκηνεῖς, καὶ σκηνᾷς· καὶ ἀτολμῶ, ἀτολμεῖς, καὶ ἀτολμᾷς.

Ἀντεφοδεύω. Ἀντεφώδευκα, ἀντὶ τοῦ ἀντεπέτρεχον.

Ἀντέχει. ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ σώζεται. Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται. Καὶ οἱ ἵπποι αὐτοῖς μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἔτι ἀντεῖχον. Καὶ αὖθις· Ἀμελετήτους ὄντας κρύει ἀντέχειν. ἀντὶ τοῦ ὑπομονητικῶς ἔχειν. Καὶ αὖθις· Ταῖς ἐπιθυμίαις ἀντέχων. Καὶ αὖθις· Ἡ [4] Σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτωλοὺς ἀντέχειν ταῖς κατὰ τὸν Ἀντίοχον ἐλπίσιν, ἀπράκτους ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. καὶ Ἀντεχόμενος, ἀντιλαμβανόμενος.

Dinarchus.

Demosthenes.

Hyperides.

4 Diodor. Sicul. V. II. 621. qui in Lib. II. 26. V. I. p. 140 habet: ταῖς ἐλπίσιν ἀντεῖχε. ubi conf. Pet. Wesseling.

Ἀντεχειροτόνησεν. ἀντέλεγεν.[5] Εἰ δὲ κἀκεῖνα προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν.

5. Arist. Eccl. 423.

contrario evertere conatur, ſed aliis rationibus probare nititur, eam eſſe immortalem, veluti ſi aſſerat, omnes ſcientias eſſe recordationes, vel, animam per ſe ipſam moveri, is ἀντεπιχειρεῖν dicitur, non vero ἐνίστασθαι.

Ἀντερεῖ. Contradicet.

Ἀντερείδει. Contra nititur. Non cedit.

Ἀντερώμενος. Viciſſim amans.

Ἀντέρως. Anteros, qui & Apollonius, Alexandrinus, Grammaticus, Romæ docuit tempore Claudii, Caii in imperio ſucceſſoris (ſub quo etiam Heraclides Ponticus vixit) idemque Apionis Mochthi auditor fuit. Feruntur ipſius libri de Grammatica duo. † *Et celebratum illud nomen* ἀντέρως *in duobus his generoſi animi adoleſcentibus conſervatum fuit. Chariton enim & Melanippus ſe mutuo amore amabant. Et Chariton quidem erat amator: Melanippus vero amatus; qui erga amicum Numine Amoris afflatum animo accenſus, parem amoris ſtimulum ſe ſentire oſtendebat.*

Ἀντέσχε. Reſtitit. Fortiter tulit. *Et ante quidam a Judæis captus omnem tormentorum crudelitatem fortiter tulit.*

Ἀντετόρησεν. [Dicitur de telo, quod tam valide in corpus adigitur,] ut ad alteram uſque partem penetret. Τορῶ enim ſignificat perforo, trajicio.

Ἀντ᾽ εὐεργεσίης Ἀγαμ. *Pro beneficio Agamemnonem male tractarunt Achivi.* Proverbium in eos, qui bene de ſe meritos contumelia vel injuria afficiunt.

Ἀντευφρασμα. Contrarium lætitiæ.

Ἀντεφέροντο. Contra ferebantur. Adverſabantur.

Ἀντεφιλοτιμοῦντο. Contendebant. Certabant. Verbum autem ἀντιφιλοτιμεῖσθαι eſt primæ conjugationis circumflexorum, ejuſque ſolum. Quædam enim verba duarum conjugationum ſunt; ut σκηνῶ, σκηνεῖς, & σκηνᾷς: ἀτολμῶ, ἀτολμεῖς, & ἀτολμᾷς.

Ἀντεφοδεύω. In aliquem eo. Et Ἀντεφώδευκα, in aliquem ivi.

Ἀντέχει. Sufficit. Dinarchus vero ſumpſit pro σώζεται, ſervatur. Demoſthenes & Hyperides pro ἀντιλαμβάνεται, ſibi vendicat, apprehendit. † *Equi vero illorum propter lutum fugere amplius non poterant.* Et iterum: *Cum frigori tolerando non eſſent aſſueti.* Et iterum: *Cupiditatibus reſiſtens.* Item: *Senatus ſuſpicatus Ætolos auxilium ab Antiocho ſperare, [legatos eorum] re infecta in Græciam dimiſit.* Et Ἀντεχόμενος, apprehendens.

Ἀντεχειροτόνησεν. Contradixit. *Si enim & illa addidiſſet, nemo contradixiſſet.*

---

[1] Χαρίτων γὰρ καὶ Μελάνιππος] Vide quæ notavimus ſupra v. Ἀναβολή.

[2] Ἀντιτόρησεν] Homerus Il. E. v. 337. Εἶθαρ δὲ δέρυ χρόος ἀντετόρησεν. Ubi Scholiaſta: Ἀντετόρησε. διῆλθε, διέτρησεν.

[3] Ἀντ᾽ εὐεργεσίης Ἀγαμ. τῖσαν Ἀχ.] Hujus proverbii meminerunt etiam Diogenianus Centur. 1. 99. & Harpocratio v. Ἑρμαῖ; apud quos pro τῖσαν legitur δῆσαν, i. e. vinxerunt.

[4] Ἡ Σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτ. ἀντ.] Hæc ſunt verba Diodori in Excerpt. Legat. ab Hœſchelio editis, cap. VIII. ut Pearſonius obſervavit.

[5] Εἰ δὲ κἀκεῖνα προσέθηκεν, οὐδ.] Apud Ariſtoph. *Eccleſ.* pag. 736. unde iſta deſcripſit Suidas, locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Ἄντεια. ὄνομα κύριον ἑταίρας. τινὲς δὲ Ἄνθεια γράφουσιν.

Ἀντήλιος,[α] ἐν τῷ η, καὶ Ἀπηλιώτης, καὶ πάντα τὰ ὅμοια, ψιλῶς.

Ἀντήνωρ. ὄνομα κύριον. καὶ συστέλλει ἐπὶ γενικῆς. καὶ Ἀντηνοείδης, ὁ τοῦ Ἀντήνορος παῖς.

Ἀντήρεις.[1] Ἀντιθέτους. ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσι, καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. Ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον Ἠλέκτρα. Πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου στέρνων πληγὰς αἱμασσομένων. Ἀντῆρεις δὲ, ἀντήρειδος, καὶ σημαίνει τὴν θυρίδα.

Ἀντήρκουν. ἐξίσχυον. ἠδύναντο. Πρὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρκουν μόλις.

Ἀντιάζει. ἐναντιοῦται.

Ἀντιάνειραι.[2] ἴσανδροι. ἐναντιούμεναι τοῖς ἀνδράσιν.

Ἀντιάσας. μετασχών. ἐν Ἐπιγράμματι·

Δῶρα[3] φέρει τρομεροῦ γήραος ἀντιάσας.

Σοφοκλῆς·

Ἀλλ'[4] ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος.

Ἀντιάτας. τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἣ ἀπέχει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀντιβληθέντος.[5] ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντος Δείναρχος λέγει.

Ἀντιβόλησις, καὶ Ἀντιβολία. παράκλησις, [6] ἱκετηρία. [7] Θουκυδίδης· Πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τρεπόμενοι, ἐς ἀπορίαν καθιστᾶσιν ἄγειν τε σφᾶς ἀξιοῦντες. καὶ Ἀντιβολῆσαι. ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. καὶ Ἀντιβολῶ, τὸ ἱκετεύω. πεποίηται δὲ παρὰ τὸ ἄντομαι καὶ βάλλω.

Ἀντιβολῶ. δοτικῇ. Φωναὶ δὲ παρὰ πάντων οἰκτραὶ ἀντιβολοῦσαι καὶ ἀντηχοῦσαι αὐτοῖς. αἰτιατικῇ δέ. Ὑμεῖς δὲ τοὺς νόμους ἔχοντά με πλησίον ἡγεῖσθε παρεστάναι, καὶ τὸν ὅρκον, ὃν ὀμωμόκατε, τοὺς ἀξιοῦντας καὶ ἀντιβολοῦντας ἕκαστον ὑμῶν.

Ἀντιγενίδης,[8] Σατύρου, Θηβαῖος, μουσικὸς, αὐλῳδὸς Φιλοξένου. οὗτος ὑποδήμασι Μιλησίοις πρῶτος ἐχρήσατο, καὶ κροκωτὸν [9] ἐν τῷ Κωμαστῇ περιεβάλλετο ἱμάτιον. ἔγραψε μέλη.

Ἀντιγόνη. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀντιγόνειος. καὶ Ἀν-

Ἄντεια. Antia. Nomen proprium meretricis. Nonnulli vero ſcribunt Anthia.

Vid. Kust. in Voc. Ἄνθεια, supra p. 212. Not. 2.

Ἀντήλιος, & Ἀπηλιώτης, & omnia ſimilia, litera tenui ſcribuntur.

α Soph. Ajax. 805

Ἀντήνωρ. Antenor. Nomen proprium. Corripitur in genitivo. Et Antenorides, Antenoris filius.

Ἀντήρεις. Oppoſitos. Contrarios. [Sophocles:] *Multis & validis ictibus pectus tuum ſanguine manans percuſſiſti.* Hic ἀντήρεις ſignificat, lamentis pares: per metaphoram ductam a remigantibus, cum æquali contentione remigant, & in neutram partem navis impellitur. Vel ἀντήρεις exponi poteſt, ſimul cum lamentis reſonantes. Electra enim, cum lamenta ederet, pectus etiam percutiebat. Ἀντῆρεις vero, ἀντήρειδος, ſignificat feneſtram.

Soph. Electr. 89. et Schol.

Ἀντήρκουν. Sufficiebant. Valebant. Poterant. *Vix aciei reſiſtere poterant.*

Ἀντιάζει. Adverſatur. [Occurrit.]

Ἀντιάνειραι. Fœminæ pares viris. Vel, viris adverſantes.

Ἀντιάσας. Particeps factus. [Aſſecutus.] In Epigrammate:

Toup. III. 30.

Dona fert, poſtquam tremula ſenectus eum occupavit.

Julian. Ægypt. Brunck. II. 494. VI. 6

Sophocles:

Sed oro, prius quam omnes ad internecionem
Intereamus, & genus noſtrum penitus deleatur.

Soph. Electr. 1009.

Ἀντιάτας. Antiatas, cives urbis Antii, quæ ccc. ſtadia Roma diſtat.

Dion. Halic. I. 762. et Steph. Byz. V. Ἄντεια. et Suidas, infr. V. Ἀντι-ον.

Ἀντιβληθέντος. Dinarchus dixit pro ὑπαγορευθέντος, i. e. dictati.

Dinarchus.

Ἀντιβόλησις, & Ἀντιβολία. Adhortatio. Preces ſupplices. Thucydides: *Ad preces & lamentationes converſi incertos conſilii alios reddebant, quod eos orarent, ut ſe aſportarent.* Et Ἀντιβολῆσαι, occurrere, participem fieri. Et Ἀντιβολῶ, ſuppliciter oro. Compoſitum eſt autem hoc verbum ex ἄντομαι & βάλλω.

Thucydides. VII. 75. p. 496. 60. ubi τραπόμενοι, et καθίστασαν

Ἀντιβολῶ. Occurro. Dativo jungitur. *Vocibus vero miſerabilibus aures eorum undique circumſonabant.* Item, accuſativo. *Vos vero ſic exiſtimate, me prope vos adſtare, tenentem leges & jusjurandum, quod juraſtis, eaque ſingulos veſtrum orare & rogare.*

Conf. Menand. de Legat. III. c

Ἀντιγενίδης. Antigenides, Satyri F. Thebanus, Muſicus, tibicen Philoxeni. Hic calceis Mileſiis primus uſus eſt, & in *Comaſta* crocotum pallium induit. Scripſit carmina melica.

Ἀντιγόνη. Antigone. Nomen proprium. Et

Νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ' εἰ δὴ κἀκεῖνά γε
Προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν.

[1] Ἀντήρεις. ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρ.] Hæc deſcripta ſunt ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electr.* pag. 84. ut Portus etiam monuit.

[2] Ἀντιάνειραι] Hæc vox eſt epithetum Amazonum apud Homerum Il. Γ. v. 189. quam brevis Scholiaſta ſic exponit: Αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἢ αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν. ἐξ οὗ πολεμικαί.

[3] Δῶρα φέρει τρομεροῦ γήραος ἀντιάσας] Epigramma integrum, cujus hic Pentameter pars eſt, legitur Anthol. lib. VI. pag. 549.

[4] Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν π.] Duo hi ſenarii ſic legendi videntur:

Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
Ἡμῶν τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσθαι γένος.

Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[5] Ἀντιβληθέντος] Sic habent MSS. Pariſ. & Harpocratio. In prioribus vero Edit. male excuſum eſt ἀντιβοληθέντος. Portus & interpres Harpocrationis vocem hanc non intellexerunt, ut ex illorum verſione apparet. Non enim τὸ ἀντιβάλλειν hic ſignificat ſermonem vel orationem excipere, ſed idem quod ὑπαγορεύειν, i. e. *dictare*. Hinc in veteribus Gloſſis Græco-Latinis Ἀντιβολεὺς exponitur *dictator*: & viciſſim in aliis Gloſſis Latino-Græcis, *Dictator* redditur, μόναρχος, ΑΝΤΙΒΟΛΕΥΣ, τιμητής.

[6] Ἱκετηρία] Scribere malim ἱκετεία, vel ἱκεσία, ut apud Scholiaſtam Thucyd. ad lib. VII. pag. 460. cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

[7] Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. LXXV.

[8] Ἀντιγενίδης, Σατύρου, Θηβ.] Vide Harpocrationem v. Ἀντιγενίδας, qui eum Dionyſii filium facit, & αὐλητὴν ἐνδοξότατον, *tibicinem clariſſimum* fuiſſe ſcribit.

[9] Ἐν τῷ Κωμαστῇ] Id eſt, cum ageretur drama Philoxeni, cui *Comaſtes* nomen erat.

III, 30

ΑΝΤΙΑΣΑΣ. Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος.] "Duo
"hi ſenarii ſic legendi videntur:

Ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρως τὸ πᾶν
Ἡμῶν τ' ὀλέσθαι, κἀξερημοῦσθαι γένος."

Kuſter. Fallitur vir doctiſſimus. Sunt verba Sophoclis in Elect. 1215. qui cum Suida in omnibus concordat. Eſt autem ἐξερημῶσαι γένος locutio Attica: de qua Schol. ad Eurip. Medeam 320. Confer et quæ ſcripſimus ad Suidam, P. I. p. 65.

τιγόνειος κλίνη, τοῦ Ἀντιγόνου.

2. Polybius VII. p. 228. Lib. V. C. 9. 8.

ὡστ' Schw.

οὕτως εἰς τὴν οἰκείαν ἀπηλλάγη. Τοιγαροῦν σω μ — Schw.

Ἀντίγονος. οὗτος ἐκλήθη Εὐεργέτης καὶ [1] Σωτὴρ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι. [2] νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομένην, τὸν τῶν Λακεδαιμονίων βασιλέα, ἐγκρατὴς ἐγένετο καὶ τῆς Σπάρτης. αὐτός τε ὢν κύριος ὅ βούλοιτο χρῆσθαι καὶ τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις, τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ κακῶς ποιεῖν τοὺς γεγονότας ὑποχειρίους, ὡς ἐκ τῶν ἐναντίων ἀποδοὺς τὸ πάτριον πολίτευμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τῶν μεγίστων ἀγαθῶν αἴτιος γενόμενος καὶ κοινῇ [3] καὶ κατ' ἰδίαν Λακεδαιμονίοις· καὶ οὐ μόνον ἐκλήθη παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν εὐεργέτης, ἀλλὰ καὶ μεταλλάξας, σωτήρ.

Ἀντιγόχνοιαι. οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος.

Demosth. κατὰ Ἀνδροτ. II. p. 615. 14. et κατὰ Τιμοκρ. Vol. II. 755. 21.

Ἀντιγραφεύς. [4] ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι αὐτά. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. ἀλλὰ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δύο δὲ ἦσαν· ὁ μὲν τῆς διοικήσεως· ὁ δὲ τῆς βουλῆς.

Ἀντιγραφή. [5] ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων δικασίαις, ὅταν τις, ὡς ἄπαιδος ὄντος τοῦ τετελευτηκότος, ἑαυτῷ φάσκῃ προσήκειν τὸν κλῆρον. ἐπὶ τῶν τοιούτων γὰρ λέγεται ἀντιγραφή. [6] κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τῶν δικαζομένων γράμματα. καὶ λέγεται ὁμοίως τά τε τοῦ διώκοντος, καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντιγραφή. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὰ μαρτύρια. Πλάτων μέν τοι ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογίᾳ ἀντωμοσίαν καὶ ἀντιγραφὴν τὸ αὐτὸ λέγει.

Plato. Apol. Socrat. I. 19. B. et 24. B. ἀντωμοσίαν, et 27. C. ἀντιγραφή.

Ἀντιδιαστέλλεται. ἀντιδιΐστησιν, ἢ χωρίζεται.

Diodor. Zonæ. Brunck. Vol. II. 80. III. 4.

Ἀντίδορον. τὸ τοῦ δέρματος δέρμα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ [7] κάρυον [8] χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος.

9 Demosth. sæpe. Conf. in Orat. πρὸς Φαίνιππον. Vol. III. 1038—1049. ubi multa ad rem.

Ἀντίδοσις. [9] τοὺς εἰς λειτουργίαν τινὰ χειροτονουμένους καὶ μὴ βουλομένους λειτουργεῖν ἐπὶ προφάσει πενίας, ἀντεδίδοσαν ἕτεροι τὰς ἑαυτῶν οὐσίας, λέγοντες, εἰ λάβωσι τὰς ἐκείνων, λειτουργεῖν. ἐξ ὧν ἠναγκάζοντο ἢ διδόναι τὰς οὐσίας οἱ προσταττόμενοι, ἢ λειτουργεῖν. τὸ οὖν ἀντιδιδόναι τινὰς τὰς ἑαυτῶν οὐσίας, καὶ λαμβάνειν τὰς ἑτέρων τῶν προσταττομένων λειτουργεῖν, ἐλέγετο ἀντίδοσις.

10 Isocrates. Panathen. Vol. II. p. 424.

Ἀντίθεσις. [10] σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἢ κατὰ μέρος, ἢ ἀθρόως. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.

Ἀντικάθηται. [11] ἀντὶ τοῦ ἐναντιοῦται. καὶ Ἀντικαθίστα-

Ἀντιγόνειος, ad Antigonem, vel Antigonum pertinens. Et Ἀντιγόνειος κλίνη, Antigoni lectus.

Ἀντίγονος. Antigonus. Hic ab omnibus Græcis Euergeta & Soter appellatus fuit. Cum enim Cleomenem Lacedæmoniorum Regem prælio ſuperaſſet, ipſamque Spartam in poteſtatem ſuam redegiſſet, & arbitratu ſuo tam de urbe, quam civibus ejus ſtatuere poſſet, tantum abſuit, ut victos ullo maleficio affecerit, ut contra patrias ipſis leges & libertatem reſtituerit, maximaque in Lacedæmonios beneficia qua publice qua privatim contulerit. Nec illo tantum tempore ut maximorum beneficiorum auctor, ſed etiam poſt obitum ut Servator judicio omnium laudatus eſt.

Ἀντιγόχνοιαι. Currus rotæ.

Ἀντιγραφεύς. Qui præpoſitus eſt illis, qui civitati pecuniam ſolvunt, ut eam contraſcribat. Sic Demoſthenes in oratione contra Androtionem; & Æſchines contra Cteſiphontem. Erant autem duo [Ἀντιγραφεῖς;] unus adminiſtrationis; & alter Senatus.

Ἀντιγραφή. In Judiciis hæreditatum [Ἀντιγραφὴ] proprie appellatur, cum quis hæreditatem defuncti, ut ſine liberis mortui, ad ſe pertinere dicit. Communiter vero in Judiciis publicis ſic appellantur litigantium, tam actoris quam rei, libelli. Eodem etiam nomine vocantur teſtimonia. Plato in Apologia Socratis ἀντωμοσίαν & ἀντιγραφὴν pro eodem accepit.

Ἀντιδιαστέλλεται. Opponitur, aut diſtinguitur.

Ἀντίδορον. Cuticula, quæ pelli ſubjicitur. In Epigrammate:

Et nucem, quæ præter tenuem pelliculam,
putamen etiam habet.

Ἀντίδοσις. Bonorum permutatio. Si qui publico aliquo munere, ad quod obeundum electi fuerant, fungi recuſarent, paupertatem excuſantes, alii facultates ſuas cum illis permutabant, dicentes, ſe, ſi bona ſua accipere vellent, publico munere functuros eſſe. Illi igitur, quibus publicum munus mandatum erat, vel bona ſua aliis tradere, vel munus illud obire cogebantur. Quum igitur aliqui facultates ſuas cum illis permutabant, quibus publicum aliquod munus mandatum erat, id ἀντίδοσις dicebatur.

Ἀντίθεσις. Eſt figura orationis, per quam oratores contraria, vel ſingula, vel plura ſimul, inter ſe opponunt. Sic Iſocrates in *Panathenaico*.

Ἀντικάθηται. Reſiſtit. Adverſatur. Et Ἀντι-

---

[1] Καὶ Σωτήρ] Hæc duæ voces deſunt in prioribus Edit. quas ex MSS. Pariſ. revocavi.

[2] Νικήσας γὰρ μάχῃ Κλεομ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Polybii lib. v. cap. ix.

[3] Καὶ κατ' ἰδίαν Λακεδαιμονίοις] Addendum eſt ex Polybio, οὕτως εἰς τὴν οἰκείαν ἀπηλλάγη. Abſque his enim verbis ſenſus pendet.

[4] Ἀντιγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἀντιγραφή] In prioribus Edit. hæc vox deſideratur, & quæ ſequuntur cum præcedenti articulo abſque ulla nota diſtinctionis cohærent, quæ inde ſeparanda eſſe & ſenſus & Harpocratio manifeſto docent.

[6] Κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δ.] Vide Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pag. 320.

[7] Καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντ. λεπ.] Hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Zonæ, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. pag. 564.

[8] Χλωρῆς] In Anthologia hodie legitur λεπτῆς ἀντίδορον λεπίδος; quod magis placet.

[9] Ἀντίδοσις. τοὺς εἰς λειτ.] Vide orationem Iſocratis, quæ περὶ Ἀντιδόσεως inſcribitur, & Sam. Petitum in Comment. ad Leg. Attic. p. 282. ubi de hoc ἀντιδόσεως more prolixe agit.

[10] Ἀντίθεσις. σχῆμα λέξ.] Ex Harpocratione,

[11] Ἀντικάθηται. ἐναντ.] Sic locum hunc ex 2 MSS. Pariſ. correxi, qui in prioribus Edit. aliter legitur.

σθαι

Timaeus. 37.

ἀντικρὺ [54]. κατεύθυ, ἐπ' εὐθείας.

[54] Ἀντικρὺ.] Euthydem. p. 215. E. ἄντικρυς ἰὼν, παρακαθίζετο ἐκ δεξιᾶς. ubi ex Ammonii, aliorumque magistrorum praeceptis ἀντικρὺ scribendum fuiſſet. Vid. Nunneſ. in *Phrynich.* p. 194. Sympoſ. p. 336. C. ἐξιόντα τινὸς εἰς τὸ ἄντικρυς. Pro, *illico*, aut *palam* Axioch. p. 730. A. φροντίδος ἄντικρυς ἐπιδῦσαν. Mul-

to frequentius eſt καταντικρύ. Alcibid. I. p. 37. C. ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει. Lyſid. p. 106. A. δείξας μοι ἐν τῷ καταντικρὺ τοῦ τείχους περίβολον. Ibid. p. 107. E. καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ καταντικρὺ ἀποχωρήσαντες ἐκαθεζόμεθα. Theaet. p. 136. D. Protag. p. 195. E. Euthyd. p. 216. A. Phaedon. p. 381. H. 400. C. D. Vide Scholiaſten ad Charmid. p. 235. C.

καθίστασθαι ὁμοίως. Οὐ δυνάμενος τῷ πλήθει ἀντικαθίστασθαι.

Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς. παροιμία [1] ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν ἀπαιτούντων.

Demosth. Elsq. 73. 24.

Ἀντικαταλλαττόμενος. οὐ μόνον ὅταν σπένδηταί τις, ἢ εἰς φιλίαν ἔρχηται πρὸς ὃν γέγονεν αὐτῷ διαφορὰ, τῷ καταλλαττόμενος ἐχρήσαντο οἱ Ῥήτορες· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμείβοντος χρυσίον ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις. Δημοσθένης. [2] Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπολῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυληγῶν, τὸ χρυσίον ἀντικαταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.

Ἀντικατέστησαν. ἠναντιώθησαν. Διόδωρος· Οἱ δὲ ὑπολειφθέντες ἀντικατέστησαν ἀλλήλοις.

Ἀντικατηγορεῖσθαι. τὸ ἴδιον ἀντικατηγορεῖται τοῦ πράγματος, ὃ καὶ μόνῳ ὑπάρχει, καὶ ἀεί· ὡς τοῦ ἀνθρώπου τὸ γελαστικόν. καὶ τοῦτό ἐστιν ἀντικατηγορεῖσθαι, τὸ μόνῳ καὶ παντὶ ὑπάρχειν.

Ἀντικείμενα. τὸ ἀντικείμενον τετραχῶς ἀντίκειται. ἢ γὰρ ὡς κατάφασις καὶ ἀπόφασις· ἢ ὡς τὰ ἐναντία· ἢ ὡς ἕξις καὶ στέρησις· ἢ ὡς τὰ πρός τι. καὶ καθ' ἑκάστην ἀντίθεσιν οἰκεία τις ἀκολουθία· ἀφ' ἧς ἀκολουθίας ὑπογράφει πῶς οἷόν τε ὁρμωμένους κατασκευάζειν τί καὶ ἀνασκευάζειν. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πασῶν τῶν ἀντιθέσεων ἡ ἀκολούθησις ὁμοίως. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῆς ἀντιφάσεως ἀνάπαλιν ἡ γινομένη ἀκολούθησις ἔχει. εἰ γὰρ τὸ καλὸν ἡδὺ, τὸ οὐχ ἡδὺ οὐ καλόν· ἀλλ' οὐχὶ τὸ οὐ καλὸν οὐχ ἡδύ. καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῖς τόποις.

Ἀντικλείδης. [3] Οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων. [4] Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθεῖναι τὴν ἄρνα τὴν χρυσῆν, καὶ ἕτερα παρέχοντος κειμήλια, εἰπεῖν τὴν Πυθίαν·

Ὃ βούλομαι, δὸς, μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.

Ἀντίκρισις. ἀντὶ τοῦ ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας.

Ar. Plut.

“ Ἀντικρύ. κατέναντι. ἐξ ἐναντίας. Ἀντικρὺς δὲ, διόλου, ἢ παντελῶς, ἢ φανερῶς, δι' ἐναντίας. ὁ δὲ Ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει, καὶ δίχα τοῦ σ.

Ἀντικρὺ [5] δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.”

ἢ Ἄντικρυς, αὐτίκα. ἀντὶ τοῦ αὐτίκα, φανερῶς. Ὑποβλήτους ἂν εἴπέ τις αὐτοὺς εἶναι, καὶ νόθους ἄντικρυς. ἀντὶ τοῦ, ἀληθῶς. Εἶδον δὲ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ἄντικρυς ἀπαγγέλλουσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς ὄψιν, οἷος ἦν τὴν φύσιν. Καὶ ὁ κανών. Τὰ εἰς υς ἐπιρρήματα, εἰ λέγοιτο ἄνευ τοῦ σ, ἰσοχρονεῖν θέλει· μεσηγὺς, μεσηγύ. τὸ μέντοι ἀντικρὺ μεταβαλὸν τὸν τόνον, μετέβαλε καὶ τὸν χρόνον.

Ἄντικρυς. κατέναντι. ἐξ ἐναντίας. οἱ δὲ Γλωσσογράφοι, καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, καὶ ἕτε-

καθίστασθαι similiter. *Cum non poſſet multitudini reſiſtere.*

Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σῦν ἀπ. *Pro malo cane ſuem repetis.* Proverbium in eos, qui bona pro malis repetunt.

Ἀντικαταλλαττόμενος. Non ſolum de eo, qui amicitiam cum aliquo jungit, vel in gratiam redit cum altero, cum quo diſſidium ipſi interceſſerat, hac voce utuntur Oratores: ſed etiam de eo, qui aurum in populo permutat. Demoſthenes. *Sed etiam oſtendebat vobis* [*rem ita ſe habere,*] *caſeos vendens, ædificans, ſe iturum dicens,* * * * * * * * * * * *& aurum ad menſas permutans.*

Josep. I. 63. ++

Demosth. περὶ παραπρ. II p. 375. 29.

Ἀντικατέστησαν. Adverſati ſunt. Diodorus: *Qui vero relicti fuerant, alii aliis adverſati ſunt.*

Inter Diodori fragm. Wessel. V. II. p. 645.

Ἀντικατηγορεῖσθαι. Proprium illud, quod rei alicui ſoli & ſemper ineſt, ἀντικατηγορεῖσθαι dicitur. Hinc de facultate ridendi, quæ homini ſoli & ſemper ineſt, Græci dicunt ἀντικατηγορεῖσθαι.

Ἀντικείμενα. Oppoſita. Res quadrifariam ſibi invicem opponuntur. Aut ut affirmatio & negatio; aut ut contraria; aut ut habitus & privatio; aut ut relata. Singulæ harum oppoſitionum ſuas habent conſequentias: quibus quomodo ad aliquid confirmandum vel refellendum uti oporteat docet. Sed non omnium oppoſitionum eædem ſunt conſequentiæ. Nam in contradictione conſequentia converti poteſt. Si enim honeſtum eſt ſuave, quod non eſt ſuave, non eſt honeſtum: at non etiam, quod non eſt honeſtum, non eſt ſuave. Reliqua in Topicis.

Pag. 223. v. Ἀντικείμενα. Τὸ ἀντικείμενον τετρ.] Articulus hic ſumptus eſt ex eodem Alexandro Aphrodiſ. in lib. II. *Topic.* Ariſtot. pag. 101, 102.

Alexand. Aphrod. in Topic. Aristot. p. 101. K.

Ἀντικλείδης. Anticlides. Hic Νόστους ſcripſit. † Cum Apollo peteret, ut auream agnam ſibi dicaret; ille vero alia cimelia ipſi offerret, dixiſſe ferunt Pythiam:

Schol. Ar. Nub. 144.

Quod volo, des: ne des vero quod nolo.

Ἀντίκρισις. Pro ἀπόκρισις. Reſponſio. Reſponſum. Sic Anaxilas.

Ἀντικρύ. Ex adverſo. E regione. Contra. Ἀντικρὺς vero, penitus, omnino, vel manifeſte. Homerus vero producta ultima ſyllaba, & abſque σ dixit ἀντικρύ.

Timaeus. 37. ~~ttt~~
Sch. Ar. Plut. 134.

Penitus vero juxta ile diſcidit tunicam.

Vel Ἄντικρυς, ſtatim, palam. *Dixiſſet quis ipſos eſſe vere ſuppoſititios & nothos.* Ἄντικρυς enim hic pro ἀληθῶς ponitur. *Vidi autem & ipſius imaginem, vultum viri accurate repræſentantem, ut, qualis eſſet, cerni poſſet.* Regula: Adverbia in υς deſinentia, ſi abſque σ proferantur, eandem quantitatem retinent, ut μεσηγὺς, μεσηγύ. Sed ἀντικρὺ, quia mutat accentum, mutat etiam quantitatem.

conf. Sch. Ar. Eq. 63. 126
Phrynich. 194.
Ammonius. in V.

Ἄντικρυς. E regione. Ex adverſo. At Gloſſographi & Apollodorus Cyrenæus ajunt,

---

[1] Ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ κακῶν] Sic habent MSS. Pariſienſes. Male vero in prioribus Edit. excuſum eſt, ἐπὶ τῶν κακὰ ἀντὶ καλῶν.

[2] Ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυρ.] Senſus hujus fragmenti maxime obſcurus eſt, cui lucem afferre non potuimus, quoniam non meminimus, ubi integer locus auctoris, ex quo hæc deprompta ſunt, legatur.

[3] Οὗτος ἔγραψε περὶ Νόστων] *Noſtos* Anticlidis hujus laudat Clemens Alex. in *Admonit. ad Gentes* pag. 20. & Athen. lib. IV. cap. XIV. ubi vide quæ de Νόστων ſcriptoribus notavit Caſaubonus.

[4] Αἰτοῦντος γὰρ τοῦ Πυθίου ἀναθ.] Eadem leguntur ſupra v. Ἀνάθημα, ubi vide quæ notavimus.

[5] Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπ.] Vide Homerum Il. Γ. v. 359.

+
h. I. 63.

TIKATAΛΛΑΤΤΟΜΕΝΟΣ — Δημοσθένης·
καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπωλῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσ-
σκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυληγῶν, τὸ
ἀντικαταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.]
ſus hujus fragmenti maxime obſcurus eſt,
lucem afferre non potuimus, quoniam
meminimus, ubi integer locus auctoris,
quo hæc deprompta ſunt, legitur.” *Kuſ-*
Edit. Mediolan. τυροπωλῶν. Quod vero
num eſt. Legendum enim, Ἀλλὰ καὶ ἐδείκ-
MIN ΠΥΡΟΠΩΛΩΝ. Quo modo exſtat
Demoſthenem in Orat. περὶ παραπρεσβείας,
iam legitur, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος.
lectio, ἀντικαταλλαττόμενος, verior

atque elegantior eſt, quam et firmare videtur Ulpianus, qui ita habet: Τὸ δὲ χρυσίον ὅπερ εἴληφεν ἐκ Μακεδονίας ἀπὸ Φιλίππου ΑΝΤΙΚΑΤΗΛΛΑΣΣΕΝ* εἰς Ἀττικὰ νομισμάτια, ἵνα ἔχῃ ταῦτα

* Ita et Dio. Chryſoſt. Orat. xl. p. 495. Ποῖον δ' ἂν τοσοῦτον γένοιτο χρημάτων πλῆθος, ἢ χώρας μέγεθος, ἀνθ' οὗ προσήκει τοὺς νοῦν ἔχοντας ἀνθρώπους ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑΞΑΣΘΑΙ τὴν καθ' ἡμέραν εὐφημίαν, τὸ πρεπόντως μὲν θεάσασθαι, προθύμως δὲ ἀποδημεῖν; Idem in Orat. lxxx. p. 665. Πλὴν ὅτι λίθους μικροὺς καὶ ἀσθενεῖς, καὶ νὴ Δία θηρίων ὀστᾶ διδόντες, λαμβάνουσιν ἀργύριον καὶ χρυσὸν, ἀντὶ χρηστῶν ἄχρηστα ΑΝΤΙΚΑΤΑΛΛΑΤΤΟΜΕΝΟΙ. Confer etiam Joſeph. Tom. ii. p. 236. Edit. Havercamp. et Memnon. apud Phot. Bibl. p. 478.

ἐξ

ἀναλίσκειν εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας. Optime profecto. De Philocrate autem ſermo eſt, qui a Philippo corruptus continere ſe nequibat, quin mercando, ædificando, atque auro ſuo palam commutando, quaſi ſorex ſe et amicos ſuos proderet.

(γ) ἀντίληψις occurrit in Platonis Phæd. I. 87. A. οὐ
ξυγχωρεῖ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει.

ρά φασι δηλοῦν. καὶ γὰρ διαμπερὲς, καὶ ἰθὺς, καὶ εὐθὺς, καὶ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἰσχυρῶς, καὶ σαφῶς, καὶ ἀκριβῶς, καὶ ἁπλῶς. οἱ δέ φασιν ἀκριβέστερον, οἶμαι, λέγοντες, ὅτι μετὰ τοῦ σίγμα λεγόμενον τὰ εἰρημένα δηλοῖ· ἄνευ δὲ τοῦ σ', οἷον ἀντικρὺ, τὸ κατέναντι μόνον, καὶ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίκυρα. ὄνομα χώρου τινός.

Ἀντικυρίας[1] σοι δεῖ· ἀντὶ[2] τοῦ ἐξουσίας.

Ἀντιλαμβανόμενοι. κρατοῦντες. ἐξεχόμενοι. Μεῖναί τε αὐτὸν ἠξίουν, καὶ κατέχειν ἀντιλαμβανόμενοι ἐτόλμων.

Ἀντιλέγειν. ἀντὶ τοῦ, ἴσα λέγειν. Πλάτων. *

* Respexit Plat. Crit. Vol. I. p. 50. E. Conf. Schol. Thucyd. I. p. 23. 92.

(γ) Ἀντίληψις. ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις. Πλάτων. Ἀντιλήπτωρ δὲ, ὁ ἀντιλαμβανόμενος.

(α) Ἀντιλογιῶν. Θουκυδίδης ά. καὶ Ἀντιλογῆσαι. Νεφέλαις Ἀριστοφάνης. (β)

(α) Thucydid. ἀντιλογίαν. I. 25. 63. et 49. 27. et II. 155. 30. et VIII. 536. 1. at ἀντιλογιῶν. IV. 272. 72.

Ἀντίμαχος,[3] Κολοφώνιος, υἱὸς Ὑπάρχου, γραμματικὸς καὶ ποιητής. τινὲς δὲ καὶ οἰκέτην αὐτὸν ἀνέγραψαν Πανυάσιδος τοῦ ποιητοῦ, πάνυ ψευσάμενοι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἀκουστὴς καὶ Στησιμβρότου. [4]γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος.

3 De variis Antimachis Vid. Schol. Ar. Nub. 1018.

Ἀντίμαχος ἕτερος, Ἡλιοπολίτης, ἀπ' Αἰγύπτου, ὃς ἔγραψε Κοσμοποιΐαν [5]ἐν ἔπεσιν Ἡρωϊκοῖς γψπ.

Ἀντίμαχος,[6] ὁ Ψεκάς. οὗτος μελῶν ἦν ποιητής. Ψεκὰς δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ προσέρραινε τοὺς ὁμιλοῦντας διαλεγόμενος. ἦν δέ τις καὶ Ὀλυμπικὸς καλούμενος Ψεκὰς διὰ τοῦτο. [7]ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεποιηκέναι, ὅτι μὴ δεῖ κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος. καὶ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ τῶν

6. Sch. Ar. Acharn. 1149.

hoc vocabulum etiam alia ſignificare: ut, penitus, recta, ſtatim, vehementer, manifeſte, accurate, & ſimpliciter. Alii vero accuratius (ut opinor) dicunt, vocabulum illud, ſi cum σ ſcribatur, ſignificare ea quæ dicta ſunt: at ſine σ, ut ἀντικρὺ, tantum ſignificare e regione & ex adverſo.

Ἀντίκυρα. Anticyra. Nomen loci cujuſdam.

Ἀντικυρίας σοι δεῖ. Tutela tibi opus eſt.

Ἀντιλαμβανόμενοι. Apprehendentes. Retinentes. *Et orabant ipſum, ut maneret, & prehenſa veſte eum retinere non dubitabant.*

Ἀντιλέγειν. Paria dicere. Plato.

Ἀντίληψις. Apprehenſio. Comprehenſio. Plato. Ἀντιλήπτωρ vero, defenſor, adjutor.

Ἀντιλογιῶν. Contradictionum. Thucydides lib. I. Et Ἀντιλογῆσαι. Contradicere. Ariſtophanes *Nubibus*.

(β) Ar. Nu

Ἀντίμαχος. Antimachus, Colophonius, Hyparchi filius, Grammaticus & Poeta. Quidam etiam ipſum Panyaſidis Poetæ ſervum fuiſſe ſcripſerunt: quod minime verum eſt. Fuit enim ipſius & Steſimbroti auditor. Vixit ante Platonem.

Ἀντίμαχος. Antimachus alius, Heliopolitanus, Ægyptius, qui ſcripſit *Coſmopœiam* verſibus 3780.

Ἀντίμαχος, ὁ Ψεκάς. Antimachus Pſecas, poeta Melicus. *Pſecas* vero cognominatus fuit, quod diſcipulos ſuos, cum diſſereret, verbis quaſi aſpergeret & rigaret. Fuit & quidam Olympicus, eandem ob cauſam *Pſecas* nominatus. Putabatur autem hic Antimachus decretum feciſſe, neminem in ſcena nominatim a Comicis perſtringendum eſſe:

---

[1] Ἀντικυρίας σοι δεῖ] Quis dubitet ſcribendum eſſe Ἀντικύρας σοι δεῖ? Notiſſimum enim eſt proverbium *Anticyra dignus*, vel *Anticyram naviget*: quod in homines ſtultos & ſana mente deſtitutos dicitur.

[2] Ἀντὶ τοῦ, ἐξουσίας] Ἐξουσία hic ſignificat *tutelam*. Secundum leges Romanas enim mente capti & furioſi non erant ſui juris, nec ipſi bona ſua adminiſtrabant, ſed proximi agnati eorum tutelam gerebant. Huc reſpicit Horatius *Sermon.* lib. II. *Sat.* III.

——Interdicto huic omne adimat jus
Prætor, & ad ſanos abeat tutela propinquos.

Loquitur enim ibi Poeta de homine dementi & ſtulto. Hinc ergo patet, quare Suidas proverbium illud Ἀντικύρας σοι δεῖ per ἐξουσίας σοι δεῖ hic expoſuerit.

[3] Ἀντίμαχος, Κολοφ.] Hujus Antimachi multi ſcriptorum veterum mentionem faciunt. Porphyrius apud Euſebium *de Præp. Euang.* lib. x. cap. III. pag. 467. eum illorum numero accenſet, qui Homero multa ſuffurati fuerunt. Dionyſius Halicarn. Περὶ συνθέσεως ὀνομ. pag. 22. eum inter ſcriptores illos recenſet, qui auſtera compoſitione uſi fuerunt. Quintilianus ei *vim & gravitatem & minime vulgare eloquendi genus* tribuit. Antipater Theſſalonicenſis in Epigrammate, quod edidit Salmaſius ad Æl. Spart. *Adriano*, pag. 154. eum inter Poetas ſecundum ab Homero locum tenere judicat. Crates Grammaticus in alio Epigrammate, quod Salmaſius eodem loco publicavit, Antimachum hunc Chœrilo poetæ, quem nonnulli veterum magni faciebant, longe præferendum eſſe cenſet. Adrianus Imperator ejus adeo ſtudioſus fuit, ut Homerum ex manibus hominum excutere, ejuſque loco Antimachum introducere conaretur, teſte Dione in *Adriano*, pag. 353. & Suida v. Ἀδριανὸς, qui ibi Dionis verba deſcripſit. Scripſerat Antimachus poemata varia, inter quæ principem locum tenebat *Thebais*, cujus præter alios auctores mentionem etiam faciunt, Apollonius Grammaticus, Athenæus, Priſcianus, Tzetzes ad Lycophronem, Stephanus Byzantius, Etymologus, & Pauſanias in *Arcadicis* cap. xxv. Interdum ſcriptores veteres *Thebaidis* mentionem faciunt abſque nomine auctoris: veluti Schol. Sophocl. *Oed. Colon.* pag. 315. ὁ τὴν Κυκλικὴν Θηβαΐδα ποιήσας. Schol. Apoll. Rh. lib. I. v. 208. οἱ τὴν Θηβαΐδα γεγραφότες. Athen. lib. XI. pag. 465. ὁ τὴν Κυκλικὴν Θηβαΐδα πεποιηκώς. Sed hæc *Thebais Cyclica* diverſa fuit a *Thebaide* Antimachi, ut docet Salmaſius ad Solinum, pag. 598. Præter *Thebaidem* laudatur etiam Antimachi Λυδὴ, vel Λύδη; cujus poematis quodnam fuerit argumentum egregie nos docet Plutarchus in *Conſolat. ad Apollon.* p. 106. his verbis: Ἐχρήσατο δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀγωγῇ καὶ Ἀντίμαχος ὁ ποιητής. ἀποθανούσης γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λύδης, πρὸς ἣν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθιον τῆς λύπης αὑτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην, ἐξαριθμησάμενος τὰς ἡρωϊκὰς συμφορὰς, τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτοῦ ποιῶν λύπην. i. e. *Hoc genere conſolationis uſus eſt etiam Antimachus Poeta. Is enim cum morte amiſiſſet Lyden uxorem ſuam, quam admodum caram habuerat, leniendi doloris cauſa elegiam ſcripſit, Lyden nomine, in qua enumeratis calamitatibus heroum, alienorum malorum commemoratione ſuum mœrorem minuit.* Hujus poematis mentionem faciunt Schol. Apoll. Rhod. ad lib. I. v. 1289. lib. II. v. 297. lib. III. v. 409 lib. IV. v. 259. & 1153. Schol. Pindari ad *Pyth.* Od. IV. v. 398. Scholiaſta Euripidis ad *Phœniſſas*: Suidas infra v. Ὀργεῶνες; & Photius in Bibliotheca Cod. CCXIII. pag 548. Præterea, Ἄρτεμις ejus laudatur a Stephano Byzantio v. Κοτύλαιον: & Ἐπίγονοι, a Schol. Ariſtoph. ad *Pacem*, pag. 718. Idem etiam de Homero ſcripſerat, ut diſcimus ex Tatiano Orat. πρὸς Ἕλληνας, §. XLVIII. & ex vita Homeri, quæ vulgo Plutarcho tribui ſolet: cujus auctor ipſo ſtatim initio teſtatur, Antimachum & Nicandrum memoriæ prodidiſſe, Homerum fuiſſe Colophonium. Utrum vero Antimachus peculiari aliquo opere de Homero ſcripſerit, an vero obiter tantum in aliis ſuis ſcriptis Homerum Colophonium fuiſſe dixerit, propter ſilentium veterum non conſtat.

[4] Γέγονε δὲ πρὸ Πλάτωνος] Plato juvenis Antimachum ſenem vidit, ut diſcimus ex Plutarcho in *Lyſandro*, pag. 443. Hoc ideo moneo, ne quis forte verbis Suidæ deceptus exiſtimet, Platonem poſt mortem Antimachi demum natum fuiſſe.

[5] Ἐν ἔπεσιν ἡρωϊκοῖς γψπ.] Sic omnes Edit. habent. Sed in duobus MSS. Pariſ. exaratum eſt, ἐν ἔπ. ἡρωϊκ. τρισχιλίοις ἑπτακοσίοις; quam lectionem etiam agnoſcit Codex Vaticanus, ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui monuit.

[6] Ἀντίμαχος, ὁ Ψεκάς] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Acharn.* pag. 425.

[7] Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος οὗτος ψήφισμα πεπ. ὅτι μὴ δεῖ κωμ.] Vide Petitum in Commentar. ad Leges Attic. pag. 79. 80.

ποιητῶν οὐ προσῆλθον ληψόμενοι τὸν χορόν· καὶ δῆλον ὅτι πολλοὶ τῶν χορευτῶν ἐπείνων. οἱ [1] δὲ λέγουσιν, ὅτι ποιητὴς ὢν, καλὸς ὢν χορηγὸς, μικρολόγως τοῖς χορηγοῖς ἐχρήσατο.

Ἀντιμάχου [2] καταπυγοσύνης ἀναπλήσει. ἀντὶ τοῦ μαλακίας, ἀναισχυντίας. οὗτος γὰρ εἰς θηλύτητα καὶ εὐμορφίαν ἐκωμῳδεῖτο. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. καὶ τρίτος, ὁ Ψεκὰς λεγόμενος. καὶ τέταρτος, τραπεζίτης, οὗ μνημονεύει καὶ Εὔπολις ἐν Δήμοις. πέμπτος ἱστοριογράφος.

Ἀντιμίσιον. [3] παρὰ Ῥωμαίοις τράπεζα, πρὸ τοῦ δικαστηρίου κειμένη.

Ἀντί [4] νυ πολλῶν

Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσει.

Ἶσος ἐστὶν εἷς ἀνὴρ πολλοῖς, ὅταν ᾖ θεοφιλής.

Ἀντίξοον. ἐναντίον. πολέμιον. [5] Ἡρόδοτος· Καὶ στρατὸν συλλέγειν ἀντίξοον Πέρσῃσι. καὶ Ἀντίξουν, ἐναντίον. [6] Ἀγαθίας· Ὁ δὲ ἐχώρει, οὐδὲν ἀντίξουν ἔσεσθαι ὑποτυπήσας.

Ἀντιόπη. [7] θυγάτηρ Νυκτέως, ἣν ἔφθειρέ τις τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ πατὴρ πέμπει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ κολάσαι. ὁ δὲ ἔγκυον αὐτὴν θεασάμενος, ᾤκτειρεν. ὁ δὲ γεννᾷ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα, οὓς εἰς ὄρος ἔρριψεν ὁ θεῖος. εἶχε δὲ γυναῖκα, ὀνόματι Δίρκην, ἥτις ὑπονοήσασα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα Λύκον φιλεῖν τὴν Ἀντιόπην, ἀνάγει αὐτὴν εἰς ὄρος, καὶ δήσασα αὐτὴν ἀπὸ τραχήλου ταύρου, καὶ ἅψασα δᾷδας ἀπὸ τῶν αὐτοῦ κεράτων, ἔμελλεν αὐτὴν ἀπολλύειν. ἡ δὲ ἐθρήνει, καὶ θορύβου γενομένου ἠθροίσθη πλῆθος γεωργῶν· σὺν οἷς καὶ Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. καὶ γνωρίσαντες τὴν μητέρα, ἐρρύσαντο αὐτήν· τὴν δὲ Δίρκην τῇ προκειμένῃ παρέδωκαν τιμωρίᾳ. Ζῆθος δὲ καὶ Ἀμφίων κτίζουσι Θήβας, καὶ βασιλεύουσι καὶ τούτων οἱ ἀπόγονοι μέχρι Λαΐου καὶ Ἰοκάστου, τοῦ μετακληθέντος Οἰδίποδος.

ἡ

Ἀντίος. ὁ κατέναντι. Ἦκε δ' αὐτοῦ ἀντίος.

Ἀντίον. πόλις, ἥτις ἀπέχει Ῥώμης τ' σταδίους.

Ἀντιόχεια, ἡ πόλις. πεποίηται μὲν ὑπὸ Σελεύκου· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ παιδὸς Ἀντιόχου. καὶ Ἀντιοχὶς, ὄνομα φυλῆς.

Ἀντίοχος [8] ὁ βασιλεύς. Οὗτος ἐδόκει κατὰ τὰς ἀρχὰς γεγονέναι μεγαλεπίβολος, καὶ τολμηρὸς, καὶ τοῦ προτεθέντος ἐξεργαστικός· προβαίνων δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐφάνη πολὺ καταδεέστερος αὐτοῦ, καὶ τῆς τῶν

quæ cauſa fuit, quare multi Poetæ fabulas ſuas abſque Choro agerent, & ideo multi choreutæ ad egeſtatem redigerentur. Alii vero dicunt, eum bonum quidem fuiſſe Poetam, ſed, cum aliquando Choragus eſſet, erga choreutas nimis parcum ſe præbuiſſe.

Ἀντιμάχου καταπ. *Antimachi mollitie & impudentia replebit*. Hic enim ob animum effœminatum & elegantiam formæ a Comicis vellicabatur. Fuit & alius Antimachus, qui ob nequitiam a Comicis vapulabat. Fuit & tertius, *Pſecas* dictus: & quartus, trapezita, cujus meminit Eupolis in *Demis*. Item quintus, hiſtoriographus.

1 Ar. Nub. 1018 et Schol.

Ἀντιμίσιον. Menſa apud Romanos, quæ ante dicaſterium poſita erat.

Ἀντί νυ πολλῶν λ. *Vir ille, qui Jovi charus eſt, multis populis æquiparandus eſt*.

Homer. Il. I. 116

Ἀντίξοον. Contrarium. Hoſtile. Herodotus: *Et exercitum contra Perſas conſcribere*. Et Ἀντίξουν, idem. Agathias: *Ille vero ibat, nihil adverſi ſibi eventurum ſuſpicatus*.

Herodot. IV. 337. 78.

Agathias. I. 25. C.

Ἀντιόπη. Antiope, Nyctei filia. Hanc a quodam civium vitiatam pater ad fratrem miſit, ut eam puniret. Ille vero gravidam eam conſpicatus, ejus miſertus eſt. Poſtea igitur Zethum & Amphionem peperit, quos patruus in monte expoſuit. Habuit autem uxorem nomine Dircen, quæ ſuſpicans maritum ſuum Lycum amare Antiopen, eam in montem abductam, & tauri collo alligatam, ardentibus facibus ad tauri cornua additis, occidere ſtatuit. Illa vero flente, tumultuque orto, concurſus eſt factus agricolarum: inter quos Zethus & Amphion matrem agnitam liberarunt, & Dircen eodem ſupplicio, quo Antiopen perdere decreverat, affecerunt. Iidem Thebas condiderunt, ubi ipſi & eorum poſteri regnum tenuerunt uſque ad Laium, & Jocaſtum, qui nomine mutato dictus eſt Oedipus.

Ἀντίος. Adverſus. Obvius. *Obvius autem ipſi venit*.

Ἀντίον. Antium urbs, quæ ccc ſtadiis Roma diſtat.

Steph. Byz. Voc. Ἀντεια-
Suid. V. Ἀντιάτας.

Ἀντιόχεια. Antiochia urbs condita eſt a Seleuco, nominata vero ab ipſius filio Antiocho. Et Antiochis, nomen Tribus.

Ἀντίοχος. Antiochus Rex. Hic initio quidem ad res magnas gerendas natus videbatur, & audax, & in perficiendis iis, quæ ſemel ſuſcepiſſet, ſtrenuus: ſed progreſſu ætatis ſui diſſimilis evaſit, & aliorum hominum ex-

Polybius. XV. 37. Vol. 3. p. 568.
ubi μεγαλεπίβολος Schweigh

---

[1] Οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι ποιητ. ὢν, καλὸς ὢν χορ. μικρ. τοῖς χορ.] Emenda ex Scholiaſta Ariſtophanis: Οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι ποιητὴς ὢν καλὸς, χορηγῶν ποτε, μικρολ. τοῖς χορευταῖς ἐχρήσατο. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[2] Ἀντιμάχου καταπυγοσύνης ἀναπλ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Nubibus* p. 181. ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[3] Ἀντιμίσιον. παρὰ Ῥωμ. τρ.] Vide Ducangium in Gloſſario Græco.

[4] Ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐς.] Hæc ſunt verba Homeri Il. I. v. 117.

[5] Ἡρόδοτος] Lib. VI. pag. 212. ut Portus obſervavit.

[6] Ἀγαθίας] Lib. I. pag. 25.

[7] Ἀντιόπη. θυγάτηρ Νυκτέως, ἣν ἔφθ.] Vide Cedrenum p. 24. & Joann. Malal. in Chronographia p. 54, 55.

[8] Ἀντίοχος ὁ βασ. οὗτος ἐδόκει κατὰ τὰς ἀρχ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad ἐκτὸς προσδοκίας, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis p. 66.

Conf. Mich. Glyc. annal. II. {p. 202.

1 Conf. Joseph. Ant. Jud. XII. 5. Vol. I. 608. et Bell. Jud. I. 1. V. II. p. 51.

2 Cedrenus. Vol. I. p. 163. A. Hæc videtur descripsisse Suidas, ex auctore, ex quo hanc partem Historiarum Comp. sumsit Cedrenus.

ἐκτὸς προσδοκίας. † Ἐκ γὰρ τῶν παίδων τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐξῆλθε ῥίζα ἁμαρτωλὸς, οὗτος ὁ Ἐπιφανὴς, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος· ὃς ὑπάρχων δεινὸς ἀνὴρ, καὶ πλεονέκτης, καὶ πολλὰς ἁρπαγὰς καὶ λεηλασίας ποιήσας, συνῆξε χρήματα πολλὰ, καὶ ἐκ πολλῆς ἀκολασίας καὶ οἰστρηλασίας εἰς μίμους ἑαυτὸν καθεὶς, ἐν ὄψει πάντων ταῖς γυναιξὶν ἐπεμαίνετο. καὶ [1] καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὄχλῳ βαρεῖ καὶ ἅρμασι καὶ ἐλέφασι καὶ στόλῳ μεγάλῳ, ταύτης ἐκράτησεν. ὑποστρέψας δὲ μετὰ ἀπονοίας εἷλε [2] τὴν Ἱερουσαλὴμ δοριάλωτον, καὶ κατέσφαξε μυριάδας ιη΄. κατατολμήσας οὖν, καὶ εἰς τὸ ἁγίασμα εἰσελθὼν, καὶ στήσας βωμὸν καὶ εἴδωλον βδέλυγμα ἐρημώσεως, καὶ τὸν ναὸν μιάνας δι᾽ ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προσηγόρευσεν. οὕτω τε ἐφ᾽ ὑψηλοῦ καθίσας, καὶ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ κύκλῳ παρεστηκότων ἐνόπλων, ἐκέλευσε τοῖς δορυφόροις ἕνα ἕκαστον Ἑβραῖον ἐπισπάσασθαι, καὶ κρεῶν χοιρείων καὶ εἰδωλοθύτων ἀναγκάζειν ἀπογεύεσθαι· εἰ δὲ μὴ θέλοιεν μιαροφαγῆσαι, ἀναιρεῖσθαι τροχισθέντας. πολλῶν οὖν συναρπασθέντων, καὶ Ἐλεάζαρ τις τῶν πρώτων γραμματέων, ἤδη προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, μὴ μιαροφαγήσας, μαστιγωθεὶς ἀναιρεῖται σὺν ἑπτὰ παισὶ μετὰ μητρὸς Σολομωνίδος· περὶ ὧν καὶ ὁ [3] Θεολόγος ἐν τῷ, Τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι, μνημονεύει. ἐκπλαγεὶς δὲ ὁ τύραννος, καὶ μᾶλλον ἐκμανεὶς, καὶ τὰ ἱερὰ σκεύη πάντα λαβὼν, πᾶσαν τὴν πόλιν λαφυραγωγήσας, καὶ τὰ κτήνη κρεουργήσας, καὶ φονοκτονίαν ποιήσας, καὶ μεγαληγορήσας, ἀνεχώρησεν εἰς Ἀντιόχειαν. καὶ μετὰ δύο ἔτη κατὰ Περσῶν ἐπιστρατεύσας, ἀπέστειλεν ἄρχοντα φορολογῆσαι τὰς πόλεις Ἱερουσαλήμ. ὃς παραγενόμενος, καὶ λαλήσας εἰρηνικοὺς λόγους πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰσελθὼν ἐπάταξεν αὐτὴν πληγῇ μεγάλῃ, καὶ καθελὼν τὰ τείχη πᾶσαν αὐτὴν ἐνέπρησε, καὶ τὸ ἱερὸν ἐκμιάνας, καὶ πολλοὺς ἀνελὼν καὶ αἰχμαλωτεύσας, ἀπῆει, ἄρχοντα καταλιπὼν εἰς τὸ βασανίζειν τοὺς Ἰουδαίους. Ματθίας δέ τις ἱερεὺς, ἔχων υἱοὺς πέντε, ἀφ᾽ ὧν Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος ἐτύγχανε, ζήλου πλησθεὶς, καὶ ὁρμήσας κατὰ τοῦ ἄρχοντος ἀνεῖλεν αὐτὸν, καὶ σκάπτει τοὺς τῶν Ἑλλήνων βωμούς. ἐπέρχεται οὖν αὐτῷ Ἀντίοχος μετὰ πολλῆς δυνάμεως. ὡς δὲ ἐπέτεινεν ὁ πόλεμος, Ἐλεάζαρ ἀδελφὸς Ἰούδα ἀριστεύσας συντρίβεται ὑπὸ ἐλέφαντος. ὑπεισῆλθε γὰρ τὸν ἐλέφαντα, καὶ ξίφει τὴν γαστέρα αὐτοῦ ἔτυψεν, ἐλπίσας ἐπάνω αὐτοῦ τὸν τύραννον φέρεσθαι. Ἐκστρατεύσας οὖν ὁ Ἀντίοχος κατὰ Περσῶν ὑπέστρεψεν ἡττημένος, καὶ κακῶς τὸν βίον ἀπαλλάττει. † Ὅτι αὐτὸς Ἀντίοχος τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος στασιάσαν πρὸς τὴν συνήθη φόρον αὖθις κατεδούλωσε· συλήσας τε τὰ τοῦ ἱεροῦ ἀναθήματα, καὶ διερευνήσας ἅπαντα, εὗρεν ἀγαλμάτιον, βιβλίον

p. 164.

Conf. Joseph. Antiqq. Jud. XII. 5. Vol. II. 609.

pectationi de ſe minime reſpondit. † Ex genere Alexandri Macedonis orta eſt radix peccati, Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris. Hic cum eſſet homo callidus & avarus, multaſque rapinas feciſſet, & prædas egiſſet; magnam pecuniæ vim corraſit, & præ nimia intemperantia libidiniſque inſtinctu mimis ſe adjungens in omnium conſpectu inſanis mulierum amoribus indulſit. Idem Ægyptum magno cum exercitu, multiſque curribus & elephantis, & ingenti claſſe invaſit & ſubegit. Unde revertens homo vecors, Hieroſolymis vi expugnatis, in ea interfecit centum & octoginta hominum millia. Poſtea ſanctuarium quoque ingredi auſus eſt, erectoque altari & Idolo, quod capta urbs abominabatur, Templum impuris ſacrificiis pollutum Jovis Olympii ædem appellavit. Præterea in excelſo ſolio ſedens, & militibus armatis ſtipatus, juſſit Hebræos ſingulatim comprehenſos cogi, ut carnes ſuillas & Idolis immolatas guſtarent; eoſque, qui ſe eſu illarum polluere recuſarent, tormentis cruciatos necari. Multis igitur comprehenſis, Eleazar etiam, quidam e primariis ſcribis, homo provecta ætate, quod pollutos cibos edere noluiſſet, flagris cæſus, cum ſeptem liberis & matre Solomonide interfectus eſt. Horum & Theologus in ſermone de Maccabæis meminit. Tyrannus vero obſtupefactus, majoreque furore percitus, & omnibus ſacris vaſis captis, totaque urbe ſpoliata, & jumentis in fruſta conciſis, ingentique hominũ cæde facta, ſuperbe locutus, Antiochiam rediit. Idem poſt biennium, bello contra Perſas ſuſcepto, præfectum miſit, qui ab urbibus Hieroſolymitanis tributum exigeret. Is igitur cum [in Judæam] veniſſet, Hieroſolymitanos verbis benignis allocutus, & in urbem ingreſſus, magna eam clade affecit, muriſque dirutis totam incendit, & templo polluto, multiſque cæſis & captis diſceſſit, præſide ad Judæos excarnificandos relicto. Mathias vero quidam ſacerdos, qui quinque filios habebat, inter quos erat Judas Maccabæus, zelo plenus, impetu in præſidem facto eum interfecit, & Græcorum aras ſubvertit. Antiochus igitur magnis cum copiis eum invaſit. Cum autem bellum invaleſceret, Eleazar, Judæ frater, præclaris facinoribus editis ab elephante opprimitur. Belluam enim ſubierat, ejuſque ventrem enſe percuſſerat, quod tyrannum ea vehi exiſtimaret. Antiochus autem, bello Perſis illato, victus rediit, vitamque male finivit. † Antiochus Judæorum gentem, quæ propter inſolita tributa ſeditionem moverat, iterum ſubegit: cumque Templum donariis ſpoliaſſet, omniaque perveſtigaſſet, invenit ſigillum, librum manibus tenens, & promiſſam barbam habens, cui lucernula auro diſtincta adſtabat. Hæc ſuillo ſanguine polluta in Templo reliἐν ταῖς χερσὶ κατέχον, πώγωνά τε ἐπιφερόμενον βαθὺν ᾧ δὴ καὶ λυχνίδιον παρειστήκει διάχρυσον. ταῦτα χοιρείοις αἵμασιν ἀναλαβὼν ἐν τῷ ἱερῷ κατέλιπε· καὶ πολλοῖς ταλάντοις ζημιώσας πρὸς ὑπαγωγὴν φόρου τοὺς ἐνοικοῦντας Ἰουδαίους, ἐπὶ τὴν Συρίαν ἐπανῆλθεν.

---

[1] Καὶ καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον ἐν ὄχλῳ β.] Vide 1 Maccab. c. 1.

[2] Εἷλε καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ δοριάλωτον, καὶ κατέσφ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ pene leguntur apud Cedrenum p. 163.

[3] Ὁ Θεολόγος ἐν τῷ, Τί δὲ οἱ Μακκ.] Orat. XXII. quæ in laudem Maccabæorum conſcripta eſt.

Ἀντίοχος ὁ Πραιπόσιτος. οὗτος [1] διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ, καθῃρέθη τῆς τιμῆς, καὶ δημοσιευθεὶς ἐν τοῖς ἱερεῦσι κατετάγη, διατάξεως ἐκφωνηθείσης παρὰ τοῦ βασιλέως, εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν.

Ἀντίοχος [2] ὁ Αὐτόμολος, Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος, ὃς φιλοσοφεῖν κυνηδὸν τὰ πρῶτα ἐπλάττετο, καὶ πλεῖστά γε ἐκ τούτου τοὺς στρατιώτας ἐν τῷ πολέμῳ ὠφέλησεν. ἀπαλγοῦντας γὰρ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπεῤῥώννυεν ἔς τε τὴν χιόνα ῥιπτῶν, καὶ ἐν αὐτῇ καλινδούμενος· ὅθεν περ καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν παρὰ τοῦ Σευήρου καὶ Ἀντωνίνου ἔτυχεν. ἐπαρθεὶς δὲ ἐπὶ τούτοις τῷ Τηριδάτῃ συνεξητάσθη, καὶ μετ' αὐτοῦ πρὸς Πάρθους ηὐτομόλησεν.

Ἀντιώντων. ἀπαντώντων.

Ἀντίπαλον. τρία σημαίνει· τὸ ἐναντίον, καὶ τὸ ἰσόπαλον, καὶ τὸ ἰσόστροφον. + Οὐ γὰρ ἐξ ἀντιπάλου τῆς δυνάμεως ὁ ἀγὼν ἔσται.

Ἀντιπαράκλησις. Εἰς [3] τοιαύτην προθυμίαν παρέστη τὸ πλῆθος, ὥστε παραπλησίαν ἐνθουσιασμῷ τὴν ἀντιπαράκλησιν γενέσθαι τῶν δυνάμεων.

Ἀντιπαράτορα. ἡ ἀντικόσμησις, ἢ ἄλλη εὐπρέπεια. Παράτον γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἀντιπαρέξειν. [4] ἀντιδοῦναι. ἀντιτάσσειν.

Ἀντίπατρος, Ἰολάου, πόλεως δὲ Παλιούρας τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς Φιλίππου, εἶτα Ἀλεξάνδρου, καὶ διάδοχος βασιλείας· μαθητὴς Ἀριστοτέλους. κατέλιπεν Ἐπιστολῶν σύγγραμμα ἐν βιβλίοις δυσί· καὶ Ἱστορίαν, τὰς Περδίκκου πράξεις Ἰλλυρικάς. καὶ ἐπετρόπευσε καὶ τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου, τὸν Ἡρακλέα κληθέντα. μόνος δὲ τῶν διαδόχων Θεὸν καλέσαι Ἀλέξανδρον οὐχ εἵλετο, ἀσεβὲς τοῦτο κρίνας. ἐβίω δὲ ἔτη οθ', καὶ κατέλιπεν υἱὸν διάδοχον Κάσανδρον, τὸν τὴν μητέρα Ἀλεξάνδρου ἀνελόντα Ὀλυμπιάδα. † Ὅτι τῶν Ἀθηναίων τὰς Ἀθήνας Ἀντιπάτρῳ τῷ Μακεδόνι παραδόντων, ἐν δέει ὄντες οἱ δημαγωγοί, πρὸς τὴν ἐπανάστασιν τοὺς Ἀθηναίους ἐπάραντες, μὴ τὴν αἰτίαν ἐπ' αὐτοὺς ἐνέγκωσιν, ἔφυγον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι θανάτῳ ἐρήμην τούτους κατεδίκασαν (ὧν ἦν Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Ἱμεραῖος) τὴν τοῦ θανάτου εἰσήγησιν εἰσενεγκόντες. [5] Ἐγεγόνει γὰρ εἰς οὐδὲν μετριώτερος τῇ γνώμῃ· διότι μηδὲ ἐπὶ φύσεως μεταβολὴ κακία συνελθούσης· ἡττᾶται δὲ αὐτῆς καὶ νόμου

quit: cumque Judæos multa talenta tributi nomine pendere juſſiſſet, in Syriam rediit.

Ἀντίοχος ὁ Πραιπ. Antiochus Præpoſitus. Hic, cum quidam eum apud Theodoſium Juniorem criminati eſſent, dignitate privatus, boniſque publicatis ſacerdotum ordini adſcriptus eſt; edicto ab Imperatore promulgato, Ne eunuchus inter Patricios cenſeretur.

Ἀντίοχος ὁ αὐτ. Antiochus Transfuga, natione Cilix, primo philoſophum Cynicum ſe eſſe ſimulans, militibus in bello maxime profuit; quod eos frigore torpentes confirmaret, in nivem ſe abjiciens, & in ea ſe volutans. Hanc igitur ob cauſam opes & honores a Severo & Antonino conſecutus, eoque nomine elatus, cum Teridate ſe conjunxit, & cum eo ad Parthos transfugit.

Dion. Caſs. Lib. LXXVII. 19. V. II. p. 1304.

Ἀντιώντων. Occurrentium.

Ἀντίπαλον. Tria ſignificat: contrarium, æquale, & quod circa eandem rem verſatur. *Haud enim paribus viribus certamen committetur.*

+ Forran ex Procopio, qui ſic loquitur, in Libro I. de Bell. Perſico, p. 55. D. αὖθίς τε ἡ μάχη καρτερὰ γέγονε, καίπερ οὐκ ἐξ ἀντιπάλου τῆς δυνάμεως οὖσα.

Ἀντιπαράκλησις. Adhortatio, qua quis alterum viciſſim hortatur. *Tanta alacritate militum animi repleti ſunt, ut, velut divino furore perciti, Imperatorem vice verſa cohortarentur.*

Polybius. XI. 12. Vol. III. p. 333.

Ἀντιπαράτορα. Apparatus par. Ornatus ſimilis. Παράτον enim apud Romanos apparatus vocatur.

Ἀντιπαρέξειν. Par pari reddere. Opponere.

Ἀντίπατρος. Antipater, Iolai filius, ex Paliura, Macedoniæ urbe, dux Philippi & deinde Alexandri, ſucceſſor regni, & diſcipulus Ariſtotelis. Reliquit Epiſtolarum libros duos, & Hiſtoriam rerum a Perdicca in Illyrio geſtarum. Idem tutor fuit filii Alexandri, qui vocabatur Hercules; ſoluſque ex Alexandri ſucceſſoribus Alexandrum Deum vocare noluit, impium id eſſe ratus. Vixit annos LXXIX. Caſſandro filio ſucceſſore relicto, qui Olympiadem Alexandri matrem ſuſtulit. † Cum Athenienſes Antipatro Macedoni Athenas dedidiſſent, Demagogi, qui populum ad ſeditionem concitaverant, metuentes, ne culpa in ſe conferretur, fuga ſibi conſuluerunt. Athenienſes vero eos abſentes capite damnarunt (inter quos fuit & Demoſtenes orator, & Hyperides, & Himeræus) capitali ſententia in eos lata. Nulla autem in re animo fuit moderatiore, quia ingenium improbitati aſſuetum mutari nequit, ſed ab ea vincitur ipſum legis edictum, niſi ultimo ſupplicio malos coerceat. Invictæ enim ei

---

[1] Οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρ.] Hæc repetuntur infra v. Θεοδόσιος ὁ μικρός.

[2] Ἀντίοχος ὁ αὐτόμολος, Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος, ὃς φιλοσ. κυν.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Dionis in Antonin. Caracal. p. 433.

[3] Εἰς τοιαύτην προθυμίαν παρέστη τὸ πλ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. XI. cap. X.

[4] Ἀντιπαρέξειν] Sic habent MSS. Pariſ. & Edit. Mediol. In aliis vero Edit. male excuſum eſt ἀντιπαρεξάνειν; cujus loco Portus legendum putabat ἀντιπαρεξάγειν.

[5] Ἐγεγόνει γὰρ εἰς οὐδὲν μετριώτερος τῇ γν.] Hæc ex alio auctore, quam præcedentia, a Suida deprompta eſſe videntur, nec video, quomodo illa cum ſuperioribus cohærere poſſint.

1 Adjectivo usus est hac voce Polyb. in fragm. V. Ἐπίπνοια.

ἐπίταξις μὴ παντελῶς κολάζουσα, καὶ ἰσχὺς αὐτῇ ἀνανταγώνιστος ἐφ' ὅπερ ἂν ῥέψῃ· καὶ οὔτε φόβῳ ἀποτρέπεται τοῦ θρασύνεσθαι, οὔτε αἰδὼς ἐξείργουσα παραπεῖσαι ἱκανή ἐστιν ἐς τὸ τῷ νόμῳ ὑπήκοον.

Ἀντίπατρος. οὗτος, ἐπεὶ διεδέξατο τὴν ἀρχὴν τῶν Μακεδόνων, ἐπολιορκήθη μὲν ἐν Λαμίᾳ τῆς Θεσσαλίας ὑφ' Ἑλλήνων. ἀναχωρησάντων δὲ τῶν Αἰτωλῶν, εἶτα τῶν ἄλλων, ἐσώθη. [1] νικήσας δὲ ᾔτει [2] τοὺς δέκα Ῥήτορας, οὓς ἐξέδοσαν Ἀθηναῖοι, Δημοσθένην, Ὑπερίδην, Λυκοῦργον, Πολύευκτον, Ἐφιάλτην, Θρασύβουλον, Χάρητα, Χαρίδημον, Διότιμον, [3] Πατροκλέα, Κάσσανδρον.

Ἀντίπατρος, [4] Νικολάου τοῦ Δαμασκηνοῦ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ, ὃς ἔσχε Στρατονίκην γυναῖκα, τὴν μητέρα Νικολάου, οἳ διαφανεῖς ἦσαν ἐν Δαμασκῷ κατά τε σωφροσύνην, καὶ ἄλλην λαμπρότητα. πλούτῳ τε γὰρ πολλῷ διαφέροντες ἥκιστα ἐπ' αὐτῷ ἐμεγαλύνοντο· εὐδοξίας τε οὐ τὰ δεύτερα φερόμενοι, βραχὺ τοῦτο ἐλογίζοντο. ὁ δὲ δὴ Ἀντίπατρος, καὶ λόγου δεινότητι προύχων, ἔβλαψε μὲν οὐδ' ὁντινοῦν· ὤνησε δὲ μυρία τούτῳ οὐ τῶν [5] κοινῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀστῶν συχνούς. δικαιοσύνην γὰρ ἀσκῶν, εἴπερ τις ἕτερος, πλεῖστα μὲν διῄτησε νείκη τοῖς πολίταις πρὸς ἀλλήλους, πλεῖστα δὲ τῇ πατρίδι πρὸς τοὺς ἐν κύκλῳ δυνάστας· καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ πάντων διὰ τοῦτο. πλείστας δὲ ἐπιστεύθη πρεσβείας καὶ ἐπιτροπάς, ἀρχάς τε πάσας διεξῆλθε τὰς ἐγχωρίους· τελευτῶν τε τὸν βίον οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἐπέσκηψε Νικολάῳ τῷ υἱεῖ, καὶ Πτολεμαίῳ τῷ τούτου ἀδελφῷ, ἢ τῷ Διῒ θυμιατήριον, ὅπερ ἔφθη αὐτὸς προϋπεσχημένος τῷ θεῷ, κατασκευάσαι, ἐπειδὰν τελευτήσῃ· δηλῶν οἶμαι, ὅτι τὸ πρὸς θεοὺς ὅσιον δεῖ καὶ τελευτῶντας φυλάττειν, καὶ μηδὲν ἔτι ἀπολαύσεσθαι τοῦ βίου μέλλοντας.

✱ Diod. Sicul. Vol. II. p. 111. 70 XVI. 38. et 148. 86. XVI. 86.

✱ Ἀντίπαις. ὁ ἐγγὺς ὢν τοῦ ἰούλου γενέσθαι. ὁ [illegible] πώγωνα ἐκφύων. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸν πρόσηβον καὶ ἀνδρόπαιδα εἶπεν.

Ἀνδρόπαιδα. Haec vox non exstat in fabulis Aristophanis; neque inter fragm. Brunckii locum habet. Supr. Suid. V. Ἀνδρόπαις

Ἀντιπελαργεῖν. [6] παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀντιδιδόντων. καὶ Ἀντιπελάργωσις. [7] Φησὶν [8] Ἀριστοτέλης ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν πελαργῶν λόγον· ὁμοίως δὲ αὐτοῖς ποιεῖν φησι καὶ [9] τοὺς ἀερόποδας. διὸ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν πελαργὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ. οἱ γὰρ πελαργοὶ δικαιοπραγεῖς ὄντες, ἐπὶ τῶν πτερύγων βαστάζουσι τοὺς

Schol. Arist. Av. 1354.

Aristot. H. Anim. IX. 13. Vol. I. 932. Ed. Duval.

vires ſunt, in quamcunque partem inclinarit: neque metu deterretur ab audacia, neque verecundia, quæ malos refrænare ſolet, adduci poteſt, ut legibus obediat.

Ἀντίπατρος. Antipater, ſuſcepto Macedoniæ regno, Lamiæ in Theſſalia a Græcis obſeſſus eſt. Sed Ætolis primum, & deinde cæteris digreſſis, evaſit: ac victor x oratores poſtulavit, quos ei dediderunt Athenienſes, Demoſthenem, Hyperidem, Lycurgum, Polyeuctum, Ephialtem, Thraſibulum, Charetem, Charidemum, Diotimum, Patroclem, Caſſandrum.

chol. Thuc

a. I. 65. 1

Ἀντίπατρος. Antipater, Nicolai Damaſceni hiſtorici pater, uxorem habuit Stratonicen, Nicolai matrem, qui cum ob modeſtiam, tum reliquum vitæ ſplendorem Damaſci clari fuerunt. Nam cum opibus eminerent, minime ideo efferebantur: cumque virtutis gloria nulli ſecundi eſſent, parvi id faciebant. Cæterum, Antipater eloquentia pollebat, qua tamen neminem unquam læſit; quinimo potius & patriam & ſingulos cives plurimis beneficiis affecit. Etenim, cum juſtitiam in primis coleret, cives privatim inter ſe diſſidentes conciliavit ſæpiſſime, & patriæ cum finitimis regulis controverſias compoſuit: quam ob cauſam ab omnibus colebatur. Legationes quoque plurimas obiit, & munera magiſtratuſque omnes in patria geſſit. Tandem moriturus Nicolao filio, ejuſque fratri Ptolemæo, nihil aliud mandavit, quam ut thuribulum, quod Jovi ante voverat, ſe defuncto confici curarent: ſignificans, ut opinor, pietatem erga Deos etiam a morientibus, quibus nulla ſpes vitæ ſuperſit, ſervandam eſſe.

Ἀντίπαις. Cujus genas lanugo veſtire incipit. Qui barbam emittit. Ariſtophanes vero pubertati proximum ἀνδρόπαιδα etiam vocavit.

Ἀντιπελαργεῖν. Proverbium de iis, qui gratiam referunt. Et Ἀντιπελάργωσις, [gratiæ relatio.] Ariſtoteles ea, quæ de ciconiis feruntur, vera eſſe affirmat: idemque facere aeropodas. Quamobrem in ſceptris ſuperne ciconiam effingunt; inferne vero hippopotamum: ſignificantes, vim ſubjectam eſſe juſtitiæ. Ciconiæ enim, juſtitiam amantes, [parentes] ſenio confectos in alis ge-

Zenob. I. 9

Diogen. I. 8

---

[1] Νικήσας δὲ ᾔτει τοὺς δέκα Ῥήτ.] Idem de Antipatro Suidas tradit infra v. Δημοσθένης. Secundum alios tamen ſcriptores, ut Diodorum Siculum, Plutarchum, & Arrianum, Alexander, non vero Antipater, Oratores Athenienſium ſibi dedi poſtulavit. De numero porro oratorum non conſentiunt ſcriptores. Suidas enim hoc loco decem quidem oratores poſtulatos fuiſſe refert, ſed undecim recenſet. De decem fidem faciunt Diodorus Siculus, & Duris apud Plutarchum in *Demoſthene*. Arrianus de Exped. Alex. lib. 1. pag. 28. novem oratores recenſet, quos Alexander ſibi dedi poſtulaverit. Verba ejus hæc ſunt: Ἐπιστολὴν δὲ γράψας πρὸς τὸν δῆμον (Ἀλέξανδρος) ἐξῄτει τοὺς ἀμφὶ Δημοσθένην, καὶ Λυκοῦργον. καὶ Ὑπερείδην δὲ ἐξῄτει, καὶ Πολύευκτον, καὶ Χάρητα, καὶ Χαρίδημον, καὶ Ἐφιάλτην, καὶ Διότιμον, καὶ Μοιροκλέα. Secundum alios vero ſcriptores Alexander octo tantum oratores ſibi dedi poſtulavit, ut teſtis eſt Plutarchus in *Demoſthene*, pag. 856. quem vide.

[2] Τοὺς δέκα Ῥήτορας] Quoniam Suidas undecim oratores recenſet, quos Antipater ſibi dedi poſtulaverit, vel ἕνδεκα hic ſcribendum eſt, vel τὸ δέκα inducendum, quod, teſte Schotto, codex MS. Suidæ confirmat.

[3] Πατροκλέα] Hunc Plutarchus Μυροκλέα, & Arrianus Μοιροκλέα vocat.

[4] Ἀντίπατρος, Νικολάου τοῦ Δαμασκ.] Scripſerat Nicolaus Damaſcenus περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀγωγῆς, ut teſtis eſt Suidas infra v. Νικόλαος. Ex hoc opere ea, quæ Suidas hic habet, deprompta eſſe non dubitat Valeſius in notis ad Collectan. Conſtant. p. 62.

[5] Τῶν κοινῶν] Portus monet, legendum potius eſſe τὸ κοινόν: cui aſſentior.

[6] Ἀντιπελαργεῖν] Vide Zenobium Adag. xciv. & ibi Schottum: itemque Bochartum *Hieroz.* Part II. Lib. II. pag. 327.

[7] Φησὶν Ἀριστοτέλης ἀληθ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Aves*, p. 604.

[8] Ἀριστοτέλης] *Hiſtor. Animal.* lib. IX. cap. XIII.

[9] Τοὺς ἀερόποδας] Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato habet τοὺς αἰέροπας. Apud ipſum vero Ariſtotelem hodie legitur τοὺς μέροπας.

γεγηρακότας· οἱ δὲ ἱπποπόταμοι ζῶον ἀδικώτατον.

Ἀντιπεπονθότως. ἀντικειμένως. ἐναντίως.

Ἀντιπεποιημένοι. Οἱ δὲ [1] Ῥωμαῖοι, ἀντιπεποιημένοι τῆς κατὰ θάλατταν ἐλπίδος, διπλασίως ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὸν πόλεμον ἐχρῶντο.

Schol. Thucyd. 1. 65. 16.

Ἀντιπέρας. παροξυτόνως ἀναγνωστέον. ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκόν, γενικῆς πτώσεως, σύνθετον. Ἀντιπέρας Θάσου μέταλλά ἐστι χρυσοῦ.

Ἀντιπερίσπασμα. ἐμπόδιον. [2] Ἐξαπέστειλαν στρατηγόν, βουλόμενοι ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς τοῖς μετὰ Ἀννίβου.

Ἀντὶ [3] πέρκης σκορπίον. παροιμία, ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

Ἀντιπέτρια. ὄνομα πόλεως.

Ἀντιπέτρου [4] βήματος. ἀντὶ γὰρ πέτρας ἦν χαλκὸς ἡ ὕλη. [5] χαλκοῦς δὲ ἀνδριὰς τὸ μετουσιαστικόν· ὡς χρύσεος, χρυσοῦς. ἢ ἰσοπέτρου βήματος, οὗ κατ' ἴσον βεβηκότος τῷ πέτρῳ. χαλκὸς δὲ ἦν ὁ οὐδός. Σοφοκλῆς· Μηκέτι τοῦ δ' ἀντιπέτρου βήματος ἔξω πόδα κλίνης.

Ἀντίπηξ. τὸ κιβώτιον. παρὰ τὴν ἀντὶ πρόθεσιν, καὶ τὸ πήσσω, τὸ πηγνύω.

Ἀντιπροκλήσεις. ἀντιλογίας. ἀντεγκλήματα.

Ἀντίπροικα. [6] ὅμοια. Ἀντίπροικα ὁ δῆμος ἠγανάκτησε, καὶ θροῦς ὑπεξήφθη.

Ἀντιποιηθέντα. Φιλονεικήσαντα. Δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντας, οὗ πρότερον χαρίσασθαι θελήσαντι. καὶ Ἀντιποιούμενον. ἐπιμελῶς διακείμενον. [7] Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἄρατος κατανοῶν τὸν Ἀντίγονον πρᾶξιν ἔχοντα καὶ σύνεσιν, καὶ πίστεως ἀντιποιούμενον· τοὺς δὲ βασιλεῖς φύσει μὲν οὐδένα νομίζοντας, οὔτ' ἐχθρὸν, οὔτε πολέμιον, ἐπεβάλλετο λαλεῖν πρὸς τὸν εἰρημένον βασιλέα, καὶ συμπλέκειν τὰς χεῖρας. Ἀντιποιούμενοι τῆς ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ. Ξενοφῶν. Καὶ αὖθις· Οὐδὲν ἀντιποιησάμενοι τῆς ἐκείνου δεήσεως.

Ἀντίρροπον. ἰσόρροπον. Τῇ τε γὰρ Κράσσου καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν φθορᾷ ἀντίρροπον γενέσθαι τὴν Πακόρου καὶ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως ἀπώλειαν.

Ἀντισήκωσις. ἡ ἀνταπόδοσις.

Ἀντισηκοῦντα. ἐξισάζοντα, ζυγοσταθμοῦντα.

Ἀντισθένης, [8] Ἀθηναῖος, ἀπὸ ῥητόρων φιλόσοφος

stant. Hippopotamus vero eſt animal injuſtiſſimum.

Ἀντιπεπονθότως. Ex adverſo. Oppoſite.

Ἀντιπεποιημένοι. [Capeſſentes. Aggredientes.] *Romani vero, cum mari quoque belli fortunam experiri decreviſſent, ad bellum perſequendum duplo animoſiores ſunt redditi.*

Polybius. I. 24. 1. Vol. I. p. 60.

Ἀντιπέρας. [E regione.] Acutum habet in penultima. Eſt enim vox compoſita, generis fœminini, & genitivi caſus. *E regione Thaſſi ſunt auri metalla.*

Dion. Cass. XLVII. 35. Vol. I. 515. ἡ μὲν [Νεάπολις] πρὸς τῇ θαλάσσῃ, κατ' ἀντιπέρας Θάσου ἦν.

Ἀντιπερίσπασμα. Impedimentum. *Ducem miſerunt, ut Gallos, qui cum Annibale erant, metu periculi ab altera parte intentati in patriam revocarent.*

Polybius. III. 106. 6. Vol. I. 628.

Ἀντὶ πέρκης σκ. *Pro perca ſcorpionem.* Proverbium in eos, qui deteriora melioribus præferunt.

Zenob. I. 88.
Diogen. I. 76

Ἀντιπέτρια. Antipetria. Nomen urbis.

Ἀντιπέτρου βήμ. Sophocles: *Ne amplius ex hoc edito loco, qui ære ſaxi vice ſtratus eſt, pedem moveas.* Hunc enim ſenſum habet vox ἀντιπέτρου. Vel, qui æreum limen habet. Vox vero χαλκοῦς materiam ſignificat, ex qua aliquid factum eſt, ut χαλκοῦς ἀνδριὰς, ærea ſtatua: eodem modo, quo χρύσεος, χρυσοῦς, aureus.

Sophocl. O. Col. et Schol. 192

Ἀντίπηξ. Arca lignea. Nomen compoſitum ex præpoſitione ἀντὶ, & verbo πήσσω, compingo.

Ἀντιπροκλήσεις. Contradictiones. Criminationes mutuæ.

Ἀντίπροικα. Similia. *Populo ſimiliter indignante tumultus excitatus eſt.*

Ἀντιποιηθέντα. Qui aliqua re cum altero contendit. * * * * Et Ἀντιποιούμενον, qui rei alicui ſtudet, vel eam curat. Polybius: *Aratus vero animadvertens Antigonum rerum agendarum peritia & prudentia præditum, fideique ſervandæ ſtudioſum eſſe; & ſciens, Reges natura neminem vel inimicum vel amicũ ducere, viſum ipſi eſt cum dicto Rege colloqui, & ſocietatem cum eo jungere.* † *Regi imperium vendicantes.* Xenophon. Et iterum: *Illius preces nihil curantes.*

Polybius. II. 47. 5. Vol. I. 329.

Xenoph. Anab. Β'. p. 143.
vid. memor. II. 1.

Ἀντίρροπον. Parem. Æqualem. [*Dicebant*] *enim Craſſi & ipſius legionum cladi parem fuiſſe Pacori & copiarum, quæ cum ipſo erant, interitum.*

Dion. Cass. XLVIII. I. 562. habet ἀντίρροπον τὴν συμφορὰν τῷ Σέξτῳ παρέσχε.
Conf. Plut. in Crass. III. 496.

Ἀντισήκωσις. Retributio. Compenſatio.

Ἀντισηκοῦντα. Rependentem. Exæquantem. Librantem.

Ἀντισθένης. Antiſthenes, Athenienſis, ex o-

---

[1] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀντιπεπ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. I. cap. XXIV. ut Jac. Gronovius recte obſervavit.

[2] Ἐξαπέστιλαν στρατηγὸν, βουλ.] Locus hic apud Polybium lib. III. cap. CVI. ſic legitur: Αὐτοὶ δὲ Λεύκιον μὲν Ποσούμιον ἑξαπέλεκυν ὄντα στρατηγὸν στρατόπεδον δόντες εἰς Γαλατίαν ἐξαπέστιλαν, βουλόμενοι ποιεῖν ἀντιπερίσπασμα τοῖς Κελτοῖς, τοῖς μετ' Ἀννίβου στρατευομένοις. i. e. interprete Caſaubono: *Lucium quoque Poſtumium Prætorem in Galliam Patres eo conſilio miſerunt, ut Gallos, qui Hannibali militabant, in ſuam retraherent patriam.* Ἀντιπερίσπασμα eleganter a Polybio hic dicitur, quod Galli lingua ſua vocant *une diverſion*.

[3] Ἀντὶ πέρκης σκορπίον. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ χ.] Eadem habent Zenobius & Diogenianus.

[4] Ἀντιπέτρου βήματος. ἀντὶ γὰρ π.] Ex Scholiaſta Sophocl. ad *Oedip. Colon.* pag. 277. ut Portus monuit.

[5] Χαλκοῦς δὲ ἀνδριὰς τὸ μετουσ. ὡς χρύσεος, χρυσοῦς] Hæc ex textu ejicienda ſunt, quoniam nec apud Scholiaſtam Sophoclis leguntur, nec ſenſui loci hujus congruunt.

[6] Ὅμοια] Hæc interpretatio non leviter mihi ſuſpecta eſt, quoniam vocem ἀντίπροικα longe aliud ſignificare, & de rebus, quæ vili pretio veneunt, dici conſtat. Quare amplius de hoc loco cogitandum cenſeo.

[7] Πολύβιος] Lib. II. cap. XLVII. ut Jacobus Gronovius obſervavit.

[8] Ἀντισθένης, Ἀθην.] De hoc Antiſthene plura lege apud Laërtium.

Σωκρατικός, ὅστις Περιπατητικὸς ἐκλήθη πρῶτον, εἶτα ἐκύνισεν· υἱὸς δὲ ὢν [1] ὁμωνύμου πατρὸς, μητρὸς δὲ τὸ γένος Θρᾴσσης. οὗτος συνέγραψε τόμους δέκα· πρῶτον Μαγικόν. ἀφηγεῖται δὲ περὶ Ζωροάστρου τινὸς μάγου, εὑρόντος τὴν σοφίαν. τοῦτο δέ τινες Ἀριστοτέλει· οἱ δὲ, Ῥόδωνι ἀνατιθέασι. οὗτος οὖν καὶ τῆς Κυνικῆς κατήρξατο φιλοσοφίας, ἥτις οὕτως ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Κυνοσάργει τῷ γυμνασίῳ διδάξαι αὐτόν. καὶ Διογένους δὲ καθηγητὴς γέγονε τοῦ Κυνὸς, καὶ τῶν λοιπῶν. Ὅτι [2] ἀῤῥωστοῦντι Ἀντισθένει μακρὰν καὶ [3] δυσανάκλητον ἀῤῥωστίαν ὁ Διογένης ξιφείδιον ἐπιδέδωκεν, εἰπών· εἰ φίλου χρῄζεις ὑπουργίας. [4] οὕτως ᾤετο ἐκεῖνος οὐδὲν ἀλγεινὸν τὸν θάνατον, [5] ὥστε γίνεσθαι τὴν ἀῤῥωστίαν τρυφὴν αὐτόχρημα.

2. Julian. Orat. VI. p. 181. A.

Ἀντιστηρίζει. ἀντιλαμβάνεται.

Ἀντισπᾶν, ἐναντιοῦσθαι.

Ἄντισσα. μία πόλις ἐν Λέσβῳ.

Ἀντιστρόφους. ἀντὶ τοῦ ἰσοστρόφους. καὶ [6] Ἀριστοτέλης τὴν Διαλεκτικὴν ἀντίστροφόν φησιν εἶναι τῇ Ῥητορικῇ· ἐπειδὴ κἀκείνη περὶ τὰ πιθανὰ, ἃ τῷ ἔνδοξα εἶναι καὶ αὐτά ἐστι τοιαῦτα. τὸ γὰρ ἀντίστροφον ἀντὶ τοῦ ἰσόστροφον, καὶ περὶ τὰ αὐτὰ στρεφομένην καὶ καταγινομένην λέγει.

b Aristot. Rhet. l. 1.

o Ἀντιστοιχοῦντες. Ἔστησαν ὥσπερ μάλιστα χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις, [7] ἔχοντες γέῤῥα πάντες βοῶν λευκῶν.

o Xenoph. Anab. E. p. 382. quod notat Hutchinsonus ad locum Conf. Suid. [illegible]

Ἀντισχεῖν. ὑπομεῖναι. [8] Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκηρυκεύσαντο. καὶ Ἀντίσχωμαι, αὐθυπότακτον, ἀντιλάβωμαι.

Ἀντιτορήσας. διατρήσας, τοιχωρυχήσας. Ἐπεὶ δ' ἀντιτορήσαντες κατά τι μέρος ἑώρων τὸν λόφον, δέος εἰσῄει σφᾶς.

Ἀντιτυπῆσαι. ἀντιπαθῆσαι. καὶ Ἀντιτυπία o, ἐναντίωσις, σκληρότης. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητος. ἐν Ἐπιγράμματι· π Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον. καὶ Ἀντίτυπον. [9] Πάσης αἰσθήσεως περὶ ἕν τι γένος ἐχούσης, [10] ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν, φησὶν Ἀριστοτέλης. ὅτι καὶ αὐτὴ καταγίνεται περὶ ἕν τι γένος τῶν ἁπτῶν· ἀλλ' οὐκ ἔστιν εὔδηλον τὸ ἓν γένος τὸ τῇ ἁφῇ ὑποκείμενον. διὰ δὲ τοῦτο ἐσήμανεν, ὅτι ἐστὶ μὲν, οὐ φανερὸν δέ. τί οὖν τοῦτό ἐστι; λέγομεν ὅτι τὸ ἀντίτυπον. Ἀντίτυπον δὲ λέγω, οὐ τὸ ἀντικείμενον τῷ μαλακῷ, καὶ μὴ ὑπεῖκον τῇ ἁφῇ· ἀλλὰ πᾶν φυσικὸν σῶμα τὸ προσ-

o Toup. V. 31. Vol. III. Respexit Platonis locum in Theæteto. [Vid. Pag. seq.]
π Toup. IV. Vol. II. 590. *
Epigr. est in anthol. VI. 549. [Theæteti Scholastici ap. Brunck. Vol. II. p. 514. I. 4.]

ratore Philoſophus Socraticus; qui primum vocatus eſt Peripateticus, deinde Cynicum egit. Patrem habuit ejuſdem nominis, & matrem Thraciam. Hic conſcripſit Tomos x. Primum Magicum, in quo agit de Zoroaſtre quodam mago, qui ſapientiæ inventor exſtitit. Hoc tamen opus alii Ariſtoteli; alii vero Rhodioni tribuunt. Hic Cynicæ ſectæ princeps fuit, ſic appellatæ, quod in Cynoſarge gymnaſio docuerit. Fuit etiam Diogenis Canis & reliquorum præceptor. † Antiſtheni, diuturno & deſperato morbo laboranti, Diogenes porrexit pugionem, dicens: *Si amici miniſterio indiges.* Adeo ille mortem nec terribilem nec acerbam eſſe putabat.

Ἀντιστηρίζει. Fulcit. Apprehendit.

Ἀντισπᾶν. Retrahere. Adverſari.

Ἄντισσα. Antiſſa, una urbium Lesbi.

Ἀντιστρόφους. Qui circa eandem rem verſantur. Ariſtoteles Dialecticam Rhetoricæ ἀντίστροφον eſſe dixit, quia circa perſuaſibilia verſatur, quæ & ipſa ſunt ἔνδοξα, i. e. probabilia. Ἀντίστροφον enim pro ἰσόστροφον dixit: hoc eſt, in eiſdem rebus verſantem, & in eadem materia tractanda occupatam.

Ἀντιστοιχοῦντες. *Steterunt, tanquam chori, qui ordinibus inter ſe oppoſitis incedunt, omnes ſcuta ex pellibus boum alborum confecta habentes.*

Ἀντισχεῖν. Reſiſtere. Tolerare. *Illi vero, cum ſitim tolerare non poſſent, caduceatoribus miſſis pacem petierunt.* Et Ἀντίσχωμαι, ſubjunctivus, apprehendam.

Ἀντιτορήσας. Qui perforavit. Qui parietem perfodit. *Poſtquam vero quadam in parte parietem perforarunt, & collem viderunt, metus ipſos invaſit.*

Ἀντιτυπῆσαι. Per antipathiam quandam inter ſe diſſidere. Et Ἀντιτυπία, repercuſſio, durities: item, ſimilitudo. In Epigrammate: *Et ſilicem, ex quo crebra colliſione ignis excutitur.* Et Ἀντίτυπον, durum, ſive quod tactui reſiſtit. Cum omnes reliqui ſenſus certum quoddam habeant objectum; ſolus tactus non verſatur in uno & communi genere eorum, quæ tanguntur, ut ait Ariſtoteles. Habet tamen & tactus certum quoddam objectum, licet id non adeo manifeſtum ſit. Per hoc autem ſignificavit, habere quidem ea, quæ ſub tactum cadunt, commune quoddam genus, ſed id minus manifeſtum eſſe. Quodnam igitur eſt hoc genus? Dicimus eſſe τὸ ἀντίτυπον.

---

[1] Ὁμωνύμου πατρὸς] Wolfius & Portus ἀνωνύμου legendum eſſe ſuſpicantur: ſed fruſtra. Lectio enim Suidæ recte ſe habet, quoniam pater Antiſthenis itidem vocatus fuit Antiſthenes, ut ex Laertio conſtat.

[2] Ὅτι ἀῤῥωστοῦντι Ἀντισθένει μακρὰν καὶ δυσανάκλ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Juliani Orat. vi. pag. 340.

[3] Δυσανάκλητον] Apud Julianum rectius legitur δυσανάληπτον.

[4] Οὕτως ᾤετο ἐκεῖνος οὐδὲν ἀλγ.] Julianus habet, οὕτως οὐδὲν ᾤετο δεινὸν ἐκεῖνος οὐδὲ ἀλγ. &c.

[5] Ὥστε γίνεσθαι τὴν ἀῤῥωστίαν τρ.] Hæc apud Julianum pluribus verbis interjectis ſequuntur, nec ad ſententiam præcedentem pertinent: unde apparet, ea temere loco huic adſuta eſſe.

[6] Καὶ Ἀριστοτέλης τὴν Διαλ. ἀντίστροφόν φησιν εἶναι τῇ Ῥητ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Alexandri Aphrodiſæi in Topic. Ariſtot. pag. 4. ut Pearſonius obſervavit.

[7] Ἔχοντες γέῤῥα πάντες β.] Vide infra v. Πετάλῳ.

[8] Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπικ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἐπεκήρυξαν.

[9] Πάσης αἰσθήσεως περὶ ἕν τι γένος ἐχ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, καὶ κοινὸν εἶναι τὸ γένος τῶν ἁπτῶν, deſcripta ſunt ex Philopono in lib. ii. Ariſtot. *de Anima*, M. 8. ut Pearſonius obſervavit.

[10] Ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν, φησὶν Ἀριστ. ὅτι καὶ αὐτὴ καταγ.] Hic locus apud Philoponum ſic legitur: Ἡ ἁφὴ οὐκ ἔχει περὶ ἓν κοινὸν γένος τῶν ἁπτῶν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταὶ ἀκριβῶς ἐπιστήσαντες φασὶν, ὅτι πάνυ συντόμως καὶ ταύτης τὴν λύσιν ἔθηκεν ὁ Ἀριστοτέλης, εἰπὼν, ὅτι καὶ αὐτὴ καταγίνεται &c.

πίπτον

* Toup. Ep. Crit. II. 590

PARS IV. ANTITΥΠΗΣΑΙ. Ἀντιπαθῆσαι

—— Ἐν Ἐπιγράμματι·

11. Καὶ λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον.

590 Pentameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Antholog. lib. vi. p. 540.

Toup in Suid. V. Vol. III. p. 31.

ANTITTΠHΣAI. Ἀντιπαθῆσαι. Καὶ Ἀντιτυπία, ἐναντίωσις, σκληρότης. Καὶ Ἀντιτύπους ἀνθρώπους, σκληροὺς καὶ ἀνενδότους.] Plato in Theæteto: Καὶ μὴν δή, ὦ Σώκρατες, σκληρούς γε λέγεις καὶ ANTITTΠOTΣ ANΘPΩΠOTΣ. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

PARS V. 31 Vol. III.

πίπτον καὶ θιγγάνον τῆς ἀφῆς· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μαθηματικῶν σωμάτων, ἃ οὐ θιγγάνει, οὐδὲ ἀντιβαίνει τῇ ἀφῇ. τὸ οὖν ὁπωσοῦν ἀντιβαῖνον τῇ ἀφῇ τοῦτο φαμὲν ἀντίτυπον, καὶ κοινὸν εἶναι τὸ γένος τῶν ἁπτῶν. Καὶ Ἀντιτύπους ἀνθρώπους† σκληρούς, καὶ ἀνενδότους. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. [1] Καὶ τύπος ἀντίτυπος· φησὶν ὁ χρησμός.

Ἀντίτυπον vero voco, non id quod oppoſitum eſt molli, & tactui non cedit: ſed quodvis corpus naturale, quod ſub tactum quovis modo cadit; ut diſtinguatur a corporibus mathematicis, quæ nec tangunt, nec tactui reſiſtunt. Quicquid igitur quovis modo tactui reſiſtit, hoc ἀντίτυπον appellamus, & commune genus rerum, quæ tactu ſentiuntur, eſſe dicimus. † Et homines ἀντίτυποι, ſunt homines duri, & qui cedere neſciunt: metaphora ducta ab incude & malleo. *Et ictus ictui contrarius:* inquit Oraculum.

Toup. V. Vol. III. 31. Ht Reſpexit Plat. in Theateto. (Vol. I. 155. E

Ἀντιφάνης, [2] Ἀθηναῖος, κωμικός, νεώτερος τοῦ Παναιτίου. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Καρύστιος, [3] Τρανός, κατὰ Θέσπιν γεγονὼς τοῖς χρόνοις. καὶ Ἀντιφάνειος κωμῳδία, τοῦ Ἀντιφάνους.

Ἀντιφάνης. Δημοφάνους· οἱ δέ, Στεφάνου, καὶ μητρὸς Οἰνόης, Κιανός· ὡς δέ τινες, Σμυρναῖος· κατὰ δὲ Διονύσιον, Ῥόδιος· κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας, ἀπὸ δούλων, ὥς τινες. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ἐννενηκοστὴν τρίτην Ὀλυμπιάδα, καὶ ἔγραψε κωμῳδίας τξε΄. οἱ δέ, σπ΄. νίκας δὲ εἷλε ιγ΄. παῖδα τε ἔσχε Στέφανον, καὶ αὐτὸν κωμικόν. τελευτᾷ δὲ ἐν Κίῳ οδ΄ ἐτῶν ὑπάρχων, κατά τινα τύχην ἀπίῳ βληθείς.

Ἀντιφάτης. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφερίζειν. ἐρίζειν, ἐξισοῦσθαι. [4] Ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ; ὃς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ. Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀντιφέρονται. ἐναντιοῦνται.

Ἀντιφῄς. ἀντὶ τοῦ ἀντιλέγεις.

Ἀντιφιλοτιμεῖται. ἀντιθεραπεύει.

Ἀντίφθογγον. ὅμοιον.

Ἡ [5] πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασα νομεῦσι
Πολλάκι καὶ δρυτόμοις, κίσσα, καὶ ἰχθυβόλοις.

Ἄντιφος. ὄνομα κύριον.

Ἀντιφῶν, [6] Ἀθηναῖος, τερατοσκόπος, καὶ ἐποποιός, καὶ σοφιστής. ἐκαλεῖτο δὲ Λογομάγειρος.

Ἀντιφῶν, [7] Σοφίλου, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ῥαμνούσιος, διδάσκαλος δὲ αὐτοῦ οὐδεὶς προγινώσκεται. ἀλλ' ὅμως ἦρξε τοῦ δικανικοῦ χαρακτῆρος μετὰ Γοργίαν. λέγεται δὲ Θουκυδίδου γενέσθαι διδάσκαλος. ἐκαλεῖτο δὲ Νέστωρ.

Ἀντιφῶν, Ἀθηναῖος, ὀνειροκρίτης. περὶ κρίσεως ὀνείρων ἔγραψεν.

Ἀντιφωνῶ σοι. ἐγγυῶμαι σοι. σημαίνει καὶ τὸ ἀντιλέγω σοι.

Ἀντίχορδα. σύμφωνα.

Ἀντιφάνης. Antiphanes, Athenienſis, Comicus, junior Panætio. Fuit & alius Antiphanes, Caryſtius, Trani filius, qui Theſpidis temporibus vixit. Ἀντιφάνειος κωμῳδία, comœdia Antiphanis.

3. Τεχνικὸς legendum putat Toup in Suid. Epiſt. Crit. Vol. II. p. 436.

Ἀντιφάνης. Antiphanes, Demophanis F. vel, ſecundum alios, Stephani, & matris Oenoes, Cianus; vel, ut alii, Smyrnæus: at ſecundum Dionyſium, Rhodius, mediæ comœdiæ Comicus. Quidam etiam eum ſervum fuiſſe tradunt. Vixit Olympiade XCIII. ſcripſitque comœdias CCCLXV. vel, ut alii, CCLXXX. vicitque decies ter. Filium habuit Stephanum, Comicum & ipſum. Obiit in Cio, piro forte percuſſus, cum natus eſſet annos LXXIV.

Ἀντιφάτης. Antiphates. Nomen proprium. Varii. Hoffman. Vol. I. 242.

Ἀντιφερίζειν. Contendere. Se alteri æquare. *Tu Themiſtocli te æquas? qui urbem noſtram implevit, cum ante muris careret.* Ariſtoph. Equit. 810.

Ἀντιφέρονται. Adverſantur.

Ἀντιφῄς. Contradicis.

Ἀντιφιλοτιμεῖται. Æmulatione cũ aliquo certat.

Ἀντίφθογγον. Similiter reſonantem.

Quæ ſæpe antea voce garrula reſpondi paſtoribus
Et lignicidis, ego pica, & piſcatoribus.

Archias.
Brunck. Vol. II. p. 99. XXVIII. 1.
Citatur hoc Epigr. etiam Voc. Ἀγλωττία. V. Ἀντῳδή.

Ἄντιφος. Antiphus. Nomen proprium.

Ἀντιφῶν. Antiphon. Athenienſis, prodigiorum conjector & interpres, poeta Epicus, & Sophiſta. Vocabatur autem Logomagirus. Plenius Villoiſ. Anecd. Gr. I. 59.

Ἀντιφῶν. Antiphon, Sophili F. Athenienſis, populo Rhamnuſius, cujus magiſter quidem ignoratur; at tamen poſt Gorgiam in eo dicendi genere excelluit, quod in cauſis forenſibus locum habet. Fertur Thucydidis fuiſſe magiſter: eidemque cognomen erat *Neſtor.*

Conf. Thucyd. VIII. 68. p. 545. et not. Dukeri. — Vid. Fabricium de vit. Thucyd. Lib. II. c. 25. I. — Vol. II. p. 722.

Ἀντιφῶν. Antiphon, Athenienſis, ſomniorum conjector. Scripſit de interpretatione ſomniorum.

Ἀντιφωνῶ σοι. Spondeo tibi. Significat etiam contradico tibi.

Ἀντίχορδα. Conſona.

---

[1] Καὶ τύπος ἀντίτυπος] Integrum oraculum, ex quo verba hæc decerpta ſunt, legitur apud Herodotum lib. I. pag. 17. & Stephanum Byzantium v. Τεγέα, quos vide.

[2] Ἀντιφάνης. Ἀθην.] De hoc vide Meurſium in *Bibliotheca Attica.* Cæterum, præter Antiphanes, quorum hic Suidas meminit, fuit etiam Antiphanes Bergæus, qui Ἄπιστα ſcripſit, quem laudat Stephanus v. Βέργη. Fuerunt & alii Antiphanes, quos recenſet Jonſius *de Script. Hiſt. Phil.* Lib. I. cap. VI.

[3] Τρανός] Puto legendum Τρανοῦ, ut ſit nomen patris.

[4] Ἀντιφερίζεις σὺ Θεμισ. ὃς ἐπ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Equit.* pag. 337. (235. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam.

[5] Ἡ πάρος ἀντίφθ. ἀποκλ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. pag. 380. (264. Ed. Henr. Steph. ut Portus obſervavit.)

[6] Ἀντιφῶν, Ἀθην. τερατ.] De hoc Antiphonte vide quæ obſervarunt Meurſius in *Bibliotheca Attica,* Jonſius *de Scriptor. Hiſt. Phil.* lib. IV. pag. 326. & Menagius ad Laert. lib. II. Seg. XLVI.

[7] Ἀντιφῶν, Σωφ.] De hoc Antiphonte vide Plutarchum in *Vitis X Oratorum,* pag. 832. Philoſtratum *de Vit. Soph.* Lib. I. pag. 501. Photium in *Bibliotheca,* pag. 1452. Meurſium in *Bibliotheca Attica,* & Jonſium *de Script. Hiſt. Phil.* pag. 325, 326.

up

ANTIΦANHΣ. Ἀθηναῖος, Κωμικός, νεώτερος τοῦ Παναιτίου. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀντιφάνης, Καρύστιος, Τρανός, κατὰ Θέσπιν γεγονὼς τοῖς χρόνοις.] Vox Τρανός nihili eſt. Legendum putabat Kuſterus, Τρανοῦ, ut ſit nomen patris. Nihil minus. Scribendum omnino: Ἀντιφάνης, Ἀθηναῖος, ΚΩΜΙΚΟΣ ——— Ἀντιφάνης, Καρύστιος, ΤΡΑΓΙΚΟΣ. Antiphanes alius Tragicus, Caryſtius; alius Comicus, Athenienſis; hic Panætio junior, ille antiquiſſimus et Theſpidi σύγχρονος. Ita proculdubio ſcribendus eſt iſte locus. Sed de hoc viderit Suidas. Nam qui Antiphanis Tragici meminerit præter Lexicographum noſtrum equidem novi neminem.

Zenob. 1. 98.
Diogen. I. 87.

Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις. λείπει χερσί. παροιμία ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων.

Ἀντλήσατε ὕδωρ. αἰτιατικῇ. Ἀντλῶ σοι δὲ ὕδωρ.

Arist. Pax. 17.

Ἀντλία. τὸ τοῦ πλοίου εἰσρέον ὕδωρ. [1] Ἀριστοφάνης· Οὐ γὰρ ἔτ' οἷός τ' εἰμὶ περιανέχειν τῆς ἀντλίας. ἀντὶ τοῦ ἀντέχειν καὶ περιγίνεσθαι τοῦ πράγματος.

Arist. Pax. 18.

Ἀντλία. [2] ἡ σκάφη.

Αὐτὴν [3] ἄρ' οἴσω συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων. λέγεται γὰρ ἀντλία καὶ ἡ πλοίου ἐκροή. καὶ Πισίδης·

Ἐκ τῶν ἐχόντων τὰς δυσώδεις ἀντλίας.

Toup. V. Vol. III. 31. "Scribe Κειθων. Critho est nomen agricolae. Epigramma est in antholog. Cephalae, a Reiskio edit. p. 47. Dedit et Cl. Merrick ad Tryphiod. p. 107." [Brunck. II. 241. I. 3. Est Addaei Epigr.]

καὶ Ἄντλος, ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ.

Καὶ ταύτας ἐφ' ἅλωνος, ἐφ' ᾧ πολὺν ἔβρασεν
ἄντλον
Κειθῶν, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.

Ἀντωμένη. συναντήσασα. καὶ Ἀντώμενοι, συμβαλόντες.

Ἀντονομάζει. ὀνόματα ἀντὶ ὀνομάτων τίθησι.

Ἄν του. ἄν τινος. Οἱ δὲ τοῦ συνεδρίου τὰ μὲν ἀκούσαντες, τὰ δὲ παρακούσαντες, ἀπέστειλαν, φήσαντες, ἄν του δέωνται, πέμψειν πρὸς αὐτούς.

Ἀντοφθαλμῶ. ἀντιβλέπω ἐξ ἐναντίας.

Arist. Thesm. 1068.

Ἀντῳδή. παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἡ ἀντιστροφή. καὶ Ἀντῳδόν, κατάλληλον.

4 Archias. Brunck. II. 99. XXVIII. Citat Suidas, V. Ἀγλωττία. V. Ἀντίφθογγον.

Πολλάκι [4] δὲ κρέξασα πολύθροον, οἷά τις ἠχώ,
Κέρτομον ἀντῳδοῖς χείλεσιν ἁρμονίαν,

Νῦν ἐς γᾶν ἄγλωσσος ἀναύδητός τε πεσοῦσα
Κεῖμαι, μιμητὰν ζῆλον ἀνηναμένα.

Timaeus. 38.
Schol. in Ar. Vesp. 1036.
Suidas infr. V. Διωμοσία.

Ἀντωμοσία. [5] γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία δὲ, ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν διαδικαζομένων· τοῦ μὲν, ὡς πράξαντα διώκει· τοῦ δὲ, ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία δὲ, ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος, ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν. † Ὥσπερ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῖ· οὕτω καὶ [6] ἀνιππασία, καὶ διϊππασία, ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα. † [7] Ἀντωμοσία. γράμματά τινα γραψάντων, περὶ ὧν ἡ δίκη, ὅ, τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν, ἀποφέρουσι πρὸς τὸν ἄρχοντα. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἑκάτερος αὐτῶν ἀντώμνυεν, ὁ μὲν, τἀληθῆ κατηγορήσειν· ὁ δὲ, τἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι.

Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις. Ambabus haurire. Subauditur, manibus. Proverbium de iis, qui studiose aliquid faciunt.

Ἀντλήσατε ὕδωρ. Haurite aquam. Cum accusativo. At ἀντλῶ σοι ὕδωρ. Haurio tibi aquam.

Ἀντλία. Sentina. Aristophanes: *Haud enim amplius possum tolerare istum fœtorem.* [Ὑπερέχειν enim hic positum est] pro ἀντέχειν & περιγίνεσθαι, i. e. resistere & superare.

Ἀντλία. Scapha, [in qua aliquid pinsitur.] *Ipsam afferam scapham.* Per translationem ductam a navibus. Dicitur ἀντλία & sentina navis. Et Pisides:

Et navibus, quæ fœtidas habent sentinas.

Et Ἄντλος, spicarum acervus in area.

Et hac in area, in qua magnum trivit acervum
Hordei, & pinguem vidit messem.

Ἀντωμένη. Quæ obviam it. Et Ἀντώμενοι. Qui obviam veniunt. Qui prœlio congrediuntur.

Ἀντονομάζει. Nomina pro nominibus ponit.

Ἄν του. Si cujus. Si alicujus. *Qui vero in illo consessu aderant, cum alia quidem audivissent, alia vero aures illorum præteriissent, eos dimiserunt, dicentes, se, si qua re indigerent, ad ipsos missuros esse.*

Ἀντοφθαλμῶ. Ex adverso intueor.

Ἀντῳδή. Sic apud Comicos ἀντιστροφὴ vocatur. Et Ἀντῳδόν, cantu respondens.

Ego [pica] quæ sæpe garrivi, ut Echo quædã,
Sonum ab aliis auditum ore meo reddens &
imitans,
Nunc humi elinguis & muta
Jaceo, vocemque humanam imitari desii.

Ἀντωμοσία. Actio, quam quis juratus contra alterum instituit de injuriis, quibus se affectum esse dicit. Διωμοσία vero vocatur jusjurandum, quod utrinque præstatur ab illis, qui in Judicio litigant: quorum alter dicit, se alterum accusare, quod aliquid fecerit: alter vero se fecisse negat. Ἐξωμοσία autem dicitur jusjurandum, quo quis affirmat vel se non posse munus aliquod publicum obire, vel id præter legitimum tempus sibi injungi. † Ut διωμοσία & ἀντωμοσία idem significant; sic etiam ἀνθιππασία & διϊππασία, i. e. certamen equestre. † Ἀντωμοσία. [Mutuum utriusque partis jusjurandum, quod tunc præstatur, cum] actor & reus capita litis, scripto comprehensa, magistratui offerunt. Dicta est autem ἀντωμοσία, quia utraque pars jurabat, actor quidem, se alterum justam ob causam accusaturum; reus vero, se justa defensione usurum esse.

Ἀντωμοσία. ἡ τοῦ ἀντιδίκου. [8] Ὑπωμοσία δὲ, οἷον

Ἀντωμοσία. Jusjurandum adversarii in Judicio.

---

[1] Ἀριστοφάνης. Οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμὶ περ.] Apud Aristophanem in *Pace* pag. 625. (435. Ed. Bas.) locus hic ita legitur:

Οὐ γὰρ ἔτ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.

Vide ibi veterem Enarratorem.

[2] Ἡ σκάφη] Hanc lectionem ex MSS. Paris. revocavi. In prioribus enim Edit. male excusum est ἡ σκεύη.

[3] Αὐτὴν ἄρ' οἴσω συλλ.] Hæc sunt verba Aristophanis loco paulo ante laudato.

[4] Πολλάκι δὲ κρέξασα πολ.] Epigramma hoc legitur Anthol. lib. III. pag. 380. (264. Ed. Henr. Steph. ut Portus monuit.)

[5] Ἀντωμοσία. γραφὴ κατά τινος ἔνορκ.] Hæc excerpta sunt ex Scholiasta Aristoph. ad *Vespas*, pag. 505.

[6] Ἀνιππασία] Legendum est ἀνθιππασία, ut Portus recte monuit.

[7] Ἀντωμοσία. γράμματά τινα γραψ.] Hæc & quæ sequuntur leguntur etiam apud Harpocrationem; itemque Scholiastam Aristophanis loco paulo ante laudato.

[8] Ὑπωμοσία δὲ, οἷον ὅταν τ.] Vide quæ notavimus supra v. Ἀνθυπωμοσία.

Timaeus. p. 38.

Ἀντωμοσία [56]. γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. Διωμοσία [57] δὲ, ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος καὶ ἐπὶ [58] τῶν δικαζομένων· τοῦ μὲν, ὡς πράξαντα διώκειν· [59] τοῦ δὲ, ὡς οὐκ ἔπραξεν. Ἐξωμοσία [60] δὲ, ἄρνησις σὺν ὅρκῳ, ὡς ἀδυνατοῦντος, ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος αὐτῷ τοῦ λειτουργεῖν.

56. Ἀντωμοσία.] Haec non solum apud *Suidam*, sed etiam apud Scholiast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 1036. totidem verbis leguntur. Theaetet. p. 107. B. ἀλλ' ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε, καὶ ὑπογραφὴν παραναγινωσκομένην, ὧν ἐκτὸς [illegible] ἀντωμοσίαν καλοῦσι. ubi postrema verba de glossa suspecta sunt *Abreschio* Auctar. Diluc. *Thucyd.* p. 425. Apolog. p. 359. D. ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν. ubi vide Scholia. ibid. p. 361. F. [illegible] αὖ τὴν τούτων ἀντωμοσίαν. Lexicon Rhet. MS. Ἀντωμοσία καὶ [illegible] γράψαι καὶ ἀποφέρειν εἰς τὰς ἀρχὰς [illegible] τῶν διαδικαζομένων, τὸν μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, τὸν δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι. λέγεται δὲ Ἀντωμοσία καὶ ἐν ταῖς διαδικασίαις, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀμφισβητήσεσιν. *Harpocration* v. Ἀντωμοσία, Διωμοσία, & Ἐξωμοσία. *Pollux* VIII. 55. & ibi *Hemsterh.* Plura Juris Attici Interpretes.

57. Διωμοσία.] Infra: Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι· τοῦ μὲν ὀμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ, ὅτι οὐκ ἐποίησεν. a quibus nihil discrepat *Suidas*. Lexicon Rhet. MS. Διωμοσία ὅρκος ἐστὶν, ὃν ὤμνυον οἱ φόνου ἀγῶνα διώκοντες ἢ φεύγοντες. ἀμφότεροι γὰρ ὤμνυον μετὰ τὸ εἰπεῖν τὸν πρῶτον λόγον· (adde, ὁ μὲν) ἦ μὴν ἀληθῆ κατηγορηκέναι καὶ δικαίως· ὁ δὲ, ἦ μὴν ἀληθῆ ἀπολελογῆσθαι καὶ δικαίως. ὤμνυον δὲ καὶ, πρὶν εἰπεῖν, τὸν αὐτὸν ὅρκον ἀμφότεροι, ἐπενεχθείσης ἤδη τῆς ψήφου, εἰ μὴ δικαίως νενικηκέναι, ἐξώλειαν ἑαυτῷ ἐπαρώμενος, εἰ ἐξηπάτησεν. Apolog. p. 363. B. καὶ ταῦτα καὶ διωμόσαι ἐν τῇ ἀντιγραφῇ.

58. Ὅρκος καὶ ἐπὶ τῶν δικαζ.] Lege ex *Suida*, Schol. *Arist.* l. c. & ipso *Timaeo* v. Διωμοσία. ὅρκος ὑπὸ τῶν δικαζομένων.

59. Διώκειν.] *Suidas*, διώκει. At MS. διώκων. quod indicio est, post ἔπραξεν excidisse vocem, quam Schol. Comici habet: τοῦ μὲν, ὡς πράξαντα διώκοντος· τοῦ δὲ, ὡς οὐκ ἔπραξεν, ἀποφάσκοντος.

ὅταν

60. Ἐξωμοσία.] Infra: Ἐξωμοσία. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν, quae etiam leguntur apud *Suidam* & Scholiast. *Aristoph.* ad Eccles. v. 1018. Ἐξωμοσίας nullam in *Platonis* libris mentionem reperio.

ὅταν τις σκήπτηται κάμνειν, ἢ ἄλλο τοιοῦτον. [1] Παράστασις δὲ, ἡ διδομένη ἴσως τῷ γραμματιδίῳ, ἐν ᾧ τὸ ἔγκλημα γέγραπται, ὅπως ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐγκλήματα. Πρυτανεῖα δὲ τὰ ταμεῖα, ἃ κατέβαλλεν ἕκαστος, ὅπως εἰσαχθῇ ἡ δίκη. #οἱ δὲ Ἀντωμοσίαν, τὴν ἐπὶ πράγμασιν ἀμαρτύροις, καὶ ἀνέγγραφον, εἰς ὅρκον προϊσταμένην δίκην, ἐφ' οἷς οἱ κριταὶ δικάζουσιν. ἔνιοι δὲ, ὅταν ἐπὶ δημοσίῳ ἀγῶνι σκηπτομένου τινὸς κάμνειν, ὁ [2] ἀντίδικος ἀντομνύηται, φάσκων, προσποιεῖσθαι αὐτὸν, περὶ τούτου διαλαμβάνωσιν οἱ δικασταί. [3] ἢ ὁ τοῦ κατηγορουμένου ὅρκος ἐπὶ τῷ τἀληθῆ ἀπολογήσασθαι· ὥσπερ τοῦ κατηγοροῦντος πρότερον διωμοσία, ἐπὶ τῷ τἀληθῆ κατηγορήσειν.

Ὑπωμοσία vero dicitur jusjurandum, quod tunc locum habet, cum quis morbum cauſatur, vel ſimile quid. Παράστασις vero dicitur libellus actionis, quem actor edit, & cum reo communicat. Πρυτανεῖα vero vocantur ſportulæ, quas uterque litigantium ſolvit, ut cauſa in judicium introducatur. Alii vero Ἀντωμοσίαν vocant litem ſuper rebus teſte carentibus, nec ſcripto comprehenſam, & quam jurejurando interpoſito dirimi judices jubent. Alii vero, cum reus in judicio publice ob excuſationem morbi non comparet, & adverſarius jurat, eum falſo ſimulare morbum, judiceſque ea de re judicium inſtituunt, [id ἀντωμοσίαν vocari tradunt.] Vel ſic appellatur jusjurandum, quo reus jurat, ſe juſta defenſione uſurũ eſſe: uti jusjurandum, quo actor jurat, ſe veri criminis cauſa reum accuſaturum eſſe, vocatur διωμοσία.

Hæc ad finem Vocis excerpsit ex Scholiast. Platonis in apolog. Socrat. edit. a Fischero. p. 511.

Ἀντωνία. [4] πόλις.

Ἀντωνῖνος, [5] βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Σεβήρου, πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς καὶ ταῖς μιαιφονίαις χαίρων. καὶ οἱ στρατιῶται τοῦ βιάζεσθαι καὶ ἁρπάζειν λαβόντες ἐξουσίαν, οὐκέτι κατ' οὐδὲν διεκρίνοντο. τοιαῦτα δὲ πράττων, ὑπό τε τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, καὶ πρὸς τὴν ἐν πόλει διατριβὴν ἀπεχθῶς ἔχων, ἀπεδήμει τῆς Ῥώμης, ὡς δὴ καὶ τὰ στρατόπεδα διοικήσων, καὶ τὰ ἔθνη ἐποψόμενος. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἴστρον κατέλαβε, καὶ τοὺς ἐκεῖσε Γερμανοὺς ἐφιλοποιήσατο, ὡς καὶ συμμάχους παρ' αὐτῶν λαβεῖν, καὶ τοῦ σώματος φρουρούς, καὶ ταῖς φορεσίαις αὐτῶν χρῆσθαι. οὕτω τε καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἠγαπᾶτο, κοινὸς ὢν πρὸς ἅπαντας, ὡς συστρατιώτης μᾶλλον ἢ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν [6] χαίρειν λεγόμενος. ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐς τὴν Μακεδονίαν ἀφίκετο, Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ὠνόμασεν. ἐκεῖθέν τε εἰς Πέργαμον παραγέγονε, καὶ ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέως τάφον καὶ στεφάνοις κοσμήσας καὶ ἄνθεσι, τὸν Ἀχιλλέα ἐμιμεῖτο. καὶ διὰ τῆς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν εἰς Ἀντιόχειαν ἀφίκετο, καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν ποθεῖν. ὡς δὲ εἰσήλασεν ἐν αὐτῇ σὺν παντὶ τῷ στρατῷ, ὑπεδέχθη παρὰ τῶν Ἀλεξανδρέων ὡς οὔπω τις βασιλέων πρότερον. καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τήν τε χλαμύδα ἣν ἐφόρει, καὶ τὸν δακτύλιον, καὶ τὴν ζώνην, καὶ εἴ τι πολυτελὲς, περιελόμενος ἐπέθηκε τῇ ἐκείνου σορῷ. [7] ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδὼς τὴν τοῦτο λανθάνουσαν γνώμην. ἔγνω γὰρ, ὅτι πολλὰ ἐς αὐτόν τε καὶ τὴν μητέρα ἀπέσκωψαν. διὰ δὲ προγράμματος τὴν νεολαίαν εἰς τι πεδίον κελεύει συνελθεῖν, φήσας, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου τιμὴν φάλαγγας συστήσασθαι. οἱ δὲ, συν-

Ἀντωνία. Antonia. Urbs.

Ἀντωνῖνος. Antoninus, Romanorum Imperator, Severi F. præter cætera mala cædibus etiam gaudebat. Eo igitur imperante milites poteſtatem rapiendi vimque faciendi nacti, ſine diſcrimine omnes invadebant. Talia igitur cum patraret, ſtimulante eum malorum facinorum conſcientia, vitamque urbanam peroſus, Roma diſceſſit, ut & milites ordinaret, & provincias inviſeret. Cum igitur ad Danubii ripas perveniſſet, adeo Germanos illic agentes ſibi adjunxit, ut ex iis auxiliares & corporis cuſtodes conſcriberet, eorumque veſtibus & cultu uteretur. Mirifice igitur tam a Barbaris quam militibus diligebatur, quippe qui comis eſſet & popularis, ſeque libentius commilitonem vocari quam principem ferret. Poſtquam vero Macedoniam ingreſſus eſt, Alexandri nomen adſcivit. Inde cum Pergamum veniſſet, & Achillis tumulum coronis & floribus exornaſſet, Achillem agere cœpit. Hinc digreſſus peragrata Aſia & reliquis provinciis Antiochiam introivit: ubi aliquandiu moratus Alexandriam iter ſuſcepit, prætexens huic itineri deſiderium viſendæ urbis ab Alexandro conditæ. Eam igitur cum omni exercitu ingreſſus, ſic ab Alexandrinis exceptus eſt, ut nemo ante eum Imperator. Cumque Alexandri monumentum intraſſet, demptum ſibi paludamentum cum annulo & balteo, & ſi quid præterea precioſum gerebat, ſolio ejus impoſuit. Populus vero Alexandrinus ſupra modum lætabatur, ignarus, quidnam ille occulti conſilii tegeret. Cum enim ſciret, Alexandrinos antea multis dictis contumelioſis ſe & matrem ſuam vellicaſſe; juventutem in planitiem quandam convenire

Joan. Antiochen. p. 825. Ed. Vales.

---

[1] Παράστασις δὲ, ἡ διδ.] Vide infra v. Παράστασις, & v. Παραστησόμεθα.

[2] Ὁ ἀντίδικος ἀντομνύηται, φ.] Vide quæ obſervavimus ſupra v. Ἀντωμοσία.

[3] Ἢ ὁ τοῦ κατηγορ.] Vide Petitum in Commentario ad Leges Attic. pag. 322.

[4] Ἀντωνία. πόλις] Sic olim vocata fuit Byzantium tempore Severi & filii ejus Antonini. Euſtathius ad Dionyſium v. 804. Ὀνομασθῆναι δέ ποτε αὐτὸ (Βυζάντιον) καὶ Ἀντωνίαν, ἕως περιῆν Σεβῆρος καὶ ὁ ἐκείνου παῖς Ἀντωνῖνος. Idem teſtatur Heſychius Mileſius in *Origin. Conſtantinop.* pag. 53. his verbis: Μέχρι μὲν οὖν περιῆν Σεβῆρος καὶ ὁ τούτου παῖς Ἀντωνῖνος, ἡ πόλις Ἀντωνία προσηγορεύετο. Sed Meurſius ad illum locum recte monet ſcribendum potius eſſe Ἀντωνινία. Exſtant enim nummi veteres Severi & Antonini, in quibus legitur, *Antoneinia Byzantion Sebaſta*.

[5] Ἀντωνῖνος, βασιλεὺς Ῥωμ. ὁ Σεβήρου, πρὸς τοῖς ἄλλοις κακ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad illa, τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι, ſunt verba Joannis Antiocheni apud Conſtantinum in Excerptis a Valeſio editis, pag. 825.

[6] Χαίρειν] Hæc vox deeſt in prioribus Edit. quam ex Joanne Antiocheno revocavi.

[7] Ὁ δὲ δῆμος ἔχαιρεν, οὐκ εἰδ.] Apud Joannem Antiochenum ſic legitur: ὁ δὲ δῆμος ὁρῶν ὑπερέχαιρεν παννυχίζων τι καὶ ἑορτάζων, οὐκ εἰδὼς &c.

1. Dion Caſs. LXXVII. Vol. II. p. 1296. 21. De Antonino Severo.

ἦλθον ἀγαθαῖς ἐλπίσι. στιχηδὸν δὲ ἑστῶτας ἰδὼν, αὐτὸς μὲν ἐξῆλθεν, ἐπαφῆκε δὲ τοὺς στρατιώτας· καὶ πάντας συνέκοψαν. τοσοῦτος δὲ ἐγένετο φόνος, ὥστε τὸν Νεῖλον ἅπαντα φοινιχθῆναι. [1] Ὅτι Σεβῆρος καὶ πάνυ πᾶσι τοῖς εἰς ἀρετὴν τείνουσι, καὶ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἤσκησε τὸν Ἀντωνῖνον, ὥστε καὶ αὐτοκράτορα ἤδη ὄντα, καὶ διδασκάλοις συνεῖναι, καὶ τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας φιλοσοφεῖν. ἐξηραλοιφεῖ τε καὶ ἵππευε ἐς ν' καὶ ψ' σταδίους. καὶ προσέτι καὶ νήχεσθαι καὶ ἐν κλύδωνι ἠσκεῖτο. ὁ δὲ ἐκ μὲν τούτων τρόπον τινὰ ἐρρώσθη· τῆς δὲ δὴ παιδεύσεως, ὡς οὐδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς πώποτε ἀκηκοὼς, ἐπελάθετο. οὐ μέντοι καὶ κακορρήμων ἢ κακογνώμων ἦν· ἀλλὰ καὶ συνίει πολλὰ ὀξύτατα, καὶ ἔφραζεν ἑτοιμότατα. τῇ τε γὰρ ἐξουσίᾳ καὶ τῇ προπετείᾳ, τῷ πάνθ' [2] ὁμοίως τὰ προϊστάμενά οἱ ἀπερισκέπτως ἐκλαλεῖν, καὶ τῷ μηδενὶ αὐτῶν ἐκφαίνειν αἰσχύνεσθαι, ἐπιτυχίᾳ τινὶ πολλάκις περιέπιπτεν.

3. Joan. Antioch. p. 818. De Antonino Pio. Hoc fragm. Dioni Caſs. male est adhibitum a Leunclavio, p. 800. notat Reimar. in Dion. II. 1521.

Ὅτι [3] Ἀντωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν, καὶ μάλιστα Νουμᾷ κατὰ τὸ τῆς ἡγεμονίας ὁμοιότροπιν ἄξιος παραβάλλεσθαι, καθάπερ δὴ Ῥωμύλῳ Τραϊανὸς ὤφθη παραπλήσιος. τόντε γὰρ ἰδιώτην ὁ Ἀντωνῖνος ἄριστα καὶ ἐντιμότατα διετέλεσε βίον, καὶ κατὰ τὴν ἡγεμονίαν ἀμείνων ἔδοξεν εἶναι καὶ σωφρονέστερος, οὐδενὶ τραχὺς οὐδὲ φορτικὸς, ἀλλὰ πρὸς ἅπαντας χρηστός τε καὶ ἤπιος ἦν. ἔν γε μὴν τοῖς πολεμικοῖς ἀπὸ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ τοῦ κερδαλέου δόξαν θηρώμενος, φυλάττειν σώους, ἤπερ εἰς μέγεθος ἐκφέρειν [4] τοὺς τῆς ἀρχῆς ἐγίνωσκεν ἄνδρας· ὡς ἔνι μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιούμενος ἐπιμέλειαν. ταῖς τῶν δημοσίων ἐφιστὰς διοικήσεσι, [5] τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τὴν ἡγεμονίαν ταῖς παρ' αὐτοῦ τιμαῖς ἀμειβόμενος· τοὺς γε μὴν φαύλους δίχα τινὸς τραχύτητος τῶν κοινῶν ἀπελαύνων πραγμάτων. οὐκ οὖν ὑπὸ τῶν οἰκείων μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τῶν ἀλλοφύλων ἐθαυμάζετο· ὡς τῶν προσοίκων τινὰς βαρβάρων τὰ ὅπλα κατατιθεμένους, [6] ἐπιτρέποντάς τε τῷ βασιλεῖ τὰς δίκας, διαλύεσθαι ταῖς ἐκείνου ψήφοις. αὐτὸς δὲ παρὰ τὸν ἰδιώτην βίον πολύ τι πλῆθος χρημάτων κεκτημένος, ἐπειδὴ παρῆλθεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν, τὴν μὲν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἴς τε τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν φίλων ἀπανήλωσε δωρεὰς, τῶν τε δημοσίων θησαυρῶν πλῆθος παντοδαπῶν ἀπέλιπε πρῶτος ἀπηνέγκατο.

7. Aelianus. Fragm. Vol. II. p. 1008.

Ἀντώνιος [7] Σατουρνῖνος. ἐπίρρητος, καὶ βδελυρὸς, παρὰ Οὐεσπασιανοῦ ἐς τὴν βουλὴν ἐνεγράφη, Οὐεσπασιανοῦ σοφισαμένου γελοιότατα τοῦτο. ἀξιώσει γὰρ αὐτὸν περιέβαλε, κακίᾳ δοὺς ἀκερδὲς μὲν, σεμνὸν δὲ ὅμως τόδε ἆθλον.

edicto propoſito juſſit, dicens, ſibi in animo eſſe in honorem Alexandri Phalanges conſcribere. Illi igitur ſpe alacres convenerunt: quos Antoninus inſtructis ordinibus diſpoſitos videns, ipſe quidem ſe ſubduxit; ſed milites in eos immiſit, qui omnes trucidarunt. Tanta autem cædes tunc facta eſt, ut totus Nilus ſanguine inficeretur. † Severus omnibus ſtudiis, tam ad animum quam corpus pertinentibus, Antoninum excoluit, adeo ut tum etiam, cum Imperator jam eſſet, & magiſtris uteretur, & magnam diei partem philoſophiæ impenderet. Adhæc exercitiis palæſtricis operam dabat, & ad DCCL ſtadia equitando interdum conficiebat, natandoque vel in tempeſtate ſedulo ſe exercebat. At ille his quidem rebus robur corporis aliquo modo confirmavit: ſed omnis reliquæ doctrinæ adeo oblitus eſt, quaſi ne nomen quidem illius unquam ante audiviſſet. Neque tamen indiſertus erat, aut judicii omnino expers, ſed & multa acutiſſime perſpiciebat, & expeditiſſime eloquebatur. Nam cum libere quidvis facere & dicere ei liceret, & temere omnia inconſiderateque effutire ſoleret, nec ulla re erubeſceret, caſu ſæpe ſcopum attingebat. † Antoninus, Imperator optimus, imperium ita geſſit, ut dignus ſit, qui Numæ comparetur: ſicut Trajanus cum Romulo conferendus videtur. Vixit enim ingenti moderatione privatus; majori in imperio: nulli acerbus, cunctis benignus. In bellis juſtitiæ gloriam commodis ſuis prætulit, civiumque ſuorum ſaluti potius conſulere, quam imperii fines amplificare ſtuduit. Juſtitiæ ſummam rationem habuit, bonoſque viros adminiſtrationi Reip. præfecit, virtutem honoribus remunerans, maloſque ſine ulla aſperitate a Rep. removens. Itaque non ſuis tantum, ſed etiam exteris admirationi fuit, adeo ut quidam finitimorum Barbarorum armis poſitis eum controverſiarum ſuarum arbitrum conſtituerent. Hic ante imperium ditiſſimus patrimonium ſuum ſtipendiis militum & liberalitatibus erga amicos exhauſit; at ærarium opulentum reliquit, primuſque Imperatorum *Pius* propter clementiam dictus eſt.

χρημάτων, τήν τε τοῦ εὐσεβοῦς ἐπίκλησιν ἐκ τοῦ ἤθους

Ἀντώνιος Σατουρνῖνος. *Antonius Saturninus, homo flagitioſiſſimus & impurus fuit: quem Veſpaſianus ridiculo ſane commento in Senatum adſcivit. Honore enim eum ornavit, flagitiis præmium tribuens, quod, quamvis lucri nihil afferret, cum dignitate tamen conjunctum erat.*

---

[1] Ὅτι Σεβῆρος καὶ πάνυ πᾶσι τοῖς εἰς ἀρ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad verba illa, ἐπιτυχίᾳ τινὶ πολλάκις περιέπιπτεν, leguntur apud Dionem in *Antonino Caracalla* pag. 430.

[2] Πάνθ' ὁμοίως τὰ προϊστάμενα] Apud Dionem rectius legitur, πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα.

[3] Ὅτι Ἀντωνῖνος ὁ βασιλεὺς ἄριστος ἦν] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad πρῶτος ἀπηνέγκατο, ſunt verba Joannis Antiocheni in Excerptis Peireſc. pag. 818. 821.

[4] Τοὺς τῆς ἀρχῆς ἐγίνωσκεν ἄνδρας] Locus hic ſalebroſus eſt, quem addita voce ὅρους ſic legendum & diſtinguendum puto: τοὺς τῆς ἀρχῆς [ὅρους] ἐγίνωσκεν· ἄνδρας ὡς ἔνι μάλιστα πλείστην τοῦ δικαίου ποιουμένους ἐπιμέλειαν ταῖς τῶν δημοσίων &c. Hæc lectio ſenſum loci hujus planiſſimum reddit.

[5] Τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τὴν ἡγεμονίαν] Apud Joannem Antiochenum rectius legitur τοὺς μὲν ἀγ. τῶν ἡγεμόνων.

[6] Ἐπιτρέποντάς τε τῷ βασ.] Sic etiam apud Joannem Antiochenum legitur. Sed orationis ſeries & ſenſus potius requirit, ut legatur, ἐπιτρέπειν τῷ βασιλεῖ.

[7] Ἀντώνιος Σατουρ. ἐπίρρητος καὶ βδελ.] Vide infra v. Ἀξιώσει, ubi pars loci hujus addito Æliani nomine repetitur.

Ἀντώνιος [1] Ἀλεξανδρεύς, ὃς ἐνδεέστερον ἔχων πρὸς τοὺς λόγους, οὐ πάνυ τις ἦν ἀκριβής· πρὸς δὲ ἀλήθειαν ἱερώτατος ἐγεγόνει, καὶ λίαν ἔρρωτο τὴν ψυχὴν πρὸς Θεοῦ θεραπείαν, τήν τε δημοτελῆ, καὶ ἀπορρητοτέραν· ὥστε καὶ τὴν Γάζαν ἀπέφηνεν ἱερωτέραν πολλῷ μᾶλλον, ἢ πρότερον ἦν. ἐμβὰς δὲ εἰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, καὶ δικασάμενος ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς, προέστη αὐτῆς ἐκθυμότερον τοῦ μετρίου, καὶ ὑπερεδικάσατο κατὰ τὸ καρτερώτατον, οὔτε χρόνου φειδόμενος, εἰς οὐδὲν δέον δαπανωμένου, οὔτε δόξης ἀμείνονος ἐπιστροφήν τινα ποιησάμενος. ἤκουσε γὰρ κακῶς ὑπὸ τῶν τότε ἀνθρώπων, οὐχ ὡς ἀδικῶν, ἀλλ' ὡς φιλοδικῶν. ἀνέβη γὰρ καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῇ δίκῃ, καὶ σφόδρα φιλόνεικος ἔδοξέ τις εἶναι. περιγενόμενος δὲ τῶν ἀντιδίκων, ταύτην μὲν ἐξέδωκεν ἑτέρῳ ἀνδρί. αὐτὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀπραγμοσύνῃ τὸ λοιπὸν τοῦ βίου διετέλει, ὀλίγα μὲν ἐν φιλοσοφίᾳ, τὰ δὲ πλείω διαιτώμενος ἐν τοῖς ἱεροῖς. ἁπλοῦς δὲ ἦν τὸ ἦθος, καὶ ἕτοιμος εἰς εὐεργεσίας, ἄλλως τε, καὶ ἐς τὰς τῶν ἱερῶν. ἔγωγε οὖν καὶ αὐτὸς ὁμολογῶ τῷ ἀνδρὶ μεγίστην ἀτεχνῶς τὴν χάριν, ἣν ἀμείψασθαι αὐτὸν εὔχομαι τοὺς Θεοὺς ἐν μακάρων νήσοις ἤδη συζῆν ἠξιωμένον.

Ἀντωπεῖ. δοτικῇ. ἀντοφθαλμεῖ. ἐξ οὗ καὶ Ἀντώπησαν οἱ ὀφθαλμοί. Καὶ Ἀντωπόν. ἀντὶ τοῦ, κατὰ πρόσωπον, ἀπέναντι. [2] Ἀγαθίας· Ὁ δὲ οὐκ ἀνίει, νῦν μὲν ἀθρόον ἀπιών, νῦν δὲ ἀντωπὸν ἠρέμα εἰς τοὐπίσω ὑποχαζόμενος. Καὶ αὖθις·

——Οὐδ' [3] ἀπ' ἐμεῖο
Κλῄζεται ἀντωπὸν Βοσπόρειον πέλαγος.

umpsit Eur.
drom. 1227.

Z Ἄντρα νύχια. σκοτεινὰ σπήλαια.

Ἀντριάσι. ταῖς τοῖς ἄντροις φιλοχωρούσαις.

Ὄφρ' [4] εἴην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων.

Ἄντρον. σπήλαιον. καὶ Ἀντρώδη, σπηλαιώδη.

umpsit Hom.
l. B. 697.
conf. Schol.
ustath.

Ἀντρῶνες. πόλις ἐν Θετταλίᾳ. καὶ [5] Ἀντρώνιος ὄνος. ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρῶσιν.

Ἄντυγες. αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων.
Ἕκτωρ [6] μέν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων
Ἐκνάπτετ' αἰέν, ἔς τ' ἀπέψυξε βίον.

Ἀντυγωτός. συνδεδεμένος. ἐπειδὴ αἱ ἄντυγες καταδέονται. παρὰ τῷ ἀντυγῶ ῥῆμα.

Ἄντυλλος, [7] ῥήτωρ.

Ἄνοια. ἡ ἀναισθησία.

Ἀντώνιος Ἀλεξ. Antonius Alexandrinus, vir quidem fuit ſcientiis parum excultus, ſed rebus ſacris maxime deditus, & religionis tam popularis quam arcanæ & a vulgi notitia remotæ cultor ſtudioſiſſimus: adeo ut Gazam multo religioſiorem redderet, quam antea fuerat. Cum vero negotiis forenſibus ſe immiſcuiſſet, cauſam ſororis immoderatiùs egit, acerrimeque defendit, neque tempori parcens, quod fruſtra conſumebatur, neque famæ melioris ullam rationem habens. Male enim tunc audiebat, non quidem ut homo injuſtus, ſed ut litium nimis amans. Nam cum ejus litis cauſa Byzantium profectus eſſet, valde contentioſus eſſe viſus eſt. Adverſariis vero victis, ſororem alteri viro elocavit: ipſe vero reliquum vitæ tempus in ocio & quiete tranſegit, raro quidem cum Philoſophis, plerumque vero in templis verſans. Quod ad mores ejus attinet, homo fuit ſimplex & apertus, promptæque cum erga quoſvis, tum præcipue in res ſacras liberalitatis. Atque ego quoque fateor, me plurimum illi viro debere, Deoſque precor, ut in Beatorum Inſulis, ubi jam contubernio illorum fruitur, gratiam ipſi referant.

Damascius, ut putat Kusterus; sed cui Damascio, et quibus excerptis, alludit [in Not. 1.] quaerendum.

Ἀντωπεῖ. Dativo jungitur. Adverſis oculis intuetur. Et Ἀντωπόν. Adverſa facie. Ex adverſo. Agathias: *Ille vero multos hoſtium occidit, nunc quidem cum impetu in eos irruens, nunc vero adverſa fronte paulatim pedem referens.* Et iterum:

Agathias. I. p. 26.

——Neque a me
Nomen accepit Boſphorium pelagus, quod
in conſpectu jacet.

Incert. ap. Brunck. Vol. III. 187. CLXXXV. et infr. V. Βοΐδιον.

Ἄντρα νύχια. Antra obſcura.

Ἀντριάσι. [Nymphis,] quæ in antris degunt. *Ut ſim oblectamentum pulchrarum* [*Nympharum,*] *in antris degentium.*

Theodoridas ap. Brunck. V. II. 41. II.

Ἄντρον. Antrum. Spelunca. Et Ἀντρώδη. Loca ſpeluncis antriſque plena.

Ἀντρῶνες. Antrones, urbs in Theſſalia. Et *Antronius aſinus*; [proverbium, quod dicitur de aſinis magnis:] quod in urbe illa aſini maximi gignerentur.

5. Diogen. I. 26. qui citat Pherecratem.

Ἄντυγες. Orbes rotarum. [Sophocles:] *Hectorem balteo illo, quo a me donatus fuit, currui alligatum equi raptarunt, donec animam efflaret.*

Timaeus. 38.

Soph. Ajax. 1029.

Ἀντυγωτός. Colligatus. Extremitates enim rotarum ferro ambiente vinciri ſolent. A verbo ἀντυγόω.

Citat Suidam et Hesych. H. Steph. in hac Voce, in Ind. ad Thesaur.

Ἄντυλλος. Antyllus orator.

Ἄνοια. Amentia. Stupor. Polyb. IV. 35. 15. et alibi.

---

[1] Ἀντώνιος Ἀλεξανδρεύς, ὃς ἐνδ.] Totum hunc articulum de Antonio Alexandrino deſcriptum eſſe ex Damaſcio, (ex quo excerpta leguntur apud Photium) ſtilus arguit.

[2] Ἀγαθίας· Ὁ δὲ οὐκ ἀνίει, νῦν μ.] Apud Agathiam lib. I. pag. 26. locus hic ita legitur: Ὁ δὲ πολλοὺς τῶν πολεμίων διέφθειρε, νῦν μὲν ἀθρόον ἐπιών, νῦν δὲ ἀντωπὸς ἠρέμα &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[3] Οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο κλ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate in buculam æream, juxta Boſphorum olim collocatam, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 325. Vide etiam infra v. Βοΐδιον.

[4] Ὄφρ' εἴην λιπαρῶν παίγν. Ἀντρ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia Epigrammatum inedita integrum exhibemus infra v. Λαβύρινθος.

[5] Ἀντρώνιος ὄνος] Vide ſupra v. Ἀνδρώνιος ὄνος.

[6] Ἕκτωρ μ., ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Ajace Flag.* pag. 59. ut Portus obſervavit.

[7] Ἄντυλλος ῥήτωρ] Vide Meurſium in Bibliotheca Græca.

38

Ἄντυγες [55]. αἱ τῶν ἁρμάτων περιφέρειαι ὄντως λέγον-

[55] Ἄντυγες.] Theaetet. p. 141. E. ἀλλ' ἀγαπῷμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ, τι ἐστιν, ἅμαξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοί, ἄξων, ὑπερτερία, ἄντυγες, ζυγόν. Quid ἄντυξ ſit, vulgo paene ignorabatur ante Ti. Hemſterhuſium, qui praeclare, ut infinita alia, vocem explanavit ad Lucian. Deor. Dial. XXV. p. 279.

† Herodotus hic, omissis ejus verbis, citatur. Ex hibus locis a Suida laudatis nullus apud illum Historicum exstat. — Respexit forsan Lexicographus, quod ex ultimo fragmento conjectari licet, Clius, c. 187. p. 86. 95. et 5. ubi ἀνοίξῃ et ἀνέῳγε de tumulo aperiendo scribuntur.

Ἀνοίγει. δηλικῶς. καὶ Ἀνοιγνύει, διχῶς. Ἀνοίγω γὰρ τὸ διαχωρίζω. καὶ μετ' αἰτιατικῆς. ὡς τὸ, Ἄνοιγε στόμα λόγῳ Ἰησοῦ. καὶ Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν, ἀντὶ τοῦ σχιζομένοις. Ἡρόδοτος†. Ἀνοιγνυμένων δὲ τῶν τάφων, ὑφ' ἡλίῳ μάρτυρι δὲ τῶν ὀστῶν ἀτίμως ἐκκομιζομένων ἐς ταφὰς ἰδιώτιδας.

Ἀνοιδήσας. ἀναφλεγμήνας. ἀναφυσηθείς. Ὁ δὲ ἀνοιδήσας ὀργῇ εἶπε, κακοὺς κακῶς ὑμᾶς διολῶ.

(α) Respexit Polyb. 24. 5. 13. Vol. IV. 297. ἀνοίκειον ὑπόθεσιν. — Schweigh. Ind. Polyb. p. 49. Joseph. I. 767.

(α) Ἀνοίκειος. ἀντὶ τοῦ ἀπρεπής.

Ἀνοικίσαι πόλιν. ἀντὶ τοῦ ἀνακτίσαι.

Ἀνοίκτως. σκληρῶς. ἀνελεημόνως.

Ἀνοιμωκτεί. [1] ἀστενάκτως. καὶ Ἀνοιμώξατε. ἀλαλάξατε.

2. Toup. I. 62 ⊖ leg. Ἀννωνάριος

Ἀνοινάειος. [2] ὡς ἡ κοινὴ συνήθεια.

3. Zen. I. 92. Diogen. I. 81.

Ἂν [3] οἶνον αἰτῇ, κονδύλους αὐτῷ δίδου. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, [4] κακὰ δὲ λαμβανόντων. ἡ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος οἶνον αἰτήσαντος καὶ τυφλωθέντος.

Ἄνοις. ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρύνιχος.

Ἀνοῖσαι. κομίσαι. καὶ Ἀνοιστέον, δεῖ κομίζειν. καὶ Ἀνοίσω σοι βόας, ἀνενέγκω, φέρω.

Ἄνοισις. ἀνακόμισις.

Ἀνυδρεύσασθαι. ἀντλῆσαι. Ὕδωρ κατέχεον καὐτῆς κἂν ὑδρεῦσαι τὸν κάδον. Κοριάννοις Φερεκράτης.

Ἀνύειν. τελειοῦν. πράττειν.

Ἀνυμφαῖος. ἡ μὴ ἔχουσα ἄνδρα. Ἄνυμφος δὲ, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.

Pindar. Pyth. Η΄. 135.

Ἀνύπαρκτον. τὸ μὴ ὑπάρχον. [5] πρὸς τὸ Πινδαρικόν· Τί δέ τις, τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι. ἀντὶ τοῦ, ἀνυπάρκτου ἀνυπαρκτότερον. ἐνταῦθα δέ ἐστιν ὁ λόγος ἐγγυτέρω τῆς ἀληθείας, ἤπερ τὸ Πινδαρικόν. ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος ἐν τοῖς ἀσυστάτοις πεποίηται τὴν ὑπερβολήν· ὁ δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ δοκοῦσιν, οὐχ ὑπάρχουσι δὲ κατὰ ἀλήθειαν. καὶ [6] Ὅμηρος δι' ἑνὸς αὐτάρκως τοῦτο δεδήλωκεν·

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀνυπαίτιος. ἀναίτιος.

Ἀνύπεικτον. τὸ ἀνένδοτον. ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὑποτάσσομαι.

Ἀνύπηνος. ὁ ἀγένειος.

(δ) Ἀνυπόδετος Diod. Sic. I. p. 91. 75. Dion Cass. II. 1280. 75. Ἀνυπόδητος Dion Cass. II. 908. 65. 1218. 17. Xenoph. Mem. I. 6: 2.

(ε) Diod. Sic. I. 31. II. 194. 309. 349. Dion. Cass. I. 98. 26. Joseph. saepe. Xenoph. Mem. IV. 4. 15.

(γ) θεραπείαν καὶ ἀνύποιστον μανίαν. Dion. Halic. Ant. Rom. VII. 1347. Vol. III. Joseph. I. 933.

Ἀνυπόβλητον. περιοῦχον.

(δ) Ἀνυπόδητος. γυμνόπους. ἐν τῷ η λέγεται, οὐχὶ ἀνυπόδετος.

(ε) Ἀνυπόστατον. ἀντὶ τοῦ ἀφόρητον.

(γ) Ἀνύποιστον. ἀβάστακτον. ἀνυπομόνητον.

Ἀνύσασθαί τι. παρὰ τοῖς ἄρχουσι διαπράξασθαι.

Ἀνοίγει, & Ἀνοιγνύει. Utrumque dicitur. Ἀνοίγω interdum significat separo, divido. Jungitur & accusativo: ut, *Aperi os tuum in nomine Jesu.* Et Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσι apud Herodotum significat, *Jumentis quæ dissecabantur.* † *Apertis vero sepulcris, &, sole teste, ossibus ignominiose in privata sepulcra translatis.*

Ἀνοιδήσας. Qui intumuit. Inflammatus. Inflatus. *Ille vero ira inflammatus dixit: Vos malos male perdam.*

Ἀνοίκειος. Non conveniens. Indecorus.

Ἀνοικίσαι πόλιν. Urbem instaurare.

Ἀνοίκτως. Duriter. Inhumaniter. Crudeliter.

Ἀνοιμωκτεί. Sine gemitu. Et Ἀνοιμώξατε. Ululate. Ejulate.

Ἀνοινάειος. Anœnarius, ut vulgo dici solet.

Ἂν οἶνον αἰτῇ, κονδ. *Si vinum petat, colaphos ipsi dato.* Proverbium in eos, qui bona petunt, sed mala accipiunt. Cyclops enim, cum vinum bibiſset, quod ab Ulyſse petierat, excœcatus eſt: quæ hiſtoria proverbio huic locum dedit.

Ἄνοις. Conficias. Perficias. Phrynichus.

Ἀνοῖσαι. Attuliſse. Et Ἀνοιστέον, Afferendum eſt. Et Ἀνοίσω σοι βόας. Afferam tibi boves.

Ἄνοισις. Allatio. Adportatio.

Ἀνυδρεύσασθαι. Aquam haurire. * * * * Pherecrates *Coriannis*.

Ἀνύειν. Perficere. Conficere.

Ἀνυμφαῖος. Fœmina non habens virum. Ἄνυμφος vero, qui non habet uxorem.

Ἀνύπαρκτον. Quod non exſtitit. Pindarus: *Quid vero ſumus? aut potius, quid non ſumus? Umbræ ſomnium ſunt homines.* Id eſt, magis nihil ſunt, quam ipſum nihil. Hæc autem oratio plus habet veriſimilitudinis, quam Pindari. Pindarus enim hyperbole utitur petita a rebus, quæ conſiſtere nequeunt: alter vero a rebus quæ apparent & videntur eſse, ſed revera non ſunt. Homerus etiam ſatis hoc declaravit verſu iſto:

Nihil imbecillius terra alit homine.

Ἀνυπαίτιος. Inſons. Innocens.

Ἀνύπεικτον. Quod nemini cedit. Rigidum. Ab εἴκω, cedo.

Ἀνύπηνος. Imberbis.

Ἀνυπόβλητον. Eminens. Excellens.

Ἀνυπόδητος. Diſcalceatus. Nudis pedibus incedens. Per η ſcribitur; non autem ἀνυπόδετος [per ε]. S Aris. Nub. 10

Ἀνυπόστατον. Quod ſuſtineri nequit.

Ἀνύποιστον. Quod ferri non poteſt. Intolerabile.

Ἀνύσασθαί τι. Aliquid conficere, ſive perfice- Polybius. IX. Toup. Addend. Theocr. XVIII καὶ ὁμοίως πάλιν τὸ τοὺς ἄρχοντας προστάξαι τοῖς ὑπηκόοις. καὶ Ἀνύσαι. τελειῶσαι.

---

[1] Ἀνοιμωκτεί] In prioribus Edit. legitur ἀνοιμωτί: quod corruptum eſse Portus recte monuit.

[2] Ἀνοινάειος] De hac voce, quam valde ſuſpectam habeo, nihil me legiſse memini.

[3] Ἂν οἶνον αἰτῇ, κονδ.] Hæc in prioribus Edit. ſuperiori articulo annexa ſunt, quæ inde ſeparanda eſse & ſenſus & ſeries literarum ſuadent.

[4] Κακὰ δὲ λαμβανόντων] Induxi hic vocem Φρύνιχος, quæ in prioribus Edit. poſt λαμβανόντων legitur, eamque poſt verba proxima Ἄνοις. ἀντὶ τοῦ ἀνύοις, repoſui, ubi eam MSS. agnoſcunt.

[5] Πρὸς τὸ Πινδαρικόν] Vide infra v. Εἴδωλον.

[6] Ὅμηρος] Odyſſ. Σ. v. 129.

⊖ Toup. I. 62.

ΑΝΟΙΝΑΡΙΟΣ.] "De hac voce, quam valde "ſuſpectam habeo, nihil me legiſse memini." *Kuſter.* Nihil mirum. Neque enim alibi legitur. Eſt enim vox ſpuria et κακοῦ κόμματος. Emendatio tamen in promptu eſt. Scribendum ſine dubio: Ἀννωνάριος, *Annonarius.* Gloſſæ: *Annonarius,* σιτηρέσιος. Suidas ſupra: Ἀννώνα. Ῥωμαϊκὴ λέξις. Idem: Ἀννωνῶν μετακομιδή. ἡ δὲ λέξις Ῥωμαϊκή. Confer Joannis Meurſii Gloſſar. v. Ἀννώνα.

Ἀνυσίμως. [1] ἐνεργῶς. πρακτικῶς. τελείως. καὶ Ἀνυσιμώτατος. Ἄνυσις γὰρ, ἡ τελείωσις.

Ἄνυσται. ἤνυσται. καὶ Ἀνυστέον. δεῖ ἀνύειν.

Ἀνυστικωτέρα. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικωτάτη. [2] Πολύβιος· Μία ψυχὴ τῆς ἁπάσης πολυχειρίας ἐν ἐνίοις καιροῖς ἀνυστικωτέρα· ὡς [3] Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμαίων.

Ἀνύτειν. πληροῦν. ἐνεργεῖν. Ἐπεὶ δὲ οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύτειν οἱ Βάρβαροι, οὔτε ὡς ἐν πολιορκίᾳ ἐφεδρεύοντες τῷ ἐρύματι, οὔτε πρὸς τειχομαχίαν ἐσκείμενοι, ἔγνωσαν τρόπου ἑτέρου αὐθάδους τε καὶ γενναίου καὶ φιλοκινδύνου ἀποπειραθῆναι. Ὁ δὲ Νῖνος ἐν ἀμηχανίᾳ ὢν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύτειν. τουτέστι πράττειν.

Ἀνύειν. Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοὶ, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. Ἁνύειν δὲ, τὸ σπεύδειν. δασεῖα ἡ πρώτη. καὶ Ἀνύτουσι, τελειοῦσιν, ἀνύουσι. καὶ [4] Ὅμηρος δὲ τὸ Ἀνύειν ὡς ἡμεῖς· Οὐκ ἀνύω φθονέουσα. καὶ Αἴνυτο, ἀφηρεῖτο. ἐλάμβανε. Ἀνύοις, εὐκτικῶς.

Ἄνυτος, Ἀνθεμίωνος, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ.

Ἄξεινος.

————ἧχι κονίστραι
Ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ Ἄρει πεπλήθωσι.

Ἄξεστος. [5] Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου ἐκωμῳδεῖτο ὡς ἄξεστος ποιητὴς, καὶ ἀλληγορικός.

Ἀξιάγαστος. ἀξιοθαύμαστος. ἀξιόχρεως.

Ἀξία ἡ κύων τοῦ βρώματος. [6] ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων.

Ἀξιαπηγητότατα. [7] ἀντὶ τοῦ, ἄξια τοῦ ἀφηγεῖσθαι.

Ἀξιδάρης. ὄνομα κύριον. [8] Ἀξιδάρην δὲ ὅτι χρὴ ἄρχειν Ἀρμενίας οὔ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον.

Ἀξιεπαίνετος. ὁ ἄξιος ἐπαίνων.

Ἀξιέραστον. ἄξιον ἐρασμοῦ. ἐπέραστον.

Ἀξινάριον. ἡ ἀξίνη. καὶ Ἀξινίδιον ὑποκοριστικῶς.

Ἀξιοζήλως. ἐπαινετῶς. Ὁ δὲ ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν ἁπάντων ἑαυτὸν διεχρήσατο οὐκ ἀξιοζήλως. καὶ Ἀξιοζήλωτος, ὁ ἄξιος ζηλοῦσθαι.

Ἀξιόλογα βάρη. Ὡς ἂν ἀπὸ τῶν πύργων πέμπωμεν ἐκηβολώτατα ἀξιόλογα λίθων βάρη. Καὶ Ἀξιολόγοις καταστρώσας λίθοις τὰς ὁδούς. Καὶ, Εἰλήμασιν ἀξιολόγοις τοὺς ὑδροστατουμένους γεφυρώσας. του-

re. Dicitur etiam de Magiſtratibus, qui civibus ſuis aliquid imperant. Et Ἀνύσαι, ad finem perducere. Conficere.

Ἀνυσίμως. Efficaciter. Strenue. Et Ἀνυσιμώτατος. [Efficaciſſimus.] Ἄνυσις enim eſt negotii alicujus conſummatio.

Ἄνυσται. Idem quod ἤνυσται. [Confectum eſt.] Et Ἀνυστέον. Perficiendum eſt.

Ἀνυστικωτέρα. Efficacior. Polybius: *Unius nonnunquam hominis ingenium innumeris manibus efficacius eſt: ut Archimedes, qui ſolus plus effecit, quam multi Romani.*

Ἀνύτειν. Implere. Efficere. Conficere. *Cum autem Barbari nec circumſidendo nec oppugnando caſtellum quicquam proficerent, aliam rationem, audacem ſane, & generoſam, & periculi plenam tentare ſtatuerunt.* † *Ninus vero, cum res ipſi in arcto eſſent, neque proficicere quicquam poſſet.*

Ἀνύειν. Attici dicunt ἀνύτειν, quod nos ἀνύειν dicimus. Efficere. Perficere. Ἁνύειν vero, feſtinare, properare, in prima ſyllaba ſpiritu aſpero notatur. Et Ἀνύτουσι. Perficiunt. Efficiunt. Homerus ἀνύειν dixit, ut nos. *Nihil invidendo proficio.* Αἴνυτο, auferebat. Et Ἀνύοις, Optativus.

Ἄνυτος. Anytus, Anthemionis F. Athenienſis, orator.

Ἄξεινος. Inhoſpitalis.

————*Ubi palæſtræ*
Inhoſpitales cruore & cædibus plenæ ſunt.

Ἄξεστος. Impolitus. Xenocles Carcini F. ut impolitus Poeta & Allegoricus a Comicis carpebatur.

Ἀξιάγαστος. Admiratione dignus. Fide dignus.

Ἀξία ἡ κύων. *Digna eſt canis iſto pabulo.* Dicitur in eos, qui pro meritis aliquid conſequuntur.

Ἀξιαπηγητότατα. Digniſſima narratu.

Ἀξιδάρης. Axidares. Nomen proprium. *Non videris mihi dubitare, quin Axidares Armeniæ præfici debeat.*

Ἀξιεπαίνετος. Laude dignus.

Ἀξιέραστον. Amore dignum. Amabile.

Ἀξινάριον, & Ἀξινίδιον, diminutive. Parva aſcia.

Ἀξιοζήλως. Laudabiliter. *Ille vero in omnium conſpectu exemplo haud ſane laudabili ſe ipſe interfecit.* Et Ἀξιοζήλωτος, æmulatione dignus, optandus.

Ἀξιόλογα βάρη. Pondera ingentia. *Ut de turribus ad ſpatium longiſſimum jaculemur ingentia ſaxorum pondera.* Et, *Cum autem vias pulcherrimis lapidibus ſtraviſſet.* Et, *Cum*

Ἀπλαίστως καὶ ἀνυσίμως Plato. Theæt. I. 144. B.

Polybius. VIII. 5. Vol. III. p. 14. Ex Herone de toleranda obſidione.

Porſon in Toup. IV. 497. "Pro ἀνύτειν male vulgatur ἀνύττειν, quod, quamvis barbarum, Marklandum decepit ad Eurip. Iph. Taur. 1460. — Lege ~~[illegible]~~ Ἀνύτειν MS. C.C.C. Oxon." Conf. Not. in Sch. Thucyd. p. 634.

Plato. Apolog. Socr. I. 18. B. Diog. Laert. I. p. 103. Lib. II. 38.

η· Ἔιαρι, ut infr. Voc. Ἔαρ. Toup. Add. in Theocritum. p. 405.

Fabric. II. 326.

ξ Theodoret. de Joſepho. In Deuter. XXXIII. Interp. 46. Vol. I. p. 298. Ed. Schulze.

Diogen. II. 78.

Herodot. I. 8. 44.

Arrianus, ut a Suid. dicimus, V. Ἀμφίλογον. In Arriani Exped. Alex. et Indic. locum non invenio.

---

[1] Ἀνυσίμως] Hac voce utitur Plato *Theateto* pag. 115.

[2] Πολύβιος] Lib. VIII. cap. V.

[3] Ὡς Ἀρχιμήδης ἐν Συρακούσαις μόνος πολλῶν Ῥωμ.] Hæc non leguntur apud Polybium, ſed a compilatore ad ſupplendam ſententiam loco huic addita ſunt.

[4] Ὅμηρος] Il. Δ. v. 56.

[5] Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου, ἐκωμ. ὡς ἄξεστος ποιητ. καὶ ἀλ.] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 215. (133. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[6] Ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τινὸς τυγχ.] Diogenianus contra: Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τινὸς τυγχανόντων. i. e. De iis, qui præter meritum aliquid conſequuntur.

[7] Ἀξιαπηγητότατα] Hac voce uſus eſt Herodotus lib. 1. pag. 4. ut Portus obſervavit.

[8] Ἀξιδάρην δὲ ὅτι χρὴ ἄρχειν Ἀρμενίας οὔ μοι δοκ.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Ἀμφίλογον, præfixo Arriani nomine.

1. De Mermeroe, ejus factis Procopius, Bell. Pers. I. 43. 62. II. 164 et 169. & Bell. Goth. IV. 601 et 614. quadam etiam Agathias, II. p. 60

1. Verba sunt Chosrois de Suania, ad Petrum, legat. Roman. ap. Menand. Rhet. Excerpt. p. 144. D.

3. Procopius. III. 16. p. 502.

Demosthenes.

Lysias V. X. p. 719.

Lysias. Vol. X. p. 727.

7. Toup. I. p. 64. "citat Wesseling. Probab. p. 250. legitque:
Ὁ δὲ πυρὸς ἐστὶ τοῖς πετεινοῖς ἄξιος.
Frumentum vili venit avibus.
Vid. Theophrast. Charact. περὶ ἀδολεσχίας."

9 Ar. Ran. 748. Suid. v. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου.

ǂ Toup. II. p. 437. Suidas respexit Ar. Equit. 890

13 Diog. Laert. IV. 7. Vol. I. p. 231.

Demosthen. περὶ Ἁλον. Vol. I. p. 8

τέστιν εὐπρεπέσι, μεγίστοις. καὶ αὖθις· [1] Τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημᾶναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος ἡ χώρα, οὐδὲ μὴν περιμάχητος, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας· ἀλλ' [2] ἓν ὑπάρχει τῶν ἐθνῶν τῶν περὶ τὸν Καύκασον.

Ἀξιόμαχος. δυνατὸς μάχεσθαι. ἰσοδύναμος. [3] Οὔτε ἀνδρῶν πλήθει, οὔτε ἄλλῳ τῶν ἁπάντων οὐδενὶ ἀξιόμαχοι πρὸς ἡμᾶς ὄντες.

Ἄξιον. οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ εὐλόγου καὶ δικαίου ἐκλαμβάνουσι. Δημοσθένης· Διὰ γὰρ τοῦτο μάλιστα ἄξιόν ἐστι σιωπᾶν, ὅτ' οὔτ' ἐστὶν ὁ καταπλήξων, οὔθ' ὁ κολάσων ἡμᾶς. Τάσσουσι δὲ τὸ ἄξιον καὶ ἐπὶ τῶν ὠνίων, ὅταν [4] εὔωνόν τι πιπράσκηται. [5] Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν· Ἐροῦσιν ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως ὠνοῦνται τὸν σῖτον, ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλῶσιν. Καὶ πάλιν· [6] Ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε, τά τε δίκαια ποιήσετε, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε· εἰ δὲ μὴ, τιμιώτερον.

Ἄξιος. ὁ εὔωνος. [7] Φερεκράτης Ἰστῷ. Ὁ [8] δὲ σέφους πετεινὸς πυρὸς ἄξιος.

Ἄξιον. ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται. οὕτω Δημοσθένης. καὶ Ἄξιον ξύλον, εὖ καὶ καλῶς εἰργασμένον, εὐθὲς, καλόν. [9] Ἀριστοφάνης·

Κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου.

Κατὰ τὴν [10] παροιμίαν· [11] Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει οὖν λέγειν, βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν.

ǂ Ἄξιον. παρὰ Ἀττικοῖς τὸν εὔωνον. καυλὸν σιλφίου τὸν ἄξιον. τουτέστι, τὸν εὔωνον.

Ἀξιοπιστία. ἡ πίστωσις. καὶ Ἀξιόπιστος οὐχὶ ὁ κατάπλαστος λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, καὶ τερατείᾳ χρώμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος.

Ἀξιόπιστος. [12] ἀξιόχρεως. πιθανός. Ἦν δὲ [13] ἀξιόπιστος σφόδρα, ὥστε, μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτυρεῖν, τούτῳ μόνῳ συνεχώρουν Ἀθηναῖοι.

Ἄξιος. ὄνομα κύριον.

Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἠσκημένων, σημαῖνον τοιόνδε τι· ἄξιός ἐστιν ὁ μισθὸς, ὥστε λαβεῖν αὐτόν. ἔστι δὲ παρὰ Κρατίνῳ. Ὅμηρος

autem loca ſtagnantia pontibus ingentis operis ſtraviſſet. Et iterum: *Mermeroem nobis ſignificaſſe, regionem illam non eſſe magni faciendam, neque dignam, ob quam Rex bello contendat, vel expeditionem ſuſcipiat: ſed eam tenere unam ex gentibus illis, quæ circa* Cauca*ſum habitant.*

Ἀξιόμαχος. Qui bello reſiſtere poteſt. Viribus par. *Qui nec hominum numero, nec ulla alia re in bello nobis pares ſunt.*

Ἄξιον. Oratores hoc vocabulum accipiunt pro eo, quod rationi conſentaneum eſt & juſtum. Demoſthenes: *Nam propter hoc ipſum maxime conſentaneum eſt tacere, quia nec eſt qui nos terreat, nec qui puniat.* Dicitur etiam τὸ ἄξιον de rebus, quæ vili pretio venduntur. Lyſias in oratione contra Frumentarios: *Dicent ſe propter benevolentiam erga Remp. frumentum emere, ut ipſum nobis viliſſimo pretio vendant.* Et iterum: *Si igitur ipſos condemnaveritis, facietis id quod juſtum eſt, & frumentum viliori pretio emetis: ſin ſecus, cariori.*

Ἄξιος. Vilis. Vilis pretii. Pherecrates *Tela.* * * * *

Ἄξιον. Interdum ſignificat id, quod juſtum eſt. Sic Demoſthenes. Ἄξιον ξύλον, lignum eleganter politum, rectum, & pulchrum. Ariſtophanes: *Et ſi quid offendatis, ex nobiliori ſaltem ligno.* Alluditur hic ad proverbium illud: *Ex nobiliore ligno vel ſuſpendar.* Senſus igitur eſt, præſtare fortibus & ſpectatæ virtutis ducibus uti, quam malis & ignavis. Nam ſi quid incommodi pati oporteat, præſtare boni quam mali [ducis] culpa illud pati.

Ἄξιον. Apud Atticos dicitur de re, quæ vili pretio conſtat. *Caulem ſilphii* (εὔωνον, i. e.) *vili pretio venalem.*

Ἀξιοπιστία. Auctoritas fide digna. Et Ἀξιόπιστος, ab antiquis non vocatur homo fictus, & qui admirationis movēdæ gratia falſo omnia exaggerat; ſed qui ſpectatæ & probatæ eſt fidei.

Ἀξιόπιστος. Fide dignus. Cui fides habetur. *Tanta verbis ejus fides habebatur, ut, cum nulli injurato teſtimonium dicere liceret, huic ſoli id permitterent Athenienſes.*

Ἄξιος. Axius. Nomen proprium.

Ἄξιος λαβεῖν ὁ μ. Hoc loquendi genus eſt Atticæ venuſtatis, ſignificans, *hæc merces digna eſt, quæ accipiatur.* Exſtat apud Cratinum. Homerus vero primus hac figura uſus eſt, [ubi

---

1 Τὸν Μερμερόην ἡμῖν σημ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Μερμερόης.

2 Ἓν ὑπάρχει] Hanc lectionem ex MSS. Pariſ. revocavi. Priores enim Edit. minus recte habent συνυπάρχει.

3 Οὔτε ἀνδρῶν πλήθει, οὔτε ἄλλῳ τῶν ἀπ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. III. *de Bello Goth.* cap. XVI. pag. 502.

4 Ὅταν εὔωνόν τι πιπρ.] Hoc ſenſu vox iſta capitur ab Ariſtoph. *Equit.* pag. 327. (226. Ed. Baſ. *P.*) ubi Scholiaſta: Ἀξιωτέρας· εὐωνοτέρας τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.

5 Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν σιτοπωλῶν.] Pag. 165. ubi locus hic ita legitur: Ἴσως δ' ἐροῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ βουλῇ, ὡς ἐπ' εὐνοίᾳ τῆς πόλεως συνεωνοῦντο τὸν σῖτον, ἵν' ὡς ἀξιώτατον ἡμῖν πωλοῖεν.

6 Ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίσησθε, τά τε δίκαια π.] Hæc ſunt verba ejuſdem Lyſiæ, pag. 166. quibus orationem κατὰ τῶν σιτοπωλῶν claudit.

7 Φερεκράτης Ἰστῷ] Pro Ἰστῷ forte ſcribendum eſt Ἰπνῷ. Fabulam enim Pherecatis Ἰπνὸς plures auctores laudant. Ἰστὸν vero nemo præter Suidam, ni fallor, ei tribuit.

8 Ὁ δὲ σέφους πετ.] Quis ex tam corrupto & lacero fragmento ſenſum aliquem elicere queat?

9 Ἀριστοφάνης] In *Ranis* pag. 246. (159. Ed. Baſ. *P.*)

10 Κατὰ τὴν παροιμίαν. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ ad modo laudatum locum Ariſtophanis.

11 Ἀπὸ καλοῦ ξύλου] Vide infra v. Ἀπὸ καλοῦ ξύλου.

12 Ἀξιόπιστος. ἀξιόχρ.] In prioribus Edit. ordine inverſo legitur, Ἀξιόχρεως. ἀξιόπιστος: cui lectioni & ſeries literarum, & exemplum ſubjunctum refragatur.

13 Ἦν δὲ ἀξιόπιστος σφόδρα, ὥστε μὴ ἐξὸν ἀνώμοτον μαρτ.] Hæc ſunt verba Laertii de Xenocrate philoſopho, lib. IV. Segm. VII.

δὲ

ǂ Toup. in S. II. p. 437.

ΑΞΙΟΝ. Παρὰ Ἀττικοῖς τὸν εὔωνον. Καυλὸν σιλφίου τὸν ἄξιον.] Reſpexit Suidas ad Ariſtoph. Equit. 890.

—τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον
Τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον—

Ubi Schol. Ἄξιον. Νῦν εὔωνον, καὶ ὀλίγης τιμῆς πιπρασκόμενον. Nos Angli; *A penny worth. Well worth the money.* Confer nos ad Suidam voc. Ἄξιος. Hinc Ἀξιοῦν. *Dignari. Dignum judicare. Quod æquum eſt poſtulare.* Lycurgus, Orat. contra Leocrat. p. 258. Edit. Taylor. Νομίζοντες οὖν, ὦ Ἀθηναῖοι, ΙΚΕΤΕΥΕΙΝ ὑμῶν τὴν χώραν καὶ τὰ δένδρα, ΔΕΙΣΘΑΙ τοὺς λιμένας, τὰ νεώρια, καὶ τὰ [illegible] τῆς πόλεως, ΑΞΙΟΥΝ δὲ καὶ τοὺς νεὼς, καὶ τὰ ἱερὰ βοηθεῖν αὐτοῖς, παράδειγμα ποιήσατε Λεωκράτην. Ita ſcribendus eſt iſte locus, quam perperam adminiſtravit Cl. Editor. Reſtituendum hoc verbum Jamblicho in Pythag. cap. 8. Εἶτα προετρέπετο θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνης τῶν ἀρετῶν ταύτης καὶ παιδὶ καὶ παρθένῳ καὶ γυναικὶ καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων τάξει ἀντιποιεῖσθαι προσήκει. Ubi vocem ἄξιον expungendam cenſuit Kuſterus. Sed fallitur vir doctiſſimus. Reſcribendum omnino, θεωρεῖν ΑΞΙΩΝ. *Conſiderare poſtulans. Æquum eſſe dicens, ut conſiderent.* Recte Jamblichus, Προετρέπετο, θεωρεῖν ἀξιῶν. Ut infra, Παρεκάλει, ἐνθυμεῖσθαι κελεύων. Quod perinde eſt. Heſych. Ἀξιῶν, παρακαλῶν, ἢ ἄξιον ἡγούμενος.

ηρου ἄξιος.
Agef. p.66.

Porson on Soph. IV.
437

Toup. I. p. 65

ΟΣ ΛΑΒΕΙΝ Ο ΜΙΣΘΟΣ——Σοφοκλῆς·
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνήρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς ἀνήρ.]

x hæc (ἀνὴρ) Pearſonio ſuſpecta eſt, qui ea πέλει reponere mallet." *Kuſter*. Fal- hic Suidas, et una viros eruditiſſimos fe- Verſus enim iſti non ſunt Sophoclis, uripidis in Medea, ver. 320. ubi ita recte r:

Vide virum doctiſſimum in Miſcellaneis Criticis, p. 97. et Cl. D' Orvill. ad Charit. p. 442. de hoc loco agentes. Utrumque vero latuit Suidas, qui et vulgatam lectionem, ῥᾴων φυλάσσειν firmat egregie. Quod et ſatis fecerat Scholiaſtes ad locum.

P. 65. Ἢ σιωπηλὸς σοφός.] ΣΟΦΟ[illegible] C.C. Oxon. ut diſcimus ex Burgeſſii Appendice ad Dawes. Miſc. Crit. p. 389.

δὲ πρῶτον ἐχρήσατο τῷ σχήματι τούτῳ. [1] Ῥηΐτεροι γὰρ ἔσεσθε κείνου τεθνεῶτος ἐναιρέμεν. Καὶ πάλιν·

Ἡ δὲ [2] μάλ' ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ.

Καὶ Σοφοκλῆς· ‡

Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνήρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς [3] ἀνήρ.

ὁ δὲ νοῦς· ῥᾷον ἄν τις φυλάξαιτο τὸν ὀξύθυμον, ἢ τὸν κρύπτοντα διὰ σιγῆς τὴν ὀργήν. καὶ Ἄξιος (6) τριχός. ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς καὶ τυχόντος· παρόσον ἡ θρὶξ οὐδενὸς ἀξία ἐστίν. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἤ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.

ἀντὶ τοῦ, τυχόν. καὶ Ἄξιος οὐδὲ μονοῦ. ἀντὶ τοῦ, οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον. καὶ, Ἄξιος ὀβελίσκου, καὶ ἀπὸ ὀβελίσκου. παροιμία, ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων. καὶ Ἄξιος τοῦ παντός. δ

Ἀξιουμένου. Τυγχάνοντος ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου. Ἀξιοῦσι δὲ, ἀντὶ τοῦ παρακαλοῦσι, ἢ ἄξιον κρίνουσι. Πολύβιος· Οἱ δὲ γεραιοὶ ἀξιοῦσι τὸν βασιλέα, μὴ καταλῦσαι τὰ παρὰ τῶν Θεῶν αὐτοῖς δεδομένα. τουτέστιν, ἀΐδιον εἰρήνην καὶ ἐλευθερίαν. Ὁ δὲ, ἑρμηνευθείσης οἱ τῆς ἐπιστολῆς, ἔφη συγχωρεῖν τοῖς ἀξιουμένοις.

ερέσιοι

Ἀξίοχος. [5] Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ διάλογος ἐγράφη [6] Ἀξίοχος καλούμενος.

Ἀξιόχρεως. ἐν τῷ ω μεγάλῳ λέγουσι. καὶ οὐδετέρως ὁμοίως. τὸ δὲ Ἀξιόχρεον, βάρβαρον. Ἀξιόχρεως οὖν, ἱκανὸς, ἐχέγγυος, ἀξιόπιστος.

Ἀξιῶ. ὑπολαμβάνω. [7] Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἀξιῶ γ' ἐμαυτὸν ἰσχύσειν μέγα.

ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὑπολαμβάνω. οὐκ ἄξιον νομίζω. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἱκετεύω, αἰτιατικῇ. Ἀξιῶ σε.

Ἀξίωμα. βούλημα. Τί δ' [8] ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς. † Μὴ διωθεῖσθαι τὴν πατρικὴν ἐπίταξιν, μηδὲ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀξίωμα ἀτιμάζειν. τουτέστι τὸ βούλημα. † Ὁ [9] δὲ Ἀρκεσίλαος ἦν ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος.

Ἀξίωμα. ἡ ἱκετεία. Δαβίδ· Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε.

Ἀξίωμα. τοῦτο ἐκ κατηγορήματος ὀρθοῦ ἢ πλαγίου ἔχει τὴν γένεσιν. [10] Ἀξίωμα δέ ἐστιν ἤτοι ἀληθὲς, ἢ ψευδές· ἢ πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀπόφαντον, ὅσον ἐφ'

ἑαυ-

ait:] *Illo enim mortuo facilius cædi poteritis.* Et iterum: *Eſt autem difficilis tranſitu, quia pali acuti in ea defixi ſunt.*

Et Sophocles:

Mulier enim iracunda, ſicut & vir,
Facilius caveri poteſt quã homo taciturnus.

Toup. I. 65. Porson IV. 439. Eurip. Med. 323. [Sophocli adscribuntur in Lexico MSto ined. in Bibl. Nation. Paris. C.B.]

Senſus eſt, hominem iracundum facilius caveri poſſe, quam eum, qui ſilentio iram occultat. Et, *Pilo dignus*. Proverbium, quod dicitur de re vili & vulgari: quia pilus nullius pretii res eſt. Ariſtophanes: *Aut, ſi furatus ſum aliquid de tuis rebus vel pilo dignum.* Id eſt, vel minimum. Et, *Ne uno quidem dignus.* Id eſt, nullo. Per tranſlationem a talorum jactu ductam. Et, *Dignus obeliſco.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui præcipuo honore digni ſunt. Et, Ἄξιος τοῦ παντὸς, quovis pretio dignus.

(ς) Zenob. II. 4 Diogen. I. 93.
4. Ar. Ran. 627.
δ Ἄξιον παντος Ar. Av. 798. Zenob. II. 2. Diogen. I. 91.

Ἀξιουμένου. *Viri, qui apud ipſos in primis honore dignus habebatur.* Ἀξιοῦσι vero, rogant, vel, dignum judicant. Polybius: *Seniores vero Regem rogant, ne res a Diis datas ſibi eriperet.* Id eſt, æternam pacem & libertatem. † *Ille vero, epiſtola per interpretem ſibi explicata, reſpondit, ſe poſtulatis illorum annuere.*

‡ Toup. Vol. III. 33. Φ
Porson in Toup. IV. 497.
δ Polybius. XIII. 9. Vol. III. P. 455. Schweighaeuser. Fascicul. I. in Suidam. p. 13. locum illustrat. ad P. 21.

Ἀξίοχος. Ab Æſchine Socratico ſcriptus eſt dialogus, qui vocatur Axiochus.

Schweigh. l. c.

Ἀξιόχρεως. Per ω magnum effertur, [tam in Maſculino, quam] Neutro genere. At Ἀξιόχρεον barbarum eſt. Ἀξιόχρεως vero ſignificat idoneus, locuples, fide dignus.

Arist. Eccl. 1057. vocem exhibet. Herodot. 403.

Ἀξιῶ. Exiſtimo. Ariſtophanes:

Non exiſtimo magnam me potentiam conſecuturum eſſe.

7. Ar. Equit 182

Item, dignum judico. Significat etiam Oro, & accuſativo jungitur: ut, Ἀξιῶ σε, Oro te.

Ἀξίωμα. Voluntas. *Quid vis, quare me vocas?* † *Rejicere paternum mandatum, & Platonis voluntatem contemnere.* † *Arceſilaus vero axiomatibus frequenter utebatur, & in dicendo preſſus erat.*

8. Soph. O. Col. 1459.
9. Diog. Laert. Vol. I. p. 247.

Ἀξίωμα. Supplex oratio. Preces. David: *Admitte preces meas, Domine.*

Psalm. CXVIII. 170

Ἀξίωμα. Axioma. Enuntiatio. Ea vel ex prædicato recto vel obliquo conſtat. Eſt autem enuntiatio vel vera vel falſa: vel, res per-

10. Diog. Laert. I. p. 405.

---

[1] Ῥηΐτεροι γὰρ ἔσεσθε κείνου τεθν.] Apud Homerum Il. Ω. v. 243. ſic legitur:

Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν.

[2] Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περ.] Hic verſus legitur apud Homerum Il. M. v. 63.

[3] Ἀνήρ] Vox hæc Pearſonio ſuſpecta eſt, qui pro ea πέλει reponere mallet.

[4] Ἀριστοφάνης] In *Ranis* pag. 241. (155. Ed. Baſ.)

[5] Ἀξίοχος. Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρ.] Eadem habet Harpocratio; ex quo Suidas.

[6] Ἀξίοχος καλούμενος] Inter Dialogos Æſchinis Socratici *Axiochum* etiam recenſent Athen. lib. v. cap. xx. & Diog. Laert. lib. ii. Segm. lxi. Vide infra v. Αἰσχίνης. Monendus hic eſt Lector, in prioribus Edit. poſt vocem καλούμενος addi, Πλάτωνος ἐπιγέγραπται. Sed verba illa tam in Harpocratione, quam 2 MSS. Pariſ. deſunt; eademque in alio MS. Pariſ. ad marginem ſcripta leguntur: unde ſatis patet, ea non eſſe ipſius Suidæ, ſed ab aliis ad marginem prius adnotata, & poſtea a librario aliquo in textum recepta fuiſſe.

[7] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 297. (199. Ed. Baſ. P.)

[8] Τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Oed. Col.* pag. 318. ut Pearſonius etiam obſervavit. Quæ vero ſequuntur, ex alio quodam auctore deſcripta ſunt: quod Portus ignorans duo hæc diverſa fragmenta, quaſi ex eodem auctore deprompta, repugnante ſenſu & ſtructura orationis, in unam ſententiam compingere conatus eſt.

[9] Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἦν ἀξιωμ. καὶ συνηγμ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. iv. Segm. xxxiii.

[10] Ἀξίωμα δέ ἐστιν ἤτοι ἀληθὲς, ἢ ψευδ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad verba illa οἰκεῖν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, leguntur apud Laertium in *Zenone*, lib. vii. Seg. lxv. unde ea Suidas deſcripſit. Ut autem locus hic intelligatur, adeundi ſunt interpretes Laertii, & præcipue Menagius, qui prolixe de ſignificatione vocis ἀξίωμα diſputat.

Φ
Toup. Vol. III. p. 33.

ΑΞΙΟΥΜΕΝΟΥ. Τυγχάνοντος ἀνδρὸς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου.] Locus hic mutilus eſt atque ita reſtituendus: Ἀξιουμένου. Ἀξίου τυγχάνοντος. Ἀνδρὸς ἐς τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἀξιουμένου. Deſumptum autem eſt hoc fragmentum ex Dione in Excerpt. Legat. Hœſchelii, p. 374. ubi legitur, ἀξιουμένων. Sed Suidæ lectio verior atque elegantior eſt.

P. 33. l. 8. Hoc fragmentum ad ſedem ſuam rettulit Reimarus ad Dionem Caſſ. Tom. II. p. 1521. Porson in Toup. IV. 497

ἑαυτῷ, ἢ καταφαντόν· οἷον, Ἡμέρα ἐστί· Δίων περιπατεῖ. ὠνόμασται δὲ Ἀξίωμα παρὰ Φιλοσόφοις ἀπὸ τοῦ ἀξιοῦσθαι, ἢ ἀθετεῖσθαι. ὁ γὰρ λέγων, Ἡμέρα ἐστὶν, ἀξιοῦν δοκεῖ τὸ ἡμέραν εἶναι. οὔσης μὲν οὖν ἡμέρας, ἀληθὲς γίνεται τὸ προκείμενον ἀξίωμα· μὴ οὔσης δὲ, ψεῦδος. Διαφέρει δὲ Ἀξίωμα, καὶ Ἐρώτημα, καὶ [1] Πύσμα. ἔστι γὰρ Προστακτικὸν, Ὁρκικὸν, Ἀρατικὸν, Ὑποθετικὸν, Προσαγορευτικόν. Ἀξίωμα μὲν γάρ ἐστιν, ὃ λέγοντες ἀποφαινόμεθα, ἢ ἀληθὲς ἢ ψευδές. Ἐρώτημα δέ ἐστι πρᾶγμα αὐτοτελὲς μὲν, ὡς καὶ τὸ ἀξίωμα· [2] αἰπατικὸν δὲ ἀποκρίσεως. οἷον, Ἆρά γε ἡμέρα ἐστί· τοῦτο δὲ οὔτε ἀληθές ἐστιν, οὔτε ψευδές. ὥστε τὸ μὲν, Ἡμέρα ἐστὶν, Ἀξίωμα· τὸ δὲ, Ἆρά γε ἡμέρα; Ἐρώτημα. Πύσμα δέ ἐστι πρᾶγμα, [3] πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρίνασθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἐρωτήματος, ναί· ἀλλὰ εἰπεῖν, Οἰκεῖν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. τὰ δὲ λοιπὰ δῆλα.

fecta, quæ, quantum in ipſa eſt, vel affirmari vel negari poteſt; ut, *Dies eſt: Dion ambulat.* Dictum eſt autem apud Philoſophos Ἀξίωμα inde, quod aliquid poſtuletur, vel repudietur. Qui enim dicit, *Dies eſt*: is poſtulare videtur, [ut alii credant] diem eſſe. Si igitur dies ſit, propoſita enuntiatio vera eſt: ſin ſecus, falſa. Differunt autem enuntiatio, interrogatio, percontatio, & oratio qua jubemus, vel juramus, vel imprecamur, vel conditionem ponimus, vel compellamus. Nam enuntiatio eſt, qua aliquid vel verum vel falſum enuntiamus. Interrogatio eſt res per ſe perfecta quidem, ſicut & enuntiatio; ſed reſponſionem requirit: ut, *An dies eſt?* Hoc autem neque verum neque falſum eſt. Itaque, cum dicimus, *Dies eſt*, id enuntiatio eſt: cum vero dicimus, *An dies eſt?* Interrogatio. Percontatio vero res eſt, ad quam præciſe & uno verbo reſpondere non poſſumus, *ita*, ut in interrogatione; ſed dicere [ex. gr. oportet] *Habitat in illo loco.* Reliqua vero clara ſunt.

4 Conf. Arist. Angl. Poster. A. Ζ΄ p. 209.

Ἀξιώματα. [4] Οὕτω λέγει Ἀριστοτέλης καὶ τὰς δεομένας ἀποδείξεως προτάσεις, καὶ τὰς ἀναποδείκτους, ὡς ἔθος αὐτῷ.

Ἀξιώματα. Sic Ariſtoteles pro more ſuo appellare ſolet propoſitiones, tam illas quæ demonſtratione indigent, quam eas, quæ nullam demonſtrationem requirunt.

Lysias.

Plato Gorg. Vol. I. 450. B.
Ἐγὼ δὲ τὴν Ῥητορικὴν τέχνην
ἀξιῶ εἶναι περὶ λόγους.

Ἀξιῶν. ἀντὶ τοῦ νομίζων, ὑπολαμβάνων. Λυσίας καὶ Πλάτων. καὶ ἀντὶ τοῦ παρακαλῶν, λιπαρῶν.

Ἀξιῶν. Exiſtimans. Putans. Lyſias & Plato. Item rogans, orans.

Ælian. Fragm. Vol. II. p.

Ἀξίωσιν. τιμήν. Αὐτὸν δὲ βασιλέα ὄντα κατ' ἀξίωσιν μὲν τῆς τρίτης μοίρας, μεγέθει τε χώρας, καὶ πλήθει τῶν ὑπηκόων. † Ἀπῆγε δὲ αὐτὸν τῆς δίκης κατάπλαστος σωφροσύνη, ἀξίωσις ὑπέροχος, καὶ ἡ τῶν συναδικούντων παρασκευή. † Καὶ [5] ἀξιώσει τοῦτον περιέβαλε, κακίᾳ δοὺς ἀκερδὲς μὲν, σεμνὸν δ' ὅμως τόδε ἆθλον. Αἰλιανός φησιν. ἀντὶ τοῦ, τιμῇ.

Ἀξίωσιν. Dignitatem. Honorem. *Ille quidem, quod ad dignitatem attinet, Rex erat tertii ordinis; ſed regionis amplitudine & multitudine ſubjectorum* [*reliquos ſuperabat.*] † *Ipſum vero judicio eripuit ficta modeſtia, & dignitatis faſtigium, & machinationes illorum, qui injuſtitiæ ejus ſocii erant.* † *Illum honore ornavit, flagitiis ejus indulgens ſterile hoc quidem, ſed tamen venerabile præmium.* Ælianus inquit.

6 Aristoph. Equit. 642
Vid. Lysias. citat. supr. Voc.
Ἄξιον. Vol. X. p. 727.

Ἀξιώτερος. εὐωνότερος. καὶ Ἀξιωτέρας, ὁμοίως εὐωνοτέρας.

Οὐ [6] πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

[7] εὐωνοτέρας τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον γὰρ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.

Ἀξιώτερος. Qui viliore pretio venditur. Et Ἀξιωτέρας, quæ viliori pretio veneunt. [Ariſtophanes:] *Nunquam apuas viliores vidi.* Ἀξιωτέρας hic ſignificat juſto pretio viliores. Ἄξιον enim apud Atticos ſignificat quod vili pretio venditur.

antipho

Lysias.

Ἀξιοῖ. Ἀντιφῶν καὶ Λυσίας ἀντὶ τοῦ νομίζει.

Ἀξιοῖ. Apud Antiphontem & Lyſiam ſignificat, Exiſtimat.

Demosth. contr. Aristocr. Vol. II. p. 629. 21.

e Homer. Iliad E΄. 723.

Ἄξονες. [8] οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγεγράφθαι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν. ἦσαν δὲ τετράγωνοι τὸ σχῆμα. μέμνηται τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Ἄξονες δὲ καὶ Κύρβεις διαφέρει. Ἄξονα δὲ λέγει Ὅμηρος τὸν τῆς ἁμάξης.

Ἄξονες. Athenienſes ſic appellarunt Solonis leges, quod ligneis tabulis quadratis inſcriptæ eſſent. Hujus vocis meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem. Ἄξονες autem & Κύρβεις differunt. Ἄξονα Homerus currus axem vocat.

Ἄξοον. τὸ ἄτμητον.

Ἄξοον. Impolitum. Non ſectum.

---

[1] Καὶ πύσμα. ἔστι γὰρ προστακτ.] Sublata interpunctione, & inductis duabus iſtis vocibus ἐστὶ γὰρ, locus hic ita legendus eſt, καὶ πύσμα, καὶ προστακτικὸν, καὶ ὁρκικὸν, καὶ ἀρατικὸν &c. Sic enim habet Laertius.

[2] Αἰπατικὸν δὲ ἀποκρ.] Lege αἰτητικὸν δὲ ἀποκρ. ut apud Laertium.

[3] Πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρ. ὡς ἐπὶ τοῦ ἐρωτ. ναί] Huc ſpectant verba Ammonii: Ἐρωτᾶν μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναί, ἢ οὔ. Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα. οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε.

3. Ammonii περὶ Ἑρμηνείας locus citatur in Aldob. not. ad verba Diog. Laert. Vol. I. p. 406. n. 238.

[4] Ἀξιώματα. οὕτω λέγει Ἀριστ.] In prioribus Edit. articulus hic abſque ulla interpunctione vel nota diſtinctionis præcedentibus continuatur: quod peccatum etiamſi ab attento Lectore facile animadverti poſſit, interpres tamen ſolenne ſuum hic cœcutiverat, & in verſione ἀσυγκλώστως prorſus in unam ſententiam compegerat.

[5] Καὶ ἀξιώσει τοῦτον περ.] Vide ſupra v. Ἀντώνιος Σατουρνῖνος, ubi idem fragmentum legitur. Cæterum, Antonius Saturninus, de quo hæc ab Æliano dicuntur, erat Lucius ille Antonius, ſuperioris Germaniæ Præſes, a quo bellum civile ſub Domitiano motum fuiſſe conſtat ex Suetonio & Dione. Eum enim Saturninum cognominatum fuiſſe, diſcimus ex Martiale lib. iv. Ep. xi. quem locum mihi indicavit vir politiſſimi ingenii Joannes Maſſonus.

[6] Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξ.] Eſt ſenarius Ariſtophanis *Equit.* pag. 327. (266. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Εὐωνοτέρας] Hæc vox a prioribus Edit. abeſt, quam ex Scholiaſta Ariſtophanis revocavi.

[8] Ἄξονες. οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθην.] Eadem, ſed plura, habet Harpocratio, quem vide.

Ἄξω.

p. 39. Timaeus. Ἄξων.

Ἄξων [61]. τὸ τοῦ ἅρματος ξύλον, περὶ ὃ δινοῦνται οἱ τροχοί.

61. Ἄξων.] Reſpicit locum Theaetet. p. 141. F. quem modo ad v. Ἄρτυγις laudavi, vel Polit. III. p. 436. F.

Ἄξω. καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐκεῖσε. ἀπάξω δὲ, τὸ ὀπίσω ἄξω.

α Ἀξυλία. ἡ ἔνδεια τῶν ξύλων. [1] Ἀξύλῳ δὲ ὕλῃ, ἀντὶ τοῦ, πολυξύλῳ.

Ἀξύμμετρον. τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον. Οὐκ ἐξικνεῖτο δὲ τὰ βέλη, διὰ τὸ τοῦ ποταμοῦ ῥεῦμα ἀξύμμετρον ὂν αὐτοῖς ἐς τὰς βολάς.

Ἀξυνεσία. Θουκυδίδης γ΄. ἄνοια.

Ἄξυνος. ἀκοινώνητος.

Ἀξύστατον. [2] περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ, οὐ ξυνεστῶτα, οὐδὲ πυκνὸν, ἀλλ᾽ ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει, καὶ κομπώδη. ἢ ἀδιάθετον, ἢ [3] ἀπιθάνως συνθέντα.

Ἀοζήσω. [4] διακονήσω. ὑπηρετήσω. ὑπουργήσω.

Ἄοζοι. πολύοζοι. πολλὰ ξύλα καίοντες· ἤγουν οἱ μάγειροι.

Ἀολλεῖ. [5] ποιεῖ. συνάγει. καὶ Ἀολλήσασα δ, ἀθροίσασα. καὶ Ἀολληθῆναι δ, ἀθροισθῆναι. ὃ καὶ ἀολλισθῆναι εὕρηται.

Ἄοπτα. [6] Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀόρατα. καὶ οὐκ ὀφθέντα μὲν, δόξαντα δὲ ὁρᾶσθαι.

Ἄορ. τὸ ξίφος. καὶ κλίνεται ἄορος, ἄορι.

—Ὑπαντιάσασα [7] δὲ μήτηρ,
Εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη.

Ἀόρατον. [8] τετραχῶς λέγεται. ἢ τὸ καθάπαξ ἀδύνατον ὁρᾶσθαι· οἷον ὡς καὶ τὰ ὑποκείμενα ἄλλῃ αἰσθήσει. καὶ γὰρ ἡ φωνὴ ἀόρατος, καὶ ἡ ὀσμὴ, καὶ τὰ ὅμοια. ἢ τὸ πεφυκὸς μὲν εἶναι ὁρατὸν, μὴ ὁρώμενον δέ· ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐν στερήσει· ὡς τὸ δυνάμει διαφανὲς, φωτὸς μὴ παρόντος. ἢ τὸ οὕτω λεγόμενον ἀόρατον, ὡς φαύλως ὁρατόν. τοιοῦτον δέ ἐστιν, ἢ τὸ δι᾽ ὑπερβολὴν λαμπρότητος φθαρτικὸν τῆς ὄψεως, ἢ δι᾽ ἀμυδρότητα μὴ ποιοῦν εἰς τὴν αἴσθησιν. ἀντιλαμβάνεται τοίνυν τοῦ ἀοράτου ἡ ὄψις, οὐ [9] τοῦ μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι (τοῦτο γὰρ, ὅτε μὴ ὁρᾶται, ὁ λόγος ἐστὶν ὁ κρίνων διὰ ὀργάνου τῆς αἰσθήσεως· οὐ μέν τοιγε ἡ αἴσθησις) ἀλλὰ τοῦ κατὰ στέρησιν [10] ὁρατοῦ ἡ αἴσθησίς ἐστιν ἀντιληπτική. κρίνει γὰρ καὶ τὰ ἄλογα ταῖς ὄψεσιν ὅτι σκότος, κατὰ συμβεβηκὸς, τῷ μὴ πάσχειν ὑπὸ τῶν ὁρατῶν. διὸ καὶ εἰς τοὺς φωλεοὺς ἠρεμεῖ. μήποτε δὲ καὶ κατὰ στέρησιν ἀόρατον ἡ φαντασία ἐστὶν ἡ κρίνουσα, καὶ οὐχ ἡ ὄψις. εἴγε αἱ μὲν αἰσθήσεις ἐν τοῖς πάσχουσι τὴν κρίσιν ἔχουσι· μὴ πάσχουσαι δὲ ἐν τῷ σκότῳ ἀνενέργητοί εἰσι. διὸ κατὰ τὴν ἕξιν μόνην θεωροῦνται. μὴ ἐνεργοῦσαι δὲ, πῶς ἂν κρίνοιεν;

Ἄξω. Ducam, tam ad locum, quam e loco. Ἀπάξω vero, e loco abducam.

Ἀξυλία. Lignorum penuria. Sed Ἀξύλῳ ὕλῃ, dicitur de ſylva lignorum copia abundante.

(α) Hinc Dion. Caſſ. LXVIII. 1141. 12. ἐξ ἠπείρου ἀξύλου.

Ἀξύμμετρον. Nimiū. Immodicum. *Tela vero propter nimiam fluvii latitudinem ad hoſtes non perveniebant.*

Ἀξυνεσία. Imprudentia. Amentia. Thucydides libro tertio.

Thucyd. VI. p. 402. 29.

Ἄξυνος. Qui cum nemine commerciū habet.

Ἀξύστατον. Sic Æſchylum vocat Ariſtophanes. Id eſt, non preſſum, nec denſum, ſed laxum & tumidum in poeſi, ampulliſque verborum utentem. Vel, inconcinnum, & fabulas abſurdas componentem.

Sch. ad Ariſt. Nub. 1370 } ubi pro Ἀξύστατον legitur Ἀσύστατον.

Ἀοζήσω. Miniſtrabo. Serviam.

Ἄοζοι. Ramis abundantes. Item, coqui ſic vocantur, quaſi multa ligna comburentes.

Ἀολλεῖ. Cogit. Congregat. Et Ἀολλήσασα, quæ congregavit. Et Ἀολληθῆναι, (pro quo etiam ἀολλισθῆναι reperitur) congregatos fuiſſe.

δ. Homer. Il. Z. 270. ἀολλίσασα.
δ— Hom. Il. ο. 588. ἀολλισθήμεναι.

Ἄοπτα. Antiphon. Quæ videri nequeunt. Item ea, quæ quidem viſa non ſunt, ſed viſa eſſe putantur.

Ἄορ. Gladius. Declinatur ἄορος, ἄορι.

—Occurrens vero mater
Dixit, intentato in pectus gladio.

Vox Homerica.
Palladas.
Brunck. II. 427. XCIX.

Ἀόρατον. Quadruplici ſenſu accipitur. Vel enim ſignificat id, quod omnino videri nequit; ut ea, quæ aliis ſenſibus ſubjecta ſunt. Nam nec vox, nec odor, nec ſimilia, videri queunt. Vel, quod ita natura comparatum eſt, ut videri quidem poſſit, ſed aliquando non videtur; qualia ſunt ea, quibus privatio accidit: ut res quæ pellucida eſt in potentia, luce abſente. Vel, quod non clare videtur: qualia ſunt ea, quæ vel nimio ſplendore oculorum aciem perſtringunt; vel propter obſcuritatem viſum vix afficiunt. Sub viſum ergo cadunt τὰ ἀόρατα, non ea, quæ natura ſua omnino cerni nequeunt (illa enim non videri ratio per inſtrumentum ſenſus judicat, non vero ipſe ſenſus) ſed ea, quæ ſecundum privationem ſunt ἀόρατα. Nam & bruta oculis judicant, tenebras eſſe, per accidens nimirum, quoniam nihil vident: eamque ob cauſam in latibulis ſuis deliteſcunt. Forte tamen id, quod ſecundum privationem eſt ἀόρατον, phantaſia diſcernit, non autem viſus. Senſus enim tum judicant, cum ab objectis afficiuntur. Quoniam autem in tenebris non afficiuntur, actio eorum ceſſat. Quare ex ſolo habitu æſtimantur. Cum vero nihil agunt, quomodo judicent?

---

[1] Ἀξύλῳ δὲ ὕλῃ] Homer. Il. Λ. v. 155.

[2] Ἀξύστατον. περὶ Αἰσχύλου λέγει Ἀρισ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 199. (123. Ed. Baſ. ut Portus obſervavit.)

[3] Ἀπιθάνως συνθέντα] Legendum eſt, ἀπιθάνους συνθέντα τοὺς μύθους, ut ex Scholiaſta Ariſtophanis patet.

[4] Ἀοζήσω. διακ.] Sic etiam Etymologus. Apud Heſychium vero legitur ἀοξήσω, διακονήσω: male, ut puto.

[5] Ἀολλεῖ. ποιεῖ] Nullus dubito, quin ſcribi debeat, Ἀολλεῖ. [ἀολλῆ] ποιεῖ. Cum enim duæ illæ voces ἀολλεῖ & ἀολλῆ maxime ſint affines & pene eædem, prior poſteriorem abſorpſit: quod in non paucis aliis quoque Suidæ locis contigiſſe deprehendi.

[6] Ἄοπτα. Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ἀόρατα. καὶ οὐκ ὀφθ.] Ex Harpocratione.

[7] Ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ εἶπε, κατὰ σ.] Integrum Epigramma, ex quo hæc decerpta ſunt, legitur Anthol. lib. 1. cap. v. Ep. 2.

[8] Ἀόρατον. τετραχῶς λέγεται. ἢ τὸ καθ.] Totus hic articulus deſcriptus eſt ex Philopono in lib. II. Ariſtotelis *de Anima*, ut Pearſonius obſervavit.

[9] Οὐ τοῦ μὴ πεφυκότος ὁρᾶσθαι] Adde ex Philopono: οἷον τῶν ψόφων, καὶ τῶν αἰσθητῶν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι.

[10] Ὁρατοῦ] Ex ſenſu patet, ſcribendum hic eſſe ἀοράτου: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

Ἀόργητος. ὁ μὴ ὀργιζόμενος.

Ἄορες. [1] αἱ γυναῖκες.

2 Thucydid. I. p. 91. 14.

Ἀόριστος [2] γῆ. ἡ μὴ ἔχουσα ὅρους, μηδὲ σπειρομένη. ἡ γὰρ σπειρομένη ὅρους ἔχει, ἅτε οὖσα μεμερισμένη, ἕως ἐστὶν ἑκάστῳ [3] τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως.

Ἀοριστύν. [4] ὁμιλίαν. συναναστροφήν.

5 Arrian. Exped. Alex. IV. 28. p. 328. Ed. Raphel. Conf. Diod. Sic. Vol. II. 226. Dionyſ. Halic. Vol. III. p. 1336.

Ἄορνος πέτρα. ἐν τῇ Ἰνδικῇ. [5] Ἀρριανός. Μέγα γάρ τι χρῆμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστίν. ([6] ἔστι δὲ καὶ λίμνη οὕτω καλουμένη.) ταύτην Ἀλέξανδρος εἷλεν, ἣ τῷ Ἡρακλεῖ ἄπορος ἐγένετο.

Ἀορτήν. λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν Ἀβερτήν. Μακεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος, καὶ τὸ ὄνομα. καὶ Ἀορτὴ, φλὲψ ἡ μεγάλη.

δ Homer. Od. λ. 31. 608. υ. 438. ρ. 198. σ. 108.

δ Ἀορτήρ. ὁ λῶρος τῆς σπάθης.

Ἀοσσητήρ. [7] ὁ βοηθός. ὁ ἄνευ ὄσσης, καὶ κληδόνος, καὶ αὐτομάτως βοηθῶν.

Ἀώρησις, ἡ κρέμασις.

8 Ar. Ach. 23

Ἀωρία. ἀντὶ τοῦ ἀκαίρως, καὶ παρὰ τὸν δέοντα καιρόν. Ἄωρα γὰρ, τὰ παρὰ τὸν καιρὸν τρυγώμενα. καὶ [8] Ἀριστοφάνης·

Οἱ δὲ Πρυτάνεις ἥκουσιν, ἀλλ᾽ ἀωρίᾳ.

ἀολεονόμενος ἀωρί. Iamblich. V. Pythag. p. 94. Sect. 112.

γ Ælian. Fragm. Vol. II. p. 1008.

9. Ar. Eccl. 736.

V. Οὐκ ἔξεστι γὰρ Βαβυλωνίοις ἀωρίᾳ τάφον ὑπερβῆναι. σημαίνει δὲ καὶ τὴν σκοτίαν. Αἰλιανός γ· Ἐπεὶ δὲ ἀωρία ἦν, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν φόνον ὑπεθήγετο. καὶ [9] Ἀωρὶ τῶν νυκτῶν.

Ἀωρόλειος. ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος καὶ φαλακρῶν. τὸ αὐτὸ καὶ ὠμογέρων, ὁ παρ᾽ ἡλικίαν γηράσας.

Dion. Caſſ. I. p. 449. 42 θάνατος οὐκ ἄωρος.

Ἄωρον. ἀπρεπές. [10] ἀχαρές. ἄκαιρον. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνοίκειον, καὶ ἀσύμφορον. καὶ Ἄωρος, ὁ ὠμὸς, ὁ ἀπέπαντος. καὶ Ἀωρότερον.

Ἀωρῶ. τὸ ἀλογῶ.

Ἄωρτο. [11] ἐκρέματο.

Ἀωτεμεῖν. [12] ὑφαίνειν

ζ Vox Homerica.

ζ Ἄωτον. ἄνθος. κόσμος. στέφανος. περιβόλαιον ἐξ ἁπαλῶν ἐρίων. Ἀώτῳ, δοτική. Ἄωτον δὲ ἀγγεῖον, τὸ μὴ ἔχον ὦτα. καὶ ῥῆμα Ἀωτῶ, τὸ ἀπανθίζω.

13. Demosth. κατὰ Τιμοκρ. II. 736. 2 ubi pro ἀπαγάγειν f. ἀγάγειν. qua voce alibi in hoc ſenſu uſus eſt.

Ἄπαγε. γενικῇ. παῦσαι. μὴ γένοιτο. ἢ [13] Ἄπαγε, ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. οὕτω Δημοσθένης. καὶ

Ἀόργητος. Expers iræ. Qui non iraſcitur.

Ἄορες. Conjuges. Uxores.

Ἀόριστος γῆ. Terra nullos habens limites, & inculta. Quæ enim colitur, habet limites, & diviſa eſt, donec unicuique agrorum ſuorum dominium retinere licet.

Ἀοριστύν. Colloquium. Converſationem.

Ἄορνος πέτρα. Averna rupes in India. Arrianus: *Ingens enim in illa regione rupes eſt, [Averna vocata.] Hanc Alexander cepit, quæ ne ab ipſo quidem Hercule expugnari potuit.*

Ἀορτὴν Hanc vulgus Ἀβερτὴν nunc vocat. Eſt autem & vas & nomen Macedonicum. Ἀορτὴ etiam magna vena vocatur.

Ἀορτήρ. Lorum gladii.

Ἀοσσητήρ. Auxiliator. Qui nec omine nec augurio aliquo impulſus, ſed ſponte ſua opem alicui fert.

Ἀώρησις. Suſpenſio.

Ἀωρία. Intempeſtive, & tempore alieno. Ἄωρα enim vocantur fructus, qui alieno tempore vindemiantur. Et Ariſtophanes:

Prytanes veniunt, ſed intempeſtive.

Non licet enim Babyloniis alieno tempore ſepulcrum tranſire. Significat etiam tenebras noctis. Ælianus: *Ille vero, quia nox erat intempeſta, ad cædem ſtrenue & alacri animo ſe accingebat.* Et Ἀωρὶ νυκτῶν, nocte intempeſta.

Ἀωρόλειος. Qui ante tempus calveſcit. Sic ὠμογέρων, qui ante ætatem conſenuit.

Ἄωρον. Indecorum. Ingratum. Intempeſtivum. Secundum nonnullos ſignificat, quod non convenit, quod non expedit. Et Ἄωρος crudus, immaturus. Inde [comparativus] Ἀωρότερον.

Ἀωρῶ. Non curo. Negligo.

Ἄωρτο. Pendebat.

Ἀωτεμεῖν. Texere.

Ἄωτον. Flos. Ornatus. Corona. Amiculum ex tenellis lanis confectum. Et Ἀώτῳ dativus. At vas Ἄωτον dicitur, quod auribus vel anſis caret. Et verbum Ἀωτῶ, flores decerpo, flores lego.

Ἄπαγε. Genitivo jungitur. Ceſſa. Deſine. Abſit. Et Ἄπαγε, utere actione illa, quæ

---

f. 1 Ἄορες. αἱ γυν.] Imo Ὄαρες. Vid. Schol. Hom. ad Il. I. v. 327.

2 Ἀόριστος γῆ. ἡ μὴ ἔχουσα ὅρους, μηδὲ σπ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Thucydidis ad lib. I. cap. CXL. ut Pearſonius obſervavit.

3 Τὸ δίκαιον τῆς διακρατήσεως] Scholiaſta Thucydidis minus recte habet, τὸ δίκαιον τῆς διακελεύσεως.

4 Ἀοριστύν] Scribe ὀαριστύν, eamque vocem ſuo loco redde. Homerus Il. N. v. 291.

——— Μετὰ προμάχων ὀαριστύν.

Ubi brevis Scholiaſta: Ἐν τῇ τῶν προταγωνιστῶν ὁμιλίᾳ καὶ συναναστροφῇ. Hunc locum Suidas reſpexit.

5 Ἀρριανός] Suidas in loco hoc Arriani recitando non tam verborum quam ſenſus rationem habuit. Ipſa enim verba Arriani lib. IV. *de Exped. Alex.* pag. 206. hæc ſunt. Μέγα γάρ τι τοῦτο χρῆμα πέτρας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ἐστί. καὶ λόγος ὑπὲρ ταύτης κατέχει, οὐδὲ Ἡρακλεῖ τῷ Διὸς ἁλωτὸν γενέσθαι τὴν πέτραν. De hac rupe Averna vide etiam Philoſtratum in *Vit. Apoll.* lib. II. cap. V.

6 Ἔστι δὲ καὶ λίμνη οὕτω καλ.] Hæc verba lituram merentur, quoniam apud Arrianum loco laudato non leguntur, & ſeriem orationis interrumpunt. Dubium enim non eſt, quin, cum margini prius adſcripta eſſent, ab imperito aliquo librario, qui ſenſus nullam rationem haberet, in textum intruſa fuerint: qua ratione ſexcentis in locis apud Suidam peccatum eſt.

7 Ἀοσσητήρ] Eſt vox Homerica Il. O. v. 254. & alibi.

8 Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtoph. *Archarnenſ.* pag. 371. (262. Ed. Baſ. *P.*) ſic legitur:

Οὐδ᾽ οἱ Πρυτάνεις ἥκουσιν. ἀλλ᾽ ἀωρίαν
Ἥκοντες &c.

9 Ἀωρὶ νυκτῶν] Ariſtophanes *Eccleſ.* pag. 746. (501. Ed. Baſ. *P.*) de gallo gallinaceo ait:

——— Σὺ δὲ δεῦρ᾽ ὁ κιθαρῳδὸς ἔξιθι,
Πολλάκις ἀναστήσασά μ᾽ εἰς ἐκκλησίαν
Ἀωρὶ νυκτῶν.

Ad hunc locum Suidas reſpexit.

10 Ἀχαρές] Melius Heſychius ἄχαρι.

11 Ἄωρτο] Homer. Il. Γ. v. 272.

12 Ἀωτεμεῖν. ὑφαίνειν] Scribendum eſt ἀωτεῖν vel ἀωτεύειν. Vide Euſtath. ad Odyſſ. A. pag. 1429. 21.

13 Ἄπαγε. ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπ.] Ex Harpocratione, ad quem vide Mauſſacum.

παροιμία· (a Ἄπαγε ξένον ἐν χειμῶνι. ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν.

Ἄπαγέ [1] με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία, ἐπὶ τῶν μὴ ὑποφερόντων τὰ ἀνάξια. Φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενος ὁ Διθυραμβοποιὸς Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ συνῆν. ἔωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντος, οὐκ ἐπῄνει. ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας. εἶτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτὸν, ἐλπίζων ἐπαινέσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα. ὁ δὲ μὴ ἐθέλων ἐπαινεῖν, ἔλεγε τὸ προκείμενον.

Ἄπαγε [2] μόθον ἀπὸ κώπης. παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, καὶ παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν ἐνοχλούντων.

Ἀπάγεια. [3] ἡ μήπω συμπαγεῖσα.

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι. τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἑτέρων κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἡ δικασία γένηται, καλεῖται δικάζεσθαι. καὶ Ἀπάγοντες. ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες. Τὸν ἄνδρα ἀπάγοντες.

Ἀπαγορεύει. ἀποτρέπεται. ἀρνεῖται. Ἀπαγορεύουσι τῷ Φιλίππῳ, καὶ τὸν Δέκιον ἀναγορεύουσιν. Καὶ αὖθις Εὐνάπιος· Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόντες, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορεύοντες. ἢ [4] Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Ἀπαγορεύων τοῖς ἄρχουσι διαῤῥήδην τῆς φιλαργυρίας ἀπέχεσθαι.

Ἀπάγου. ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης.

Ἀπαγωγάς. αἰχμαλωσίας. [5] ἀδυνατίας. καὶ Ἀπαγωγὴ, μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. Ἐνταῦθα ὁ Λικίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος. τὸ οὖν [6] Ἀπαγωγὴ δίκης ἐστὶν εἶδος. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἕνδεκα.

Ἀπαγχονίσαι. πνῖξαι. Ἀγχονῶ δὲ, καὶ λιμαγχονῶ.

Ἀπᾴδει. ἀπαρέσκει. καὶ Ἀπᾷδον. οὐ συνᾷδον, ἀπαρέσκον. Τὰς σπονδὰς ἀποπέμπεσθαι, ὡς ἀπᾳδούσας τῆς Ῥωμαίων μεγαλειότητος. ἀντὶ τοῦ ἀναξίους οὔσας. Καὶ, Στησίχορος δὲ οὐκ ἀπᾴδει αὐτῶν.

Ἀπαθέστατα. ἐκτὸς πάθους. Εὐμενῆ δεῖ εἶναι, καὶ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν, καὶ ἀθεώρητον, ὁρώμενον πρὸς πάντας εὐάρμοστον, ὥστε κολακείας πάσης προσηνεστέραν εἶναι τὴν ὁμιλίαν, προσηνῆ καὶ αἰδέσιμον πᾶσι.

ἀπαγωγὴ vocabatur. Sic Demoſthenes Et proverbium: *Ejice hoſpitem in tempeſtate.* In homines importunos.

(a) Simile quiddam dixit Euripides in Alceſt. 783. Eraſmus in hoc Proverb. p. 755.

Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατ. *Abduc me in lapidicinas.* Proverbium de iis, qui indigna ferre non poſſunt. Ferunt enim Philoxenum, poetam Dithyrambicum, cum Dionyſio Tyranno aliquando fuiſſe. Cumque is inepta poemata ſua recitaret, & Philoxenus ea laudare nollet, iratus Tyrannus eum in lapidicinas abduci juſſit. Deinde vero eum revocavit, ſperans fore, ut tunc carmina ſua laudaret. Sed cum Philoxenus ea probare non poſſet, dicto ante memorato uſus eſſe fertur.

Aliter rem narrat Athen. I. p. 6. F. Suidæ conſentit Diod. Sic. XV. 6. Vol. II. p. 7. 9.

Ἄπαγε μόθον. *Aufer mothonem a remo.* Proverbium in eos, qui aliis res ſerias agentibus intempeſtive moleſti ſunt.

Diogen. III. 27.

Ἀπάγεια. Quæ nondum eſt compacta.

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι. Horum verborum unumquodque dicitur de illis, qui alios accuſant. Sed ſi apud arbitrum lis diſceptetur, id vocatur δικάζεσθαι. Et Ἀπάγοντες, repellentes, abigentes. *Hominem repellentes.*

Ἀπαγορεύει. Interdicit. Negat. *Negant Philippo, & Decium renuntiant* [*victorem.*] Et iterum Eunapius: *Cum in obſcuram & incultam regionis partem perveniſſent, & cædibus prædiſque agendis defatigati eſſent.* Et Ἀπαγορεύειν, defatigari & labori ſuccumbere. † *Magiſtratibus diſerte præcipiens, ut ab avaritia abſtinerent.*

Ἀπάγου. Faceſſe hinc. Euripides.

Ἀπαγωγάς. Abductiones in captivitatem. Prehenſiones. Et Ἀπαγωγὴ vocatur libellus, quo quis indicium magiſtratui facit, aliquem in jus rapiendum eſſe. *Tunc Licinius venit, cauſam prætexens, ſe aliquem in judicium abducturum eſſe.* Ἀπαγωγὴ igitur nomen eſt actionis, ſic dictæ a verbo ἀπάγειν. Abducebantur autem malefici ad Undecimviros.

Ἀπαγχονίσαι. Strangulare. Et Ἀγχονῶ, idem. Λιμαγχονῶ vero, fame neco.

Ἀπᾴδει. Diſplicet. Diſcrepat. Et Ἀπᾷδον. Diſcrepans. Diſplicens. [*Dixerunt*] *fœdus repudiandum eſſe, ut minime dignum Majeſtate populi Romani.* Et, *Steſichorus vero non diſcrepat ab illis.*

Ἀπαθέστατα. Abſque affectibus & motibus animi. *Oportet eum eſſe benignum, & qui imperitos æquo animo ferat, & ab oſtentatione alienum, omnibuſque ſeſe accommodantem, ita ut in congreſſibus ſit quovis adulatore blandior,*

Toup. I. Vol. I. 65.

---

[1] Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. παροιμία, ἐπὶ τῶν μὴ ὑπο.] Vide infra v. Εἰς λατομίας, & v. Φιλοξένου γραμμάτιον.

[2] Ἄπαγε μόθον] Duo MSS. Pariſ. habent μῶθον, per ω μέγα. Sed quid hoc? Forte legendum eſt μῦθον; quam conjecturam Wolfio etiam in mentem veniſſe video. Certe vox illa a vulgata lectione quam minimũ recedit, & ſenſui proverbii hujus optime convenit. Diogenianus proverbium hoc ſic effert & interpretatur: Ἄπαγε μόθωνα ἀπὸ κώπης. ἐπὶ τῶν διοχλούντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν. ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος. i. e. *Aufer mothonem a remo. In eos, qui ſeriis negotiis intentos intempeſtive interpellant. Mothon enim moleſta ſaltationis genus eſt.* Hanc lectionem ſecutus eſt Eraſmus.

I. 65

[3] Ἀπάγεια] Scribendum eſt ἀπαγής.

[4] Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν, καὶ ἀδυνάτως ἔχειν] Hæc ſunt verba Harpocrationis; ex quo Suidas.

[5] Ἀδυνατίας] Quamvis ſic omnes Edit. habeant, nec MSS. ut puto, diſcrepent, vocem tamen illam explodendam puto, utpote nec Græcam, nec loci hujus ſenſui convenientem.

[6] Ἀπαγωγή. δίκης ἐστὶν εἶδος] Hæc refellit Salmaſius *de Modo Uſur.* pag. 774. quem vide.

ΣΤΑΤΑ. Ἐκτὸς πάθους.— Εὐμενῆ δεῖ εἶ-
ανεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν, καὶ ἀθεώρητον, ὁρώμενον
άντας εὐάρμοστον, ὥστε κολακείας πάσης προ-
εἶναι τὴν ὁμιλίαν, προσηνῆ καὶ αἰδέσιμον πᾶ-
ἔμφασίν ποτε ὀργῆς παρασχεῖν, εὐστοργότατον
τατον ἀψοφητί.] Hinc miram compila-
ſtri oſcitantiam videas, qui ipſam vo-

cem, cujus gratia hoc ἀποσπασμάτιον adduxerat, plane omiſerit; id quod non ſemel obſervavit Kuſterus, et nos alibi obſervavimus. Depromptum autem eſt hoc fragmentum ex Marco Antonino, lib. i. §. 9. ubi legitur καὶ τὸ ἀθεώρητον τῶν οἰομένων. Sed utraque lectio tam Suidæ quam Antonini depravata eſt, atque iſto modo reſtauranda: Καὶ τὸ ἀνεκτικὸν τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἀθεώρητον τι οἰομένων. *Hominum imperitorum, atque eorum, qui inani opinione et quam minime perſpectam habet, ducantur, tolerantiam.*

μηδὲ ἔμφασίν ποτε ὀργῆς παρέχειν, εὐστοργότατον καὶ εὐφημότατον ἀψοφητί.

Ἀπαθῆ. ἄλυπον. ὁ [1] δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πληθυντικῶς, τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πάθη. καὶ Ἀπαθής. [2] Ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ, τὸν φαῦλον, ἐν ἴσῳ λεγόμενον τῷ σκληρῷ καὶ [3] ἀτέγκτῳ. Καὶ Ἀπαθής, ὁ μὴ πεῖραν κακῶν εἰληφώς. Οἱ δὲ κακῶν παντάπασιν ἀπαθεῖς ἔμειναν. καὶ Ἀπαθές. Τὸ [4] ὑγιαίνειν ἐν τῷ τεθνάναι μᾶλλον, ἢ ἐν τῷ ζῆν.

2 Diog. Laert. Vol. I. p. 437.

Illi vero malorum expertes semper manserunt.
in vita.

Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι. οἱονεὶ καινούς, καὶ [5] νεοποιήτους. [6] Ἀριστοφάνης·

Ῥήματά τε κομψά, καὶ παίγνια ἐπιδεικνύναι
Πάντα ἀπ' ἀκροφυσίων, καὶ τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων.

Aristophanes. Fragm. incert. Brunckii 82. qui tacite emendatam Kusteri lectionem edidit.

λέγει γὰρ διὰ μὲν τοῦ Ἀπ' ἀκροφυσίων, καινῶς εἰργασμένα, καὶ οἷον ἐκ πυρός. διὰ δὲ τοῦ Ἀπὸ κινναβευμάτων, οἷον καινῶς πεπλασμένα. διάθεσιν ἔχοντα. Κίνναβος γὰρ τὸ εἴδωλον, πρὸς ὃ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. [7] κέχρηνται πολλοί.

Ἀπάκτου. [8] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου
Καὶ δῶμ' ἀπάκτου.

Soph. Ajax. 578.

Ἀπάλαμνος. ἄπειρος.

Ἀπαλλάξας. [9] ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρατῖνος, καὶ Δημοσθένης, καὶ ἄλλοι. καὶ Ἀπαλλάξωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν. καὶ Ξενοφῶν· Τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περιττὰ ἀπαλλάξωμεν. καὶ Ἀπαλλάξαι, ἀντὶ τοῦ φυγαδεῦσαι. [10] Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος προσωτάτω Ἀρμενίας ἀπαλλάξαι Ἰωτόμην, ὡς οὔποτ' ἂν ἀποσχόμενον τοῦ νεωτερίζειν, εἰ τύχῃ ὢν ἔνδημος.

Demosthenes. Conf. Reiske Ind. Vol. VII. p. 83.

Xenophon. Anab. Γ'. 3. 218. Neglexit Hutchins. at Whiter non ita inter Porsoni Not. Brev. in Xenoph. xlviii. 210.

Ἀπαλλάξειεν. μετακινήσειεν. [11] Ἀριστοφάνης·

Πῶς καλῶς αὐτὸν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.

11. Arist. Pax. 567.

καὶ [12] Ἀπαλλαξείοντες, ἐπιθυμίαν ἔχοντες ἀπαλλαγῆναι.

12. Schol. Thucyd. I. 95. 51. p. 63. ἐπιθυμοῦντες ἀπαλλαγῆναι

Ἀπαλγήσαντας. παρὰ Θουκυδίδῃ [13] ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν· ὥσπερ τὸ ἀπολοφυράμενοι.

13 Sch. Thucyd. II. 62. 64 p. 136.

Ἀπαλγοῦντες. ἀπογινώσκοντες. Πολύβιος· Οἱ

& omnibus venerabilis, nec ullam iræ significationem unquam edat, amantiſſimus & gloriosiſſimus abſque jactantia.

Ἀπαθῆ. Doloris & triſtitiæ expertem. Antiphon vero ἀπαθῆ in plurali numero vocavit affectus vel calamitates, quæ re vera tales non ſunt. Et ἀπαθὴς, [perturbatione vacuus.] *Sapientem perturbatione animi vacuum eſſe dicunt, quod labi non poſſit. Eſſe item & alium perturbatione vacuum, malum videlicet: ſed eo ſenſu, quo dicimus aliquem durum & rigidum.* Et Ἀπαθὴς, qui mala expertus non eſt. Et Ἀπαθές. *Sanitas in morte potius eſt, quam*

Ἀπ' ἀκροφυσίων. Verba folles redolentia. Id eſt, nova & recens elaborata. Ariſtophanes: *Et verba ornata ludicraque oſtentare, omnia folles redolentia & ab archetypis recens expreſſa.* Per ἀπ' ἀκροφυσίων intelligit nova, & quaſi ab igne recentia. Per verba autem ἀπὸ κινναβευμάτων, recens ficta & facta. Κίνναβος enim dicitur archetypum, ſive exemplar, quod ſtatuarii & pictores in fingendo & pingendo imitandum ſibi proponunt. Hac voce [præter Ariſtophanem] uſi ſunt & multi alii.

Ἀπάκτου. Abducito. Sophocles:

Sed quam celerrime puerũ iſtum jam accipe,
Et domum abducito.

Ἀπάλαμνος. Induſtria carens. Imperitus.

Ἀπαλλάξας. Qui alicui perſuadet, ut [ab actione vel accuſatione] deſiſtat. Cratinus, Demoſthenes, & alii. Et Ἀπαλλάξωμεν, e medio tollamus, removeamus. Xenophon: *Reliqua vaſa ſupervacanea removeamus.* Et Ἀπαλλάξαι, aliquem ex aliquo loco pellere vel relegare. *Plebs vero rogabat, ut Jotomen quam longiſſime ab Armenia relegaret, quod is a rebus novandis nunquam ſibi temperaturus eſſet, ſi in patria maneret.*

Ἀπαλλάξειεν. Amoverit. Removerit. Ariſtophanes: *Facile quis plantas ex arvis removeat.* Et Ἀπαλλαξείοντες, qui diſcedere cupiunt.

Ἀπαλγήσαντας. Apud Thucydidem ſignificat, qui dolere deſierunt: ut ἀπολοφυράμενοι, qui lugere deſierunt.

Ἀπαλγοῦντες. Animum deſpondentes. Deδὲ Ἀκαρνᾶνες πυνθανόμενοι τὴν τῶν Αἰτωλῶν ἔφοδον ἐπὶ σφᾶς, τὰ μὲν ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι, τὰ δὲ καὶ θυμομαχοῦντες, ἐπί τινα παράστασιν κατήντησαν.† Καὶ αὖθις· [1] Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπεῤῥώννυεν.

---

[1] Ὁ δὲ Ἀντιφῶν ἀπαθῆ πληθ. τὰ μὴ ὡς ἀληθ. γεγονότα πάθη] Ex Harpocratione.

[2] Ἀπαθῆ φασιν εἶναι τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτ.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad τὸ ἀτέγκτῳ, ſunt verba Laertii in *Zenone* lib. VII. Segm. 117. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[3] Ἀτέγκτῳ] Laertius habet ἀτρέπτῳ.

[4] Τὸ ὑγιαίνειν ἐν τῷ τεθνάναι μᾶλλον, ἢ ἐν τῷ ζῆν] Eadem repetuntur infra v. Θάνατος. Sed quid hæc ad Ἀπαθής?

[5] Καὶ νεοποιήτους] Hanc lectionem ex optimo MS. Pariſ. A. revocavi; quam etiam agnoſcit codex Vaticanus, teſte Pearſonio. In prioribus vero Edit. excuſum eſt καινοποιήτους.

[6] Ἀριστοφάνης. Ῥήματά τε κομψὰ καὶ π.] Duo hi verſus, quos in fabulis Ariſtophanis hodie ſuperſtitibus fruſtra quæras, ſic conſtituendi & legendi ſunt:

Ῥήματά τε κομψὰ κοὐ παίγνι' ἐπιδεικνύναι.
Πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κινναβευμάτων.

Genus enim hoc verſus ſimile eſt illi, quo utitur idem Comicus in *Veſpis* pag. 522.

Ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν.

[7] Κέχρηνται πολλοί] Sic in uno MS. Pariſ. A. exaratum eſt. Priores vero Edit. minus recte habent κέχρηνται πολλάκις.

[8] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 35. v. 580.

[9] Ἀπαλλάξας. ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι] Verum horum verborum ſenſum, a quo Portus longe aberraverat, in verſione expreſſi. Vide infra v. Ἀφεὶς, ubi hæc ipſa clarius exponuntur.

[10] Ἐδεῖτο δὲ τὸ πλῆθος προσωτ. Ἀρμ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἰωτόμης.

[11] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtoph. in *Pace* 454. locus hic ita legitur:

Ἦ καλῶς αὐτὸν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον. P.

[12] Ἀπαλλαξείοντες. ἐπιθ. ἔχοντες τοῦ ἀπαλλ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. I. cap. XCV.

[13] Ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν· ὥσπερ τὸ ἀπολ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. II. cap. LXII.

Ἀπαλέξασθαι. ἀντιτάξασθαι. [2] Σοφοκλῆς·

Χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
Ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.

καὶ Ἀπαλεξῆσαι. κωλῦσαι. καὶ Ἀπαλέξοντες, ὁμοίως.

Ἀπάλλεις. [3] ἀποπέμπεις.

Ἀπαληθεύειν. τὸ τἀληθὲς ἐξευρίσκειν. καὶ Ἀπαληθεύω, τὸ τὴν ἀλήθειαν ἐκφαίνω. Ὁ δὲ χρόνῳ ὕστερον ἐφωράθη, τῷ πάντα ἐκκαλύπτοντι καὶ ἀπαληθεύοντι. τοῦτο τὸ δολερὸν ἀναφαίνεται.

Ἀπαλθήσεσθαι. θεραπευθήσεσθαι.

Ἁπαλοὶ θερμολουσίαις, ἁβροὶ μαλθακευνίαις. ἐπὶ τῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ἁβρότητος διαῤῥεόντων.

Ἁπαλώτερος τρύχνου. ἔστιν ἐν τῷ Τρύχνος.

Ἀπαμβλυώσει. ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως.

Ἀπάμεια. πόλις.

Ἀπαμείρεται. ἀποστερεῖ.

Ἀπαμυνεῖ. ἀποτρέψει.

Ἀπαμφιέσαντες. ἐκδύσαντες. καὶ Ἀπαμφιεῖ, ἀποκαλύψει. [4] Μισουμένῳ.

Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλασον τοῦτό μου
Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.

καὶ Ἀπαμφίσκων, ἀποκαλύπτων.

Ἅπαν. οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι. καὶ ὁ Ποιητής·

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.

Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν. καὶ τοπαράπαν ὁμοίως, καὶ ἅπαν, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἀπανάστασις. ἀποικία. μετάστασις.

Ἀπαναίνομαι. ἀρνοῦμαι.

Ἀπανθήσαντα. ξηρανθέντα. [5] Μακαριωτάτη ἐγὼ, ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν ἀγαθοῖς. ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον. τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτατο. Ἀριστοφάνης φησίν. Ἀπανθῶ γὰρ, τὸ ἀποβάλλω. Καὶ ὁ Θεολόγος· [6] Τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν. Ἀπανθίζω δὲ, τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω.

Ἄπανθ' ὅμοια, καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή. σημαίνει

ſperantes. Polybius: *Acarnanes vero, audita Ætolorum adverſus ſe expeditione, partim deſperatione, partim vero odio & ira in hoſtem impulſi audax conſilium ceperunt.* Et iterum: *Propter frigoris vero magnitudinem animum deſpondentes confirmavit.*

Polybius. IX. 40. Vol. III. p. 176.

Dion Caſs. LXXVII. 1304. 41.

Ἀπαλέξασθαι. [Propulſare.] Reſiſtere. Sophocles:

Nos vero non valemus his
Reſiſtere ſine te, o Rex.

Soph. Ajax. 165.

Et Ἀπαλεξῆσαι, arcere, propulſare. Et Ἀπαλέξοντες, ſimiliter.

Ἀπάλλεις. Remittis.

Ἀπαληθεύειν. Veritatem invenire. Et Ἀπαληθεύω, veritatem aperio. *Ille vero poſtea deprehenſus eſt, tempore omnia detegente & veritatem aperiente.* Id eſt, fraus & dolus ejus apparuit.

Ἀπαλθήσεσθαι. Curatum iri.

Ἁπαλοὶ θερμ. *Molles calidis balneis, & delicati mollibus lectis* [*gaudent.*] In eos, qui luxu & deliciis diffluunt.

Ἁπαλοί τε θερμολουσίαις
Ἁβροί τε μαλθακευνίαις.
Videntur eſſe duo Iamb. dim.
acatalecti. Neſcio an hos reſpexit
Plutarch. An Seni — Vol. IX. P. 156. 4.

Ἁπαλώτερος τρύχνου. Mollior trychno. Quære in v. Τρύχνος.

Ἀπαμβλυώσει. A caligine & tenebris oculos liberat.

Ἀπάμεια. Apamea. Urbs.

Joſeph. I. 656.

Ἀπαμείρεται. Privat.

Ἀπαμυνεῖ. Propulſabit. Arcebit.

Ἀπαμφιέσαντες. Qui exuerunt. Qui ſpoliarunt. Et Ἀπαμφιεῖ, revelabit, manifeſtabit. [Menander] *Miſumeno:*

Manifeſtabit enim ſimulationē iſtam meam,
Quamvis occultare eam ſtudeam, aliquando ebrietas.

Toup. Vol. II. 444.
ubi plura ἐκ τοῦ Μισουμένου
Menandri.

Et Ἀπαμφίσκων, retegens, revelans.

Ἅπαν. Iones vocem hanc corripiunt. Et Homerus: *Illis vero totus campus repletus eſt.* Attici vero producunt ultimam ſyllabam, non ſolum in hac voce, ſed etiam in τοπαράπαν, ἅπαν, & ſimilibus.

Homer. Il. Υ. 156.

Ἀπανάστασις. Coloniæ deductio Ex prioribus ſedibus in alias migratio.

Ἀπαναίνομαι. Renuo. Nego.

Ἀπανθήσαντα. Quæ defloruerunt. Arefacta. Ariſtophanes: *O me beatam, quæ caput unxi unguentis bonis.* [*His tamen præſtant Thaſiæ amphoræ,*] *quoniā diu in capite permanent. Alia vero odorem cito amittunt & evaneſcunt.* Ἀπανθῶ [hic ſignificat, florē vel odorem ſuavē] amitto. Et Theologus: *Cognatis, qui flore quaſi felicitatis & fortunæ exciderunt* [*liberalitate ſubvenire laudabile eſt.*] Ἀπανθίζω vero, flores colligo.

Ariſt. Eccl. 1105 ſeqq.

Greg. Nazian. Vol. I. p. 291. B.
Orat. 19.

Ἄπανθ' ὅμοια, καὶ Ῥοδ. *Una ſors eſt cunctis,*

---

[1] Ἀπαλγοῦντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ ῥίγους ἐπεῤῥώννυεν] Hæc ſunt verba Dionis de Antiocho Cynico, Αὐτόμολος cognominato, pag. 433. eademque leguntur ſupra v. Ἀντίοχος ὁ Αὐτόμολος.

[2] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 11. v. 165, 166. P.

[3] Ἀπάλλεις] Portus legendum conjiciebat ἀποπάλλεις. Sed malim ἀπιάλλεις, ab ἰάλλω, mitto.

[4] Μισουμένῳ] Scripſerat Menander drama, Μισούμενος vocatum, cujus meminit Suidas infra v. Ἀποκναίειν. Quare exiſtimo, excidiſſe hic nomen Comici illius, legendumque eſſe Μένανδρος Μισουμένῳ.

[5] Μακαριωτάτη ἐγὼ, ἥτις μεμ.] Locus hic eſt mutilus, qui ſuppleri debet ex Ariſtoph. *Eccleſ.* pag. 757. (510. Ed. Baſ. ut Portus monuit.)

[6] Τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν] Loci hujus ſenſus ſupplendus eſt ex Gregor. Nazianz. Orat. xix. pag. 291. ubi ſic legitur: Ἕνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσυλον [γινώσκων,] τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ τε τοῖς πένησι, καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασιν &c. i. e. *Solas illas divitias certas & nulli rapinæ vel furto obnoxias eſſe exiſtimans, quæ erogarentur Deo & pauperibus, & præcipue cognatis, qui flore quaſi felicitatis & fortunæ ſuæ excidiſſent.*

† Conf. Joseph. Antiq. Jud. XX. 9. Vol. I. p. 973.

δὲ, ὅτι ταῖς τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί. ζήτει περὶ τῆς Ῥοδώπιδος ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

1. Schol. Arist. Av. 1545

Ἀπανθρακίζομεν. [1] ἀντὶ τοῦ, [2] ἄνθρακας ἐσθίομεν. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύων, ὅπερ ὀπτῶντες ἐσθίουσιν. ἢ ὀπτὰς ἐσθίομεν, ἢ ἄνθρακας ζωπυροῦμεν.

Ἀπανθρωπία. κακία. ὅταν τις μὴ κατὰ ἄνθρωπον ποιῇ, τοῦτο ἀπανθρωπία λέγεται.

Ἅπαντα γάρ τοι βρωτὰ πολιορκουμένοις. ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου ὁ λόγος. οἱ γὰρ πολιορκούμενοι πολλάκις καὶ ὧν οὐ δεῖ ἅπτονται.

Aelian. Fragm. II. 1008.

Ἀπαντᾷν καὶ συναντᾷν λέγουσιν ἑκατέρως, τὸ παραγίνεσθαι εἴς τινα τόπον. καὶ Ἀπαντήσαντος, γενέσθαι φθάσαντος. Αἰλιανός· Ἀνεσταύρωτο δὲ ὁ πολιορκῶν· καὶ ἐς τοῦτό οἱ τὸ τοῦ χειμῶνος, οὐ μὴ καθ' ὥραν ἀπαντήσαντος, τὸ τέλος ὡρμήσατο. καὶ Ἀπαντῶσιν, ἀντὶ τοῦ παραγίνονται. Ἅμα τῷ περὶ ὄρθρον εἰς τοὺς τῶν δεσποτῶν οἴκους ἀπαντῶσι. καὶ Ἀπαντωμένων, ἀντὶ τοῦ συμβαινόντων, γινομένων. [3] Οὐ μὴν ἀλλὰ τοιούτων ἀπαντωμένων οὐδὲν ἱκανὸν ἦν πρὸς τὸ κωλύειν τὴν ὁρμὴν τῶν Ῥωμαίων.

3 Polybius. X. 12. 10. Vol. III. p. 215.

Toup. Ep. Cr. Vol. II. p. 443.
Porson. IV. 485.
Toup. docet locum esse ex Arist. Thesm. 709, quem sic corrigendum vult ex nostro:
"Ὡς ἅπαντ' ἐστὶ πλέα τόλμης ἔργα
κἀναισχυντίας.
plura de voce πλέα addens."
Porson notat ultimam in πλέα esse longam; et dubitanter proponit:
Ὡς πλέα 'σθ' ἅπαντα τόλμης —
observatque Brunckium edidisse: Ὡς ἅπαν γὰρ ἐστι τόλμης ἔργα — ubi γὰρ frigidum et otiosum est."

Ἅπαντα τόλμης πλέα κἀναισχυντίας. ἐπὶ τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.

Ἀπαντῶ ἐπὶ δικαστηρίου. ὑπαντῶ δὲ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἅπαξ. Ἐπειδὴ δὲ ἅπαξ ἐκ τοῦ φρουρίου αὐτοὺς ἐκπεπτωκέναι ἔμαθεν, ἀφικνεῖται πρὸς αὐτούς. καὶ Ἰώσηπος· † Ἅπαξ δὲ καταστάντες εἰς ταραχάς. ἀντὶ τοῦ διόλου, ὁλοσχερῶς.

4 Sch. Ar. Plut. 111.

Ἀπαξάπαντα. ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου. Καὶ τὰ χρήματα ἀπαξάπαντα λόγῳ οὐδενὶ λογιζόμενος, τὴν δίκην ὀρθῶς καὶ δικαίως τῆς ἐς τὴν δίκην παρανομίας ἐξέτισε. καὶ [4] Ἀπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ Ἀπαξάπαντες ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται. Ὁ δὲ Καῖσαρ νεμεσᾷ καὶ ἀγανακτεῖ, ὅτι ἀπαξάπαντες μὴ ἐνέστησαν. Ἀπαξάπαντα οὐδὲν πλέον σημαίνει, τὸ ἅπαξ προσκείμενον. καὶ Ἁπαξαπλῶς, ἀντὶ τοῦ, καὶ ὡς εἰπεῖν.

Ἅπαξ [5] ἐλάλησεν ὁ Θεός. ἀντὶ τοῦ ἀποφαντικῶς, ἢ παντελῶς. τὸ Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πάντως ἐσομένου. καὶ παροιμία. [6] Ἅπαξ πυῤῥὸς, καὶ δέκατον χλωρός. ἐπὶ τῶν δανειζόντων.

8. Hoc proverbium laudat infr. Voc. Ἀπερυθριάσαι.

Ἅπαξ ἀλώπηξ εἰς πάγην. ὁμοία τῇ· Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ. λείπει τὸ εἰς πάγην.

Ἀπαξιῶν. αἰτιατικῇ. ἀνάξιον ἡγούμενος. Ἀππιανός· Ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν

Appian. Vol. I. p. 30.
Lib. II. Fragm. 2. Schweigh.

& Rhodopidi pulchræ. Significat proverbium, omnes mortales caſibus æque obnoxios eſſe.

Ἀπανθρακίζομεν. Anthracas comedimus Sunt autem [ἄνθρακες, vel potius ἐπανθρακίδες] piſciculi, quos aſſatos edere ſolent. Vel [Ἀπανθρακίζειν ſignificat,] carbones accendere.

Ἀπανθρωπία. Inhumanitas. Cum quis aliquid facit, quod ab humana natura alienum eſt, id vocatur ἀπανθρωπία.

Ἅπαντα γάρ τοι. *Omnia ſunt eſculenta obſeſſis.* De neceſſitate dicitur hoc proverbium. Obſeſſi enim ſæpe & illis, a quibus abhorrere ſolemus, veſcuntur.

Ἀπαντᾷν & συναντᾷν. Utrumque ſignificat, in aliquem locum pervenire. Et Ἀπαντήσαντος dicitur de re, quæ ante tempus accidit. Ælianus: *Obſidens vero in crucem actus eſt; & hunc finem habuit hyems alieno tempore interveniens.* Et Ἀπαντῶσιν, adveniunt. *Primo diluculo ad dominorum ædes accedunt.* Et Ἀπαντωμένων dicitur de rebus, quæ accidunt & fiunt. *Verum enim vero, cum hæc acciderent, nihil Romanorum impetum retinere poterat.*

Ἅπαντα. *Omnia ſunt audaciæ & impudentiæ plena.* In audaces & impudentes.

Ἀπαντῶ. Significat die ſtatuto in judicio compareo: ὑπαντῶ vero, in via alicui obviam venio.

Ἅπαξ. Prorſus. Omnino. *Poſtquam eos ex caſtello penitus expulſos eſſe cognovit, ad ipſos venit.* Et Joſephus: *Cum in maxime turbulentum rerum ſtatum incidiſſent.*

Ἀπαξάπαντα. Omnia & ſingula. *Omnia nihili prorſus faciens violatæ juſtitiæ pœnas jure meritoque perſolvit.* Et Ἀπαξάπαντες, omnes ſimul. Vox enim illa ſignificationem auget. *Cæſar autem indignatur & iraſcitur, quod non univerſi reſtiterint.* Ἀπαξάπαντα [interdum] non habet majorem vim, [quam ἅπαντα,] licet ei addita ſit vox ἅπαξ. Et Ἁπαξαπλῶς, ut uno verbo dicam.

1. Theophyl. Simocatt. A
Quon. x. P
Dion. Caſſ.
491. 21.

Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός. *Semel loquutus eſt Deus.* Id eſt, verbis diſertis, vel omnino. Τὸ ἅπαξ enim hic non dicitur de numero, ſed de eo, quod omnino & certo futurū eſt. Et proverbium: *Semel rubidus, & decies pallidus.* De fœneratoribus dicitur.

Ἅπαξ ἀλώπηξ. *Semel vulpes in laqueum incidit.* Proverbium eſt ſimile illi: *Vulpes non iterum laqueo capitur.*

Ἀπαξιῶν. Accuſativo jungitur. Indignum judicans. Appianus: *Populus vero Marci-*

---

[1] Ἀπανθρακιζόμεν. ἀντὶ τοῦ ἄνθρακας ἐσθ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Aves* pag. 612. (426. Ed. Baſ. ut Portus monuit.) Male vero hodie apud Scholiaſtam legitur ὁ παρεπτῶντες; pro quo ex Suida reſcribendum eſt ὅπερ ὀπτῶντες.

[2] Ἄνθρακας] An potius ἀνθρακίδας, vel ἐπανθρακίδας? Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Acharn.* pag. 403.

[3] Οὐ μὴν ἀλλὰ τοιούτων ἀπαντ. οὐδὲν ἱκ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. x. cap. xiii. ut Jac. Gronovius recte obſervavit.

[4] Ἀπαξάπαντες, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ ἅπαντες. τὸ γὰρ ἀπαξάπαντες ἐπὶ ἐπιτ. λ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 12.

[5] Ἅπαξ ἐλάλησεν ὁ Θεός] Hebr. cap. i. v. i.

[6] Ἅπαξ πυῤῥὸς, καὶ δέκατον χλ.] Vide infra v. Ἀπερυθριάσαι, & v Πυῤῥός: ubi legitur ὁ μὴ δέκατον χλωρός.

οὐκ ἐχειροτόνησεν, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ.

agm. 4. . 600. Ἀπαξίωσιν. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει. τουτέστι καταφρονήσει.

Ἀπάξω. ἐκεῖθεν ἄξω.

Ἀππαπαί. [1] Συγκαταθετικὸν ἐπίρρημα. εἰρηκότος γὰρ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνδρὸς ἠράσθης; καὶ τοῦτο ἐπεφθέγξατο.

Ἀπαράβλητος. [2] ἀσύγκριτος. ἀνόμοιος.

Ἀπαραγγέλτως. ἀκελεύστως. Πολύβιος· Καὶ πανταχόθεν ἀπαραγγέλτως ἠθροίζοντο.

Ἀπαραπόδιστα. ἀπλανῆ.

Ἀπαράκλητοι. αὐτόματοι. [3] Θουκυδίδης· [Πολλοὶ] τῶν αὐτονόμων Θρᾳκῶν ἀπαράκλητοι ἐφ᾽ ἁρπαγὴν ἠκολούθουν.

Ἀπαράκτητος. [4] ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.

Ἀπαρράξειεν. ἀποσπάσειεν. ἀποχωρίσειεν. Ὡς εἰ τούτους ἀπαρράξειε # τοῦ λόφου, καὶ γένοιτο τῶν ἄκρων ἐγκρατής, θᾶττον κατεργασόμενος τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ.

Ἀπαραποίητον. ἄπλαστον.

. 279. + Ἀπαράτιλτος. [5] ἀντὶ τοῦ δασὺς καὶ ἄκοσμος τὰς τρίχας. Ἓξ ἐτῶν ἄλουτος. φ

Ἀπαργμάτων ὡραίων καιριώτερον. Φησὶν ὁ [6] Θεολόγος ἐν τῷ, Χθὲς τῇ λαμπρᾷ. ἀντὶ τοῦ ἐναγισμάτων, ἃ εἰς τοὺς τάφους ἔβαλλον. τὸ δὲ καιριώτερον, ἀναγκαιότερον.

Ἀπαραιτήτως. [7] ἀσυγχωρήτως. Πάντας δὲ τοὺς περιτυγχάνοντας ἀπαραιτήτως ἀπέκτεινον διὰ τὴν ὀργήν.

Ἀπαριθμησόμενος. ἀποδώσων. καταβαλόμενος. Ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο, ὡς ἀπαριθμησόμενός τι τῶν ἐνιαυσιαίων χρημάτων πρὸς τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων. καὶ [8] Ἀπαριθμῶν, ἀντὶ τοῦ, ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης.

Ἄπαρνος. ὁ ἀρνούμενος καθόλου..

Ἀπαροῦντα. ἀποχωρήσοντα. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι προσεδόκων ἀν᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἀπαροῦντα τὸν στόλον εἰς τὴν οἰκείαν.

Ἀπάρσεως. ἀναχωρήσεως. Τῆς δὲ ἀλόγου ταύτης ἀπάρσεως ([9] ἢ φυγῆς) τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ τοῦ δήμου μῖσος αἴτιον ἦν.

um conſulatum petentem non elegit, non quod virum honore illo indignum judicaret, ſed quod ſuperbiam ejus metueret.

Ἀπαξίωσιν. Contemptum. Polybius: *Philippus vero ægre tulit ſe a Corcyræis contemni.*

Ἀπάξω. E loco abducam.

Ἀππαπαί. Adverbium annuentis & approbantis. Cum enim Hercules [Baccho] dixiſſet: *Viri ne amore captus es?* ille ſic reſpondit.

Ar. Ran. 57. Conf. Ar. Thesm. 230. 1014.

Ἀπαράβλητος. Incomparabilis. Diſſimilis.

Ἀπαραγγέλτως. Injuſſu. Sine juſſu. Polybius: *Et undique injuſſi congregabantur.*

Polybius. Fragm. Gr. 21. Vol. V. p. 80.

Ἀπαραπίδιστα. Non errantia. Fixa.

Ἀπαράκλητοι. Sponte aliquid facientes. Thucydides: *Multi Thracum, qui ſui juris erant, prædæ gratia ultro eos ſequebantur.*

Thucyd. II. 98. Pag. 163. 64.

Ἀπαράκτητος. Incomparabilis. Diſſimilis.

Ἀπαρράξειεν. Avulſerit. Separavit. *Si hos de colle deturbaſſet, ejuſque cacumen occupaſſet, citius ſe eos, qui in planitie eſſent, profligaturum* [*ſperabat.*]

Sic apud Dionys. Halic. Antiq. Rom. VIII. Vol. III. 1721. 11. ἀπαρράττοντας δὴ τοῦ λόφου πολλοὺς σφῶν ἀποβαλόντες Οὐολοῦσκοι. — Ibid. 1716. 3.

Ἀπαραποίητον. Non fictum. Non ſimulatum.

Ἀπαράτιλτος. Non vulſus. Hirſutus. Pilis horridus. [Ariſtophanes: *Hirſutus,*] *& per ſex annos illotus.*

φ Arist. Lysistr. 280. et Suid. Supr. V. Ἄλουτος

Ἀπαργμάτων. *Maturorum fructuum primitiis tempeſtivius:* inquit Theologus in Oratione *de S. Baptiſmo.* [Per ἀπάργματα intelligit] primitias, quibus mortuis parentabant. Καιριώτερον vero, magis neceſſarium.

Gregor. Naz. Vol. I. orat. 40. p. 646. D.

Ἀπαραιτήτως. Inexorabiliter. *Obvios vero quoſque irato & inexorabili animo trucidabant.*

Joseph. ~~Prof~~ Antiq. Jud. I. p. 5. Dion. Cass. LVI. Vol. II. 838. 21. Thucyd. III. p. 220. 25. Dionys. Hal. Vol. III. 1804. Lib. IX. Polyb. Vol. I. 650. II. 579.

Ἀπαριθμησόμενος. Redditurus. Perſoluturus. *Geta vero ad ducem Romanorum venit, quaſi annui tributi partem ei perſoluturus.* Et Ἀπαριθμῶν, numerum complens. Iſocrates.

Isocrates.

Ἄπαρνος. Qui aliquid pernegat.

Dion. Cass. I. p. 128. 48.

Ἀπαροῦντα. Diſceſſurum. *Carthaginenſes vero ſingulis diebus ſperabant fore, ut claſſis domum rediret.*

Toup. I. 66.

Ἀπάρσεως. Diſceſſus. Fugæ. *Hujus autem inconſultæ fugæ cauſa fuit populi erga ducem odium.*

Dion. Halic. Lib. IX. p. 539. [III. p. 1747] Voce utitur Joseph. XVII. 9. 3. Jud. Ant. p. 850.

---

[1] Ἀππαπαί. συγκ.] Hæc nota referenda eſt ad locum Ariſtophanis, qui exſtat in *Ranis* pag. 213. ſed ubi hodie legitur Ἀτταταῖ. Verba Scholiaſtæ ibi corrupta ſunt, quæ hic obiter emendabo. Ἀτταταῖ. γράφεται ἀππαπαί. διὰ τούτου οὐ καταθεμένου Διονύσου &c. Lege, διὰ τούτου οὖν συγκαταθεμένου τοῦ Δ. Bacchus enim, quem Comicus eo loco cum Hercule loquentem facit, aſſenſum præbet iis, quæ Hercules dixerat. Quare Suidas recte hic τὸ ἀππαπαί adverbium συγκαταθετικὸν vocat.

[2] Ἀπαράβλητος. ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.] Corrupte apud Heſychium: Ἀπαράσκλητος. ἀνόμοιος. Lege ut hic apud Suidam.

[3] Θουκυδίδης] Lib. II. cap. XCVIII.

[4] Ἀπαράκτητος. ἀσ.] Hæc lituram merentur. Τὸ ἀπαράκτητος enim corruptum eſt ex ἀπαράβλητος, quod paulo ante præcedit, & ſuo loco legitur.

[5] Ἀπαράτιλτος. ἀντὶ τοῦ δ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph *Lyſiſtr.* pag. 853. (547. Ed. Baſ. *P.*)

Σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον
Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος,
Ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.

[6] Ὁ Θεολόγος ἐν τῷ, Χθὲς τῇ λαμπρᾷ] Pearſonius recte monuit, intelligendam hic eſſe orationem Gregorii Nazianzeni εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, cujus initium tale eſt: Χθὲς τῇ λαμπρᾷ τῶν φώτων ἡμέρᾳ πανηγυρίσαντες &c. In ea oratione, pag. 646, exſtant verba, a Suida hic citata: quorum ſenſus ut recte intelligatur, legenda ſunt & ea, quæ ibi præcedunt & ſequuntur.

[7] Ἀσυγχωρήτως] Sic recte in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt. Priores vero Edit. corrupte exhibent ἀσυγχύτως.

[8] Ἀπαριθμῶν. ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσ.] Ex Harpocratione.

[9] Ἢ φυγῆς] Hæc non ſunt verba ſcriptoris anonymi, ſed interpretatio compilatoris, qua vocem ἄπαρσις exponit.

ΑΠΑΡΣΕΩΣ. Ἀναχωρήσεως.—Τῆς δὲ ἀλόγου ταύτης ἀπάρσεως ἢ φυγῆς τὸ πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐκ τοῦ δήμου μῖσος αἴτιον ἦν.] "Ἢ φυγῆς non ſunt verba "ſcriptoris, ſed interpretatio compilatoris, qua "vocem ἄπαρσις exponit." *Kuſter.* Fallitur vir doctiſſimus. Sunt enim hæc verba Dionyſii Halicarn. Antiq. Roman. lib. ix. p. 539. ubi recte legitur: ἀπάρσεως ἢ φυγῆς. *Diſceſſus ſive fugæ.* Atque hinc diſcas quam periculoſæ res ſit aleæ, ſine cortice natare. Vox ἄπαρσις occurrit etiam apud Joſeph. Antiq. Jud. lib. xvii. 9. 3. p. 850. Ὑπόμνημα οὖσα τῆς ἐξ Αἰγύπτου ΑΠΑΡΣΕΩΣ.

λ. Herodotus hic citatur; et a Schol. in Plutum. 388. a quo hæc desumsit Suidas. In Herodoto locum no
venerunt Viri eruditi. Conf. Gataker. Hemsterh. in Sc. Ar. Plut. p. 117. Wessel. in Herodot. V. 53. p.
Not. 48.

Ἀπαρτῆσαι. τὸ κρεμάσαι. Ἀπαρτίσαι δὲ, τὸ τελειῶσαι.

1. Ex Schol. Ar. Plut. 388.

Ἀπαρτί. [1] ἐπίῤῥημά ἐστιν, ὡς ἀμογητί. παρὰ τὸ ἀπηρτισμένον, τὸ πλῆρες. Ἡρόδοτος· Ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι ο΄ ἀπαρτί. καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις.

Φράσον μοι ἀπαρτὶ δήπου παραλαβεῖν.

καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς, καὶ σώφρονας
Ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.

Lysias. Fragm. Vol XI. p. 10. 4.

Herodotus, ζ. p. 524. 38.

Ἀπαρτίαν. [2] ἀποσκευήν. [3] τέλος ἀπαρτισμοῦ. καὶ Ἀπαρτιζόντως, τὸ μήτε ὑπερβάλλειν, μήτε ἐνδεῖν. καὶ [4] Ἀπαρτιλογία. ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς καὶ λόγος. οὕτω Λυσίας. [5] Ἡρόδοτος δὲ ζ. λέγει δὲ καὶ Ξέρξης πρὸς Πύθιον τὸν Λυδόν· [6] Ἵνα μήτι ἐπιδεεῖς ὦσιν αἱ μυριάδες ἑπτὰ χιλιάδων· [[7] ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη.]

8 Sch. Arist. Eq. 917.

Ἀπαρυστέον. [8] ἀφαιρετέον. ἀπὸ τοῦ ἀρύω.

Ἀπάρχεσθαι. τὸ [9] τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν. καὶ Ἀπάρχου, ἀρχὴν βάλλε, ἢ ἀπαρχὰς πρόσφερε. καὶ Ἀπαρξόμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀπαρχὰς προσοίσομεν.

10. Apollonid. Smyrnaeus. II. 133. V.

Εἰμὶ [10] δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης
Πλείονα, καὶ πολλῶν, Δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

Ἅπασαν τὴν οὐσίαν ἠμφίεσται. ἐπὶ τοῦ μηδ' ὁτιοῦν ἄλλο κεκτημένου, ἢ ὅπερ ἀμπίσχεται.

Diogenian. II. 87. "allusit Arist. in Εἰρήνῃ." Schott. ad ~~[illegible]~~ Adag. p. 365. — Arist. 1086 in Pace.

Ἅπας ἐχῖνος τραχύς. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσκόλων καὶ δυστρόπων.

γ. Brunck, fragm. Arist. p. 269. XX.

δ. Inter Clerici fragm. Menandr. non apparet.

ε. Ar. Nub. 621. conf. Schol.

Ἀπασκαρίζειν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς· γ.

Ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Μένανδρος· Ἀπασκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον. δ.

ε. Ἀπαστία. ἀτροφία. νηστεία. παρὰ τὸ πάσασθαι. καὶ Ἄπαστος, ἄβρωτος· οἷον ἄμαστος, ἀμάσητος.

Ἀπαταγί. ἄνευ ψόφου.

Ἀπατεῶνος. ψεύστου.

+ Ἀπατηλός. ἀπατητικός.

Ἀπατήσει. ἀντὶ τοῦ παραλογιεῖται. Τηλεκλείδης.

11. Haec ex Schol. ad Aristophanis Acharn. 146.
Conf. Mori Index ad Hellenica Xenophontis, Voc. Ἀπατούρια.

Ἀπατούρια. [11] ἑορτὴ δημοτελής. ἤγετο δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· ἐν ᾗ ἐγράφη ἐν τῇ πολιτείᾳ ὁ υἱὸς Σιτάλκου, τοῦ Θρακῶν βασιλέως. καλοῦσι δὲ τὴν μὲν πρώτην, Δόρπειαν· ἐπειδὴ [12] Φράτορες

Ἀπαρτῆσαι. Suſpendere. Sed Ἀπαρτίσαι, perficere, abſolvere.

Ἀπαρτί. Adverbium eſt, eodem modo formatum quo ἀμογητί: ab ἀπηρτισμένον, perfectum & plenum. Herodotus: *Ab hoc loco ſunt plene ſtadia* LXX. Pherecrates *Crapatalis*: *Dic mihi confeſtim, ut rem anticipem.* Ariſtophanes *Pluto*:

Ego homines probos & modeſtos
Deinceps opulentos reddam.

Ἀπαρτίαν. Suppellectilem. Perfectionem. Et Ἀπαρτιζόντως, perfecte, ita ut nihil deſit nec redundet. Et Ἀπαρτιλογία, numerus plenus & perfectus. Summa integra. Sic Lyſias: itemque Herodotus libro VII. apud quem Xerxes ad Pythium Lydum inquit: *Ne quadringentis myriadibus* VII. *millia deſint,* [*ſed, ſupplemento illo a me addito, ſummam habeas integram & perfectam.*]

Ἀπαρυστέον. Tollendum. Auferendum. Ab ἀρύω.

Ἀπάρχεσθαι. Agyrtis ſtipem dare. Et Ἀπάρχου, incipe, vel primitias offer. Et Ἀπαρξόμεθα, primitias offeremus. [In Epigrammate:] *Pro tenui facultatum mearum modo tenue tibi munus conſecro: quod ſi plura, Deus, dederis, plures etiam primitias offeremus.*

Ἅπασαν τὴν οὐσ. *Omnia bona ſua induit.* Dicitur in eos, qui nihil omnino poſſident præter veſtes, quibus induti ſunt.

Ἅπας ἐχῖνος τρ. *Omnis echinus aſper.* Proverbium in homines difficiles & moroſos.

Ἀπασκαρίζειν. [Subſultare.] Ariſtophanes *Tageniſtis*: *Subſultare, ut perca humi.* Menander: *Efficiam, ut riſu exſultes hodie.*

Ἀπαστία. Inedia. Jejunium. A verbo πάσασθαι, guſtare, edere. Et Ἄπαστος, jejunus, qui cibum non guſtavit: ut ἄμαστος, qui non manducavit.

Ἀπαταγί. Sine ſtrepitu.

Ἀπατεῶνος. Impoſtoris. Mendacis.

Ἀπατηλός. Fallax. Fraudulentus. + Dion. Caſs. II. 1298

Ἀπατήσει. Decipiet. Teleclides.

Ἀπατούρια. Apaturia, feſtum publicum, per tres dies ab Athenienſibus celebrari ſolitum; quo Sitalcus, filius Regis Thracum, in civitatem adſcriptus eſt. Primus ejus dies vo-

---

[1] Ἀπαρτί. ἐπίῤῥημά ἐστιν, ὡς ἀμογ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Plutum*, pag. 42.

[2] Ἀπαρτίαν. ἀποσκ.] Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 85.

[3] Τέλος ἀπαρτισμοῦ] Lege τέλος, ἀπαρτισμόν, ut apud Heſychium.

[4] Ἀπαρτιλογία. ἀπηρτισμένος & πλ. ἀρ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἡρόδοτος δὲ ζ΄. λέγει δὲ κ.] Legendum eſt, καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ ζ΄ Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον &c. Vel ſic, & Ἡρόδοτος, παρ' ᾧ ἐν τῷ ζ΄ Ξέρξης λέγει πρὸς Πύθιον &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[6] Ἵνα μήτι ἐπιδεεῖς ὦσιν αἱ μυρ.] Hæc verba leguntur apud Herodotum lib. VII. pag. 251.

[7] Ἀλλ' ἤ τοι ἀπαρτιλ. ὑπ' ἐμέο πεπλ.] Hæc verba ex Herodoto addidi, quæ imprudenter admodum a compilatore prætermiſſa erant.

[8] Ἀπαρυστέον. ἀφαιρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* p. 344.

[9] Τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργ. ἐμβ.] Vide ſupra v. Ἀγείρει.

[10] Εἰμὶ δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate Apollonidæ, hactenus, ut puto, inedito, quod integrum hic cum Lectore communicabo:

Σώφρων, οὐ πεδίου πολυαύλακός εἰμ' ὁ γεραιὸς
Οὐδὲ πολυγλεύκου γειομόρος βότρυος·
Ἀλλ' ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσω
Χέρσον, καὶ βαιοῦ πίδακα ῥαγὸς ἔχω.
Σοὶ νῦν ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης
Πλείονα, καὶ πολλῶν, Δαῖμον, ἀπαρξόμεθα.

i. e. *Ego Sophron ſenex non amplos poſſideo agros, nec magnam vini copiam mihi vinea prabet: ſed exiguum aro agellum, & exiguus mihi eſt vini modus. Quare pro facultatibus meis, qua tenues ſunt, tenue hocce munus tibi conſecro. Quod ſi plura, Deus, dederis, plures etiam primitias tibi offeremus.* Ex hoc Epigrammate fragmenta etiam adducit Suidas infra v. Πολυαύλακος, & v. Πολυγλεύκου.

[11] Ἀπατούρια, ἑορτὴ δημοτ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Schol. Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 378.

[12] Φράτορες ὀψίας συνελθ.] Vide Meurſium *Græc. Fer.* v. Ἀπατούρια, & Holſten. ad Steph. v. Φατρία.

ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. τὴν δὲ δευτέραν, Ἀνάῤῥυσιν. ἀπὸ τοῦ [[1] ἀναῤῥύειν, τὸ] θύειν. ἔθυον δὲ Διῒ Φρατρίῳ καὶ Ἀθηνᾷ. τὴν δὲ τρίτην, Κουρεῶτιν, [2] ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγράφειν εἰς τὰς φρατρίας. ἡ δὲ αἰτία πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς [3] περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. [4] Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλέσατο τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. οὐ δεξαμένου δὲ, Μέλανθος ἐπιδημῶν Μεσσήνιος, τὸ γένος ἀπὸ Περικλυμένου τοῦ Νηλέως, ὑπέστη ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. μονομαχούντων δὲ, ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου τραγῆν ἐνημμένος μέλαιναν. ἔφη οὖν ἀδικεῖν αὐτὸν [5] δεύτερον ἥκοντα. [6] ὁ δὲ ἐπεστράφη. ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν. ἐκ δὲ τούτου ἥ τε ἑορτὴ Ἀπατούρια, [7] καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδομήσαντο. οἱ δέ φασιν, ὅτι τῶν πατέρων ὁμοῦ συνερχομένων διὰ τὰς τῶν παίδων ἐγγραφὰς, οἷον Ὁμοπατόρια λέγεσθαι τὴν ἑορτήν· ὁποίῳ τρόπῳ λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόκοιτον, καὶ ἄκοιτιν· οὕτω καὶ Ὁμοπατόρια, Ἀπατόρια. καὶ [8] Ἀριστοφάνης·

Ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρείων.

cabatur *Dorpia*, quod Φράτορες veſperi una convivarentur. Secundus *Anarrhyſis*, ab ἀναῤῥύειν, quod ſacrificare ſignificat. Sacrificabant enim Jovi Phratrio & Minervæ. Tertius *Cureotis*, quod eo die pueros & puellas in Φρατόρων album referrent. Cauſa feſti hujus fuit bellum, quod Athenienſes cum Bœotis de Celænis, oppido quodam in confiniis ſito, gerebant. Cum autem Xanthius Bœotus ad ſingulare certamen Thymœten Athenienſium Regem provocaret, idque ille detrectaret, Melanthus Meſſenius, qui tum forte aderat, a Periclymeno Nelei filio oriundus, regnum pactus, certamen illud ſuſcepit. Certantibus igitur illis, Melanthus, cum virum aliquem nigra pelle caprina indutum a tergo Xanthii adſtantem conſpexiſſet, injuſte eum facere dixit, quod cum comite in certamen deſcendiſſet. Ille igitur cum reſpexiſſet, a Melantho interfectus eſt. Hinc igitur & feſtum appellatum eſt Ἀπατούρια, & Bacchi Melanægidis [aram Athenienſes] dedicarunt. Alii vero dicunt, feſtum hoc appellatum fuiſſe Ἀπατούρια, quaſi Ὁμοπατόρια, quod patres tunc convenirent, ut filios [in Φρατόρων] album referrent. Uti enim uxorem vocamus ὁμόκοιτον & ἄκοιτιν; ſic etiam [Ἀπατούρια, vel] Ἀπατόρια dictum eſſe videtur quaſi Ὁμοπατόρια. Et Ariſtophanes: *Cupiebat edere farcimina, quæ Apaturiis parantur.*

8. Arist. Acharn. 146. quem locum ait Suid. supr. Ἀλλαντοπώλης.

Ἀπαύγασμα, καὶ Ἀπαυγή. ἡ ἔκλαμψις.

Ἀπαυδῶ. ἀπαγορεύω. ἀπολέγομαι. [9] Ἀριστοφάνης· Τούτοις ἀπαυδῶ, καὶ αὖθις ἀπαυδῶ, καὶ αὖθις μάλ' ἀπαυδῶ.

Ran. 372.
Brunck.
…llis, p. 11
…stituit.)

++ Ἀπαυθαδιάζοντας. μεγαλοφρονοῦντας.

…var. lect. ad
…B. I. II. 326.

Ἀπαυθημερίζειν. αὐθημερὸν ἐπανέρχεσθαι. [10] Ξενοφῶν· Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ [11] τὸ στράτευμα.

…nab. E.

Ἀπαυστί. ἀκαταπαύστως.

Ἀπαυτοματισθεῖσα. οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς τελειωθεῖσα·

Ἀπαυτομολῆσαι. ἀναχωρῆσαι. φεύξασθαι. Ἔφερον δὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν σιτία, οἱ μὲν, ἀπορίᾳ ἀκολούθων, οἱ δὲ, ἀπιστίᾳ. ἀπηυτομολήκεσαν γὰρ οἱ πλεῖστοι.

Ἀπαφίσκω. ἀπατῶ.

Ἀπαυχενίζειν. ἀφηνιᾶν, ἀτακτεῖν, ἢ τὸν αὐχένα συντρίβειν.

Ἀπαχθῆναι. ἀπενεχθῆναι. ἀναιρεθῆναι.

Ἀπ' [12] αἰγείρου θέα, καὶ ἐπ' αἰγείρου. ἡ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων. αἴγειρος γὰρ ἐπάνω ἦν τοῦ θεάτρου, ἀφ' ἧς

Ἀπαύγασμα, & Ἀπαυγή. Splendor.

Ἀπαυδῶ. Interdico. Edico. Ariſtophanes: *His edico, & iterum edico, & tertium edico.*

Ἀυθαδιαζομενος est apud
++ [illegible] Plat. apol. Socr. I. 34.
D. — Composit. τοῦ Αὐθαδίζω, duobus
[illegible] Ἀπαυθαδίζοντας, [illegible] utitur
Menand. περὶ Πρεσβ. p. 165. Ed.
Par. p. 140. Ed. Hoesch. et Καταυθαδισαμενου. p. 166. Ed. Par.

Ἀπαυθαδιάζοντας. Animo elatos.

Ἀπαυθημερίζειν. Eodem die redire. Xenophon: *Poſtquam commeatus haberi amplius non poterant, ita ut milites eodem die in caſtra reverterentur.*

Ἀπαυστί. Indeſinenter.

ἀπαυστως. Appian. VIII. cap. 126.
Ἀπαυστί. Dion. Cass. I. 140. 94.

Ἀπαυτοματισθεῖσα. Non ſponte perfecta.

Ἀπαυτομολῆσαι. Recedere. Fugere. Transfugere. *Sua autem cibaria ipſi ferebant, alii quidem ob famulorum inopiam; alii vero, quod illis diffiderent. Plerique enim aufugerant.*

Ἀπαφίσκω. Decipio.

Ἀπαυχενίζειν. Frænum detractare. Contumaciter reluctari. Vel, cervicem confringere.

Ἀπαχθῆναι. Abductum fuiſſe. Abſportatum fuiſſe. Interfectum fuiſſe.

Ἀπ' αἰγείρου θέα. *Ab alno ludos ſpectare.* Dicitur de iis, qui eminus & ab extrema parte aliquid ſpectant. Alnus enim Theatro imminebat,

---

[1] Ἀναῤῥύειν] Hæc vox a prioribus Ed. abeſt, quam negligentia librariorum omiſſam eſſe exiſtimo.

[2] Ἀπὸ τοῦ τοὺς κούρους καὶ τὰς κόρας ἐγγρ.] Vide infra v. Κοινὸν γραμματεῖον, v. Μειαγωγεῖν, & v. Φράτορες; itemque Petitum in Commentar. ad *Leges Attic.* pag. 146, 147.

[3] Περὶ Κελαινῶν] Sic etiam legitur apud Scholiaſtam Ariſtophanis, ex quo Suidas. Sed Michael Apoſtolius Centur. III. Prov. LXXIV. habet περὶ Μελαινῶν, quam lectionem præ altera amplectitur & defendit Holſtenius ad Steph. v. Μελαινεῖς, quem vide.

[4] Ξάνθιος δὲ Βοιωτὸς προεκαλ. τὸν Ἀθην. βασιλέα Θυμοίτην] Eandem hiſtoriam narrant Conon Narrat. XXXIX. Polyænus lib. I. & alii. Vide Meurſium *de Regno Attico* lib. III. cap. X.

[5] Δεύτερον ἥκοντα] Pueriliter Portus, *quod iterum veniret.* Nam δεύτερον ἥκειν hic ſignificat *non ſolum, ſed cum comite venire.* Sic Athenæus lib. X. pag. 419. de Menedemo ait, ἠρίστα μὲν δεύτερος ἢ τρίτος, i. e. *cum duobus aut tribus prandebat:* quod Laertius lib. II. Segm. CXXXIX. de eodem Menedemo verba faciens, ſic effert, προηρίστα μετὰ δυοῖν ἢ τριῶν.

[6] Ὁ δὲ ἐπεστράφη. ὁ δὲ παίσας ἀποκτείνει αὐτόν] Hiſtoriam ſimilis eventus de Phenio Æneanum, & Hyperocho Inachienſium Rege narrat Plutarchus Tom. II. pag. 294.

[7] Καὶ Διονύσου Μελαναιγίδος ἐδομήσαντο] Apoſtolius poſt Μελαναιγίδος addit βωμὸν, quam vocem tam Scholiaſtæ Ariſtophanis, quam Suidæ hic reſtituendam eſſe non dubito.

[8] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* p. 377. (267. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Ἀριστοφάνης] In *Ranis* pag. 145. *P.*

[10] Ξενοφῶν] *De Exped. Cyri* lib. V. pag. 345. ut Portus monuit.

[11] Ἐπὶ τὸ στράτευμα] Apud Xenophontem legitur ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

[12] Ἀπ' αἰγείρου θέα] Vide Heſych. v. Αἰγείρου θέα, v. Θέα παρ' αἰγείρῳ, & v. Παρ' αἰγείρου θέα: item infra v. Αἴγειρος, & v. Αἰγείρου θέα.

οἱ μὴ ἔχοντες τόπον ἐθεώρουν.

Ἀπ' [1] αἰγίλιπος πέτρης. ἀπὸ ὑψηλῆς πέτρας.

Ἀπαίδευτοι. ἀνόητοι. ἄτακτοι. καὶ Ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδου τοῦ Μελιτέως. [2] οὗτος ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμαθὴς καὶ ὑώδης. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης ὡς παρασίτους ἔχοντα, καὶ διὰ τὸν Λαΐδος ἔρωτα ἐν Κορίνθῳ διάγοντα. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς συώδης σὺν τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ, οὓς κάπρους εἶπε· τὴν δὲ Λαΐδα Κίρκην, ἐπεὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφαρμάκευεν.

2. Schol. Ar. Plut. V. 179.

Ἀπαιδία. [3] ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα. ἢ ἀγονία. καὶ Ἄπαιδος ὁμοίως, τοῦ μὴ ἔχοντος παῖδα.

Ἀπαιδοτρίβητοι. ἀγύμναστοι. ἀπαίδευτοι.

Ἀπαιθριάζει. ἀντὶ τοῦ εὐδίαν ἄγει. συννεφεῖ δὲ, συνάγει τὰ νέφη. [4] Ἀριστοφάνης·

--- Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
Ἀπαιθριάζει [5] τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;

4. Arist. Av. 1501.

Ἀπαινύμενον. ἀφαιρούμενον.

Ar. Nub. 727. Ἀπαιόλημα. ἀπάτημα.

Ἀπαιωρούμενον. κρεμάμενον.

Ἄπαιρε. ὃ οἱ πολλοὶ ἆρον λέγουσιν. καὶ Ἀπαίρειν, φ ἀντὶ τοῦ παραγενέσθαι. Ἀριστοφάνης. ξ καὶ Ἀπαίροντες, μεθιστάμενοι.

ξ Respexit fors. Ar. Eccl. 813. Conf. Brunck in Lysistr. 539.

φ Hac voce in hoc sensu saepe usus est Euripides.

Ἀπαίσιον. ἀπρεπὲς, βλάσφημον, ἀσύμβολον, [6] ἀσινὲς, δυσοιώνιστον. ‡ Ἀνεφάνησαν δὲ τοῦ αὐτοῦ φύλου τῶν Τούρκων, οὓς ἔφασαν τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας εἶναι.

‡ Respexit Suidas Menandr. Protect. Excerpt. p. 152. A.

ψ Hom. Il. B. 828. Conf. Il. E. 612. et Steph. Byz. V. Ἀπαισός.

ψ Ἀπαισός. ὄνομα πόλεως.

Ἀπαιτοῦμαι. αἰτιατικῇ. καὶ Ἀπαιτητέα, καὶ Ἀπαιτητέον, ἀντὶ τοῦ δεῖ ἀπαιτεῖν.

Ἀπαιτέων, ἀπαιτῶν. Φωκυλίδης·

--- Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς (Φεῦγε),
Μή σε γ' ἀνίησε διδοὺς, παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

Omittit Brunck.

Ἀπέβη. ἀπέθανε. καὶ Ἀπεβίω, ὁμοίως.

Ἀπέβλισεν. [7] ἀφείλετο. ἡ μεταφορὰ, ἀπὸ τῶν κηρίων. ἢ ἀπὸ τῶν τὸ γάλα ἀμελγόντων. [8] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

-- Λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,
Κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε
θοἰμάτιόν μου.

Ar. Av. 497. et Suid. V. Ἀποβλίσαι.

Ἀπέβριξεν. ἀφύπνωσεν.

Ἀπεγένετο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης.

Thucyd. II. 51. 63. p. 131.

Ἀπεγνωκώς. γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀποδοκιμάσας. Δη-

ex qua ſpectabant illi, qui locum [in Theatro] non habebant.

Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης. Ab excelſa petra.

Ἀπαίδευτοι. Stulti. Diſciplinæ expertes. Et [proverbium,] *Indoctior Philonide Melitenſi.* Hic Philonides non ſolum erat magnus, ſed etiam indoctus & porcinis moribus præditus: quem Ariſtophanes comice exagitat ut paraſitos habentem, & propter Laidis amorem Corinthi degentem. Non ſolum autem ipſe ut porcinis moribus præditus a Comico vellicatur, ſed etiam ſocii ejus, quos capros appellat; Laidem vero Circen, quod amatores ſuos veneficiis irretiret.

Ἀπαιδία. Ætas pueritia minor. Vel ſterilitas fœminarum. Et Ἄπαιδος, [genitivus ab ἄπαις,] qui liberis caret.

Ἀπαιδοτρίβητοι. Inexercitati. Indocti.

Ἀπαιθριάζει. Serenitatem inducit. Serenat. Συννεφεῖ vero, nubes cogit. Ariſtophanes:

——*Quid Jupiter facit?*
An diſcuſſis nubibus cœlum ſerenat? an vero nubila inducit?

Ἀπαινύμενον. Id, quod aufertur.

Ἀπαιόλημα. Fraus. Fallacia.

Ἀπαιωρούμενον. Suſpenſum. Pendentem.

Ἄπαιρε. Idem quod vulgus ἆρον dicere ſolet. Et Ἀπαίρειν, advenire. Ariſtophanes. Et Ἀπαίροντες, abeuntes, diſcedentes.

Ἀπαίσιον. Indecorum, impium, mali ominis, noxium, inauſpicatum. *Apparuerunt autem ex eadem gente Turcorum quidam, quos infauſtorum auguriorum averruncatores eſſe dicebant.*

Ἀπαισός. Apæſus. Nomen urbis.

Ἀπαιτοῦμαι. Repeto. Repoſco. Et Ἀπαιτητέα, & Ἀπαιτητέον, oportet repetere.

Ἀπαιτέων, ὢν. Repetens. Repoſcens. Phocylides.

---*Hominis improbi debitor eſſe cave,*
Ne pecuniam, quam tibi dedit, intempeſtive repetens, moleſtus tibi ſit.

Ἀπέβη. Mortuus eſt. Et Ἀπεβίω, idem.

Ἀπέβλισεν. Abſtulit. Translatio ducta eſt ab illis, qui mel e favis apum auferunt: vel ab illis, qui lac emulgent. Ariſtophanes *Avibus:*

--*Graſſator clava tergo meo ictum infligit,*
Et ego cado, clamare volens. Ille vero
abſtulit pallium meum.

Ἀπέβριξεν. Obdormivit.

Ἀπεγένετο. Deceſſit. Obiit. Sic Antiphon & Thucydides.

Ἀπεγνωκώς. Genitivo jungitur. Qui repro-

---

[1] Ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. I. v. 15.

[2] Οὗτος ὁ Φιλωνίδης οὐ μόνον μέγας ἦν, ἀλλὰ καὶ ἀμ.] Hæc & quæ ſequuntur excerpta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 34.

[3] Ἡλικία ἐλάσσονι χρόνῳ τοῦ συμπληρ. τὸν π.] Verba hæc de mendo mihi ſuſpecta ſunt: de quibus proinde amplius cogitandum cenſeo.

[4] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 610. (424. Ed. Baſ. P.)

[5] Ἀπαιθριάζει] Scholiaſta Ariſtophanis legit ὑπαιθριάζει.

[6] Ἀσινές] Senſus potius requirit, ut legatur ἐπισινὲς, i. e. noxium.

[7] Ἀπέβλισεν. ἀφείλετο. ἡ μετ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Aves* pag. 565.

[8] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 564. (388. Ed. Baſ. P.)

μοσθένης

(β) Clidemus, quem omisit, ni fallor, Fabricius, de Amazonico Bello. (Plutarch. Theseo I. 57) citat Plutarch. Thes. I. p. 37. et Themist. I. p. 457. — Vid. Barth. in Stat. Vol. II. 637. et Not. ad Plutarch. Thes. I. 37. Not. 137. —

μοσθένης. καὶ Ἀπέγνωσαν, τὸ ἐναντίον τῷ κατέγνωσαν.

Ἄπεδα. τὰ ἰσόπεδα. Κλείδημος. (β) καὶ [1] Ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ ἐννεάπυλον τὸ Πελασγικόν.

Ἀπέδει. ἐνέλιπεν. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ὁ Ἀρκὰς μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμῃ ἀπέδει Πελοποννησίων οὐδενός· τὸ δὲ εἶδος ἦν τοῦ προσώπου κακός.

Ἀπεδειλία. ἐδεδίει. Πολύβιος. [2] Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρόληψιν ἢ νικᾷν ἢ θνήσκειν (ἀντὶ τοῦ ἔννοιαν) τότε οὐχ ὑπέμεινε τῇ ψυχῇ, ἀλλ' ἀπεδειλία, καθάπερ οἱ πρόοπλοι τῶν ἱππέων.

Ἀπέδειξεν. ἀντὶ τοῦ παρέδωκε. Ξενοφῶν.

Ἀπεδήδοκε. κατέφαγεν.

Ἀπεδημηκότες. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδημηκότες. Ἕρμιππος Φορμοφόροις.

Ἀπεδοκίμαζεν. ἀτίμως ὕβριζεν. ἐξεφαύλιζε. Καὶ [3] καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοῖς ἤθεσι καὶ τῶν ἰδίων βίων ἐπιμελουμένους ἀπεδοκίμαζεν· τοὺς δὲ πολυτελεῖς, καὶ ζῶντας ἐν μέθαις καὶ κύβοις, ἐτίμα καὶ προῆγεν.

Ἄπεδον. τὸ ἰσόπεδον καὶ τὸ ὁμαλόν. [4] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι κατέβησαν εἰς χωρίον ἄπεδόν τι, καὶ αὐτοῦ ἐστρατοπεδεύσαντο, βουλόμενοι ἐκ τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον.

Ἀπέδοξεν. ἀντὶ τοῦ, [5] πῶς οὐκ ἔδοξεν. δ.

Ἀπέδοσθε. ἀπημπολήσατε. καὶ Ἀπέδοτο, ἐξέδωκε, παρέδωκεν.

Ἀπέδραν. καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν. ἀντὶ τοῦ ἐπανεχώρησαν. δεῦρο κἀπέδραν. Φερεκράτης Ἰπνῷ. Μένανδρος Δαιταλεῦσιν. εἶτ' ἀπέδρα μόνος.

Ἀπέθανεν. ἀπῆλθεν ὅθεν ἦν. καί ἐστιν ἐν τῷ Ἀποθανεῖν.

Ἀπέθρισεν. ἀπέκειρεν. ἀπέκοψε.

Σὴν [6] κεφαλὴν αἴλουρος ἀπέθρισεν, ἄλλα τε πάντα
Ἥρπασε, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσε γένυν.

Ἀπεκάθητο. ἐκαθέζετο. Ὁ δὲ Σκιπίων ἀπεκάθητο πρός τινι πυραμίδι, θεωρῶν τοὺς αὐτομόλους, καὶ τὴν τούτων ἀπόνοιαν.

Ἀπεκάλει. ἀντὶ τοῦ ἀνεκάλει. μετεπέμπετο. Ξενοφῶν.

Ἀπεκαρτέρησεν. ἑαυτὸν διεχρήσατο. [7] Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθὼν εἰς Κρήτην ἀπεκαρτέρησεν, ἵνα μὴ λύσῃ τοὺς νόμους, οὓς ἔθηκεν.

+Ἀπεκαύθησαν. Πολλοὶ δὲ ὑπὸ κρύους ἀπεκαύθησαν χεῖρας καὶ πόδας.

Theoph. Hist
V c. 7. p. 499.
in Ilicium
V 48

bavit. Qui rejecit. Demoſthenes. Et Ἀπέγνωσαν, ſuffragiis ſuis abſolverunt.

Ἄπεδα. Plana. Clidemus. *Et arcem complanarunt, & Pelaſgico muro novem portas habente cinxerunt.*

Ἀπέδει. Inferior erat. Cedebat. *At Philopœmen Arcas magnitudine quidem & robore corporis nulli Peloponneſiorum cedebat; ſed deformi erat oris ſpecie.*

Ἀπεδειλία. Metuebat. Formidabat. Polybius: *Perſeus vero, cum vel vincere vel mori animum ante induxiſſet, tunc forti & conſtanti animo periculum non tulit, ſed timori ſuccubuit, ut ſpeculatores equitum.*

Ἀπέδειξεν. Tradidit. Xenophon.

Ἀπεδήδοκεν. Comedit. Devoravit.

Ἀπεδημηκότες. Pro ἀποδεδημηκότες dixit Hermippus *Phormophoris*.

Ἀπεδοκίμαζεν. Reprobabat. Ignominia afficiebat. Contemnebat. *Et univerſe homines modeſtos & ad rem familiarem attentos deſpiciebat; ſumptuoſos vero & ebrietati aleæque deditos, ad honores & dignitates evehebat.*

Ἄπεδον. Æquum & planum. Thucydides: *Athenienſes vero deſcenderunt in quendam locum campeſtrem & planum, ibique caſtra poſuerunt, quod aliquid cibariorum ex illis domibus ſumere vellent.*

Ἀπέδοξεν. Diſplicuit. Non placuit.

Ἀπέδοσθε. Vendidiſtis. Et Ἀπέδοτο, vendidit, dedidit, tradidit.

Ἀπέδραν. Aufugerunt. Eſt etiam ἀπέδραν prima perſona. Pherecrates Ἰπνῷ. * * * Menander *Dætalenſibus: Deinde aufugit ſolus.*

Ἀπέθανεν. Obiit. Abiit eo, unde venit. Quære in v. Ἀποθανεῖν.

Ἀπέθρισεν. Abſcidit. Amputavit. *Tuum caput felis morſu abſcidit, & alia omnia rapuit, nec invidam ſatiavit mandibulam.*

Ἀπεκάθητο. Sedebat. *Scipio vero ad quandam pyramidem ſedebat, transfugas & deſperatam illorum audaciam ſpectans.*

Ἀπεκάλει. Revocabat. Accerſebat. Xenophon.

Ἀπεκαρτέρησεν. Mortem ſibi [inedia] conſcivit. *Lycurgus vero, cum in Cretam veniſſet, inedia mortem ſibi conſcivit, ne leges, quas tulerat, abrogare cogeretur.*

Ἀπεκαύθησαν. Aduſti ſunt. *Multorum manus & pedes frigus aduſſit.*

κατὰ Φιλίππου Α'.
a Demosth. [illegible]
Vol. I. p. 52. 16. — Cum accus.
plerumque apud Demosthenem construitur.

2. Polybius. XXIX. 6. Vol. IV. 437.
Conf. Suid. II. 284. V. Καχεκτοῦντες.

Xenophon. Rep. Laced. V. 3. p. 50. Ed. Zeunii
Respexit ar. Ran. 1015.

Theopompus, Histor. citat. a Polybio, Excerpt. Vales. p. 21. Lib. VIII. II. 7. Vol. III. p. 28.

Thucydides. VII. 78. p. 498. 69.

Toup. I. 66. (T.)

δ ar. Av. 17.

Conf. ~~Respexit~~ Epicharmi loc. ap. Plut. Cons
ad Apollon. I. p. 305.

Agathias.
Brunck. III. 65. LXXXV. 4. ubi
ἀπέθρισε. τἄλλα δ. π. ἥρπασα.

Ἀποκαλέσας. Xen. Anab. ζ'. 554. respexit autem Suidas, Cyrop. Α'. p. 52.

Conf. Xenoph. Anab. δ'. 305. et ζ'. 560. Basil. II. Homil. in XL Marty
p. 152.

---

[1] Ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβ.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἠπέδιζον.

[2] Ὁ δὲ Περσεὺς μίαν ἔχων πρ.] Cum hoc fragmento conferenda omnino ſunt ea, quæ leguntur infra v. Καχεξία.

[3] Καὶ καθόλου τοὺς μὲν κοσμίους τοῖς ἤθεσι καὶ τῶν ἰδ.] Hæc ſunt verba Theopompi hiſtorici de Philippo, Rege Macedonum, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini, a Valeſio editis, pag. 21. unde ea Suidas deſcripſit. Idem fragmentum apud +Athenæum lib. VI. pag. 260. ſic legitur: Φίλιππος τοὺς μὲν κοσμίους τὰ ἤθη, καὶ τοὺς τῶν ἰδίων ἐπιμελουμένους ἀπεδοκίμαζε· τοὺς δὲ πολυτελεῖς καὶ ζῶντας ἐν κύβοις καὶ πότοις ἐπαινῶν ἐτίμα. Quæ verba ex libro XLIX. Hiſtor. Theopompi deprompta eſſe Athenæus eodem loco teſtatur.

+ quod notat Valesius ad loc. Not. p. 3.

[4] Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. LXXVIII.

[5] Πῶς] Hæc vox delenda eſt: vel legendum, οὐκ ἔδοξέν πως, quæ Porti conjectura eſt.

[6] Σὴν κεφαλὴν αἴλουρος κτ.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. 11.

[7] Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐλθ. εἰς Κρ.] Vide infra v. Λυκοῦργος. et infr. Ἀποκαρτερήσαντα.

(T.) Toup. I. 66.

ΑΠΕΔΟΞΕΝ. Ἀντὶ τοῦ, πῶς οὐκ ἔδοξεν.] "Vox "πῶς delenda eſt: vel legendum, οὐκ ἔδοξέ πως, "quæ Porti conjectura eſt." *Kuſter*. Repone, ΩΣ οὐκ ἔδοξεν. Reſpexit, opinor, Suidas ad locum Xenophontis, qui legitur Hiſt. Græc. lib. vii. 4. 34. p. 640. ΩΣ δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ΑΠΕΔΟΞΕ *μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι*. Quæ recte exponit noſter, *ὡς οὐκ ἔδοξεν*.* Sic ſolet Suidas, reſpectu ſcilicet habito ad locum, qui nunc non comparet quidem, ſed quem olim, ut videtur, adſcripſerat. De quo nos ſæpius infra.

* Ita Pauſanias in Meſſen. Cap. 25. Καὶ τοῦτο μὲν ΑΠΕΔΟΞΕΝ αὐτοῖς.—Et Herodotus non ſemel; ut in Lib. i. Cap. 69. Ἱδρυνθέντων δέ σφι ἱρῶν ξεινικῶν, μετέπειτα ΩΣ σφι ΑΠΕΔΟΞΕ, ΕΔΟΞΕ δὲ τοῖσι πατρίοισι μούνοισι χρᾶσθαι θεοῖσι.

1. Homer. Odyſſ. Θ. 127. 219.

Ἀπεκαίνυτο.[1] ἐνίκα.

Xenophon. Anab. Β΄ 128.

Ἀπέκειντο. ἐταμιεύοντο. Αἱ[2] δὲ βάλανοι τῶν φοινίκων, [3]οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησίν ἐστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο. αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι, ἦσαν ἀπόλεκτοι.

Ἀπέκνισε ξύλον. ἀπέκοψεν.

Ἀπεκομίσθη. ἀπηνέχθη.

Paulus Silent. Brunck. III. 86. 48. 5.

Ἀπεκόμπασεν. [4]ἐν Ἐπιγράμματι·

Βραγχὸν[5] τεττιγῶνα λύρας ἀπεκόμπασε χορδά.

(ε) Xenoph. anab. γ΄ 249. δ΄ 276. 279. in quo ultimo loco hæc vox ἀπεκόπησαν occurrit. Verba dat Kuſter in Not.

(ε) Ἀπεκόπησαν. ἀντὶ τοῦ [6]ἀνεβλήθησαν. Ξενοφῶν.

7. Herodotus. V. 403. 55.

Ἀπεκορύφου. περιφανῶς ἔλεγεν. [7]Ἡρόδοτος· Ἀρταφέρνης, ὁ Ὑστάσπεος, Σαρδίων ὕπαρχος, ἀπεκορύφου σφι τάδε· Εἰ μὲν διδοῦσι βασιλεῖ Δαρείῳ Ἀθηναῖοι γῆν τε καὶ ὕδωρ, ὁ δὲ συμμαχίην σφι συνετίθετο· εἰ δὲ μὴ διδοῦσιν, ἀπαλλάσσεσθαι αὐτοὺς ἐκέλευεν.

8 Erycius Cyzicenus. Brunck. Anal. II. 295. 3.

Ἀπεκράνιξε. τῆς κάρας ἀπεχώρισεν. ἀπέκοψεν. Ὁ[8] δὲ ῥοπάλῳ γυρὸν ἀπεκράνιξε βοὸς κέρας.

Ἀπεκρίθη. ἀφωρίσθη.

9 Paulus Silentiar. Brunck. Anal. III. 76. 17. 3.

Ἀπεκτήτου. ἀκτενίστου. [9]ἐν Ἐπιγράμματι·

--- Οὐδὲ κομίζει
Χρυσὸς ἀπεκτήτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην.

λ Toup. II. 444.
Ex Menandri fab. Μισούμενος inſcripta. Sic reſtitue:
— ὦ πάτερ,
Μισοῦσι μὲν Θράσων', ἀπεκτάκασι δ' οὐ.
Porſon. in T. IV. 485.
Fragmentum repetit Suidas v. Ἀποκτιννύναι, Legend. ex MS. C.C.C. Oxon. ἀπεκτάγκασι in Suid. et in Menandro.

λ Ἀπεκτάκασι, καὶ Ἀπεκτόνασι. Μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα, ἀπεκτάκασι δ' οὔ.

Ἀπέλα. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαυνεν.

Ἀπελάκτισεν[10] ὁ ἠγαπημένος. ἀντὶ τοῦ, ἀπεσκίρτησεν.

Ἀπελαύνομαι. Ὡς οἱ τὸ ἀκάθαρτον καὶ ὑλικὸν πνεῦμα τῶν ψυχῶν ἀπελάσαντες.

Ἀπελλαῖος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ Δεκέμβριος μήν.

+ Homer. Il. Ε. 245. Η. 269. Λ. 354. Od. Ι. 538. Conf. Schol.

+ Ἀπέλεθρον. πολλήν, ἀμέτρητον.

Ἀπελεύθερος. ὁ ἐλευθερωθείς.

Ἀπεληλαμένος. ἀποφεύγων.

Ἀπελλῆς, Κολοφώνιος, θέσει δὲ Ἐφέσιος, ζωγράφος, μαθητὴς Παμφίλου τοῦ Ἀμφιπολίτου, πρότερον δὲ Ἐφόρου τοῦ Ἐφεσίου, υἱὸς Πυθίου, ἀδελφὸς Κτησιόχου, καὶ αὐτοῦ ζωγράφου.

Thucydid. habet ἀπελθεῖν. VI. 85. p. 432. 72.

Ἀπέλθῃ. ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθῃ. Θουκυδίδης. Δημοσθέ-

Ἀπεκαίνυτο. Vincebat.

Ἀπέκειντο. Servabantur. Reponebantur. *Palmarum vero glandes, quales in Græcia cernuntur, in uſum ſervorum reponebantur. Quæ vero Dominis ſervabantur, erant eximiæ & ſelectæ.*

Ἀπέκνισε ξύλον. Abſcidit lignum.

Ἀπεκομίσθη. Abſportatus eſt.

Ἀπεκόμπασεν. Rupta eſt. In Epigrammate:

Raucum ſtridens chorda lyræ rupta eſt.

Ἀπεκόπησαν. Ex loco ſuperiore pulſi ſunt. Deturbati ſunt. Xenophon.

Ἀπεκορύφου. Planis & brevibus verbis dixit. Herodotus: *Artaphernes, Hyſtaſpis filius, Sardium præfectus, planis & brevibus verbis hæc ipſis dixit: Si Athenienſes Regi Dario terram & aquam dare vellent, ſe ſocietatem & fœdus cum illis juncturum eſſe: ſin ſecus, eos abire juſſit.*

Ἀπεκράνιξε. A capite decuſſit. Abſcidit. *Ille vero clava curvum cornu a capite bovis decuſſit.*

Ἀπεκρίθη. Separatum eſt.

Ἀπεκτήτου. Impexi. In Epigrammate: *Neque impexæ tuæ comæ nitori aurum majorem ornatum addere poteſt.*

Ἀπεκτάκασιν, & Ἀπεκτόνασιν. Interfecerunt. *Oderunt quidem, pater, Thraſonem; non tamen occiderunt.*

Ἀπέλα. Pro ἀπέλαυνεν. Abigebat.

Ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπ. *Dilectus recalcitravit.* Deuter. XXXII. 15.

Ἀπελαύνομαι. Abigor. Expellor. *Ut illi qui impurum & ex [craſſiore] materia conſtantem ſpiritum ex animis [hominum] expulerunt.*

Ἀπελλαῖος. Apellæus. Apud Macedones menſis December.

Ἀπέλεθρον. Multum. Immenſum.

Ἀπελεύθερος. Manumiſſus. Libertus.

Ἀπεληλαμένος. Expulſus. Exul.

Ἀπελλῆς. Apelles, [genere quidem] Colophonius, ſed ab Epheſiis jure civitatis donatus, pictor, Pamphili Amphipolitani diſcipulus, ante vero Ephori Epheſii; Pythii filius, frater Cteſiochi, qui & ipſe pictor fuit.

Ἀπέλθῃ. Thucydides hac voce uſus eſt

---

[1] Ἀπεκαίνυτο] Eſt vox Homerica Odyſſ. Θ. v. 127.

[2] Αἱ δὲ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἑλλ.] Hæc ſunt verba Xenophontis de *Expedit. Cyri*, lib. II. pag. 279. eademque ex Xenophonte recitat Athenæus lib. XIV. pag. 651. ubi de palmis agit. Vide etiam infra v. Ἀπόλεκτοι, ubi idem fragmentum repetitur.

[3] Οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησίν ἐστιν ἰδ.] Notandum eſt apud Athenæum loco laudato legi, οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

[4] Ἐν Ἐπιγράμματι· Βραγχὸν τεττ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate Pauli Silentiarii in Eunomum Locrum, qui cum de peritia cithara canendi cum altero certaret, & chorda forte rumperetur, cicada advolans in jugo citharæ conſedit, & ſtridore ſuo ſonum chordæ ruptæ ſupplevit. Epigramma iſtud legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. 1.

[5] Βραγχόν] Sic recte legitur in Anthologia Epigrammatum, loco ante laudato. In prioribus vero Edit. corrupte excuſum eſt βρόγχον; cujus loco MSS. Pariſ. exhibent βράγχον: quod quamvis itidem corruptum ſit, propius tamen ad veram lectionem accedit.

[6] Ἀνεβλήθησαν] Interpretatio hæc mihi non placet, quoniam non video, quomodo ea voci ἀπεκόπησαν convenire poſſit. Exiſtimo igitur ſcribendum eſſe ἀπελάθησαν, ab ἀπελαύνω. Τὸ ἀποκόπτειν enim apud Xenophontem, quem Suidas hic citat, interdum ſignificat aliquem e loco ſuperiore pellere vel deturbare; ut Ἀναβ. lib. III. pag. 312. Προκατείληπται γὰρ ἡμῖν ὁ ὑπὲρ τῆς καταβάσεως λόφος, ὃν οὐκ ἔστι παρελθεῖν, εἰ μὴ τούτους ἀποκόψομεν. i. e. *Nam occupatus eſt collis ille, qui viæ imminet, qua deſcendendum erit: neque tranſire nobis licebit, niſi hos vi dejecerimus.* Idem lib. IV. Ἀναβ. pag. 320. Πορευόμενοι δ' ἐντυγχάνουσι λόφῳ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ κατειλημμένῳ ὑπὸ τῶν πολεμίων, οὓς ἢ ἀποκόψαι ἦν ἀνάγκη, ἢ διεζεῦχθαι ἀπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. i. e. *In itinere incidunt in collem, qui viæ imminebat, & occupatus erat ab hoſtibus, qui vel pellendi loco vi erant, vel a cæteris Græcis ſe neceſſario divulſum iri videbant.* Idem pag. 321. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἦλθεν Ἀρχαγόρας ὁ Ἀργεῖος, πεφευγώς, καὶ λέγει, ὡς ἀπεκόπησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου λόφου &c. *Interea Archagoras fuga elapſus venit, ac ſe cum ſuis de primo colle vi pulſum narrat.* Ad hunc locum Suidam hic reſpexiſſe puto.

[7] Ἡρόδοτος] Lib. V. pag. 198. ut Portus obſervavit.

[8] Ὁ δὲ ῥοπάλῳ γυρὸν ἀπεκρ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod ex Anthologia inedita integrum exhibemus infra v. Ἰξῷ.

[9] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 594.

[10] Ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπ.] Hæc ſunt verba Moſis Deuter. XXXII. 15.

ms

Demosthenes sæpius usus est hac voce.

νης δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποδρᾶναι.

Ἀπελλικῶν.[1] Καὶ [2]τὴν Ἀπελλικῶντος τοῦ Τηΐου καταλαβὼν ὁ Σύλας βιβλιοθήκην. σημαίνει δὲ ὄνομα κύριον.

Ἀπελείπετο. ἀεὶ διὰ διφθόγγου. Ἀπέλιπε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπέλειψεν, ὡς τὸ παρεληλυθὸς σημαῖνον, διὰ τοῦ ι. Μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. Ἀπέλειπε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπελίμπανε, διὰ διφθόγγου, ὡς παρωχημένος.

Ἀπελογίζετο. ἀπηριθμεῖτο. [3] Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογίζετο τὰς αἰτίας, δι' ἃς πεφευγὼς εἴη τὸν Φίλιππον.

Ἄπελος. τὸ ἕλκος. διὰ τὸ μὴ πελάζειν, ἀλλὰ διΐστασθαι.

Ἀπελωβήθη. [4]ἐφύβρισται. εἴργασται. ἢ οὕτως· ἐνυβρίσθη καὶ λωβητὸς γέγονε. Σοφοκλῆς· Μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

Ἀπελυμαίνοντο.[5] ἀπεκαθαίροντο.

XIII·5·3. Ἀπέλυσεν. ἐλυτρώσατο. Πολύβιος· [6]Ἣ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. p. 447

Ἀπεμορξάμην. ἀπεψησάμην. ἐδάκρυσα.

Ὥστ' [7] ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπεμορξάμην, ἰδὼν
Ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου [8]κοιμώμενον.

ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. παρέπεται γὰρ τοῖς δάκρυσιν ἀπομάττεσθαι. ἢ Ἀπεμόρξατο, ἴσως ἐξεμάξατο, ἐξωμοιώσατο.

Ὑετὸν [9] ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο, τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
Βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἦλθε λέων.

καὶ Ἀπεμόρξατο. ἀπεβάλετο, ἀπεσμήξατο.

Ἀπεμπολή. [10] ἀπόστασις. [11] ἡ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις. καὶ ἐμπορεία. καὶ ζ Ἀπεμπολήσας, πεπρακώς. ἀποκτησάμενος.

Ἀπεμυθήσω. ἀντὶ τοῦ ἀπελογήσω. Στράττις.

Ἀπεμφαίνει. ἀπέοικεν.

Ἀπεναντίας. γενικῇ.

Ἀπενεγκάμενος. κλησάμενος.

Ἀπενιαυτίσαι. [12] ἐνιαυτὸν [13] φυγεῖν τὴν πατρίδα

pro ἐπανέλθῃ, redierit. Demosthenes vero pro ἀποδρᾶναι, aufugere.

Ἀπελλικῶν. Apellicon. Nomen proprium. *Sylla vero, cum Apelliconis Teji bibliothecam in ſuam poteſtatem redegiſſet.*

Ἀπελείπετο. Semper per diphthongum ει ſcribitur. Ἀπέλιπε vero, pro ἀπέλειψεν, præteriti ſignificationem habens, per ι ſcribitur. *Maximam apud Barbaros juſtitiæ gloriam reliquit.* Ἀπέλειπε vero, pro ἀπελίμπανε eſt imperfectum, & per diphthongum ſcribitur.

Ἀπελογίζετο. Recenſebat. *Ille vero ingreſſus cauſas recenſebat, ob quas Philippum fugiſſet.* Polybius. XIII. 5. Vol. III. p. 447.

Ἄπελος. Ulcus, ita dictum, quod [ejus labra] non ſint juncta, ſed diducta.

Ἀπελωβήθη. Fœda facinora perpetravit. Vel, contumelia affectus & malo quodam læſus eſt. Sophocles: *Furore enim correptus inclytus ille Ajax noctu fœdum facinus perpetravit.* Soph. Ajax. 216.

Ἀπελυμαίνοντο. Purgabantur. Abluebantur.

Ἀπέλυσεν. Abſolvit. Liberavit. Polybius: *Quæ etiam Heraclidem ſuſpicione liberavit.*

Polybius. XIII. 5. 3. Vol. III. 447.
Schweigh. Faſcic. I. in Suid. p. 8. Sup
v. Ἀναδέξασθαι.

Ἀπεμορξάμην. Abſterſi. Lacrymatus ſum. *Quamobrem ego quidem illum flens miſeratus ſum, conſpicatus virum ſenem a lictore male tractari.* Conſequens hic ponitur pro antecedenti. Fletum enim ſequi ſolet abſterſio lacrymarum. Vel Ἀπεμόρξατο, expreſſit, effinxit, [abſterſit. In Epigrammate.] *Cum vix comas pluvia madidas abſterſiſſet, veſtigia ejus ſecutus leo, bobus infeſtus, in cavum ſpecum venit.* Et Ἀπεμόρξατο, abjecit, deterſit.

κἀπεμ— Edd.
Ar. Acharn. 706. ubi ~~[illegible]~~
Sed. vid. R. P. Præf. ad Eur. Hecub. XXVII.

Pag. 253. v. Ἀπεμορξάμην. —— Ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλ.] Duo hi verſus Trochaici leguntur apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 405.

9 Simonides.
Brunck. Analect. I. 147. CXII. 4

Ἀπεμπολή. Venditio, qua quis fraudatur. Negotiatio. Mercatura. Et Ἀπεμπολήσας, qui vendidit. Qui aliquam rem alienavit, vel poſſidere deſiit.

ζ De hac voce conf. Pierson in Mœrin, p. 156. et Porson in Not. Brev. in Xenoph. p. lviii

Ἀπεμυθήσω. Cauſam dixiſti. Strattis.

Ἀπεμφαίνει. Non convenit. Diſſimilis eſt.

Ἀπεναντίας. Genitivo jungitur. E regione.

Ἀπενεγκάμενος. Qui aliquid conſecutus eſt.

Ἀπενιαυτίσαι. Per annum abeſſe. Propter cri- Timæus. 39. Conf. Pag. 59.

---

[1] Ἀπελλικῶν] De eo vide inſignem locum apud Athen. lib. v. pag. 214.

[2] Καὶ τὴν Ἀπελλικῶντος τοῦ Τηΐου καταλαβὼν ὁ Σύλας βιβλ.] Vide omnino Strabonem lib. XIII. pag. 609.

[3] Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογ.] Hoc fragmentum Caſaubonus & Valeſius ad Polybium referunt.

[4] Ἐφύβρισται. εἴργασται] Legendum eſt ἐφύβρισται εἴργασται, ut apud Schol. Sophoclis ad *Ajacem* pag. 14. ex quo Suidas notam hanc deſcripſit, ut Portus etiam monuit.

[5] Ἀπελυμαίνοντο. ἀπεκ.] Reſpexit Grammaticus noſter ad locum illum Homeri Il. Α. v. 314.

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Scholiaſta ibi τὸ ἀπελυμαίνοντο itidem exponit ἀπεκαθαίροντο, ut hic Suidas.

[6] Ἣ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπ.] Supplementum hujus fragmenti habes ſupra v. Ἀναδέξασθαι.

[7] Ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπεμ.] Duo hi verſus (qui, ſi bene memini, in Ariſtoph. *Lyſiſtrata* exſtant) ſunt ſeptenarii Trochaici, quos in hac Editione ſecundum legem metri diſtinxi & in ordinem redegi.

[8] Κοιμώμενον] Pearſonius monet, in codice Vaticano ſcriptum eſſe κυκώμενον: quæ lectio magis placet. …r. 139.

[9] Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum exhibemus intra v. Ἥρασεν.

[10] Ἀπόστασις] Subſiſtat Lector, & de voce hac, quam ſuſpectam habeo, cogitet.

[11] Ἡ μετὰ ἀπάτης πρᾶσις] Verba hæc ambiguam habent ſignificationem. Vel enim accipi poſſunt de venditione doloſa, qua emptor fraudatur: vel de fraude, qua aliquem perfide prodimus & circumvenimus; quo ſenſu in lingua noſtra vernacula *vendere* aliquem interdum ſignificat aliquem prodere & decipere. Ultimam ſignificationẽ egregie confirmat locus hic Ariſtophanis p. 389.

Κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.

Ubi eruditus enarrator ait: Ἀπεμπολώμενοι· πιπρασκόμενοι διὰ τῆς κολακείας. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ εὐχερῶς πείθεσθαι τοῖς ῥήτορσι τοὺς Ἀθηναίους, ἀπατῶσιν αὐτούς. En clare Scholiaſta docet, τὸ ἀπεμπολώμενοι hic dici de illis, quos adulatores fallacibus verborum lenociniis decipiunt & in fraudem inducunt: quod locum hunc Suidæ non parum illuſtrat.

[12] Ἀπενιαυτίσαι] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. minus recte ſcriptum eſt ἀπενιαυτῆσαι per η.

[13] Ἐνιαυτὸν φυγεῖν τὴν πατρ.] Vide quæ de hoc more veterum notarunt Meurſius *Exercit. Crit.* Part. II. lib. III. cap. ult. itemque ad Lycoph. v. 1039. & Petitus *Leg. Attic.* pag. 512.

πμπωλή, ἀπόστασις.] Non eſt quod Cl.
Kuſterus vocem ἀπόστασις ſuſpectam ha-
gnificat enim *venditionem per libram*,
ποστῆσαι, *vendere per libram*. Heſych.
ι, πωλῆσαι σταθμῷ. & Ἀποστήσασθαι *ad*
expenſum quid accipere, ut apud De-
n. Orat. *adverſus Timotheum* pag. 704.
αὐτὸν, εἰ μὲν οἰκέται ἤνεγκαν, τοὺς κομί-
παραδιδόναι· εἰ δὲ μισθωτοὶ, τὸν ὑποδεξά-
ἀποστησάμενον τὸν χαλκὸν τῶν οἰκετῶν τῶν
τούτου ἐξαιτεῖν· οὐ γὰρ δήπου ἄνευ γε σταθμοῦ
- - παραδώσειν. *Oportuit enim ſi ſervi*
ent eos qui attuliſſent tradere; Sin mer-
, cum ex noſtro famulitio, qui accepiſ-
& quidem expenſum ad libram, expo-
[illegible] enim ſane abſque libra --- *tradi-*

turus erat. Ad hunc locum reſpiciens Harpocration, & ex eo Suidas infra, Ἀποστησάμενον, inquit, ἀντὶ τοῦ πρὸς σταθμὸν παραλαβόντα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Hoc inde eſt quod ἱστάναι & ἵστασθαι etiam *appendere* notent. ſic Demoſthenes Orat. modo citata, eadem pag. οὐδ' αὖ ὁ πατὴρ ἔμελλεν αὐτὸς, οὔτε οἴσειν τὸν χαλκὸν, οὔτε στήσεσθαι. *neque etiam pater ipſe portaturus erat æs aut ponderaturus*. Et ſæpius apud LXX. Intt. II *Reg.* XIV. 26. --- καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Job. VI. 2. Εἰ γάρ τις ἱστῶν στήσαι μου τὴν ὀργὴν, τὰς δὲ ὀδύνας μου ἄρῃ ἐν ζυγῷ ὁμοθυμαδὸν &c. Cap. XXXI. 6. Ἕσταμαι γὰρ ἐν ζυγῷ δικαίῳ. *Jerem.* XXXIX. 9. καὶ ἔστησα αὐτῷ ἑπτὰ σίκλους καὶ δέκα ἀργυρίου. verſ. 10. καὶ ἔστησα [illegible] ἐπὶ ζυγῷ. unde nomina στατὴρ & σταθμός. Infra in voce Κερός habet Suidas etiam hoc vocabulum ἀπόστασις eo ſenſu, cum dicit, ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστάσεσι, h. e. in *venditionibus vinariis*.

† Sic Timaeus. Lexicon Plat. 39.

Ἀπενιαυτίζαι[62]. ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπί τισιν ἀδικήμασιν.

[62] Ἀπενιαυτίζαι.] Legg. IX. p. 657. B. μέτοικος δὲ ὤν, ἀπενιαυτησάτω. ubi vide Scholia. Ibid. p. 658. A. καὶ ἐνιαυτὸν ἀπενιαυτείτω. Ibid. B. τρισὶ δὲ ἀπενιαυτίσεις διατελεῖν. & paullo post, τὰ μὲν τῶν καθαρμῶν καὶ ἀπενιαυτήσεων δεῖν γίγνεσθαι. His Platonis locis usi sunt viri docti ad Polluc. I. 58. ut ostenderent, probas formas esse ἀπενιαυτέω & ἀπενιαύτησις. At ego, re diutius perpensa, ubique ἀπενιαυτίζω & ἀπενιαύτισις scribendum censeo: ut placuit Jo. Meursio ad Lycophr. 1039. Primum in altero Platonis loco pro ἀπενιαυτείτω meliores libri habent ἀπενιαυτιζέτω. Tum nemo nescit, quoties librarii ι & η confuderint. Ne longe abeam, apud Suidam, ubi haec ipsa Timaei glossa legitur, pro ἀπενιαυτίζαι, ἀπενιαυτῆσαι scripserunt: quod Kusterus e libris suis bene correxit. Lexicon Rhetor. MS. Ἀπενιαυτίζαι. ἐπὶ ἐνιαυτὸν φυγεῖν, ἢ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ ἀποδημῆσαι. Vide M. Ham. Goldastum Epistola ad Jungerm. inter Gudianas p. 229. inprimis H. Valesium ad Excerpta Peiresc. p. 66.

Philostratus. Vit. Apoll. I. XIII. p. 16.

ἐπί τισιν ἀδικήμασιν.† [1] Ἀπολλώνιον φασὶ τὸν Τυανέα ἀπενιαυτίσαι εἰς τὸ Σκυθῶν ἔθνος, διαμαρτίᾳ ἐρωτικῇ χρησάμενον. Καὶ αὖθις περὶ Ἡρακλέους· Ἀπενιαυτίσαντα, ὡς νόμος, ἔξω, καὶ καθηράμενον, ἐπανελθεῖν εἰς Ἀθήνας.

α Appian. Bell. annibal. VII. 8. p. 238.

α Ἀπέννινα ὄρη.

Ἀπεξεσμένον. ἠκριβωμένον.

Ἀπεώσατο. ἀπετινάξατο. καὶ Ἀπεωσμένον, καὶ Ἀπωσμένον ὁμοίως. Ἀπέωστο δέ, ἐπορθεῖτο.

ρ Conf. Ar. Av. 636.

(ρ) Ἀπέπαρδε. καὶ Ἀποπαρδεῖν. [2] ἐπράδειν δέ, προτεταγμένου τοῦ ρ.

3 Polybius. III. 71. Vol. I. p. 547. 2.

Ἀπεπίστευον. ἤλπιζον. [3] Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρὸς τοὺς ὑλώδεις τόπους ὑπόπτως εἶχον πρὸς ἐνέδρας· ἐν δὲ τοῖς ἐπιπέδοις καὶ ψιλοῖς ἀπεπίστευον.

Arist. Acharn. 217. et Sch.

Soph. Triptolemo. in Brunckii Lexic. p. 50. omittitur Suidae locus.

Homer. Od. Z. 318.

Ἀπεπλίξατο. [4] ἀντὶ [5] τοῦ εὐχερῶς καὶ μετὰ ῥαστώνης ἀπεσείσατο καὶ ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα· καὶ πλίγματα, τὰ πηδήματα. ὅθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Οὐκ ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο. [6] καὶ Ὅμηρος·

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

ἔλεγον γὰρ πλὶξ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος εἰς τὸν λιχανὸν δάκτυλον διάστημα. καὶ τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ὀστοῦν.

7. Theophylact. Simocatt. II. 7. p. 40.

Ἀπεπόνουν. τοῦ πόνου ἔληγον. [7] Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν [8] ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια, στρατοπεδεύουσιν ἀμφὶ τὸ Φρούριον τὸ Χλωμαρῶν.

9. Ar. Equit. 694.

Ἀπεπυδάρισεν. [9] Ἀριστοφάνης· [Ἀπεπυδάρισα,] μόθωνα περιεκόκκυσα. ἀντὶ τοῦ ἀπέπαρδον. Μόθων δὲ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. Περιεκόκκυσα οὖν, κόρδακα ὠρχησάμην.

10. Toup. III. p. 35. T.

Ἀπερράπισεν. [10] ἀπεφίμωσεν. ἀπεστόμισεν.

Ἀπέραντον. ἄπειρον, μέγα, οὗ πέρας οὐκ ἔστιν. οἱ δὲ μετὰ τοῦ νυ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. [11] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον. Καὶ αὖθις· [12] Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέραντον καλουμένην εἰρήνην λαμπρῶς παρέλυσεν.

11 Ar. Nub. 2.

12 Procopius. Bell. Pers. II. 5. 97.

Ἀπεργασάμενος. ἀντὶ τοῦ ἀποδούς, [13] ἐξ ὧν εἰργάσατο. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. καὶ Ἀπεργάσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶσαι.ζ Ἀριστοφάνης.

ζ. Arist. Av. Απεργάσαιτο. V. 1154.

ᶻἌπερρε. ἀντὶ τοῦ φθείρου. πορεύου μετὰ φθορᾶς. Ἀ-

mina aliqua per annum a patria exulare. *Apollonium Tyaneum ferunt, cum in amoribus voti sui compos fieri non posset, anno integro apud Scythas exulasse.* Et iterum de Hercule: *Cum ob cædem per annum a patria exulasset, expiatum Athenas rediisse [ferunt.]*

Ἀπέννινα ὄρη. Apennini montes.

Ἀπεξεσμένον. Politum. Accurate elaboratum.

Ἀπεώσατο. Repulit. Excussit. Et Ἀπεωσμένον, & Ἀπωσμένον, eodem sensu accipitur. Ἀπέωστο vero, vastabatur.

Ἀπέπαρδε. Ventris crepitum emisit. Et Ἀποπαρδεῖν: pro quo etiam dicitur ἀποπραδεῖν, præposita litera ρ.

Ἀπεπίστευον. Fidebant. *Romani enim loca sylvestria propter insidias habebant suspecta: patentibus vero & apertis fidebant.*

Ἀπεπλίξατο. Excusso jugo aufugit. Πλὶξ enim significat gressum: & πλίγματα, saltus. Unde etiam quod aliis est περιβάδην, Sophocles in *Triptolemo* ἀμφιπλὶξ appellat. Aristophanes *Acharnensibus: Non tam facile aufugisset.* Et Homerus: [*Mulæ*] *vero bene currebant & pedibus ingrediebantur.* Πλὶξ etiam intervallum illud vocabatur, quod est inter pollicem & digitum indicem. Item os, quod est inter utrumque femur.

Ἀπεπόνουν. A laborare cessabant. *Sed Romani, cum loca subterranea scrutari desiissent, castra circa castellum Chlomarum posuerunt.*

Ἀπεπυδάρισα. Aristophanes: *Crepitum emisi, & mothonem saltavi.* Est autem μόθων genus saltationis injucundæ & parum elegantis. Vel περιεκόκκυσα significat, cordacem saltavi.

Ἀπερράπισεν. Camo seu capistro os obligavit.

Ἀπέραντον. Infinitum. Immensum. Qui vero per νυ scribunt ἀπέραντον, errant. Aristoph. *Nubibus: Quam longæ sunt noctes hæ.* Et iterum: *Chosroes vero pacem, quæ æterna vocabatur, manifeste violavit.*

Ἀπεργασάμενος. Qui alicui pro meritis gratiam retulit. Sic Isæus in oratione adversus Apollodorum. Et Ἀπεργάσασθαι, absolvere, complere. Aristophanes.

Ἄπερρε. Pereas. Abi in malam rem. Aristoιστοφάνης[1] Νεφέλαις· Ὑθλεῖς, ἄπερρε. Ἄπερρε οὖν, ἀντὶ τοῦ φθάρηθι. καὶ Ἔρρων, φθειρόμενος.

---

[1] Ἀπολλώνιον φασὶ τὸν Τυανέα ἀπεν.] Hæc ex Philostrato excerpsit Suidas, apud quem in *Vit. Apoll.* lib. I. cap. X. sic legitur: Ἀλλ' ὅμως συκοφαντοῦσί τινες ἐπὶ ἀφροδισίοις αὐτόν, ὡς διαμαρτίᾳ ἐρωτικῇ χρησάμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἀπενιαυτίσαντα ἐς τὸ Σκυθῶν ἔθνος. ὃς οὔτε ἐφοίτησέ ποτ' ἐς Σκύθας, οὔτε ἐς ἐρωτικὰ πάθη ἀπηνέχθη. i. e. interprete Morello: *Verum ne sic quidem calumniatorum obtrectationes potuit evitare [Apollonius,] qui ipsum amoribus captum criminantur, ejusque rei gratia apud Scythas integrum annum moram traxisse, cum nec Scythiam unquam attigerit, nec amori unquam deditus fuerit.*

[2] Ἐπράδειν] Est vox nihili, pro qua legendum est ἀποπραδεῖν, ut Portus etiam monuit.

[3] Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρὸς τοὺς ὑλ.] Hæc sunt verba Polybii lib. III. cap. LXXI. ut Jac. Gronovius observavit.

[4] Ἀπεπλίξατο. ἀντὶ τοῦ εὐχ. καὶ μετὰ ῥας. ἀπεσείσατο καὶ ἀπ.] Totum hunc articulum descripsit Suidas ex Schol. Aristoph. ad *Acharnens.* pag. 382. (270. Ed. Bas. *P.*)

[5] Ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς καὶ μετὰ ῥαστώνης] Hæc non pertinent ad vocem ἀπεπλίξατο, sed sunt interpretatio vocis ἐλαφρῶς, quæ apud Aristophanem loco laudato proxime præcedit.

[6] Καὶ Ὅμηρος] Odyss. Ζ. v. 318.

[7] Ἀλλ' ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβ.] Hæc sunt verba Theophylacti Simocattæ lib. II. cap. VII. eademque leguntur infra v. Ἐρεβοδιφῶντες.

[8] Ἐρεβοδιφῶντες] Sic etiam apud Simocattam hodie legitur. In 2 MSS. Paris. vero exaratum est ἐρεβοδιφοῦντες.

[9] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 329. (228. Ed. Bas. *P.*) Vide ad eum locum veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic prorsus mutilavit.

[10] Ἀπερράπισεν] Non solum vox ipsa, sed etiam significatio, quam Suidas ei tribuit, est insolens, & quam apud nullum alium Lexicographorum reperio.

[11] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Versu 2.

[12] Ὁ δὲ Χοσρόης τὴν ἀπέραντον καλ.] Hæc sunt verba Procopii de *Bello Pers.* lib. II. cap. V. pag. 97.

[13] Ἐξ ὧν εἰργάσατο] Apud Harpocrationem legitur ἀντὶ τῶν ἔργων, ὧν εἰργάσατο.

ριστοφάνης

T. Toup. Vol. III. p. 35.

ΑΠΕΡΡΑΠΙΣΕΝ. Ἀπεφίμωσεν. Ἀπεστόμισεν.] "Non solum vox ipsa Ἀπερράπισεν, sed etiam "significatio, quam Suidas ei tribuit, est in"solens, et quam apud nullum alium Lexico"graphorum reperio." *Kuster.* Scribendum, Ἀπέρραψεν. Æschines Περὶ Παραπρεσβείας, p. 246. Edit. Taylor. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη, ὥστε ΑΠΟΡΡΑΨΕΙΝ τὸ Φιλίππου στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ. *Se nullo negotio os Philippi obturaturum dicebat.* Ita vertendus est iste locus: quod et recte animadvertit Henricus Stephanus. Nos Angli; *With a dry finger.* Quod tantundem est.

III. 35

PARS V.

Ζητῶν περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ.

Κραπατάλοις Φερεκράτης.

ph. B. J. c. 11. vol. 215. Ἀπερείδομαι τὸν πόκον. ἀντὶ τοῦ ἀποτίθημι. [2]ἀκουμβίζω. καὶ Ἀπερείσασθαι, ἐκβαλεῖν, ἐκκενῶσαι. Ὥσπερ εἰς ἐκείνους βουλόμενοι ἀπερείσασθαι τὸν θυμόν. καὶ [3]Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον ἔλεγεν ἀπερείσασθαι τὴν ὀργήν. Ἀπερείσασθαι οὖν, ἐκκενῶσαι, καταθαρρῆσαι, ἐπιβῆναι. Πρὸς ἕνα καιρὸν ἀπερείσασθαι τὰς ἐλπίδας οὐδαμῶς ἔκρινε συμφέρειν.

Il. A. 13. Ἀπερείσια. ἄπειρα. Ὅμηρος· Ἀπερείσι᾽ ἄποινα. καὶ Ἀπερείσιος, ἄπειρος, πολύς.

Ἀπερίβλεπτον. ἀνυπονόητον.

Ἀπερίγραπτον. ἀπεριόριστον. Ὅτι τὸ ἀπερίγραπτον τριττόν· τόπῳ, χρόνῳ, καταλήψει. ὁ μὲν Θεὸς κατὰ πᾶν εἶδος ἀπερίγραπτος. τὰ δὲ αἰσθητὰ καταληπτά, καὶ περιγραπτά. καὶ Ἀπερίγραπτοι, ἀπερισκόπητοι.

Ἀπερικτύπητον. ἀτάραχον. ἀνενόχλητον.

Ἀπεριλάλητον.[4] ἤτοι οὐκ εἰδότα λαλεῖν. ἢ οἷον οὐκ ἄν τις περιλαλήσοι.

Ἀπερισάλπιγκτοι. ἀπερίηχοι, ἀκατήχητοι.

Ἀπερίτροπος. ἀνεπίστροφος. [5]Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπίτροπος, οὔθ᾽ ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων. [6]Ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν, ἀλλ᾽ ἔχει ἐπιστροφήν, καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται. ἢ ἀνεπέλευστος. ἔνθεν καὶ τὸ, περιτροπέων ἐνιαυτός.

Ἀπερρίφη. γενικῇ. ἐξεβλήθη.

al verba dri, p. 150. Ἀπέρριψεν. κ Ὁ δὲ ἐπιτηρήσας τῷ δοκεῖν ὑπὲρ τοῦτον ἀπέρριψε λόγους. τουτέστι παρενέβαλεν.] ἢ Ἀπέρριψεν. ἐφλυάρησεν. λ Ὁ δὲ στωμύλος τε ὢν καὶ ὑψαγόρας, ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερήφανά πως καὶ θρασύτερα.

Ἀπεροῦντα. κωλύοντα. ἀποτρέποντα. Στέλλεται ἐκ βασιλέως γράμματα, ἀπεροῦντα τὴν τῶν βαρβάρων ἐπίθεσιν. καὶ Ἀπεροῦσιν, ἀπαγορεύσουσι. καὶ παύσονται τοῦ πολέμου. [7]Ἀμέλει ταχέως πάνυ ἀπεροῦσιν.

Ἀπέρρωγεν. οὐκ ἀπέρρηκται. καὶ Ἀπερρώγη, καὶ σὺν τῷ ν, Ἀπερρώγην, τὸ τρίτον πρόσωπον. Κᾆτ᾽ ἀπερρώγην ὁ ποῦς. καὶ Ἀπερρωγότες, κεχωρισμένοι, ἢ ἀπεσχισμένοι. Τῆς φίλης ἀπερρωγὼς συζυγίας.

phanes *Nubibus*: *Nugaris, abi in malam rem.* Et ἔρρων, qui in malam rem abit. *Eum quærendo inde a tempore matutino omnes vicos perreptat.* Pherecrates *Crapatalis.*

, Ar. Nub. 781. — Conf Pax 1292. Eccl. 169.

Ἀπερείδομαι τὸν πόκον. Vellus depono. Incumbo. Et Ἀπερείσασθαι, effundere, evacuare. *Tanquam in eos iram effundere cupientes.* Et Joſephus: *In facinoris auctorem ſe iram effundere velle dicebat.* Ἀπερείσασθαι igitur, evacuare, fiduciam in aliqua re collocare, alicui rei inniti. *In unum tempus omnes ſpes ſuas conferre minime conducere judicabat.*

Polybii locutio. III. 107. 8. πρὸς τοῦτον ἀπερείδεσθαι τὰς πλείστας ἐλπίδας. Conf. Suid. v. Ἀπηρείσατο.

Ἀπερείσια. Infinita. Homerus: *Immenſam auri vim pro redemptione* [*accipe.*] Et Ἀπερείσιος, infinitus, multus.

Ἀπερίβλεπτον. Inexpectatum. Inopinatum.

Ἀπερίγραπτον. Non circumſcriptum. Indefinitum. Triplici ſenſu aliquid circumſcribi non poſſe dicitur: vel ratione loci, vel temporis, vel intellectus. Deus quovis horum modorum circumſcribi nequit. Illa vero, quæ ſenſibus percipiuntur, finita ſunt & limitibus circumſcribi poſſunt. Et Ἀπερίγραπτοι, qui circumſpici nequeunt.

Ἀπερικτύπητον. Quod omni ſtrepitu & turba caret.

Ἀπεριλάλητον. Qui loqui neſcit. Vel, quem nullus loquendo ſuperare poſſit.

Ἀπερισάλπιγκτοι. Quos nullus tubarum ſonus circumſonat.

Ἀπερίτροπος. Qui nullam alicujus rei curam gerit. *Neque enim filius Agamemnonis, vel Deus Inferorum, ultionem negligent.* Ex præcedentibus enim repetendum eſt ἀνεπίστροφος, ut ſit ſenſus, curam adhibebit, ut ab inimicis pœna exigatur. Vel [Ἀπερίτροπος dicitur ille,] qui nunquam redit. Unde περιτροπέων ἐνιαυτός, annus, qui in orbem redit.

Soph. Electr. 182.

Ἀπερρίφη. Abjectus eſt. Ejectus eſt. Genitivo jungitur.

Ἀπέρριψεν. Projecit. Profudit. *Ille vero captato tempore verba temere effudit.* Vel Ἀπέρριψεν, temere effutiit. *Ille vero cum eſſet garrulus & jactabundus, verba ſuperba & audacia effutiit.*

λ De Mezamero, Menander Hist. p. 100. D.
Sic quoque Toup III. 36.
"Hæc sunt verba Menandri in Excerptis Hæschelii, p. 79.

Ἀπεροῦντα. Interdicentia. Impedientia. Prohibentia. *Mittuntur a Rege literæ Barbarorum invaſionem vetantes.* Et Ἀπεροῦσιν, defatigabuntur, animum deſpondebunt. [Ariſtophanes:] *Cito admodum moleſtiæ ſuccumbent.*

7 Arist. Lysistr. 164.

Ἀπέρρωγεν. Non ἀπέρρηκται. [Ruptus eſt. Fractus eſt.] Et Ἀπερρώγη, ſive, addito ν, Ἀπερρώγην, eſt tertia perſona. *Deinde vero pes fractus eſt.* Et Ἀπερρωγότες, abſciſſi, avulſi. *Ab amabili conſortio avulſus.*

---

[1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 101.

[2] Ἀκουμβίζω] Vide infra v. Ἀπηρείσατο, & v. Ἠρεικώς; itemque Reineſ. *Var. Lect.* lib. III. pag. 475.

[3] Ἰώσηπος· Πρὸς τὸν αἴτιον ἔλ.] Senſus hujus loci ſupplendus eſt ex Joſepho *de Bello Jud.* lib. II. pag. 828. ubi ſic legitur: Βοώντων δὲ τῶν λοιπῶν, αἴτιον εἶναι μάλιστα τῆς ἀποστάσεως Κλεῖτόν τινα, καὶ παρακαλούντων εἰς ἐκεῖνον ἀπερείδεσθαι τὴν ὀργήν, ὁ Ἰώσηπος ἀνελεῖν μὲν οὐδένα προῄρετο. i. e. *Reliquis autem vociferantibus, Clitum quendam eſſe præcipuum defectionis auctorem, rogantibuſque, ut in eum iram ſuam effunderet, neminem quidem Joſephus occidere voluit.*

[4] Ἀπεριλάλητον. ἤτοι οὐκ εἰδ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 252. (163. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Οὔτε γὰρ Ἀγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Electra* pag. 89. ut Portus obſervavit.

[6] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθ.] Scribe ex Scholiaſta Sophoclis: Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀπερίτροπος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθ.

[7] Ἀμέλει ταχέως πάνυ ἀπεροῦσιν] Hæc ſunt verba Ariſtophanis in *Lyſiſtrata* pag. 845. (544. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀπερωεύς. κωλυτής. [1] Ὅμηρος· Ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.

Ἄπερ σύ. ἀντὶ τοῦ ὥσπερ σύ.

2. Ar. Nub. 1218.

Ἀπερυθριάσαι. ἀπαναισχυντῆσαι. [2] Ἀριστοφάνης· Κρεῖττον ἦν τότ' εὐθὺς ἀπερυθριάσαι, ἢ χρήσαντά με σχεῖν πράγματα. [3] τὰ πράγματα οὐκ ἐπὶ κακοῦ χρῶνται. [4] ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων. καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυῤῥὸς, [5] καὶ μὴ δέκατον χλωρός.

Ἀπερύκει. ἀπεκωλύθη.

Timaeus. 40. R.
Plato. Politico. Vol. II. 269. B.

Ἀπέσβη. [6] ἐσβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. [7] ἀπέσβησε. λέγουσι τὸ ἀποσβέσαι οἵ τε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῷ.

Ἀπεσείσατο. ἀπέβαλεν.

δ Respexit Hom. Il. I. 309. cujus Schol. interpretationem exhibet.

δ Ἀπεσκέδασε. διεσκόρπισεν.

Ἀπεσκευάζετο τὴν στολήν. ἀπετίθετο. καὶ Ἀπεσκευασάμεθα, ἀπεβαλόμεθα. κυρίως δὲ Ἀποσκευάσασθαι ἐστὶ τὸ ἀποῤῥίψαι τὰ σκεύη, καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν. Τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια μετὰ πλείστων ἀνθρώπων ἐκεῖσε ἀπεσκευάσατο. ἀντὶ τοῦ ἀπέθηκεν.

Ἀπεσκληκώς. ἀναισθήτως ἔχων. καὶ Ἀπεσκληρυμένος, ἐξηραμμένος.

Ἀπεσκολυμμένος. [8] ἐκπεταμένος. [9] κόλλυς γὰρ ἡ ἐπὶ τοῦ ἄκρου θρὶξ, ἣν ἐφύλαττον ἀκούρευτον Θεοῖς ἀνατιθέντες. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπογεγυμνωμένου.

Aristophanes. Fragm. Incert. Brunckii LXXXIII.

Ἀπεσκοτωμένα. [10] ἐσκιαγραφημένα. κεχρωσμένα. τὰς γὰρ χρίσεις σκότη καλοῦσι ζωγράφοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Aristophanes. Nub. 884

Ἀπέσομαι. ἀπέρχομαι. ἀναχωρῶ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις.

Ἀπεσκύθιζον. [11] κυρίως τὸ ἀποτέμνειν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δέρμα σὺν θριξί· καταχρηστικῶς δὲ, τὸ ἀποκείρειν.

Conf. Diod. Sic. I. Lib. XI. 45. l. 57.

Ἀπέσπασε. μετὰ βίας ἐξείλετο. Οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἐκάθηντο τοῦ Θεοῦ ἱκέται εἰς Ταίναρον, καὶ ᾔτουν σωτηρίαν. οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς, καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς.

Philostrat. Vit. Apoll. I. 7. p. 9. et Suid. infr. V. Ευθύδημος.

Ἀπεσπούδαζεν. ἠμέλει. κατεφρόνει. [12] Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζεν Ἀπολλώνιος.

Ἀπεστάτει. ἀπεῖχεν. ἀπεχωρίζετο. Εὐνάπιος· Καὶ

Ἀπερωεύς. Qui aliquid impedit. Homerus: *Qui ſemper conatus & conſilia mea impedit.*

Ἄπερ σύ. Pro ὥσπερ σύ. Quemadmodum tu.

Ἀπερυθριάσαι. Non erubeſcere. Frontem perfricare. Ariſtophanes: *Satius fuiſſet ſtatim tunc frontem perfricare, quam poſtea cum moleſtiis conflictari.* Vox πράγματα enim aliquando in malam partem accipitur. Et iterum: *Semel ruber, & decies pallidus.* Proverbium, quod in fœneratores dicitur.

Ἀπερύκει. Arcet. prohibet.

Ἀπέσβη. Extinctus eſt. Ceſſavit. Mortuus eſt. Voce ἀπέσβηκε pro ἀπεσβέσθη uſi ſunt cum alii tum Plato *Politico*.

Ἀπεσείσατο. Excuſſit. Abjecit.

Ἀπεσκέδασε. Diſſipavit. Diſperſit.

Ἀπεσκευάζετο τὴν στολ. Stolam depoſuit. Et Ἀπεσκευασάμεθα, abjecimus. Proprie autem Ἀποσκευάσασθαι ſignificat vaſa & ſupellectilem in aliquo loco deponere, & hoſtes ſequi. *Res autem pretioſiores & maximam partem hominum illic depoſuit.*

Ἀπεσκληκώς. Qui nihil ſentit. Qui obduruit. Et Ἀπεσκληρυμένος, arefactus, induratus.

Ἀπεσκολυμμένος. Detonſus. Reſectus. Κόλλυς enim eſt capillus verticis, Diis ſacer, quem intonſum ſervabant. Abuſive vero ſic etiam appellatur nudatus & retectus.

Ἀπεσκοτωμένα. Adumbrata. Coloribus picta. Nam pictores σκότη vocant colores. Sic Ariſtophanes.

Ἀπέσομαι. Abero. Abeo. Apud Ariſtophanem in *Nubibus*.

Ἀπεσκύθιζον. Proprie ſignificat cutem capitis cum ipſis pilis Scytharum more reſecare. Abuſive vero, radere, detondere.

Ἀπέσπασε. Per vim abſtraxit. *Spartani vero ad Tænarum ſupplices ſedebant, ſalutem petentes: quos illi crudeliter inde abſtractos interfecerunt.*

Ἀπεσπούδαζεν. Negligebat. Contemnebat. *Ne Epicuri quidem doctrinam ſtudio & curioſitate ſua indignam judicavit Apollonius.*

Ἀπεστάτει. Diſtabat. Aberat. Remotus erat.

---

[1] Ὅμηρος· Ἐμῶν μενέων ἀπ.] Il. Θ. v. 361.

[2] Ἀριστοφάνης· Κρεῖττον ἦν τ.] Apud Ariſtophanem *Nubibus* pag. 192. (118. Ed. Baſ. *P.*) ſic legitur:

———Ἀλλὰ | κρεῖττον ἦν εὐθὺς τότε
Ἀπερυθριάσαι μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα.

Vide ibi Scholia.

[3] Τὰ πράγματα οὐκ ἐπὶ κ.] Scribendum potius eſt, τὰ πράγματα οὖν: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[4] Ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δαν. καὶ αὖθις· Ἅπαξ π.] Hæc prorſus turbata ſunt & confuſa, quæ ſic in ordinem rediges: Καὶ αὖθις· Ἅπαξ πυῤῥὸς καὶ μὴ δέκατον χλωρός. ὁ δὲ λόγος εἴρηται ἐπὶ τῶν δανειζόντων. Vide ſupra v. Ἅπαξ.

[5] Καὶ μὴ δέκατον χλ.] Supra v. Ἅπαξ abſque negatione legitur καὶ δέκατον χλ. quod magis arridet.

[6] Ἀπέσβη.———τέθνηκεν] Huc pertinet nota illa Heſychii, Ἀποσβαίῳ, νεκρῷ: quam vocem vir doctus immerito ibi ſollicitat.

[7] Ἀπέσβησε. λέγουσι τὸ ἀποσβ.] Locus hic medicina indiget. Puto enim ſcribi debere, Ἀπέσβηκε λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀπεσβέσθη οἵ τε ἄλλοι, καὶ Πλ. Apud Platonem enim *Politico* pag. 174 G. τὸ ἀπέσβηκε paſſive accipitur pro ἀπεσβέσθη: ad quem locum Suidas procul dubio reſpexit.

[8] Ἐκπεταμένος] Hæc interpretatio mihi non arridet. Malim κεκαρμένος, propter ea quæ ſequuntur. Σκόλλυς enim vocabatur coma, quæ in honorem Deorum alebatur: unde, cui coma illa detonſa erat, appellabatur ἀποσκολλυμμένος, ab ἀποσκολλύπτω. Habet autem vox illa & alias ſignificationes, quas apud Grammaticos quære. Vide Heſych. v. Ἀνασκολλύψας, & v. Κίρων.

[9] Κόλλυς] Vox iſta varie ſcribitur. Κόλλυς enim hic habent omnes Edit. Suidæ; itemque Etymologus: quod tamen corruptum eſſe non dubito. Apud Pollucem legitur σκόλυς. Apud Heſychium in ſerie ſua σκολλίς. l. Apud Athenæum lib. xi. pag. 494 σκόλλυς: quæ lectio reliquis præferenda eſt.

[10] Ἀπεσκοτωμένα. ἐσκ.] Eadem leguntur apud Heſychium.

[11] Ἀπεσκύθιζον. κυρ. τὸ ἀποτ.] Vide Heſych. v. Ἀποσκυθίσαι, & v. Ἐσκυθισμένης.

[12] Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπ.] Apud Philoſtratum *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. v. locus hic ita legitur: Διήκουσε δὲ καὶ τῶν Ἐπικούρου λόγων· οὐδὲ γὰρ τούτους ἀπεσπούδασε.

γὰρ

R. Timaeus. 40.

Ἀπέσβη 63. τέθνηκεν.

63. Ἀπέσβη.] *Suidas* ex *Kuſteri* emendatione, quam Lexicon Sangerm. MS. confirmat: Ἀπέσβη. ἐσβέσθη, ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀπεσβέσθη οἵ τε ἄλλοι, καὶ Πλάτων Πολιτικῷ. nempe p. 174. G. διὰ δὲ χρόνου πλῆθος, τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ, διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. *Liban.* Epiſt. 123. οἱ ἐμοὶ μὲν [illegible] τύχῃ μὲν ἠθηκέναι πάλαι, πείρᾳ δὲ ἀπεσβηκέναι νῦν. Plura de hujus praeteriti ſignificatione paſſiva *H. Stephan.* Theſ. Gr. L. Tom. III. p. 748. Quod *Timaeus* in *Platone* reperit, [illegible] aeque rectum eſt, atque ἀπέσβηκε, & ab eodem *Stephano* exemplis munitum. *Euripides* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1090 C. Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως Ἀστὴρ, ἀπέσβη. *Ariſtid.* Rhodiac. p. 355. οὐ γὰρ οὐ πράξασα, εἶτα χεῖρον ἔπραξεν, οὐδ' ἀεὶ κατὰ μικρὸν ἕως ἀπέσβη. *Syneſ.* Cataſtaſ. p. 301. C. Τέθνηκεν· ἀπέσβη τὰ Πενταπόλεως. Reddamus hoc verbum *Themiſtio* Orat. XIII. p. 165. C. ἀλλ' ὑπέρογκόν γε ἤδη τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ τὸ μὲν οὐχ οἷός τε [illegible] τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ [illegible]. ubi neminem arbitror dubitaturum, quin melius ſit legere: τὸ δ' ἐκλάμψαν εὐθὺς καὶ ἀπέσβη. Idem Orat. VIII. p. 102. A. καθάπερ ἀστραπὴν ἐλλάμψασαν τὴν ἀρετὴν εὐθὺς ἀποσβῆναι. Eodem modo corrigendus videtur *Damaſcius* apud *Suid.* v. Ἀκαμάτιος· ἀπέσβη τοῦτο σχεδὸν τὸ πλάσμα τῆς Ἀκαματίου φιλοσοφίας. ubi ἀπέβη editur. Vide *Valckenarium* Diatr. in *Euripid.* cap. VI. p. 57.

γὰρ οὐκ ἀπεστάτει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας. οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν. Οὐκ ἀπεστάτει, οὐ παρήλλαττεν. Σοφοκλῆς·

Μέγας,[1] χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

περὶ Λαΐου φησὶν Ἰοκάστη.

Ἀπεσταύρουν. σταυροῖς ἔφραττον. [2] Θουκυδίδης· Λίθοις δὲ καὶ πλίνθοις χρώμενοι, καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα, καὶ ὕλην ἐπιφέροντες, ἀπεσταύρουν εἴπη δέοιτό τι.

Ἀπέστησεν. ἐκώλυσεν. ἐπέσχε. Πολύβιος· Ἐκεῖνον γὰρ οὔτε σκότος, οὔτε χειμῶνος μέγεθος ἀπέστησεν οὐδέποτε τῆς προθέσεως· ἀλλὰ καὶ ταῦτα διωθούμενος, καὶ τὰς ἀρρωστίας ἐκπονῶν καθῆστο, καὶ διευτύχηκε πάντα τὸν χρόνον. Καὶ αὖθις Πολύβιος· Ἀποσχόντες τῆς ἰδίας παρατάξεως ἐφ' ἱκανόν τινα τρόπον, οἱ μὲν πλείους ἀπέστησαν· δύο δὲ ἐπιπολὺ προῆλθον. ἀντὶ τοῦ, ἐπέσχον τὸν δρόμον.

Ἄπεστιν.[3] ἀντὶ τοῦ ἀφέστηκεν, μακράν ἐστιν. Ἀριστοφάνης·

Ἄπεστιν[4] ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.

Εὐκράτης οὗτος ἦν στρατηγὸς Ἀθηναίων, ὁ [5] καλούμενος Στύππαξ, δωροδόκος, καὶ προδότης, ὃς ἀπώλετο ὑπὸ τῶν τριάκοντα. οἱ δὲ, ὡς πιὼν κώνειον.

Ἀπεστομάτισαν. ἀπεφθέγξαντο.+

[redacted]
Fr. 340.
p. 553.

Ἀπεστώ.[6] ὥσπερ Σαπφώ. παρὰ Καλλιμάχῳ ἡ ἀποδημία.

Ἀπέστω. οἰχέσθω. διωκέσθω.

Ὕπνος [7] δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων.

ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν ὁ Σωκράτης φησίν.

Ἀπεστυφέλιξεν. ἐκίνησεν, ἔσεισεν.

Ἀπέσσυτο. ἐξέλιπε. σεύω, τὸ ὁρμῶ, καὶ σύω. ἀφ' οὗ τὸ σῦμι· ἔνθεν, τὸ ἔσσυτο, καὶ Ἀπέσσυτο, καὶ ἀπόσσυτος.

Ἀπεσφακέλισεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ, ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκησεν· ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ [8] Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη.

Ἀπέσφηλεν. ἀποτυχεῖν ἐποίησεν.

Ἀπέσχαζεν. Πλάτων Πρέσβεσι. καὶ σχᾶν, τὸ σχίζειν.

Ἀπεσχεδιάζετο. ἡτοιμάζετο.

Ἀπεσχοίνισεν. ἀπεχώρισεν. καὶ Ἀπεσχοινισμένος, ἀπεστερημένος. [9] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένος.

Ἀπετάφρευον. [10] Μένανδρος· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ

Eunapius: *Non enim a cognomine Leonis actiones ejus alienæ erant. Sic enim & animal illud facere ſolet.* Οὐκ ἀπεστάτει, non diſcrepabat, non differebat. Sophocles:

Magnus erat, caniſque albicans habebat caput,
Et a tua forma non multum diſcrepabat.

Hæc de Laio Iocaſta dicit.

Soph. O. T. 742

Ἀπεσταύρουν. Vallis muniebant. Thucydides: *Lapidibus & lateribus utentes, arboreſque cædentes, & materiam aggerentes, locum, ſicubi opus erat, vallo muniebant.*

Thucyd. IV. 69. p. 279. 25.

Ἀπέστησεν. Impedivit. Inhibuit. Polybius: *Illum enim neque tenebræ, neque tempeſtatis magnitudo a propoſito unquam dimoverunt: ſed illa conſtanti animo ferens, nec morbis ſuccumbens, ſecunda fortuna ſemper uſus eſt.* Et iterum Polybius: *Cum ab acie ſua longe abeſſent, plerique curſum inhibuerunt: duo vero longius proceſſerunt.* Hic τὸ ἀπέστησαν idem ſignificat ac ἐπέσχον τὸν δρόμον, i. e. reſtiterunt, curſum inhibuerunt.

Polybius. Fr. Gram. 22. Vol. V. p. 80. ubi καθεῖκτο pro καθῆστο Schweigh.

Polybius. Fr. Gr. 23. Vol. V. p. 80. ubi τόπον Casaub. et ἐπέσχον Schweigh.

Ἄπεστιν. Diſtat. Procul abeſt. Ariſtophanes: *Procul hinc abeſt, in Thracia Eucratem cuſtodiens.* Hic Eucrates erat dux Athenienſium, Styppax cognominatus, homo avarus & munera captans, & proditor: qui a triginta [Tyrannis] interfectus eſt. Alii vero dicunt, eum hauſta cicuta obiiſſe.

Arist. Lysistr. 103. Conf. Ed. Suid. Mediolan.

Ἀπεστομάτισαν. Recitarunt.

+ Vox Platonica. Euthyd.
Conf. H. Steph. III. 1050 Thesaur.

Ἀπεστώ. [Declinatur] ut Σαπφώ. Apud Callimachum ſic vocatur abſentia & peregrinatio.

Ἀπέστω. Abſit. Abeat. Pellatur.

Somnus vero dulcis ab oculis abſit.

Hæc Socrates [apud Ariſtophanem] de illis dicit, qui philoſophiæ operam dare volunt.

Ar. Nub. 705.

Ἀπεστυφέλιξεν. Movit. Quaſſavit. Agitavit.

Hom. Il. Π. 703.

Ἀπέσσυτο. [Diſceſſit. Abiit.] Verbum σεύω ſignificat ruo, impetum facio: pro quo etiam dicitur σύω. Hinc σῦμι: unde ἔσσυτο & ἀπέσσυτο, & ἀπόσσυτος.

Hom. Il. ζ. 390. O. 572.

Ἀπεσφακέλισεν. Secundum Grammaticos ſignificat putrefactus eſt, funda emiſit, ignaviter ſe geſſit. Item, repente mortuus eſt. Ariſtophanes vero voce illa uſus eſt pro ἀπεσπάσθη, avulſus eſt.

Aristoph. ὀλκάσιν, ut docet Hesych. v. Ἀπεσφακέλισεν. Brunck. Fragm. p. 260. xix. qui Suid. locum non prætermisit.

Ἀπέσφηλεν. Effecit, ut quis ſpe & voto ſuo excideret.

Ἀπέσχαζεν. Hac voce uſus eſt Plato Πρέσβεσι. Et σχᾶν, findere.

Ἀπεσχεδιάζετο. Ex tempore parabatur.

Ἀπεσχοίνισεν. Funiculo ſeparavit. Et Ἀπεσχοινισμένος, privatus. Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem uſus eſt pro ἀποκεκλεισμένος, excluſus.

Demosth. κατὰ Ἀριστ. Α΄. Vol. II. 778. 16.

Ἀπετάφρευον. Foſſa cingebant. Menander:

Menander. Protector V. 129.

---

[1] Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Oed. Tyr.* pag. 183. ut Portus monuit.

[2] Θουκυδίδης. Λίθοις δὲ καὶ πλ. χρ.] Lib. IV. cap. LXIX. ubi Scholiaſta τὸ ἀπεσταύρουν exponit per χαρακώματι ἐποίουν.

[3] Ἄπεστιν] In prioribus Edit. male excuſum eſt ἀπίστην: cujus loco ἄπεστιν ex MSS. Pariſ. repoſui. Hanc enim veram eſſe lectionem manifeſte probat locus Ariſtophanis, in nota ſequente a nobis citatus, quem Suidas hic interpretatur.

[4] Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην] Senarius hic in prioribus Edit. corruptus & mutilus circumfertur, quem ex Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 840. emendavimus & ſupplevimus.

[5] Ὁ καλούμενος Στύππαξ] Rationem, quare Eucrates hic Στύππαξ vocatus fuerit, docet Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equites* pag. 295.

[6] Ἀπεστώ] Hujus commatis vocabula etiam ſunt Αἰεστώ, & Εὐεστώ, de quibus vide infra ſuis locis.

[7] Ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκ.] Hæc ſunt verba Socratis apud Ariſtoph. *Nubibus* pag. 167. (98. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπ.] Locus Ariſtophanis, ad quem Suidas hic reſpicit, in ejus dramatibus, hodie ſuperſtitibus, ni fallor, non exſtat.

[9] Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστ. ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλ.] Ex Harpocratione.

[10] Μένανδρος· Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετ.] Hic locus non exſtat in Excerptis, quæ beneficio Conſtantini Imperatoris ex Menandri

ἀπεταφρεῦον τὸ πρότερον, οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμῃ πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρίκιον τὸν Παύλου ἡγήσασθαι τοῦ ἑῴου πολέμου. ἐπειδὴ δὲ, ὅτε τὴν στρατηγίαν εἶχεν, ἡγεμονεύουσαν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε ῥᾳθυμίᾳ [1] παρωφθὲν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε. Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις τῶν τὸ χρῆμα, καὶ εἰς λήθην κατωλίσθεν. πόνος γὰρ ὄκνῳ πολέμιος.

Ἀπετέμετο. περιέκοψε. διεχώρισε. Καὶ ἀνύσας ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν τῶν Σινωπέων, ἀπετέμετο τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ πάντας.

Ἀπετείχιζον. ἀπεχώριζον. ἀπεκώλυον.

Ἀπετιμήσατο.[2] ἀντὶ τοῦ ἀποτίμημα ἔλαβεν. οὕτως Δημοσθένης. καὶ Ἀποτίμησις, τὸ ἀποτίμημα.

Ἀπετίννυον. ἀπεδίδουν.

8 Ἀπέτισεν. ἀπέδωκεν.

Μοσχίῳ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
Βληθείς.

Ἀπέτηλον. ἐν [3] Ἐπιγράμματι·

Καὶ ταύτην ἀπέτηλον ἁλινηκτεῖραν ἐλαίην.

Ἀπετμήθη. ἀπεκόπη.

Ἀπετρίψαντο. ἀπελογήσαντο. οἱ δὲ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων οὐ μόνον ἀπετρίψαντο τὰς διαβολάς, ἀλλὰ καὶ τιμηθέντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀπετρύετο. κατεδαπανᾶτο. Καὶ [4] παρὰ τὰς τῶν δείπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων [5] ἀπετρύετο. Καὶ αὖθις· [6] Εἰ τοῦτον τὸν ἆθλον προὔτεινεν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλεῖ, σφόδρα ἂν αὐτὸν ἀπέτρυσεν.

Ἀπεοικός. ἀπρεπές.

Ἀπευήκασιν. ἀπεξηραμμέναι εἰσίν.

μ. Ἀπευθέες. ἄπειροι. ἀπαίδευτοι. καὶ v Ἀπευθής. ἄφημος.

Ἀπευθύνει. κολάζει. καὶ Ἀπευθύνοντα, τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα. [7] Σοφοκλῆς· Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

Ἀπεύχομαι. αἰτιατικῇ. καὶ ἀπευκταῖον, καὶ εὐκταῖον διὰ διφθόγγου. Ἀπευκτὸν δὲ, μισητόν.

Ἀπέφωνεν. ἀντὶ τοῦ [8] ἀπέφησε. Μένανδρος.

Ἀπέφθου [9] χρυσίου. τουτέστι τοῦ πολλάκις ἑψηθέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον. [10] Χρυσί' ἄπεφθά τε τοῖς [11] Παταικοῖς ἐμφερῆ.

+ Ἀπεφλαύριζεν. ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντεπαλ-

Romani antea [*caſtra ſua*] *foſſis non muniebant, nec rei ejus rationem ullo modo norant, antequam Mauricius, Pauli filius, in Oriente belli dux conſtitueretur. Ille vero ad dignitatem ducis evectus, quæ ipſi poſtea viam ad Imperium paravit, rem illam, per ſocordiam diu intermiſſam, in uſum revocavit. Romanis enim moleſtiam & laborem ſubterfugientibus, res illa in deſuetudinem abierat. Labor enim ignaviæ & pigritiæ inimicus eſt.*

Ἀπετέμετο. Circumcidit. Diremit. Separavit. *Cum in Sinopenſium Iſthmum perveniſſet, incolas ejus regionis omnes commeatu interclufit.*

Ἀπετείχιζον. Muro ſeparabant. Intercludebant.

Ἀπετιμήσατο. Pignus dotis accepit. Sic Demoſthenes. Et Ἀποτίμησις, pignus, [quod maritus pro dote dare tenebatur.]

Ἀπετίννυον. Reddebant.

Ἀπέτισεν. Reddidit. Rependit. *Fera novello germine percuſſa ſanguinem pro ſanguine reddidit.*

Ἀπέτηλον. Foliis carentem. In Epigrammate:

Et hanc foliis carentem & in ſale natantem olivam.

Ἀπετμήθη. Reſectus eſt. Amputatus eſt.

Ἀπετρίψαντο. Se purgarunt. Crimina diluerunt. *Illi vero ad ſingula crimina reſpondentes non ſolum calumnias refutarunt, ſed etiam honorati domum redierunt.*

Ἀπετρύετο. Conſumebat. Abſumebat. *Et ſumptuoſis cœnis magnam publicæ pecuniæ partem abſumebat.* Et iterum: *Si Euryſtheus hoc certamen Herculi propoſuiſſet, maxime eum vexaturus fuiſſet.*

Ἀπεοικός. Indecorum.

Ἀπευήκασιν. Exſiccati ſunt. Arefacti ſunt.

Ἀπευθέες. Imperiti. Indocti. Et Ἀπευθὴς, Inglorius. Obſcurus.

Ἀπευθύνει. Punit. Corrigit. Et Ἀπευθύνοντα, pœnas exigentem. Sophocles: *Vinculis punientem.*

Ἀπεύχομαι. Abominor. Accuſativo jungitur. Et Ἀπευκταῖον & εὐκταῖον per diphthongum ſcribitur. Ἀπευκτὸν vero, odioſum, infauſtum.

Ἀπέφωνε. Pro ἀπέφησε, negavit. Menander.

Ἀπέφθου χρυσίου. Auri ſæpe excocti, donec obryzum fiat. *Fruſta auri puriſſimi Patæcis ſimilia.*

Ἀπεφλαύριζεν. Vituperabat. Contemnebat.

2 Conf. Demosth. K. ονητ. εξουλ. V. III. 865. 4. et Reiskii Ind. VII. 114.

8. Toup. Vol. III. 33. Porson in Toup. IV. 497. T)
Leonid. Tarentin. Brunck. Anal. I. 233.

3 Gnaeus Lentulus Gaetulicus. Brunck. Anal. II. 166. III. 5. Suid. Supr. V. Ἁλινήκτειραν.

4. Joan. Antiochen. in Excerpt. Valesii. 814. Suid. V. Βιτέλλιος et V. Ἡρεῖτο

6 Nicol. Damasc. in Excerpt. Vales. p. 421. Vales. in Margin. ad loc.

μ. Dionys. Περιηγ. 194.

v Homer. Od. T. 184 ubi conf. Schol. et 88. ejusdem libri.

7 Soph. Ajax. 72.

9. Thucydides. II. 18. p. 107. et Schol. p. 106. 44.

+ Voce utitur Menander Prot. 114. C.

---

hiſtoria hodie ſuperſunt, & inter Eclogas de Legationibus ab Hœſchelio edita ſunt.

[1] Παρωφθὲν] Sic recte habent non ſolum MSS. Pariſ. ſed etiam Editio Mediolanenſis. In Edit. vero Baſ. & Genev. per negligentiam typographorum excuſum eſt παρεθὲν, pro quo Portus conjectura haud ſane felici παρωσθὲν reponendum putabat.

[2] Ἀπετιμήσατο. ἀντὶ τοῦ ἀποτ.] Vide infra v. Ἀποτιμηταί, & v. Ἐνετιμᾶτο.

[3] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. xii. ut Portus monuit.

[4] Καὶ παρὰ τὰς τῶν δείπνων παρασκ. τὸ πολὺ τῶν δημοσίων ἀπετρ.] Hæc in prioribus Edit. deſunt, quæ nunc demum ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. Depromptum eſt autem hoc fragmentum ex Collectaneis Conſtantini, a Valeſ. editis, pag. 814. idemque repetitur infra v. Βιτέλλιος, & v. Ἡρεῖτο.

[5] Ἀπετρύετο] Sic etiam ſcriptum eſt infra v. Βιτέλλιος, & v. Ἡρεῖτο. Sed in Collectaneis Conſtantini rectius, ut puto, legitur ἀπετρώγετο.

[6] Εἰ τοῦτον τὸν ἆθλον πρ.] Hæc ſunt verba Nicolai Damaſceni apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſ. editis, pag. 421.

[7] Σοφοκλῆς· Δεσμοῖς ἀπευθ.] In *Ajace* v. 72. ut Portus obſervavit.

[8] Ἀπέφησε] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. legitur ἀντεῖπεν.

[9] Ἀπέφθου χρυσίου. τουτέστι πολλ. ἑψηθ. ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Thucydidis ad lib. ii. cap. xiii. pag. 93.

[10] Χρυσί' ἄπεφθά τε τοῖς Πατ.] Ut ſenarius ſit ἄρτιος, lege, Καὶ χρυσί' ἄπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμφερῆ. Quænam ſit autem Poetæ anonymi mens ex tam brevi & obſcuro fragmento colligere non poſſumus.

[11] Παταικοῖς] An Πατταικοῖς? Vide infra voce Πάτταικοι.

τε,

T) Toup. III. 33.

ΑΠΕΤΙΣΕΝ. Ἀπέδωκεν.

Μοσχίῳ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
Βληθείς ———]

Feſtive Interpres; *Fera novello germine percuſſa ſanguinem pro ſanguine reddidit.* Eſt autem hic locus pars Epigrammatis apud Anthol. lib. vi. p. 562. quod hic integrum et emendatum apponam: nam quod vulgo legitur mutilum et corruptum eſt.

Πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
Σῶσος ὁ βουπαλίων δουρὶ φονευσάμενος.
Ἄρτι καταβρύχοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
Οὐδ' ἵκετ' ἐκ μάνδρας αὖθις ἐπὶ ξυλόχους.

ΜΟΣΧΕΙΟΥ δ' ἀπέτισεν ὁ θὴρ ἀνθ' αἵματος αἷμα
Βληθεὶς, ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκλασίαν.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma. Confer Noſtrum v. Ἀχθεινή. v. Βρύκοντα. v. Εὐθηλήμονα. et v. Ξύλοχος. ubi hoc Carmen ad partes vocatur. Recte autem Suidas, ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκλασίαν. Addæus in Epigrammate,

——— Λιπαρὰν δ' ΕΙΔΕ γεωμορίαν.

Porson in Toup. IV. 497.

P. 33. v. Ἀπέτισεν. Lacunam in epigrammate Suidæ ope explevit G. Canterus Nov.

(T. 1)
Toup. in
Suidam.
Vol. I. p. 67.

ΑΠ' ΕΧΘΡΩΝ ΠΟΛΛΑ ΜΑΝΘΑΝΟΥΣΙΝ Ο
ΣΟΦΟΙ——Καὶ Μένανδρος· Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθ
σωθείημεν ἂν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.] "Elegans ho
"fragmentum non memini me legiſſe in Ex
"cerptis, quæ ex Menandro Conſtantinus no
"bis conſervavit. Quare ex integra ejus hi
"toria locum hunc deſcripſerat Suidas." *Ku*
ter. Nihil ad rem vir doctiſſimus. Hæc
quæ ſequuntur imperite admodum et nullo j
dicio congeſta ſunt à conſarcinatore noſtr
quæ rectiora atque emendatiora leguntur ap
Ariſtoph. Av. ver. 374. et Scholiaſtem ej
quos exſcripſit Suidas. Verba autem illa, O
ὅθεν ἀπωλόμεθα——non ſunt Menandri hiſ
rici, quod putabat Kuſterus; ſed ad ὁμώνυ
Comicum pertinent; id quod recte vidit Jo
Clericus ad Menand. p. 252. Corrigit aute
Bentleius:

Οὐχ ὅθεν ἀπολλύμεσθα, σωθείημεν ἄν.

Atqui Attici non σωθείημεν, ſed σωθεῖμεν ama
Adde quod Suidas rectius habet, ἀπωλόμε
Quare haud cunctanter repono:

Οὐχ· ὅθεν ἀπωλόμεσθα, ΠΩΣ ΣΩΘΕΙΜΕΝ Α
Non: Quomodo enim per eum poſſumus ſerva
per quem periimus?

Eurip. Iphig. Taur. ver. 1028.

Οἴμοι, διεφθάρμεσθα· ΠΩΣ ΣΩΘΕΙΜΕΝ Α

Cæterum ad hunc locum Menandri allud
quodammodo videtur Polybius* in Excer
a Valeſio editis, pag. 189. Ἅπαντες δὲ τότ
παροιμίαν ταύτην διὰ ςόματος εἶχον, ὡς εἰ μὴ ταχ
ΑΠΩΛΟΜΕΘΑ, οὐκ ἂν ἐσώθημεν.

---

* Forſan etiam Æneas in Epiſt. 16. Εἰ γὰρ ὅθεν ἰδεῖσι
θαι, ἐντεῦθεν ΑΠΟΛΛΥΜΕΘΑ, τίς πόρος σωτηρίας ἡμῖν καταλ
ται; Confer et locum in Epiſt. 1.—Ita Plutarchus in Apo
theg. Tom. ii. p. 185. Edit. Francfort. 1620. ubi lo
tur de Themiſtocle: Πολλῶν δὲ δώρεων ἀξιωθείς, ἢ ταχὺ π
γενόμενος, πρὸς τοὺς παῖδας εἶπεν· Ὦ παῖδες, ΑΠΩΛΟΜΕΘ'
μὴ ΑΠΟΛΩΛΕΙΜΕΝ.

Porson in Toup. IV. 439.

P. 67—68. Locum Ariſtophanis, u
hauſit Suidas, indicaverat, Kuſterique erro
redarguerat Pierſonus ad Mœrin p. 94.
ΣΩΘΕΙΜΕΝ Daweſii p. 246. non nominati
ſervatione utitur Toupius. Judicium me
non interpono; illud tantum contentus n
nere, nullam rationem habendam eſſe V
villerii, qui in Ariſtoph. Ran. 1496. ex Su
adſciſcit ΣΩΘΕΙΗΜΕΝ et delet ΙΣΩΣ, m
ut videtur, viros doctos carpendi libidi
Fluctuat Heathius propter loca Euripi
Cycl. 132. Hel. 1019. Ion. 961. Qui
adde Damoxenum Athenæi III. p. 103.

Toup. Vol. III. 34.

ΑΠΕΦΡΥΓΟΝΤΟ. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο, ς τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην. κακῶς ἑαυτοὺς ἐπι- βοντες. φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες, ὑφ' ῆς ἀπεφρύγοντο.] Hic duo fragmenta in unum nflata eſſe video, quæ ita non male diſtinxe-: Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο πρός τε τὸ μέλος τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες. — Παιδα- δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποραίνοντες ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.

Confer Suidam v. Ἀποπεραίνοντες, unde poſteriorem hunc locum nonnihil ampliavimus. Cæterum notandum illud, πρός τε τὸ μέλος καὶ τὴν συνθήκην. *Tum verbis, tum numeris delectabantur.* Notum illud Virgilii,

—— *Numeros memini, ſi verba tenerem.*

πε, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα. Καὶ αὖθις· [1] Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλαύριζεν.

Ἀπέφρησαν. ἀφεῖσαν.

Ἀπεφρύγοντο. Οἱ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο, πρός τε τὸ μέλος, καὶ τὴν συνθήκην, κακῶς ἑαυτοὺς ἐπιτρίβοντες, φλήναφους διαπλέκοντες, καὶ ἀποπεραίνοντες, ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.

Ἀπεχειρίσθη. τὴν χεῖρα ἀφηρέθη. Ὃς μετὰ πολλὰς αἰκίας καὶ στρεβλώσεις ἀπεχειρίσθη τὴν δεξιάν.†

Ἀπεχθάνομαί σοι. καὶ Ἀπεχθάνοντο, ἐμισοῦντο. καὶ Ἀπέχθεσθαι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀπεχθάνεσθαι. δ

Ἀπέχθεια. μῖσος. καὶ Ἀπεχθής, ἐχθρός. μισητός. καὶ Ἀπεχθησόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς γενησόμενος. Ἤιδει γὰρ ὁ Ἀντήνωρ ἀπεχθησόμενος τῷ τοῦ βασιλέως υἱεῖ. καὶ Ἀπεχθήρω, μισήσω.

Ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί. ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντας. παρὰ μὲν φίλου, οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'. ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασε.† Καὶ [2] Μένανδρος· Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα, σωθείημεν ἂν παρὰ τῶν ἐχθρῶν; φοβούμενοι γὰρ τοὺς ἐχθρούς, ὠφελούμεθα παρ' αὐτῶν· ἔκ τε τῶν ἐχθρῶν πολλὰ χρήσιμα διδασκόμεθα πρὸς φυλακὴν καὶ πρόνοιαν.† αὐτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν κοὐ φίλων ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς. τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.

Ἀπέχω. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον. Ὡς ἀπέχομέν γε τὴν χάριν, εἰ δή τις ὀφείλεται καὶ νεωτέρῳ παρὰ ἀδελφοῦ πρεσβύτου τοῦ πείθεσθαι χάρις. Καὶ αὖθις ἐν Ἐπιγράμματι· [3] Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκληπιὲ, τὸ πρὸς γυναικὸς Δημοδίκης. καὶ Ἀπέχω τὰ τροφεῖα. Ἀπέχομαι δὲ, γενικῇ. Εἰ γὰρ ὁ Ἀδὰμ ἀπέχετο τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως.

Ἀπεχώρησεν. Ὁ [4] δὲ παρὰ Μάννον ἀπεχώρησε, δεξιάς τε παραβὰς, ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσεν.

Ἀπεχρᾶτο. Ἡρόδοτος μὲν ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν ἡγεῖτο. Θουκυδίδης δὲ Ἀπεχρῶντο, ἀντὶ τοῦ ἀνῄρουν.

Ἀπέχρη. ἤρκει.

Ἀπεχρήσατο. ἀπέκτεινε. καὶ Ἀπεχρήσαντο, διεχρήσαντο, καὶ ἀπέκτειναν. Λημνίαις Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Ἀπέχρησε δὲ, ἐχρησμοδότησεν. Καὶ τρὶς οὐχ ἅπαξ ἀπέχρησέν οἱ, Τυρίοις εἰπεῖν ἀποστῆναι τῶν ἀμφὶ Δαρεῖον. Σημαίνει δὲ τὸ Ἀπέχρησε καὶ τὸ ἐξήρκησεν.

Ille vero his reſiſtebat, & quæ dicebantur cum contemptu elevabat. Et iterum: *Ipſum tamen contemnebat & nihili faciebat.*

¹ Menand. Protect. 83. Ed. Hoesch. 104 Ed. Paris.

Ἀπέφρησαν. Aſportarunt. Dimiſerunt.

Ἀπεφρύγοντο. Torrebantur. Flagrabant. * Toup. III. 34. (T)

*　*　*　*　*

Ἀπεχειρίσθη. Manu truncatus eſt. *Qui poſt multos cruciatus & tormenta manu dextra truncatus eſt.*

Tres ultim. voces citat Eustath in H. Odyss. II. 833. 19. quod notat H. Steph. Thes. V. Ἀποχειρίζομαι. IV. p. 454. a.

Ἀπεχθάνομαί σοι. Tibi ſum odioſus. Et Ἀπεχθάνοντο, odioſi erant. Et Ἀπέχθεσθαι, ſive Ἀπεχθάνεσθαι, odioſum eſſe.

δ Xenoph. anab. 178.

Ἀπέχθεια. Odium. Et Ἀπεχθής, inimicus, odioſus. Et Ἀπεχθησόμενος, inimicus futurus. *Sciebat enim Antenor ſe Regis filio odioſum fore.* Et Ἀπεχθήρω, odio proſequar.

Ἀπ' ἐχθρῶν πολλ. *Ab inimicis multa diſcunt ſapientes. Cautionem enim, quæ omnibus ſaluti eſt, nemo ab amico didicerit. Sed inimicus nos cautos eſſe cogit.* Menander: *Nonne inimici, qui nos perdiderunt, nobis ſalutis cauſa erunt? Dum enim inimicos timemus, utilitatem ex illis percipimus; & ab iiſdem multa diſcimus, quæ nos cautos & providos reddunt. Ne longe abeamus, urbes profecto ab inimicis, non ab amicis didicerunt excelſos muros extruere, & naves longas ſibi comparare. Hæc autem ſcientia liberos, familiam & opes conſervat.*

Toup. I. 67. Porson. IV. 439. (T.) Arist. Av. 374. Pierson in Moerin 94.

Menander Com. Videntur esse tres Iamb. tetram. Catal. conf. Schol. ad Ar. Av. 374. —

† Nova citatio: Tres sunt Troch. tetram. Catal. ex Ar. Avib. 377.

Ἀπέχω. Recepi [mercedem vel præmium.] Accuſativo jungitur. *Relata eſt nobis gratia: ſi modo fratri juniori a ſeniore pro obſequio gratia debetur.* Et in Epigrammate: *En habes debitum, Æſculapi, quod pro uxore Demodice [Aceſon debuit.]* Et Ἀπέχω τὰ τροφεῖα, præmia educationis reddita mihi ſunt. Ἀπέχομαι vero, abſtineo, genitivo jungitur. *Si enim Adam abſtinuiſſet ab arbore ſcientiæ.*

Toup. II. 447. Tyrwhitt. IV. 424. Porson. IV. 485. (T. 2.) Callimachus. Brunck. An. I. 466. XXII. et Vol. I. p. 324. 58. Ed. Ernest.

Ἀπεχώρησαν. Abiit. *Ille vero ad Mannum abiit, violata fide, quam Regi dederat, & ſpreto jurejurando, quo ſeſe obſtrinxerat.*

Arrian. fragm. quod docet Suid. V. Δεξιός, et V. Πατήσας.

Ἀπεχρᾶτο. Apud Herodotum hæc vox ſignificat, ſatis eſſe putabat. Thucydides vero τὸ Ἀπεχρῶντο accepit pro ἀνῄρουν, i. e. interfecerunt.

Herodot. I. 52. 94 ubi ἀπεχρῆτο.

Thucydid.

Ἀπέχρη. Sufficiebat.

Ἀπεχρήσατο. Interfecit. Et Ἀπεχρήσαντο, interfecerunt. Ariſtophanes *Lemniis*: *Viros interfecerunt liberorum ſatores.* Ἀπέχρησε vero, oraculum edidit, reſpondit. *Ter autem, non ſemel, ab oraculo juſſus eſt Tyriis dicere, ut a Dario deficerent.* Ἀπέχρησε etiam ſignificat, ſufficit, ſatis fuit. *Deinde, non ſatis ipſi fuit hoſtes viciſſe, ſed etiam Apollinis templum ſpoliam:*

Arist. Lemn. fragm. XI. Brunck p. 255.

---

[1] Περιεφρόνησε δὲ ὅμως αὐτὸν καὶ ἀπεφλ.] Hæc ſunt verba Menandri in *Excerpt. Legat.* pag. 104.

[2] Μένανδρος· Οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεθα, σωθ.] Elegans hoc fragmentum non memini me legiſſe in Excerptis, quæ ex Menandro Conſtantinus nobis conſervavit. Quare ex integra ejus hiſtoria locum hunc deſcripſerit Suidas.

[3] Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκληπιὲ, τὸ πρὸς γυν.] Locus hic emendandus & ſupplendus eſt ex Anthologia inedita, ex qua integrum Epigramma Callimachi, cujus verba iſta pars ſunt, hic ſubjiciam:

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκληπιὲ, τὸ πρὸ γυναικὸς
　Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν, ἀρξάμενος
Γινώσκειν· ἢν δ' ἄρα λάθῃ, καὶ μή μιν ἀπαιτῇς,
　Φησὶ παρέξεσθαι παρθενίην ὁ πίναξ.

Idem Epigramma editum eſt ab amiciſſimo Bentleio ad Callimachum, pag. 228.

[4] Ὁ δὲ παρὰ Μάννον ἀπεχ.] Idem fragmentum repetitur infra v. Δεξιός.

ΧΩ. Αἰτιατικῇ· Ἀντὶ τοῦ, Ἀπέλαβον. — Καὶ Ἐπιγράμματι· Τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσ- τὸ πρὸ γυναικὸς Δημοδίκης.] Reſpexit Epigramma Callimachi, quod nobis ex- Cl. Kuſterus, et primus publici juris doctiſſimus Bentleius ad Callimachum. am lectionem neuter vidit. Carmen bendum eſt:

χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς
μοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν ἀρξάμενος
κειν. Ἢν δ' ἄρα λάθῃ, καὶ ΔΗ μιν ἀπαιτῇς,
παρέξεσθαι ΜΑΡΤΥΡΙΗΝ ὁ πίναξ.

habes, Æſculapi, debitum, quod pro uxore Demodice ex voto debuit: quod ſi te lateat, et proinde debitum exigas, tabula hæc votiva ait ſe teſtem futuram. Ita Græca auctoritate libri MS. ſcribenda et interpretanda ſunt; in quibus conſtituendis malum codicem ſecutus, plurimum aberravit Cl. Bentleius. Primum recte, ἀρξάμενος γινώσκειν. Græci γινώσκειν, εἰδέναι γυναῖκα, de quo viri docti ad D. Matthæum i. 25. et Cl. Kuſterus ad Jamblichi Pythagoram, cap. ix. Deinde vere MS. παρέξεσθαι μαρτυρίην. Demoſthenes in Evergum: Εἴ τις ΜΑΡΤΥΡΑΣ τὰ ψευδῆ μαρτυροῦντας ΠΑΡΑΣΧΟΜΕΝΟΣ, ἢ προκλήσεις μὴ γενομένας, ἢ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ παρὰ τὸν νόμον μαρτυρηθείσας, ἐξηπάτησε τοὺς δικαστὰς, μηδὲν αὐτῷ πλέον γένηται. Quod vero vulgo legitur, παρέξεσθαι παρθενίην, ineptiſſimum eſt.

Tyrwhitt in Toup. IV. 424.

P. 447. —— ΑΡΞΑΜΕΝΟΣ ΓΙΝΩΣΚΕΙΝ.]

Fortaſſe ΕΥΞΑΜΕΝΟΣ, ΓΙΝΩΣΚΕΙΣ.

Porson in Toup. IV. 485.

P. 447. l. antepenult. Ἢν λάθῃ interpretari debebat, SI OBLIVISCARIS. Secunda eſt perſona. Malim etiam, ſi divinare liceat, — καὶ μισθὸν ἀπαιτῇς. Non agnoſcit δὴ MS.

Εἶτα οὐκ ἀπέχρησεν οἱ κεραΐσαι τὴν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν νεὼν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐσύλησε. Καὶ αὖθις· Ἀπέχρησε μὲν οὖν καὶ ταῦτα κάκιστα ἀνθρώπων ἀπολέσαι αὐτόν.

Ἀπεψησάμην.[1] κατεμαξάμην. Ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμάσσειν. καὶ Ἀπέψησαν. ἀπετίναξαν.

1 Ar. Ran. 493.

Εἰ [2] δέ που πέσοιεν εἰς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί,
Τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν.

2 Ar. Equit 569.

τοῦτο [3] ψευδόπτωμα λέγεται, ὅταν οἱ πεσόντες ἐξαναστάντες ἀποψῶσι τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλεγχον τοῦ πτώματος ἔχοιεν. Καὶ ἐν Πλούτῳ· Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι. καὶ [4] Ἀπεψήσας, ἑφθὸν ποιήσας. ἢ ἀντὶ τοῦ καινουργήσας. [5] Ἀριστοφάνης·

4 Ar. Equit. 1318.

Τὸν δῆμον ἀπεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκας.

ἀντὶ τοῦ, ἐκαινούργησας. ὥσπερ ἡ Μήδεια × λέγεται τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀπεψήσασα [6] ἀνανεάσαι ποιῆσαι.

Ἀπεψηφίσατο. τουτέστι κατεδίκασεν. Ἡ δὲ βουλὴ τὴν διάγνωσιν ποιουμένη τῶν πεπραγμένων, ἀπεψηφίσατο τοῦ ἀνθρώπου, ἐπεὶ αὐτοῦ οὐκ ἐπελθόντος, ἀλλ' ἀμυνομένου τὸ μίασμα γέγονε. † Καὶ αὖθις· Τῶν δὲ στρατηγῶν δύο μὲν ἔφυγον πρὸ κρίσεως. Κόνωνος δὲ ἀπεψηφίσαντο. [7] ἀντὶ τοῦ, ἀπεδοκίμασαν. καὶ Ἀπεψηφισμένοι. † [8] Ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφίσεις ἐγένοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὄντων δὲ ἀστῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν· καὶ οὗτοι ἐλέγοντο Ἀπεψηφισμένοι ἐπειδὴ ψήφου περὶ αὐτῆς ἐπαχθείσης, οὐκέτι μετεῖχον τῆς πολιτείας. Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· Ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε, τοὺς ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων, καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν· ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ, καὶ τοὺς ἀτίμους, καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους, καὶ τοὺς ἀποίκους.

8 Schol. Ar. Vesp. 716. de hac re.

Ἀπέψον. τὸ ἔψον. διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀπέψων δὲ, τὸ ἀπεσπόγγιζον, διὰ τοῦ ω μεγάλου.

(ζ) Ἀπεψωλημένοις. ἐν τῷ Ἀκρατεία.

Ἄπει. ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσῃ. Σοφοκλῆς.

Ἀπεῖδεν.1 Ὁ δὲ στρατηγὸς, ἐπεὶ ἀπεῖδεν εἰς αὐτὸν ὀργῇ διακεκαυμένος, θανάτῳ τὸν Γέτην ἐκόλασεν. ἀντὶ τοῦ, μετὰ δριμύτητος ἐθεάσατο.

1 Hunc facit Tacit. Hist. II. c. 72. de Vitellio.

Ἀπειθεῖν. δοτικῇ. ἀπιστεῖν. καὶ [9] Ἀπειθὴς, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δυσπειθοῦς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τόπου. Αἰλιανός· [10] Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι, ἔνθα ἂν τοῖς ἐχθροῖς ἐνέτυχον, ἐνταῦθα δήπου καὶ ἠγωνίζοντο, εἴτε εἶεν ἀπειθεῖς οἱ τόποι καὶ τραχεῖς, εἴτε καὶ εὐφυεῖς δέξασθαι ὁπλίτας, καὶ εὐήλατοι.

9. Casaub. in Athen. VII. 559. (C)

10. Suid. infr. V. Ἐνέκειντο. Ælian. II. 1009.

vit. Et iterum: *Vel hæc ſuffeciſſent ad eum peſſime perdendum.*

Ἀπεψησάμην. Abſterſi. Ἀποψᾶν enim ſignificat abſtergere. Et Ἀπέψησαν, abſterſerunt, excuſſerunt. *Nam ſi forte in aliqua pugna in humerum cecidiſſent, id illico abſtergebant.* Hoc ψευδόπτωμα vocant: cum nimirum illi, qui ceciderunt, illico ſurgentes, abſtergunt pulverem, ne ejus indicio cecidiſſe arguantur. Et in *Pluto: Lapidibus autem nos non amplius abſtergimus.* Et Ἀπεψήσας, qui recoxit, vel renovavit. Ariſtophanes: *Populum recoctum ex deformi & turpi pulchrum reddidiſti.* Id eſt, renovaſti. Sicut Medea Bacchi nutrices recoctas juventuti reſtituiſſe dicitur.

Ar. Plut. 81

× Sic Æschyl narrat. Sch. Eq. 1318

Ἀπεψηφίσατο. Sententiam contra aliquem tulit. [Item, abſolvit.] *Senatus vero cum de iis, quæ geſta erant, cognoviſſet, hominem abſolvit, quod eo vim non inferente, ſed propulſante piaculum commiſſum fuiſſet.* Et iterum: *E ducibus duo ante judicium aufugerunt. Cononem vero abſolverunt.* Et Ἀπεψηφισμένοι, ex albo civium eraſi. † Populi Atticæ ſuffragiis ſuis jure civitatis eos privabant, qui, cum cives non eſſent, Albo civium per fraudem inſcripti erant. Et hi dicebantur Ἀπεψηφισμένοι: quoniam ſuffragio contra eos lato, jure civitatis privabantur. Hyperides in oratione contra Ariſtogitonem: ***Primum quidem numerum centies & quinquagies mille hominum exceſſiſſe ſciatis eos, qui argenti metalla exercent, & per aliam regionem ſparſi ſunt; deinde, ærario debentes, & ignominia notatos, & ex Albo civium expunctos, & colonos.***

Ἀπέψον. Per ο parvum, coquebant. Ἀπέψων vero, per ω magnum, ſpongia abſtergebant.

Ἀπεψωλημένοις. Recutitis. Quibus glans veretri nudata eſt. Vide in v. Ἀκράτεια.

Ἄπει. Pro ἀπελεύσῃ, abibis. Sophocles.

Soph. O.T. 431. 244. Brunck Lex. Soph

Ἀπεῖδεν. Torve intuitus eſt. *Imperator vero, cum ira ardens torvis oculis eum aſpexiſſet, Getam morte mulctavit.*

Ἀπειθεῖν. Dativo jungitur. Aliquid non credere. Et Ἀπειθὴς non ſolum dicitur de homine, cui difficulter aliquid perſuadetur, ſed etiam de loco [iniquo & adſcenſu difficili.] Ælianus: *Romani enim, ubicunque in hoſtes incidiſſent, illic pugnabant, ſive locus iniquus eſſet & aſper, ſive militibus armatis recipiendis aptus, & equitabilis.*

---

[1] Ἀπεψησάμην. κατεμαξάμην. Ἀποψᾶν γὰρ λέγουσι τὸ ἐκμ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 235.

[2] Εἰ δέ που πέσοιεν εἰς τὸν ὦμον ἐν μ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Equit.* pag. 322. quæ etiam leguntur infra v. Ψευδόπτωμα.

[3] Τοῦτο ψευδ. λέγεται. ὅταν οἱ πεσ. ἐξαν. ἀποψ. τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἔλ. τοῦ πτ. ἔχοιεν] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[4] Ἀπεψήσας, ἑφθ.] Scribe ἀφεψήσας, ab ἀφεψεῖν, idque ſuo loco redde. Hæc enim ad vocem ἀπεψησάμην minime pertinent.

[5] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 361. (255. Ed. Baſ. *P.*) ubi recte legitur ἀφεψήσας. Vide ibi veterem Enarratorem.

[6] Ἀνανεάσαι ποιῆσαι] Sic recte habet unus MS. Pariſ. & Scholiaſta Ariſtoph. loco laudato. In prioribus vero Edit. legitur ἀνανεώσαι ποιήσασα.

[7] Ἀντὶ τοῦ, ἀπεδοκίμασαν] Non aſſentior hic Suidæ de interpretatione vocis ἀπεψηφίσαντο. Videtur enim potius in fragmento, quod adducit, accipiendum eſſe pro *abſolverunt*.

[8] Ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφ.] Vide Schol. Ariſtoph. ad *Veſp.* pag. 483. & infra v. Ἀποψηφισθέντα.

[9] Ἀπειθὴς, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δυσπ.] Vide infra v. Ἀπειθής.

[10] Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι, ἔνθα ἂν τοῖς ἐχθρ.] Vide infra v. Ἐνέτυχον.

Ἀπει-

(C) Casaubon in Athen. VII. 559.

ΣΦΥΡΑΙΝΑΙ. ταύτας φησὶν Ἱκέσιος τροφιμωτέρας εἶναι τῶν γόγγρων, ἀπειθεῖς δὲ τὴν γεῦσιν καὶ ἀστόμους. Melius, ἀπειθεῖς δὲ πρὸς τὴν γ. vt libro tertio ex eodem Hiceſio, τῶν μυῶν ἔνιοι κακόχυλοί τε καὶ πρὸς τὴν γεῦσιν ἀπειθεῖς. neque aſſentiri debemus iis qui emendant ἀηδεῖς. Obſeruat Suidas locum hanc vocem non ſolùm in perſonis, ſed aliis quoque rebus. Profert exemplum ex Æliano, οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι ἔνθα ἂν τοῖς ἐχθροῖς ἐνέτυχον, ἐνταῦθα δήπου καὶ ἠγωνίζοντο, εἴτε εἶεν ἀπειθεῖς οἱ τόποι καὶ τραχεῖς, εἴτε εὐφυεῖς δέξασθαι ὁπλίτας καὶ εὐήλατοι. loci ἀπειθεῖς, *incommodi ad pugnam.* alius auctor, Ἀλαλκομεναὶ πόλις ἐστὶ καὶ [illegible] αὐτὴν μήτ' ἐφ' ὑψηλοῦ κεῖσθαι καὶ ἀπειθοῦς λόφου, μήτε τειχῶν περίβολον ἔχειν. collem ἀπειθῆ vocat, quem difficile aſcendas: vt Hiceſius piſcem ἀπειθῆ, quem non lubens comedas. ſic fere ἀπίθανος ἐν γελοίῳ libro octauo, de eo qui non ſit natus dicta dicere.

(ζ) Ar. Pl. 295. Pax. 903. Acharn. 160. Thesm. 1199. Lysistr. 1138.

ξ

Απειργάσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδεῖχθαι. Ξενοφῶν.

Nescio an respexit locum in Oeconom. Cap. XI

Πῶς ἂν δικαίως μεταρρυθμίσαιμι ἄνδρα ἀπειργασμ
καλόν τε κἀγαθόν;

Ἀπειθῶ. δοτικῇ. δίφθογγον. [1] Ἀπιθῶ δέ, περισπωμένως, ὡς τό·

Ὧι [2] δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ συνάμ' ἕσπετο πέτρη
Ἄψυχος.

Ἀπείκασμα. ὁμοίωμα.

Ἀπεικός. ἄτοπον. ἀπρεπές.

Ἀπειλή. ἡ ὀργή.

Ἀπειλημμένος. κεκρατημένος.

Ἀπειλητῆρες. [3] καυχηταί. καὶ Ἀπειλῶν, δοτικῇ. καυχώμενος.

Ἀπείπατο. ἀπηρνήσατο. Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο, καὶ Θούριος ἀνεῤῥήθη. καὶ Ἀπεῖπεν, ἀπηγόρευσεν. ἀπεφήνατο. Ὁ δὲ ἀπεῖπεν ἅπασιν μήτε ἄριστον αἱρεῖσθαι, μήτε ἀποδαρθεῖν, μήτε ἀποθωρακίσασθαι τῶν πάντων οὐδέ τινα. καὶ Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ κελεῦσαι μὴ πράττειν. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. [4] Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδας, ὧν οἱ πατέρες βοηθήσαντες ὑμῖν ἔτι ζῶσι, ἀπειπεῖν ἐν τοῖς νόμοις μήτε ἄδικον, μήτε δίκαιον λέγειν. καὶ Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. ἢ Ἀπειπεῖν, ἀπαρνήσασθαι, ἀποποιήσασθαι φιλίαν. Καὶ ἀπειπάμενοι τὴν χάριν καὶ τὴν δωρεὰν διὰ τὸ γεγονὸς παρασπόνδημα.

Ἀπειπών. ἐντειλάμενος.? Ἀπειπὼν μηδενὶ φράζειν τὸ γεγονός. καὶ Αἰλιανός Σ Ὀλίγοι μὲν ἀπεῖπον πεμφθῆναί οἱ τὸν θρίαμβον. ἢ Ἀπειπών. ἀποκαμών. ἀπαγορεύσας. Ὀῤῥωδοῦντες, μή τις αὐτῶν ἀπειπὼν τοῖς παροῦσι, κίνδυνον ἀναῤῥίψας ὑπαναφθῆναι δυνηθῇ τρίτος ὢν ὅσπερ ἔμελλε δικαιώσειν αὐτούς.

Comment. ... Suid. V. ... 9. 36. 8. ... 9. 9. Luc. ... 4. 8. 56.

Ἀπειπών. ἀπαρνησάμενος, παραιτησάμενος. Οὐκ ἂν ἔφησεν ἅψεσθαι τροφῆς, εἰ μὴ τὸν φόνον τὸν βαρβαρικὸν ἱστορήσειεν. ὁ δὲ ἀπειπὼν τὴν εὐωχίαν συνηπείγετο πρὸς τὴν θέαν.

Ἀπείρατον. ἀδοκίμαστον. Οὐκ ἀπείρατον αὐτῷ ἔδοξεν ἐκλιπεῖν, εἴ πη ὁ Χοσρόης γνωσιμαχήσας [5] ἀποδύσεται τοῖς ἐκ Ῥωμαίων τε καὶ αὐτοῦ ξὺν δίκῃ ἀξιουμένοις.

Ἀπειργάσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδεδεῖχθαι. Ξενοφῶν. ξ

Ἀπειραίη. [6] ἡ ἄποθεν παροῦσα. Ἠπειρωτική.

Ἀπειρέσια. ἄπειρα τῷ πλήθει.

Ἀπείρηκα. δοτικῇ. κέκμηκα. Ὁ δὲ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην πορείαν τοῦ βίου ὢν ἐγεγηράκει, καὶ ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. Καὶ αὖθις· [7] Διά τοι τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τῶν εἰρηναίων σπονδῶν, καὶ πάλιν αὐτοῖς ἀναζωπυρεῖται τὸ φιλοπόλεμον.

Ἀπειθῶ. Parere recuſo. Dicitur etiam ἀπιθῶ, per ι. ut in Epigrammate: *Cui quercus paruerunt, & quem ſecuta eſt rupes inanimata.*

Zamagerius. Brunck. An. II. 39. V. 3. Conf. Suid. V. Ἀκήλητον. et V. Ἀπίθανον

Ἀπείκασμα. Similitudo. Effigies.

Ἀπεικός. Abſurdum. Indecorum. Ineptum.

Ἀπειλή. Minæ. Ira.

Ἀπειλημμένος. Interceptus. Captus.

Ἀπειλητῆρες. Jactatores. Et Ἀπειλῶν, jactans.

Ἀπείπατο. Abnegavit. *Ille vero patriam abnegavit, & Thurius eſt vocatus.* Et Ἀπεῖπεν. Interdixit. Edixit. *Ille vero omnibus interdixit ne prandérent, neve dormirent, nec thoracem quiſquam exueret.* Et Ἀπειπεῖν. Jubere ne quid fiat. Lyſias in oratione contra Cteſiphontem: *Et cæterorum quidem Athenienſium liberis (quorum parentes adhuc vivunt, qui nobis opem tulerunt) leges interdicere, ut nihil vel injuſti vel juſti dicant.* Et Ἀπειπεῖν, moleſtiæ alicui ſuccumbere, nec eam ferre poſſe. Vel Ἀπειπεῖν, abnegare, recuſare. *Et recuſantes beneficium & donum ob violatum fœdus.*

÷. Lysiæ fragm. LXXVII. Vol. XI. p. 23

Sic γεγονότι παρασπονδήματι, Polyb. III. 67. 8. Vol. I. p. 538. et δωρεὰν ἀπειπᾶσθαι, XXIII. 9. 13. Vol. IV. p. 264.

Ἀπειπών. Qui mandavit, [qui interdixit.] *Cum ei interdixiſſet, ne ulli hominum enuntiaret, quod acciderat.* Et Ælianus: *Pauci quidem ei triumphum decernendum eſſe negarunt.* Vel Ἀπειπών, defatigatus, moleſtiis ſuccumbens, animum deſpondens. * * * * * * * * * *

Σ. Ælian. II. p. 1009.

Ἀπειπών. Qui negavit. Qui recuſavit. *Dixit, ſe nihil omnino edere velle, niſi cædem Barbarorum narraſſet. Ille igitur convivium recuſans ad ſpectaculum properavit.*

Ἀπείρατον. Intentatum. Inexploratum. *Placuit ipſi non inexploratum relinquere, an forte Choſroes, agnita ſuarum virium imbecillitate, Romanorum juſtis poſtulatis locum daturus eſſet.*

Ἀπειργάσθαι. Factum eſſe. Effectum eſſe. ξ Xenophon.

ξ forſ. Œconom. XI.

Ἀπειραίη. Quæ ex longinqua regione venit. Epirotica.

Ἀπειρέσια. Infinita numero.

Ἀπείρηκα. Dativo jungitur. Defeſſus ſum. Malis confectus ſum. *Ille vero, cum ad extremum vitæ finem perductus conſenuiſſet, laboribus confectus eſſe videbatur.* Et iterum: *Propterea Medi pacem & fœdus recuſarunt, reſuſcitatumque in ipſis eſt bellandi ſtudium.*

Toup. I. 68. (T)
ἀγαθίας. V. 152.
~~[illegible]~~

---

[1] Ἀπιθῶ δέ, περισπ.] Inepte. Nam & ἀπειθῶ cum circumflexo ſcribitur.

[2] Ὧι δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ συνάμ' ἕσπ.] Hæc decerpta ſunt ex Epigrammate in Orpheum, quod legitur Anthol. Lib. III. cap. XXV. Ep. IX. ut Portus etiam obſervavit.

[3] Ἀπειλητῆρες. καυχηταί] Reſpexit Suidas ad locum illum Homeri Il. H. v. 96.

Ὤμοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί.

Ubi Scholiaſta ait: Ἀπειλητῆρες. καυχηταί. ἀπειλεῖν εἰδότες καὶ ἀπαγγέλλεσθαι. τοὺς δὲ τοιούτους καὶ καυχηματίας λέγουσιν.

[4] Καὶ τοὺς μὲν τῶν ἄλλων Ἀθ.] Loci hujus ſenſus valde obſcurus eſt, quem explanare haud difficile foret, ſi oratio Lyſiana exſtaret, ex qua fragmentum hoc Suidas excerpſit.

[5] Ἀποδύσεται] Vocem hanc ſuſpectam habeo, quippe quæ tam a ſenſu quam conſtructione loci hujus aliena eſt. Mallem ἐνδώσεται. Infra v. Γνωσιμαχῆσαι, ubi fragmentum hoc repetitur, legitur ὑποδύσεται.

[6] Ἀπειραίη. ἡ ἄποθεν παρ. Ἠπειρ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Homeri Od. H. v. 8.

Γρηῢς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα.

Ubi Scholiaſta ait: Ἀπειραίη. ἄποθεν παροῦσα, Ἠπειρωτική. Ἔστι δὲ ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας ἡ Ἤπειρος.

[7] Διά τοι τοῦτο ἀπειρήκασι Μῆδοι τῶν εἰρ. σπονδ.] Hæc ſunt verba Theophyl. Simocattæ lib. III. cap. XV. pag. 83.

Ἀπει- (T) Toup. I. 68.

ΑΠΕΙΡΗΚΑ. Δοτικῇ. Κέκμηκα.—Ὁ δὲ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην πορείαν τοῦ βίου ὢν ἐγεγηράκει καὶ ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει.] Hic locus deſcriptus eſt ex Agathia lib. v. p. 152. ubi ita legitur: Τότε δὴ ἀμφὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ βίου πορείαν, ἤδη γὰρ ἐγεγηράκει, ἀπειρηκέναι τοῖς πόνοις ἐδόκει. De *Juſtiniano* autem ſermo eſt.

Ἀπείρητος. ὁ ἀπείρατος, ὁ ἄπειρος. Ἀπείριτος δὲ, ἡ ἄπειρος, καὶ πολλή.

Ἀπεῖρξεν. ἐκώλυσεν.

Ἀπειροκαλία. ἡ [1] ἀμετρία τοῦ καλοῦ. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἤδη κεκρατηκότες ἐπηρμένοι ἦσαν εἰς ἀπειροκαλίαν, καὶ τὰς σφῶν αὐτῶν ἐξέτειναν δυνάμεις ἀνὰ τὴν ἐκείνου Λιβύην. Καὶ αὖθις· Ἀλλ' εἰμὶ λίαν ἀπειρόκαλος, ὡς διαβεβοημένα ἐπιδιηγούμενος.

2. Ar. Ran. 206.

Ἄπειρος. [2] ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Ἀριστοφάνης. διὰ τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν. ἢ [3] ὅτι ἡ ἑτέρα τῶν ὑπηρετίδων νεῶν ἐκαλεῖτο Σαλαμινία· ἡ δὲ ἑτέρα, Πάραλος.

4.

Ἄπειροι [4] γύπες. ἐπὶ τῶν διὰ κληρονομίαν ἢ διὰ κέρδος προσεδρευόντων τινί· παρόσον οἱ γύπες τοῖς θνησιμαίοις παρεδρεύουσιν.

Ἄπεισιν. ἀπέρχεται.

Ἀπείσομαι. ἀντὶ τοῦ ἄπειμι.

Conf. Menand. de Legat. 117. C. de Chagano. et Theophyl. Sim. Hist. L. 3. p. 13.

Ἀπεῖχε. πόῤῥω ἦν. Ὅσον δὴ ἀπεῖχε τοῦ ἐκπεπλῆχθαι βασιλέα τε καὶ ὄγκον, ἐδήλου τῷ μηδὲ ὀφθαλμῶν ἄξια ἡγεῖσθαι τὰ τοιαῦτα.

Ἀπηγγέλη. ἐμηνύθη.

Ἀπῆγεν. ἐκώλυεν. ἀπέτρεπε. [5] Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Σαλούστιος ἀπῆγε τοὺς νέους τῆς φιλοσοφίας, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθώς· ἢ προσκρούσων τοῖς καθηγουμένοις, ἔχθρα τῇ πρὸς ἐκείνους ἐπιβουλεύων ταῖς φιλοσόφοις διατριβαῖς· [6] ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος λογιζόμενος οἴεσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀναξίους εἶναι αὐτοῦ.

Ἀπηγμένους. ἀπαγομένους.

Ἀπήγξατο. βρόχον ἧψεν.

Ἀπηγόρευον. ἀπέκαμνον. ἐταλαιπώρουν. Ἡνίκα γὰρ ἀπηγόρευον τῷ πόνῳ, πάλιν ἑαυτοὺς ἀνελάμβανον.

Ἀπηγορήσομαι. ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσομαι.

Ἀπῄεσαν. ἀπήρχοντο. καὶ Ἀπῄει, ἀπήρχετο, ἀνεχώρει. Κανών. Εἴω, τὸ πορεύομαι, διαλύσει εἴω, ἤϊον, ἤϊες, ἤϊκα, ἤϊα, ἠΐειν, καὶ ἐν συνθέσει, ἀπηΐειν, καὶ ἐν συναιρέσει, ἀπῄειν.

Ἀπῆκτο. [7] ἀπῆλθε. καὶ Ἀπηκτὸς, ὁ πορευόμενος.

Ἀπηλλάγησαν. ἐτελεύτησαν. ἤ τινος ἐστερήθησαν. Ἀπηλλάγημεν πολυνόσου νοσήματος.

J. G. Emendat. in Suidam p. 58. — ad finem Decret. ex Josepho, Edit. ab Jac. Gronovio, qui Cod. Voss. lectiones plurq notat: πολυχέσου πάθους, Cod. Voss.

[redacted]

Ἀπήλαυσε. μετέσχεν. Οὔτε Κλέων, οὔτε Βρασίδας, ὁ τῆς συμφορᾶς αἴτιος, ἀπήλαυσε λοιδορίας,

Ἀπείρητος. Intentatus. Inexpertus. Ἀπείριτος vero, infinitus, immenſus, multus.

Ἀπεῖρξεν. Prohibuit. Arcuit.

Ἀπειροκαλία. Ignorantia decori. Mores inepti. *Romani vero ob victorias inepto faſtu elati copias ſuas per Libyam ei ſubjectam diviſerunt.* Et iterum: *At nimis ſum ineptus, qui pervulgata narrem.*

Ἄπειρος. Imperitus. Ἀθαλάττωτος vero, rerum maritimarum ignarus; quod etiam ſignificat ἀσαλαμίνιος: vel propter prælium navale ad Salamina commiſſum: vel quia una illarum naviũ, quæ ordinariis Reip. uſibus inſerviebant, vocabatur *Salaminia*; altera vero *Paralus*.

Ἄπειροι γύπες. *Infiniti vultures.* In eos, qui hæreditatis vel lucri gratia alicui aſſident, quia vultures circa cadavera verſari ſolent.

Ἄπεισιν. Abit. Diſcedit.

Ἀπείσομαι. Pro ἄπειμι. Abeo.

Ἀπεῖχε. Longe aberat. *Tantum vero aberat, ut Regem ejuſque faſtum admiraretur, ut potius declararet, ejuſmodi res ne viſu quidem dignas eſſe.*

Ἀπηγγέλη. Nuntiatum eſt. Indicatum eſt.

Ἀπῆγεν. Impediebat. Dehortabatur. Deterrebat. Damaſcius: *Saluſtius vero adoleſcentes a philoſophia dehortabatur, alterutra cauſa motus; velut philoſophos offenderet, & propter odium, quo eos proſequebatur, congreſſus & ſcholas eorum in contemptum adduceret; vel, quod illius ſtudii amplitudinem reputans omnes eo dignos non eſſe cenſeret.*

Ἀπηγμένους. Abductos.

Ἀπήγξατο. Laqueo ſe ſtrangulavit.

Ἀπηγόρευον. Laboribus conficiebantur. Moleſtiis ſuccumbebant. *Quum enim laboribus confecti & defatigati erant, quiete ſe rurſus reficiebant.*

Ἀπηγορήσομαι. A criminibus objectis me purgabo.

Ἀπῄεσαν. Abierunt. Et Ἀπῄει. Abiit. Regula. Ab εἴω, eo, per dialyſin fit εἴω, ἤϊον, ἤϊκα, ἤϊα, ἠΐειν, & in compoſitione ἀπηΐειν; & per ſynæreſin, ἀπῄειν.

Ἀπῆκτο. Abiit. Et Ἀπηκτὸς, qui abit.

Ἀπηλλάγησαν. Mortui ſunt. Item, ab aliqua re liberati ſunt. *Gravi morbo liberati ſumus.*

Ἀπήλαυσε. Fructum ex aliqua re percepit. *Neque Cleonem, neque Braſidam, calamitatis illius auctorem, Thucydides iratus ſtili male-*

Marcelli
Vit. Thucy
p. 5.

---

1 Ἡ ἀμετρία τοῦ καλοῦ] Hæc interpretatio vocis ἀπειροκαλία explodenda eſt. Exiſtimavit enim Suidas τὸ ἄπειρος in compoſitione vocabuli iſtius ſignificare *multus, immenſus, immodicus*; cum ſignificet, *imperitus* vel *ignarus*. Ἀπειροκαλία enim dicta eſt quaſi ἀπειρία τοῦ καλοῦ, i. e. ignorantia ejus quod decet & convenit: unde ἀπειρόκαλος Græcis idem ſignificat, quod Latinis *ineptus*.

2 Ἄπειρος. ὁ ἀμαθής. ἢ ὁ ἀθ.] Locum hunc turbatum & negligenter admodum ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 221. excerptum, ſic leges & in integrum reſtitues: Ἄπειρος, ὁ ἀμαθής. Ἀριστοφάνης·

Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος.

Ἀθαλάττωτος, ὁ μὴ ναυτικός. ταυτὸν δὲ σημαίνει τῷ ἀσαλαμίνιος· ἢ διὰ τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν &c. Sic clara omnia & plana erunt.

3 Ὅτι ἡ ἑτέρα τῶν ὑπηρετίδων ν.] Vide infra v. Πάραλος.

4 Ἄπειροι γύπες] Diogenianus Centur. II. Adag. LXXXVIII. habet Ἅπερ οἱ γύπες, quod Eraſmus ſecutus eſt, vertitque, *vulturum ritu*.

5 Δαμάσκιος] Hæc vox a prioribus Edit. abeſt, quam ex MSS. Pariſ. revocavi. Cæterum; fragmentum hoc non legitur in Excerptis ex Damaſcio apud Photium: unde id ex integro Damaſcii opere deſcripſerit Suidas.

6 Ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτ.] Senſus & conſtructio verborum requirunt ut legatur, ἢ τῷ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος λογιζόμενον οἴεσθαι.

7 Ἀπῆκτο] Portus legendum putat ἀπῖκτο, Ionice pro ἀφῖκτο: quod non repudio.

ὡς

...p. III. 34.

ΗΛΓΗΣΑΝ. Ὁ δὴ δῆμος ἅπαξ ἀπήλγησαν ...δος εὐθὺς, καὶ ξὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον οὐράνιον ὅσον.] ...endum, ὁ δὴ δῆμος ἅπας. Quomodo recte ...r apud Procop. Arcan. Hist. p. 73. ex quo fragmentum decerpsit Suidas.* Confer etiam Nostrum infra v. Οὐράνιόν γ' ὅσον. Quæ locutio notanda. Aristoph. Ran. 791.

A. Μὰ Δί' ἀλλ' ὁ ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΒΟΑ κρίσιν ποιεῖν,
Ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
Ξ. Ὁ τῶν πανούργων; A. Νὴ Δί' ΟΥΡΑΝΙΟΝ Γ' ΟΣΟΝ.

Ad quem locum manifesto respexit Procopius.

...schines Περὶ Παραπρεσβ. p. 243. Edit. Taylor. Καὶ ὁ ...ΑΠΑΣ ὁμογνωμονῶν ἐχειροτόνησεν.

Porson. in Toup. IV. 497.

...34. l. 22. Ἅπας pro ἅπαξ protulit Pier... ex MS. Leid. ad Mœrin p. 3. ex Pro... desumptum esse, ibique et in Ed. Med. ἅπας exstare docuit Abreschius Diluc. Thucyd. p. 249. ad Cattier. Method. Admirab. p. 70. Unum hoc addo sic etiam exhibere Ed. Ald. et MS. C.C.C. Oxon.

ὡς ἂν τοῦ συγγραφέως ὀργιζομένου. [1] Μαρκελλῖνός φησι περὶ Θουκυδίδου.

Ἀπήλγησαν. Ὁ δὲ δῆμος ἅπαξ ἀπήλγησαν τὸ πάθος εὐθὺς, καὶ ξὺν οἰμωγῇ ἀνέκραγον οὐράνιον ὅσον. ἀντὶ τοῦ, ᾠκτίσαντο.

Ἀπηλεγής. ὁ ἀπότομος. καὶ Ἀπηλεγέως, σκληρῶς.

Ἀπηλιανός. ὄνομα κύριον.

Ἀπηλιαστής. [2] μισόδικος. παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἀπηλιώτης. ὁ ἄνεμος. ἐν τῷ η. καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια, ψιλῶς. καὶ ἡ ἔπηλις ἐστὶ παρὰ Ποσειδίππῳ.

Ἀπηλοημένος. [3] ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὅ ἐστι πατηθῆναι. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Ἀπηλοίησεν, [4] ἀπέκοψεν. Ἀπηλλοίωσε δὲ, ἀλλοῖον ἐποίησεν.

Ἀπήμαντον. ἀβλαβές.

Ἀπημείφθη. ἀντὶ τοῦ ἀπεκρίνατο.

Ἀπήμονα. ἀβλαβῆ. [5] Ὅμηρος·

> Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους.

συλληπτικῶς [6] πέφρακεν, ἀντὶ τοῦ τοὺς μὲν μὴ ἀπήμονας, τοὺς τετρωμένους· τοὺς δὲ μὴ ἀνολέθρους, τοὺς [7] ἀνῃρημένους. πῆμα δὲ ἡ βλάβη, παρὰ τὸ πήθω τὸ πάσχω. τὰ δὲ εἰς α λήγοντα οὐδέτερα τετραχῶς συντίθεται. ἢ γὰρ φυλάττουσι τὸ αὐτὸ τέλος, ὡς τὸ δῆμα, διάδημα· ἢ ἀπὸ γενικῆς παράγονται, ὡς γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ος, ὡς στόμα, χρυσόστομος· ἢ τρέπουσι τὸ τέλος εἰς ων, ὡς τὸ εἷμα, λευχείμων, καὶ πῆμα, ἀπήμων.

Ἀπηνέμους. μὴ ἔχοντας ἀνέμους.

Ἀπηνεώθη. ὠμὸς ἐγεγόνει.

Ἀπηνέστερον. ἀποτομώτερον. [Οὐκ ἔστιν ἀπηνὲς οὐδὲ μὴν σφαλερὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ πήδημα. καὶ ἔδρασεν ὅπερ εἶπεν.]

Ἀπήνεια. ἡ ἀπανθρωπία.

Ἀπήνη. ἡ ἅμαξα. [8] Χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπήνην κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ, καὶ τὰ ποτήρια, καὶ τἄλλα τὰ πρὸς θυσίαν ἀργυρᾶ πάντα καὶ χρυσᾶ συνεξηκολούθει κατὰ τὰς ἐπιφανεῖς ἐξόδους Αἰμιλίᾳ, τῇ τοῦ Σκιπίωνος γαμετῇ.

Ἀπηνήνατο. ἀπηρνήσατο. παρῃτήσατο. οὐκ ἠθέλησεν.

dicentia ultus est. Sic Marcellinus de Thucydide ait.

Ἀπήλγησαν. Miserati sunt. *Populus vero calamitatem illam miseratus cum ejulatu clamorem ad cœlum usque sustulit.* Toup. III. 34. (‡) Porson. IV. 497. Procopius. Arc. Hist. p. 73.

Ἀπηλεγής. Rigidus. Durus. Et Ἀπηλεγέως. Rigide. Crudeliter.

Ἀπηλιανός. Apelianus. Nomen proprium.

Ἀπηλιαστής. A litibus & foro abhorrens. Apud Aristophanem. Aristoph. Av. 110.

Ἀπηλιώτης. Ventus subsolanus. Litera tenui scribitur, ut ἀντήλιος, & omnia similia. Sic ἔπηλις [pro ἔφηλις] apud Posidippum. Salmas. in Solin. p. 1250. Stuart. Athen. Antiq. Vol. I. p. 21.

Ἀπηλοημένος. [Frumentum] ex area convectum, postquam tritum sive conculcatum fuit. Sic Demosthenes in oratione adversus Phænippum. Demosth. III. p. 1040. 22.

Ἀπηλοίησεν. Confregit. Dissecuit. Ἀπηλλοίωσε vero, alteravit. Homer. Il. Α. 522.

Ἀπήμαντον. Illæsum.

Ἀπημείφθη. Respondit.

Ἀπήμονα. Illæsum. Homerus: *Illos vero invenit partim quidem vulneratos, partim vero occisos.* Τοὺς μὴ ἀπήμονας vocat *vulneratos*: & τοὺς μὴ ἀνολέθρους, *occisos*. Πῆμα autem significat damnum, vel malum, quo quis læditur, a verbo πήθω, patior. Nomina vero neutra in α desinentia quatuor modis componuntur. Aut enim servant eandem terminationem, ut δῆμα, διάδημα: aut a genitivo deducuntur, ut γράμμα, γράμματος, ἐγγράμματος: aut ultimam syllabam in ος vertunt, ut στόμα, χρυσόστομος: aut terminationem habent in ων, ut εἷμα, λευχείμων, & πῆμα, ἀπήμων. Hom. Il. N. 761.

Ἀπηνέμους. Ventis carentes.

Ἀπηνεώθη. Crudelis evasit. Toup in Suid. I. 69. (‡)

Ἀπηνέστερον. Immitius. Crudelius. Asperius. *Non est præceps, nec per se periculosus iste saltus. Quamobrem etiam fecit, quod dixerat.*

οὐκ — εἶπεν. Hæc rejiciuntur ad V. Ἀπηνής, in Cod. Voss. J. Gron. V. p. 262.

Ἀπήνεια. Inhumanitas. Crudelitas.

Ἀπήνη. Currus. Pilentum. *Nam præter muliebrem mundum, pilentique ipsius ornatum, & canistra, & pocula, ac cætera ad sacrificium necessaria, partim aurea, partim argentea, in solennibus pompis eam comitabantur.* Polybius. XXXII. 12. Vol. IV. 566. Suidas. V. Αἰμιλία.

Ἀπηνήνατο. Negavit. Recusavit. Noluit. Menander Hist. eaditur voce. p. 105. A

---

[1] Μαρκελλῖνός φησι περὶ Θουκυδ.] Scripsit Marcellinus vitam Thucydidis, hodie adhuc superstitem, in qua verba, a Suida hic citata, occurrunt.

[2] Ἀπηλιαστής. μισ.] Erat Athenis tribunal, sive Judicium, quod Ἡλιαία vocabatur, in quo qui jus dicebant vocabantur Ἡλιασταὶ, ut Suidas docet infra v. Ἡλιαστής. Hinc Ἀπηλιαστὴς apud Aristoph. *Avibus* pag. 546. appellatur homo μισόδικος, i. e. a foro & litibus alienus: ut contra φιληλιαστὴς apud eundem *Vespis* pag. 436. dicitur de homine, qui forum & judicia amat.

[3] Ἀπηλοημένος. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκ.] Eadem habet Harpocratio, ex quo Suidas.

[4] Ἀπηλοίησεν. ἀπέκοψεν] Eodem modo vocabulum hoc interpretatur Scholiasta Homeri ad Il. Δ. v. ~~22~~ 522 ubi Poeta inquit:

> Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
> Ἄχρις ἀπηλοίησεν.
>
> *Ambos autem nervos & ossa lapis violento ictu*
> *Prorsus confregit.*

[5] Ὅμηρος] Il. N. v. 761. ubi vide veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic descripsit.

[6] Πέφρακεν] In prioribus Edit. pessime legitur πέρακεν, pro quo Portus infeliciter legendum suspicabatur πεπέρακεν. Πέφρακεν autem recte legitur non solum in MSS. Paris. sed etiam apud Scholiastam Homeri loco ante laudato.

[7] Ἀνῃρημένους] Hanc vocem ex MSS. Paris. & Scholiasta Homeri revocavi. In prioribus enim Edit. vox præcedens ἀνωλέθρους per ἀβλεψίαν typographorum hic repetita est, quippe in quibus inepte & nullo sensu sic legitur: τοὺς μὴ ἀνωλέθρους, τοὺς ἀνωλέθρους.

[8] Χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπ. κόσμου, καὶ τὰ κ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Polybii apud Constantinum in Excerptis a Valesio editis, pag. 154. eademque leguntur infra v. Αἰμιλία. (‡) Toup. I. 69.

addit Cod. Voss. Ἀπήμαρτεν. ἀπέτυχεν. J. Gron. Emend. Conf. p. 262. Sic Editt. Mediolan. et Ald. et sic Phavorin.

ΑΠΗΝΕΩΘΗ. Ὠμὸς ἐγεγόνει.] Respexit sine dubio Suidas ad Daniel. iv. 16. ubi interpres Græcus: Τότε Δανιὴλ, οὗ τὸ ὄνομα Βαλτάζαρ, ΑΠΗΝΕΩΘΗ ὡσεὶ ὥραν μίαν, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ διετάρασσον αὐτόν. Sed vide hominis imperitiam, qui verbum ἀπηνεώθη, et ex ejus expositione liquet, ab ἀπηνὴς deduxerit. Quod respuit et sensus loci et Græcismi ratio. Fluit autem ab ἐνεὸς, *mutus*. Ut a νέος, νεόω, sic ab ἐνεὸς, ἐνεόω. Hinc ἀπηνεώθη ὡσεὶ ὥραν μίαν. *Unam circiter horam obstupefactus est.* Atque hæc mens Scriptoris.

Ἀπηνθηκώς. Τῶν Ἑλλήνων ἀπηνθηκότων, τὰ τὸν Χριστιανῶν προέκοπτεν.

Ἀπηνής. ὁ σκληρός. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἄπωθεν τοῦ αἰνεῖσθαι.

Ἀπηνθράκιζεν. ὤπτα. τὰ γὰρ ἐξ ἀνθράκων γινόμενα, καλὰ γίνεται. [1] Ἀριστοφάνης· Βοῦν δ' ἀπηνθράκιζ' ὅλον.

1 Ar. Ran. 529.

Ἀπήντα. καὶ Ἀπήντηκα, πέφθακα. καὶ Ἀπήντησεν. ἐτελέσθη, ἐξέβη. Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπήντησεν. ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. ὁ δὲ Θεολόγος, ὅτε λέγει· [2] Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μετὰ τοσούτους ἐπαινέτας· ἀντὶ τοῦ ἧκον εἰς τὸ ἐγκωμιάζειν. Καὶ Αἰλιανὸς περὶ τῆς ἐν Κάνναις τῶν Ῥωμαίων ἥττης· Τοσοῦτον ἄρα αὐτοῖς ἀπήντησε τὸ πταῖσμα. Καὶ αὖθις· Μέγιστον δὲ πάθος τῇ Λακεδαίμονι τοῦτο ἀπήντησε. Καὶ αὖθις· Οὐ μὴν ἀπήντησέν οἱ τὰ τῆς ἐλπίδος.

2. Greg. Nazianz. I. Orat. XX. p. 317.

Ælianus II. p. 1009, Om. ἐν Cod. Voſſ. Jac. Gron. Emend. 60.

[illegible] quem conf. Ram. Hist. III. Vol. I. p. 65. C. III.

Ἀπῆξεν. [3] ἐφάρμησεν.

Ἀπηξιωμένων. ἀτίμων. ἀναξίων. Τιγράνης ὄνομα τῶν οὐκ ἀπηξιωμένων μ' παρθένων. † Εὐνοῦχος δὲ καὶ ἀπαξιώσας. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἀξίωσιν παρωσάμενος. † Τοῦ Χοσρόου τὸ Δάρας οὐκ ἀπαξιώσαντος ἀποκαταστῆσαι Ῥωμαίοις. καὶ Ἀπηξίωσεν, οὐχ ἡγήσατο ἄξιον. Καὶ αὖθις· Τὸ γὰρ πρὸς ἀλκὴν τραπέσθαι πρὸς πάντων τῶν μετεχόντων τῆς βουλῆς ἀπηξιοῦτο.

Jac. Gron. Emend. p. 60.

†~~Dok~~ videndus ~~est~~ Protector Menander, Lib. VIII. Conf. Excerpt. 170 B. — Vid. etiam p. 121 et p. 122. locum autem hunc excerpſit Suid. ex Theophyl. Hist. III. 17. p. 85. C.

† Sic Cod. Voſſ. ἄξιον. Οὐκ ἀπαξιῶσαι καὶ ἡγήσατο ἄξιον. Καὶ αὖθις.

Ἀπήορος. ὁ διεστώς, καὶ ἀπηρτημένος. ἀπὸ τοῦ ἀείρω.

Ἄπηρα. τὰ ἀβλαβῆ.

Ἀπήρραξεν. ἀπέκοψεν.

Ἀπῆρεν. ὕψωσεν.

Ἀπηρείσατο. [4] ἠκούμβισεν. ἀπετινάξατο. ἔπηξεν. ἀπέθετο. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀπορῶν τοῖς ὅλοις πέρας ἐπί τινα τοιαύτην ἐλπίδα κατὰ τὸ παρὸν ἀπηρείσατο τὴν ἐνεστῶσαν ἀπορίαν. Ἀπηρίσατο δὲ, δοτικῇ, ἀντὶ τοῦ ἐφιλονείκησε, διὰ τοῦ ι.

Polybius. Fr. Gr. 24. Vol. V. p. 80.

Ἀπηρκότος. ἀναχωρήσαντος. Ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ Σοραίχου, ἡ Σινωνὶς ἐφίστατο.

Ἄπηρος. ὁ μὴ ἔχων μαρσίπιον.

Ἀπήροσεν. ἀπηροτρίασεν.

Ἀπήρτα. ἐκώλυε. διατριβὴν παρεῖχεν. Ἀρριανός· Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς, ἵνα περ μὴ ἄκρα ἐπὶ πολὺ ἀνέχουσα τοῦ ποταμοῦ ἀπήρτα τὸν πλοῦν τῆς ὁδοῦ, ξυμπαρέπλει τῇ στρατιᾷ.

ὁ ναυτικὸς στόλος, et ἄκρα ἀνέχουσα ſæpe occurrunt apud Arrianum.

Ἀπηρτημένας. [5] ἀπῃωρημένας.

Ἀπήρυκεν. ἀπεκώλυεν. Ὁ δὲ μόνος ὑφίστατο καὶ ἀπήρυκε τὸ θηρίον. Καὶ αὖθις· Καὶ βάρη συνεχῆ ἐπιβάλλοντες, ἀπήρυκον τοῦ λυμαίνεσθαι τὸ τεῖχος.

Ἀπήστραψεν. ἀπέλαμψεν.

Ἀπῄτει. ἐζήτει.

Ἀπηύρα. ἀφείλετο. ἀπέλαυσεν.

1 Sic. Homeri Schol. Il. Θ. 462.

Ἀπηνθηκώς. Qui defloruit. *Cum Græci florere deſiiſſent, res Chriſtianorũ incrementũ ceperunt.*

Ἀπηνής. Durus. Crudelis. Quaſi dicas, qui procul eſt a laude.

Ἀπηνθράκιζεν. Supra prunas aſſabat. Quæ enim ſupra prunas aſſantur bona ſunt. Ariſtophanes: *Bovem autem aſſabat integrum.*

Ἀπήντα. Obviam venit. Et Ἀπήντηκα, obviam veni. Et Ἀπήντησεν, accidit, contigit. *Omnia, uti prædicta erant, ei evenerunt.* Theologus vero, quum dicit: *Si vero tanto poſt tempore & poſt tot laudatores acceſſi*; τὸ ἀπήντηκα accepit pro ἧκον, i. e. veni. Et Ælianus de clade Romanorum ad Cannas ait: *Tanta igitur calamitas ipſis accidit.* Et iterum: *Non alia major clades Lacedæmoni contigit.* Et iterum: *Rei eventus ſpei ejus non reſpondit.*

Ἀπῆξεν. Irruit. Impetum fecit.

Ἀπηξιωμένων. Contemptorum. Indignorum. * * * * *Cum vero Eunuchus dignitatem repudiaſſet.* † *Cum Choſroes non recuſaret Romanis Daras reſtituere.* Et Ἀπηξίωσεν, indignum judicavit. *Omnibus Senatoribus res indigna viſa eſt, ad vim ſeſe convertere.*

Ἀπήορος. Diſtans. Item ſuſpenſus. Ab ἀείρω.

Ἄπηρα. Non mutilata. Illæſa.

Ἀπήρραξεν. Amputavit. Reſecuit.

Ἀπῆρεν. In altum extulit.

Ἀπηρείσατο. Incubuit. Excuſſit. Fixit. Exoneravit. Depoſuit. Polybius: *Ille vero de ſumma rei ſolicitus tali tandem ſpe adverſus præſentem neceſſitatem ſe confirmavit.* Ἀπηρίσατο vero, per ι, ſignificat, contendit, litigavit.

Ἀπηρκότος. Illius, qui diſceſſit. *Quamprimum Soræchus diſceſſiſſet, Sinonis aderat.*

Ἄπηρος. Sine pera: Marſupio carens.

Ἀπήροσεν. Aravit.

Ἀπήρτα. Impediebat. Remorabatur. Arrianus: *Exercitus vero nauticus, ubi rupes in fluvium longe prominentes navigationem non impediebant, juxta exercitum [terreſtrem] navigabat.*

Ἀπηρτημένας. Suſpenſas. Pendentes.

Ἀπήρυκεν. Arcebat. Prohibebat. *Ille vero ſolus ſubſtitit, & impetum feræ propulſavit.* Et rurſus: *Et moles continuas injicientes, impediebant, ne murus labefactaretur.*

Ἀπήστραψεν. Fulgorem emiſit. Reſplenduit.

Ἀπῄτει. Repetebat. Quærebat.

Ἀπηύρα. Abſtulit. Fructum percepit.

---

[1] Ἀριστοφάνης] In *Ranis* pag. 236. (151. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Εἰ δὲ τοσοῦτον ἀπήντηκα τοῦ καιροῦ δεύτερος, καὶ μετὰ τοσούτους ἐπ.] Hæc ſunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. in Baſilium Magnum pag. 317.

[3] Ἀπῆξεν] Cum Porto legere malim ἐπῇξεν, ab ἐπαΐσσω.

[4] Ἀπηρείσατο. ἠκ.] Vide ſupra v. Ἀπερείδομαι.

[5] Ἀπηρτημένας] In prioribus Edit. inepte legitur ἀπηρπομένας: cujus loco ἀπηρτημένας ex 2 MSS. Pariſ. repoſui.

Ἀπην

[T xx] Toup. Vol. I. 69.

ΑΠΗΧΕΣ —— Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τὸν βάρβαρον ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχὲς προενηνεγμένον.] Elegans hoc fragmentum decerptum eſt ex Marco Antonino lib. i. §. 10. Eadem leguntur quoque infra v. Ἐπιλαμβάνεσθαι.

Ἀπηυτομόλησε. προσπέφευγε τοῖς ἐναντίοις.

Ἀπηχές. κυρίως τὸ σκληρὸν καὶ ψευδὲς, δύσφορον, ἀηδὲς, ἐχθρὸν, οὗ καὶ τὸν ἦχον ἀποστρεφόμεθα. Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τὸν βάρβαρον, ἢ σόλοικόν τι ἢ ἀπηχὲς προενηνεγμένον.

Ἀπήχεια.[1] ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. οὕτω Λυσίας καὶ Δείναρχος.

Ἀπηχημένον. ἀπόβλητον. ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἤχου.

Ἀπήχθετο. ἐμισεῖτο.

Ἀπήχθη. ἀπεκομίσθη, ἢ παρετράπη. Ὁ [2] δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας ἀναστρεφόμενος.

Ἀπηχθημένον. ἀπόβλητον. Ἀπηχθισμένον δὲ, βεβαρημένον.

Ἄπια. εἶδος ὀπώρας. Ἀπίους εἴρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις. ἔστι καὶ παρὰ Ἀλέξιδι, καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτους·

Πρὶν ἀνακυκῆσαι τοὺς ἀπίους ἁρπάζετε.

Ἄπιν [3] κρατῶν τις ἀστοχεῖ τῶν ἐλπίδων.

Ἄπια. εἶδος ὀπώρας. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιφάνης. ἑτέρωθι γράφεται, ὅτι ἄπια, ἡ ὀπώρα· ἡ ἄπιος δὲ καὶ ἄπιοι, τὰ δένδρα.

Ἀππιανός. ὄνομα κύριον. οὗτος ὁ Ἀππιανὸς ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, τὴν [4] καλουμένην Βασιλικήν. καὶ [5] αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀππιανοῦ αἱ πρῶται περιλαμβάνουσιν ὅσα Ῥωμαίοις ἀγωνιζομένοις ἐς Ἰταλιώτας ἔτι περὶ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἐπράχθη. ὅσα δ' ἀμφὶ τὴν Ἰταλίαν ἄλλα Κελτοί τε καὶ Λίβυες ἔδρασάν τε καὶ ἔπαθον, καὶ εἴ τί που καὶ τῆς Ἰταλίας μέρος ἀνάγκαις, ἢ ἐνέδραις, ἢ πλάναις ἐς αὐτοὺς μετέθετο, ἐν τοῖς περὶ Κελτῶν καὶ Λιβύων. [6] συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφυλίους Ῥωμαίων στάσεις ἡ Ἰταλία διηρεῖτο. ἔτι τοὺς πρὸς Κελτοὺς, τουτέστι Γερμανοὺς, οἳ ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν εἰσιν, καὶ τοὺς Γαλάτας, τουτέστι Γάλλους, πολέμους, καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν, ὅσαι τε συνθῆκαι, καὶ συνθηκῶν παραβάσεις, ἢ ἐπαναστάσεις ἐγένοντο Κελτῶν, ἕως ἐπὶ τοῦ Γαΐου, ἡ τετάρτη βίβλος περιέχει συλλαβοῦσα. εἰ δέ τί που Κελτοὶ μὴ κατὰ πρόφασιν οἰκείαν, ἀλλὰ συμμαχοῦντες Ἰταλῶν τισιν, ἢ μισθοφοροῦντες, ἔπραξαν, ἐν τοῖς περὶ ἐκείνων συγγέγραπται. καὶ ὅσον εἰς γνώρισμα μόνον αὐτῶν μέμνηται Ἀππιανός. ἔγραψε δὲ Ῥωμαϊκοὺς [7] λόγους ἐννέα. οἱ δὲ διὰ τοῦ ἑνὸς π γράφουσιν Ἀπιανός.

...p. 299.
...ἐν Βρεντία
...Hist. Plant.
...lib. IV. p. 368.
...p. 394. Aliam.
...III. 39. Hesych. V.
...s.

Ἀπηυτομόλησε. Ad hoſtes transfugit.

Ἀπηχές. Proprie ſignificat durum, falſum, grave, moleſtum, injucundum, inimicum, cujus vel ipſum ſonum averſamur. *Non* [*oportet*] *Barbaros contumelioſe reprehendere, ſi ſolœcum aliquod vel abſonum verbū protulerint.*

Toup. I. 69. (T. XX)
Ex Marc. anton. I. 10. Suidas. infr. Ἐπιλαμβάνεσθαι.

Ἀπήχεια. Inimicitia. Odium. Lyſias & Dinarchus.

Ἀπηχημένον. Rejiciendum. Quod ſono ſuo aures offendit.

Ἀπήχθετο. Odio habebatur.

Ἀπήχθη. Abductus eſt. In tranſverſum actus eſt. *Apollonius vero Attice loquebatur, neque, cum Tarſis in Cilicia verſaretur, ab incolis ejus loci ab Attica dialecto ſe abduci ſivit.*

Philostrat. I. 7. p. 8. Suid. V. Εὐθύδημος.

Ἀπηχθημένον. Odioſum. Ἀπηχθισμένον autem, onuſtum.

Ἄπια. Genus fructus. Pira. Plato in *Legibus* dixit ἀπίους: qua voce etiam uſus eſt Alexis. Item Pherecrates *Agreſtibus: Priuſquam pira removeantur, rapite ea.*

Toup. III. 33. (T)
" Ex Schol. Ar. Eccl. 355." Alexidis locus est ap. Athen. XIV. 650. Toup. appendic. in Theocr. p. 15. + Conf. H. Steph. Ind. Thesaur. p. 489.

Ἄπιν κρατῶν. *Si quis Apin teneat, is ſpe ſua fruſtratur.*

3. Astrampsych. V. 2. p. 3.

Ἄπια. Genus fructus. Pira. Vide in v. Ἀντιφάνης. Alibi dictum eſt, ἄπια eſſe pira: ἄπιος vero, ἡ, arborem pirum.

Ἀππιανός. Appianus. Nomen proprium. Hic Appianus Romanam ſcripſit hiſtoriam, quæ *Regia* vocatur. Et tres quidem primi libri Appiani continent quæcunque Romani cum Italis bellum gerentes, & de imperio & principatu adhuc certantes, geſſerunt. Bella vero a Gallis & Afris in Italia geſta, eorumque victorias & clades, & ſi qua forte Italiæ pars vel neceſſitate coacta, vel inſidiis circumventa, vel errore decepta illis ſe adjunxit, in Celtica & Libyca hiſtoria narrantur. Hæc excipit hiſtoria bellorum, quæ Romani, motibus inteſtinis laborantes, inter ſe geſſerunt. Res vero adverſus Celtas, hoc eſt, Germanos, Rheni accolas, & Galatas ſive Gallos geſtas, cauſaſque bellorum, fœderaque ſancita & violata, tumultuſque a Celtis excitatos, quartus liber perſequitur. Si quid etiam Celtæ nulla privata de cauſa, ſed vel populis quibuſdam Italiæ opem ferentes, vel mercede conducti, geſſerunt, id in illorum hiſtoria refertur. Eorum autem obiter tantum Appianus meminit. Scripſit rerum Romanarum libros novem. Quidam Ἀπιανὸς per unum tantum π ſcribunt.

Appian. III. p. 9. et 898. Schweighauser.

J. Gron. Emend. p. 61.

Cod. Voss. Ρωμαικὰ

---

[1] Ἀπήχεια. ἀντὶ τοῦ ἀπ.] Ex Harpocratione.

[2] Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττ.] Hæc ſunt verba Philoſtrati lib. I. cap. IV. eademque leguntur infra v. Εὐθύδημος.

[3] Ἄπιν κρατῶν τις ἀστοχεῖ τῶν ἐλπ.] Eſt verſus oneirocriticus, qui legitur apud Aſtrampſychum.

[4] Τὴν καλουμένην Βασιλικήν] Errat hic Suidas, quoniam integrum opus hiſtoricum Appiani non inſcribebatur Ἱστορία Βασιλική, ſed tantum primus ejus liber, quo res ſub Regibus geſtæ exponebantur, ut ipſe Appianus in Procœmio hiſtoriæ ſuæ clare docet. Suidas igitur, cum primum librum Appiani Βασιλικὴν inſcribi cerneret, & totum opus ſic inſcriptum eſſe exiſtimavit, quæ inſignis eſt ἀβλεψία.

[5] Καὶ αἱ μὲν τρεῖς βίβλοι Ἀππ.] Argumentum hiſtoriæ ab Appiano conſcriptæ longe clarius traditur ab ipſo Appiano in Procœmio, & Photio in Bibliotheca Cod. LVII. quos vide.

[6] Συγγέγραπται δ' ἐφ' ἑαυτῶν ὅσα καὶ ἐς τὰς ἐμφ. Ῥωμ. στάσεις ἡ Ἰτ. διηρεῖτο] Locum hunc nec integrum nec emendatum ſatis puto, quem proinde ſic legendum exiſtimem: Συγγέγραπται δ' ἐπ' αὐτοῖς ὅσα [συνέβη, ὅταν] ταῖς ἐμφυλίαις Ῥωμαίων στάσεσιν ἡ Ἰταλία διηρεῖτο.

[7] Λόγους ἐννέα] Cave hic Suidæ credas. Hiſtoria enim Appiani non novem, ſed viginti quatuor libris conſtabat, ut clare docet Photius loco ante laudato.

(T.) Toup. in Suid. III. 33.
" Ἀπωία
Hæc sunt verba Schol. ad Ar. Eccl. 355. ubi legitur τοὺς ἀπίους ἁρπάζετε. Pherecrates apud Athen. lib. XIV. p. 645.
— Ταῦτ' ἔχων
Ἐν ταῖς ὁδοῖς ἁρπάζετε τὰς ἐγχείδας
Confer nos in Appendic. ad Theocr. p. 16."

Appian. Bell. Civil. I. 69. Ed. II. p. 96. — Conf. Ol. Borrich. de antiq. Urb. Rom. facie. — in Graev. Antiquitt. IV. p. 1620.

Ἀππία ὁδός. οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀππίου, Ῥωμαίου τιμητοῦ, ὃς λίθῳ μυλίᾳ ταύτην κατέστρωσεν, καὶ ὕδατος ὀχετοὺς κατεσκεύασεν.

+ Homer. Il. θ. 170. cum schol. interpretatione. —

+ Ἀπ᾽ Ἰδαίων ὀρέων. ἀπὸ τῶν τῆς Ἴδης ὀρῶν.

Ἄπιδες. Θεοὶ ἦσαν, τιμώμενοι παρ᾽ Αἰγυπτίοις, σημεῖον ἔχοντες περὶ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν γλῶσσαν, δηλοῦν εἶναι αὐτοὺς Ἄπιδας. οἷς γεννωμένοις διὰ χρόνου, ὡς ἔλεγον, ἐκ τοῦ σέλαος τῆς σελήνης, ἑορτὴν μεγάλην ἦγον, καὶ ἱερεῖς τινες περὶ τὸν τεχθέντα βοῦν ἱερῶντο, παρατιθέντες πανδαισίαν, ὡς εὐωχοῦντες αὐτοῖς.

Ἀππία ὁδός. Via Appia, ſic vocata ab Appio, Cenſore Romano, qui eam lapide molari ſtravit, & aquæ ductus fecit.

Ἀπ᾽ Ἰδαίων ὀρέων. Ab Idæis montibus.

Ἄπιδες. Apides. Dii fuerunt, qui colebantur ab Ægyptiis, notam habentes in cauda & lingua, ex qua cognoſcebatur, eos eſſe Apides. Hi poſt certum temporis intervallum ex lumine Lunæ, ut ferebant, naſcebantur: quod cum fieret, ingens feſtum in eorum honorem celebrabatur, & ſacerdotes circa bovem natum victimas immolabant, appoſitiſque omnis generis epulis eos convivio quaſi excipiebant.

Ἆπις. οὗτος ὁ Ἄπις Θεὸς Αἰγύπτιος. τοῦτον Αἰγύπτιοι σελήνῃ τιμῶσι, καὶ ἱερὸς ἦν ὅδε ὁ βοῦς τῆς σελήνης, ὥσπερ ὁ [1] Μνεῦις τοῦ ἡλίου. Ὦχος τὸν Ἄπιν ἀποκτείνας, ἐβούλετο αὐτὸν τοῖς μαγείροις παραβαλεῖν, ἵνα αὐτὸν κρεουργήσωσι καὶ παρασκευάσωσιν ἐπὶ δεῖπνον.

Ἀπίδω. θεάσομαι.

Ἀπίη. [2] ἡ ἀλλοδαπή.

Ἀπίθανον. ἄπιστον. καὶ Ἀπίθησαν, διὰ τοῦ ι, ἀπὸ τοῦ πιθῶ περισπωμένου.

3. Damagetes. Br. Anal. II. 19. v. 3. et Suid. supr. v. Ἀπειθῶ.

Ὧι [3] δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτῳ συνάμ᾽ ἔσπετο πέτρη
Ἄψυχος.

Ἀπιθής. ὁ δυσχερὴς καὶ δυσανάβατος τοῖς βαίνειν ἐθέλουσιν. Ἀλαλκομεναὶ πόλις ἐστί· καὶ ἀκούω αὐτὴν μήτ᾽ ἐφ᾽ ὑψηλοῦ κεῖσθαι καὶ ἀπειθοῦς λόφου, μήτε τειχῶν περίβολον ἔχειν.

Athen. I. 7. et Casaub. l. 6. p. 23.

J. Gron. Emend. p. 62.

Cod. Voss. καρίδας πολλὰς καὶ μεγίστας. Gronov. Decr. p. 62.

Ἀπίκιος, [4] Ῥωμαῖος, ἱκανὰς μυριάδας ἀργυρίου καταναλώσας ἐς τὴν γαστέρα, ἐν [5] Κιντούροις τῆς Γαλατίας πολλὰς καρίδας ἐσθίων (μέγισται γάρ εἰσι τῶν ἐν Σμύρνῃ) καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακούς. ἀκούσας οὖν ἐν Λιβύῃ γίνεσθαι καρίδας, ἐξέπλευσεν οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἀναμείνας. θεασάμενος δὲ αὐτὰς μικράς, ἐκέλευσε τῷ κυβερνήτῃ τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖθις ἐπ᾽ Ἰταλίαν ἀναπλεῖν, μηδὲ [6] προσπελάσαι τῇ γῇ.

Ἀπίκιος Μάρκος. οὗ διαρρεῖ μυρίον ὄνομα ἐπί τε ἀσωτίᾳ, καὶ πολυτελείᾳ, καὶ ῥᾳστωνεύσει βίου, καὶ κακοδαιμοσύνῃ λοιπῇ. ὕπατοι δὲ ἦσαν Ἰούνιος Βλαῖσος καὶ Λούκιος. ὁ [7] τοίνυν Βλαῖσος, ἐπὶ τὴν θοίνην κληθεὶς, οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπήγετο Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινάς. καὶ ἔδει τὸν Ἀπίκιον καὶ φίλοις καὶ ἀγνῶσι τὴν οὐσίαν ῥίπτειν τὴν ἑαυτοῦ. πέπυσμαι δὴ ἐν τῷδε τῷ συνδείπνῳ γενέσθαι καὶ Ἰσίδωρον ὄνομα, τῶν ἐκ παλαίστρας κατατριβέντων, ἄν-

Infr. p. 924. Latini Umbrae. Horat. Serm. II. 8. 22. — Quos Maecenas adduxerat umbras.

Ἆπις. Apis. Hic erat Deus Ægyptius, quem Ægyptii in honorem Lunæ colebant. Erat enim bos iſte Lunæ ſacer, ut Mneuis Soli. Ochus Apidem occiſum coquis tradere in animo habebat, ut cum in fruſta diſſecarent, & cœnandum ſibi apponerent.

Ἀπίδω. Aſpiciam. Contemplabor.

Ἀπίη. Peregrina & diſſita regio.

Ἀπίθανον. Non probabile. Incredibile. Et Ἀπίθησαν, parere recuſarunt, per ι, a verbo circumflexo πιθῶ. [In Epigrammate:] *Cui quercus paruerunt, & quem ſecuta eſt rupes inanimata.*

Ἀπιθής. Difficilis, contumax, adſcenſu difficilis. *Alalcomenæ urbs eſt, quam audio nec in excelſo & adſcenſu difficili colle ſitam, nec muris cinctam eſſe.*

Ἀπίκιος. Apicius, Romanus, multa drachmarum millia in ventrem abſumpſit, Minturnis, (quæ eſt urbs Campaniæ) plerumque degens, ubi ſquillis veſcebatur, quæ ibi naſcentes, & maximas Smyrnæas, & aſtacos Alexandrinos, magnitudine vincebant. Cum autem audiviſſet in Libya magnas naſci ſquillas, ne unum quidem diem moratus eo navigavit. Sed cum eas parvas eſſe vidiſſet, gubernatorem eadem via in Italiam redire, & ne ad terram quidem appellere juſſit.

Ἀπίκιος Μάρκος. Hujus nomen ob luxuriam, vitamque ſumptuoſam & mollem, cæteraque flagitia celeberrimum eſt. Conſules autem erant Junius Blæſus & Lucius. Blæſus igitur ad convivium invitatus Aſconium Pædianum invocatum, tanquam umbram, ſecum adducebat (quod convivis facere licebat) oportebatque Apicium tam in amicos quam ignotos opes ſuas profundere. Audivi autem ei convivio interfuiſſe etiam Iſidorum quendam, in pulvere palæſtrico multum verſatum, hominem ſenem quidem & natu granδρα παλαιὸν μὲν ἤδη καὶ πολὺν τῷ χρόνῳ, ἐν δὲ καὶ ἐννενήκοντα ἔτη γεγονότα, εὐπαγῆ τε καὶ εὐμελῆ, καὶ βαθὺν μὲν τὰς πλευρὰς, γενναῖον δὲ τὼ βραχίονε καὶ τὼ χεῖρε ἄκρω, βλέπειν τε ὀξὺ καὶ ἀκούειν ῥᾷστα, ὡς μὴ ἂν πιστεύειν πέρα ξ' ἐτῶν εἶναι αὐτόν. σκύφον δὲ ἐπὶ τύλοις ἁμιλλᾶσθαι διαπίνοντα πρὸς τοὺς νέους, καὶ μέν τοι καὶ ὑπὲρ πολυδαισίας καὶ πολυποσίας ἐρίσαι καὶ νεάζειν ταῦτα. ἑνὶ δὲ ἡττηθῆναί φασιν αὐτόν. ἀπελθεῖν γὰρ τοῦ συνδείπνου θᾶττον. γέροντες δὲ ἄλλοι τε ἔλεγον ἐπὶ τέχνῃ παλαιστρικῇ· καὶ μέν τοι καὶ Ἰούνιος Βλαῖσος. καὶ ὅτε ταῦτα ἔλεγεν, ἔτη γέγονεν ἑξήκοντα, φασί. μακρὸν δὲ τὴν ζωὴν γενέσθαι πέπυσμαι Σερβίλιον ὕπατον. ἔτεσι γὰρ τοῖς ἐννενήκοντα ὁμοῦ τε ἐβίωσε, καὶ πάντα, ὡς λόγος, τὰ τοῦ σώματος ἀπαθὴς ἦν. καὶ μέν τοι καὶ διεσώσατο τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας εὐμοιρίᾳ ἀξιοζήλῳ τε καὶ σοβαρᾷ.

---

[1] Ὁ Μνεῦις] In MSS. Pariſ. & Edit. Mediol. legitur Μέμφις; ſed minus recte. Scribendum enim eſſe Μνεῦις Portus ex Strabone recte obſervavit. Adi etiam Euſeb. *de Præpar. Evang.* lib. III. cap. XIII.

[2] Ἀπίη. ἡ ἀλλοδαπή] Homerus Il. Α. v. 270. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Ubi Scholiaſta: Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς.

[3] Ὧι δρύες οὐκ ἀπ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis in Orpheum, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XXV.

[4] Ἀπίκιος, Ῥωμ. ἱκανὰς μυρ. ἀργ. καταν. ἐς τὴν γασ. ἐν Κιντ. τῆς Γαλατ.] Hic locus emendandus eſt ex Athenæo, apud quem libro I. pag. 7. rectius ſic legitur: Ἀπίκιος, ἱκανὰς μυριάδας καταναλώσας εἰς τὴν γαστέρα, ἐν Μιντούρναις (πόλις δὲ Καμπανίας) διέτριβε τὰ πλεῖστα, καρίδας ἐσθίων πολυτελεῖς, αἳ γίνονται αὐτόθι ὑπέρ γε τὰς ἐν Σμύρνῃ μέγισται, καὶ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀστακούς, &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[5] Ἐν Κιντούροις τῆς Γαλατ. πολλὰς καρ.] Hæc repetuntur infra v. Κιντούροις.

[6] Μηδὲ προσπελύσαι τῇ γῇ] Rectius apud Athenæum, μηδὲ προσπελάσαντα τῇ γῇ.

[7] Ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην κληθεὶς οἷον ἐφολκ. ἄκλητον ἐπήγετο Ἀσκώνιον Παιδιανόν] Hæc repetuntur infra v. Ἐφολκίδα.

Ἄπιμεν. ἀπερχόμεθα.

Ἀπίμελος. ὁ μὴ ἔχων πιμελήν.

Ἀπίναιον. ὄρος.

Ἀπινής. ὁ καθαρός.

Ἄππιος φόρος. ὄνομα τόπου, ἀπὸ Ἀππίου Ῥωμαίου.

Ἀπίκιος. ὀψοφάγος. ζήτει ἐν τῷ Ἀφύα.

Ἀπίων,[1] ὁ Πλειστονίκου, ὁ [2] ἐπικληθεὶς Μόχθος, Αἰγύπτιος (κατὰ δὲ Ἑλικώνιον, Κρής) γραμματικὸς, μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀρχιβίου. ἠκηκόει δὲ καὶ Εὐφράνορος γηραιοῦ, καὶ ὑπὲρ ἑκατὸν ἔτη γεγονότος, Διδύμου δὲ τοῦ μεγάλου θρεπτός. ἐπαίδευσε δὲ ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος καὶ Κλαυδίου ἐν Ῥώμῃ. ἦν δὲ διάδοχος Θέωνος τοῦ γραμματικοῦ, καὶ σύγχρονος Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασέως. ἔγραψεν ἱστορίαν κατ' ἔθνος, καὶ ἄλλα τινά.

Ἀπιὼν ᾤχετο. φεύγων. ἀποδιδράσκων. Ὁ δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν ἐς Ἰταλίαν ᾤχετο ἀπιών. συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἆπις. Θεὸς Αἰγυπτίων. καὶ ἔστιν ὀπίσω ἐν τῷ Ἄπιδες. [3] Ὅτι ὁ Ἆπις ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἰατρικὴν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετακομίσαι λέγεται.

Ἀπιτέα. δεῖ ἀπέρχεσθαι. καὶ Ἄπιτε, ἀπέλθετε.

[1] Ἀπιστεῖν. δοτικῇ. τὸ ἀπειθεῖν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀ[2]πιστίαν, τὴν ἀπείθειαν. καὶ Ἄπιστος, ὁ μὴ πειθόμενος. οὕτω Πλάτων.

sic Tryphiod.
Caſsandra. –

Ἁ πίτυς. ἡ πίτυς. [4] Θεόκριτος.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα.

Ἁπλᾶ, καὶ διπλᾶ, καὶ πολλαπλᾶ, καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα. ἀργυρᾶ, καὶ χρυσᾶ, καὶ κεραμεᾶ, ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ φοινικᾶ, ἀπὸ τοῦ φοινικοῦν.

dem, quippe unum & nonaginta annos natum, ſed corpore firmo, membris robuſtis, lateribus profundis, validiſque brachiis & manibus, & qui acutum cerneret, facillimeque audiret, ita ut nemo eum ſexagenario majorem crederet. Idem ſcyphum in callis tenens bibendo cum adoleſcentibus certabat; & in edacitatis bibacitatiſque certamen juvenum more cum aliis deſcendebat. Una vero in re eum victum fuiſſe dicunt, quod citius e convivio diſcederet. Senes autem, aliique dicebant, eum ob artem palæſtricam illud facere; itemque Junius Blæſus. Et is quidem, cum hoc diceret, ſexaginta annos, ut aiunt, natus erat. Conſulem quoque Servilium longævum fuiſſe audio. Is enim nonaginta annos vixit, & ad eam uſque ætatem, rara quadam felicitate, corpore incolumi ſenſibuſque omnibus integris uſus eſt.

Ἄπιμεν. Abimus. Diſcedimus.

Ἀπίμελος. Pinguedine carens.

Ἀπίναιον. Apinæum. Mons.

Ἀπινής. Sine ſordibus. Purus.

Ἄππιος φόρος. Forum Appium. Nomen loci, ab Appio Romano ita appellati.

Ἀπίκιος. Apicius, helluo. Quære in Ἀφύα.

Ἀπίων. Apion, Pliſtonicis filius, cognomento Mochthus, Ægyptius (ſecundum Heliconium vero Cretenſis) Grammaticus, diſcipulus Apollonii Archibii; præter quem etiam audivit Euphranorem ſenem & centenario majorem. Idem Didymi magni alumnus fuit. Docuit Romæ ſub Tiberio & Claudio Imperatoribus, fuitque ſucceſſor Theonis Grammatici, & æqualis Dionyſii Halicarnaſſenſis. Scripſit hiſtoriam de ſingulis gentibus, & alia quædam.

ὁ Πλειστονίκης leg. Kuster, not. 1. Nescio an scrib. ὁ Ποσειδωνίου. Conf. Euseb. Prep. Evang. X. 10. Justin. Mart. Cohort. p. 13. C. Edit. Hagæ Com.

Ἀπιὼν ᾤχετο. Abiit. Diſceſſit. *Ille vero Peloponneſo relicta in Italiam abiit.* Hic pleonaſmus Atticis eſt familiaris.

Ἆπις. Apis, Ægyptiorum Deus. Vide ſupra in voce Ἄπιδες. Apis Ægyptius medicinam primus in Græciam intuliſſe fertur.

Respexit Æschyl. Suppl. 270. Conf. Porphyr. de abstin. p. 249 et not.

Ἀπιτέα. Abeundum eſt. Et Ἄπιτε, abite.

1. Ar. Ran. 1495. 2 Achar. 770.

Ἀπιστεῖν. Non credere. Non parere. Et Ἀπιστία, incredulitas, contumacia. Et Ἄπιστος, qui non credit. Plato.

Plato. Apol. Socrat. I. p. 26 Ἄπιστος γ' εἶ — σαυτῷ. — Sic in Gorg. I. p. 493. δι' ἀπιστίαν. Vid. Xenoph. anab. p. 503

Ἁ πίτυς. Pro ἡ πίτυς. Pinus. Theocritus:

Suavis eſt valde ille ſurſurus, & pinus, caprarie, illa.

Theocrit. I. 1. et Suid. supr. v. Ἁδύ.

Ἁπλᾶ, & διπλᾶ, & πολλαπλᾶ, & omnia ſimilia circumflectuntur. Itemque ἀργυρᾶ, & χρυσᾶ, & κεραμεᾶ, a κεραμεοῦν, & φοινικᾶ, a φοινικοῦν.

---

[1] Ἀπίων, ὁ Πλειστονίκου, ὁ ἐπικλ.] Secundum Clementem Alexandrinum *Strom.* lib. I. pag. 235. Apion hic non fuit Pliſtonicis filius, ſed ipſe Πλειστονίκης cognominatus fuit. Ait enim: Ἀπίων τοίνυν ὁ Γραμματικὸς, ὁ Πλειστονίκης ἐπικληθείς: quæ verba ex Clemente repetit Euſebius *de Præp. Evang.* lib. X. cap. XII. Gellius quoque *Noct. Attic.* lib. VI. cap. VIII. inquit: *Appion Græcus homo, qui Pliſtonices eſt appellatus.* Ut proinde dubium ſit, utra ſententia alteri præferri debeat.

[2] Ὁ ἐπικληθεὶς Μόχθος] Vide infra v. Ἀντίερως.

[3] Ὅτι ὁ Ἆπις ὁ Αἰγύπτιος τὴν ἰατρικὴν πρ.] Apidem ex Ægypto in Græciam veniſſe apud nullum veterum ſcriptorum me legiſſe memini. Eundem vero apud Ægyptios medicinæ inventorem extitiſſe teſtatur Clem. Alex. *Strom.* lib. I. pag. 225.

[4] Θεόκριτος] Idyll. I. v. I.

Ἁπλᾶς.[1] Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι.

Damascius. ap. Phot. p. 1046. de Isidoro

Ἄπλαστος. ἀληθινός. ἄδολος. Καὶ [2]ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμνότης ἡδεῖα καὶ ἄπλαστος αἰδὼς [3]ἐπέτρεχεν ἱκανῶς τὸν φιλόσοφον, καὶ ἤδη γνώριμον ἐποίει αὐτῷ τὸν νεανίσκον. Ἄπλαστος δὲ, ἡ μεγάλη. Τὸν[4] αἰσ᾽ ἄπλαστος ἴσχει. τουτέστι, μανία.

4 Sophocl. Aj: 256.

Ἄπλετον. ἄπειρον. ἀχώρητον.

Ἁπλῆ. μονοειδής.

Ἁπλήγιος. δασέως. ἁπλοῦς. καὶ Εὔπολις Πόλεσιν·

Οὔτ᾽ ἂν πολυπράγμων ἐστὶν ἀλλ᾽ ἁπλήγιος.

καὶ Ἁπληγὶς, ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης·

Arist. Anag. fragm. XI. Brunck. p. 220.

——— Ἐκ δὲ τῆς

Ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἁπληγίδας ποιῶν.

Ἀπληκεύω.[5] καὶ [6]Ἄπληκτον. τόπος ἔνθα καταλύουσι τῆς ὁδοιπορίας τὰ στρατόπεδα.

Ἀπλήξ. ὁ μὴ πεπληγμένος.

I. G. Emendat. in Suid. p. 62

φ. Zenob. II. 6. Diog. I. 95.

φ.

Ἀπληστία. ἡ ἀδηφαγία. καὶ [6]παροιμία· Ἄπληστος πίθος. ὁ ἐν ᾅδου, ὁ τετρημένος. ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων· ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας μύθου, παρόσον ἀνιμῶσαι ἐκεῖναι ὕδωρ εἰς πίθον ἔβαλλον. [7]πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί.

Cod. Voss. ἔβαλλον τετρημένον

Ἄπλητον. ἀπλήρωτον.

θ Toup. I. 69. — Porson in Toup. IV. 439.

θ Ἁπλοΐδας. ἁπλᾶς χλανίδας. ἐν Ἐπιγράμματι·

Agathias. ap. Br. III. 36. VIII. 3.

— Οἵα δὲ πυρὶ
Ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη.

καὶ Ἁπλοϊκὸς, ὁ ἁπλοῦς καὶ ἀπέριττος. καὶ Ἁπλοϊκώτερος.

8. Respexit Thucyd. VII. 34. p. 466. 35. ἄπλοι.

Ἄπλοοι. ἀδύνατοι πλέειν.

Ἁπλοῦν θύλακον πάτει. ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων.

I. G. Emendat. in Suid. 62.

ἐμφύρεσθαι Cod. Voss.

τὰ κακὰ τὸν Cod. Voss.

κακοήθη Cod. Voss.

Ἁπλότης διττή. ἡ μὲν ἔμφρων καὶ δικαία· ἡ δὲ ἀνόητος καὶ ἄδικος. ἔπειτα καὶ τὴν νῦν ποικιλίαν ἐμφύεσθαι τοῖς μὲν μετὰ δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως· τοῖς δὲ μετὰ ἀδικίας καὶ ἀμαθίας. εἶναι γὰρ δὴ πάλαι καὶ τὰ κατὰ τὸν θνητὸν τοῦτον περιπλέοντα ἐξ ἀνάγκης, ὥς φησι Πλάτων. ἀλλ᾽ ἧττον κακοήθης, ὡς νῦν ἐστι, καὶ ἁπλούστερα, καὶ οὐκ ἐν βάθει τινὶ ταῖς ψυχαῖς ἐγκεκαυμένα ἀνίατα. πολλὴ γάρ ἐστιν ἡ [8]μεταφορὰ τῶν πάλαι κακῶν πρὸς τὰ νέα, καὶ οὐ ποσό-

Ἁπλᾶς. Callistratus ait calceos ſic appellari, qui unam tantum habent ſoleam.

Ἄπλαστος. Verus. Sincerus. Non ſimulatus. *Præterea ſuavis quædam gravitas & verecundia non ſimulata in vultu ejus eminens effecit, ut philoſophus eum crebro aſpiceret, & ſic adoleſcentis ingenium magis magiſque perſpiceret.* Ἄπλαστος etiam ſignificat magnus, terribilis. [Sophocles:] *Quem fatalis inſania tenet.*

Ἄπλετον. Infinitum. Quod comprehendi nequit.

Ἁπλῆ. Simplex. Unius generis.

Ἁπλήγιος. Simplex. Adſpiratur. Eupolis *Urbibus:*

Non eſt curioſus, ſed ſimplex.

Et Ἁπληγὶς, veſtis modica. Ariſtophanes *Anagyro: Ex mea vero læna tres alias veſtes ſimplices faciens.*

Ἀπληκεύω. In aliquem locum ex itinere diverto. Et Ἄπληκτον, caſtra, ſeu locus, in quem exercitus ex itinere divertit.

Ἀπλήξ. Non percuſſus.

Ἀπληστία. Edacitas. Et proverbium: *Inexplebile dolium.* Illud nempe pertuſum, quod apud Inferos eſſe dicebatur. In voraces dicitur [hoc proverbium; cujus origo eſt] a fabula Danaidum, quoniam illæ aquam hauſtam in dolium pertuſum infundebant. Circa hoc autem dolium plectuntur animæ illorum, qui ſacris initiati non ſunt.

Ἄπλητον. Inexplebile.

Ἁπλοΐδας. Lænæ ſimplices. In Epigrammate:

——*Ut igne autem*
Tegebat puellam læna ſimplex expanſa.

Et Ἁπλοϊκός. Simplex. Non verſutus. Et Ἁπλοϊκώτερος, ſimplicior.

Ἄπλοοι. Qui navigare non poſſunt.

Ἁπλοῦν θύλακον πάτει. *Simplicem ſaccum calca.* Dicitur de iis, qui contemptui obnoxii ſunt.

Ἁπλότης. Simplicitas. Hæc duplex eſt; una cum prudentia & juſtitia conjuncta; altera vero ſtulta & injuſta. Eodem modo calliditas, quæ hominibus ineſt, alia quidem prudentiæ & juſtitiæ affinis eſt; alia vero cum injuſtitia & inſcitia conjuncta. * * * * ut Plato ait: ſed minus maligna, quam nunc, & ſimpliciora, neque alte animis inſita, & inſanabilia. Ingens enim differentia eſt inter antiqua & nova mala, quippe quæ non ſolum quantitate, ſed etiam qualitate morum,

---

[1] Ἁπλᾶς. Καλλίστρατός φησι τὰ μον.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum.

[2] Καὶ ἅμα αὐτοῖς ἐπιθέουσα σεμν.] Hoc fragmentum ex Damaſcio Suidas depromſit: idemque legitur apud Photium in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1046.

[3] Ἐπίτρεχεν] Apud Photium rectius legitur ἐπίστρεφεν, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[4] Τὸν αἰσ᾽ ἄπλαστος ἴσχει] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Ajace* pag. 16. v. 256. ut Portus monuit.

[5] Ἄπληκτον] Male in prioribus Edit. excuſum eſt ἄπληκον, cujus loco ſcribendum eſt ἄπληκτον. A ſcriptoribus enim Græcis inferioris ætatis caſtra vocari ἄπληκτα pluribus exemplis oſtendit Ducangius in Gloſſario Græco.

[6] Καὶ παροιμία· Ἄπληστος πίθος] De hoc proverbio prolixe agit Zenobius Centur. II. Adag. VI. quem adi. Vide etiam infra v. Εἰς τετρημένον πίθον.

[7] Πάσχουσι δὲ περὶ τοῦτον τὸν πίθον αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαί] Vide Platonem in *Gorgia*, pag. 300.

[8] Ἡ μεταφορά] Puto legendum ἡ διαφορά. quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

τητι

Toup. in Suidam. I. 69—71.

ΑΠΛΟΙΔΑΣ. Ἁπλᾶς χλανίδας.—Ἐν Ἐπιγράμματι·

——————— οἷα δὲ πυρὶ
* Ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοῒς ἐκταδίη.

——————— *Ut igne autem*
Tegebat puellam læna ſimplex expanſa.

Sic *veſtis ignea* apud auctorem Pervigilii Veneris ver. 25.

Cras ruborem qui jacebat veſte tectus ignea.

Ubi agere videtur de flore roſæ. Sed hic illud πυρὶ hoc infortunio premitur, quod primam ſemper corripiat. Quod contra metrum eſt. Nos autem veram lectionem excogitavimus:

——————— Οἷα Δ' ΕΠ' ΗΡΙ.*
——————— *Velut verno tempore.*

Nempe puella, jam ſpirante Favonio, veſtem tenuiorem pro more induerat.† E contra Rheſus apud Euripidem, utpote Jovis frigidi patiens, ἁπλοΐδα hiberno tempore geſtabat. Rheſ. ver. 442.

Ἀλλ' οἷα πόντον Θρῄκιον φυσήματα
Κρυσταλλόπηκτα, Παίονάς τ' ἐπεζάρει
Ξὺν ΤΟΙΣΔ' ΑΠΛΟΙΣΙΝ οἶδα τλὰς * ΠΟΡΠΗΜΑΣΙΝ.†

Ita legendus iſte locus. Vulgo inepte ἀόπλοις πορπήμασι. Intelligit autem ἁπλοΐδα, ſive veſtimentum ſimplex fibulatum, quod διπλοΐδι opponitur, et hominum expeditorum erat, atque eorum οἷς γόνυ χλωρόν. Geſtabant nonnunquam et mulierculæ, ut in noſtro Epigrammate. Quid ſit autem veſtis ἐκταδίη, quæ vox Homerica eſt, non ſatis luculenter docent Græci magiſtri. Optime Gellius vii. 12. *Feminiſque ſolis* veſtem longe lateque diffuſam *decoram exiſtimaverunt, ad ulnas cruraque adverſus oculos protegenda.*

---

* Miſcellanea Lipſienſia Nov. Tom. ix. p. 691. emendationem Salmaſianam probant; at rectius Cl. Brunk, qui noſtram valde confirmat: Vide Analect. Tom. iii. p. 240. ubi ad hunc locum vir doctiſſimus: "Salmaſio in mentem venerat οἷα δὲ "πύργος, quod merito explodit Dorvill. ad Charit. p. 101. "licet non multo melius ſit, quod ipſe ſuadet, πήρα. In ve-"teri codice ſcriptum erat, pro eo qui olim obtinebat more, "indiſtinctis vocibus ΟΙΑΔΕΠΗΡΙ, unde Librarius imperitus "fecit οἷα δὲ πυρὶ, Η in Υ mutato, quod millies factum. Hæc "corruptelæ origo probabilior eſt Pierſoni hypotheſi, quem "vide ad Mœrin. p. 87."

† Xenophon Gr. Hiſt. p. 526. Edit. Francfort. 1596. Καὶ ἀναβεβήκεσαν δὲ ἔχοντες, ΟΙΑ ΔΗ ΘΕΡΟΥΣ, σπειρία.—Et Longus p. 25. Edit. D' Anſſe de Villoiſon: Ὁ δὲ Δάφνις——ΗΜΙΓΥΜΝΟΣ ὡς ἔτι τῆς ὥρας οὔσης καύματος.

---

* Alciphro iii. 2. ΟΙΔΑ ΑΚΟΥΣΑΣ. Item Ariſtophan. Eccles. ver. 512.

Οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σε ΞΥΜΜΙΞΑΣ ΟΙΔΑ γυναικὶ.

Item Sophocles Philoct. ver. 942.

Κοὐκ ΟΙΔ' ΕΝΑΙΡΩΝ νεκρὸν, ἢ καπνοῦ σκιὰν,
Εἴδωλον ἄλλως·

Et Euripides Herc. Fur. ver. 166.

Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρων,
Ἀλλ' εὐλάβειαν· ΟΙΔΑ γὰρ ΚΑΤΑΚΤΑΝΩΝ
Κρέοντα πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ΕΧΩΝ.

Ubi recte ἀναίδειαν—οἶδα γὰρ κατάκ. *for I am not aſhamed to own it.* Pierſonus legit ἀνάνδρειαν. Sed perperam.—Atqui denique ita forſan legendus eſt iſte locus:

ΕΝ τοῖσδ' ἁπλοισι ΤΟΙΑ τλὰς πορπήμασιν.

Confer Philem. in Fabula Στρατιώτης· Et Anthol. Lib. iv. p. 495.

† Idem Herc. Fur. ver. 959.

Κἀνταῦθα, γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων,
Πρὸς οὐδὲν ἡμιλλᾶτο·—

Hic legendum: πορπημάτων.

P. 71, l. 5. MS. Florent. ΑΥΠΝΟΣ ΟΙΔΑ τλὰς περπάσμασιν (l. περπάμασιν) teſtante et probante Valckenaerio ad Euripid. Phœniſſ. 357.; Diatrib. p. [illegible] ubi mirari ſe ait de hoc verſu doctorum judicia.

τητι μόνον κρειττόνων τε καὶ χειρόνων, ἀλλὰ καὶ ποιότητι τρόπων.

Ἁπλοῦν. ἀπερίεργον. ἢ τὸ μηδὲν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἐπινοίας πλάττον.

Ἀπλουστέρας. Θουκυδίδης λέγει νῆας, οὐ τὰς ἄπλους παντελῶς, ἀλλὰ τὰς διὰ πληρώματος ἔνδειαν καὶ ἀπλόους ἑσταμένας.

1151. 973 Ἁπλῷ λόγῳ.+ τῷ χωρὶς προσθήκης. καὶ Ἁπλῶς παρὰ Ἀριστοτέλει λέγεται, ὃ χωρὶς προσθήκης λεγόμενον ἀληθές ἐστιν. ὁ γὰρ Αἰθίοψ, πῇ λευκὸς ὢν, κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας, οὐκέτι καὶ ἁπλῶς ἐστι λευκός. ὃ δὲ δεῖται προσθήκης πρὸς τὸ ἀληθὲς εἶναι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἁπλῶς. ὁ γὰρ Αἰθίοψ οὐκ ἔστι λευκὸς, διότι χωρὶς προσθήκης. προστεθέντος δὲ τοῦ κατά τι, ἀληθὲς γίνεται. κατὰ γὰρ τοὺς ὀδόντας. ἀλλὰ καὶ σπουδαῖοί τινες κατά τι. λέγεται δὲ καὶ οὕτως, οὐ τὸν ἁπλοῦν τρόπον. ἀντὶ τοῦ παραυτίκα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Καὶ αὖθις· Οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς λόγους τινὰς ἐποιήσαντο, ἀλλὰ καὶ βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, καὶ ἐπ᾽ αὐτοῦ εἰκόνες τοῦ Νέρωνος ἐπέθησαν.

Ἁπλῶς. ἐξ ἀνάγκης. ἢ ὡς πρῶτον, καὶ μὴ κατ᾽ ἄλλο. Ἁπλῶς δὲ οὐδὲν εἰδότες τῶν μελλόντων ἔγνωσαν· ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς ἐμφάσεως τῶν πρεσβέων [1] ὀττευόμενοι, εἰς παντοδαπὰς οἰμωγὰς ἐνέπιπτον.

Ἁπλῶς. χωρὶς προσθήκης. Πολύβιος· Οὗ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἁπλῶς. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἀνάγκης. ἢ ὡς πρῶτον.

Ἄπλωτα πελάγη. τὰ Ἀτλαντικὰ, καὶ Ἑσπέριος ὠκεανὸς, καὶ Ἑῷος. Ἄπλωτον γὰρ, τὸ ἄπλευστον.

Ἄπλυτον πώγωνα. σκώπτων εἶπε.

Ἄπνους.[2] Φασὶν [3] Ἐμπεδοκλέα Παυσανίαν ὑφηγήσασθαι τὸν Ἄπνουν. [4] εἶναι δὲ τὸν Ἄπνουν τοιοῦτον, ὡς λ΄ ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσιτον τὸ σῶμα. ἦν δὲ οὗτος καὶ γόης. καὶ φησὶ περὶ αὐτοῦ·

Φάρμακα [5] δ᾽ ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γήραος ἄλκαρ,

Πεύσῃ, ἐπεὶ μούνῳ σοι ἐγὼ κρανέω τάδε πάντα.

Παύσεις δ᾽ ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἵ τ᾽ ἐπὶ γαῖαν

Ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν·
Καὶ πάλιν, ἤν κ᾽ ἐθέλεσθα, παλίντονα πνεύματ᾽ ἐ-
πάξεις.
Θήσεις δ᾽ ἐξ ὄμβροιο κελαινοῦ καίριον αὐχμὸν

Ἀνθρώποις· θήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου

vel meliorum, vel deteriorum, differunt.

Ἁπλοῦν. Simplex. Non affectatum. Vel, quod nihil ex ingenio ſuo confingit.

Ἀπλουστέρας. Thucydides ita vocat naves, non eas, quæ ad navigationem prorſus ſunt inutiles, ſed eas, quæ propter inopiam remigum & nautarum [in portu] otioſæ ſtant.

J. Gron. Emendat. 63
Cod. Voſs. omittit καὶ ante
ἀπλόους. + Thucyd. VII. 466.
35. de navibus: ἐστὰ ἄπλοι — &
467. 49. ναῦς ἄπλους

Ἁπλῷ λόγῳ. Simpliciter & abſque limitatione. Et Ἁπλῶς apud Ariſtotelem dicitur, quod ſimpliciter & abſque limitatione verum eſt. Æthiops enim, cum aliqua tantum in parte albus ſit (eſt enim albus dentibus) non eſt ſimpliciter albus. Quod vero limitatione indiget, ut verum ſit, id ſimpliciter verum non eſt. Æthiops enim non eſt albus; ſimpliciter nimirum, & abſque limitatione. Si vero addatur *ſecundum quid*, verum eſt, [Æthiopem eſſe album.] Eſt enim albus dentibus. Sic etiam quidam boni ſunt *ſecundum quid*: quod Græci etiam vocant οὐ τὸν ἁπλοῦν τρόπον, i. e. non ſimpliciter. Et [Ἁπλῶς] apud veteres pro παραυτίκα, ſtatim. *Non enim ſimpliciter verba fecerunt, ſed etiam excelſum tribunal excitarunt, in quo Neronis imagines collocatæ ſunt.*

Pag. 269. v. Ἁπλῷ λόγῳ.——Ἁπλῶς παρὰ Ἀριστ.——προστεθέντος τινος κατά τι] Hæc ſumpta ſunt ex Alexandro Aphrodiſ. in lib. II. Topic. Ariſtot. pag. 113.

λ Dio. Caſs. II. 1019. 24–27.
Reimar. in Dion. II. 1521.

Ἁπλῶς. Neceſſario. Vel, ut primum, nec propter aliud. *Simpliciter quidem, quid eventurum eſſet, ignorabant: ſed ex ipſo vultu legatorum [mala] augurantes, in omnigenos queſtus & ejulatus effundebantur.*

Suid. II. p. 724. hæc leguntur, V.
ὀττευόμενοι.
Polybius. XXXVI. 5. Vol. IV. 675.

Ἁπλῶς. Abſque limitatione. Polybius: *Quo nullum unquam tempus magis alienum exſtitit.* Item neceſſario.

Polybius. Fr. Gram. 25. Vol. V. p.
81. et infr. ap. Suid. V. Ἀφυής.

Ἄπλωτα πελάγη. Maria, quæ navigari non poſſunt: qualia ſunt mare Atlanticum, Oceanus Occidentalis & Orientalis. Ἄπλωτον enim ſignificat innavigabile.

Orpheus Argonaut. 1049. Χεύμασιν
ἀπλώτοισι.

Ἄπλυτον πώγωνα. Illotam barbam. Sic cavillandi gratia [Comicus] dixit.

Ἄπνους. Exanimis. Ajunt Pauſaniam in iis, quæ de *Exanimi* ſcripſit, Empedocle uſum eſſe magiſtro. [Dicit autem Heraclides,] *Exanimem* illam per triginta dies corpus abſque ſpiritu & cibis conſervaſſe. Hic [Empedocles] etiam magus fuit. Sic enim de ſe inquit:

3 Diog. Laert. VIII. 59. p. 530.

Omnia medicamenta, quibus mala & ſenectus
propulſantur,
Ex me diſces, quoniam ego ſolus hæc tibi ex-
pediam.
Sedabis autem indomitorum vim ventorum,
qui in terram
Irruentes flatibus corrumpunt arva:
Et rurſus, ſi voles, eos in terram induces.

Poſt imbrem etiam tempeſtivam efficies ſicci-
tatem
Hominibus: & viciſſim poſt ſiccitatem fæcun-
dos induces

---

[1] Ὀττευόμενοι] In prioribus Edit. peſſime legitur οἱ γινόμενοι: cujus loco ſcribendum eſt ὀττευόμενοι (i. e. augurantes) ut recte legitur intra v. Ὀττευομένη, ubi fragmentum hoc repetitur.

[2] Ἄπνους. φασὶν Ἐμπεδοκλ. Παυσ. ὑφηγ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Laert. *Empedocle*, ut Portus etiam monuit.

[3] Ἐμπεδ. Παυσαν. ὑφηγ. τὸν ἄπνουν] Lege ex Laertio, Ἐμπ. Παυσανίᾳ ὑφηγήσασθαι τὰ περὶ τὴν ἄπνουν. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[4] Εἶναι δὲ τὸν ἄπνουν τοιοῦτον, ὡς λ΄ ἡμ.] Vide viros doctos ad Laertium *Empedocle*, & præcipue Menagium ad Procemium Laertii.

[5] Φάρμακα δ᾽ ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γ.] Hunc & ſequentes verſus ex Laertio emendavi, qui in prioribus Edit. fœdiſſimis mendis obſcurati ſunt.

Ῥεύματα δενδρεόθρεπτα, τά τ᾽ ἐν θέρει ἀήσαντα.
Ἄξεις δ᾽ ἐξ ἀΐδαο καταφθιμένου μένος ἀνδρός.

Καί ποτ᾽ Ἐτησίων σφοδρῶς πνευσάντων, ὡς τοὺς καρποὺς λυμῆναι, κελεύσας ὄνους ἐκδαρῆναι, καὶ ἀσκοὺς ποιῆσαι, περὶ τοὺς λόφους καὶ τὰς ἀκρωρείας διέτεινε πρὸς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα. λήξαντος δὲ, Κωλυσάνεμον κληθῆναι.

Ἀπνευστί. ἀπονητί.

¹ Porson in Toup. IV. 489.

Ἀπὸ, καὶ ἄποθεν,¹ διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἀπωτάτω δέ.

Ἀποβαλομένη. δι᾽ ἑνὸς λάμβδα· ἀντὶ τοῦ ἀποβαλοῦσα.

Ἄπο. πόῤῥω. μακράν. Ἐν τοῖς Οὔσβαις τοῦ κινδύνου ἄπο ἐγένετο, ἀποδράσας τὰ ξίφη.

Ἀποβαδίζειν. οὐδὲν πλέον τοῦ βαδίζειν δηλοῖ.

Ἀποβάθρας. καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτρόποδες. καὶ τὰ μαγειρεῖα, ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας κρέα.

Ἀπὸ βαλβίδων. Ar. Eq. 1156. Vesp. 546. Vid. Zenob. II. 7. ~~Diogen.~~ et Suid. infra. V. Ἀπὸ γραμμῆς. Soph. Ant. 130.

Ἀπὸ βαλβῖδος. ἀπ᾽ ἀρχῆς.

Ἀποβάτης.[1] ἱππικόν τι ἀγώνισμά ἐστι. καὶ Ἀποβῆναι, τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. Ἀποβατικοὶ δὲ τροχοὶ, οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος.

Ἀποβαίη, καὶ Ἀποβαίνει, γενικῇ. ὡς τὸ, Ἀποβάντες τῶν ἵππων.

Ἀποβεβιωκέναι. ἀποθανεῖν. Ἀνάγκη μὴ ἀποκρύπτειν, ὡς ἂν μὴ ὑπόνοια γένηται σφίσι τοῦ ἀποβεβιωκέναι αὐτόν.

Ἀποβλεπόμενοι. ἀντὶ τοῦ θαυμάζοντες. οὕτως Αἰσχίνης.

Ἀπόβλεπτον. ἔνδοξον. Ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ διὰ τὴν ἀξίαν ἀπόβλεπτον.

2. Ar. Av. 497. et Suid. V. Ἀπέβλισεν.

Ἀποβλίσαι. ἀποπιέσαι. [2] Ἀριστοφάνης·

--- Λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,
Κἀγὼ πίπτω μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ᾽ ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου.

Ἀποβλύζων. ἀναβάλλων. ἀπεμῶν.

3 Theophyl. Simoc. III. 7. p. 70. D.

Ἀποβουκολίσας. ἐξαπατήσας. ἐκβαλών. ἀποδιώξας. ἀποπλανήσας. [3] Οἱ δὲ τοὺς ἁλώσοντας ἀποβουκολίζουσιν, ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον.

4. Zenob. II. 5. Diogen. I. 94.

Ἀπὸ [4] βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους. ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ μείζονα μεταπηδώντων.

5. Callim. ap. Suid. Voc. Εἰργαία. hac facit V. Ἀλετρίς. Verbum Βράττειν et Ἀποβράττειν bene illustrat D Ruhnken. in Timaeum. p. 64. 13.

Ἀποβράσματα. τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμάχῳ.
Οὐδὲν [5] ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.

Ἀποβύσαντες. ἀποκλείσαντες.

Ἀπογαλακτίζω. γενικῇ. ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ τοῦ γάλακτος, ἢ ἀποπαύω. ἡ γὰρ ἀπὸ ἐνταῦθα ἀπόπαυσιν καὶ ἀποπλήρωσιν σημαίνει τοῦ γάλακτος.

Flatus ventorum, qui æſtate ſpirare ſolent.
Defunctos etiam in vitam revocabis.

Cum Eteſiæ aliquando vehementer ſpirarent, adeo ut fruges læderent, juſſit aſinos excoriari, & utres confici, quos promontoriis & montibus ad ventum excipiendum obtendit. Eo igitur ceſſante, Κωλυσάνεμον appellatum fuiſſe ajunt.

Ἀπνευστί. Sine labore.

Ἀπὸ, & ἄποθεν, per ο parvum ſcribuntur. Ἀπωτάτω vero [per ω magnum.]

Ἀποβαλομένη. Per unum λ, pro ἀποβαλοῦσα, quæ amiſit.

Ἄπο. Longe. Procul. *In his Usbais procul a periculo fuit, fugiens gladios.*

Ἀποβαδίζειν. Nihil plus ſignificat, quam ſimplex βαδίζειν, ire, incedere.

Ἀποβάθρας. Sic etiam vocantur ollæ, alias χυτρόποδες dictæ. Item loca, in quibus Senatui poſt ſacrificia carnes apparantur.

Ἀπὸ βαλβῖδος. Ab initio. A principio.

Ἀποβάτης. Sic appellatur certamen quoddam equeſtre. Et Ἀποβῆναι, certamine illo certare. Et Ἀποβατικοὶ τροχοὶ, rotæ currus, ab illo certamine ſic dictæ.

Ἀποβαίη, & Ἀποβαίνει, genitivo junguntur. Ut, Ex equis deſcendentes.

Ἀποβεβιωκέναι. Mortuum eſſe. *Non eſt occultandus, ne ſuſpicio illis oboriatur, eum mortuum eſſe.*

Ἀποβλεπόμενοι. Admirantes. Sic Æſchines.

Ἀπόβλεπτον. Honoratum. Illuſtrem. *Virum ob dignitatem apud Perſas illuſtrem.*

Ἀποβλίσαι. Exprimere. [Eripere.] Ariſtophanes:

--- *Graſſatore clava tergum meum percutiente,*
Cado, clamare volens. At ille pallium mihi abſtulit.

Ἀποβλύζων. Ejiciens. Evomens.

Ἀποβουκολίσας. Qui decepit. Qui in errorem induxit. *Illi vero captos blandis verbis decipiunt, periculumque amoliuntur.*

Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππω. *A tardis aſinis ad equos.* Dicitur de illis, qui a minoribus ad majora tranſeunt.

Ἀποβράσματα. Sic apud Callimachum vocantur furfures. [Et Ἀπέβρασε, furfur excrevit.] *Nihil furfuris molitrix a tritico ſecrevit.*

Ἀποβύσαντες. Qui obſtruxerunt.

Ἀπογαλακτίζω. Genitivo jungitur. Ablacto. Præpoſitio enim ἀπὸ hic ſignificat ceſſationem a lacte hauriendo.

---

[1] Ἀποβάτης. ἱππικόν τι ἀγ.] Quale certamen hoc fuerit docet Etymologus, quem vide. Confer etiam Harpocrationem, ex quo Suidas ſua deſcripſit.

[2] Ἀριστοφάνης] ~~Acharnenſ~~ Avib. pag. 565. (388. Ed. Baſ. P.) Vide etiam ſupra v. Ἀπέβλισεν.

[3] Οἱ δὲ τοὺς ἁλώσοντας ἀποβουκ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. III. cap. VII. ubi pro ἁλώσοντας rectius legitur ἁλόντας.

[4] Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους] Zenobius & Diogenianus habent, Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὤρουσεν; i. e. *E tardo aſino equus prodiit.* Wolfius legit, Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ᾽ ἵππους: quod non eſt repudiandum.

[5] Οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Εἰργαία.

Ἀπὸ

'Από γὰρ ὀλοῦμαι. ὑπερβατόν. ἀπολοῦμαι γάρ. Ἀριστοφάνης·

'Από[1] γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.

'Απογενέσθαι. ἢ ὑστερῆσαι σημαίνει, ἢ ἀποθανεῖν. ἄμφω Θουκυδίδης.

'Απογειῶσαι. ἀποθεμελιῶσαι.

'Απογνούς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπελπίσας. Δείναρχος δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποψηφισάμενος.

'Απογνωστέον. δεῖ ἀπογινώσκειν.

'Απογινώσκω. 'Απογνοὺς τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα ὁ Φαίδων. Καὶ, Τέλεον ἀπογνοὺς τὸν Φιλήμονα. Καὶ, 'Απογνόντες τὴν σωτηρίαν.

'Απόγνοια. ἀπόγνωσις. [2] Θουκυδίδης. 'Ενέπρησαν δὲ τὰ πλοῖα, ὅπως ἀπόγνοια ᾖ τοῦ ἄλλο τι ἢ κρατεῖν τῆς γῆς.

'Απόγονοι. οἱ ἔκγονοι. 'Απώγωνες δὲ, οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

'Από γραμμῆς. οἷον, ἀπ' ἀρχῆς. ἐκ μεταφορᾶς τῆς τῶν δρομέων ἀφετηρίας καὶ γραμμῆς, ἣν ἄφεσιν καὶ βαλβῖδα καλοῦσιν.

'Απογράφειν. καὶ 'Απογραφή. οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντες ἐκ καταδίκης, καὶ μὴ ἀποδιδόντες μέχρι τῆς ἐνάτης πρυτανείας, ἐς τὸ δεσμωτήριον ἀπεκλείοντο, μήτ' ἐγγυητὰς καταστῆσαι δυνάμενοι τοῦ ὀφλήματος.

'Απογραφή. [3] ἐπειδὰν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ὁ ἐναγόμενος ἀπογραφὴν ποιεῖται, δηλῶν ὅσα τε ἔχει, καὶ ὅθεν τὰ χρήματα. μή ποτε καὶ εἶδός τινός ἐστι δίκης ἡ ἀπογραφή. εἰ γὰρ ἀρνοῖτό τις μὴ ἔχειν, [4] ἀπογραφῆς ἐκρίνετο, ὡς οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης τῆς ἀπογραφῆς. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' 'Ανδροτίωνος. 'Απογραφὴ, ἡ ἀπαρίθμησις. Ὁ δὲ Καῖσαρ Αὔγουστος, ὁ μοναρχήσας, εἴκοσιν ἄνδρας τοὺς ἀρίστους τὸν βίον καὶ τὸν τρόπον ἐπιλεξάμενος, ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῶν ὑπηκόων ἐξέπεμψε· δι' ὧν ἀπογραφὰς ἐποιήσατο τῶν τε ἀνθρώπων, καὶ τῶν οὐσιῶν, αὐτάρκη τινὰ προστάξας τῷ δημοσίῳ μοῖραν ἐκ τούτων εἰσφέρεσθαι. αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο, τῶν πρὸ αὐτοῦ τοὺς κεκτημένους τι μὴ ἀφαιρουμένων; ὡς εἶναι τοῖς εὐπόροις δημόσιον ἔγκλημα τὸν πλοῦτον. 'Απόγραφος δέ. [5] 'Ονησίκριτος ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. τουτέστι, τοῦ Ξενοφῶντος.

'Απογράφω. αἰτιατικῇ. Σὺ δὲ ἀπόγραφε δικαίως ἡμᾶς.

'Απογράψαι. τὸ γράψασθαι. καὶ οἷον σημειώσασθαι δηλοῖ.

'Από γὰρ ὀλοῦμαι. Hyperbatum eſt, pro ἀπολοῦμαι γάρ. Ariſtophanes:

Peribo enim, quia linguam verſatilem non habeo.

ar. Nub. 790.

'Απογενέσθαι. Vel ſignificat ſerius venire, vel mori. Utraque ſignificatio reperitur apud Thucydidem.

Plura loca ubi ἀποθανεῖν vox valet in Thucyd. Indic. 687. V. Ἀπογίγνομαι.

'Απογειῶσαι. Fundamenta ponere.

'Απογνούς. Apud Demoſthenem hæc vox ſignificat, qui ſpem omnem abjecit. Apud Dinarchum vero, qui reum abſolvit.

Dem. περὶ παραπρ. II. 358. 13

'Απογνωστέον. Deſperandum eſt.

'Απογινώσκω. Deſpero de aliqua re. *Phædon de Carthaginenſium rebus deſperans.* Et, *Omnino de Philemone deſperans.* Et, *De ſalute deſperantes.*

'Απόγνοια. Deſperatio. Thucydides: *Incenderunt autem naves, ut nulla niſi terræ occupandæ ſpes illis relinqueretur.*

Thucyd. III. 85. p. 220. 53. Conf. Thom. Mag. V. Ἀπόγνωσις. p. 91.

'Απόγονοι. Poſteri. Qui genus ab aliquo ducunt. 'Απώγωνες vero, qui barbam non habent.

'Από γραμμῆς. A principio. Per tranſlationem ductam a curſorum carceribus & linea, unde curſus initium fit; quam ἄφεσιν & βαλβῖδα vocant.

Suid. V. Ἀπὸ βαλβίδος

'Απογράφειν, & 'Απογραφή. Qui populo mulctam debebant, eamque ante nonam Prytaneiam non perſolverant, nec debiti ſui ſponſores dare poterant, in carcerem conjiciebantur.

'Απογραφή. Cum quis dicit, alterum poſſidere aliquid, quod ad Remp. pertineat, is, qui accuſatur, bona ſua profitetur, addens, unde ea habeat. Forte tamen 'Απογραφὴ eſt etiam ſpecies actionis. Si quis enim negaret, ſe aliquid habere, is actionem ἀπογραφῆς contra alterum inſtituebat, quaſi deſcriptione non recte facta. Sic Demoſthenes in Oratione contra Androtionem. Et 'Απογραφὴ, bonorum profeſſio. Cenſus. Imperator Auguſtus viginti viros ſpectatæ virtutis & integritatis delectos in omnes provincias miſit, qui & hominum & bonorum cenſum inſtituerent, juſſitque juſtam inde partem in ærarium inferri. Hic primus fuit cenſus: cum illi, qui eum anteceſſerant, quidvis poſſeſſoribus eripuiſſent; adeo ut publicum crimen eſſet divitem eſſe. Et 'Απόγραφος, ab exemplari deſcriptus. *Oneſicritus [Xenophonte] tanto inferior habendus eſt, quanto exemplar archetypo.*

Demosth. in Androt. ἀπογράφειν. II. 612. 6. ἀπογράφειν. 609. 28.

Diog. Laert. I. p. 354. Sect. 84.

'Απογράφω. Deſcribo. *Tu vero nos juſte deſcribe.*

'Απογράψαι. Deſcribere. Adnotare,

---

[1] 'Από γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλ.] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 1. (102. Ed. Baſ. P.)

[2] Θουκυδίδης] Lib. III. cap. LXXXV.

[3] 'Απογραφή. ἐπειδάν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

[4] 'Απογραφῆς ἐκρίνετο] Apud Harpocrationem legitur, ἀπογραφεὶς ἐκρίνετο. Sed utraque lectio ferri poteſt, utpote ſenſui hujus loci ſatis accommodata. Nam ἀπογραφῆς ἐκρίνετο ſignificat id, quod in verſione expreſſimus. Si vero ἀπογραφεὶς ἐκρίνετο legatur, locus hic ita vertendus eſt : *Si quis negaret, ſe aliquid habere, & bona ejus deſcriberentur, actionem contra alterum inſtituebat* &c. Sciendum enim eſt, ſi quis mala fide alterius bona olim deſcripſiſſet & ad magiſtratum detuliſſet, eum mille drachmis mulctatum fuiſſe, ut apparet ex initio orationis, quam Demoſthenes adverſus Nicoſtratum ſcripſit.

[5] 'Ονησίκριτος ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει] Hæc ſunt verba Laertii lib. VI. Segm. LXXXIV.

'Απο-

Ἀποδαρθεῖν. ἀποκοιμηθῆναι.

Ἀποδασμόν. μοῖράν τινα. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασμόν τινα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας, ἐκελεύετο προπορεύεσθαι. Καὶ αὖθις· Ἐκ τῶν Σαρακηνῶν ἀποδασμὸν εἰς τὴν Περσίδα [1] διαχωρείσας, μέρη τινὰ τῆς Βαβυλωνίας προενομεύσατο.

Ἀποδάσομαι. ἀπομερίσομαι.

Ἄποδας. τοὺς Οὔννους φασί. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀκροσφαλεῖς.* p.95.

Ἀποδέκται. [2] ἄρχοντες κληρωτοὶ, δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλὴν, οἵτινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. εἶτα ἐζητοῦντο τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βουλῇ ἐμέριζον εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν. καὶ γενομένης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων χρημάτων, ἀπήλειφον τὰ γραμματεῖα δημόσια.

Ἀποδέον. τὸ ἀπαρέσκον. καὶ Ἀποδεόντων, λειπόντων, ἀπολειπομένων. καὶ Ἀποδεῖν, τὸ ἀπολείπεσθαι. [3] Ἰώσηπος· Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἀχθοφορούντων ζώων, ἤτοι ὀρέων, τὸν πεζὸν ἄνδρα. † Τόσον δὲ ἀποδεῖν τοῦ τὴν πεπορισμένην ἤδη αὐτῷ καὶ ἀπὸ γένους προσήκουσαν βασιλείαν ἀφελέσθαι.

3 Josephus. B. Jud. III

Ἀποδέχομαι. ὁμολογῶ. Ἀποδέχομαί σε τῶν τρόπων, καὶ ἀποδέχομαί σου τοὺς τρόπους.

Ἀποδείκνυμί σοι χελιδόνα. ἴσον τῷ μαρτύρομαι.

Ἀπόδειξις [4] ὅρου διαφέρει. δεῖ πρῶτον ζητῆσαι περὶ ὅρου, ἆρα μία ἐστὶ μέθοδος, καθ' ἣν πάντων τῶν ὄντων δυνατὸν τοὺς ὅρους ἀποδοῦναι· ἢ πολλαί. καὶ εἰ μία, τίς αὕτη. εἰ δὲ πολλαὶ, πόσαι τὸν ἀριθμὸν, καὶ ποῖαι. καὶ ὅταν εὕρωμεν τοσάσδε, καὶ τοιάσδε, ὑπογραφῇ, ἢ ὁρισμῷ, ἄλλη πάλιν ἡμᾶς διαδέχεται ζήτησις, ποίαις τῶν μεθόδων ἐπὶ ποίων πραγμάτων χρηστέον. καὶ ὅταν εὕρωμεν τοῦτο, ἐπειδὴ ὁ ὁρισμὸς ἐκ γενῶν ἐστι καὶ διαφορῶν, τί τοῦ προκειμένου πράγματος τὸ γένος, καὶ τίνες αἱ διαφοραί· ἵνα συμπλέξαντες τὰς συστατικὰς διαφορὰς τῷ γένει, ἀποδῶμεν αὐτοῦ τὸν ὁρισμόν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα χαλεπότης. ᾧ τινι γὰρ πρώτως τι ἐνυπάρχει, τοῦτο καὶ καθ' ἑαυτὸ ὑπάρχει. καθ' αὑτὸ δέ ἐστι τὸ κατ' οὐσίαν. οὐκέτι δὲ καὶ εἴ τι καθ' αὑτὸ ὑπάρχει, τοῦτο καὶ πρώτως ὑπάρχει. τὸ γὰρ ζῶον τῷ ἀνθρώπῳ καθ' αὑτὸ μὲν ὑπάρχει, οὐ πρώτως δέ. διὸ κἂν μὴ ᾖ ἄνθρωπος, ζῶόν ἐστιν. ὥστε οὐ πρώτως τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ζῶον ὑπάρχει. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ σχῆμα τῷ τριγώνῳ καθ' αὑτὸ μὲν, οὐ μέντοι πρώτως. ἡ δὲ κυρίως ἀπόδειξις ἐκ τῶν καθ' αὑτὸ καὶ πρώτως ὑπαρχόντων γίνεται. καὶ ἁπλῶς, ἡ ἐκ τῶν αἰτίων [5] τὰ αἴτια πιστουμένη, καὶ

Ἀποδαρθεῖν. Dormire. Obdormiviſſe.

Ἀποδασμόν. Partem. Portionem. *Dux vero partem exercitus delegit, eamque præire juſſit.* Et iterum: *Parte Saracenorum in Perſiam miſſa, partes quaſdam Babyloniæ depopulatus eſt.*

Ἀποδάσομαι. Dividam. Diſtribuam.

Ἄποδας. Sic Hunnos vocant. Vide in v. Ἀκροσφαλεῖς.

Ἀποδέκται. Receptores. Hi erant viri deni, pro Tribuum numero, ſorte lecti, quibus tradebantur tabulæ illorum, qui Reipubl. aliquid debebant. Deinde in debita inquirebant, & pecuniam perſolutam cum conſenſu Senatus in uſus neceſſarios impendebant. Debito autem ſoluto, nomina debitorum ex publicis tabulis expungebant.

Ἀποδέον. Quod diſplicet. Et Ἀποδεόντων, qui deſunt, vel abſunt. Et Ἀποδεῖν, deeſſe, differre. Joſephus: *Ut pedites ab onuſtis jumentis parum differrent.* † *Tantum abeſſe, ut ipſi auferat regnum, quod ei jam traditum erat, & jure hæreditario ad ipſum pertinebat.*

Ἀποδέχομαι. Probo. Aſſentior. Ἀποδέχομαί σε τῶν τρόπων, & ἀποδέχομαί σου τοὺς τρόπους (mores tuos probo) utrumque dicitur.

Ἀποδείκνυμί σοι χελ. *Oſtendo tibi hirundinem.* Idem valet, ac μαρτύρομαι, teſtor.

Ἀπόδειξις. *Demonſtratio* a definitione differt. Primum de definitione quærendum eſt, utrum una ſit ratio, ſecundum quam omnium rerum definitiones tradi poſſint, an vero plures. Et, ſi una tantum, quænam hæc ſit. Si plures, quot illæ ſint numero, & quales. Quum autem deſcriptione vel definitione tot & tale invenerimus, rurſus alia quæſtio nos excipit Quibus methodis quibus in rebus ſit utendum Quum autem hoc invenerimus, quoniam de finitio ex generibus & differentiis conſta quærendum, quodnam ſit rei propoſitæ g nus, & quæ differentiæ, ut differentiis, qu rem conſtituunt, cum genere conjunctis, jus definitionem tradamus. Eſt & alia di ficultas. Cui enim primum aliquid ineſt, per ſe quoque exiſtit. Per ſe autem exiſti quod habet ſubſtantiam. Non tamen etia ſi quid per ſe eſt, id etiam primum eſt. A nimal enim per ſe quidem homini ineſt: ſe non primum. Quamobrem, quamvis hom non eſſet, animal tamen eſſet. Quare no primum homini animal ineſt. Eodem etia modo figura ineſt triangulo, per ſe quidem ſed non primum. Propria vero *demonſtr tio* fit ex iis, quæ per ſe & primum ſun & (ut paucis rem expediam) quæ ex cau

---

[1] Διαχωρείσας] Sic habet unus MS. Pariſ. Alter vero χωρείσας. At in prioribus Edit. excuſum eſt χωρήσας.

[2] Ἀποδέκται. ἄρχοντες κληρωτοὶ, δέκα τὸν ἀρ.] Hic locus in MSS. Pariſ. ita legitur: Ἀποδέκται. Ἀρχή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις. δέκα δὲ ἦσαν, οἱ παραλαβόντες τὰ γραμματεῖα ἀπαλείφουσι τὰ καταβαλλόμενα χρήματα τῆς βουλῆς ἐναντίον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, καὶ πάλιν ἀποδιδόασι τὰ γραμματεῖα τῷ δημοσίῳ. Sic etiam legitur apud Harpocrationem.

[3] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. III. pag. 836. ubi locus ſic legitur: Ὡς ὀλίγον ἀποδεῖν τῶν ἀχθοφορούντων ὀρέων τὸν πεζόν.

[4] Ἀπόδειξις ὅρου διαφέρει. δεῖ πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur que ad finem articuli, excerpſit Suidas ex Philopono in lib. 1. riſtot. *de Anima*, A. 7.

[5] Τὰ αἴτια πιστουμένη] Legendum eſt τὰ αἰτιατὰ πισ. ut a Philoponum.

ἐκ τῶν καθόλου τὰ μερικώτερα. Ἡ δὲ ἐκ τῶν αἰτιατῶν τὰ αἴτια πιστουμένη, τεκμηριώδης ἀπόδειξις λέγεται. οἷον, τὸ δεῖξαι ἐκ τῶν φωτισμῶν τῆς σελήνης ὅτι σφαιρική. εἰ γὰρ ἐδείκνυτο, διότι σφαιρική, διὰ τοῦτο φωτίζεσθαι οὕτως, τοῦτο ἂν εἴη κυρίως ἀπόδειξις. ἐκ γὰρ τοῦ αἰτίου τὸ αἰτιατὸν ἐδείκνυτ᾽ ἄν. οὐ κεχρήμεθα δὲ ἐνταῦθα τῇ δείξει ταύτῃ, διότι τὸ αἰτιατὸν πρὸς ἡμᾶς σαφέστερόν ἐστι φύσει τοῦ αἰτίου. Τεκμηριώδης δὲ ἀπόδειξις καὶ τὸ ἐκ τοῦ καπνοῦ τὸ πῦρ εὑρεῖν καὶ κατανοῆσαι. καὶ ἂν μὲν πάντως ἕπηται τὸ αἰτιατὸν τῷ αἰτίῳ, τεκμήριον τοῦτο λέγεται. τεκμήριον δέ ἐστι τὸ ἄλυτον σημεῖον. ἂν δὲ μὴ πάντως ἕποιτο, σημεῖον μὲν ἂν λέγοιτο, τεκμήριον δὲ οὐκ ἔστιν, διότι μηδὲ ἄλυτόν ἐστι· οἷον ὡς τὸ, ὠχρά ἐστιν, ἐπειδὴ τέτοκεν. οὐ πάντως γὰρ τῇ ὠχρότητι παρακολουθεῖ τὸ τετοκέναι. Ἀπόδειξις δέ ἐστι μέθοδος διὰ συλλογισμῶν συλλογιστική, ὅταν ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων ὁ συλλογισμὸς γίνηται.

Ἀποδειροτομεῖ. ἀποκόπτει τοὺς αὐχένας.

Ἀποδημεῖν. γενικῇ. μὴ παρεῖναι. [1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἐχρῆν αἰθρίας οὔσης ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ᾽ ἀποδημεῖν.

Ἀπὸ δή. Ἀπὸ δὴ τούτων πάντων ἀναπειθόμενος τῶν πλεονεκτημάτων, πάντα τὸν ἀνθιστάμενον τιθεὶς ἐν δευτέρῳ, εὐθαρσῶς ἐπῄει. συνηνέχθησαν δὴ ἄμφω ἀλλήλοιν. Δέξιππος.

Ἀποδιατρίψουσιν. ἐγχρονίσουσι. χρονοτριβήσουσιν.

Ἀποδιδόμενοι. [2] Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ Ἀποδιδόντες. καὶ Ἀποδιδόμεθα, γενικῇ, ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόμεν, ἢ πιπράσκομεν.

Ἀποδικεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. οὕτως Ἀντιφάνης.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι. αἰτιατικῇ. ἀποπέμπεσθαι πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία, καὶ οἱονεὶ καθαίρεσθαι, ἢ ἱλάσκεσθαι. Τοὺς νυκτικόρακας εἰς τοὺς ὄρνεις ἀποδιοπομποῦνται. καὶ Ἀποδιοπομπείσθω, ἀποδιωκέσθω.

Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμάτων. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπὶ φόνοις καθαιρομένων. οὗτοι γὰρ δὶς ἑπτὰ κύμασι πλύνουσι τὰ ἱμάτια.

Ἀποδοκιμάσας.[3] ὡς ἄχρηστον ἐκφαυλίσας. [4] Ὁ δὲ Ἀννίβας ἀποδοκιμάσας τὸν ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχοντα αὐτοῖς καθοπλισμὸν, ἅμα τῷ νικῆσαι τῇ πρώτῃ μάχῃ, παραχρῆμα τοῖς Ῥωμαίων ὅπλοις καθώπλισε τὰς δυνάμεις.

Ἀπὸ δόξης. ἀπὸ εἰκασμοῦ.

Ἀποδόσθαι. πωλῆσαι. καὶ Ἀπόδου, πώλησον.

Ἀποδράς. ἀποφυγών. καὶ Ἀποδρᾶναι.

effecta probat, & ex univerſalibus particularia. Quæ vero ex effectis cauſas probat, illa τεκμηριώδης Ἀπόδειξις vocatur: ut, ſi ex lunæ illuminatione eam globoſam eſſe demonſtres. Si enim, quia globoſa eſt, demonſtraretur eam ideo ſic illuminari, hæc eſſet proprie *demonſtratio*. Nam ex cauſa effectus demonſtraretur. Ea autem demonſtratione hic non utimur, quia effectus apud nos natura evidentior eſt quam cauſa. Τεκμηριώδης ἀπόδειξις etiam vocatur, cum ex fumo ignem deprehendimus & demonſtramus. Et quidem, ſi effectus cauſam omnino ſequatur, id vocatur τεκμήριον. Τεκμήριον enim eſt certum & irrefutabile alicujus rei ſignum. Quod ſi [effectus cauſam] non neceſſario ſequatur, id σημεῖον quidem dicitur, non autem τεκμήριον, quia non eſt irrefutabile: veluti ſi quis dicat, pallida eſt, quia peperit. Non enim neceſſario ſequitur, aliquam peperiſſe, quia pallida eſt. *Demonſtratio* autem eſt methodus quæ per ratiocinationes aliquid colligit, quod fit, cum ex veris & primis [principiis] argumentatio conſtat.

Ἀποδειροτομεῖ. Cervicem amputat.

Ἀποδημεῖν. Abeſſe. Peregrinari. Genitivo jungitur. Ariſtophanes *Nubibus: Atqui oportebat cœlo ſereno [Jovem] pluere, has vero [nubes] abeſſe.*

Ar. Nub. 370.

Ἀπὸ δή. *His igitur rebus omnibus, quibus aliis præſtare ſe videbat, inductus, omneſque adverſarios impares ſibi judicans, fidenti animo eum adortus eſt. Ambo igitur inter ſe congreſſi ſunt.* Dexippus.

Ἀποδιατρίψουσι. Tempus terent. Immorabuntur.

Ἀποδιδόμενοι. Antiphon dixit pro ἀποδιδόντες, reddentes. Et Ἀποδιδόμεθα, cum genitivo, pro ἀποδιδόμεν, vendimus.

Ἀποδικεῖν. Cauſam coram judice dicere. Sic Antiphanes.

Ἀποδιοπομπεῖσθαι. Accuſativo jungitur. Amandare ad Jovem Piacularem, & quodammodo luſtrare & expiare. *Nycticoraces ad aves amandant.* Et Ἀποδιοπομπείσθω, abigatur, repellatur.

Timaeus. 40.
Pierson. in Moerin. p. 41. citat Ruhnk. in Tim. et quaedam addit.

Ἀπὸ δὶς ἑπτὰ κυμ. *A bis ſeptem fluctibus.* Per tranſlationem ductam ab illis, qui ob cædem luſtrantur. Illi enim bis ſeptem fluctibus veſtes abluunt.

Ἀποδοκιμάσας. Qui aliquid ut inutile ſprevit & rejecit. *Annibal vero, damnato genere armorum, quo [milites ejus] ante uſi fuerant, poſt primam ſtatim victoriam copias ſuas armis Romanorum armavit.*

In Schweigh. Edit. omittitur

Ἀπὸ δόξης. Per opinionem. Per conjecturam.

Ἀποδόσθαι. Vendidiſſe. Et Ἀπόδου. Vende.

Schol. Thucyd. I. 30. p. 24. 34.

Ἀποδράς. Qui aufugit. Et Ἀποδρᾶναι, aufugere.

---

[1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἐχρῆν αἰθρ.] Apud Ariſtoph. *Nub.* pag. 148. (82. Ed. Baſ.) ſic hodie legitur:
Καί τοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ᾽ ἀποδημεῖν.

[2] Ἀποδιδόμενοι. Ἀντιφ.] Ex Harpocratione.

[3] Ἀποδοκιμάσας. ὡς ἄχρηστον ἐκφ.] Vide ſupra v. Ἀποδοκιμάζειν.

[4] Ὁ δὲ Ἀννίβας ἀποδοκιμάσας τὸν ἐξ ἀρχ. ὑπ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. XVIII. cap. XXIV. ut Jac. Gronovius recte obſervavit.

Tom. I.

πομπεῖσθαι 64. ἀποπέμπεσθαι καὶ διωθεῖσθαι τὰ
ἁμαρτήματα, συμπράκτορι χρώμενος τῷ
Διΐ.

διοπομπεῖσθαι.] Phry-
[illegible] Σοφιστ. MS.
πεῖσθαι, καὶ Διοπομ-
μὲν τὸ ἀποπέμ-
ἀποκαθαίρεσθαι μύση·
τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Διὸς,
τοῦ ἱερείου τοῦ θυομένου
ἐφ᾽ ᾧ ἱκέτης ἐκκαθαίρεται·
τὰς ἀποδιοπομπήσεις
ἐκ τοῦ Διὸς, τοῦ ἱκ-
(Dele haec verba
repetita) καὶ τοῦ
Μηδὲ γοῦν τὸ ἀπὸ σοφ-
[illegible] ἐστι. Phry-
exſcripſit Gram-
MS. [illegible]

buſio ad *Heſych.* v. [illegible] laudatus. Propria ejus vis eſt, *ſcelus* vel *prodigium depellere*, *averruncare*. ſicut Attici etiam dicunt, ἄγος ἀποπέμψασθαι, ἐλαύνειν. *Pollux* I. 33. Cui expiationi cum ſemper luſtrationes accederent, de quibus erudite diſputat *Henr. Valeſius* ad Excerpta *Peireſc.* p. 67. facile intelligitur, cur hoc verbum etiam per καθήρασθαι a Grammaticis exponatur. *Plato* Cratyl. p. 262. G.

αὔριον δ᾽ ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν, καὶ καθαρούμεθα, ἐξευρόντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ἱερέων τις, εἴτε τῶν σοφιστῶν. ubi vide Scholia. Legg. IX. p. 652. C. ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης. Ibid. p. 662. A. τοῦτον πρῶτον μὲν καθήρασθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον χρεὼν ἔστω κατὰ νόμον. X. p. 670. F. ἀλλ᾽ ἐάν πως οἷοι ἀποδιοπομπήσασθαι λόγοις αὐτὸ [illegible] γιγνώμεθα δυνατοί. *Lyſias* adv. Andocid. p. 55. [illegible]

ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. *Onoſander* cap. 5. πᾶσαν, εἴτε ἡ δημοσία κηλὶς, ἢ διαμάρτημα, ἀποδιοπομπούμενος. Haec propria, ut diximus, vocis ſignificatio eſt, quam Atticis tribuunt *Moeris* & *Phrynichus*. Scriptores non ita vetuſti ἀποδιοπομπεῖσθαι metaphorice uſurpant pro *rem aliquam procul amandare, rejicere, reſpuere.* *Philo* T. I. p. 642. ὁ θεὸς κηλῖδας ἀναχυθείσας ἐν πόλεσι, καὶ χώραις, καὶ ἔθνεσιν ἀποδιοπομπεῖται. *Plutarch.* Lyſandr. p. 442. C. ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους. *Phalaris* Epiſt. CXLVII. p. 184. μηδὲν τῶν ἐπὶ [illegible] ἀποδιοπομπούμενος. *Syneſ.* de Regn. p. 2. B. τὸ μὲν ἀγαπᾶν, τὸ δὲ ἀποδιοπομπεῖσθαι. de Provid. p. 104. D. Epiſt. CXVI. p. 255. *Phrynichus*, qui prope ſolus veterum Grammaticorum, quam ſermonis elegantiam aliis praecipit, ipſe ſcribendo praeſtat, de Dict. Attic. p. 104. Τοῦτο μὲν οὖν ἀποδιοπομπώμεθα. & p. 134. Ἐξάδελφος ἀποδιοπομπητέον, ἀνεψιὸς δὲ ῥητέον. Verbum διοπομπεῖσθαι non ſupereſt, ſi bene memini, niſi apud Grammaticos. At nomen διοπομπήσεις eſt apud *Clem. Alex.* Strom. VII. p. 850. ἐπὶ μόνῃ τῇ διοπομπήσει τῶν κακῶν ubi nunc vitioſe ſcribitur διαπομπήσει. Vide *Euſtath.* ad Od. X. p. 1935.

1. Brunck. Ep. Aristonis. II. 258. 2. 3.

Ἀποδρέψεσθε. ἀποβρυγήσετε. [1] Οὐ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε.

Ἀποδρύφω. ἐκδέρω.

Ἀποδύντες. [2] ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, οἳ ἀποδύονται τὴν ἔξωθεν στολήν, ἵνα εὐτόνως [3] χορεύσωσιν. Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.

2. Toup. III. 36. Locus Comici ~~non exstat~~. Corr. [illegible] ἀθλεύσωσιν. Porson in T. IV. 498. Locus exstat in Ar. Acharn. 627 ubi [illegible] ἀναπαίστοις. Retinend. χορεύσωσιν. Sic Schol. Ar. et MS. [illegible] CCC. Plato Menex. 365 Edit. Basil. 1556. [Edit. Steph. II. 236 C.]

Ἀποδυσπετεῖ. ἀποδύρεται. Δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν ἀποδυσπετεῖν ἀναγκάζονται.

Ἀπὸ ἕθεν. α ἀπὸ ἑαυτοῦ.

3. Hom. Il. ζ. 62. υ. 278.

Ἀποζῆν. [4] τὸ εὐτελῶς ζῆν. ζῆν δέ, τὸ μετὰ τρυφῆς καὶ πολυτελείας. Τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀγαπῶν κεκτῆσθαι, ὅσα ἀποζῆν ἀπ' αὐτῶν. ἀντὶ τοῦ μέτρια.

4. Thucyd. I. p. 2. 22. Vid. Thom. Mag. p. 94.

Ἀπόζων. γενικῇ. ἀποπνέων.

Ἀπόειπε. [5] ἀπάρνησαι.

Ἀποθανεῖν. Ἐάν [6] τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ, καὶ τῷ μερισμῷ τῆς ἐννοίας διαλύσῃ τὰ ἐμφανταζόμενα αὐτῷ, οὐκέτι ἄλλο τι ὑπολήψεται αὐτὸ εἶναι, ἢ φύσεως ἔργον. Φύσεως δὲ ἔργον εἴ τις φοβεῖται, παιδίον ἐστί. τοῦτο μέντοι οὐ μόνον φύσεώς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ συμφέρον αὐτῇ. πῶς ἅπτεται Θεοῦ ἄνθρωπος, καὶ κατὰ τί ἑαυτοῦ μέρος;

Marc. Anton. II. 12. p. 49. Edit. Gatak. in Fol.

Ἀποθάνω. αὐθυπότακτον. Καὶ ἀποθάνωμεν, ὁμοίως. Ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, ἀπέτισε πολλὰ χρήματα.

Iamb. fort.
— Ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς,
Ἀπέτισε πολλὰ χρήματα

Ἄποθεν. [7] χωρίς. ἢ πόρρωθεν.

Ῥινοῦ [8] χερμαστῆρος εὔστροφα κῶλα πταίνων
Ἀλκιμένης πτανῶν εἶργον ἄπωθε νέφος.

Καὶ αὖθις· Ῥουφῖνος δὲ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐνέτυχε, πόλεως Νισίβιδος οὐ μακρὰν ἄποθεν. καὶ Ἄποθέν γέ ποθεν, ἀπό τινος μέρους [9] ἰσημέρου.

+ Porson in Toup. IV. p. 489.
Ἄποθεν Veteres non dicunt sed Ἄπωθεν.

1 Corrigend. ex Timaeo. p. 20 monente D. Ruhnk. in loc. Ἄποθέν γε ποθεν. ἀπό τινος μέρους. deleto cum Kustero ἰσημέρου.

Ἀποθέσθαι. ἀποθησαυρίσαι, ἀποταμιεῦσαι. Ὁ δὲ βουλόμενος μηδένα χρόνον ἀργὸν ποιεῖν, προέθετο τὸ τοῦ χειμῶνος ἄπρακτον εἴς τινας χρείας ἀποθέσθαι.

Ἀποθεσπίσαι. δογματίσαι. ἐκθέσθαι. εἰπεῖν.

Ἀπόθετον. τὸ ἀποτεθησαυρισμένον.

Ἀποθήκην. ἀντὶ τοῦ ἀποστροφήν. Φίλιστος.

Ἀποθλίβειν. ἐν τῷ Βλιμάζειν.

Ἀπόθητος. ὁ μὴ ποθούμενος.

Ἀποθνήσκοντας [10] ἐν πολέμῳ ὁρῶ τοὺς περὶ πλείστου ποιουμένους τὸ ζῆν, καὶ ζῶντας, ὅσοι τοῦ ζῆν ἀπεγνώκεισαν. κἀγὼ μαχήσομαι ὡς ἀποθανούμενος, καὶ οἶδ' ὅτι περιέσομαι. Λάκων γάρ εἰμι ἄνωθεν, καὶ οἶδα τὴν πρὸς Λεωνίδαν ἐπιστολὴν τῶν τελῶν· Μα-

Synesius, p. 254. Epist. ad fratrem. CXIII.

Ἀποδρέψεσθε. Decerpetis. [Rodetis.] *Ubi & pinguem caſeum rodetis.*

Ἀποδρύφω. Excorio.

Ἀποδύντες. [Interdum dicitur] pro ἀποδυσάμενοι, i. e. qui ſe ad aliquam rem accinxerunt. Per tranſlationem ductam ab athletis, qui veſtem exteriorem exuere ſolent, ut contentius luctentur. Ariſtophanes: *Sed ad certamen nos accingentes Anapæſtis eos inceſſamus.*

Xenoph. Anab. Δ'. 289.

Ἀποδυσπετεῖ. Luget. [Ægre fert. Animo concidit.] *Malis vexati animo concidere coguntur.*

Ἀπὸ ἕθεν. A ſe.

Ἀποζῆν. Tenuiter & parce vivere. Ζῆν vero, in deliciis & luxu vivere. *Iis bonis contentus erat, unde victitare vitamque tolerare poſſet.*

Ἀπόζων. Genitivo jungitur. Redolens. Odorem ſpirans.

Ἀπόειπε. Nega. Recuſa.

Ἀποθανεῖν. Mori. *Si quis ipſam tantum [mortem] intueatur, & cogitatione ab illa ſubmoveat, quæ prima ſpecie imaginationem noſtram terrent, nihil aliud eam eſſe putabit, quam naturæ opus. Naturæ vero opus quiſquis formidat, puer eſt. Hoc autem non ſolum eſt naturæ opus, ſed etiam illi conducit. [Conſiderandum etiam eſt,] quomodo & qua ſui parte homo Deum attingat.*

Ἀποθάνω. Moriar. Subjunctivus. Et Ἀποθάνωμεν, itidem. *Patre ejus mortuo multum pecuniæ perſolvit.*

Ἄποθεν. Seorſim. Item, procul, eminus. *Fundæ e corio factæ & ſaxa jaculantis bene tortas rotans habenas ego Alcimenes volucrum procul arcui nubem.* Et rurſus: *Rufinus vero inter redeundum in ipſum incidit, non procul ab urbe Niſibide.* Et Ἄποθέν γέ ποθεν, alicunde.

+. Brunck. An. Antipat. Sidon. II. 36. CV. 3

Ἀποθέσθαι. Reponere. Recondere. *Ille vero, cum nullum tempus ocioſum traducere vellet, hibernum ocium negociis quibuſdam neceſſariis impendere ſtatuit.*

Ἀποθεσπίσαι. Decretum ferre. Exponere. Pronuntiare.

Ἀπόθετον. Repoſitum. Reconditum.

Ἀποθήκην pro ἀποστροφὴν dixit Philiſtus.

Ἀποθλίβειν. Exprimere. Vide in voce Βλιμάζειν.

Ἀπόθητος. Qui non deſideratur.

Ἀποθνήσκοντας ἐν πολ. *Video illos, qui vitam plurimi faciunt, in bello mori, & illos vivere, qui de ſalute deſperaverant. Quamobrem & ego ut moriturus pugnabo, & ſcio me ſuperſtitem fore. Lacon enim ſum a prima generis origine, & ſcio, quid Ephori ad Leonidam ſcripſerint:*

---

[1] Οὐ καὶ πίονα τυρὸν ἀπ.] Hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate in mures, quod exſtat Anthol. lib. I. cap. XXXIII. pag. 70.

[2] Ἀποδύντες. ἀντὶ τοῦ ἀποδ.] Vide quæ de ſignificatione hujus vocis notamus infra ad v. Ἢ δεῖ κτλ.

[3] Χορεύσωσιν] Malim παλαίσωσιν, i. e. luctentur.

[4] Ἀποζῆν. τὸ εὐτελῶς ζῆν.] Hæc repetuntur infra v. Ζῆν.

[5] Ἀπόειπε. ἀπάρνησαι] Ex Schol. Homeri ad Il. Γ. v. 406.

[6] Ἐάν τις αὐτὸ μόνον εἰδῇ καὶ τῷ μερ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Marci Antonini Imperatoris lib. II. §. XII.

[7] Ἄποθεν] Sic MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. male ſcriptum ἄπωθεν, per ω.

[8] Ῥινοῦ χερμαστῆρος εὔστρ.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. XVI. Ep. I.

[9] Ἰσημέρου] Hanc vocem, tanquam ſupervacaneā, delendā cenſeo.

[10] Ἀποθνήσκοντας ἐν πολ.] Elegans hoc fragmentum depromptū eſt ex Synesii Epiſt. CXIII.

χέθων

χέσθων ὡς τεθναξόμενοι, καὶ οὐ τεθνάξονται.

Ἀπόθου. ἀποβαλοῦ. Ἀπωθοῦ δὲ, ὤθιζον.

Ἀποθώμεθα. αὐθυπότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀποβαλλώμεθα.

Ἀποθραυσθῇς. ἐκπέσῃς. [1] Μηδ᾽ εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττῃς (τουτέστιν εἰσέλθῃς) μήποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.

Ἀποθρέξεις. συναποτροχάσεις. οὕτω Πλάτων.

Ἀποθρώσκοντα. ἀποπηδῶντα.

Ἀποθύμια. λυπηρά. τὰ μὴ καταθύμια.

Ἀπὸ θυμοῦ. Δείσας οὖν μὴ ἀπὸ θυμοῦ γένηται τῷ βασιλεῖ, μὴ θαρσήσας αὐτὸν ἐπιβαίνει τοῦ πορθμείου. Καὶ αὖθις· Τοῖς μὲν ὀλίγοις τε, καὶ ὧν ὄφελός τι ἐν παντὶ ἔθνει, ἀπὸ θυμοῦ εἶναι τὰς ληλασίας. Καὶ [2] ἀπὸ θυμοῦ. μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θυμοῦ ἦν αὐτοῖς ἄρχων ὁ Αὔγαρος.

Ἀποθυννίζω. τὸ ἀποπέμπομαι, καὶ παραλογίζομαι.

Ἀπὸ [3] ἵππων ἐπ᾽ ὄνους. ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖρον τρεπομένων.

Ἄποκα πρόβατα. ἄκουρα.

Ἀποκαθεύδουσιν. ἀντὶ τοῦ ἀποκοιτοῦσιν. Εὔπολις. τουτέστι γυναῖκα χωρίζεσθαι ἀνδρὸς, καὶ ἀφίστασθαι.

Ἀποκαθιστῶν. διδούς. χαριζόμενος. [4] Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί. τουτέστι τὴν τῶν ἐθνῶν βασιλείαν, τὴν προτέραν δεσποτείαν ἀποδιδούς.

Ἀποκακήσαντες. [5] ἀφροντιστήσαντες. [6] παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες.

Ἀπὸ [7] καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι. θέλει λέγειν, ὅτι βέλτιόν ἐστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δεδοκιμασμένοις, ἢ τοῖς φαύλοις. κἂν γὰρ δέῃ παθεῖν, κρεῖττον ἀπ᾽ ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν. καὶ Ἀριστοφάνης·

Κἂν τι σφαλῆτ᾽, ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου.

Ἀποκαραδοκία. προσδοκία. καὶ #Ἀποκαραδοκῶν. [8] προσδοκῶν. Ὁ δὲ καθῆστο ἐν τῇ παρεμβολῇ, ἀποκαραδοκῶν, ὅποι καὶ τύχης χωρήσοι τὰ πράγματα. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀνελπιστίαν.

Ἀποκαρτερήσαντα. ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ τοῦ βίου ἐξαγαγόντα. [9] Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νομοθέτην, μετὰ τὸ θεῖναι τοὺς νόμους, ἐλθόντα εἰς Κρήτην ἀποκαρτερῆσαι, ὅπως μὴ αὐτοὺς ἀναγκασθείη λῦσαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀναξαγόρας ἐλθὼν ἐν Λαμψάκῳ, καὶ ἀποκαρτερήσας, τὸν βίον καταστρέφει.

Pugnent ut mox morituri, & non morientur.

Ἀπόθου. Depone. Abjice. Ἀπωθοῦ vero, repelle.

Ἀποθώμεθα. Subjunctivus, pro ἀποβάλλωμεν, abjiciamus.

Ἀποθραυσθῇς. Excidas. *Neque in ſaltatricis domum ingrediaris, ne forte bona tua exiſtimatione excidas.*

Ἀποθρέξεις. Curſu aufugies. Sic Plato.

Plato.

Ἀποθρώσκοντα. Proſilientem.

Ἀποθύμια. Moleſta. Ingrata.

Ἀπὸ θυμοῦ. [Diſplicens. Ingratum.] *Veritus igitur, ne Regi id diſpliceret, cum nulla ſpe animum ejus confirmaſſet, pontonem intravit.* Et iterum: *Et paucioribus quidem illas prædationes diſplicere.* Et ἀπὸ θυμοῦ, inviſus. *Quoniam vero Abgarus Præfectus illis non erat inviſus.*

Ἀποθυννίζω. Repudio. Decipio.

Ἀπὸ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους. *Ab equis ad aſinos.* In eos, qui [a melioribus] ad deteriora tranſeunt.

Ἄποκα πρόβατα. Pecora intonſa.

Ἀποκαθεύδουσιν. Secubant. Eupolis. Dicitur de uxore, quæ a marito ſe ſeparat.

Ἀποκαθιστῶν. Dans. Largiens. [Reſtituens.] *Tu es ille, qui hæreditatem meam mihi reſtituis.* Hoc eſt, qui gentium regnum & priorem dominationem mihi reddis.

Psalm. XV. 5

Ἀποκακήσαντες. Quibus nihil curæ eſt. Securi. Apud Sophronem.

Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπ. *E nobiliori ligno vel ſuſpendar.* Significare vult, præſtare fortibus & ſpectatæ virtutis ducibus uti, quam malis & ignavis. Nam ſi quid incommodi pati oporteat, præſtare illud boni quam mali [ducis] culpa pati. Et Ariſtophanes: *Et ſi quid peccaveritis, ex meliori ſaltem ligno [ſuſpendamini.]*

Arist. Ran. 748. et Suid. supr. V. Ἄξιον

Ἀποκαραδοκία. Expectatio. Et Ἀποκαραδοκῶν, expectans. *Ille vero in caſtris ſedebat, expectans, quem eventum res habituræ eſſent.* Significat etiam deſperationem.

Voce utitur Menand. Prot. p. 108. C.

Ἀποκαρτερήσαντα. Qui vel inedia vel laqueo mortem ſibi conſcivit. [*Ferunt*] *Lycurgum, Lacedæmoniorum legiſlatorem, poſtquam leges tuliſſet, in Cretam profectum inedia vitam finiviſſe, ne ipſe eas abrogare cogeretur.* Et rurſus: *Anaxagoras autem Lampſacum profectus inedia vitam finivit.*

Suid. V. Λυκοῦργος.

Suid. V. Ἀναξαγόρας.

---

[1] Μηδ᾽ εἰς ὀρχηστρίδος εἰσ.] Apud Ariſtophanem *Nubib.* pag. 180. (109. Ed. Baſ. P.) locus hic ita legitur:

Μηδ᾽ εἰς ὀρχηστρίδος εἰσιέναι, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς
Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.

Vide infra v. Ἄχρηστα, & v. Εἰσάττειν.

[2] Καὶ ἀπὸ θυμοῦ. μισητός. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπὸ θ.] Locum hunc, qui in prioribus Edit. mutilus eſt, ex MSS. ſupplevi.

[3] Ἀπὸ ἵππων ἐπ᾽ ὄνους] Huic proverbio contrarium eſt illud: Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἐφ᾽ ἵππους: de quo vide ſupra ſuo loco.

[4] Σὺ εἶ ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν κληρονομίαν μου ἐμοί] Hæc ſunt verba Davidis Pſalm. XVI. 5.

[5] Ἀφροντιστήσαντες] Hæc interpretatio potius convenit voci Ἀποκηδήσαντες. Vide Heſych. h. v.

[6] Παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες] Hæc nihili ſunt, & ex voce Ἀποκηδήσαντες (quam vide) inepte huc tranſlata.

[7] Ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam ſupra v. Ἄξιον.

[8] Προσδοκῶν] Hæc vox a prioribus Edit. abeſt, quam ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

[9] Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον νομ.] Hoc fragmentum legitur etiam v. Ἀπεκαρτέρησε.

Ἀπὸ[1] καταδυομένης. λείπει, ὅ, τι ἂν λάβῃς, κέρδος. ἀπὸ τῶν ἐμπόρων ἡ μεταφορὰ, οἳ καταδυομένης τῆς νεὼς, ὅ, τι ἂν λάβωσι, κέρδος ἡγοῦνται.

Ἀπὸ καταδυομένης. *Ex [nave,] quæ ſubmergitur.* Deſideratur, quidquid ceperis, lucrum eſt cenſendum. Tranſlatio ducta eſt a mercatoribus, qui, cum navis ſubmergitur, quodcunque naufragio eripuerint, id in lucro ponunt.

Ἀποκαταλλάξαι. φιλοποιῆσαι.

Ἀποκαταλλάξαι. Reconciliare.

Ἀποκατέστην.[2] ἀπεδόθην. [3]Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν [4] Ζὶχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ΄ ἐνιαυτῶν.

Ἀποκατέστην. Reſtitutus ſum. *Zichio debita ſeptem annorum pecunia reddita eſt.*

4. Menand. Protect. 143. B. ubi ἀπεκαλέσθη.

Ἀποκαυλίζεσθαι[5] τὸν μηχανικὸν κριόν.

5. Thucydid. p. 147. 10.

Ἀποκαυλίζεσθαι. Dicitur de ariete, machina bellica, cum roſtrum ejus defringitur vel decurtatur.

Ἀποκαίνυμι.[6] νικῶ. ἀπὸ τοῦ καίνω, τὸ φονεύω, καίνυμι, ἐκαινύμην. μεταφορικὴ δὲ ἡ λέξις. κυρίως γὰρ ἐπὶ τῶν φονευόντων καὶ νικώντων λαμβάνεται. ἢ παρὰ τὸ αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἆθλον τοὺς νικῶντας.

Ἀποκαίνυμι. Vinco. A verbo καίνω, quod ſignificat occido. A καίνυμι fit ἐκαινύμην. Eſt vocabulum metaphoricum. Proprie enim dicitur de illis, qui aliquos interficiunt & vincunt. Vel deductum eſt ab αἴνυμαι, quod ſignificat accipio; quod victores accipiant præmium.

Ἀποκεκλήκαμεν. ἀπηγορεύσαμεν. καὶ [7]Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· Ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς θεοὺς μηκέτι τὴν πόλιν διαπερᾶν.

7. ar. av. 1262.

Ἀποκεκλήκαμεν. Interdiximus. Ariſtophanes *Avibus: Interdiximus, ne Dii, Jove nati, urbem noſtram amplius tranſirent.*

Ἀποκεκραιπαλισμένος. τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης.

Plutarch. M. anton. V. 153. c. 30. ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας.

Ἀποκεκραιπαλισμένος. Cui crapula & ebrietas deceſſit.

Ἀποκεκρουσμένον. οἷον ἠκρωτηριασμένον. ἀποκεκλασμένον, καὶ κεκολοβωμένον. [8]Δός μοι κυλίκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. ποτήριον. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν.

Ἀποκεκρουσμένον. Mutilatum. Fractum. Decurtatum. Ariſtophanes *Acharnenſibus: At da mihi poculum, cujus labrum eſt fractum.* [Κυλίσκιον hic idem ſignificat quod] ποτήριον.

Ἀποκεκύφαμεν. Ἀριστοφάνης· [9]Οἱ γὰρ ἄνδρες, ὥσπερ λαμπτηροφόροι ὄντες, ἀποκεκύφαμεν. οἱ γὰρ λυχνοφοροῦντες κεκύφασι διὰ τὸν ἄνεμον.

9. Reſpexit Lyſiſtr. 1302.

Ἀποκεκύφαμεν. Corpore incurvato incedimus. Ariſtophanes: *Nam nos viri, tanquam lucernam ferentes, incurvati incedimus.* Qui enim lucernas ferunt, cernui incedunt propter ventum.

Ἀποκείλαντες. ἀποκλίναντες.

Ἀποκείλαντες. Declinantes.

Ἀποκείραντες, καὶ κείραντες, ἑκατέρως λέγουσιν.

Ἀποκείραντες, & κείραντες, utrumque [eodem ſenſu] dicitur.

Ἀποκεῖσθαι πόρρω. ἀτιμάζεσθαι. οὕτω Κρατῖνος.

Ἀποκεῖσθαι πόρρω. Contemni. Nullo in honore haberi. Sic Cratinus.

Ἀποκηδήσαντες.[10] Ὅμηρος.[11] παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες, ἀφροντιστήσαντες. καὶ Ἀποκηδήσονται, τὴν λύπην ἀφαιρήσονται.

10. Iliad. ψ΄. 413.

Ἀποκηδήσαντες. Negligentes. Homerus. Apud Sophronem vero accipitur pro ἀποκακήσαντες, malis ſuccumbentes. Et Ἀποκηδήσονται, a triſtitia & mœrore liberabuntur.

Ἀποκήρυκτον. ἀλλότριον. [12]ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκηρύκτους φαύλους εἶναι ἁπλῶς, δόξαι ἂν λέγειν ἐξ ἀνάγκης τοιούτους αὐτοὺς εἶναι· οὐ μὴν οὕτως ἔχει. ἐνδέχεται γάρ τινα μὴ τοιοῦτον εἶναι ἀποκήρυκτον γενόμενον. Θεμιστοκλέα γοῦν ἀποκήρυκτόν φασι γενέσθαι· οὐ μὴν φαῦλος ἦν. καὶ [13]Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσ-

Ἀποκήρυκτον. Abdicatum. Qui ſimpliciter dicit, abdicatos eſſe improbos, dicere videtur, eos neceſſario tales eſſe. Non tamen ita ſe res habet. Nam fieri poteſt, ut aliquis, qui fuerit abdicatus, non ſit talis. Themiſtoclem enim abdicatum fuiſſe dicunt: qui tamen malus non fuit. Item ἀποκηρύττοντες ac-

---

[1] Ἀπὸ καταδυομένης] In proverbio hoc interpretando Eraſmus a vero ſenſu procul aberravit, qui eam ob cauſam caſtigatur ab Henr. Steph. in Animadverſ. ad Adag. Eraſmi pag. 21, 22. quem conſule.

[2] Ἀποκατέστην. ἀπεδόθην. Ἀποκατ.] Locum hunc antea mutilum ex 2 MSS. Pariſ. ſupplevi.

[3] Ἀποκατέστη τοῖς περὶ τὸν Ζὶχ τὰ ὀφειλ.] Hæc ſunt verba Menandri in *Excerpt. Legat.* ab Hœſchelio editis, pag. 143.

[4] Ζὶχ] Hoc nomine primaria quædam dignitas apud Perſas appellabatur, ut teſtatur Menander in iiſdem Excerptis, pag. 133. Id autem propterea moneo, ne quis vocabulum Ζὶχ ſpurium eſſe exiſtimans temere aſſentiatur MSS. Pariſ. in quibus pro περὶ τὸν Ζὶχ, legitur, περὶ τὸν ζ΄ χρόνον, i. e. *circa ſeptimum annum*: quæ παραδιόρθωσις procul dubio profecta eſt a librariis, quibus nomen Ζὶχ ſuſpectum erat. Fateor & me lectionem MSS. Pariſ. olim probaſſe, & vocabulum Ζὶχ, tanquam ſpurium, damnaſſe, antequam incidiſſem in locum Menandri, ex quo fragmentum hoc a Suida depromptum eſt.

[5] Ἀποκαυλίζεσθαι] Hoc vocabulo de ariete, machina bellica, uſus eſt Thucydides lib. II. cap. LXXVI. ut notarunt jam alii.

[6] Ἀποκαίνυμι. νικῶ ἀπὸ τοῦ καίνω.] Eadem habet Etymologus.

[7] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 415. *P.*

[8] Δός μοι κυλίκιον, τὸ χ.] Apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 393. (280. Ed. Baſ. *P.*) locus hic ita legitur:

——— Ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
Κυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

[9] Οἱ γὰρ ἄνδρ.] Apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 897. (563. Ed. *P.*) locus hic aliter legitur; quem vide.

[10] Ἀποκηδήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρ.] Locus hic turbatus eſt, quem ſic conſtituendum puto: Ἀποκηδήσαντες. ἀφροντιστήσαντες. Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι ἀποκακήσαντες. καὶ Ἀποκηδήσονται &c. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum.

[11] Ὅμηρος] Il. Ψ. v. 413. ubi Scholiaſta τὸ ἀποκηδήσαντι exponit ἀφροντιστήσαντι, ἀμελήσαντι.

[12] Ὅτι ὁ λέγων τοὺς ἀποκ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad οὐ μὴν φαῦλος ἦν, ſunt verba Alex. Aphrod. in lib. II. Topic. p. 96.

[13] Καὶ ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπρ.] Ex Harpocratione.

κοντες. οὕτω Δημοσθένης καὶ Πλάτων. οἱ δέ φασι διαφέρειν ἐκποίητον ἀποκηρύκτου· ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται· ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται προθέσει.

conſilio a patre naturali in alteram familiam

Ἀποκινδυνεύοντες. ἀποτολμῶντες, ἀποδειλιῶντες. Ὁ δὲ Σερτώριος, ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς, καί περ θρασέως τῶν Ἰβήρων ἐκ τοῦ τὰ πλείω κατορθοῦν ἐχόντων, οὐκ ἀποκινδυνεῦσαί ποτε ἐτόλμησεν.

Ἀποκινεῖν. τὸ ἀπέρχεσθαι, καὶ ἀποτρέχειν. λέγεται καὶ ἐπὶ πλοίων καταγομένων καὶ ὁρμιζομένων ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἀπόκινος.[1] εἶδος ὀρχήσεως.

Ἀποκλήρωσις. μέρος εἰς ἀμείνονα λῆξιν. Ἀποκληρῶσαι θεοποιῷ φροντίδι οὐδὲν ὤκνησε. λῆξις δέ ἐστι μερὶς, παῦσις, κληρονομία.

Ἀπόκλητοι. κεκλημένοι. Οὐ[2] τὴν κοινὴν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, τὰς αὐτῶν κρίσεις διαλαβόντες, πόλεμον ἐξήνεγκαν. Καὶ αὖθις Πολύβιος· Τριάκοντα τῶν Ἀποκλήτων προεχειρίσαντο τοὺς συνεδρεύοντας μετὰ τοῦ βασιλέως. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ συνῆγε τοὺς Ἀποκλήτους, καὶ διαβούλιον ἀνεδίδου περὶ τῶν ἐνεστώτων.

Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. ἀντὶ τοῦ ἀπόνευμα.

Ἀποκναίει.[3] διαφθείρει. ἀποκόπτει. [4]ἀπολλύει. λυπεῖ. ὀδυνᾷ.

Ἀποκναίειν. ἐνοχλεῖν. παρεκλείνειν.

Τί[5] οὐ καθεύδεις; σύ μ᾽ ἀποκναίεις περιπατῶν. Μένανδρος Μισουμένῳ. † Οὐ[6] γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρετῆς τὸν ἄνδρα, λέγω δὴ τὸν Ἡρακλέα, ἐν δευτέρῳ τιθείς· εἰ καὶ τῷ [7]παραλλήλῳ λειπόμεθα. Φησὶ [8]Σιμόκαττος Θεοφύλακτος. Καὶ αὖθις· Οἱ[9] ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ὑπὸ τῶν φορολόγων ἀγχόμενοι καὶ ἀποκναιόμενοι τόκοις ὀφλημάτων ἀειῤῥύτοις τισὶ, δυσθανατοῦντες ἀκούσιοι διεβίωσαν.

Ἀπόκνιζε.[10] ἀπόσπαλλε, ἢ ἀπόπιλλε.

Ἀποκοπῆναι[11] τῶν ἰχνῶν τὸν κύνα λέγουσιν, ὅταν μηκέτι εὑρίσκῃ τὰ ἴχνη.

Ἀποκόπους. ἐκτομίας. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖς δὲ κεῖται.

Ἀποκραιπαλισμός. κραιπάλης ἀπαλλαγὴ καὶ μέθης.

Ἀπόκριμα. κατάκριμα.

cipitur pro πιπράσκοντες, vendentes. Sic Demoſthenes & Plato. Alii vero dicunt ἐκποίητον ab ἀποκήρυκτος differre. Ἀποκήρυκτος enim is dicitur, qui pœnæ cauſa [ex familia] ejicitur. Ἐκποίητος vero, qui certo [per adoptionem] datur.

addit Harpocratio:
1. κατὰ Ἀριστοκράτους.
2 Πλάτων Πρέσβεσι.
Σπωάρια δὴ κλέψας ἀπεκήρυξεν ἐκφέρων.
Sic corrigit Toup. IV. 403.

Ἀποκινδυνεύοντες. Audentes. Periculum ſubeuntes. Item, præ metu periculum fugientes. *Sertorius, Romanorum dux, quamvis ob ſecunda prælia Iberis audacia & animi creviſſent, non tamen belli fortunam tentare auſus eſt.*

[illegible] III. 39.
[illegible] VII. 31.

Ἀποκινεῖν. Abire, & curſu diſcedere. De navibus etiam quæ ad littus appelluntur & portum ſubeunt dicitur ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἀπόκινος. Saltationis genus.

Ἀποκλήρωσις. Portio hæreditatis melioris * * * * * Λῆξις ſignificat partem, ceſſationem, hæreditatem.

Ἀπόκλητοι. Evocati. Vocati. *Non expectato communi concilio, nec re cum Apocletis communicata, de propria ipſorum voluntate & judicio bellum ſuſceperunt.* Et iterum Polybius: *Triginta ex Apocletis elegerunt, qui Regi aſſiderent.* Et iterum: *Ille vero coegit Apocletos, & cum ipſis de præſenti rerum ſtatu conſultare cœpit.*

Polybius. IV. 5. Vol. II. p. 17.

Polybius. XX. 1. Vol. IV. 122

Ἀπόκλιμα τῶν ὀρέων. Montium declivitas.

Ἀποκναίει. Corrumpit. Amputat. Perdit. Dolore afficit. Vexat. Cruciat.

3. Reſpexit Ar. Veſp. 679.

Ἀποκναίειν. Turbare. Vexare. *Cur non dormis? moleſtiam enim mihi exhibes ambulando.* Menander *Odioſo.* † *Non enim vereor magnitudine virtutis Herculem poſtponere: tametſi alioqui, quem cum eo conferamus, non habeamus.* Sic Theophylactus Simocatta inquit. Et iterum: *Sub Juſtiniano homines a tributorum exactoribus graviter affligebantur, & perpetuis uſuris vexati nec mori facile poterant, & vitam inviti trahebant.*

Timæus. 42.

+ Theophyl. Sim. Hiſt. II. 18 p. 57.

9. Procopius. Hiſt. Arcan. XII. p. 37.

Pag. 277. v. Ἀποκναίειν. —— Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

Ἀπόκνιζε. Abrade. Avelle. Vellica.

Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν. Dicitur de cane, cum veſtigia amplius invenire non poteſt.

Ἀποκόπους. Exſectos. Significat etiam infirmos.

athanaſ. I. 277. a. 347. a.

Ἀποκραιπαλισμός. Liberatio a crapula & ebrietate.

Ἀπόκριμα. Condemnatio.

---

[1] Ἀπόκινος. εἶδος ὀρχήσεως] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 289.

[2] Οὐ τὴν κοινὴν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλ.] Hæc deſcripta ſunt ex Polyb. lib. IV. cap. V. ubi ſic legitur: Οὔτε κοινὴν τῶν Αἰτωλῶν προσδεξάμενοι σύνοδον, οὔτε τοῖς Ἀποκλήτοις συμμεταδόντες, οὐδὲ μὴν ἄλλο τῶν καθηκόντων οὐδὲν πράξαντες, κατὰ δὲ τὰς αὐτῶν ὁρμὰς καὶ κρίσεις διαλαβόντες &c.

[3] Ἀποκναίει. διαφθείρει. ἀποκ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 480.

[4] Ἀπολλύει] In prioribus Edit. excuſum eſt ἀποκνίζει. Sed ἀπολλύει habent MSS. Pariſ. & Schol. Ariſtoph. loco laudato.

[5] Τί οὐ καθεύδεις; σύ μ᾽ ἀποκν. περιπατῶν. Μένανδρος Μισ.] Et hæc ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas* excerpſit Suidas.

[6] Οὐ γὰρ ἀποκναίω τῷ μεγέθει τῆς ἀρ.] Apud Theophylactum Simocattam lib. II. cap. XVIII. unde fragmentum hoc depromptum eſt, legitur, οὐ γὰρ ἀποκνέω: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[7] Τῷ παραλλήλῳ λειπόμεθα] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariſ. itemque apud Theophyl. Simoc. loco laudato, & infra v. Σάπειρ, ubi fragmentum hoc repetitur. Priores vero Edit. minus recte hic exhibent τῶν παραλλήλων λειπόμεθα.

[8] Σιμόκαττος] Priores Edit. male exhibent Τιμόκρατος, cujus loco Σιμόκαττος ex 2 MSS. Pariſ. repoſui.

[9] Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰουστιν. ὑπὸ τῶν φορολόγων ἀγχ.] Hæc apud Procopium in *Hiſtor. Arcana* me legiſſe memini.

[10] Ἀπόκνιζε] Sic duo MSS. Pariſ. habent. In prioribus vero Edit. excuſum eſt ἀπόκνυζε, per υ.

[11] Ἀποκοπῆναι τῶν ἰχνῶν τὸν κύνα λέγουσιν, ὅταν μηκ. εὑρ. τὰ ἴχνη] Hæc apud Artemidorum me legiſſe memini.

p. 42. Timæus. Ἀποκναίειν. κατ᾽ ὀλίγον ἀποξύειν, καὶ ὡσπερεὶ διαφθείρειν.
In Nota duo loca Platonis, et quamplurima ad verbum ἀποκναίειν illuſtrandum citat Ruhnkenius.

λ. Laudat Valck. Diatr. ob confusum fabulæ nomen. Vid. supr. Ἀνάλλαγον.

λ. Toup in Suid. Ep. Crit. II. 448. Quod non fecit Kusterus, fecit Wessel. Probab. c. 29.

Ὑποβολιμαίῳ.
Ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ
γ' οὕτω λαλεῖς.

"Ita vero mihi sermonem instituis, quasi nihil habeo, quod respondeam." Hæc Menandri. Illud γε miræ elegantiæ est. Literæ α et ω in libris confunduntur.

Porson. IV. 486. Nisi alius persuaserit, istud γε miræ elegantiæ esse. [illegible] Ὡς μηδὲν [illegible] ἂν οὕτω λαλεῖς.

Ἀποκρίθητι. Δημοσθένης· Ἀπόκριναι, δεῦρό μοι παρελθών. Ἀποκρινεῖται δὲ λέγουσι μᾶλλον, ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος Κανηφόρῳ·

Ὁ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι
λ. Ὑποβολιμαῖα. ὡς μηδὲν ἀποκρινούμενα δ'
Οὕτω λαλεῖν. ———

Καὶ [1] Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀντιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης λέγει ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ὡς προείρηται.

Ἀποκρότῳ. τραχείᾳ. [2] Οἱ δὲ ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ τε καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦντες.

Ἀποκρούεσθαι. αἰτιατικῇ. ἀποβάλλεσθαι.

Ἀποκτείνω. φονεύω. καὶ Ἀποκτεῖναι, φονεῦσαι. καὶ Ἀποκτείνῃς, αὐθυποτακτικόν.

Ἀποκτιννύναι. Φονεῦσαι. Ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον, ἢ ἀποκτιννύει. Κρατῖνος Βουκόλοις· [3] Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμαχῶν ἀποκτίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς. [4] Καὶ Ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάκασι. Μισοῦσι μὲν, ὦ πάτερ, Θράσωνα· ἀπεκτάκασι δ' οὔ.

4. Porson in Toup. IV. p. 485. Fragm. repetit Suidas, v. Ἀπεκτάκασι. Legend. ex MS. C. C. C. Oxon. ἀπεκτάγκασι in Suid. et in fragm. quod ex Menandri Μισουμένῳ desumtum vidit Toup. in Suid. Vol. II. 445. et sic restituendum:
—— ὦ πάτερ
Μισοῦσι μὲν Θράσωνα, ἀπεκτάκασι δ' οὔ.

Ἀπόκοιτος. πόῤῥω τῆς κοίτης. [5] Ὁ δὲ τῇ δοκήσει κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπόκοιτος.

Ἀποκυηθέν. τεχθέν. καὶ Ἀποκυΐσκω, τὸ γεννῶ.

Ἀπολαβόντες. ἐναποκλείσαντες. Οἱ δὲ τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς καὶ δυσεμβόλοις ἀπολαβόντες, ἐς διαλλαγὰς ἐλθεῖν αἰσχρὰς ἠνάγκασαν. Καὶ Ἰώσηπος· Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς πολεμίους ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κτείνουσι. Καὶ αὖθις· V Τὸ γὰρ χωρίον ἀμφοτέροις ἤρεσε· τοῖς μὲν, ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τοὺς Ῥωμαίους ὑποσπόνδους ἀφῆκαν, πρὸς ἔνδειξιν ὧν περ εὐηργέτηντο.

V. Dio Cass. II. 1019. 14–27 Reimar. in Dion. II. 1514.

Ἀπολακτίζω. Καὶ [6] ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος. τουτέστιν, ἀπεσκίρτησεν.

Ἀπολαύειν. γενικῇ. Ἀπολαύειν οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουσιν. ὡς Ἰσοκράτης· Δέδοικα μή τι κακὸν ἀπολαύσαιμι. Καὶ Μαρκελλῖνος περὶ Θουκυδίδου φησίν· Οὔτε [7] Κλέων, οὔτε Βρασίδας, ὁ αἴτιος τῆς συμφορᾶς, ἀπέλαυσε λοιδορίας, ὡς ἂν τοῦ συγγραφέως ὀργιζομένου.

¶ De Pace II. 222. 13 [illegible] nius et aliter legitur locus.

Ἀπολαχεῖν. τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα, καὶ ἄλλα [8] τινὰ δόντα πρός τινας. καὶ ἀπολαχεῖν. Διαλαχεῖν δὲ, τὸ διανεμεῖσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασι. Ἀντιφῶν· Ὁπόταν ἄνθρωποι βούλοιντο χρήματα διαλαγχάνειν. [9] Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ διαλαχεῖν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀντιφῶν.

Toup. in Suid. I. 72. [T]

σ. Aristophanes Ταγηνισταῖς, et toties Harpocrat. in v.

Ἀπολάψεις. [10] ἐὰν διὰ τοῦ ε ἀπολέψεις, τουτέστιν, ἀπολεπίσεις. [11] Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα. Ἀπολε-

Ἀποκρίθητι. Reſponde. [Pro eodem dicitur etiam ἀπόκριναι.] Demoſthenes: *Huc progreſſus reſponde mihi.* Dicitur autem potius ἀποκρινεῖται quam ἀποκριθήσεται. Menander *Caniſtrifera*: ** ***** Et Ἀπόκρισις, oratio, qua reus ſe in judicio defendit. Sic Lyſias & Antipho. Quin etiam Demoſthenes, ut ante dictum, vocem hanc eo ſenſu accepit in oratione contra Æſchinem.

Ἀποκρότῳ. Aſpera. *Illi vero in aſpero ſolo aſſidue cum moleſtiis conflictantes claudi fiebant.*

Ἀποκρούεσθαι. Accuſativo jungitur. Repellere.

Ἀποκτείνω. Occido. Et Ἀποκτεῖναι, occidere. Et Ἀποκτείνῃς, ſubjunctivus.

Ἀποκτιννύναι. Interficere. Dicitur potius ἀποκτίννυσι quam ἀποκτιννύει. Cratinus *Bubulcis*: *Et aerem vanis ictibus verberans* [*hoſtem*] *minis occidit.* Et Ἀπεκτόνασι dicitur, non ἀπεκτάκασι. *Oderunt quidem, o pater, Thraſonem, non autem interfecerunt.*

Ἀπόκοιτος. Procul a lecto cubans. *Ille vero ſecure & abſque metu ſe ibi pernoctare poſſe putabat.*

Ἀποκυηθέν. Partu in lucem editum. Et Ἀποκυΐσκω, genero, pario.

Ἀπολαβόντες. Intercipientes. Intercludentes. *Illi autem exercitum vallibus anguſtis & aditu difficilibus interceptum ad fœdas pacis conditiones adegerunt.* Et Joſephus: *Hoſtes perſequuntur, eoſque in loco concavo circumventos omnes interficiunt.* Et iterum: *Ille locus utriſque placuit, partim quidem, quod in eo circumventos Romanos fide data liberos dimiſiſſent, ut oſtenderent, ſe beneficiorum acceptorum eſſe memores.*

Thucyd. I. [illegible] p. 67. 79

Ἀπολακτίζω. Recalcitro. *Et recalcitravit dilectus.*

Ἀπολαύειν. Genitivo jungitur, & non ſolum de rebus gratis & jucundis, ſed etiam contrariis dicitur. Ut Iſocrates: *Vereor, ne quo malo afficiar.* Et Marcellinus de Thucydide inquit: *Neque Cleonem neque Braſidam, calamitatis illius auctorem, iratus ſcriptor ſtilo maledico inſectatus eſt.*

Ἀπολαχεῖν. Bona paterna dividere. Διαλαχεῖν vero apud Oratores [ſimpliciter] dividere ſignificat. Antiphon: *Cum homines pecuniam dividere voluerint.* Ἀπολαχεῖν interdum pro ſimplici λαχεῖν ponitur. Sic Lyſias, Ariſtophanes, & Antipho.

Ἀπολάψεις. Si per ε ἀπολέψεις, ſignificat, decorticabis, corticem detrahes. [Ut apud πίσαντα ὥσπερ ὠοῦ. ἐὰν δὲ ἀπολάψῃς, ἐκπίῃς. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἡ μεταφορὰ, καὶ ὅσα λάπτοντα πίνει. καταστρέφει δὲ εἰς ἀποκερδανεῖς, ἀφαρπάσεις, ἀποσπάσεις. [1] Ὅμηρος· Λάπτοντες γλώσσῃσι. καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Γνοὺς [2] ἀπολάψεις ὅ, τι πλεῖστον δύνασαι ταχέως.

---

[1] Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία. οὕτω Λυσίας] Ex Harpocratione.

[2] Οἱ δὲ ἀπεχωλοῦντο ἐν γῇ ἀποκρότῳ τε καὶ συν. κτλ.] Hæc ſunt verba Thucydidis lib. VII. cap. XXVII.

[3] Καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμ.] Metrum fragmenti hujus prorſus turbatum eſt, de quo in integrum reſtituendo deſpero.

[4] Καὶ ἀπεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάκασι] Imo ſcribendum potius eſt, καὶ ἀπεκτόνασι λέγεται καὶ ἀπεκτάκασι. Vide ſupra v. Ἀπεκτάκασι.

[5] Ὁ δὲ τῇ δοκήσει κατεπαννυχίζετο τῆς δειλίας ἀπ.] Hæc ſunt verba Theophyl. Simocattæ lib. V. cap. I.

[6] Καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος] Deuteron. XXXII. 15.

[7] Οὔτε Κλέων, οὔτε Βρασίδας, ὁ αἴτιος τῆς συμφ.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Ἀπήλαυσε.

[8] Καὶ ἄλλα τινὰ δόντα πρός τινας. καὶ ἀπολαχεῖν] Hæc verba, tanquam ſupervacanea, delenda cenſeo, quoniam quid ad hunc locum faciant, non video.

[9] Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ διαλαχεῖν] Reſcribe ex Harpocratione, Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ λαχεῖν.

[10] Ἀπολάψεις. ἐὰν διὰ τοῦ ε ἀπολ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 172. ubi quædam rectius leguntur, quam hic apud Suidam.

[11] Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα] Hæc decerpta ſunt ex Ariſtoph. *Avib.* pag. 572. (394. Ed. Baſ. *P.*)

πίσαντα

[T] Toup. I. 72.

ΑΠΟΛΑΧΕΙΝ.* Τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα καὶ ἄλλα τινὰ δόντα πρός τινας.] "Hæc verba, καὶ ἄλλα τινὰ δόντα πρός τινας, tanquam ſupervacanea, delenda cenſeo, quoniam quid ad hunc locum faciant, non video." *Kuſter.* Ego vero quid faciant video, et repono certiſſime: καὶ ἄλλα τινὰ ΚΟΙΝΑ ΟΝΤΑ πρός τινας. Ἀπολαχεῖν eſt, *bona paterna, atque alia quæ communia ſunt, cum aliquibus partiri.* Suidas v. Δατεῖσθαι. Δατηταὶ κυρίως, οἱ ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΔΙΑΝΕΜΟΝΤΕΣ τοῖς μὴ βουλομένοις. Recte autem dicitur, διανείμασθαι πρός τινας. Suidas v. Κοινὸς Ἑρμῆς. Τοῖς κατὰ μόνας κλέπτουσιν ἐπάναγκες εἶναι ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΟΥΣ (ita legend. non κοινοὺς) ΔΙΑΝΕΜΕΣΘΑΙ.

* Vide Suidam ad v. Ἀνῆξιν δίκης.

Ἀπολεγόμενος. παραιτούμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ παρῃτεῖτο τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν. καὶ Ἀπολέγοντα, ἀπαγορεύοντα. ἀποτρέποντα. Γράμματά [3] τε ἄντικρυς ἀπολέγοντα τοῖς πρέσβεσιν ἔγραφε, μηδαμῶς προΐεσθαι τὰ φρούρια Πέρσαις.

Ἀπόλεκτοι. ἐξαίρετοι. ἔκκριτοι. ἐκλελεγμένοι· Ξενοφῶν· [4] Αἱ δὲ εἰς [5] τοὺς δεσπότας ἀποκείμεναι, ἀπόλεκτοι ἦσαν.

Ἀπολωλεκώς. ἀπολέσας.

Ἀπολελοιπότες. [6] ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττωμένους. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν Παναθηναϊκῷ καὶ Πανηγυρικῷ.

Ἀπολέμητον. ἀνενόχλητον. [7] Καταίραντες εἰς χώραν εὐδαίμονα, καὶ πολλῶν χρόνων ἀπολέμητον.

Ἀπόλεμος. ὁ μὴ ἰσχύων, ἢ ὁ μὴ εἰδὼς πολέμου. Ἀπόλεμος γὰρ ἦν, καὶ ὑπὸ νόσου ποδάγρας οὔτε αἱ χεῖρες οὔτε οἱ πόδες ἐτύγχανον ἄρτιοι. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μηδεμίαν πρόφασιν ἐχόντων πολέμου, δρασάντων δὲ τὰ πολεμίων.

Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι. Τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ μίτου φασὶν ἠρτῆσθαι τὸ ζῆν. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτοις κινδύνοις ὄντων.

Ἀπόληγε. παύου.

Ἀπολιβάξεις. [8] συντόμως ἀναχωρήσεις. Λιβὰς γὰρ ἡ σταγὼν, ἧς οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῷ πίπτειν. Ἀριστοφάνης·

Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε.

Ἀπολιγαίνει. [9] θορυβεῖ. ὀξέως βοᾷ. παρὰ τὸ λιγύ. Ἀριστοφάνης·

Ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.

ἀντὶ τοῦ, τοὺς ἱμάντας, οὓς οἱ ἀγορανόμοι ἔχοντες ἔτυπτον.

Ἀπόλιδας. ἀγεννεῖς, ὡς μὴ οἰκοῦντας ἐν πόλει. ἀπαιδεύτους.

Ἄπολις. ἐν τῷ Γενέθλιος.

Ἀπολλινάριος, Λαοδικεὺς τῆς Συρίας, γεγονὼς ἐν ἡμέραις [10] Κωνσταντίνου καὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου, καὶ ἕως τῆς ἀρχῆς Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, σύγχρονος Βασιλείου καὶ Γρηγορίου, τοῦ ἐκ Καππαδοκίας

Ariſtophanem] Ἀπολέψαντα τὸ λέμμα, i. e. Detracto velamine, quaſi ovi putamine. Si vero ſcribatur ἀπολάψῃς, ſignificabit, ebibas, exhaurias: per tranſlationem ductam a canibus, & cæteris animalibus, quæ lambendo bibunt. Senſus vero eſt, lucraberis, auferes. Et Homerus: *Lambentes linguis.* Et Ariſtophanes *Nubibus: Gnarus quamplurimum poteris cito hauries.* Ar. Nub. 807

Ἀπολεγόμενος. Recuſans. Polybius: *Ille vero deprecabatur Achæos, imperium recuſans.* Et Ἀπολέγοντα, vetantem, interdicentem. *Literaſque ſcripſit, diſerte Legatis interdicentes, ne caſtella Perſis dederent.* Polybius Fragm. Hist. V. p. 53. Procopius

Ἀπόλεκτοι. Eximii. Egregii. Electi. Xenophon: *Quæ vero dominis reſervabantur, erant eximiæ.* Xenoph. K. A. II p. 138.

Ἀπολωλεκώς. Qui perdidit.

Ἀπολελοιπότες. Qui vicerunt. Tranſlatio ducta eſt a curſoribus. Qui enim vincunt victos a tergo relinquunt. Sic Iſocrates in *Panathenaico* & *Panegyrico.* Isocrates Panath. V. II. 452. Paneg. T. 188. ἀπολειφθη- — 192. ἀπολελοιπεν.

Ἀπολέμητον. Nullo bello vexatum. *Cum perveniſſent in regionem omnibus rebus abundantem, & per multos annos nullo bello vexatã.* Polybius Vol. I. p. 391. C. 90.

Ἀπόλεμος. Imbellis. Vel belli non peritus. *Propter valetudinem enim infirmam bello intereſſe non poterat, & morbo podagra manus pedeſque ejus debilitati erant.* Dicitur etiam de illis, qui, cum nullam belli cauſam habeant, hoſtilia tamen patrant.

Ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτ. A tenui filo vita pendet. *Navigantium igitur vitam a tenui filo pendere dicunt.*

Ἀπόληγε. Deſine. Ceſſa.

Ἀπολιβάξεις. Celeriter recedes. Λιβὰς enim eſt gutta, qua nihil celerius inter cadendum. Ariſtophanes: *Non celeriter hinc faceſſes, o ſceleſtiſſime, quem peſſimum exitium manet?* Aristoph. Avib. 1467.

Ἀπολιγαίνει. Tumultuatur. Acute vociferatur. A voce λιγύ. Ariſtophanes: *Si vero tumultum excitet, ædiles vocabo.* Id eſt lora, quibus ædiles alios verberabant. Aristoph. Acharn. 967.

Ἀπόλιδας. Ignobiles, ut qui civitate carent. Indoctos. I. Pag.

Ἄπολις. Vide in voce Γενέθλιος. Infr. I. p. 472.

Ἀπολλινάριος. Apollinaris, ex Laodicea Syriæ, vixit temporibus Conſtantini & Juliani Parabatæ, uſque ad imperium Theodoſii majoris, æqualis Baſilii & Gregorii, virorum ad-

---

[1] Ὅμηρος] Il. Π. v. 161.

[2] Ἀπολάψεις] Apud Ariſtophanem hodie legitur ἀπολέψεις.

[3] Γράμματά τε ἄντικρυς ἀπολ. τοῖς πρ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Procop. *de Bello Perſ.* lib. I. cap. XXII.

[4] Ξενοφῶν· Αἱ δὲ εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκ.] Eadem verba Xenophontis leguntur etiam ſupra v. Ἀπέκειντο, & infra v. Βάλανος; eademque citat Athenæus lib. XIV. pag. 651. ubi de palmis agit.

[5] Εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκ.] Lege τοῖς δεσπόταις ἀποκ. ut apud Xenophontem, & ipſum Suidam ſupra v. Ἀπέκειντο.

[6] Ἀπολελοιπότες. ἀντὶ τοῦ νενικ. ἡ μεταφ.] Ex Harpocratione.

[7] Καταίραντες εἰς χώραν εὐδαίμονα, καὶ πολλ. χρ. ἀπολ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XC.

[8] Ἀπολιβάξεις. συντόμως ἀναχωρήσεις. Λιβὰς γὰρ ἡ σταγ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 609. (399. Ed. Baſ. P.)

[9] Ἀπολιγαίνει. θορυβεῖ. ὀξέως β.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 417. (299. Ed. Baſ. P.)

[10] Κωνσταντίνου] In Codice Vaticano, ut Pearſonius monuit, legitur Κωνσταντίου, quod magis probem.

Σαν-

θαυμαζομένων. ἐγένετο δὲ γνώριμος ἀμφοτέρων, καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἄλλων τινῶν. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς, καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιὸς, ἀλλὰ πολλῷ πλείω καὶ ἐς φιλοσοφίαν ἐξήσκητο, καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗτος ἔγραψε καταλογάδην κατὰ Πορφυρίου τοῦ δυσσεβοῦς τόμους λ΄, καὶ δι' ἡρώων ἐπῶν πᾶσαν τὴν τῶν Ἑβραίων γραφήν. ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὴν Γραφὴν ὑπομνήματα. Τοῦ δέ γε Ἀπολλιναρίου καὶ [1] Φιλοστόργιος μνήμην πεποίηται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, καὶ φησίν· Ἀπολλινάριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας, καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῷ. σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος ἐστὶ τῆς αὐτῆς Καππαδοκίας. τρεῖς δὲ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ Ὁμοουσίου προεμάχουν κατὰ τοῦ Ἑτεροουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αἱρέσεως προστάντας, ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπιπλεῖστον οὗτοι προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν, ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Ἀπολλινάριος. οὗτος γὰρ δὴ καὶ τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τ' ἦν. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος ἐς τὸν αὐτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Ἀπολλιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε. Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν. τῷ δέ γε Γρηγορίῳ καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ ἦν εἰπεῖν Ἀπολλιναρίου μὲν ἁδρότερος· Βασιλείου δὲ σταθερώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως οὔσης, καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἧττον οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον. ὥστε καὶ οἷς ὁρῶντο, καὶ οἷς ἔλεγον, καὶ ὁπόσα γράφοντες διεδίδοσαν, διὰ πάντων ᾔεσαν εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινωνίαν τοὺς καθ' ὁτιοῦν αὐτῶν εὐμαρέστερον ἁλίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψεν.

Ἀπολλινάριος.[2] οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσατέα, πρόεδρος Λαοδικείας τῆς Συρίας, ματαιοφροσύνης ἑτέρας ἡγησάμενος. τῶν γὰρ Ἀρριανῶν ἄψυχον πάντη λεγόντων τὴν τοῦ Κυρίου σάρκα, αὐτὸς ἔφη, ὅτι σάρκα μὲν ἐμψυχωμένην ψυχῇ ζωτικῇ ἀνέλαβεν ὁ Κύριος, νοῦν δὲ τὸν ἡμέτερον οὐ προσήκατο. μηδὲ γὰρ δεηθῆναί φησι τὴν σάρκα ἐκείνην ἀνθρωπίνου νοὸς, ἡγεμονευομένην ὑπὸ τοῦ αὐτὴν ἐνδεδυκότος Θεοῦ λόγου. ἀλλὰ [3] μηδὲ χωρεῖν αὐτῇ δύναμιν παρὰ τὴν θείαν. ταῦτα ὑποθέμενος διατείνεται, μίαν εἶναι τὴν φύσιν τοῦ Λόγου καὶ τῆς [4] σαρκὸς, ὡς ἅτε τῆς σαρκὸς ἀτελοῦς οὔσης εἰς τὸ εἶναι ἄνθρωπον,

mirabilium, quos Cappadocia tulit. Fuit autem notus utrique, & Libanio Sophiſtæ, & aliis quibuſdam. Hic non ſolum grammaticus & poeta eximius, ſed etiam multo magis in philoſophia exercitatus fuit, & orator inſignis. Hic oratione ſoluta contra impium Porphyrium libros xxx ſcripſit, & verſibus heroicis totam Hebræorum ſcripturam reddidit. Epiſtolas item ſcripſit, & multos in ſacram Scripturam commentarios. Hujus Apollinaris Philoſtorgius etiam in ſua hiſtoria mentionem fecit his verbis. *Apollinaris illis temporibus Laodiceæ Syriæ floruit, & Baſilius Cæſareæ Cappadociæ, & Gregorius Nazianzi. Eſt autem Nazianzum ejuſdem Cappadociæ ſtatio. Hi tres viri tunc pro Homouſio contra Heterouſium propugnabant, longo intervallo ſuperantes omnes illos, qui & ante & poſt ad meam uſque ætatem hæreſis illius defenſores fuerunt; adeo ut præ iis Athanaſius puer judicaretur. Nam & in diſciplinis profanis maximos fecerant progreſſus, &, quod ad lectionem & promptam memoriam adtinet, in ſacris literis haud parum verſati erant: præſertim vero Apollinaris, qui & linguam Hebraicam intelligebat. Horum unſquiſque in ſuo genere ſtilo plurimum valebat. Apollinaris enim eo orationis genere, quod commentariis ſcribendis eſt aptiſſimum, excellebat. Baſilius in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Gregorii vero cum utroque comparati ſtilus magis erat fundatus & ſolidus. Nam & Apollinari in dicendo erat uberior, & Baſilio gravior. Cum autem tanta eſſent & dicendi & ſcribendi facultate præditi, iis etiam fuere moribus, quibus oculi multitudinis maxime allicerentur. Itaque & aſpectu, & oratione, & ſcriptis paſſim editis, in ſuam ſententiam & familiaritatem pertrahebant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant.* Hæc de iis Philoſtorgius Arrianus obiter ſcripſit.

Ἀπολλινάριος. Hic, poſt paulum Samoſatenum Laodiceæ Syriæ præſul, alterius delirii auctor exſtitit. Nam cum Arriani prorſus inanimem Domini carnem dicerent: hic carnem quidem anima vitali præditam aſſumpſiſſe dicebat Dominum, mentem vero noſtram non admiſiſſe. Neque enim opus fuiſſe ajebat humana mente illi carni, quæ a Dei Verbo, quod illam induiſſet, gubernaretur: ac ne aliam quidem mentem capere potuiſſe, præter divinam. Hoc fundamento jacto, unam eſſe naturam contendit Verbi & carnis, perinde ac ſi caro imperfecta ſit ad hominem conſtituendum, & proinde minime

---

[1] Καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεπ.] Vide Excerpta ex Philoſtorgio lib. VIII. cap. XI.

[2] Ἀπολλινάριος. οὗτος ἀνεφάνη μετὰ Παῦλον τὸν Σαμοσ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa ἄξιον φύσιν ὀνομάζεσθαι, deſcripta ſunt ex libello Theodori Presbyteri *de Incarnat. Domini*, qui ad calcem Gelaſii Cyziceni editus eſt Pariſ. A. M.D.IC.

[3] Μηδὲ χωρεῖν αὐτῇ δύναμιν παρὰ τὴν θ.] Emenda & ſupple ex Theodoro Presbytero, μηδὲ χωρεῖν αὐτὴν ἄλλην νοερὰν δύναμιν &c.

[4] Τῆς σαρκὸς, ὡς ἅτε τῆς σαρκὸς ἀτελ.] Sic locum hunc, qui in prioribus Edit. mutilus eſt, ex 2 MSS. Pariſ. & Theodoro Presbytero in integrum reſtitui.

‡

διὰ τοῦτο μὴ ἄξιον φύσιν ὀνομάζεσθαι. Μεθ' ὃν ἀναφαίνεται Θεόδωρος, ὁ Μοψουεστίας πρόεδρος τῆς Κιλικίας. [1] Ἐγένοντο δὲ Ἀπολλινάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός. ὁ μὲν πατὴρ Ἀλεξανδρεύς· γήμας δὲ εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἴσχει υἱὸν Ἀπολλινάριον. ἄμφω δὲ συνήκμαζον Ἐπιφανίῳ τῷ σοφιστῇ, ὃν ἀκμάζοντα τότε ἠσπάζοντο. Θεόδοτος δέ, ὁ τῆς Λαοδικείας Ἐπίσκοπος, μηδενὶ τρόπῳ ἀποσπάσαι αὐτοὺς ἐξ αὐτοῦ δυνηθείς, ἄμφω τῆς κοινωνίας ἐζημίωσεν. ὕβριν τε ἡγεῖται ὁ παῖς Ἀπολλινάριος τὰ γινόμενα, [2] καὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ θαῤῥῶν καινοτομεῖ καὶ αὐτὸς αἵρεσιν, ἣ νῦν ἐπιπολάζει, τὸ ὄνομα τοῦ εὑρόντος ἔχουσα. οἱ δέ φασι, διενεχθῆναι αὐτοὺς πρὸς Γεώργιον. ἑώρων γὰρ αὐτὸν ἀλλόκοτα δογματίζοντα. οὗτος δὲ ὁ Ἀπολλινάριος βαθμοὺς ἐπὶ τῆς θείας φύσεως δοξάζειν ἐτόλμησε, καὶ μύθους τινὰς ταῖς θείαις ἐπαγγελίαις συνέζευξεν.

Ἀπολιταργιεῖς. [3] ἀποδραμῇ. ἀποσκιρτήσειας ἀπὸ τῆς θύρας. ἔνεστι δὲ ἐν τῇ λέξει τὸ ταργόν, ὅπερ ἐστὶ τὸ ταχύ, καὶ τὸ λίαν. Οὐ ταχέως οὖν, φησίν, ἀποδραμῇ; Λιταργισμοὺς δὲ ἐκάλουν καὶ τὰ σκιρτήματα. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
Ἀπὸ τῆς θύρας; ———

ἔστι καὶ ἀπολιταργεῖν.

Ἀπολογίζω. τὸ ἀποδιώκω καὶ ἀποβάλλω ὅπερ οὐ προσδέχομαι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπολογαριάζω. καὶ τὸ Ἀπολογίσασθαι, τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Δημοσθένης.

Ἀπολογισμός. [4] Πολύβιος· Ὁ δὲ Ξάνθιππος παραγενόμενος εἰς χεῖρας ἔφερε τοῖς ἄρχουσι τοὺς ἀπολογισμούς, παρὰ τί νῦν σφαλείησαν, καὶ πῶς δύναιντο τοὺς ἐναντίους νικᾶν.

Ἀπόλογος Ἀλκινόου. ἐπὶ τῶν φλυαρούντων, καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον.

Ἀπολλόδωρος, Ἀθηναῖος, κωμικός. ἐποίησε δράματα μζ', ἐνίκησεν έ.

Ἀπολλόδωρος, Γελῷος, κωμικός, σύγχρονος τοῦ κωμικοῦ Μενάνδρου. δράματα αὐτοῦ [5] Ἀποκαρτερῶν, ἢ Φιλάδελφοι. [6] Δευσοποιός. Ἱέρεια. [7] Γραμματόδειπνος. [8] Ψευδαίας. Σίσυφος. [9] Αἰσχρίων.

Ἀπολλόδωρος Ταρσεύς, τραγικός. Δράματα αὐτοῦ, Ἀκανθοπλήξ, Τεκνοκτόνος, Ἕλληνες, Θυέστης, Ἱκέτιδες, Ὀδυσσεύς.

digna, quæ natura appelletur. Poſt hunc exſtitit Theodorus, Mopſueſtiæ in Cilicia præſul. † Fuerunt autem duo Apollinares, pater & filius. Pater Alexandrinus fuit, qui ducta uxore Laodiceæ in Syria filium habuit Apollinarem. Ambo autem eodem tempore floruerunt, quo Epiphanius Sophiſta, quem & florentem tunc coluerunt. Theodotus vero, Laodiceæ Epiſcopus, cum eos nulla ratione ab ipſo avellere poſſet, ambos a communione excluſit. Id factum Apollinaris filius contumeliæ loco ducens, & Sophiſtica dicendi facultate fretus, ipſe quoque novam hæreſin condidit, quæ ab auctoris nomine appellata etiamnum viget. Sunt qui dicant, eos a Georgio diſſenſiſſe, quod eum abſurda docentem viderent. Hic Apollinaris gradus quoſdam in natura divina ſtatuere non dubitavit, fabulaſque nonnullas promiſſionibus divinis adjunxit.

Ἀπολιταργιεῖς. Celeriter abibis. A foribus reſilies. Ineſt enim in hoc verbo vocabulum ταργόν, quod ſignificat velox, & valde. *Nonne igitur*, inquit, *ocius hinc recedes?* Λιταργισμοὺς etiam vocabant ſaltus. Ariſtophanes *Nubibus: Nonne igitur properabis & ocius hinc a janua recedes?* Dicitur etiam ἀπολιταργεῖν.

Arist. Nub. 1255.

Ἀπολογίζω. Repello & rejicio, ſive, non admitto. Significat etiam ſupputo. Et Ἀπολογίσασθαι, ſingula verbis perſequi. Demoſthenes.

Demosth. Περὶ Παραπ. II. p. 371. + Conf. 407. 19. et 28

Ἀπολογισμός. Ratio. Polybius: *Xanthippus vero, cum veniſſet, magiſtratibus aperte demonſtravit rationes [eorum, quæ dixerat,] cauſiſque cladis acceptæ expoſitis, quomodo hoſtem vincere poſſent, docuit.*

I. 1. 32. p. 83.

Ἀπόλογος Ἀλκινόου. *Apologus Alcinoi.* De iis dicitur, qui futili & prolixo ſermone utuntur.

Diogenian. II. 86.

Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Athenienſis, Comicus. Fabulas ſcripſit XLVII. Vicit V.

Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Gelous, Comicus. Eodem tempore vixit, quo Menander Comicus. Ejus fabulæ ſunt, *Apocarte*ρῶν, ſive *Philadelphi. Deuſopœus. Hieria. Grammatodipnus. Pſeudajax. Siſyphus. Æſchrion.*

Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Tarſenſis, Tragicus. Ejus fabulæ ſunt, *Acanthoplex, Tecnoctonos, Hellenes, Thyeſtes, Hicetides, Ulyſſes.*

---

[1] Ἐγένοντο δὲ Ἀπολλινάριοι δύο, πατὴρ καὶ υἱός. ὁ μὲν πατ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa ἀλλόκοτα δογματίζοντα, deſcripta ſunt ex Socratis Hiſtor. Eccleſ. lib. II. cap. XLVI. ut a Pearſonio quoque obſervatum eſſe video.

[2] Καὶ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ θαῤῥῶν] Emenda & ſupple ex Socrate, καὶ τῇ εὐροίᾳ τοῦ σοφιστικοῦ λόγου θαῤῥῶν: quam lectionem in verſione expreſſi.

[3] Ἀπολιταργιεῖς. ἀποδραμῇ. ἀποσκ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 194 (119. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Πολύβιος] Lib. I. cap. XXXII.

[5] Ἀποκαρτερῶν] Fabulæ hujus nomen πληθυντικῶς citatur ab Athenæo, Stobæo, & ipſo Suida infra v. Σπουδάζω.

[6] Δευσοποιός.] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. legitur Δευσοποιοί, in plurali.

[7] Γραμματόδειπνος] Forte ſcribendum eſt Γραμματειδιοποιός, auctore Polluce, qui lib. VII. cap. XXXIII. pag. 371. Apollodorum Geloum fabulam eo nomine appellatam ſcripſiſſe tradit.

[8] Ψευδαίας] Fabulam hanc laudat Jul. Pollux lib. X. cap. XXXI.

[9] Αἰσχρίων] Priores Edit. habent Αἰσχίων. Sed in uno MS. Pariſ. exaratum reperi Αἰσχρίων: quam lectionem etiam exhibet codex Vaticanus, teſte Pearſonio.

Conf. Heyn. in Apollodori fragment. Vol. IV. 1035-

Ἀπολλόδωρος, Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς, εἷς τῶν Παναιτίου τοῦ Ῥοδίου φιλοσόφου καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν, Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων.

Ἀπολλοκράτης. ὄνομα κύριον.

Ἀπολλοφάνης, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. Δράματα αὐτοῦ, Δάλις, Ἰφιγέρων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.

Ἀπολώλαμεν, καὶ ἀπολώλασιν Ἀττικῶς. Ἀπολώλεισαν δὲ, ὑπερσυντελικός.

Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος. καὶ ἡ κλητικὴ, ὦ Ἄπολλον. Ὅτι ὁ Ἀπόλλων ὑποφήτης ἐστὶ τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνει τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Διὸς Φήμη.

p 605

Ἀπολωλεκώς. ἀπολέσας.

Ἀπολωλώς. ἀρσενικόν. καὶ Ἀπολωλὸς, οὐδέτερον.

Ἀπολλώνεια ἔργα. τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

1. Polyb. V. IV Lib. 23. { XVIII cap. } p. 181

Ἀπολλωνιὰς,[1] Ἀττάλου, πατρὸς Εὐμένους τοῦ βασιλέως, γαμετή· ἥ τις δημότις οὖσα, βασίλισσα ἐγεγόνει, καὶ ταύτην διεφύλαξε τὴν ὑπεροχὴν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας, οὐχ ἑταιρικὴν προσφερομένη πιθανότητα, σωφρονικὴν δὲ καὶ πολιτικὴν σεμνότητα καὶ καλοκαγαθίαν. τέτταρας γὰρ υἱοὺς γεννήσασα, πρὸς πάντας τούτους ἀνυπέρβλητον ἐφύλαξεν εὔνοιαν καὶ φιλοστοργίαν μέχρι τελευτῆς, καί τοι χρόνον οὐκ ὀλίγον ὑπερβιώσασα τἀνδρός. πλὴν οἵγε περὶ τὸν Ἄτταλον ἐν τῇ παρεπιδημίᾳ καλὴν περιεποιήσαντο φήμην, ἀποδιδόντες τῇ μητρὶ τὴν καθήκουσαν χάριτα καὶ τιμήν. ἄγοντες γὰρ ἐξ ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν μέσην αὐτῶν τὴν μητέρα, [2] παρῄεσαν τά θ' ἱερὰ καὶ τὴν πόλιν μετὰ τῆς θεραπείας. ἐφ' οἷς οἱ θεώμενοι μεγάλως τοὺς νεανίσκους ἀπεδέχοντο καὶ κατηξίουν, καὶ μνημονεύοντες τῶν περὶ Κλέοβιν καὶ Βίτωνα, συνέκρινον τὰς αἱρέσεις αὐτῶν, καὶ τὸ τῆς προθυμίας τῆς ἐκείνων λαμπρὸν τῷ τῆς ὑπεροχῆς τῶν βασιλέων ἀξιώματι συναναπληροῦντες. ταῦτα ἐτελέσθη ἐν Κυζίκῳ, μετὰ τὴν διάλυσιν τὴν πρὸς Προυσίαν τὸν βασιλέα.

Ἀπολλωνιὰς λίμνη. Ὅτι Ἄτταλος, ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, Νικομήδει τῷ Μονόδοντι πολεμήσας, ἐκράτησε τῆς αὐτοῦ χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν Ῥωμαίους ἐπικαλεσάμενος ἀνέλαβε τὴν ἀρχήν. Ἄτταλος δὲ τὴν αὐτοῦ μητέρα Ἀπολλωνιάδα μεταλλάξασαν κατὰ τὸ μέγιστον ἱερὸν Περγάμου κατέθετο, ὅπερ αὐτὸς ἐδείματο, τήν τε γείτονα λίμνην αὐτῇ προσωνόμασεν.

Ἀπολλωνιάτης. καὶ Ἀπολλωνίτις χώρα.

Ἀπολλώνιον. βραχέως. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω[3] καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος. ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ

3. Thucyd. p. 158. hunc loc. ut Duker, et laudat nostrum in V. Ἀθήναιον, Δημήτριον, et Ποσειδώνειον.

Ἀπολλόδωρος. Apollodorus, Aſclepiadis F. Grammaticus, unus ex Panætii Rhodii Philoſophi & Ariſtarchi Grammatici diſcipulis, Athenienſis genere. Primus uſus eſt verſibus illis, qui *Tragiambi* vocantur.

Ἀπολλοκράτης. Apollocrates. Nomen proprium.

Ἀπολλοφάνης, Apollophanes, Athenienſis, Comicus antiquus. Ejus fabulæ ſunt, *Dalis*, *Iphigeron*, *Cretenſes*, *Danae*, *Centauri*.

Ἀπολώλαμεν & ἀπολώλασιν Atticorum eſt. Ἀπολώλεισαν vero, pluſquam perfectum.

Ἀπόλλων. Apollo, Apollinis. Et vocativus, ὦ Ἄπολλον, o Apollo. Apollo eſt patris miniſter, & ab illo accepta oracula hominibus tradit. Quære in Διὸς Φήμη.

Ἀπολωλεκώς. Qui perdidit.

Ἀπολωλώς. Eſt maſculinum. Ἀπολωλὸς vero, neutrum.

Ἀπολλώνεια ἔργα. Apollinis opera.

Ἀπολλωνιάς. Apollonias, Attali, patris Eumenis Regis, uxor: quæ, cum eſſet plebeia, Regina facta eſt, idque faſtigium uſque ad exitum vitæ retinuit, non meretriciis verborum illecebris utens, ſed modeſtia, morumrumque gravitate quadam civili, & probitate. Cum enim quatuor filios peperiſſet, erga hos omnes incredibilem benevolentiam & amorem ad obitum uſque conſervavit, quamvis non parvo tempore marito ſuperſtes vixerit. Cæterum, Attalus cum fratre in adventu [matris in urbem Cyzicum,] obſequio atque honore matri, ut par erat, præſtito, maximam laudem eſt adeptus. Matrem enim ambo mediam utraque manu deducentes, templa ac cætera urbis loca cum comitatu regio perluſtrarunt. Proinde univerſi, qui aderant, hoc ſpectaculo delectati, adoleſcentes vehementer laudabant, & Cleobidis ac Bitonis factum memoria repetentes, utrumque inter ſe comparabant; atque inſigni illorum alacritati regale horum faſtigium æquabant. Hæc Cyzici geſta ſunt poſt pacem cum Pruſia Rege factam.

Ἀπολλωνιὰς λίμνη. Apolloniadis lacus. Attalus, Aſiæ Rex, Nicomedi Monodonti bello illato regionem ejus in poteſtatem ſuam redegit. Ille vero, implorato Romanorum auxilio, regnum recepit. Attalus autem matrem defunctam Pergami in maximo templo, quod ipſe ædificarat, condidit, & vicinum lacum de ejus nomine appellavit.

Ἀπολλωνιάτης. Apolloniates. Et Ἀπολλωνίτις χώρα, Apollonitis regio.

Ἀπολλώνιον. Apollinis templum. Corripit penultimam. Sic & apud Thucydidem legendum eſt. Ποσειδώνιον, templum Neptuni;

---

[1] Ἀπολλωνιὰς, Ἀττάλου, πατρὸς Εὐμένους τοῦ βασ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 113. unde Suidas ea deſcripſit.

[2] Παρῄεσαν] In Collectaneis Conſtantini loco laudato ſcriptum eſt περιῄεσαν, quam lectionem præ altera probo.

[3] Οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγν.] Reſpicit Suidas ad locum Thucydidis, qui exſtat lib. II. cap. XCI. ubi recte legitur Ἀπολλώνιον.

‡

Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριέων.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ἐπῶν ποιητὴς, διατρίψας ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος, καὶ διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, φιλόσοφος, υἱὸς Ἀπολλωνίου, καὶ μητρὸς πολίτιδος τῶν ἐπιφανῶν, [1] ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιστάντα δαίμονα ἐθεάσατο, λέγοντα, ὡς αὐτὸς εἴη ὃν κύει. εἶναι δὲ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον. ὅθεν ὑπειλῆφθαι αὐτὸν Πρωτέως εἶναι υἱόν. καὶ ἤκμαζε μὲν ἐπὶ Κλαυδίου καὶ Γαΐου καὶ Νέρωνος, καὶ μέχρι Νέρβα, ἐφ' οὗ καὶ μετήλλαξεν. ἐσιώπησε δὲ κατὰ Πυθαγόραν πέντε ἔτη. εἶτα ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, ἔπειτα εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τοὺς μάγους, κἀκεῖθεν ἐπὶ τοὺς Ἄραβας, καὶ συνῆξεν ἐκ πάντων τὰ μυρία καὶ περὶ αὐτοῦ θρυλλούμενα μαγγανεύματα. συνέταξε δὲ τοσαῦτα· Τελετὰς, [2] ἢ περὶ θυσιῶν. Διαθήκην. Χρησμοὺς. Ἐπιστολάς. Πυθαγόρου βίον. Εἰς τοῦτον ἔγραψε Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος τὸν φιλοσόφῳ πρέποντα βίον. [3] Ὅτι Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἐς σωφροσύνην ὑπερεβάλετο τοῦ Σοφοκλέους. Ὁ μὲν γὰρ λυττῶντά ἔφη καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγεῖν, ἐλθόντα εἰς γῆρας· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὑπ' ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης οὐδὲ ἐν μειρακίῳ ἡττήθη τούτου. [4] Ὅτι Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλωνίου, θειότερον ἢ Πυθαγόραν τῇ σοφίᾳ προσελθεῖν, τυραννίδων τε ὑπεράραντα, καὶ γενόμενον κατὰ χρόνους οὔτ' ἀρχαίους, οὔτ' αὖ νέους. ὃν οὔπω οἱ ἄνθρωποι γινώσκουσιν ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας, ἣν φιλοσόφως τε καὶ ὑγιῶς ἐπήσκησεν. ἀλλ' ὁ μὲν τὸ, ὁ δὲ τὸ ἐπαινεῖ τἀνδρός. οἱ δὲ, ἐπειδὴ μάγοις Βαβυλωνίων καὶ Ἰνδῶν Βραχμᾶσι καὶ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ Γυμνοῖς συνεγένετο, μάγον ἡγοῦνται αὐτὸν, καὶ διαβάλλουσιν ὡς μὴ σοφὸν, κακῶς γινώσκοντες. Ἐμπεδοκλῆς τε γὰρ αὐτὸς, καὶ Πυθαγόρας, καὶ Δημόκριτος, ὁμιλήσαντες μάγοις, καὶ πολλὰ δαιμόνια εἰπόντες, οὔπω ὑπήχθησαν τῇ τέχνῃ. Πλάτων δὲ βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ τῶν ἐκεῖ προφητῶν τε καὶ ἱερέων ἐγκαταμίξας τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις, καὶ καθάπερ ζωγράφος ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα, οὔπω μαγεύειν ἔδοξε, καί τοι πλεῖστα ἀνθρώπων φθονηθεὶς ἐπὶ σοφίᾳ. οὐδὲ γὰρ τὸ αἰσθέσθαι πολλὰ καὶ προγνῶναι διαβάλλοι ἂν τὸν Ἀπολλώνιον, ἐφ' οἷς προὔλεγεν, ἐς τὴν σοφίαν ταύτην. ἢ οὔπω διαβεβλήσεται καὶ Σωκράτης ἐφ' οἷς προὔλεγε, καὶ [5] Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἥκιστα ὗοι, προελ-

ut Ἀθήναιον, templum Minervæ. Sic & Διονύσιον, & Δημήτριον, & omnia ſimilia nominum virilium formam habent. Ποσειδάνειον vero vocabulum eſſe Doricum manifeſtum eſt.

Ἀπολλώνιος. Apollonius Alexandrinus, poeta Epicus, qui Rhodi vixit: filius Sillei, diſcipulus Callimachi, æqualis Eratoſthenis, Euphorionis, & Timarchi, tempore Ptolemæi Euergetæ, & poſt Eratoſthenem Alexandrinæ bibliothecæ præfectus.

Ἀπολλώνιος Τυανεύς. Apollonius Tyaneus, Philoſophus, Apollonii filius, & matre illuſtri cive natus, quo gravida mater Dæmonem adſtantem vidit, qui dixit, ſe illum eſſe, quem geſtaret in utero. Se autem eſſe Proteum Ægyptium. Unde factum, ut Protei filius eſſe crederetur. Floruit temporibus Claudii, Caii, & Neronis, ad Nervam uſque, ſub quo deceſſit. More Pythagorico quinquennium tacuit. Poſt in Ægyptum abiit: unde Babylonem ad Magos, & inde ad Arabes ſe contulit, & plurima illa, quæque fama de eo celebrat, artis magicæ experimenta undique conquiſivit. Scripta ejus hæc ſunt: Initia, ſive de Sacrificiis. Teſtamentum. Oracula. Epiſtolæ. Vita Pythagoræ. Hujus vitam Philoſopho dignam Philoſtratus Lemnius deſcripſit. Hic Apollonius Tyaneus Sophoclem vitæ caſtitate ſuperavit. Is enim ſenex dixit, ſe [amorem] tanquam furioſum & ſævum dominum profugiſſe: at Apollonius pro virtute & continentia ſua ne adoleſcens quidem ab amore victus eſt. Eundem Philoſtratus ſcribit divinius philoſophiam tractaſſe quam Pythagoram, & tyrannorũ potentiam ſuperaſſe, &, cum temporibus nec antiquis nec recentioribus vixerit, ignorari ab hominibus, quam vere, quam pure ſanctéque philoſophatus fuerit. Sed alius aliud in hoc viro laudat. Alii vero, quia cum Babyloniorum Magis, & Indorum Brachmanibus, & Ægyptiorum Gymnis verſatus eſt, eum pro mago habent, & ut ſapientiæ expertem calumniantur: male utique de viro iſto judicantes. Nam & Empedocles, & Pythagoras, & Democritus, magorum uſi conſuetudine, & multa divina effati, ob artem illam male non audiunt. Plato vero quamvis in Ægyptum profectus fuerit, & multa prophetarum ſacerdotumque ejus regionis dicta ſcriptis ſuis immiſcuerit, & tanquam pictor imaginibus rudi tantum modo delineatis colores addiderit, haud tamen magus habitus eſt, quamvis ob ſapientiam plurimum invidiæ ſibi contraxerit. Neque enim, quia Apollonius multa præſenſit, &, quæ eventura erant, prædixit, recte quis eum artis magicæ inſimulaverit. Alioqui enim & Socrates criminandus eſt ob ea, quæ præ-

Philostr. I. 13. p. 16.

---

[1] Ὃν κύουσα ἡ μήτηρ ἐπιστάντα δαίμονα ἐθ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa Πρωτέως εἶναι υἱὸν, ex Heſychio Mileſio deſcripſit Suidas. Confer etiam Philoſtrat. in Vita Apoll. Tyan. lib. I. cap. III.

[2] Ἢ περὶ θυσιῶν] Hujus operis mentionem facit Euſebius *de Præpar. Euang.* lib. IV. cap. XIII.

[3] Ὅτι Ἀπολλ. ὁ Τυαν. ἐς σωφροσ. ——— ἡττήθη τούτου] Hæc leguntur apud Philoſtr. de V. A. lib. I. cap. X.

[4] Ὅτι Φιλόστρατος λέγει περὶ Ἀπολλωνίου, θειότερον ἢ Πυθαγ. ——— τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Δάμιδος ἀκηκοώς] Philoſtratus lib. I. cap. I. & II.

[5] Καὶ Ἀναξαγόρας, ὃς Ὀλυμπιάσιν, ὁπότε ἥκιστα ὗοι, προελθ.] Hunc locum Suidas mutilavit, quem Philoſtratus auctiorem exhibet.

θῶν ὑπὸ κωδίῳ ἐς τὸ στάδιον ἐπὶ προῤῥήσει ὄμβρου. καὶ ἄλλα τινὰ ὑπὲρ Ἀναξαγόρου προθέντες, ἀφαιροῦνται τὸν Ἀπολλώνιον τὸ κατὰ σοφίαν προγινώσκειν. Δοκεῖ οὖν μοι μὴ περιϊδεῖν τὴν τῶν πολλῶν [1] ἄνοιαν, ἀλλ᾽ ἐξακριβῶσαι τὸν ἄνδρα τοῖς τε χρόνοις, καθ᾽ οὓς εἶπέν τι καὶ ἔπραξε, τοῖς τε σοφίας τρόποις, ὑφ᾽ ὧν ἔψαυσε τοῦ δαιμόνιός τε καὶ θεῖος νομισθῆναι. Ξυνείλεκται δέ μοι τὰ μὲν ἐκ πόλεων, ὁπόσαι αὐτοῦ ἤρων· τὰ δὲ ἐξ ἱερῶν, ὁπόσα ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπανήχθη παραλελυμένα τοὺς θεσμοὺς ἤδη· τὰ δὲ ἐξ ὧν ἕτεροι πρὸς αὐτὸν, ἢ αὐτὸς πρὸς ἄλλους ἔγραφεν. Ἐπέστελλε δὲ βασιλεῦσι, σοφισταῖς, φιλοσόφοις, Ἠλείοις, Ἰνδοῖς, Αἰγυπτίοις, ὑπὲρ Θεῶν, ὑπὲρ ἠθῶν, ὑπὲρ νόμων, [2] παρ᾽ οἷς ὅ, τι ἂν πράττοι. τὰ δὲ ἀκριβέστερα παρὰ Δάμιδος ἀκηκοώς. [3] Οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς διαμνημονευτικός τις ἦν εἴπερ τις ἄλλος, ὃς τὴν μὲν φωνὴν σιωπῇ κατεῖχε, πλεῖστα δὲ ἀνελέγετο, καὶ τὸ μνημονικὸν ἑκατοντούτης γενόμενος ἔῤῥωτο ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην. καὶ ὕμνος αὐτῷ τις ἐστὶν εἰς μνημοσύνην, ὃν ᾖδεν, ἐν ᾧ πάντα μὲν ὑπὸ τοῦ χρόνου μαραίνεσθαί φησιν, αὐτόν γε μὴν τὸν χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνατον ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι. Ὅτι [4] Ἀπολλώνιος οὗτος τάδε περὶ Ἀναξαγόρου ἔφη· καὶ γὰρ Κλαζομένιον ὄντα, καὶ ἀγέλαις καὶ καμήλοις τὰ ἑαυτοῦ [5] ἀναθέντα, εἰπεῖν, προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. ὁ δὲ Θηβαῖος Κράτης κατεπόντωσε τὴν οὐσίαν, οὔτε προβάτοις ποιήσας ἐπιτήδειον, οὔτε ἀνθρώποις.

3. Philoſtratus. I. 14. p. 16.
Suidas. I. 194. V. Ανελέγετο.

Ἀπολλώνιος [6] ἕτερος, Τυανεὺς, φιλόσοφος νεώτερος, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς Ἀγρέσφων ἐν τῷ περὶ Ὁμωνύμων.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, πατὴρ Ἡρωδιανοῦ, τοῦ τεχνογράφου γραμματικοῦ· [7] Ὃς ἔγραψε τάδε. Περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν βιβλία τέσσαρα. Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, δ΄. Περὶ ῥήματος, ἤτοι [8] Ῥηματικὸν, ἐν βιβλίοις πέν-

dixit: itemque Anaxagoras, qui Olympiis, cum minime plueret, pelle tectus, ad imbrem prædicendum, in ſtadium proceſſit. Cum igitur & alia quoque de Anaxagora commemorent, Apollonium tamen negant vi ſapientiæ futura præſcire potuiſſe. Tantæ igitur ignorantiæ hominum obviam eundum eſſe duxi, ſimulque accurate inveſtigandum, quibus temporibus vir iſte aliquid dixerit aut fecerit, & quibus inſtitutis, quove ſapientiæ genere admirandus ac divinus appellari meruerit. Hæc autem a me collecta ſunt, partim ex urbibus, quæ ipſum adamarunt: partim ex templis, quorum ritus & ſacra collapſa ab ipſo reſtituta ſunt; partim denique ex iis, quæ alii ad ipſum, aut ipſe ad alios ſcripſit. Scripſit autem ad Reges, Sophiſtas, Philoſophos, Elienſes, Delphos, Indos, Ægyptios, de Diis, moribus, legibus, aliiſque. Quæ vero certiora ſunt, ex Damide audivi. Hic Apollonius Tyaneus memoria, ſi quiſquam alius, pollebat: qui ut plurimum quidem ſilebat, multa vero animo verſabat, &, cum centeſimum ætatis annum ageret, memoriæ firmitate Simonidem ſuperabat. Exſtat etiam hymnus ejus in memoriam, quem canere ſolebat, in quo omnia a tempore conſumi dicit, ipſum vero tempus beneficio memoriæ expers ſenii & immortale eſſe. Idem de Anaxagora dixit, eum, cum Clazomenius eſſet, & gregibus cameliſque ſua depaſcenda daret, pecudibus potius quam hominibus philoſophatum eſſe. Crates vero Thebanus opes ſuas in mare demerſit, eaque ratione effecit, ut nec pecudes nec homines utilitatem aliquam ex illis perciperent.

Ἀπολλώνιος ἕτερος. Apollonius alius, Tyaneus, Philoſophus junior, qui vixit temporibus Adriani Imperatoris, ut Agreſphon in libro *de Iis, qui eodem nomine appellati fuerunt*, tradit.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεύς. Apollonius Alexandrinus, cognomento Dyſcolus, pater Herodiani Technici: cujus ſcripta hæc ſunt. De partitione partium orationis libri quatuor. De Verbo, ſive Rhematicum, lib. v. De Verbis

---

[1] Ἄνοιαν] Fortaſſe melius ἄγνοιαν: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[2] Παρ᾽ οἷς ὅ, τι ἂν πράττοι] Hic locus non eſt integer, qui apud Philoſtratum (quem confer) aliter legitur.

[3] Οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς διαμνημ.——ὑπὸ τῆς μνημοσύνης εἶναι] Philoſtr. lib. 1. cap. xi.

[4] Ὅτι Ἀπολλώνιος οὗτος τάδε περὶ Ἀναξαγόρου ἔφη· καὶ γὰρ Κλαζ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur apud Philoſtratum pag. 16.

[5] Ἀναθέντα] Scribe ἀνέντα, ut apud Philoſtratum loco laudato.

[6] Ἀπολλώνιος ἕτερος, Τυαν.] De Apolloniis, eorumque ſcriptis, vide Meurſium ad Apollonii Dyſcoli Hiſtoriam Commentitiam, quæ ab eo edita eſt Lugduni Batav. 1620.

[7] Ὃς ἔγραψε τάδε] Præter opera, a Suida hic recenſita, ſcripſerat etiam Apollonius Dyſcolus περὶ Συνδέσμων, *De Conjunctionibus*: περὶ Ἐπιῤῥημάτων, *De Adverbiis*: περὶ Ἀντωνυμιῶν, *De Pronominibus*: quæ tria opuſcula MSS. exſtant in Bibliotheca Regia Pariſ. digna profecto, quæ in lucem edantur, tum propter eruditionem & antiquitatem auctoris, tum quia ſæpe in illis veteres ſcriptores deperditi citantur. Speciminis loco deſcribam hic initium libri *De Pronominibus*: quod in modo laudato Codice fol. 184 exſtat.

Ἀπολλωνίου Ἀλεξανδρέως περὶ Ἀντωνυμίας.

Παντὶ προὔπτόν ἐστιν, ὡς ἡ σύντομος ἑρμηνεία μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας πολλῷ κρείττων καθέστηκε τῆς οὐχ οὕτω ἐχούσης φράσεως. ὅθεν κατὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν πειρασόμεθα τὸν περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν λόγον διεξιόντες τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπεσθαι· τὰ δ᾽ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι. τὰ δὲ μακροπεριοδεύτως ὑπ᾽ ἐνίων εἰρημένα ἀνελλιπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι. Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρά τισι διάφορος. Τὸ μὲν οὖν πάντως παρατίθεσθαι διεψευσμένον ἐστὶ τὸ ἐπάγγελμα. Τὸ δὲ τοὺς ἐλλογίμους, οὐκέτι. Ἀρίσταρχος λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγους ἐκάλεσε τὰς Ἀντωνυμίας. ᾧ καὶ ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀντωνυμιῶν. ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα. μᾶλλον γὰρ αὐτῶν ὁ ὅρος. καὶ γὰρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ. αἱ δὲ Ἀντωνυμίαι οὐχ οὕτως, ὡς εἰρήσεται. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροιζηνίου Διονυσοδώρου λόγον παρονομασίας κλητέον· ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἔν τισι παρονομάζεται. πετρώδης τε γὰρ, καὶ ἐργατίνης. καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτητικαί· ἐπεὶ ἡ Ἐγὼ, καὶ ἡ Νῶι, καὶ πᾶσαι αἱ πρωτότυποι θεματικαί. εἰ τὰ ὁρισμένα (forte ſit ἀόριστα) σεσημείωται. αἱ δὲ Ἀντωνυμίαι ὡρισμένα πρόσωπα παρίστησιν. οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις αὐτὰς ἐκάλεσεν. ἀλλ᾽ ἴσως ἐλλιπὲς τὸ τοιοῦτον. οὐδὲν γὰρ τῶν παρακολουθούντων αὐταῖς παρίστησιν &c. Plura non addam.

[8] Ῥηματικόν] Sic habent duo MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. excuſum eſt ῥηματικῶν, quod ſenſus loci reſpuit. Significare enim vult Suidas, ſcripſiſſe Apollonium περὶ Ῥήματος, *de Verbo*, eumque librum vocaſſe Ῥηματικόν: uti paulo poſt Ὀνοματικὸν vocatur liber, in quo idem Apollonius de Nominibus egerat.

τε. Περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων παραγώγων βιβλίον ἕν. [1] Περὶ ῥημάτων, ἤτοι [2] Ὀνοματικὸν, ἕν. Περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον. Περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνόμασιν εὐθείας, ἕν. Περὶ παρωνύμων ἕν. Περὶ συγκριτικῶν. Περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος. Περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν. Περὶ [3] καταψευσμένης ἱστορίας. Περὶ παθῶν. Περὶ τόνων κατηναγκασμένων βιβλία δύο. Περὶ τόνων σκολιῶν βιβλίον ἕν. Περὶ προσῳδιῶν, ε. Περὶ στοιχείων. Περὶ προθέσεων. Περὶ τῶν Διδύμου πιθανῶν. Περὶ συνθέσεως. Περὶ διφορουμένων. Περὶ τοῦ τίς. Περὶ γενῶν. Περὶ πνευμάτων. Περὶ κτητικῶν. Περὶ συζυγίας.

Ἀπολλώνιος, Ἀρχεβούλου, ἢ Ἀρχεβίου. ἔγραψε περὶ [4] λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον.

Ἀπολλώνιος Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς καὶ ἱστορικός. γέγραφε Καρικά. Περὶ Τράλλεων. Περὶ Ὀρφέως, καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.

Ἀπόλλωνος ἄγαλμα [5] κιθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον πλάττουσι. τοῦ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα, οἱονεὶ τὸν ἥλιον, τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν. κιρνώμενος γὰρ τοῖς λοιποῖς ἄστρασι καὶ κτίζει καὶ ζωογονεῖ.

Ἀπολλὼς, Ἀπολλώ. ὄνομα κύριον. Ἀττικῶς.

Ἀπολοίμην εὐκτικῶς. καὶ ἀπόλοιντο. Ὡς ἀπόλοιτο ἡ κακία.

Ἀπολλύειν, καὶ ἀπολλύναι, διττῶς λέγουσι. καὶ ἀποδεικνύειν καὶ ἀποδεικνύναι, καὶ πάντα τὰ ὅμοια.

Ἀπὸ λύκου θύρας. ἐπὶ τῶν ἀπράκτως εὐθὺς ἀπιόντων. οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀπηνῶν καὶ ἀγρίων.

Ἀπολυμαίνεσθαι. ἀποκαθαίρεσθαι. [6] Λύματα γὰρ τὰ καθάρσια λέγονται. ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύπος. παρὰ τὸ λυμαίνειν τὸ ὑπολειπόμενον. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῦμα, λυμαίνω, καὶ ἀπολυμαίνω. Φύσει δὲ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καθαρτικόν. ὅτι καὶ τὰ περιττώματα εἰς τὴν ἀπέραντον θάλατταν βαλλόμεθα. τὸ δὲ λῦμα ἐκ τοῦ ῥύπτω Αἰολικῶς. ῥύπτω, ἔρρυμμαι, ῥύμμα, καὶ λῦμα.

Ἀπολυόμενος. ὑπεραπολογούμενος. Ὁ δὲ πρεσβείας διεπέμπετο, ἀπολυόμενος τὰς διαβολὰς, ἃς κατ' αὐτοῦ γενέσθαι ἐπυνθάνετο.

Ἀπολλύων. τῷ θανάτῳ παραπέμπων. Δαβίδ· Κύριε [7] ἀπολλύων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ

derivatis deſinentibus in *μι*, liber unus. De Nominibus, ſive Onomaticum, liber unus. De Nominibus ſecundum varias dialectos. De Nominum fœmininorum caſu recto, liber unus. De Paronymis, unus. De Comparativis. De Dialectis, Dorica, Ionica, Æolica, Attica. De Figuris Homericis. De Hiſtoria commentitia. De Affectionibus. De Tonis coactis, libri duo. De Tonis obliquis, liber unus. De Accentibus libri v. De Elementis. De Præpoſitionibus. De Didymi Probabilibus. De Compoſitione. De iis, quæ duobus modis efferuntur. De De vocula Τίς. De Generibus. De Spiritibus. De Poſſeſſivis. De Conjugatione.

Ἀπολλώνιος. Apollonius Archebuli, ſive Archebii F. De Dictionibus Homericis ordine alphabetico ſcripſit.

Ἀπολλώνιος. Apollonius Aphrodiſienſis, ſummus ſacerdos & hiſtoricus. Scripſit hiſtoriam Caricam. De Trallibus. De Orpheo, & ipſius ſacris.

Ἀπόλλωνος ἄγαλμα. Apollinis ſimulacrum citharam manibus tenens fingunt. Apollinis ſimulacrum [ſignificare dicunt,] Solem, Univerſitatis hujus harmoniam. Cum reliquis enim ſtellis commixtus omnia producit & gignit.

Ἀπολλώς. Ἀπολλώ. Nomen proprium. Attice [declinatur.]

Ἀπολοίμην, Peream. Optative. Et Ἀπόλοιντο, pereant. *Sic pereat malitia.*

Ἀπολλύειν, & ἀπολλύναι, duobus modis effertur. Sic etiam ἀποδεικνύειν & ἀποδεικνύναι, & omnia ſimilia.

Ἀπὸ λύκου θύρας. *A lupi janua.* De iis, qui ſtatim re infecta abeunt. Alii vero de crudelibus & ſævis [proverbium hoc dici tradunt.]

Ἀπολυμαίνεσθαι. Purgari. Λύματα enim dicuntur expiationes & luſtrationes: vel etiam ipſa purgamenta; a verbo λυμαίνειν, quod ſignificat, perdere. A λῦμα igitur fit λυμαίνω, & ἀπολυμαίνω. Aqua maris autem natura vim habet purgandi. Unde etiam excrementa projicere ſolemus in mare, quod ſordibus caret. Λῦμα vero Æolice formatum eſt a ῥύπτω, hoc modo: ῥύπτω, ἔρρυμμαι, ῥύμμα, & λῦμα.

Ἀπολυόμενος. Crimina objecta diluens. *Ille vero legatos miſit, ut calumnias, quas contra ſe ſpargi audiebat, dilueret.*

Ἀπολλύων. Morti tradens. David: *Domine, e terra eos extirpa, & viventes adhuc*

---

[1] Περὶ ῥημάτων, ἤτοι Ὀνοματ.] Quis dubitet ſcribendum eſſe, περὶ ὀνομάτων, ἤτοι Ὀνοματικόν? Uti enim paulo ante dixerat Suidas Apollonium ſcripſiſſe περὶ ῥήματος, ἤτοι Ῥηματικόν: ſic ſenſus & rei paritas requirit, ut hic legatur, περὶ ὀνομάτων, ἤτοι Ὀνοματικόν.

[2] Ὀνοματικόν] In codice Vatic. legitur ὀνομαστικὸν, ut Pearſonius monet. Sed & ὀνοματικὸν recte ſe habet, quippe quod derivatur ab ὄνομα, ὀνόματος: ut ὀνομαστικὸν a Præterito Paſſivo ὠνόμασται. Præterea, ne cui τὸ ὀνοματικὸν ſuſpectum ſit, addo, ſcripſiſſe & Herodianum Grammaticum ὀνοματικὸν, idque opus laudari ab Etymologo & Euſtathio, ut monemus infra ad v. Ἡρωδιανός.

[3] Περὶ καταψευσμένης ἱστορίας] Hoc opus etiamnum ſuperſtes eſt, editum primo a Xylandro, & deinde a Meurſio.

[4] Περὶ λέξεων Ὁμηρ.] Hujus operis meminit Heſychius in præfatione Lexici ſui.

[5] Κιθάραν ἐπὶ χειρῶν ἔχον κτλ.] Vide Hieronymum Aleandrum ad Tabulam Solis pag. 19. & 35.

[6] Λύματα γὰρ τὰ καθάρσια λέγονται] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſunt in MSS. Pariſ.

[7] Κύριε ἀπολλύων ἀπὸ γῆς διαμέρισον αὐτοὺς ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν] Hæc ſunt verba LXX Interpretum Pſalm. XVI. 14. ſed ubi hodie pro ἀπολλύων legitur ἀπ' ὀλίγων. Malim tamen cum Suida legere ἀπολλύων; uti etiam legiſſe Theodoretum, ex ejus interpretatione, quam Suidas hic ſequitur, apparet.

ζωῇ

Pag. 285. v. Ἀπολλύων.——Κύριε ἀπολλύων] Editio Romana LXX. Interpretum habet, ἀπλύων, per unum λ. Et ſic non ſolum Editt. priores, ſed etiam codices MSti Suidæ. Quare aliud me egiſſe fateor, cum ἀπολλύων, per duplex λλ, in hac Editione excudendum curavi.

ζωῇ αὐτῶν. ἄλλος δὲ ἑρμηνεὺς ἀπὸ ὀλίγων φησίν.

Ἀπομαγδαλία.[1] τὸ στάις, ᾧ ἀπεμάττοντο οἱ μάγειροι, ὅπερ ἐκάλουν χειρόμακτρον, καὶ μετὰ τὴν ἐργασίαν ἀπέῤῥιπτον τοῖς κυσίν. ἢ ἡ τῶν κυνῶν τροφὴ, ἥτις ἦν στάις καὶ λίπος· [2] ὡς καὶ ὁ ποιητής·

† Aristoph. Equit. 412.

---Ἀεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ.

μετὰ γὰρ τὸ δεῖπνον εἰς τὸ στάις ἀπεψῶντο τὸ λίπος, καὶ [3] τοῖς κυσὶν ἐῤῥίπτουν. Καὶ αὖθις Ἀριστοφάνης· †

Ὑπερβαλεῖσθαι σ' οἴομαι τούτοισιν· ἢ μάτην
γ' ἄν.

Ἀπομαγδαλίας[4] σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.

Ἀπόμακτρα[5] σκυλάλων.

6 Demosth. περὶ Στεφ. I. 313.

Ἀπομάττεσθαι. ἀναλαβεῖν, μιμεῖσθαι, καὶ ἀποτυποῦν. καὶ Ἀπομάττων [6] Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ [7] μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀποψῶν. ἄλλοι δὲ, ἀντὶ τοῦ περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. Ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πηλῷ.

Ἀπόμαχος. ὁ ἐκτὸς τοῦ πολέμου γεγονώς. Ὁ δὲ πλήττεται βέλει τὸν μηρὸν, ὡς μικροῦ δεῖν μελλῆσαι ἀπόμαχος ἔσεσθαι. Καὶ αὖθις· [8] Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης κατακλυζόμενος ἀπόμαχος ἦν. Καὶ ἀπόμαχοι ἑαυτοὺς κατεχρήσαντο. οἱ δὲ ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐς τοὺς ἐναντίους ἀθρόοι ὥρμησαν, καὶ προθύμως κατεκόπησαν. ἢ οἱ ἔξω τῆς μάχης. Ὡς δὲ αὐτῷ ἐξηγγέλλετο, ὡς ἔσοιτο ὁ Θεοδόριχος ἠπατημένος ἀπόμαχος, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. καὶ Ἀπομαχομένου, ἀντισταμένου, παραιτουμένου. Ἀπομαχομένου δὲ τοῦ Φαβίου, καὶ πολλὰς ποιουμένου δεήσεις, ἵνα τῆς ἀρχῆς ἀπολυθείη.

Ἀπομηνίσας. ἀποχωρήσας δι' ὀργήν. ἢ παυσάμενος τῆς ὀργῆς.

Diogenian. II. [illegible]

Ἀπὸ μηχανῆς. ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ, ὅταν εἰσῆγαγον εἰς τὴν σκηνὴν, ἢ τόλμαν, ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα, καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας, ἢ παρανομήσαντας, εἰώθασι Θεοὺς εἰσάγειν, οὐκ ἀπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους, ἀλλ' ἐξ ὕψους ἀπό τινος μηχανῆς, ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταὶ, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν στρεφομένη ἐδείκνυε τὸ τοῦ Θεοῦ πρόσωπον. καὶ τοῦτο καταστολὴν εἶναι τοῦ δράματος. ἐλέγετο δὲ Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἀπόμισθος.[9] ἄμισθος. ὁ μισθῷ ἔργον τι πραξάμενος

diſſipa. Alius quidam interpres pro ἀπολλύων habet ἀπ' ὀλίγων, *a paucis*.

Ἀπομαγδαλία. Maſſa, qua coqui manus abſtergunt; quam χειρόμακτρον vocabant, & poſt manuum abſterſionem canibus projiciebant. Vel cibus canum, qui conſtabat ex farina aqua macerata & pingui. Hunc cibum intelligit Poeta cum ait: *Semper enim adfert eſcam, qua animum eorum deliniat.* Poſt cœnam enim pingue abſtergebant maſſa farinacea, quam canibus deinde projiciebant. Ariſtophanes: *Sed his te ſuperatum iri puto: aut fruſtra videbor apomagdaliis tam bene ſaginatus.*

Ἀπόμακτρα. Hoſtoria, ſive ligna, quibus menſuræ æquantur.

Ἀπομάττεσθαι. Suſcipere. Imitari. Effingere. Et Ἀπομάττων apud Demoſthenem pro Cteſiphonte alii dictum putant pro ἀποψῶν, abſtergens: alii vero pro, luto & furfuribus circumlinens eos, qui initiabantur. [Sic dicimus] ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα πηλῷ, i. e. ſtatuam luto obducere.

Ἀπόμαχος. Qui pugnæ non intereſt. [Item, qui ob debilitatem pugnare non poteſt.] *Ille vero telo vulneratur in femore, adeo ut parum abeſſet, quin prælio cogeretur excedere.* Et iterum: *Ille vero mœrori totum ſe dedens a pugna aberat.* † *Et illi, qui ob debilitatem pugnare non poterant, ſe ipſi interfecerunt. Qui vero ætate florebant in hoſtem conferti impetum fecerunt, & ſtrenue pugnantes occiſi ſunt.* † *Ut vero ei nuntiatum eſt, Theodorichum, errore deceptum, prælio non interfuturum eſſe, retro ceſſit.* Et Ἀπομαχομένου, repugnante, recuſante. *Fabio vero repugnante, & multas adhibente preces, ut magiſtratum deponere ſibi liceret.*

Ἀπομηνίσας. Qui propter iram abiit. Vel, qui iraſci deſiit.

Ἀπὸ μηχανῆς. *A machina.* De rebus mirabilibus & inopinatis dicitur. Nam Tragici Poetæ, quum in ſcenam introducebant vel facinus audax, adeo ut ſpectatores turbarentur ob ea, quæ dicta fuiſſent; vel calamitoſos miſerarentur, quod res indignas paſſi viderentur, & odio proſequerentur calamitatis illius auctores, vel eos qui aliquid injuſte feciſſent; Deos introducere ſolebant, non ex ipſa ſcena prodeuntes, ſed ſuperne ex aliqua machina, quam ſpectatores quidem viderant, ſed illo die converſa Dei faciem oſtendebat. Et hac ratione turbæ ſedabantur. Dicebatur autem *Deus ex machina.*

Ἀπόμισθος. Mercedis expers. Qui merπραξάμενος, καὶ ἄμισθος ἀφειμένος. κεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. Ἀπόμισθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει, οἱ μισθὸν μὴ λαβόντες.

---

[1] Ἀπομαγδαλία. τὸ στάις, ᾧ ἀπομ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 312.

[2] Ὡς καὶ ὁ ποιητής] Odyſſ. K. v. 217.

[3] Καὶ τοῖς κυσὶν ἐῤῥίπτουν] Ἀπομαγδαλία proprie vocabatur cibus, qui canibus projiciebatur, ut Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis hic obſervat. Per elegantem vero metaphoram ſic appellabatur omne donum, vel munus, quod Sycophantis aliiſque improbis hominibus ad rabiem illorum placandam dabatur, ut patet ex hoc loco Philoſtrati *de Vita Apoll.* lib. VII. cap. XI. Ὡς ἀπαντλεῖν τὸν ὄλβον, τὸ μὲν, ἐς τοὺς συκοφάντας, οὓς ἔδει μειλίττεσθαι τῇ ἀπομαγδαλίᾳ ταύτῃ· τὸ δὲ ἐς τοὺς ἄρχοντας &c. i. e. *Ut opes meas profundere cogerer, partim ex iis largiendo Sycophantis, quos tali quaſi offa placare oportebat: partim vero magiſtratibus* &c.

[4] Ἀπομαγδαλίας] Apud Ariſtoph. minus recte hodie legitur ἀπὸ μαγδαλίας, una voce in duas dirempta.

[5] Ἀπόμακτρα σκυτάλων] Lege & diſtingue Ἀπόμακτρα. σκύταλα.

[6] Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.] Pag. 385.

[7] Οἱ μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀποψῶν, ἄλλοι δὲ, ἀντὶ τοῦ περιπλ.] Ex Harpocratione.

[8] Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς λύπης κατακλ.] Hæc ſunt verba Theophyl. Simocattæ lib. II. cap. IX.

[9] Ἀπόμισθος. ἄμ[illegible]ος. ὁ μισθῷ ἔργον τι πράττ.] Ex Harpocratione.

cede operam ſuam locarunt, ſed opere peracto ſine mercede dimittuntur. Exſtat vocabulum apud Lyſiam in oratione adverſus Calliclem. Apud Demoſthenem vero ἀπόμισθοι dicuntur, qui [voluntario] mercedem non accipiunt.

1. Lysias. pagm. p. 639.

Demosth. Phil. α'. V. I. 53.16.

Ἀπομώμοκα. ἀντὶ [1] τοῦ ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεποίηκα. καὶ [2] Ἀπομωμοκότας, ἀποταξαμένους. [3] Πολλοὺς δὲ ἀπομωμοκότας παῖδας. πρὸς τέρμασιν ὥρας διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν.

Ἀπομορξάμενος. [4] ἀποπαυσάμενος.

Ἀπομόσαι, καὶ καταμόσαι. τὸ μὲν, ἀρνητικόν· τὸ δὲ καταφατικόν.

Ἀπόμοιρα. μέρος. Ἀπόμοιρα δὲ τῆς στρατιᾶς ἀσκοὺς ἐπιφερόμενοι σποδιᾶς καὶ τέφρας πεπληρωμένους, ξιφιδίοις τούτους διέῤῥηξαν, καὶ τὸν ἀέρα ἐθόλωσαν. Καὶ [5] Ἀγαθίας· Ἀπόμοιρα δὲ ἦν τῶν Φράγκων, καὶ ἀνὰ τὰ τῆδε πεδία ἐφοίτα χιλοῦ ἕνεκα.

Ἀπομυρίζω. [6] ἀποστομίζω.

Ἀπόν. ἀπρεπές. σημαίνει καὶ τὸ μὴ παρόν.

Ἀπὸ Ναννάκου. ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

Ἀπόνασθαι. κατατρυφᾷν, ἢ ὠφελεῖσθαι. Οὐ μὴν ἀπόνασθαί γε ξυνέβη τῆς βασιλείας αὐτῷ. τελευτᾷ γὰρ νόσῳ ἑπτὰ ταῖς πάσαις ἡμέραις.

Ἀπονέμου [7] τῆς ἁμάξης· τῶν δὲ ὄνων οὐδὲν μέλει. παροιμία, ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα τημελούντων, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἀμελούντων· παρόσον οἱ ἰδίαν ἔχοντες ἅμαξαν, ὄνους δὲ μισθούμενοι, ἀμελοῦσιν αὐτῶν.

Ἀπονεύειν. ἐκκλίνειν. τρέπεσθαι. Συνέβαινε τοὺς Αἰνίους πάλαι μὲν στασιάζειν, προσφάτως δὲ ἀπονεύειν, τοὺς μὲν πρὸς Εὐμένη, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.

Ἀπόνεμε. ἀπόδος.

Ἀπονητί· ἄνευ πόνου. Ἀπνευστί. ἀνιδρωτί. ἀκμητί. ἀμεταστρεπτί· πάντα ταῦτα καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται. λέγεται δὲ καὶ ἀπονητότατα.

Ἀπόνιπτρον. [8] Ἀριστοφάνης·

Ὥσπερ [9] ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας.

εἰώθασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι, εἴποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρον ἀπὸ τῶν θυρίδων, ἵνα μή τις βραχῇ τῶν παριόντων, λέγειν, [10] ἐξίτω. [11] καὶ Ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλε-

Ἀπομώμοκα. Jurejurando fidem meam fœminis adſtrinxi. Et Ἀπομωμοκότας, qui alicui rei renuntiarunt. *Multos autem pueros formoſos, qui pertinaciter negarant ſe amatoribus gratificaturos, cum primus ætatis & formæ flos præteriiſſet, amantes ſubegerunt.* Ariſtophanes *Avibus*.

Ar. Avib. 706.

Ἀπομορξάμενος. Qui effinxit. Qui expreſſit.

Ἀπομόσαι. Jure jurando aliquid negare. Κατομόσαι vero, jure jurando affirmare.

Ἀπόμοιρα. Pars. *Pars vero copiarum utres geſtantes, cinere & favilla repletos, eos pugionibus perforarunt, & aerem obſcurarunt.* Et Agathias: *Pars autem Francorum pabulandi cauſa per hos campos palabatur.*

Ἀπομυρίζω. Ore querulum ſonum edo.

Ἀπόν. Indecorum. Significat etiam abſens.

Ἀπὸ Ναννάκου. *A Nannaco.* De valde vetuſtis & antiquis rebus dicitur.

Ἀπόνασθαι. Deliciis frui. Fructum percipere. *Haud tamen regno frui ei licuit. Septimo enim die obiit.*

Ἀπονέμου τῆς ἁμ. *Fruere curru: aſinos enim nihil curo.* Proverbium de illis, qui domeſtica curant, & aliena negligunt. Qui enim proprium habent currum, & aſinos conducunt, eos negligunt.

Ἀπονεύειν. Inclinare. Vergere. *Ænii, jam olim ſeditione laborantes, noviſſime, alii ad Eumenem, alii vero ad Macedoniam animos inclinare cœperunt.*

Ἀπόνεμε. Redde. Tribue.

Ἀπονητί. Sine labore. [Hujus generis adverbia etiam ſunt,] ἀπνευστὶ, ἀνιδρωτὶ, ἀκμητὶ, ἀμεταστρεπτί: quæ omnia producuntur & corripiuntur. Dicitur etiam ἀπονητότατα.

Ἀπόνιπτρον. Sordes manuum & pedum ablutorum. Ariſtophanes: *Tanquam ſordes pedum ablutorum veſperi effundentes.* Veteres autem, ſi forte ſordes ex feneſtris effundere vellent, ne quis prætereuntium iis inquinaretur, clamare ſolebant, Recede hinc. Et Ἀ-

Aristoph. Acharn. 616.

---

[1] Ἀντὶ τοῦ ὁρκωμοσίαν πρὸς τὰς γυναῖκας πεπ.] Hunc ſenſum vox ἀπομώμοκα habet apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 892. ad quem locum Grammaticus noſter reſpexit.

[2] Ἀπομωμοκότας. ἀποταξαμένους] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 574.

[3] Πολλοὺς δὲ ἀπομωμοκότας π.] Metrum horum verſuum ſupplendum & reſtituendum eſt ex Ariſtoph. *Avibus* pag. 574. (396. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἀποπαυσάμενος] Scribe meo periculo ἀποπλασάμενος ab ἀποπλάττω, quod idem ſignificat ac ἀπομόργνυμι, i. e. effingo, exprimo. Vide Lexica.

[5] Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 29.

[6] Ἀπομυρίζω. ἀποστομίζω] Hæc ſuſpecta mihi ſunt. Portus legendum putabat ἀπομινυρίζω: quam conjecturam in medio relinquo.

[7] Ἀπονέμου] Vox hæc procul dubio corrupta eſt, cujus loco Portus reſcribendum putabat ἀπόναιό μου, i. e. fruere. Cogitent acutiores, an forte alia medicina hic locus indigeat.

[8] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 400. (286. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπ.] Locum hunc Ariſtophanis citat etiam Athenæus lib. IX. pag. 409. ubi τὸ ἀπόνιπτρον exponit τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

[10] Ἐξίτω] Legendum eſſe ἐξίστω patet ex hoc verſu Ariſtophanis, qui priorem proxime ſequitur:

Ἄπαντες ἐξίστω παρῄνουν οἱ φίλοι.

Apud Scholiaſtam Ariſtoph. hodie legitur ἔξω, pro quo itidem ſcribendum eſt ἐξίστω.

[11] Καὶ ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον. πρὸ τοῦ δείπνου δὲ, κατὰ χειρός] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 518. Ὕδωρ κατὰ χειρὸς πρὸ τοῦ εἰσενεχθῆναι τὴν τράπεζαν· μετὰ δὲ τὸ δειπνῆσαι ἀπονίψασθαι. Athenæus lib. IX. cap. 408. Ἀριστοφάνης δ' ὁ Γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότας τὴν διαφορὰν τοῦ τε κατὰ χειρὸς, καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι. Παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου λέγεσθαι κατὰ χειρός· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπονίψασθαι. Senſus horum verborum eſt, τὸ κατὰ χειρὸς apud veteres ſignificaſſe aquam, qua manus ante cœnam lavabantur: τὸ ἀπονίψασθαι vero dictum fuiſſe de ablutione manuum poſt cœnam.

γον· περὶ τοῦ δείπνου δὲ, κατὰ χειρός.

Ἀπονομή. ἡ ἀπόμοιρα· ὡς μέρος τι τῶν περιγινομένων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πόλεως. ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτοὺς, ἵν' ἕκαστος λάβοι τι μέρος.

Ἀπονοστήσει. ἐπανελεύσεται.

Ἀπονοσφίζεσθαι. ἀποχωρίζεσθαι.

Ἀπ' ὄνου καταπεσών. παροιμία ἐπὶ τῶν ἱππικῇ ἐπιχειρούντων, μὴ δυναμένων δὲ μηδὲ ὄνοις χρῆσθαι. Ἀριστοφάνης[1] Νεφέλαις·

1. Arist. Nub. 1276.

Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;

2 Plato. Legg. III. Vol. II. 701. ubi ὄνου.

ὁ δὲ [2] Φιλόσοφος Πλάτων, ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ, οὕτως· Καὶ μὴ, καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα, βίᾳ ὑπὸ τοῦ λόγου φερόμενον, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπό τινος νοῦ καταπεσεῖν.

Ἀπόνοια. ἄνοια. ὕβρις. [3] Προκόπιος· Ἀδικούμενοι εἰώθασιν εἰς ἀπόνοιαν τρέπεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ὅπερ ἔπαθον καὶ οἱ Βένετοι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. καὶ πρῶτον μὲν τοῖς στασιώταις τὰ ἀμφὶ τὴν κόμην ἐς νεώτερόν τινα [4] παραβέβληται τρόπον. ἀπεκείροντο γὰρ αὐτὴν οὐδὲν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις. τοῦ μὲν γὰρ μύστακος καὶ τοῦ γενείου οὐδαμῇ ἥπτοντο, ἀλλ' [5] αὐτὸν κατακομᾷν ἐπὶ πλεῖστον ὥσπερ οἱ Πέρσαι ἐς ἀεὶ ἤθελον. τῶν δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν τὰ ἔμπροσθεν ἄχρις ἐς τοὺς κροτάφους ἀποτεμνόμενοι, τὰ ὄπισθεν ἀποκρέμασθαι σφίσιν ἐπὶ μακρότατον λόγῳ οὐδενὶ εἴων, ὡς οἱ Μασσαγέται. διὸ καὶ Οὔννιον ἐκαλεῖτο τὸ αὐτὸ εἶδος. καὶ τὰ ἱμάτια ἐπάρυφα ἠξίουν εἶναι. Καὶ αὖθις Ἰουλιανός·

Julian.

Τὸ μὴ προειδέσθαι τό, τε δυνατὸν, καὶ τὸ ἀδύνατον ἐν πράγμασι, τῆς ἐσχάτης ἀπονοίας ἐστὶ σημεῖον.

6. ar. Equit. 706

Ἀπονυχιῶ [6] σου τὰ 'ν Πρυτανείῳ σιτία. ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρήσομαι γάρ φησι τὴν σίτησιν. ἀπονυχίσαι μᾶλλον λέγουσιν, ἢ ὀνυχίσαι.

Ἀποξένοισιν. τοῖς ἀποξένοις.

Ἀποξύονται. [7] ἀποτίθενται.

Ἀπὸ ξυστοῦ. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀπὸ ξυστοῦ εἶπεν.

8. Polybius. II. 33. Vol. I. p. 297.

Ἀποξυστροῦνται. ἐπικάμπτονται. ἐπιστρέφονται. [8] Πολύβιος· Αἱ γὰρ μάχαιραι τῶν Γαλατῶν ταῖς κατασκευαῖς μίαν ἔχουσιν τὴν πρώτην καταφορὰν καιρίαν. ἀπὸ δὲ ταύτης εὐθέως ἀποξυστροῦνται καμπτόμεναι κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, κἂν μὴ δῷ τις ἀναστροφὴν τοῖς χρωμένοις ἐρείσαντας πρὸς τὴν γῆν ἀπευθῦναι τῷ ποδὶ, [9] ταχέως ἄπρακτον εἶναι τὴν δευτέραν αὐτῶν πληγήν.

πονίψασθαι dicebatur de ablutione manuum poſt cœnam: Κατὰ χειρὸς vero de ea, quæ ante cœnam fiebat.

Ἀπονομή. Sic vocabatur portio reſidua, quam ex metallis civitas accipiebat. Vel portio eorum, quæ inter plures mercenarios diſtribuebatur, ut unuſquiſque partem aliquam acciperet.

Ἀπονοστήσει. Redibit. Revertetur.

Ἀπονοσφίζεσθαι. Separari.

Ἀπ' ὄνου καταπεσών. *Ab aſino delapſus.* Proverbium, quod de iis dicitur, qui equitare conantur, cum ne aſinis quidem uti ſciant. Ariſtophanes *Nubibus:*

Quid igitur nugaris, ut ab aſino delapſus?

Philoſophus vero Plato proverbium hoc effert non ἀπ' ὄνου, ſed ἀπὸ νοῦ. Ait enim: *Et non, indomito quaſi ore præditum, & impetu ſermonis abreptum, ſecundum proverbium, mente excidere oportet.*

Ἀπόνοια. Amentia. Vecordia. Inſolentia. Procopius: *Homines injuriis laceſſiti ad deſperatam audaciam redigi ſolent: quod & Venetis ſub Juſtiniano accidit. Et primum quidem factioſi novam quandam capillorum ornandorum rationem excogitarunt, & genere tonſuræ ab aliis prorſus diverſo uti cœperunt. Nam myſtacem & barbam intonſam ſinebant, eamque, more Perſarum, prolixiſſimam alebant. Capillos vero anteriores uſque ad tempora detondentes, poſteriores quam longiſſimos, more Maſſagetarum, temere ſibi dependere ſinebant. Quare hunc habitum Hunnicum appellavere. Præterea, veſtibus quoque non niſi elegantibus & pretioſis indui volebant.* Et iterum Julianus: *In re gerenda non prævidere quid fieri poſſit, & quid non poſſit, extremæ vecordiæ ſignum eſt.*

Ἀπονυχιῶ σου τὰ 'ν Πρ. *Auferam tibi victum, quo in Prytaneo frueris.* Per tranſlationem ductam ab illis, qui ungues reſecant. Dicitur autem potius ἀπονυχίσαι, quam ὀνυχίσαι.

Ἀποξένοισιν. Inhoſpitalibus.

Ἀποξύονται. Deponunt.

Ἀπὸ ξυστοῦ. Ab haſta. Homerus.

Ἀποξυστροῦνται. Inflectuntur. Incurvantur. Polybius: *Gladii Gallorum ita fabricati ſunt, ut primo tantum ictu cædant: a quo ſtatim & in longitudine & in latitudine ad inſtar ſtrigilum incurvantur, uſque adeo ut, niſi tempus militi concedatur, quo mucronem terræ admotum pede dirigat, ſecundus illorum ictus prorſus ſit inefficax.*

---

[1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 195. (120. Ed. Baſ. P.)

[2] Ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων] Locus Platonis, quem Suidas hic citat, exſtat lib. III. *de Leg.* circa finem, ſed ubi hodie legitur ἀπ' ὄνου, non vero ἀπὸ νοῦ.

[3] Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. VII.

[4] Παραβέβληται] Lege μεταβέβληται, ut apud Procopium.

[5] Αὐτὸν] Cum duo ſubſtantiva præcedant, μύστακος & γενείου, τὸ αὐτὸν ad prius tantum referri poteſt. Quare præſtat legere αὐτὰ, ut, quod ſenſus & conſtructio requirunt, pronomen illud ad utrumque referatur.

[6] Ἀπονυχιῶ σου τὰ 'ν Πρυτ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. *Equit.* pag. 330. (229. Ed. Baſ. P.)

[7] Ἀποξύονται. ἀποτίθενται] Ἀποξύω proprie ſignificat abrado. Per tranſlationem vero, demo, vel adimo: quo ſenſu Homerus Il. I. v. 446. dixit, γῆρας ἀποξύειν, *ſenectutem demere.* Hinc ἀποξύεσθαι dicuntur illi, quibus aliquid demitur; vel, qui aliquid deponunt aut exuunt: ut ſerpentes dici poſſunt γῆρας ἀποξύεσθαι, i.e. ſenectutem deponere; quod convenit interpretationi Suidæ, qui τὸ ἀποξύονται per ἀποτίθενται hic exponit.

[8] Πολύβιος] Lib. II. cap. XXXIII.

[9] Ταχέως ἄπρακτον] Rectius apud Polybium πλέως ἄπρ. quam lectionem in verſione expreſſi.

Ἀπὸ παραγγέλσεως. Οἱ δὲ ἀπὸ παραγγέλσεως πορευόμενοι ἀφικνοῦνται ἅμα ἡμέρᾳ πρὸς τὸ ὄρος.

Ἀποπάτημα. αὐτὸ τὸ σκύβαλον. [1] Εὔπολις Χρυσογένει·

Τί γὰρ ἔστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Κρατῖνος Δραπέτισι· Τὸν Κερκυόνα τε ἕωθεν ἀποπατοῦντ' ἐπὶ τοῖς λαχάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα. καὶ Ἀποπατησόμενοι, τὴν κόπρον κενώσοντες. πάτος δὲ, ἡ ὁδός. [2] Ἀριστοφάνης·

Οὐδεὶς θύει τοπαράπαν, οὐδ' εἰσέρχεται,
Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.

Ἀπόπατος γὰρ ἡ κένωσις τῆς γαστρός. καὶ [3] Ἀριστοφάνης περὶ Κλεωνύμου φησίν·

Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο στρατιὰν λαβὼν,
Κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὄρων.
Πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγε;
Τῇ πανσελήνῳ. ——

Ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. ὁ δ' ἀφεδρὼν, καὶ λυζῶν, βάρβαρα.

Ἀποπέμψατ' [4] ἐφ' ἕνδεκα κώπαις. ἀπὸ τῶν ναυτικῶν. κέλευσμα γάρ ἐστι ναυτικὸν ἐφ' ἕνδεκα κώπαις λεγόμενον. Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀπὸ πέντε ἅλλεσθαι πετρῶν ἐς κῦμα. ἐπὶ τῶν δι' ἃ πάσχουσιν αἱρουμένων μᾶλλον ἑαυτοὺς ἐμβάλλειν εἴς τινα δυσκολίαν.

Ἀποπεπιστευκότες. [5] εἰς πίστιν ἐλθόντες. Ἤδη πάντα ἀναπεπλώκασι διὰ τὴν ὑποκειμένην ἑορτὴν ἀποπεπιστευκότες τοῖς εἰσιοῦσιν. ἀντὶ τοῦ θαῤῥήσαντες, βεβαιωθέντες.

Ἀποπεπόνηκας. τῶν πόνων ἔληξας.

Ἀποπεραιοῦσαν. συμπληροῦσαν. καὶ Ἀποπεραίνοντες, τελειοῦντες. †Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Ἀποπεφασμένον. [6] ἀπειρημένον. [7] ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον καὶ πεφανερωμένον. οὕτω Δείναρχος καὶ [8] Λυσίας καὶ [9] Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Ἀποπεφοίτηκεν. ἀπῆλθεν.

Ἀπόπειρα. δοκιμασία. Δαμάσκιος. Τῷ γὰρ ὄντι συνέβαινε τοὺς τῷ ὄντι φιλοσοφίας ἐρῶντας τῶν νέων ὥσπερ ἐν πυρὶ χρυσὸν δοκιμάζεσθαι. εἰ δὲ μὴ ὡμολόγει τὴν ἀπόπειραν, αὐτὸ τοῦτο μάλιστα δι' ἣν ἡ ἀπόπειρα, σπουδή τις εἶναι προσποιουμένη, καὶ ἐλλοχῶσα τὰς νεοπρεπεῖς ἀΐσσας κινήσεις. ἐμὲ γοῦν διεκώλυεν ὡς χαλεπωτάτου ὄντος τοῦ πράγματος.

Ἀποπληξία. θλῖψις. μανία. ἄνοια. Ὅτι Μάρκος Βῆρος, Ἀντωνίνου ἀδελφὸς, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδοκήτως διαφθείρεται, πλήθους ἰχῶρός τε καὶ πνεύματος ἐπισχόντος οἱ τὴν πνοήν· ὃ δὴ πάθος ἀπο-

Ἀπὸ παραγγέλσεως. Ex mandato. Ex præcepto. *Illi vero juſſu [ducis] iter facientes ſub primum lucis ortum ad montem pervenerunt.*

Ἀποπάτημα. Stercus. Excrementum. Eupolis *Chryſogene :*

Quid enim eſt ille? excrementum vulpis.

Cratinus *Fugitivis : Et Cercyonem offendens ventrem ſuper oleribus exonerantem, eum ſtrangulavi.* Et Ἀποπατησόμενοι, ventrem exoneraturi. Πάτος autem viam ſignificat. Ariſtophanes : *Nunc vero nemo quidquam immolat : imo, ne ingreditur quidem [in templum,] niſi ventrem exoneraturi plus quam decies mille.* Ἀπόπατος enim ſignificat exonerationem ventris. Idem Ariſtophanes de Cleonymo inquit :

2 Ar. Plut. 1186.

3. Ar. Acharn. 81

Sed ad ventrem exonerandum ivit, exercitu aſſumpto,
Et cacavit octo menſes in aureis matulis.
Quanto vero tempore podicem contraxit?
Tempore plenilunii. ——

Ἀπόπατος & κοπρὼν, utrumque latrinam ſignificat. Ἀφεδρὼν vero & λυζὼν voces ſunt barbaræ.

Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κ. *Secundo plauſu eum proſequamini.* Tranſlatio ducta eſt a rebus nauticis. Eſt enim celeuſma nauticum, quod ἐφ' ἕνδεκα κώπαις vocatur.

[illegible] Equit. [illegible]

Ἀπὸ πέντε ἅλλεσθαι πετρ. *De quinque rupibus in fluctum ſe præcipitem dare.* De iis dicitur, qui propter mala, quæ patiuntur, ſe ipſos in aliquam moleſtiam conjicere malunt.

Ἀποπεπιστευκότες. Qui ſpem & fiduciam conceperunt. * * * * * * * * * * * * * * * * *

Ἀποπεπόνηκας. A laboribus ceſſaſti.

Ἀποπεραιοῦσαν. Complentem. Implentem. Et Ἀποπεραίνοντες. Perficientes. Conficientes. *Puerorum & fœminarum nugas nectentes & componentes.*

+ haec, quatuor vocibus omissis, leguntur supr. V. Ἀπεφεύγοντο.
Toup. in Suid. III. 34.

Ἀποπεφασμένον. Interdictum. Vel, oſtenſum & manifeſtatum. Sic Dinarchus, Lyſias, & Demoſthenes in oratione contra Neæram.

Dinarchus. VIII. 6. 11.
Lysias. IX. 361. Conf. Kusteri Not. infr. 8.
Demosth. IV. 1367. 27.

Ἀποπεφοίτηκεν. Abiit. Diſceſſit.

Ἀπόπειρα. Tentamen. Experimentum. Damaſcius : *Revera enim contingebat, ut adoleſcentes, qui vere philoſophiam amabant, ut aurum igne explorarentur.* * * * * * * * * * * *

Ἀποπληξία. Apoplexia. Inſania. Amentia. *M. Verus, Antonini frater, Imperator Romanorum, inopinata morte periit, multo ſaniei & ſanguinis fluxu ſpiritum ejus intercludente :*

---

[1] Εὔπολις Χρυσογένει· Τί γὰρ ἔστ' ἐκ.] Fragmentum hoc Eupolidis, &, quod ſequitur, Cratini, citat etiam Etymologus v. Ἀπόπατος.

[2] Ἀριστοφάνης] *Pluto*, pag. 113. (54. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 374. (264. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἀποπέμψατ' ἐφ' ἑνδ.] Apud Ariſtoph. *Equit.* pag. 320. (220. Ed. Baſ. *P.*) unde locus hic depromptus eſt, ſcriptum eſt παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[5] Ἀποπεπιστευκότες. εἰς π.] Vide ſupra v. Ἀπεπίστευσι.

[6] Ἀποπεφασμένον. ἀπειρ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον καὶ πεφ.] Vide infra v. Πεφασμένος & v. Πωλοῦσι.

[8] Λυσίας] Locus Lyſiæ, ad quem Suidas hic reſpicit, exſtat in orat. contra Theomneſtum, pag. 117. ſed ubi legitur πεφασμένως, quod ipſe orator ibi exponit φανερῶς.

[9] Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας] Pag. 516.

πληξίαν παῖδες ἰατρῶν ὀνομάζουσι. καὶ Ἀπόπληκτος, ὁ πεπονθώς.

Ἀποπλήσας. Ἑνὶ δὲ τῷ τρόπῳ τὸν προσδιαλεγόμενον ἀποπλήσας ἐξέπεμψεν.

1 Conf. Ar. Nub. 627.

/ Ἀποπνέω. γενικῇ. Ἀποπνεῖν καὶ διαπνεῖν τὸ πέρδεσθαι, εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν.

Ἀποπομπαῖος.[1] ὁ χίμαρος, ὁ τράγος. καὶ Ἀποπομπαῖοι Θεοί τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. καὶ Ἀποπομπή, ἀντὶ τοῦ ἀποτροπή.

Ἀποπορευτέα.[2] Ἀγαθίας· Τοιγαροῦν ἀποπορευτέα αὐτῷ ἐδόκει τὰ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμῶν, καὶ τὰ ἐκείνῃ δυσχωρειῶν. ἀντὶ τοῦ ἐπανακτέον, ὑποστρεπτέον.

Ἀποπορεία. ἡ ἀναχώρησις. Ἐκκελεύσασθαι δὲ τοῖς ἑπομένοις οἰκέταις ἐπιταχῦναι τὴν ἀποπορείαν. τὴν ἀποστροφήν, τὴν ἐπάνοδον. [3] Προκόπιος. Ὁ δὲ Χοσρόης οὐκ ἐβουλεύετο τὴν ἀποπορείαν, ᾗ περ ἐληλύθει, ποιήσασθαι. τουτέστι, τὴν ἐπάνοδον.

Ἀποπρεσβεύει. ἀπαγγέλλει πρεσβείαν.

4. Conf. Ar. Ran. 1258.

Ἀποπρίω.[4] ἀντὶ τοῦ ὤνησαι. καὶ [5] ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολωλυίας.

Ἀποπταίη. πεταθῇ.

6. Schol. Soph. Œ. Col. 207.

Ἀπόπτολις.[6] ἔρημος. ἄπολις.

7. Soph. Œ. Tyr. 760. ubi σφε πέμψαι.

Ἄποπτον. πόῤῥωθεν ὁρώμενον. ἢ ἀθεώρητον. ὑψηλότατον.

Ἐξικέτευσε,[7] τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγών,
Ἀγροὺς σφ' ἐπιπέμψαι, κἀπὶ ποιμνίων νομάς,
Ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεος.

Ἄποπτος γοῦν, ὁ ἀθεώρητος. [8] Σοφοκλῆς·

Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενί.

Ἀποπυργίζοντας[9] λόγους· οὓς ἔγραψε Διαγόρας ὁ Ἄθεος, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης ἔχοντας.

10. Diogenian. [illegible]. 39. qui citat Lucianum. Locus est Vol. III. p. 286. Dialog. Meretr. III ad fin. Conf. Aristaenet. II. Ep. 1.

Ἀποῤῥαγείς. ἀποκοπείς. καὶ παροιμία· [10] Ἀποῤῥαγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. ἐπὶ τῶν βίᾳ τι καὶ ἀνάγκῃ ποιούντων.

Ἀπορέξαντες.[11] ἀπομερίσαντες. ἀπόμοιραν δόντες.

Conf. Suidas. III. 414. v. Σφακελίζειν.

Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τὸ δεῖνα. τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. Κρατῖνος.

+ Plato. Leg. XI. p. 933. F. Edit Lemar; Ruhnken. in Tim. p. 44. Ed. Steph. II. 929.

Ἀποῤῥηθέν. ἀπαγορευθέν. ἐπὶ τοῦ κελεύειν τι μὴ γενέσθαι. καὶ Ἀποῤῥηθῇ, ἀντὶ τοῦ ἀποκηρυχθῇ. Πλάτων. +

Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχήν. ἐκπνεῦσαι. Ἀποῤῥῆξαι ✗

quem morbum medicorum filii apoplexiam vocant. Et Ἀπόπληκτος, apoplexia laborans.

Ἀποπλήσας. [Qui explevit: [Qui ſatisfecit.] *Cum una ratione ſatisfeciſſet illi, qui cum eo colloquebatur, eum dimiſit.*

Ἀποπνέω. Genitivo jungitur. Ἀποπνεῖν & διαπνεῖν honeſtius dicitur pro pedere, quam ἀποψοφεῖν.

Ἀποπομπαῖος χίμαρος. Hircus emiſſarius. Item, Dii quidam vocabantur Ἀποπομπαῖοι, i.e. Averruncatores. Et Ἀποπομπή, averruncatio.

Ἀποπορευτέα. Abeundum. Redeundum. Agathias: *Quare ad Phaſin fluvium, & quæ ibi ſunt loca tranſitu difficilia, redeundum ſibi non cenſuit.*

Ἀποπορεία. Abitus. Reditus. *Præcepiſſe ſequentibus famulis ut abitum accelerarent.* Procopius: *Choſroes vero eo, unde venerat, redeundum non cenſebat.*

Ἀποπρεσβεύει. Legationem renuntiat.

Ἀποπρίω. Eme. [Ariſtophanes.]

Ἀποπταίη. Avolarit.

Ἀπόπτολις. Deſertus. Extorris.

Ἄποπτον. Quod eminus videtur. Vel, quod cerni nequit. Altiſſimum. *Supplex oravit, manum meam tangens, ut in agros ſe mitterem, & ad armentorum paſcua, ut a conſpectu urbis hujus quam longiſſime eſſet remotus.* Ἄποπτος hic ſignificat, a conſpectu remotus: vel, qui videri nequit. Sophocles: *Quam facile vocem tuam, etiamſi te non videam, auribus & mente percipio.*

Ἀποπυργίζοντας. Diagoras, cognomento Atheus, ſcripſerat libros, Ἀποπυργίζοντας vocatos, in quibus rationes expoſuerat, quare opinioni de Deo renuntiaſſet.

Ἀποῤῥαγείς. Abruptus. Et proverbium: *Tenſus funis rumpetur.* De iis, qui vi & neceſſitate coacti aliquid faciunt.

Ἀπορέξαντες. Qui rei alicujus partem alicui dederunt.

Ἀπορεῖν. Malo anxium eſſe & cruciari. Σφακελίζειν ſignificat inflammari, vel intumeſcere, eamque ob cauſam doloribus cruciari. Cratinus.

Ἀποῤῥηθέν. Interdictum. Fieri vetitum. Et Ἀποῤῥηθῇ. Abdicetur. Plato.

Ἀποῤῥῆξαι τὴν ψυχήν. Animam efflare.

---

[1] Ἀποπομπαῖος.] Vid. *Levit.* cap. XVI.

[2] Ἀγαθίας. Τοιγαροῦν ἀποπορ.] Miſere hic Suidas laceravit & corrupit verba Agathiæ, apud quem lib. II. pag. 60. ſic legitur: Τοιγάρτοι ἀποπορευτέα μὲν αὐτῆς αὐτῷ ἐπὶ Τήλεφόν τε καὶ τὴν ἐκείνῃ δυσχωρίαν οὐ μάλα ἔδοξε, ξύλοις δὲ καὶ ἀκάτοις, αἳ δὴ ἐς τοῦτο πεποίηντο, ζεύξας τὰς τοῦ Φάσιδος ὄχθας, καὶ οἷον γέφυραν πηκτηνάμενος, διεβίβαζεν ἀδεῶς ἅπαν τὸ στράτευμα. Quam longe hic Suidas a verbis auctoris diſceſſit!

[3] Προκόπιος] Lib. II. *de Bell. Perſ.* cap. XII.

[4] Ἀποπρίω] Reſpicit hic Suidas ad locum illum Ariſtoph. in *Ranis* pag. 269. (177. Ed. Baſ. *P.*)
Ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν ἀποπρίω τὴν λήκυθον.

[5] Καὶ ἀπόδος ἀντὶ τῆς ἀπολωλυίας] Hæc verba nihil ad rem faciunt, & abſque judicio huc tranſlata ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 269.

[6] Ἀπόπτολις. ἔρημος. ἄπολις] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 278. ut Portus obſervavit.

[7] Ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 183. ut Portus obſervavit.

[8] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 2. *P.*

[9] Ἀποπυργίζοντας λόγους· οὓς ἔγραψε Διαγ.] Vide infra v. Διαγόρας, & v. Πυργίσκοι.

[10] Ἀποῤῥαγήσεται τεινόμ. τὸ καλ.] Ex Diogeniano.

[11] Ἀπορέξαντες. ἀπομερ.] Ex Harpocratione.

τὴν

✗ Ælian. Var. Hist. XIII. 2.
ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι τὴν ψυχὴν ἀπέῤῥηξεν.

(d / Toup in Suid. I. 72. [illegible]
Suidas Ἀπόρησιν et Ἀπόρρησιν. Conf. Kuster in Hesych.

nullus dubito quin ita Suidas reliquerit: Ἀπορησία. Ἀντὶ τοῦ ἀπορία. Οὕτως Εὔβουλος. Καὶ Ἀπόρησις. Ἀπόρρησιν δὲ, ἀπαγόρευσιν. Nimirum quod alii ἀπορία ſive ἀπόρησις, id Eubulus, pro Comicorum licentia, Ἀπορησία dixit. Heſychius: Ἀπόρρησις, (leg. Ἀπόρησις) ἀπορία. Idem: Ἐπαπόρησις, ἀπορία. Aliud autem longè eſt Ἀπόρρησις. Quod vel ex allato exemplo oſtendit Suidas. Ὁ δὲ οὐκ ἤνεγκε τὴν ἀπόρρησιν.* *Ille vero interdictum non tulit.* Atque alio quod nobis exhibet Edit. Mediolanenſis, quæ in plurimis Articulis haud paulo auctior eſt: Καὶ αὖθις· Τὴν γενομένην ΑΠΟΡΡΗΣΙΝ τοῦ γάμου. Quod quidem fragmentum elegans eſt, et non erat prætermittendum. Ἀπόρρησις τοῦ γάμου eſt, *Renuntiatio nuptiarum.* Utitur voce Appianus in Libycis p. 93. 291

* Plato de Rep. II. sub init. haud aliter

τὴν ψυχὴν διψῶντα μόλις, καὶ ὀψὲ τούτου τυχόντα. καὶ Ἀπορρήξουσι [Φωνήν.] λαλήσουσι. Πισίδης·

Οὓς εἰ σιωπήσαιμεν, οἱ [1] λίθοι τάχα
Φωνὰς ἀπορρήξουσι τῶν πεπραγμένων.

Animadv.

Ἀπορρησία. ἀντὶ [2] τοῦ εὐπορία. οὕτως Εὔβουλος. καὶ Ἀπόρρησιν, ἀπαγόρευσιν. Ὁ δὲ οὐκ ἤνεγκε τὴν ἀπόρρησιν, ἀλλὰ θυμοῦ πληρωθεὶς ἔφη. σημαίνει δὲ καὶ ἀποκήρυξιν παιδός.

Ἀπόρρητα. ἀκατάληπτα. ἀπόκρυφα. [3] Ἀπόρρητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι· οὐ μόνον τὰ ἀπηγορευμένα. Ἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθροῖσι τοῖς ἡμετέροισι λέγουσιν. [4] Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. Ἀπόρρητα, [5] τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα λέγουσιν. Ἀριστοφάνης· Οὔτε τ' ἀπόρρητα δρᾶν ἔτι μέλλει. διόπερ καὶ τὰ μὴ ἐξαγώγιμα ὀνομάζουσιν οὕτως.

Ἀπορριπτεῖ. ἀποβάλλει.

Ἀπὸ ῥοῆς. σταγόνος.

Ἄπορος χώρα. ἀντὶ τοῦ ἀπόρευτος. λέγεται δὲ ἄπορος, καὶ ὁ μηχανήν τινα μὴ δυνάμενος εὑρεῖν. ὁ ἐνδεής.

Ἀποροῦντι. ἐρωτῶντι. Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ, τίνι μηχανῇ ἀνεβίω, τόνδε φάναι.

Ἀπορῶ, [6] γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
Ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρόν.

Γράφω μὲν, ἀντὶ τοῦ καταγράφω καὶ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς, ξύων τῷ δακτύλῳ καί τινι τοιούτῳ παιδιάς τινας. Παρατίλλομαι δὲ, τὰς ἐκ τῶν μυκτήρων τίλλω τρίχας, ἢ τῶν μασχαλῶν. πάντα δὲ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ προσδεχόμενοί τι, τὸν δὲ χρόνον δαπανῶντες εἰς ἀπορίας καὶ ἀμηχανίας, μὴ τυγχάνοντες τοῦ προσδοκωμένου λογισμοῦ. ὅτε γὰρ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν διατίθενται, ἀλύοντες ἐπιγράφουσιν. εἰς τὸν ἀγρὸν δὲ ἀποβλέπουσιν, ἐπιθυμοῦντες ἐν αὐτῷ εἶναι.

Ἀπορῶ πλούτου καὶ χρημάτων. γενικῇ.

Ἀπορρῶγας. ἐξοχὰς ἀπεσχισμένας. Ἐπειδή τινας ἀπορρῶγας εὗρε, πάροδον διδούσας, καὶ αὐτὰς ἀπέκλεισεν ὁ Διοκλητιανός. καὶ Ἀπορρὼξ, ἀπόσπασμα ὄρους, καὶ γένους ἀπογονή. Οὗτος δὲ ἦν ἄρα Ἐριννύων ἀπορρώξ.

Hom. Od.
574.

——Πᾶσα δ' ἀπορρὼξ
Πέτρη ἔην ὑπένερθε, καὶ ἄμβασις οὔ τις ἔην.

[7] Τίμων ἦν τις ἀΐδρυτος, ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισι περιειργμένος, Ἐριννύων ἀπορρώξ. ὁ λεγόμενος μισάνθρωπος· ὅν φησιν ὁ [8] Νεάνθης [9] ἀπὸ ἀχράδος πεσόντα

[Violenta morte mori.] *Siti ægre mori, vix ſero potu potitum.* Et Ἀπορρήξουσι [Φωνήν,] vocem emittent, clamabunt. Piſides: *Quos ſi tacuerimus, lapides forſan clamore ſuo id, quod geſtum eſt, indicabunt.*

Ἀπορρησία. Copia. Abundantia. Sic Eubulus. Et Ἀπόρρησιν, interdictum. *Ille vero interdictum non tulit, ſed iræ plenus dixit.* Significat etiam abdicationem filii.

Timæus. 44.

Ἀπόρρητα. Quæ deprehēdi nequeūt. Arcana. Ἀπόρρητα etiam vocabant ea, quæ, ne exportarentur, interdictum erat: non autem ſolum interdicta. *Arcana noſtra [conſilia] inimicis aperiunt.* Ariſtophanes *Theſmophoriazuſis.* Ἀπόρρητα, legibus interdicta. Sic Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte. Idem enim ſignificat quod ἀπειρημένα & ἀπηγορευμένα. Ariſtophanes: *Neque interdicta facere amplius ſtatuit.* Quare etiam ea, quæ ex aliquo loco exportare non licet, ſic vocant.

Ar. Thesmophoriaz. 370.
Demosth.
1. 263. 22
Aristoph.
Fragm. Incert.
omiss. a Brunckio.

Ἀπορριπτεῖ. Abjicit. Projicit.

Ἀπὸ ῥοῆς. A gutta. A ſtilla.

Ἄπορος χώρα. Invia regio. Dicitur etiam ἄπορος, qui nullam rationem invenire poteſt; qua ſe ex aliqua difficultate expediat. Item, inops, pauper.

Ἀποροῦντι. Interroganti. *Interroganti vero illi, qua ratione revixiſſet, eum reſpondiſſe ferunt.* † Ἀπορῶ, &c. *Dubito, pingo, pilos vellico, animo volvo, proſpectans in agrum.* Γράφω hic ſignificat digito vel alio aliquo inſtrumento ludicra quædam in terra deſcribo & pingo. Παρατίλλομαι vero, ex naribus vel axillis pilos vello. Hæc autem omnia facere ſolent illi, qui aliquid expectant, & omne tempus dubitando & hæſitando conſumunt, nec id, quod ſperabant, meditando extundere valent. Cum enim ſoli ſecum meditantur, dubitantes & hæſitantes aliquid pingere ſolent. In agrum vero proſpectant, quod in eo eſſe cupiant.

De Pythagora, ut videtur.
Arist.
Acharn.
32.

Ἀπορῶ. Genitivo jungitur. Divitiis & pecunia indigeo.

Ἀπορρῶγας. Rupes abſciſſas. *Cum rupes quaſdam præruptas inveniſſet, tranſitum præbentes, & eas intercluſit Diocletianus.* Et Ἀπορρὼξ, fragmentum montis. Item, progenies. *Hic vero erat Furiarum progenies.* † *Rupes vero undique prærupta ſubjacebat, nec ullus adſcenſus patebat.* † *Timon quidam erat, fixas nullibi ſedes habens, inacceſſis ſpinis circumſeptus, Furiarum propago.* [Intelligendus hic eſt Timon,] μισάνθρωπος dictus; quem Neanthes, cum de pyro ſylveſtri cecidiſſet, claudum factum eſſe tradit: cumque

Conf. Agathias. I. 21. D.

Ar. Lysistr.
809

---

[1] Οἱ λίθοι τάχα φωνὰς ἀπορρήξουσι τῶν πεπρ.] Proverbium eſt apud Græcos, Καὶ λίθοι βοήσουσι: quod de rebus admodum manifeſtis, & quas tacere nefas eſt, dicitur. Vide Tzetzem Chil. VIII. cap. CCIX.

[2] Ἀντὶ τοῦ εὐπορίας] Mira interpretatio vocabuli Ἀπορρησία, quæ merito ſuſpecta habenda eſt.

[3] Ἀπόρρητα ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 229.

[4] Ἀριστοφάνης Θεσμοφορ.] Pag. 785. (520. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἀπόρρητα, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. οὕτω Δημοσθ. ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.] Ex Harpocratione.

[6] Ἀπορῶ, γράφω, παρατ. λογ. Ἀποβλ. εἰς τὸν ἀγρόν] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 371. (262. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[7] Τίμων ἦν τις ἀΐδρυτος, ἀβάτοισιν ἐν σκ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtr.* pag. 887. (559. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Νεάνθης] Sic ex 2 MSS. Pariſ. & Scholiaſta in Lyſiſtratam inedito reſcripſi. Ante enim legebatur Εὐάνθης.

[9] Ἀπὸ ἀχράδος πεσ.] Scholiaſta ineditus in Lyſiſtratam habet ἀπὸ χαράδρας.

Toup.

ρησία, ἀντὶ τοῦ εὐπορία. οὕτως Εὔβουλος.] hic adnotavit Vir Cl. miram eſſe interonem vocis ἀπορρησία. nihil tamen emen- Mihi dubium non eſt, quin pro εὐπορία um ſit ἀπορία. Phavorinus, Ἀπορρησία, ἀπορία. οὕτως Εὔβουλος. Quin immo pro voce Ἀπορρησία crediderim ſcribendum πόρησις· hæc enim vox *inopiam* & *in*-iam ſignificat. Heſych. Ἀπόρρησις, ἀπορία. ero memini Ἀπορρησία me uſquam le-

44 ΤΙΜΑΙΟΥ

Ἀπόρρησις [68]. ἀπαγόρευσις.

Ἀπόρρησις.] Sophiſt. D [illegible] ὅτι Παρ- [illegible]

ἀφεστήκαμεν; Polit. II. p. 421. C. καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀπεδέ-

ξαιο. quo reſpicit *Pollux* II. 127. Πλάτων δὲ ἀπόρρησιν, τὴν ἀπαγόρευσιν. καὶ ἀπαγορεύειν, οἷον τὸ ἀποκαμεῖν. ubi vide *Jungerman*. At aliter eundem locum accipit *Phrynichus* ineditus: Ἀπόρρησις. ἡ μὲν συνήθεια τὴν ἀπαγόρευσιν οὕτως λέγει. Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν ἀπόρρησιν αὐτὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τέθεικεν εἰπών· καὶ τότε τὴν ἀπόρρησιν &c. Ἀπορρηθῆναι pro *abdicari* eſt Legg. XI. p. 681. F. ὑπὸ δὲ τοῦ γένους ἀπορρηθῆναι παιδός. quod tanquam minus tritum e *Platone Pollux* II. 128. & *Suidas* v. Ἀπορρηθῇ, annotarunt. Lexicon Rhet. MS. Ἀπόρρησις, τὸ κελεύειν τι μὴ γίνεσθαι, καὶ τὸ ἀποκηρύσσειν. Pro *vetitum* ἀπόρρητον eſt Legg. XI. p. 683. B. Sed eadem vox nullo ſenſu legitur Gorg. p. 313. A. Μίνῳ δὲ πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἠπορῆτόν τι τὼ ἑτέρω ubi, repudiata explicatione *Abreſchii* Auctar. Dilucid. *Thucyd.* p. 403. legere malim, ἐὰν ἠ ἄπορόν τι, quod *Ficinus* verſione ſua expreſſit. Vide *Pierſonum* ad *Moerid.* p. 83. & *Toupium* Emend. in *Suid.* T. I. p. 52.

Quod verò addit Suidas, σημαίνει δὲ καὶ ΑΠΟΚΗΡΥΞΙΝ παιδὸς, id quidem rectè addit. Jul. Pollux ii. 128. Ὑπὸ δὲ γένους ΑΠΟΡΡΗΘΗΝΑΙ παντὸς Πλάτων ἀντὶ τοῦ ΑΠΟΚΗΡΥΧΘΗΝΑΙ. Ita ſcribendum ex MSS.— Suidas: ΑΠΟΡΡΗΘΗ· ἀντὶ τοῦ ΑΠΟΚΗΡΥΧΘΗ. Πλάτων. Mœris: Ἀποκήρυκτον Ἀττικῶς. Ἀποκλῆρον Ἑλληνικῶς. Ita quidem edidit vir doctiſſimus Joannes Hudſonus. Cod. autem MS, quo uſus eſt vir optimus, exhibebat ἀπόρρητον Ἑλληνικῶς. Quod non erat mutandum.

P. 73. l. 20. Idem fragmentum addit editio Ald.

Porson. IV.
440

Φ. Toup in Suid. I. 74.

1.74 ΑΠΟΣΑΦΟΥΝΤΕΣ. Διαῤῥήδην κηρύττοντες.—Οἵ τε ὀφθαλμοὶ Ἰσιδώρου τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες.] Decerptum eſt hoc fragmentum ex Damaſcio in vit. Iſidori: Ita enim legitur in Photii Excerptis, p. 1045.

χωλὸν γενέσθαι· μὴ προσιέμενον δὲ ἰατροὺς, ἀποθανεῖν σαπέντα, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ τὸν τάφον ἄβατον γενέσθαι, ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥαγέντα, ἐν ὁδῷ τῇ ἐκ Πειραιοῦς εἰς Σούνιον ἀγούσῃ. [1]Ἀβάτοις δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄβαλος, καὶ ἄσταλος, καὶ οἷον ἀκάνθαις τετειχωμένος. καὶ σκληρὸς ἢ σκόλοψι, καὶ παττάλοις ἠφανισμένος. ἀντὶ τοῦ σκυθρωπὸς καὶ μισάνθρωπος.

Ἀπορώτατος. ἀντὶ τοῦ, πρὸς ὃν οὐδένα πόρον ἔστιν εὑρεῖν. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς [2]Μνησαίου θυγατρός.

Ἀπόῤῥοια. ἡ ἀποῤῥοὴ τοῦ ὕδατος.

Ἀποῤῥύει. [3]ἀποῤῥύπτει. ἀπονίπτει. καὶ [4]Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται.

Ἀποῤῥυφθείς. ἀντὶ τοῦ ἀπονιφθείς.

5 Thucydid. I. 137. p. 89. 42.

Ἀποσαλεύσας.[5] παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ ἀποφυγὼν ἐκ τοῦ λιμένος, καὶ σάλῳ ὁμιλήσας. τουτέστι, τῷ ἀλιμένῳ τόπῳ, ἔνθα σάλος γίνεται.

Ἀποσάξαντα.[6] Δείναρχος. ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα.

1 Toup in Suid. I. 74. Φ

Ἀποσαφοῦντες. διαῤῥήδην κηρύττοντες. Οἵ τε ὀφθαλμοὶ Ἰσιδώρου τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες.

8 Bos. Animadv. p. (Ω)

Ἀποσεμνύνει. αἰτιατικῇ. γεραίρει. [7]Ἀποσεμνυνεῖται δὲ, [8]ἀπονοεῖται σιωπῶν. ὑπερηφανεῖ. σεμνότητος γὰρ ἕνεκα ἐπιπολὺ ἐσιώπα Αἰσχύλος, ἐν τοῖς θεάτροις εἰσιὼν, καὶ [9]ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν δραμάτων ἐτερατεύετο. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις·

Ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.

Arist. Ran. 857

Joseph. Antiq. Judaic. V. 8. Vol. I. p. 333. [illegible] V. 4. I. p. 290.

Ἀποσημήνασθαι. ἀφομοιοῦσθαι. καὶ Ἀποσημήνασα. φανερώσασα. ἐξειποῦσα. Ἰώσηπος· Ἀποσημήνασα δὲ τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν, ἐνήδρευε στρατιωτῶν ἔνδον τινάς.

Eustath. 965

Thucydid. IV. 25. p. 253. 45

Ἀποσιμῶσαι. τὸ ἐπικύψαι, καὶ τὴν πυγὴν προσθεῖναι γυμνήν. Φίλιππος. Θουκυδίδης δὲ, τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς.

Ar. Acharn. 333.

Demosth. περὶ Στεφ. I. p. 232. 20.

Ἀποσιώπησις. σχήματος εἶδος· ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει· Ὦ μηδαμῶς. ἔστι δὲ καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸ ὅμοιον. Ἀλλ' ὦ τί ἄν τις σὲ προσειπὼν ὀρθῶς προσείποι; εἰρηκότος γὰρ αὐτοῦ μηδαμῶς, εἶπεν, ὦ μηδαμῶς.

Ἀπόσιτος. ἄσιτος. ἄτροφος. Ὁ [10]δὲ ἀπόσιτος

nullos medicos admittere vellet, putredine conſumptum fuiſſe, & ſepulcrum ejus in via, quæ ex Piræeo ad [promontorium] Sunium ducit, inacceſſum factum eſſe, mari illud undique alluente. Ἄβατος hic ſignificat, ſpinis circumſeptus, duriſque ſtipitibus & palis munitus: id eſt, aſpectu torvus, hominumque ſocietatem fugiens.

Ἀπορώτατος. Qui nulla ratione nulliſque machinis ſuperari poteſt. Sic Iſæus in oratione pro Mneſæi filia.

Ἀπόῤῥοια. Aquæ fluxus.

Ἀποῤῥύει. Abluit. Abſtergit. Purgat. Et Ἀποῤῥυήσεται. Defluet. Decidet.

Ἀποῤῥυφθείς. Ablutus. Abſterſus.

Ἀποσαλεύσας. Apud Thucydidem ſignificat eum, qui portu relicto ſalo ſe commiſit. Eſt autem σάλος locus portu carens, ubi mare fluctibus agitatur.

Ἀποσάξαντα. Apud Dinarchum ſignificat eum, qui foramen obſtruxit.

Ἀποσαφοῦντες. Manifeſte declarantes. *Iſidori oculi mentis ingeniique ejus celeritatem aperte declarantes.*

Ἀποσεμνύνει. Accuſativo jungitur. Honorat. Honeſtat. Ἀποσεμνυνεῖται vero, vultu ad gravitatem compoſito & meditabundo ſimilis tacet. Faſtum quendam præ ſe fert. Æſchylus enim, theatra ingreſſus, ut gravitatem quandam præ ſe ferret, diu ſilere, & in principiis fabularum monſtra verborum proferre ſolebat. Ariſtophanes *Ranis*: *Vultu ad gravitatem compoſito tacet primum, qui ſemper in tragœdiis mōſtra verborū proferre ſolebat.*

Ἀποσημήνασθαι. Ad ſimilitudinem alicujus aliquid exprimere. Et Ἀποσημήνασα, quæ aliquid declaravit ac enuntiavit. Joſephus: *Cum autem magiſtratibus Palæſtinorum rem aperuiſſet, quoſdam milites domi in inſidiis collocavit.*

Ἀποσιμῶσαι. Pronum incumbere, & nudum admovere podicem. Philippus. Thucydides vero, naves in altum provehere.

Ἀποσιώπησις. Apoſiopeſis. Eſt figura [Rhetorica.] Ut apud Ariſtophanem: *O neutiquam!* Simile quid etiam apud Demoſthenem legitur. *Sed o, quonam te nomine quis recte appellarit?* Cum enim alter dixiſſet, *neutiquam*; reſpondet: *O neutiquam.*

Ἀπόσιτος. A cibo abſtinens. Jejunans.

---

[1] Ἀβάτοις δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀβ.] Hæc, & quæ ſequuntur, rectius leguntur infra v. Τίμων, ad quem locum Lectorem remitto.

[2] Μνησαίου θυγ.] Harpocratio, ex quo Suidas hæc deſcripſit, habet Μνησιθέου.

[3] Ἀποῤῥύει. ἀποῤῥύπτει. ἀπονίπτει. καὶ Ἀποῤῥ.] Hæc ſic ſcribenda & in ordinem redigenda ſunt: Ἀποῤῥυεῖ. Καὶ Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται. † Ἀποῤῥύπτει. ἀπονίπτει. Significatio enim vocis ἀποῤῥύπτει alieniſſima eſt a verbo ἀποῤῥύει, vel, uti ſcribi debet, ἀποῤῥυεῖ; quæ proinde interpretationis loco ei jungi non poteſt.

[4] Ἀποῤῥυήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀποπεσεῖται] Hoc ſenſu vox iſta capitur a LXX Interpretibus Pſalm. I. v. 4.

[5] Ἀποσαλεύσας. παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ ἀποφ.] Hanc notam deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. I. cap. CXXXVII.

[6] Ἀποσάξαντα. Δείναρχος. ἀντὶ τοῦ φρ. τὸ τρ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἀποσεμνυνεῖται δὲ, ἀπονοεῖται σιωπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 251. (163. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἀπονοεῖται] Sic etiam apud Scholiaſtam Ariſtoph. hodie legitur. Sed mihi quidem nullum dubium eſt, quin ſcribi debeat, ἐπινοεῖται, i. e. meditatur, mente volvit. Homines enim, gravitatem quandam affectantes, qualem hic Æſchylum Comicus deſcribit, ſæpe meditabundis ſimiles ſtare ſolent, ut res magni momenti animo agitare videantur. Certe, lectio vulgata a ſenſu hujus eſt alieniſſima, quam tamen Portus in verſione ſecutus erat.

[9] Καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν δραμάτων ἐτερ.] Hæc verba apud Scholiaſtam Ariſtoph. loco laudato hodie deſiderantur.

[10] Ὁ δὲ ἀπόσιτος ἡμέρας καὶ νύκτας δύο πολλ.] Locum hunc muti-

ἡμέρας

(Ω) Bos. Animadv. p.

Ἀποσεμνυνεῖται, ἀπονοεῖται.] Illud ἀπονοεῖται vitioſum habet Vir doctiſſ. & pro eo emendat ἐπινοεῖται, *meditatur*, *mente volvit.* perperam. nam ἀπονοεῖσθαι eſt *arrogantem*, *faſtuoſum eſſe*, idem quod ἀποσεμνυνεῖσθαι. ad quod verbum explicandum adhibetur ab Suida. ita apud Artemidor. *Oneir.* III. II. Ἀπονενοημένος ἄνθρωπος eſt *homo faſtuoſus*. Similiter ἀπόνοιαν pro *arrogantia* ſumi notavit ὁ πάνυ Caſaubon. ad Theophraſti *Charact.* *Eth.* p. 354.

ἡμέρας καὶ νύκτας δύο πολλάκις ἔμενε, καὶ ταῖς τοῦ Πάσχα ἡμέραις ἀπόσιτος ἦν, ὕδατι βραχεῖ ἀποζῶν. καὶ Ἀποσιτῶ, τὸ καταλιμπάνω τὸν σῖτον.

Ἀποσκαρίζειν, διακεχυμένως γελᾶν.

Ἀποσκευαζόμενος. [1] ἀποβαλλόμενος. ἀπορριπτῶν. ἀπογυμνῶν. Ὁ δὲ γράφει παντὶ τρόπῳ τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποσκευάσασθαι. καὶ Ἀποσκευαζόμενοι, ἀποτιθέμενοι βάρος, καὶ ἀποβάλλοντες. ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ τὸν σάλον τῆς θαλάσσης ναυτῶν τὰ σκεύη τῆς νηὸς ἀπορριπτούντων. Καὶ αὖθις· [2] Ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον, εἶναι Ῥωμαῖοι βεβαιωσάμενοι.

Ἀποσκευάζοντες. ἀποφέροντες. Καὶ γὰρ κινδυνεύσειν ἔμελλον, εἰ μὴ φθάσας τὸ μειράκιον ἀποσκευάσοιτο. ἀντὶ τοῦ ἀποθοῖτο ἀνελών. καὶ Ἀποσκευάζομαι, αἰτιατικῇ. καὶ Ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν, καθαρὰν ποιῆσαι.

Ἀποσκευή. ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον [3] τοῦλδον. τὰ σαγμάρια. [4] Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συνέταξε τούτοις καὶ τὴν ἀποσκευήν, ἵνα πρὸς τὸ παρὸν εὐπορῶσι τῶν ἐπιτηδείων. πρὸς γὰρ τὸ μέλλον ἀφροντίστως εἶχε περὶ τῶν σκευοφόρων, λογιζόμενος, ὡς, ἐὰν ἅψηται τῆς πολεμίας, ἡττηθεὶς μὲν οὐ προσδεήσεται τῶν ἀναγκαίων· κρατῶν δὲ τῶν ὑπαίθρων, οὐκ ἀπορήσει τῶν ἐπιτηδείων.

Ἀποσκλαίοι. ἀποθάνοι. καὶ [5] Ἀποσκλῆναι, ἀποθανεῖν.

Ἀποσκιρτᾷ. ἀποπηδᾷ.

Ἀπὸ σκοποῦ. μάτην. ἢ περιττῶς. ἢ ἐναντίως.

Ἀποσκορακίζει. εὐτελίζει. ἐξορίζει. διώκει. οἱ δὲ εἶπον ἀντὶ τοῦ ἀπορρίπτει. [6] Δαβίδ· Βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσῃς με. Καὶ ἀπὸ ἱστορίας. τὸ γὰρ ἐς κόρακας, ὕβρις ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ἀποσκυδμαίνω. [7] ὀργίζομαι.

Ἀποσκυθίσαι. [8] κυρίως μὲν τὸ ἐπιτεμεῖν τὸ ἐπικεφάλαιον δέρμα σὺν θριξί. καταχρηστικῶς δέ, τὸ ἀποκεῖραι.

Ἀποσμήχει. ἀποκαθαίρει.

Ἀποσμιλεύουσι. τῇ σμίλῃ ξέουσιν. ἐκκαθαίρουσι. καὶ Ἀποσμιλεύματα, τὰ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενα ἀποξύσματα. [9] Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς Πανδέκταις, τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα.

Ἀποσοβεῖ. ἀποδιώκει. Ὁ δὲ ἀνέστη ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμενον. καὶ Ἀποσο-

Ille vero dies & noctes duas ſæpe jejunabat, & Paſchatis diebus a cibo abſtinebat, exigua victitans aqua. Et Ἀποσιτῶ. A cibo abſtineo.

Ἀποσκαρίζειν. Effuſe ridere. Cachinnari.

Ἀποσκευαζόμενος. Abjiciens. Projiciens. Nudans. [De medio tollens.] *Ille vero ſcribit, ut Alcibiadem quavis ratione de medio tollat.* Et Ἀποσκευαζόμενοι, deponentes & abjicientes onus. Per tranſlationem ductam a nautis, qui orta tempeſtate navis inſtrumenta abjiciunt. Et rurſus: *Periculum evitant, affirmantes, ſe Romanos eſſe.*

Ἀποσκευάζοντες. Removentes. E medio tollentes. *Nam periclitaturi fuiſſent, niſi [quidam eorum] adoleſcentem ocius e medio ſuſtuliſſet.* Et Ἀποσκευάσαι τὴν τράπεζαν, menſam removere, cibis ex ea ſublatis.

Ἀποσκευή. Idem quod apud nos τοῦλδον. Id eſt, ſarcinæ, impedimenta exercitus, commeatus. *Poſt copias vero omnes collocavit impedimenta, ut in præſentia commeatus ipſis ſuppeteret. Nam in poſterum quidem de ſarcinis militum non erat ſollicitus: quippe, ſimul ac in hoſtico verſari cæpiſſet, aut victo nulla re opus fore, aut, ſi campos obtineret, nihil quicquam ſibi defuturum.*

Polybius. III. 79. V. I. p. 565. ubi variatis.

Ἀποσκλαίοι. Moriatur. Et Ἀποσκλῆναι, mori.

5 Schol. Arist. Vesp. 101.

i Dion. Halic. I. Vol. I. 89.

Ἀποσκιρτᾷ. Reſilit. Reſultat.

Ἀπὸ σκοποῦ. Procul a ſcopo. Temere. Fruſtra. Vel, contra.

Homer. Od. Λ'. 343.

Ἀποσκορακίζει. Contemnit. Exterminat. Perſequitur. Secundum alios vero, abjicit. David: *Fer mihi auxilium [Domine:] ne rejicias me.* Origo ſignificationis hujus a proverbio repetenda eſt. Apud veteres enim [dictum hoc, *Abi*] *ad corvos*, contumeliæ loco ducebatur.

Ἀποσκυδμαίνω. Iraſcor.

Respexit Hom. Il. Ω'. 65. ubi schol. Αποσκύδμαινε. Ὀργίζου.

Ἀποσκυθίσαι. Proprie ſignificat cutem capitis cum capillis reſecare. Abuſive vero, detondere.

Ἀποσμήχει. Abſtergit. Purgat.

Ἀποσμιλεύουσι. Scalpello poliunt, vel purgant. Et Ἀποσμιλεύματα, ramenta ſcalpello abraſa. *Ne rationes reddere teneantur viris illis, omnia ſcire volentibus, qui quævis vocabula ad vivum reſecant.*

Ἀποσοβεῖ. Abigit. Repellit. *Ille vero ſurrexit, ut ipſum advolantem a capite repelleret.*

Conf. Dion. Cass. II. 1247. 98.

---

lavit Suidas, qui apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. XIII. pag. 41. ſic legitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπόσιτος ἡμέρας τε καὶ νύκτας δύο τὰ πολλὰ ἔμενεν, ἄλλως τε ἡνίκα ὁ πρὸ τῆς Πασχαλίας καλουμένης ἑορτῆς χρόνος ἐνταῦθα ἄγοι. τότε γὰρ πολλάκις ἡμέραιν δυοῖν, ὥσπερ εἴρηται, γεγονὼς ἄσιτος, ὕδατί τε βραχεῖ ἀποζῆν ἐπήρκει, καὶ βοτάναις ἀγρίαις τισίν.

[1] Ἀποσκευαζόμενος. ἀποβαλλ.] Vide ſupra v. Ἀπεσκευάζετο.

[2] Ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simoc. lib. III. cap. VII. pag. 70.

[3] Τοῦλδον] Antea male legebatur τοῦρδον, cujus loco τοῦλδον ex MSS. Pariſ. repoſui. De hac autem voce vide Meurſium & Ducangium in Gloſſariis.

[4] Μετὰ δὲ τὰς δυνάμεις πάσας συνέταξε τούτοις καὶ τὴν ἀποσκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii lib. III. cap. LXXIX.

[5] Ἀποσκλῆναι, ἀποθ.] Hoc ſenſu vox iſta legitur apud Schol. Ariſtoph. *Veſpis* pag. 440.

[6] Δαβίδ· Βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκ.] Pſalm. XXVI. 15.

[7] Ἀποσκυδμαίνω. ὀργίζομαι] In prioribus Edit. poſt vocem ὀργίζομαι hæc addita ſunt: Σκύζω. γίνεται ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν σκύδιος, ἡ λοιδορία. ἢ ὡς παρὰ τὸ ὄζω γίνεται ὀζαίνω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ σκύζω, σκυζαίνω, σκυδαίνω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ ἐπενθέσει τοῦ μ σκυδμαίνω. Sed hæc, cum a MSS. Pariſ. abſint, a recentioribus dubio procul loco huic adſuta ſunt: quæ ratio eſt, quare ea in textum recipere noluerim.

[8] Ἀποσκυθίσαι] Vide ſupra v. Ἀποσκυθίζων, & Stephanum Byzantium v. Σκύθαι.

[9] Ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχωσι τοῖς Πανδέκταις, τοῖς ἀποσμ.] Hæc ſunt verba Syneſii, Epiſt. C. eademque leguntur infra v. Πανδέκται, ut Pearſonius obſervavit.

Menander, in Indice Clerici.

βῶμεν, ¹ ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος.

Ἄποσον. τὸ ἄμετρον. Ἄπωσον δὲ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ ἔκπεμψον.

Ἀποσπάδας, καὶ ² Ἀποσπάδοντας. Ἀποσπάδας μὲν, τοὺς ἀποσπαθέντας. Ἀποσπάδοντας δὲ, τοὺς ἀποκοπέντας.

Ἀποσπάσας. Ὁ δὲ καὶ ἐντεῦθεν ἀποσπάσας ἔξαινε κατ' αὐτοῦ πληγάς.

Ἀποσπεύδοντας. κωλύοντας. καὶ Ἀποσπευδούσης. κωλυούσης. ἐμποδιζούσης. Ἀποσπευδούσης καὶ τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν παίδων. καὶ γὰρ οὗτοι συνῆσαν αὐτῷ. † Ὁ δὲ τὴν Ἑλένην ἀπέσπευδε τοὺς Τρῶας ἀποδοῦναι.

Ἀποσποδῆσαι. ³ ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σποδοῦ. αὕτη γὰρ ἀφανίζει τὴν προϋπάρξασαν ὕλην τῶν ξύλων. ἢ ἀποκρούσαι, ἀφανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Arist. Av. 8.

Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

Ἀπόσπονδον. ἐχθρὰν, μισητήν. ⁴ Πισίδης·

Ταύτην ἀφέντες τὴν ἀπόσπονδον μέθην,
Καὶ πᾶσαν ἰλὺν ἀλλοφύλων ᾀσμάτων.

Ἀποσπουδάζων. παυόμενος τῆς σπουδῆς. ἀμελῶν.

Ἀποσπώντων. βιαίως ἑλκόντων. Αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ἄρτεμιν. βαρβάρου δὲ πικρῶς ἐγκειμένου, καὶ τῶν δορυφόρων ἀποσπώντων, κἀκείνων ἀπρὶξ ἐχομένων, διασπᾶται ὁ κατὰ τοῦ τραχήλου ὅρμος.

Ἀπόστα. οὐ ⁵ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ πάρστα. + Μένανδρος Παιδίῳ· Ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρόν. Δὶς ἐξαπατῶντι· Ἐμοὶ πάρστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ καλῶ τιν' αὐτῶν.

+ [illegible] omissum [illegible] nomen Valck. Diatr. 207. Vid. supr. V. Ἀντάλλατον

Ἀπόστασις. ἀποχώρησις ἐκ διαστήματος. Πολύβιος· Οὐδενὸς ἐπεγνωκότος τῶν πολιτῶν τὸ συμβαῖνον διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἅτε μεγάλης οὔσης τῆς πόλεως. Ἀπόστασις, καὶ ἡ Ἀποστασία ἀπό τινος πρός τινα. Ὁ δὲ ἀμείβεται τὸν εὐεργέτην ἀποστάσει. καὶ Ἀποστασίου δίκη, ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅταν ἀποστῶσι τῶν ἀπελευθερωσάντων.

Ἀποστασίου. ⁶ δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν, ἢ προστάτην ἕτερον ἐπιγράφωνται, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι, μὴ ποιῶσι. καὶ τοὺς μὲν ἁλόντας δεῖ δούλους εἶναι· τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως λοιπὸν ἐλευθέρους.

Ἀποστασίου δίκη. ὅταν δοῦλος ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀνίσταται, φάσκων, μὴ ⁷ προσήκειν τοῖς δοῦλον αὐτὸν ἀντιποιουμένοις. Ἀπροστασίου δέ. Τῶν ⁸ μετοίκων ἑκα-

Et Ἀποστρέπωμεν, avertamus. Menander.

Ἄποσον. Quod quantitate & menſura caret. Ἄπωσον vero, per ω, repelle.

Ἀποσπάδας. Avulſos. Ἀποσπάδοντας vero, eunuchos, ſive caſtratos.

Ἀποσπάσας. Qui avulſit. *Ille vero, cum hinc ipſum avulſiſſet, plagas ei inflixit.*

Ἀποσπεύδοντας. Impedientes. Prohibentes. Et Ἀποσπευδούσης. Prohibentis. Impedientis. *Uxore vero & liberis prohibentibus. Nam & hi cum eo erant.* † *Ille vero obſtitit, quo minus Trojani Helenam redderent.*

Ἀποσποδῆσαι. Delere. Perdere. A σποδὸς, cinis. Ligna enim, in cinerem redacta, omnino pereunt. Vel, repellere, e medio tollere, verberibus cæſum ejicere. Ariſtophanes *Avibus: Ungues digitorum prorſus attriviſſe.*

Ἀπόσπονδον. Inimicam. Odioſam. Piſides:

Hanc valere jubentes inviſam ebrietatem,
Et omnem fæcem peregrinarum cantionum.

Ἀποσπουδάζων. A ſtudio deſiſtens. Negligens.

Ἀποσπώντων. Violenter abſtrahentium. *Illæ ad Dianam confugiunt. Cum vero Barbarus acriter eas perſequeretur, & ſatellites violenter [e templo] eas abſtraherent; illæ vero firmo amplexu [Deæ ſimulacrum] tenerent, monile colli dilaceratum eſt.*

Ἀπόστα. Abſiſte. Non ſolū enim dicunt ἀπόστηθι, ſed & [ἀπόστα: uti παράστηθι &] πάρστα. Menander *Puero: Huc recede paululum.* Et *Bis decipiente: Mihi adſta: januam pulſans vocabo aliquem illorum.*

Ἀπόστασις. Diſtantia. Intervallum. Polybius: *Cum nullus civium audiviſſet id, quod acciderat, propter locorum intervallum. Urbs enim magna erat.* Ἀπόστασις etiam ſignificat defectionem ab aliquo ad aliquem. *Ille autem ab eo defecit, eamque pro beneficiis gratiam ipſi retulit.* Et Ἀποστασίου δίκη dicitur actio, quæ inſtituitur contra libertos, qui a patronis defecerunt.

Polyb. Vol. V p. 34

Ἀποστασίου δίκη. Eſt actio, quæ datur patronis contra libertos, ſi ab ipſis deficiant, vel alium patronum ſibi adſciſcant, nec faciant ea, quæ leges jubent. Et victos quidem manet ſervitus: victores vero in poſterum omnino ſunt liberi.

Ἀποστασίου δίκη. Eſt actio, cum ſervus libertatem ſibi vindicat, dicens, nihil juris illos in ſe habere, qui ſe in ſervitutem aſſerant. Actio

---

[1] Ἀποτρέχωμεν] Sic quidem omnes Edit. habent; idque Portus bona fide ſecutus eſt. Sed nemini dubium fore puto, quin legendum ſit ἀποτρέπωμεν: quam lectionem in verſione expreſſi.

aliter H. Steph. in Thesaur. in Voc. III. p. 894.

[2] Ἀποσπάδοντας] Potius ἀποσπάδωνας, a σπάδων, σπάδωνος.

[3] Ἀποσποδῆσαι. ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς σπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves*, pag. 542. (368. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Πισίδης] Semel moneo, omnia quæ apud Suidam leguntur Piſidis fragmenta, uno tantum vel altero excepto, deprompta eſſe ex libris ejus ſcriptoris hodie non amplius exſtantibus.

[5] Οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ παρ.] Non improbo conjecturam Porti, qui locum hunc, cui aliqua deeſſe videntur, ſic legendum putabat. Οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα· ὡς δὲ παράστηθι, καὶ παράστα.

[6] Ἀποστασίου. δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελ.] Ex Harpocratione: ad quem conſule Mauſſacum. Vide etiam Thomam Magiſtrum, Ammonium, & Petitum in Commentar. ad Leg. Attic. pag. 181.

[7] Μὴ προσήκειν τοῖς δοῦλον αὐτὸν ἀντιπ.] Hic locus in prioribus Edit. mendoſus eſt, quem nunc demum ex MSS. Pariſ. emendatum damus.

[8] Τῶν μετοίκων ἕκαστος πρ.] Vide infra v. Ἀπροστασίου, & v. Νέμειν προστάτην.

ARS I. 76 δὲ ΑΠΟΣΠΩΝΤΩΝ ταῖς σιδηραῖς χερσὶν. *Cum vero Claſſiarii, id quod mandatum erat, exequerentur: et naves quidem eas, quæ uſu et bello attritæ erant,* incenderent; *alias autem ferreis manibus abſtraherent, atque inſuper magnum clamorem attollerent; Peloponneſii in urbe milites, et cæteri fraudis neſcii, ad defenſionem urbis in portus excurrunt.* Vox illa ποιησάντων, quæ modo præceſſerat, in cauſa fuit, ut Librarii haud abſimilem vocem ἐμπρησάντων omitterent. Ita autem loquitur Diodorus lib. xiii. 13. ΕΝΕΠΡΗΣΕ τὰς ἐν τοῖς βράχεσι ΝΑΥΣ κυλινδουμένας. Cæterum totus hic articulus, quod Kuſterum fugit, legitur etiam apud Ulpianum ad Demoſthenis Philippicam primam; qui et hoc Diodori fragmentum, quod mireris, tanquam magni rhetoris fœtum, ex oratione ὑπὲρ Κτησιφῶντος profert. Sed locus Ulpiani mirè luxatus eſt, quem proinde operæ-pretium erit cum noſtro Lexicographo conferre. Alter enim alterius ope facile convaleſcet.

---

rus ad Polybium lib. i. p. 76. Πεισθέντος δὲ τοῦ Καρθάλωνος, καὶ ποιησαμένου τὸν ἐπίπλουν ὑπὸ τὴν ἑωθινήν, ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΟΣ, ΤΑ ΔΕ ΑΠΟΣΠΩΝΤΟΣ ΤΩΝ ΠΛΟΙΩΝ, μεγάλην συνέπεσε γενέσθαι ταραχὴν περὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον. Vide nos in Præfatione ad Partem Tertiam.

ἔγωγε

ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ—Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν συντριϐόμενα ταῖς ἀποϛολαῖς] Depromptum eſt hoc fragmentum ex Diodoro Siculo lib. xiii. cap. 67. Quod viros doctos ad Diodorum fugit. Eſt locus quidem ſalebroſus, et dignus quem hic adſcribam, ut emendatior ſaltem legatur. Τῶν δὲ ἒν ταῖς τριήρεσι ποιησάντων τὸ προϛαχθὲν, καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριϐόμενα ταῖς ἀποϛολαῖς, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν χρωμένων ταῖς σιδηραῖς χερσὶν, ἔτι δὲ βοὴν ἐξαίσιον ποιούντων, οἱ μὲν κατὰ τὴν πόλιν ὄντες Πελοποννήσιοι, ϗ πάντες οἱ τὴν ἀπάτην ἀγνοοῦντες, ἐξεϐοήθουν ἐπὶ τοὺς λιμένας. Ubi recte vidit Cl. Editor nonnihil laborare orationem. Sed in medicina tamen adminiſtranda longiſſime aberravit vir doctiſſimus. Fruſtra enim in loco aliquo emendando ſudaveris, niſi prius mentem Scriptoris perſpectam habueris. Quæ quidem doctiſſimum Editorem cum aliis latuiſſe videtur. Nimirum vox excidit, quæ ad ſenſum loci omnino neceſſaria eſt, et quæ ſemel reſtituta una lucem atque elegantiam ſecum importabit. Repone mea fide: Καὶ τῶν πλοίων τὰ μὲν συντριϐόμενα ταῖς ἀποϛολαῖς ΕΜΠΡΗΣΑΝΤΩΝ,* τὰ

---

* Atqui verbum, quod hic excidiſſe videtur, ita tandem reſtituendum eſt: ΕΜΠΙΠΡΩΝΤΩΝ. Reſpexit, ut ſolet, Diodorus

1. 74. ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΩ. Ἀποχωρισθῶ.—Ἀρριανός· Ἀποστατήσω οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου.] Ex Arrian. Exped. Alex. lib. v. p. 362. Ed. Blanc. ubi ita legitur: Ἀποστάτης ὧδε οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου. Tu emendabis ex Suida. Sunt autem verba Alexandri ad duces ſuos, quibus ſe quoque pugnæ non defuturum promittit.

PARS I.

στος προστάτην ἔχουσι κατὰ νόμον ἕνα τῶν ἀστῶν, καὶ δι' αὐτοῦ τό, τε μετοίκιον τίθεται κατ' ἔτος, καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖται. ὅταν οὖν τις δοκῶν εἶναι μέτοικος προστάτην μὴ ἔχῃ, ἢ μὴ δῷ τὸ μετοίκιον, ἢ ἀστὸς εἶναι φάσκῃ, παρεγγεγραμμένος εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ βουλόμενος δίκην εἰσάγει πρὸς αὐτόν, ἥτις λέγεται Ἀπροστασίου.

Ἀποστατήσω. ἀποχωρισθῶ. Ἀρριανός· Ἀποστατήσω οὐδὲ ἐγὼ τοῦ ἔργου. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἔστιν ὅστις ἀποστατήσας τοῦ τείχους ἐλέγετο.

Ἀποσταυροῦντες. σταυροῖς περικλείοντες. [1] Κύκλῳ τὸ νησίζον τῆς χερρονήσου ὠχύρουν, ἀποσταυροῦντες καὶ περιχαρακοῦντες.

Ἀποσταίην. μακρὰν γενοίμην.

Ἀποστέγειν. Μήτε μὴν τειχῶν ἔχειν περίβολον, οἷον ἀποστέγειν καὶ ἀναστέγειν τοὺς πολεμίους καρτερόν. οἷον ἀπερύκειν, κωλύειν.

Ἀποστέρησις. τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν. Καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ παρέχωμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι κολαζόμεθα.

Ἀποστέρξας. αἰτιατικῇ. καρτερικῶς ὑπομείνας. Ὁ δὲ τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας, εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν.

Ἀποστερητίδα. Ἀριστοφάνης [2] Νεφέλαις·

--- Οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητίδα;

ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι, παρονομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστάς. τὸ δὲ ἀποστερητίδα, ἅμα μὲν ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν, ἅμα δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον.

Ἀπόστηθι. ἀποχώρει. καὶ Ἀποστῆναι, ἀποχωρισθῆναι. [3] Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν ἀεὶ φύσεως, ἣν ἔχει τις ἀεί. καί τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον. ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων μετεβάλλοντο τοὺς τρόπους.

Ἀποστησάμενον. [4] ἀντὶ τοῦ πρὸς σταθμὸν παραλαβόντα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. καὶ Ἀποστήσονται, οἷον σταθμῷ λάβωσιν ἴσον. καὶ Ἀποστήσασθαι, ἀποδοῦναι χρέος.

Ἀποστολάς. [5] ἀποπέμψεις. δῶρα. [6] Καὶ ἀποστελλόμενος [7] μετὰ στρατιᾶς εἰς πόλεμον παρασκευῆς. † + Τῶν δὲ πλοίων τὰ μὲν συντριβόμενα ταῖς ἀποστολαῖς. τουτέστι ταῖς ἀποπέμψεσι. καὶ Ἀποστελλόμενοι οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ προσταγμάτων τῶν ἀπολύονται· ἀλλὰ καὶ οἱ προπεμπόμενοι ἀποδημεῖν μέλλοντες, ἀποστελλόμενοι ἐλέχθησαν. καὶ [8] Ἀποστολεῖς, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπομπῆς τῶν τριήρων ἀποδεδειγμένοι.

vero ἀπροστασίου ab hac diverſa eſt. Secundum leges enim ſinguli inquilini patronum habent unum ex civibus, per quem & tributum, μετοίκιον vocatum, quotannis penditur, & reliqua adminiſtrantur. Quum igitur inquilinus aliquis aut patronum non habet, aut tributum non pendit, aut civem ſe eſſe dicit, albo civium falſo inſcriptus, cuilibet licet actione eum perſequi, quæ vocatur ἀπροστασίου.

Ἀποστατήσω. Recedam. Arrianus: *Ne ego quidem ab opere recedam.* Et rurſus: *Nec ullus eſt, qui a muro receſſiſſe dicatur.*

Ἀποσταυροῦντες. Vallis cingentes, ſive munientes. *Ambitum peninſulæ, qua mari cingitur, muniverunt, [omnes ab illa parte aditus] vallis & ſudibus præcludentes.*

Ἀποσταίην. Procul abſim.

Ἀποστέγειν. Arcere, Prohibere. *Nec [urbem] circundatam eſſe muris ſatis firmis ad hoſtium vim ſuſtinendam & arcendam.*

Ἀποστέρησις. Fraudatio, qua res alienas intervertimus. *Et cum pauperibus ſtipem non damus, æque plectimur, ac illi, qui alios jure ſuo fraudant.*

Ἀποστέρξας. Accuſativo jungitur. Qui fortiter toleravit. *Ille vero nullo cibo ſumpto inedia generoſe vitam finivit.*

Ἀποστερητίδα. Fraudatricem. Ariſtophanes *Nubibus: Hei mihi! quis me docebit commentum aliquod, quo fæneratores fraudare poſſim.* Alluſit Comicus ad verbum ἀρνεῖσθαι, quoniam τὸ ἀρνακίδων tam ab ἀρνῶν, quã ἀρνεῖσθαι deduci poteſt. Ἀποστερητίδα vero ab ἀποστερεῖν quidem dictum eſt, ſed tamen ita formatum, ut pro genere quodam pallii accipi videatur.

Ἀπόστηθι. Recede. Et Ἀποστῆναι. Disjungi. Recedere. *Difficile eſt, a natura, qua quis præditus eſt, recedere. Quanquam multis hoc accidit, ut ab aliis perſuaſi mores mutarint.*

Ἀποστησάμενον. Qui res aliquas ad libram expenſas accepit. Demoſthenes in oratione contra Timotheum. Et Ἀποστήσονται, portionem æquo pondere accipient. Et Ἀποστήσασθαι. Debitum reddere.

Ἀποστολάς. Ablegationes. Dona. *Et cum exercitu inſtructo ad bellum miſſus eſt.* † *Navium quædam attritæ erant, quod ad [crebras expeditiones] miſſæ eſſent.* Et Ἀποστελλόμενοι non ſolum dicuntur illi, qui aliorum juſſu aliquo mittuntur; ſed etiam illi, quos peregre profecturos proſequimur. Et Ἀποστολεῖς, qui deſignati ſunt emittendarum triremium præfecti. Demoſthenes pro Cteſi-

Toup. in Suid. T. 74. Ex Arrian. Exped. Alex. V. 362 qui emendandus ex Suidâ. [P. 389. Ed. Raphel.

Polybius IV. 56. V. II. 134.

Ar. Nub. 727. et Infr. V. Ἀρνακίδα.

Ar. Vesp. 1448.

Demosth. II. p. 1199. 24.

Timaeus. 43. 47

+ Toup. in Suid. T. 75. Ex Diodoro Sic. XIII. c. 67. Haec leguntur apud Ulpian. in Demosth. Phil. α'. qui verba Diodori, quasi magni oratoris factum profert. — In loco laudato corr. ἀποστολαῖς ἐμπεπρησάντων, [in notis MStis. ἐμπιπρώντων] τὰ δὲ ἀποσπώντων ταῖς σιδηραῖς χερσίν.

---

[1] Κύκλῳ τὸ νησίζον τῆς χερρον.] Hæc ſunt verba Polybii lib. IV. cap. LVI.

[2] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 168. (99. Ed. Baſ. P.)

[3] Τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν ἀεὶ φ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Veſpis*, pag. 534.

[4] Ἀποστησάμενον. ἀντὶ τοῦ πρὸς σταθμ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἀποστολάς. ἀποπέμψεις. δῶρα] Vide Caſaub. ad Theophr. *Charact.* pag. 166.

[6] Καὶ ἀποστελλόμενος μετὰ στρ.] Pearſonius ad marginem Suidæ ſui notavit, locum hunc in quodam MS. ſic legi: Καὶ Ἀπόστολος, ὁ ἀποστελλόμενος &c. quod valde placet. Secundum iſtam ergo lectionem locus hic ita vertendus eſt: *Et Ἀπόστολος, qui cum exercitu inſtructo ad bellum mittitur.*

[7] Μετὰ στρατιᾶς εἰς πόλεμον παρασκ.] Rectius legeris, μετὰ στρατιᾶς καὶ παρασκευῆς εἰς πόλεμον.

[8] Καὶ Ἀποστολεῖς, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

Ἀπο-

+ Timaeus ΛΕΞΕΙΣ ΠΛΑΤΩΝΙΚΑΙ. 43

Ἀπόστολα [66]. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ ἐκπλέοντα.

66. Ἀπόστολα.] Epiſt. VII. 720. F. ἐγὼ γὰρ ἐν τοῖς ἀ-
όλοις πλοίοις ἐμβὰς δανείσμην
. ubi *naves vectoriae*
elligendae ſunt. *Hero-*
de vita Homeri p.
3. Ἐν μὲν δὴ τῷ λιμένος οὐδὲν
ἀπόστολον, ἄγει δὲ αὐτὸν ἔνθα
ἀλάσει τὰ πλοῖα ὁρμίζει].
c vocem aliquando
ddere tentabam *Philo-*
ato V. Apoll. VI. 3. p.
. ἢ καὶ [illegible] ἄτοπον ἐ-
, ἢ [illegible]πλέῃ ἐν τῷ Νεί-

ubi mire laborat *Olearius*. Nunc pronior ſim in ναῦν ποτάμιον, ab aliis ποταμηγὸν dictam; quae *Jo. Toupii* conjectura eſt Emend. in *Suid.* T. III. p. 206.

Dem. Sth. pro Ctesiph. I. 262. 15.

Phil. α'. I. 53. 8 & 10.

2 Basil. Vol. . . 120. c

Ἀπόστολοι δὲ, αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί. οὕτω Δημοσθένης, τὸ μὲν ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· τὸ δὲ ἐν [1] πρώτῳ Φιλιππικῶν.

Ἀποστολικὴ [2] πολιτεία. τουτέστιν, ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκράτεια, σώματος δουλαγωγία, φρόνημα ταπεινὸν, ἐννοίας καθαρότης, ὀργῆς ἀφανισμός. Ἀγγαρευόμενος προστίθει· [3] τυπτόμενος ἐπίβαλλε· ἀποστερούμενος μὴ δικάζου· μισούμενος ἀγάπα· διωκόμενος ἀνέχου· βλασφημούμενος παρακάλει· νεκρώθητι τῇ ἁμαρτίᾳ· συσταυρώθητι τῷ Χριστῷ· ὅλην τὴν ἀγάπην μετάθες ἐπὶ τὸν Κύριον.

Timaeus. 43.

Ἀποστοματίζειν. ἀπὸ μνήμης λέγειν, καὶ ἀπὸ στόματος, ἄνευ γραμμάτων. καὶ Ἀπὸ στόματος (ὡς ἡμεῖς) τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. Φιλήμων Νεμομήνοις·

Ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.

Κρατῖνος δὲ ταυτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης, Νόμοις· Ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐκ οἶδα ἔγωγε γράμματ', οὐδ' ἐπίσταμαι αὐτὰ, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι. μνημονεύω γὰρ καλῶς. Θουκυδίδης ζ'. Καὶ ἥκοντ' εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ἀπὸ τοῦ Νικίου, ὅσα τε ἀπὸ γλώττης αὐτοῖς εἴρητο εἶπον. Πλάτων Θεαιτήτῳ· Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; Οὐ μὰ τὸν Δί' [4] οὔκουν οὔγε ἀπὸ στόματος. ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν [5] τοῦτ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα. καὶ Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύει τὸν παῖδα λέγειν ἄττα ἀπὸ στόματος.

Toup. in [illegible] I. 77. [illegible] [illegible] σολα. [illegible] F. Ep. I. 491 et Hippol. 330. [illegible] Damasc. ap. Suid. v. Πολιτεία. Dion. Chrys. Orat. 26. 284. D. Marc. XIV. 53. [illegible] Timarch. p. 18. Sch. ad Theocr. Id. VII. 98. et Suid. v. Αγειστεῖον. ad il. lustrand. [illegible] ἐπίσταμαι.

6 Polybius. lib. Gram. 26. Vol. V. p. 81.

Ἀποστομοῦν. ἀποφράττειν. [6] Προέθετο τὰς διώρυγας ἀποστομοῦν τὰς ἐπιφανεστάτας.

Ἀποστρακισθῆναι. ἐξορισθῆναι. ἐν ὀστράκοις γὰρ τὸ πρὶν ἐγράφοντο αἱ ἐξορίαι. Ὅτι ἀποστρακισθῆναι φασὶ Κίμωνα, τῇ ἀδελφῇ Ἐλπινίκῃ συγκοιμηθέντα, ὑπὸ Ἀθηναίων. ἀντὶ τοῦ ἐξορισθῆναι.

Ἀποστροφή. ἀντὶ τοῦ [7] καταστροφή.

Ἀποστυγοῦντες. μισοῦντες. Ἰώσηπος· Ἀντίοχος ἀποστυγήσας. † Φαβρίκιος ἡγεμὼν καθίσταται τοῦ πρὸς τὸν Πύρρον πολέμου. [8] ἀντικαθεζομένων γὰρ τῶν στρατοπέδων ἀλλήλοις, νυκτὸς φυλάξας τις ὡς τὸν Φαβρίκιον ἀφικνεῖται, δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἀνελεῖν τὸν Πύρρον ὑφιστάμενος, ἤν τι δοθείη πρὸς αὐτοῦ χρημάτων ὠφέλεια. ὃν ὁ Φαβρίκιος ἀποστυγήσας τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπέπεμψε τῷ Πύρρῳ δέσμιον. ἀγασθεὶς δὲ τὸ πραχθὲν ὁ Πύρρος, ἀναβοῆσαι λέγεται· Οὗτός ἐστι καὶ οὐκ ἄλλος Φαβρίκιος, ὃν δυσχερέστερον ἄν τις παρατρέψοι τῆς οἰκείας ἀρετῆς, ἢ τῆς συνήθους πορείας τὸν ἥλιον.

7. Toup in Suid. I. 77. leg. καταφυγή ex Harpocrat. citat Demosth. c. Timocr. Plutarch. S. O. Lyr. 1469. Eur. Med. 793. et 605. S. Aj. 694. et apud Stob. 409.

phonte. Ἀπόστολοι vero vocantur ipſæ claſſes, quæ aliquo mittuntur. Idem in prima Philippica.

Ἀποστολικὴ πολιτεία. *Apoſtolica vivendi ratio hæc eſt: Oculorum caſtitas, linguæ continentia, corporis ſubactio, animus modeſtus, cogitatio pura, iræ exſtirpatio. Ad aliquid faciendum coactus, plus præſta: fraudatus, ne in judicium accerſe: odio habentem te ama: perſequentem te patienter fer: maledictis laceſſitus, precare: mortuus ſis peccato: una cum Chriſto crucifigaris: dilectionem omnem in Dominum transfer.*

Ἀποστοματίζειν. Memoriter & ſine ſcripto aliquid recitare. Et Ἀπὸ στόματος, ut nos dicere ſolemus, ſignificat, non ex ſcripto, ſed ex memoria aliquid dicere. Philemon *Nemomenis: Memoriter omnia, ſi vultis, dicam.* Cratinus vero *Legibus* hoc ipſum ἀπὸ γλώττης vocat. *Sed, per Jovem, literas neſcio: at memoriter hæc tibi dicam. Memini enim probe.* Thucydides libro VII. *Et qui a Nicia miſſi fuerant, cum Athenas veniſſent, dixerunt omnia, quæ ipſis non ſcripto ſed ore præcepta erant.* Plato *Theæteto*: *At quinam fuerunt iſti ſermones? Poſſeſne eos narrare? Nequaquam, per Jovem, memoriter. At tunc quidem ſtatim domum abiens eos in commentarios retuli.* Et Ἀποστοματίζειν dicitur magiſter, cum puerum memoriter aliquid recitare jubet.

p. Xenoph. Mem. III.

Thucydid. VII 451. 15. [illegible] in Hist. compit[illegible]

[illegible] X. XX. [illegible] IV. p. 666.

Plato I. 141. D

Ἀποστομοῦν. Obturare. Obſtruere. *Foſſas maxime inſignes terra obruere ſtatuerat.*

Ἀποστρακισθῆναι. Teſtarum ſuffragiis in exilium pelli. Teſtis enim ſententia exilii olim inſcribebatur. *Aiunt Cimonem ab Athenienſibus in exilium pulſum fuiſſe, quod cum ſorore Elpinice concubuiſſet.*

Ἀποστροφή. Refugium.

Ἀποστυγοῦντες. Odio proſequentes. Joſephus: *Antiochus odio proſequutus.* † *Fabricius dux belli adverſus Pyrrhum creatur. Cum autem exercitus caſtra haberent vicina, quidam noctu captata temporis opportunitate Fabricium adiit, ſe veneno Pyrrhum necaturum eſſe pollicens, ſi pecunia ſibi daretur. Quem Fabricius ob ſcelus illud peroſus, vinctum Pyrrho remittit. Pyrrhus autem factum hoc admiratus exclamaſſe fertur: Is eſt Fabricius, & non alius, quem difficilius a ſua virtute, quam Solem a conſueto curſu, averteris.*

Joſephus

Conf. Plutar. I. 763.

---

[1] Ἐν πρώτῳ Φιλιππ.] Pag. 18. ubi Oratoris verba hæc ſunt: Εἰς ἃ τοσαῦτα ἀναλίσκετε χρήματα, ὅσα οὐδ' εἰς ἕνα τῶν ἀποστόλων. i. e. *In quæ tantos fecitis ſumptus, quantos in nullam unquam claſſem.*

[2] Ἀποστολικὴ πολιτεία. τουτέστιν, ὀφθαλμῶν ἀκρίβεια, γλώσσης ἐγκρ.] Elegans hic locus excerptus eſt ex Homilia Baſilii Magni in S. Baptiſmum (Tom. I pag. 484.) ut monuit Ritterhuſius ad Iſidor. Pelus. lib. IV. Epiſt. XXXIII. Notandum autem, quam Suidas hic vocat Ἀποστολικὴν πολιτείαν, a Baſilio M. loco laudato appellari Εὐαγγελικὴν πολιτείαν. I. p. 191. Edit. Baſ. 1551.

[3] Τυπτόμενος ἐπίβαλλε] Hæc verba videntur eſſe additamentum librarii cujuſdam, quoniam apud Baſilium M. loco laudato non leguntur.

[4] Οὔκουν οὔγε ἀπὸ στόματος] Lege, ut apud Platonem, οὔκουν οὕτω γε ἀπὸ στόμ.

[5] Τοῦτ' εὐθὺς] Emenda ex Platone τότ' εὐθὺς,

[6] Προέθετο τὰς διώρυγας ἀποσ.] Apud Polybium lib. V. cap. LXII. unde hunc locum ſumptum eſſe exiſtimat Jac. Gronovius, legitur ἐναστομοῦν, quod contrariæ eſt ſignificationis τῷ ἀποστομοῦν.

[7] Καταστροφή] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, rectius legitur καταφυγή: quod in verſione ſecutus ſum.

[8] Ἀντικαθεζομένων γὰρ τῶν στρατοπ.] Vide Pæanium, Græcum Eutropii interpretem, pag. 73. apud quem eandem de Fabricio hiſtoriam leges.

Ψ.

Ἀποστοματίζειν [67]. ἀπὸ μνήμης λέγειν.

[67] Ἀποστοματίζειν.] Theaetet. p. 114. D. Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι. ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὔκουν οὕτωγε ἀπὸ στόματος. quo loco *Suidas* h. v. uſus eſt. Euthydem. p. 216. G. Τί δὲ, ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα; οἱ σοφοὶ, ἢ οἱ ἀμαθεῖς; ibid. p. 217. A. Ὅταν οὖν τις ἀποστοματίζῃ ὁτιοῦν, οὐ γράμματα ἀποστοματίζει; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν ὧν τι σὺ ἐπίστασαι, ἔφη, ἀποστοματίζει, κ. λ. In quo loco interpretando ipſi veteres Grammatici diſſenſerant. Nam *Timaeus*, & ex eo *Suidas*, ἀποστοματίζειν h. l. exponunt *memoriter recitare, ore, non ſcripto, proferre.* At *Pollux* II. 102. Ἀποστοματίζεσθαι δὲ τοὺς παῖδας Πλάτων πού λέγει, ἤγουν ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα, ὡς ἀπὸ στόματος λέγειν. *Polluci* conſentit vetus Grammaticus apud *Suidam*: Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖδα λέγειν ἄττα ἀπὸ στόματος. Diſertius *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστικῇ MS. Ἀποστοματίζειν, τὸ ἀπὸ στόματος ἐρωτωμένους ἐν διδασκάλου, ἢ γλώσσας, ἢ ἄλλο τι τῶν μαθημάτων λέγειν. a quo eundem *Platonis* locum explicari, perſpicuum eſt. Ab hac ſignificatione fluxit alia, veteribus incognita, qua pro *elicere ad loquendum* dicitur apud *D. Lucam* XI. 53 ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων. ubi vide interpretes, inprimis *H. Grotium*. *Platonis* locus etſi utramque interpretationem recipit, praeferam tamen *memoriter proferendi* poteſtatem, quam & ſimplicitas ſua, & aliorum ſcriptorum exempla commendant.

Ἀποσυκάζεις.[1] συκοφαντεῖς. δοκιμάζεις. Ἀποσυκάζειν γὰρ τὸ τὰ πέπειρα σῦκα [2] διαλέγειν. διόπερ προσέθηκε, πιέζων. ἐκθλίβοντες γὰρ δοκιμάζομεν τὰ σῦκα, εἰ πέπειρά ἐστιν, ἢ μή. ἐπεὶ τοίνυν συκάζειν λέγεται καὶ τὸ συκοφαντεῖν, καὶ τὸ σῦκα κλέπτειν, ἅπαξ εἰπὼν τὸ συκάζειν, ἐπήνεγκε τὸ πιέζων, ἅμα μὲν, ὡς ἐπὶ σύκων, ἅμα δὲ, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς θλίβει τοὺς συκοφαντουμένους. καὶ πιέζει δωροδοκῶν καὶ διασείων τοὺς ὑπευθύνους, τουτέστι, τοὺς μὴ λογισμοῖς προσεσχηκότας τῆς ἀρχῆς, ἧς ἐπιστεύθησαν. ἐχρήσατο οὖν τῇ λέξει, ἀφ' οὗ καὶ συκοφάντης κέκληται. τὸ γὰρ παλαιὸν τίμια παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἦν τὰ σῦκα, καὶ εἴ τις διαβληθῇ κλέπτων σῦκα, ἐκολάζετο. Φαίνειν δὲ ἔλεγον καὶ τὸ κατηγορεῖν.

Ἀποσυστῆσαι. οὐδὲν πλέον τοῦ συστῆσαι σημαίνει.

Ἀποσφαλείς. παρατραπείς. ὀλισθήσας. τῆς εὐθείας ἐκτραπείς.

Ἀποσφαλμήσας. ἀποπηδήσας. ἀποσκιρτήσας. Πολύβιος· Ὁ [3] δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμήσας ἐφέρετο ῥύδην διὰ τοῦ μεταξὺ τόπου τοῦ στρατοπέδου. ἢ ἀντὶ τοῦ σφαλείς. Καὶ ἀλλαχοῦ· Ὁ δὲ ἵππος ὁ τοῦ Σκιπίωνος ἐδυσχέρησε μὲν ἀπὸ τῆς πληγῆς, οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμησε. διόπερ ὀρθὸς ἀπέπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν ὁ Σκιπίων. Πολύβιος.

Ἀπὸ σφείων. ἀφ' ἑαυτῶν.

Ἀποσφήλωσις. ἡ ἀποτυχία.

Ἀποσφύδου[4] καρτερεῖν.

Ἀποσχεδιάζειν. εἰκῇ καὶ παραχρῆμα λέγειν. καὶ Ἀποσχεδιάσας. συντομεύσας. ἢ ψευσάμενος. καὶ Ἀποσχεδιάζουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγουσιν. Καὶ[5] μέντοι ὠμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀποσχεδιάζουσι ψῆφον, καὶ πάντας ἀνεῖλον ἄῤῥενάς τε καὶ θηλείας. τοὺς δὲ παῖδας διέσωζον διὰ τὸ ἄωρον τῆς ἡλικίας.

Ἀπόσχῃ.[6] αὐθυπότακτον. ἀντὶ τοῦ ἀποσχέσθαι ποιήσῃς.

Ἀποσχῆναι. ἀπενεχθῆναι.

Ἀποσχοινίσαντες.[7] ἀποστερήσαντες.

Ἀποταμιεύεται. ἀποκλείει.

Ἀπόταξις.[8] τὸ χωρὶς ταχθῆναι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ [9] ὑπηρετεῖν τὸν ὡρισμένον φόρον. [10] Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρακῶν φόρου.

Ἀποταυρούμενος. θρασυνόμενος.

Ἀποσυκάζεις. Calumniaris. Exploras. Tentas. Ἀποσυκάζειν enim ſignificat ficus maturas decerpere, vel explorare. Quamobrem addidit πιέζων, i. e. premens. Ficus enim premendo explorare ſolemus, utrum maturæ ſint an non. Quoniam igitur συκάζειν ſignificat & calumniari, & ficus furari, cum ſemel dixiſſet συκάζειν, ſubjicit πιέζων, tum, quaſi de ficubus loquens, tum, quia & ipſe premebat eos, quos calumniis vexabat. Muneribus enim inhians concuſſione vexabat eos, qui ad rationes magiſtratus ſibi commiſſi non fuerant attenti. Uſus eſt ergo vocabulo, a quo & συκοφάντης dictus eſt. Olim enim ficus apud Athenienſes in pretio habebantur: unde in fures earum pœna erat conſtituta. Φαίνειν vero etiam accuſare vocabant.

Ariſtoph. Equit. 259.

Ἀποσυστῆσαι. Verbum hoc nihil plus ſignificat, quam ſimplex συστῆσαι. Commendare.

Ἀποσφαλείς. Qui aberravit. Qui excidit. A via recta abductus.

Ἀποσφαλμήσας. Qui deſiliit. Qui reſiliit. Vel, prolapſus. Polybius: *Equus vero propter vulnus acceptum reſiliens, magno impetu per locum inter caſtra medium ferebatur.* Et alibi: *Scipionis autem equus graviter quidem vulnere afflictus erat, non tamen omnino conciderat. Quare Scipio rectus in terram delapſus eſt.* Polybius.

~~V. Polybius xxxv. 5. Vol. IV. p. 666.~~
3 Suidas. Vol. III. 538. V. Ὑπεραλγής, et Polybius. xxxv. 5. Vol. IV. 666. Var. Lect. 2. ubi dubitat, an ad illam Historiam pertineat hoc fragm: (scil. de Scipionis equo vulnerato) Schweigh.

Ἀπὸ σφείων. A ſe ipſis. A ſe.

Ἀποσφήλωσις. Spe vel voto ſuo fruſtrari.

Ἀποσφύδου καρτερεῖν. * * * *

Ἀποσχεδιάζειν. Temere & ex tempore dicere. Et Ἀποσχεδιάσας. Qui compendioſe dixit. Vel, qui mentitus eſt. Et Ἀποσχεδιάζουσιν. Ex tempore dicunt. *Quinetiam crudeliſſimam in captivos ſententiam ſtatim tulerunt, omneſque mares & fœminas interfecerunt: at pueris propter immaturam ætatem pepercerunt.*

Theophylact. I. 13. p. 26.

Ἀπόσχῃ. Eſt ſubjunctivus modus. Prohibebis. Arcebis.

Ἀποσχῆναι. Ablatum fuiſſe.

Ἀποσχοινίσαντες. Qui aliquem ab aliqua re diſjunxerunt, vel excluſerunt.

Ἀποταμιεύεται. Recondit.

Ἀπόταξις. Cum ſeparantur illi, qui ante non ſinguli ſed juncti ſtatutum tributum pendebant. Antipho in oratione de tributo Samothracum.

Ἀποταυρούμενος. Ferociens.

---

[1] Ἀποσυκάζεις. συκοφαντεῖς. δοκ. Ἀποσ.] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 302.

[2] Σῦκα διαλέγειν] Poſterior vox mihi ſuſpecta eſt. Quare malim quod apud Scholiaſtam Ariſtoph, loco laudato legitur: Συκάζειν, τὸ ἀποθλίβειν τὰ σῦκα. i. e. *Συκάζειν dicitur ficus premendo explorare.*

[3] Ὁ δὲ ἵππος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφ.] Idem fragmentum Polybii legitur infra v. Ὑπεραλγής, ubi pro ἀποσφαλμήσας legitur ὑπεραλγής: quæ differentia notanda eſt.

[4] Ἀποσφύδου καρπερεῖν] Citius ex pumice aquam, quam ex his ſenſum aliquem elicere queas. Videntur enim eſſe ſomnium inepti cujuſdam librarii: quæ proinde fruſtra quis interpretari & illuſtrare conetur.

[5] Καὶ μέντοι ὠμοτάτην κατὰ τῶν αἰχμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Theoph. Simoc. lib. I. cap. XIII. ut Pearſonius obſervavit.

[6] Ἀπόσχῃ. αὐθυπ. ἀντὶ τοῦ ἀποσχ.] Reſpexit Suidas ad verſum illum Homer. Il. Z. v. 96.

Αἴ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς.
Si Tydei filium ab Ilio ſacro arcuerit.

In hoc verſu Poetæ τὸ ἀπόσχῃ eſt tertiæ perſonæ; cum tamen Suidas id ita interpretetur, ac ſi eſſet ſecundæ perſonæ ab ἀπόσχωμαι; quod ſecus eſt.

[7] Ἀποσχοινίσαντες. ἀποσ.] Vide ſupra v. Ἀπεσχοίνιζεν.

[8] Ἀπόταξις. τὸ χωρὶς ταχ.] Ex Harpocratione.

[9] Ὑπηρετεῖν] Scribe ὑποτελεῖν, ut apud Harpocrationem.

[10] Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρακῶν φόρου] Sic locum hunc, ante mendoſum, ex Harpocratione emendavi.

+ Timaeus. 44. Ἀποτεθρυωμενοι.

Dinarchus.

Ἀπόταφος.[1] ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων. οὕτω Δείναρχος.

Ἀπωτάτω. πορρωτάτω. διὰ τοῦ ω μεγάλου.

Ἀποτεθρίακεν.[2] ἀντὶ τοῦ ἔτιλεν, ψιλὸν εἰργάσατο. κυρίως δὲ ἀπεφύλλισε συκᾶς. Θρῖα γὰρ τὰ φύλλα τῆς συκῆς. Ἀριστοφάνης·

Ar. Acharn. 157. ubi legitur ἀποτέθρακεν ἄν.

Τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν;

Ὀδόμαντες δὲ ἔθνος Θρᾳκικόν. ἐλεαίνοντο δὲ καὶ ἀπετίλλοντο οἱ Θρᾷκες τὰ αἰδοῖα, καὶ ἀποσεσυρμένα εἶχον αὐτά. Φασὶ δὲ αὐτοὺς Ἰουδαίους εἶναι.† καὶ Ἀποτεθριωμένοι. ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν τεθρίων,* ἅπερ ἐστὶν ἄγρια καὶ ἄγονα φυτά.

+ Suid. Vol. III. Voc. Τέθρια.

‡ Toup. I. 79. E. Leg. τῶν Ἀχαιῶν. Conf. Polyb. XVI. p. 1030. [Vol. III. p. 638. Ed. Schw.]

Ἀποτέλειοι. οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἰουδαίων.

Ἀποτέμνω. αἰτιατικῇ. τὸ ἀποκόπτω.

Ἀποτεμεῖται. [3] ἀποχωρίσειεν.

Ἀποτετικέναι. ἀποδοῦναι.

Ἀποτεύξασθαι. ἀποτυχεῖν.

Ἀποτείνεται. ἐκτείνεται. φιλονεικεῖ.

Ἀποτειχίζων. ἀποφράσσων. Ἀποτειχίσας δὲ τὴν γαστέρα, οὐδενὶ τῶν φαρμάκων ἔτι εἰμὶ ἁλώσιμος, οὐδ' ἂν ἄδην ἐμφορῶμαι τοῦ φαρμάκου. καὶ [4] Ἀποτειχίσαι, τὸ ἀπολαβεῖν τείχει, καὶ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. καὶ Ἀποτετειχισμένος, ὁ ἀπειλημμένος καὶ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. καὶ Ἀποτείχισις, ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις.

an respexit Thucyd. VII. 43. p. 472. ἀποτειχίσματος —

Ἀπὸ τῆς ἴσης. [5] Θουκυδίδης· Οὐδ' αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατείας ἐποιοῦντο. οἷον, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἑκάστου οὐσίας τὸ [6] φθάνον.

5. Thucyd. I. 15. p. 14.

Ἀποτίμησιν. τέλος. ἢ φόρον.

Ἀποτιμηταί,[7] καὶ Ἀποτιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. Οἱ [8] μισθούμενοι τοὺς τῶν ὀρφανῶν οἴκους παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο. ἔδει δὲ τὸν Ἄρχοντα πέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα· καὶ ἐλέγοντο τὰ μὲν ἐνέχυρα, ἀποτιμήματα· οἱ δὲ ἀποτιμησάμενοι, ἀποτιμηταί· τὸ δὲ ἔργον, ἀποτιμᾶν. [9] Καὶ οἱ προῖκα γυναικὶ γαμουμένῃ δόντες, ᾔτουν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὲρ τῆς προικὸς ἐνέχυρον, οἰκίαν, ἢ χωρίον ταύτης ἄξιον. ἐλέγετο δὲ ὁ μὲν διδοὺς τὸ ἀποτίμημα, ἐνεργητικῶς ἀποτιμᾶν· ὁ δὲ λαβὼν, ἀποτιμᾶσθαι. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος δευτέρῳ.

a) Demosthen. III. 87. 26.

Ἀπότιμος. [10] οὕτω φησὶ Σοφοκλῆς ἀπότιμον Θεὸν τὸν λιμόν· τουτέστι, τὸν μὴ μετέχοντα τῆς τιμῆς. Θεῶν γὰρ ἐστὶ τὸ εὐεργετεῖν τοὺς ἀνθρώπους· ὁ δὲ φθείρει καὶ ἀπόλλυσιν.

Ἄποτις, ἀπότιδος.

Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα. οἷον, ὧν κατέφαγες ἀπο-

Arist. Pac. 633. γιγάρτων — alther. Suidas, infr. V. A32. V. Γίγαρτα. — Diogenian. III. 32.

Ἀπόταφος. Qui majorum ſepulcris eſt privatus. Sic Dinarchus.

Ἀπωτάτω. Longiſſime. Per ω magnum.

Ἀποτεθρίακεν. Pilos evulſit. Pilis nudavit. Proprie, ficus foliis ſpoliavit. Θρῖα enim ſunt folia ficus. Ariſtophanes: *Quis Odomantum penem pilis nudavit?* Odomantes erant gens Thracica. Thraces autem pudenda vellere & nudare ſolebant: quos Judæos eſſe aiunt. Et Ἀποτεθριωμένοι. Efferati. Per metaphoram ab agreſtibus & ſterilibus plantis, quæ τέθρια vocantur.

Ἀποτέλειοι. Sic vocabantur Præſides vel Præfecti inter Judæos, qui ſingulis urbibus præerãt.

Ἀποτέμνω. Accuſativo jungitur. Abſcindo.

Ἀποτεμεῖται. Separabit. Abſcindet.

Ἀποτετικέναι. Reddidiſſe. Perſolviſſe.

Ἀποτεύξασθαι. Excidere [ſpe vel voto.]

Ἀποτείνεται. Extenditur. Contendit.

Ἀποτειχίζων. Muro muniens. *Cum autem ventrem ut muro quodam muniverim, nullum venenum poſthac nocere mihi poteſt, etiamſi largam ejus copiam hauriam.* Et Ἀποτειχίσαι, muro cingere, & exitu intercludere. Et Ἀποτετειχισμένος. Muro cinctus & interclusus. Sic Antipho & Thucydides. Et Ἀποτείχισις dicitur de urbe, quæ muris nudatur.

Ἀπὸ τῆς ἴσης. Ex æquo. Thucydides: *Neque ipſi ex æquo communes expeditiones ſuſcipiebant.* Ἀπὸ τῆς ἴσης hic ſignificat, æquali tributo pro cujuſque facultatibus collato.

Ἀποτίμησιν. Vectigal. Vel, tributum.

Ἀποτιμηταί, & Ἀποτιμᾶν, & quæ inde derivantur. Qui pupillorum domos ab Archonte conducebant, pignora conductionis dabant. Oportebat autem Archontem aliquos mittere, qui pignora æſtimarent. Et ipſa quidem pignora vocabantur ἀποτιμήματα: qui vero ea æſtimabant, ἀποτιμηταί: res ipſa, ἀποτιμᾶν. Sic etiam qui mulieri nubenti dotem dabant, a viro pignus dote dignum petebant, veluti domum, vel fundum. Qui igitur pignus dabat active dicebatur ἀποτιμᾶν: at qui accipiebat, ἀποτιμᾶσθαι. Eadem & in aliis debitis eſt ratio, ut docet Demoſthenes in oratione ſecunda contra Onetorem.

Ἀπότιμος. Inhonoratus. Sophocles Famem vocat Deam ἀπότιμον, i. e. honoris expertem. Deorum enim eſt, homines afficere beneficiis. Illa vero eos conſumit & perdit.

Ἄποτις, ἀπότιδος. Non potans. Non bibens.

Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα. *Dependes, porce, aci-*

---

[1] Ἀπόταφος. ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Heſych. & Etymol.

[2] Ἀποτεθρίακεν, ἀντὶ τοῦ ἔτιλεν, ψιλ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 378. (268. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam infra v. Ὀδόμαντες, & Πέος.

[3] Ἀποχωρίσειεν] Sic habet unus MS. Pariſ. quæ lectio magis mihi placet, quam τὸ ἀποχωρήσειεν, quod priores Edit. exhibent.

[4] Καὶ Ἀποτειχίσαι, τὸ ἀπολαβ. τείχει, καὶ ἀποκλ. τῆς ἐξ. καὶ Ἀποτετ. ὁ ἀπειλ.] Locus hic in prioribus Edit. & corruptus eſt & confuſus, quem ex MSS. Pariſ. & Harpocratione in integrum reſtitui.

[5] Θουκυδίδης] Lib. 1. cap. xv.

[6] Τὸ φθάνον] Has duas voces delendas puto. Sunt enim ſupervacaneæ, nec ad hunc locum quicquam faciunt.

[7] Ἀποτιμηταί, καὶ Ἀποτιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτ.] Totum hunc articulum ex Harpocratione deſcripſit Suidas.

[8] Οἱ μισθούμενοι τοὺς τῶν ὀρφ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 491.

[9] Καὶ οἱ προῖκα γυναικὶ γαμ.] Vide Petitum *de Leg. Att.* pag. 454

[10] Οὕτω φησὶ Σοφοκλῆς] In *Oedipo Tyran.* pag. 160. ut Portus obſervavit.

ποτεθρυωμένοι[69]. ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν

φορὰν ἀπὸ[70] τῶν τεθρύων, ἅπερ εἰσὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά.

Ἀπο-

69. Ἀποτεθρυωμένοι.] Infra: τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι. ἀντὶ τοῦ, πηγριωμένοι καὶ ἄγονοι. Cum Timaeo ad verbum con- ruit Lexicon Sangerm. MS. At Suidas, & ex o Apostolius Proverb. p. 40. legunt, Ἀποτεθελωμένοι, & τιθελών, Apostolius etiam λάχανα pro φυλά. Eandem glossam sic scriptam e Timaeo repetiit Scholiastes Platonis: Ἀποτεθρυμμένοι, ἀπηγελωμένοι. εἴρηται καὶ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅ ἐστι βοτάνη τις ἄγελα καὶ ἄγονος. Hic duplici perspicuoque exemplo, ut error errorem parere soleat, intelligere licet. Timaei librarius cum per negligentiam scripsisset τιθελών vel τεθρύων, pro θελών, vel potius θρύων, id Suidas non tantum bona fide in Lexicon suum recepit, sed praeterea vix credibili stupore novam inde glossam, quae suo loco exhibetur, confinxit: Τίθελα. ἄγελα καὶ ἄγονα φυτά. Quid tali homini facias? Magis tamen mirere, ne Timaeum quidem sibi ab errore cavisse, qui contra ac Criticum acutum decebat, mendosis *Platonis* Codicibus sese passus sit in fraudem induci. Ecce enim, unde iſtud lectionis monſtrum prodierit. Polit. VI. p. 473. G. οὓς δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ, ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. Nihil dicam de verbi ἀποθρύπτειν insolentia, quae vel hebetioribus ingeniis corruptelae ſuſpicionem moveat. Quis eſt, quin ex adjuncto verbo συγκεκλασμένοι intelligat, ἀποτεθρυμμένοι, cujus glossa eſt lectio ἀποτεθραυσμένοι, ab *H. Stephano* e Codice neſcio quo prolata, hic ſuo loco poni. Eadem fere verba jungit *Philo* T. I. p. 685. ὡς εὐρινῇ καὶ αὐτουργῷ τεθρυμμένου, καὶ κατεαγότος, καὶ αἰσχίστου βίου. Haec ita in chartam conjecta oſtenderam praeceptori cariſſimo, meique amantiſſimo, *Ti. Hemſterhuſio.* Verum is in alia omnia diſcedebat, *Timaeo* ferens auxilium. „ Vix „ (inquit) a me impetro, „ quin

ΑΠΟΤΕΛΙΟΙ. Οἱ κατὰ πόλεις ἡγεμόνες τῶν Ἰουδαίων.] Hic egregium facinus alicujus Librarii agnoſco, qui, cum in præcedenti articulo nonnihil de Judæis legiſſet, hic mira oſcitantia Judæos pro Achæis ſuppoſuerit. Audacter emendo: ἡγεμόνες τῶν Ἀχαιῶν. Ἀποτέλειοι vocabantur Achæorum, non Judæorum Præfecti. Polybius* lib. xvi. p. 1030. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ἐξελογίσατο τὰ διαστήματα ΤΩΝ ΑΧΑΙΚΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΑΣΩΝ, καὶ ποῖαι δύνανται κατὰ τὰς αὐτὰς ὁδοὺς εἰς τὴν Τεγέαν παραγίγνεσθαι· λοιπὸν ἐπιστολὰς ἔγραψε πρὸς πάσας ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ—— ἐγέγραπτο δὲ ἐν ταῖς πρώταις ΤΟΙΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙΟΙΣ τοιαῦτα· ὅταν κομίσησθε τὴν ἐπιστολὴν, παραχρῆμα ποιήσασθε τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις, ἔχοντας τὰ ὅπλα καὶ πένθ' ἡμερῶν ἐφόδια, καὶ πᾶν τ' ἀργύριον, 1.79

PARS I. 1.80

ἀθροίζεσθαι παραυτίκα πάντας εἰς τὴν ἀγοράν· ἐπειδὰν δὲ συλλεχθῶσιν, οἱ παρόντες ἀναλαβόντες αὐτοὺς, ἄγετε εἰς τὴν ἑξῆς πόλιν. Ὅταν δὲ ἐκεῖ παραγένησθε, τὴν ἐπιστολὴν ἀπόδοτε τὴν ἐπιγεγραμμένην ΤΩι ΠΑΡ ΕΚΕΙΝΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙΩι καὶ πειθαρχεῖτε τοῖς ἐγγεγραμμένοις. Ad hunc locum ſine dubio reſpexit Suidas.

---

* Apud eundem tamen Tom. i. p. 829. EDIT. AMSTEL. 1670. *Quivis Præfecti.* Ταῦτα δὲ ὑποδείξας τοῖς τε πολλοῖς, καὶ τοῖς ΑΠΟΤΕΛΕΙΟΙΣ. Quare hic forſan legendum eſt: Τῶν Ἰβήρων.

†

,, quin credam ἀποτεθρυωμέ-
,, νοι lectionem eſſe diver-
,, ſam, ſed vetuſtam &
,, non temere ſpernen-
,, dam. Θρύον eſt *juncus*,
,, *herbae genus agreſtis &*
,, *in paludibus natae*, ve-
,, re ἄγονον καὶ ἄγριον. hinc
,, θρυοῦσθαι, & ἀποθρυοῦσθαι ea-
,, dem virtute, qua di-
,, cuntur ἀπεριοῦσθαι, ἀπολι-
,, θοῦσθαι, ἀποθηλιοῦσθαι, *in jun-*
,, *ceam quaſi & inſenſilem*
,, *omnis boni naturam mu-*
,, *tari*; hinc ſenſus orie-
,, tur *Platonis* menti neu-
,, tiquam alienus. Dein-
,, de qua poteſtate capies
,, ἀποτεθρυμμένοι; *confractos*
,, reddidit *Ficinus*; *fractos*
,, *deliciis*, *luxu corruptos*,
,, vel, *molles redditos &*
,, *imbecillos*, *Stephan.* in
,, Th. Atqui probandus
,, erat talis uſus in com-
,, poſito ἀποθρύπτεσθαι certis
,, teſtimoniis: ἀποθρύπτειν ni-
,, hil aliud eſt quam *defrin-*
,, *gere*, quemadmodum
,, ἀποκλᾶν. Verum eſt, κλᾶν,
,, κατακλᾶν & θρύπτειν ſaepe
,, jungi; ut κεκλασμένας βα-
,, δίζειν, τεθρυμμένως φθέγξασθαι,
,, *Cyrill.* apud *Suid.* in
,, Σπάδων. τῶν σωμάτων κατα-
,, κλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνά-
,, μεις *Philo Jud.* de Ebr.
,, p. 243. B. Schol. *Gre-*
,, *gor. Nazianz.* ad Ste-
,, lit. II. p. 107. ubi egre-
,, gie vim vocis exponit,
,, θρύπτεσθαι τὸ ἄνευ φωνῆς ἢ
,, τέχνης ἀκκίζεσθαί τι καὶ κατα-
,, κλᾶσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλε-
,, σιν. idem ſi quis in al-
,, terutro ἀποκλᾶν vel ἀπο-
,, θρύπτειν monſtraverit, con-
,, cedam in utroque ferri
,, poſſe translatam ſigni-
,, ficandi vim: ſed hoc il-
,, le ſcilicet praeſtabit,
,, qui *defractos mores* a
,, Latinis uſurpari pro *fra-*
,, *ctis* oſtenderit. Porro
,, τὰς ψυχὰς συγκεκλασ. eos
,, intelligo, qui, quem-
,, admodum corpore cur-
,, vato, quippe βάναυσοι,
,, operi faciundo incubue-
,, rant, ſic, contracto ex
,, vilibus opificiis vitio,
,, mentes etiam gerunt in
,, terram pronas, indoliſ-
,, que ceſſae, qualis phi-
,, loſophiae dignitatem de-
,, cet, minime capaces.
,, Aliter hanc locutionem
,, accipi ſenſus *Platonis*,
,, & ingenium, ut arbi-
,, tror, linguae vetant.
,, Jam ſi ſequantur ἀποτε-
,, θρυμμένοι, quae poteſtas
,, eruetur huic praece-
,, denti conveniens? at
,, ſcripſeris ἀποτεθρυωμένοι,
,, habebis illos, qui ſteriles
,, & humo adfixi obbru-
,, tuerunt. Noſti vero *Pla-*
,, *tonis* morem in forman-
,, dis metaphoris ſaepius
,, inſolentem" Hactenus
ὁ πάνυ. Equidem *Timaeo*

de tanto defenſore gratulor, & haec ingenioſiſſime diſputata eſſe, libens fateor. Nec tamen rationibus a viro magno allatis ita moveor, ut vulgatae lectionis deſeram patrocinium. Veteres ἀποθραύεσθαι pro ſimplice θραύεσθαι dixiſſe, cum exemplis planum ſit, quaero, cur minus dicere liceat ἀποθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι? Si vel ſic haereas in hoc verbo, leviſſima ejus mutatione te expedias. Lege, ἀποτετρυμένοι, *attriti*, *confecti*, ab ἀποτρύω. *Herodot.* VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τε ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ. ubi vide *Weſſelingium*. *Polyb.* I. 71. τετρυμένοι γὰρ ἐν τῷ περὶ Σικελίας πολέμῳ. *Addaeus* in Analect. *Brunck.* T. II. p. 241. Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. *Plutarch.* Gracch. p. 837. D. ὡς μηδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων. Ceterum οἱ τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι a *Jo. Toupio* Emend. in *Suid.* T. III. p. 191. explicantur, *qui animas habent demiſſas, & in terram, more junci paluſtris, declinatas.* Quod, quoniam rei naturae repugnat, prorſus alienum eſt. Juncus enim tam rectus ſtat, ut ne ventorum quidem vi ſternatur.

70. Ἀπὸ τῶν] *Suidas* & Scholiaſt. habent rectius τὸν ἀπὸ τῶν, & mox ἑτῶν pro ἐτῶν.

δώσεις πλείονα. ἐπὶ τὴν μείζονα τιμωρίαν ὧν ἥμαρτον διδόντων.

Ἀποτομία. τραχύτης. ἐναντίωσις. Οἱ δὲ διὰ τὴν ἀποτομίαν τῆς ἀποκρίσεως οὐ τὸ τυχὸν δέος εἶχον περὶ αὐτούς. καὶ Ἀπότομον, σκληρόν.

Ἄποτον. ζήτει ἐν τῷ Ἄγυρτος θοίνης.

Ἀπὸ τοῦ δή. ἀπὸ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Νεφέλαις
quæ peri-
runt.

Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. Μετὰ δυνάμεως. Ἅτε πεπειθαρχηκότων Καρχηδονίων ἀπὸ τοῦ κρατίστου πᾶσι τοῖς ἐπιταττομένοις. Καὶ Πολύβιος· Καὶ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τοῦ κρατίστου ἐγένετο παρὰ Ῥωμαίοις ἡ μονομαχία. ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς πολλαὶ ὁδοὶ εὕρηνται.

Ἀπὸ τοῦ πράγματος. ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν.

Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας. τουτέστι, τὴν φρόνησιν αὐτοῦ ἀφελόμενος.

Ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμοίων. ἐξ ἀνομοίων. Ἀμυνόμενοι ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμοίων ὅπλων, ὅμως τῇ οἰκείᾳ ἀλκῇ θαῤῥοῦντες.

Ἀποτραχηλίζοντες. ἀπάγχοντες. Εὐνάπιος· Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίοις ἀποτραχηλίζοντες. Καὶ αὖθις· Οὐ [1] μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων, πρὶν ἂν ὑμᾶς τοῦ σκέλους λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ.

Ἀποτραχύνεται. θρασύνεται.

Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, παράγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, διάφευξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάψις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναίκισις, λάλησις, ὁμοιοκατάληκτα ὀνόματα. καὶ Ἀποτριβόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζων, ἀπείργων. Ὁ [2] δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔμενε, τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος.

Ἀποτρόπαιοι. φευκτοί. μισεῖσθαι ἄξιοι. ἢ ἀποτρέποντες τὰ κακά. οὕτω γὰρ ἐδόκουν ἀποτρόπαιοί τινες εἶναι καὶ ἀλεξίκακοι.

Ἀποτροπιαζόμενοι. ἀποτρεπόμενοι, ἀποστρεφόμενοι, καὶ μισοῦντες. [3] Εἰώθασι τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος, τὸ ἐν τῷ φόνῳ. καὶ Ἀποτροπίασμα, ἐξίλασμα, ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα. [4] ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον. οἷον ἀποτρόπαιον.

Ἀποτρόφους. τοὺς μὴ ὄντας τροφίμους τῆς φιλοσοφίας.

Ἀπότρωκτον [5] ἄλφιτον. τοῦτο δέ φασι τὸ ἀπότρωκτον πρῶτον εὑρεῖν Ἐπίχαρμον.

Ἀποτρύειν. [6] Σοφοκλῆς· Οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὴν ἀγαθὴν χρῆναί σε. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνητοῖσι Ζεύς.

nos. Hoc eſt, plura reddes, quam devoraſti. Dicitur in eos, qui pœnas peccatis graviores luunt.

Ἀποτομία. Aſperitas. Nimius rigor. Nimia ſeveritas. *Illi vero propter aſperitatem reſponſi non leviter ſibi timebant.* Et Ἀπότομον. Durum. Rigidum.

Ex Diodoro Sic. II. 620; at ex pleniore Opere; in Excerptis quadam mutatio. Vid. Petr. Wessel. ad loc.
Supr. I. 25.

Ἄποτον. Quære in Ἄγυρτος θοίνης.

Ἀπὸ τοῦ δή. Ab hoc tempore. Ariſtophanes *Nubibus.*

Ἀπὸ τοῦ κρατίστου. Bona fide. Sincere. *Carthaginenſes enim bona fide omnibus imperatis paruerant.* Et Polybius: *Et olim quidem apud Romanos ſingularia certamina bona fide fiebant. Noſtris vero temporibus multæ fraudes inventæ ſunt.*

Polybius. Fragm. Hist. XII. Vol. V. p. 57.
Polybius. Fr. Gram. XXVII. Vol. V. p. 81.

Ἀπὸ τοῦ πράγματος. Procul a negotio.

Ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπ. Qui alicui ſanam mentem ademit.

Ἀπὸ τῶν οὐχ ὁμ. Imparibus. *Imparibus quidem armis ſe defendentes, at fortitudine ſua freti, [ſtrenue pugnarunt.]*

Ἀποτραχηλίζοντες. Strangulantes. Eunapius: *Et illi quidem eos funibus ſtrangulatos necarunt.* Et iterum: *Non prius decreta facere deſinetis, quam quis vos crure prehenſo præcipites agat.*

Arist. Lysistr. 705.

Ἀποτραχύνεται. Exaſperatur.

Ἀπότριψις, μέλλησις, ἀπάγγελσις, ἀγώνισις, παράγγελσις, τέκμαρσις, κάθεξις, πλάνησις, διάφευξις, ἐφόρμησις, ὅπλισις, ξένισις, κούφισις, βλάψις, ἐπαίνεσις, ψόφησις, διάρπασις, γυναίκισις, λάλησις, ſunt nomina ſimiliter deſinentia. Et Ἀποτριβόμενος, impediens, arcens. *Annibal, quamvis malo loco res ejus eſſent, perſtitit tamen, & hoſtes repulit.*

Polybius. III. 102. V. I. p. 620. ubi variatio.

Ἀποτρόπαιοι. Averſandi. Fugiendi. Odio digni. Vel, mala avertentes. Exiſtimabantur enim quidam eſſe [Dii] malorum averruncatores.

Ἀποτροπιαζόμενοι. Avertentes. Averſantes. Odio proſequentes. Solebant veteres in capita eorum, quos occiderant, gladios abſtergere, quaſi hac ratione piaculum cæde commiſſum expiaturi. Et Ἀποτροπίασμα, expiatio, qua mala avertuntur. Et Ἀπότροπον, dignum quod averruncetur, vel, abominandum.

Schol. Soph. Aj. 607.

Ἀποτρόφους. Qui philoſophiæ non ſunt alumni.

Ἀπότρωκτον ἄλφιτον. Eſculenta farina. Hanc Epicharmum ajunt primum inveniſſe.

Supr. V. Ἄλφι. p. 129.

Ἀποτρύειν. Sophocles: *Dico enim, non oportere te ſpem bonam penitus abjicere. Non enim vitam omni dolore carentem Rex omnium Jupiter mortalibus dedit.*

Soph. Trach. 124.

---

[1] Οὐ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμ.] Fragmentum hoc (quod depromptum eſt ex *Ariſtoph. Lyſiſtr.* pag. 882.) non pertinet ad vocem Ἀποτραχηλίζειν, ſed Ἐκτραχηλίζειν.

[2] Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν κακοῖς ὢν ἔμενε, τοὺς πολ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. CII. ut Jac. Gronovius obſervavit.

[3] Εἰώθασι τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφ.] Vide infra v. Μασχαλισθῆναι.

[4] Ἢ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον] Locus hic mutilus eſt, quem ex Schol. Soph. in *Ajacem* pag. 37. ſic ſupplebis: Καὶ Ἀπότροπον, τὸ ἀποτρόπαιον, ἤγουν τὸ ἀποτροπῆς (hodie legitur ἀποστροφῆς) καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἄξιον.

[5] Ἀπότρωκτον ἄλφιτον. τοῦτο δέ φ.] Eadem leguntur ſupra v. Ἄλφι, ubi vide quæ notavimus.

[6] Σοφοκλῆς] *Trachin.* pag. 335. ut Portus obſervavit.

ΑΠ᾽ ΟΥΑΤΟΣ ἄγγελος ἔλθοι· παρὰ Καλλιμάχῳ. Τουτέστι, δύσφημος. Μὴ ἄξιος τοῦ ἀκουσθῆναι.] Interpres, *Nuntius infauſtus et triſtis veniat.* Immo, *Faceſſat ab auribus noſtris iſte nuntius.* Hæc mens Callimachi eſt: quod viros doctiſſimos latuit. Heſych. Ἀπ᾽ οὔατος, μακρὰν τῆς ἀκοῆς. Reſpexit autem Callimachus ad Homer. Iliad. X. 454.

Αἲ γὰρ ΑΠ᾽ ΟΥΑΤΟΣ εἴη ἐμεῦ ἔπος ——.

Utinam vero procul ab auribus meis ſit quod dixi, i. e. *nunquam eveniſſe audiam.* Ita intelligendus eſt iſte locus.

II. 457. Ep. Cr. Toup.

sic Ernest. ad Callim. p. 543

A

ΑΠΟΥΣΙΑΣΕΙ. Ὁ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἀ- III. 37 (αα)

PARS V.

πουσιάσει. Τῆς οὐσίας μέρος δώσει.] Hæc ex Artemidoro Oneirocrit. i. 81. deſcripta ſunt: quod et Cl. Alberto notatum video. Verba autem Ἀπουσία et Ἀπουσιάζειν nunc honeſto, nunc inhoneſto ſenſu uſurpantur: quod vel ex Artemidoro conſtat. Atque hinc intelligendus Plutarchus de Iſid. et Oſir. p. 84. Καὶ γὰρ Ἕλληνες τὴν τοῦ σπέρματος πρόεσιν, ΑΠΟΥΣΙΑΝ καλοῦσι, καὶ συνουσίαν τὴν μῖξιν. Ad quem locum inſigniter lapſus eſt Cl. Reiſkius.

Ἀπολυμπάνισον. [1] ἀκλεῶς τι φόνευσον. ἔστιν ἐν τῷ Τυμπανίζεσθαι. +

+ III. 576. Τυμπανίζεσθαι

Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχῳ. τουτέστι δύσφημος. μὴ ἄξιος τοῦ ἀκουσθῆναι.

Callimachus. Fragm. 301. p. 543. Toup. II. 457. A.

Ἀπουργοὶ [2] γωνίαι. εὐτελεῖς. εἰς ἃς τὰ σαρώματα συνῆγον.

Ἀπουεία. ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων σπορά, ἀπὸ δούλης, ἢ δούλου γενομένη.

Ἀπουρώσαντας. [3] Πολύβιος· Τότε μὲν ἐς τὴν Μυνδίαν ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι μὴ χρωμένους οὐρίῳ πνεύματι.

3 Polybius. XVI. 15. Vol. III. p. 597.

Ἀπουσιάσει. Ὁ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἀπουσιάσει. τῆς οὐσίας μέρος δώσει.

Toup. III. 37. (αα) Ex Artemidori Oneirocr. I. 81.

Ἀποφαντικός. σημαίνει κυρίως τὸν ἐκφαίνοντά τι νόημα, εἴτε διὰ καταφάσεως, εἴτε δι᾽ ἀποφάσεως. σημαίνει [4] δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγκατατιθέμενον.

Ἀποφαντόν. ἢ καταφαντόν. ἔστιν ἐν τῷ Ἀξίωμα.

Supr. 239.

Ἀπόφασις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον τὸ ἀποφαίνειν διὰ γραμμάτων κατὰ μέρος ὁπόσην οὐσίαν ἔχει, [5] ὅπερ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίνεται. καλεῖται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπογραφή.

Demosthen. III. 1039. [illegible] ubi Ἀπόφανσις, in edit. Reiskii.

Ἀποφάσκει. ἀπαγορεύει. ἢ ἀποφαντικῶς λέγει τι.

Ἀποφαίνει. φανεροποιεῖ. Ἀποφένει δὲ, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, ἀντὶ τοῦ φονεύει.

Ἀποφέρειν. ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης· Καὶ ταῦτ᾽ ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν τὰ δεδανεισμένα.

Toup. III. 37. B. Ar. Eccles. 449.

Ἀποφεύγειν. αἰτιατικῇ. καὶ Ἀποφυγγάνειν. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους Δημοσθένης.

Demosth. II. 652. 21.

Ἀποφηλικίζει. βιάζεται. ἀπὸ τῶν ὠμὰ σῦκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετῆκται.

4. Steph. [illegible] p. 11.

Ἀπόφημι. ἀποφαίνομαι. καὶ Ἀποφῆναι, ἀποδεῖξαι.

Ἀπόφημον. δύσφημον. Ἡ γλῶττα ἡ ἀπαίδευτος καὶ ἀμαθὴς τῇ τε ἄλλῃ καὶ ταύτῃ ἐπίσπαστα παλαμᾶται, καὶ μέν τοι καὶ ἐς τὸ ἀπόφημόν τε καὶ βλάσφημον καταλισθαίνει.

Ἀποφθεγγόμενος. μαντευόμενος.

Ἀποφθίμενον. ἀποθανόντα.

Δέξαι [6] μ᾽ ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογένη.

6. Leonidas Tarent. Brunck Anal. I. 235. Ep. 59. 3.

καὶ Ἀποφθίσειν. ἀνελεῖν. θανατῶσαι. [7] Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος·

--- Εἶδες, ὡς χρόνῳ
Ἔμελλέ σ᾽ Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν;

Sophocl. Aj. 1026

Ἀπολυμπάνισον. Crudeliter interfice. Vide in v. Τυμπανίζεσθαι.

Schol. Dem Benenat. p. 62.

Ἀπ᾽ οὔατος ἄγγ. *Nuntius infauſtus & triſtis veniat.* Apud Callimachum.

Ἀπουργοὶ γωνίαι. Anguli viles, ſive loca vilia, in quæ purgamenta ſordeſque converrebant.

Ἀπουεία. Ex inæqualibus nuptiis, ex ſerva, vel ſervo, procreata ſoboles.

Ἀπουρώσαντας. Adverſo vento uſos. Polybius: *Tunc quidem in Myndiam adverſo vento delatos fuiſſe.*

Ἀπουσιάσει. Bonorum ſuorum partem dabit. *Filiæ ejus bonorum ſuorum partem dabit.*

Ἀποφαντικός. Proprie ſignificat eum, qui, ſive affirmans, ſive negans, aliquid enuntiat. Speciatim vero eum, qui aliquid negat.

Ἀποφαντόν, & καταφαντόν. De utroque vide ſupra v. Ἀξίωμα.

Ἀπόφασις. Demoſthenes in oratione contra Phænippum ſic vocat deſcriptionem bonorum, qua particulatim indicatur, quantum quis in bonis habeat: id quod in permutationibus locum maxime habebat. Idem etiam vocatur ἀπογραφή.

Ἀποφάσκει. Interdicit. Vel, enuntiat aliquid.

Ἀποφαίνει. Declarat. Manifeſtum facit. Ἀποφένει vero, per ε, occidit.

Ἀποφέρειν. Reddere. Ariſtophanes: *Et hæc reddere omnia, nec fraudare creditores.*

Ἀποφεύγειν, & Ἀποφυγγάνειν. Fugere. Aufugere. Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem.

Ἀποφηλικίζει. Vim infert. Cogit. Ab illis, qui crudas ficus edunt, etiam ad alia träsfertur.

Ἀπόφημι. Declaro. Pronuntio. Et Ἀποφῆναι. Demonſtraſſe. Declaraſſe.

Ἀπόφημον. Quod eſt mali ominis. *Lingua indocta & rudis tum alia peccat, tum etiam verba abominanda & maledicta ſæpe profert.*

Ἀποφθεγγόμενος. Vaticinans. Oraculum edens.

Ἀποφθίμενον. Mortuum. *Suſcipe mortuum me Canem Diogenem.* Et Ἀποφθίσειν. Necare. Occidere. Teucer Ajacis cadaver alloquens dicit:

--- Vides, ut tandem
Hector, vel mortuus, te perditurus erat.

---

[1] Ἀκλεῶς] Sic habent omnes Editiones. At in Codice Vaticano, ut Pearſonius monuit, ſcriptum eſt ἀνηλεῶς; quæ vera eſt lectio.

[2] Ἀπουργοὶ γωνίαι. εὐτελ.] Eadem habet Heſychius.

[3] Πολύβιος· Τότε μὲν ἐς τὴν Μυνδ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Conſtant. a Valeſio editis, pag. 73.

[4] Σημαίνει δὲ ἰδικῶς καὶ τὸν μὴ συγκ.] Recte monuit Portus, confundi hic a Suida τὸ ἀποφαντικὸς cum ἀποφατικός. Poſteriori enim vocabulo ſignificatio ea quadrat, quam Suidas priori tribuit.

[5] Ὅπερ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίν.] Ut hæc recte intelligantur, ſciendum eſt, Athenis olim viros trecentos ex ditioribus ſelectos fuiſſe, qui Trierarchiæ munus obirent. Inter hos ſi quis eſſet, qui ſumptibus λειτουργίας illius ferendis par amplius non eſſet, ei claſſe illa excedere licebat, ſi quem inter reliquos cives ſe locupletiorem oſtendiſſet. Quod ſi ergo is, qui deſignabatur, ſe ditiorem eſſe fateretur, in trecentos alterius loco referebatur: ſin negaret, facultates inter ſe permutabant, poſtquam ſincere & bona fide profeſſi fuiſſent, quantum in bonis haberent. Permutatio illa dicebatur ἀντίδοσις: profeſſio vero & deſcriptio bonorum ἀπόφασις & ἀπογραφή, ut Suidas hoc loco docet.

[6] Δέξαι μ᾽ ἀποφθίμενον τὸν κύνα Διογ.] Supple & emenda ex Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 420.

Δέξαι μ᾽, εἰ καί σοι μέγα βέβριθεν ὀκρυόεσσα
Βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένη.

Quamvis triſtis tua cymba mortuis onuſta ſit, ſuſcipe me Canem Diogenem. Alloquitur Charontem.

[7] Τεῦκρός φησι πρὸς τὸν νεκρ.] Apud Sophoclem in *Ajace* pag. 59. ut Portus monuit.

B ~~[illegible]~~ Toup. Vol. 3. p. 37.

ΑΠΟΦΕΡΕΙΝ. Ἀποδιδόναι. Ἀριστοφάνης· Καὶ ταῦτ᾽ ἀποφέρειν πάντα κ᾽ οὐκ ἀποστερεῖν τὰ δεδανεισμένα.] Locus Ariſtophanis legitur in Eccleſ. p. 449. Sed τὰ δεδανεισμένα ſunt verba Scholiaſtæ, ſive noſtri Suidæ, interpretamenti loco addita. Quod Lexicographo noſtro ſolenne eſt.

III. 37
36

(α)

Ἀποφράδες ἡμέραι [71]. ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν· ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι.

[71] Ἀποφράδες ἡμέραι.] Legg. VII. p. 632. E. ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραί τινες, ἀλλὰ ἀποφράδες ὦσι. *Timaei* gloſſa, a *Suida* etiam deſcripta, hinc, ut paucae aliae, migravit in *Moeridis* libellum *de Vocibus Atticis*, ipſo quidem Atticiſta invito.

Ἀποφλαυρίζοντες.[1] ἐπιτωθάζοντες. ἐξευτελίζοντες. ἢ ὡς πονηρὸν ἀποστρεφόμενοι. ἀεὶ γὰρ τὸ φλαῦρον ἐπὶ τοῦ πονηροῦ τάττεται. καὶ Ἀπεφλαύριζεν, ἐκάκιζεν. Ὁ δὲ τούτοις ἀντέπραττε, καὶ ἀπεφλαύριζε τὰ λεγόμενα.

Ἀποφορᾶν.[2] ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν, καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ. οὕτως Ἰσαῖος. [3] καὶ Ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ, ἡ τελουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ἀποφορτίσασθαι. ἀποβαλεῖν φορτίον.

Ἀποφώλιοι. ξένοι. οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. οὕτως Αἰσχύλος. ἢ [4] ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ὥς φασιν οἱ Ἴωνες.

Ἀποφράδες ἡμέραι. ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς ἐπιφέρουσιν. ἢ αἱ πρὸς πράξεις ἀνεπιτήδειοι. Ἀππιανός· [5] Μέγα τοῦτο Ῥωμαίοις πάθος ἐγένετο, καὶ πλήθους ἕνεκα, καὶ ἀξιώματος εὐγενοῦς οἴκου, καὶ πανωλεθρίας. καὶ τὴν ἡμέραν ἀποφράδα τίθενται. Ἢ Ἀποφράδες, μιαραὶ ἡμέραι, μάλιστα ἐν αἷς τὰ ἐναγίσματα.

Ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. ἢ χρησμῳδῶν. μαντευόμενος.

Ἀποφοιτᾶν. ἀποπηδᾶν. ἀναχωρεῖν.

Ἀποφυσήσας τὴν σποδὸν τῶν ἐν κριβάνῳ ὠπτημένων. Σφηξὶν [6] Ἀριστοφάνης·

Κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας,
Εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν.

Ἀποχετεύονται. μεταφέρονται.

Ἀποχειροβίων. τῶν ἐκ χειρῶν ζώντων, καὶ ταῖς τέχναις προσκαθημένων.

Ἀποχειροτονηθῆναι. γενικῇ. ἀποστραφῆναι. ἀποδοκιμασθῆναι. [7] Ἀριστοφάνης·

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν
Ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Ἐπὶ [8] Κλεωνύμου γὰρ πρεσβευσαμένων Λακεδαιμονίων, ἐστασίασαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἀντειπόντος Κλέωνος. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ [9] Φιλιππικὸς ἀποχειροτονεῖται παραυτίκα, καὶ Κομαντίολον ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν ἀνίστησιν.

Ἀποχώρησις. ἀντὶ τοῦ ἀποστροφή.

Ἀποχρᾶν. ἐξαρκεῖν. Ἡρόδοτος. καὶ Ἀποχρῶν, ἐξαρκῶν.† Τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρας, καὶ ὅτι ἀποχρῶν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια τῆς ξυμβαινούσης τιμῆς. καὶ Ἀποχρώσης. ἀρκούσης.

Ἀπόχρη. δοτικῇ. ἀρκεῖ.

Ἀποχρησάμενος. Τῶν [10] βαρβάρων ἐξαίτησιν

Ἀποφλαυρίζοντες. Deridentes. Contemnentes. Vel, ut malum averſantes. Τὸ φλαῦρον enim ſemper malum ſignificat. Et Ἀπεφλαύριζεν, contemnebat, vituperabat. *Ille vero his adverſabatur, & contemnebat ea quæ dicebantur.*

Ἀποφορᾶν. Penſionem per certa temporum intervalla ſolvere. Sic Iſæus. Et Ἀποφορὴ apud Herodotum vocatur merces, quæ dominis a ſervis penditur.

Ἀποφορτίσασθαι. Onus abjicere. Exonerare.

Ἀποφώλιοι. Peregrini. Qui nullius ſunt tribus. Sic Æſchylus. Vel, indocti. Φωλεοὶ enim ab Ionibus vocantur Scholæ, in quibus adoleſcentes inſtituuntur.

Ἀποφράδες ἡμέραι. Dies, quibus defunctis inferiæ fiunt. Vel, dies inauſpicati & atri. Appianus: *Magna hæc Romanis clades fuit, tam propter [cæſorum] multitudinem, quam dignitatem nobilis familiæ, ejuſque internecionem. Quare dies ille ater habitus eſt.* Ἀποφράδες ἡμέραι dicuntur dies inauſpicati & inominales: præcipue vero illi, quibus mortuis libatur.

Ἀποφοιβάζων. Purgans. Luſtrans. Vel, oraculum edens. Vaticinans.

Ἀποφοιτᾶν. Reſilire. Recedere.

Ἀποφυσήσας τὴν σπ. *Cum cinerem [a piſcibus] in clibano aſſatis flatu disjeceris.* Ariſtophanes *Veſpis* : *Deinde accipe me, &, poſtquam flatu diſſipaveris cinerem, quo obſitus ſum, injice me in calidam oxalmen.*

Ἀποχετεύονται. Per canales in alium locum derivantur.

Ἀποχειροβίων. Illorum, qui manibus victum ſibi quærunt, & artes ſellularias exercent.

Ἀποχειροτονηθῆναι. Genitivo jungitur. Suffragiis rejici. Ariſtophanes : *Ferentem civitati ciſtam fœderum plenam ter in concione rejectam fuiſſe.* Tempore enim Cleonymi, cum Lacedæmonii legatos miſiſſent, inter Athenienſes, contradicente Cleone, ortum eſt diſſidium. Et iterum : *Philippico vero confeſtim imperium abrogatur, & Comantiolus a Rege dux creatur.*

Ἀποχώρησις. Diſceſſus. Abitus.

Ἀποχρᾶν. Sufficere. Herodotus. Et Ἀποχρῶν. Sufficiens. *Cum & aliis rationibus animos ipſis addidiſſet, dixiſſetque, ſe effecturum, ut milites ſui res ad victum neceſſarias æquo ſemper pretio emere poſſent.* Et Ἀποχρώσης, ſufficientis.

Ἀπόχρη. Dativo jungitur. Sufficit. Satis eſt.

Ἀποχρησάμενος. Abutens. *Cum autem Go-*

Menander Protect. 114. C. sed plenius, quam Excerpt. edita.

[illegible] πρὸς δεσπότας. Harpocr.

Herodotus. II. p. 153. 5.

Æschylus .. inter fragm. incert. ad Pauwii.

Timaeus. 47 (a)

Appian. II. Fragm. VI. Vol. I. p. 37. Suidas. V. Ἐλεεινός. Schweighæuser.

Occurrit apud Dionys. Halic. antiqq. Rom. IX. – Vol. III. p. 1805.

Ar. Vesp. 329. et Athen. IX. 385.

Arist. Pac. 665.

Theophylact. Sim. III. V. p. 68.

(Supr. V. Ἀπεχρᾶτο.
Herodotus. VII. p. 597. 13. et not. Wessel.

+ Forsan ex Arriani Exped. Alex. ut ex stylo conjectari licet.

Ioan. Antioch. 838

---

[1] Ἀποφλαυρίζοντες. ἐπιτωθ.] Vide ſupra v. Ἀπεφλαύριζον.

[2] Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τ.] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur Ἀποφορᾶν. ἀντὶ τ. Vide ibi Mauſſacum, quem locus hic non parum torſit.

[3] Καὶ ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ, ἡ πλ.] Significationem hujus vocis pluribus exemplis erudite illuſtrat Valeſius in Notas Mauſſaci ad Harpocrationem h. v. quem vide.

[4] Ἢ ἀπαίδευτοι. Φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδ.] Vide Euſtath. ad Odyſſ. E. pag. 1529.

[5] Μέγα τοῦτο Ῥωμαίοις π.] Fragmentum hoc Appiani, quod repetitur infra v. Ἐλεεινὸς, ad hiſtoriam de cæde Fabiorum referendam eſſe ex veſtigiis ſenſus apparet.

[6] Σφηξὶν Ἀριστοφάνης] Pag. 451. (322. Ed. Baſ. P.)

[7] Ἀριστοφάνης] *Pace.* pag. 671. (459. Ed. Baſ. P.)

[8] Κλεωνύμου] Sic habet unus MS. Pariſ. itemque codex Vaticanus, teſte Pearſonio. In prioribus vero Edit. minus recte legitur Κλεινύμου.

[9] Ὁ δὲ Φιλιππικὸς ἀποχειροτον. παρ. καὶ Κομ. ὁ βασ. στρατ. ἀν.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. III. cap. v. in fine, & cap. VI. initio, ut Pearſonius quoque obſervavit.

[10] Τῶν βαρβάρων ἐξαίτησιν σπονδῶν π.] Fragmentum hoc Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt, cum ſit Joannis Antiocheni, ut patet ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 838. ubi idem locus exſtat.

(α) Toup. I. 80.

ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ—Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.] *Ille vero erat vir egregius, et ſatis quidem eruditus.* Hinc corrigendus Agathias lib. i. p. 3. Ed. Vulcan. Εὐτυχιανὸς ὁ νέος ἀρχηγός γε ἦν τῆς παραινέσεως, ΑΝΗΡ τὰ πρῶτα τελῶν ἐν τοῖς τῶν βασιλέων ὑπογραφεῦσι, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὸς καὶ ἀγχινούστατος, ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΤΕ ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΕΧΩΝ.* Ita legend. Vulgo οὐκ ἀποχρώντως. Quod contra mentem Agathiæ. Quid, quod perſuaſus fere ſum, hinc Suidam ſua hauſiſſe et pro more ſuo interpolaviſſe. Vide nos ſupra ad v. Ἀνεκτά.

* Non alia locutione utitur Menander in Excerptis, Edit. Hœſchelii p. cxi. Καὶ Πέτρος ὁ τῶν Ῥωμαίων πρεσβευτὴς, ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΕΧΩΝ ΤΗΣ ΤΕ ΑΛΛΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ καὶ ΤΗΣ τῶν νόμων, ἔλεξεν ὧδε·—

σπονδῶν ποιησαμένων, ὧν μεταδοὺς, οὐκ ἀποχρησάμενος τοῖς προτερήμασι, μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν. ἀντὶ τοῦ, οὐ κατεπαρθείς. Καὶ αὖθις· [1] Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο σπεύδοντες συνάψαι καὶ συναποχρήσασθαι ταῖς τῶν βαρβάρων ὁρμαῖς.

Ἀποχρώντως. αὐτάρκως. ἱκανῶς. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

Ariſtoph. fragm. Brunck. p. 269.

Ἀλλὰ στεφάνωσαι. καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
Ἀποχρῶσαν ἤδη. ———

Ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων.

Toup in Suid. I. 80 (α)

Ἀποψηφίζω. γενικῇ. Ἀλλὰ νομίζεις ἡμᾶς ἀποψηφιεῖσθαί σου.

Ἀποψηφίζονται.[2] Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου. ἀντὶ τοῦ καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ Δημοσθένης Ἀποψήφισιν καλεῖ.

Dinarchus. κατα Αριστογ. VIII. p. 81.

Demosthen. Πρὸς Εὐβουλίδ. III. p. 1299. 18. et in aliis locis ejusdem orationis — 1300. 13. et 29.

Ἀποψηφισθέντα.[3] Εἴ τις ξένος ἔδοξεν εἶναι, καὶ οὐ πολίτης, τοῦτον ἐν ταῖς διαψηφίσεσι τῶν δήμων ἀπεψηφίζοντο οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψηφισμένος. εἶτα εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἐκρίνετο ξενίας, καὶ εἰ μὲν ἑάλω, ἐπιπράσκετο ὡς ξένος· εἰ δὲ ἐκράτει, ἀνελαμβάνετο εἰς τὴν πολιτείαν. οὕτως Δημοσθένης. Τίς γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψηφισθέντα Ἀντιφῶντα; ζήτει ἐν τῷ Διαψήφισις.

Demosth. Περὶ Στεφ. I. 271. 6.

Ἀποψοφεῖν. τὸ πέρδεσθαι. εὐσχημόνως λέγων. εὐσχημονέστερον δὲ, διαπνεῖν, καὶ ἀποπνεῖν.

Ἀποψώμενον. καὶ Ἀποψώμεθα. καθαιρόμεθα τὴν πυγήν. [4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ar. Plut. 818. Suidas ſupra v. Απεψησάμην.

Ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι
Ἀλλὰ σκοροδίοις. ———

τουτέστι τοῖς τῶν σκορόδων φύλλοις.

Ἀποψύχειν. τὸ ἀποθνήσκειν. ἐν πρώτῃ Θουκυδίδης. r σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν. ὡς τὸ, Ἀποψύχειν ἐν τῷ κλιβάνῳ λῖνα τὰ ὑγρανθέντα.

r Thucyd. I. 134. p. 87. 81

Ἀπώγωνες. οἱ μὴ ἔχοντες πώγωνα.

Ἀπῳδὸν μέλος. τὸ μὴ ἀρέσκον. τὸ τῆς ᾠδῆς ἀλλότριον. καὶ Ἀπῳδὸς, ὁ κακόηχος. ὁ ἀπὸ τῆς ᾠδῆς.

Ἄπωθεν. χωρὶς, ἢ πόρρωθεν. Ῥουφῖνος δέ οἱ μεταξὺ ἐπανήκων ἐνέτυχε, πόλεως Νισίβιδος οὐ μακρὰν ἄπωθεν.

Ἀπώθησαν. ἐξέβαλον.

Ἀπώθητον. τὸ ἐξωθούμενον. καὶ Ἀπωθοῦ, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ὤθησον. Ἀπόθου δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀποβαλοῦ, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Ἀπώλεσας[5] τὸν οἶνον, ἐπιχέας ὕδωρ. ἐπὶ τῶν τὰ καλῶς πρότερον γενόμενα ὕστερον μικροῦ τινος ἕνεκεν κακοῦ ἀνατρεπόντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἃ χαρίζονται διαλύν-

Sine auctoris nomine, apud Zenob. II. 16. Diogen. II. 32. at Grot. in Excerpt. male ex Cyclope Philoxeni deductum docet.
Athenæus citat Lib. VIII. 362. A
Toup. Epist. Crit. II. p. 477.

thi ſupplices pacem peterent, eamipſis conceſſit, nec victoria inſolenter uſus eſt. Quam ob cauſam maximam juſtitiæ gloriam apud Barbaros reliquit. Hic τὸ ἀποχρησάμενος ſignificat elatus. Et iterum: *Publius vero feſtinabat, ut prælium cum hoſte committeret, & integro animorum impetu uteretur.*

Ἀποχρώντως. Sufficienter. Satis. Ariſtophanes *Tageniſtis: Sed caput corona. Ætas enim tua ſatis matura eſt.* † *Ille vero erat vir ſtrenuus, nec ineruditus.*

Ἀποψηφίζω. Genitivo jungitur. Suffragiis abſolvo. *An exiſtimas nos te abſoluturos eſſe?*

Ἀποψηφίζονται. Sententiam ferunt, eum non eſſe civem. Dinarchus in oratione contra Archeſtratum. Et Demoſthenes rem ipſam Ἀποψήφισιν vocat.

Ἀποψηφισθέντα. Si quis peregrinus & non civis eſſe videretur, eum populares latis ſuffragiis ex civium albo expungendum cenſebant: iſque dicebatur ἀπεψηφισμένος. Poſtea in judicium introductus peregrinitatis accuſabatur; &, ſi convictus fuiſſet, ut peregrinus vendebatur: ſin viciſſet, in civitatem recipiebatur. Sic Demoſthenes: *Quis enim veſtrum non novit, Antiphontem a popularibus peregrinitatis damnatum fuiſſe.* Quære in v. Διαψήφισις.

Ἀποψοφεῖν. Sic honeſte *pedere* vocatur. Honeſtius vero eſt διαπνεῖν & ἀποπνεῖν.

Ἀποψώμενον. Abſtergentem. Et Ἀποψώμεθα, nates abſtergimus. Ariſtophanes *Pluto: Nates non amplius abſtergimus lapidibus, ſed alliorum foliis.*

Ἀποψύχειν. Animam efflare. Mori. Thucydides libro primo. Significat etiam ſiccare. Ut, *In furno lina humida ſiccare.*

Ἀπώγωνες. Imberbes.

Ἀπῳδὸν μέλος. Carmen ingratum, nec auribus placens. Quod cantum habet inſuavem. Et Ἀπῳδὸς, qui ingratum ſonum edit. A cantu alienus.

Ἄπωθεν. Seorſum. Procul. *Ruffinus vero inter redeundum non procul ab urbe Niſibide ei occurrit.*

Ἀπώθησαν. Ejecerunt. Expulerunt.

Ἀπώθητον. Quod expellitur. Et Ἀπωθοῦ cum circumflexo, pro ὤθησον, pelle, trude. Ἀπόθου vero, per ο, depone, abjice.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχ. *Perdidiſti vinum aqua infuſa.* Dicitur in eos, qui, quæ recte antea fecerant, ob parvum aliquod malum των καὶ μὴ ἀκέραια παρεχομένων. αὕτη δὲ ἡ παροιμία γέγονεν ἐκ τοῦ Ἀριστίου Κύκλωπος, ὥς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.+

---

[1] Οἱ δὲ περὶ Πόπλιον ἠπείγοντο σπ.] Hæc ſtilum Polybii redolent. Vide eum lib. I. cap. XLV. ‡

‡ At Polybius καταπείγειν frequentat.

[2] Ἀποψηφίζονται. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀρχ.] Ex Harpocratione.

[3] Ἀποψηφισθέντα. Εἴ τις ξένος ἔδ.] Vide ſupra v. Ἀπεψηφίσατο, & infra v. Διαψήφισις: itemque Petit. de *Leg. Attic.* pag. 134.

‡

[4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 82. (41. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχ.] Vide Gatakerum in Miſcell. Poſthum. cap. v. pag. 452.

Ἀπωλεύτων. ἀντὶ [1] πώλων. Τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἴς τινα ἅλω, καὶ ἱππαγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μάλα ἀνοίκτως ἀλοῶντες διέφθειραν.

Ἀπώλεια. ἡ διαφθορά.

Ἀπώμοτον. ἀπηγορευμένον. φευκτόν. ἔξω ὅρκου γενόμενον, καὶ ἀποίητον.

Τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον;

Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσι. καὶ Ἀπώμοτον.+ ἀπὸ ὠμότητος μὴ γίνεσθαι, καὶ ἐξόμνυσθαι.

Ἀπ' ὤμοιιν. ἀπὸ τῶν ὤμων.

Ἀπώνατο. εὐηργετεῖτο. ὠφελεῖτο. [2] Ἀγαθίας· Ἀπώνατο οὖν τῆς προπετείας οὐκ ἐν καλῷ. περὶ Θευδιβέρτου λέγων τοῦ Φράγγων βασιλέως. καὶ Ἀπώνητο. ὠφελείας ἔτυχεν, ἀπήλαυσεν, ὠφελήθη. Αἰλιανός. Οὐ μὴν [3] ἀπώνητο οὐδὲν, ἀλλὰ ἐξέζεσε ζώων κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν, εὐλαῖς· οἱ δὲ, ὅτι οὐ ταύταις, φθειρσί γε μήν.

Ἄπωσον. τὸ 2 δίωξον. ὤθησον. καὶ Ἀπῶσμαι.

Ἀπωστός. ἐκδεδιωγμένος. καὶ Ἀπωστόν. τὸ ἀπωθητόν.

Ἀπωτέρω. πόρρω. μακράν.

Ὑπὲρ [4] γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
Ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
Ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν, τάχ' ἂν
Κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.

τουτέστιν, οὐ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀνῃρημένου βασιλέως ἄξιον ποιήσασθαι τὴν ἀναζήτησιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ. ὁ γὰρ ἐκείνῳ ἐπιχειρήσας, ἴσως κἀμοὶ ἐπιβουλεύσει. καὶ Ἀπώτερος. ὁ μακρότερος.

Ἀπωστός. ἐκδεδιωγμένος. [5] Σοφοκλῆς·

Τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
Δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.

Τεῦκρός φησιν Αἴαντος ἀναιρεθέντος. Καὶ αὖθις· Ἀπωστὸς πρότερον ὑπὸ Θησέως ἐξ Ἀθηνῶν γενόμενος. καὶ Ἀπωστὸν, τὸ ἀπωθητόν.

Ἀπραγμάτευτον.[6] ἀνεπινόητον. Δείσαντες οὖν τὸ ἀπραγμάτευτον, λυπρᾶς οὔσης αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

Ἀπραγμόνως. ἐλευθέρως. ἄνευ τινὸς ἐξετάσεως. Ἰάμβλιχος· Εἶτα ἐάσατε οὕτως ἀπραγμόνως ἀποθανεῖν.

irrita reddunt. Vel in eos, qui, quæ aliis donant, adulterant, nec ſincera præbent. Hoc proverbium depromptum eſt ex Ariſtiæ *Cyclope*, ut ait Chamæleon *de Satyris*.

'Απωλεύτων. Pullis carentium. [Indomitorum.] *Liberos illorum in aream quandam congregatos, & ab equis indomitis, quos immiſerant, conculcatos, crudeliter necarunt.*

'Απώλεια. Perditio. Pernicies.

'Απώμοτον. Quod quis jurejurando negavit ſe facturum eſſe. Fugiendum. Quod præter jusjurandum fit. *Quid eſt quod non Athenienſes vel jurati negent ſe facturos eſſe?* Eupolis *Urbibus*. Et 'Απώμοτον. * * *

'Απ' ὤμοιιν. Ab humeris.

'Απώνατο. Fructum percepit. Utilitatem percepit. Agathias: *Malum igitur temeritatis ſuæ fructum percepit.* Loquitur de Theodiberto Francorum Rege. Et 'Απώνητο, utilitatem vel commodum ex aliqua re conſecutus eſt. Fructum percepit. Ælianus: *Nullum tamen commodum inde conſecutus eſt: ſed vivus malis animalculis ſcatuit; quæ alii quidem vermes, alii vero pediculos fuiſſe ajunt.*

Ἄπωσον. Pelle. Repelle. Perſequere. Et 'Απῶσμαι. Pulſus, repulſus ſum.

'Απωστός. Pulſus. Repulſus. Et 'Απωστόν. Pulſum. Repulſum.

'Απωτέρω. Longe. Procul. [Sophocles:] *Non enim amicorum procul diſſitorum, ſed mei ipſius gratia hoc ſcelus ulciſcar. Quiſquis enim fuit, qui illum interfecit, fortaſſe me quoque eadem manu occidere volet.* Id eſt, non ſolum Regis occiſi gratia inquiſitionem fieri oportet: ſed etiam mei ipſius cauſa. Qui enim illi manus intulit, fortaſſe mihi quoque inſidiabitur. Et 'Απώτερος. Remotior.

'Απωστός. Expulſus. Sophocles: *Tandem vero domo expulſus contemptui omnibus ero, ex libero verbis [domini] ſervus factus.* Hæc Teucer inquit Ajace occiſo. Et iterum: *Prius a Theſeo Athenis pulſus.* Et 'Απωστόν. Pulſum. Expulſum.

'Απραγμάτευτον. Non curioſe excogitatum. Vel, non exquiſita arte elaboratum, nec magno labore paratum. [Item, negotiatione carens.] *Metuentes igitur, ne negotiatione privarentur, cum terra ipſorum parum eſſet fœcunda, omni commeatu repente intercluſi, parum abfuit, quin omnes perirent.*

'Απραγμόνως. Libere. Sine inquiſitione. Iamblichus: *Deinde ſinite eum ſic ſine moleſtia mori.*

[illegible] infr. Ἀριστίου Κύκλωψ.

+ corrigend. f. + Etym. M. in Voc. p. 133. 57.

Hom. Il. Β. 194

Conf. Diog. Laert. de Speusipp. IV. 1. 4. Vol. I. p. 224. et Not. in loc.

2 f. ἀποδίωξον.

Soph. Aj. 1049. et infr.

Soph. O.T. 137. ubi αὐτοῦ.

Soph. Aj. 1019.

Polybius. Fr. Gram. 28. Vol. V. p. 81.

---

[1] Ἀντὶ πώλων] Hæc interpretatio falſa eſt, quippe quæ voci ἄπωλος, non vero ἀπώλευτος convenit. Quid autem ἀπώλευτος ſignificet, vulgata Lexica docent.

[2] Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 15.

[3] Οὐ μὴν ἀπώνητο οὐδ.] Vide infra v. Εὐλαί.

[4] Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis in *Oedip. Tyran.* pag. 155. ut Portus monuit.

[5] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 58. ut Portus obſervavit.

[6] Ἀπρασμάτευτον] Ἀπρασμάτευτον ſignificat quod non magno labore paratum eſt, quo ſenſu vocabulum illud capitur a Gregor. Nazianz. p. 320. lin. ult. ubi convivium non magno labore paratum & inſtructum ἀπρασμάτευτον πανδαισίαν vocat. In exemplo vero, quo Suidas hic ſubjungit, aliam habet ſignificationem, ut Lector ex verſione noſtra diſcere poterit.

'Απρασ-

7 Ἀπρὶξ [72]. ἐμπεφυκότως.

[72] Ἀπρὶξ.] Hæc vox a *Moeride* & *Thom. Mag.* merito in Atticarum numerum refertur. *Plato* Theaetet. p. 120. A. οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται) ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαβέσθαι. ubi vide Scholia. *Sophocles* ap. *Stob.* p. 752. —— τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως Ἀπρὶξ ἔχοιτο) — *Alciphron* Lib. III. Ep. 54. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κρεμάτων. *Ariſtid.* Tom. I. p. 215. 332. *Aelian.* Hiſt. Anim. L. I. cap. 5. L. VII. cap. 11. Vid. *Lamb. Bos* & *Ti. Hemſterhuſ.* in *Lucian.* Necyom. p. 462.

1 Procopius Vol. I. 616. C.

2 Ar. Nubib. 1003. et Schol.

Ἀπραγμοσύνη. ἡ καταφρόνησις. ἡ ἀμέλεια. [1] Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἄδικον αὐτῶν ἀπεκάλει τὴν ἐς Κουτριγούρους ἀπραγμοσύνην. καὶ Ἀπραγμοσύνη, εἶδος ἄνθους. [2] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης. ἀντὶ τοῦ, πάσης εὐωδίας ὄζων καὶ ἀσφαλείας. ἢ οὐ πολυπραγμονῶν. οἱ δὲ, ὅτι ἀπραγμοσύνη φυτὸν ἐν Ἀκαδημίᾳ φυόμενον.

3 Diog. Laert. I. 437. VII. 118.

4 Toup. III. 38. Hæc sunt verba Schol. ad Equit. 261.

Ἀπράγμων. ἄπονος. [3] Ἀπράγμονας δεῖ εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἐκκλίνειν τε τὸ πράττειν τι παρὰ τὸ καθῆκον. καὶ οἰνωθήσεσθαι μὲν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. ἔτι οὐδὲ μανήσεσθαι. [4] προσπεσεῖσθαι μέν τοι αὐτῷ φαντασίας ἀλλοκότους διὰ μελαγχολίαν, ἢ λήρησιν, οὐ κατὰ τὸν τῶν αἱρετῶν λόγον, ἀλλὰ παρὰ φύσιν. Ἀπράγμων οὖν, ἐπιεικὴς, μέτριος τοὺς τρόπους, οἷον οὐ φιλόνεικος, ἢ φιλοπράγμων, ἢ ἀνειμένος, ἢ μωρός.

5. Polybius. I. p. 545

Ἀπραγούντων. μηδὲν ἐνεργούντων. [5] Καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζομένων ἄγειν, ἀλλὰ καινοτομήσειν τι πάλιν κατ' ἐκείνων.

6. Suidas. v. Οὐχ οἷα. II. p. 745

Ἄπρακτα. ἀνεκδίκητα. ἀτιμώρητα. [6] Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἄπρακτα γενέσθαι, ἐπείπερ οἱ θεοὶ ἀτιμώρητα αὐτὰ παρεῖδον ἐκ σφῶν γενόμενα.

+ Ex Schol. Homeri Il. Α'. 99. vid. Odyss. Ξ. 317.

Ἀπραίδευτοι. τουτέστιν, ἀζημίωτοι.

+ Ἀπριάτην. ἄνευ πράσεως.

7. Timaeus. 47. ~~[illegible]~~

[illegible] Ex Schol. Soph. Ajac. 310.

Ἀπρὶξ. [7] ὅλῃ δυνάμει. ἰσχυρῶς. ἀσφαλῶς. Ἀπρὶξ προσπεφυκὸς, ὃ [8] οὐχ οἷόν τε πεῖσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.

9 Harpocratio. Locus Dem. est in Orat. κατ' Ανδροτ. II. 594. 23.

Ἀπροβούλευτον. [9] τὸ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσαχθὲν ψήφισμα. οὕτω Δημοσθένης.

10. Polybius IX. 12. 6. Vol. 3. p. 117.

Ἀπροθέτως. ἄνευ προθέσεως. [10] Πολύβιος· Τὰ μὲν οὖν ἀπροθέτως ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα, πράξεις μὲν οὐδαμῶς ἁρμόζει λέγειν, περιπετείας δὲ καὶ συγκυρήσεις μᾶλλον.

11. Archias. 29. 6. Analect. II. 100.

Ἀπροϊδής. ἀπρόορατος.

Ἀΐδος [11] ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυχός.

λέγεται δὲ καὶ Ἀπροϊδὴς, ὁ ἀπρόοπτος. ἐν [12] Ἐπιγράμμασι·

Agathias. 57. 3. Analect. III. pag. 54. —

Ἀγρονόμῳ δ' ἀγόρευσα, καὶ ἔδρακεν ἀπροϊδὴς δὲ
Ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισε λίθῳ.

Ἀπρόϊτος. ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμενος.

1 Voce utitur Dion. Cass. v. Lib. 57. c. 16. p. 1115. 1. et Aristaenet ~~[illegible]~~ VI. 5. ἀπροόπτως.

Ἀπροόπτως. ἀπροοράτως. ἀπροσδοκήτως. Οἱ δὲ κατάσκοποι ὑπὸ τοῦ ἀπροόπτου ἁλίσκονται.

VIII

Ἀπραγμοσύνη. [Negotiorum] contemptus. Negligentia. Deſidia. *Juſtinianus vero eos injuſte facere dixit, quod Cutriguris nihil negotii faceſſerent.* Item Ἀπραγμοσύνη, floris genus. Ariſtophanes *Nubibus: Smilacem redolens & apragmoſynen.* Id eſt, omnem odorum ſuavitatem ac vitæ ſecuritatem redolens. Vel, non curioſus, nec aliena negotia curans. Alii vero dicunt, ἀπραγμοσύνην eſſe plantam, in Academia naſcentem.

Ἀπράγμων. A negotiis alienus. Negotiorum non amans. [*Stoici dicunt,*] *viros bonos a negotiis alienos eſſe, & cavere, ne quid præter officium faciant. Eoſdem vinum quidem ad hilaritatem bibere, non autem inebriari. Nunquam item ſanitate mentis excidere. Objici tamen illis aliquando viſa abſurda propter furorem, vel delirationem, non quidem ex rerum expetendarum ratione, ſed præter naturam.* Ἀπράγμων igitur eſt modeſtus, non contentioſus, nec curioſus, aut deſes, aut fatuus.

Ἀπραγούντων. Nihil agentium. Otioſorum. *Si* [*Carthaginenſes otioſi ſederent,*] *& quieſcere cogerentur,* [*Gallos*] *aliquid novi contra eos molituros eſſe.*

Ἄπρακτα. Inulta. Impunita. *Sed hæc quidem non poſſe inulta præteriri, quia Dii hæc ab ipſis profecta ſiverint impunita.*

Ἀπραίδευτοι. A damno immunes.

Ἀπριάτην. Abſque pretio.

Ἀπρὶξ. Totis viribus. Enixe. Firmiter. Ἀπρὶξ προσπεφυκὸς dicitur res, quæ alteri tam firmiter adhæret, ut eam inde ſeparare nequeas.

Eunapius Exc. ex Leg. p. 22.

Ἀπροβούλευτον ψήφισμα. Decretum, quod non ante ad Senatum, ſed ſtatim ad populum eſt relatum. Sic Demoſthenes.

Ἀπροθέτως. Sine propoſito. Sine certo conſilio. Polybius: *Quæ enim in rebus bellicis ſine propoſito accidunt, ea non res geſtas appellare convenit, ſed caſus potius & eventus fortuitos.*

Ἀπροϊδής. Improviſus. Non præviſus. *Te improviſa rapuit mors.* Et [iterum] in Epigrammate: *Paſtori vero indicavi: qui cum id vidiſſet improviſo lapidis ictu cerebrum ejus comminuit.*

Ἀπρόϊτος. Qui ex ædibus non egreditur.

Ἀπροόπτως. Ex improviſo. Præter expectationem. *Exploratores vero præter expectationem capiuntur.*

---

[1] Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἄδικον αὐτῶν ἀπ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. IV. *de Bell. Goth.* cap. XVIII.

[2] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 181. (110. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ἀπράγμονας δεῖ εἶναι τοὺς σπ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad ἀλλὰ παρὰ φύσιν, ſunt verba Laertii lib. ~~VIII~~. Segm. CXVIII. ut Pearſonius etiam monuit.

[4] Προσπεσεῖσθαι] Priores Edit. male habent προσποιεῖσθαι, cujus loco προσπεσεῖσθαι ex MSS. Pariſ. & Laertio repoſui.

[5] Καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀναγκαζ.] Locus hic ex Polybio lib. III. cap. LXX. unde eum Suidas deprompſit, ſic ſupplendus eſt: Τήν τε τῶν Κελτῶν ἀθεσίαν ἐπὶ ἐμμενεῖν ἐν τῇ πίστει, τῶν Καρχηδονίων ἀπραγούντων. καὶ τὴν ἡσυχίαν &c. i. e. interprete Caſaubono: *Et Gallos pro inſita levitate, ſi ceſſarent Carthaginenſes & quieſcere cogerentur, novi aliquid molituros, ac rurſus ab illis defecturos.*

[6] Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε εἶναι ἀπρ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Οὐχ οἷα.

[7] Ἀπρὶξ. ὅλῃ δυνάμει. ἰσχ.] Ex Scholiaſta Sophocl. ad *Ajacem* pag. 19. ut Pearſonius etiam obſervavit. v. 310.

[8] Ὃ οὐχ οἷόν τε πεῖσαι διὰ τὴν σύμφυσιν] Hinc emenda Heſychium, apud quem male legitur, ὃ οὐχ οἷόν τε πεῖσαι κατὰ τὴν σύγχυσιν.

[9] Ἀπροβούλευτον. τὸ μὴ πρ.] Ex Harpocratione.

[10] Πολύβιος] Lib. IX. cap. XI.

[11] Ἀΐδος ἀπροϊδὴς ἀμφ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 382.

[12] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. VII. Epigr. VII. ut Portus obſervavit.

Ἀπρόσβλητον. γενναῖον. ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν. οὐκ ἔχοντα λόγον μεθοδικόν.

Ἀπροσδεής. ὁ μηδενὸς ἐνδεής.

Ἀπροσέλευτος. ἀπροσπέλαστος. ἀδιεξίτητος. Τὸ γὰρ ἐξόπισθεν καὶ ἀπροσέλευστον ἦν διὰ τὸν παραῤῥέοντα ποταμόν.

Ἀπροσήγορος ἄνθρωπος. ὃν οὐχ οἷόν τε προσαγορεῦσαι διὰ τρόπου τραχύτητα.

Ἀπρόσιτος. ἀπροσπέλαστος.

Ἀπρόσιτον[1] ἀκαταλήπτου διαφέρει. Ἀκατάληπτον γάρ ἐστιν, ὅταν ἐρευνηθὲν καὶ ζητηθὲν μὴ καταληφθῇ παρὰ τῶν ζητούντων αὐτό. Ἀπρόσιτον δέ ἐστιν, ὃ μηδὲ ἐρεύνης ἀνέχεται τὴν ἀρχήν. Ἀκατάληπτον γὰρ πέλαγος καὶ τὸ βάθος. Ἀπρόσιτον δὲ, ὃ μηδὲ τὴν ἀρχὴν δυνατὸν ἐρευνηθῆναι. οἷον περὶ Θεοῦ οὐσίας.

Ἀπρόσκλητον.[2] τὴν οὐ προσκεκλημένην. Ἀπρόσκλιτον δὲ, τὸ ἀπροσπαθές.

Ἀπρόσκοπος.[3] ἀσκανδάλιστος.

Ἀπρόσμαχοι. ἀκαταγώνιστοι. Καὶ Ῥωμαίους ἐν πεδίοις ἀναπεπταμένοις καὶ ἐν τῇ ἐκείνων οἰκείᾳ γῇ αἰσθήσεσθαι, ὅτι οὐκ ἀπρόσμαχοι εἶεν Πάρθοι.

Ἀπρόσωπον. δυσειδές. κακόμορφον. Ὁ δὲ πρὸς τὸ κέρδος ἀπιδὼν, καὶ τυφλώττων πρὸς τὸ εὐσεβές, ἀπρόσωπον μὲν ὅσα ἰδεῖν, μικρὸν δὲ τὸ μέγεθος, λίθου δὲ μὴ κεκριμένης τὸ ἄγαλμα ποιεῖ.

Ἀπροστασίου.[4] εἶδός ἐστι δίκης κατὰ τῶν μὴ νεμόντων προστάτην [5]ἔνοικον. καὶ γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ᾑρεῖτό τινα τῶν πολιτῶν τὸν προστησόμενον αὐτῷ περὶ πάντων τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν. ζήτει ἐν τῷ Ἀποστασίου.

Ἀπρότων.[6] Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· Ἐμπεπηδηκότων τῶν ῥητόρων ὥσπερ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον. Ἐν τισὶ δὲ, ὥσπερ παρνόπων γέγραπται. Οἱ δὲ πάρνοπες εἶδος ἀκρίδος.

Ἄπροικον. τῇ προσῳδίᾳ ὡς ἄνθρωπον οἱ Ἀττικοί.

Ἀπτέα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρητέον. Τούτῳ δὲ ἐδόκει ἀπτέα τοῦ ἔργου, πρὶν καὶ τὸ λοιπὸν ἐπαρθῆναι εἰς τὸ νεωτερίζειν τὰς γνώμας.

Ἄπτερα.[7] πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἔριδος, τῆς ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάττης τόπῳ τοιῷδε καλουμένῳ, γενομένης· ἐν ᾧ μετὰ τὴν ἐν μουσικῇ νίκην τῶν Μουσῶν αἱ

Ἀπρόσβλητον. Generoſum. Ad quem nullus accedere poteſt. Qui methodicam rationem non habet.

Ἀπροσδεής. Qui rei nullius indiget.

Ἀπροσέλευτος. Inacceſſus. Ad quem non patet acceſſus. *Poſterior enim pars erat etiam inacceſſa propter præterlabentem fluvium.*

Ἀπροσήγορος ἄνθρωπος. Homo qui propter morum aſperitatem non eſt affabilis.

Ἀπρόσιτος. Inacceſſus.

Ἀπρόσιτον. Inacceſſum. Differt ab ἀκατάληπτον, i. e. quod comprehendi nequit. Ἀκατάληπτον enim eſt, quod ab iis, qui id inveſtigant & quærunt, comprehendi non poteſt. Ἀπρόσιτον vero eſt, quod ne inquiſitionis quidem initium admittit. Mare enim & profunditas ejus eſt ἀκατάληπτον. Dei vero eſſentia eſt ἀπρόσιτον.

s. Chrysost. 1. p. 464. E. De Incompr. Dei Nat. T.

Ἀπρόσκλητον. Sic vocatur actio, quæ contra eum inſtituitur, qui rite in jus vocatus non eſt. Ἀπρόσκλιτον vero, quod nulli rei vehementius addictum eſt.

Ἀπρόσκοπος. Inoffenſus.

Ἀπρόσμαχοι. Invicti. *Et Romanos in campis patentibus & proprio ipſorum ſolo ſenſuros eſſe, Parthos non eſſe invictos.*

Ἀπρόσωπον. Aſpectu turpe. Deforme. *Ille vero lucro tantum oculos intentos habens, ad pietatem vero cæcutiens, aſpectu turpem, & parvam, nec ex lapide eximio ſtatuam fecit.*

Ἀπροστασίου [δίκη.] Eſt genus actionis adverſus inquilinos, qui patronum non habebant. Unuſquiſque enim eorum aliquem ex civibus eligebat, qui patrocinium ejus in omnibus & privatis & publicis negotiis ſuſciperet. Quære in v. Ἀποστασίου.

An corrigend. ex Harpocrat. in v. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας ἀπροστασίου δευτέρῳ.

Ἀπρότων. Dinarchus in oratione contra Pytheam: *Cum autem oratores in illud emporium tanquam Aprotes inſiliiſſent.* In nonnullis codicibus ſcriptum eſt ὥσπερ παρνόπων. Πάρνοπες vero ſunt ſpecies locuſtarum.

Ἄπροικον. Apud Atticos hæc vox eundem habet accentum, quem ἄνθρωπος.

Ἀπτέα. Aggrediendum eſt. *Huic autem negotium aggrediendum eſſe videbatur, priuſquam cæteri quoque ad res novandas animum adjicerent.*

Ἄπτερα. Aptera, urbs Cretæ, ſic appellata a certamine Muſarum & Sirenum, quod in Muſeo, loco prope urbẽ & mare ſic appellato, contigit. In eo, cum Muſæ palmam in arte ca-

s. Steph. Byzant. p. 95.

---

[1] Ἀπρόσιτον ἀκαταλήπτου διαφ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Chryſoſtomi Homil. III. Tom. VI. pag. 404. ut Pearſonius obſervavit.

[2] Ἀπρόσκλητον. τὴν οὐ προσκεκλημένην] Hæc propter brevitatem obſcura ſunt, quæ paucis illuſtrabo. Apud Athenienſes olim actor juſſu & auctoritate magiſtratus adverſarium per apparitores publicos in jus vocabat. Hi apparitores vocabantur κλητῆρες, vel κλήτορες, teſtibus Grammaticis. Scholiaſta Comici ad *Aves*, pag. 607. Κλητὴρ λέγεται ὁ καλῶν εἰς δικαστήριον πάντας. Ulpianus ad Demoſthenem *de Corona*: Ἐκλήτευσεν, εἰς κρίσιν προσεκαλέσατο ὡς κλητήρ. οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ τοὺς κρινομένους εἰς κρίσιν προσκαλούμενοι. Vide etiam Harpocrationem & Suidam v. Κλητῆρες. Cum igitur reus ſecundum leges & mores receptos per κλητῆρας in jus vocatus non eſſet, actio, quam adverſarius contra eum inſtituebat, dicebatur ἀπρόσκλητος, nec a Judicibus admittebatur. Clare Heſychius: Ἀπρόσκλητος δίκη, ἡ μὴ τυχοῦσα τῶν καλουμένων κλητόρων κατὰ τὸν νόμον, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἦν εἰσαγώγιμος. Plura hac de re lege apud Petitum *de Leg. Attic.* pag. 314, 315.

[3] Ἀπρόσκοπος. ἀσκανδ.] Sedes vocis hujus eſt *Actor.* XXIV. 16. Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαπαντός.

[4] Ἀπροστασίου. εἶδός ἐστι δίκης κ.] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. Νέμειν προστάτην; & Petitum *de Leg. Attic.* p. 170. 173.

[5] Ἔνοικον] Reſcribendum eſt ex Harpocratione μετοίκων.

[6] Ἀπρότων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἄπτερα. πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μ.] Hic articulus (qui totidem verbis legitur apud Stephanum Byzantium) deeſt in MSS. Pariſ. unde ſuſpicor, eum a recentioribus Suidæ additum eſſe.

Σειρῆνες δυσφοροῦσαι τὰ πτερὰ τῶν ὤμων ἀπέβαλον, καὶ λευκαὶ γενόμεναι εἰς τὴν θάλασσαν ἐνέβαλον ἑαυτάς. ὅθεν ἡ πόλις Ἄπτερα· αἱ δὲ πλησίον νῆσοι Λευκαί. οἱ δὲ ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου. ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος.

× Conferend. R. Porson. in Praef. ad Eur. Hecub. p. IV.

Ἅπτεσθαι. γενικῇ. λαμβάνεσθαι. Ἅπτει,× καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ει λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστιν.

Ἀπτῆσι. τοῖς μὴ πετομένοις.

Ἀπτοεπής.[1] ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν.

Ἁπτόν. ψηλαφητόν. Ἅπτων δὲ, δεσμεύων, ἢ κρατῶν. ζήτει ἐν τῷ Ἀντιλυπῆσαι. 2

2. Supr. p. 230.

Ἄπτωτος. ὁ ἄφοβος.

3. Thucyd. I. 10. et Schol. p. 11. 61.

4 Thucyd. II. 27. p. 114. 35. ubi eadem dat Scholiastes.

Ἀποίκησις. ἡ μετοίκησις. Ἀποικίζω δὲ τὸ ῥῆμα. καὶ Ἀποικίσαι,3 κτίσαι πόλιν ἐν ἐρήμῳ. καὶ Ἄποικοι,4 οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι. Ἔποικοι δὲ, οἱ ἐν πόλει παρὰ Θουκυδίδῃ.

5. Demosth. πρὸς Καλλ. III. 1273. 5 et 8. et 1277. 12.

3. Aristoph. Eccles. 392. et Schol.

Æschyl. Myrmid. p. 641 Ed. Stanl. Porson in Eur. Med. 750 qui leg. Ἀντίλοχ' ἀποιμ.

Ἀποικοδομεῖς.[2] ἀντὶ τοῦ ἀποφράττεις. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα.5

Ἀποίμωξόν[3] με τοῦ τριωβόλου
Τὸν ζῶντα μᾶλλον. τἀμὰ γὰρ διοίχεται.

ἀντὶ τοῦ ἀπόλωλα. καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυρμιδόσι·

Ἀντίλοχον ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος
Τὸν ζῶντα μᾶλλον.

Ἄποινα. λύτρα, ἃ [4] δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου, ἢ σώματος. οὕτω Σόλων ἐν νόμοις. ἢ ἐκ τοῦ ποινὴ, ἡ τιμωρία, γίνεται ἄποινον.

Ἄποιος. ὁ δίχα ποιοῦ. Ἄπυος δὲ, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, ὁ δίχα ἕλκους.

Ἀποίσετε. ἀπενέγκατε.

5. Παῦε, παῦε in Aristoph. Ει. 325. 647. Βατρ. 271. 588. Ιππ. 915. Σφ. 37. 1189. Ορν. 1504. Conf. Pacem. 647.

Ἀποιχόμενα. παρερχόμενα. [5] Ἀριστοφάνης· Παῦε, παῦε. [6] Νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδόρει. ἔθος δὲ ἦν τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἀποιχομένους μὴ λοιδορεῖν.

7 Ar. Ran. 862.

Ἀπύλωτον[7] στόμα. ἀθύρωτον. ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. καὶ Φρύνιχος. οἱ δὲ γράφοντες ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ ἠνεῳγμένον, καὶ πύλην μὴ ἔχον, τουτέστι μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον.

Ἄπυος. ὁ δίχα ἕλκους.

H. Steph. Thesaur. III. 604.

× Diog. Laert. VII. 26. Vol. I. p. 381.

Ἄπυρα σῖτα. Ὁ δὲ παρήγγειλε τοῖς Μακεδόσι τριῶν ἡμερῶν σῖτα παρασκευάζειν ἄπυρα. καὶ Ἄπυρος τροφὴ, ἡ δι' ὀπώρας καὶ λαχάνων.× Ὁ δὲ Ζήνων ἀπύρῳ τροφῇ ἐνέχρητο, καὶ τρίβωνι λεπτῷ. [8] καὶ

nendi tuliſſent, Sirenes propter ægritudinem animi pennas ab humeris abjecerunt, & albæ factæ in mare ſe præcipitarunt. Hinc urbs dicta eſt Ἄπτερα: vicinæ vero Inſulæ Λευκαί. Alii vero a Glauco Cyrenæo [eas ſic appellatas eſſe aiunt.] Civis [ejus urbis dicitur] Ἀπτεραῖος.

Ἅπτεσθαι. Tangere. Prehendere. Genitivo jungitur. Ἅπτει, & alia verba, quæ in Præſenti per ει ſcribuntur, recentiorum potius Atticorum ſunt.

Ἀπτῆσι. Non volantibus.

Ἀπτοεπής. Intrepidus in dicendo.

Ἁπτόν. Quod tangi poteſt. Ἅπτων vero, vinciens, vel tenens. Quære in v. Ἀντιτυπῆσαι.

Ἄπτωτος. Intrepidus.

Ἀποίκησις. Migratio. Ἀποικίσαι vero verbum, urbem in loco deſerto condere. Et Ἄποικοι, coloni, ſive qui in locum deſertum mittuntur, ut illic habitent. Ἔποικοι vero apud Thucydidem vocantur, qui in urbe aliqua habitant.

Ἀποικοδομεῖς. Ædificiis obſtruis. Sic Demoſthenes in oratione adverſus Calliclem.

Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβ. *Deplora me viventem magis quam triobolum. Mea enim perierunt.* Id eſt, perii. Et Æſchylus *Myrmidonibus: Me Antilochum viventem deplora magis, quam illum mortuum.*

Ἄποινα. Pretium, quod quis pro cæde vel corpore ſolvit. Sic Solon in legibus. Vel a ποινὴ, id eſt pœna, dictum eſt ἄποινον.

Ἄποιος. Qualitatis expers. Ἄπυος vero, per ψιλὸν, qui eſt ſine ulcere.

Ἀποίσετε. Abſportate.

Ἀποιχόμενα. Abeuntia. Prætereuntia. Ariſtophanes: *Ceſſa, ceſſa.* Mortuum enim conviciis inſectabatur. Apud veteres vero nefas erat defunctos maledictis inceſſere.

Ἀπύλωτον στόμα. Os nullo quaſi oſtio clauſum. Ariſtophanes *Ranis.* Phrynichus vero legit, ἀθύρωτον, non ἀπύλωτον. Grammatici ἀπύλωτον ſignificare ajunt, apertum, patens, januam non habens; ſive, effræne, & quod retineri nequit.

Ἄπυος. Qui eſt ſine pure, vel ulcere.

Ἄπυρα σῖτα. Alimenta non cocta. *Ille vero Macedonibus præcepit, ut trium dierum cibaria non cocta præpararent.* Et Ἄπυρος τροφὴ, cibus non coctus, veluti poma & olera. *Zeno vero cibis igne non coctis veſcebatur, & tenui pallio u-*

---

[1] Ἀπτοεπής. ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Θ. v. 209.

[2] Ἀποικοδομεῖς. ἀντὶ τοῦ ἀποφρ.] Harpocratio poſt ἀποφράττεις addit, ἀπολαβὼν τινα οἰκοδομήματι.

[3] Ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Ariſtophane ejuſque Scholiaſta *Eccleſiaz.* pag. 735.

[4] Ἃ δίδωσί τις ὑπὲρ φόνου] Pretium, quod homicidæ olim propinquis defuncti dabant, ne eos homicidii reos agerent, non ſolum ἄποινα, ſed etiam ſimpliciter ποινὴ dicebatur. Heſychius: Ποινὴ, ἀντίκτισις ἡ ὑπὲρ φόνου διδομένη, καὶ ἡ δωρεά, καὶ τὰ διδόμενα χρήματα ὑπέρ τινος ἀνῃρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις.. Oratores Attici idem ὑποφόνια appellabant. Harpocratio: Ὑποφόνια. τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνῄρηκεν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην. Eadem verba Harpocrationis Suidas etiam in Lexicum ſuum tranſtulit.

[5] Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 670. Vide etiam infra v. Ἔνδειξις, & v. Παῦε.

[6] Νεκρὸν γὰρ ὄντα ἐλοιδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[7] Ἀπύλωτον στόμα. ἀθ.] Locus hic confuſus eſt, qui ſic legi & in ordinem redigi debet. Ἀπύλωτον στόμα. Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. Φρύνιχος δὲ ἀθύρωτον ἀλλ' οὐκ ἀπύλωτον. Οἱ δὲ γράφουσιν ἀπύλωτον, ἀντὶ τοῦ &c. Confer Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 252. ex quo Suidas ſua deſcripſit.

[8] Καὶ ἄπυρος οἶνος, ὁ μὴ ἑφθ.] Vide Athenæum lib. I. cap. XXIV. pag. 31. unde Suidas locum hunc deſcripſit.

Ἄπυρος

Arrian Exped. Alexandr III. 21. p. 230. δύο ἡμερῶν σιτία. II. 25 p. 173 σῖτον ἐκ πολλοῦ παρεσκευακώς. — Sic Diod. Sicul. XIX. Vol. II. 346, quem locum illustrat bene P. Wess. Not. 23. neque Suidam prætermittit.

Ἄπυρος οἶνος, ὁ μὴ ἑφθός. καὶ ὁ ἀναδενδρίτης.

Ἄπυστα.[1] ἀνήκουστα. Καὶ ἄπυστοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ[2] Θησέως.

Ἀπφά. ἀδελφῆς καὶ ἀδελφοῦ ὑποκόρισμα. καὶ Ἀπφὺς ὑποκοριστικῶς, ὁ πατήρ· παπύς τις ὤν, καὶ ἀπφύς.

Ἀπφῶ. ἀντὶ τοῦ νῦν.

Ἀπφώ.[3] ὃ σημαίνει τοῦ ἀποκρύφου, ἢ τοῦ ἀποκρυβέντος. Ἑλισσαῖος ὁ Προφήτης φησί· Ποῦ ἐστιν ὁ Θεὸς Ἡλίου Ἀπφώ. ἐπάταξε γὰρ τὰ ὕδατα τῇ τοῦ Ἡλίου μηλωτῇ, καὶ οὐ διῃρέθη.

Ἆρα. συλλογιστικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ, καὶ ὡς ἔοικεν, καὶ ὡς φαίνεται. οὕτω Πλάτων.

Ἄραβες. ὄνομα ἔθνους. Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολλῇ τῶν ἄλλων διαφέρουσιν, οἳ βέλεσιν ἀνδρομήκεσι χρώμενοι, ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες ἐς τὴν νευρὰν, κυκλοῦσι τὸ τόξον. καὶ Ἀραβίζω, τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ. Ἀράβησε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἤχησεν.

Ἀράβιος ἄγγελος. Μένανδρος Ἀνατιθεμένῃ, ἢ Μεσσηνίᾳ. παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀράβιος αὐλητής.

Ἀράβιον ἆρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν.[4] τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ διαλεγομένων. τὸ παλαιὸν δέ φασι τοὺς ἐλευθέρους μὴ μανθάνειν αὐλεῖν διὰ τὸ βάναυσον. τῶν δὲ ἀνδραπόδων τὰ πολλὰ εἶναι βάρβαρα καὶ Ἀράβια· ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία· Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ,[5] τεττάρων δὲ παύεται. καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστων. Κάνθαρος Μηδείᾳ·[6] Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατο Ἀράβιον τὸν χορὸν τοῦτον.

Ἀραβών.[7] ἡ ἐν ταῖς ὠναῖς περὶ τῶν ὠνουμένων διδομένη πρώτη καταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας.

Ἆρά γε τοῦτ' ἆρ' ἐγὼ πότ' ἐπόψομαι; + ἀντὶ τοῦ, εὐδαιμονήσω.

ysistr. 057.

Ἆρα γε γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; ἆρά γε γρύξαι ὀφείλετε· ἢ παρρησίαν ἄγειν.

Ἀράμενοι. ἐπάραντες. καὶ[8] Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα τὴν ὑδρίαν.

Ἄραντες[9] παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλάσσης εἴρηται. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἐπὶ γῆς.

Ἀράξης, Ἀράξου. ὄνομα ποταμοῦ. καὶ Ἀράξαι. συντρῖψαι.

tebatur. Et Ἄπυρος οἶνος, vinum non decoctum. [Ab hoc diversum est vinum,] Ἀναδενδρίτης vocatum.

Ἄπυστα. Quæ audiri non possunt. Seu, de quibus nihil auditur. *Et Athenienses ante Theseum erant obscuri.*

Schol. Soph. Œ. Col. 489.

Ἀπφά. Est blanda compellatio sororis & fratris. Et Ἀπφὺς, diminutive *pater*; quasi dicas παπύς: unde ἀπφύς.

Ἀπφῶ. Pro νῦν, nunc.

Ἄφνω.

Ἀπφώ. Significat *occulti*, vel *absconditi.* Elisæus Propheta dicit: *Ubinam est Deus Eliæ Appho? Percussit enim aquas chlamyde Eliæ, & non divisæ sunt.*

Ἆρα. Conjunctio conclusiva. Ergo. Accipitur etiam pro δὴ, sane. Item pro, ut videtur, ut apparet. Sic Plato.

Plato

Ἄραβες. Arabes. Nomen gentis. *Arabii vero cæteris gentibus fortitudine longe præstant, & sagittis viri longitudinem habentibus utentes arcum intendunt, non manibus, sed pedibus nervo admotis.* Et Ἀραβίζω, partibus Arabum faveo. Ἀράβησε vero, sonuit.

Hoc fragmentum legitur inf. V. Ἐμβαίνοντες.

Ἀράβιος ἄγγελος. *Arabius nuncius.* Menander *Anatithemene*, vel *Messenia.* Dictum est ad imitationem proverbii illius, Ἀράβιος αὐλητής.

Menander. Cler. p. 12.
fr. [illegible]

Ἀράβιον ἆρ' ἐγὼ κεκίν. *Arabiam igitur ego movi tibiam.* Dicitur de illis, qui perpetuo loquuntur. Ajunt autem ingenuos olim non didicisse tibia canere, quod id sordidum & illiberale censeretur: & pleraque mancipia fuisse barbara & Arabia; de quibus dictum est proverbium: *Accepta drachma tibia canit; quatuor vero, desinit.* Et *Arabius tibicen:* proverbium, quod dicitur in eos, qui nullum garriendi finem faciunt. Cantharus *Medea: Citharœdus Arabius excitavit chorum istum.*

Ἀραβών. Pretium, quod in emptionibus cautionis gratia datur pro rebus, quæ emuntur.

7. Conf. Pearson in Symb. Artic. 8. p. 330. & Etym. magn.

Ἆρά γε τοῦτ' ἆρ' ἐγ. *An igitur hoc unquam videre mihi licebit?* Id est, an unquam hac felicitate frui mihi licebit.

Toup. III. 38.
+ Scribe: ποτ' ὀψόμεαι ex Schol. Aristoph. Nub. 465.

Ἆρά γε γρ. *An igitur grunniendum est vobis?* Id est, an tanta in dicendo libertate uti vos oportet?

Pag. 307. v. Ἆρά γε γρυκτὸν ἐστὶν ὑμῖν] Id est, *Nunquid hiscere audetis?* Versio enim Porti, *An igitur grunniendum est vobis,* (quam imprudenter illic retinui) inepta est. Cæterum locus hic sumptus est ex Aristophanis *Lysistrata*, pag. 556. Ed. Bas.

Ἀράμενοι. Qui sustulerunt. Et Ἀραμένη τὴν ὑδρίαν, quæ sustulit hydriam.

Ar. Lysistr. 332.

Ἄραντες. Apud Thucydidem de itinere maritimo dicitur. [Portu solventes.] Interdum etiam de itinere terrestri. [Discedentes.]

Thucydid. II. 23. p. 113. 63.

Ἀράξης. ου. Araxes. Nomen fluvii. Et Ἀράξαι. Contrivisse. Contudisse.

Arrian. VII. 16

---

[1] Ἄπυστα. ἀνήκουστα] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 288. ut Pearsonius observavit.

[2] Ἀπὸ Θησέως] Puto scribendum esse πρὸ Θησέως; quam lectionem in versione secutus sum.

[3] Ἀπφώ. ὃ σημαίνει τοῦ ἀποκρ.] De hac voce, cujus sedes est II Reg. II. 14. sat multa collegerunt Gatakerus *de Stilo Novi Instrum.* cap. III. & Suicerus in Thesauro Ecclesiastico; quos vide.

[4] Τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ διαλ.] Stephanus Byzantius v. Ἀραβία: Ὡς ἡ παροιμία Ἀράβιος αὐλητὴς, ἣν ἔταττον ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. ἢ διὰ τὸ μηδένα Ἑλλήνων διασκευάσασθαι τὴν αὐλητικὴν, ὡς οὖσαν βάναυσον, καὶ παντελῶς ἀνελεύθερον, ἀλλὰ βαρβάροις αὐληταῖς χρῆσθαι. Διὸ καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς, ὃς
Δραχμῆς μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο.
Vide etiam de hoc proverbio Eustathium ad Dionys. Perieg. & Hesychium.

[5] Τεττάρων] In duobus MSS. Paris. scriptum reperi τεσσάρων; uti etiam legitur infra v. Τεσσάρων. Sed vera lectio est τεττάρων, quippe quæ confirmatur non solum auctoritate Stephani Byzantii, Hesychii, & Eustathii ad Dionysium; sed etiam ipsius Suidæ infra v. Δραχμῆς: ubi, consentientibus quoque MSS. legitur τεττάρων.

[6] Κιθαρῳδὸν ἐξηγείρατο Ἀράβιον] Portus legendum putabat, Κιθαρῳδὸς ἐξηγείρατο Ἀράβιος; quod non aspernor.

[7] Ἀραβών] Scribendum esse ἀῤῥαβὼν ex vulgatis Lexicis constat.

[8] Ἀραμένη, ἀντὶ τοῦ ἐπ.] Scribe ἀραμένη τὴν ὑδρίαν, ἀντὶ τοῦ ἐπάρασα. Vide Aristoph. *Lysistr.* pag. 857. (548. Ed. Bas.) ubi locus integer exstat, ad quem nota hæc Suidæ referenda est; ut Portus recte monuit.

[9] Ἄραντες παρὰ Θουκυδίδῃ ἐπὶ θαλ.] Ex Scholiasta Thucydidis ad lib. II. cap. ~~XXV.~~ XXIII.

(D) Timaeus, 48.

Ἀραρός [74]. βέβαιον, ἀμετακίνητον.

74. Ἀραρός.] Ἀραρότως legitur apud *Platonem* Phaedro p. 342. C. ἀραρὸς non item. Frequens tamen eſt apud alios ſcriptores. *Plutarch.* de Virt. Moral. p. 446. A. ἀγκιστρον μὴ κάτοχον τοῦ λογισμοῦ, μηδὲ ἀραρός. *Dio Chryſoſt.* Orat. XII. p. 210. D. τὸ Ἑλλάδος οὐδέπω σαφῆ καὶ ἀραρότα δόγματα ἰσχούσης περὶ τούτων. *Proclus* in Tim. II p. 106. τὸ μὴ ἀραρὸς μηδ' ἀκριβὲς τῶν περὶ τῆς φύσεως λόγων. *Pollux* VI. 116. In *Heſychio* ἀραρὸν pro ἀραρὸς male relictum eſt.

Soph. El. Colon. 147. & Schol.

Ἄραρέ με.[1] ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ, σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον, ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσίν.

Ἄραρε. κεῖται. οἷον βεβαίως οὕτως ἔχει, καὶ ἀμετακινήτως. καὶ Ἄραρον. ἥρμοσαν. καὶ Ἀραρίσκω, ἁρμόζω. καὶ Ἀραρυῖαν, ἡρμοσμένην.

Ἀραρὼς,[2] Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀριστοφάνους τοῦ κωμικοῦ, καὶ αὐτὸς κωμικὸς, διδάξας τὸ πρῶτον Ὀλυμπιάδι ρά. ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ, [3] Καινεὺς, [4] Καμπυλίων, Πανὸς γοναὶ, Ὑμέναιος, Ἄδωνις, Παρθενίδιον.

(D) Ἀραρώς. πάγιος. ἢ βέβαιος.

Ἀράσιμος. ὁ καταράσιμος.

Ἄρασθαι. ἀπενέγκασθαι. ἢ λαβεῖν. φορτίσασθαι. Ὅσῳ δὲ ηὔξετο τῆς διαδοχῆς τὸ μέγεθος ἐν τῷ λόγῳ, τοσούτῳ μᾶλλον οὗτος πρὸς τὴν πειθὼ συνεστέλλετο, μεῖζόν γε ὂν ἢ καθ' ἑαυτὸν ἄρασθαι φορτίον. καὶ γὰρ εἴ τις με, ἔφη, πρὸς ἱερωσύνην ἐκάλει, ὁμολογῶν εἶναι τὸ χρῆμα θεοφιλέστατόν τε καὶ ὁσιώτατον, ὅμως τὸ ἐμαυτοῦ δέος ὡμολόγησα ἂν τῆς ἀσθενείας· ὑποκατακλινόμενός τε καὶ δυσωπούμενος πρὸς τὸ μέγα τοῦτο καὶ πάμμεγα τῆς ἱερωσύνης, ἀφίσταμαι, κατὰ Πίνδαρον, οὐ μέν τοι τοῦ χείρονος, ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ τοῦ κρείττονος καὶ ἐμαυτόν.

Pag. 308. v. Ἄρασθαι. —— Ὅσῳ δὲ ηὔξετο τῆς διαδ.] Totus hic locus excerptus eſt ex Vita Iſidori a Damaſcio conſcripta; ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1056. nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur.

Pindar. Olymp. A. 84.

Ἀρασσόμενα. προσρηγνύμενα. προσκρουόμενα. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Νῦν θαμινοῖς παλάμῃσι μάτην τὸ [5] πρόσωπον ἀράσσεις.

Toup. I. 80. leg. κ. ἢ ἐπιθειάζει τῷ ΔΕΙΝΙ. Φ. Moer. γ. αρ. κἀπιθειάζει τῷ πατεί.

Ἀρᾶται. εὔχεται. ἢ καταρᾶται. ἢ ἐπιθειάζει τῷ παλεί. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Ὕστερον ἀρᾶται, κἀπιθειάζει τῷ πατρί.

6. Polybius. IV. 8. VII. II. 23.

Ἄρατος.[6] στρατηγὸς, ὥς φησι Πολύβιος. ὃς ἦν τὰ μὲν ἄλλα τέλειος ἀνὴρ εἰς τὸν πραγματικὸν τρόπον. καὶ γὰρ εἰπεῖν, καὶ διανοηθῆναι, καὶ [7] στέρξαι τὸ κριθὲν, δυνατός. καὶ μὴν ἐνεγκεῖν τὰς πολιτικὰς διαφορὰς πρᾷος, καὶ φίλους [8] ἐνδύσασθαι, καὶ συμμάχους προσλαβεῖν, οὐδενὸς δεύτερος. ἔτι δὲ πράξεις, ἀπάτας, ἐπιβουλὰς συστήσασθαι κατὰ τῶν πολεμίων, καὶ ταύτας ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν διὰ τῆς αὑτοῦ κακοπαθείας καὶ τόλμης, δεινότατος. ὁ δ' αὐτὸς οὗτος, ὁπότε τῶν ὑπαίθρων ἀντιποιήσασθαι βουληθείη, νωθρὸς μὲν ἐν ταῖς ἐπινοίαις, [9] εὔτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς· ἐν ὄψει δ' οὐ μένων τὸ δεινόν. διὸ καὶ τροπαίων ἐπ' αὐτὸν βλεπόντων ἐπλήρωσε τὴν Πελοπόννησον, καὶ τῇδέ πῃ τοῖς πολεμίοις ἀεί ποτ' ἦν εὐχείρωτος. οὕτως αἱ τῶν ἀνθρώπων φύσεις οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἔχουσί τι πολυειδὲς, ἔτι δὲ μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς. ὥστε τὸν αὐτὸν ἄνδρα μὴ μόνον ἐν τοῖς διαφέρουσι τῶν ἐνεργημά-

Ἄραρέ με. Animo meo congruit, vel apta eſt. Id eſt, Ego & luſcinia luctui pariter & æque indulgemus.

Ἄραρε. Decretum eſt. Quaſi dicas, fixum eſt & immutabile. Et Ἄραρον, aptarunt. Et Ἀραρίσκω, adapto. Et Ἀραρυῖαν, adaptatam.

Ἀραρώς. Araros, Athenienſis, filius Ariſtophanis Comici, & ipſe Comicus: qui primum docuit fabulas Olympiade CI. Ex fabulis ejus ſunt, *Cæneus*, *Campylion*, *Panis natales*, *Hymenæus*, *Adonis*, *Parthenidium*.

Ἀραρώς. Adaptatus. Firmus. Stabilis.

Ἀράσιμος. Execrandus.

Ἄρασθαι. Reportaſſe. Accepiſſe. Onus ſuſcepiſſe. *Quanto autem magis ſucceſſionis magnitudo verbis augebatur, eo minus argumentis illorum movebatur, quod onus illud majus eſſet, quam quod humeris ſuis ſuſtinere poſſet. Etenim, ajebat, ſi quis me ad ſacerdotium vocaret, quamvis hanc rem & Deo gratiſſimam & ſanctiſſimam eſſe confiterer, meæ tamen imbecillitatis metum diſſimulare non poſſem: atque adeo me ſubmittens, & contra ſacerdotii majeſtatem oculos quaſi attollere verens, cederem, ſecundum Pindarum, non parte deteriore, ut ille, ſed præſtantiore, idque ſponte & ultro.*

Ἀρασσόμενα. Alliſa. Colliſa. In Epigrammate: *Nunc frequentibus plagis fruſtra faciem contundis.*

Ἀρᾶται. Precatur. Imprecatur. Vel per Deum obteſtatur. Pherecrates *Myrmecanthropis*: *Deinde precatur, & per Deum obteſtatur patrem.*

Ἄρατος. Aratus, belli dux, ut ait Polybius. Hic cætera quidem vir erat numeris omnibus abſolutus ad res gerendas. Nam & eloquendi facultate, & mente ingenioque & taciturnitate præſtabat. In diſſenſionibus civilibus leviter ferendis, jungendis amicitiis, ſociiſque alliciendis, nemini ſecundus. Præterea, in molitionibus occultis, dolis & inſidiis hoſti ſtruendis, iiſque laboris improbi tolerantia audacter ad effectum perducendis, ſolertiſſimus. Hic idem tamen, quoties in caſtris & acie verſabatur, tardus in conſiliis excogitandis, & in rebus aggrediendis parum audax erat, quique eorum, quæ terribilia cenſentur, conſpectum ferre non valeret. Quare tropæis ad ſe ſpectantibus totam Peloponneſum implevit, ſemperque ab hac parte non magno conatu ab adverſariis ſuperatus fuit. Adeo naturæ hominũ non in corporibus tantum, ſed & multo quidẽ magis in animis magnam quandam varietatẽ ha-

---

[1] Ἄραρέ με. ἤρεσέ μου ταῖς φρ.] Scholiaſta Sophocl. ad *Electram* pag. 87. ut Portus monuit. Vide etiam ſupra v. Ἀηδών.

[2] Ἀραρὼς, Ἀθην.] In prioribus Edit. poſt vocem Ἀραρὼς hæc addita leguntur: καὶ κλίνεται Ἀραρῶ, ὥσπερ ἁμινὼς, ἁμινῶ, τυφὼς, τυφῶ. Sed verba iſta delenda cenſui, non ſolum quia contra ſenſum & ſeriem orationis in textum intruſa ſunt, ſed etiam quia in optimo MS. Pariſ. A. ad marginem ſcripta leguntur: quod certiſſimum argumentum eſt, ea recentioris cujuſdam ſcholium eſſe.

[3] Καινεύς] Fabula hæc laudatur a Polluce.

[4] Καμπυλίων] Laudatur ab Athenæo; uti & tres ſequentes.

[5] Τὸ πρόσωπον] In uno MS. Pariſ. legitur τὸ μέτωπον.

[6] Ἄρατος. στρατηγὸς, ὥς φησι Πολ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Polyb. lib. IV. cap. VIII.

[7] Στέρξαι] Rectius apud Polybium στέξαι: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[8] Ἐνδύσασθαι] Polybius habet ἐνδήσασθαι: quod magis placet.

[9] Εὔτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς] Reſcribe ex Polybio, ἄτολμος δὲ ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς: quam lectionem in verſione expreſſi.

πων,

των, πρὸς ἃ μὲν εὐφυῶς ἔχειν, πρὸς ἃ δὲ ἐναντίως· ἀλλὰ περί τινα τῶν ὁμοειδῶν πολλάκις τὸν αὐτὸν καὶ συνετώτατον εἶναι, καὶ βραδύτατον, ὁμοίως δὲ καὶ τολμηρότατον, καὶ δειλότατον. οὐ παράδοξα ταῦτά γε, συνήθη δὲ καὶ γνώριμα τοῖς βουλομένοις συνεφιστάνειν. τινὲς μὲν γὰρ ἐν ταῖς κυνηγεσίαις εἰσὶ τολμηροὶ πρὸς τὰς τῶν θηρίων [1]συγκατασπάσεις· οἱ δ' αὐτοὶ πρὸς ὅπλα καὶ πολεμίους ἀγεννεῖς· καὶ τῆς τε πολεμικῆς χρείας τῆς κατ' ἄνδρα μὲν, καὶ κατ' ἰδίαν, εὐχερεῖς καὶ πρακτικοί· κοινῇ δὲ καὶ κατὰ πολεμικῆς ἐνίων συντάξεως ἄπρακτοι.

bēt; ut idē homo partim aptus, partim ineptus inveniatur, non dicā ad diverſas actiones; verum etiam ad nonnullas, quæ generis ſunt ejuſdē: eſtque idem ſæpe ingenioſiſſimus & tardiſſimus; ac ſimiliter audentiſſimus idem ac timidiſſimus. Neque rem novam, aut abhorrentem a communi hominum opinione dicimus: ſed quam uſu ſint experti, probeque norint, qui attendere voluerint. Eſt invenire nonnullos, qui in venationibus ad congreſſus cum feris ſint animoſi, cum adverſus arma atque hoſtes iidem ſint ignavi. Quidam ad belli uſus, quoties viritim inter privatos res geritur, expediti ſunt atque ſolertes: publice vero, & cum aliis in acie ſtantes ad rem gerendam ſunt inepti.

Ἄρατος,[2] Σολεὺς τῆς Κιλικίας (ἔστι γὰρ καὶ ἐν Κύπρῳ πόλις Σόλοι) υἱὸς Ἀθηνοδώρου. ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ, Μύρις, Καλώνδας, Ἀθηνόδωρος. ἀκουστὴς δὲ ἐγένετο γραμματικοῦ μὲν τοῦ Ἐφεσίου Μενεκράτους, φιλοσόφου δὲ Τίμωνος καὶ Μενεδήμου. [3]γεγονὼς ἐν τῇ ρκδʹ Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασιλεὺς Μακεδονίας, υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ Γονατᾶς κληθείς· καὶ συνῴκει τε αὐτῷ, καὶ παρ' αὐτῷ ἐτελεύτησε, σύγχρονος Ἀνταγόρᾳ τῷ Ῥοδίῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ. ἐποποιός. συνέταξε δὲ βιβλία ταῦτα· τὰ [4]Φαινόμενα· ὧν θαυμάσιος ἡ εἰσβολὴ, καὶ ὁ ζῆλος Ὁμηρικός. Ὕμνους εἰς Πᾶνα. Σπονδοφόρους. Παίγνια. Ἀστρολογίαν καὶ Ἀστροθεσίαν. [5]Σύνθεσιν Φαρμάκων. Θηριακῶν ἐπιτήδεια. Ἀνθρωπογονίαν. Ἐπιθυτικόν. [6]Εἰς Θεόπροπον. Εἰς Ἀντίγονον. Ἠθοποιΐας. [7]Ἐπιστολάς. Ἐπιγράμματα εἰς Φίλαν, τὴν θυγατέρα Ἀντιπάτρου, γυναῖκα δὲ Ἀντιγόνου. Ἀνατομήν. Εἰς Παυσανίαν τὸν Μακεδόνα.[8] Ἐπικήδειον τοῦ Κλεομβρότου. [9]Διόρθωσιν Ὀδυσσείας. Ἐπιστολὰς ὁμοίως καταλογάδην.

Ἄρατος Σολεύς. Aratus Solenſis, Cilix, (eſt enim & in Cypro urbs Soli) Athenodori filius: cujus fratres fuerunt, Myris, Calondas, & Athenodorus. Auditor fuit Menecratis, Grammatici Epheſii: Philoſophorum vero Timonis & Menedemi. Vixit Olympiade CXXIV, temporibus Antigoni, Regis Macedoniæ, cognomento Gonatæ, filii Demetrii Poliorcetæ: ejuſque familiaritate uſus eſt, & apud eum obiit; æqualis Antagoræ Rhodii, & Alexandri Ætoli. Fuit poeta Epicus, ſcripſitque libros hos: *Phænomena*; quorum initium eſt admirabile ob imitationem Homeri. *Hymnos in Panem. Spondophoros. Ludicra. Aſtrologiam. Aſtrotheſiam. Compoſitionem medicamentorum. Theriacorum uſum. Hominum generationem. Epithyticum. In Theopropum. In Antigonum. Ethopœias. Epiſtolas. Epigrammata in Philam* Antipatri filiam, Antigoni vero uxorem. *Anatomen. In Pauſaniam Macedonem. Epicedium Cleombroti. Correctionem Odyſſeæ.* Item, *Epiſtolas* oratione ſoluta.

V. Villoiſon. Anecd. Gr. I. 62.

Ἄρρατον. ἰσχυρόν. στερεόν. οὕτως Πλάτων. Ἀρράττων δὲ, πλήττων. κρούων.

Ἄρρατον. Robuſtum. Firmum. Ita Plato. Sed Ἀρράττων, percutiens, tundens, pulſans.

Timaeus. 57. ubi in notis Platonis loca dedit D. Ruhnken.

Ἀραφήνιος.[10] δῆμος Αἰγηΐδος.

Ἀραφήνιος. Arhaphenius. Populus tribus Ægeidis.

Ἀρραχίων.[11] ὄνομα κύριον.

Ἀρραχίων. Arrachion. Nomen proprium.

Ἀράχνειον νῆμα. καὶ Ἀραχναῖος μίτος, ὁ λεπτότατος. ἐν [12]Ἐπιγράμματι· Ἀραχναίοιο μίτου

Ἀράχνειον νῆμα. Tela araneæ. Et Ἀραχναῖος μίτος, filium araneæ; ſive, tenuiſſimum. In

12. Archias. – Anal. II. 94. XI. 3.

---

[1] Συγκατασπάσεις] Polybius habet συγκαταστάσεις: quod magis probem.

[2] Ἄρατος, Σολεὺς τῆς Κιλ.] Cum iis, quæ Suidas hic de Arato tradit, conferenda eſt vita Arati, Græce ab anonymo conſcripta, quæ una cum Hipparcho Bithyno & Achille Statio in Arati *Phænomena* edita eſt Florentiæ apud Juntas, MDLXVII.

[3] Γεγονὼς ἐν τῇ ρκδʹ Ὀλυμπιάδι, ὅτε ἦν Ἀντίγονος βασ.] Anonymus in vita Arati modo laudata: Γέγονε δὲ ὁ Ἄρατος κατὰ Ἀντίγονον τὸν τῆς Μακεδονίας βασιλέα, ὃς ἐπεκαλεῖτο Γονατᾶς. ἦν δὲ υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ· καὶ γυναῖκα εἶχε Φίλαν, τὴν Σελεύκου καὶ Στρατονίκης θυγατέρα. Ἦν δὲ φιλολόγος γενόμενος, καὶ περὶ ποιητικὴν ἐσπουδακὼς περὶ πολλοῦ ἐποιήσατο πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους τῶν πεπαιδευμένων ἔχειν παρ' αὐτῷ, καὶ δὴ καὶ τὸν Ἄρατον, ὃς παρὰ τῷ βασιλεῖ γενόμενος καὶ εὐδοκιμήσας ἔν τε ἄλλῃ πολυμαθίᾳ καὶ ποιητικῇ προετράπη ὑπ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα γράψαι &c. Hæc Suidam egregie illuſtrant.

[4] Τὰ Φαινόμενα] Hoc opus etiam nunc exſtare notum eſt.

[5] Σύνθεσιν φαρμάκων. Θηριακῶν ἐπιτήδεια] Sic locum hunc 2 MSS. Pariſ. exhibent, qui in prioribus Edit. abſque ulla interpunctione ſic legitur: Σύνθεσιν Φαρμάκων Θηριακῶν ἐπιτηδείαν. Sed uti in textu, ita etiam in verſione ſecutus ſum lectionem codicum MSS.

[6] Εἰς Θεόπροπον] Scholiaſta Homeri ad Il. Σ. v. 486. laudat Aratum ἐν τῷ πρὸς Θεόπροπον Ἐπικηδείῳ: quod opus Suidas hic forte intelligit.

[7] Ἐπιστολάς] De his notanda ſunt verba Anonymi in vita Arati: Τὰς δὲ Ἀράτου ἐπιστολὰς, ὧν ἀνωτέρω ἐμνήσθημεν, πάντων σχεδὸν συμφωνούντων τὰς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένας αὐτοῦ εἶναι, καὶ ὁμολογούντων γνησίας αὐτὰς, μόνος Ἀπολλωνίδης ὁ Κηφεὺς ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ καταψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτὰς Ἀράτου φησὶν, ἀλλὰ Σαβιρίου Πόλλωνος. τοῦ δὲ αὐτοῦ τούτου φησὶν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. i. e. *Quod ad Arati epiſtolas attinet, quarum ſupra mentionem fecimus, cum omnes conſentiant, eum auctorem eſſe illarum, quæ ipſi vulgo tribuuntur, omneſque fateantur, eas genuinas eſſe; ſolus Apollonides Cephenſis libro* VIII. *de Hiſtoria Commentitia eas non eſſe Arati ait, ſed Sabirii Pollonis: cujus etiam ſint epiſtolæ, Euripidis nomine inſcriptæ.*

[8] Ἐπικήδειον τοῦ Κλεομβρότου] Non placet hæc σύνταξις. Vel enim ſcribendum eſt, ἐπικήδειον εἰς Κλεόμβροτον: vel, ἐπικήδειον εἰς τὸν Κλεομβρότου θάνατον.

[9] Διόρθωσιν Ὀδυσσείας] Anonymus in vita Arati: Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δὲ διώρθωσε· καὶ καλεῖταί τις διόρθωσις οὕτως Ἀράτειος, ὡς Ἀριστάρχειος, καὶ Ἀριστοφάνειος. Τινὲς δὲ αὐτὸν εἰς Συρίαν ἐληλυθέναι φασὶ, καὶ γεγονέναι παρ' Ἀντιόχῳ, καὶ ἠξιῶσθαι ὑπ' αὐτοῦ ὥστε τὴν Ἰλιάδα διορθώσασθαι, διὰ τὸ ὑπὸ πολλῶν λελυμάνθαι. i. e. *Correxit etiam Odyſſeam, & vocatur correctio quædam Aratea, ita ut Ariſtarchea & Ariſtophanea. Quidam etiam aiunt eum in Syriam profectum ab Antiocho rogatum fuiſſe, ut Iliadem corrigeret, quod ea a multis eſſet corrupta.*

[10] Ἀραφήνιος. δῆμος Αἰγηΐδος] Scribe Ἀραφήν. δῆμος Αἰγηΐδος, ut apud Stephanum Byzantium. Ἀραφήνιος enim eſt nomen δημότου, non vero ipſius δήμου, ſive populi.

[11] Ἀρραχίων] De eo vide quæ collegit Scaliger ad Olymp. LIV.

[12] Ἐν Ἐπιγράμματι] Diſtichum integrum Anthol. lib. VI. cap. VIII. ſic legitur:

Ἃ μὲν ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν
  Ἄτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἠλακάτας.

Una quidem [*ex tribus ſororibus*] *verſatilem fuſum, ſubtiliſſimi fili miniſtrum, non ſine oblonga colu,* [*Minerva dedicavit.*]

φ

αλον 80. ἰσχυρὸν, στερεόν.

80. Ἄρρατον.] Cratyl. p. 267. B. εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄρρατον καλεῖ). ubi vide Scholiaſten. Vulgo Polit. VII. p. 488. G. legitur: καὶ μνήμονα δὴ καὶ ἄκρατον καὶ πάντα φιλόπονον ζητητέον. At Scholiaſtes ἄρρατον praebet, hac addita annotatione: Ἄρρατον. ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυσκίνητον. Vox rariſſima, & ab uno, quod ſciam, *Platone* uſurpata, ab antiquo ῥάω, unde ῥαίω, ῥάσσω, ῥήσσω, derivatur. *Methodius* apud Etymol. M. p. 148. 47. Ἄρρατος, [illegible], ὁ μὴ ῥαιόμενος, [illegible] ἰσχυρὸς, ἢ δυσκίνητος. Φρύνιχος δὲ, ἀπὸ τοῦ ῥῶ· οὗ ὁ μέλλων ῥάσω, ὡς δράσω· ῥατὸς, καὶ ἄρρατος, πλεονασμῷ τοῦ ρ. Credo, Phrynichum in integra Προπαρασκευῇ Σοφιστικῇ, quae periit, de hac voce plenius diſputaſſe. In ejus quidem Epitome MS. haec tantum reperiuntur: Ἄρρατον, τὸ ἰσχυρὸν κατ' ἀπόφασιν τοῦ ῥαῖσαι, οἷον ἀδιάφθορον. *Timaei* gloſſam *Suidas* deſcripſit, *Platonis* etiam nomine adjecto. Quo minus probanda eſt conjectura *Jo. Alberti* Miſcell. Crit. in *Suid.* p. 273. ἄρρατον in ἄρρητον mutantis.

Toup. Ep. Crit. Vol. II. 463.
Versus Anapaest. ex Soph. Inacho.
Πάντα δ' ἐρίθων ἀράχναν βρίθει.
Intellig. arma, sive instrumenta bellica, quae pacis tempore suspensa, araneis exoptatam sedem praebebant."

πολυδινέα λάτειν ἄτρακτον.

1. Antipater Sidon. Anal. II. 22. 1.

Ἀράχνη. θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον· παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν.

Τρισσαί[1] θέσαν ἅλικες, ἶσον ἀράχνᾳ
Τεῦξαι λεπταλέον μῖτον ἐπιστάμεναι.

Valck. Diatr. 169. Π. δ' ε. α. β. Omnia telam texentibus araneis sunt oppleta. Ἀράχνᾶν Genetivo Dorico, in Callim. Ἔργον Ἀράχνᾶν — In Pherecr. loco, male repetit. V. Συκυαῖσι, leg. Ἀρ' ἀράχνι', ὥσπερ ταῖς σπυαῖσι τοῖς κεναῖς. partim ex Cod. Ms. Leidens. in quo omittitur V. Συκυαῖσι male in Vol. III. p. 392 repetitur.
2 Hic est Cratini Iambus.

Εἴρηται[2] δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρὰ Καλλίᾳ· λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικά, ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψιν· Ὥσπερ ἀραχνικὸς τὴν ὁδὸν περιφορούμενα. θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ· Πάντα δ' ἐρίθων ἀράχναν βρίθει. Καλλίμαχος· Ἔργον ἀράχνα. Κρατῖνος δὲ Πυτίνῃ· Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα. Φερεκράτης Τυραννίδι· Ἀράχνεια ὥσπερ ταῖς σικυαῖσι ταῖς κεναῖς. Νικοφῶν Ἀφροδίτης Γοναῖς· Ἄρ' ἀράχνιόν τι φαίνεται ἐμπεφυκέναι.

Ἀραχώσιοι. ἐθνικόν. καὶ Ἀραχωσία, χώρα.

4) Respexit Æschyl. Prometh. 6.

Ἀρβαζάκιος,[3] Ἴσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως, ὃν Ἁρπαζάκιον ἐκάλουν διὰ τὸ πλεονεκτικόν. ἦν μὲν γὰρ ἐξ Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἅμα συγκατειλημμένος πάθεσιν, ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς[4] ἀρρήκτοις, καὶ ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. ταῦτα δὲ ἦν, ἐρωτομανία, καὶ μέθη, καὶ πλεονεξία. οὕτω δὲ εἰς ἔσχατον ὅρον τὰς ἑαυτῷ δοκούσας ἀρετὰς ἐπελήλυθεν, ὥστε οὐκ ἄν τις ἐπίστευσε[5] πειραθείς, ὅτι τὰς τρεῖς ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε.[6] μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζησε τοσαύταις, ὅσας οὔτε ἐκεῖνος ἀριθμεῖν εἶχεν, οὔτε ἕτερός τις τῶν διακονουμένων. καὶ οἵ γε προσήκοντες αὐτῷ λογισταὶ τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ᾔδεσαν· τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἑταιρῶν καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφυγεν. ὥσπερ[7] οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· Ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἕνα ἀριθμόν· οὕτω κἀκεῖνοι τὰς ἑταίρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἠρίθμουν.

Ἀρβάκης,[8] βασιλεὺς[9] Μήδων ἐπὶ Σαρδαναπάλου, ἀνὴρ τόν τε βίον σώφρων, καὶ πραγμάτων εἴ δή τις ἔμπειρος, τετριμμένος τε ἐν κυνηγεσίοις καὶ πολέμοις, καὶ πολλὰ μὲν πάλαι γενναῖα ἐξειργασμένος, μείζω δὲ τότε διανοούμενος. οὗτος ἀκηκοὼς τόν τε βίον καὶ τὰ ἤθη, οἷς χρῆται βασιλεύς, ἐς νοῦν ἐνεβάλετο καὶ ἐνεθυμήθη ἄρα, ὅτι ἀπορίᾳ γενναίου ἀνδρὸς οὗτος ἕξει τὰ τῆς Ἀσίας κράτη· καὶ βουλὴν συνετίθετο περὶ ὅλης ἀρχῆς.

Vat. Append. Prov. IV. 14. p. 318.
Steph. Byz. p. 99 — Mich. Apost. XVIII. ubi Τί, οὐ γενήσῃ τυγχάνων εἰς Ἀρβέλας;

Ἄρβελαι. πόλισμα Σικελικὸν ἡ Ἀρβέλη. οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐεξαπάτητοι εἶναι. καὶ παροιμία· Τί οὐ γενήσῃ ἰὼν ἐς Ἄρβελας;

Epigrammate: *Et ſæpe rotatum fuſum, tenuiſſimi fili miniſtrum.*

Ἀράχνη. Genere fœminino, tela araneæ. Ἀράχνης vero, genere maſculino, ipſum animalculum; ſic dictum, quod ἀραιὰ ἴχνη, ſive tenues pedes habeat. [In Epigrammate: *Palladi*] *tres dedicarunt* [*puellæ*] *æquales, aranearum inſtar tenue filum nere ſcientes.*

Ἀραχώσιοι. Arachoſiii. Nomen gentis. Et Arachoſia, regio.

Ἀρβαζάκιος. Arbazacius, Iſaurus, ſub Arcadio Imperatore vixit quem propter avaritiam Harpazacium appellabant. Erat enim tribus vitiis tanquam Vulcaniis vinculis firmiter conſtrictus, in eiſque conſtanter perſeverabat. Hæc vitia erant, inſanus amor, ebrietas, & avaritia. Tanto autem ſtudio illis, quas exiſtimabat, virtutibus operam dabat, ut, qui id experientia compertum non haberet, credere non poſſet, eum tantos in tribus illis vitiis progreſſus feciſſe. Tot enim pſaltrias in convictu ſuo habuit, ut nec ipſe, nec ullus alius e miniſtris eas numerare poſſet. Ac numerarii rerum militarium, qui illi apparebant, militum quidem numerum norant: meretricum vero multitudo omnem eorum calculum ſuperabat. Quemadmodum igitur Orontem Perſam dixiſſe ferunt, minimum digitum & decem millia & unum ſignificare: ſic etiam illi meretrices & ſingulatim & per dena millia numerabant.

Ἀρβάκης. Arbaces, Præfectus Medorum ſub Sardanapalo, vir ſingulari temperantia rerumque uſu haud vulgari præditus, atque in venatibus belliſque exercitatus: qui cum multa ante hac ſtrenue feciſſet, tum vero adhuc majora animo agitabat. Hic cum interiorem Regis vitam moreſque auditu accepiſſet, ita ſecum reputare cœpit, penuria viri cujuſpiam ſtrenui penes Sardanapalum regnum Aſiæ ſtare. Quare de toto imperio conſilium iniit.

Ἄρβελαι. Arbela, ſive Arbelæ, oppidum Siciliæ, cujus incolæ facile decipi poſſe putabantur. Unde ortum eſt proverbium: *Quid non de te fiet, cum Arbelas profectus fueris?*

---

[1] Τρισσαὶ θέσαν ἅλικες, ἶσον ἀρ.] Integrum Epigramma, ex quo hæc decerpta ſunt, legitur Anthol. lib. VI. cap. VIII. pag. 558. (424. Ed. Henr. Steph. *P.*)

[2] Εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ π.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, propter brevitatem & obſcuritatem fragmentorum ἀνερμήνευτα reliqui.

[3] Ἀρβαζάκιος, Ἴσαυρος, ἐπὶ Ἀρκ.] Articulum hunc de Arbazacio (qui in Chronico Marcellini Comitis & Jordanis male vocatur Narbazaicus) ex hiſtoria deperdita Eunapii a Suida deſcriptum eſſe puto.

4. [illegible] Kusterus. Conf. Æsch. Prometh. sub initio.

[4] Ἀρρήκτοις] Vocem hanc eſſe ſuperfluam facile apparet. Eſt enim interpretatio τοῦ Ἡφαιστείοις; quæ cum initio ad marginem notata eſſet, poſtea a librario aliquo in textum recepta fuit. Vide infra v. Ἥφαιστος, ubi locus hic repetitur, & præter ἀρρήκτοις aliud inſuper ſcholium, ἀλύτοις nempe, imprudenter in textū intruſum eſt.

[5] Πειραθείς] Videtur potius addita negatione legendum eſſe μὴ πειραθείς: quod & Portus monuit.

[6] Μουσουργοῖς μὲν γὰρ συνέζησε τοσ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur etiam infra v. Μουσουργοί.

[7] Ὥσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἰπεῖν· ὅτι τῶν δακτ.] Idem apophthegma Orontis refert Ariſtides apud Photium pag. 1304. Ὥσπερ περὶ τοῦ δακτύλου φασί ποτ' εἰπεῖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην, ὡς ὁ αὐτὸς ὤν, τῇ θέσει ποτὲ μὲν τὰ μύρια σημαίνει, ποτὲ δὲ οὐ πλέον ἢ ἕν. Et pag. ſeq. Ὀρόντης ὁ Πέρσης ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, καὶ ὁ δάκτυλος, ἔφη, ποτὲ μὲν ἕν, ποτὲ δὲ μύρια σημαίνει. i. e. *Orontes Perſa cum imperio excidiſſet, digitus, inquit, nunc unum, nunc decem millia ſignificat.*

[8] Ἀρβάκης, βασιλεὺς Μήδων ἐπὶ Σαρδαν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Nicolai Damaſceni, quæ Suidas deſcripſit ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 425.

[9] Βασιλεὺς Μήδων] Scribe ὕπαρχος Μήδων, i. e. *Præfectus Medorum*; ut recte apud Conſtantinum loco laudato.

‡

Ἄρβηλα.

(A) Euripid. Or. {140 / 1470} Bacch. 638. H. Fur.
[illegible] 1304. Bacch. 1132.
Hipp. 1189. Elect. 532. –
Etym. Magn. in V.

Ἄρβηλα. ὄνομα τόπου. καὶ [1] Ἀρβήλοις. Ἀθηναίοις. Ἀρβύλη δὲ, τὸ ὑπόδημα. (A.)

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν. Εὐριπίδου [2] λόγος Βάκχαις. καὶ [3] Ἀργαλέον, χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ἀλγαλέον, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς τὸ ρ. ἔργον δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ δυσχερές. ἐκ τούτου παράγωγον, ἐργαλέον, καὶ τροπῇ· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἀπύω, τὸ φωνῶ. Ἀργαλέον δὲ, δύσκολον, δυσχερές. καὶ Ἀργαλέως ἐπιρρηματικόν. καὶ Ἀργαλεώτερον.

Ἀργὰ ῥήματα. ὅσα ὄνησιν οὐ φέρει ψυχῆς.

Ἀργανθώνη. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀργανθώνειος κλίνη. καὶ Ἀργανθώνιον ὄρος τῆς Κίου νήσου.

Ἀμφ' [4] Ἀργανθώνειον ὄρος, προχοάς τε Κίοιο.

Ἀργαριζίν. ὄνομα ἔθνους.

Ἀργάς. [5] ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν, Ἀργὰς καλεῖται. [6] τούτῳ ἀφομοιοῦται ὑπὸ Αἰσχίνου τὸν Δημοσθένην. ἄλλοι δὲ τὸν δεινότατον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον. καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἀργὰν ἐκάλουν. [7] Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν οὕτως καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ γένος εἶναι ὄφεων τοὺς ἀργάς.

Ἀργαῖον. τὸ Καισαρείας ὄρος.

Ἄργελλα. οἴκημα Μακεδονικὸν, ὅπερ θερμαίνοντες λούονται.

Ἀργελόφους. [8] Ἀριστοφάνης·

Σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.

Ἄργεμον. τὸ κατὰ πάθος γενόμενον λεύκωμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ.

Ἀργέου υἱός. [9] Καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχόσε βουλόμενος βαλεῖν, τἀδελφοῦ δυστυχῶς τῶν στέρνων τυγχάνει, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν. † Ὅτι [10] τῷ Θηραμένει, τῷ Ἰσοκράτους διδασκάλῳ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ χελλιώτατα· ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσῃ στρατηγῶν ἀπαγωγή, ἣν αὐτὸς συνεστήσατο μετὰ Καλλιξένους· ἥ τε τῶν λ' ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου [11] κατάστασις. ζήτει ἐν τῷ Δεξιός.

Ἀργεννῆσι. λευκαῖς.

Ἀργεία. ἡ Ἥρα. ἢ ἡ τῶν Ἀργείων γῆ.

Ἄρβηλα. Arbela, nomen loci. Et Ἀρβήλοις. Athenienſibus. At Ἀρβύλη, calceamenti genus.

Arrian. Exp. Alexandr. III. 8. p. 197.
et in aliis locis. Steph. Byz. p. 99.

Ἀργαλέον φρον. *Moleſtum eſt ſapienti, apud inſipientes multa loqui.* Dictum eſt Euripidis *Bacchis*. Et Ἀργαλέον, difficile, moleſtum. Dictum eſt ab ἄλγος: unde ἀλγαλέον, &, mutato λ in ρ, ἀργαλέον. [Vel ſic.] Ἔργον apud veteres ſignificat, difficile, moleſtum. Hinc deducitur ἐργαλέον, & mutato [ε in α ἀργαλέον:] ut ab ἔπω, ἀπύω, clamo. Ἀργαλέον vero, difficile, moleſtum. Et Ἀργαλέως, adverbium, difficulter. Et Ἀργαλεώτερον, difficilius.

Eurip. Bacchis.

Ἀργὰ ῥήματα. Ocioſa verba, quæ animo nullo modo proſunt.

S. Matth. XII. 36. πᾶν ῥῆμα ἀργόν. –

Ἀργανθώνη. Nomen proprium. Et Arganthonius lectus. Et Arganthonius mons in Inſula Cio. *Circa Arganthonium montem & oſtia Cii.*

Toup. I. 81.
Fallitur Suidas. Mons Arganthonius est in Cio, urbe Mysiæ. Conf. Schol. ad versum Apollon. Rhodii, I. 1178, quem Noster citat.
Alia addit Toup. I. 214.

Ἀργαριζίν. Argarizin. Gentis nomen.

Ἀργάς. Qui callidioris eſt ingenii quam pro ætate, is vocatur Ἀργάς. [Eſt autem Ἀργὰς genus ſerpentis.] Huic Æſchines Demoſthenem ſimilem eſſe dicit. Alii vero ſic appellari dicunt hominem violentum & ferinis moribus præditum. Et Argivi præcipue ſerpentem vocabant Ἀργάν. Timarchus Rhodius autem ait, τὸ Ἀργὰς non eſſe vocem inuſitatam; ſed ſignificare genus ſerpentis.

Harpocr.

Ἀργαῖον. Argæum. Cæſareæ mons.

Ἄργελλα. Argella, balneum quoddam Macedonicum, in quo calefacto homines ſe lavant.

Ἀργελόφους. [Extremas & inutiles partes.] Ariſtophanes: *Tu vero inutiles principatus tui partes corrodere gaudes.*

Ar. Vesp. 670

Ἄργεμον. Morbus oculi, qui albugo vocatur.

Ἀργέου υἱός. Argei filius. *Hic alio telum jaculari volens, fratris pectus infeliciter ferit, & ipſum interficit.* † Theramenes, Iſocratis magiſter, cum alia multa contra leges fecit, tum vero duo maxima & graviſſima. Hæc autem ſunt, ducum, qui erant in Arginuſa, abductio, cujus ipſe cum Callixene auctor fuit: & triginta Tyrannorum ad evertendam populi libertatem conſtitutio. Quære in v. Δεξιός.

Supr. plenius, V. Ἄμιλλα.

Hæc ad V. Ἀργινοῦσαι pertinent.

Ἀργεννῆσι. Candidis. Albis.

Homer. Il. Γ. 141.

Ἀργεία. Argiva Juno. Item, Argivorum terra.

---

[1] Ἀρβήλοις. Ἀθηναίοις] Quid hoc? Nihil certe ſimile me apud ullum ſcriptorum veterum legiſſe memini. Quare ſuſpicor locum hunc non ſolum eſſe corruptum, ſed etiam mutilum, eumque ſic in integrum eſſe reſtituendum: Ἀρβήλοις, ἀπὸ τοῦ Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. Vide Steph. Byzantium v. Ἄρβηλα.

[2] Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις] Falſum eſt verba præcedentia reperiri apud Euripidem *Bacchis*. Quare alibi ea quærenda ſunt.

[3] Ἀργαλέον. χαλεπόν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ἀλγ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum*, pag. 1.

[4] Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος, προχοάς τε Κίοιο] Hunc verſum apud Apollonium Rhod. me legiſſe memini.

[5] Ἀργάς. ὁ δεινότατος παρ' ἡλ.] Apud Harpocrationem, cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt, melius legitur Ἀργᾶς, cum circumflexo.

[6] Τούτῳ ἀφομοιοῦται ὑπὸ Αἰσχίνου τὸν Δημοσθένην] Locus Æſchinis, ad quem Suidas hic reſpicit, exſtat in oratione ejus vulgo περὶ παραπρεσβείας inſcripta, pag. 260. ubi Orator ſic inquit: Ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος, καὶ δεκαταλάντους δίκας κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων, ΑΡΓΑΣ ἐκλήθη i. e. *Cum pueritiam exceſſiſſet, & tutoribus ſuis litem decem talentorum intentaſſet, Argas appellatus eſt.* Vide etiam infra v. Βάταλος, & v. Δημοσθένης.

[7] Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος] Inter Gloſſographos veteres ſæpe mentio fit Τιμαχίδου τοῦ Ῥοδίου, nunquam vero Τιμάρχου τοῦ Ῥοδίου. Quare non eſt repudianda emendatio Mauſſaci ad Harpocrationem, qui pro Τίμαρχος, Τιμαχίδας hic legendum cenſet. Timachidem autem præter Enarratorem Comici, Athenæum & alios, laudat etiam Euſtathius ad *Iliad.* pag. 1067. & ad *Odyſſ.* pag. 1671.

[8] Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 478. (334. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Καί πως ὁ Ἀργέου υἱὸς ἀλλαχ.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Ἄμιλλα.

[10] Ὅτι τῷ Θηραμένει τῷ Ἰσοκράτους διδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, excerpta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Ranas*, pag. 237. ſed quibus ſua hic ſedes non eſt, quoniam pertinent ad vocem Ἀργινοῦσαι, quæ paulo poſt ſequitur.

[11] Κατάστασις] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. In prioribus enim Edit. male excuſum eſt καπέστα σις.

Ἀργεῖον

A. Timaeus. –

Ἀργιλώδης γῆ[77]. λευκὴ καὶ καθαρά.

77. Ἀργιλώδης γῆ.] MS. Ἀργιλώδης. γῆ λευκὴ καθαρά. *Suidas* per duplex λλ, Ἀργιλλώδης. ex quo etiam καὶ reſtitui. Neſcio, an gloſſa fluxerit ex *Herodoto* II. 12. τὴν δὲ Ἀραβίην τε καὶ Συρίην ἀργιλωδεστέρην τε καὶ ὑπόπετρον ἐοῦσαν. *Euphorion*, ſive *Archytas* apud *Athen.* L. III. p. 82. A. Ὥριον οἷά τε μῆλον, ὅ τ' ἀργιλλώδεσιν ὄχθαις, κ. λ. *Antyllus* apud *Stob.* p. 800. *Philoſtrat.* V. Icon. 9. p. 775. inprimis *Plutarch.* Sympoſ. V. Qu. 3. p. 676. A. *Aretaeus Cappadox* Lib. I. cap. 15. p. 44. λευκὰ δὲ καὶ ἀργιλώδεα τὰ σκύβαλα. *Galeni* Gloſſae Hippocraticae: Γῇ κεραμίτιδι. τῇ ἀργίλῃ. Κεραμῖτις γῆ occurrit apud *Platonem* Legg. VIII. p. 648. H. non ἀργιλλώδης.

D. ΑΡΓΙΝΟΕΝΤΟΣ. Λευκοῦ. 111.

Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος.] 39

Hexameter iſte eſt pars Epigrammatis, quod Antipatro tribuitur, apud Anthol. lib. iii. p. 399.

Ἀργείων. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες.

Ἀργεινός. ὁ λαμπρός. Ἀργινόεις.

Ἀργειόδους. ὁ λευκοὺς ὀδόντας ἔχων.

Ἀργείους ὁρᾷς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτενῶς καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων.

F. arist. Brunck. fragm. XII.

Ἀργεῖοι φῶρες. ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ. F.

Homer. Od. κ'. 302. & alibi

Ἀργειφόντης. ὁ Ἑρμῆς.

Ἀργείης. ὁ λευκός.

Ἀργής. ὁ κεραυνός. καὶ Ἀργῆστος, ὄνομα κύριον.

Timaeus. 48. (A)
Toup. III. 38. (B) "Distichon ex Epigr. Mnasalcae." Brunck. Anal. I. 198. XI.

Ἀργιλλώδης. ὁ ῥυπαρός. ἢ Ἀργιλλώδης γῆ, ἡ λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἅδε θανοῦσαν
Ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.

Ἀργίνη. ὄνομα πόλεως.

D. Toup. III. 39. "Antipatri est Hexameter Anthol. iii. 399." Brunck Anal. II. 25. 72. 3.

D Ἀργινόεις, ἀργινόεντος. λευκοῦ.

Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος.

Ἀργίνουσα. νῆσος.

Ἀργιόδοντα. λευκόν. ἢ ὀξυόδοντα.

Ἀργίποδες. ταχεῖς. ὀξύποδες.

Epiphanius. Vol. II. p. 139.

Ἀργόλαι. εἶδος ὄφεων, οὓς ἤνεγκε Μακεδὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ τοῦ Ἄργους τοῦ Πελασγικοῦ εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἀσπίδων, ὅτε μετέθηκε τὰ ὀστᾶ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀλεξάνδρειαν· οὓς[1] ὁ αὐτὸς προφήτης ἀπέκτεινεν. Ἀργόλαι οὖν, ἐκ τοῦ Ἄργους λαοί.

Ἀργώ. ναῦς. καὶ Ἀργοναῦται. καὶ τῇ Ἀργοῖ, δοτικῇ.

Ἀργοναῦται. οἱ ἐν τῇ Ἀργοῖ νηῒ πλέοντες.

Ἀργὸν ἔτος. κατὰ ἑπταετίαν ἤγετο παρὰ Ἰουδαίοις, ὁμοίως ταῖς ἑβδομάσιν ἡμέραις. [2] καὶ Ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐ μὴν ἐγώ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.

A. Astrampsychus. 3

Ἀργῶς[4] κινεῖσθαι, δυστυχεῖς ποιεῖ τρίβους.

Ἄργουσα. πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη.

Timaeus. 48. (C)
G. de hac voce Pollux. IX. 87.

Ἀργυραμοιβός. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργύρου ἀλλασσόμενος. ὁ τραπεζίτης. ὁ ἀργυροπράτης. κολλεκτάριος.

Ἀργυρέα. ἀργυρᾶ. καὶ παροιμία·

Ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις.

ἐπὶ τῶν δώροις τινὰ πείθειν πρὸς τὰ δυσκατόρθωτα παραινούντων. τοῦτον γὰρ τὸν χρησμὸν ἡ Πυθία ἔχρησε Φιλίππῳ, αἰνιττομένη, διὰ προδοσίαν περιέσεσθαι τῆς Ἑλλάδος.

Ἀργείων. Argivorum. Nomen proprium. Et Ἀργεῖοι. Græci.

Ἀργεινός. Candidus. Splendens. Et Ἀργινόεις, idem.

Ἀργειόδους. Candidos dentes habens.

Ἀργείους ὁρᾷς. *Argivos vides.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui ſixis oculis & terribili vultu aliquid intuentur.

Ἀργεῖοι φῶρες. *Argivi fures.* De palam improbis. Argivi enim ob furta [male audiebant, eoque nomine] a Comicis exagitabantur. Ariſtophanes *Anagyro*.

Ἀργειφόντης. Mercurius.

Ἀργείης. Candidus. Albus.

Ἀργής. Epithetum fulminis. Et Ἀργῆστος, nomen proprium.

Ἀργιλλώδης. Sordidus. Vel Ἀργιλλώδης γῆ, terra alba & pura. [In Epigrammate:] *Locuſtam Democriti alatam argilla hæc juxta viam mortuam claudit.*

Ἀργίνη. Argine. Nomen urbis.

Ἀργινόεις, ἀργινόεντος. Candidus. Albus. *Fontes autem albi exprimantur lactis.*

Ἀργίνουσα. Inſula Arginuſa.

Ἀργιόδοντα. Albos dentes habentem. Vel, acutis dentibus præditum.

Ἀργίποδες. Veloces. Celeres.

Ἀργόλαι. Argolæ. Genus ſerpentum, quos Alexander Macedo ex Argo Pelaſgico Alexandriam tulit, & in Nilum injecit ad aſpides necandas; eodem tempore, quo oſſa Prophetæ Jeremiæ ex Ægypto Alexandriam tranſtulit: quas idem Propheta necavit. Dicti igitur ſunt Ἀργόλαι, quaſi ἐκ τοῦ Ἄργους λαοί.

Ἀργώ. Argo. Navis. Et Ἀργοναῦται. Argonautæ. Et Ἀργοῖ, dativus.

Ἀργοναῦται. Qui in nave Argo navigabant.

Ἀργὸν ἔτος. Annus feriatus. Judæi ſeptimo quoque anno ferias agebant, ut ſeptimo quoque die. Ἀργὸς eſt etiam generis fœminini. Ariſtophanes *Nubibus: Non equidem dicam illam otioſam fuiſſe: texebat enim.*

Ἀργῶς κινεῖσθαι. *Segniter & tarde moveri infelix portendit iter.*

Ἄργουσα. Arguſa, urbs Eubœæ in agro Chalcidico ſita.

Ἀργυραμοιβός. Qui monetam minutiorem vel æream argentea permutat. Trapezita. Argentarius. Collectarius.

Ἀργυρέα, ᾶ. Argentea. Et Proverbium: *Argenteis haſtis pugna, & omnia vinces.* De iis dicitur, qui monent aliquẽ, ut ad res arduas & difficiles conficiendas alios muneribus corrũpat. Hoc enim oraculum Pythia Philippo reddidit, ſignificans, eum proditione Græciam ſuperaturum eſſe.

---

[1] Οὓς ὁ αὐτὸς πρ.] Lege ἃς, ut referatur ad ἀσπίδες. Vide Epiphan. *de Vitis Proph.* pag 139.

[2] Καὶ ἀργὸς ἐπὶ θηλυκοῦ] Græci Magiſtri obſervant, τὸ ἀργὸς non ſolum de mare, ſed etiam de fœmina dici. Thomas Magiſter: Ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, κρεῖττον ἢ ἀργή. Affert deinde eundem locum Ariſtophanis, quem Suidas hic adducit. Phrynichus: Ἀργὴ ἡμέρα μὴ λέγε, ἀλλ' ἀργὸς ἡμέρα, καὶ ἀργὸς γυνή, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

[3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 126. (62. Ed. Baſ. P.)

[4] Ἀργῶς κινεῖσθαι, δυσ.] Senarius hic ad ſomniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Aſtrampſychum. Idem autem in antiquiſſimo codice Pariſ. A. non in textu, ſed in margine ſcriptus eſt; ut & reliqui verſus ὀνειροκριτικοί, qui in Suidæ Lexico hodie leguntur.

Ἀργυ-

D. Toup in 5.

(C) Timaeus.

Ἀργυραμοιβός[75]. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου[76] ἀλλασσόμενος.

75. Ἀργυραμοιβός.] Politic. p. 183. E. οἱ μὲν, κατ' ἀγορὰς, οἱ δὲ πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ. νόμισμά τε πρὸς τἆλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες, οὓς ἀργυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν. *Timaeo* gloſſam ſublegit *Suidas*. De *numulariis*, aliiſque ſimilem negotiationem exercentibus quam bene diſputarit *Claud. Salmaſius*, nemo eſt paullo humanior, qui neſciat.

76. Ἀργυρίου] *Suidas*, ἀργύρου.

111
38

ΑΡΓΙΛΛΩΔΗΣ γῆ. Ἡ λευκὴ καὶ καθαρά.

Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ἅδε θανοῦσαν
Ἄργιλλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει.]

Hoc diſtichon eſt pars Epigrammatis Mnaſalcæ, quod exſtat apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 75. Atque hinc corrigendus Agathias in Anthol. lib. iii. p. 328.

Ἕρπων εἰς Ἐφύρην τάφον ἔδρακον ἀμφικέλευθον
Λαΐδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.

Scribendum, ἀμφὶ κέλευθον. Uterque ſecutus eſt Homerum Iliad. N. 335.

——Πλείστη Κόνις ΑΜΦΙ ΚΕΛΕΥΘΟΥΣ.

PARS
V.

(A) Timaeus. 48.

48 TIMAI

Ἀργυρὶς [73]. Φιάλη.

[73] Ἀργυρίς.] Pindar. Olymp. IX. 135. Μῖνιν ἀγῶνα πρεσβυτέρων Ἀμφ' ἀργυρίδεσσι. ubi Scholiastes: Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν. quod *Athenaeus* XI. p. 502. A. exemplis probat. *Aristaenet.* Lib. II Ep. 18. p. 266 καὶ σμικρὸν τῶν ἀργυρίδων ἀπεγεύετο, μέχρι καὶ αὐτὰς καταπέπωκε τὰς χρυσίδας. ubi praeter *Athenaeum* etiam *Pollucem* VII 104. laudat *Jos. Mercerus.* In *Platone* vocem legere haud memini.

Ἀργύρειον.

Ἀργύρειος σταυρός. Ἀργυρείδιον δὲ ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Δήμοις· Ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρείδιον. Ἀργύρειον δὲ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν. ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν.

Ἀργυρῖνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀργυρίππη. πόλις, ἣν κτίζει Διομήδης.

Ἀργυρὶς [1] θήκη. καὶ ἀργυρῖτις γῆ, καὶ χρυσῖτις, ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον.

Ἀργυροθήκη. [2] διττὰ ἦν γραμματίδια, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν, ὥστε γράφειν μόνον αὐτοῖς· τὰ δὲ, ὥστε καὶ ἀργυρίδιον κατατίθεσθαι, ἃ καὶ κιβώτια ἐκάλουν. τὰ δ' ἄλλα, μαρτύρια. καὶ Ἀργυρῖται ἐλέγοντο οἱ ἀργυρίου εὐποροῦντες.

Ἀργυρογνώμων. δοκιμαστής.

Ἀργυροδίνης. ὁ καλὰς δίνας ἔχων. Δῖναι δὲ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

Ἀργυρόηλον. τὸ ἀργυροῦς ἥλους ἔχον.

Ἀργυροκοπεῖον. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα· ὃ νῦν τινες [3] σημαντήριον καλοῦσιν.

Ἀργυρόπεζα. [4] ἡ ἀργυροῦς πόδας ἔχουσα. Πέζα γὰρ ὁ πούς. καὶ [5] Ἀργυρόποδα δίφρον. ὁ Ξέρξου δὲ δίφρος, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο. ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν. ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μὲν, διὰ δὲ πλούτου ὑπερβολὴν παῤῥησιαζομένων καὶ λαλούντων.

Ἀργυροῦν, καὶ χρυσοῦν. τὸ δ' ἀργύρεον καὶ χρύσεον Ἰακά. τὸ δὲ χρύσειον, κτητικόν. Θουκυδίδης ά. [Χρῆσιν [6] τ' ἔχει τῶν χρυσείων μετάλλων. ὥσπερ καὶ ἀργύρεια λέγεται δεύτερα.] Μέχρι Λαυρίου, ὅπου ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις.

Ἀργυρώματα, [7] καὶ χρυσώματα. ὁμοίως ὡς ἡμεῖς. Λυσίας [8].

Ἀργυρώνη. καὶ Ἀργυρώνητος δοῦλος.

Ἀργύφεον. τὸ [9] μέλαν, ἢ τὸ λαμπρόν.

Ἀρδαβούριος, [10] υἱὸς Ἄσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν, καὶ τοὺς τὴν Θρᾴκην πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. τούτῳ οὖν γέρα ἀριστείων ὁ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν Ἑῴαν στρατοπεδαρχίαν. καταλαβὼν δὲ ἐν εἰρήνῃ ταύ-

Ἀργύρειος σταυρός. Argentea crux. Et Ἀργυρείδιον eodem ſenſu accipitur, ac apud nos hodie. Eupolis *Demis: Ego vero corraſa pecuniola.* Ἀργύρειον vero nummum minutiorem vocant. Ariſtophanes *Danaidibus.*

Lég. Ἀργυρείδιον.

Ἀργυρῖνοι. Argyrini. Nomen gentis.

Ἀργυρίππη. Argyrippa, urbs, quam Diomedes condidit.

Ἀργυρὶς θήκη. Reconditoriũ argenti. Et ἀργυρῖτις & χρ. γῆ, terra argenti & auri venas habens.

Timaeus. 48. A

Ἀργυροθήκη. Theca argenti. Duplicia erant γραμματίδια, quibus Athenienſes utebantur; una, in quibus tantum ſcribebant; altera vero, in quibus & argentum recondebant: quæ etiam κιβώτια vocabant. Cætera vero μαρτύρια appellabantur. Et Ἀργυρῖται dicebantur argenti divites.

Ἀργυρογνώμων. Explorator argenti.

Ἀργυροδίνης. Limpidos & claros vortices habens. Δῖναι enim appellantur aquarum vortices.

Homer. Il. Φ. 130. B. 753.

Ἀργυρόηλον. Argenteos clavos habens.

Homer ſæpe. Il. B. 45

Ἀργυροκοπεῖον. Officina, in qua nummi cuduntur: quam nunc quidam σημαντήριον vocant.

Ἀργυρόπεζα. Quæ pedes argenteos habet. Πέζα enim ſignificat pedem. Et Ἀργυρόπους δίφρος, ſella argenteis pedibus inſignis, qualis erat Xerxis, *captiva* cognominata: quæ dedicata erat in Parthenone Minervæ.

Homer. Il. A. 538 et alibi ſæpe.

Ἀργυρόποσι et χρυσόποσι φορείοις. Athenaeus. V. 195. C

Ἀργύρου κρῆναι λ. *Argenti fontes loquuntur.* Dicitur de indoctis quidem, ſed qui divitiarum ſuarum copia freti liberius loquuntur.

Ἀργυροῦν & χρυσοῦν, [Attice dicitur.] Ἀργύρεον vero & χρύσεον, Ionice. Χρύσειον autem eſt poſſeſſivum. Thucydides libro II. *Uſque ad montem Laurium, ubi ſunt argentifodinæ Athenienſium.*

Thucydid. II. 56. p. 133, 39.

Ἀργυρώματα, & χρυσώματα. Argentea & aurea vaſa. Lyſias.

Athen. V. 195. B.

Ἀργυρώνη. Argyrone. [Nomen proprium.] Et Ἀργυρώνητος δοῦλος, ſervus pecunia emptus.

Eurip. Alcest. 687. Punctum pon. post Ἀργυρώνητος.

Ἀργύφεον. Nigrum, vel ſplendidum.

9. Leg. μέγα. Ut ex Schol. Hom. Il. Σ. 50. ubi ἀργύφεον exſtat.

Ἀρδαβούριος. Ardaburius, Aſparis filius, vir fortis & ſtrenuus, Barbaros Thraciam incurſantes fortiter ſæpe repulit. Hunc Imperator Marcianus Præfectum exercituum Orientis creavit, eamque dignitatem ob res præclare geſtas præmii loco ei tribuit. Cum autem ibi

---

[1] Ἀργυρὶς θήκη. καὶ ἀργ.] Ex Harpocratione.

[2] Ἀργυροθήκη] Hæc vox in prioribus Edit. deeſt; quam ex Harpocratione revocavi, & a capite repoſui.

[3] Σημαντήριον] Sic ex Harpocratione reſcripſi. In prioribus enim Edit. minus recte legitur ἡμαντήριον.

[4] Ἀργυρόπεζα] Eſt notiſſimum epithetum Thetidis apud Homerum.

[5] Καὶ ἀργυρόποδα δίφρον. ὁ Ξέρξου δὲ δίφρος, ὃς αἰχμ.] Apud Harpocrationem, unde Suidas, hæc rectius & auctius ſic leguntur: Ἀργυρόπους δίφρος· ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο· ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο δὲ &c.

[6] Χρῆσιν τ' ἔχει τῶν χρυσ. μετ.] Hæc, quæ uncis incluſa ſunt, alienum occuparunt locum, & ponenda ſunt poſt vocem Ἀθηναίοις, quoniam verba illa, μέχρι Λαυρίου, ὅπου ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις, continua ſerie legi debent poſt vocem Θουκυδίδης. Apud illum enim ſcriptorem fragmentum iſtud exſtat; non quidem lib. I. ut Suidas habet, ſed lib. II. cap. LV. Cæterum, verſionem verborum uncis incluſorum prætermiſi, quoniam ſenſus illorum obcurus eſt.

[7] Ἀργυρώματα, καὶ χρυσώματα] Sic quidem aurea & argentea vaſa apud Græcos vulgo appellabantur: ſed qui accuratius & Ἀττικώτερον loqui volebant, ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν κόσμον dicebant; ſi credendum eſt Athenæo, qui lib. VI. pag. 231. poſtquam de vocibus χρύσωμα & ἀργύρωμα egiſſet, ſubjungit: Οἱ δ' ἑλληνίζοντες λέγειν δεῖν φασὶν ἀργυροῦν κόσμον, καὶ χρυσοῦν κόσμον. Idem verbis Athenæi obſervat Euſtathius ad *Odyſſ.* O. pag. 1776. Sed τηρηστείδιον hoc non videtur magni eſſe momenti, quoniam Pollux lib. X. cap. XLIV. teſtatur, vocabulis χρύσωμα & ἀργύρωμα Xenophontem, Ariſtophanem, & Lyſiam, quos nemo ex numero meliorum & Atticorum Græciæ ſcriptorum excluſerit, uſos eſſe.

[8] Λυσίας] Lyſias orator vocibus χρύσωμα & ἀργύρωμα uſus erat in oratione πρὸς Κλέωνα, ut auctor eſt Pollux loco laudato; itemque in oratione περὶ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος, ut teſtis eſt Athenæus, loco itidem paulo ante indicato.

[9] Τὸ μέλαν] Alii Grammatici contra τὸ λευκόν. Vide Heſychium.

[10] Ἀρδαβούριος, υἱὸς Ἄσπαρος, γενν.] Inſigne hoc de Ardaburio fragmentum ex hiſtoria deperdita Menandri Protectoris a Suida depromptum eſſe puto.

τὴν ὁ στρατηγὸς, πρὸς ἄνεσιν ἐτράπη καὶ ῥᾳστώνην θηλυδριῶπιν. ἔχαιρε γὰρ μίμοις καὶ θαυματοποιοῖς καὶ πᾶσι σκηνικοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς τοιούτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἠλόγει πάμπαν τῶν πρὸς εὔκλειαν τεινόντων. † Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως στρατηγοῦ μὲν γενομένου, θᾶττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἄσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.

Cod. Voss. χενσίου

Ἀρδαλῶσαι.[1] μολῦναι. οἷον ἐμπεπλώκασι τὸν ἄρδαλον.

— πλώκοσι

Ἀρδάνιον. κεράμιον. γάστρα, ὅθεν τὰ θρέμματα πίνει. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἄρδειν. [2] ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τελευτηκότων τοῖς εἰσιοῦσιν καὶ ἐξιοῦσιν ἵνα περιῤῥαίνωνται. ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ, αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ.

Polybius. III. 14. 16.

Ἀρδεάται. ὄνομα ἔθνους.

Ἄρδην. κατὰ δύναμιν τῆς λέξεως ἀντὶ τοῦ ἀθρόους. τὸ γὰρ ἄρδην ὅμοιόν ἐστι τῷ φοράδην ἐνέγκαι. ἡ γὰρ ἄρσις τοῦτο δηλοῖ. ἀντὶ τοῦ πάντας ὁμοῦ αἴρω.

Ἀρδήτης, Ἀρδήτου. ὄνομα κύριον. καὶ [3] Ἀρδηττὸς, τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ πάντες Ἀθηναῖοι δημοσίᾳ ὤμνυον [4] τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν. Θεόφραστος δὲ ἐν τοῖς περὶ νόμων καταλελύσθαι τὸ ἔθος τοῦτο λέγει.

Ἀρδιαῖος. ὄνομα ἔθνους.

5. Herodotus. I. p. 101. 83. Æsch. Prom. 887.

Ἄρδιν. ἀκίδα βέλους. ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. [5] Ἡρόδοτος. καὶ Ἄρδις πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ φαρέτρας.

Ἀρδομένην. ποτιζομένην.

Ἄρδυς, Ἄρδυος. ζήτει ἐν τῷ Γύγης.

Ἆραι. τὸ ῥῆμα, αἴρω. καὶ διᾶραι.

D. Toup. III. 39.
Respexit Homer. Il. H. 425.

D. Ἀραιὴν χεῖρα. τὴν ἀσθενῆ καὶ [6] ἀδύνατον.

Ἀραῖνος. ὄνομα ποταμοῦ.

E. Citat Toup. III. 39.

E. Ἀραῖος. ἀρᾷ ὑποκείμενος.

7. Soph. Œ. Tyr. 644.

Μὴ [7] νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
Δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.

8. S. Trach. 1201.

καὶ [8] Σοφοκλῆς.

-- Εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ,
Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.

ὁ Ἡρακλῆς φησι τελευτῶν πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἀραιὸς δὲ, ὁ ἀσθενής. Ἀραιῶς δὲ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἡρμοσμένως. Εὗρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην.

Ἀραῖς. κατάραις. Οὐ μὴν ἔμελλον αἱ ἀραὶ λήθῃ δοθήσεσθαι. λοιμὸς γὰρ τῇ τῶν Ἐφεσίων πόλει ἐνήκμαζεν οἷος βαρύτατος. Καὶ αὖθις· Ἐν ἀραῖς ἔθηκε μέρει· συριττοίμην ὡς ἐκεῖνος.

Ἀραὶ κατὰ τῶν οἰχομένων. ζήτει ἐν τῷ, Τοία Στυγὸς σε μελανοκάρδιος πέτρα.

pacata eſſent omnia, vir bellis aſſuctus otio & muliebri ignaviæ indulgere cœpit. Gaudebat enim mimis, & præſtigiatoribus, & hiſtrionibus ſcenicis, totoſque dies fœdis iſtiuſmodi oblectamentis conſumens, gloriæ & exiſtimationis ſuæ nullam omnino rationem habebat. † Cum Marcianus bonus quidem Imperator fuiſſet, ſed citius deceſſiſſet, Aſpar propria voluntate & auctoritate effecit, ut Leo ipſi ſuccederet.

Ἀρδαλῶσαι. Inquinare. Polluere. Fœdare.

Ἀρδάνιον. Vas fictile. Vas, ex quo pecudes bibunt. Dictum eſt ab ἄρδειν, rigare. Sic etiam vocabatur vas, quod ante fores defunctorum ponebatur, ut introeuntes & exeuntes ſe ex eo aſpergerent. *Ardanio* etiam utebantur mulieres, tramam ſuper eo tundentes.

Ἀρδεάται. Ardeatæ. Nomen gentis.

Ἄρδην. Secundum ipſam vim vocis ſignificat ἀθρόους, ſimul omnes. Vel, idem quod φοράδην ἐνέγκαι, e medio tollere. Eam enim ſignificationem habet ἄρσις, [unde ἄρδην.] Idem ergo eſt ac ſi dicas, omnes ſimul tollo.

Ἀρδήτης, ου. Ardetes. Nomen proprium. Et Ἀρδηττός. Ardettus, locus Athenis, in quo omnes Athenienſes jurabant jusjurandum Heliaſticum. Theophraſtus vero in libro *de Legibus* hunc morem ſublatum eſſe dicit.

Ἀρδιαῖος. Ardiæus. Nomen gentile.

Ἄρδιν. Cuſpidem teli. Vel arma, quibus cominus pugnatur. Herodotus. Et Ἄρδις, in plurali, pharetras.

Ἀρδομένην. Rigatam. Irrigatam.

Ἄρδυς. Ardys, Ardyos. Quære in voce Γύγης.

Ἆραι. Suſtuliſſe. A verbo αἴρω. Et διᾶραι, diviſiſſe.

Ἀραιὴν χεῖρα. Manum infirmam & debilem.

Ἀραῖνος. Aranus. Nomen fluvii.

Ἀραῖος. Diris devotus. [Soph.] *Ne vivă, ſed diris devotus peream, ſi quid eorum contra te feci, quæ me feciſſe criminaris.* Et iterum Sophocles: *Sin ſecus, apud Inferos etiam ultricibus diris te ſemper perſequar.* Sic Hercules moriens filium ſuum alloquitur. Ἀραιὸς vero, infirmus. Et Ἀραιῶς, adverbialiter, non apte, non concinne, leviter. *Invenerunt autem januam ſepulcri leviter tantum clauſam.*

Ἀραῖς. Imprecationibus. *Illæ igitur imprecationes non erant vanæ & irritæ. Peſtilentia enim graviſſima urbem Epheſiorum vexabat.* Et iterum: *Imprecationis loco ducebat: ſibilis explodar ut ille.*

Ἀραὶ κατὰ τῶν οἰχ. Imprecationes adverſus defunctos. Quære in v. Τοία Στυγὸς σε μελανοκ.

---

[1] Ἀρδαλῶσαι] Vide infra v. Ἠρδαλωμένος.

Sect. 66. p. 894.

[2] Ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τελ.] Locum hunc Suidæ egregie illuſtrat Pollux lib. VIII. cap. VII. cujus verba adſcribam. Οἱ ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ πενθοῦντος ἀφικνούμενοι ἐξιόντες ἐκαθαίροντο ὕδατι περιῤῥαινόμενοι. τοῦτο δὲ προὔκειτο ἐν ἀγγείῳ κεραμέῳ, ἐξ ἄλλης οἰκίας κεκομισμένον. τὸ δὲ ὄστρακον ἐκαλεῖτο ἀρδάνιον. i. e. *Qui domum lugentis adibant, exeuntes aqua ſe aſpergebant, & ſic ſe luſtrabant. Aqua vero illa, ex alia domo allata, propoſita erat in vaſi fictili, quod ἀρδάνιον appellabatur.* Vide etiam infra v. Τοὔστρακον.

[3] Καὶ Ἀρδηττὸς, τόπος ἐστὶν Ἀθ. ἐν ᾧ π.] Ex Harpocratione.

[4] Τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιασ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 309. 310.

[5] Ἡρόδοτος] Lib. IV. pag. 157.

[6] Καὶ ἀδύνατον] In 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt καὶ δυσύνετον: uti etiam legitur paulo poſt v. Ἀρειή.

[7] Μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀρ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 179. ut Portus monuit.

[8] Σοφοκλῆς] *Trachin.* pag. 373. ut Portus obſervavit.

‡

Ἄρραυστος. ὁ ἄφθαρτος.

Ἄραιτο. λάβοι. κομίσαιεν. [1] Εὐριπίδης·

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος,
Ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.

Καὶ αὖθις·

Οὓς [2] οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

Πολλαχοῦ δὲ ὡς ἀχθοφορούντων Αἰγυπτίων μέμνηνται.

Ἀρεάδνη. ὄνομα κύριον.

Ἀρέθουσα. πηγὴ κατὰ τὴν νῆσον Σικελίας, ἐν ᾗ εἰσβάλλει Ἀλφειὸς, ποταμὸς τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως, δυόμενος διὰ τοῦ Ἀδριάδος θαλάσσης εἰς τὸ πέλαγος, καὶ μηδαμῶς τῇ ἁλμυρίδι μιγνύμενος, ὡς ἂν τῆς τοιαύτης πηγῆς ἐρώμενος.

Cod.
ano

Ἄρρεν. καὶ Ἀρρενικῶς. Καὶ [3] ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διγενὴς καὶ θηλυδρίας, καὶ ἑρμαφρόδιτος, καὶ ἴθεις, οὗ ἰσχὺς τεθέρισται. καὶ ἀρρενωπὸς, ὁ ἀνδρόγυνος. καὶ ὁ ἀνδρεῖος. ὁ στερρός. λέγουσι δ' οὕτω τὰ μὲν ἄλλα γύνιδας, ἔχοντας δέ τι ἀνδρόμορφον. Ἱππῶναξ δὲ ἡμίανδρον, τὸν οἷον ἡμιγύναικα. λέγεται δὲ καὶ ἀπόκοπος, καὶ βάκηλος, καὶ ἀνδρόγυνος, καὶ Γάλλος, καὶ γύννις, καὶ Ἄττις, καὶ εὐνουχώδης.

Ἀρεόβινδος. ὄνομα κύριον.

Ἀρεοπαγίτης. διφορεῖται. καὶ παροιμία· Ἀρεοπαγίτης. ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ ὑπερσέμνων καὶ σιωπηλῶν. καὶ [4] Ἄρεος νεοττὸς, καὶ Ἄρεος παιδίον. ἐπὶ τῶν θρασυτάτων. κέχρηται τῷ μὲν προτέρῳ Πλάτων Πεισάνδρῳ· τῷ δὲ δευτέρῳ, Ἀλεξανδρίδης Πεισάνδρῳ.

Ἀρρεπής. κοῦφη.

Ἀρέσει. δοτικῇ. Καὶ [5] ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον.

Ἀρέσκεια. καὶ ἀρέσκω. πρὸς [6] αἰτιατικὴν σύνταξιν καὶ Σοφοκλῆς καὶ Ἀριστοφάνης. Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.

Ἀρεστήρ. πόπανον τὸ ἐν ταῖς θυσίαις ἐπιτιθέμενον. παρὰ τὸ ἀρεστόν.

Ἆρ' [7] ἐστίν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
Καὶ φημὶ, κἀπόφημι, κοὐκ ἔχω τί φῶ.

Ἀρετή. [8] διάθεσις ὁμολογουμένη, καὶ αὐτὴ δι' αὑτὴν οὖσα αἱρετὴ, οὐ διά τινα φόβον, ἢ ἐλπίδα, ἤ τι τῶν ἔξωθεν. ἐν αὐτῇ τε ἐστὶν εὐδαιμονία, ἅτε οὔσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὴν ὁμολογίαν παντὸς βίου. καὶ διαστρέφεσθαι δὲ τὸ λογικὸν ζῶον, ὁτὲ μὲν, διὰ τὰς

Ἄρραυστος. Incorruptus.

Ἄραιτο. Suſcipiat. Ferat. Euripides:

Non eſt ullum atrox adeo dictu verbum,
Neque malum, neque calamitas ab iratis
Diis immiſſa,
Cui non genus humanum obnoxium ſit.

1 Eurip. Orest. 1. at συμφορὰ legend. in secundo Versu.

Et iterum:

Quos ne centum quidem Ægyptii ſuſtulerint.

2 Aristoph. Ran. 1453.

Multis enim in locis Ægyptiorum, ut bajulorum, ſcriptores meminerunt.

Ἀρεάδνη. Areadne. Nomen proprium.

Ἀρέθουσα. Arethuſa, fons in inſula Sicilia, in quem influit Alpheus, Arcadicæ urbis fluvius, per Adriaticum mare pelagus intrans, nec cum aqua maris vel minimum ſe miſcens, quaſi fontis hujus amore captus.

Ἄρρεν. Mas. Maſculum. Et Ἀρρενικῶς. Maſculine. Et ſemivir, & ſemimulier, & qui duplicis eſt ſexus, & effœminatus, & Hermaphroditus, & Eunuchus, cujus virilitas exſecta eſt. His & ſimilibus nominibus ſolent appellari homines molles & effœminati, ſpeciemque tantum aliquam viri habentes. Hipponax etiam ſemivirum & ſemimulierem [eunuchum] vocat. [Præterea, homo effœminatus, & cui virilitas adempta eſt,] dicitur etiam ἀπόκοπος, βάκηλος, ἀνδρόγυνος, Γάλλος, γύννις, & Ἄττις.

Ἀρεόβινδος. Areobindus. Nomen proprium.

Ἀρεοπαγίτης. Areopagita. Duobus modis effertur. Et proverbium: Areopagita. De tetricis, & valde ſeveris, & taciturnis. Et *Martis pullus:* & *Martis filius.* De viris valde audacibus & fortibus dicitur. Priori proverbio uſus eſt Plato *Piſandro:* altero vero Alexandrides *Piſandro.*

4 Aristoph. Av. 836.

Ἀρρεπής. Levis.

Ἀρέσει. Placebit. Dativo jungitur. *Et Deo magis placebit quam vitulus tener.*

Ἀρέσκεια. Blanditia. Et Ἀρέσκω, placeo. Accuſativo [Attice] jungitur apud Sophoclem & Ariſtophanem. *Tibi vero hæc placent.*

Toup. I. 82.
“Accusativum defendit; at Dativum
R. P. ad locum Vol. IV. p. 440. Sophoclis
Versus est in Ajace, 584. et Aristoph. in
Ran. 103.”

Ἀρεστήρ. Placenta, quæ in ſacrificiis adhibebatur. Ab ἀρεστὸν, gratum, jucundum.

Ἆρ' ἐστίν. *Utrum eſt? An vero non eſt? An mens me fallit? Et aio, & nego, nec habeo quid dicam.*

Sophocles Edip. Colon. 316.

Ἀρετή. Virtus, affectio rationi conſentanea, & ipſa propter ſe expetenda, non ob aliquem metum, aut ſpem, aut externum aliquod commodum. Et in ipſa ſita eſt felicitas, quippe quæ animæ ineſt ad conſenſionem totius vitæ. Animal autem ratione præditum per-

Diogen. Laert. VII. 89. Vol. I. p. 419.

---

[1] Εὐριπίδης] *Oreſte*, v. 1. ut Portus obſervavit.

[2] Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Ranis* pag. 277. (184. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ δι.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur, quare huc allata ſint, divinare non poſſum, quoniam caput non habent, ad quod referri queant.

[4] Ἄρεως νεοττός] Proverbio hoc uſus eſt Ariſtoph. *Avibus* pag. 580.

[5] Καὶ ἀρέσει τῷ Θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον] Hæc ſunt verba LXX Interpr. Pſalm. LXVIII. 36.

[6] Πρὸς αἰτιατικὴν σύνταξιν] Scribendum eſt, πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσουσιν.

[7] Ἆρ' ἐστίν; ἆρ' οὐκ ἔσ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 282. ut Portus obſervavit.

[8] Ἀρετή. διάθεσις ὁμολογουμένη, καὶ αὐτὴ δι' αὐτ] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad verba illa ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι, leguntur apud Laertium lib. VII. Segm. LXXXIX. & ſeqq. unde Suidas ea deſcripſit.

τῶν ἔξωθεν πραγματειῶν πιθανότητας· ὁτὲ δὲ, διὰ τὴν [1]κατήχυσιν τῶν συνόντων· ἐπεὶ ἡ φύσις ἀφορμὰς δίδωσι ἀδιαστρόφους. [2] ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὥσπερ ἀνδρεία· καὶ ἡ ἀθεώρητος, ὥσπερ ὑγεία· ἡ θεωρηματικὴ, ὡς φρόνησις. καὶ ἐπιστημονικαὶ μὲν εἰσι καὶ θεωρηματικαὶ, αἱ ἔχουσαι σύστασιν ἐκ θεωρημάτων· ὡς φρόνησις καὶ δικαιοσύνη· ἀθεώρητοι δὲ, αἱ κατὰ παρέκτασιν θεωρούμεναι ταῖς ἐκ τῶν θεωρημάτων συνεστηκυίαις, καθάπερ ὑγεία καὶ ἰσχύς. τῇ γὰρ [3]εὐφροσύνῃ τεθεωρημένῃ ὑπαρχούσῃ συμβαίνει ἀκολουθεῖν καὶ παρεκτείνεσθαι τὴν ὑγείαν, καθάπερ τῆς ψαλίδος οἰκοδομίᾳ τὴν ἰσχὺν ἐπιγίνεσθαι. Καλοῦνται δὲ ἀθεώρητοι, ὅτι μὴ ἔχουσι συγκαταθέσεις, ἀλλ' ἐπιγίνονται, ὡς ὑγεία καὶ ἀνδρεία. τεκμήριον δὲ τοῦ ὑπαρκτὴν εἶναι τὴν ἀρετὴν, τὸ γενέσθαι ἐν προκοπῇ τοὺς περὶ Σωκράτην, Διογένην, Ἀντισθένην. Εἶναι δὲ καὶ τὴν κακίαν ὑπαρκτικὴν, διὰ τὸ ἀντικεῖσθαι τῇ ἀρετῇ. διδακτὴν τε εἶναι τὴν ἀρετὴν, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ γίνεσθαι ἀγαθοὺς ἐκ φαύλων. Εἰσὶ δὲ δύο ἀρεταί· θεωρητικὴ, καὶ πρακτική. οἱ δὲ τρεῖς· λογικὴν, φυσικὴν, ἠθικήν. οἱ δὲ περὶ Ποσειδώνιον δ'. οἱ δὲ πλείονας. οἱ δὲ μίαν, τὴν φρόνησιν. πρώτας δὲ, ἀνδρείαν, φρόνησιν, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. τὰς δὲ λοιπὰς ὑποτεταγμένας ταύταις, μεγαλοψυχίαν, ἐγκράτειαν, καρτερίαν, ἀγχίνοιαν, εὐβουλίαν. ἀνάλογοι δὲ καὶ αἱ κακίαι.

4 Diogen. Laert. VII. 126. Vol. I. p. 444. ex Hecatone ἐν τῷ [illegible] περὶ Ἀρετῶν.

† Τὸν [4]δὲ ἐνάρετον χρὴ θεωρητικὸν εἶναι, καὶ πρακτικὸν τῶν ποιητέων. τὰ δὲ ποιητέα καὶ αἱρετέα ἐστὶ, καὶ [5]ὑπομενετέα, καὶ ἐμμενετέα. ὥστε [6]εἶναι τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖν, τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἐμμενετικῶς. Φρόνιμός τέ ἐστι, καὶ ἀνδρεῖος, καὶ δίκαιος, καὶ σώφρων. κεφαλαιοῦσθαι δὲ ἑκάστην τῶν ἀρετῶν περί τι ἴδιον κεφάλαιον· οἷον τὴν ἀνδρείαν, περὶ τὰ ὑπομονητέα· τὴν φρόνησιν, περὶ τὰ ποιητέα, καὶ μὴ, καὶ οὐδέτερα. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας περὶ τὰ οἰκεια τρέπεσθαι.

†

† Ἀρετὴ δέ ἐστι βελτίστη ἕξις· ἡ ἕξις, ἀφ' ἧς αὐτό τε τὸ οὗ ἐστιν ἄριστόν ἐστι, καὶ τὰς ἐνεργείας τὰς οἰκείας ἄριστα ἀποδίδωσιν. Ἀρετὴ κατὰ φύσιν· κακία παρὰ φύσιν. Ὅτι οὐ πᾶσα ἀρετὴ ἐπιστήμη. ἔστι γὰρ ἡ μὲν, διανοητική· ἡ δὲ, ἠθική. αἱ δὲ ἠθικαὶ οὐκ ἔχουσιν ἐν τῇ γνώσει τὸ εἶναι.

7. Diog. Laert. I. 127. Vol. I. p. 445.

† Ὅτι [7]φασὶν οἱ Στωϊκοὶ μηδὲν μεταξὺ εἶναι ἀρετῆς καὶ κακίας. οἱ δὲ Περιπατητικοὶ μεταξὺ λέγουσιν εἶναι τὴν προκοπήν. ὡς γὰρ δεῖν φασιν οἱ Στωϊκοὶ ἢ στρεβλὸν εἶναι ξύλον ἢ ὀρθόν· οὕτως ἢ δίκαιον, ἢ ἄδικον. οὔτε δὲ δικαιότερον, οὔτε ἀδικώτερον. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

†

† Ὅτι αἱ πολιτικαὶ ἀρεταὶ κατακοσμοῦσιν ἡμᾶς καὶ ἀμείνους ποιοῦσιν, ὁρίζουσαι καὶ μετροῦσαι τὰς ἐπιθυμίας, καὶ ὅλως τὰ πάθη μετροῦσαι, καὶ ψευδεῖς δόξας ἀφαιροῦσαι, τῷ

verti [dicunt Stoici,] modo quidem probabilibus actionum externarum rationibus; modo vero conſiliis & ſermonibus eorum, quibuſcum verſatur, inductum. Naturam enim ipſam facultates præbere minime perverſas. Virtus vero alia communiter eſt uniuſcujuſque rei perfectio, ut ſtatuæ; alia extra contemplationem poſita, ut ſanitas; alia, quæ in contemplatione verſatur, ut prudentia. Et virtutes ἐπιστημονικαὶ & θεωρηματικαὶ ſunt illæ, quæ ex contemplationibus conſtant, ut prudentia & juſtitia. Ἀθεώρητοι vero, quæ eas, quæ in contemplatione poſitæ ſunt, ſemper comitantur, & eatenus ſub contemplationem cadunt, ut ſanitas & robur. Temperantiam enim, quæ in contemplatione poſita eſt, ſequitur & comitatur ſanitas; ſicut fornicis ſtructuræ conſequens eſt ædificii firmitas. Vocantur autem ἀθεώρητοι, quia nullam habent aſſenſionem, ſed aliarum ſunt acceſſio, ut ſanitas & fortitudo. Virtutem autem revera exiſtere, illud argumento ſit, quod Socrates Diogenes & Antiſthenes in ea profecerint. Sic etiam vitium exiſtit, quia virtuti oppoſitum eſt. Virtus etiam doctrina acquiri poteſt, ut patet ex eo, quod ex malis boni fiant. Sunt autem duæ virtutes: quarum una in contemplatione; & altera in actione verſatur. Alii tres ſtatuunt, Logicam, Phyſicam & Ethicam. Poſidonius quatuor. Alii vero plures. Nonnulli unam tantum, prudentiam nempe. Virtutes autem principes eſſe dicunt, fortitudinem, prudentiam, juſtitiam, & temperantiam. Cæteras vero eis ſubjectas, magnanimitatem, continentiam, tolerantiam, ſolertiam, & rationem bene conſultandi. Eadem eſt ratio vitiorum. † Virum virtute præditum & contemplari oportet, & facere ea quæ ſunt facienda. Ad claſſem vero eorum, quæ facienda ſunt, referuntur & eligenda, & toleranda, & conſtanter tuenda. Quare ſi alia agat bene eligendo, alia fortiter ferendo, [alia juſte diſtribuendo,] alia denique conſtanter perſeverando, & prudens eſt, & fortis, & juſtus, & temperans. Præterea, unaquæque virtus in proprio quodam genere verſatur: ut fortitudo in rebus tolerandis; prudentia in rebus agendis, & non agendis, & neutris: eademque eſt ratio cæterarum. † Virtus eſt habitus optimus: ſeu habitus, per quem id, cui illa ineſt, optimum eſt, & actiones convenientes optime edit. Virtus eſt ſecundum naturam; vitium vero contra naturam. Non omnis virtus eſt ſcientia. Eſt enim alia intellectualis: alia vero moralis. Morales autem in cognitione non conſiſtunt. ‡ Stoici aiunt, inter virtutem & vitium nihil eſſe medium. Pe-

---

[1] Κατήχυσιν] Apud Laertium rectius legitur κατήχησιν.

[2] Ἡ ἀρετὴ δὲ τέλειός ἐστιν, ὥσπερ ἀνδρεία] Hæc corruptiſſima ſunt, quæ apud Laertium rectius ſic leguntur: Ἀρετὴ δέ τις ἡ μὲν τις κοινῶς παντὶ τελείωσις, ὥσπερ ἀνδριάντος. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[3] Εὐφροσύνῃ] Laertius recte habet σωφροσύνῃ: quam lectionem in verſione expreſſi.

[4] Τὸν δὲ ἐνάρετον ——— περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι] Hæc leguntur apud Laertium lib. VII. Segm. CXXVI.

‡

[5] Καὶ ὑπομενετέα, καὶ ἐμμενετέα] Supple ex Laertio, καὶ ὑπομ. καὶ ἀπονεμητέα, καὶ ἐμμ. Et ſic paulo poſt: τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἀπονεμητικῶς, τὰ δὲ ἐμμ.

[6] Ὥστε εἶναι τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖν] Emenda ex Laertio, ὥστε εἰ τὰ μὲν αἱρετῶς ποιεῖ &c. Et deinde tolle punctum poſt ἐμμενετικῶς, ejuſque loco pone virgulam, ut apud Laertium.

[7] Ὅτι φασὶν οἱ Στωϊκοὶ ——— καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως] Hæc leguntur apud Laert. VII. Segm. CXXVII.

ὅλως ἀμείνονι καὶ τῷ ὠφελεῖσθαι καὶ τῶν ἀμέτρων καὶ ἀορίστων ἔξω εἶναι. τὰς δὲ πολιτικὰς ἀρετὰς ὁ Πλάτων ἀλλαχοῦ καθάρσεις λέγει. τέσσαρες ἀρεταί. † Ὅτι [1] ἕπεται τῇ φρονήσει εὐβουλία καὶ σύνεσις· τῇ δὲ σωφροσύνῃ εὐταξία καὶ κοσμιότης· τῇ δὲ δικαιοσύνῃ ἰσότης καὶ εὐγνωμοσύνη· τῇ δὲ ἀνδρείᾳ ἀπαραλλαξία καὶ εὐτονία.

ripatetici vero profectum inter utrumque intercedere dicunt. Ut enim lignum Stoici vel curvum vel rectum eſſe aiunt: ſic etiam hominem vel juſtum vel injuſtum eſſe debere, nec quenquam altero eſſe juſtiorem, vel injuſtiorem. Et ſic in reliquis. † Virtutes civiles nos ornant mclioreſque reddunt, quia cupiditates & affectus circumſcribunt & moderantur, falſaſque opiniones ex animo tollunt, eo ipſo quod ſint optimæ, & definitæ, & ab omnibus immoderatis indefinitiſque rebus remotæ. Virtutes autem civiles Plato purgationes alicubi vocat. Virtutes ſunt quatuor. † Prudentiam ſequuntur ratio bene conſultandi & intelligentia; temperantiam ordo decens & modeſtia; juſtitiam æqualitas & æquitas; fortitudinem vero conſtantia, animique contentio & vigor.

1 Diog. Laert. VII. 126. Vol. I. 445.

Ἀρετή. Ἀνδοκίδης καὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ εὐδοξία. † [2] Ὅτι ἀποβλητὴ διὰ μέθην ἢ μελαγχολίαν. ἀναπόβλητος δὲ διὰ βεβαίαν κατάληψιν. καὶ αὐτάρκη δὲ αὐτήν φασιν εἶναι. οἱ δὲ, οὐκ αὐτάρκη εἶναι, ἀλλὰ χρῄζειν ἰσχύος, καὶ ὑγείας, καὶ χορηγίας. † Ὅτι ἡ ἀρετὴ τῶν ἀντικειμένων ἐστίν. ἀντικείμενα δέ εἰσιν, ὅσα τῇ ἀναιρέσει τῶν ἐναντίων συνίσταται· τυφλότης, ὄψις, κατάφασις, ἀπόφασις, καὶ τὰ ὅμοια. † Ὅτι [3] ἀρετῆς κτῆμα, ὅταν ἀπίδοι τις εἰς τὴν Ῥωμαίων εὐταξίαν, ἐπιγνώσεται εἶναι ἀρετῆς κτῆμα, οὐ τύχης δῶρον.

Ἀρετή. Virtus. Andocides & Thucydides vocem ἀρετὴ pro nominis claritate ſumunt. † Virtus ob ebrietatem vel furorem amitti poteſt, [ut Chryſippus ſtatuit. Cleanthes vero cenſet,] eam amitti non poſſe, quod firmiter animo inhæreat. Virtutem etiam [ad beate vivendum] ſe ipſa contentam eſſe aiunt. Alii vero id negant, dicentes, eam indigere viribus, & ſanitate, & opibus. Virtus eſt ex eorum numero, quæ inter ſe opponuntur. Oppoſita autem ſunt, quorum ſublato uno alterum conſtituitur: ut, cœcitas & viſus; affirmatio & negatio, & ſimilia. † *Si quis Romanorum diſciplinam militarem intueatur, cognoſcet, eos tantum imperium non a fortuna donatum, ſed propria virtute partum poſſidere.*

2 Diog. Laert. VII. 127. Vol. I. 445

+

3. Joseph. Bell. Jud. III. 5. Vol. II. p. 226.

Ἀρετῶ. τὸ ἀρετῆς ἐπιμελοῦμαι. [4] Προκόπιος· Ἀμφότεροι δὲ, οἱ μὲν θανατῶντες, οἱ δὲ ἀρετῶντες, ἐπὶ τοὺς πέλας πολλῷ ἵεντο.

Ἀρετῶ. Virtutis ſtudioſus ſum. Virtutis laudem quæro. Procopius: *Utrique in proximos impetum animoſe faciebant; illi mortem, hi vero virtutis laudem quærentes.*

Procopius. V. I. p. 664. C. Bell. Goth: IV. Cap. 35.

Ἀρζανηνη.

Ἀρζαρηνή. τόπος.

Ἀρζαρηνή. Arzarene. Locus ita vocatus.

Ἀρζανηνη. Cod. Voss.

Ἀρειανοί. [5] Ἰστέον, ὅτι ἐγένοντο καὶ Ἀρειανοῖς διαιρέσεις δι' αἰτίαν τοιαύτην. Αἱ καθ' ἑκάστην παρ' αὐτοῖς ἐριστικαὶ ζητήσεις εἰς ἄτοπά τινα τοὺς λόγους αὐτῶν περιήγαγον. Ἐπεὶ γὰρ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πιστεύεται ὁ Θεὸς πατὴρ εἶναι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Λόγου, ζήτημα ἐνέπεσεν εἰς αὐτοὺς, εἰ δύναται καὶ πρὸ τοῦ ὑποστῆναι τὸν Υἱὸν ὁ Θεὸς καλεῖσθαι πατήρ. ἐπεὶ γὰρ τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον οὐκ ἐκ Πατρὸς γεννᾶσθαι, ἀλλ' οὐκ ἐξ ὄντων ὑποστῆναι ἐδόξαζον, περὶ τὸ πρῶτον καὶ ἀνωτάτω κεφάλαιον σφαλέντες, εἰκότως περὶ ψιλοῦ ὀνόματος εἰς ἄτοπον φιλονεικίαν ἐξέπεσον. Δωρόθεος μὲν, ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὑπ' αὐτῶν μεταςαλεὶς, ἔλεγε μὴ δύνασθαι πατέρα εἶναι ἢ καλεῖσθαι μὴ ὑφεστῶτος υἱοῦ. Μαρῖνος δὲ, ὃν ἐκ Θρᾴκης πρὸ Δωροθέου κεκλήκεσαν, καιροῦ δραξάμενος ἀφορμῆς (ἐλυπεῖτο γὰρ ὅτι αὐτοῦ Δωρόθεος προεκέκριτο) τοῦ ἐναντίου λόγου προΐστατο. καὶ γίνεται εἰς αὐτοὺς διαίρεσις διὰ τὸ προλεχθὲν λεξείδιον, καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάτερος τὰς συναγωγὰς ἐποιοῦντο, λέγοντες, τὸν Πατέρα εἶναι μὴ ὑφεστῶτος Υἱοῦ. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι Ψαθυριανοὶ, ὅτι Θεό-

Ἀρειανοί. Arriani. Sciendum, apud Arrianos etiam diſſidia exſtitiſſe ob hujuſmodi cauſam. Contentioſæ quæſtiones, quæ quotidie apud illos agitabantur, ſermones illorum ad abſurdas quaſdam ſententias perducebant. Nam, quoniam in Eccleſia creditur, Deum eſſe Patrẽ Filii Verbi; orta eſt inter eos quæſtio, poſſet ne Deus etiam, antequam Filius exiſteret, vocari Pater. Cum enim Dei Verbum non ex Patre genitum eſſe, ſed ex nihilo exſtitiſſe affirmarent, in primo ac ſummo fidei capite lapſi merito in abſurdam de nudo vocabulo diſputationem inciderunt. Dorotheus igitur, Antiochia ab illis accerſitus, Patrem nec eſſe nec vocari poſſe dixit, niſi exiſtente Filio. Marinus vero, quem ante Dorotheum ex Thracia evocaverant, opportuna occaſione arrepta (ægre enim ferebat Dorotheum ſibi prælatum) contrariæ ſententiæ patrocinium ſuſcepit. Hac de cauſa diſſidium inter illos exſtitit, & ob ſupra dictam voculam ſeparati ſeorſum ſinguli conventus agitare cœperunt, dicentes, Patrem eſſe etiam non exiſtente Filio. Hi vero Pſathyriani dicti ſunt, propterea quod Theoctiſtus

Socrat. Eccles. Hist. V. 23. Vol. II. p. 310.

---

[1] Ὅτι ἕπεται τῇ φρον. εὐβ.] Laert. VII. Seg. CXXVI.

[2] Ὅτι ἀποβλητὴ διὰ μέθην ἢ μελαγχ. ——— καὶ χορηγίας] Hæc leguntur apud Laertium lib. VII. Segm. CXXVII.

[3] Ὅτι ἀρετῆς κτῆμα, ὅταν ἀπίδοι τις εἰς τὴν Ῥωμ. εὐτ.] Locus hic negligenter excerptus eſt ex Joſepho, apud quem libro III. *de Bell. Jud.* pag. 835. ſic legitur: Εἰ δέ τις αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἄλλην τῆς στρατιᾶς σύνταξιν ἀπίδῃ, γνώσεται καὶ τὴν τοσήνδε ἡγεμονίαν αὐτοὺς ἀρετῆς κτῆμα ἔχοντας, οὐ δῶρον τύχης. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[4] Προκόπιος] Lib. IV. *de Bell. Goth.* cap. ult. pag. 664.

[5] Ἀρειανοί. Ἰστέον, ὅτι ἐγένοντο καὶ Ἀρειανοῖς διαιρ.] Integrum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Socrat. Hiſtor. Eccleſ. lib. V. cap. XXIII. ut Pearſonius obſervavit.

κπστός τις, ψαθυροπώλης, Σύρος, διαπύρως τῷδε τῷ λόγῳ συνίστατο. ἐπηκολούθησε δὲ αὐτοῖς καὶ Σελενᾶς ὁ τῶν Γότθων Ἐπίσκοπος. καὶ οὗτοι μικρὸν ὕστερον διηρέθησαν, Μαρίνου πρὸς Ἀγάπιον διενεχθέντος, ὃν αὐτὸς εἰς Ἐπίσκοπον Ἐφέσου προεβέβλητο. οὗτοι δὲ οὐ περὶ θρησκείας ἀλλὰ περὶ προεδρίας μικροψυχήσαντες ἐπολέμουν ἀλλήλοις. ἐχωρίζοντο δὲ ἀλλήλων ἐπὶ ἔτη λέ, ἕως τοῦ νέου Θεοδοσίου.

Ἀρειανὸς, καὶ Ἀρειανίζω, καὶ Ἀρειανισταὶ, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἀπὸ Ἀρείου τοῦ αἱρεσιάρχου· ὃς ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν τοῖς ἱερωμένοις πρεσβυτέροις τεταγμένος, ἐπειδὴ τὰ πάντα συγχεῖν ἐβούλετο, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν τῆς ἐν Νικαίᾳ τριακοσίων ιή ἁγίων πατέρων συνόδου, διεφθάρη ἀήθει καὶ καινῷ τοῦ θανάτου τρόπῳ. [1]ἐν γὰρ τῷ τῆς πόλεως φόρῳ, ἐπειχθείσης οἱ τῆς γαστρὸς, ἀποκλίνας εἰς ἀπόπατον ἅμα σὺν τοῖς διαφορήμασι πάντων ἐκενώθη τῶν ἐντὸς ἀναγκαίων. καὶ ἐξ αὐτοῦ καὶ Ἀρειόφρονες.

Ἀρειή. ἡ ἀπειλή. ἢ [2] ἀσθενής. ὃ καὶ δασύνεται.

Ἀρειμάνιος. ὁ ἐν τῷ Ἄρει μαινόμενος. Ἀρειμένης δὲ, ὄνομα κύριον.

Ἄρειος [3] πάγος. δικαστήριον Ἀθήνησιν. ἐν αὐταῖς βουλαὶ δύο· ἡ μὲν τῶν φ' καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν κληρουμένη βουλεύειν· ἡ δὲ εἰς μίαν τῶν Ἀρεοπαγιτῶν. ἐδίκαζε[4] δὲ καὶ τὰ φονικὰ, καὶ τὰ ἄλλα πολιτικὰ διῴκει σεμνῶς. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἄρειος, ἤτοι ὅτι ἐν τῷ πάγῳ ἐστὶ καὶ ἐν ὕψει τὸ δικαστήριον· Ἄρειος δὲ, ἐπεὶ τὰ φονικὰ δικάζει. ὁ δὲ Ἄρης ἐπὶ τῶν φόνων· ἢ ὅτι ἔπηξε τὸ δόρυ ἐκεῖ ἐν τῇ πρὸς Ποσειδῶνα ὑπὲρ Ἁλιρροθίου δίκῃ, ὅτε ἀπέκτεινεν αὐτὸν, βιασάμενον Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ καὶ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατέρα, ὥς φησιν Ἑλλάνικος ἐν ά. καὶ Ἄρειον τεῖχος, καὶ Ἀρειοπαγίτης.

Α. ἐκλήθη δὲ Ἄρειος πάγος, ἢ ὅτι αἱ Ἀμαζόνες ἐπὶ τὸν τόπον ἐστρατεύοντο, Ἄρεως οὖσαι, ἢ ὅτι ἐν τῷ πάγῳ ἐστὶ — Etym. magn. et Phavorin.

Ἀρήγω. τὸ βοηθῶ.

Ἀρίδηλος. ὁ φανερός.

Ἀρηΐθοος. ὁ ἐν πολέμῳ ταχύς.

Ἀρηΐλυκος. ὄνομα κύριον. καὶ Ἀρηϊλύκοιο.

Ἀρήϊος. ὁ πολεμικός. καὶ Ἀρήϊοι. [5] Ἀλκαῖος· Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι. καὶ Ἀρηΐοις, τοῖς τοῦ πολέμου. Εἶναι ἔλεγε νεότητα ἐπίλεκτον, καὶ ἀρηΐοις ὅπλοις πεφράχθαι.

Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρήϊος Schol. Æschyli Pers. 349. leg. Α. γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος.

Ἀρηΐφατος. ὁ ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένος.

Ἀρηΐφιλος. ὁ φίλος τοῦ Ἄρεος.

Ἀρημένος. [6] ὁ βεβλαμμένος. καὶ Ἀρήμεναι.

quidam, natione Syrus, Pſathyropola, id eſt, placentarum venditor, iſtud dogma acerrime defenderet. Horum opinionem ſecutus eſt etiam Selenas, Gothorum Epiſcopus. Sed & hi paulo poſt diſſentire cœperunt, Marino cum Agapio contendente, quem ipſe Epheſi Epiſcopum deſignarat. Hi vero non de religione, ſed de primatu ambitioſe contendentes ſpatio xxxv. annorum mutuum aluerunt diſſidium uſque ad Theodoſium Juniorem.

Ἀρειανὸς, & Ἀρειανίζω, & Ἀρειανισταὶ, & cætera his ſimilia, deducta ſunt ab Ario hæreſiarcha: qui ſub Conſtantino M. in ſacrorum Presbyterorum ordinem cooptatus, cum omnia perturbare vellet, a trecentis & octodecim Nicenæ Synodi ſanctis Patribus condemnatus inſolito & novo genere mortis periit. Nam in urbis foro, ventris onere urgente, cum ad latrinam ſeceſſiſſet, una cum excrementis omnia inteſtina effudit. Ab ipſo dicti ſunt Ἀρειόφρονες, i. e. qui Arii ſententiam ſequuntur.

Ἀρειή. Minæ. [At ἀραιή,] infirma: quod etiam aſpiratur.

Ἀρειμάνιος. Qui Martis inſtinctu furit. Ἀρειμένης vero, nomen proprium.

Ἄρειος πάγος. Areopagus. Judicium Athenis. Erant Athenis duo Senatus: unus Quingentorum, qui ſingulis annis ſorte creabatur: alter Areopagitarum perpetuus, qui de cædibus jus dicebat, & alia Reip. negotia magna cum auctoritate adminiſtrabat. Dictum eſt autem Judicium hoc *Areopagus*, vel quia ἐν πάγῳ, i. e. loco edito ſitum erat (Ἄρειος vero, quod ibi de cædibus jus diceretur. Mars enim cædibus præeſt) vel quia Mars haſtam ibi defixit in judicio adverſus Neptunum de Halirrothio, quem occiderat, quod vim intuliſſet Alcippæ, filiæ ſuæ & Agrauli, quæ Cecrope nata erat, ut refert Hellanicus libro primo.

Ἀρήγω. Opem fero.

Ἀρηΐδηλος. Valde clarus. Manifeſtus.

Ἀρηΐθοος. In prælio velox.

Ἀρηΐλυκος. Nomen proprium. [Et genitivus,] Ἀρηϊλύκοιο.

Ἀρήϊος. Bellicoſus. Et Ἀρήϊοι. Bellicoſi. Alcæus: *Viri Martium ſunt urbis munimentum.* Et Ἀρηΐοις, bellicis. *Electam dicebat eſſe juventutem, & armis Martiis munitam.*

Ἀρηΐφατος. In bello cæſus.

Ἀρηΐφιλος. Martis amicus.

Ἀρημένος. Læſus. Et Ἀρήμεναι. Precari.

---

[1] Ἐν γὰρ τῷ τῆς πόλεως φόρῳ, ἐπειχθ.] Confer Codinum *de Origin. Conſtantinop.* pag. 22.

[2] Ἡ ἀσθενής] Confunduntur hic duæ voces ἀρειή, & ἀραιή. Vide paulo ante v. Ἀραιήν.

[3] Ἄρειος πάγος. δικασ. Ἀθήν.] De Areopago Meurſius librum ſingularem conſcripſit: quem conſule.

[4] Ἐδίκαζε δὲ καὶ τὰ φονικά] De cædibus Areopagitæ jus dicebant: ſed tantum voluntariis. De fortuitis enim judicabant Ephetæ in foro illo, cui a Pallade nomen erat. Vide infra v. Ἐφέται, & v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ.

[5] Ἀλκαῖος. Ἄνδρες πόλεως πύργοι ἀρήϊοι] Idem fragmentum Alcæi citat Scholiaſta Æſchyli ad *Perſas*, v. 349. ut Portus monuit. Huc etiam referenda ſunt verba illa Ariſtidis apud Photium, pag. 1290. Μόνος δέ μοι δοκεῖ πάντων ἀνθρώπων ἢ κομιδῇ γε ἐν ὀλίγοις δεῖξαι Θεμιστοκλῆς ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ παραλαβόντες ἐχρήσαντο· ὡς ἄρα οὐ λίθοι, οὐδὲ ξύλα, οὐδὲ τέχνη τεκτόνων αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες αὑτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα τείχη καὶ πόλεις. i. e. *Solus vero, vel certe inter paucos admodum Themiſtocles videtur oſtendiſſe verum eſſe dictum illud Alcæi poetæ, quo multi poſtea uſi ſunt: Non lapides, non ligna, nec artem fabrilem urbes conſtituere: ſed ubi viri ſint, qui ſe ipſi ſervare norint, ibidem & urbes eſſe & mœnia.* Reſpexit nimirum Ariſtides ad ipſam illam ſententiam Alcæi, quam Suidas hic adducit.

[6] Ἀρημένος. ὁ βεβλ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Σ. v. 435.

Ἀρίων.

Ἀρήνη. ὄνομα πηγῆς.

Ἀῤῥηνοφορεῖν.[1] τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο [2] τῶν εὐγενῶν. δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἵ τινες ἦρχον τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου καὶ τῶν περὶ αὐτήν. λευκὴν δὲ ἐσθῆτα ἐφόρουν. εἰ δὲ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνετο.

præessent. Hæ vestem gestabant candidam:

Ἀρήνωρ. ὁ φύλαξ.

Ἀρήρει. εὐήρμοστο. καὶ Ἀρηρός, τὸ εὐάρμοστον. καὶ 2 Ἀρηρώς, ὁ ἡρμοσμένος.

Ἀρηρομένη. ἠροτριασμένη.

Ἄρης. κυρίως ὁ σίδηρος.

Βαψαμένη[3] κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγόνων.

σημαίνει δὲ καὶ τὸν πόλεμον. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω· ὁ μέλλων ῥήσω· ῥῆς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α Ἄρης. ἐν τῷ πολέμῳ γὰρ οὐ λόγων ἀλλ' ἔργων χρεία. καὶ [4] Ὅμηρος·

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου· ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.

τὸ α καὶ μακρὸν καὶ βραχύ. [5] Ὅμηρος· Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγέ. κλίνεται δὲ Ἄρης, Ἄρου, καὶ Ἄρης, Ἄρητος, καὶ Ἄρης, Ἄρεος. Ἄρης γάρ ἐστι, καὶ ταράττει τὴν κλίσιν. †

Ἄρης τύραννος. ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι διαπραττομένων.

Ἀῤῥήσιος.[6] μοναχός· ὃς τοὺς νέους πταίσαντας οὐκ ἀφώριζεν, ἀλλὰ τοὺς προκόψαντας, λέγων, ὅτι ὁ νέος ἀφορισθεὶς καταφρονητὴς γίνεται· ὁ δὲ προκόψας τῆς ἐκ τοῦ ἀφορισμοῦ ὀδύνης ταχεῖαν λαμβάνει τὴν συναίσθησιν.

Ἀρήτη.[7] ὄνομα κύριον. Ἀρήτιον.

Ἀρητῖνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἀρήσασθαι. εὔξασθαι.

Ἀρητήσιον πεδίον.

Ἀρητόν.[8] τὸ βλαβερόν. Ἄῤῥητον δὲ λόγον, κακόφημον, μὴ ῥηθῆναι ὀφείλοντα. [9] Σοφοκλῆς· Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον. † Ἀῤῥήτων ἀῤῥητότερον, καὶ κακῶν πέρα γεγραφώς, ἢ καὶ πεπραχώς. † Τίς οὖν οὐ μισήσειεν ὑπερβολὴν ἀῤῥητουργίας ἑτέροις μὴ ἀπολελεῖφθαι; Λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀκαταληψίας, ὡς τό· Ἄῤῥητον τὸ θαῦμα τῆς σῆς κυήσεως, μητροπάρθενε.

Ἀρήνη. Arene. Nomen fontis.

Homer. Hymn. II. 442. et Il. B. 591. Λ. 722.

Ἀῤῥηφορεῖν. [In festo Minervæ secreta & arcana sacra gestare.] Quatuor virgines nobiles designabantur, [quæ in festo Minervæ arcana sacra in cistis ferrent.] Duæ autem eligebantur, quæ texturæ pepli aliisque eo pertinentibus &, si auro se ornarent, id sacrum erat.

Ἀρήνωρ. Custos.

1. Homer. Il. χ. 31. ω. 269

Ἀρήρει. Congruebat. Aptum erat. Et Ἀρηρός. Aptatum. Conveniens. Et Ἀρηρώς. Aptatus. Conveniens.

2 Il. κ. 553.

Ἀρηρομένη. Arata.

Ἄρης. Proprie ferrum. [In Epigrammate:] *Ferrum in ilia condens.* Significat etiam bellum: a verbo ῥῶ, dico; cujus Futurum est ῥήσω: unde ῥῆς, & cum α privativo Ἄρης, quasi, non loquens. In bello enim non dictis sed factis opus est. Homerus: *In manibus enim finis belli situs est: at verbis in consultationibus opus est.* Syllaba α tam brevis est, quam longa. Homerus: *Mars, Mars, mortalium pernicies.* Declinatur autem & Ἄρης, Ἄρου, & Ἄρης, Ἄρητος, & Ἄρης, Ἄρεος. Mars enim est, & ideo declinationem turbat.

Homer. Il. Π. 630.

Hom. Il. E. 31.

† Iambus.

Ἄρης τύραννος. *Mars tyrannus.* De iis dicitur, qui per vim aliquid faciunt.

Ἀῤῥήσιος. Arrhesius Monachus juniores qui deliquerant a communione non excludebat, sed eos, qui provectioris erant ætatis. Dicebat enim, juvenem excommunicatum contumacem fieri: seniorem vero excommunicationis dolorem cito sentire.

Ἀρήτη. Arete. Nomen proprium. Ἀρήτιον. Aretium.

Ἀρητῖνοι. Aretini. Nomen gentis.

Ἀρήσασθαι. Precari. Vota facere.

Homer. Il. ζ. 115.

Ἀρητήσιον πεδ. Aretesius campus.

8. Hom. Il. P. 53[illegible]

Ἀρητόν. Noxium. Perniciosum. Ἄῤῥητον λόγον vero, sermonem mali ominis, nefandum, non dicendum. Sophocles: *Quomodo igitur dicam rem non dicendam?* † *Qui maxime nefanda & quovis malo graviora scripsit, vel dixit.* † *Quis igitur non aversetur hominem, qui nefanda obscœnitate omnes superavit?* Significat etiam hæc vox Ineffabile, vel, quod comprehendi non potest: ut, *Ineffabile miraculum conceptionis tuæ, o mater virgo.*

Soph. Aj. 214.

† Julian. Orat. VII. p. 210.

---

[1] Ἀῤῥηνοφορεῖν] Scribendum est ἀῤῥηφορεῖν, ut recte apud Harpocrationem; ex quo Suidas hunc articulum descripsit.

[2] Τῶν εὐγενῶν] Ex Harpocratione post εὐγενῶν addendum est Ἀῤῥηφόροι.

[3] Βαψαμένη κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγ.] Pentameter hic decerptus est ex eleganti Epigrammate, hactenus, ut puto, inedito, quod integrum cum Lectore communicabo. Inscriptio ejus in Codice MS. talis est. Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικέως εἰς Δαμάτριον Λάκωνα, ὃν ἡ μήτηρ ὡς φυγοπόλεμον ἀπέσφαξε. Sequitur deinde ipsum Epigramma:

Αὐτά τοι τρέσσαντι παρὰ χρέος ὤπασεν ᾅδαν,
  Βαψαμένα κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγόνων,
Μάτηρ ἅ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριε. φᾶ δὲ σίδηρον
  Παιδὸς ἑοῦ φύρδαν μεστὸν ἔχουσα φόνου,
Ἀφρόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον,
  Δερκομένα λοξοῖς οἷα Λάκαινα κόραις·
Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον, ἁνίκα δειλὰν
  Οἶσθα φυγάν· τελέθεις οὔτ' ἐμός, οὔτε Λάκων.

Id est: *Cum timide ex acie fugisses, Demetri, ipsa quæ te peperit mater mortem tibi intulit, ferrum in ilia condens: dixitque, gladium sanguine filii cruentum tenens, & ore spumans, dentibusque horrendum infrendens, & leænæ instar torvum cernens: Linque Eurotam, abi ad Orcum, qui ignavo animo hostes fugis. Non enim es filius meus, nec Lacon.* Fragmenta Epigrammatis hujus variis in locis dispersa leguntur apud Suidam: nimirum v. Ἀφρόεν, Εὐρώταν, Κόναβος, Λοξή, Φύρδην, Φᾶ δὲ σίδηρον. In Hexametro tertio τὸ ἐπιπρίουσα idem significat quod ἐπιβρύχουσα, i. e. dentibus stridens, vel frendens. Hesychius: Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων. In Pentametro tertio pro Λάκαινα legendum est λέαινα, i. e. leæna. Reliqua sunt satis clara & emendata.

[4] Ὅμηρος] Il. Π. v. 630.

[5] Ὅμηρος· Ἆρες, Ἄρες βροτολ.] Il. E. v. 31.

[6] Ἀῤῥήσιος] Apud Socratem Histor. Eccles. lib. IV. cap. XXIII. unde locus hic depromptus est, legitur Ἀρσένιος: quod nomen Suidæ restituendum & suo loco ponendum est.

[7] Ἀρήτη] Sic appellata fuit filia Aristippi Cyrenæi. Vide infra v. Ἀρίστιππος.

[8] Ἀρητόν. τὸ βλαβερόν] Scholiasta Homeri ad Il. P. v. 37. Ἀρητόν. ἤτοι βλαβερόν. παρὰ τὴν ἀράν. ὅ ἐστι βλάβην. ἢ τὸ ἐπευκτόν.

[9] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 14. ut Portus observavit.

Ἀῤῥηλοποιΐα. ἀσέλγεια. αἰσχρουργία.

α. Homer. Il. ε. 577. 494. Od. γ. 414. 440.

α Ἄρητος. ὄνομα κύριον.

Ἀῤῥηφορία. θυσία. εἰ μὲν διὰ τοῦ ἄλφα, Ἀῤῥηφορία. ἐπειδὴ τὰ ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον τῇ θεῷ αἱ παρθένοι. εἰ δὲ διὰ τοῦ ε, Ἑρσεφορία. τῇ γὰρ Ἕρσῃ ἐπόμπευον τῇ Κέκροπος θυγατρί. καὶ Ἀῤῥηφόροις, καὶ Ἀῤῥηφόροι, αἱ τὰ ἄῤῥητα φέρουσαι μυστήρια. Ἀῤῥηφόροι καὶ παναγεῖς γυναῖκες.

Ἀρία. ὄνομα πόλεως.

Ἀριάδνη. γυνὴ τοῦ Θησέως. καὶ ζήτει ἐν τῷ Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἀριαμένης. ὄνομα κύριον.

Ἀῤῥιανὸς, ἐποποιὸς, μετάφρασιν τῶν Γεωργικῶν τοῦ Βεργιλλίου ἐπικῶς ποιήσας. Ἀλεξανδριάδα. ἔστι δὲ κατὰ τὸν Μακεδόνα ἐν [1] ῥαψῳδίᾳ εἴκοσι καὶ τέσσαρσιν. εἰς Ἄτταλον τὸν Περγαμηνὸν ποιήματα.

1 [illegible]

Ἀῤῥιανὸς[2] Νικομηδεὺς, φιλόσοφος Ἐπικτήτειος, ὁ ἐπικληθεὶς νέος Ξενοφῶν. ἦν δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ Μάρκου καὶ Ἀντωνίνου τῶν βασιλέων, καὶ ἀξιωμάτων μεταλαβὼν καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ ὑπατεῦσαι, καθά φησιν Ἑλικώνιος, διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα. ἔγραψε δὲ βιβλία παμπληθῆ.

Ἀριαράθης. ὄνομα κύριον.

λ Arist. Equit. 1092.

Ἀρίβαλλος.[3] οὐ μόνον παρὰ Στησιχόρῳ καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνης. Εἶτα καταςπένδει κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀριβάλλῳ.

ν Arrian. de Exped. Alexandri. III. 18. p. 224 ubi Ἀριοβαρζάνης.

ν Ἀριβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

μ. Clem. Alex. Strom. IV. Vol. I. p. 619.

Ἀριγνώτη, μαθήτρια Πυθαγόρου τοῦ μεγάλου καὶ Θεανοῦς, Σαμία, φιλόσοφος Πυθαγορική. συνέταξε τάδε· Βακχικά. [4]ἔστι δὲ περὶ τῶν τῆς Δήμητρος μυστηρίων. Ἐπιγράμματα. [5] Φέρεται δὲ καὶ ἱερὸς λόγος. ἔγραψε [6] δὲ καὶ τελετὰς Διονύσου, καὶ ἄλλα φιλόσοφα.

(ν) Homer saepe.

(ν Ἀρίγνωτος. ὁ εὐδιάγνωστος.

Ἀριδαῖος. ὄνομα κύριον.

7. Brunck. II. 215. XV. Philippi.

Ἀρίδες. ἡ εὐθεῖα ἀρὶς, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον.

Καὶ [7] γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας.

8. Brunck. I. 221. IV. Leonid. Tarentini.

Καὶ αὖθις· [8] Αἵ τ' ἀρίδες ξυστήρ τε. Ἄρις δὲ, ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα.

ξ Homer. saepe.

ξ Ἀριδείκετος. ὁ περίδηλος, καὶ ἔνδοξος. Ἀρίδηλος δὲ, ὁ περίδηλος καὶ φανερός.

Ἀριαῖος. ὄνομα κύριον.

ο Homer saepe.

(ο Ἀριζήλη. ἡ διάδηλος καὶ φανερά. καὶ Ἀρίζηλος, ἀρσενικόν.

Ἀῤῥηλοποιΐα. Obſcœna libido. Fellatio.

Ἄρητος. Aretus. Nomen proprium.

Ἀῤῥηφορία. Sacrificium. [Feſtum Minervæ, ita dictum.] Si ſcribatur per *α*, Ἀῤῥηφορία, inde dicta eſt hæc vox, quod virgines arcana ſacra Deæ in ciſtis ferrent. Sin per *ε*, Ἑρσεφορία, dicta eſt ab Herſe, Cecropis filia, cui pompam ducebant. Et Ἀῤῥηφόροι, quæ arcana ſacra in ciſtis ferebant; mulieres caſtiſſimæ & ſanctæ.

Ἀρία. Aria. Nomen urbis.

Ἀριάδνη. Ariadna. Theſei uxor. Quære in v. Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἀριαμένης. Ariamenes. Nomen proprium.

Ἀῤῥιανός. Arrianus, Poeta Epicus, verſibus Heroicis Georgica Virgilii reddidit, & Alexandriadem, ſive carmen de rebus geſtis Alexandri Macedonis compoſuit, rhapſodiis XXIV. conſtans. Item, in Attalum Pergamenum poemata.

Ἀῤῥιανός. Arrianus Nicomedienſis, Philoſophus Epicteteus, junior Xenophon cognominatus, Romæ vixit ſub Adriano, Marco, & Antonino, Imperatoribus, & propter eruditionis excellentiam ad Conſularem uſque dignitatem evectus fuit, ut Heliconius tradit. Scripſit libros quam plurimos.

Ἀριαράθης. Ariarathes. Nomen proprium.

Ἀρίβαλλος. Hoc nomen non ſolum apud Steſichorum alioſque Dorienſes, ſed etiam in *Equitibus* Ariſtophanis legitur. *Poſtea in caput effundit [ambroſiam] ex marſupio.*

Ἀριβαρζάνης. Aribarzanes. Nomen proprium.

Ἀριγνώτη. Arignote, Samia, diſcipula Pythagoræ Magni & Theanûs, philoſopha Pythagorica. Scripſit *Bacchica*: itemque de Cereris Myſteriis. Epigrammata. Tribuitur ipſi etiam liber, qui ἱερὸς λόγος vocatur. Eadem quoque ſcripſit de ſacris initiis Bacchi, & alia Philoſophica.

Ἀρίγνωτος. Valde notus. Qui facile noſci poteſt.

Ἀριδαῖος. Aridæus. Nomen proprium.

Ἀρίδες. Scobinæ. Inſtrumentum fabrile. A recto ἀρίς. [In Epigrammate:] *Curvaſque & utrinque vinctas ſcobinas.* Et iterum: *Et limæ, & ſcalprum.* Ἄρις vero, qui naſo caret.

Ἀριδείκετος. Valde clarus & illuſtris. Ἀρίδηλος vero, valde manifeſtus.

Ἀριαῖος. Ariæus. Nomen proprium.

Ἀριζήλη. Valde clara. Valde manifeſta. Et Ἀρίζηλος, maſculinum.

---

[1] Ἐν ῥαψῳδίᾳ εἴκοσι καὶ τ.] Lego ἐν ῥαψῳδίαις εἴκοσι καὶ τέσσαρσιν. Rhapſodia enim hic ſignificat librum, ſive partem integri operis: quo ſenſu partes poematis Homerici *Rhapſodias* vulgo vocari notum eſt.

[2] Ἀῤῥιανὸς, Νικομηδ.] Vide de eo Photium in *Bibliotheca*, & Voſſium *de Hiſtor. G.* itemque Meurſium in *Bibliotheca Græca*.

[3] Ἀρίβαλλος.] In MSS. Pariſ. exaratum eſt ἀρύβαλλος, per *υ*: & ſic legitur etiam hodie in loco illo Ariſtoph. quem Suidas paulo poſt adducit; itemque infra ſuo loco.

4. Anecd. Graec. I. 71.

[4] Ἔστι δὲ] Non dubito quin ſcribendum ſit ἔτι δὲ. Lectio enim vulgata ineptum parit ſenſum, quoniam non convenit dicere, aliquem *Bacchica* ſcripſiſſe, & in eo opere de Cereris myſteriis egiſſe.

[5] Φέρεται] Sic habet unus MS. Pariſ. itemque Codex Vatic. ut Pearſonius teſtatur. In duobus vero reliquis MSS. Pariſ. exaratum eſt ἐπιγράφεται, quæ lectio minus placet: nec γράφεται, quod priores Edit. exhibent.

[6] Ἔγραψε δὲ καὶ τελετὰς Διονύσου] Hoc opus procul dubio intellexit Clemens Alexandr. *Strom.* lib. IV. pag. 381. ubi ait: Καὶ Ἀριγνώτη ἡ τὰ περὶ Διονύσου γραψαμένη. Vulgatæ Edit. Clementis exhibent περὶ Διονυσίου, quod manifeſte corruptum eſt.

[7] Καὶ γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας] Verba hæc leguntur Anthol. lib. VI. cap. XXVII. Epigr. III.

[8] Αἵ τ' ἀρίδες ξυστήρ τε] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate quodam, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus ſupra Ἀμφίξουν.

Ἀριήκοον. ὀξυήκοον. εὐπειθῆ.

Ἀριθμῶ. αἰτιατικῇ. καὶ Ἀριθμοῦντα. καταλέγοντα. καὶ ἀριθμοῦντά τινας τοῖς δορυφόροις. † [1] Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα ἀριθμὸν προσηγόρευον. ὁ δὲ ἀριθμὸς συμπληροῦται τοῖς δέκα. ὁ δὲ δέκα σύνθεσις τῶν τεσσάρων. καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀριθμὸν πάντα τετρακτὺν ἔλεγον.

Ἄριμα.ξ ὄρη. καὶ Ἀριμάνιος, Θεὸς παρ' Αἰγυπτίοις.

Ἀριμάσπειος. τόπος. καὶ Ἀριμασπὸς, ἐθνικόν.

Ἀριμαθέμ. ὄνομα τόπου. καὶ Ἀριμαθαῖος, ἀπὸ τούτου.

Ἀρίμινον. ὄνομα πόλεως. καὶ Ἀριμίνιος, ὄνομα ἐθνικόν.

Ἄρινον. τὸ νάπυ.

Ἀριοβαρζάνης. ὄνομα κύριον.

Ἀρίων, Μηθυμναῖος, λυρικὸς, Κυκλέως υἱὸς, γέγονε κατὰ τὴν λη' Ὀλυμπιάδα. τινὲς δὲ καὶ μαθητὴν Ἀλκμᾶνος ἱστόρησαν αὐτόν. ἔγραψε δὲ Ἄισματα· Προοίμια εἰς ἔπη β. λέγεται καὶ τραγικοῦ τρόπου εὑρετὴς γενέσθαι, καὶ [2] πρῶτος χορὸν στῆσαι, καὶ διθύραμβον ᾆσαι, καὶ [3] ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ, καὶ Σατύρους εἰσενεγκεῖν ἔμμετρα λέγοντας. Φυλάσσει δὲ τὸ ω καὶ ἐπὶ γενικῆς.

Ἀριπρεπής. ὁ διάδηλος.

Ἄρις. ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα.

Ἀρίσβη. πόλις τῆς Βοιωτίας.

Ἀρίσημος. φανερὸς ἐν πολέμοις.

Ἄριστα. κάλλιστα. καὶ παροιμία· Ἄριστα χωλὸς [4] ὑφεῖ. ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα κακὰ μᾶλλον αἱρουμένων, ἢ ἀλλότρια ἀγαθά.

Ἀρίσταρχος, Ἀλεξανδρεὺς θέσει, τῇ δὲ φύσει Σαμόθρᾳξ, πατρὸς Ἀριστάρχου. γέγονε δὲ κατὰ τὴν ρνς' Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, οὗ καὶ τὸν υἱὸν ἐπαίδευσεν. λέγεται δὲ γράψαι ὑπὲρ ω' βιβλία ὑπομνημάτων μόνων. μαθητὴς δὲ γέγονε Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ, καὶ Κράτητι τῷ γραμματικῷ Περγαμηνῷ πλεῖστα διημιλλήσατο ἐν Περγάμῳ. μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ γραμματικοὶ περὶ τοὺς μ' ἐγένοντο. τελευτᾷ δὲ ἐν Κύπρῳ, ἑαυτὸν ὑπεξαγαγὼν ἐνδείᾳ τροφῆς, νόσῳ τῇ ὕδρωπι ληφθείς. ἔτη δὲ αὐτοῦ τῆς ζωῆς οβ'. καὶ παῖδας μὲν κατέλιπεν Ἀρίσταρχον καὶ Ἀρισταγόραν. ἄμφω δὲ ἐγένοντο εὐήθεις, ὥστε καὶ ἐπράθη ὁ Ἀρίσταρχος. Ἀθηναῖοι δὲ ἐλθόντα παρ' αὐτοῖς ἐξωνήσαντο.

Ἀριήκοον. Acute audientem. Obedientem. Dicto audientem.

Ἀριθμῶ. Numero. Et Ἀριθμοῦντα, numerantem. † Pythagorei omnia appellabant numerum. Numerus autem denario complectur. Denarius vero ex quaternario componitur. Quamobrem omnem numerum quaternionem appellarunt.

Ἄριμα. Arima, montes. Et Arimanius, Deus apud Ægyptios.

ξ Homer. Iliad. B. 783.

Ἀριμάσπειος. Locus quidam. Et Ἀριμασπὸς, nomen gentile.

Ἀριμαθέμ. Arimathem. Nomen loci. Et Arimathæus, qui eſt ex illo loco.

Ἀρίμινον. Ariminum. Nomen urbis. Et Ariminius, nomen gentile.

Ἄρινον. Sinapi.

Ἀριοβαρζάνης. Ariobarzanes. Nom. propriũ.

Arrian. Exped. Alex. III. 18. p. 224

Ἀρίων. Arion, Methymnæus, Lyricus, Cyclei filius, vixit Olympiade trigeſima octava. Quidam etiam ipſum Alcmanis diſcipulum fuiſſe tradiderunt. Scripſit Cantica, & Procemia ad verſus bis mille. Fertur etiam tragici modi inventor fuiſſe, & primus chorum inſtituiſſe, & dithyrambum ceciniſſe & ita nominaſſe, quod a choro canitur, & Satyros introduxiſſe verſibus loquentes. Retinet autem τὸ ω etiam in genitivo.

Toup. I. 84.
" Spuria sunt verba τὸ ᾀδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ. Conf. Herodot. II. 27. Dio Chrysost. 37. p. 455. "+
Anecd. Graeca I. 68.

Ἀριπρεπής. Valde illuſtris & excellens.

Ἄρις, ἄρινος. Naſo carens.

Ἀρίσβη. Ariſbe. Urbs Bœotiæ.

Ἀρίσημος. In bellis clarus.

Ἄριστα. Optime. Et proverbium. *Claudus optime ſubat.* Dicitur de illis, qui ſua mala alienis bonis præferunt.

Ἀρίσταρχος. Ariſtarchus, habitatione Alexandrinus; natione vero Samothrax, patrem habuit Ariſtarchum, vixitque Olympiade CLVI. tempore Ptolemæi Philometoris, cujus etiam filium erudiit. Fertur ſcripſiſſe ultra octingentos libros, eoſque commentariorum tantum. Diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, & cum Cratete, Grammatico Pergameno, Pergami ſæpiſſime contendit. Diſcipulos Grammaticos habuit circiter XL. In Cypro aqua intercute laborans mortem inedia ſibi conſcivit. Vixit annos LXXII. filioſque reliquit Ariſtarchum & Ariſtagoram, qui ambo ſtupidi fuerunt; adeo ut Ariſtarchus venderetur: quem tamen Athenienſes redemerunt.

---

[1] Ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι πάντα ἀριθμὸν προσηγ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur in Excerptis ex Vita Pythagoræ apud Photium Cod. CCXLIX. pag. 1313. unde ea Suidas deſcripſit.

[2] Καὶ πρῶτος χορὸν στῆσαι] Scholiaſta Ariſtoph. *Avib.* pag. 606. Ἀντίπατρος δὲ καὶ Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι φασὶ, τοὺς κυκλίους χοροὺς στῆσαι πρῶτον Λᾶσον τὸν Ἑρμιονέα. οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Ἑλλάνικος καὶ Δικαίαρχος, Ἀρίωνα τὸν Μηθυμναῖον. Idem etiam teſtatur Proclus apud Photium pag. 985.

[3] Καὶ ὀνομάσαι τὸ ᾀδόμ.] In omnes me verſavi partes, ut loco huic, quem ſuſpectum habeo, medicinam aliquam reperirem: ſed fruſtra. Quare eruditus Lector de eo cogitet velim.

[4] Ὑφεῖ] Scribendum eſt οἰφεῖ, ut apud Diogenianum. Euſtathius quoque ad Il. Γ. pag. 403. eandem lectionem confirmat; cujus verba adſcribam: Δῆλον δὲ, ὅτι ἀπ' αὐτῶν καὶ παροιμία φέρεται τὸ, Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ. Ἐπήρουν μὲν γὰρ, φασὶν, Ἀμαζόνες ἀῤῥένων σκέλος, ἢ δεξιὰν χεῖρα. Σκυθῶν δὲ προκαλουμένων αὐτὰς αὐτοῖς συνοικεῖν, ὡς ἀπηρώτοις οὖσι κατὰ Παυσανίαν, Ἀντιάνειράν φασι μίαν τῶν Ἀμαζόνων, θρασεῖαν οὖσαν καὶ ἀκόλαστον, εἰπεῖν· Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ὡς ἀρκουμένων αὐτῶν τοῖς χωλοῖς.

Ἀρίσταρχος [1] Τεγεάτης, ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς, νοσεῖ τινα νόσον· εἶτα δὲ αὐτὸν ἰᾶται Ἀσκληπιὸς, καὶ προστάσσει χαριστήρια τῆς ὑγείας. ὁ δὲ ποιητὴς τὸ δρᾶμα τὸ ὁμώνυμόν οἱ νέμει. Θεοὶ δὲ ὑγείας μὲν οὐκ ἄν ποτε μισθὸν αἰτήσαιεν, οὐδ' ἂν λάβοιεν. ἢ πῶς ἄν; εἴ γε τὰ μέγιστα ἡμῖν φρενὶ φιλανθρώπῳ καὶ ἀγαθῇ παρέχουσι προῖκα, ἥλιόν τε ὁρᾶν, καὶ τοῦ θεοῦ τοῦ τοσούτου τῆς παναρκοῦς ἀμισθὶ [2] μεταλαμβάνειν ἀκτῖνος, καὶ χρῆσιν ὕδατος, καὶ πυρὸς συνέχουσι μυρίας ἐπιγονὰς, καὶ ποικίλας ἅμα καὶ συνεργοὺς ἐπικουρίας, καὶ ἀέρος σπᾶν, καὶ ἔχειν τροφὴν ζωῆς τὸ ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα. ἐθέλουσι δὲ ἄρα τοῖσδε τοῖς μικροῖς μήτε ἀχαρίστους εἶναι, μήτε ἀμνήμονας ἡμᾶς, καὶ ἐν τούτοις ἀμείνονας ἀποφαίνοντες. Οὗτος δὲ ὁ Ἀρίσταρχος σύγχρονος ἦν Εὐριπίδῃ· ὃς πρῶτος εἰς τὸ νῦν αὐτῶν μῆκος τὰ δράματα κατέστησεν. καὶ ἐδίδαξε μὲν τραγῳδίας ἑβδομήκοντα, ἐνίκησε δὲ δύο, βιοὺς ὑπὲρ ἔτη ρ'.

Ἀρίσταρχος Τεγ. Ariſtarchus Tegeates, poeta Tragicus, morbo quodam laborans ab Æſculapio ſanatur, qui ei præcepit, ut pro reddita ſanitate gratiam ſibi referret. Poeta igitur fabulam cognominem ipſi dedicavit. At vero Dii mercedem pro ſanitate nec exigent unquam, nec recipient. Quomodo enim? Cum nobis maxima quæque bona pro amore & benignitate ſua erga genus humanum gratis largiantur, ut & ſolem videamus, & tanti Dei radiis omnia illuſtrantibus ſine mercede fruamur: aquæ etiam uſum nobis præbeant, itemque ignis, cujus beneficio & ope infinitæ commoditates vitæ noſtræ accedunt. Aerem præterea haurire nos ſinant, ut ſpiritu ejus vitam noſtram ſuſtentemus. Dum igitur exiguam ejuſmodi gratiam a nobis referri ſibi jubent, id volunt, ne ingrati nec beneficiorum immemores ſimus; per hæc ipſa meliores nos reddentes. Hic Ariſtarchus æqualis fuit Euripidis: qui primus dramata ad eam, quam nunc habent, prolixitatem produxit. Docuit Tragœdias LXX. vicit duabus. Obiit centenario major.

Ἀρίσταρχος. οὗτος τὴν ἐν Ἐφέσῳ μόναρχον εἶχεν ἐξουσίαν ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἥκων κλητός. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν ἄρα οἱ προσήκοντες, ὅτι ἐμμελῶς τε καὶ σὺν κηδεμονίᾳ αὐτῶν ἦρξεν ἔτεσιν ε'. ὑπανέστη δὲ ἐκ τῶν Ἀθηναίων, ὅτε Ἅρπαγος Κῦρον τὸν Καμβύσου παῖδα ἐπὶ τὴν σὺν Πέρσαις ἀπόστασιν ἐπάρας ἔτυχεν.

Ἀρίσταρχος. Hic Athenis accerſitus ſummæ rerum Epheſi ſolus præfuit, Evocarunt autem eum cognati & affines, quod per annos quinque magna cum cura & fide ipſis præfuiſſet. Athenis diſceſſit eo tempore, quo Harpagus Cyrum, Cambyſis filium, una cum Perſis ad defectionem impulit.

Ἀρισταίνετος. ὄνομα κύριον.

Ἀρισταίνετος. Ariſtænetus. Nomen proprium.

Ἀρίσταινος. [3] Φιλοποίμην καὶ Ἀρίσταινος οἱ Ἀχαιοὶ συνέβησαν οὐ τὴν φύσιν μίαν ἔχειν, οὔτε τὴν αἵρεσιν τῆς πολιτείας. ἦν γὰρ ὁ μὲν Φιλοποίμην εὖ πεφυκὼς καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχὴν πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας. ὁ δ' ἕτερος πρὸς τὰ πολιτικὰ καὶ λογικὰ τῶν διαβουλίων. τῇ δ' αἱρέσει κατὰ τὴν πολιτείαν τοῦτο διέφερον ἀλλήλων. τῆς γὰρ Ῥωμαίων ὑπεροχῆς ἤδη τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἐμπλεκομένης ὁλοσχερῶς, κατά τε τοὺς Φιλιππικοὺς καὶ Ἀντιοχικοὺς καιροὺς Ἀρισταίνετος ἦγε τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως, ὥστε πᾶν τὸ πρόσφορον μὲν Ῥωμαίοις ἐξ ἑτοίμου ποιεῖν· ἔνια δὲ καὶ πρὶν ἢ προστάξαι ἐκείνους. ἐπειρᾶτο μέν τοι γε τῶν νόμων ἔχεσθαι δοκεῖν, καὶ τὴν τοιαύτην ἐφείλκετο φαντασίαν, εἴκων ὁπότε τούτων ἀντιπίπτοι τις προδήλως τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων γραφομένοις. ὁ δὲ Φιλοποίμην ὅσα μὲν εἴη τῶν παρακαλουμένων ἀκόλουθα τοῖς νόμοις καὶ τῇ συμμαχίᾳ πάντα συγκατήνει καὶ συνέπραττεν ἀπροφασίστως. ὅσα δὲ τούτων ἐκτὸς ἐπιτάττοιεν, οὐχ οἷός τ' ἦν ἐθελοντὴς συνυπακούειν, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἔφη δεῖν δίκαιον [4] ἡγεῖσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα, πάλιν ἀξιοῦν. εἰ δὲ μηδ' οὕτως πείθοιεν, τέλος οἷον ἐπιμαρτυρομένους εἴ-

Ἀρίσταινος. Philopœmenes & Ariſtænus Achæi neque ingenio ſimili fuerunt, neque eandem in Republ. ſectam ſequebantur. Nam Philopœmenes quidem & animo & corpore ad res militares egregie factus; contra Ariſtænus ad res civiles conſilio & eloquentia promptior erat. Inter utriuſque autem in Republ. gerenda inſtitutum id interfuit. Nam cum Romanorum potentia bello Philippico & Antiochico penitus ſe rebus Græciæ immiſcuiſſet, Ariſtænus quidem ita Rempubl. moderabatur, ut, quicquid e re populi Romani eſſet, lubentiſſime faceret; quædam etiam ultro, antequam pop. Rom. mandaſſet. Interim tamen operam dabat, ut leges ubique ſervare videretur, atque eam ſpeciem præ ſe ferebat: cedens interdum, ſi qua lex mandatis populi Romani aperte repugnabat. At Philopœmenes & ipſe quidem poſtulatis Romanorum, quæcunque a legibus ac fœdere gentis Achæorum non diſcedebant, ſine controverſia aſſentiebatur: quæcunque vero præter leges & fœdera imperabantur, adduci non poterat, ut eis ſponte pareret: ſed primo quidem rationibus contra allatis, deinde vero precibus contendendum eſſe ajebat. Quod ſi ne ſic quidem flectere illos potuiſſent, tunc demum

---

[1] Ἀρίσταρχος Τεγεάτης ——— ἀμείνονας ἀποφαίνοντες] Hæc ex libro deperdito Æliani *de Providentia* deſcripta eſſe colligo ex iis, quæ leguntur infra v. Θεόπομπος, Θεοδ. ubi ſimilis hiſtoria de Theopompo ab Æſculapio ſanato ex Æliano narratur.

[2] Μεταλαμβάνειν] Sic ex MSS. Pariſ. reſcripſi. Priores enim Edit. minus recte habent λαμβάνειν.

[3] Φιλοποίμην καὶ Ἀρίσταινος οἱ Ἀχαιοὶ συνέβ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Excerptis a Valeſio editis pag. 122. unde ea Suidas depromſit.

[4] Δίκαιον ἡγεῖσθαι] Caſaubonus & Valeſius reſcribendum cenſent δικαιολογεῖσθαι: quod probo. Lectio enim vulgata nihil ad ſenſum loci hujus facit.

χειν,

χὴν, καὶ τότε ποιεῖν τὸ παραγγελλόμενον.

Ἀρισταῖος. εἷς τῶν Γιγάντων, ὃς περιεσώθη. [1] Ἀριστεὺς δὲ, Ἀριστέως. καὶ Ἀριστίων ὡσαύτως. [2] ἔστι δὲ Σάμιος μὲν, ἢ Πλαταιεύς· ἐκ μειρακυλλίου δὲ ἑταῖρος Δημοσθένους. ἐπέμφθη δὲ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Ἡφαιστίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν. μνημονεύει αὐτοῦ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. † Ὅτι ἐν τῷ ὄρει τῆς Σικελίας, τῷ λεγομένῳ Αἴτνῃ, Ἀρισταῖον μόνον τὸν Γίγαντα περισωθῆναί φασι· καὶ οὔτε πῦρ οὐράνιον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, οὔτε Αἴτνη πιέζει αὐτόν.

Ἀρίσταιχμος. ὄνομα κύριον.

Ἀριστέας,[3] Δημοχάριδος, ἢ Καυστροβίου, Προκοννήσιος, ἐποποιός. τὰ Ἀριμάσπεια καλούμενα ἔπη. ἔστι δὲ ἱστορία τῶν Ὑπερβορέων Ἀριμασπῶν, βιβλία γ'. τούτου φασὶ τὴν ψυχὴν, ὅταν ἐβούλετο, ἐξιέναι καὶ ἐπανιέναι πάλιν. γέγονε δὲ κατὰ Κροῖσον καὶ Κῦρον, Ὀλυμπιάδι ν'. [4] ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην Θεογονίαν, εἰς ἔπη ά.

Ἀριστερά. τὰ μωρά. δεξιὰ δὲ, τὰ συνετά. [5] Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντός φησιν·

Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ,
Παῖ Τελαμῶνος, ἔβης.

Ἀριστείδης, [6] Ἀδριανεὺς, σοφιστής· Ἀδριανοὶ δὲ πόλις Μυσίας, τῆς νῦν Βιθυνίας· Πολέμωνος τοῦ Σμυρναίου Ῥήτορος μαθητὴς, υἱὸς Εὐδαίμονος, φιλοσόφου τε καὶ ἱερέως γενομένου τοῦ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἱεροῦ τοῦ Διός. οἱ δὲ Εὐδαίμονα τὸν πατέρα αὐτοῦ γράφουσιν. ἠκροάσατο δὲ Ἡρώδου κατὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐν Περγάμῳ Ἀριστοκλέους· γεγονὼς ἐπί τε Ἀντωνίνου τοῦ Καίσαρος, καὶ διατείνας μέχρι Κομόδου. [7] τῶν δὲ λόγων παρ' οὐδενὶ πέρας εὕροι τις ἂν, ἄλλως δὲ ἄλλοις ἐπιτευχθέντας.

Ἀριστείδης, ὁ Λυσιμάχου, πένης ὢν διὰ τὸν τρόπον ἄνευ ὅρκων ἐπιστεύετο. καὶ Καλλίου ποτὲ κρινομένου παρελθὼν εἶπεν, ἐμοὶ τὸν ἄνδρα χαρίσασθε· καὶ ἔτυχε. τοῦ δὲ χρυσίον ἀντιπέμψαντος, παρῃτήσατο, εἰπών· Ὁ μὲν Καλλίου βίος τῆς Ἀριστείδου χρῄζει πενίας· ἡ δὲ Ἀριστείδου πενία καταφρονεῖ τοῦ Καλλίου πλούτου. οὗτος Θεμιστοκλεῖ ποτε ἀντεπολιτεύσατο. συμπρεσβεύων δὲ αὐτῷ, τὴν ἔχθραν, εἶπεν, ἔσω τῶν ὁρίων ἀφῶμεν, ὁμονοῶμεν δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως. οὕτω δὲ ἦν δίκαιος, ὡς μέλλοντος αὐτοῦ ἐξοστρακίζεσθαι ἀπὸ τῆς ἀγροικίας τις ὄστρακον αὐτῷ ἐπιδιδοὺς (ἠγνόει δὲ τὸν ἄνδρα,) γράφειν ἠξίου τὸν ἐξωστρακισμένον. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος, τί Ἀριστείδης αὐτὸν λυποίη· πάνυ δίκαιος ὢν ἔφη. καὶ γελάσας ὁ Ἀριστείδης ἔγραψε ψῆφον.

tanquam Divum fidem conteſtatos cedere atque imperata facere oportere.

Ἀρισταῖος. Ariſtæus, unus Gigantum, qui ſolus interitum effugit. Ἀριστεὺς vero Ἀριστέως, eſt nomen proprium: uti & Ἀριστίων. Is autem erat Samius vel Platæenſis, & ab ineunte ætate Demoſthenis ſodalis & familiaris: a quo miſſus eſt ad Hephæſtionem amicitiæ reconciliandæ cauſa. Meminit ejus Hyperides in oratione contra Demoſthenem. † Ariſtæum Gigantem in Ætna Siciliæ monte ſolum interitum evaſiſſe ferunt. Nam nec ignis cœleſtis eum tetigit, nec Ætna pondere ſuo eum preſſit.

Ἀρίσταιχμος. Ariſtæchmus. Nomen propr.

Ἀριστέας. Ariſteas, Democharidis aut Cauſtrobii filius, Proconneſius, poeta Epicus, ſcripſit carmina, quæ vocantur *Arimaſpea*; ſive hiſtoriam Arimaſporum Hyperboreorum, libris tribus conſtantem. Hujus animam, quoties vellet, ex corpore exiiſſe & eodem remeaſſe ferunt. Vixit Crœſi & Cyri tempore, Olympiade L. Idem etiam ſoluta oratione nonnulla ſcripſit; nec non *Theogoniam* verſibus circiter mille.

4 Anecd. Graec. I. 68. Ἔγραψε καὶ Θεογονίαν· πάνυ καλῶς. Hinc forsan legend. καὶ μάλα λογικήν. Wakefield.

Ἀριστερά. Læva. Stulta. Δεξιὰ vero, dextra, ſive prudentia prædita. Sophocles de Ajace inquit: *Nunquam enim, fili Telamonis, læva mente fuiſti.*

Soph. Ajax. 183.

Ἀριστείδης. Ariſtides, Adrianenſis (Adriani vero eſt urbs Myſiæ, quæ nunc Bithynia vocatur) Sophiſta, Polemonis Smyrnæi Rhetoris diſcipulus, filius Eudæmonis Philoſophi, flaminis Dialis in patria ſua. Athenis Herodem, & Pergami Ariſtoclem audivit; floruitque Antonini Imperatoris tempore, & vitam uſque ad Commodum produxit. Orationum ejus certus non eſt numerus, quoniam varia earum circumferuntur volumina.

Suidas ex Philostrato, Vit. Sophist. II. p. 581. haec sumsit. Conf. Anecdot. Graec. I. 65.

Ἀριστείδης. Ariſtides, Lyſimachi filius, cui, quamvis pauperi, propter vitæ integritatem injurato etiam fides habebatur. Hic cum aliquando judicium, in quo Callias reus peragebatur, præteriret, virumque iſtum ſibi condonari peteret, id, quod voluit, impetravit. Callia igitur pecuniam ipſi mittente, eam repudiavit, dicens: Calliæ quidem vita Ariſtidis paupertate indiget; Ariſtidis vero paupertas Calliæ opes contemnit. Idem cum aliquando in Reip. adminiſtratione Themiſtoclis eſſet æmulus, & una cum ipſo legationem obiret, inimicitias, inquit, intra patriæ fines deponamus, & ſententiis pro Republ. conſpiremus. Fuit autem adeo juſtus, ut, cum Athenienſes oſtraciſmo eum mulctare decreviſſent, & ruſticus quidam, Ariſtidem φ Occurrit haec vox in Appiano. VIII, Vol. I. p. 484.

---

[1] Ἀριστεὺς δὲ, Ἀριστέως. καὶ Ἀριστίων ὡσ.] Ex Harpocratione patet, poſt Ἀριστέως addendum eſſe ὄνομα κύριον. Senſus enim hujus loci eſt, Ἀριστεὺς eſſe nomen proprium viri, uti & Ἀριστίων.

[2] Ἔστι δὲ Σάμιος μὲν ——— ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους] Ex Harpocratione.

[3] Ἀριστέας, Δημοχ.] Vide de eo Voſſium *de Hiſtor. Gr.* & Meurſium in *Bibliotheca Græca*.

[4] Ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην Θεογ.] Locum hunc mutilum eſſe non dubito, quem ſic legerim & diſtinxerim: Ἔγραψε δὲ οὗτος καὶ καταλογάδην τινά. καὶ Θεογονίαν &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[5] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 12. *P.*

[6] Ἀριστείδης Ἀδρ.] De hoc vide Philoſtratum lib. II. *de Vit. Soph.* pag. 578. & ſeqq.

[7] Τῶν δὲ λόγων παρ' οὐδενὶ πέρας εὕροι τις ἂν, ἄλλως δὲ ἄλλοις ἐπιτ.] Hic locus eſt obſcurus & male interpunctus, quem ſic legerim: Τῶν δὲ λόγων παρ' οὐδενὶ πέρας. εὕροι δέ τις ἂν ἄλλως ἄλλοις ἐπιτευχθέντας.

Ἀριστίνδην [78]. κατ' ἀνδραγαθίαν αἱρετόν.

[78]. Ἀριστίνδην.] Legg. IX. p. 652. G. καὶ τὸ τῶν πρεσβυτῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον. ubi vide Scholia. *Theopompus* ap. *Athen.* L. IV. p. 167. B. οἱ δὲ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, οὐκ ἀριστίνδην ἐξειλεγμένοι. *Heraclides Cumaeus* apud eundem L. XII. p. 514. B. χίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ἀριστίνδην ἐκλελεγμένοι ἐκ τῶν μυρίων Περσῶν. Et ſic ſaepe alii ſcriptores. De *rebus inanimis*, ſecus ac veteres ſolebant, aliquoties cum aliis uſus eſt *Philo* T. II. p. 13. ἐκλεκτὸς δὲ ὁ ἀγαθὸς τρόπος ἐπικριθεὶς ἐξ ἁπάντων ἀριστίνδην. p. 535. ἡ ἀριστίνδην ἐπικριθεῖσα τῶν ἀρχόντων εἰσφορά. Aliquando vel junguntur, vel ſibi opponuntur ἀριστίνδην & πλουτίνδην. *Plutarch.* Lyſandr. p. 440. D. οὔτε γὰρ ἀριστίνδην, οὔτε πλουτίνδην ἀπεδείκνυε τοὺς ἄρχοντας. *Syneſ.* de Regn. p. 30. B. ἀριστίνδην οὖν, ἀλλὰ μὴ πλουτίνδην, ὥσπερ νῦν, ἡ τῶν ἀρξάντων αἵρεσις γενέσθω. Vide quae diximus ad *Longin.* Sect. 10.

ὁ αὐτὸς διέτριψεν ἐν Αἰγίνῃ φυγών. Ξέρξου δὲ ὡς αὐτὸν ἐν τῇ φυγῇ πρεσβευσαμένου, καὶ τρισχιλίους Δαρεικοὺς, ὅτε ἐπῄει τὴν Ἑλλάδα, διδόντος, οὐδὲν ἐπιστρέφεσθαι ἔφη τοῦ Περσικοῦ πλούτου, τοιαύτῃ χρώμενος διαίτῃ. ἔτυχε δὲ σὺν ἐπιμελῆ τὸν ἄρτον προσφερόμενος Ἀριστείδης. καὶ Μιλτιάδῃ μάλιστα ἐῴκει. ἑκάτερος τούτων ἄριστος ἐγένετο. Ἀριστείδης μὲν δίκαιος· ὁ δὲ Μιλτιάδης ἐν Μαραθῶνι ἐστρατήγησε. τοῦ δὲ ἐν Μαραθῶνι πολέμου μέμνηται, διότι τὰ μὲν ἄλλα κατορθώματα κοινῇ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς πεποίηται· τὸ δὲ ἐν Μαραθῶνι, μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι.

non noſcens, teſtulam ei traderet, rogans, ut nomen illius, qui patria pellendus eſſet, ei inſcriberet; & is ex eo quæreret, quanam re Ariſtides ipſum offendiſſet? ruſticus reſponderit: Nimia juſtitia. Ridens igitur Ariſtides ſuffragium in teſta ſcripſit. Idem patria pulſus in Ægina commoratus eſt: in quo exilio cum Xerxes Græciam invadens per legatos tria millia Daricorum ei obtuliſſet, negavit ſe, dum ea victus ratione uteretur, Perſicas opes curare. Forte autem tunc pane cibario veſcebatur. † Ariſtides Miltiadi ſimillimus fuit: uterque optimus. Ariſtides quidem juſtus: Miltiades autem ad Marathonem belli [adverſus Perſas] dux fuit. Pugnæ vero Marathoniæ præcipue mentionem facit, quia cæteræ quidem res in bellis præclare geſtæ univerſæ Græciæ communes ſunt: pugnæ vero Marathoniæ gloria ad ſolos Athenienſes pertinet.

Ἀριστεῖον. τὸ τοῖς ἀριστεύσασι διδόμενον ἔπαθλον.

Ἀριστεῖον. Præmium fortitudinis, ſive, quod datur illis, qui ſtrenue & fortiter pugnarunt.

1. Toup. Ep. Crit. II. 477. Kusterus recte Ἀριστίου. —

Ἀρίστος [1] Κύκλωψ. μέμνηται τούτου Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Σατύρων.

Ἀρίστος Κύκλωψ. Ariſtiæ Cyclops. Hujus meminit Chamæleon in libro de Satyris.

Arist. Av. 659. ubi μετὰ σεαυτοῦ.

Ἀριστήσασθε, γεύσασθε. Ἀρίστισον δὲ, διὰ τοῦ ι. [2] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Τούτους μὲν ἄγων μετὰ σοῦ ἀρίστισον εὖ.

Ἀριστήσασθε. Prandete. Ἀρίστισον vero, per ι, prandio excipe. Ariſtophanes *Avibus*: *Hos quidem domum tuam deductos prandio excipe.*

Timaeus. 49.

φ Ἀριστίνδην. κατ' ἐκλογὴν καὶ αἵρεσιν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν.

Ἀριστίνδην. Secundum delectum virtutis. Secundum electionem optimorum Legiſlatorum.

Anecdot. Graeca. I. 71.

Ἀρίστιππος, Ἀριτάδου, ἀπὸ Κυρήνης, φιλόσοφος, Σωκράτους ἀκουστής· ἀφ' οὗπερ ἡ Κυρηναϊκὴ κληθεῖσα αἵρεσις ἤρξατο. πρῶτος δὲ τῶν Σωκρατικῶν μισθοὺς ἐπράξατο. Ξενοφῶντι δὲ εἶχε δυσμενῶς· καὶ ἦν ἱκανὸς ἁρμόσασθαι καὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ. καὶ τῶν μὲν [3] παρόντων ἀπέλαυε, καὶ ἡδονὴν μετεδίωκε· πόνῳ δὲ ἀπόλαυσιν οὐδεμίαν ἐθήρα τῶν οὐ παρόντων. ὅθεν Διογένης βασιλικὸν κύνα αὐτὸν ἐκάλει. Ἀποφθέγματα δὲ αὐτοῦ πλεῖστα καὶ ἄριστα. [4] διήκουσε δὲ αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Ἀρήτη, ἀφ' ἧς ὁ παῖς αὐτῆς ὁ νέος Ἀρίστιππος, ὃς ἐκλήθη Μητροδίδακτος. οὗ Θεόδωρος, ὁ Ἄθεος ἐπικληθεὶς εἶτα Θεός· τοῦ δὲ Ἀντίπατρος· τοῦ δὲ Ἐπιτιμήδης ὁ Κυρηναῖος· τοῦ δὲ [5] Παραβάτης· τοῦ δὲ Ἡγησίας ὁ [6] Πεισίθνητος· τοῦ δὲ Ἀννίκερις, [7] ὁ Πλάτωνα λυτρωσάμενος.

Supr. V. Ἀρήτη.
Diogen. Laert. I. 129.

Ἀρίστιππος. Ariſtippus, Aritadæ filius, Cyrenæus, Philoſophus, Socratis auditor, a quo ſecta, quæ Cyrenaica vocatur, orta eſt. Hic primus fuit Socraticorum, qui mercedem a diſcipulis exegit. Idem adverſus Xenophontem inimicitias geſſit: eaque fuit ingenii dexteritate, ut & tempori & loco ſeſe accommodare noſſet. Rerum præſentium voluptate libenter fruebatur: ex abſentibus vero ut voluptatem aliquam perciperet, nullo modo laborabat. Hinc Diogenes illum canem regium vocabat. Scite dicta plurima protulit & optima. Audivit eum Arete filia; cujus filius eſt Ariſtippus minor, *Metrodidactus* appellatus. Hujus auditor fuit Theodorus, *Atheus* cognominatus, & poſtea *Deus*. Hujus Antipater: Antipatri Epitimedes Cyrenæus: Epitimedis Parabates: Parabatæ Hegeſias, *Piſithanatus* dictus: Hegeſiæ denique Anniceris, qui Platonem redemit.

Ἀρίστιππος, Σωκράτους ὁμιλητής, ἐν πᾶσι τὴν ἡδονὴν ἀσπασάμενος, καὶ ἐπίχαρις. λέγεται δὲ ὅτι καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ φέροντος ἀργύριον, καὶ ἀχθομένου τῷ βάρει, τὸ βαροῦν ἀπόβαλε, ἔφη. ἐπιβουλευόμενος δὲ ἐν πλῷ δι' ἃ ἐπήγετο, εἰς τὴν θάλασσαν

Ἀρίστιππος. Ariſtippus, Socratis diſcipulus, in omnibus rebus voluptatem ſectabatur, feſtivumque ſeſe præbebat. Hic fertur, cum famulus ejus pecuniam ferret, & de onere quereretur, ei dixiſſe, ut onus abjiceret. Cum inter navigandum ob pecuniam, quam ἐξέβαλεν αὐτά. ἡ γὰρ τούτων, ἔφη, ἀπώλεια ἐμοὶ σωτηρία. Ἐπέσκωπτε δ' Ἀντισθένην ἀεὶ διὰ τὴν στρυφνότητα. καὶ πρὸς Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον ἐλθὼν καὶ πίνων ἐνίκα, καὶ ὀρχήσεως τῆς ἄλλης κατῆρξεν, ἐνδὺς ἐσθῆτα ἁλουργῆ. Πλάτων δὲ, προσκομιζομένης αὐτῷ τῆς στολῆς, εἶπεν [1] Εὐριπίδου Ἰαμβικά·

---

[1] Ἀρίστος Κύκλωψ] Scribe Ἀριστίου Κύκλωψ. Scripſerat enim Ariſtias fabulam, *Cyclops* vocatam, cujus meminit Suidas ſupra v. Ἀπώλεσας.

[2] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 572. (394. Ed. Baſ. P.) ſed ubi male hodie legitur ἀρίστησον, per η. Priores quoque Edit. Suidæ hic exhibent ἀρίστησον; ſed ejus loco ἀρίστισον per ι ex MSS. Pariſ. repoſui.

[3] Παρόντων] Priores Edit. male exhibent πάντων, cujus loco παρόντων ex MSS. Pariſ. & Laertio repoſui.

[4] Διήκουσε δὲ αὐτοῦ ἡ θυγ.] Vide Laert. II. Segm. LXXXVI. ex quo Suidas.

[5] Παραβάτης] Suſpicor hunc Parabatem diverſum fuiſſe ab eo, cujus Suidas meminit ſupra v. Ἀννίκερις. Is enim Ariſtippum audiverat; cum hic Epitimedis auditor fuerit.

[6] Πεισίθνητος] Scribe Πεισιθάνατος, ut apud Laertium.

[7] Ὁ Πλάτωνα λυτρωσάμενος] Cum rationi temporum manifeſte repugnet, Annicerim illum, qui Platonem redemiſſe legitur, fuiſſe auditorem Hegeſiæ, qui tempore non exiguo poſt Platonem vixit; vel inducenda ſunt hæc verba, tanquam ſemidocti cujuſdam librarii additamentum, ut cenſet Menagius ad Laert. lib. II. Segm. LXXXVI. vel addita particula negante legendum eſt οὐχ ὁ τὸν Πλάτωνα λυτρωσάμενος. Fuerunt enim duo ſaltem Annicerides; quorum alter Platonis æqualis fuit, eumque redemit: alter vero eo recentior, qui ſectam inſtituit, ab ejus nomine *Anniceriam* vocatam, de quo hic locus Suidæ, vel potius Laertii, intelligendus eſt.

‡

Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν,
Ἄῤῥην πεφυκὼς καὶ γένους ἐξ ἄῤῥενος.

Ἀρίστιππος δὲ δεξάμενος καὶ γελάσας εἶπε τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ·

-- Καὶ [2] γὰρ ἐν βακχεύμασιν
Ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

Ὑπὲρ φίλου δὲ ἀξιῶν, καὶ μὴ τυγχάνων, τῶν ποδῶν ἥψατο καὶ ἔπεισε· καὶ οὐ ταύτης ἐγὼ τῆς κολακείας αἴτιος, εἶπεν, ἀλλὰ Διονύσιος, ὁ ἐν γόνασι τὰς ἀκοὰς ἔχων.

Ἀριστογένης Θάσιος, ἰατρὸς, ἔγραψε βιβλία κδ'· ἐκρίθη δὲ περὶ διαίτης ἕν. Περὶ δυνάμεως ἕν. Περὶ δακέτων ἕν. Περὶ σπέρματος ἕν. Ὑγιεινὸν ἕν. Ἐπιστολικά. Ἐπιτομὴν Φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον.

Ἀριστογένης Κνίδιος, ἰατρὸς, δοῦλος Χρυσίππου τοῦ φιλοσόφου. ἰάτρευσεν Ἀντιγόνῳ τῷ ἐπικληθέντι Γονατᾷ.

Ἀριστογείτων, Κυδιμάχου, ἢ Λυσιμάχου, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, μητρὸς δὲ ἀπελευθερικῆς· ὅστις ἐπεκαλεῖτο κύων διὰ τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ. ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων, λόγους ποιήσας, Ἀπολογίαν πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγόν. πρὸς Λυκοῦργον. κατὰ Τιμοθέου. [3] κατὰ Τιμάρχου. [4] κατὰ Ὑπερείδου. κατὰ Θρασύλλου. Ὀρφανικόν. [5] ζήτει περὶ τούτου τοῦ Ἀριστογείτονος, μήποτέ ἐστιν οὗτος ὁ Ἁρμοδίου ἑταῖρος.

Ἀριστογείτων, Σκυδίμου, συκοφάντης. τούτου ὁ πατὴρ ὀφλήσας τῷ δημοσίῳ τελευτᾷ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. καὶ αὐτὸς Ἀριστογείτων μετὰ ταῦτα ὡς κληρονόμος τοῦ ὀφλήματος [6] ἐδέθη. ἡ δὲ μήτηρ ἐπράθη ὑπὸ τοῦ δήμου. ἐν δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ κλέψας γραμματεῖον κατεγνώσθη ὑπὸ τῶν δεσμωτῶν. καὶ τὴν ῥῖνα, οὗ τὸ γραμματεῖον ἔκλεψεν, ἔφαγεν. καὶ [7] Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὖ παθεῖν, ὅτε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγεν, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν. Ὑπερείδην δὲ ἐγράψατο παρανόμων ἐπὶ τῷ μετὰ Χαιρώνειαν ψηφίσματι, καὶ οὐκ εἷλεν.

ſecum habebat, inſidiis appeteretur, eam in mare abjecit; jacturam ejus ſalutem ſuam eſſe inquiens. Antiſthenem ob triſtem auſteritatem ſæpe deridebat. Cum ad Dionyſium Siciliæ Tyrannum veniſſet, potando vicit, purpureaque veſte indutus ſaltavit. Plato autem, [ſimili] veſte ad ſe allata, [eam repudiavit,] verſus hos Iambicos Euripidis pronuntians:

Non poſſum fœmineam induere veſtem,
Qui vir ſum, & virili genere natus.

Euripid. Bacch. 835.

Ariſtippus vero, ea accepta, cum riſu ſubjecit ejuſdem poetæ verſus:

——Nam & in bacchationibus
Mens ſana & ſobria non corrumpetur.

Eurip. Bacch. 317

Amici gratia fruſtra aliquando [Dionyſium] rogans, genibus ejus advolutus eſt. Cumque, quod petierat, impetraſſet, non ego, inquit, adulationis hujus auctor ſum, ſed Dionyſius, qui aures in genibus habet.

Ἀριστογένης. Ariſtogenes Thaſius, medicus, XXIV. libros ſcripſit: inter quos excellunt, De ratione victus unus. De facultate unus. De venenatis animalibus unus. De ſemine unus. De valetudine tuenda unus. Liber epiſtolarum. Naturalium remediorum compendium ad Antigonum.

Anecdot. Graec. I. 64. ubi aliter

Ἀριστογένης. Ariſtogenes Cnidius, medicus, Chryſippi Philoſophi ſervus, & Antigoni Gonatæ medicus.

Anecd. Gr. I. 65

Ἀριστογείτων. Ariſtogiton, Cydimachi vel Lyſimachi filius, orator, Athenienſis, matre libertina natus, & propter impudentiam *Canis* cognominatus: qui ab Athenienſibus interfectus eſt. Scripſit orationes plures. Apologiam adverſus Demoſthenem belli ducem. Adverſus Lycurgum. Adverſus Timotheum. Adverſus Timarchum. Adverſus Hyperidem. Adverſus Thraſyllum. Orationem pro pupillis. † Quære de hoc Ariſtogitone, ſitne Harmodii ſodalis.

Ἀριστογείτων. Ariſtogiton. Scydimi filius, ſycophanta. Hujus pater, quod ærario pecuniam deberet, in carcere obiit. Poſtea vero & ipſe Ariſtogiton, ut illius debiti hæres, in vincula conjectus eſt; ejuſque matrem populus vendidit. In carcere tabulam furatus, & a captivis deprehenſus, naſum ejus, cui tabulam abſtulerat, præmordit. Idem Zobiam, quæ eum exulem ſuſceperat, gratiam ab eo, magnam jam in Republ. auctoritatem conſecuto, repetentem, ad inquilinorum forum deduxit, & ſororem in peregrinas terras abducendam vendidit. Hyperidem ob decretum poſt cladem Chæronenſem factum actione τῶν Παρανόμων perſecutus eſt, ſed fruſtra.

Kuster. addend.

Pag. 325. Ἀριστογείτων, Σκυδ.] Vide omnino Demoſth. orat. contra Ariſtogit. pag. 498.

---

[1] Εὐριπίδου Ἰαμβικά] Locus Euripidis, quem Suidas hic citat, exſtat in *Bacchis*, v. 834. ſed ubi prior tantum verſus legitur, non etiam poſterior.

[2] Καὶ γὰρ ἐν Βακχεύμασιν ὁ νοῦς ὁ σώφρ.] Hic locus exſtat apud Euripidem *Bacchis*, v. 317. 318. ſed ubi pro ὁ νοῦς ὁ σώφρων legitur οὖσ' ἥ γε σώφρων: quam lectionem etiam agnoſcit Laertius lib. II. Seg. LXXXVIII.

[3] Κατὰ Τιμάρχου] Hujus orationis meminit Harpocratio v. Αὐτοκλείδης, & Tzetzes Chil. VI. v. 105.

[4] Κατὰ Ὑπερείδου] Meminit hujus orationis Tzetzes Chil. VI. v. 94.

[5] Ζήτει περὶ τούτου τοῦ Ἀριστογείτονος, μήποτέ ἐστιν οὗτος ὁ Ἁρμ. ἑταῖρος] Quis verba hæc inepti & ſemidocti cujuſdam librarii additamentum eſſe dubitet? Nemo enim niſi imperitiſſimus & in chronologia hiſtoriaque veteri plane hoſpes ignorare poteſt, Ariſtogitonem hunc diverſum omnino fuiſſe ab eo, qui Harmodii ſodalis fuit, quippe qui ducentis ſaltem annis ante noſtrum hunc vixit.

[6] Ἐδέθη] Hanc lectionem ex MSS. Pariſ. revocavi. Priores enim Edit. male exhibent ἐδόθη.

[7] Καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγ.] Vide infra v. Ἐξαγωγή.

1 Dionyſ. Helicarn. I. 403. Lib. VII. 2

Ἀριστόδημος,[1] Ἀριστοκράτους, Κύμης τῆς Ἰταλιώτιδος τύραννος, ἀνὴρ οὐ τῶν ἐπιτυχόντων ἕνεκα γένους· ὃς ἐκαλεῖτο μαλακὸς ὑπὸ τῶν ἀστῶν, καὶ σὺν χρόνῳ γνωριμωτέραν τοῦ ὀνόματος ἔσχε τὴν κλῆσιν, εἴθ' ὅτι θηλυδρίας ἐγένετο παῖς ὢν, καὶ τὰ γυναιξὶν ἁρμόττοντα ἔπασχεν· εἴθ' ὅτι πρᾶος ἦν φύσει καὶ μαλακὸς εἰς ὀργήν.

Ἀριστόδημος.[2] Ἐπιτομὴν τῆς Καθόλου Ἡρωδιανοῦ ἔγραψε πρὸς Δαναόν.

Ἀριστοκλῆς,[3] Μεσσήνιος τῆς Ἰταλίας, φιλόσοφος Περιπατητικός.[4] συνέταξε δὲ περὶ[5] Φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων. καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους, καὶ δόξας αὐτῶν. ἔγραψε δὲ καὶ τέχνας ῥητορικάς. Περὶ Σαράπιδος. Ἠθικὰ βιβλία θ'.

Ἀριστοκλῆς Λαμψακηνός, φιλόσοφος Στωϊκός. ἔγραψεν ἐξήγησιν τοῦ Χρυσίππου περὶ τοῦ Πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, βιβλία δ'.

In [illegible] legitur: μελέτας πρός τόν 3.

Ἀριστοκλῆς Περγαμηνός, σοφιστής, γεγονὼς ἐπί τε Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τέχνην ῥητορικήν. Ἐπιστολάς. Περὶ ῥητορικῆς βιβλία ε'. Μελέτας. Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμήσει τοῦ χρυσίου.

6 Polybius. XXXIII. 9. Vol. 4. p. 606.

Ἀριστοκράτης,[6] Ῥοδίων στρατηγός· ὃς ἦν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιωματικὸς καὶ καταπληκτικός· διόπερ ἐκ πάντων τούτων ὑπέλαβον οἱ Ῥόδιοι τελέως ἀξιόχρεων ἡγεμόνα καὶ προστάτην ἔχειν τοῦ πολέμου· διεψεύσθησαν δὲ τῶν ἐλπίδων. ἐλθὼν γὰρ εἰς τὰς πράξεις ὥσπερ ἐς πῦρ, καθάπερ τὰ κίβδηλα τῶν νομισμάτων, ἀλλοῖος ἐφάνη.

Ἀριστοκρατία. ἡ κράτησις τῶν ἀρίστων.

Ἀριστομάχη. ὄνομα κύριον.

Ἀριστομένης,[7] Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, οἳ ἦσαν ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν,[8] Ὀλυμπιάδων πζ'.[9] ἐπεκλήθη Θυροποιός.

Ἀριστόνικος Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός. ἔγραψε περὶ[10] τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου· καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἀσυντάκτων ὀνομάτων βιβλία ς'.

Ἄριστον. περὶ ὥραν τρίτην. παρὰ τὸ εἰς ἀριστείαν παρέρχεσθαι. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Δεῖπνον.

Ἀριστόδημος. Ariſtodemus, Ariſtocratis filius, Cumarum in Italia tyrannus, vir claro genere natus; qui a civibus *Mollis* appellabatur, eaque appellatione progreſſu temporis longe notior fuit, quam proprio nomine; ſive quod in pueritia fuiſſet effœminatus & muliebria paſſus: ſive quod miti eſſet ingenio & ad iram mollis.

Ἀριστόδημος. Ariſtodemus. Hic librum Herodiani, Ἡ Καθόλου inſcriptum, in compendium redegit.

Ἀριστοκλῆς. Ariſtocles, ex Meſſena urbe Italiæ oriundus, philoſophus Peripateticus. Scripſit de Philoſophia libros X. in quibus omnes Philoſophos & ipſorum opiniones recenſet. Utrum Homerus præſtantior an Plato? Scripſit etiam de Arte Rhetorica. De Sarapide. De moribus libros novem.

Ἀριστοκλῆς. Ariſtocles Lampſacenus, Philoſophus Stoicus, ſcripſit libros quatuor enarrationum in Chryſippum de ratione ſingula eloquendi & cogitandi.

Ἀριστοκλῆς. Ariſtocles Pergamenus, Sophiſta, qui Trajani & Adriani temporibus vixit. Scripſit artem Rhetoricam. Epiſtolas. De Rhetorica libros quinque. Declamationes. Ad Imperatorem de auri diſtributione.

Ἀριστοκράτης. Ariſtocrates, Rhodiorum Prætor, ſpecie quidem ipſa plenus dignitatis & terroris erat. Quamobrem Rhodii idoneum belli ducem atque egregium imperatorem ſe habere credebant: ſed ſpe ſua longe fruſtrati ſunt. Nam cum ad res gerendas tanquam ad ignem acceſſiſſet, inſtar adulterinæ monetæ longe alius apparuit.

Ἀριστοκρατία. Optimatum imperium.

Ἀριστομάχη. Ariſtomache. Nomen proprium.

Ἀριστομένης. Ariſtomenes, Athenienſis, Comicus, ex eorum numero qui antiquæ comœdiæ proximi fuerunt, & belli Peloponneſiaci tempore vixerunt, Olymp. LXXXVII. Hic Θυροποιὸς cognominatus fuit.

Ἀριστόνικος. Ariſtonicus Alexandrinus, Grammaticus. Scripſit de notis in Theogonia Heſiodi. Item de nominibus in Iliade & Odyſſea, quæ a communi conſtructione recedunt, libros VI.

Ἄριστον. Prandium, [quod ſumi ſolebat,] circa horam tertiam. Dictum eſt inde, quod eo ſumpto ad ἀριστείαν, i. e. ſtrenue fortiterque pugnandum ſe accingere ſolerent.

---

1. quod notat Hudson. in Observ.

[1] Ἀριστόδημος, Ἀριστοκρ. Κύμης τῆς Ἰταλ. τύρ.] Articulum hunc deſcripſit Suidas ex Dionyſ. Halicarn. lib. VII. pag. 418.

[2] Ἐπιτομὴν τῆς Καθόλου Ἡρωδ.] Vide quæ notavimus infra ad v. Ἡρωδιανός.

[3] Ἀριστοκλῆς] De ſcriptoribus diverſis hujus nominis, eorumque ſcriptis egit Meurſius ad Ariſtoxenum pag. 145. quem vide.

[4] Συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. Πότερον σπουδ. Ὅμηρ. ἢ Πλ. καταλέγει δὲ ἐν τ.] Locus hic confuſus eſt, quem ſic in ordinem redigendum puto: Συνέταξε δὲ περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα. καταλέγει δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν. Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος, ἢ Πλάτων. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum.

[5] Περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα] Ex hoc opere prolixa & luculenta fragmenta leguntur apud Euſebium *de Præp. Euang.* lib. XIV. cap. XVII. & ſeqq. Item, lib XV. cap. II. & XIV.

[6] Ἀριστοκράτης, Ῥοδίων στρατ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſ. editis, pag. 170. unde ea Suidas deprompſit.

[7] Ἀριστομένης, Ἀθην. Κωμ.] De ejus fabulis vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

[8] Ὀλυμπιάδων] Peſſime. Lege Ὀλυμπιάδι.

[9] Ἐπεκλήθη Θυρωποιός] Heſychius: Θυρωποιός. οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀριστομένης ὁ Κωμικὸς ποιητὴς σκωπτικῶς. Vide etiam infra v. Θυρωποιός.

[10] Περὶ τῶν σημείων] Intelliguntur hic notæ criticæ, quibus olim veterum libri diſtingui ſolebant: de quibus vide Epiphanium ἐν τῷ περὶ μέτρων: Laertium in *Platone* Segm. LXV. LXVI. & Iſidorum *Origin.* lib. I. cap. XX. De his notis criticis plures veterum ſcripſiſſe leguntur, de quibus nunc non agam. Id tantum moneo, Ariſtonicum, quem Suidas hic de notis Theogoniæ Heſiodi ſcripſiſſe tradit, ab Etymologo v. Λύχνος citari etiam ἐν τῷ περὶ σημείων Ὁμήρου; & ſimpliciter ἐν Σημείοις, v. Ἔρσαι, & v. Ὀπή.

Ἀριστόνικος,[1] ὁ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου εὐνοῦχος μὲν ἦν, ἐκ παιδίου δ' ἐγεγόνει σύντροφος τῷ βασιλεῖ. τῆς δ' ἡλικίας προβαινούσης ἀνδρωδεστέραν εἶχεν ἢ κατ' εὐνοῦχον τόλμαν καὶ προαίρεσιν. καὶ γὰρ φύσει στρατιωτικὸς ἦν, καὶ τὴν πλείστην διατριβὴν ἐποιεῖτο ἐν τούτοις, καὶ περὶ ταῦτα παραπλησίως καὶ κατὰ τὰς ἐντεύξεις ἱκανὸς ὑπῆρχε, καὶ τὸν κοινὸν νοῦν εἶχεν, ὃ σπάνιόν ἐστι. πρὸς εὐεργεσίαν ἀνθρώπων ἐπεφύκει καλῶς.

Ἀριστονομία. ἡ διανομὴ τῶν ἀρίστων.

Ἀριστόξενος,[2] υἱὸς Μνησίου, τοῦ καὶ Σπινθάρου, μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας. διατρίψας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησεν, ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου· εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους· εἰς ὃν ἀποθανόντα ὕβρισε, διότι κατέλιπε τῆς σχολῆς διάδοχον Θεόφραστον, αὐτοῦ δόξαν μεγάλην ἐν τοῖς ἀκροαταῖς τοῦ Ἀριστοτέλους ἔχοντος. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν μετέπειτα χρόνων· ὡς εἶναι ἀπὸ τῆς ρια' Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος Δικαιάρχῳ τῷ Μεσσηνίῳ. [3] συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα, καὶ ἱστορίας, καὶ [4] παντὸς εἴδους παιδείας·[5] καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλία εἰς υνγ'.

Ἀριστόξενος[6] Κυρηναῖος· ὅστις ὑπὸ τῆς ἀνυπερβλήτου τρυφῆς τὰς ἐν τῷ κήπῳ θρίδακας οἰνομέλιτι ἑσπέρας ἐπότιζε, καὶ χλωροὺς πλακοῦντας ἔλεγεν ἀναπέμπεσθαι αὐτῷ.

Ἀριστοτέλης,[7] υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδος (ὁ δὲ Νικόμαχος ἰατρὸς ἦν τοῦ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους, ἀπὸ Νικομάχου τοῦ Μαχάονος) ἐκ Σταγείρων, πόλεως τῆς Θρᾴκης, φιλόσοφος, μαθητὴς Πλάτωνος, τραυλὸς τὴν φωνήν. καὶ ἀδελφοὺς μὲν ἔσχεν Ἀρίμνηστον καὶ Ἀριμνήστην· θυγατέρα δὲ ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου· ὃς καὶ θλαδίας ὢν αὐτὴν ἔστερξε. γαμουμένη δὲ τρισὶν ἡ Ἀριστοτέλους θυγάτηρ, τεκνώσασα προετελεύτησεν Ἀριστοτέλους τοῦ πατρός. ἔσχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν [8] ἠγάγετο μετὰ [9] Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου, ὅς τις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως (χώρα δὲ αὕτη Τρῳάδος) Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγονώς, ἔλαβε. καὶ αὐτοῦ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους. ἦρξε δὲ ἔτη ιγ' τῆς Περιπατητικῆς κληθείσης φιλοσοφίας, διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἤτοι κήπῳ διδάξαι ἀναχωρήσαντα τῆς Ἀκαδημίας, ἐν ᾗ Πλάτων ἐδίδαξεν. ἐγεννήθη δὲ ἐν

Ἀριστόνικος. Aristonicus. Hic Ptolemæi Regis Ægypti Eunuchus quidem fuit, a puero una cum Rege in aula educatus: ſed progreſſu ætatis fortior ac generoſior evaſit, quam Eunuchi natura ferat. Nam ſuopte ingenio erat bellicoſus, & aſſidue in rebus bellicis ſe exercebat. Idem in congreſſibus idonea dexteritate utebatur, quodque raro admodum contingit, moderati ac civilis animi erat, ac poſtremo ad bene de hominibus merendum natura propenſus. Polybius.

Ἀριστονομία. Civitas bene conſtituta.

Ἀριστόξενος. Ariſtoxenus, filius Mneſiæ, qui & Spintharus vocabatur, Muſici, e Tarento, urbe Italiæ. Hic, cum Mantineæ commoraretur, philoſophus evaſit, & Muſicæ non infelicem operam navavit. Auditor fuit patris, & Lampri Erythræi; itemque Xenophili Pythagorei, & denique Ariſtotelis: quem defunctum convitiis inſectatus eſt, quod Scholæ ſucceſſorem Theophraſtum reliquiſſet, cum clarum ipſius inter Ariſtotelis auditores nomen eſſet. Vixit Alexandri & ſucceſſorum ejus temporibus, ab Olympiade CXI, æqualis Dicæarchi Meſſenii. Scripſit Muſica, Philoſophica, Hiſtorias, & omnigenæ eruditionis libros, numero CDLIII. Anecd. Gr. I. 72.

Ἀριστόξενος. Ariſtoxenus Cyrenæus, luxui adeo fuit deditus, ut lactucas in horto ſuo veſperi mulſo rigaret, dicens, virides inde placentas ſibi enaſci. Athenaeus. I. 7. C.

Ἀριστοτέλης. Ariſtoteles, Nicomachi & Phæſtiadis filius (Nicomachus autem medicus fuit ex Aſclepiadarum genere, a Nicomacho Machaonis filio oriundus) ex Stagira, urbe Thraciæ, philoſophus, diſcipulus Platonis, balba voce. Fratres habuit Arimneſtum & Arimneſtem: filiaque ipſi nata fuit ex Pythiade quam Hermias, licet eunuchus (quippe cujus teſticuli eliſi erant) genuerat. Tribus autem filia Ariſtotelis maritis nupta, cum liberos aliquot peperiſſet, ante patrem deceſſit. Habuit & filium Nicomachum ex Herpyllide concubina, quam poſt Pythiadem ab Hermia eunucho, qui princeps erat Atarni (Atarnus autem eſt regio Troadis) & Eubuli Bithyni ſervus fuerat, accepit. Hic Hermias Ariſtotelem adamavit. Ariſtoteles autem per XIII annos philoſophiæ Peripateticæ præfuit, ita appellatæ, quod cum Academiam, in qua Plato docuerat, liquiſſet, inambulans [in Lycio] philoſophiam audi-

---

[1] Ἀριστόνικος, ὁ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ βασιλ. Αἰγ. εὐν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 114. unde ea Suidas deſcripſit.

[2] Ἀριστόξενος] De Ariſtoxenis egit Meurſius ad Ariſtoxenum: quem vide.

[3] Συνετάξατο δὲ Μουσικά τε καὶ Φιλ.] De Ariſtoxeni hujus ſcriptis vide Meurſium ad Ariſtoxenum, & in *Bibliotheca Græca*; itemque Jonſium *de Scriptor. Hiſtor. Phil.* lib. 1. cap. XIV. Ejus hodie exſtant Ἁρμονικῶν Στοιχείων, ſive *Harmonicorum Elementorum* libri III. quos Meurſius primus in lucem protulit.

[4] Καὶ παντὸς εἴδους παιδείας] In prioribus Edit. legitur καὶ παντὸς εἴδους καὶ παιδείας. Sed in 2 MSS. Pariſ. poſterius καὶ deeſt: quod in hac Editione ſecutus ſum.

[5] Καὶ ἀριθμοῦ αὐτοῦ τὰ βιβλ.] Putem legendum καὶ ἀριθμοῦνται αὐτοῦ τὰ βιβλία: quam ſuſpicionem Pearſonio etiam in mentem veniſſe video.

[6] Ἀριστόξενος Κυρηναῖος. ὅστις ὑπὸ τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Athenæi lib. 1. pag. 7.

[7] Ἀριστοτέλης, υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deprompta ſunt ex Vita Ariſtotelis, ab Anonymo conſcripta, quam edidit Menagius ad Laertium lib. v. Seg. XXXV.

[8] Ἠγάγετο] Hæc vox delenda eſt, quoniam apud Anonymum in Vita Ariſtotelis non legitur, eandemque tanquam ſupervacaneam ſenſus & conſtructio reſpuunt.

[9] Μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ Εὐν.] Cum hoc loco Suidæ conferenda ſunt quæ habet Laert. lib. v. Segm. IV.

τῇ ἐννενηκοστῇ ἐνάτῃ Ὀλυμπιάδι, καὶ ἀπέθανεν ἀκόνιτον πιὼν ἐν Χαλκίδι, διότι ἐκαλεῖτο πρὸς εὐθύνας, ἐπειδὴ [1] ἔγραψε Παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον. οἱ δέ φασι νόσῳ αὐτὸν τελευτῆσαι βιώσαντα ἔτη ο΄.

2 Polybius. XII. 9. V. 3. p. 349.

Ἀριστοτέλης. [2] Τίμαιός φησι κατὰ Ἀριστοτέλους, εἶναι αὐτὸν εὐχερῆ, θρασὺν, προπετῆ· ἀλλ' [3] οὐ σοφιστὴν ὀψιμαθῆ καὶ μισητὸν ὑπάρχοντα, καὶ τὸ πολυτίμητον ἰατρεῖον ἀποκεκλεικότα, καὶ πρὸς πᾶσαν αὐλὴν καὶ σκηνὴν ἐμπεπηδηκότα. πρὸς δὲ γαστρίμαργον, ὀψαρτυτὴν, ἐπὶ στόμα φερόμενον ἐν πᾶσι. δοκεῖ δή μοι τὰ τοιαῦτα μόλις ἄνθρωπος ἀγύρτης καὶ προπετὴς ἐπὶ δικαστηρίου ῥιψολογῶν ἀνεκτὸς φανῆναι. † Ὅτι Ἀριστοτέλης τῆς φύσεως γραμματεὺς ἦν, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νοῦν· ὃν οὐδὲν ἴσως ἐχρῆν τῶν χρησίμων, εἰ καὶ τεχνικώτερόν ἐστι καὶ περιττότερον ἐξειργασμένον, παραιτεῖσθαι. καὶ Ἀριστοτέλειος λόγος.

Basil. Orat. XX. p. 364.

ξ Tryphiodor. V. 392.

ξ Ἀριστοτόκεια. ἡ ἀρίστους γεννῶσα.

Ἀριστοφάνης, Ῥόδιος, ἤτοι Λίνδιος· οἱ δὲ Αἰγύπτιον ἔφασαν· οἱ δὲ [4] Καμιρέα· θέσει δὲ Ἀθηναῖος· ἐπολιτογραφήθη γὰρ παρ' αὐτοῖς· κωμικὸς, υἱὸς Φιλίππου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ [5] τὴν ριδ΄ Ὀλυμπιάδα, εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου καὶ ὀκταμέτρου· παῖδας ἔσχεν Ἀραρότα, Φίλιππον, Φιλέταιρον, κωμικούς. τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ ἀπόδουλον ἱστορήκασι. [6] δράματα δὲ αὐτοῦ νδ΄. ἅπερ δὲ [7] πεπεράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα ταῦτα· Ἀχαρνεῖς, Βάτραχοι, Εἰρήνη, Ἐκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Ἱππεῖς, Λυσιστράτη, Νεφέλαι, Ὄρνιθες, Πλοῦτος, Σφῆκες.

Ἀριστοφάνης [8] Βυζάντιος, γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλοῦ ἡγουμένου στρατιωτῶν, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου· ἀλλὰ τοῦ μὲν νέος, τοῦ δὲ παῖς ἤκουσε· πρὸς δὲ τούτοις καὶ Διονυσίου τοῦ Ἰάμβου, καὶ Εὐφρονίδα τοῦ Κορινθίου, ἢ Σικυωνίου. γέγονε δὲ [9] κατὰ τὴν ρμε΄ Ὀλυμπιάδα.

10 Soph. Aj. 935. et Schol.

Ἀριστόχειρ. [10] ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα. καὶ Ἀ-

toribus traderet. Natus eſt Olympiade XCIX, & Chalcide hauſto aconito obiit, quod magiſtratus Pæanis in Hermiam ſcripti rationes ab eo exigeret. Alii vero eum morbo deceſſiſſe tradunt, poſtquam LXX annos vixiſſet.

Ἀριστοτέλης. Timæus de Ariſtotele dicit, eſſe eum hominem levem, audacem, & temerarium; Sophiſtamque ſero literis eruditum, & odioſum, & qui præclaram pharmacopolæ officinam clauſerit. [Idem paraſitum eum appellat,] qui aulas atque ædes omnes impudenter intrare ſoleret; prætereaque helluonem, & cupedinarium, ac gulæ ubique ſervientem. Quod ſi quis ex illa circumforanea ac ſcurrili turba hujuſmodi verba in judicio effutiret, ne ferendus quidem mihi videretur. † Ariſtoteles Naturæ ſcriba fuit, calamum in mentem intingens, quem fortaſſe nihil rerum utilium, quamvis artificioſius & accuratius elaboratum eſſet, repudiare oportebat. Et Ἀριστοτέλειος λόγος, oratio Ariſtotelica.

Ἀριστοτόκεια. Præſtantem ſobolem gignens.

Ἀριστοφάνης. Ariſtophanes, Rhodius, ſive Lindius (quem tamen alii Ægyptium; alii vero Camirenſem dicunt) &, quod ad jus civitatis attinet, Athenienſis (ab iis enim in civitatem adſcriptus eſt) Comicus, filius Philippi, in ſcena certavit Olympiade CXIV, Tetrametri & Octametri inventor. Filios habuit Ararotem, Philippum, & Philæterum, Comicos. Quidam eum etiam ſervo genitum fuiſſe tradiderunt. Fabulæ ejus ſunt LIV. ex quibus ſuperſtites ſunt hæ: *Acharnenſes*, *Ranæ*, *Pax*, *Eccleſiazuſæ*, *Theſmophoriazuſæ*, *Equites*, *Lyſiſtrata*, *Nubes*, *Aves*, *Plutus*, *Veſpæ*.

Ἀριστοφάνης. Ariſtophanes Byzantius, Grammaticus, filius Apellis, qui ordines duxit, diſcipulus Callimachi & Zenodoti (quorum hunc juvenis, illum vero puer audivit) & præterea Dionyſii Iambi, & Euphronidæ Corinthii, vel Sicyonii. Vixit Olympiade CXLV.

Ἀριστόχειρ. Manu ſtrenuus. Et Ἀριστόχειρ ἀγών.

---

[1] Ἔγραψε Παιᾶνα εἰς Ἑρμείαν] Vide omnino Athenæum lib. XV. pag. 696. qui ipſum hymnum ab Ariſtotele in Hermiam conſcriptum (quem tamen Pæana fuiſſe negat) exhibet.

[2] Τίμαιός φησι κατὰ Ἀριστοτέλους, εἶναι αὐτὸν εὐχ. ——— ἀνεκτὸς φανῆναι] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 46.

[3] Ἀλλ' οὐ σοφιστὴν ὀψ.] Hæc cum præcedentibus minime cohærent, ſed ſenſus eorum pendet ab iis quæ apud Conſtantinum quidem leguntur, hic vero vel ipſius Suidæ, vel librariorum negligentia omiſſa ſunt. En locum integrum, uti apud Conſtantinum legitur: Φησὶ γὰρ αὐτὸν εἶναι θρασὺν, εὐχερῆ, προπετῆ, πρὸς δὲ τούτοις κατατετολμηκέναι τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, εἰπόντα τὴν ἀποικίαν αὐτῶν εἶναι δραπετῶν, οἰκετῶν, μοιχῶν, ἀνδραποδιστῶν· καὶ ταῦτα λέγειν αὐτὸν φησὶν οὕτως ἀξιοπίστως, ὥστε δοκεῖν ἕνα τῶν ἐστρατηγηκότων ὑπάρχειν, καὶ τοὺς Πέρσας ἐν ταῖς Κιλικίαις πύλαις ἄρτι παρατάξει νενικηκότα διὰ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ἀλλ' οὐ σοφιστὴν &c. i. e. interprete Valeſio: *Ait enim audacem illum ac levem & temerarium fuiſſe, ac de civitate Locrorum gnaviter mentitum, cum coloniam ex fugitivis mancipiis mœchis ac plagiariis collectam eſſe dixit: atque hæc illum ea auctoritate affirmare, quaſi unus e ducibus fuiſſet, & ad Cilicias portas noviſſime Perſas fudiſſet, ac non potius odioſus ſeroque eruditus eſſet Sophiſta* &c.

[4] Καμιρέα] Sic recte MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. minus recte legitur Καμιείρον, vel ut Edit Mediol. habet, Καμειρέαν. Τὸ ἐθνικὸν enim a Κάμιρος eſt Καμιρεύς, ut diſcimus ex Stephano Byzantio.

[5] Κατὰ τὴν ριδ΄ Ὀλυμπιάδα] Sic habent omnes Edit. ſed male. Diu enim ante illud tempus Ariſtophanes & vixit & fabulas ſuas docuit, ut ignorare non poſſunt, qui in hiſtoria veteri vel mediocriter verſati ſunt.

[6] Δράματα δὲ αὐτοῦ νδ΄] In uno MS. Pariſ. legitur, δράματα δ' αὐτοῦ μδ΄. Cæterum fabulas Ariſtophanis, quarum apud auctores veteres hodie adhuc ſuperſtites mentio fit, diligenter recenſet Meurſius in *Bibliotheca Græca*, quem vide.

[7] Πεπεράχαμεν] Vocem hanc ſuſpectam habeo. Quid enim ea hic ſignificare poteſt? Forte legendum eſt εὑρήκαμεν.

[8] Ἀριστοφάνης Βυζάντιος] Ariſtophanis hujus ſcripta & opera recenſet Meurſius in *Bibliotheca Græca*: a quo tamen duo prætermiſſa ſunt, quæ hic addam. Unum eſt Συγγενικὰ, ſive *De nominibus cognationis & affinitatis*, cujus meminit Euſtathius ad Il. Z. pag. 648. his verbis: Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους τοῦ Γραμματικοῦ Συγγενικοῖς εὕρηταί τις διαφορὰ τοῦ ἑκυροῦ καὶ πενθεροῦ. Φησὶ γὰρ, ὡς πενθερὸς μὲν ὁ τῆς γυναικὸς πατὴρ τῷ νυμφίῳ, καὶ πενθερὰ ἡ μήτηρ. ἑκυρὸς δὲ ὁ τοῦ ἀνδρὸς πατὴρ τῇ νύμφῃ, καὶ ἑκυρὰ ἡ μήτηρ &c. Alterum eſt σύγγραμμα περὶ Αἰγίδος, cujus mentionem facit idem Euſtathius ad Iliad. E. pag. 603. ubi ſic inquit: Ὁ δὲ Γραμματικὸς Ἀριστοφάνης ἴδιόν τι σύγγραμμα περὶ Αἰγίδος προενεγκὼν, ἄλλα τέ τινα λέγει, οὐ πάνυ γλαφυρὰ &c. Præterea ſcripſerat Ariſtophanes περὶ ἡλικιῶν, ſive ὀνομασίας ἡλικιῶν, in quo opere de nominibus ætatum egerat. Hujus meminit Euſtathius ad Il. I. pag. 772. 58. ad Odyſſ. M. pag. 1720. 25. Odyſſ. P. pag. 1817. 19. & ad Odyſſ. Ξ. pag. 1752.11. ex quibus locis ultimus tantum a Meurſio obſervatus eſt.

[9] Κατὰ τὴν ρμε΄ Ὀλυμπ.] Sic recte habent MSS. Pariſ. Priores vero Edit, hic gravi mendo laborant, quippe in quibus legitur, κατὰ τὴν με΄ Ὀλυμπιάδα, omiſſo ρ΄: quæ immanis eſt differentia.

[10] Ἀριστόχειρ. ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀρ.] Ex Scholiaſta Sophocl. ad *Ajacem*, pag. 55. ut Portus obſervavit.

ριστόχειρ ἀγών.

Ἀρίστων, ὁ Πλάτωνος πατήρ. Τῶν τε Πλάτωνος τοῦ Ἀρίστωνος ἀναπέπλησται δογμάτων. καὶ οὔτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν ἀποδράσειεν ἄν, εἰ καὶ σφόδρα [1] γραμματικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται, καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνιχνεύει κινήσεις· οὔτε ὁ Φαίδων, οὔτε ὁ Γοργίας· οὐ μὲν οὐδὲ ἄλλος τις τῶν γλαφυρῶν καὶ ἀγκυλωτέρων διαλόγων, ὁποῖος ὁ Παρμενίδης.

Ἀριστώνυμος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἥλιος[α] ῥιγῶν, [2] ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφισταῖς. βασιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάτορος· καὶ προέστη τῆς τοῦ βασιλέως βιβλιοθήκης μετὰ Ἀπολλώνιον, ἔτος ἄγων ξδ'. διασκευασθεὶς δὲ ὡς βουλόμενος πρὸς Εὐμένη φυγεῖν, ἐφυλάχθη ἐν εἱρκτῇ χρόνον τινά. ἠφείθη δέ, καὶ ὑπὸ στραγγουρίας τελευτᾷ, ἔτη βεβιωκὼς οζ'. συγγράμματα δὲ αὐτοῦ πάνυ πολλά.

Ἀρίστρατος. ὄνομα κύριον.

Ἀρίστυλλος. αἰσχροποιὸς ἦν. [3] Ἀριστοφάνης·

-- Τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι,
Εἴ γε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

καὶ Ἀρίστυλλος κεχηνώς. [4] Ἀριστοφάνης·

Σὺ δ' ὡς Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,
Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

οὗτος αἰσχροποιός, ὃς διὰ τὴν αἰσχρουργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἐκεχήνει.

Ἀρίστοιχος. ὄνομα κύριον.

Ἀριφράδης. οὗτος λοιδορεῖται ἀεὶ γυναιξὶ συνών. κιθαρῳδὸς δὲ ἦν. [5] Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται. ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρός· οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην· οὐδὲ παμπόνηρος. ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι. τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν, αἰσχροῖς ἡδον. τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης δέ, Πολύμνηστος, καὶ Οἰώνιχος ἀρρητοποιοί. καὶ Πολυμνήστεια καὶ αὐτὴ κωμῳδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι. [6] Εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα φυλάττεται, μή ποτ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου. Καὶ αὖθις· [7] Ἀρίφραδες, παῦσαι ληρῶν.

Ἀρίφρων. ὁ [8] κακῶς φρονῶν.

Ἀρρίχους. [9] θηλυκόν, τὰς ἀρρίχους. ἡ ἀρρίχη. ἐξηγοῦνται δέ τινες κόφινοι. ἠγνόουν οὖν ἐκ μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους εἶναι. διάφορον δέ τι. λέγουσι δὲ καὶ νῦν ἔτι σωρακῶν τι εἶδος ἀρρίχους. Ὅτι αἱ ἀρρίχαι εἶδος κοφίνων, οὓς εἰώθασι διὰ χοινίων ἀνιμᾶν.

Certamen in quo ſtrenue & fortiter res gerenda eſt.

Ἀρίστων. Ariſto, Platonis pater. *Et Platonis filii Ariſtonis dogmata penitus imbibit: quippe quem nec Timæus fugiat, quamvis recondita eruditione Grammatica plenus ſit, & naturæ motus ſcrutetur: neque Phædo; neque Gorgias: quin nec ullus alius elegantiorum & ſubtiliorum dialogorum, qualis eſt Parmenides.*

Toup. I. 64.
Leg. γραμμικῇ θεωρίᾳ, lineari doctrina, quomodo in agath. II. p. 62. extat.

Ἀριστώνυμος. Ariſtonymus, Comicus. Inter hujus fabulas eſt *Sol algens*, quam laudat Athenæus in *Dipnoſophiſtis*. [Vixit] regnante Ptolemæo Philadelpho, & ſucceſſore ejus Philopatore: ac poſt Apollonium regiæ Bibliothecæ præfuit, annum agens LXIIII. Idem, cum fugam moliretur ad Eumenem, ad aliquod tempus in carcere cuſtoditus eſt. Poſtea vero dimiſſus ex ſtranguria deceſſit anno ætatis LXXVII. Scripta ejus permulta ſunt.

α Athen. p. 285. E. 287. D. bis. Lib. VII. et Ἠπεῖρος, in Libr. III. 87. A. Vid. pag. 453. A.

Ἀρίστρατος. Ariſtratus. Nomen proprium.

Ἀρίστυλλος. Ariſtyllus. Hic fellator erat. Ariſtophanes: *Hoc quidem fœdum eſt dictu. [Sed multo fœdius,] ſi te oſculetur Ariſtyllus, dicens ſe patrem tuum eſſe.* Et, Ariſtyllus hians. Ariſtophanes:

Aristoph. Eccl. 643.

Tu vero ut Ariſtyllus hians dices,
Sequamini matrem porcelli.

Aristoph. Plut. 314

Hic Ariſtyllus erat fellator, & propter fœdum oris abuſum hiare ſemper ſolebat.

Ἀρίστοιχος. Ariſtœchus. Nomen proprium.

Ἀριφράδης. Ariphrades. Hic male audiebat, quod cum mulieribus ſemper verſaretur. Erat autem citharœdus. Ariſtophanes: *Ariphrades eſt improbus: (ſed id quidem affectat) neque improbus ſolum (quod quidem non facile cognoviſſem) imo totus ex improbitate conflatus: ſed præterea etiam adinvenit aliquid. Linguam enim ſuam fœdis voluptatibus polluit, pudenda lingens.* Ariphrades enim, Polymneſtus, & Oeonichus, ore & lingua ad obſcœnas voluptates abutebantur.. Polymneſtia quoque & ipſa ejuſdem obſcœnitatis cauſa a Comicis exagitabatur. *Quiſquis igitur ejuſmodi virum toto animo non deteſtatur, cum eo ex eodem poculo bibere recuſo.* Et iterum: *Ariphrades, deſine ineptire.*

5. Arist. Equit. 1278.
6. Aristoph. Equit. 1285.
7. Ar. Eccles. 129.

Ἀρίφρων. Valde prudens.

Ἀρρίχους. Corbes. Eſt generis fœminini. [Legitur enim apud Ariſtophanem] τὰς ἀρρίχους. Dicitur etiam ἡ ἀρρίχη. Quidam vocem illam interpretantur cophini. Sed exiſtimandum eſt [ἀρρίχους & κοφίνους] eſſe quidem ejuſdem generis; nonnihil tamen diverſa. Et noſtro adhuc tempore quoddam vaſorum vimineorum genus, in quo ficus portantur, ἀρρίχους vocant. Ἀρρίχαι ſunt genus cophinorum, quos funiculis surſum trahere ſolent.

9. Schol. Ar. Av. 1309

---

[1] Γραμματικῇ] Legerim potius γεωμετρικῇ.

[2] Ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσ.] Lib. VII. cap. VIII.

[3] Ἀριστοφάνης] *Ecclesiaz.* pag. 743. (499. Ed. Baſ. *P.*) ex quo loco Suidas ſupplendus eſt.

[4] Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 35.

[5] Ἀριστοφάνης. Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πον.] Locus hic apud Ariſtoph. *Equit.* pag. 359. (254. Ed. Baſ. *P.*) ſic legitur & diſtinguitur:

Ἀριφράδης. πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται.
Ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρός, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην·
Οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.
Τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται &c.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[6] Εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μ.] Lege & diſtingue ex Ariſtophane.

Ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
Οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[7] Ἀρίφραδες, παῦσαι ληρῶν] Ex Ariſtoph. *Ecclesiaz.* pag. 727. (488. Ed. Baſ. *P.*) ubi legitur, παῦσαι λαλῶν.

[8] Ὁ κακῶς φρ.] Malim ὁ καλῶς φρονῶν.

[9] Ἀρρίχους. θηλυκόν, τὰς ἀρρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 603. (417. Ed. Baſ. *P.*)

ΑΡΙΣΤΩΝ. Ὁ Πλάτωνος πατήρ. Τῶν τε Πλάτωνος τοῦ Ἀρίστωνος ἀναπέπλησται δογμάτων, καὶ οὔτε ὁ Τίμαιος αὐτὸν ἀποδράσειεν ἄν, εἰ καὶ σφόδρα γραμματικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται, καὶ τὰς τῆς φύσεως ἀνιχνεύει κινήσεις.] Legendum: γραμμικῇ † θεωρίᾳ: *lineari doctrina.* Quomodo legitur apud Agathiam lib. ii. p. 62. unde hoc elegans fragmentum deſcripſit Suidas. Quod et auctius et emendatius legitur infra v. Χοσρόης.

PARS I.
1.84

† Pſelli Encom. Symeon. p. 230. Edit. Pariſ. 1664. Μήτε ΓΡΑΜΜΙΚΑΙ ἀποδείξεις μετὰ τῶν φορτικῶν ὀνομάτων, μήτε φιλόσοφοι ἔννοιαι ὑψηλολογοῦσαι τὸ ὑποκείμενον.

1 Herodot. IX. 9. p. 695. 30. A Wessel. in VII. p. 550. 81.

Ἄρθμια. φίλια. [1] Ἡρόδοτος· Ἀθηναίων μὴ ἐόντων ἄμμιν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων. καὶ Ἀρθμήσαντες,[2] φίλοι γενόμενοι.

Ἀρθρέμβολα. ὀνόματα βασανιστηρίων. παρὰ τὸ ἐξαρθροῦν τὸν ἐμβαλλόμενον.

Ἀρθροπέδαν.

3. Phanius. Brunck. Anal. II. 53. IV. 3. ubi στερεάν

Ἀρθροπέδαν[3] στειράν τε[4] καὶ ὠλεσίβωλον ἀρούρης Σφῦραν. ———

Zenob. 2. 59. Diogen. 1. 29.

Ἀρκάδας μιμούμενοι. παροιμία ἐπὶ[5] τῶν ἑτέροις πονούντων. οἱ γὰρ Ἀρκάδες μαχιμώτατοι Ἑλλήνων γενόμενοι, ἰδίᾳ ἐνίκησαν μὲν οὐδένα· ἑτέροις δὲ συμμαχοῦντες, πολλούς. ταύτῃ δὲ τῇ παροιμίᾳ κέχρηται Πλάτων ἐν Πεισάνδρῳ. διὰ γὰρ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις παρέχειν διὰ πενίαν, Ἀρκάδας μιμεῖσθαι ἔφη.

Codinus. p. 19. Ed. Paris. 1655.

Ἀρκαδία χώρα. καὶ ὄνομα κύριον. ὅτι[6] Ἀρκαδίας τῆς δευτέρας γυναικὸς Ζήνωνος στήλη ἐστὶν ἐν Ἀρκαδιαναῖς, ἐν τοῖς πλησίον μέρεσι τῶν βάθρων τῶν λεγομένων Τόπων,[7] ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου· ἔνθα Ζήνων ἔκρινε τοὺς μετὰ Βασιλίσκου, καὶ[8] Σέκρετον τὸν τόπον ἐποίησεν. τῆς δὲ ἑτέρας αὐτοῦ γυναικὸς πρώτης Ἀριάδνης καὶ αὐτοῦ Ζήνωνος ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ. καὶ παροιμία·

Ἀρκαδίαν[9] μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὔτοι δώσω. ἐπὶ τῶν τὰ μεγάλα καὶ μὴ συμφέροντα αἰτούντων.

Ἀρκάδιος, γραμματικὸς, Ἀντιοχεύς. ἔγραψε περὶ ὀρθογραφίας. Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν. Ὀνομαστικὸν θαυμάσιον.

Ἀρκαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρκεσίλαος. ὄνομα κύριον. Φιλόσοφος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Φημί.

Ἄρκευθος. εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, οὗ τὴν ὀδμὴν πάντα τὰ ἑρπετὰ ἀποστρέφονται.

P Polybius. V. 35. Vol. 2. p. 285. προστατεῖν τῶν πραγμάτων. – Voce εὐκαταφρόνητος saepe usus est Polybius.

Ἀρκεῖν. βοηθεῖν. Γέγονε γὰρ οὗτος οὐδαμῶς εὐκαταφρόνητος, ἀλλ' ἱκανὸς ἀρκεῖν καὶ προστατεῖν πραγμάτων. P

Ἄρκειος κεφαλή. καὶ Ἄρκειον κρέας. Ἄρκιον δὲ, τὸ ἱκανὸν καὶ ὠφέλιμον.

1 Xenophon. K. Π. ε'. p. 392. et Eurip. Hecub. 322.

Ἀρκούντως ἔχει. ἀπηρτισμένως εἶναι.

Ἄρκου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς. ἐπὶ τῶν τὰ παρόντα ζητεῖν προσποιουμένων.

Ἄρθμια. Amica. Herodotus: *Si Athenienſes non ſint nobis amici, ſed cum Barbaro ſocietatem ineant.* Et Ἀρθμήσαντες, qui amici facti ſunt.

Ἀρθρέμβολα. Inſtrumenta, quibus homines torquentur. Inde dicta, quod illorum, quibus admoventur, artus locis ſuis moveant.

Ἀρθροπέδαν. [Inſtrumentũ quoddam ruſticũ.] *Arthropedam & glebas frangentem malleum* [*Alcimus Minervæ dedicavit.*]

Ἀρκάδας μιμούμενοι. *Arcadas imitantes.* Proverbium de iis, qui [non ſibi, ſed] aliis laborant. Arcades enim, cum bellicoſiſſimi Græcorum eſſent, ſibi quidem & ſuo nomine bellum gerentes vicerunt neminem: aliis vero opem ferentes, multos. Hoc proverbio uſus eſt Plato *Piſandro.* Is enim, cum pauper eſſet, comœdias a ſe compoſitas aliis vendebat: unde eum Arcadas imitari dixit.

Ἀρκαδία. Arcadia, regio, & nomen proprium. Arcadiæ, ſecundæ uxoris Zenonis, ſtatua collocata eſt in thermis Arcadianis, prope gradus, qui vocantur Topi, in regione S. Michaelis Archangeli: ubi Zeno judiciũ exercuit in eos, qui Baſiliſci partes ſecuti fuerant, & locum illum fecit Secretum. Primæ autem uxoris ejus Ariadnæ, & ipſius Zenonis ſtatuæ collocatæ ſunt ad portam regiam [domus, vocatæ Æreæ.] Et proverbium: *Arcadiam a me petis? rem magnam petis: non tibi dabo.* Dicitur de iis, qui magna nec utilia petunt.

Ἀρκάδιος. Arcadius, Grammaticus, Antiochenus, ſcripſit de Orthographia. De Conſtructione partium orationis. Onomaſticum admirabile.

Ἀρκαῖος. Arcæus. Nomen proprium.

Ἀρκεσίλαος. Arceſilaus. Nomen proprium. Philoſophus. Vide in verbo Φημί.

Ἄρκευθος. Plantæ ſpinoſæ genus, cujus odorem omnia reptilia averſantur.

Ἀρκεῖν. Opem ferre. *Hic enim nullo modo contemnendus erat, ſed ſatis idoneus ad opem ferendam aliis, & ad res, quibus præerat, gerendas.*

Ἄρκειος κεφαλή. Urſinum caput. Et Ἄρκειον κρέας, urſina caro. Ἄρκιον vero, ſufficiens, vel idoneum, & utile.

Ἀρκούντως ἔχει. Satis eſt. Res eſt perfecta & abſoluta.

Ἄρκου παρούσης. *Urſæ præſentis veſtigia quæris.* De iis, qui ſe præſentia quærere ſimulant.

---

[1] Ἡρόδοτος] Libro IX. pag. 326. ut Portus monuit.

[2] Ἀρθμήσαντες] Homer. Il. H. v. 302.

[3] Ἀρθροπέδαν στειράν τε καὶ ὠλεσ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate quodam Phanii, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus alibi.

[4] Στειράν τε] In Anthologia inedita legitur στημόν τε: ſed utraque lectio, ſi non corrupta, ſaltem obſcuræ eſt ſignificationis, & de qua nihil apud Grammaticos reperias.

[5] Ἐπὶ τῶν ἑτέροις πον.] Apud Zenobium & Diogenianum legitur, ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων: quod interpres vertit: *In eos, qui fruſtra laborant.* Sed male. Legendum enim eſt, ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. Proverbio huic ſimile eſt illud, quo utitur Joannes Tzetzes in Epiſtola quadam inedita (quæ exſtat inter reliquas ejus Epiſtolas ἀνεκδότους in Cod. Biblioth. Reg. Pariſ. 2565.) Τετράδι δὲ, ὡς ἔοικε, γεννηθεὶς, ἄλλοις πονῶ. Alludit ad labores Herculis.

[6] Ὅτι Ἀρκαδίας τῆς δευτέρας γυν. —— ἐν τῇ βασιλικῇ πύλῃ] Hæc totidem pene verbis leguntur etiam apud Codinum *de Origin. Conſtant.* Num. XXXVII. pag. 19. eademque repetuntur infra v. Στήλη.

[7] Ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιστρατήγου] Codinus habet ἐν τοῖς τοῦ Ἀρχιστρατήγου μέρεσιν; quorum verborum idem eſt ſenſus, ſcilicet, *in regione S. Archangeli Michaelis*; ut recte Lambecius. Hac enim ſignificatione vox Ἀρχιστράτηγος apud Græcos recentiores frequenter capitur, ut vel ex Ducangii Gloſſario Græco conſtat. Porti igitur verſio ferenda non erat, qui locum hunc ſic verterat: *In prætoris domo,* i. e. *in prætorio.*

[8] Σέκρετον] De ſignificatione hujus vocis vide Lambecium ad Codinum loco laudato, & Valeſium ad Amm. Marcell. pag. 87.

[9] Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς; μέγα μ' αἰτεῖς· οὔ τοι δ.] Proverbium hoc, ſive potius oraculum, legitur etiam apud Diogenianum, Herodotum lib. 1. pag. 16. Stephanum Byzantium v. Τεγέα; Euſtathium ad Homerum pag. 301. & alios.

Ἄρκτος[1] φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει.
Εἶθ' ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ παραβύστῳ.
ἀντὶ τοῦ ἐν ἀποκρύφῳ. ἐν μυστηρίῳ.

Ἀρκῶ. δοτικῇ. ἰσχύω. ὑπομεῖναι δύναμαι. Ὁ πολὺς ἤδη βίος ἀπολέλοιπεν, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ.

Ἀρκτέον.[2] δεῖ ἄρχεσθαι.

Ἄρκτος.[3] ἐν Βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν, κροκωτὸν ἠμφιεσμέναι,[4] οὔτε πρεσβύτιδες ι' ἐτῶν, οὔτε ἐλάττους ε', ἀπομειλισσόμεναι τὴν Θεόν· ἐπειδὴ ἄρκτος ἀγρία ἐπιφοιτῶσα διέτριβεν ἐν τῷ δήμῳ [5]Φλαυιδῶν· καὶ ἡμερωθεῖσαν αὐτὴν τοῖς ἀνθρώποις σύντροφον γενέσθαι. παρθένον δέ τινα προσπαίζειν αὐτῇ, καὶ ἀσελγαινούσης τῆς παιδίσκης παροξυνθῆναι τὴν ἄρκτον, καὶ καταξέσαι τῆς παρθένου· ἐφ' ᾧ ὀργισθέντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς κατακοντίσαι τὴν ἄρκτον, καὶ διὰ τοῦτο λοιμώδη νόσον τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπεσεῖν. χρηστηριαζομένοις δὲ τοῖς Ἀθηναίοις εἶπε λύσιν τῶν κακῶν ἔσεσθαι, εἰ τῆς τελευτησάσης ἄρκτου τινὰς ἀρκτεύειν τὰς ἑαυτῶν παρθένους ἀναγκάσουσι. καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ Θεῷ.

Ἀρκτεῦσαι.[6] Λυσίας. τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι ἀρκτεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι [7]ἄρκτοι καλοῦνται, ὡς Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ.

Ἀρκτῖνος, Τήλεω, τοῦ Ναύτεω ἀπογόνου, Μιλήσιος, ἐποποιός, μαθητὴς Ὁμήρου, ὡς λέγει ὁ Κλαζομένιος Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου· γεγονὼς κατὰ τὴν θ' Ὀλυμπιάδα, μετὰ τετρακόσια ἔτη τῶν Τρωϊκῶν.

Ἄρκτος. τὸ ζῶον· καὶ τὸ ἀεικίνητον ἀστροθέτημα. Ἀρκτοῦρος δὲ λέγεται καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ Βοώτης· ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστήρ. λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ. καὶ Ἀρκτῷος, ὁ ἀνατολικός.

Ἄρκυς. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον. τὰ λίνα, ἃ ἱστᾶσι πρὸς ἄγραν τῶν λεόντων. παρὰ τὸ ἕλκω· τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ. ἢ παρὰ τὸ ἀγρεύειν. ἢ παρὰ τὸ εἴργειν, τὸ κωλύειν. τοῦ δὲ ἄρκυς ἐκτείνεται ἡ ὑστέρα συλλαβή, ὁμοίως ἐπί τε τῆς ὀρθῆς καὶ τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως.

Ἄρκτος φιλ. *Urſa ſe amare hominem ſupra modum gloriabatur. Poſtea vero amore ejus capta in loco occulto.* [Ἐν παραβύστῳ enim hic idem ſignificat] quod ἐν ἀποκρύφῳ.

Ἀρκῶ. Dativo jungitur. Sufficio. Valeo. Tolerare poſſum. *Magna vitæ pars jam præteriit, nec ferre amplius* [*ærumnas*] *poſſum.*

Ἀρκτέον. Incipiendum eſt.

Ἄρκτος. Apud Brauronios puellæ, Ἄρκτοι vocatæ, Dianæ feſtum celebrabant, Deæ illius placandæ cauſa, crocota indutæ, & quod ad ætatem attinet, non majores decennibus, nec minores quinquennibus. Urſa enim fera, ut aiunt, relictis ſylvis in populo Phlavidarum degens in contubernio hominum omnem tandem feritatem poſuerat. Cum autẽ virgo quædam cum ea luderet, & petulantius eam tractaret, urſa irritata eam unguibus vulneravit: qua re irati fratres eam telis confecerunt. Cum igitur ea de cauſa peſtilens morbus Athenienſes invaſiſſet, oraculum conſulentibus reſponſum eſt, remedium mali fore, ſi quaſdam filiarum ſuarum ab occiſa urſa Ἄρκτους vocatas Dianæ conſecrarent, & ſacra ei facere cogerent. Quare Athenienſes ſciverunt, ne quæ virgo nuberet, niſi prius in memoriam urſæ occiſæ Dianæ ſacra feciſſet.

Ἀρκτεῦσαι. Lyſias. Quum virgines ante nuptias Dianæ conſecrarentur, id ἀρκτεύειν vocabant. Et virgines ſic conſecratæ appellabantur Ἄρκτοι; ut Euripides & Ariſtophanes docent.

Ἀρκτῖνος. Arctinus, Telei filius, a Naute oriundi, Mileſius, Poeta, Homeri diſcipulus, ut ait Artemon Clazomenius, in libro de Homero. Vixit Olympiade nona, quadringentis annis poſt bellum Trojanum.

Ἄρκτος. Urſus animal. Item ſidus, ſic vocatum, quod perpetuo movetur. Arcturus autem dicitur tum integer Bootes; tum peculiariter ſtella, quæ eſt ſub ipſius zona. Eadem etiam vocatur Ἀρκτοφύλαξ. Et Ἀρκτῷος, orientalis.

Ἄρκυς. Venatorium rete. Retia venatoria, quæ venatores explicant ad leones capiendos. Ab ἕλκω, mutato λ in ρ. Vel a verbo ἀγρεύειν, venari. Vel ab εἴργειν, coercere. Vocis vero ἄρκυς poſterior ſyllaba producitur,

1 Suidas hæc citat infr. V. Ἐκτόπως. — In Not. Kuster docet verba posteriora Εἶθ' ὕστ. ε. α. π. ducta esse ex Procopio, Hist. Arc. I. 1. p. 3. D. Babrii Vers. est apud Tyrwhitt. p. 37. Procopii verbis omissis.

Sch. Ar. Lysistrat. 646.

6. Loca ex Harpocratione notanda: Lysias. ὑπὲρ Φρυνίχου θυγατρός. arist. Lysistr. 646. et Λημνίαις. Eurip. in fabul. deperd. scil. Ὑψιπύλη — omittitur a Musgravio. —

r. Verba
ra sunt ex
. H. A. I. 1. p.

---

[1] Ἄρκτος φιλεῖν ἄνθρ.] Duo hi verſus Choliambici, quorum poſterior luxatus eſt, deprompti ſunt ex Babrio, vel, ut alii eum vocant, Chabria.

[2] Ἀρκτέον. δεῖ ἄρχεσθαι] Vide Schol. Sophocl. ad *Ajacem* p. 51.

[3] Ἄρκτος. ἐν Βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυν.] Integrum hunc locum Suidas procul dubio deſcripſit ex Scholiaſta aliquo deperdito ad verba illa Comici *Lyſiſtr.* pag. 877. (556. Ed. Baſ.)

Καταχέουσα κροκωτὸν ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις.

Sic enim cum Biſeto verſum hunc legerim, quem omnes Edit. corruptum exhibent. Exſtant hodie adhuc in Bibliotheca Oxonienſi, itemque inter libros Iſaaci Voſſii, Scholia quædam inedita in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis, antiqua ſane & bonæ notæ, in quibus locus laudatus Comici eodem pene modo exponitur, quo hic a Suida, vel potius auctore illo, ex quo Suidas ſua deſcripſit. Verba Scholiaſtæ illius inediti, quoniam notatu digna ſunt, hic deſcribam. Ἄρκτον μιμούμεναι τὸ μυστήριον ἐξετέλουν. Αἱ ἀρκτευόμεναι δὲ τῇ Θεῷ κροκωτὸν ἠμφιέννυντο. καὶ συνετέλουν τὴν θυσίαν τῇ Βραυρωνίᾳ Ἀρτέμιδι, καὶ τῇ Μουνυχίᾳ ἐπιλεγόμεναι παρθένοι οὔτε πρεσβύτεραι δέκα ἐτῶν, οὔτ' ἐλάττους πέντε. ἐπετέλουν δὲ τὴν θυσίαν αἱ κόραι, ἐκμειλισσόμεναι τὴν Θεόν· ἐπειδὴ λιμῷ περιπεπτώκασιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἄρκτον, οἰμαι, ἀνῃρηκότες τῇ Θεᾷ. Οἱ δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνί φασιν, οὐκ ἐν Αὐλίδι. Εὐφορίων·

Ἀγχίαλον Βραυρῶνα κενήριον Ἰφιγενείας.

Δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων σφαγιάσαι τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι, οὐκ ἐν Αὐλίδι· καὶ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς οὐκ ἔλαφον φονευθῆναι. ὅθεν μυστήριον ἄγουσιν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἄρκτος τις ἐδόθη εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡμερώθη. ποτὲ οὖν μία τις παρθένος ἔπαιξε πρὸς αὐτήν, καὶ ἐξύσθη ἡ ὄψις αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄρκτου. καὶ λυπηθεὶς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς ἀνεῖλε τὴν ἄρκτον. Ἡ δὲ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα ἐκέλευσε παρθένον μιμήσασθαι τὴν ἄρκτον πρὸ τοῦ γάμου, καὶ περιέπειν τὸ ἱερὸν κροκωτὸν φοροῦσαν. καὶ τοῦτο ἀρκτεύεσθαι ἐλέγετο. Hæc egregie confirmant, quæ Suidas hoc loco tradit.

[4] Οὔτε πρεσβύτιδες ι' ἐτῶν] Huc ſpectant verba Heſychii v. Δεκατεύειν: Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτεύειν δεκατεύειν, ἐπεὶ ἔπρασσον αὐτὸ αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι. Confer etiam Harpocrat. v. Δεκατεύειν, & ibi Mauſſacum.

[5] Φλαυιδῶν] Meurſius corrigit Φιλαϊδῶν: quem vide *De Pop. Attic.* v. Φιλαΐδαι.

[6] Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας. τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἄρκτοι] Hæc vox in prioribus Edit. deeſt, quam ex Harpocratione revocavi.

καὶ ἄρκυς γὰρ, καὶ τὰς ἄρκυς. καὶ Ἀρκυωρὸς, ὁ φύλαξ, ὁ τὰς ἄρκυς, τουτέστιν ὁ τὰ λίνα φυλάττων. ἔστι δὲ ταῦτα τὰ κυνηγετικὰ πάντα λίνα. καὶ Ἀρκυωρεῖν, τὰς ἄρκυς τηρεῖν· αἵ εἰσι θηρευτικὰ λίνα. καὶ Ἄρκυσιν.

Ἅρμα. τόπος τῆς Ἀττικῆς. καὶ παροιμία· [1] Ὅταν δι' Ἅρματος ἀστράψῃ. ἐπὶ τῶν χρονίως γενομένων.

Ἀρμαθέμ. τόπος.

Ἁρμαλιά. ἡ τροφή.

Ὧν [2] ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμαλιήν.

2 Leonidas Alexandr. Analect. II. 197. 30. 8.

τὸ ἁρμάμαξα τινὲς ψιλοῦσι παραλόγως.

Ἀρμαμενταρεία.

Ἁρμάτειος τροχός. Ἁρμάτειος δὲ νόμος, καὶ ἁρμάτειον [3] μέλος, ἀπὸ ἅρματος· ὅπερ ἐποίησαν ἐφ' Ἕκτορι ἑλκομένῳ ὑφ' ἅρματος.

Ἁρμάτιος. [4] οὗτος μέγιστον ἴσχυσε παρὰ τῇ Ζηνωνίδι τῇ βασιλίσσῃ, καὶ αὐτῷ Βασιλίσκῳ. ἐσφάγη δὲ ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως, καὶ ὑπερήσθησαν οἱ πολῖται τῇ τούτου σφαγῇ. ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς τοὺς στασιάζοντας ὅσους λάβοι [5] τῶν Θρᾳκῶν τὰς χεῖρας ἐκτέμνων ἀπέπεμπεν. Ὀνόουλφος δὲ αὐτὸν διεχρήσατο, ὅντινα ὁ Ἁρμάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βαρβάρων ἥκοντα προσλαβὼν φιλοφρόνως, τὸ μὲν πρῶτον Κόμητα ἐποίησεν· ἔπειτα καὶ στρατηγὸν Ἰλλυριῶν· καὶ εἰς ἑστίασιν ἔχειν πολὺν ἄργυρον παρέσχε. ἀντέδωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ χειρὸς μιαιφόνου.

Ἁρματηλάτης. ὁ ἡνίοχος.

Ἅρματος. ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς, ἐπείπερ ὡς συγγενεῖ τῷ Ἁρμάτῳ ἀδεῶς ἐπέτρεπεν ἐντυγχάνειν Ζηνωνίδι τῇ βασιλίδι, τριβομένης σφίσι τῆς ὁμιλίας, τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτου ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρων. ῥίψεις οὖν ὀμμάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο, καὶ παρεκστροφαὶ συνεχεῖς προσώπων, καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις· πόνος τε μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ' ὄψιν στεγομένου. ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ εὐνούχῳ καὶ Μαρίᾳ μαίᾳ ἰάσαντο τοῦτο μόλις τῇ τῆς μίξεως ἰατρείᾳ, Ζηνωνὶς Βασιλίσκον διὰ θωπείας ἦγε τοῦ τὸν ἐραστὴν ἔχειν ἐν τῇ πόλει τὰ πρωτεῖα. ὁρῶν δὲ Θεοδώριχος τιμώμενον ἐκ πάντων Ἁρμάτον, ἤσχαλλεν ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκίας. ὁ δ' Ἅρματος ἔκ τε φορᾶς χρημάτων, καὶ τιμῆς ἀπλέτου τυφωθεὶς, [6] οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρείᾳ. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἤδη ἡ ἄλη ἐπεκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλέως, οὕτω τε

3 Suidas [illegible]

tam in recto quam accuſativo caſu. Dicitur enim αἱ ἄρκυς, & τὰς ἄρκυς. Et Ἀρκυωρὸς, qui retia cuſtodit. Hæc autem omnia retia ſunt venatoria. Et Ἀρκυωρεῖν, cuſtodire retia. Et Ἄρκυσιν. Retibus.

Ἅρμα. Harma. Locus Atticæ. Et proverbium: *Cum per Harma fulguraverit*: quod dicitur de iis, quæ tarde fiunt.

Ἀρμαθέμ. Armathem. Locus ita vocatus.

Ἁρμαλιά. Cibus. Alimentum. [In Epigrammate:] *Unde largiorem & lautiorem auferes victum.* † Quidam vocem ἁρμάμαξα præter rationem ſpiritu tenui notant.

Ἀρμαμενταρεία. Armamentarium.

Ἁρμάτειος τροχός. Rota currus. Et ἁρμάτειος νόμος, ſive ἁρμάτειον μέλος, carmen a curru ita dictum. Sic enim vocabant carmen, quod canebatur in Hectorem a curru raptatum.

Ἁρμάτιος. Harmatius. Hic auctoritate plurimum valuit apud Zenonidem Imperatricem, & ipſum Baſiliſcum. Occiſus autem fuit a Zenone Imperatore, ejuſque cæde cives admodum ſunt lætati. Nam ſub Leone quoſcunque Thracum, qui ſeditionem moverant, cepiſſet, eos manibus amputatis dimittebat. Onoulphus vero quidam ipſum interfecit, quem Harmatius pauperem & a Barbaris recens venientem humaniter ſuſceperat, & primum Comitem, deinde vero Præfectum Illyriorum fecerat, & ad convivia magnam pecuniæ vim ipſi præbuerat. Ille vero Barbarica perfidia & ſanguinaria manu malam Harmatio gratiā retulit.

Ἁρματηλάτης. Auriga.

Ἅρματος. Harmatus. Cum Baſiliſcus Imperator Harmato, ut cognato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permitteret, eaque conſuetudo diutius duraret, & utriuſque forma non vulgaris eſſet, ambo mutuo amore vehementer ardere, oculoſque in ſe invicem conjicere, & vultus ſubinde convertere, & riſu mutuo blandiri ſibi cœperunt. Cum vero dolorem tandem pareret amor, quem vultu tegebant, morbum ſuum Danieli eunucho & Mariæ obſtetrici aperuerunt, eumque medicina concubitus vix ſanarunt. Quo facto Zenonis blandis identidem verbis Baſiliſcum aggreſſa effecit tandem, ut amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus autem animadvertens Harmatum ab omnibus coli, ægre tulit præferri ſibi juvenem, qui capillis tantum ornandis & corpori exercendo operam daret. Harmatus vero tum opum abundantia, tum honoris faſtigio inflatus, neminem fortitudine ſe præſtantiorem putabat: quæ falſa ejus perſuaſio adeo invaluerat, ut habitum

---

[1] Ὅταν δι' Ἅρματος ἀστράψῃ] Originem hujus proverbii exponit Strabo lib. ix. pag. 404. quem conſule.

[2] Ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεαι ἁρμ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis in mures, quod integrum legitur Anthol. lib. 1. cap. xxxiii. pag. 70.

[3] Ἁρμάτειον μέλος] Quid ſit ἁρμάτειον μέλος pulchre explicat Etymologus, quem conſule.

[4] Ἁρμάτιος] Hujus Harmatii mentionem facit Candidus apud Photium, & Malchus in Excerpt. Legat. pag. 94. ubi Cantoclarus, infelix ſane interpres, vocem ἁρμάτιος eſſe putavit ab ἁρμάτιον, *currus*, cum ſit ibi nomen proprium Harmatii, de quo Suidas hic agit.

[5] Τῶν Θρᾳκῶν τὰς χεῖρας ἐκτ.] Eandem crudelitatem Harmatii paucis verbis attingit Malchus loco laudato.

[6] Οὐδένα αὐτοῦ ᾤετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρ.---φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἄλη.

περιβαίνειν εἰς ἵππων, καὶ κατὰ τὸν ἱππόδρομον [1] Φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου. [2] ἐξῆγε δὲ τοῦτον πλείω πρὸς τοιαύτην δόξαν μαίνεσθαι τὸ ὑπὸ δήμου σύρφακος ἐν εὐφημίαις ἀνακαλεῖσθαι Πύῤῥον. ὃς εἰ μὲν οὕτως ἐβόα διὰ τὸ ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ' ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. οὐ γὰρ ἥρωας ἔβαλλεν ὡς Πύῤῥος, ἀλλὰ γυναιμανὴς ἦν, ὡς Πάρις.

Ἁρμαλωλία. [3] ἡ τῶν ἁρμάτων ἡνιοχεία. Καὶ τοῦ κύκλου παρέτραγον ὑφ' ἁρμαλωλίας. ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι αὐτῶν. [4] Ἁρματοτροχία δὲ, ἡ ἐγχάραξις τοῦ ἅρματος. ἔστι καὶ ἁματροχία.

Ἀρμένιοι. Οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Ἀρμένιοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβαπτίσθησαν.

Ἄρμενα. ἁρμόδια. ἐπιτήδεια. ἐν [5] Ἐπιγράμματι·

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνης.

καὶ Ἄρμενον, τὸ ἱστίον.

Ἁρμογή. εὐταξία. Μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας. Ἁρμογὴ, ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Αἰξί· Ταύτην ἐγὼ ἐζήτουν πάλαι τὴν ἁρμογήν.

Ἁρμόδιοι. χρηστοί. καὶ παροιμία· [6] Ἁρμοδίου μέλος. [7] ἐπὶ τῶν δυσκόλων. τὰ γὰρ εἰς Ἁρμόδιον μέλη τοιαῦτά ἐστιν. † Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐπέθεντο τοῖς τυράννοις, καὶ τὸν Ἱππίαν ἀπέκτειναν Ἀθηναῖοι.

Ἁρμοζόμενος. ἐπιτηδείως διατιθέμενος. [8] Ὁ δὲ νυκτὸς ἐπῄει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν.

Ἁρμονίαν. [9] τὸ εὖ καὶ ἐπισταμένως εἶναι τὴν νευρὰν ἐν τοῖς κρούμασι τῶν ᾀσμάτων. † Ὅτι [10] ἡ ἁρμονία ἐπιγίνεται τοῖς ἡρμοσμένοις. δεῖ γὰρ εἶναι τὰς χορδάς· εἶτα τοιῶσδε ἐπιταθῆναι, καὶ οὕτως ἐπιγενέσθαι τὴν ἁρμονίαν. οὐ μάχεται δὲ τοῖς ἡρμοσμένοις, ἀλλ' ἕπεται, οὕτως ἔχουσα, ὡς ἂν ἔχῃ τὰ ἡρμοσμένα. ἔστι δὲ ἁρμονία συμφωνία τῶν χορδῶν. Ἀναρμοστία δὲ ἐστι τοῦ ἐμψύχου σώματος νόσος καὶ ἀσθένεια καὶ αἶσχος. ὧν τὸ μὲν ἀσυμμετρία ἐστὶ τῶν στοιχείων ἡ νόσος· τὸ

Achillis indueret, & equo vectus ubique ſe conſpiciendum præberet, & in Circo ſeſe inſolenter jactaret. Hanc autem ambitionem ejus & inſanum gloriæ ſtudium acclamationes infimæ plebis, Pyrrhum eum vocantis, augebant. Quæ quidem, ſi eum ita appellabat, quod rubicunda eſſet facie; vere dicebat: ſin laudandæ fortitudinis gratia; ut adoleſcenti palpabatur. Non enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus; ſed muliercularum amori indulgebat, ut Paris.

Ἁρμαλωλία. Aurigatio. [Ariſtophanes:] *Et orbis ſui partem currum agitando detriverunt.* [Vel, ὑφ' ἁρμαλωλίας hic ſignificat,] curribus parcentes. Ἁρματροχία vero ſignificat orbitam, ſive rotæ veſtigium. At ἁματροχία, concurſio rotarum.

Ar. Pac. 414.

Ἀρμένιοι. Armenii. Interiores Indi & Iberes & Armenii ſub Conſtantino Magno baptizati ſunt.

Ἄρμενα. Inſtrumenta ad uſum apta & neceſſaria. In Epigrammate: *Tres fratres conſanguinei hæc Pani inſtrumenta artis dedicarunt.* Et Ἄρμενον, velum navis.

Antipater Sidon.
Brunck. II. 9. XV. 1.

Ἁρμογή. Aptus ordo. *Cum autem cognoviſſent, hoſtem agmine compoſito & bene ordinato incedere.* Et Ἁρμογὴ, eodem ſenſu ac apud nos accipitur. Eupolis *Capris: Hunc ego jampridem rerum ordinem quæſivi.*

Ἁρμόδιοι. Apti. Grati. Et proverbium: *Harmodii melos.* De rebus difficilibus dicitur. Carmina enim, quæ in Harmodium canebantur, hujuſmodi erant. † Harmodius & Ariſtogiton Tyrannis manus intulerunt, & Hippiam Athenienſes interfecerunt.

6. Aristoph. Acharn.
Schol. 977. et 1092.

Ἁρμοζόμενος. Apte ſeſe alicui rei accommodans. *Ille vero noctu ut plurimum ingrediebatur [& egrediebatur, ſpecie quidem, propter metum hoſtium; re autem ipſa] negotio inſtituto ſeſe accommodans.*

Polybius. VIII. 27. 9. Vol. III. p. 66.

Ἁρμονίαν. Sic vocant aptum nervorum concentum, cum carmina fidibus canuntur. † Harmonia exiſtit ex iis, quæ inter ſe ſunt apta. Oportet enim eſſe chordas; ex quibus certa ratione intentis harmonia oritur. † Harmonia non pugnat cum iis, quæ ad concentum aptata ſunt, ſed ea ſequitur; ita ſe habens, ut ea, quæ apta ſunt. Eſt autem harmonia concentus nervorum. Anarmoſtia vero in corpore animato eſt morbus, infirmitas, & deformitas. Et morbus quidem eſt turbata & incon-

---

[1] Φρυάττεσθαι τοῦ οἴκου] Hoc corruptum eſſe cenſeo. Quid enim ſibi vult illud, τοῦ οἴκου. Supra v. Ἄλη, legitur φρ. τοῦ ἵππου: unde non diſplicet conjectura Porti, legendum putantis φρυάττεσθαι τοῦ ἵππου τρόπον, i. e. equi ferocis more ſeſe jactare, & faſtum quendam præ ſe ferre.

[2] Ἐξῆγε δὲ τοῦτον πλ.———ὡς Πάρις] Hæc repetuntur infra v. Σύρφαξ.

[3] Ἁρματωλία] Eſt vox ab Ariſtophane in *Pace*, pag. 650, Comice conficta, & præter expectationem pro ἁμαρτωλία ab eo prolata; ut multa alia apud eum.

[4] Ἁρματροχία δὲ, ἐσχ.] Vide quæ notavimus ſupra ad v. Ἁματροχία.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. IV. ut Portus obſervavit.

[6] Ἁρμοδίου μέλος] Vide Schol. Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 418. Item infra v. Ἐν μύρτου κλαδὶ; & Meurſium *Piſiſtrato*, cap. XIV.

[7] Ἐπὶ τῶν δυσκόλων] Meurſius loco laudato reſcribendum putat ἐπὶ τῶν σκολίων: ſed minus recte, ut arbitror. Supra v. Ἀδμήτου μέλος legimus, proverbium hoc dici ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων καὶ εὐκόλων: quæ expoſitio e diametro contraria eſt illi, quam Suidas hoc loco tradit. Quare ſtatuat eruditus Lector, utra harum interpretationum præferenda ſit: quod mihi non videtur judicatu difficile.

[8] Ὁ δὲ νυκτὸς ἐπῄει τὰς εἰσόδους ἁρμ.] Locus hic corruptus eſt & mutilus, qui apud Polybium lib. VIII. cap. XX. unde eum Suidas deſcripſit, recte ſic legitur: Τὸ γὰρ πλεῖον ἐποιεῖτο τὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους νυκτὸς, προφάσει μὲν χρώμενος τῷ φόβῳ τῶν πολεμίων, ἁρμοζόμενος δὲ πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[9] Ἁρμονίαν. τὸ εὖ καὶ ἐπισ. εἶναι τὴν νευρὰν ἐν τοῖς κρ. τῶν ᾀσμάτων] Hæc deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 347. (243. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Ὅτι ἡ ἁρμονία ἐπιγίνεται τοῖς ἡρμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Philopono in librum I. Ariſtot. *de Anima*; ex quo Suidas partim corrigendus & partim ſupplendus eſt.

δὲ τῶν ὁμοιομερῶν ἡ ἀσθένεια· τὸ δὲ τῶν ὀργανικῶν τὸ αἶσχος. Ἁρμονία δέ ἐστι λόγος τῶν μιχθέντων, ἢ σύνθεσις. λέγεται δὲ διχῶς. κατὰ πρῶτον μὲν λόγον ἡ σύνθεσις τῶν σωμάτων, [1] ὅταν οὕτω παρατεθῇ, ὡς μὴ δύνασθαι ἄλλον ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθον, ἤ τι τῶν συγγενῶν βαρέων σωμάτων. ἐκ δὲ τούτων μεταφέρομεν τὸ τῆς ἁρμονίας ὄνομα καὶ ἐπὶ τὸν λόγον τῶν μεμιγμένων, οἷον ἔν τε τοῖς κεκραμένοις, καὶ ἐν τοῖς κατὰ μουσικήν. τὸν γὰρ λόγον τῶν μιχθέντων τὸν ἡμιόλιον, ἢ τὸν ἐπίτριτον, ἢ τινὰ ἄλλον λέγομεν ἐκ τῶν συνθέτων κατὰ μεταφορὰν ἁρμονίαν. κατὰ [2] β' δὲ λόγον ἡ ἁρμονία ἐπὶ τῆς συνθέσεως λέγεται, ἐπειδὴ γνωριμωτέρα ἡμῖν ἐστιν. οὔτε οὖν σύνθεσιν οὔτε μίξιν εὔλογον ποιεῖν τὴν ψυχήν. † Ἐπὶ οὖν τῶν ποιητικῶν δεῖ καὶ ποιᾶς ὕλης, ἤγουν οὐσίας. ἄλλως γὰρ χαλκὸς ἠχεῖ, καὶ ἄλλως σίδηρος, καὶ ἄλλως μόλυβδος, καὶ ξύλον. [3] διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰώθασιν ἐκ διαφόρου κατασκευάζειν ὕλης, ἵνα τῇ διαφορᾷ τῶν ἀπηχήσεων τὴν ἁρμονίαν ἀποτελέσωσιν. ἡ γὰρ ἁρμονία πολυμιγέων ἐστὶ καὶ δίχα φρονεόντων ἕνωσις. [4] διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφον. † [5] Ἁρμονίαι δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπτυσσόμενα τῶν κραβάτων μέρη. Τῶν ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. τροπικῶς δὲ τὰ ποιήματα. Ἀριστοφάνης.

cinna dispoſitio elementorum: infirmitas vero, partium ſimilarium; & deformitas, partium organicarum. Harmonia eſt rerum mixtarum certa quædam inter ſe proportio, vel compoſitio: idque duplici ſenſu. Nam primo quidem compoſitionem corporum eam dicimus, cum tam apte ſibi invicem juncta ſunt, ut commiſſuris eorum nec lapis, nec lignum, nec quidvis aliud cognatorum & gravium corporum inſeri poſſit. Hinc autem harmoniæ nomen transferimus & ad rerum mixtarum rationem, veluti ad ſonos Muſicos. Illorum enim mixtionem ſecundum proportionem ſeſquialteram, vel ſeſquitertiam, vel quamvis aliam, per metaphoram a rebus compoſitis ductam *harmoniam* vocamus. Prima igitur & propria ſignificatione ἁρμονία dicitur de corporum coagmentatione & compoſitione, quoniam ea nobis notior eſt. Non eſt autem probabile animam vel ex compoſitione vel ex mixtione conſtare. † Iis igitur, quæ vim efficiendi habent, opus eſt etiam aliqua materia, vel ſubſtantia. Aliter enim ſonat æs, aliter ferrum, aliter plumbum, & aliter lignum. Quare etiam acetabula ex diverſa materia confici ſolent, ut varietas ſonorum harmoniam pariat. Harmonia enim eſt ſonorum varie mixtorum & diſſimilium concentus. Quare fieri non poteſt, ut unus ſonus per ſe harmoniam efficiat. † Ἁρμονίαι etiam vocantur juncturæ, veluti grabatorum, [& ſimilium.] Ariſtophanes: *Juncturis ſolutis.* Tropice vero [Comicus] ſic vocat poemata.

5. Aristoph. Vesp. 530.

Ἁρμονίδης. ὄνομα κύριον.

Ἁρμοσταί. [6] οἱ ἀπὸ βασιλέως στελλόμενοι εἰς ἔθνη. Οἱ δὲ Φαλίσκοι οὐδενὶ προσεῖχον τῶν ἐπιχωρίων ἁρμοστῇ, πάντας ὑφορώμενοι.ˣ Ἁρμοσταὶ οὖν, οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις στελλόμενοι ἄρχοντες.

x Demosth. περὶ Στεφ. I. 258. 6. et κατὰ Τιμοκρ. II. 750. 30

Ἁρμόττων. δοτικῇ. συνάπτων. καὶ Ἁρμόζων, δοτικῇ.

Ἁρμοῖ που. ἀρτίως. νεωστί. οὕτω που Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· λ

Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἄβρος ἴουλος.

λ Callim. frag. XLIV. p. 431.

Ἀρνακίδα. Ἀρνακίς, τὸ τοῦ ἀρνοῦ κῴδιον, τὸ μετὰ τῶν ἐρίων δέρμα. [7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

-- Οἴμοι τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητίδα;

ἔπαιξε δὲ πρὸς τὸ ἀρνεῖσθαι, παρονομάσας ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, καὶ τοῦ ἀρνεῖσθαι [8] τοὺς δανειστάς. τὸ δὲ ἀποστερητίδα, ἅμα μὲν, ἀπὸ τοῦ ἀποστερεῖν· ἅμα δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ περιβόλαιον.

7. Ar. Nubib. 730. Suidas etiam V. Ἀρνακίδα

Ἀρναῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀρνευτής. κυβιστητής.

Ἁρμονίδης. Harmonides. Nomen proprium.

Ἁρμοσταί. Sic vocantur, qui a Rege in provincias mittuntur. *Phaliſci vero nulli Harmoſtæ ex indigenis parere volebant. Omnes enim ſuſpectos habebant.* Ἁρμοσταὶ igitur vocabantur magiſtratus, qui a Lacedæmoniis in urbes ſibi ſubjectas mittebantur.

Ἁρμόττων, & ἁρμόζων. Dativo jungitur. Aptans.

Ἁρμοῖ πυ. Recens. Modo. Nuper. Sic quodam in loco Callimachus in *Hecale*. *Nuper admodum mentum ejus molli lanugine veſtitum erat.*

Ἀρνακίς. Pellis agnina cum lana. Ariſtophanes *Nubibus*: *Hei mihi! quis me docebit commentum aliquod, quo fœneratores fraudare poſſim?* Jocum captavit Comicus ex ambiguitate vocis ἀρνακίδων, alludens ſcilicet tam ad vocem ἀρνῶν, quam ἀρνεῖσθαι. Ἀποστερητίδα vero ab ἀποστερεῖν quidem dictum eſt, ſed tamen ita formatum, ut pro genere quodam pallii accipi videatur.

Ἀρναῖος. Arnæus. Nomen proprium.

Ἀρνευτής. Urinator.

---

[1] Ὅταν οὕτω παρατεθῇ —— βαρέων σωμάτων] Supple ex Philopono: ὅταν οὕτω παρατεθῇ, ὡς μηδὲν συγγενὲς αὐτῶν σῶμα δύνασθαι μεταξὺ ἐμβληθῆναι. οἷον, ὅταν οὕτως ἀκριβῶς συντεθῶσιν οἱ λίθοι, ἐξ ὧν ἡ οἰκία, ὡς μὴ δύνασθαι ἐμβληθῆναι μεταξὺ λίθον ἢ ξύλον, ἤ τι τῶν συγγενῶν καὶ βαρέων σωμάτων, ἡρμόσθαι λέγομεν τοὺς λίθους.

[2] Κατὰ β' δὲ λόγον] Sic habent omnes Edit. ſed male. Reponendum enim eſt ex Philopono κατὰ πρῶτον δὲ λόγον: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[3] Διὸ καὶ τὰ ὀψόβαφα εἰώθ.] Vide Caſaubonum ad Athen. lib. v. cap. iv.

[4] Διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος γενέσθαι ψόφον] Legendum puto, διὸ καὶ ἀδύνατον ἑνὸς ὄντος ψόφου γενέσθαι ἁρμονίαν. Senſus ſane lectionem illam requirit.

[5] Ἁρμονίαι δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 319. (219. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἁρμοσταί. οἱ ἀπὸ βασ.] Vide infra v. Ἐπίσκοπος.

[7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 168. (99. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam ſupra v. Ἀποστερητίδα.

[8] Τοὺς δανειστάς] Hæ duæ voces abſque ullo ſenſus detrimento expungi poſſunt.

Ἄρνη. πόλις Βοιωτίας.

Ἀρνίον σοι λελάληκεν. ἐν Αἰγύπτῳ, ὥς φασιν, ἀνθρωπείᾳ φωνῇ ἐλάλησεν. εὑρέθη δὲ ἔχον βασίλειον δράκοντα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πτερωτὸν, ἔχοντα μῆκος πήχεων δ΄. καί τινι λελάληκε τὰ μέλλοντα.

Ἄρνουφις. οὗτος Αἰγύπτιος ἦν φιλόσοφος, ὃς συνὼν Μάρκῳ τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, τῷ φιλοσόφῳ, [1] δίψει ποτὲ καμνόντων τῶν Ῥωμαίων ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε [2] ἀγερθῆναι ζοφώδη καὶ ὄμβρον ἀφεῖναι λάβρον ἅμα βρονταῖς τε καὶ σέλασιν ἐπαλλήλοις. καὶ τοῦτο σοφίᾳ τινὶ ἐργάσασθαι Ἄρνουφιν. οἱ δέ φασιν Ἰουλιανὸν τὸν Χαλδαῖον τοῦτο πεποιηκέναι τὸ θαυμάσιον.

Ἀρνυμένη. [3] ἀντικαταλλάσσουσα.

Ζώειν [4] γὰρ δίχα παντὸς ὀνείδεος ἤθελ' ἑκάστη,
Ξεῖνε, τὸν ἐκ χειρῶν ἀρνυμένη βίοτον.

καὶ Ἄρνυσθαι, ἀντὶ τοῦ καταλλάσσεσθαι. ὅθεν καὶ τὸ μισθαρνεῖν, τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγεται. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ περιποιουμένου καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. οὕτω Πλάτων.

Ἄρομα. τὸ ἀροτρίασμα. ἄρωμα δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, τὸ μυρεψικόν. καὶ ἀρόσιμον [5] κλίμα, τὸ ἀροτριούμενον.

Ἀρουραία μάντις. ἐπὶ τῶν νωθρῶν καὶ ἀπράκτων. ἔστι δὲ ἀκρὶς δυσκίνητος, χλωρὰ, καλουμένη μάντις, ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται. † [6] Ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν.

Ἀροῦσιν. ἐπαροῦσιν. ὑψώσουσιν.

Ἆρον. Ἆρες δέ.

Ἀρωγή. ἡ βοήθεια. καὶ Ἀρωγὸς, βοηθὸς, ὠφέλιμος.

Ἀῤῥωδία. ὁ φόβος. Ἡρόδοτος· Ἀῤῥωδία ἦν τὸ πεῖθον.

Ἄῤῥωλος. ὄνομα πόλεως.

Ἄρωμα. θυμίαμα. [7] εὐωδίαμα μυρεψικόν. Ἀρόματα οὖν οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα.

Ἀῤῥώστημα [8] νοσήματος διαφέρει. Ἀῤῥώστημα μὲν γάρ ἐστι νόσημα μετὰ ἀσθενείας. τὸ δὲ νόσημα, οἴησις σφοδρὰ δοκοῦντος αἱρετοῦ. καὶ ὡς ἐπὶ σώματος εὐεμπτωσίαι τινὲς λέγονται, οἷον κατάῤῥους, διάῤῥοια· οὕτω

Ἄρνη. Urbs Bœotiæ.

Ἀρνίον σοι λελ. *Agnus tibi locutus eſt.* In Ægypto (ut aiunt) agnus humana voce locutus eſt: ſupra cujus caput inventus eſt regius draco alatus, quatuor cubitorum longitudinem habens; [cujus inſpiratione] futura cuidam prædixit.

Ἄρνουφις. Arnuphis. Hic Ægyptius fuit Philoſophus: qui, cum Romani aliquando ſiti laborarent, præſente Marco Philoſopho, Romanorum Imperatore, effeciſſe dicitur, ut atræ nubes ſubito coactæ ingentem imbrem cum crebris tonitribus & fulguribus effunderent; idque arte quadam Arnuphin effeciſſe. Alii vero dicunt, Julianum hoc miraculum edidiſſe.

Ἀρνυμένη. Permutans. Recipiens. [In Epigrammate:] *Abſque probro enim unaquæque earum vitam agere inſtituerat, manibus victum ſibi quærens.* Et Ἄρνυσθαι, aliquam rem pro altera recipere. Unde & μισθαρνεῖν ſignificat mercedem pro aliqua re recipere. Accipitur etiam ἀρνύμενος pro eo, qui ſibi aliquid acquirit & cuſtodit. Sic Plato.

Ἄρομα. Aratio. Ἄρωμα vero, per ω magnum, aroma, ſpecies myrepſica. Et ἀρόσιμον κλίμα, tractus terræ, qui aratur.

Ἀρουραία μάντις. *Ruralis Mantis.* Dicitur de ſegnibus & ignavis. Eſt autem *Mantis* locuſta viridis, & admodum tarda, cujus motionibus quidam obſervatis futura prædicunt. † Ἄρουρα eſt terræ menſura pedes habens L.

Ἀροῦσιν. Tollent. Extollent.

Ἆρον. Tolle. Ἆρες vero, Mars.

Ἀρωγή. Auxilium. Et Ἀρωγός. Auxiliator. Utilis.

Ἀῤῥωδία. Metus. Herodotus: *Quod ipſos ad hoc faciendum impulit, fuit metus.*

Ἄῤῥωλος. Arrholus. Nomen urbis.

Ἄρωμα. Aroma. Species myrepſica, ex herbis odoratis compoſita. Ἀρόματα vero, per ο, ab Atticis non appellantur ſpecies odoratæ, ſed loca arata & culta.

Ἀῤῥώστημα. Differt a νόσημα. Nam ἀῤῥώστημα eſt morbus cum imbecillitate. Νόσημα vero opinatio vehemens de re, quæ expetenda videtur. Ut autem quidam ſunt corpo-

Infr. V. Ἰουλιανός.

Timaeus. 49. Ἄρνυσθαι. Φ

4. Antipater Sidon.
Anal. II. 11. XXII. 8. —

+ Plato. Legg. XII. p. 687. B.

δ Herodot. II. 185. 69. ἡ δὲ ἄρουρα ἑκατον πήχεων ἐστι Αἰγυπτίων πάντῃ.

Psalm. XCI. 12.

Herodotus saepe usurpat vocem Ἀῤῥωδίη. — Haec citatio ex alio quovis auctore sumta videtur.

v Arist. Pac. 1158 et Schol.

λ Diogen. Laert. VII. 115. I. 437.

---

[1] Δίψει ποτὲ καμνόντων τῶν Ῥωμαίων ἐξαίφνης ποιῆσαι νέφη τε ἀγ.] De celebrata hac hiſtoria vide quæ collegit Scaliger ad Euſebium Num. MMLXXXIX.

[2] Ἀγερθῆναι] Priores Edit. hic habent ἐγερθῆναι. Sed apud ipſum Suidam infra v. Ἰουλιανὸς, ubi locus hic repetitur, recte ſcriptum eſt ἀγερθῆναι.

[3] Ἀρνυμένη] Vide de hac voce Etymologum.

[4] Ζώειν γὰρ δίχα παντὸς ὀνείδ.] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate Antipatri, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. VIII. pag. 558.

[5] Κλίμα] Priores Edit. male habent κλῆμα, cujus loco κλίμα ex MSS. Pariſ. repoſui.

[6] Ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει ν'] Sic recte ſcriptum eſt in MSS. Pariſ. & Edit. Med. itemque infra v. Σπίδιον. In prioribus Edit. vero, quæ Mediolanenſem ſecutæ ſunt, male legitur, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν: quod Portus nullo ſenſu verterat, *Rus pedes habere dicitur.* Non animadvertebat enim, literam ν in voce ἔχειν a præcedentibus ſejungendam & ſeparatim legendam eſſe, quoniam numerum L. hic notat, ut ex ſenſu manifeſtum eſt. Schottus in Collectione proverbiorum ex Suida excerptorum gravius errat quam Portus, quoniam verba illa, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχειν, cum præcedentibus conjungens, literamque ν in voce ἔχειν tanquam ſupervacaneam expungens, locum hunc ſic legit: ἧς τινες προσέχοντες ταῖς κινήσεσι μαντεύονται, ὅτι ἡ ἄρουρα πόδας ἔχει. i. e. ipſo interprete: *Cujus motionibus quidam obſervatis divinant rus pedes habere.* Sed miror viro tam docto tales nugas placere potuiſſe, quoniam lectio iſta ridiculum vel nullum potius ſenſum habet.

[7] Εὐωδίαμα] Hanc vocem tanquam ſpuriam delendam cenſeo, quoniam a MSS. Pariſ. abeſt: quamvis eam præcedentes Edit. omnes habeant.

[8] Ἀῤῥώστημα νοσήματος διαφ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXV. ut Pearſonius obſervavit.

ay. 49.

κἀπὶ

ρνυσθαι[79]. ἀντὶ τοῦ, καταλλάσσεσθαι· ὅθεν καὶ τὸ Μισθαρνεῖν, τὸ μισθὸν ἀντί τινος λαμβάνειν λέγεται.

79. Ἄρνυσθ.] Protagor.
209. B. πρῶτος τούτου μι-
ἀξιώσας ἄρνυσθ. Polit. I.
417. F. φαμὲν δέ γε τὸν μι-
ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δη-
γούς. ubi vide Scholia.
gg. VII. p. 637. G. πάν-
γὰρ τούτων διδασκάλους τε εἶ-
δεῖ κοινοὺς, ἀρνυμένους μισθὸν
τῆς πόλεως. *Dio Chry-*
Orat. XXXVII. p.
C. *Philoſtrat.* Lib. II
29. p. 854. *Pollux*
42. Quaerendi & *pa-*
ran-

randi poteſtate reperitur Legg. XII. p. 687. B. ζωὴν αἱρεῖν ἀρνύμενος μετὰ τάχους, μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον. ad quem locum referendum, quod legitur apud *Suidam*: Ἀρνύμενος λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ περιποιούμενος καὶ ἀντὶ τοῦ φυλάττων. οὕτω Πλάτων. Hic verbi uſus *Homero* proprius eſt; de quo *M. Anton. Muretus* Var. Lect. X. 3. & Interpretes ad *Homer.* Od. A. 5. *Timaei* gloſſam haud neglexit *Suidas.*

κἀπὶ τῆς ψυχῆς εἰσὶ [1] καταφορίαι· οἷον φθονερία, [2] ἐλεημοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια.

Thucydides. III. 15. 176. ubi in Notis Suid. memorat Duker.

Ἀῤῥωστία. ἡ ἀσθένεια. Ἀῤῥωστία δὲ τοῦ στρατεύειν, ἀντὶ τοῦ ἀπροθυμία. Θουκυδίδης.

3. Demosth. ab Harpalo corruptus. Plutarch. Vit. Demosth. IV. 733. at non Phocion. Ibid. p. 331.

Ἁρπαλέος. ὁ ἐπιθυμητικός. καὶ [3] Ἁρπάλεια χρήματα.

Ἁρπάληξ. ὄνομα κύριον.

Ἁρπαστὸν [4] καὶ σφαῖρα εἶδος παιδιᾶς.

4 Xenoph. Cyrop. p. 88. Pollux. V. 9. at 33. VII. 31. X. 141.

5. Posidippus. anal. II. 47. VII. 6.

Ἁρπεδόνες. τὰ σχοινία. Ἁρπεδόνη, ἡ διὰ σπάρτου θήρα. ἐν [5] Ἐπιγράμματι· Καὶ πολλοὺς ὀϊστοὺς τόξου πορφυρέης ἧκεν ἀφ᾽ ἁρπεδόνης.

Ἁρπεδόσι. τοῖς ἱστοῖς.

6. Antipater Sidon. anal. II. 11. XXI. 5.

> Καλύπτειραν [6] δὲ προσώπου,
> Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον.

καὶ αὖθις·

7 Archias. Anal. II. 93. V. 5.

> -- Τὸ δὲ [7] προκάλυμμα προσώπου
> Τευχθὲν ἀραχναίης εἴκελον ἁρπεδόσιν.

Ἅρπη. τὸ δρέπανον. καὶ κλίνεται ἅρπης. Ἅρπις δὲ διὰ τοῦ ι, τὸ ὑπόδημα· καὶ κλίνεται ἅρπιδος. καὶ Ἁρπηφόρος, ὁ δρεπανοφόρος. καὶ ἁρπήνη.

Ἁρπιώυσα. ὄνομα νήσου.

ξ Conf. Wessel. Dissert. Herod. c. 6. et in Herodot. I. 85. 62.

ξ Ἅρπεζον. τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ παρὰ Ἡροδότῳ· ὃ τινες ἅρπαζον καλοῦσιν.

Ἁρπίς. ἁρπίδος.

Ἅρπυιαι. ἁρπακτικαὶ δαίμονες.

Ἁρποκρᾶς. [8] οὗτος συνήθης ἦν Ἀμμωνίῳ, ἀνὴρ Αἰγύπτιος, ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως· ὃν ἀκούσας ὁ Νικομήδης τὰ ἀμφὶ τὸν Ἀμμώνιον ἐπίστασθαι, συλλαβεῖν ἠπείγετο. ὁ δὲ τὰ μέλλοντα ἀπ᾽ ἀρχῆς εἰκάσας, ἢ καὶ προπυθόμενος, εὐθὺς ἀφανὴς ἐγεγόνει.

Ἁρποκρατίων, [9] Ἀργεῖος, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, συμβιωτὴς Καίσαρος. Ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς Πλάτωνα ἐν βιβλίοις κδ΄. Λέξεις Πλάτωνος, ἐν βιβλίοις δυσίν.

Td. Anecd. Graec. I. p. 73.

Ἁρποκρατίων, ὁ Γάϊος χρηματίσας, σοφιστής. Ἔγραψε περὶ τῶν Ἀντιφῶντος σχημάτων. Περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων. καὶ ἕτερα.

Ἁρποκρατίων, ὁ Αἴλιος χρηματίσας, σοφιστής. Ἔγραψε περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ῥήτορσιν ἠγνοῆσθαι·

rum morbi, in quos facile incidere ſolemus: ſic etiam quidam ſunt affectus, in quos animus proclivis eſt, veluti invidia, miſericordia, & ſimilia.

Ἀῤῥωστία. Infirmitas. Apud Thucydidem vero ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν dicitur de eo, qui animo minus alacri ad militiam proficiſcitur.

Ἁρπαλέος. Rapax. Et Ἁρπάλεια χρ. Pecunia Harpali.

Ἁρπάληξ. Harpalex. Nomen proprium.

Ἁρπαστὸν καὶ σφ. Harpaſtum & pila ſunt genera luſus.

Ἁρπεδόνες. Funiculi. Et Ἁρπεδόνη, venatio, quæ funiculo fit. In Epigrammate: *Et multas ſagittas a purpureo arcus nervo miſit.*

Ἁρπεδόσι. Telis. [In Epigrammate:] *Velumque vultus, quod ſubtilitate vel cum aranearum telis certare poſſit.*

Et iterum:

> *Hoc velum vultus, aranearum telis ſimile.*

Ἅρπη. Falx. Declinatur ἅρπης. Ἅρπις vero per ι, calceus: & declinatur ἅρπιδος. Et Ἁρπηφόρος, falcifer. Et ἁρπιών, ſeptum, quo clauduntur pecora.

Ἁρπήνυσα. Harpenuſa. Nomen inſulæ.

Ἅρπεζον. Apud Herodotum ſic vocatur murus ex ſilicibus & lapillis ſine luto constructus: quem quidam ἅρπαζον vocant.

Ἁρπίς. Calceamenti genus.

Ἅρπυιαι. Rapaces quædam Dæmones. Harpyæ.

Ἁρποκρᾶς. Harpocras. Hic Ammonio familiaris fuit, homo Ægyptius, qui ſub Zenone Imperatore vixit. Hunc cum Nicomedes audiviſſet noſſe ea, quæ ad vitam & doctrinam Ammonii ſpectant, comprehendere eum ſtuduit. Ille vero ab initio quæ eventura erant conjiciens, vel etiam præmonitus, ſubito e conſpectu evanuit.

Ἁρποκρατίων. Harpocration, Argivus, Platonicus Philoſophus, Cæſaris familiaris. Scripſit commentariorum in Platonem libros XXIV. Dictionum Platonicarum libros duos.

Ἁρποκρατίων. Harpocration, Cajus dictus, Sophiſta. Scripſit de Antiphontis figuris. De Hyperidis & Lyſiæ orationibus: & alia.

Ἁρποκρατίων. Harpocration, Ælius dictus, Sophiſta. Scripſit de illis, quæ Oratores igκαὶ ὑποθέσεις τῶν λόγων Ὑπερίδου. Περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν. Περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων. Περὶ τέχνης ῥητορικῆς. Περὶ ἰδεῶν.

---

[1] Καταφορίαι] Reſcribe ex Laertio εὐκαταφορίαι.

[2] Ἐλεημοσύνη] Apud Laertium ſcriptum eſt ἀντιληπτοσύνη: quam lectionem prætulerim, quamvis Menagius alteram malit.

[3] Ἁρπάλεια χρήματα] Vide Plutarchum in *Demoſthene* pag. 857.

[4] Ἁρπαστὸν καὶ σφαῖρα εἶδος παιδιᾶς] Duo hæc luſus genera conjungit Artemidorus *Oneirocrit.* lib. I. cap. LVII. ad quem locum Suidam reſpexiſſe non dubito.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ πολλοὺς ὀϊστοὺς τ.] Anthol. lib. VII. pag. 586. locus hic recte ſic legitur:

> Καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ᾽ ἠϊθέοισιν ὀϊστοὺς
> Τόξου πορφυρέης ἧκαν ἀφ᾽ ἁρπεδόνης.

Lege ibi integrum Epigramma, & ſenſum hujus loci facile inde perſpicies.

[6] Καλύπτειραν δὲ προσώπου, ἔργον ἀραχν.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in fœminas, quæ mundum ſuum Veneri dedicant. Epigramma illud, nondum a quoquam, quod ſciam, editum, ex Cod. MS. integrum exhibemus alibi.

[7] Τὸ δὲ προκάλυμμα προσώπου τευχθ.] Et hæc verba deprompta ſunt ex Epigrammate quodam inedito, quod alibi cum Lectore communicamus. Cæterum, locum hunc ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum ſupplevimus, quem Editiones præcedentes mutilum ſic exhibent: Τὸ δὲ προτευχθὲν ἀραχναίης &c.

[8] Ἁρποκρᾶς. οὗτος συνήθης ἦν Ἀμμωνίῳ, ἀνὴρ Αἰγ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Damaſcio deſcripta eſſe recte conjecit Pearſonius. Confer cum his quæ leguntur infra v. Ὡραπόλλων.

[9] Ἁρποκρατίων] De Harpocrationibus vide quæ diſputat doctiſſimus Mauſſacus in erudita Diſſertatione Critica, quæ Lexico Harpocrationis ſubjuncta eſt.

Ἁρποκρατίων, ὁ Βαλέριος χρηματίσας, ῥήτωρ, Ἀλεξανδρεύς. Λέξεις τῶν ι ῥητόρων. Ἀνθηρῶν συναγωγήν.

Ἀρσάκης, Πάρθων βασιλεύς· ὃς δόρατι πληγεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν, ἀποθνήσκει· ἀνὴρ γενόμενος τό, τε σῶμα κάλλιστος καὶ περιβλεπτότατος, καὶ τὴν ψυχὴν βασιλικώτατος, καὶ τοῖς ἐς πόλεμον ἔργοις δαημονέστατος, καὶ ἐς μὲν τὸ ὑπήκοον πᾶν πρᾳότατος, εἰς καθαίρεσιν δὲ τοῦ ἀνθισταμένου ἐρρωμενέστατος. καὶ τοῦτον Παρθυαῖοί τε ἐς τὰ μάλιστα ἐπόθησαν. καὶ Ἀρσακίδαι, οἱ Περσῶν βασιλεῖς. Ἀρσάκης ὁ Παρθυαῖος, τοὺς Μακεδόνας κρατήσαντας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἔτη διακόσια ἐννενήκοντα τρία, ἐκβαλὼν, Πάρθοις τὴν βασιλείαν παραδέδωκεν. ἔνθεν Ἀρσακίδαι ἐκλήθησαν οἱ Περσῶν βασιλεῖς.

Ἄρσενι[1] βοᾷ δοκίμῳ. τῇ θαυμαστῇ φωνῇ, καὶ δεδοκιμασμένῃ.

Ἄρσεων. βασταγμάτων. Φορτίων.

Ἀρσινόη. ὄνομα κύριον.

Ἀρτᾷ. ἐπικρέμαται.

Ἀρτάβη.[2] μέτρον Μηδικὸν σίτου. Ἀττικὸς μέδιμνος.

Ἄρταμος.[3] ὁ μάγειρος. παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι, ἢ συναρμόσαι.

Ἀρτασήρας. ὄνομα κύριον.

Ἀρταφέρνης. ἡγεμὼν Περσῶν. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπεκορύφου, καὶ ἐν τῷ Δάτης.

Ἀρτάρια.[4] παρ' ἡμῖν οἱ τῶν ποδῶν πῖλοι.

Ἀρτεμής. ὁλόκληρος. σῶος. ὑγιής. Ἄρτεμις δὲ, ἡ Θεός.

Ἀρτεμίδωρος,[5] Δαλδιανός· πόλις δέ ἐστι Λυδίας ἡ Δάλδις. Φιλόσοφος. ἔγραψεν Ὀνειροκριτικὰ[6] ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν. Οἰωνοσκοπικὰ, καὶ Χειροσκοπικά.

Ἀρτεμίδωρος,[7] ὁ[8] Ψευδαριστοφάνειος, ὁ[9] ὀψαρτυτικὰς λέξεις συναγαγών.

norasse videntur. Argumenta orationum Hyperidis. Item, ementitam eſſe Herodoti hiſtoriam. De ordinibus militaribus apud Xenophontem. De arte Rhetorica. De Ideis.

Ἁρποκρατίων. Harpocration, Valerius dictus, Rhetor, Alexandrinus. Scripſit Lexicon x Oratorum. Floridorum Collectanea.

Hujus Harpocrationis Lexicon extstat.
Ἀνθηρῶν. anecd. Graec. I. 66.

Ἀρσάκης. Arſaces, Parthorum Rex, in prælio ex vulnere, quod ictu haſtæ lateri ejus infligebatur, obiit: vir & corporis ſpecie maxime conſpicuus, & animo vere regio præditus, rerumque bellicarum periſſimus; idemque erga ſubditos clementiſſimus, & ad evertendos adverſarios ſingulari animi robore inſtructus. Hunc Parthi maxime deſiderarunt. Et Arſacidæ dicti ſunt Perſarum Reges. Arſaces Parthus ademptum Macedonibus imperium, quod per annos CCXCIII tenuerant, ad Parthos tranſtulit. Hinc Parthorum Reges vocati ſunt Arſacidæ.

° del. τε videtur.

Ἄρσενι βοᾷ δοκ. Voce maſcula, forti, & probata.

Ar. Thesm. 131.

Ἄρσεων. Onerum, quæ tolluntur & geſtantur.

Ἀρσινόη. Arſinoe. Nomen proprium.

Ἀρτᾷ. Appendit. Suſpendit.

Ἀρτάβη. Artabe. Menſura frumenti Medica. Atticus medimnus.

vid. Arist. Acharn. 108.

Ἄρταμος. Coquus. Dictus a verbo διαρτάσαι, quod ſignificat dividere, vel apte diſponere.

Ἀρτασήρας. Artaſeras. Nomen proprium.

Ἀρταφέρνης. Artaphernes. Perſarum dux. Vide in v. Ἀπεκορύφου & Δάτης.

Ἀρτάρια. Apud nos pedum udones ita vocantur.

Ἀρτεμής. Integer. Incolumis. Sanus. Salvus. Ἄρτεμις vero, Diana.

Ἀρτεμίδωρος. Artemidorus, Daldianus (Daldis autem eſt urbs Lydiæ) Philoſophus. Scripſit de ſomniorum interpretatione libros quatuor. Item, de auguriis, & divinatione quæ fit per manuum inſpectionem.

Ἀρτεμίδωρος. Artemidorus, Pſeudoariſtophanius, vocabula opſartytica collegit.

---

[1] Ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Theſmophor.* pag. 772. (515. Ed. Baſ. *P.*) Notandum hic eſt, τὸ ἄρσεν apud Græcos interdum ſignificare *vehemens* vel *validum.* Sic Sophocles *Philoct.* pag. ult. κτύπον πόντου vocat ἄρσενα. Ubi Scholiaſta: Κτύπος ἄρσην. ἰσχυρὸς, ἔντονος.

[2] Ἀρτάβη μέτρον Μηδ.] Vide Enarratorem Comici ad *Acharnenſ.* pag. 375. & 376. itemque infra v. Ἀχάνη.

[3] Ἄρταμος. ὁ μάγειρος. παρὰ τὸ διαρτ.] Eadem habet Etymologus: quem vide.

[4] Ἀρτάρια] Vide de hac voce Salmaſium ad Æl. Lampr. *Alex. Sever.*

[5] Ἀρτεμίδωρος, Δαλδ.] De eo vide Rigaltium initio notarum in Artemid. *Oneirocr.*

[6] Ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν] Recte Suidas quatuor tantum libros Ὀνειροκριτικῶν Artemidori agnoſcit: nec hodie plures exſtant, ſi rem bene putemus. Quatuor enim libris Ὀνειροκριτικὰ & ὀνείρων κρίσεις continentur: ſed iis ſubjunctæ ſunt ὀνείρων ἀποβάσεις, qui liber hodie quintus Oneirocriticorum perperam inſcribitur. Nam & argumentum diverſum eſt, & liber iſte ab Artemidoro cum quatuor Oneirocriticis non fuit editus, ſed aliquanto poſt, ut ipſe in præfatione ad filium teſtatur.

[7] Ἀρτεμίδωρος, ὁ Ψευδαρ.] Vide de eo Meurſium in *Bibliotheca Græca,* qui & de aliis Artemidoris ibi agit, & loca auctorum, in quibus eorum mentio fit, annotat. Sed pauca quædam in adverſariis meis reperio loca, ab eo prætermiſſa, quæ hic addam. Artemidorum Epheſium, qui Γεωγραφούμενα conſcripſit, laudat etiam Porphyrius in libello *de Antro Nympharum,* cujus verba adducam. Οἱ δὲ τὰς Γεωγραφίας ἀναγράψαντες ὡς ἄριστα καὶ ἀκριβέστατα, καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἀρτεμίδωρος ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς εἰς ἕνδεκα συντεταγμένης αὐτῷ πραγματείας. Ex hoc loco diſcimus, opus illud Geographicum Artemidori undecim libris conſtitiſſe. Eundem laudat Schol. Apoll. Rh. ad lib. IV. v. 259. nec alius eſt is, quem idem Enarrator citat ad lib. II. v. 948. Artemidorum quendam laudat Enarrator Comici ad *Veſpas,* pag. 513. ubi ſic ait: Τὰς ἐξοχὰς τῶν κρόκων εἰκάζει χόλικι. τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρος λέγει τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγομένας χολάδας. Hunc Artemidorum eum eſſe exiſtimo, de quo hoc ipſo loco Suidas agit; quoniam ad *Opſartytica* pertinere videntur, quæ Scholiaſta ex eo adducit. Idem Enarrator Artemidori cujuſdam mentionem facit ad *Veſpas* pag. 519. his verbis: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Χαιρέδης, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησι περὶ μὲν τῆς Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας, ὅτι ἐνδρανούμενον ἀναγέγραφε Κλειταγόραν. Hic Artemidorus diverſus eſſe videtur ab omnibus iis, quos Meurſius in *Bibliotheca Græca* recenſet. Denique Artemidori cujuſdam Συναγωγὴν laudat idem Enarrator Comici ad *Veſpas* pag. 514. ubi de obſcœna voce σαλακωνεύεσθαι agit.

[8] Ψευδαριστοφάνειος] Priores Edit. male habent Ψευδαριστόφανος. Sed infra v. Τιμαχίδας recte legitur Ψευδαριστοφάνειος, ut & hic excudendum curavimus.

[9] Ὀψαρτυτικὰς λέξεις] Hujus operis aliquoties mentionem facit Athenæus.

Ἀρτέμιος,[1] ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰσθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐφίστησιν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, Διάκονον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λογιστὴν τῶν φόρων, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς πρὸς τῇ Ῥόδῳ γενόμενος, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἀναιρεῖται.

2. Pausanias. IV. p. 357. et VII. p. 369.

Ἄρτεμις[2] Λαφρία. ἡ Θεός.

4. Herodot. VIII. p. 660. et not. 5.5. Wesseling. et Valcken.

Ἀρτεμισία. αὕτη ἠρίστευσε [3]κατὰ Περσῶν· δι' [4]ἣν εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὡς οἱ ἄνδρες γυναῖκες γεγόνασιν, αἱ δὲ γυναῖκες, ἄνδρες. Ἀρτεμισίαι δὲ δύο γεγόνασι, Καρικαὶ γένος, καὶ βασιλίδες ἀμφότεραι. ὧν ἡ μὲν πρώτη γέγονε [5]κατὰ Περσίδα· ἡ δὲ νεωτέρα, ἧς καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας μνημονεύει, θυγάτηρ μὲν ἦν Ἑκατόμνου, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσώλου.

Demosthen. περὶ Ρ. Ελ. I. 193. 15. et 197. 12. 198. 19.

Ἀρτεμίσιος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ Μάϊος. καὶ Ἀρτεμίσιον[6] ἰδίως μὲν Ὑπερίδης πολλάκις ὠνόμασε, τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα. λέγεται δὲ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος μνημονεύει.

Demosth. περὶ Στεφ. Vol. I. 297. 13. et κατὰ Νεαίρας. Vol. IV. 1377. 19.

Ἀρτήρ. ὑποδήματος γένος. Φερεκράτης Γραυσίν.

Ἀρτησάμενος. κρεμάσας. καὶ Ἀρτῆσαι, ὁμοίως. Ἀρτίσαι δὲ, τὸ τελειῶσαι, καὶ ἀπαρτίσαι, διὰ τοῦ ι.

7. Arist. Νεφ. 144.

Ἄρτι. τὸ μέρος τοῦ παρεληλυθότος, συνάπτον τῷ νῦν· ἐναντίως ἔχει τῷ αὐτίκα. τοῦτο γὰρ κατὰ τὸ μέλλον συνάπτει τῷ νῦν. [7]Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀνήρετ' ἄρτι. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὑπογύου· ἵνα αὐτοσχεδιάζειν δοκῶσι, καὶ πάντα ἐξ ὑπογύου λέγειν.

Timaeus. 50.

Ἄρτι[8] τοῦ ἀρτίως διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἄρτι μὲν, ἀντὶ τοῦ νῦν· ἀρτίως δὲ, ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου.

Ἐκεῖνον[9] εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.

ὁ Στρεψιάδης φησὶ πρὸς Σωκράτην. καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν τὸ ἀρτίως. Ἔτι περαιουμένοις καὶ ἀρτίως ἀποβαίνουσιν ἐπιτίθεσθαι. Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

[illegible] ad Nub. [illegible] Schol.

Crito Historicus. Conf. Fabric. II. p. 715

Ἄρτια. ἡρμοσμένα. τέλεια. ὑγιῆ. λέγεται δὲ ταῦτα καὶ ἄρμενα. καὶ Ἀρτιάζειν, τὸ παίζειν ἄρτια, ἢ περιττά. [10]Στατῆρσι δ' ἀρτιάζομεν. Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀρτιάκις. Ἄρτιος ἀριθμὸς ὁ λβ'. ἀρτιοπέριττος δὲ, ὁ διχοτομούμενος εὐθέως εἰς περιττὸν ἀριθμόν. οἷον ὁ τῶν ιδ'. τούτου γὰρ τὸ ἥμισυ ἑπτά.

10 Ar. Plut. 817.

Ἄρτι[81]. περὶ ὀλίγου χρόνου πεποιημένος.

81. Ἄρτι.] *Phrynichus* Προπαρασκ. Σοφιστ. MS. Ἄρτι, ἀρτίως. Διαφοράν τινα οἱ Ἀττικοὶ φέρουσιν, τὸ μὲν σημαίνειν λέγοντες ὡς τὰ παρεληλυθότα συνάπτοντες τῷ ἐνεστῶτι· τὸ δὲ ἀρτίως τὰ ἐνεστῶτα. Ἔλαθε δ' αὐτοὺς ὅτι καὶ τὴν ἐναντίαν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ἀρχαῖοι, τὸ μὲν ἄρτι ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος τιθέντες, τὸ δὲ ἀρτίως ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος. Τινὲς δὲ διετείναντο ὡς ἐπὶ μέλλοντος χρόνου τὸ ἄρτι· ἐγὼ δ' οὐχ εὗρον. Vide eundem de Dict. Attic. p. 8. & *J. G. Graev.* ad *Lucian.* Soloecist. p. 553. *Plato* Hipparch. p. 2. E. ἐναντία λέγων οἷς ἄρτι ὡμολογήσαμεν. Menon. p. 15. H. ὅτι ἐμοῦ ἄρτι δεηθέντος σοῦ μὴ καταγνῶναι. Ib. p. 16. B. ὅτ' ἐγώ σοι ἄρτι ἀπεκρινάμην. p. 17. B. p. 18. F. p. 20. C. Alcibiad. I. p. 28. A. Alcib. II. p. 41. C. Theaet. p. 114. B. Ἄρτι, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; ubi vide Scholiasten. Criton. p. 369. F. Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; & saepe alibi. Cum Futuro (quod se *Phrynichus* reperisse negat) construitur Charmid. p. 243. F. ἔτι βέλτιον σκεψόμεθα εἰ ἄρ[illegible] τοσοῦτον ὄν.

Ἀρτέμιος. Artemius, qui & Anaſtaſius, Romanorum Imperator, cum intellexiſſet Saracenorum claſſem ad Urbem oppugnandam venire, Johannem, Magnæ Eccleſiæ Diaconum, & tributorum præfectum, quem [Logothetam] Generalem vocant, bello huic præfecit. Is cum ad Rhodum appuliſſet, a populo, orta ſeditione, occiſus eſt.

Ἄρτεμις Λαφρία. Diana Laphria.

Ἀρτεμισία. Artemiſia. Hæc fortiſſime ſe geſſit in bello Perſico: cujus gratia [Perſarum] Rex dixit, viros evaſiſſe mulieres; mulieres autem viros. Fuerunt vero Artemiſiæ duæ, ambæ Caria oriundæ, eædemque reginæ. Harum prior tempore belli Perſici vixit. Junior vero, cujus & Demoſthenes in oratione de Rhodiorum libertate meminit, filia fuit Hecatomni, uxor vero & ſoror Mauſoli.

Ἀρτεμίσιος. Artemiſius. Apud Macedones ita vocatur menſis Majus. Ἀρτεμίσιον peculiari ſenſu Hyperides vocat Dianæ ſimulachrum. Sic vero etiam vocatur quoddam Eubœæ promontorium, cujus Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte meminit.

Ἀρτήρ. Calceamenti genus. Pherecrates *Vetulis.*

Ἀρτησάμενος. Qui ſuſpendit. Et Ἀρτῆσαι, ſuſpendere. Ἀρτίσαι vero, & ἀπαρτίσαι, abſolvere, perficere, per ι.

Ἄρτι. Modo. Paulo ante. Eſt pars temporis præteriti, quæ [rem vel actionem] cum tempore præſenti conjungit; eſtque contraria voci αὐτίκα, quippe quæ tempus futurum cum præſenti conjungit. Ariſtophanes *Nubibus*: *Modo interrogavit.* Sive, paulo ante. [Ideo autem hoc dicit,] ut ex tempore nec ante præparati dicere omnia viderentur.

Ἄρτι. Apud Atticos ἄρτι differt ab ἀρτίως. Nam ἄρτι ſignificat *nunc:* ἀρτίως vero, *paulo ante.* [Ariſtophanes:] *Dic mihi an filius, quem paulo ante in Scholam introduxiſti,* [*aliquid in literis profecerit.*] Sic Strepſiades ad Socratem inquit. Aliquando tamen ἀρτίως etiam *nunc* ſignificat. *Adhuc fluvium trajicientes, & hoc ipſo tempore ex navibus egrediētes aggredi oportet.* Sic Criton in Geticis.

Ἄρτια. Apta. Integra Perfecta. Sana. Idem etiam ἄρμενα ſignificat. Et Ἀρτιάζειν, ludere par, impar. *Stateribus par impar ludimus.* Ariſtophanes. Et ἀρτιάκις, ſecundum numerum parem. Numerus XXXII eſt par. Ἀρτιοπέριττος vero dicitur numerus, qui ſtatim in numerum imparem dividitur: ut numerus XIV. Hujus enim ſemiſſis ſunt VII.

---

[1] Ἀρτέμιος. ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλ. Ῥωμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam infra v. Γενικός.

[2] Ἄρτεμις Λαφρία] Vide Pauſaniam in *Achaicis*, qui de Diana Laphria lectu digna habet.

[3] Κατὰ Περσῶν] Scribendum potius eſt κατὰ Ἑλλήνων, vel ὑπὲρ Περσῶν. Artemiſia enim non contra Perſas, ſed pro Perſis contra Græcos pugnavit, ut vel ex Herodoti *Urania* conſtat.

[4] Δι' ἣν εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὡς οἱ ἄνδρ.] Idem apophthegma Xerxis refert Herodotus lib. VIII. pag. 310. & ex eo Euſtath. ad Il. H. pag. 668.

[5] Κατὰ Περσίδα] Sic habent MSS. Pariſ. & Editio Mediolanenſis. In cæteris vero Edit. & apud Harpocrationem, ex quo Suidas locum hunc deſcripſit, legitur κατὰ τὰ Περσικὰ, i. e. *tempore belli Perſici*: quam lectionem prætulerim.

[6] Ἀρτεμίσιον ἰδίως μὲν Ὑπερ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἀριστοφάνης Νεφελ.] Pag. 131. (67. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἄρτι τοῦ ἀρτίως διαφέρει. ἄρτι μὲν ἀντὶ τοῦ νῦν. ἀρτίως δὲ, ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 188.

[9] Ἐκεῖνον εἴφ', ὃν ἀρτ.] Senſus loci hujus eſt mutilus & imperfectus, quem in verſione ex Ariſtophane ſupplevimus.

[10] Στατῆρσι δ' ἀρτιάζομεν] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Pluto* pag. 82. (41. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀρτιδαεῖ. ἀρτιμαθεῖ.

Ἀργύρεόν [1] σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ
Πέμπω, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ.

Ἀρτίδιον. μικρὸς ἄρτος. Ὁ δὲ τινὰ τῶν βασιλικῶν παίδων αἰτήσαντα ἀρτίδιον κατεχρήσατο.

Ἀρτιεπής. ἀπηρτισμένος ἐν τῷ λέγειν. οὐκ ἐν ἐπαίνῳ τὸ ἀρτιεπής, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ ἁμαρτάνειν· ἀλλ' ὁ λάλος καὶ ἀπηρτισμένος τῷ λόγῳ.

Ἀρτιζόμενοι. Οἱ δὲ ἀρτιζόμενοι διεῖλον τὴν δύναμιν. † Ὁ δὲ πανοῦργος ὤν, καὶ πρὸς τὸ τῆς τύχης ἄδηλον ἀρτισάμενος.

Ἀρτιθαλῆ. νεόφυτα.

ισθαι.

Ἀρτικροτεῖσθαι.[2] συμφωνεῖσθαι. Ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι· φησὶ Μένανδρος.

Ἄρτι [3] μῦς πίττης γεύεται. ἐπὶ τῶν ὀψὲ εἰς αἴσθησιν ἐρχομένων ἐν οἷς εἰσιν.

Ἄρτιος. καὶ Ἄρτιοι, τέλειοι, ὑγιεῖς. Ὑπὸ νόσου ποδάγρας οὔτε αἱ χεῖρες, οὔτε οἱ πόδες ἄρτιοι ἐτύγχανον οὖσαι.

Ἀρτίως. τελείως. ὑγειῶς. οὐ μόνον ἄρτι, τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

Ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη.

καὶ ἀντὶ [4] τοῦ γνησίου·

Τοιοῦδ' [5] ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

Ἀρτίπους. ὑγιεῖς τοὺς πόδας ἔχων.

Ἀρτίστομος. ὁ σαφής. καὶ ὁ ἤδη φθεγγόμενος. οὕτω Διονύσιος· Ὁ δὲ ἦν κάτοινος ἤδη, καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι.

Ἀρτίτομος. παροξυτόνως, ὁ τεμνόμενος νεωστί. Ἀρτιτόμος δὲ, ὁ νεωστὶ τέμνων.

Ἀρτιχανῆ [6] ῥοιάν τε, καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον. ἐν Ἐπιγράμματι.

Ἀρτοπωλεῖον. τὸ [7] μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται. Ἀρτοπώλιον δὲ, ὁ τόπος, ἔνθα οἱ ἄρτοι πιπράσκονται.

Ἄρτος. ὁ [8] ψωμός. * ἔστι δὲ καὶ ὄνομα τυράννου

Ἀρτιδαεῖ. Quod quis nuper didicit. Vel, qui nuper diſcere cœpit. *Argenteum iſtum [calamum] natali die tuo tibi mitto, qui ingenio tuo docili, quo nuper admodum literas diſcere cœpiſti, apte convenit.*

Brunck. II. p. 141. 4. — Toup. II. p. 483 Πλείονος, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον ἐργασίῃ. Sunt primus et ultimus versus Epigrammatis.

Ἀρτίδιον. Parvus panis. *Ille vero, cum a quodam regiorum puerorum parvum panem petiiſſet, ipſum interfecit.*

Ἀρτιεπής. In dicendo perfectus. Ἀρτιεπὴς interdum non ponitur in laude, quaſi contrarius ſit illi, qui in dicendo peccat; ſed ita vocatur garrulus & conſummatæ loquacitatis homo.

Ex Sch. Hom. Il. χ. 281. Cod. Villoison. χ. p. 489. Vid. Hes.

Ἀρτιζόμενοι. Parantes. Inſtruentes. *Illi vero [inſidias] inſtruentes copias diviſerunt.* † *Ille vero cum homo callidus eſſet, & ad incertos fortunæ caſus inſtructus.*

† Verba sunt Diodori Siculi I. p. 536. 96. quod Kusterum fugit, vidit Petr. Wesseling. ad loc.

Ἀρτιθαλῆ. Recens florentia.

Ἀρτικροτεῖσθαι. Dicitur de re, de qua pactum inter aliquos initum eſt. *Nuptiæ pactæ ſunt*: inquit Menander.

Menand. Cler. in Indice.

Ἄρτι μῦς. *Nunc demum mus picem guſtat.* In eos dicitur, qui ſero animadvertunt, quo loco res ipſorum ſint.

Ἄρτιος. Integer. Sanus. Et Ἄρτιοι, integri, ſani. *Morbo podagra tam manus quam pedes ejus debilitati erant.*

Ἀρτίως. Perfecte. Integra valetudine. Non ſolum enim ſignificat modo & paulo ante. Pherecrates *Myrmecanthropis*: *Peregrina anus, quæ modo advenit.* Item ſincere, vere. *Tam ſincero amico privatam.*

5 Soph. Aj. 941.

Ἀρτίπους. Integros pedes habens.

Ἀρτίστομος. Qui plane loquitur. Qui jam fari poteſt. Sic Dionyſius. *Ille autem vino jam gravatus lingua titubare incipiebat.*

Dionys.
[illegible]

Ἀρτίτομος. Cum accentu in antepenultima, recens ſectus. Ἀρτιτόμος vero, qui nunc ſecat.

Ἀρτιχανῆ. Qui recens hiare cœpit. In Epigrammate: *Malum hoc Punicum, quod recens hiare cœpit*, (i. e. maturum) *& lanugine veſtitum pomum.*

6 Brunck Anal. II 8. Diodori Zonæ. Idem Epigr. citatum supra, V. Ἀρτίδορον. —

Ἀρτοπωλεῖον. Locus, in quo panes pinſuntur. Ἀρτοπώλιον vero, per ι, locus ubi panes venduntur.

7 Citat Bisetus in Schol. ad Ar. Ran. 112.

Ἄρτος. Panis. Eſt etiam nomen tyranni Meſ-

---

[1] Ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ π.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Crinagoræ, in quo amicus alteri amico die ipſius natali calamum argenteum dono mittit. Epigramma hoc nondum, quod ſciam, a quoquam ante in lucem editum, hic cum Lectore communicabo.

Ἀργύρεόν σοι τόνδε, γενέθλιον εἰς τεὸν ἦμαρ,
Πρόκλε, νεόσμηκτον δουρατέην κάλαμον,
Εὖ μὲν εὐχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν,
Εὖ δὲ ταχυνομένην εὔροον εἰς σελίδα,
Πέμπει Κριναγόρης ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
Πλείονος, ἀρτιδαεῖ σύμπνοον εὐμαθίῃ.

In pentametro primo negotium mihi faceſſunt duo illa epitheta νεόσμηκτον δουρατέην, quoniam calamo minime conveniunt. Prioris loco rectius forſan legetur νεόγλυπτον, vel σμιλευτὸν, vel νεόκμητον. Quid vero in locum poſterioris ſubſtitui debeat, aliis divinandum relinquo. In hexametro ſecundo εὔχιστα κέρατα appellantur duo apices, in quos cuſpis calami diviſa erat. Uti enim hodie pennæ noſtræ; ſic olim calami ſcriptorii in medio fiſſi erant, qui ideo in alio Epigrammate inedito μεσοσχιδεῖς appellantur. In pentametro ſecundo εὔροον ſignificat atramentum facile emittentem. In pentametro ultimo codex MS. Epigrammatum a codicibus Suidæ diſcrepat, quoniam in illo εὐμαθίῃ; in his vero ἐργασίῃ legitur. Sed meo quidem judicio prior lectio præferenda eſt: quam proinde in verſione ſecutus ſum.

[2] Ἀρτικροτεῖσθαι] Sic etiam Heſychius. Sed nihilominus vox illa ſuſpecta mihi eſt. Quid ſi legatur ἀντικροτεῖσθαι? Judicet Lector.

[3] Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται] Proverbio huic affine eſt illud: Ὡς μῦς ἐν πίττῃ: quod Suidas ſuo loco refert.

[4] Ἀντὶ τοῦ γνησίου] Malim ἀντὶ τοῦ γνησίως.

[5] Τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Ajace* p. 55. ut Portus recte obſervavit.

[6] Ἀρτιχανῆ ῥοιάν τε, καὶ ἀρτίχνουν τόδε μῆλον] Hæc leguntur Anthol. lib. VI. cap. XIV. ut Portus monuit.

[7] Μαγκιπεῖον] Sic recentiores Græci vocabant officinam piſtoriam, in qua panes pinſebantur. Vide Ducangium in Gloſſario Græco.

[8] Ψωμός] Cave putes vocabulum hoc apud ullum probatum & antiquum ſcriptorem Græcum pro pane proprie ita dicto accipi; ſed eſt vox recentioris Græcitatis, qua hodierni quoque Græci (heu quantum a priſcis illis diverſi!) adhuc utuntur, cum panem ſignificare volunt. Vocabulum enim ἄρτος apud eos non amplius in

1. Ἄρτα – ἀνανεωσάμενοι – φιλίαν. Thucyd. VII. 33. p. 466. 1. Conf. Athen. III. 25. Vol. 1. p. 422. et Ed. Cas. p. [illegible] F. unde haec descripsit Suidas.

Μεσσαπίων, καὶ πρόξενον Ἀθηναίους ποιήσασθαί φησι Πολέμων.

Ἄρτος. παροιμία· [1] Ἄννος κρίβανον. ἐπὶ τῶν καινόν τι ἐφευρηκότων. Ἄννος γὰρ Αἰγύπτιος εἰς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν ἐπενόησε τὸν κρίβανον.

2. Xenoph. K. Π. 5. p. 442. Conf. supr. Suid. Ἀλφιτοσιτεῖ.

Ἀρτοσιτεῖ. ἄρτον ἐσθίει. [2] Ξενοφῶν· Ὅστις δὲ ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον.

Ἀρτῶ. τὸ κρεμῶ.

α. Augusti medicus de quo Dion Cass. L. 47. 41. V. I. p. 521. Conf. Not. 209. (20.)

Ἀρτώριος. ὄνομα κύριον.

Ἀρτύειν. σκευάζειν. καὶ Ἀρτύοντες. παρασκευάζοντες. καὶ Ἀρτύναντες.

ϐ Hom. Il. M. 43. 86. et aliis locis.

Ἀρτυλία. ἡ διαθήκη.

Ἀρύβαλλος.[3] πλεκτόν τι βαλάντιον ὁ ἀρύβαλλος, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται, καὶ ἀνοίγεται. παρὰ τὸ ἀρύειν καὶ βάλλειν. ἢ μαρσίπιον. Χεῖσθαι δὲ λέγεται οὐ μόνον τὰ ὑγρὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ στερεά· ὥσπερ νῦν ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας.

Athen. XI. Vol. IV. p. 222.

Ar. Equit. 1092. et Schol.

> Εἶτα καταςπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ,
> Ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.

4 In Pausan. I. p. 26. 27. Ἀρυββας dupl. B. Sic Facius. V. I. p. 38. [illegible] ant Codd. Dicitur et Ἀρύμβας. Harpocrat. V. Ἀρυμβας.

Ἀρύβας,[4] Ἀλκέτου μὲν ἦν υἱὸς, Μολοττῶν δὲ βασιλεύς.

Ἄρρυθμος. ἀδιατύπωτος. ἀκανόνιστος. μὴ ἔχων ῥυθμόν. Ῥυθμὸς γὰρ ὁ τύπος. καὶ Ἀρρύθμως.

Ἀρυώτης. ὄνομα κύριον.

Ἀρυσάμενος. ἀντλήσας.

5. Schol. Ar. Vesp. 851. Conf. Athen. X. 424. C.

Ἀρύστιχος.[5] σκευάριόν τι.

6. Brunck. II. 258. 1. 5. Aristo. Conf. supr. V. Ἀλεξιβανος.

Ἀρυστρίς. [6] Ζωμοῦ τ᾽ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα.

7. Sch. Ar. Equit. 1089.

Ἀρύταινα.[7] χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς τοὺς λύχνους.

γ. Vol. III. p. 582.

Ἀρυταινοειδοῦς. ζήτει ἐν τῷ Φάρυγξ.

9. Ar. Nub. 271. ubi Εἴτ᾽ ἄρα Ν. προχοαῖς ὑ. χ. ἀρύτεσθε πρ.

δ Plato Leg. I. [illegible] III. 530. D. p. 515. 20. L. Bk. ubi Ἀρυτόμενος.

Ἀρύτεσθαι. [8] σὺν τῷ τ λέγουσιν, οὐκ ἀρύεσθαι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· [9] Εἴτ᾽ ἄρ᾽ ἂν Νείλου προχοὰς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύτεσθαι προχοῦσιν. καὶ Πλάτων Νόμοις· Ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δεῖ, καὶ ὁπότε.

Ἀρρυτίδωτον. τὸ μὴ ἔχον ῥυτίδας· αἵ εἰσι γραμμαὶ γήρως σημαντικαί.

10. Ar. Nub. 1155.

Ἀρχαῖα. τὰ κεφάλαια τῶν χρεῶν. [10] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

> Αὐτοί τε καὶ τ᾽ ἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων.

ſapiorum, cum quo Athenienſes amicitiam & hoſpitium contraxiſſe dicit Polemon.

Ἄρτος. Panis. Proverbium: *Annus clibanum.* Dicitur de iis, qui aliquid novi invenerunt. Annus enim Ægyptius clibanum ad uſum coquendi panis invenit.

Ἀρτοσιτεῖ. Pane veſcitur. Xenophon: *Qui pane veſcitur, aqua maceratam farinam* [*edit.*]

Ἀρτῶ. Suſpendo.

Ἀρτώριος. Artorius. Nomen proprium.

Ἀρτύειν. Parare. Præparare. Et Ἀρτύοντες. Præparantes. Et Ἀρτύναντες, idem.

Ἀρτυλία. Teſtamentum.

Ἀρύβαλλος. Marſupium quoddam plexile, quod trahendo clauditur & aperitur. Ab ἀρύειν & βάλλειν. Vel, crumena. Χεῖσθαι vero, i. e. effundi, non ſolum dicitur de rebus liquidis, ſed etiam ſolidis: ut [apud Ariſtophanem] de ambroſia dictum videmus. *Deinde ex marſupio in tuum quidem caput ambroſiam, in hujus vero muriam alliatam effundere* [*videbatur.*]

Ἀρύβας. Arybas, Alcetæ filius, & Moloſſorum Rex.

Ἄρρυθμος. Informis. Ordine & lege carens. Incompoſitus. Rhythmum non habens. Ῥυθμὸς enim, forma vel figura. Et Ἀρρύθμως, inconcinne, abſque ordine.

Ἀρυώτης. Aryotes. Nomen proprium.

Ἀρυσάμενος. Qui hauſit.

Ἀρύστιχος. Vas quoddam, quo liquores hauriuntur.

Ἀρυστρίς. Trulla. [In Epigrammate:] *Trullamque, qua jus hauritur, prope verua.*

Ἀρύταινα. Vas æreum, quo oleum in lucernas infunditur.

Ἀρυταινοειδοῦς. Quære in voce Φάρυγξ.

Ἀρύτεσθαι. Cum τ dicitur: non ἀρύεσθαι. Ariſtophanes *Nubibus*: *Sive ad oſtia Nili aquas aureis hauritis ſitulis.* Plato in *Legibus*: *Quorum alter quidem hauriens unde & quando oportet.*

Ἀρρυτίδωτον. Quod nullas habet rugas. Rugæ vero ſunt lineæ quædam in facie, ſenectutis indices.

Ἀρχαῖα. Capita debitorum. Sortes. Ariſtophanes Nubibus: *Ipſique, & capita debitorum, & uſuræ uſurarum.*

---

uſus eſt, ſed ejus loco vocem ſemibarbaram ψωμὶ adhibent, ut accepi ex Reverendo & doctiſſimo viro Joanne Covello, Collegii Chriſti hic apud Cantabrigienſes Præfecto, qui Græciam luſtravit, & multa obſervatu digna tam ad linguam, quam antiquitates, rituſque & religionem ejus regionis ſpectantia collegit; quæ in lucem aliquando edi e re literaria foret.

* Ἔστι καὶ ὄνομα τυράννου Μεσσ.] Hujus Arti, Meſſapiorum Regis, meminit Thucydides lib. VII. cap. XXXIII. itemque Athenæus lib. III. cap. XXV. quem vide.

[1] Ἄννος κρίβανον. ἐπὶ τῶν κ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἄννος, & infra v. Κρίβανος.

[2] Ξενοφῶν] *De Inſtit. Cyri* lib. VI. pag. 161. ut Pearſonius obſervavit.

[3] Ἀρύβαλλος. πλεκτόν τι βαλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 351. (248. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam ſupra v. Ἀρίβαλλος.

[4] Ἀρύβας, Ἀλκ.] Vide Pauſaniam in *Atticis* pag. 19.

[5] Ἀρύστιχος] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 492.

[6] Ζωμοῦ τ᾽ ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἀρυστρ.] Verba hæc leguntur Anthol. lib. VI. cap. XVII.

[7] Ἀρύταινα. χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 351.

[8] Ἀρύτεσθαι. σὺν τῷ τ λέγ.] Vereor ne Suidam corrupti codices hic deceperint. Nam apud Ariſtophanem, cujus auctoritate lectionem ſuam confirmare conatur, hodie ſcriptum eſt ἀρύεσθε abſque τ.

[9] Εἴτ᾽ ἄρ᾽ ἂν Νείλου προχ.] Locus hic corruptiſſimus eſt, qui apud Ariſtoph. *Nubibus* pag. 140. (75. Ed. Baſ. *P.*) recte ſic legitur:

Εἴτ᾽ ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύεσθε προχοῦσι.

Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[10] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 188. (116. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀρχαῖον. ἐχρήσαντο οἱ Ῥήτορες τῷ ἀρχαίῳ ἐπὶ τοῦ δανειζομένου [1] τὸ ἀργύριον· ὅπερ ἔνιοι κατά τινα συνήθειαν κεφάλαιον ὀνομάζουσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου· [2] Δανείσας ἀργύριον Ἄρχιππον, οὐχ οἷός τε ἦν αὐτὸ ἀπολαβεῖν οὔτε τόκον, οὔτε τὸ ἀρχαῖον. παρείληπται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Ὁ δὲ Σόλων, ὁ τῶν νομοθετῶν μάλιστα εὐδοκιμῶν, γέγραφεν ἀρχαίως. Καὶ πάλιν· Οὕτως ἦσαν σώφρονες οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἀριστείδης. τάττεται δὲ παρὰ Κωμικοῖς καὶ ἐπὶ τοῦ εὐήθους.

Ἀρχαῖον [3] τὸ κιθαρίζειν. τουτέστιν, οὐδενὸς λόγου ἄξιον, ληρῶδες, ἀνόητον. παλαιὸς γάρ τις λόγος ἀρχαΐζων, ἤγουν ἁπλοῦς καὶ ἀποίκιλος.

Ἀρχαϊκόν. Οἱ δὲ τοῦ μέρους τῆς εὐσεβείας τὸ ἁπλοῦν τῷ Σπυρίδωνι καὶ ἀρχαϊκὸν συνειδότες, προσέτι δὲ καὶ τὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καθαρῶς ἄγευστον, ἐκώλυον εἰς μέσον ἐλθεῖν καὶ τῷ σοφιστῇ συμβαλεῖν ἐπὶ συνόδου.

Ἀρχαῖος. ὁ παλαιός. [4] Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν· τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Δημοσθένης δὲ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς εἰπών· Οὕτω δὲ ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς· ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἔλαβεν.

rpocrat.

Ἀρχαῖος. ἀντὶ τοῦ, εὐήθης. Πλάτων. ἢ λῆρος. Ἀρχαίως δὲ, ἀπραγμόνως, ἀπαραληρήτως· ἢ καὶ ἠλιθίως, εὐήθως.

-- Μινυρίζοντες [5] μέλη
Ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα.

Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις. ἐπὶ τῶν σαθρὰ καὶ παλαιὰ λεγόντων. ἡ γὰρ διφθέρα παμπάλαιον, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γενόμενα.

Ἀρχαιότυπος. ὁ παλαιὸς νόμος.

Ἀρχαιρεσία. περὶ ἀρχῶν ἐκλογή. καὶ Ἀρχαιρεσίη, τὸ πρὸς χάριν πολλῶν ζῆν. ἢ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. Ἡρόδοτος.

ὰ Πο-
κ. ου. parte.
Oratio non
tat.

Ἀρχαιρεσιάζειν. Δείναρχος. τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸν αἱρεθῆναι ἄρχοντα.

Ἄρχε· [6] σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. πολέμου γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον· [7] Φιλοφροσύνης δὲ, τὸν πρεσβύτην.

Ἀρχέγονος. Οὐκ ἠξίωσαν ταφῆς, ἣν ἡ ἀρχέγονος φύσις νομοθετεῖ.

Ἀρχαῖον. Oratores uſi ſunt voce ἀρχαίῳ pro pecunia, quæ fœnori datur: quam vulgo *caput* vocant. Demoſthenes in oratione adverſus Nicoſtratum: *Cum Archepolidi Piræenſi pecuniam fœnori dediſſet, & Archepolis nec uſuram nec ſortem integram ei reddere poſſet, Manem ſervum ab eo in æſtimationem accepit.* Significat etiam antiquum, vetuſtum. Æſchines in oratione contra Timarchum: *Solon vero, qui omnium Legiſlatorum celeberrimus ſuit, more priſco ſcripſit.* Et iterum: *Tam temperantes erant veteres illi oratores, Pericles, Themiſtocles, & Ariſtides.* Apud Comicos etiam accipitur pro fatuo & ſimplici.

Demosth. πρὸς Νικόστρατον. V. III. p. 1253. 6.
Aeschin. Vol. V. p. 176. 3.
Aeschin. Vol. V. 51. 11.

Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν. *Priſcum eſt citharam pulſare.* Hic τὸ ἀρχαῖον ſignificat id, quod nullius eſt pretii, vel ineptum & ſtultum. Et λόγος ἀρχαΐζων, eſt oratio ſimplex omnique ornatu carens.

Nubes et Schol. 1360.

Ἀρχαϊκόν. Priſcum. Antiquum. *Illi vero Spyridonis ſimplicitatem, quæ pietatis pars eſt, perſpectam habentes, & præterea ſcientes, illum eruditionis Græcanicæ prorſus expertem eſſe, vetuerunt eum in conventu cum Sophiſta in certamen deſcendere.*

De Spyridone Conf. Socrat. Eccles. Hist. I. 12. Vol. II. p. 39. et Soz. I. 11. Vol. p. 22.

Ἀρχαῖος. Antiquus. Priſcus. Iſocrates in *Panegyrico* τὸ ἀρχαίως εἰπεῖν dixit pro antiquis vocabulis uti. Demoſthenes vero in *Philippicis* τὸ ἀρχαίως accepit pro ἁπλῶς, i. e. ſimpliciter. Ait enim: *Tanta erat eorum ſimplicitas, vel potius civilitas.*

Isocrat. I. p. 164. 8. H. Steph. in Harpocr. p. 150.
Demosth. Phil. γ'. Vol. I. 123. 20

Ἀρχαῖος. Simplex. Fatuus. Ineptus. Plato. Et Ἀρχαίως, ſimpliciter, incaute, incurioſe, ſtulte. [Ariſtophanes:] *Cantillantes antiqua melleaque & grata de Sidone Phrynichi carmina.*

Plato. Euthyd. I. 295. c. ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος.
Aristoph. Vesp. 219.

Ἀρχαιότερα τῆς διφθ. *Antiquiora diphthera loqueris.* De iis, qui putida & antiqua loquuntur. Diphthera enim erat pellis antiquiſſima, in qua Jupiter omnia, quæ fiebant, ſcribere credebatur.

Diogenian. III. 2.

Ἀρχαιότυπος. Antiqua lex.

"Of the old stamp."

Ἀρχαιρεσία. Magiſtratuum creatio. Et Ἀρχαιρεσίη. Ita vitam inſtituere, ut populo & vulgo placeas. Vel, pecuniam erogare ad ſublevandam ærarii inopiam. Herodotus.

Herodot. VII. p. 464. 98. Conf. Gloss. Herodot.–

Ἀρχαιρεσιάζειν. Dinarchus dixit de illo, qui ſe ipſum judicat dignum, qui ad magiſtratum eligatur.

ex Harpocrat. ad quem Vales. citat athen. V. 193. E. Etymol. Hesych.

Ἄρχε. *Incipe, quoniam natu minor es.* Vult enim ut juvenis pugnæ initium faciat; ſenex vero, amicitiæ.

Toup. Vol. I. p. 85.
Homer. Il. Φ. 439. Synes. Ep. 116

Ἀρχέγονος. Primigenius. Inſitus. *Non dignati eum ſunt ſepultura, quam lex naturæ omnibus inſita præcepit.*

Suiceri Lex. I. 524. Exempla hujus vocis dat ex Basil. Justin Martyre et aliis

---

[1] Τὸ ἀργύριον] Legendum eſſe τοῦ ἀργυρίου Portus recte monuit.

[2] Δανείσας ἀργύριον Ἄρχιππον, οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὸ ἀπολ.] Locus hic corruptiſſimus eſt, qui apud Demoſthenem in orat. adverſus Nicoſtr. pag. 725. recte ſic legitur: Τὸν δὲ Μάνην, δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραιεῖ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτὸ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον, οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[3] Ἀρχαῖον τὸ κιθαρίζειν] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Nubibus* pag. 199. (123. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγ. τὸ ἀρχαιοτρ.] Locus hic eſt mutilus, qui ſic ſuppleri & in integrum reſtitui debet. Ἀρχαίως. Ἰσοκράτης μὲν ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὸ ἀρχαίως εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν. τουτέστιν &c. Vide Harpocrationem v. Ἀρχαίως, cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

[5] Μινυρίζοντες μέλη ἀρχαιομ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Veſpis* pag. 443. (318. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος] His verbis Neptunus Apollinem alloquitur apud Homerum Il. Φ. v. 439.

[7] Φιλοφροσύνης] Senſus potius requirit βουλεύσεως, id eſt, conſultationis. Juniorum enim eſt manu rem gerere: ſeniorum vero, conſilium dare; quod Suidas hic innuere velle videtur.

ΑΡΧΕ. Σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος.———Πο-
ν γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον, φιλοφροσύνης δὲ
πρεσβύτην.] "Senſus potius requirit βουλεύ-
ως, i. e. conſultationis, quam φιλοφροσύνης.
uniorum enim eſt manu rem gerere: Se-
iorum vero, conſilium dare; quod Suidas
ic innuere velle videtur." *Kuſter.* Feſti-
anter nimis vir doctiſſimus; neque enim
τοῦ, φιλοφροσύνης ſatis perſpexit. Depromp-
autem eſt hic locus ex Syneſ. Epiſt. 142.
legitur: Πολέμου μὲν γὰρ καὶ στάσεως ἄρχεσθαι.
um enim et ſeditionem juniorum eſſe putat,

1.85.

pacem vero atque amicitiam ſeniorum. Rem egregie explicat ipſe Syneſius Epiſt. 116. Πάλιν οὖν Ὁμήρῳ χρηστέον, ὅς που φησὶν, ΑΡΧΕ, ΣΥ ΓΑΡ ΓΕΝΕΗΙΦΙ ΝΕΩΤΕΡΟΣ. Μάχη γὰρ μὴ γένοιτο μέν. Εἰ δὲ γένοιτο, ὁ νεώτερος αὐτῆς ἀρχέτω. Τοιοῦτον γάρ τι νοεῖται τῷ Ποσειδῶνι, τὸ παραχωρεῖν τοῦ προκατάρξασθαι τῷ νεωτέρῳ θεῷ. Τὸν δὲ πρεσβύτερον ἡγεμόνα δεῖ τῶν καλλίστων εἶναι· κάλλιστον δὲ ὁμόνοια. Locus autem Homeri, ad quem reſpexit, eſt Il. Φ'. ver. 439.

Anecd. Gr. I. 68. Fabricius, II. 423. non duos, sed unum tantum Comicum Archedicum nominat.

Ἀρχέδικος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶ Θησαυρὸς, καὶ Διαμαρτάνων, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Polybius, XII. 13. 6. Vol. III. 407.

Ἀρχέδικος,[1] κωμῳδιογράφος, ὃς κατὰ Δημοχάρους ἔγραψεν τοῦ ἀνεψιοῦ Δημοσθένους.

Anecd. Gr. I. p. 73.

Ἀρχέλαος, Ἀπολλοδώρου, ἢ Μίδωνος, Μιλήσιος, φιλόσοφος, φυσικὸς τὴν αἵρεσιν κληθεὶς, ἀπὸ Ἰωνίας πρῶτος τὴν φυσιολογίαν ἤγαγεν· Ἀναξαγόρου μαθητὴς τοῦ Κλαζομενίου· τοῦ δὲ μαθητὴς Σωκράτης. [2] οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδου φασίν. συνέταξε δὲ φυσιολογίαν, καὶ ἐδόξαζε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ. συνέταξε καὶ ἄλλα τινά. † [3] Ὅτι Βασίλειος, Ἐπίσκοπος Εἰρηνοπόλεως, τὰς φρένας καὶ τὴν ἄσκησιν τῷ ὁμωνύμῳ Βασιλείῳ Καισαρείας ἐοικὼς, ἔγραψε κατὰ Ἀρχελάου πρεσβυτέρου Κολωνείας.

8) Archemorus. Conf. Argum. Pindari Nem. p. 315. Archias, vel nescio quis, in Epigr. ap. Brunck. III. p. 247. [illegible] 453. et vid. Scalig. in Euseb. anno 1449. p. 92

Ἀρχέμορος. ὄνομα κύριον.

Ἀρχέπλουτον.[4] ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀπολημψόμενον. Σοφοκλῆς·

Soph. Elect. 71. leg. τῆσδ'

Καί μή μ' ἄτιμον τῆς δ' ἀποστείλητε γῆς,
Ἀλλ' ἀρχέπλουτον.

Ἀρχέτυπον. πρωτότυπον. καὶ Ἀρχέτυπος, ὁ τὴν ἀρχὴν διδούς. Ἀρχαιότυπον δέ.

Infr. γράφειν ἐς τάχος.

Ἀρχεῖα. ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται. χαρτοφυλάκια. ἢ τὰ χωρεῖα τῶν κριτῶν. ἢ ἀρχαῖα, [5] ὡς Ξενοφῶν Ἱστοριῶν η'· Τοὺς δὲ υἱέας περιῆγεν ἐς τὰ ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν τὸ περὶ τὰ ἀρχαῖα διακονίας.

Xenophon. K. II. 7. p. 552. ubi tamen ἀρχεῖα legitur. Vid. Sallier in Thom. Mag. p. 145. In Hellenic. vox non occurrit.

Ἄρχειν. [6] κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ἐπιστασίας καὶ λειτουργίας, ἀρχὰς ἔλεγον. καὶ τὸ βουλεῦσαι, ἄρξαι. ψιλὴ γὰρ ἐπιστασία. Ἀριστοφάνης·

Ar. Plut. 918

Οὐκοῦν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
Ἄρχειν καθίστησιν. ——

Ἀρχὴ, ἡ μὲν φυσικὴ, ὡς λέοντος ἐν ζώοις, καὶ ἀετοῦ ἐν ὀρνέοις· ἡ δὲ χειροτονητὴ, ὡς ἐπὶ βασιλέως ἀνθρώπων. Μαρῖνός φησι· Γέγονε δὲ ἡμῖν ἡ ἀρχὴ οὐκ ἀρχὴ μόνον, οὐδὲ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἥμισυ τοῦ παντός· αὐτὸ δὲ ὅλον τὸ πᾶν.

Marinus

7. Diog. Laert. VII. I. p. 449.

Ἀρχή. [7] Ἀρχαὶ τῶν ὅλων δύο· τὸ ποιοῦν, καὶ τὸ πάσχον. τὸ μὲν οὖν πάσχον εἶναι τὴν ἄποιον οὐσίαν, τὴν ὕλην· τὸ ποιοῦν δὲ τὸν ἐν αὐτῇ λόγον τὸν Θεόν. Διαφέρουσι δὲ ἀρχαὶ καὶ στοιχεῖα, τῷ τὰς μὲν εἶναι ἀγεννήτους καὶ ἀφθάρτους· τὰ δὲ στοιχεῖα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν φθείρεσθαι. ἀλλὰ καὶ τῷ ἀσωμάτους μὲν εἶναι τὰς ἀρχὰς, καὶ ἀμόρφους· τὰ δὲ, μεμορφῶσθαι.

Ἀρχέδικος. Archedicus, Comicus. Ex fabulis ejus ſunt Θησαυρὸς & Διαμαρτάνων, ut teſtatur Athenæus in *Dipnoſophiſtis*.

Ἀρχέδικος. Archedicus, comœdiarum ſcriptor, qui contra Democharem Demoſthenis ex ſorore nepotem ſcripſit.

Ἀρχέλαος. Archelaus, Apollodori vel Midonis filius, Mileſius, Philoſophus, a ſecta Phyſicus appellatus, ex Ionia primus Phyſiologiam [in Græciam] introduxit. Fuit diſcipulus Anaxagoræ Clazomenii: ipſius vero Archelai diſcipulus fuit Socrates, & ſecundum nonnullos Euripides. Scripſit Phyſiologiam, ſtatuitque nihil eſſe juſtum vel turpe natura, ſed inſtituto. Scripſit & alia nonnulla. † Baſilius, Epiſcopus Irenopolis, ingenio & aſcetico vivendi genere Baſilio Cæſarienſi cognomini ſimilis, ſcripſit contra Archelaum Coloniæ Presbyterum.

Ἀρχέμορος. Archemorus. Nomen proprium.

Ἀρχέπλουτον. Dominum divitiarum, & priſtinæ fortunæ reſtituendum. Sophocles: *Et ne me cum ignominia ex hac terra amandate, ſed* [*ſuſcipite*] *me opum harum dominum.*

Ἀρχέτυπον. Archetypum. Exemplar primum, ad quod reliqua effinguntur. Et Ἀρχέτυπος, qui alteri initium præbet. Ἀρχαιότυπον vero, antiquam formam habens.

Ἀρχεῖα. Archiva. Tabularia, in quibus acta publica aſſervantur. Chartophylacia. Vel, loca Judicum. Vel idem, quod ἀρχαῖα: ut Xenophon Hiſtor. lib. VIII. * * * *

Ἄρχειν. [Attici] minores quoque præfecturas & viliora munia ἀρχὰς appellabant: & Senatorem eſſe, ἄρξαι. Eſt enim unda functio. Ariſtophanes: *Fruſtra igitur civitas Judices judicandi cauſa conſtituit.*

Ἀρχή. Principatus alius eſt naturalis, ut leonis inter animalia, & aquilæ inter aves: alius vero conſenſu conſtitutus, ut Regis inter homines. Marinus inquit: *Principium vero non ſolum nobis fuit principium, neque, ut fert proverbium, dimidium totius, ſed ipſum totum.*

Ἀρχή. Principium. Rerum omnium principia duo ſunt, efficiens & patiens. Et patiens quidem eſſe dicunt [Stoici] materiam omni qualitate carentem. Efficiens vero, Rationem, quæ in illa eſt, id eſt, Deum. Differunt vero principia & elementa; quod illa quidem nunquam ſint orta, nec unquam interitura: elementa vero in conflagratione Mundi intereát. Præterea, principia ſunt incorporea & forma carentia: elementa vero formam habent.

---

[1] Ἀρχέδικος, κωμῳδιογράφος, ὃς κατὰ Δημοχ.] Polybius in Excerptis a Valeſ. editis, pag. 53. Οὐ γὰρ ἂν Ἀρχέδικος ὁ κωμῳδιογράφος ἔλεγε ταῦτα μόνος περὶ Δημοχάρους &c. Ad hunc locum Suidas reſpexit.

[2] Οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδου φασίν] Lege οἱ δὲ καὶ Εὐριπίδην φασί. Senſus enim eſt, Euripidem quoque ſecundum nonnullos Archelai diſcipulum fuiſſe.

[3] Ὅτι Βασίλειος, Ἐπίσκοπος Εἰρην.] Hæc repetuntur infra v. Βασίλειος.

[4] Ἀρχέπλουτον. ἄρχοντα πλούτου, καὶ τὴν ἀρχ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electr.* pag. 83. ut Portus monuit.

[5] Ὡς Ξενοφῶν Ἱστορ. η'] Locum Xenophontis, ubi verba a Suida hic citata exſtant, nunc ad manus non habeo. Quærant eum alii, quibus plus otii eſt.

[6] Ἄρχειν. κοινότερον καὶ τὰς μικρὰς ἐπισ. καὶ λειτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 91. (45. Ed. Baſ. *F.*)

[7] Ἀρχαὶ τῶν ὅλων δύο· τὸ ποιοῦν, καὶ τὸ π.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXXXIV. ut Pearſonius quoque obſervaverat.

Ioan. Philop. in Arist. de anima.

Ἀρχή. ποιητική· εἰδική· τελική. [1] Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῶν ζώων ἐστὶν, ὡς ποιητικὴ, τελικὴ, εἰδική. αὗται γάρ εἰσιν αἱ κυρίως ἀρχαί. ὡς μὲν οὖν ποιητικὴ, ὅτι αὕτη κινεῖ τὸ ζῶον μόνῃ τῇ βουλήσει, καὶ οὐ δεῖται μοχλίας τινός. ὡς εἰδικὴ δὲ, ὅτι αὐτή ἐστιν ἡ εἰδοποιοῦσα τὸ ζῶον, καὶ ἁπλῶς τὰ ἔμψυχα. λέγεται γὰρ τὰ ἔμψυχα εἴδη αὐτὸ τοῦτο εἶναι κατὰ τὴν ψυχήν. τὸ γὰρ κρεῖττον ἐν ἑκάστῳ τῶν φυσικῶν εἶδός ἐστιν ἑκάστου. κρεῖττον δὲ ἐν τοῖς ἐμψύχοις ἡ ψυχή. ὡς τελικὸν δὲ, ὅτι αὐτῆς ἕνεκα τὸ σῶμα. ἔστι γὰρ τὸ μὲν σῶμα ἕνεκά του. αὐτὴ δὲ, οὗ ἕνεκα. ὅθεν καὶ ἡ διοργάνωσις τῶν ζώων ἄλλη καὶ ἄλλη πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς ἐν ἑκάστῳ ψυχῆς. ἀλλ' ἡ μὲν ψυχὴ τῶν ζώων πορρωτέρω ἀρχή. ἡ δὲ φύσις, προσεχής. τῶν δὲ ἐξ ἀνάγκης ἑπομένων τῇ ψυχῇ τὰ μὲν αὐτῇ ἀκολουθεῖ· τὰ δὲ ὅλῳ τῷ ζώῳ. λέγω δὴ τὸ ἐκ ζωῆς καὶ σώματος. καὶ τὰ μὲν τῆς ψυχῆς πάθη ἡ νόησις. τοῦτο γὰρ αὐτῆς ἴδιον. τὰ δ' ἄλλα πάθη, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ φαντάζεσθαι, ἐπιθυμεῖν, καὶ εἴ τι τοιοῦτον, κοινά ἐστι τοῦ συναμφοτέρου. † Ὅτι πέντε γένη ἔλεγεν εἶναι ἀρχὰς πάντων τῶν ὄντων, οὐσίαν, ταυτότητα, ἑτερότητα, κίνησιν, στάσιν. Γένη δὲ ταῦτα ἔλεγεν, οὐχ οὕτως ὥσπερ τὰ παρὰ τοῖς Περιπατητικοῖς, ἅτινα διῄρηται ὑπ' ἀλλήλων, καὶ ἀφ' ἑκάστου σειρά τις ἐκδίδοται τῶν ὑπαλλήλων γενῶν τε καὶ εἰδῶν· ἀλλ' ὡς διὰ πάντων τῶν ὄντων διήκοντα. ἔστι γὰρ ἐν πᾶσι καὶ οὐσία, καθ' ἣν ἑκάστου ἐστὶ τὸ εἶναι. καί ἐστι ταυτότης, καθὸ ἐκ μιᾶς τῆς τῶν ὄντων ἐσμὲν ἀρχῆς. ἔχομεν δὲ καὶ ἑτερότητα, ἐπειδὴ καὶ πλῆθος ἐστὶ τὰ ὄντα. ὅπου δὲ πλῆθος, ἐκεῖ ἑτερότης. ἔστι δὲ καὶ κίνησις ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι. κίνησιν δὲ λέγω, οὐ τὴν ἀτελῆ ἐνέργειαν, ἀλλὰ τὴν ἐνεργῆ, τὴν ἑκάστου. πάντα γὰρ ἔχει οἰκείαν ἐνέργειαν, καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα. ἢ γὰρ θερμαίνουσιν, ἢ ψύχουσι τὰ παρακείμενα, ἢ ὑγραίνουσιν, ἢ ξηραίνουσιν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ποιοῦσι. καὶ ἡ στάσις δὲ ἐπὶ πάντων θεωρεῖται. καὶ γὰρ τὰ ἀκίνητα στάσεως μετέχει. οὐ [2] μόνον τὸ τὴν ὁλότητα ἑστάναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μένειν ἐπὶ τῆς ἀεικινησίας, στάσις ἐστί. καθὸ οὖν μένουσι [3] κινούμενα τὰ κινούμενα, ἢ ἀεὶ, ἢ ἐπί τινα χρόνον, κατ' αὐτὸ τοῦτο στάσεως μετέχει.

Ἀρχή. Principium [triplex eſt,] efficiens, formale, finale. Ariſtoteles vero inquit, animam eſſe ut principium efficiens, finale, & formale animalium. Hæc enim ſunt propria & vera principia. Et ut efficiens quidem, quia animal ſola voluntate movet, nec ulla ad id machina indiget. Ut formale autem, quia ipſa formam dat animali omnibuſque animatis. Ea enim formam habere dicuntur reſpectu animæ. Quod enim præſtantius eſt in rebus naturalibus, id earum forma dicitur. In animantibus autem præſtantius eſt anima. Ut finale autem, quia ejus cauſa corpus eſt. Corpus enim eſt alterius cauſa. Anima vero eſt id, propter quod quid eſt. Hinc etiam fabrica animalium alia atque alia eſt pro animæ proprietate, quæ unicuique ineſt. Sed anima quidem animalium principium eſt remotius: natura vero proximum. Eorum vero, quæ animam ſequuntur, alia quidem ipſam ſequuntur; alia vero totum animal: id eſt, ex anima & corpore conſtans. Ac animæ quidem affectio eſt intellectus. Is enim ei proprius eſt. Reliquæ vero affectiones, ut ſentire, imaginari, iraſci, concupiſcere, & ſi quid ſimile, utrique communia ſunt. † [Plato] omnium rerum quinque dixit eſſe principia, eſſentiam, identitatem, diverſitatem, motum, & quietem. Hæc autem principia vocavit genera, non qualia ſunt Peripateticorum, quæ a ſe invicem diſtincta ſunt, & a quorum ſingulis ſeries quædam ſubalternorum generum & ſpecierum deducitur: ſed ut quæ univerſam rerum naturam permeant. Eſt enim in omnibus rebus eſſentia, ſecundum quam unumquodque eſt id, quod eſt. Eſt & identitas, quatenus unum omnium noſtrum eſt principium. Habemus & diverſitatem, quoniam rerum eſt multitudo. Ubicunque enim eſt multitudo, ibi & diverſitas. Eſt etiam in omnibus motus. Motum autem dico, non imperfectam cujuſque rei actionem, ſed efficacem. Omnia enim, vel ipſa inanima, ſuam habent actionem. Vel enim calefaciunt, vel frigefaciunt res vicinas, vel humectant, vel ſiccant, vel aliquid ſimile faciunt. Quin etiam quies in omnibus cernitur. Nam ea, quæ ſunt immobilia, quietem participant. Non ſolum autem quies dicitur de re quæ tota & omnino quieſcit; ſed ipſa perſeveratio in continuo motu quies eſt. Quatenus igitur ea, quæ moventur, vel ſemper vel ad aliquod tempus in motu perſeverant, eatenus quietem participant.

Ἀρχήν. τὰ πρῶτα. παρευθύ. Ναρσῆν μὲν γὰρ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν [4] ὑποστήσασθαι ᾤοντο.

Ἀρχηγέτης. ἡγεμών.

Ἀρχὴ [5] ἄνδρα δείκνυσιν. ἐπὶ τῶν περὶ μὲν τῆς ἀρ-

Ἀρχήν. Primum. Initio. Statim. *Exiſtimabant enim fore, ut Narſes ne primum quidem impetum ſuſtinere poſſet.*

Ἀρχηγέτης. Dux.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκν. *Magiſtratus virum demon-*

5. E. L. Tyrann. 751. Œ. S. Theb. 999.
Harpocrat.

Soph. Antig. 175.

---

[1] Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι ἡ ψυχὴ οἷον ἀρχὴ τῶν ζ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Philopono in librum 1. Ariſtotelis *de Anima* A. 6. & C. 1.

[2] Οὐ μόνον τὸ τὴν ὁλότητα ἑστάναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ μ.] Ut hic locus intelligatur, legenda ſunt ea, quæ Suidas infra v. Κίνησις ex Philopono adducit.

[3] Κινούμενα] Hæc vox a prioribus Edit. abeſt, quam ex Philopono revocavi.

[4] Ὑποστήσασθαι] Malim ὑποστήσεσθαι.

[5] Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν] Apophthegma hoc a Diogeniano & Harpocratione etiam refertur; ejuſque ſenſum Sophocles *Antigone* pag. 221. his verbis exprimit:

Ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
Ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
Ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.

Scholiaſta ad eum locum: Οἱ μὲν Χίλωνι ἀνατιθέασι τὴν γνώμην, οἱ δὲ Βίαντι, ὅτι ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. Vide etiam Menagium ad Laertium lib. 1. Segm. LXXVII.

Diogen. II. 9A. Demosth. IV. 1455. 15.

χῆς ἐπιεικῶν· ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ἀρχῇ βιαίων γενομένων. Σόλωνος δὲ εἶναί φασιν τοῦτο τὸ ἀπόφθεγμα. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Θεόφραστος, Βίαντος.

Ἀρχὴ ἥμισυ παντός. ἐπὶ τῶν τινὸς ἀρχομένων καὶ προκοπτόντων.

1 Diogen. II. 97. qui ex Hesiodo ductum docet. Locus est Opp. et D. 40. Vid Grav. in versum p. 513. — Plato de Legg. III. Vol. II. 690.

Ἀρχὴν[1] ἰᾶσθαι πολὺ λῷον, ἢ τελευτήν. δηλοῖ δὲ ἡ παροιμία, ὡς ἀρχομένου τινὸς καὶ πάθους καὶ ἄλλου τινὸς δεινοῦ μᾶλλον ἐστὶ κωλύειν, ἢ ἀκμάσαντος καὶ τελειωθέντος.

2. Theognis. 425—427.

Ἀρχὴν[2] μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
Μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου.
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι.

ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βεβιωκότων.

Ἀρχήσαντος. ἄρξαντος.

3 Ex Pausania Lexico. Eustath. in Hom. Il. I. p. 694. 41.

Ἀρχὴ[3] Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων. παρόσον πετρώδης καὶ λυπρὰ καὶ διὰ τοῦτο πενιχρὰ ἡ Σκῦρος, οὐδὲν φέρουσα λόγου ἄξιον. οἱ δὲ, ἀπὸ Θησέως· ὅτι ἐπιθέμενος τῇ Λυκομήδους ἀρχῇ, καὶ πειρῶν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, κατακρημνισθείη. ὀστρακισθῆναι δὲ πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν [4] τοῖς πρώτοις καιροῖς.

ſtrat. Dicitur de iis, qui ante magiſtratum modeſtos, in ipſo vero magiſtratu violentos ſe præbent. Hoc apophthegma Solonis eſſe dicunt. Ariſtoteles vero & Theophraſtus id Soloni tribuunt.

Ἀρχὴ ἥμισυ π. *Principium dimidium totius.* Dicitur de iis, qui in re incepta progreſſus faciunt.

Ἀρχὴν ἰᾶσθαι. *Multo melius eſt principio mederi, quam fini.* Proverbium docet, malo naſcenti facilius obſtari poſſe, quam corroborato & ad ſummum incrementum perducto. [illegible]

Ἀρχὴν μὲν μὴ φ. *Primum quidem non naſci mortalibus eſt optimum, neque lucem hanc intueri. Deinde vero natum quam citiſſime ex hac vita rurſus diſcedere.* Dicitur de iis, qui infeliciter vixerunt.

Ἀρχήσαντος. Illius, qui magiſtratum geſſit.

Ἀρχὴ Σκυρία. *Principatus Scyrius.* Dicitur de rebus vilibus & prorſus inutilibus. Inſula enim Scyrus eſt ſaxoſa & ſterilis, eamque ob cauſam pauper, nihilque, quod quidem alicujus ſit pretii, producens. Alii vero dicunt, Theſeum Lycomedis regno inſidiantem & uxorem ejus ad ſtuprum ſollicitantem de ſaxo præcipitatum eſſe, & inde proverbium hoc ortum. Theophraſtus autem ἐν τοῖς πρώτοις Καιροῖς refert, Theſeum Athenis primum oſtraciſmo mulctatum fuiſſe.

5 Vid. Marinus in Vita Procl. c. XIII. p. 24.

Ἀρχιάδας.[5] οὗτος οἷος ἦν τὴν ψυχὴν ἀπεδείκνυτο. πλείστων γὰρ αὐτῷ χρημάτων διηρπασμένων, ἐπειδὴ ᾔσθετο Θεαγένη ἔτι παιδίον ὄντα λυπούμενον ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσι καὶ πεπορθημένοις, ὦ Θεάγενες, ἔφη, θαῤῥεῖν ἤδη σε χρὴ, καὶ τοῖς θεοῖς ὁμολογεῖν σωτηρίας χάριτας, ὑπὲρ δὲ τῶν χρημάτων οὐκ ἀθυμητέον. εἰ γὰρ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιὰς ἐκέλευσεν αὐτὰ ἀναλῶσαι Παναθηναίοις, πόσου ἂν ἐπριάμεθα τὴν δαπάνην ταύτην; ἀλλὰ τὸν παρόντα ἀγῶνα καὶ Παναθηναίων ἡγεῖσθαι δεῖ καὶ παντὸς ἑτέρου λαμπρότερόν τε καὶ εὐσεβέστερον.

χάριτας ὑπὲρ τῶν χρημάτων, ὑπὲρ δὲ — Cod. Voss.

6 Polybius. XXXIII. 3. Vol. IV. 598. Suid. Voc. Αὐλαίας. V. Κενοὶ κενὰ λ.

Ἀρχίας.[6] οὗτος βουλόμενος τὴν Κύπρον προδοῦναι Δημητρίῳ, καὶ φωραθεὶς, καὶ ἐς κρίσιν ἀχθεὶς,

Ἀρχιάδας. Archiadas. Hic, quo fuerit animo, demonſtravit. Cum enim maxima parte bonorum ſibi erepta Theagenem puerum adhuc ob facultates amiſſas & direptas triſtiore eſſe animo animadvertiſſet, o Theagenes, inquit, nunc bono te animo eſſe, & Diis pro ſalute data gratias agere oportet, neque ob jacturam bonorum animus deſpondendus eſt. Si enim Minerva Polias in Panathenæa eas impendere juſſiſſet, quanti ſumptum hunc redemiſſemus? At præſens certamen & glorioſius & majore cum pietate conjunctum putari debet, quam Panathenæa & quodvis aliud feſtum.

Ἀρχίας. Archias. Hic Cyprum Demetrio prodere cum vellet, deprehenſus &

---

[1] Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λῷον, ἢ τελ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[2] Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθ.] Eſt ſententia Theognidis, quæ etiam refertur a Clemente Alexandrino *Strom.* lib. III. pag. 315. Ναὶ μὴν καὶ Θέογνις τὴν γένεσιν δείκνυσι κακὴν ὧδέ πως λέγων·

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
Μηδ' ἐσορᾶν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

Huc ſpectant verba Sileni apud Plutarchum *Conſol. ad Apoll.* pag. 115. Ἀνθρώποις δὲ πάμπαν οὐκ ἔστι γενέσθαι τὸ πάντων ἄριστον, οὐδὲ μετασχεῖν τῆς τοῦ βελτίστου φύσεως. Ἄριστον γὰρ πᾶσι καὶ πάσαις τὸ μὴ γενέσθαι· τὸ μέντοι μετὰ τοῦτο καὶ τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων ἀνυστὸν, δεύτερον δὲ, τὸ γενομένους ἀποθανεῖν ὡς τάχιστα. Alexis apud Athen. lib. III. cap. XXXV.

Οὐκοῦν τὸ πολλοῖς τῶν σοφῶν εἰρημένον,
Τὸ μὴ γενέσθαι μὲν κράτιστόν ἐστ' ἀεὶ,
Ἐπὰν γένηται δ' ὡς τάχιστ' ἔχειν τέλος.

Cicero apud Lactantium lib. III. pag. 304. *Non naſci longe optimum, nec in hos ſcopulos incidere vitæ: proximum autem, ſi natus ſis, quam primum tanquam ex incendio effugere.* Poſidippus apud Stobæum Eclog. XCVI. fol. 464.

Ἦν ἄρα τῶν πάντων τόδε λῷον, ἢ γενέσθαι
Μήποτε, ἢ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Eadem γνώμη Poſidippi Anthol. lib I. cap. XIII. Epigr. III. ſic legitur:

Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

Sed lectio Stobæi præferenda eſt. Cæterum ſententiam hanc exagitat, eamque ut ineptam rejicit Lactantius lib. III. pag. 303.

[3] Ἀρχὴ Σκυρία. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσ.] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtathium ad Il. I. pag. 782. qui ea ex Pauſaniæ Lexico ſe deſcripſiſſe teſtatur.

[4] Ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς] Sic etiam legitur apud Apoſtolium. At Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἐπίσκοπος reponendum putat vel ἐν τοῖς πρὸς τοὺς καιροὺς, vel ἐν τοῖς περὶ καιρῶν: a quo diſſentit Menagius ad Laert. lib. V. Segm. XLV. qui vulgatam lectionem tuetur. At ego cum Pearſonio exiſtimem legendum eſſe ἐν πρώτῳ περὶ καιρῶν. Scripſerat enim Theophraſtus duos libros περὶ καιρῶν, ut Laertius teſtatur. Horum priorem Suidas hoc loco citat: poſteriorem vero infra v. Κυψελιδῶν. Ab his libris περὶ καιρῶν diverſum erat opus ejuſdem Theophraſti πρὸς τοὺς καιροὺς inſcriptum, quod tamen cum priori confundit Voſſius, recte ideo reprehenſus a Reineſio *Var. Lect.* pag. 385. quem vide.

[5] Ἀρχιάδας. οὗτος οἷος ἦν τὴν ψυχ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, Damaſcii eſſe Pearſonius ſuſpicatur: quod verum exiſtimo. Vide Excerpta ex Damaſcio apud Photium pag. 1066. ubi Archiadæ hujus mentio fit. Ejuſdem etiam meminit Marinus in *Vita Procli* cap. XIII. & alibi.

[6] Ἀρχίας. οὗτος βουλόμενος τὴν Κύπρον προδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſ. editis pag. 170. unde Suidas ea deſcripſit.

χαλωκαλωδίῳ τῷ ἐκ [1] τῆς αὐλαίας [2] παραπετασμάτων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε. τῷ γὰρ ὄντι διὰ τὰς ἐπιθυμίας κενοὶ κενὰ λογίζονται, κατὰ τὴν παροιμίαν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας φ' τάλαντα προσλήψεσθαι, καὶ τὰ προϋπάρχοντα χρήματα καὶ τὸ πνεῦμα προσαπέβαλεν.

Ἀρχίας [3] Συρακούσιος καὶ Μύσκελος Ἀχαιὸς ἧκον ἐς Δελφοὺς ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ χρόνου, καὶ ᾔτουν ἄρα ὑπὲρ ὧν ἔμελλον οἰκίζειν πόλεων φήμην ἀγαθὴν λαβεῖν, τὸν ἐπινοηθέντα αὐτοῖς τε καὶ ταῖς πόλεσιν αὐτῶν βίον. λέγει δὲ ἡ Πυθία·

Χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντες
Ἤλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαῖαν ἵκησθε.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ' ἀγαθῶν πότερόν κεν ἕλοισθε,
Πλοῦτον ἔχειν κλεάνων, ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

Ἐπεὶ τοίνυν ταῦτα ἠκουσάτην, Ἀρχίας ὢν φιλοχρήματος πλούτου περιβολὴν αἱρεῖται· οὐδὲ ἐψεύσθη τῆς ἐλπίδος. παμπλούσιος γοῦν ἡ πόλις Συράκουσα κατὰ τὴν φήμην τὴν Πυθιάδα ἐγένετο. Μύσκελος δὲ αἱρεῖται αὐτός τε ὑγιαίνειν καὶ ἡ πόλις. καὶ ἀπώνητο ὧν ᾔτησε. δεῖγμα οὖν τῆς ἐν Κρότωνι ὑγιείας, ὅτι ῥωμαλέοι τε εἰσὶν οἱ οἰκήτορες, καὶ ἀθλητῶν ἡ πόλις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν μήτηρ ἐγένετο. πλοῦτος ἄρα καὶ ὑγίεια δῶρα ἄμφω ἐστόν· αἵρεσις δὲ ἐρρωμένη καὶ διάνοια ὑγιαίνουσα αἱρεῖται τὰ βελτίω, ὡς ἀπέφηναν καὶ οὗτοι· ὁ μὲν, συνετώτερος ὤν· ὁ δὲ, οὐ πάντη ἐλευθέριος. Τῶν οὖν ἀγαθῶν τῶν ἀνθρωπικῶν τὸ μὲν πρεσβύτερον· τὸ δὲ δεύτερον, ὡς [4] καὶ Πλάτων φησὶ, καὶ τὸ Σκολιὸν ᾄδει.

Ἀρχίβιος, Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου Ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Ἀρχίβιος, Πτολεμαίου, Λευκάδος ἢ Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, τῶν ἕως Τραϊανοῦ τοῦ Καίσαρος ἐν Ῥώμῃ παιδευσάντων.

Ἀρχιγένης, Φιλίππου, Ἀπαμεύς Συρίας, ἰατρὸς, μαθητὴς Ἀγαθίνου, ἐπὶ Τραϊανοῦ ἰατρεύσας ἐν Ῥώμῃ, βιοὺς ἔτη ξγ', καὶ συγγράψας πολλὰ ἰατρικά τε καὶ φυσικά.

Ἀρχιδάμιος [5] πόλεμος. τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὰ πρῶτα ἔτη Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ἀπὸ τοῦ Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν.

Ἀρχίδιον. ὑποκοριστικῶς ἡ ἀρχή. [6] Ἀριστοφάνης·
Κᾂν λαχόντες ἀρχίδιον, εἶτα βούλησθ' ἁρπάσαι τι.

in judicium adductus, funiculo veli, quod aulæ prætendebatur, ſe ſuſpendit. Revera enim homines vani cupiditatibus decepti vana animo agitant, ut fert proverbium. Namque ille quingenta talenta ſe lucraturum ſperans, & quas antea poſſidebat opes & præterea ſpiritum amiſit.

Ἀρχίας. Archias Syracuſanus & Myſcelus Achæus Delphos eodem tempore venerunt, de urbibus, quas conditutri erant, oraculum conſulturi, & ſciſcitaturi fata, quæ ſibi urbibusque ſuis decreta eſſent. Illis igitur Pythia reſpondet: *Vos novæ coloniæ duces veniſtis ſciſcitaturi ex Phœbo, quæ terra vobis petenda ſit. Sed agite, conſiderate nunc, utrum bonorum eligere præſtet: an copiam divitiarum; an vero jucundiſſimam ſanitatem.* His auditis, Archias, homo pecuniæ avidus, opum abundantiam optat: neque ſpe ſua fruſtratus eſt. Nam urbs Syracuſana ſecundum oraculum Pythium opulentiſſima evaſit. Myſcelus vero optans ut & ipſe & urbs ſua ſecunda valetudine fruerentur, voti ſui compos factus eſt. Sanitatis enim Crotonienſium manifeſtum eſt argumentum, quod valentes ſint & robuſti, & urbs eorum multos forteſque athletas tulerit. Divitiæ igitur & ſanitas ambo [Dei] dona ſunt, ſed mens robuſta & ſana eligit meliora: quod & hi declararunt; quorum alter fuit prudentior, alter vero ingenii minus liberalis. Bonorum igitur humanorum alterum eſt primarium; alterum vero ſecundarium: ut & Plato inquit, & Scolium canit.

Sch. Ar. Equit. 1089.

Plato. Gorgia. I. 451. E.
Scolion laudat hoc apud Anaxandridem Athen. XV. 694. F.

Ἀρχίβιος. Archibius, Apollonii filius, Grammaticus, Callimachi Epigrammatum enarrationem ſcripſit.

Ἀρχίβιος. Archibius, Ptolemæi filius, Leucadius, vel Alexandrinus, Grammaticus ex eorum numero, qui Romæ uſque ad Trajanum Imperatorem docuerunt.

Λευκάδιος Anec. Gr. I. 64.

Ἀρχιγένης. Archigenes, Philippi filius, Apamenſis, (ex Apamea urbe Syriæ) Medicus, Agathini diſcipulus, qui Romæ ſub Trajano artem medicam exercuit. Vixit annos LXIII, multaque Medica & Phyſica ſcripſit.

Paullo aliter in Anec. Gr. I. 65.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Archidamium bellum. Belli Peloponneſiaci anni priores bellum Archidamium dicuntur, ab Archidamo, qui irruptionem in Atticam fecit.

Harpocratio citat Thucyd. [II. 10. p. 114. not. 30]

Ἀρχίδιον. Minimus magiſtratus. Ariſtophanes: *Et ſi vel minimum Magiſtratum adepti deinde rapere velitis aliquid.*

Demosth. περὶ Στεφ. I. 314. 7. a quo loco Pollucem corrigit Jungerman. II. 904. cujus notam furatus est Reiskius, in Indic. Demosth. VII. p. 130.
6 Arist. Avib. 1111.

---

[1] Ἐκ τῆς αὐλαίας παραπετασμάτων] Vel ſcribendum eſt καλωδίῳ τῷ τῆς αὐλῆς παραπετασμάτων: vel, τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας, ut infra v. Αὐλαία.

[2] Παραπετασμάτων] Infra v. Κενοὶ, ubi locus hic repetitur, legitur παραπεπετασμένων: quæ lectio admitti poteſt, ſi præcedentia quoque mutentur, & pro τῷ ἐκ τῆς αὐλαίας legatur τῷ αὐλαιῶν

[3] Ἀρχίας Συρακούσιος καὶ Μύσκ. Ἀχαιὸς ἧκον ἐς Δελφοὺς ἐν τῷ αὐτ.] Eandem hiſtoriam idemque oraculum refert Enarrator Comici ad *Equit.* pag. 351. qui omnino cum hoc loco Suidæ conferendus eſt. Vide etiam Stephanum Byzantium v. Συράκουσαι, & Euſtath. ad Dionyſium v. 369. itemque infra v. Μύσκελος & v. Πλουθυγίειαν.

[4] Ὡς καὶ Πλάτων φησί] Locus Platonis exſtat in *Gorgia* pag. 283. ubi Philoſophus inquit: Οἶμαι γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς συμποσίοις ᾀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ Σκολιόν· ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ᾄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι· τὸ δὲ δεύτερον καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ Σκολιοῦ, τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. i. e. *Puto enim te audiviſſe Scolium illud, quod in conviviis cani ſolet: Optimum omnium eſſe ſanitatem: huic proximum, egregiam formam.: tertium vero, ut auctor Scolii ait, divitias nulla fraude quaſitas.* Vide etiam Athen. lib. xv. pag. 694. qui ipſum Scolium exhibet, ad quod Plato hic reſpicit.

[5] Ἀρχιδάμιος πόλεμος. τοῦ Πελοπ. πολ.] Ex Harpocratione.

[6] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 594. (411. Ed. Baſ. P.)

Ἀρχιειρεσία. κωπηλασία.

Ἀρχίκλοπος. ὁ ἀρχαῖος κλέπτης.

Ἀρχίλοχος. ὅτι τῶν σπουδαίων οὐδὲ θανόντων οἱ Θεοὶ λήθην τίθενται. Ἀρχίλοχον γοῦν ποιητὴν γενναῖον τἄλλα, εἴ τις αὐτοῦ τὸ αἰσχροπρεπὲς καὶ τὸ κακόρρημον ἀφέλοι, καὶ οἱονεὶ κηλῖδα ἀπορρύψαι, ὁ Πύθιος ἠλέει τεθνεῶτα. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα δήπου ξυνὸς Ἐνυάλιος. [1] καὶ ὅτε ἧκεν ὁ ἀποκτείνας αὐτὸν, Καλώνδας μὲν ὄνομα, Κόραξ δὲ ἐπώνυμον, τοῦ Θεοῦ δεόμενος ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο, οὐ προσήκατο αὐτὸν ἡ Πυθία ὡς ἐναγῆ, ἀλλὰ ταῦτα δήπου τὰ [2] θρυλλούμενα ἀνεῖπεν. ὁ δὲ ἄρα προεβάλλετο τὰς τοῦ πολέμου τύχας, καὶ ἔλεγεν, ὡς ἧκεν εἰς ἀμφίβολον ἢ δρᾶσαι, ἢ παθεῖν, ὅσα ἔπραξε, καὶ ἠξίου μὴ ἀπεχθάνεσθαι τῷ Θεῷ, εἰ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι ζῇ, καὶ ἐπηρᾶτο, ὅτι μὴ τέθνηκε μᾶλλον, ἢ ἀπέκτεινε. καὶ ταῦτα ὁ Θεὸς οἰκτείρει, καὶ αὐτὸν κελεύει ἐλθεῖν εἰς Ταίναρον, ἔνθα Τέττιξ τέθαπται, καὶ μειλίξασθαι τὴν τοῦ [3] Τελεσικλείου παιδὸς ψυχὴν, καὶ πραΰναι χοαῖς. οἷς ἐπείσθη· καὶ τῆς μήνιδος τῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξάντης ἐγένετο. Καὶ παροιμία· Ἀρχίλοχον πατεῖς. ἐπὶ τῶν κακηγόρων καὶ λοιδόρων.

Ἀρχιμήδης, Τραλλιανὸς, Φιλόσοφος. ὑπόμνημα εἰς Ὅμηρον, καὶ Μηχανικά.

4. Plutarch. Vit. Demosth. IV. 740.

Ἀρχίου. [4] τοῦ ἐπικληθέντος [5] Φυγαδοθήρα.

Fabr. Bibl. Gr. II. 423.

Ἄρχιππος, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος, ἐνίκησεν ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἐννενηκοστῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος.

x Ἀρχισυνάγωγος. ὁ ἀρχηγός.

x In N.T. S. Marc. V. 22. 35. 36. 38. Luc. VIII. 49. XIII. 14. Act. XIII. 15. XVIII. 8. 17.

Ἄρχων. Ἄρχοντες οἱ ἐννέα τινές· Θεσμοθέται ἕξ, Ἄρχων, Βασιλεὺς, Πολέμαρχος. καὶ πρὸ μὲν τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς ἅμα δικάζειν· ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς καθῆστο παρὰ τῷ καλουμένῳ Βουκολείῳ· τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ Πρυτανείου· ὁ δὲ Πολέμαρχος, ἐν Λυκείῳ· καὶ ὁ Ἄρχων, παρὰ τοὺς Ἐπωνύμους· οἱ Θεσμοθέται, παρὰ τὸ Θεσμοθέσιον. κύριοί τε ἦσαν, ὥστε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖσθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος αὐτοῖς νομοθετήσαντος, οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς ἐτελεῖτο ἢ μόνον [6] ὑποκρίνειν τοὺς ἀντιδίκους.

Ἄρχων [7] χρόπιος. ἀρχηγός. προηγός. [8] Ἄρχων χρόνος πημάτων. † [9] Τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἵνεκα πάντα διαπράττεσθαι δεῖν. ὁ δὲ Ἡγείας ἠξίου οὐ μόνον τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων τίθεσθαι πρόνοιαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς πρὸς ἐκείνων. ἑκάστῳ γὰρ εἶναι τὴν ἔφεσιν τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς ἑαυτὸν μᾶλλον ἢ πρὸς ἕτερον.

8 Soph. Aj. 934.

Ἀρχειρεσία. Remigatio.

Ἀρχίκλοπος. Antiquus fur.

Ἀρχίλοχος. Archilochus. Virorum bonorum ne poſt obitum quidem Dii obliviſcuntur. Archilochum enim poetam, cætera bonum, (ſi fœdam ejus maledicentiam tollas, eamque velut maculam eluas) Pythius mortuum etiam miſeratus eſt: idque in bello, ubi Mars communis eſt. Nam cum ille, qui ipſum interfecerat, nomine Calondas, cognomine vero Corvus, [Delphos] veniſſet, a Deo rem aliquam neceſſariam petiturus, Pythia ut piaculo dignum non admiſit, ſed ei notiſſimum illud reſponſum dedit. At ille belli caſus excuſans, dicenſque, ſe in diſcrimen veniſſe aut faciendi aut patiendi ea quæ feciſſet, Deum rogabat, ne ſe ut inviſum averſaretur, ſi fato ſuo viveret, mala ſibi imprecans, quod non potius ipſe obiiſſet, quam illum interfeciſſet. His Deus ad miſericordiam commotus, eum in Tænarum, ubi Tettix ſepultus erat, abire, & filii Teleſiclis animam inferiis placare juſſit. Huic mandato cum paruiſſet, indignationem Dei evaſit. Et proverbium: *Archilochum calcas*: quod dicitur in homines maledicos.

Ἀρχιμήδης. Archimedes, Trallianus, Philoſophus. Scripſit commentarium in Homerum, & Mechanica.

Ἀρχίου. Archiæ, qui Φυγαδοθήρας cognominatus eſt.

Ἄρχιππος. Archippus, Athenienſis, Comicus antiquus, qui ſemel vicit Olympiade XCI.

Ἀρχισυνάγωγος. Synagogæ princeps.

Ἄρχων. Archontes [Athenis] novem erant: Theſmothetæ ſex, Archon, Rex, Polemarchus. Ac ante Solonis leges ipſis una jus dicere non licebat: ſed Rex judicabat ad Bucoleum, ita dictum: (id autem erat prope Prytaneum:) Polemarchus in Lyceo: Archon juxta Eponymos; & Theſmothetæ ad Theſmotheſium. Hi liberam habebant poteſtatem lites dijudicandi, ita ut ab eorum ſententia ad aliud judicium provocare non liceret. Poſt leges vero a Solone latas nihil aliud ipſis relictum fuit, quam ut litigantes examinarent.

Ἄρχων χρ. Dux. Princeps. Arbiter. *Tempus malorum arbiter*. † Principem ſubjectorum cauſa omnia facere oportet. Hegias vero æquum eſſe cenſebat, ut non ſolum Princeps ſubditorum curam gereret, ſed etiam ipſi ſubditi Principis rationem viciſſim haberent. Quenquam enim ſibi melius eſſe

---

[1] Καὶ ὅτε ἧκεν ὁ ἀποκτείνας αὐτὸν, Καλ.] Hiſtoria hæc a pluribus ſcriptoribus refertur. Vide Oenomaum apud Euſeb. de *Præp. Evang.* lib. V. cap. XXXIII. & Ariſtidem Tom. III. pag. 487.

[2] Τὰ θρυλλούμενα ἀνεῖπεν] Excidit hic reponſum Pythiæ, quod tale erat:

Μουσάων θεράποντα κατέκτανες· ἔξιθι νηοῦ.

Vide Galenum ἐν Προτρεπτικῷ ἐπὶ τὰς τέχνας, cap. IX.

[3] Τελεσικλείου παιδὸς] Id eſt, Archilochi. Pater enim Archilochi vocabatur Teleſicles, ut patet ex oraculo, quod exſtat apud Stephanum Byzantium v. Θάσος, & Euſeb. *de Præpar. Evang.* lib. VI. cap. VII.

[4] Ἀρχίου τοῦ ἐπικληθέντος Φυγαδοθήρα] Locus, ad quem Suidam reſpexiſſe puto, exſtat apud Photium pag. 1481. ubi Archiæ hujus mentio fit.

.. de Hyperide.

[5] Φυγαδοθήρα] MSS. Pariſ. habent Φυγοθήρα. Sed Φυγαδοθήρας vero lectio eſt, quoniam Archias hic ita appellatus fuit, quod τοὺς φυγάδας, ſive oratores, quos Antipater Rex Macedoniæ ſibi dedi poſtulaverat, Athenis fugientes perſequeretur, & quaſi venaretur, ut docet Plutarchus *Demoſthene* pag. 859. quem vide.

[6] Ὑποκρίνειν] Legendum puto ἀνακρίνειν: quæ & Pearſonii conjectura eſt.

[7] Ἄρχων χρόπιος] Sic male omnes Edit. habent: cujus loco ex Sophocle ſcribendum eſt Ἄρχων χρόνος; ut & Portus monuit.

[8] Ἄρχων χρόνος πημάτων] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 55. ut Portus obſervavit.

[9] Τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχομένων εἵνεκα πάντα διαπρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Damaſcio deprompta eſſe Pearſonius ſuſpicatur: quod verum eſſe exiſtimo.

ὁ δὲ Ἰσίδωρός φησιν, τὸν [1] ἄρχοντα ἢ ἄρχοντος ἀκούειν, εἰ δὴ καὶ ἑαυτοῦ φροντίδα ποιοῖτο, ὡς ἑνός γε καὶ ἑαυτοῦ τῶν ἀρχομένων καὶ δεομένων προνοίας. τὸν γάρ τοι ἄρχοντα τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ δεῖσθαι μηδενός. ἢ δὲ ἄνθρωπος ὁ τεχνίτης δέοιτο ἄν· οἷον ἰατρὸς τῆς ἰατρικῆς, εἰ νοσήσειεν. ἰατρικὴ δὲ οὐκ ἄν ποτε νοσήσειεν. οὐ τοίνυν οὐδὲ ὁ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἑστὼς ἰατρός· οὐ τοίνυν οὐδὲ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐπιστήμην ἄρχων ὁρώμενος. λογικώτερον δὲ εἰπεῖν ἐπιχειρητέον, ὡς τὰ πρός τι οὐ λέγεται μόνον, ἀλλὰ καί ἐστι πρὸς ἄλληλα. ἄρχων ἄρα πρὸς ἀρχομένους, καὶ ἀρχόμενος πρὸς ἄρχοντα καὶ λέγονται καί εἰσιν. ὥστε εἴ τι τὸ ἄρχειν ὠφελεῖ τοὺς ἀρχομένους, ὠφελήσει πρὸς οὓς καὶ τὸ ἄρχειν προβέβληται.

malle, quam alteri. Iſidorus vero inquit, Principem, quatenus eſt Princeps, nullius indigere: & ſi ſui quoque curam gerat, ut unius ſubditorum, quibus cura & providentia opus eſt. Cæteroqui Principem, ſi accurate rem examinemus, nullius indigere. Eodem modo artifex, quatenus eſt homo, aliqua re indigere poteſt: velut medicus medicina, ſi ægrotet. Ipſa vero ars medica nunquam ægrotaverit: nec medicus, quatenus eſt medicus. Ergo nec Princeps, quatenus ſpectatur ut Princeps, [alicujus indigebit.] Sed ſecundum ſubtiliorem argumentandi rationem dicendum eſt, Relata non ſolum eſſe quæ ſic dicantur, ſed etiam quæ ad ſe invicem reſpectum habeant. Princeps ergo ſubditos, & ſubditi ad Principem relationem & habent & habere dicuntur. Itaque ſi imperii adminiſtratio populo prodeſt, proderit etiam ei, cui ejus adminiſtratio commiſſa eſt.

Ἀρχύτας,[2] Ταραντῖνος, Ἑστιαίου υἱὸς, ἢ Μνησάρχου, ἢ Μνασαγόρου, φιλόσοφος Πυθαγορικός. οὗτος Πλάτωνα ἔσωσε μὴ φονευθῆναι ὑπὸ Διονυσίου τοῦ τυράννου. τοῦ κοινοῦ δὲ τῶν Ἰταλιωτῶν προέστη, στρατηγὸς αἱρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον Ἑλλήνων. ἅμα δὲ καὶ φιλοσοφίαν ἐκπαιδεύων μαθητάς τε ἐνδόξους ἔσχε, καὶ βιβλία συνέγραψε πολλά. τοῦτον φανερῶς γενέσθαι διδάσκαλον Ἐμπεδοκλέους. Καὶ παροιμία· Ἀρχύτου πλαταγή. Ὅτι Ἀρχύτας πλαταγὴν εὗρεν, ἥτις ἐστὶν εἶδος ὀργάνου, ἦχον ἢ ψόφον ἀποτελοῦντος. ὁ δὲ πλαταγὴν χαλκευσάμενος ἐπλατάγει.

Ἅσσα. ὅτε σημαίνει τὸ ὅσα καὶ ἅτινα, δασύνεται. ὅτε δὲ τὸ τινὰ, ψιλοῦται. Τῶν ἅσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω. καὶ ἄσσα γελωτοποιεῖν· ἀντὶ τοῦ, τινὰ σκώπτειν.

Ἀσάμινθος. ἡ πύελος, ἡ σκάφη· ἐν [3] αἷς οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο. οὐκ [4] ἦσαν γὰρ βαλανεῖα. [5] παρὰ τὸ τὴν ἄσιν μινύθειν.

Ἀσαμωναῖος. ὄνομα κύριον.

Ἆσαρ. εἶδος λαχάνου, ᾧ κέχρηνται οἱ ἰατροὶ εἰς θεραπείαν τῶν νοσούντων.

Ἀσσάρια. ὀβολοί. Νουμμᾶς, ὁ πρῶτος βασιλεὺς μετὰ Ῥωμύλον Ῥωμαίων γεγονὼς, [6] ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἐχαρίσατο Ῥωμαίοις, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων διὰ σκυλίνων καὶ ὀστρακίνων τὴν χρείαν πληρούντων· ἅπερ ὠνόμασεν ἐκ τοῦ ἰδίου ὀνόματος νουμμία, ὥς φησι Τραγκύλιος.

Ἄσσατο. ἐκορέσθη. ἐνεφορήθη. περὶ Ὤχου τοῦ Πέρσου. Τὸν ἐν Μένδῃ τράγον Πανὸς ἱερὸν κατέθυσέ τε, καὶ σκευάσας ποικίλως ταύτην ὁ δυστυχὴς ἄρα τὴν δαῖτα ἄσσατο· Αἰγυπτίων τε λεὼν πάμπολυν ἀποσπά-

Ἀρχύτας. Archytas, Tarentinus, Heſtiæi filius, aut Mneſarchi, aut Mnaſagoræ, Philoſophus Pythagoricus, qui Platonem ſervavit, cum eum Dionyſius tyrannus interfecturus eſſet. Hic communi Italiotarum præfuit, Dictator a civibus & vicinis Græcis creatus. Idem Philoſophiam docuit, & celebres diſcipulos habuit, multoſque libros ſcripſit. Hunc Empedoclis diſcipulum fuiſſe manifeſtum eſt. Et proverbium: *Archytæ crepitaculum.* Archytas enim crepitaculum invenit, quod eſt inſtrumentum ſonum ac ſtrepitum edens. Ille igitur crepitaculo, quod fabricaverat, crepitum edidit.

Diog. Laert. VIII. 79 – 83. Vol. I. 540.

Ἅσσα. Quum ſignificat *quæcunque* & *quæ*, aſpiratur. Cum vero ſignificat *aliqua*, tenui ſpiritu notatur. *Quæcunque animo & memoria teneo.* Et ἄσσα γελωτοποιεῖν, aliqua ridere & cavillis excipere.

Hoc ex Tzetz. ad Lycophr. 8. – e quo [illegible] Τῶν ἄσσα θ. – ductus est. –

Ἀσάμινθος. Solium, labrum: in quibus veteres ſe lavabant, balneis nondum repertis. [Dictum eſt ἀσάμινθος] inde, quod ſordes minuat.

Artemidor. I. LXVI. p. 54.

Ἀσαμωναῖος. Aſamonæus. Nomen proprium.

Josephus Antt. Jud. XIV. Vol. I. 757.
Zonaras. I. p. 233.

Ἆσαρ. Genus oleris, quo medici ad curandos morbos utuntur.

Dioscorid. L. IX. p. 10.

Ἀσσάρια. Oboli. Moneta. Numa, primus a Romulo Romanorum Rex, ex ferro & ære factam monetam Romæ primus introduxit, cum omnes, qui ipſum anteceſſerant, coriis & teſtis ad eam rem uſi fuiſſent. Hanc monetam de ſuo nomine *nummos* appellavit, ut ait Tranquillus.

Ἄσσατο. Satiatus eſt. Repletus eſt. De Ocho Perſa. *Hircum Mendeſium Pani ſacrum mactavit, condimentiſque variis conditum ſceleratus ille in viſcera ſua condidit, & magnam Ægyptiorũ multitudinem ab uxoribus &*

---

[1] Τὸν ἄρχοντα, ἢ ἄρχοντος ἀκούειν] Locus hic mendo laborat, nec ſenſus ei conſtat. Forſan auctor ſcripſerat, τὸν ἄρχοντα, ἢ ἄρχων, μηδενὸς δεῖσθαι. Certe ſenſus tale quid requirit.

[2] Ἀρχύτας, Ταραντῖνος, Ἑσ.] Vide de eo Laertium: itemque Meurſium in *Bibliotheca Græca*.

[3] Ἐν αἷς οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο. οὐκ ἦσαν γὰρ βαλανεῖα] Artemidorus lib. 1. cap. LVI. Οἱ μὲν πάνυ παλαιοὶ τὸ λούεσθαι οὐ κακὸν ἐνόμιζον εἶναι. βαλανεῖα γὰρ οὐκ ᾔδεσαν, ἐπεὶ ἐν ταῖς λεγομέναις ἀσαμίνθοις ἐλούοντο. Ad hunc locum reſpexit Suidas.

[4] Οὐκ ἦσαν] Malim οὐκ ᾔδεσαν, ut apud Artemidorum.

[5] Παρὰ τὸ τὴν ἄσιν μινύθειν] Vide infra v. Αἵματος ἄσιν.

[6] Ἀπὸ σιδήρου καὶ χαλκοῦ πεποιημένα πρῶτος ἐχαρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ipſiſſimis etiam verbis de Numa refert Cedrenus pag. 148. ut Pearſonius obſervavit.

σας γαμετῶν καὶ τέκνων ἐς Πέρσας ἤγαγεν ἀνοίκτως.

Ἀσαφές. ἀνόητον. ἄδηλον.

Ἀσαφείᾳ νυκτὸς ἀπολλύμενος. ὑπὸ σκοτεινότητος δηλαδὴ νυκτὸς, καθ' ἣν τίς τινα ἀναγνωρίσαι οὐ δύναται. ὅθεν καὶ τὸ, σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης. οὕτω γέγραπται ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῶν ἁγίων δισμυρίων.

Ἀσβαμαῖον.[1] ὕδωρ οὕτω καλούμενον.

Ἄσβεστος. ἀκατάπαυστος.

Ἀσβόλη καὶ ἄσβολος. ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός. ἡ στακτή.[2] Φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου. καὶ ἐπὶ δοτικῆς, τῇ ἀσβόλῳ.

Ἀσδρούβας,[3] ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς, κενόδοξος ἦν καὶ ἀλαζὼν, καὶ πολὺ κεχωρισμένος τῆς πραγματικῆς καὶ στρατηγικῆς δυνάμεως. σημεῖα δὲ τῆς ἀκρισίας αὐτοῦ, ὅτι παρῆν ποτε ἐν πανοπλίᾳ πορφυρίδα θαλαττίαν ἐμπεπορπημένος, ἡνίκα Γολόσσῃ συνεγίνετο τῷ Νομάδων βασιλεῖ μετὰ μαχαιροφόρων δέκα. καὶ ὅσον εἴκοσι πόδας ἀπέστη προβεβλημένος τάφρον καὶ χάρακα, καὶ κατένευε τῷ βασιλεῖ προσιέναι πρὸς αὐτὸν, καθῆκον γίνεσθαι τοὐναντίον. οὐ μὴν ἀλλ' ὁ Γολόσσης ἀφελῶς ἔχων Νομαδικῷ τινι τρόπῳ, μόνος προσῄει πρὸς αὐτόν· καὶ προσεγγίσας ἤρετο, τίνα φοβούμενος τὴν πανοπλίαν ἔχων ἥκει. τοῦ δ' εἰπόντος Ῥωμαίους· Οὐκ ἂν ἄρ', ἔφησεν ὁ Γολόσσης, ἔδωκας σαυτὸν εἰς τὴν πόλιν, μηδεμίαν ἔχων ἀνάγκην. † Ἦν μὲν οὖν καὶ φύσει σάρκινος, βαλὼν δὲ τὴν πανοπλίαν καὶ κοιλίαν εἰλήφει, καὶ τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν. ὥστε δοκεῖν ἐν πανηγύρει τινὶ διαιτᾶσθαι παραπλησίως τοῖς σιτευτοῖς βουσὶν, ἀλλὰ μὴ τηλικούτων καὶ τοιούτων κακῶν προεστάναι, ὧν οὐδ' ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διεξιὼν οὐδείς. ‡ ὥσθ' ὅτε μὲν ἐς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ τι βλέψειε, θαυμάζειν τὸν ἄνδρα καὶ τὸ μεγαλόψυχον τῶν λόγων· ὅτε δὲ ἐς τὸν χειρισμὸν τῶν πραγμάτων, τὴν ἀγεννίαν ἐκπλήττεσθαι καὶ τὴν ἀνανδρίαν.

Ἀσδρούβας,[4] Καρχηδονίων στρατηγός. οὗτος [5]κατὰ τὴν τοῦ πολέμου συμβολὴν χαλεπῶς ἔχων τῆς [6]ἐπὶ τὰ μεγάλα ἐπιχειρήσεως, ὅσα Ῥωμαίων εἶχεν αἰχμάλωτα ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀγαγὼν, ὅθεν εὐσύνοπτα Ῥωμαίοις ἔμελλε τὰ δρώμενα ἔσεσθαι, τῶν μὲν ὀφθαλμοὺς, ἢ γλώττας, ἢ νεῦρα, ἢ αἰδοῖα σιδηρείοις ἐξεῖλκε καμπύλοις· τῶν δὲ ὑπέτεμνε τὰ πέλματα καὶ δακτύλους ἐξέκοπτεν, ἢ τὸ δέρμα τοῦ λοιποῦ σώματος ἀπέσπα, καὶ πάντας ἐμπνόους ἔπι κατεκρήμνιζεν, ἀδιάλ-

liberis avulſam in Perſiam crudeliter abduxit.

Ἀσαφές. Obſcurum. Non perſpicuum. Incertum.

Ἀσαφείᾳ νυκτί. Qui nocte obſcura periit. Sive, quem obſcuritas noctis, in qua alter alterum agnoſcere non poteſt, perdidit. Unde & illud, *Luna tenebras illuſtrante*. Sic ſcriptum eſt in Martyrio viginti millium ſanctorum.

Ἀσβαμαῖον ὕδωρ. Asbamæa aqua, ſic vocata.

Ἄσβεστος. Inextinctus. Nunquam ceſſans.

Ἀσβόλη & ἄσβολος. Fuligo. Favilla. *Heu, heu, fuliginem*! Et in dativo ἀσβόλῳ.

Ἀσδρούβας. Aſdrubal, Carthaginenſium Imperator, ingenio erat vano & jactabundo, & in rebus gerendis ab imperatoria virtute longe aberat. Vanitatis autem illius argumentum & hoc eſt. Cum Guluſſa Rege Numidarum colloquium habiturus, lorica ac reliquis armis tectus acceſſit, chlamydem ex purpura Tyria geſtans fibula adſtrictam. Deinde a ſatellitio progreſſus viginti pedum ſpatio, vallo ac foſſa munitus Regi per nutum ſignificavit ut ad ſe accederet, cum tamen contrarium fieri debuiſſet. Sed Guluſſa, ut erat ſimplicis ingenii, more gentis Numidarum, ſolus ad eum acceſſit. Cumque appropinquaſſet, interrogavit, cujuſnam metu thorace omnibuſque armis tectus veniſſet. Ille, cum Romanos ſe metuere dixiſſet, ſi ita eſſet, inquit Guluſſa, nunquam te in urbem incluſiſſes, nulla præſertim neceſſitate impulſus. † Erat ille quidem natura obeſus, tum vero ventrem ſagina probe ſuffarſerat, & colore præter naturam erat aduſto atque fuſco, ut in mercatu alicubi inſtar ſaginatorum boum degere, non civitatem regere videretur tot ac tantis circumdatam calamitatibus, ut eas nemo ſatis oratione exprimere poſſit. Quare, quoties quis illius dicta ſpectet, hominem ejuſque orationem magnanimitatis plenam mirabitur. Quod ſi vero quis illius in Rep. adminiſtranda rationem intueatur, ejuſdem ignaviam ac mollitiem obſtupeſcet.

Ἀσδρούβας. Aſdrubal, Carthaginenſium dux. Hic indigne ferens audaciam Scipionis, qua Megara aggreſſus fuerat, quotquot ex Romanis captivos habebat, in mœnia produxit, unde ſuis poterant eſſe conſpicui, & aliorum oculos, aut linguas, aut nervos, aut pudenda uncis ferreis evulſit; aliorum vero plantas ſuccidit, & digitos amputavit, aut pellem toto corpore detraxit, atque ita vivos e mœnibus præcipitavit, ne Carthaginenſibus ullam ſpem pacis a Romanis impetrandæ relinque-

---

[1] Ἀσβαμαῖον. ὕδωρ οὕτω καλ.] Mauſſacus in Diſſertatione Critica, Lexico Harpocrationis ſubjuncta, recte monuit, reſpexiſſe hic Suidam ad locum illum Philoſtrati lib. 1. *de Vit. Apoll.* cap. iv. Ἔστι δέ τι περὶ Τύανα ὕδωρ ὅρκιον Διὸς, ὥς φασι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀσβαμαῖον. Plura de hac aqua lege apud eundem Mauſſacum; itemque Valeſium ad Amm. Marcell. pag. 266.

[2] Φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 780.

[3] Ἀσδρούβας, ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς, κενόδοξος ἦν καὶ ἀλαζ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Excerptis a Valeſ. editis, pag. 177. 178. 181.

[4] Ἀσδρούβας, Καρχηδονίων στρατ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Appiani in *Libycis* pag. 120. 121.

[5] Κατὰ τὴν τοῦ πολέμου συμβολὴν] Hæc verba nihil ad rem faciunt, nec apud Appianum leguntur: unde apparet ea librarii cujuſdam eſſe additamentum.

[6] Ἐπὶ τὰ μεγάλα] Sic habent omnes Edit. ſed peſſime. Scribendum enim eſt ἐπὶ τὰ Μέγαρα, ut apud Appianum; apud quem legenda ſunt & ea quæ præcedunt, quippe a quibus ſenſus hujus loci pendet.

1 Philostrat. Vit. Apollon. I. 6. p. 7. [illegible] in [illegible] conjectura. Haec tamen ex Sch. Hom. Il. A. 599 ducta videntur.

2 Aristoph. Thesmoph. 252.

3 Polybius. XXXIX. 1. Vol. IV. 696

† Polybius. XXXIX. 2. Vol. IV. 700.

‡ Polybius. XXXIX. 2. Vol. IV. 701.

4. Haec ex Appiano [illegible] Punicis. [illegible] VIII. c. 117. Vol. I. 471.

1 p. 403.

λακτα Καρχηδονίοις τὰ ἐς Ῥωμαίους ἐπινοῶν. καὶ ὁ μὲν αὐτοὺς οὕτως ἠρέθιζε τὴν σωτηρίαν ἔχειν ἐν μόνῃ τῇ μάχῃ. περιέστη δ' αὐτῷ ἐς τὸ ἐναντίον ὧν ἐπενόει. ὑπὸ γὰρ τοῦ συνειδότος οἱ Καρχηδόνιοι τῶνδε τῶν ἀθεμίστων ἔργων περιδεεῖς ἀντὶ προθύμων ἐγίγνοντο, καὶ τὸν Ἀσδρούβαν ὡς τὴν συγγνώμην σφῶν ἀφῃρημένον ἐμίσουν· καὶ μάλισθ' ἡ βουλὴ αὐτοῦ κατεβόα, ὡς ὠμὰ καὶ ὑπερήφανα δεδρακότος ἐν συμφοραῖς οἰκείαις τοσαῖσδε. ὁ δὲ τῶν βουλευτῶν τινας ἔκτεινε, καὶ ἐς πάντα ὢν ἤδη περιδεής, ἐς τυραννίδα μᾶλλον ἢ στρατηγίαν περιῆλθεν, ὡς ἐν τῷδε μόνῳ τὸ ἀσφαλὲς ἕξων, εἰ φοβερὸς αὐτοῖς εἴη, καὶ διὰ τοῦτο δυσεπιχείρητος.

Ἆσαι. κορέσαι. ἢ ψάλαι.

Ἀσαία. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἀσαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἀσεβεῖς. οἱ πολυθεΐαν ἢ ἀθεΐαν θρησκεύοντες.

Ἀσεβῶν. παρὰ [1] τῷ Δαβίδ, τῶν τὸν Θεὸν ἀγνοούντων.

Ἀσέλγεια. ἀντὶ τοῦ πολυτέλεια. οὕτως Αἰσχίνης. ἢ Ἀσέλγεια. πορνεία. ἀκαθαρσία. μιαρία. παρῆκται δὲ, ὥς φασιν, ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Σέλγη πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν. [2] κατ' ἐπίτασιν οὖν τὸ ἀσελγαίνειν καὶ ἀσελγὲς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου ἔταττον οἱ παλαιοὶ, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. καὶ γὰρ ἄνεμον ἀσελγῆ λέγουσι· καὶ ἀσελγόκερως τράγος, ὁ μέγας. ἢ ἀσελγόκερως, ὁ κυρίττων. Πίονές εἰσιν ἀσελγῶς· Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Πλούτῳ. ἀντὶ τοῦ κατωφερεῖς. Θορυβούμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσιν. ἀντὶ τοῦ μεγάλως φωνοῦσι. τὸ ἀσελγὴς ἐπὶ ἀνέμου, ὁ σφοδρῶς πνέων. Πολὺς δὲ καὶ ἀσελγὴς τίκτεται ἐκεῖθι (φησὶν Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ Ποικίλης Ἀφηγήσεως) γένεσις δὲ αὐτῷ, αὐλῶνες βαθεῖς καὶ φάραγγες· δι' ὧν ὠθούμενος ἐκτείνει λαβρότατα.

Ἄση. ῥύπος. καὶ κλίνεται ἄσης. ἢ λύπη. Καὶ τοσαύτης ἄσης ὑποπίμπλαμαι καὶ ναυτίας σῶμά τε καὶ ψυχὴν, ὥστε καὶ εἰς ἐμέτους ἐμοὶ τὴν ἀχθηδόνα περιπίπτειν. τουτέστι ῥύπου.

Ἀσηκόρος. ὁ ἀκηδιαστής.

Ἀσήμαντα. τὰ λεγόμενα ἀσφράγιστα. καὶ γὰρ σημεῖα τὰς σφραγῖδας ἔλεγον. καὶ [3] Ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις, οὐκ ἔχουσι σημάντορας, τοὺς ἐπιστάτας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων.

Ἄσημον. τὸ δυσγενές. καὶ τὸ μηδὲν σημαῖνον. καὶ Ἄσημος, ὁ ἀγενής.

ret, utque irritatis animis in ſolis armis ſalutem reponerent. At res ceſſit in contrarium. Pœni enim, nefariorum facinorum ſibi conſcii, timidi potius quam audaces reddebantur; & Aſdrubalem oderant, ut qui ſpem veniæ eis præcidiſſet: Senatu præcipue indignante, qui eam immanitatem ac ſuperbiam intempeſtivam eſſe vociferabatur in calamitatibus publicis. At ille Senatores aliquot comprehenſos occidit, jamque omnibus formidandus, tyranno quam duci propior erat: hac ſola ratione ſe tutum fore exiſtimans, ſi timeretur a populo, nec cujuſquam inſidiis appeti facile poſſet.

Ἆσαι. Satiaſſe. Item, ceciniſſe.

Ἀσαία. Aſæa. Nomen montis. Et Ἀσαῖος, Aſæus, nomen proprium.

Steph. Byzant. V. Ἀσαί.

Ἀσεβεῖς. Qui multos aut nullos Deos colunt.

Ἀσεβῶν. Apud Davidem ſic dicuntur, qui Deum non norunt.

Psalm. I. 6.

Ἀσέλγεια. Profuſio pecuniæ. Luxus. Sic Æſchines. Vel Ἀσέλγεια, impudicitia, laſcivia, obſcœnum flagitium. Origo nominis hæc eſt. Selge eſt urbs Piſidiæ, ubi homines flagitioſe vivebant, promiſcua Venere utentes. Inde igitur, addito α intenſionis gratia, dictum eſt ἀσελγαίνειν & ἀσελγές: quod non ſolum incontinentem & laſcivum, ſed etiam magnum apud veteres ſignificat. Nam ventum ingentem vocant ἄνεμον ἀσελγῆ. Et ἀσελγόκερως τράγος, eſt hircus ingens, vel cornu petens. [Et ἀσελγῶς, valde.] Ariſtophanes in *Pluto* inquit: *Valde ſunt pingues.* Id eſt, in Venerem proclives. *Tumultuantes & magna voce vociferantes ut corvi crocitant.* Hic μετὰ ἀσελγείας ſignificat valde. Et ἀσελγής, cum de vento dicitur, ſignificat ventum vehementem. Ælianus in libro *de varia Hiſtoria* inquit: *Frequens & vehemens ibi naſcitur* [*ventus,*] *qui in profundis convallibus & cavernis gignitur, unde cum impetu tandem erumpit.*

Æschin. K. Τιμαρχ. V. 115. 7. 180. 1.
K. Κτησιφ. V. p. 560. 5. et 627. 7.

Aristoph. Plut. 560.

Inter Æliani fragm. II. p. 1010.

Ἄση. Sordes. Declinatur ἄσης. Vel dolor. *Tanta copia ſordium & tanta nauſea corpus & animum meum replevit, ut præ ægritudine vomendum mihi ſit.* Hic ἄσης poſitum eſt pro ῥύπου.

Ἀσηκόρος. Tædio & mœrore confectus.

Ἀσήμαντα. Nullis ſigillis obſignata. Σημεῖα enim vocabant ſigilla. Et ἀσημάντοις, incuſtoditis, vel nullum rectorem habentibus. Tranſlatio ducta eſt a ſigillis.

Conf. Eustath. in Il. K. 485. I. p. 745

Ἄσημον. Ignobile. Item, quod nihil ſignificat. Et Ἄσημος. Ignobilis.

Josephus de Vit. Sua. Vol. II. p. 1.

---

[1] Παρὰ τῷ Δαβίδ] Pſalm. 1. & alibi.

[2] Κατ' ἐπίτασιν οὖν τὸ ἀσελγαίνειν καὶ ἀσελγ. οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολ.] Huc egregie faciunt ea, quæ habet Heſychius v. Κελός; quem vide.

[3] Καὶ ἀσημάντοις, ἀφυλάκτοις, οὐκ ἔχουσι σημ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Homeri Il. Κ. v. 485.
Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών.
Scholiaſta ibi vocem ἀσημάντοισιν exponit, ἀφυλάκτοις, ἀφροντίστοις, μὴ ἔχουσι ποιμένα: quæ vera eſt interpretatio. Σημαίνειν enim apud veteres Græcos etiam ſignificabat imperare, regere, præeſſe: Unde apud Homerum σημάντωρ λαῶν dicitur, qui populo præeſt, ſive rector populi. Hinc igitur ἀσήμαντοι dicuntur, qui rectore & duce carent: & ἀσήμαντα μῆλα, in dicto loco Homeri, pecudes vel oves, quæ paſtorem non habent. Repudianda ergo eſt obſervatiuncula, quam Suidas paulo poſt addit, ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σφραγίδων. Ἀσήμαντος enim non per tranſlationē aliquam, ſed proprie ſignificat cuſtode vel rectore carens, quoniam verbum σημαίνειν non ſolum accipitur pro ſigillo aliquid obſignare, ſed etiam aliis præeſſe & imperare, ut ante diximus.

Ἀσηρῆ. ἀκάθαρτα.

Ἄσηρος. ὁ μὴ ἔχων σκώληκας.

1. Eur. Erecth. fragm. XIX.

Ἀσηρώθ. ὄνομα κύριον.

Aristoph. Thesm. 126. Conf. Steph. Byz. V. Ἀσία. p. 120.

Ἀσία. χώρα, ἡ τῆς ἀνατολῆς. καὶ [1] Ἀσιάδος κρούματα· τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης. ἢ Ἀσιάτιδος κρούματα. εἴρηται δὲ Ἀσιάτις, ἡ τρίχορδος κιθάρα, ὅτι ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλει τῆς Λυδίας, κειμένῃ ἐν Τμώλῳ τῆς Λυδίας, πρῶτον εὑρέθη. ἢ ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Λυδοῦ. καὶ Ἀσιῆτις γῆ, ἡ τῆς Ἀσίας.

[illegible]

Ἀσίννιος Πωλλίων, Ῥωμαῖος. Ἱστορίας Ῥωμαϊκὰς συνέταξεν ἐν βιβλίοις ιζʹ. οὗτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν Ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο.

Ἄσιος.[2] ὄνομα κύριον.

2 [illegible]

Ἀσιών. τὸ ὄρος.

Ἀσιτῶ. ἄρτον οὐκ ἐσθίω.

Ἀσιχίνη. ὄνομα κύριον.

3. Ar. Pac. 635.

Ἀσθένεια. ταλαιπωρία. νόσος. ἀδυναμία. καὶ Ἀσθενοῦντας,[3] ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν γὰρ τύχην ἰδίως νόσον φασίν. [4] Ἀριστοφάνης· Τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας.

Ἀισθήσεται. ἐκ τοῦ ᾄδω τὸ ψάλλω.

Ἆσθμα. πνοή. καὶ Ἀσθμάζειν, ἀντὶ τοῦ ἀσθμαίνειν· τουτέστι, πνευστιᾶν. [5] Βάβριος·

5 Babrius. Tyrwhitti. p. 3[illegible] Fab. 137.

——————— Οἷά τις νόσῳ
Κάμνων ἐβέβλητ' οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων.

11 Arist. Nub. 170.

7. Inter fragm. Menandri Eunuchi, 5. Cleric. p. 70. Citatur a Donato in Terent. Eun. IV. IV. 22. T. I. p. 371. Not. 22.

11 Ἀσκαλαβώτης. ὁ γαλεώτης. οὐχὶ [6] καλαβώτην λέγουσι· μᾶλλον δὲ γαλεώτην. Μένανδρος· Οὑτοσὶ δὲ γαλεώτης γέρων· [7] Ἔστι δὲ ζῴφιον ἐοικὸς σαύρᾳ, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκημάτων ἀνέρπον· ἢ καὶ ὁ ποντικός, καὶ ἡ κοινῶς λεγομένη [8] νυμφίτζα.

8 Diod. Sicul. I. 83. Vol. I. 93. 48. ubi Kustero assentit P. Wess.

Ἀσκάλαφος. παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἁφῆς. ὁ λίαν σκληρός.

1 Steph. Byz. ant. in Voc. 121.

Ἀσκάλων. πόλις Συρίας, ἀπὸ ἀδελφοῦ τοῦ Ταντάλου. ὁ πολίτης Ἀσκαλωνίτης.

Ἀσκαμωνία.[9] εἶδος βοτάνης ἰατρικῆς.

12. Conf. Steph. Byz. in Voc. p. 122.

12 Ἀσκανία. λίμνη ἐν Νικαίᾳ.

Arist. Nub. 633.

Ἄσκαντος.[10] ἡ μικρὰ κλίνη. τὸ πτωχὸν κλινίδιον. ἢ Ἀσκάντης, κλίνη, μὴ ἔχουσα κάνητα. Κάνης δέ, ὁ ψίαθος. [11] ἢ ὁ σκίμπους. ἢ δίφρου τι εἶδος. οἱ δὲ τὸν κράβατον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

Ἀσηρῆ. Impura.

Ἄσηρος. Qui nullos habet vermes.

Ἀσηρώθ. Aſeroth. Nomen proprium.

Ἀσία. Aſia, regio Orientalis. Et Ἀσιάδος κρούματα, ſonus, quem cithara Aſiatica pulſata reddit. Ariſtophanes. Et Ἀσιάτιδος κρούματα, idem. Dicebatur autem Ἀσιάτις [κιθάρα,] cithara trium chordarum, quod in Aſia urbe Lydiæ, ſita in Tmolo Lydiæ monte, primum inventa eſſet. Vel ab Aſio Lydo. Et Ἀσιῆτις γῆ, terra Aſiæ.

Ἀσίννιος. Aſinius Pollio, Romanus, ſcripſit hiſtoriæ Romanæ libros XVII. primuſque hiſtoriam Græcam ſtilo Latino expoſuit.

Ἄσιος. Aſius. Nomen proprium.

Ἀσιών. Aſion, mons.

Ἀσιτῶ. Panem non comedo.

Ἀσιχίνη. Aſichine. Nomen proprium.

Ἀσθένεια. Ærumna. Morbus. Infirmitas. Et Ἀσθενοῦντας, inopia laborantes. Calamitatem enim morbum etiam vocant. Ariſtophanes: *Pauperes inopia laborantes.*

Ἀισθήσεται. Canetur. Ab ᾄδω, cano.

Ἆσθμα. Spiritus. Flatus. Et Ἀσθμάζειν, pro ἀσθμαίνειν, anhelare. Babrius: *Ut ægrotus humi cubabat, anhelitum ſimulans.*

Ἀσκαλαβώτης. Stellio. Non autem dicitur καλαβώτης, ſed potius γαλεώτης. Menander: *Hic vero ſenex ſtellionis inſtar callidus.* Eſt autem animalculum ſimile lacertæ, per ædificiorum parietes ſerpens. Vel etiam marinus ſtellio ita appellatur, & ea, quæ communiter *Nymphitza* dicitur.

Ἀσκάλαφος. Valde durus. Ab ἀσκαλὲς & ἁφή.

Ἀσκάλων. Aſcalon, urbs Syriæ, dicta a fratre Tantali: cujus civis dicitur Aſcalonita.

Ἀσκαμωνία. Genus herbæ medicæ.

Ἀσκανία. Aſcania. Lacus Nicææ.

Ἄσκαντος. Parvus lectus. Mendici lectulus. Vel Ἀσκάντης, lectus non habens ſtoream. Κάνης enim eſt ſtorea. Vel, lectus humilis. Vel ſellæ genus. Alii vero grabatum ſic appellant. Ariſtophanes *Nubibus: Exi cum grabato.*

---

[1] Ἀσιάδος κρούματα. τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης] Locus Ariſtophanis, ad quem nota hæc Suidæ referenda eſt, exſtat *Theſmophoriaz* pag. 772. (515. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam Etymologum v. Ἀσιάτις.

[2] Ἄσιος. ὄνομα κύριον] De eo vide v. Παλλάδιον.

[3] Ἀσθενοῦντας. ἀντὶ τοῦ ἐν ἐνδείᾳ ὄντας. τὴν τύχην ἰδίως νόσον φ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 669.

[4] Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 668.

[5] Βάβριος· Οἷά τις νόσῳ κ.] Fragmentum hoc Babrii referendum eſt ad fabulam illam, quæ fert, Leonem aliquando, morbo ſimulato humi decumbentem, animalia ſine metu ad ſe accedentia dilaceraſſe, Fabula nota eſt ex Mythographis.

[6] Καλαβώτην] An κωλώτην? Vide Heſych. v. Κωλώτης.

[7] Ἔστι δὲ ζῴφιον ἐοικὸς σαύρᾳ, ἐν τοῖς τοίχοις τῶν οἰκ.] Eodem modo animal hoc deſcribit Michael Epheſius in Ariſtot. *de Animalium greſſu* fol. 186. Ἔστι δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης ζῷον ὅμοιον σαύρᾳ, βραχύτερον δὲ σαύρας, καὶ ἐν τοῖς τοίχοις καὶ τείχεσι διατρίβον τὰ πολλά.

[8] Νυμφίτζα] Apud Diodorum Siculum lib. 1. pag. 74. inter cætera animalia, quæ Ægyptii religioſe colebant, recenſetur etiam νυμφίτζα, vel, ut ibi legitur, νυφίτζα. Verba hiſtorici hæc ſunt: Σέβονται γὰρ ἔνια τῶν ζῴων Αἰγύπτιοι καθ' ὑπερβολήν, οὐ ζῶντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτήσαντα· οἷον τούς τε αἰλούρους, καὶ τοὺς ἰχνεύμονας, καὶ νυφίτζας, καὶ κύνας &c. Sed cum vel ex terminatione appareat, vocabulum illud eſſe Græco-barbarum & recentioris ævi, facile aſſentior pereruditо juveni Joſepho Vaſſio, Collegii Reginalis hic Cantabrigiæ Socio qui cenſet vocem illam a librariis in textum Diodori intruſam eſſe.

[9] Ἀσκαμωνία] Vera forte eſt conjectura Porti, qui τὸ ἀσκαμωνία corruptum eſſe cenſet ex ἡ σκαμωνία; cujus herbæ & Suidas infra, & Paulus Ægineta lib. VII. cap. III. mentionem faciunt.

[10] Ἄσκαντος. ἡ μικρὰ κλ.] Vide Etymologum.

[11] Ἢ ὁ σκίμπους. ἢ δίφρου τι εἶδος. οἱ δὲ τὸν κράβατον] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 164. (95. Edit. Baſ. *P.*)

(a)

Ἀσκαρδαμυκτί. χωρὶς τοῦ μύειν. ὅ ἐστιν ἀγρίως βλέπειν. καὶ Ἀσκαρδάμυκτον. [1] Ἀριστοφάνης· Βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδαμυκτί. τουτέστι μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. τὸ δὲ [2] σκαίρειν, καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πυκνῶς βλεφαρίζειν, σκαρδαμύσσειν λέγεται, καὶ ἰλλώπτειν. Ἀσκαρδαμυκτεῖν οὖν τὸ ἄνω βλέπειν· οἷον, ἀτενὲς βλέψον εἰς ἐμέ.

Ἀσκελές. ἀδιαλείπτως.

Ἀσκέπαρνον.[3] ἄξεστον. ἄγλυφον. ἀπελέκητον. οὐκ εἰργασμένον. Σοφοκλῆς·

--Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον.

Ἀσκέραι.[4] ὑποδήματα Ἀττικά. ἡ εὐθεῖα Ἀσκέρα.

Ἄσκευον. ἀντὶ τοῦ ἀπαράσκευον. ἄνευ ὅπλων. καὶ ὁ Θεολόγος βίον ἄσκευον, καὶ ἀπέριττον.

Ἀσκηθής. ἀβλαβής. ὑγιής.

Ἀσκήσασα. κοσμήσασα. μετ' ἐπιμελείας ὑφάνασα.

Ἄσκησις. ἐγκράτεια. Ἄσκησιν. ἀγωνίαν· καὶ ὡς ἡμεῖς, τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ Πλάτων. καὶ Ἀσκητὰς τοὺς ἀθλητὰς λέγουσιν.

Ἀσκητικόν. μέγα. [5] Ἀριστοφάνης· Καὶ μὴν ὁρῶ τοὺς Ἀθηναίους, ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων τὰ ἱμάτια ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται ἀσκητικόν τι χρῆμα τοῦ νοσήματος. καὶ Ἀσκητικός. φιλομαθής. φιλόσοφος.

Ἀσκητός. μετ' ἐπιμελείας κεκοσμημένος. [6] Θηλυχίτων ἀσκητὸς εὐπείροισι κορύμβοις.

Ἀσκληπιάδης,[7] Διοτίμου, Μυρλεανός (πόλις δὲ ἐστὶ Βιθυνίας, ἡ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη) τὸ δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς· Γραμματικὸς, μαθητὴς Ἀπολλωνίου. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου καὶ Εὐμένους τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλέων. ἔγραψε φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά· ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τοῦ δ' Πτολεμαίου νέος διέτριψεν. ἔγραψε πολλά. † Καὶ Ἀσκληπίειον φάρμακον. Ἀσκλήπειον δὲ, ἱερόν. καὶ Ἀσκληπιάδαι, οἱ ἰατροὶ, ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ. οὗτος δὲ παρὰ τὸ ἀσκελῆ καὶ ἤπια φυλάσσειν τὰ σώματα. † Ὅτι Ἀσκληπιὸς, ἔφορος τῆς ἰατρικῆς, Παύσωνα καὶ

Ἀσκαρδαμυκτί. Oculis fixis. [Et ἀσκαρδαμυκτὶ βλέπειν εἴς τινα,] aliquem oculis fixis & trucibus intueri. Ariſtophanes: *Aſpice me oculis fixis.* Sive, oculis non conniventibus. Σκαρδαμύσσειν enim dicitur oculos crebro claudere, vel oculis nictare & connivere. Huic contrarium eſt τὸ ἀσκαρδαμυκτεῖν, i. e. non connivere, ſed fixis & immotis oculis aliquem intueri..

(a) Porphyr. de Vit. Pythagor. p. 13. ἀναβλέπουσα πρὸς ἥλιον ἀσκαρδαμυκτεῖ – leg. τι. – Vid. Eustrat. in Aristot. Ethic. VI. p. 93. A. – Bentl. in Horat. I. III. 18. p. 12.

1 Ar. Equit. 292.

Ἀσκελές. Indeſinenter. Aſſidue.

Ἀσκέπαρνον. Rude. Impolitum. Non elaboratum. Sophocles: *Et in veneranda hac & nulla arte polita ſede ſedebam.*

2 Soph. Œdip. Col. 100.

Ἀσκέραι. Calceamenta Attica. Rectus caſus eſt Ἀσκέρα.

Ἄσκευον. Non inſtructum. Omni inſtrumento vel ſupellectile carentem. Et Theologus βίον ἄσκευον vocat vitam ſimplicem, & omni apparatu carentem.

Ἀσκηθής. Illæſus. Sanus. Incolumis.

Ἀσκήσασα. Quæ ornavit. Quæ accurate texuit.

Homer. Il. Ξ. 179.

Ἄσκησις. Continentia. Vita rigida & auſtera. Et ἄσκησιν, exercitationem; itemque metum & expectationem futuri, ut nos, ſic etiam appellant veteres, & Plato. Et ἀσκητὰς athletas vocant.

Plato.

Ἀσκητικόν. Magnum. Ariſtophanes: *Atqui video Athenienſes, tanquam luctatores, veſtes a ventribus rejicentes, ut appareat, eos tentigine laborare.* Et Ἀσκητικὸς, diſcendi cupidus, ſapientiæ ſtudioſus.

Aristoph. Lysistrat. 1084.

Ἀσκητός. Magno ſtudio ornatus & excultus. [*Gallus*] *muliebriter veſtitus, & ornatus corymbis, pulchre in ſpiram convolutis.*

Antipatri Sidon. II. 13. 27. 3.

Ἀσκληπιάδης. Aſclepiades, Diotimi filius, Myrleanus (eſt autem Myrlea urbs Bithyniæ, nunc Apamea vocata,) at, ſi altius genus ejus repetas, Nicæenſis; Grammaticus, Apollonii diſcipulus, qui vixit Attali & Eumenis Pergamenorum Regum tempore. Scripſit Philoſophicorum librorum emendationes, & Romæ tempore Pompeii Magni docuit, & Alexandriæ regnante Ptolemæo quarto adoleſcens commoratus eſt. Scripſit multa. † Et Ἀσκληπίειον eſt adjectivum ab Ἀσκληπιός. At Ἀσκλήπειον eſt Æſculapii templum. Et Ἀσκληπιάδαι, Medici, ab Æſculapio ita dicti. Ipſe Æſculapius a Græcis i-

De Asclepiade Myrleano, conf. Asclepiadis Bithyni fragmenta, a Ch. G. Gumpert collecta. p. 11. – Vinariae. 1794. – Fabric. B. Gr. V. VII. p. 54.

Ed. Sic. Vol. II. 352

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 304. (205. Edit. Baſ. *P.*)

[2] Τὸ δὲ σκαίρειν, καὶ μύειν τοὺς ὀφθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[3] Ἀσκέπαρνον. ἄξεστον. ἄγλυφον. ἀπελέκητον. οὐκ εἰργ.] Ex Scholiaſta Sophocl. ad *Oedip. Colon.* pag. 274. ut Portus obſervavit.

[4] Ἀσκέραι, ὑποδ.] Vide Scholiaſtam Lycophronis ad v. 855.

[5] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 902. (565. Ed. Baſ. *P.*) locus hic ita legitur, uti & apud Suidam legi debet:

Καὶ μὴν ὁρῶ καὶ τούσδε τοὺς αὐτόχθονας
Ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
Θοἰμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται
Ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

Omnis jocus loci hujus latet in ambiguitate vocis ἀσκητικὸν, quod proprie de athletis dicitur. Cum enim Chorus ſenum cives Athenienſes ſuum ventrem nudare cerneret, ἀσκητικὸν dixiſſe videtur Comicus, ut ſignificaret, eos more athletarum, qui certaturi ſe nudare ſolebant, ad certamen & pugnam ſe accingere. Sed revera tentiginem hoc vocabulo ſignificare voluit, alludens ad morbum ἀσκίτην, qui hydropis genus eſt; quoniam penes intenti & inflati hydrope quaſi laborare videntur.

[6] Θηλυχίτων, ἀσκητὸς εὐπ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate quodam Antipatri, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. XI. ubi pro εὐπείροισι legitur εὐσπείροισι, uti & hic apud Suidam legendum eſt.

[7] Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλ.] De hoc Aſclepiade aliiſque ejuſdem nominis ſcriptoribus vide Meurſium ad Chalcidium pag. 24. 25. 26. 27. Præter auctores autem, a Meurſio ibi laudatos, Aſclepiadis Myrleani mentionem etiam facit Euſtathius ad Il. Ω. pag. 1351. 41. & ad *Odyſſ* Λ. pag. 1697. 53.

Ælian. Fragm. Vol. II. p. 1010.

Ἴρον, κἂν ἄλλον τινὰ τῶν ἀπόρων ἰάσαιτο. Καὶ Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀθλίως νόσῳ (περιπνευμονίαν καλοῦσιν Ἀσκληπιαδῶν παῖδες αὐτήν) πιεζόμενος, τὰ μὲν πρῶτα ἐδεῖτο τῆς ἀνθρώπων ἰατρικῆς.

Fabric. B. Graec. III. 164.

Ἀσκληπιόδοτος. [1] οὗτος ἐκ παίδων εὐθὺς ὡμολογεῖτο ὀξύτατος καὶ πολυμαθέστατος εἶναι τῶν ἡλικιωτῶν· ὥστε καὶ πολυπραγμονῶν οὐδὲν ἐπαύετο περὶ ἑκάστου τῶν παραπιπτόντων, ὧν ἥ τε φύσις ἀπεργάζεται θαυμασίων, καὶ τέχνη ἑκάστη παρέχεται δημιουργημάτων. ἐν γοῦν ὀλίγῳ χρόνῳ παντάπασι κατανενόηκε τῶν τε βαφικῶν χρωμάτων τὰς μίξεις ἁπάσας, καὶ τῶν περὶ ἐσθῆτα κοσμουμένων βαμμάτων παντοδαπῶν. ἐπὶ δὲ τῶν ξύλων τὰς μυρίας διαφορότητας· ὅπως αὐτῶν αἱ ἶνες ἔχουσιν εὐθύτητος καὶ διαπλοκῆς. ἀλλὰ μέν τοι λίθων καὶ βοτανῶν αἱ ποικίλαι δυνάμεις τε καὶ ἰδέαι, τῶν τε ἐν ποσὶ κειμένων καὶ τῶν σπανιωτάτων, ἀνεζητοῦντο καὶ εὑρίσκοντο πάσῃ μηχανῇ. ὄχλον δὲ παρείχετο πολὺν τοῖς περὶ ἕκαστα διατρίβουσι, παρακαθήμενός τε συχνὰ καὶ περὶ ἑκάστου ἀνερωτῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον. τὴν δὲ περὶ φυτῶν ἱστορίαν ἐπὶ μείζονος ἠγάπα τιμῆς· καὶ ἔτι μᾶλλον τῶν περὶ ζώων, τά τε ἐνόντα διὰ τῆς ὄψεως ἀνακρίνων, καὶ τὰ μὴ δυνατὰ διὰ τῆς ἀκοῆς ἐξετάζων ἐπὶ τὸ μακρότατον, ὅσα τε τοῖς πρεσβύταις ἀναγέγραπται περὶ τούτων ἀναλεγόμενος. Ἦν δὲ Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος. [2] τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς εὖ μάλα τήν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ τοῦ πατρὸς οὐ πολύ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀναγομένην ἐλπίδα σύντονόν τε καὶ ἐρωτικήν· φιλοσοφοῦντα μέντοι ὑπὲρ ἐκεῖνον καὶ τῇ ἄλλῃ προπαιδείᾳ κεκοσμημένον. τοιγαροῦν ἀνέθηλεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ πόλις τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸ ἱερώτερον. [3] ἤδη δὲ καὶ ἐς τὰς ὑπερορίους ἀπῴκισε τὴν ἀπόρρητον θέμιν, ἔς τε Ἀλεξάνδρειαν τὴν Ὀσιριάζουσαν, καὶ τῆς ἕω πολλαχῇ τὴν μαγεύουσαν. γενόμενος δὲ πρὸς τῷ σεμνῷ καὶ εὐτράπελος, ἡδίστην παρείχετο τοῖς ἐντυγχάνουσι τὴν αὐτοῦ συνδιαίτησιν. εὐφυὴς δὲ ἐκ παίδων γεγονὼς ἄχρι γήρως πολλὰ συνεισήνεγκεν εἰς τὰ ἱερὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἔκγονα μηχανήματα, ἀγάλματά τε διακοσμῶν, καὶ ὕμνους προστιθεὶς ἔστιν οἷς. οἰκονομικὸς δὲ ὢν καὶ γεωργικὸς, ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, ἀπέπισε χρέα πολλά. ἐν χρηματισμῷ δὲ δικαίῳ καταστὰς, ὅμως ἐν δαπανήμασι μεγάλοις ἐγένετο, τῆς τε ἱερᾶς εἵνεκα προαιρέσεως, καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς φιλοτιμίας ἀναγκαίας εἶναι δοκούσης, καὶ τῷ οἴκῳ συνήθους. ὥστε ἠναγκάσθη καὶ

ta appellatus eſt, quod corpora ſana & integra conſervet. † *Æſculapius, Medicinæ præſes, Pauſonem & Irum & quemvis alium ex pauperioribus ſanare queat.* Et Ælianus: *Ille vero morbo, quem medicorum filii* περιπνευμονίαν *vocant, miſere cruciatus, ab hominibus primum opem medicam petebat.*

Ἀσκληπιόδοτος. Aſclepiodotus. Huic a puero ſtatim ab omnibus ea laus tribuebatur, quod & ingenii acumine & varia eruditione æqualibus ſuis præſtaret. Nunquam enim in cauſas rerum quotidie occurrentium & admiratione dignarum, quas tam natura quam ars producere ſolet plurimas, diligenter inquirere ceſſabat. Itaque brevi temporis ſpatio omnes colorum, quibus quid tingitur, mixtiones, & omne genus ornamentorum ad veſtes pertinentium perdidicit. Præterea ſexcentas lignorum differentias earumque venas, tam in rectum productas, quam obliquo ductu ſibi invicem implexas; itemque varias facultates & formas herbarum, tam earum, quæ obviæ ſunt, quam rariſſimarum, omni ſtudio inveſtigabat, donec eas inveniret. Non parum etiam moleſtiæ exhibebat cujuſque generis artificibus, quippe frequenter iis aſſidens, & de ſingulis accuratiſſime inquirens. Plantarum autem hiſtoriam magni in primis faciebat; ſed pluris hiſtoriam animalium, quorum proprietates partim oculis dijudicabat, partim, quæ oculis cerni non poterant, auditu, quantum fieri poterat, explorabat, & veterum de hiſce ſcripta lectitabat. Fuit autem genere Alexandrinus. Hujus optimum vitæ inſtitutum crebra experientia exploratum habeo, cognovique, eum, quod ad ſtudium pietatis & intenſam in Deum fiduciam amoremque attinet, patre non multo inferiorem; at, ſi philoſophiam arteſque humaniores ſpectes, eodem ſuperiorem fuiſſe. Quare non ſolum urbs Veneris magna ſub eo ſanctitatis fama floruit, ſed etiam ad extera loca, Alexandriam nempe Oſiridis cultui deditam, & multas Orientis urbes Magis addictas, arcanam illam religionem propagavit. Cum autem gravitatem urbanitate & comitate quadam temperaſſet, omnes, qui cum eo converſabantur, ex conſuetudine ejus magnam voluptatem capiebant. Idem cum a puero ad ſenectutem uſque ingenii dexteritate valeret, plurimis rebus propria induſtria excogitatis & inventis templa & ſacra inſtructiora reddidit, nunc ſimulacra exornans, nunc hymnos novos prioribus addens. Rem familiarem etiam & ruſticam cum diligenter curaret, patre ejus mortuo multa debita diſſolvit: &, quamvis juſto quæſtu magnam pecuniæ vim ſibi pararet, ingentes ta-

---

[1] Ἀσκληπιόδοτος. οὗτος ἐκ παίδων εὐθ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Damaſcio de Vita Iſidori, ex quo non pauca quoque de eodem Aſclepiodoto in Bibliothecam ſuam tranſtulit Photius Cod. CCXIII. pag. 1052. 1053. quem vide. Fuit hic Aſclepiodotus diſcipulus Procli, philoſophus & medicus celebris; qui vixit ſub Anaſtaſio Dicoro, ut monuit Lambecius ad Codinum num. LXV. quem conſule.

[2] Τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς εὖ μάλα τήν τε ἀγαθ.] Hæc repetuntur infra v. Διὰ πείρας συχνῆς.

[3] Ἤδη δὲ καὶ εἰς τὰς ὑπερορίους ἀπῴκισε τὴν ἀπ.] Vide v. Ὀσιριάζουσαν.

θυγα-

αὐτὸς ὕστερον ὑπόχρεων τὴν οὐσίαν καταλιπεῖν ταῖς θυγατράσι. ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. ἔστιν ἐν τῷ Δεισιδαιμονία.

Ἀσκὸν δέρειν. ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ἐπαγγελλομένων πράττειν τι. Τὸ δέρμα μου εἰς ἀσκὸν ἐκδερματίζειν. ὑπὲρ τοῦ πιστωθῆναι αὐτὸν ἐμμένειν τοῖς ὑποκειμένοις, προσέθηκε πλέον, ἢ ἐκεῖνοι ἐπέταξαν, καὶ λέγει καταφρονεῖν ἐκδερομένου τοῦ δέρματος. ὁ γὰρ τὰ μείζω ἐπαγγελλόμενος ὑπομένειν, εὐχερῶς ἂν τὰ ἥττονα ὑπενέγκοι.

Ἀσκὸς ἐν [1] πάχνῃ. Ὁ [2] Δαβὶδ λέγει, ὅτι ἐγενήθη ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. ὁ ἀσκὸς θερμαινόμενος χαυνοῦται, καὶ φυσώμενος ἐξογκοῦται· ἐν δὲ τῇ πάχνῃ σκληρύνεται καὶ πήγνυται. οὕτω καὶ τοῦ σώματος ἡ φύσις χαυνοῦται μὲν τῇ τρυφῇ [3] καὶ ἐξογκοῦται· τῇ δὲ ἀσκητικῇ ἀγωγῇ ταπεινοῦται καὶ πιέζεται. καὶ τούτου μάρτυς ὁ Παῦλος, βοῶν· Ἀλλ' ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μή πως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι. τοιγάρτοι καὶ ὁ προφήτης, ἐπειδὴ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Σαοὺλ, κρείττων ἦν τῶν παθῶν· εἰρήνης δὲ ἀπολαύσας, τοῖς ἀπὸ τῆς τρυφῆς ἐβλάβη σκιρτήμασι· ταπεινώσας δὲ τὸ σῶμα τῶν θείων νόμων τὴν μνήμην ἀνενεώσατο.

Ἀσκὸν τίλλειν. ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.

Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. [4] Ἀριστοφάνης·

-- Κατὰ τὰ πάτρια τὰς χοὰς
Πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
Πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

Ἐν [5] γὰρ ταῖς Χοαῖς ἀγὼν ἦν περὶ τοῦ ἐκπιεῖν πρῶτόν τινα χοᾶ· καὶ ὁ νικῶν ἐστέφετο φυλλίνῳ, καὶ ἀσκὸν οἴνου ἐλάμβανε. πρὸς σάλπιγγας δὲ ἔπινον. ὁ δὲ [6] Κτησιφῶν ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ἐσκώπτετο. ἐτίθετο δὲ ἀσκὸς πεφυσημένος ἐν τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ, ἐφ' οὗ ἔδει τοὺς πίνοντας πρὸς ἀγῶνα ἑστάναι· τὸν [7] προπιόντα δὲ ὡς νικήσαντα λαμβάνειν ἀσκόν. ἔπινον δὲ μέτρον τι οἷον χοᾶ. † καὶ [8] Ἀσκοφορεῖν. ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς, τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἐπράττετο, τὰ δὲ τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προσετέτακτο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνεδύοντο χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν, καὶ [9] σκάφας ἔφερον· ὅθεν Σκαφηφόροι προσηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀστοὶ ἐσθῆτα εἶχον, ἣν ἐβού-

men ſumptus fecit, tum ob conſuetam erga ſacra & templa liberalitatem, tum ob externum vitæ ſplendorem, qui neceſſarius eſſe videbatur, & quo gens ejus ſemper uſa fuerat. Quare & ipſe tandem patrimonium obæratum filiabus relinquere coactus eſt. Hæc ſcripſi, ut exiguam ſaltem gratiam pro multis, quæ in me contulit, beneficiis, ei redderem. [De hoc Aſclepiodoto] vide etiam in v. Δεισιδαιμονία.

Infr. p. 535.

Ἀσκὸν δέρειν. *Utrem cædere.* Dicitur in eos, qui magnifice & ſupra modum aliquid promittunt. *Volo ut ex pelle mea corpori detracta uter conficiatur.* Ut fidem faceret, ſe pacta conſtanter ſervaturum eſſe, plus addit, quam illi imperaverant, dicens, ſe non curare, ſi vel pellis ſibi detrahatur. Qui enim pollicetur ſe majora toleraturum, is & minora facile tolerabit.

Diogen. III. 3.
Arist. Nub. 441. Solon in Troch. ap. Plutarch. I. Vit. Sol. p. 188.

Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. *Uter in pruina.* David dicit, ſe factum eſſe ſicut utrem in pruina. Uter calefactus diſtenditur, & inflatus tumeſcit: at idem in pruina dureſcit & contrahitur. Sic etiam natura corporis deliciis & luxu inflatur & turgeſcit: at diſciplinæ ſeveritate & rigore tumorem amittit & deprimitur. Hujus rei teſtis eſt Paulus, exclamans: *At corpus meum caſtigo & ſubigo, ne, qui aliis prædicavi, ipſe rejiculus fiam.* Quare etiam Propheta, dum a Saule affligebatur, moderate & continenter vixit: at idem pacata omnia nactus, voluptatum illecebris ſuccubuit. Cum vero corpus durius tractaret, legis divinæ memoriam renovavit.

Psalm CXVIII. 83. Vol. I. p. 894.
Epist. ad Corinth. I. 9. 27.

Ἀσκὸν τίλλειν. *Utrem vellere.* Hoc proverbium ab Atticis dicitur de rebus nihili & quæ fieri non poſſunt.

Diogenian. I. 45. citat.

Ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Uter Cteſiphontis. Ariſtophanes:

-- More patrio congios
Bibere ad tubæ ſonum. Qui vero ebiberit,
Primus utrem Cteſiphontis accipiet.

Arist. Acharn. 999.

In feſto enim Choum certamen erat propoſitum de ebibendo congio; & victor corona frondea coronabatur, & utrem vino plenum præmii loco accipiebat. Ad tubarum vero ſonum bibebatur. Cteſiphon autem ob craſſitiem & obeſitatem ventris a Comicis exagitabatur. Præterea, in hoc feſto Choum uter inflatus in medio ponebatur, cui inſiſtere oportebat eos, qui bibendo certabant: &, qui primus [congium] exhauſiſſet (de eo enim ebibendo certabatur) is victor utrem præmii loco accipiebat. † In feſto Bacchi uter ferri ſolebat: quod ἀσκοφορεῖν appellabant. [In hoc feſto] alia munia cives obibant; alia vero inquilini legibus jubentibus facere tenebantur. Inquilini igitur, veſtibus puniceis indu-

Schol. in Ar. Ach. 1001.
Etym. Magn. 155. 7.

---

[1] Ἐν πάχνῃ] In prioribus Edit. poſt vocem πάχνῃ additum legitur Θεοδωρήτου ἑρμηνεία. Sed verba iſta a MSS. Pariſ. abſunt, & ex margine in textum irrepſiſſe videntur: quæ proinde delenda cenſui.

[2] Δαβὶδ λέγει, ὅτι ἐγενήθη ὡς ἀσκὸς ἐν πάχνῃ. ὁ ἀσκὸς θερμαιν.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Theodoreti ad Pſalm. CXVIII. v. 83. pag. 894. ut Pearſonius monuit.

[3] Καὶ ἐξογκοῦται. τῇ δὲ ἀσκ.] Apud Theodoretum ſic legitur, καὶ ἐξογκοῦται, καὶ κατὰ τῆς ψυχῆς ἐξανίσταται· τῇ δὲ ἀσκητικῇ κακουχίᾳ ταπεινοῦται &c.

[4] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 419. (300. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἐν γὰρ ταῖς Χοαῖς ἀγὼν ἦν π.] Vide Meurſium *de Græc. Fer.* v. Ἀνθεστήρια.

[6] Ὁ δὲ Κτησιφῶν ὡς παχὺς καὶ προγ.——οἷον χοᾶ] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Acharnenſes* pag. 419.

[7] Προπιόντα] Sic habent omnes Editiones. Sed legendum eſt πρῶτον πιόντα, ut apud Scholiaſtam Ariſtophanis.

[8] Ἀσκοφορεῖν. Ἐν ταῖς Διον.——Ἀσκοφόροι ἐκαλοῦντο] Eadem quoque αὐτολεξεὶ leguntur apud Etymologum.

[9] Σκάφας ἔφερον. ὅθεν Σκαφηφόροι προσηγ.] Huc pertinent verba Zenobii Centur. v. Adag. XCV. Συστομώτερος σκάφης. Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων. διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον, οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐξῆν. τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς. Vide etiam Suidam infra v. Συστομώτεροι, Heſych. v. Σκαφηφόροι: & Harpocrationem ead. v.

51. Ἀσκωλίζοντες. p. 51

Ἀσκωλίζοντες [82] ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ἢ [83] στερούμενοι τῆς κατὰ φύσιν.

82. Ἀσκωλίζοντες.] Sympos. p. 322. E. ὥστ' ἐφ' ἑνὸς πορεύσοιτο σκέλους ἀσκωλιάζοντος. ubi vide Scholia. *Stobaeus* p. 618. in hoc loco legit ἀσκωλίζοντες, ut *Timaeus* noster: quanquam hujus deſcriptor, *Suidas* dedit ἀσκωλιάζοντες. Forma ἀσκωλίζειν prorſus damnata eſt a viris doctiſſimis ad *Heſych.* T. I. p. 574. Sed bene judicat *Jungerman.* ad *Polluc.* II. 194. utramque uſitatam fuiſſe. Idque plane confirmatur a *Phrynicho* MS. Ἀσκωλιάζειν καὶ Ἀσκωλίζειν σημαίνει τὸ ὥσπερ ἀπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ' ἓν σκέλος ἅλλεσθαι. *Plutarch.* Sympoſ. I. 4. p. 621. E. προστάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χωλοῖς. *Aelian.* H. A. Lib. III. cap. 13. de gruibus: καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν φυλακὴν ἑστᾶσι μὲν ἀσκωλιάζουσαι. *Alciphron* Lib. III. Ep. 51. p. 392. οἷα γὰρ καὶ νευρογεῖν ἐπιχειροῦσιν, ἀναγκάζοντες ἀσκωλιάζοντας πίνειν. Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. 1110. Apud *Heſychium* eſt: Ἀγκωλιάζων. ἁλλόμενος τῷ ἑτέρῳ ποδί. quod fruſtra in vulgarem formam mutatur a viris eruditis. Eſt enim ex Cretenſium dialecto. Lexicon Sangerm. MS. Ἀγκωλιάδδειν. ἅλλεσθαι. Κρητικῶς. ex quo Creticam formam ἀγκωλιάδδων *Heſychio* redde. Figuram ſaltantium ſupra utres oleo lixiviave unctos ex anaglypho prodidit *Fr. Ant. Gorius* Inſcript. Antiqu. Part. II p. 104. ubi plura de ἀσκωλιασμῷ in Notis afferuntur.

83. Ἢ στερούμενοι] Apud *Suidam* ſcribitur: ὑστερούμενοι τῆς κ. φ. quod aeque rectum eſt, atque alterum. Ep. ad Rom. III. 23. Egregie *Epaphroditus* apud *Etymol. M.* p. 155. 35. Ἀσκωλιάζειν ἐστὶ, τὸ ἵστασθαι ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον, ἢ στερούμενον τῆς κατὰ φύσιν· εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐστι σκ ἑνὶ ποδὶ ἅλλεσθαι· ἀπὸ τὸν σκόλοπα καὶ χωλ Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς σκωλοβατίζειν φησί. ζειν οὖν κ. λ.

λοντο, καὶ ἀσκοὺς ἐπ' ὤμων ἔφερον. ὅθεν Ἀσκοφόροι ἐκαλοῦντο. † Παροιμία· Ἀσκῷ μορμολύττεσθαι. ἐπὶ τῶν εἰκῆ καὶ διακενῆς δεδιττομένων. καὶ [1] Ἀσκωλιάζειν. ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια· ἐν ᾗ [2] ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῶον. ἀμέλει γοῦν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται πρὸς τὴν αἶγα οὕτως ἔχον·

Κἤν [3] με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

Ἀσκωλίαζε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἅλλου. κυρίως ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γελωτοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθανον· καθάπερ Εὔβουλος ἐν Δαμαλίᾳ φησὶν οὕτω· Καὶ πρός γε τούτοις ἀσκοὺς εἰς μέσον καταθέντες ἐνάλλεσθε, καὶ καγχάζετε ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύσματος. καὶ [4] Ἀσκωλιάζοντες, ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, ὑστερούμενοι τὴν κατὰ φύσιν. [5] Ὁ δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁρμῇ τῇ παρὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐς τὸν δεσπότην ἀσκωλιάζων θάτερον τῶν ποδῶν ἔρχεται, καὶ ὄρθριον ᾀδομένου τοῦ παιᾶνος τῷ Ἀσκληπιῷ, ἑαυτὸν ἀποφαίνει τῶν χορευτῶν ἕνα, καὶ τάξει στὰς ὥσπερ οὖν παρά τινος λαβὼν χοροδέκτου τὴν στάσιν, ὡς οἷός τε ἦν συνᾴδειν ἐπειρᾶτο τῷ ὀρνιθείῳ μέλει. καὶ ἀσκωλιασμὸς ὁμοίως, τὸ ἐφ' ἑνὸς ποδὸς βαίνειν.

Ἀσκοπήρα. τὸ μαρσίππιον. ἤτοι τὸ σακκοπάθνιον.

Ἄσκοπον. ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. καὶ Ἄσκοπος λώβη. ἀπρόοπτος· τουτέστιν ὁ θάνατος.

Ἀσκούμενος. κατασκευάζων, κοσμῶν.

Ἄσκωλον. τὸ λεῖον.

Ἀσκώματα. [6] τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπαστήρια ἐκ δέρματος, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ' ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται. εἰς διφθέρας γὰρ τὰς διανοίας τὰς ἑαυτοῦ γράψας ὁ Θωρυκίων, ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

Ἀσκώνιος Παιδιανός. Ὁ [7] τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην κληθεὶς, οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινάς.

Ἀσκραῖος. Ὁ Ἡσίοδος.

Ἆσμα. τὸ μέλος. ἡ ᾠδή. σημαίνει δὲ καὶ τὸ δίασμα. καὶ Σώφρων. καὶ ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι, μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ζ ἐγένετο.

Ἀσμενίζω. Οἱ μὲν οὖν ὄλεθρον ἀσμενίσαντες, καὶ παρακρουσθέντες ὑπὸ τῆς ὑποσχέσεως, ἥλωσαν ὑπὸ τοῦ Περσικοῦ.

ti, ſcapham ferebant: unde Σκαφηφόροι appellati ſunt. Cives vero ſuo quiſque arbitrio veſtiti utres ferebant: unde Ἀσκοφόροι dicti ſunt. † Et proverbium: *Utre terrere.* De iis, qui vanum terrorem alicui incutere conantur. Et ἀσκωλιάζειν. Athenienſes feſtum, Aſcolia vocatum, celebrabant, in quo in Bacchi honorem ſuper utres [ex pelle caprina factos] ſaliebant. Videtur autem caper viti eſſe inimicus: in quē eam ob cauſam Epigramma exſtat, quod ita habet:

Rode caper vitem: tamen hinc, cum ſtabis ad aras,
In tua quod ſpargi cornua poſſit, erit.

Ἀσκωλίαζε vero ſignificat, ſalta. Proprie ἀσκωλίαζειν dicebant ſupra utres ſaltare, riſus movendi gratia. In medio enim Theatro ponebant utres inflatos & unctos, ſuper quos qui ſaliebant, labebantur; ut Eubulus in *Damalia* teſtatur his verbis: *Et præterea, utribus in medio poſitis, ſuper eos ſalite, & ridete eos, qui dato ſigno in terram labuntur.* Et Ἀσκωλιάζοντες dicitur de illis, qui uno pede ſaltant, altero claudicantes. *Ille vero,* [gallus gallinaceus] *ut mihi videtur, inſtinctu Æſculapii altero claudicans pede ad dominum venit, & cum mane Pæan caneretur Æſculapio, adjungit ſe choro cantantium, & loco ſuo, quaſi a præcentore ſibi aſſignatus eſſet, conſiſtens, quantum poterat, cantu gallis ſolenni accinere conabatur.* Et ἀσκωλιασμὸς, altero tantum pede incedere & ſaltare.

Ἀσκοπήρα. Marſupium. Pera. Crumena.

Ἄσκοπον. Inopinatum. Inexpectatum. Et Ἄσκοπος λώβη, improviſum malum; hoc eſt, mors.

Ἀσκούμενος. Parans. Conficiens. Ornans.

Ἄσκωλον. Læve. Politum.

Ἀσκώματα. Remorum tegumenta ex pelle confecta, quibus in triremibus utuntur, ubi remus foramini inſeritur. Thorycion enim conſilia ſua, in caprinis pellibus ſcripta, cum hoſtibus in Laconia communicabat.

Ἀσκώνιος Παιδιανός. Aſconius Pædianus. *Blæſus igitur ad convivium vocatus Aſconium Pædianum invocatum, tanquam umbram, ſecum adduxit: quod convivis facere licebat.*

Ἀσκραῖος. Aſcræus. Heſiodus.

Ἆσμα. Cantus. Carmen. Significat etiam τὸ δίασμα. Licium. Sophron. Et ἄττεσθαι, idem quod nos διάζεσθαι dicimus, mutatis duobus σσ in ζ.

Ἀσμενίζω. [Gaudeo aliqua re. Libenter aliquid amplector.] *Illi vero mortem libenter amplectentes, & promiſſis fruſtrati, a Perſis capti ſunt.*

Schol. ad Plut. 1130.

[illegible]

[illegible]

5. Aelianus.

7. Supr. I. 266.

Hesiod. E. κ. H. 640

Valcken. in X. Idyll. Theocr. 205.

Sophro

Vox Polybiana. VI. 8. 3. [illegible] 471. [illegible]

---

[1] Ἀσκωλιάζειν. ἑορτὴν ἦγον τὰ Ἀσκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 108.

[2] Ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς] Lege & ſupple ex Enarratore Comici, ἥλλοντο ἐπὶ τοὺς ἀσκοὺς αἰγείους.

[3] Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρπ.] Hoc diſtichum Ovidius 1. *Faſtor.* ad verbum pene Latine reddidit, cujus proinde verſionem hic retinui.

[4] Ἀσκωλιάζοντες, ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλλ. ὑστερούμενοι τῆς κατὰ φύσιν] Eadem habet Etymologus.

[5] Ὁ δὲ, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁρμῇ τῇ παρὰ τοῦ Ἀσκλ.] Cum hoc fragmento, quod ex Æliano depromptum eſt, conjungenda ſunt, quæ leguntur infra v. Βουλυτός. v. Ἔσθενε, v. Κυλλοῦ πήραν, & v. Συνῳδά.

[6] Ἀσκώματα. τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 230. (145. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην κλ.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Ἀπίκιος.

‡

Ἄσμενος. χαίρων. ἡδέως. προθύμως. καὶ Ἀσμενέστατα, [1] προθυμότατα.

Ἀσολοίκως. τὸ ἀφελῶς.

Ἀσώματον. διττόν. τὸ μὲν τῷ ἀριθμῷ, ὡς οἱ ἄγγελοι, οἷον Μιχαὴλ, Γαβριήλ. ἀριθμῷ γάρ. τὰ δὲ οὔ· ὡς τὰ καθόλου.

Ἀσωπός. ποταμὸς Θηβῶν.

Ἀσωπόδωρος [2] καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβληντο.

Ἀσωτία. ἡ ἁμαρτία. ἑκάτερον ὁμοίως ἀποστρέφεσθαι, τό, τε δέον μὴ ποιεῖσθαι ἀνάλωμα· καὶ τὸ μὴ δέον ποιεῖσθαι. ὡς τοῦτο μὲν ἀσωτίαν οὖσαν, εἴτε μείζω, εἴτε φαυλοτέραν· ἐκεῖνο δὲ, σμικρολογίαν. καὶ Ἄσωτος, ὁ ἐξώλης, ὁ σώζεσθαι μὴ ὀφείλων. [3] Σοφοκλῆς· Ἢ τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς. καὶ Ἀσώτως, αἰσχρῶς.

Ἀσωχαῖος. ὄνομα κύριον. καὶ θηλυκὸν Ἀσωχὴ, ὄνομα πόλεως. καὶ Ἀσωχὶς, ὄνομα κύριον. καὶ Ἄσωχιρ, ὄνομα πόλεως.

Ἀσπάζεσθαι. αἰτιατικῇ. καὶ τὸ [4] προσαγορεύειν, ὡς ἡμεῖς· καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς, καὶ ἀγαπᾷν, καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ Ἀσπαζόμεσθα, σὺν τῷ σ. Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμὰ καὶ σκαλμίδια, φησὶν ὁ κωμικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέγουσιν.

Ἀσπάζου. [5] Ἀριστοφάνης·

Ἄνοιξον· ἀσπάζου με. διά σε πόνους ἔχω.

Ἀσπάλαθος. φυτὸν ἀκανθῶδες. Ἐν [6] γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι.

Ἀσπάλακος τυφλότερος. ἔστιν ἐν τῷ Τυφλότερος. ἔστι δὲ ὁ ἀσπάλαξ ζῶον μυῒ ἐμφερὲς, ὑπὸ γῆν διάγον, τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερημένον.

Ἀσπαλία. ἁλιέως ἐργασία. καὶ Ἀσπαλιεὺς, ὁ ἁλιεύς· ἀπὸ τοῦ σπᾷν τὴν ἄγραν. καὶ Ἀσπαλιεύεσθαι παρὰ ῥήτορσι, τὸ ἁλιεῦσαι παρ' ἡμῖν.

Ἀσπάραγος. ἐν τῷ Ἀσφάραγος.

Ἄσπαρ, πατὴρ Ἀρδαβουρίου. [7] Ὅτι Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μὲν γενομένου, θᾶττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστῳ γνώμῃ Ἄσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.

Ἀσπασία. [8] πολυθρύλλητος γέγονεν αὕτη. ἦν δὲ γένος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους δέ φασιν αὐτὴν διδάσκαλον ἅμα καὶ ἐρωμένην εἶναι. δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι, τοῦ τε Σαμια-

Ἄσμενος. Gaudens. Libenter. Alacriter. Et Ἀσμενέστατα, animo maxime lubenti & alacri.

Ἀσολοίκως. Simpliciter.

Ἀσώματον. Incorporeum. Id duplex eſt. Unum quidem, numero, ut Angeli; veluti Michael, Gabriel. Numero enim [ſunt incorporea.] Alia non: ut Univerſalia.

Ἀσωπός. Aſopus, Thebarum fluvius.

Ἀσωπόδωρος. Aſopodorus & Didymachias ipſius frater ob corporis parvitatem cavillis hominum expoſiti erant.

Arist. av. χ. 17.

Ἀσωτία. Prodigalitas. Bonorum profuſio. Utrumque pariter averſari oportet, & neceſſarium ſumptum non facere, & non neceſſarium facere: quorum hoc prodigalitas eſt; illud vero ſordida avaritia. Et Ἄσωτος, perditus, qui ſervari non poteſt. Sophocles: *Aut perditæ Siſyphidarum prolis.* Et Ἀσώτως, turpiter.

Soph. Ajac. 190.

Ἀσωχαῖος. Aſochæus. Nomen proprium. Et fœmininum Aſoche, nomen urbis. Et Aſochis, nomen proprium. Et Aſochir, nomen urbis.

Ἀσπάζεσθαι. Accuſativo jungitur. Non ſolum ſignificat, ſalutare aliquem, ut apud nos; ſed etiam, gaudere aliqua re, & in ea acquieſcere; itemque, amice aliquem excipere. Et Ἀσπαζόμεσθα, cum σ. *Gaudemus remis & parvis ſcalmis.* Comicus inquit. Et omnia ſimilia duobus modis efferuntur.

Iliad. XIII. 232. Lysias. 9. vel. 469. 1
Xenoph. K. Π. ε. p. 402

Aristoph. in fabul. incert. omnia Brunckio. Ἀσπαζόμεσθα occurrit in Av. 1378.

Ἀσπάζου. Amplectere. Ariſtophanes: *Aperi fores, & amplectere me. Tui enim gratia dolore afficior.*

Arist. Eccles. 964 et 967. ubi additur τοι post διά.

Ἀσπάλαθος. Planta ſpinoſa. *Nam in monte ſunt vepres & aſpalathi.*

6 Theocrit. IV. 57.

Ἀσπάλακος τυφλότερος. *Talpa cæcior.* Vide in voce Τυφλότερος. Talpa autem eſt animal muri ſimile, ſub terra degens, & oculis carens.

Vol III. 520

Ἀσπαλία. Piſcatio. Et ἀσπαλιεὺς, piſcator. Dicta eſt hæc vox a σπᾷν τὴν ἄγραν, quod ſignificat prædam attrahere. Et ἀσπαλιεύεσθαι dicitur apud oratores, quod apud nos ἁλιεύεσθαι.

Timaeus. 52.

Ἀσπάραγος. Aſparagus. Quære in voce Ἀσφάραγος.

Inf. p. 363.

Ἄσπαρ. Aſpar, pater Ardaburii. Cum Marcianus Imperator bonus quidem fuiſſet, ſed ex vita citius exceſſiſſet, Aſpar ultro effecit, ut Leo ipſi ſuccederet.

Supr. I. 314 ubi legitur βασιλέως στρατηγοῦ, at χρηστοῦ est in Cod. Vossian.

Ἀσπασία. Hæc fuit fœmina celeberrima, genere Mileſia, & eloquentia ſingulari prædita: quam Periclis magiſtram & amicam fuiſſe tradunt. Hæc etiam duorum bellorum Sa-

Harpocrat. plenius. — O si Photii Lexicon esset integrum ——

---

[1] Προθυμότατα] Hæc vox in prioribus Edit. deeſt, quam ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

[2] Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ ἀδ.] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Aves* pag. 543. & infra v. Θαρρελείδης.

[3] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 12.

[4] Προσαγορεύειν] Sic recte habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. male excuſum eſt προσκρέειν.

[5] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 752. (506. Ed. Baſ. P.)

[6] Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπαλ.] Hæc ſunt verba Theocriti Idyll. IV. v. 57. ut Portus obſervavit.

[7] Ὅτι Μαρκιανοῦ τοῦ βασιλέως χρηστοῦ μ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἀρδαβούριος.

[8] Ἀσπασία. πολυθρύλλητος γέγ.] Ex Harpocratione.

T I M A I O T

. ἁλιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀποσπᾷν τὴν ἄγραν.

4. Ἀσπαλιεύς.] Sophiſt.
149. F. 150. F. G. ubi
c legitur ἀσπαλιευτὴς,
od & ipſum Atticum
Vide *Moeridem* p. 42.
ἀποσπᾷν τὴν ἄγραν *Sui*-
habet σπᾷν τ. ἄγ. *Ety*-
l. M. p. 156. 36. ut
maeus, παρὰ τὸ ἀποσπᾷν τοὺς
ἐκ τῆς θαλάσσης. In utro-
e malim ἀνασπᾷν.

κοῦ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ. δοκεῖ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι Περικλῆς τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ Περικλέα τὸν νόθον.

Schol. Ariſt. Achar. 526

Ἀσπασίαι.[1] δύο ἑταῖραι. τῇ δὲ μιᾷ τούτων ἐκέχρητο Περικλῆς· δι' ἣν ὀργισθεὶς ἔγραψε τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, ἀπαγορεῦον δέχεσθαι αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας. ὅθεν ἐκεῖνοι εἰργόμενοι τῶν Ἀθηναίων τοῖς Λακεδαιμονίοις προσέφυγον. ἡ δὲ Ἀσπασία σοφίστρια ἦν, καὶ διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν. ὕστερον δὲ καὶ γαμετὴ αὐτοῦ γέγονεν.

Fabricius de Aſp. [illegible] B. Gr. VI. p. 124.

Ἀσπάσιος Βύβλιος, σοφιστής, συγχρονῶν Ἀριστείδῃ καὶ Ἀδριανῷ. ἔγραψε περὶ Βύβλου. Περὶ στάσεων ἐσχηματισμένων. Μελέτας. Τέχνας. Ὑπομνήματα. Λαλιάς. Ἐγκώμιον εἰς Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα, καὶ εἰς ἄλλους τινάς.

Ἀσπάσιος Τύριος, σοφιστής, ἱστορικός. ἔγραψε περὶ Ἠπείρου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἱστορίαν σύμμικτον ἐν βιβλίοις κ΄. Περὶ τέχνης ῥητορικῆς· καὶ ἄλλα.

De hoc Aſpaſio Philoſtrat. in Vit. Sophiſt. II. XXXIII. p. 627.

Ἀσπάσιος. Δημητριανοῦ τοῦ κριτικοῦ καὶ μαθηματικοῦ, Ῥαβενναῖος, σοφιστής, γεγονὼς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. Πρὸς τοὺς Φιλολοιδόρους, καὶ πρὸς Ἀρίστωνα, λόγους διαφόρους. ἠκροάσατο δὲ Παυσανίου καὶ Ἱπποδρόμου, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, διατρέψας μέχρι πολλοῦ.

λ Didymus in Hom. Od. η. 342. θ. 295.
v. Apoll. Rhod. II. 48. [illegible]
o I. 270. et alibi in locis 1554
I. Corinth. XVI. 21.
28.

Ἀσπασίως. ἡδέως. προσηνῶς. Φιλοφρόνως.

Ἀσπασμός. ἡ εὐχὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ. Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρί.

Ἀσπαστοί. ἄσμενοι. Θεοειδεῖς. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσπαστύς, ἀσπαστύος· τουτέστι, προσηγορία φιλία.

In Hecale Callimach. fr. 427. Om. Bentl.

Ἀσπαίροντες. σκαρίζοντες. κινοῦντες.

Ἄσπειστον ἔχθραν. ἄσπονδον μῖσος.

μ [illegible]

Ἀσπιδηφόροι. οἱ πολεμισταί. καὶ Ἀσπιδιώτης, ὁ ἀσπίδα κινῶν. καὶ Ἀσπιδόν, ἐπίρρημα, δίκην συνασπισμοῦ. καὶ Ἀσπιδοπηγεῖον, ἐν ᾧ ἡ ἀσπὶς πήγνυται. ὅπερ ἐστὶν ὅπλον σκουτάριον, καὶ ἡ τάξις. Ἀριστοφάνης· Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. καὶ Ἀσπιστῆρες, Φυλακτῆρες. [2] Σοφοκλῆς·

> Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, εἰνάλιος λεώς,
> Ὑμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

ξ [illegible] X. 29. 6. Vol. III. 255. & 258.
[illegible] L. 25. (T)
Sophocl. Ajac. 565.

Ἄσπιλος, καὶ ἀσπίλωτος. ὁ μὴ ἔχων σπίλον τινά. ἐν [3] Ἐπιγράμματι· Μῆλον ἐγὼ στρουθίον, ἄσπιλον, ἀρρυτίδωτον.

Antiphili. Brunck. II. p. 171. 8. Conf. Suid. v. Ἀκμή. Ἀκρεμόνες.

Ἄσπλαγχνος.[4] ἄτολμος. ταπεινός. δειλός. ψυχρός. Σοφοκλῆς· Μή[5] τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκεί-

Soph. Ajac. 472 ubi φύσιν γ' ἄ[illegible] ἐκ κείνου γεγώς.

miaci & Peloponeſiaci cauſa fuiſſe putatur; & ex eadem Pericles filium nothum ſibi cognominem ſuſcepiſſe creditur.

Ἀσπασίαι. Aſpaſiæ, duæ meretrices. Harum altera uſus eſt Pericles: propter quam iratus decretum contra Megarenſes ſcripſit, ne Athenas intrare iis liceret. Unde illi, cum Athenis prohiberentur, ad Lacedæmonios confugerunt. Aſpaſia autem erat Sophiſtria, & eloquentiæ magiſtra; quæ tandem ei nupta fuit.

Ἀσπάσιος. Aſpaſius, Byblius, Sophiſta, æqualis Ariſtidis & Adriani. Scripſit de Byblo. De ſtatibus figuratis. Declamationes. Præcepta Rhetorica. Commentarios. Sermones. Encomium in Adrianum Imperatorem, & alios quoſdam.

Ἀσπάσιος. Aſpaſius Tyrius, Sophiſta & Hiſtoricus, ſcripſit de Epiro & rebus Epiroticis hiſtoriam miſcellaneam viginti libris comprehenſam. De Arte Rhetorica: & alia.

Ἀσπάσιος. Aſpaſius, Demetriani Critici & Mathematici filius, Ravennas, Sophiſta, qui vixit ſub Alexandro Mammeæ. Scripſit diverſas orationes adverſus maledicos, & Ariſtonem: audivitque Pauſaniam & Hippodromum, & artem Rhetoricam Romæ docuit, ubi diu clarus fuit.

Ἀσπασίως. Libenter. Amanter. Comiter. Amice.

Ἀσπασμός. Amica ſalutatio, vel votum, apud Apoſtolum Paulum: *Salutatio manu mea.*

Ἀσπαστοί. Grati. Jucundi. Divinam ſpeciem præ ſe ferentes. Sed apud Callimachum ἀσπαστὺς dicitur amica ſalutatio.

Ἀσπαίροντες. Palpitantes. Moventes.

Ἄσπειστον ἔχθραν. Irreconciliabile odium.

Ἀσπιδηφόροι. Scutigeri. Et Ἀσπιδιώτης. Scutatus. Et ἀσπιδόν, adverbium, inſtar clypeorum conſertorum, ſive teſtudinis inſtar. Et Ἀσπιδοπηγεῖον, officina, in qua ſcuta fabricantur. Ἀσπὶς autem idem ſignificat quod σκουτάριον, i. e. ſcutum. Item, ordo militaris. Ariſtophanes: *State deinceps omnes eo ordine, qui formam trium clypeorum imitetur.* Et Ἀσπιστῆρες, defenſores, propugnatores: ſive clypeati. Sophocles: *At vos, viri clypeati, gens maritima: a vobis communiter hanc peto gratiam.*

Ἄσπιλος, & ἀσπίλωτος. Qui nullam habet maculam. In Epigrammate: *Malum ego ſtruthium carens maculis & rugis* [*tibi dono.*]

Ἄσπλαγχνος. Audacia carens. Ignavus. Timidus. Frigidus. Sophocles: *Haud ſane,*

---

[1] Ἀσπασίαι. δύο ἑταῖραι. τῇ δὲ μιᾷ τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deprompta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſes* pag. 396. (182. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 34. ut Portus monuit.

[3] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. 1. cap. xx. Epigr. ult. locus integer ita legitur.

> Μῆλον ἐγὼ στρούθιον ὑφ' ὁπλοτέρης ἔτι ποίης
> Ὥριον ἐν νεαρῷ χρωτὶ φυλασσόμενον,
> Ἄσπιλον, ἀρρυτίδωτον, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν,
> Ἀκμὴν εὐπετάλοις συμφυὲς ἀκρέμοσιν,
> Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας. εἰς σὲ δ' ἄνασσαν
> Τοίην χ' ὡ νιφόεις κρυμὸς ὀπωροφορεῖ.

In Hexametro ſecundo pro ἀρτιγόνοισιν legendum eſſe ἀρτιγονείοις monuimus ſupra v. Ἀκμή.

[4] Ἄσπλαγχνος. ἄτολμος. ταπεινός. δειλ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 28. ut Portus obſervavit.

[5] Μήτοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γε.] Apud Sophoclem ſenarius hic ita legitur, uti & apud Suidam legendus eſt:

> Μήτοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.

‡ 18

(T. Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, Thuc. deſp. Locus eſt ex Ariſtophanis Babylon. citat. a Schol. ad [illegible] 23.
Conf. Thucydid. IV. 93. p. 294. — Ἀσπὶς, ordo militaris. Xenoph. Anab. I. p. 69.

νου γεγονώς. Φύσιν δὲ ἀσθενῆ καὶ ἀλλοίαν παρὰ τοῦ πατρός.

Ἀσπονδεί. ἄνευ φιλίας, ἢ χωρὶς θυσίας. καὶ ἄσπονδοι ἐχθροί. ἀδιάλλακτοι. [1] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ τοὺς νεκροὺς ἀσπόνδους ἀπέδοσαν. † Ἀστόργους τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασίν· ἀσπόνδους δὲ, τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀσπουδεί. χωρὶς σπουδῆς. [2] Ἀσπουδῆ δὲ, διὰ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τὸ, Μὴ μὰν ἀσπουδῆ γε.

Ἀσταγὲς [3] ὕδωρ. τὸ πολυσταγές.

Ἀσταθμεύτους. [4] Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα εἶναι Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, καὶ νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις.

Ἀστάθμητος. ϕ Τὸ ἄδηλόν τε καὶ ἀστάθμητον τῆς τύχης οὐχ ὑφορώμενοι. καὶ Ἀστάθμητος, ἄνισος, ἄστατος. Καὶ δὴ καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀστάθμητος, ὡς εἰπεῖν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν. † Οἱ δὲ ἐπετόλμησαν τῇ θαλάττῃ διὰ τὴν ἀνάγκην, τὸ τέως ἀστάθμητον στοιχεῖον ἡγούμενοι τῆς γῆς πιστότερον ἔσεσθαι σφίσιν ἐν τῇ βίᾳ τῇ τότε. † Καὶ [5] τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν·

Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.

καὶ τοῦτο εἰπεῖν τὸ τῶν ἀνθρώπων ἀστάθμητον εἶναι λογιζόμενος. Καὶ [6] Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ σταθμήσασθαι, τί ποτε διανοεῖται, ἢ τί πράξει. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.

Ἀστακτί. πολυστακτί. πολυδακρύτως. Τὸν νεκρὸν παραπέμπων ἔκλαιεν ἀστακτί. Καὶ αὖθις·

-- Ἀστακτὶ [7] δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
Στένοντες ὡμαρτοῦμεν.

Ἀστάνδαι. [8] οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἄγγαροι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά.

Ἀστάρτη. ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, ἐκ

cum ex illo procreatus ſim, timidum & ignavum me oſtendam. Id eſt, oſtendam me non a generoſo patris ingenio degenerare.

Ἀσπονδεί. Sine amicitia. Sine fœdere. Vel, ſine ſacrificio. Et Ἄσπονδοι ἐχθροὶ, irreconciliabiles inimici. Thucydides: *Illi vero cadavera, quamvis induciæ factæ non eſſent, reddiderunt.* † Ἀστόργους vocant duros & inhumanos: ἀσπόνδους, irreconciliabiles & iram alta mente conditam ſervantes: ἀνελεήμονας vero, rigidos & immites.

Ἀσπουδεί. Sine ſtudio. Sine cura. Ἀσπουδῆ vero, per η, ſine moleſtia. [Homerus:] *Haud ſane abſque moleſtia & labore* [*naves expugnabunt.*]

Ἀσταγὲς ὕδωρ. Aqua copioſe deſtillans.

Ἀσταθμεύτους. [*Dicebant*] *Regem conceſſiſſe Thaſiis immunitatem a præſidiis, tributis, & angariis, & ut ſuis legibus viverent.*

Ἀστάθμητος. Inſtabilis. Inconſtans. *Inconſtantiam fortunæ minime metuentes.* Et Ἀστάθμητος, inæqualis, inſtabilis. *Quin etiam in cæteris virtutibus hic homo, ut ita loquar, erat inſtabilis.* † *Illi vero neceſſitate coacti fortunam maris experiri auſi ſunt, exiſtimantes elementum, quamvis natura ſua inconſtans, tali rerum ſtatu ſibi magis fidum fore quam terram.* † *Et illum Poetæ verſum dixiſſe fertur: Erit dies, quo Ilium ſacrum tandem peribit. Quod eum dixiſſe ferunt, inconſtantiam rerum humanarum reputantem.* Et Ἀσταθμητότατον, de quo nemo conjicere poteſt, quid cogitet, aut quid facturus ſit. Demoſthenes in oratione de falſa legatione.

Ἀστακτί. Guttis ubertim manantibus. Cum multis lacrymis. *Defunctum proſequens ubertim flebat.* Et iterum: *Ubertim vero flentes & gementes cum virginibus ſequebamur.*

Ἀστάνδαι. Tabellarii, per certa intervalla diſpoſiti, quorum alius alium excipit. Iidem etiam Angari vocantur. Nomina autē illa ſunt Perſica

Ἀστάρτη. Aſtarte. Eadem eſt, quæ apud

1. Adject. alibi Thucyd. I. 37. p. 29. 9. II. 22 p. 112. 53. V. 33. p. 338. 96. locus a Suid. citat. alius quærendus [illegible].

† Ἀστόργους. Hæc male repetuntur ex pag. 359.

Homer. Il. X. 304.

4. Polybius. XV. 24. Vol. III. 541.

Schweighæuser. Fascic. I. in Suidam. p. 34.
Supr. V. Ἀνεπισταθμεύτους, et infr. V. Ἀφρουρήτους.

ϕ Agathias. I. 16. A. καὶ τὸ ἀστάθμητον δεδιότες τῆς τύχης. Ex hoc auctore locus Suidæ forsan adfertur. Sic Menand. Prot. 138. C. ἀστάθμητον καὶ παλίμβολον τῆς τύχης. et sic alii.

† 5. Polyb. XXXIX. III. p. 703. V. IV. ex Appiano—

6. Harpocr.
Demosth. Περὶ Παραπρ. II. p. 383.

Soph. Œd. Colon. 1646.

Conf. Plutarch. de fort. Alex. Or. I. Vol. VII. p. 294. et 342.

Appian. Schweigh. Vol. I. De Rebus Pun. VIII. 132. p. 193.

---

[1] Θουκυδίδης. Οἱ δὲ τοὺς νεκροὺς ἀσπόνδους ἀπ.] Loco huic ſimilis eſt ille, qui legitur apud eundem Thucydidem lib. II. cap. XXII. Ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους.

[2] Ἀσπουδῆ δὲ, διὰ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τὸ, Μὴ μὰν ἀσπ.] Apud Homerum Il. Θ. v. 512. quem locum Suidas hic in mente habuiſſe videtur, hodie legitur ἀσπουδί.

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι.

Scholiaſta: Ἀσπουδί γε. Ἄνευ κακοπαθείας, ἄνευ πόνου. Idem Poeta Il. Ο. v. 476.

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν.

Ubi Scholiaſta τὸ ἀσπουδὶ exponit χωρὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας. Idem Il. X. v. 304.

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην.

Ubi Scholiaſta τὸ ἀσπουδὶ itidem exponit χωρὶς κακοπαθείας.

[3] Ἀσταγές. τὸ πολυσταγές] Hoc ſenſu vocabulum ἀσταγὲς accipitur a Nicandro in *Theriacis* pag. 23.

Ῥιζόθεν ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀσταγὲς αἷμα.

Ubi Scholiaſta: Ἀσταγὲς δὲ, ἤτοι τὸ ἄσταχυν, ἢ μὴ στάζον, ἀλλὰ κρουνηδὸν φερόμενον, οἱονεὶ πολυσταγές. Apollonius Rhodius lib. III. v. 804.

——— Δεῦε δὲ κόλπους
Ἄλληκτον δακρύοισι. τὰ δ' ἔῤῥεεν ἀσταγὲς αὔτως.

Scholiaſta: Ἀσταγές. ἀντὶ τοῦ πολυσταγές. τὸ γὰρ α νῦν ἐπιτατικόν· ὡς ἄξυλος ὕλη. Hodie tam in textu Apollonii, quam apud Scholiaſtam ejus male legitur ἀστεγές: cujus loco ἀσταγὲς legendum eſſe jamdudum ante monuit ὁ πάνυ Caſaubonus in *Lection. Theocr.* cap. XIV.

[4] Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Θασ.] Idem fragmentum, quod Polybio tribuit Caſaubonus, legitur ſupra v. Ἀνεπισταθμεύτους, & infra v. Ἀφρουρήτους.

[5] Καὶ τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν. ——— λογιζόμενος] Fragmentum hoc nec F. Urſinus, nec Caſaubonus, nec Valeſius, nec Jacobus Gronovius ad Polybium retulit, cum tamen ejus eſſe haud dubie colligatur ex Appiano *de Bellis Punic.* pag. 136. qui expreſſe teſtatur, Polybium memoriæ prodidiſſe, Scipionem, capta Carthagine, viciſſitudinem & inconſtantiam rerum humanarum animo ſecum reputantem, & patriæ ſuæ exitium præſagientem, verſum illum Homeri, quem Suidas hic adducit, pronuntiaſſe. Verba Appiani hæc ſunt: Ἐπὶ πολὺ δ' ἔννους ἐφ' ἑαυτοῦ γενόμενός τε καὶ συνιδὼν, ὅτι καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ ἀρχὰς ἁπάσας δεῖ μεταβαλεῖν, ὥσπερ ἀνθρώπους δαίμονα· καὶ τοῦτ' ἔπαθε μὲν Ἴλιον, εὐτυχής ποτε πόλις· ἔπαθε δὲ καὶ Ἀσσυρίων καὶ Μήδων καὶ Περσῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀρχὴ μεγίστη γενομένη· καὶ ἡ μάλιστα ἔναγχος ἐκλάμψασα ἡ Μακεδόνων, εἴτε ἑκὼν, εἴτε προφυγόντος αὐτὸν τοῦδε τοῦ ἔπους,

Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

Πολυβίου δ' αὐτὸν ἐρομένου σὺν παῤῥησίᾳ (καὶ γὰρ ἦν αὐτοῦ καὶ διδάσκαλος) ὅ, τι βούλοιτο ὁ λόγος, φασὶν, οὐ φυλαξάμενον ὀνομάσαι τὴν πατρίδα σαφῶς, ὑπὲρ ἧς ἄρα, ἐς τἀνθρώπεια ἀφορῶν, ἐδεδίει. καὶ τάδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει. Locum integrum Appiani, quia notatu dignus eſt, adduxi: ex quo haud obſcure patere arbitror, verba illa, quæ Suidas hoc loco abſque nomine auctoris citat, inter fragmenta Polybii referenda eſſe.

[6] Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 324.

[8] Ἀστάνδαι. οἱ ἐκ διαδ.] Vide Stanleium in Æſchyli *Perſas* v. 247.

τοῦ ἄστρου τὴν ἐπωνυμίαν πεποιηκόσιν. αὐτῆς γὰρ εἶναι τὸν ἑωσφόρον μυθολογοῦσιν. Ἀστάρτη, Θεὸς Σιδωνίων, καὶ Χαμὼς, Θεὸς Ἀμανιτῶν· οἷς ἐλάτρευσε Σολομών· ὃς ἠγάγετο γυναῖκας ἐξ ἐθνῶν, αἳ ἦσαν σὺν ταῖς Ἰσραηλίτισιν ἑπτακόσιαι, καὶ παλλακαὶ τριακόσιαι. ἐκ τούτων πασῶν ἐγένετο αὐτῷ υἱὸς Ῥοβοὰμ, ἐξ ἀλλοφύλων, ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς. οὐ γὰρ ἡ πολυγαμία τὴν εὐτεκνίαν ποιεῖ.

Respicit [illegible] Lib. γ. XI 7. seq.

σ. Toup. Ep. Crit. II. 427.
r Philippi. ap. Brunck. II. 214. 10 (σ
π. Zenob. I. 96 et [illegible] I. 85.

Ἀσταφίς. καὶ σταφυλή. Γραί, χ᾽ ὁ μελίπνους λίβανος. καὶ παροιμία· Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.

/ Toup. Epist. Crit. II. 488. Respicit Homer. Il. B. 148. quem imitatur [illegible] Apoll. Rhod. II. 584.

Ἄσταχυς, καὶ ἀσταφὶς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν. Ἐπὶ τ᾽ ἠμύει ἀσταχύεσσιν.

Ἄστεα. πόλεις. Καὶ ἄστεος στέφανος τὸ τεῖχος.

Ἄστικτον[1] χωρίον. τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ. ὅταν γὰρ ὑποκέηται, αὐτὸ τοῦτο ὁ δανείσας διὰ γραμμάτων δηλοῖ ἐπικειμένων τῷ χωρίῳ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ οἰκίας γίνεται.

Ἄστεγος. ὁ μὴ ἔχων στέγην. λέγεται δὲ καὶ φλύαρος, καὶ [2] ἀνυπομόνητος.

Ἀστεϊζόμενος. ἀγλαϊζόμενος. κομψευόμενος. καὶ Ἀστεϊσμὸς, τὸ συμπολιτεύεσθαι.

r Steph. Byz. in v.

Ἀστελέβη. πόλις Λυδίας. οἱ οἰκοῦντες Ἀστελεβαῖοι.

4 Leonid. Tarent. ap. Brunck. I. 223. 12. Conf. [illegible]
2 Toup. in S. I. [illegible]
Ex Synesii Dion. p. 43.
Person. [illegible] Toup. IV. 440
Vid. [illegible] II. 160.

Ἀστεμφέα. ἀμετακίνητον.[3] βέβαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστεμφῆ [4] ποδάγρην, καὶ [5] δόνακας ἀντεκτῆρας. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως οὔ μοι δοκοῦσιν ἑκόντες συνέσεσθαι Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. πενίᾳ δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί.

4. [illegible] 494. [illegible]

Ἀστενακτί. ἄνευ στεναγμοῦ. [6] Ἀριστοφάνης·

Οὐδ᾽ ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

v Steph. Byz. in Voc.
Eustath. in Hom. Il. Δ. 546. II p. 201.

Ἀστερία, μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀλκυονίδες. καὶ Ἀστερία, πόλις Λυδίας. λέγεται καὶ Ἀστερίς. ὁ πολίτης Ἀστεριώτης, καὶ Ἀστέριος.

Ἀστέριος. κτητικόν. καὶ Ἀστερόεντα, ἤτοι ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχοντα. καὶ ἀστέρων τέθριππος, ἅρμα τοῦ ἡλίου. καὶ Ἀστεροπητὴς, ὁ ἀστραπτικός.

ξ. Apud Homerum
o. Hom. Il. [illegible]. 217.

Ἀστεροπαῖος. ὄνομα κύριον.

A [illegible]
7 Arist. Ran. 930.

Ἀστεῖα λέγεις. καὶ Ἀστεῖον, τὸ πολιτικόν. [7] Ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν. [8] κωμικὴ ἡ συμπλοκή. σημαίνει δὲ τὸ κατερρινημένον τὸ ἄκρως διειργασμένον. ἐν συνουσίᾳ χρῶ.

Græcos Ἀφροδίτη, i. e. Venus vocatur, cognomine ab aſtro ei impoſito. Ejus enim ſtellam Luciferum eſſe fabulantur. Aſtarte Deus Sidoniorum, & Chamos, Deus Ammonitarum: quos Solomon coluit, qui uxores ex gentibus duxit, quæ cum fœminis Iſraeliticis erant ſeptingentæ, & concubinæ trecentæ. Ex his omnibus natus eſt ei filius Roboam, idque ex peregrinis, regno indignus. Uxorum enim multitudo non efficit bonam & numeroſam prolem.

Ἀσταφίς. Uva paſſa. Et σταφυλή. Uva. * * * * * Et proverbium: *Viri ſenis calva eſt velut uva paſſa.*

Ἄσταχυς, & ἀσταφὶς, & omnia reliqua, in quibus τὸ α ab initio redundat, Atticorum ſunt nomina. [Homerus:] *Et incumbit ſpicis.*

Ἄστεα. Urbes. Et urbis corona murus eſt.

Ἄστικτον χωρίον. Ager creditori non obnoxius. Qui enim obnoxius erat, ei creditor imponebat titulum & inſcriptionem, id ipſum indicantem. Eadem ratio erat domus.

Ἄστεγος. Tecto carens. Sic etiam vocatur homo garrulus, & qui tolerari non poteſt.

Ἀστεϊζόμενος. Urbane ſe gerens. Splendorem & cultum affectans. Seſe jactans. Et Ἀστεϊσμὸς, ratio urbane & civiliter vivendi.

Ἀστελέβη. Aſtelebe, urbs Lydiæ: cujus incolæ vocantur Aſtelebæi.

Ἀστεμφέα. Immotum. Firmum. [In Epigrammate:] *Immotam pedicam, & ſagittas veloces.* Et iterum: *Illi vero, qui ſunt adeo rigidi, Rhetoricamque & Poeticam contemnunt, non videntur mihi animo lubenti cum Deo & hominibus converſaturi eſſe. Iidem præ ingenii inopia ne ad parva quidem apti ſunt.*

Ἀστενακτί. Sine gemitu. Ariſtophanes: *Tu vero ſecure pedens domi manebis.*

Ἀστερία. Aſteria. Una ex Alcyonidibus. Quære in voce Ἀλκυονίδες. Et Aſteria, urbs Lydiæ: quæ & Ἀστερὶς dicitur. Civis, Aſteriota & Aſterius.

Ἀστέριος. Adjectivum poſſeſſivum. Et Ἀστερόεντα, ſtellis ornatum & diſtinctum. Et ἀστέρων τέθριππος, currus Solis. Et Ἀστεροπητὴς, fulgurator.

Ἀστεροπαῖος. Aſteropæus. Nomen proprium.

Ἀστεῖα λέγεις. Facete loqueris. Et Ἀστεῖον, urbanum, civile. *Urbanum aliquid & elimatum dicere.* Κατερρινημένον hic ſignificat, ſummo ſtudio elaboratum.

---

[1] Ἄστικτον χωρίον] Ante legebatur Ἀσ * * χωρίον: quam lacunam (quæ non ſolum in prioribus Edit. ſed etiam in MSS. occurrit) ex Etymologo & Heſychio ſupplevi. Prioris verba hæc ſunt: Ἄστικτον. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωρίον, καὶ μὴ ὑποκείμενον χρήστῃ. εἴρηται δὲ, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσι χωρίοις εἰώθασιν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, ἣν ἐκάλουν ὅρον. ἐν ᾗ ἐνεχάραττο τὸ χρέος καὶ ὁ χρήστης· ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος ὡς ἐπὶ καθαρῷ αὐτῷ δανείσῃ. Hic locus pulchre & clare explicat, quid veteres Græci ἄστικτον χωρίον appellaverint. Qui plura hac de re legere cupit, adeat Meurſium *Exercit. Crit.* Part II. lib. III. cap. XXI. & Salmaſium *de Modo Uſur.* cap. XV. pag. 636. Confer etiam Suidam infra v. Ὅρος.

[2] Ἀνυπομόνητος] Hæc ſignificatio voci ἄστεκτος potius quam ἄστεγος convenit. Vide Heſych. v. Ἄστεκτος.

[3] Βέβαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστεμ.] Locum hunc in prioribus Edit. mutilum & confuſum fide MSS. in integrum reſtituimus.

[4] Ἀστεμφῆ ποδάγραν καὶ δ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate quodam Leonidæ, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus ſupra v. Ἀδρανής.

[5] Δόνακας ἀντεκτῆρας] In Cod. MS. Epigrammatum ineditorum recte ſcriptum eſt δόνακας αἰθυκτῆρας, uti etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Significat hic autem δόναξ *ſagitta*, uti apud Latinos *arundo*; & αἰθυκτὴρ velox, ſive, qui cum impetu fertur, ab αἰθύσσω.

[6] Ἀριστοφάνης] *Ecceſiazuſis* pag. 737. ſed ubi rectius legitur, σὺ δ᾽ ἀστενακτὶ περδόμενος &c.

[7] Ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Ranis* pag. 254. (166. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Κωμικὴ ἡ συμπλοκή] Hæc verba, & quæ paulo poſt ſequuntur, ἐν συνουσίᾳ χρῶ, litura ſananda ſunt, quoniam nullum hic ſenſum habent.

Ἀστεῖος. εὐσύνετος. εὐπρόσωπος. χαρίεις. καλός. γελοιώδης. καὶ Ἀστειοτέρῳ, ἀντὶ τοῦ συνετωτέρῳ. Ὁ δὲ καιρὸν εὑρὼν τῷ ἀστειοτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἠπατηκότα. περὶ Εὐριπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀστείους, ἀστεϊζομένους, πολιτευομένους. [1] εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι γελωτοποιεῖν, ἅπινα σκώπτειν. καὶ Ἀστείως, πρεπόντως, φρονίμως.

Ἄστηνοι.[2] οἱ δυστυχεῖς. οἱ πένητες. οἱ στάσιν καὶ οἴκησιν μὴ ἔχοντες.

Ἀστήρ. τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμψαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν καὶ Ὅμηρος· Λάβρος ἐπαιγίζων.

Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. ὁ μὲν ἀστήρ, ἕν τι ἐστί· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται.

Ἀστιβὲς[3] ἄλσος. ἀδιόδευτον, [4] ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλαστον. Αἴας φησί·

Μολὼν[5] δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν ἔχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σωζόντων κάτω.

Εὑρήσω, φησί, τόπον, οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. ὁ Αἴας φησίν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ. καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποσί. καὶ Ἀστιβής, ὁ ἄβατος, ἢ ἀσφαλής. καὶ εὐστιβής, ὁ καλὴν βάσιν ἔχων.

Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.

ἐν Ἐπιγράμμασι. καὶ Ἀστίβητος, ἀδιόδευτος τρίβος.

Ἀστικῶς. εὐσυνέτως. εὐφρόνως. Ὁ δὲ πάντων ἀστικῶς τὴν πρόθεσιν κατανοήσας, διχῆ διεῖλε τοὺς προσχωρήσαντας. λέγεται δὲ Ἀστικός, καὶ ὁ πολιτικός. καὶ τοὺς ἀστικοὺς ὁ ἄγροικος. ὁ Θεολόγος φησί.

Ἄστειπτος. ἄβατος. ἀδιόδευτος. [7] Σοφοκλῆς·

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη.

Ἀστισμός. πιθανολογία. Ἀποστῆναι ῥητορικῆς, καὶ πολιτικῆς, καὶ ἀστισμῶν.

Ἄστομοι[7] ἵπποι. σκληρόστομοι. Ἄστομοι πῶλοι βίᾳ φέρουσιν.

Ἀστόργους. τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους· ἀσπόνδους δέ, τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δέ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀστός. πολίτης.

Ἀστράβη.[8] ὄνος, ἢ ἡμίονος, ὡς Δημοσθένης κατὰ

Ἀστεῖος. Prudens. Venuſtus. Lepidus. Formoſus. Facetus. Et Ἀστειοτέρῳ, prudentiore. *Ille vero tempus opportunum nactus fabula lepidiore fallendi eum, qui ipſum ante deceperat.* De Euripide Ariſtophanes inquit. Et Ἀστείους, urbanos, civiles. Ἀστεΐζεσθαι & ὡραΐζεσθαι pro cavillari & jocis riſum captare, honeſtius dicitur quam σκώπτειν. Et Ἀστείως, decenter, prudenter.

Ἄστηνοι. Infelices. Miſeri. Pauperes. Qui nullam ſtationem nec habitationem habent.

Ἀστήρ. Quum ſtella Capræ lucet, vehementes venti ſpirant. Unde & Homerus: *Cum impetu irruens.*

Ἀστήρ. Stella ab aſtro differt. Stella enim unum quid eſt & ſimplex. Aſtrum vero ex multis ſtellis compoſitum: quod & ἀστροθέτημα vocant.

Ἀστιβὲς ἄλσος. Nemus non calcatum, nec pervium. Ajax inquit: *Poſtquam vero locum aliquem deſertum & invium invenero, ibi occultabo hunc enſem, omnium armorum meorum maxime mihi inviſum. In terra enim eum defodiam, ut a nemine cerni poſſit, ſed perpetuis tenebris damnatus jaceat.* Inveniam, inquit, locum, quem nemo intrabit. Id autem Ajax ideo dicit, ne quis eum ſequatur. Et Ἀστιβῆ, pedibus non calcatum. Et Ἀστιβής, inacceſſus, tutus. Et εὐστιβής, qui facile calcari poteſt. In Epigrammate: *Valde tritum mergis piſces capientibus promontorium.* Et Ἀστίβητος ὁδός, via invia & non calcata.

Ἀστικῶς. Prudenter. Sapienter. *Ille vero cum omnium mentem prudenter animadvertiſſet, bifariam diviſit eos, qui ipſius partibus ſe adjunxerant.* Dicitur etiam Ἀστικός, civilis. Et, *urbanos ruſticus* [*contemnit*,] Theologus inquit.

Ἄστειπτος. Non calcatus. Inacceſſus. Invius. Sophocles: *Littus hoc inſulæ Lemni deſertum prorſus eſt, nec a mortalibus habitatur.*

Ἀστισμός. Oratio lepida & perſuadendi vim habens. *Ab oratorio & politico lepidoque dicendi genere recedere.*

Ἄστομοι ἵπποι. Equi durum os habentes. Intractabiles. [Sophocles:] *Equi duro ore præditi vi eum auferunt.*

Ἀστόργους. Duros & inhumanos vocant ἀστόργους. Irreconciliabiles & iram alta mente conditam ſervantes, ἀσπόνδους: immites vero & rigidos, ἀνελεήμονας.

Ἀστός. Civis.

Ἀστράβη. Aſinus, vel mulus, ut Demoſthe-

---

[1] Εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι γελωτ.] Lego, εὐφημότερον τὸ ἀστεΐζεσθαι καὶ τὸ ὡραΐζεσθαι τοῦ γελωτ.

[2] Ἄστηνοι. οἱ δυστυχεῖς. οἱ π.] Vide Etymologum, qui vocem hanc eodem modo exponit.

[3] Ἀστιβὲς ἄλσος. ἀδιόδευτον] Locus, quem Suidas hic interpretatur, exſtat apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 275.

[4] Ἀκαταμάχητον. ἀπροσπέλαστον] Hæc interpretatio non pertinet ad vocem ἀστιβές, ſed ad ἀμαιμακέτων, quæ apud Sophoclem loco laudato proxime ſequitur, ut Pearſonius recte obſervavit.

[5] Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 39. 40. ut Portus monuit.

[6] Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 378. ut Portus obſervavit.

[7] Ἄστομοι ἵπποι. σκληρόστομοι] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electram* pag. 117.

[8] Ἀστράβη. ὄνος, ἢ ἡμίονος——οὕτως ἐκαλεῖτο] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Helladii apud Photium pag. 1588. Ὅτι τὴν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, φησίν, ἀζύγου οὔσης, Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀστράβην. ἔνθεν λέγεται καὶ ὁ ἀστραβηλάτης. Λέγεται μέντοι ἀστράβη καὶ τὸ κατασκεύασμα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ. Ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἀργυρᾶς.

Μειδίου

Aristoph. fragm. [illegible]

Hom. Il. B'. 148.

Soph. Oed. Col. 126.

Soph. Aj. 657

Schol. Soph. Oed. Col. 126

Toup. in S. II. 490. Ep. Gr.

Ex incerto, ap. Br. III. 176.128

Soph. Philoct. 1.

Soph. Elect. 724

Hæc male repetuntur in p. 357.

Demosth. Κατὰ Μειδίου. II. p. 558. 16. Conf. Mœr. Attic. p. 57. A Pierson.—

Timaeus. 57.
Ἀστόξενος. ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἰδίαν. Ex Hesychio. Conf. Poll. III. 60. In Platone frustra quæsivit D. Ruhnken. Vid. Suid. V. Ἰδιόξενος. II. 96.

Μειδίου. τάχα δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἢ [1] Ἀστράβη, τὸ ἐπὶ [2] τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. καὶ Ἀστραβηλάτης, ὁ ἡνίοχος. ἢ καὶ αὐτὸ τὸ νωτοφόρον ὑποζύγιον. οἱ δὲ τὸν σωματηγὸν ἡμίονον ἀστράβην λέγουσιν. Ὁ δὲ τῆς ἡμιόνου ἀποτυχούσης, τόν τε φόρτον καὶ τὴν ἀστράβην διάρας ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰς τὴν μονὴν τοῦ θείου Σάββα ἔρχεται.

Ἄστρα [3] βλέπειν κάλλιστον ἀνθρώποις πέλει.

3 Astrampsych. [illegible]

Ἀστράγαλος. κυρίως τὸ σύνηθες λεγόμενον· καὶ ὁ [4] σπόνδυλος τοῦ τραχήλου, καὶ ὁ [5] πεττικὸς, καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. καὶ [6] ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβουχοδονόσορ ἐν τῷ δείπνῳ ἀνακείμενος κατέναντι τοῦ τοίχου· ὡς ἀστράγαλον χειρὸς ἀνθρώπου, γράφοντα τῇ Ἑβραΐδι γλώττῃ, ἃ μηδεὶς ἠδύνατο γνῶναι. μεταστειλάμενος δὲ τὸν Δανιὴλ, παρεκάλει ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ ταῦτα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τὸν ἀστράγαλον, ὃν εἶδες, χεὶρ ἐστὶ Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔγραψεν, ὅτι ἐμέτρησε καὶ ἐπλήρωσε τὴν βασιλείαν σου. ἀκούσας οὖν ὁ Βαλτάσαρ ἐθλίβη· καὶ μετ' ὀλίγον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Μήδου ἀνῃρέθη. καὶ Ἀστραγαλίζω.

Daniel. V. 17. Hic [illegible] habent LXX, [illegible] Ezech XI. 16. vid. Ezech. XLVII. 31. — Polyb. 26. 10. 9.

Ἀστράμψυχος. ὃς βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν πεποίηκε· καὶ [7] Ὀνειροκριτικόν.

7. Hujus Iamb. in Lexic. [illegible] non inseruit Suidas, vel [illegible] Editor.

Ἀστραπή. [8] ἔξαψις νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος. καὶ παροιμία· Ἀστραπὴ ἐκ πυέλου. ἐπὶ τῆς οὐδενείας. παρόσον οὐδὲν δύνανται αἱ ἐκ τῶν κρηνῶν καὶ πυέλων μαρμαρυγαί.

8 Diog. Laert. VII. 153. [illegible] I. p. 463. ex Zenone περὶ ὅλου.

Ἀστρατεία. ἡ εἰρήνη. ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ οὐ στρατεύονται.

x Diogen. [illegible] III. 91.

Ἄστρια. οἱ ἀστράγαλοι. Δέκα δ' ἄστρια αἴνυτο λύτρον· παρὰ Καλλιμάχῳ.

Callimach. Fragm. 238. I. p. 527. Melior Etym. Magni lectio, qui auctor dedit Ἀστρίας et λύτρον.

Ἀστρόβακος. ὁ ἀστρονόμος.

Ἀστρονομία. ἡ τῶν ἄστρων διανομή. Πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ Ζωροάστρου· μεθ' ὃν καὶ [9] Ὠστάνης· οἱ ἐπέστησαν τῇ οὐρανίᾳ κινήσει τὰ περὶ τοὺς τικτομένους συμβαίνειν· ἀφ' ὧν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες ἐδέξαντο, καὶ τοὺς γενομένους ἀναφέρουσιν εἰς τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν. καὶ, [10] Ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πατρίδων. καὶ ἀστρῷος, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων. Ὅτι Μαγεία καὶ Ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξατο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγὼγ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται. καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί.

10 Soph. O. Tyr. 795.

nes in oratione contra Midiam. Fortaſſe autem ſic appellabatur quodvis jumentum, quo homines vehuntur. Vel ἀστράβη, lignum in ephippiis, quod ſeſſores tenent. Et ἀστραβηλάτης, agaſo. Vel etiam ipſum jumentum, quod onera dorſo geſtat, ſic appellatur. Alii vero mulũ, quo homines vehuntur, ἀστράβην vocant. *Ille vero, cum mula ejus cecidiſſet, & ſarcinis & clitellis in humeros ſublatis, ad divi Sabbæ monaſterium venit.*

Ἄστρα βλέπειν. *Aſtra cernere pulcherrimum hominibus ſomnium eſt.*

Ἀστράγαλος. Proprie ſic vocatur talus. Item, vertebra colli, & talus quo luditur, & herba quædam. Et ἀστράγαλος [apud LXX. Interpretes] dicitur de manu, quam Balthaſar filius Nabuchodonoſoris, cœnæ accumbens, in adverſo pariete vidit ſcribentem Hebraica lingua, quæ nemo intelligere poterat. Danielem igitur accerſitum rogavit, ut hæc ſibi interpretaretur; qui ei dixit: *Manus, quam vidiſti, eſt manus Dei viventis, quæ ſcripſit, ſe menſam eſſe & conſummaſſe regnum tuum.* Hoc audito Balthaſar magnum animo dolorem concepit, & paulo poſt a Dario Medo interfectus eſt. Et Ἀστραγαλίζω, talis ludo.

Ἀστράμψυχος. Aſtrampſychus. Hic librum veterinarium de aſinorum curatione ſcripſit: itemque, de ſomniorum interpretatione.

Ἀστραπή. Fulgur, ſive inflammatio nubium, quæ inter ſe atteruntur, vel a vento rumpuntur. Et proverbium: *Fulgur ex pelvi.* Dicitur de rebus vanis. Fulgor enim lucis, quem fontes & pelves reddunt, nullam vim habet.

Ἀστρατεία. Vacatio a militia. Pax. Tempore enim pacis a militia ceſſatur.

Ἄστρια. Tali. *Decem autem talos pro redemptionis pretio accepit.* Callimachus.

Ἀστρόβακος. Aſtronomus.

Ἀστρονομία. Aſtronomia; quaſi dicas aſtrorum diſtributio. Hanc inter Babylonios primus invenit Zoroaſtres, & poſt eum Hoſtanes: qui ex genitura & motu cœli fata hominum naſcentium obſervare cœperunt. Ab his Ægyptii & Græci doctrinam illam acceperunt, qui naſcentibus itidem themata natalitia aſſignant. Et, *Ad aſtra curſum dirigere.* Dicitur de illis, qui per loca deſerta longum iter faciunt, & ex ſtellis ſitum regionum conjiciunt. Et ἀστρῷος, ſidereus. Maguſæi Magiæ & Aſtrologiæ inventores fuerunt. Perſæ enim ab indigenis vocantur Magog. Et Maguſæi, iidẽ.

---

[1] Ἀστράβη, τὸ ἐπὶ τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον, ὃ κρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad ἀστράβην λέγουσιν, leguntur etiam apud Etymologũ.

[2] Ἐπὶ τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον] Salmaſius ad Spartianum, & Portus legendum putant τὸ ἐπὶ τῶν ἐφίππων. Etymologus habet τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων τιθέμενον ξύλον, quod non diſplicet.

[3] Ἄστρα βλέπειν κάλλιστον ἀνθρ.] Hic verſus ad ſomniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Aſtrampſychum.

[4] Καὶ ὁ σπόνδυλος τοῦ τραχήλου] Hoc ſenſu vox iſta capitur ab Homer Il. Ξ. v. 466. ubi vide Scholiaſtam.

[5] Πεττικός] Sic habent omnes Editiones. Sed malim πεττευτικός.

[6] Ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβ.] Hiſtoria hæc deprompta eſt ex Daniel. cap. v.

[7] Ὀνειροκριτικόν] Hic libellus Aſtrampſychi hodie adhuc exſtat, editus una cum aliis ſcriptoribus Oneirocriticis.

[8] Ἀστραπή. ἔξαψις νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CLIII.

[9] Ὠστάνης] Rectius Ὀστάνης. vel Ὀστάνης, per ο parvum.

[10] Ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρ.] Hoc proverbio uſus eſt Sophocles *Oedip. Tyran.* pag. 184.

Ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα.

Scholiaſta ad eum locum: Ἐπὶ τὰ ἄστρα ἐπορευόμην. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων, ὡς ἂν δι' ἄστρων τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν. Locum hunc Sophoclis obſervaverat etiam Portus.

Conf. Brunck ad Verſ. 795.

Ἀστυάγης, γραμματικός. Τέχνην γραμματικήν. Περὶ διαλέκτων. Περὶ μέτρων. Κανόνας ὀνοματικούς. καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Ἀστυάναξ. ὄνομα κύριον. Ἀστυανάκτειος.

Ἀστυάνασσα, Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα· ἣ πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις εὗρεν, καὶ ἔγραψε περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν· ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν [1] Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη, αἱ τὰ τοιαῦτα ἐξορχησάμεναι ἀσελγήματα.

Ἀστυβοώτης.[2] ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς. ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. καλήτορα δὲ τὸν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ καλεῖν φασί.

Ἀστυγείτων. πλησιόχωρος.

Ἀστυδάμας[3] ὁ πρεσβύτης, υἱὸς Μορσίμου τοῦ Φιλοκλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων, Ἀθηναῖος, τραγικός. ἔγραψε τραγῳδίας σμ΄. ἐνίκησε ιε΄. ἀκροασάμενος δὲ ἦν Ἰσοκράτους, καὶ ἐτράπη ἐπὶ τραγῳδίαν.

Ἀστυδάμας, ὁ νέος, υἱὸς τοῦ προτέρου, τραγικὸς καὶ αὐτός. Δράματα αὐτοῦ, [4] Ἡρακλῆς Σατυρικὸς, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρὼ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Ἀστυδρομία. παρὰ Λίβυσιν οἱονεὶ τῆς πόλεως γενέθλια, καὶ Θεοδαίσια ἑορτὴ, [5] ἐν ᾗ ἐτίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας· ἐμοὶ δοκεῖν, νηφάλιόν τε καὶ τὴν ἀγαθὴν κρᾶσιν αἰνιττόμενοι.

Ἀστύνοος. ὄνομα κύριον.

Ἀστυνόμος.[6] δέκα[7] ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄστει· οἷς ἔμελε περί τε τῶν αὐλητρίδων, καὶ ψαλτριῶν, καὶ κοπρολόγων, καὶ τῶν τοιούτων.

Ἀστυόχεια. ὄνομα πόλεως.

Ἀστυπαλαιεύς. ὄνομα κύριον.

Ἄστυρον.[8] πόλιν.

Ὅς[9] τ' ᾤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.
Καλλίμαχος.

Ἀστυφέλικτον. ἀτίνακτον.

Ἄσυλον ἱερόν. τὸ τίμιον, καὶ τηροῦν τοὺς ἱκέτας. καὶ ἀσυλία, τὸ πρᾶγμα. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ὄντος δημοσίου καὶ μεγάλου διὰ τὴν τῶν πρεσβευτῶν ἀσυλίαν, καὶ τὴν συνήθη παρὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπὲρ τῶν πρεσβειῶν μισοπονηρίαν.

Ἀσύγχυτον. Ἡ γὰρ φύσις τοῦ ἀσυγχύτου οὔτε σιδήρου ὑφίσταται κατάλυσιν, οὔτε μὴν πάλιν τὴν διὰ πυρὸς λύσιν.

Ἀστυάγης. Aſtyages, Grammaticus. Scripſit Artem Grammaticam. De dialectis. De metris. Regulas nominum. Commentarium in Callimachum.

Ἀστυάναξ. Aſtyanax. Nomen proprium. Unde dicitur Aſtyanacteus.

Ἀστυάνασσα. Aſtyanaſſa, Helenæ Menelai uxoris ancilla, quæ prima varios coeundi & concumbendi modos invenit, & de figuris Venereis ſcripſit. Hanc poſtea imitatæ ſunt Philænis & Elephantine, quæ obſcœna ejuſmodi flagitia evulgarunt.

Ἀστυβοώτης. Præconis epithetum: quaſi dicas, in urbe clamans. Eundem & καλήτορα vocant, a καλεῖν, i. e. vocare.

Ἀστυγείτων. Vicinus.

Ἀστυδάμας. Aſtydamas major, filius Morſimi, Philoclis nepos, utriuſque Tragici, Athenienſis, Tragicus. Scripſit tragœdias CCXL. vicit XV. Idem audivit Iſocratem, & poſtea ad ſcribendas tragœdias ſe contulit.

Fabric. B. Gr. II. 289.

Ἀστυδάμας. Aſtydamas minor, ſuperioris filius, Tragicus & ipſe. Fabulæ ipſius ſunt, *Hercules Satyricus*, *Epigoni*, *Ajax furens*, *Bellerophontes*, *Tyro*, *Alcmene*, *Phœnix*, *Palamedes*.

bric. B. Gr. II. 289.

Ἀστυδρομία. Aſtydromia apud Afros erat veluti natalis urbis, & Theodæſia feſtum, in quo Bacchum colebant & Nymphas: ut mihi quidem videtur, moderatam & veram vini temperandi rationem ſignificare volentes.

Ἀστύνοος. Aſtynous. Nomen proprium.

Ἀστυνόμος. Aſtynomi decem erant numero: quinque in Piræeo, & totidem in Urbe. His curæ erant tibicinæ, pſaltriæ, ſtercorilegi, & ſimiles.

Ἀστυόχεια. Aſtyochia. Nomen urbis.

Ἀστυπαλαιεύς. Aſtypalæus. Nomen proprium.

Ἄστυρον. Urbem. *Qui habitandi cauſa miſſus fuerat in urbem nuncius.* Callimachus.

Ἀστυφέλικτον. Inconcuſſum. Firmum.

Ἄσυλον ἱερόν. Templum venerabile & ſanctum, quod ſupplices tuetur. Et Ἀσυλία, ſanctitas loci, quæ ſupplices a vi & injuria hominum defendit. *Cum autem certamen illud eſſet publicum & ingens propter ſanctitatem legatorum, & morem Romanorum, qui omnem injuriam legatis illatam deteſtari ſolebant.*

Ἀσύγχυτον. Inconfuſum. *Natura enim inconfuſi nec ferro diſſolvi, nec igne conſumi poteſt.*

---

[1] Φιλαινὶς] De hac Philænide inſignem habes locum apud Athen. lib. VIII. pag. 335. quem vide. Ejuſdem mentio fit infra v. Δημοχάρης. Vide etiam Antholog. Epigr. lib. III. cap. X. ubi epitaphium ejus legitur.

[2] Ἀστυβοώτης. ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς. ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν] Ex Schol. Homeri ad Il. Ω. v. 701.

[3] Ἀστυδάμας ὁ πρεσβ.] De eo vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

[4] Ἡρακλῆς Σατυρικός] Hæc fabula laudatur ab Athenæo.

[5] Ἐν ᾗ ἐτίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας] Confer Athen. lib. II. pag. 38. & Brodæum ad Anthol. Epigr. lib. I. pag. 121.

[6] Ἀστυνόμος. δέκα ἦσαν ἀστυνόμοι] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[7] Δέκα ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ· πέντε δὲ ἐν ἄστει] Scribe ex Harpocratione: εἴκοσι μὲν ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ· δεκαπέντε δ' ἐν ἄστει. Vide Mauſſacum ad locum illum Harpocrationis, itemque Meurſium *Lect. Attic.* lib. I. cap. XIX.

[8] Ἄστυρον. πόλιν] Eadem voce pro *urbe* uſus eſt Callimachus in alio Epigrammate, quod legitur apud Strabonem lib. I. pag. 46. Vide etiam Etymologum.

[9] Ὅς τ' ᾤκιστο ἐς ἄστυρον κ.τ.λ.] Senſus fragmenti hujus eſt mutilus & obſcurus: quæ ratio eſt, quare verſionem Porti qualemcunque hic retinuerim.

73. 78+
Ambros. ib. 95

Ἀσύμβατον. ἀφιλίωτον.

Ἀσυμφανῶς. ἐπικεκαλυμμένως. ἀδήλως.

Ἀσυμφυῆ. ἀνοίκεια. ἀνόμοια. Ἡ πετρῶδες τὸ ἔδαφος τοῦ ῥείθρου ἦν, ὑπό τε ἀνωμαλίας καὶ τοῦ ἀσυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποτιθεμένοις.

Ἀσυνάρτητον.[1] ἀσυνάρμοστον.

Ἀσυνδύαστος. ἀσύμπλοκος. ἀσύζευκτος.

Ἀσυνέτους. τοὺς ἀσυνειδήτους· ὧν οὐδὲν ἀφρονέστερον παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ νοητέον. καὶ Ἀσυνετῶ, τὸ μωραίνω.

Ἀσυνθεσία. παράβασις συνθηκῶν.

Ἀσύνθετος. ἀσύμφωνος. ἄμικτος. Ἀσυνθέτους δὲ, τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἃς ἂν πρός τινα συνθῶνται.

Ἀσυνθετώτατον.[2] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας ἐπὶ τοῦ ὄχλου τάττει τὸ ὄνομα. ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστις διὰ τὸ ἀβέβαιον οὐ τιθέμενον. ἢ ἀνωμόλογον καὶ ἀσύμφωνον. ὁμολογίαι[3] γὰρ αἱ συνθῆκαι. [4] ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Φησὶ γάρ· Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

Ἀσύντακτον. μὴ συντεταγμένον. μὴ [5] συμφραξάμενον.

Ἀσυντελής. ἀσύμφορος. ἀχρήσιμος.

Ἀσσυρίηθεν. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀσσυρίων[6] ἀρχὴ παλαιὰ, καὶ ἐς τοὺς μυθικοὺς ἀναγομένη χρόνους, ὀλίγου τινὸς ἐκράτησε τῆς Ἀσίας μέρους. εἶτα ἡ Μηδικὴ, καθελοῦσα τὴν Ἀσσυρίων, χρόνον οὐ πολὺν κατέσχεν, ἀλλὰ κατελύθη ἐπὶ τῆς δ' γενεᾶς. Πέρσαι δὲ Μήδους καταγωνισάμενοι, [7] χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα διακοσίων ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ Μακεδόνων δυναστεία, τὴν Περσῶν καθελοῦσα, μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἤρξατο φέρεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἐξησθένησεν, ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθεῖσα. τὰς γὰρ Ἑλληνικὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαρεξετάζειν. Ἀθηναῖοι γὰρ μόνης ἦρξαν τῆς παραλίου ἑβδομήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη. Λακεδαιμόνιοι δὲ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος [8] κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη, ἐπαύθησαν ὑπὸ Θηβαίων. ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἁπάσης, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστι, ἑ καὶ μ' πρὸς τοῖς ψ' ἔτεσιν εἰς ὑπάτους Κλαύδιον Νέρωνα τὸ δεύτερον, καὶ Πίσωνα Καλπούρνιον, οὐδὲ ἀντίπαλον ἔχουσα.

Ἀσύμβατον. Inimicum. Hoſtile.

Ἀσυμφανῶς. Non manifeſte. Tecte. Obſcure.

Ἀσυμφυῆ. Non conſentanea. Diſſimilia. *Qua fluminis ſolum ſaxoſum erat, quod propter inæqualitatem non videbatur aptum fore rebus, quæ illi imponendæ erant.*

Ἀσυνάρτητον. Inconcinnum. Non congruum.

Ἀσυνδύαστος. Non conjunctus, vel non copulatus cum altero. Cœlebs.

Ἀσυνέτους. Inſipientes. Conſcientia carentes: quibus nihil ſtultius apud Apoſtolum intelligendum eſt. Et Ἀσυνετῶ, deſipio.

Ἀσυνθεσία. Pactorum & conventorum violatio.

Ἀσύνθετος. Cum quo nemo pactum inire poteſt. Ab omni commercio cum aliis abhorrens. Item ἀσυνθέτους vocant eos, qui pacta cum aliis inita non ſervant.

Ἀσυνθετώτατον. Demoſthenes in oratione de falſa legatione ὄχλον ἀσυνθετώτατον vocat turbam maxime infidam, & inconſtantem, & a pactis ſervandis alienam. Vel eam, quæ a pactis & fœderibus abhorret. Ὁμολογίαι enim appellantur pacta. Vel poſuit pro ἀσυνετώτατον, id eſt, inſipientiſſimum. Vel pro eo, cujus ſententiam & mentem nemo perſpicere poteſt. Homerus: *Tu vero intellige, & me audi.*

Ἀσύντακτον. Incompoſitum. Inordinatum.

Ἀσυντελής. Qui nihil prodeſt. Inutilis.

Ἀσσυρίηθεν. Ex Aſſyria.

Ἀσσυρίων ἀρχή. Aſſyriorum imperium antiquum, & cujus initium a mythicis temporibus repetitur, exiguam quandam Aſiæ partem obtinuit. Deinde Medicum, everſo Aſſyriorum principatu, haud diu duravit, sed in quarta ætate deſiit. Poſtea Perſæ, Medis devictis, non multo plus quam cc annos imperarunt. Perſis ſucceſſerunt Macedones, quorum imperium poſt Alexandri obitum in deterius ferri cœpit, & ſub ſucceſſoribus illius bellis inteſtinis labefactatum Romanis tandem everſum eſt. Quod a Græcos adtinet, eorum potentia cum ant dictis imperiis conferenda non eſt. Athenienſes enim ſolius oræ maritimæ imperium tenuerunt per annos LXVIII. Lacedæmoni vero, cum Peloponneſo & reliquæ Græciæ n triginta quidem annos integros imperaſſen a Thebanis victi ſunt. At Reſpub. Roman totius terræ, quæ quidem non eſt inacceſſa imperium tenuit per annos DCCXLV, uſque a Conſulatū Neronis ſecundum, & Calpurnii Piſonis; nec ulla gens potentiæ ejus reſiſtere potu

---

[1] Ἀσυνάρτητον] Vide ſupra v. Ἀλλόκοτον.

[2] Ἀσυνθετώτατον. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[3] Ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι] Verba hæc male interpretatur Mauſſacus ad Harpocrationem. Ὁμολογίαι enim hic non ſignificat *confeſſiones*, ſed *pacta*.

[4] Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συν.] Locus hic ex Harpocratione ita ſcribendus & in integrum reſtituendus eſt: Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἀνοητότατον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

[5] Μὴ συμφραξάμενον] Malim, μὴ συμπεφρασμένον.

[6] Ἀσσυρίων ἀρχὴ παλαιὰ, καὶ εἰς τοὺς μυθ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Dionyſ. Halica lib. 1. pag. 2. ut Portus etiam obſervavit.

[7] Χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα] Sic recte habet Dionyſius loco l dato. In prioribus Edit. vero corrupte legitur χρόνον πολλῷ

[8] Κρατοῦντες ὅλα λ' ἔτη] Scribendum eſt ex Dionyſio, κρατ ὔπ ὅλα λ' ἔτη: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

Ἀσσύριοι. οὗτοι ἐκλήθησαν ἀπό τινος γίγαντος,
ματι Σύρου, ἐξ οὗπερ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ χώρα.
 δὲ Ἀσσυρίων καὶ Σύροι προσηγορεύθησαν. ἢ ἀπὸ
 Ἀσσοὺρ, τοῦ υἱοῦ Σὴμ, τοῦ υἱοῦ Νῶε· ὅστις Ἀσσοὺρ
ισε πρῶτος πόλιν μεγάλην τὴν μετονομασθεῖσαν
ευΐ. οἱ δὲ Ἀσσυρίους φασὶ τοὺς Πέρσας.

Ἀσσύριοι. τὸ ἔθνος. [1] Ἀτρεμούντων πάντων οὐδὲν
ποδὼν ἦν αὐξηθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖστον. μετὰ δὲ
ῦτα πολλοὶ καὶ συνεχεῖς πόλεμοι γενόμενοι, ἐπα-
στάσεις τε ἑτέρων ἐφ' ἑτέρους μυρίαι, καὶ πόλεμοι
ὸς ἀλλήλους συνερράγησαν. ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος.

Ἀσύστατον. [2] οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνὸν, ἀλλ' ἀραιὸν
τῇ ποιήσει, καὶ κομπώδη. ἢ ἀδιάθετον. ἀπιθάνως
ντεθέντα.

Ἀσύμφηλον. [3] ἀπαίδευτον. ἀνόητον.

Ἀσφαδάστῳ. [4] ἀσκαρίστῳ. σπασμὸν μὴ ἔχοντι.
ὶ τοῦ συντόμως. ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης,
ροσγενέσθαι σπασμὸν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θα-
ῳ διατριβήν. Σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι
σφακελίζειν. Σοφοκλῆς·

Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι
Ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

αραδεδομένον δὲ καθ' ἱστορίαν, [5] ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο
α ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, [6] κατὰ δὲ τὴν μασχάλην
ην τρωτὸς, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα λεοντῇ τὰ ἄλ-
μέρη τοῦ σώματος σκεπάσαντα, τοῦτο δὲ τὸ μέ-
ἀσκέπαστον ἐᾶσαι, διὰ τὸ προσκεῖσθαι ἐκεῖσε τὴν
τρον.

Ἀσφάλιος. Ποσειδῶν. Ἀσφάλιος ῥιζοῦχα [7] θε-
α νέρθε φυλάσσων. τελευταῖος οὗτος τοῦ ε' τῶν
ευτικῶν Ὀππιανοῦ.

Ἀσφάλισαι. φύλαξαι σαυτόν. Ἀσφαλίζω γὰρ, τὸ
άττω.

σφαλτῖτις λίμνη. ἔνθα ἡ ἄσφαλτος γίνεται.
αλτος δὲ [8] ξηρίον ἐστὶ πίττῃ ὅμοιον. χρῶνται δὲ
ῇ καὶ οἱ ἰατροί. καὶ Ἀσφάλτωσις, ἡ πίσσωσις.
ἐν τῷ Ἀδιαβηνή.

σφάραγον. φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. [9] λέ-
καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα. ἔστι δὲ
ὶ βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς κα-
ς ἐπιτήδειον. οὕτω μὲν [10] οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ

Ἀσσύριοι. Aſſyrii. Hi a Gigante quodam, cui nomen erat Syrus, ita appellati fuerunt: a quo & regio nomen accepit. Ab Aſſyriis vero & Syri dicti ſunt. Vel ab Aſſur, filio Semi, qui fuit filius Noæ. Hic Aſſur primus urbem magnam condidit, quæ poſtea vocata fuit Ninive. Alii vero dicunt Aſſyrios eſſe Perſas.

Ἀσσύριοι. Aſſyrii. Gens ita dicta. Cum omnia eſſent tranquilla, nihil impedivit, quominus eorum potentia magnum incrementum caperet. Poſtea vero multa & continua bella, plurimæque ſeditiones aliorum adverſus alios, & bella inteſtina, exorta ſunt. Hæc ſub Cæſare [contigerunt.]

Ἀσύστατον. Non bene compactum, nec denſum, ſed laxum & tumidum in poeſi. Vel, non bene ordinatas, nec probabiles, [ſed abſurdas fabulas] componentem.

Sch. Ar. Nub. 1370.

Ἀσύμφηλον. Imperitum. Stultum.

Ἀσφαδάστῳ. [Dicitur de morte, in qua moriens] non palpitat, nec convulſiones patitur, ſed celeriter & facile animam efflat. [Hoc autem Ajax ideo dicit,] ut letali vulnere ictus ſtatim & abſque convulſionibus moriatur, nec diu moribundus palpitet. Σφαδάζειν ſignificat convulſionem pati & contabeſcere. Sophocles: [*Invoco ſimul*] *Mercurium Terreſtrem, animas ad Orcum compellentem, ut morte placida, & celeri, convulſionibuſque carente me ſopiat, poſtquam latus hoc enſe dirupero.* Ferunt autem fabulæ, Ajacem reliquo quidem corpore fuiſſe invulnerabilem, at ſolam ejus axillam vulnerari potuiſſe, quod Hercules, cum totum ejus corpus pelle leonina texiſſet, ſolam hanc partem excepiſſet, ideo quod pharetra ei appenſa eſſet.

Sch. Soph. Aj. 832

Ἀσφάλιος. Neptunus. *O Neptune, qui ima terrarum fundamenta cuſtodis.* Hic verſus eſt ultimus libri quinti *Halieuticorum* Oppiani.

Ἀσφάλισαι. Securitati tuæ conſule. Ἀσφαλίζω enim ſignificat cuſtodio.

Ἀσφαλτῖτις λίμνη. Lacus aſphaltites, ubi bitumen gignitur. Bitumen autem eſt aliquid pici ſimile: quo & medici utuntur. Et Ἀσφάλτωσις, bituminatio. Quære in v. Ἀδιαβηνή.

Ἀσφάραγον. Fauces, ſtomachum, guttur. Item germen ex ſpinis naſcens. Eſt etiam quoddam herbæ genus, ἀσφάραγος vocatum, quod ad purgationes utile eſt. Et Attici quidē

τρεμούντων πάντων οὐδὲν ἐμπ.] Quid hæc ad vocem Ἀσσύριοι?
manis enim, non de Aſſyriis in hoc fragmento verba fiunt,
ex ultimis verbis, ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος, patet.

ύσταον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ π.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad
pag. 199. (123. Ed. Baſ. P.)

ύμφηλον. ἀπ.] Scribe ἀσύφηλον, ut apud Homerum Il. I.
Vide etiam Etymologum.

σφαδάστῳ. ἀσκαρίστῳ. σπασμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, de-
ſunt ex Scholiaſta Sophocl. ad *Ajacem* pag. 50. ut Portus
vit.

τι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μαχ.]
choliaſtam Homeri ad Il. Ψ. v. 821. itemque Anonymum
mento *Ajacis Flag.* & Euſtath. ad Homer. pag. 995.

[6] Κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρ.] Qua parte corporis Ajax vulnerabilis fuerit diverſæ ſunt auctorum ſententiæ. Alii enim axillam, alii latus, alii cervicem partem eam fuiſſe dicunt: ut ex locis auctorum in nota præcedente indicatis patet.

[7] Θεμέλια] Apud Oppianum legitur θεμέθλια, uti & hic legendum eſt.

[8] Ξηρίον] Hæc vox procul dubio corrupta eſt: quæ tamen quomodo emendanda ſit nunc in mentem mihi non venit. Portus corrigendum putabat κηρίον: ſed quod mihi non ſatis probatur.

[9] Λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλ.] Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. *Hiſtor. Plant.* pag. 601.

[10] Οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὴν λέξιν προφέρουσι] Vide Athen. lib. 11. pag. 62. & Bodæum a Stapel ad Theophr. *de Plantis* pag. 600.

Ἀσύμβατον. ἀφιλίωτον.

Ἀσυμφανῶς. ἐπικεκαλυμμένως. ἀδήλως.

Ἀσυμφυῆ. ἀνοίκεια. ἀνόμοια. Ἢ πετρῶδες τὸ ἔδαφος τοῦ ῥείθρου ἦν, ὑπό τε ἀνωμαλίας καὶ τοῦ ἀσυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποτιθεμένοις.

Ἀσυνάρτητον.[1] ἀσυνάρμοστον.

Ἀσυνδύαστος. ἀσύμπλοκος. ἀσύζευκτος.

Ἀσυνέτους. τοὺς ἀσυνειδήτους· ὧν οὐδὲν ἀφρονέστερον παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ νοητέον. καὶ Ἀσυνετῶ, τὸ μωραίνω.

Ἀσυνθεσία. παράβασις συνθηκῶν.

Ἀσύνθετος. ἀσύμφωνος. ἄμικτος. Ἀσυνθέτους δὲ, τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἃς ἂν πρός τινα συνθῶνται.

Ἀσυνθετώτατον.[2] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας ἐπὶ τοῦ ὄχλου τάττει τὸ ὄνομα. ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστεις διὰ τὸ ἀβέβαιον οὐ τιθέμενον. ἢ ἀνωμόλογον καὶ ἀσύμφωνον. ὁμολογίαι[3] γὰρ αἱ συνθῆκαι. [4] ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Φησὶ γάρ· Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

Ἀσύντακτον. μὴ συντεταγμένον. μὴ [5] συμφραξάμενον.

Ἀσυντελής. ἀσύμφορος. ἀχρήσιμος.

Ἀσσυρίηθεν. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀσσυρίων[6] ἀρχὴ παλαιὰ, καὶ ἐς τοὺς μυθικοὺς ἀναγομένη χρόνους, ὀλίγου τινὸς ἐκράτησε τῆς Ἀσίας μέρους. εἶτα ἡ Μηδικὴ, καθελοῦσα τὴν Ἀσσυρίων, χρόνον οὐ πολὺν κατέσχεν, ἀλλὰ κατελύθη ἐπὶ τῆς δʹ γενεᾶς. Πέρσαι δὲ Μήδους καταγωνισάμενοι, [7] χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα διακοσίων ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ Μακεδόνων δυναστεία, τὴν Περσῶν καθελοῦσα, μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἤρξατο φέρεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων αὐτὴ καθ' αὑτὴν ἐξησθένησεν, ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθεῖσα. τὰς γὰρ Ἑλληνικὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαρεξετάζειν. Ἀθηναῖοι γὰρ μόνης ἦρξαν τῆς παραλίου ἑβδομήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη. Λακεδαιμόνιοι δὲ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος [8] κρατοῦντες ὅλα λʹ ἔτη, ἐπαύθησαν ὑπὸ Θηβαίων. ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἁπάσης, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστι, έ καὶ μʹ πρὸς τοῖς ψʹ ἔτεσιν εἰς ὑπάτους Κλαύδιον Νέρωνα τὸ δεύτερον, καὶ Πίσωνα Καλπούρνιον, οὐδὲ ἀντίπαλον ἔχουσα.

Ἀσύμβατον. Inimicum. Hoſtile.

Ἀσυμφανῶς. Non manifeſte. Tecte. Obſcure.

Ἀσυμφυῆ. Non conſentanea. Diſſimilia. *Qua fluminis ſolum ſaxoſum erat, quod propter inæqualitatem non videbatur aptum fore rebus, quæ illi imponendæ erant.*

Ἀσυνάρτητον. Inconcinnum. Non congruum.

Ἀσυνδύαστος. Non conjunctus, vel non copulatus cum altero. Cœlebs.

Ἀσυνέτους. Inſipientes. Conſcientia carentes: quibus nihil ſtultius apud Apoſtolum intelligendum eſt. Et Ἀσυνετῶ, deſipio.

Ἀσυνθεσία. Pactorum & conventorum violatio.

Ἀσύνθετος. Cum quo nemo pactum inire poteſt. Ab omni commercio cum aliis abhorrens. Item ἀσυνθέτους vocant eos, qui pacta cum aliis inita non ſervant.

Ἀσυνθετώτατον. Demoſthenes in oratione de falſa legatione ὄχλον ἀσυνθετώτατον vocat turbam maxime infidam, & inconſtantem, & a pactis ſervandis alienam. Vel eam, quæ a pactis & fœderibus abhorret. Ὁμολογίαι enim appellantur pacta. Vel poſuit pro ἀσυνετώτατον, id eſt, inſipientiſſimum. Vel pro eo, cujus ſententiam & mentem nemo perſpicere poteſt. Homerus: *Tu vero intellige, & me audi.*

Ἀσύντακτον. Incompoſitum. Inordinatum.

Ἀσυντελής. Qui nihil prodeſt. Inutilis.

Ἀσσυρίηθεν. Ex Aſſyria.

Ἀσσυρίων ἀρχή. Aſſyriorum imperium antiquum, & cujus initium a mythicis temporibus repetitur, exiguam quandam Aſiæ partem obtinuit. Deinde Medicum, everſo Aſſyriorum principatu, haud diu duravit, ſed in quarta ætate deſiit. Poſtea Perſæ, Medis devictis, non multo plus quam CC annos imperarunt. Perſis ſucceſſerunt Macedones, quorum imperium poſt Alexandri obitum in deterius ferri cœpit, & ſub ſucceſſoribus illius bellis inteſtinis labefactatum a Romanis tandem everſum eſt. Quod ad Græcos adtinet, eorum potentia cum ante dictis imperiis conferenda non eſt. Athenienſes enim ſolius oræ maritimæ imperium tenuerunt per annos LXVIII. Lacedæmonii vero, cum Peloponneſo & reliquæ Græciæ ne triginta quidem annos integros imperaſſent, a Thebanis victi ſunt. At Reſpub. Romana totius terræ, quæ quidem non eſt inacceſſa, imperium tenuit per annos DCCXLV, uſque ad Conſulatū Neronis ſecundum, & Calpurnii Piſonis; nec ulla gens potentiæ ejus reſiſtere potuit.

---

[1] Ἀσυνάρτητον] Vide ſupra v. Ἀλλόκοτον.

[2] Ἀσυνθετώτατον. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[3] Ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι] Verba hæc male interpretatur Mauſſacus ad Harpocrationem. Ὁμολογίαι enim hic non ſignificat *confeſſiones*, ſed *pacta*.

[4] Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συν.] Locus hic ex Harpocratione ita ſcribendus & in integrum reſtituendus eſt: Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἀνοητότατον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρος· Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

[5] Μὴ συμφραξάμενον] Malim, μὴ συμπεφραγμένον.

[6] Ἀσσυρίων ἀρχὴ παλαιὰ, καὶ εἰς τοὺς μυθ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Dionyſ. Halicarn. lib. 1. pag. 2. ut Portus etiam obſervavit.

[7] Χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα] Sic recte habet Dionyſius loco laudato. In prioribus Edit. vero corrupte legitur χρόνον πολλῷ πλεῖον.

[8] Κρατοῦντες ὅλα λʹ ἔτη] Scribendum eſt ex Dionyſio, κρατοῦντες οὐπ ὅλα λʹ ἔτη: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

Ἀσσύριοι. οὗτοι ἐκλήθησαν ἀπό τινος γίγαντος, ὀνόματι Σύρου, ἐξ οὗ περ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ χώρα. ἀπὸ δὲ Ἀσσυρίων καὶ Σύροι προσηγορεύθησαν. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀσσοὺρ, τοῦ υἱοῦ Σὴμ, τοῦ υἱοῦ Νῶε· ὅστις Ἀσσοὺρ ἔκτισε πρῶτος πόλιν μεγάλην τὴν μετονομασθεῖσαν Νινευΐ. οἱ δὲ Ἀσσυρίους φασὶ τοὺς Πέρσας.

Ἀσσύριοι. τὸ ἔθνος. [1] Ἀτρεμούντων πάντων οὐδὲν ἐμποδὼν ἦν αὐξηθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖστον. μετὰ δὲ ταῦτα πολλοὶ καὶ συνεχεῖς πόλεμοι γενόμενοι, ἐπαναστάσεις τε ἑτέρων ἐφ' ἑτέρους μυρίαι, καὶ πόλεμοι πρὸς ἀλλήλους συνερράγησαν. ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος.

Ἀσύστατον. [2] οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνὸν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει, καὶ κομπώδη. ἢ ἀδιάθετον. ἀπιθάνως συντεθέντα.

Ἀσύμφηλον. [3] ἀπαίδευτον. ἀνόητον.

Ἀσφαδάστῳ. [4] ἀσκαρίστῳ. σπασμὸν μὴ ἔχοντι. ἀντὶ τοῦ συντόμως. ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης, μὴ προσγένηται σπασμὸν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. Σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. Σοφοκλῆς·

Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

Παραδέδονται δὲ καθ' ἱστορίαν, [5] ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, [6] κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρωτὸς, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα λεοντῇ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος σκεπάσαντα, τοῦτο δὲ τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι, διὰ τὸ προσκεῖσθαι ἐκεῖσε τὸν γωρυτόν.

Ἀσφάλιος. Ποσειδῶν. Ἀσφάλιος ῥιζοῦχα [7] θεμέλια γαίης φυλάσσων. τελευταῖος οὗτος τοῦ ε΄ τῶν Ἀλιευτικῶν Ὀππιανοῦ.

Ἀσφαλίσαι. φύλαξαι σεαυτόν. Ἀσφαλίζω γὰρ, τὸ φυλάττω.

Ἀσφαλτῖτις λίμνη. ἔνθα ἡ ἄσφαλτος γίνεται. ἄσφαλτος δὲ [8] ξηρίον ἐστὶ πίττῃ ὅμοιον. χρῶνται δὲ αὐτῇ καὶ οἱ ἰατροί. καὶ Ἀσφάλτωσις, ἡ πίσσωσις. ζήτει ἐν τῷ Ἀδιαβηνή.

Ἀσφάραγον. φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. [9] λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα. ἔστι δὲ καὶ βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. οὕτω μὲν [10] οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ

Ἀσσύριοι. Aſſyrii. Hi a Gigante quodam, cui nomen erat Syrus, ita appellati fuerunt: a quo & regio nomen accepit. Ab Aſſyriis vero & Syri dicti ſunt. Vel ab Aſſur, filio Semi, qui fuit filius Noæ. Hic Aſſur primus urbem magnam condidit, quæ poſtea vocata fuit Ninive. Alii vero dicunt Aſſyrios eſſe Perſas.

Ἀσσύριοι. Aſſyrii. Gens ita dicta. Cum omnia eſſent tranquilla, nihil impedivit, quominus eorum potentia magnum incrementum caperet. Poſtea vero multa & continua bella, plurimæque ſeditiones aliorum adverſus alios, & bella inteſtina, exorta ſunt. Hæc ſub Cæſare [contigerunt.]

Ἀσύστατον. Non bene compactum, nec denſum, ſed laxum & tumidum in poeſi. Vel, non bene ordinatas, nec probabiles, [ſed abſurdas fabulas] componentem.

Sch. Ar. Nub. 1370.

Ἀσύμφηλον. Imperitum. Stultum.

Ἀσφαδάστῳ. [Dicitur de morte, in qua moriens] non palpitat, nec convulſiones patitur, ſed celeriter & facile animam efflat. [Hoc autem Ajax ideo dicit,] ut letali vulnere ictus ſtatim & abſque convulſionibus moriatur, nec diu moribundus palpitet. Σφαδάζειν ſignificat convulſionem pati & contabeſcere. Sophocles: [*Invoco ſimul*] *Mercurium Terreſtrem, animas ad Orcum compellentem, ut morte placida, & celeri, convulſionibuſque carente me ſopiat, poſtquam latus hoc enſe dirupero.* Ferunt autem fabulæ, Ajacem reliquo quidem corpore fuiſſe invulnerabilem, at ſolam ejus axillam vulnerari potuiſſe, quod Hercules, cum totum ejus corpus pelle leonina texiſſet, ſolam hanc partem excepiſſet, ideo quod pharetra ei appenſa eſſet.

Sch. Soph. Aj. 832

Ἀσφάλιος. Neptunus. *O Neptune, qui ima terrarum fundamenta cuſtodis.* Hic verſus eſt ultimus libri quinti *Halieuticorum* Oppiani.

Ἀσφαλίσαι. Securitati tuæ conſule. Ἀσφαλίζω enim ſignificat cuſtodio.

Ἀσφαλτῖτις λίμνη. Lacus aſphaltites, ubi bitumen gignitur. Bitumen autem eſt aliquid pici ſimile: quo & medici utuntur. Et Ἀσφάλτωσις, bituminatio. Quære in v. Ἀδιαβηνή.

Ἀσφάραγον. Fauces, ſtomachum, guttur. Item germen ex ſpinis naſcens. Eſt etiam quoddam herbæ genus, ἀσφάραγος vocatum, quod ad purgationes utile eſt. Et Attici quidē

---

[1] Ἀτρεμούντων πάντων οὐδὲν ἐμπ.] Quid hæc ad vocem Ἀσσύριοι? De Romanis enim, non de Aſſyriis in hoc fragmento verba fiunt, ut vel ex ultimis verbis, ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος, patet.

[2] Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ π.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad Nubes pag. 199. (123. Ed. Baſ. P.)

[3] Ἀσύμφηλον. ἀπ.] Scribe ἀσύφηλον, ut apud Homerum Il. I. v. 647. Vide etiam Etymologum.

[4] Ἀσφαδάστῳ. ἀσκαρίστῳ. σπασμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſumpta ſunt ex Scholiaſta Sophocl. ad *Ajacem* pag. 50. ut Portus obſervavit.

[5] Ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μασχ.] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Ψ. v. 821. itemque Anonymum in Argumento *Ajacis Flag.* & Euſtath. ad Homer. pag. 995.

[6] Κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρ.] Qua parte corporis Ajax vulnerabilis fuerit diverſæ ſunt auctorum ſententiæ. Alii enim axillam, alii latus, alii cervicem partem eam fuiſſe dicunt: ut ex locis auctorum in nota præcedente indicatis patet.

[7] Θεμέλια] Apud Oppianum legitur θεμείθλια, uti & hic legendum eſt.

[8] Ξηρίον] Hæc vox procul dubio corrupta eſt: quæ tamen quomodo emendanda ſit nunc in mentem mihi non venit. Portus corrigendum putabat κηρίον: ſed quod mihi non ſatis probatur.

[9] Λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλ.] Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. *Hiſtor. Plant.* pag. 601.

[10] Οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὴν λέξιν προφέρουσι] Vide Athen. lib. 11. pag. 62. & Bodæum a Stapel ad Theophr. *de Plantis* pag. 600.

τὴν λέξιν προφέρουσιν. οἱ δὲ πολλοὶ μὴ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὰ τῶν λαχάνων [1] ὁρώμενα πρῶτα ἀσπαράγους καλοῦσι.

Ἀσφόδελος. τὸ φυτόν. Ἀσφοδελὸς δὲ, ὁ λειμών.

Ἀσφόδελος. σκιλλῶδες φυτὸν, φύλλα ἔχον μακρὰ, καὶ ἀνθέρικον ἐσθιόμενον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερόν. καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον.

Οὐδ' [2] ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, ὀξυτονητέον· ὡς καὶ παρ' [3] Ὁμήρῳ· Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀσχάλλων. ἀδημονῶν, λυπούμενος, χαλεπαίνων. Ὁ [4] δὲ ἤσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνων καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ [5] ἀσχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνηνύτοις, ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀνέθορε. καὶ [6] Ἀσχαλόωντα, ἀδημονοῦντα.

Ἄσχετον. ἀκράτητον. καὶ Ἀσχέτως, ἀμέτρως.

Ἄσχολος. ὁ μὴ εὐκαιρῶν. σχολὴ γὰρ ἡ [7] ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκαιρία. [8] Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέγειν πρός τινα, ἢ ἐν ἐπιστολῇ γράφειν, ὅτι ἄσχολός εἰμι· μηδὲ διὰ τοιούτου τρόπου συνεχῶς παραιτεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς πρὸς τοὺς συμβιοῦντας σχέσεις καθήκοντα, προβαλλόμενον τὰ περιεστῶτα πράγματα. καὶ ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ ἀσχολεῖσθαι. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ.

Ἄττα. [9] δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα, ἢ ἅτινα, παρὰ Ἀντιφῶντι. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ, ἢ ποιά τινα, παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα. ἐν δὲ τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν· ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου. ἄττα τινὰ, ἢ ἅτινα, ἢ παραπλήσια ὀλίγα. Ἀντιφῶν τῷ ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Μύῤῥου. Οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄττα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἄνθρωποι, ἄττα ἂν ὁρῶσι τῇ ὄψει, πιστότερα ἡγοῦνται, ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας. [10] Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς

hanc vocem per φ efferunt. At vulgu rem non accurate examinans, per π pronuntiat. Et in genere prima olerum germina ἀσπαράγους vocant.

Ἀσφόδελος. Planta, quæ vocatur aſphodelus. At ἀσφοδελὸς, pratum, in quo aſphodelus naſcitur.

Ἀσφόδελος. Aſphodelus, planta ſcillæ ſimilis, habens folia longa, & caulem eſculentum cujus ſemen toſtum, & radix cum ficubus conciſa, valde utilia ſunt. Eſt autem Proſerpinæ & Manibus ſacra: & Rhodii Proſerpinam & Dianam aſphodelo coronant. Scribendum eſ [ἀσφόδελος,] cum accentu in antepenultima [Heſiodus:] *Neque ſciunt homines, quam ſuaviter & jucunde malva & aſphodelo vivatur.* At cum ſignificat locum, in quo aſphodelus naſcitur, ſcribendum eſt cum acuto in ultima, ut apud Homerum: *In prato, in quo aſphodelus naſcitur.*

Ἀσχάλλων. Mœrens. Dolens. Ægre ferens. Indignans. *Ille vero indignabatur, præferri ſib juvenem, qui capillis tantum ornandis, & corpori exercendo ſtuderet.* Et iterum: *Ille ve ignominiam ægre ferens, & ob irritos labores animum deſpondens, quanta pedum celeritate potuit,* [*in arcem*] *adſcendit.* Et Ἀσχαλόωντα, dolentem, mœrentem.

Ἄσχετον. Quod retineri coercerique nequit. Et Ἀσχέτως. Immoderate.

Ἄσχολος. Occupatus. Σχολὴ enim ſignificat idem, quod vulgo εὐκαιρία dicitur, i. e. tempus a negotiis vacuum. *Neque niſi neceſſitate adactus ad aliquem dicas, vel in epiſtola ſcribas, tibi non vacare; neque hoc modo ſub negotiorum te urgentium prætextu officia ea, quæ vitæ hujus neceſſitudo a nobis exigit, deſeras.* Et ἀσχολοῦμαι, & ἀσχολεῖται, & ἀσχολεῖσθαι, apud Menandrum. Philemon etiam voce ἀσχολεῖ uſus eſt.

Ἄττα. Duo ſignificat. Nam apud Antiphontem accipitur pro ὅσα, vel ἅτινα, quæcunque, quæ. Apud Demoſthenem vero in *Philippicis* ſumitur pro τινὰ, vel ποιά τινα, quædam, aliqua. Interdum τὸ ἄττα redundat. At Demoſthenes in oratione de falſa legatione vocem hanc ſumpſit pro ὅσα, quæcunque. Quidam vero Comicorum τὸ ἄττα de numero dixit: & alius de tempore. Antiphon voce ἄττα uſus eſt pro ἅτινα, in Apologia Myrrhi. *Haud enim paſſus fuiſſem ea, quæ nunc ab eo paſſus ſum.* Et iterum: *Homines enim, quæ oculis cernunt, certiora ducunt, quam ea, quorum veritas argumentis obſcuris demonſtranda eſt.* Damaſcius: *Iſidorus vero poeticis etiam operam dabat, non quantum* [*ingenii*] *viribus valebat, ſed quantum amor ejus ſtudii ipſum invitabat. Non autem valde illis afficiebatur, quippe quæ animum non*

---

[1] Ὀρώμενα] Portus recte monuit, legendum eſſe ὄρμενα. Vide Bodæum a Stapel loco laudato.

[2] Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφ.] Eſt verſus Heſiodi *Oper. & Dier.* v. 41.

[3] Παρ' Ὁμήρῳ] Odyſſ. Λ. v. 538.

[4] Ὁ δὲ ἤσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου τε.] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas ſupra v. Ἀρμάτος.

[5] Ὁ δὲ ἀσχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνην.] Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. Μέλιτος: ex quo loco ſimul diſcimus, verba hæc ex Æliano deprompta eſſe.

[6] Ἀσχαλόωντα] Eſt vox Homerica Il. Χ. v. 412.

[7] Ἡ ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκ.] Manifeſtum eſt legi debe ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένη εὐκαιρία.

[8] Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέγειν —— περιεστῶτα πράγματα.] Hæc ſun verba Marci Antonini lib. I. §. XII. ut a Pearſonio obſervat fuit.

[9] Ἄττα. δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τ. —— ἐπὶ χρόνου] Ex Harpocratione.

[10] Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητ.] Idem locus Damaſcii legitur in Collectaneis Photianis pag. 1040. u Pearſonius recte obſervavit.

Ἀστυάγης, γραμματικός. Τέχνην γραμματικήν. Περὶ διαλέκτων. Περὶ μέτρων. Κανόνας ὀνοματικούς. καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Ἀστυάναξ. ὄνομα κύριον. Ἀστυανάκτειος.

Ἀστυάνασσα, Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα· ἥτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις εὗρεν, καὶ ἔγραψε περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν· ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν [1] Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη, αἳ τὰ τοιαῦτα ἐξορχησάμεναι ἀσελγήματα.

Ἀστυβοώτης.[2] ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς. ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν. καλήτορα δὲ τὸν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ καλεῖν φασί.

Ἀστυγείτων. πλησιόχωρος.

Ἀστυδάμας[3] ὁ πρεσβύτης, υἱὸς Μορσίμου τοῦ Φιλοκλέους, τραγικῶν ἀμφοτέρων, Ἀθηναῖος, τραγικός. ἔγραψε τραγῳδίας σμ΄. ἐνίκησε ιε΄. ἀκροασάμενος δὲ τοῦ Ἰσοκράτους, καὶ ἐτράπη ἐπὶ τραγῳδίαν.

Ἀστυδάμας, ὁ νέος, υἱὸς τοῦ πρεσβυτέρου, τραγικὸς καὶ αὐτός. Δράματα αὐτοῦ, [4] Ἡρακλῆς Σατυρικός, Ἐπίγονοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρώ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Ἀστυδρομία. παρὰ Λίβυσιν οἱονεὶ τῆς πόλεως γενέθλια, καὶ Θεοδαίσια ἑορτή, [5] ἐν ᾗ ἐτίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας· ἐμοὶ δοκεῖν, νηφάλιόν τε καὶ τὴν ἀγαθὴν κρᾶσιν αἰνιττόμενοι.

Ἀστύνοος. ὄνομα κύριον.

Ἀστυνόμος.[6] δέκα [7] ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δὲ ἐν ἄστει· οἷς ἔμελε περί τε τῶν αὐλητρίδων, καὶ ψαλτριῶν, καὶ κοπρολόγων, καὶ τῶν τοιούτων.

Ἀστυόχεια. ὄνομα πόλεως.

Ἀστυπαλαιεύς. ὄνομα κύριον.

Ἄστυρον.[8] πόλιν.

Ὅς [9] τ' ὤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

Καλλίμαχος.

Ἀστυφέλικτον. ἀτίνακτον.

Ἄσυλον ἱερόν. τὸ τίμιον, καὶ τηροῦν τοὺς ἱκέτας. καὶ ἀσυλία, τὸ πρᾶγμα. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ὄντος δημοσίου καὶ μεγάλου διὰ τὴν τῶν πρεσβευτῶν ἀσυλίαν, καὶ τὴν συνήθη παρὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπὲρ τῶν πρεσβειῶν μισοπονηρίαν.

Ἀσύγχυτον. Ἡ γὰρ φύσις τοῦ ἀσυγχύτου οὔτε σιδήρου ὑφίσταται κατάλυσιν, οὔτε μὴν πάλιν τὴν διὰ πυρὸς λύσιν.

Ἀστυάγης. Aſtyages, Grammaticus. Scripſit Artem Grammaticam. De dialectis. De metris. Regulas nominum. Commentarium in Callimachum.

Eudocia. p. 67. Fabric. B. Gr. Harles. VI. 360.

Ἀστυάναξ. Aſtyanax. Nomen proprium. Unde dicitur Aſtyanacteus.

1 Hom. Il. X. 500. 506.

Ἀστυάνασσα. Aſtyanaſſa, Helenæ Menelai uxoris ancilla, quæ prima varios coeundi & concumbendi modos invenit, & de figuris Venereis ſcripſit. Hanc poſtea imitatæ ſunt Philænis & Elephantine, quæ obſcœna ejuſmodi flagitia evulgarunt.

Conf. Aeschrio. In Anal. Brunck. I. 189. ubi Philaenidis Epitaphium.

Ἀστυβοώτης. Præconis epithetum: quaſi dicas, in urbe clamans. Eundem & καλήτορα vocant, a καλεῖν, i. e. vocare.

2. Hom. Il. Ω. 701.

Ἀστυγείτων. Vicinus.

Ἀστυδάμας. Aſtydamas major, filius Morſimi, Philoclis nepos, utriuſque Tragici, Athenienſis, Tragicus. Scripſit tragœdias CCXL. vicit XV. Idem audivit Iſocratem, & poſtea ad ſcribendas tragœdias ſe contulit.

Fabricius. Bibl. Graec. II. 289.

Ἀστυδάμας. Aſtydamas minor, ſuperioris filius, Tragicus & ipſe. Fabulæ ipſius ſunt, *Hercules Satyricus*, *Epigoni*, *Ajax furens*, *Bellerophontes*, *Tyro*, *Alcmene*, *Phœnix*, *Palamedes*.

Fabric. B. Gr. II. 289

Eudoc. p. 68. δὲ ιε΄.

Ἀστυδρομία. Aſtydromia apud Afros erat veluti natalis urbis, & Theodæſia feſtum, in quo Bacchum colebant & Nymphas: ut mihi quidem videtur, moderatam & veram vini temperandi rationem ſignificare volentes.

Ἀστύνοος. Aſtynous. Nomen proprium.

Ἀστυνόμος. Aſtynomi decem erant numero: quinque in Piræeo, & totidem in Urbe. His curæ erant tibicinæ, pſaltriæ, ſtercorilegi, & ſimiles.

Ἀστυόχεια. Aſtyochia. Nomen urbis.

Hom. Il. B. 658.

Ἀστυπαλαιεύς. Aſtypalæus. Nomen proprium.

Ἄστυρον. Urbem. *Qui habitandi cauſa miſſus fuerat in urbem nuncius.* Callimachus.

Toup. III. 40.
"Bentleius ἄστυρον, quod in S.
"contextum recipere debebat Kus-
"terus. Ernestius (ad Callim. Fr. 289.
"p. 540.) fallitur. Nihil temerè mu-
tandum. Callim. in Pall. Lavacr.
40. — Κρεῖον δ' ἐς ὄρος ᾤχε-
το. Toup. l.c.

Ἀστυφέλικτον. Inconcuſſum. Firmum.

Ἄσυλον ἱερόν. Templum venerabile & ſanctum, quod ſupplices tuetur. Et Ἀσυλία, ſanctitas loci, quæ ſupplices a vi & injuria hominum defendit. *Cum autem certamen illud eſſet publicum & ingens propter ſanctitatem legatorum, & morem Romanorum, qui omnem injuriam legatis illatam deteſtari ſolebant.*

Ἀσύγχυτον. Inconfuſum. *Natura enim inconfuſi nec ferro diſſolvi, nec igne conſumi poteſt.*

Ovid. Met. XV. 871. —
Confer. omnino Theodoret. in Inconfus. Vol. IV. p. 78. Ed. Sirm.
In 2do Dialog. et in Patrum
locis citat. haec vox saepe
occurrit. — sc. Ambros., Chrysost.
Cyrill.

---

[1] Φιλαινὶς] De hac Philænide inſignem habes locum apud Athen. lib. VIII. pag. 335. quem vide. Ejuſdem mentio fit infra v. Δημοχάρης. Vide etiam Antholog. Epigr. lib. III. cap. x. ubi epitaphium ejus legitur.

[2] Ἀστυβοώτης. ὁ κήρυξ ἐπιθετικῶς. ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοᾶν] Ex Schol. Homeri ad Il. Ω. v. 701.

[3] Ἀστυδάμας ὁ πρεσβ.] De eo vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

[4] Ἡρακλῆς Σατυρικός] Hæc fabula laudatur ab Athenæo.

[5] Ἐν ᾗ ἐτίμων Διόνυσον καὶ τὰς Νύμφας] Confer Athen. lib. II. pag. 38. & Brodæum ad Anthol. Epigr. lib. I. pag. 121.

[6] Ἀστυνόμος. δέκα ἦσαν ἀστυνόμοι] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[7] Δέκα ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ· πέντε δὲ ἐν ἄστει] Scribe ex Harpocratione: εἴκοσι μὲν ἦσαν ἀστυνόμοι· πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ· δεκαπέντε δ' ἐν ἄστει. Vide Mauſſacum ad locum illum Harpocrationis, itemque Meurſium *Lect. Attic.* lib. I. cap. XIX.

[8] Ἄστυρον. πόλιν] Eadem voce pro *urbe* uſus eſt Callimachus in alio Epigrammate, quod legitur apud Strabonem lib. I. pag. 46. Vide etiam Etymologum.

[9] Ὅς τ' ὤκιστο ἐς ἄστυρον κτλ.] Senſus fragmenti hujus eſt mutilus & obſcurus: quæ ratio eſt, quare verſionem Porti qualemcunque hic retinuerim.

Ἀσυλία est vox Polybio. IV. 74. 2. Eurip. Helen. 457. ἀσύλητον γένος. Dion. Cass. XLIV. 49. Vol. I. p. 413.
Ἀσυλία.

In Epigr. citat. ab H. Steph. in Thes. III. 1121. A.

Ἀσύμβατον. ἀφιλίωτον.

Ἀσυμφανῶς. ἐπικεκαλυμμένως. ἀδήλως.

Ἀσυμφυῆ. ἀνοίκεια. ἀνόμοια. Ἦ πετρῶδες τὸ ἔδαφος τοῦ ῥείθρου ἦν, ὑπό τε ἀνωμαλίας καὶ τοῦ ἀσυμφυῆ τὰ ὑποκείμενα ἔσεσθαι τοῖς ὑποτιθεμένοις.

Ἀσυνάρτητον.[1] ἀσυνάρμοστον.

Ἀσυνδύαστος. ἀσύμπλοκος. ἀσύζευκτος.

Theophylact. Simocatt. Ἀπορ. φυσικ. α΄. p. 4

Ἀσυνέτους. τοὺς ἀσυνειδήτους· ὧν οὐδὲν ἀφρονέστερον παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ νοητέον. καὶ Ἀσυνετῶ, τὸ μωραίνω.

Ἀσυνθεσία. παράβασις συνθηκῶν.

Ἀσύνθετος. ἀσύμφωνος. ἄμικτος. Ἀσυνθέτους δὲ, τοὺς ταῖς συνθήκαις μὴ ἐμμένοντας, ἃς ἂν πρός τινα συνθῶνται.

Demosth. I. 383. 6.

Ἀσυνθετώτατον.[2] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας ἐπὶ τοῦ ὄχλου τάττει τὸ ὄνομα. ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστεως διὰ τὸ ἀβέβαιον οὐ τιθέμενον. ἢ ἀνωμόλογον καὶ ἀσύμφωνον. ὁμολογίαι[3] γὰρ αἱ συνθῆκαι.[4] ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Φησὶ γάρ· Σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

λ Homer. Il. Ζ. 334. Od. π. 259. σ. 128. ω. [illegible]

ε Vox Thucyd. V. 72. Demosth. I. 170. 19.

Ἀσύντακτον. μὴ συντεταγμένον. μὴ[5] συμφραξάμενον.

Ἀσυντελής. ἀσύμφορος. ἀχρήσιμος.

Ἀσσυρίηθεν. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Dionysius Halicarn. I Antiqq. Vol. I. p. 2. 36. ad p. 3. 44. multis omissis.

Ἀσσυρίων[6] ἀρχὴ παλαιά, καὶ ἐς τοὺς μυθικοὺς ἀναγομένη χρόνους, ὀλίγου τινὸς ἐκράτησε τῆς Ἀσίας μέρους. εἶτα ἡ Μηδικὴ, καθελοῦσα τὴν Ἀσσυρίων, χρόνον οὐ πολὺν κατέσχεν, ἀλλὰ κατελύθη ἐπὶ τῆς δ΄ γενεᾶς. Πέρσαι δὲ Μήδους καταγωνισάμενοι,[7] χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα διακοσίων ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ Μακεδόνων δυναστεία, τὴν Περσῶν καθελοῦσα, μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἤρξατο φέρεσθαι, καὶ ἐπὶ τῶν διαδόχων αὐτὴ καθ᾽ αὑτὴν ἐξησθένησεν, ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθεῖσα. τὰς γὰρ Ἑλληνικὰς δυνάμεις οὐκ ἄξιον αὐταῖς ἀντιπαρεξετάζειν. Ἀθηναῖοι γὰρ μόνης ἦρξαν τῆς παραλίου ἑβδομήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη. Λακεδαιμόνιοι δὲ Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος[8] κρατοῦντες ὅλα λ΄ ἔτη, ἐπαύθησαν ὑπὸ Θηβαίων. ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἁπάσης, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστι, ε΄ καὶ μ΄ πρὸς τοῖς ψ΄ ἔτεσιν εἰς ὑπάτους Κλαύδιον Νέρωνα τὸ δεύτερον, καὶ Πίσωνα Καλπούρνιον, οὐδὲ ἀντίπαλον ἔχουσα.

Ἀσύμβατον. Inimicum. Hoſtile.

Ἀσυμφανῶς. Non manifeſte. Tecte. Obſcure.

Ἀσυμφυῆ. Non conſentanea. Diſſimilia. *Qua fluminis ſolum ſaxoſum erat, quod propter inæqualitatem non videbatur aptum fore rebus, quæ illi imponendæ erant.*

Ἀσυνάρτητον. Inconcinnum. Non congruum.

Ἀσυνδύαστος. Non conjunctus, vel non copulatus cum altero. Cœlebs.

Ἀσυνέτους. Inſipientes. Conſcientia carentes: quibus nihil ſtultius apud Apoſtolum intelligendum eſt. Et Ἀσυνετῶ, deſipio.

Ἀσυνθεσία. Pactorum & conventorum violatio.

Ἀσύνθετος. Cum quo nemo pactum inire poteſt. Ab omni commercio cum aliis abhorrens. Item ἀσυνθέτους vocant eos, qui pacta cum aliis inita non ſervant.

Ἀσυνθετώτατον. Demoſthenes in oratione de falſa legatione ὄχλον ἀσυνθετώτατον vocat turbam maxime infidam, & inconſtantem, & a pactis ſervandis alienam. Vel eam, quæ a pactis & fœderibus abhorret. Ὁμολογίαι enim appellantur pacta. Vel poſuit pro ἀσυνετώτατον, id eſt, inſipientiſſimum. Vel pro eo, cujus ſententiam & mentem nemo perſpicere poteſt. Homerus: *Tu vero intellige, & me audi.*

Ἀσύντακτον. Incompoſitum. Inordinatum.

Ἀσυντελής. Qui nihil prodeſt. Inutilis.

Ἀσσυρίηθεν. Ex Aſſyria.

Ἀσσυρίων ἀρχή. Aſſyriorum imperium antiquum, & cujus initium a mythicis temporibus repetitur, exiguam quandam Aſiæ partem obtinuit. Deinde Medicum, everſo Aſſyriorum principatu, haud diu duravit, ſed in quarta ætate deſiit. Poſtea Perſæ, Medis devictis, non multo plus quam CC annos imperarunt. Perſis ſucceſſerunt Macedones, quorum imperium poſt Alexandri obitum in deterius ferri cœpit, & ſub ſucceſſoribus illius bellis inteſtinis labefactatum a Romanis tandem everſum eſt. Quod ad Græcos adtinet, eorum potentia cum ante dictis imperiis conferenda non eſt. Athenienſes enim ſolius oræ maritimæ imperium tenuerunt per annos LXVIII. Lacedæmonii vero, cum Peloponneſo & reliquæ Græciæ ne triginta quidem annos integros imperaſſent, a Thebanis victi ſunt. At Reſpub. Romana totius terræ, quæ quidem non eſt inacceſſa, imperium tenuit per annos DCCXLV, uſque ad Conſulatū Neronis ſecundum, & Calpurnii Piſonis; nec ulla gens potentiæ ejus reſiſtere potuit.

---

[1] Ἀσυνάρτητον] Vide ſupra v. Ἀλλόκοτον.

[2] Ἀσυνθετώτατον. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[3] Ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι] Verba hæc male interpretatur Mauſſacus ad Harpocrationem. Ὁμολογίαι enim hic non ſignificat *confeſſiones*, ſed *pacta*.

[4] Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ὃν μὴ δύναταί τις συν.] Locus hic ex Harpocratione ita ſcribendus & in integrum reſtituendus eſt: Ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἀνοητότατον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι, τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρος· Σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μευ ἄκουσον.

[5] Μὴ συμφραξάμενον] Malim, μὴ συμπεφραγμένον.

[6] Ἀσσυρίων ἀρχὴ παλαιὰ, καὶ εἰς τοὺς μυθ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Dionyſ. Halicarn. lib. 1. pag. 2. ut Portus etiam obſervavit.

[7] Χρόνον οὐ πολλῷ πλείονα] Sic recte habet Dionyſius loco laudato. In prioribus Edit. vero corrupte legitur χρόνον πολλῷ πλεῖον.

[8] Κρατοῦντες ὅλα λ΄ ἔτη] Scribendum eſt ex Dionyſio, κρατοῦντες οὐδ᾽ ὅλα λ΄ ἔτη: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

Ἀσσύριοι. οὗτοι ἐκλήθησαν ἀπό τινος γίγαντος, ὀνόματι Σύρου, ἐξ οὗπερ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ χώρα. ἀπὸ δὲ Ἀσσυρίων καὶ Σύροι προσηγορεύθησαν. ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀσσοὺρ, τοῦ υἱοῦ Σὴμ, τοῦ υἱοῦ Νωέ· ὅστις Ἀσσοὺρ ἔκτισε πρῶτος πόλιν μεγάλην τὴν μετονομασθεῖσαν Νινευΐ. οἱ δὲ Ἀσσυρίους φασὶ τοὺς Πέρσας.

Ἀσσύριοι. τὸ ἔθνος. [1] Ἀτρεμούντων πάντων οὐδὲν ἐμποδὼν ἦν αὐξηθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖστον. μετὰ δὲ ταῦτα πολλοὶ καὶ συνεχεῖς πόλεμοι γενόμενοι, ἐπαναστάσεις τε ἑτέρων ἐφ' ἑτέρους μυρίαι, καὶ πόλεμοι πρὸς ἀλλήλους συνερράγησαν. ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος.

Ἀσύστατον.[2] οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ πυκνὸν, ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει, καὶ κομπώδη. ἢ ἀδιάθετον. ἀπιθάνως συντεθέντα.

Ἀσύμφηλον.[3] ἀπαίδευτον. ἀνόητον.

Ἀσφαδάστῳ.[4] ἀσκαρίστῳ. σπασμὸν μὴ ἔχοντι. ἀντὶ τοῦ συντόμως. ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. Σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. Σοφοκλῆς·

Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι
Ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

Παραδεδομένον δὲ καθ' ἱστορίαν, [5] ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, [6] κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρωτὸς, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα λεοντῇ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος σκεπάσαντα, τοῦτο δὲ τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι, διὰ τὸ προσκεῖσθαι ἐκεῖσε τὸν γωρυτόν.

Ἀσφάλιος. Ποσειδῶν. Ἀσφάλιος ῥίζουχα [7] θεμέλια νέρθε φυλάσσων. τελευταῖος οὗτος τοῦ ε' τῶν Ἁλιευτικῶν Ὀππιανοῦ.

Ἀσφάλισαι. φύλαξαι σεαυτόν. Ἀσφαλίζω γὰρ, τὸ φυλάττω.

Ἀσφαλτῖτις λίμνη. ἔνθα ἡ ἄσφαλτος γίνεται. Ἄσφαλτος δὲ [8] ξηρίον ἐστὶ πίττῃ ὅμοιον. χρῶνται δὲ ταύτῃ καὶ οἱ ἰατροί. καὶ Ἀσφάλτωσις, ἡ πίσσωσις. ζήτει ἐν τῷ Ἀδιαβηνή.

Ἀσφάραγον. φάρυγγα, στόμαχον, λαιμόν. [9] λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλάστημα. ἔστι δέ τι καὶ βοτάνης εἶδος ἀσφάραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. οὕτω μὲν [10] οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ

Ἀσσύριοι. Aſſyrii. Hi a Gigante quodam, cui nomen erat Syrus, ita appellati fuerunt: a quo & regio nomen accepit. Ab Aſſyriis vero & Syri dicti ſunt. Vel ab Aſſur, filio Semi, qui fuit filius Noæ. Hic Aſſur primus urbem magnam condidit, quæ poſtea vocata fuit Ninive. Alii vero dicunt Aſſyrios eſſe Perſas.

κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει, Ἀσσυρες οἱ Ἀσσύριοι λέγονται, ἀπὸ εὐθείας τῆς ὁ Ἀσσυρ. Eustath. in Dionys. 775. p.144. Steph. Byzant. v. Ἀσσυρία.

Ἀσσύριοι. Aſſyrii. Gens ita dicta. Cum omnia eſſent tranquilla, nihil impedivit, quominus eorum potentia magnum incrementum caperet. Poſtea vero multa & continua bella, plurimæque ſeditiones aliorum adverſus alios, & bella inteſtina, exorta ſunt. Hæc ſub Cæſare [contigerunt.]

Ἀσύστατον. Non bene compactum, nec denſum, ſed laxum & tumidum in poeſi. Vel, non bene ordinatas, nec probabiles, [ſed abſurdas fabulas] componentem.

2 Schol. Arist. Nub. 1370. Conf. supr. v. Ἀξύστατον.

Ἀσύμφηλον. Imperitum. Stultum.

3 Sch. Hom. Il. I. 643. ubi ἀσύφηλον.

Ἀσφαδάστῳ. [Dicitur de morte, in qua moriens] non palpitat, nec convulſiones patitur, ſed celeriter & facile animam efflat. [Hoc autem Ajax ideo dicit,] ut letali vulnere ictus ſtatim & abſque convulſionibus moriatur, nec diu moribundus palpitet. Σφαδάζειν ſignificat convulſionem pati & contabeſcere. Sophocles: [*Invoco ſimul*] *Mercurium Terreſtrem, animas ad Orcum compellentem, ut morte placida, & celeri, convulſionibuſque carente me ſopiat, poſtquam latus hoc enſe dirupero.* Ferunt autem fabulæ, Ajacem reliquo quidem corpore fuiſſe invulnerabilem, at ſolam ejus axillam vulnerari potuiſſe, quod Hercules, cum totum ejus corpus pelle leonina texiſſet, ſolam hanc partem excepiſſet, ideo quod pharetra ei appenſa eſſet.

Soph. Ajac. 832

Ἀσφάλιος. Neptunus. *O Neptune, qui ima terrarum fundamenta cuſtodis.* Hic verſus eſt ultimus libri quinti *Halieuticorum* Oppiani.

Oppian. Hal. V. 680. ubi Schn. θεμείλια. Conf. Schol. ad Ar. Acharn. 509. Suid. v. Ταιναρον, III. 439.

Ἀσφάλισαι. Securitati tuæ conſule. Ἀσφαλίζω enim ſignificat cuſtodio.

Ἀσφαλτῖτις λίμνη. Lacus aſphaltites, ubi bitumen gignitur. Bitumen autem eſt aliquid pici ſimile: quo & medici utuntur. Et Ἀσφάλτωσις, bituminatio. Quære in v. Ἀδιαβηνή.

1 Conf. Genes. XIV. 10. Exod. II. 3.

Ἀσφάραγον. Fauces, ſtomachum, guttur. Item germen ex ſpinis naſcens. Eſt etiam quoddam herbæ genus, ἀσφάραγος vocatum, quod ad purgationes utile eſt. Et Attici quidē

Athen. II. 22. Vol. I. p. 62. e quo hæc deducta videntur. Conf. Epitom.

---

[1] Ἀτρεμούντων πάντων οὐδὲν ἐμπ.] Quid hæc ad vocem Ἀσσύριοι? De Romanis enim, non de Aſſyriis in hoc fragmento verba fiunt, ut vel ex ultimis verbis, ταῦτα ἐπὶ Καίσαρος, patet.

[2] Ἀσύστατον. οὐ συνεστῶτα, οὐδὲ π.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 199. (123. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ἀσύμφηλον. ἀπ.] Scribe ἀσύφηλον, ut apud Homerum Il. I. v. 643. Vide etiam Etymologum.

[4] Ἀσφαδάστῳ. ἀσκαρίστῳ. σπασμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Sophocl. ad *Ajacem* pag. 50. ut Portus obſervavit.

[5] Ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μασχ.] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Ψ. v. 821. itemque Anonymum in argumento *Ajacis Flag.* & Euſtath. ad Homer. pag. 995.

[6] Κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρ.] Qua parte corporis Ajax vulnerabilis fuerit diverſæ ſunt auctorum ſententiæ. Alii enim axillam, alii latus, alii cervicem partem eam fuiſſe dicunt: ut ex locis auctorum in nota præcedente indicatis patet.

[7] Θεμέλια] Apud Oppianum legitur θεμείλια, uti & hic legendum eſt.

[8] Ξηρίον] Hæc vox procul dubio corrupta eſt: quæ tamen quomodo emendanda ſit nunc in mentem mihi non venit. Portus corrigendum putabat κηρίον: ſed quod mihi non ſatis probatur.

[9] Λέγεται καὶ τὸ ἀκανθῶν ἀποφυόμενον βλ.] Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. *Hiſtor. Plant.* pag. 601.

In Theophr. de Plant. VI. III.

[10] Οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὴν λέξιν προφέρουσι] Vide Athen. lib. II. pag. 62. & Bodæum a Stapel ad Theophr. *de Plantis* pag. 600.

τὴν λέξιν προφέρουσιν. οἱ δὲ πολλοὶ μὴ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὰ τῶν λαχάνων [1]ὀρώμενα πρῶτα ἀσπαράγους καλοῦσι.

hanc vocem per φ efferunt. At vulgus, rem non accurate examinans, per π pronuntiat. Et in genere prima olerum germina ἀσπαράγους vocant.

Ἀσφόδελος. τὸ φυτόν. Ἀσφοδελὸς δὲ, ὁ λειμών.

Ἀσφόδελος. Planta, quæ vocatur aſphodelus. At ἀσφοδελὸς, pratum, in quo aſphodelus naſcitur.

Ἀσφόδελος. σκιλλῶδες φυτὸν, φύλλα ἔχον μακρὰ, καὶ ἀνθέρικον ἐσθιόμενον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερόν. καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον.

2. Hesiod. Op. & Dieb. 41. Vid. Not. ad loc.

Οὐδ' [2] ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, ὀξυτονητέον· ὡς καὶ παρ' [3] Ὁμήρῳ· Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Homer. Odyss. [illegible]

Ἀσφόδελος. Aſphodelus, planta ſcillæ ſimilis, habens folia longa, & caulem eſculentum: cujus ſemen toſtum, & radix cum ficubus conciſa, valde utilia ſunt. Eſt autem Proſerpinæ & Manibus ſacra : & Rhodii Proſerpinam & Dianam aſphodelo coronant. Scribendum eſt [ἀσφόδελος,] cum accentu in antepenultima. [Heſiodus:] *Neque ſciunt homines, quam ſuaviter & jucunde malva & aſphodelo vivatur.* At cum ſignificat locum, in quo aſphodelus naſcitur, ſcribendum eſt cum acuto in ultima, ut apud Homerum : *In prato, in quo aſphodelus naſcitur.*

4 Suidas [illegible] 332.

Ἀσχάλλων. ἀδημονῶν, λυπούμενος, χαλεπαίνων. Ὁ [4] δὲ ἤσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνων καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ [5] ἀσχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνηνύτοις, ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀνέθορε. καὶ [6] Ἀσχαλόωντα, ἀδημονοῦντα.

5. Ælianus. Fragm. II. p. 1040. Suid. V. Μέλιτος.

Ἀσχάλλων. Mœrens. Dolens. Ægre ferens. Indignans. *Ille vero indignabatur, præferri ſibi juvenem, qui capillis tantum ornandis, & corpori exercendo ſtuderet.* Et iterum: *Ille vero ignominiam ægre ferens, & ob irritos labores animum deſpondens, quanta pedum celeritate potuit,* [*in arcem*] *adſcendit.* Et Ἀσχαλόωντα, dolentem, mœrentem.

Ἄσχετον. ἀκράτητον. καὶ Ἀσχέτως, ἀμέτρως.

Ἄσχετον. Quod retineri coercerique nequit. Et Ἀσχέτως. Immoderate.

Ἄσχολος. ὁ μὴ εὐκαιρῶν. σχολὴ γὰρ ἡ [7] ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκαιρία. [8] Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέγειν πρός τινα, ἢ ἐν ἐπιστολῇ γράφειν, ὅτι ἄσχολός εἰμι· μηδὲ διὰ τοιούτου τρόπου συνεχῶς παραιτεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς πρὸς τοὺς συμβιοῦντας σχέσεις καθήκοντα, προβαλλόμενον τὰ περιεστῶτα πράγματα. καὶ ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ ἀσχολεῖσθαι. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ.

8. M. Antonin. I. 12.

Menander.

Philemon.

Ἄσχολος. Occupatus. Σχολὴ enim ſignificat idem, quod vulgo εὐκαιρία dicitur, i. e. tempus a negotiis vacuum. *Neque niſi neceſſitate adactus ad aliquem dicas, vel in epiſtola ſcribas, tibi non vacare; neque hoc modo ſub negotiorum te urgentium prætextu officia ea, quæ vitæ hujus neceſſitudo a nobis exigit, deſeras.* Et ἀσχολοῦμαι, & ἀσχολεῖται, & ἀσχολεῖσθαι, apud Menandrum. Philemon etiam voce ἀσχολεῖ uſus eſt.

9. Etym. Magn. 167. 43.

Ἄσσα. [9] δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα, ἢ ἅτινα, παρὰ Ἀντιφῶντι. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ, ἢ ποιά τινα, παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄσσα. ἐν δὲ τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄσσα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν· ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου. ἄττα τινὰ, ἢ ἅτινα, ἢ παραπλήσια ὀλίγα. Ἀντιφῶν τῷ ἄσσα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Μύρρου. Οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄσσα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἄνθρωποι, ἄσσα ἂν ὁρῶσι τῇ ὄψει, πιστότερα ἡγοῦνται, ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας. [10] Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄσσα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς

Demosth. Philipp.
Olynth. a. Sub fine. I. 17. 5. quæ ap Veteres inter Philipp. numerantur. Conf. Dem. Περὶ Παραπρ. II. 406. 21.

Comicus Ar. N. [illegible]

Comicus alius.

Antiphon. Περὶ τοῦ Χορευτ. XIV. p. 771. 1.

Damascius ap. Photium. 1040. 9.

Ἄσσα. Duo ſignificat. Nam apud Antiphontem accipitur pro ὅσα, vel ἅτινα, quæcunque, quæ. Apud Demoſthenem vero in *Philippicis* ſumitur pro τινὰ, vel ποιά τινα, quædam, aliqua. Interdum τὸ ἄσσα redundat. At Demoſthenes in oratione de falſa legatione vocem hanc ſumpſit pro ὅσα, quæcunque. Quidam vero Comicorum τὸ ἄσσα de numero dixit: & alius de tempore. Antiphon voce ἄσσα uſus eſt pro ἅτινα, in Apologia Myrrhi. *Haud enim paſſus fuiſſem ea, quæ nunc ab eo paſſus ſum.* Et iterum: *Homines enim, quæ oculis cernunt, certiora ducunt, quam ea, quorum veritas argumentis obſcuris demonſtranda eſt.* Damaſcius: *Iſidorus vero poeticis etiam operam dabat, non quantum* [*ingenii*] *viribus valebat, ſed quantum amor ejus ſtudii ipſum invitabat. Non autem valde illis afficiebatur, quippe quæ animum non*

---

[1] Ὀρώμενα] Portus recte monuit, legendum eſſe ὄρμενα. Vide Bodæum a Stapel loco laudato.

[2] Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφ.] Eſt verſus Heſiodi *Oper. & Dier.* v. 41.

[3] Παρ' Ὁμήρῳ] Odyſſ. Λ. v. 538.

[4] Ὁ δὲ ἤσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου τε.] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas ſupra v. Ἀρμάτος.

[5] Ὁ δὲ ἀσχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνηνύτοις.] Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. Μέλιτος: ex quo loco ſimul diſcimus, verba hæc ex Æliano deprompta eſſe.

[6] Ἀσχαλόωντα] Eſt vox Homerica Il. X. v. 412.

[7] Ἡ ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκ.] Manifeſtum eſt legi debere, ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένη εὐκαιρία.

[8] Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέγειν ——— περιεστῶτα πράγματα] Hæc ſunt verba Marci Antonini lib. I. §. XII. ut a Pearſonio obſervatum fuit.

[9] Ἄσσα. δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τ. ——— ἐπὶ χρόνου] Ex Harpocratione

[10] Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄσσα τῶν ποιητ.] Idem locus Damaſcii legitur in Collectaneis Photianis pag. 1040. ut Pearſonius recte obſervavit.

...χης, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἱστά-[νται.]

...ττα. προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον.

Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύμ μοι
Βούλευσον, ποτέραν εἰς ὑμέναιον ἄγω.

...ταγᾶς[1] νουμηνία. παροιμία ἐπὶ τῶν.

...ς. εἶδος ὀρνέου, ὃ τὰ λιμνώδη καὶ [2]ἕλεια ...ταβόσκεται. διὸ καὶ Μαραθῶνά φησιν αὐτὸν ...ριστοφάνης. ἐκεῖ γὰρ πολὺ τὸ ὄρνεον. καὶ ὁ ἀτ-...ας ἴτω, ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος. ἔστι ...ἀτταγᾶς κατάστικτος ποικίλοις πτεροῖς. λέγεται δὲ ...δούλων κατεστιγμένων· ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄρνεον κατά-...

Τὸν [4]πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων.

...τὸν ἀτταγᾶν ἡ συνήθεια ταγηνάελιον καλεῖ.

...ημα. ἀταξία. Τοῦ μηδὲν ἀτάκτημα γενέ-...ι τὴν ἀρχήν. καὶ Ἄτακτοι. ἐν τῇ τῶν πλειόνων ...οἱ περίεργοι, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον τὶ ...ς, ἄτακτοι προσαγορεύονται. οἱ ῥήτορες δὲ καὶ ...ν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης, μὴ [5]παρὰ τά-...τὴν συμβολὴν ποιήσαντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῇ ...ι φύρδην.

...ταλάντη,[6] Ἀκάστου γυνή, ἥτις Πηλέως ἐρα-...α λόγους περὶ μίξεως εἰσφέρει. ἀναινομένου δέ, ...μὴ μιν κατείπῃ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθά-...α αὐτὸν [7]προσδιαβάλλει τὸν ἄνδρα, ὡς βινηθῆναι ...ελήσας. ὁ δὲ λόχον [8]ὑφείσας ἐπεβούλευσε Πηλεῖ. ...ς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον καλέσῃ πρὸς αὐτόν, ...καλεσάμενος βοηθοὺς τούς τε Τυνδαρίδας καὶ ...α, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνῳ, φίλος αὐτὸς ὢν, διὰ ...συμπλοῦς ἐν τῇ Ἀργοῖ γεγονέναι· καὶ τήν τε Ἰωλ-...ει, καὶ τὴν Ἀκάστου γυναῖκα σφάττει.

...λαντον. ἴσον. παραπλήσιον.

...αλὰ[9] φρονέων. νήπια, ἁπαλά.

...λάριχος, υἱὸς μὲν Ἀμαλασούνθης, βασι-...δὲ τῶν Γότθων.

...λαίπωρον.[10] ἄπονον. ἢ τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγό-..., καὶ οὐ μετὰ ἀποδείξεως. ἢ τὸ εὐχερὲς καὶ φανε-...Αἰλιανός· Εἴπῃ τοῦ προτέρου λόγου ὑγιὲς οὐδέν. ἀλλ'

tangunt, sed intra imaginationem & linguam consistunt.

Ἄττα. Est vox, qua junior seniorem compellat. [In Epigrammate:] *O bone senex, duæ me fœminæ ad conjugium invitant: quarum altera & opibus & ætate mihi par est; altera vero ætate provectior. Utrum melius? Age igitur consule mihi, utra uxor ducenda sit.*

...uriach. Epigr. I. p. 272.

Ἀτταγᾶς νουμ. *Attagas & numenius* [*in societatem coeunt.*] Proverbium, [quod de duobus furibus dicitur.]

Iamb. apud D. Laert. VIII. 18. p. 501 Συνῆλθεν, Ἀτταγᾶς τε καὶ Νουμήνιος.

...n. VIII. 18. ubi ad Laert. ...1. p. 501 confert, qui dat ...θεν Ἀτταγᾶς τε καὶ Νουμ.

Ἀτταγᾶς. Attagen, genus avis, quæ in lacustribus & palustribus locis pascitur. Quare & Marathonem eam incolere dicit Aristophanes. Illic enim avis ista frequens est. Et, attagen veniat, pratum Marathonium incolens. Est autem attagen avis, quæ pennas habet variis maculis distinctas. Unde nomen hoc de servis dicitur, qui notis compuncti sunt: quoniam & avis illa punctis notata est. Vulgo autem attagen ταγηνάειον vocatur.

...l. Avib. ~~XXX~~ 247. Athen. IX ... B.

...Vesp. 257: Vid. Avib. 762

Ἀτάκτημα. Confusio. Turbatus rerum status. *Ne qua confusio in imperio oriretur.* Et ἄτακτοι vulgo vocantur homines curiosi, & qui præter officium & decorum aliquid faciunt. Oratores vero sic etiam milites vocant, qui, cum prælium committitur, nullo ordine, sed temere & promiscue cum hoste congrediuntur.

...p. 446.
...d. V. Ἄκαστος. p. 79. ubi
...ν ὑφήσας —

Ἀταλάντη. Atalante, Acasti uxor, Pelei amore capta, cum Peleum de stupro sollicitasset, nec persuadere ei potuisset, verita ne rem Peleus ad maritum deferret, præoccupare illum statuit. Itaque Peleum apud virum calumniatur, quasi stuprum sibi offerre voluisset: qui uxoris calumniis persuasus insidias Peleo comparat. Sed Peleus re intellecta bellum Acasto infert, adscitis in auxilium suum Tyndaridis atque Iasone, qui Acasto quidem infensus, Peleo autem ob expeditionis Argonauticæ societatem erat conjunctissimus. Horum auxilio Peleus expugnata Iolco Acasti uxorem necavit.

Astydamea.

...m. Il. B. 627. 169. et alii...

Ἀτάλαντον. Par. Æquale. Simile.

Ἀταλὰ φρονέων. Qui puerilia sapit.

Ἀταλάριχος. Atalarichus, filius Amalasunthæ, & Rex Gotthorum.

...bius de Bello Goth. I. c. II. ...
I.

...ucydid. I. 20. p. 17. 19.

Ἀταλαίπωρον. Laboris & molestiæ expers. Vel, quod ex tempore & absque demonstratione dicitur. Vel, facile & manifestum. Ælianus:

Aristoph. Dan...

---

[1] ...ταγᾶς νουμηνία. παροιμία ἐπὶ τῶν] Erasmus & Portus de ...numenio, nescio quo, Suidam hic loqui existimantes, im...ntum falluntur. Locus hic enim corruptus est & ...s qui sic emendari & suppleri debet: Ἀτταγᾶς νουμηνίῳ. (...ge συνέρχεται, vel συνῆλθε) παροιμία ἐπὶ δύο κλεπτῶν. ...recte legitur in uno MS. Paris. Est autem νουμήνιος no-...quæ attageni similis est. Hesychius: Νουμήνιος, ὄρνεον ...ἐπάγει. καὶ ὁ τρόχιλος. Hinc proverbium illud dictum est ...hominibus malis & improbis, quorum alter alteri ob ...& ingenii similitudinem se adjungit. Diogenianus Cen-...Adag. XVIII. Συνῆλθον ἀττικᾶς τε (lege ἀτταγᾶς) καὶ νου-...ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο. Hoc proverbio usus est Laertius in ...Segm. CXIV. ubi vide quæ notavit eruditissimus Menagius.

[2] ...] In prioribus Edit. male legitur λεῖα.

[3] ...φάνης] Locus Aristophanis, ad quem Suidas hic respi-...*Avibus* pag. 552. (377. Ed. Bas. P.)

[4] Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων] Hæc sunt verba Aristophanis *Vespis* pag. 446. (319. Ed. Bas. P.)

[5] Μὴ παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες] Scribe μὴ κατὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσωνται: subintellige, οὕτω καλοῦσι.

[6] Ἀταλάντη, Ἀκάστου γυνή, ἥτις Πηλέως ἐρασθ.] Hæc, & quæ sequuntur, sunt verba Nicolai Damasceni apud Constantinum in Collectaneis a Valesio editis, pag. 446. unde Suidas ea descripsit. Cæterum, male hic Suidas Acasti uxorem Atalanten vocat, quæ Astydamea appellata fuit, ut ex veteribus scriptoribus constat. Vide Apollodorum lib. III. cap. XII. & Enarratorem Comici ad *Nubes* pag. 183.

[7] Προσδιαβάλλει] Malim προδιαβάλλει.

[8] Ὑφείσας] Ὑφεὶς potius scribendum est.

[9] Ἀταλὰ φρονέων] Est phrasis Homerica Il. Σ. v. 567.

[10] Ἀταλαίπωρον. ἄπονον] Confer Etymologum.

Vales. in Versione loci, p.
In Graeco textu nomen
...ditur.

τὴν λέξιν προφέρουσιν. οἱ δὲ πολλοὶ μὴ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὰ τῶν λαχάνων [1] ὀρώμενα πρῶτα ἀσπαράγους καλοῦσι.

Ἀσφόδελος. τὸ φυτόν. Ἀσφοδελὸς δέ, ὁ λειμών.

Ἀσφόδελος. σκιλλῶδες φυτόν, φύλλα ἔχον μακρά, καὶ ἀνθέρικον ἐσθιόμενον· καὶ τὸ σπέρμα δὲ αὐτοῦ φρυγόμενον, καὶ ἡ ῥίζα κοπτομένη μετὰ σύκων πλείστην ὄνησιν ἔχει. Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερόν. καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον.

Οὐδ' [2] ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. τὸν δὲ τόπον, ἐν ᾧ φύεται, ὀξυτονητέον· ὡς καὶ παρ' [3] Ὁμήρῳ· Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀσχάλλων. ἀδημονῶν, λυπούμενος, χαλεπαίνων. Ὁ [4] δὲ ἤσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνων καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκίας. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ [5] ἀσχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνηνύτοις, ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀνέθορε. καὶ [6] Ἀσχαλόωντα, ἀδημονοῦντα.

Ἄσχετον. ἀκράτητον. καὶ Ἀσχέτως, ἀμέτρως.

Ἄσχολος. ὁ μὴ εὐκαιρῶν. σχολὴ γὰρ ἡ [7] ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκαιρία. [8] Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέγειν πρός τινα, ἢ ἐν ἐπιστολῇ γράφειν, ὅτι ἄσχολός εἰμι· μηδὲ διὰ τοιούτου τρόπου συνεχῶς παραιτεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς πρὸς τοὺς συμβιοῦντας σχέσεις καθήκοντα, προβαλλόμενον τὰ περιεστῶτα πράγματα. καὶ ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ ἀσχολεῖσθαι. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ.

Ἄττα. [9] δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα, ἢ ἅτινα, παρὰ Ἀντιφῶντι. ἀντὶ δὲ τοῦ τινά, ἢ ποιά τινα, παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα. ἐν δὲ τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν· ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου. ἄττα τινά, ἢ ἅτινα, ἢ παραπλήσια ὀλίγα. Ἀντιφῶν τῷ ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἅτινα, ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Μύρρου. Οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄττα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου. Καὶ αὖθις· Οἱ γὰρ ἄνθρωποι, ἄττα ἂν ὁρῶσι τῇ ὄψει, πιστότερα ἡγοῦνται, ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας. [10] Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχεν. εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς πρὸς αὐτὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς

hanc vocem per φ efferunt. At vulgus, rem non accurate examinans, per π pronuntiat. Et in genere prima olerum germina ἀσπαράγους vocant.

Ἀσφόδελος. Planta, quæ vocatur aſphodelus. At ἀσφοδελὸς, pratum, in quo aſphodelus naſcitur.

Ἀσφόδελος. Aſphodelus, planta ſcillæ ſimilis, habens folia longa, & caulem eſculentum: cujus ſemen toſtum, & radix cum ficubus conciſa, valde utilia ſunt. Eſt autem Proſerpinæ & Manibus ſacra: & Rhodii Proſerpinam & Dianam aſphodelo coronant. Scribendum eſt [ἀσφόδελος,] cum accentu in antepenultima. [Heſiodus:] *Neque ſciunt homines, quam ſuaviter & jucunde malva & aſphodelo vivatur.* At cum ſignificat locum, in quo aſphodelus naſcitur, ſcribendum eſt cum acuto in ultima, ut apud Homerum: *In prato, in quo aſphodelus naſcitur.*

Ἀσχάλλων. Mœrens. Dolens. Ægre ferens. Indignans. *Ille vero indignabatur, præferri ſibi juvenem, qui capillis tantum ornandis, & corpori exercendo ſtuderet.* Et iterum: *Ille vero ignominiam ægre ferens, & ob irritos labores animum deſpondens, quanta pedum celeritate potuit,* [*in arcem*] *adſcendit.* Et Ἀσχαλόωντα, dolentem, mœrentem.

Ἄσχετον. Quod retineri coercerique nequit. Et Ἀσχέτως. Immoderate.

Ἄσχολος. Occupatus. Σχολὴ enim ſignificat idem, quod vulgo εὐκαιρία dicitur, i. e. tempus a negotiis vacuum. *Neque niſi neceſſitate adactus ad aliquem dicas, vel in epiſtola ſcribas, tibi non vacare; neque hoc modo ſub negotiorum te urgentium prætextu officia ea, quæ vitæ hujus neceſſitudo a nobis exigit, deſeras.* Et ἀσχολοῦμαι, & ἀσχολεῖται, & ἀσχολεῖσθαι, apud Menandrum. Philemon etiam voce ἀσχολεῖ uſus eſt.

Ἄττα. Duo ſignificat. Nam apud Antiphontem accipitur pro ὅσα, vel ἅτινα, quæcunque, quæ. Apud Demoſthenem vero in *Philippicis* ſumitur pro τινά, vel ποιά τινα, quædam, aliqua. Interdum τὸ ἄττα redundat. At Demoſthenes in oratione de falſa legatione vocem hanc ſumpſit pro ὅσα, quæcunque. Quidam vero Comicorum τὸ ἄττα de numero dixit: & alius de tempore. Antiphon voce ἄττα uſus eſt pro ἅτινα, in Apologia Myrrhi. *Haud enim paſſus fuiſſem ea, quæ nunc ab eo paſſus ſum.* Et iterum: *Homines enim, quæ oculis cernunt, certiora ducunt, quam ea, quorum veritas argumentis obſcuris demonſtranda eſt.* Damaſcius: *Iſidorus vero poeticis etiam operam dabat, non quantum* [*ingenii*] *viribus valebat, ſed quantum amor ejus ſtudii ipſum invitabat. Non autem valde illis afficiebatur, quippe quæ animum non*

2. Hesiod. [illegible]
[illegible]

Homer. [illegible]

4 Suidas. [illegible] 332.

5. Ælianus. [illegible] II. p. 1040.
Suid. v. [illegible]

8. M. Antonin. [illegible]

Menander.

Philemon.

9. Etym. Magn. 167. 43.

Demosth. Philipp.
Olynth. a. Sub fine. I. 17. 5. quod ap
Veteres inter Philipp. numera-
tur. Conf. Dem. Περὶ Παρα-
πρ. II. 406. 21.

Comicus Ar. N. 250. 650. et saepe alibi.

Comicus alius.

Antiphon. Περὶ τοῦ Χορευτ. XIV.
p. 771. 1.

Damascius ap. Photium. 1040. 9.

---

[1] Ὀρώμενα] Portus recte monuit, legendum eſſe ὄρμενα. Vide Bodæum a Stapel loco laudato.

[2] Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφ.] Eſt verſus Heſiodi Oper. & Dier. v. 41.

[3] Παρ' Ὁμήρῳ] Odyſſ. Λ. v. 538.

[4] Ὁ δὲ ἤσχαλλεν, ὡς παρευδοκιμούμενος ἐκ νέου τε.] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas ſupra v. Ἀρμάτος.

[5] Ὁ δὲ ἀσχάλλων τῇ ἀτιμίᾳ, καὶ ἀπαυδήσας ἐπὶ τοῖς ἀνηνύτοις.] Fragmentum hoc longe auctius legitur infra v. Μέλιτος: ex quo loco ſimul diſcimus, verba hæc ex Æliano deprompta eſſe.

[6] Ἀσχαλόωντα] Eſt vox Homerica Il. X. v. 412.

[7] Ἡ ἐν τῇ λεγομένῃ συνηθείᾳ εὐκ.] Manifeſtum eſt legi debere, ἡ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένη εὐκαιρία.

[8] Μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέγειν ——— περιεστῶτα πράγματα] Hæc ſunt verba Marci Antonini lib. I. §. XII. ut a Pearſonio obſervatum fuit.

[9] Ἄττα. δύο σημαίνει. ἀντὶ μὲν τ. ——— ἐπὶ χρόνου] Ex Harpocratione

[10] Δαμάσκιος· Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητ.] Idem locus Damaſcii legitur in Collectaneis Photianis pag. 1040. ut Pearſonius recte obſervavit.

ψυχῆς, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἱστάμεθα.

Ἄττα. προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον.

Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἶδ' ἄγε σύμ μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Ἀτταγᾶς[1] νουμηνία. παροιμία ἐπὶ τῶν.

Ἀτταγᾶς. εἶδος ὀρνέου, ὃ τὰ λιμνώδη καὶ [2]ἕλεια χωρία καταβόσκεται. διὸ καὶ Μαραθῶνά φησιν αὐτὸν [3]Ἀριστοφάνης. ἐκεῖ γὰρ πολὺ τὸ ὄρνεον. καὶ ὁ ἀτταγᾶς ἴτω, ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος. ἔστι δὲ ὁ ἀτταγᾶς κατάστικτος ποικίλοις πτεροῖς. λέγεται δὲ ἐπὶ δούλων κατεστιγμένων· ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄρνεον κατάστικτον.

Τὸν[4] πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων.

Τοῦτον τὸν ἀτταγᾶν ἡ συνήθεια ταγηνάελον καλεῖ.

Ἀτάκτημα. ἀταξία. Τοῦ μηδὲν ἀτάκτημα γενέσθαι περὶ τὴν ἀρχήν. καὶ Ἄτακτοι. ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ οἱ περίεργοι, καὶ παρὰ τὸ προσῆκόν τι ποιοῦντες, ἄτακτοι προσαγορεύονται. οἱ ῥήτορες δὲ καὶ τῆς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης, μὴ [5]παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῇ καὶ φύρδην.

Ἀταλάντη,[6] Ἀκάστου γυνή, ἥτις Πηλέως ἐρασθεῖσα λόγους ὑπὲρ μίξεως εἰσφέρει. ἀναινομένου δέ, δείσασα μή μιν καταείπῃ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθάσασα αὐτὸν [7]προσδιαβάλλει τὸν ἄνδρα, ὡς βινηθῆναί ἐθελῆσαι. ὁ δὲ λόχον [8]ὑφείσας ἐπεβούλευσε Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον καθέστη πρὸς αὐτόν, παρακαλεσάμενος βοηθοὺς τούς τε Τυνδαρίδας καὶ Ἰάσονα, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνῳ, φίλος αὐτὸς ὤν, διὰ τὸ συμπλοῦς ἐν τῇ Ἀργοῖ γεγονέναι· καὶ τήν τε Ἰωλκὸν αἱρεῖ, καὶ τὴν Ἀκάστου γυναῖκα σφάττει.

Ἀτάλαντον. ἴσον. παραπλήσιον.

Ἀταλὰ[9] φρονέων. νήπια, ἀπαλά.

Ἀταλάριχος, υἱὸς μὲν Ἀμαλασούνθης, βασιλεὺς δὲ τῶν Γότθων.

Ἀταλαίπωρον.[10] ἄπονον. ἢ τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγόμενον, καὶ οὐ μετὰ ἀποδείξεως. ἢ τὸ εὐχερὲς καὶ φανερόν. Αἰλιανός· Εἴ τι τοῦ προτέρου λόγου ὑγιὲς ἦν. ἀλλ'

tangunt, *ſed intra imaginationem & linguam conſiſtunt.*

Ἄττα. Eſt vox, qua junior ſeniorem compellat. [In Epigrammate:] *O bone ſenex, duæ me fœminæ ad conjugium invitant: quarum altera & opibus & ætate mihi par eſt; altera vero ætate provectior. Utrum melius? Age igitur conſule mihi, utra uxor ducenda ſit.*

Iamb. apud D. Laert. VIII. 18. p. 501 Συνῆλθεν Ἀτταγᾶς τε καὶ Νουμήνιος.

Ἀτταγᾶς νουμ. *Attagas & numenius* [*in ſocietatem coeunt.*] Proverbium, [quod de duobus furibus dicitur.]

Ἀτταγᾶς. Attagen, genus avis, quæ in lacuſtribus & paluſtribus locis paſcitur. Quare & Marathonem eam incolere dicit Ariſtophanes. Illic enim avis iſta frequens eſt. Et, attagen veniat, pratum Marathonium incolens. Eſt autem attagen avis, quæ pennas habet variis maculis diſtinctas. Unde nomen hoc de ſervis dicitur, qui notis compuncti ſunt: quoniam & avis illa punctis notata eſt. Vulgo autem attagen ταγηνάελον vocatur.

Ἀτάκτημα. Confuſio. Turbatus rerum ſtatus. *Ne qua confuſio in imperio oriretur.* Et ἄτακτοι vulgo vocantur homines curioſi, & qui præter officium & decorum aliquid faciunt. Oratores vero ſic etiam milites vocant, qui, cum prælium committitur, nullo ordine, ſed temere & promiſcue cum hoſte congrediuntur.

Ἀταλάντη. Atalante, Acaſti uxor, Pelei amore capta, cum Peleum de ſtupro ſollicitaſſet, nec perſuadere ei potuiſſet, verita ne rem Peleus ad maritum deferret, præoccupare illum ſtatuit. Itaque Peleum apud virum calumniatur, quaſi ſtuprum ſibi offerre voluiſſet: qui uxoris calumniis perſuaſus inſidias Peleo comparat. Sed Peleus re intellecta bellum Acaſto infert, adſcitis in auxilium ſuum Tyndaridis atque Iaſone, qui Acaſto quidem infenſus, Peleo autem ob expeditionis Argonauticæ ſocietatem erat conjunctiſſimus. Horum auxilio Peleus expugnata Iolco Acaſti uxorem necavit.

aſtydamea.

Ἀτάλαντον. Par. Æquale. Simile.

Ἀταλὰ φρονέων. Qui puerilia ſapit.

Ἀταλάριχος. Atalarichus, filius Amalaſunthæ, & Rex Gotthorum.

Ἀταλαίπωρον. Laboris & moleſtiæ expers. Vel, quod ex tempore & abſque demonſtratione dicitur. Vel, facile & manifeſtum. Ælianus:

Ariſtoph. Danaïs.

---

[1] Ἀτταγᾶς νουμηνία. παροιμία ἐπὶ τῶν] Eraſmus & Portus de nio, neſcio quo, Suidam hic loqui exiſtimantes, immane quantum falluntur. Locus hic enim corruptus eſt & lus, qui ſic emendari & ſuppleri debet: Ἀτταγᾶς νουμηνίῳ. (intellige συνέρχεται, vel συνῆλθε) παροιμία ἐπὶ δύο κλεπτῶν. recte legitur in uno MS. Pariſ. Eſt autem νουμήνιος nomen avis, quæ attageni ſimilis eſt. Heſychius: Νουμήνιος, ὄρνεον ὅμοιον ἀτταγᾷ. καὶ ὁ τρόχιλος. Hinc proverbium illud dictum eſt de hominibus malis & improbis, quorum alter alteri ob & ingenii ſimilitudinem ſe adjungit. Diogenianus Cent. Adag. XVIII. Συνῆλθον ἀττιλυβᾶς τε (lege ἀτταγᾶς) καὶ νουμήνιος. ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο. Hoc proverbio uſus eſt Laertius in Segm. CXIV. ubi vide quæ notavit eruditiſſimus Menagius.

[2] Ἕλεια] In prioribus Edit. male legitur λεῖα.

[3] Ἀριστοφάνης] Locus Ariſtophanis, ad quem Suidas hic reſpiciat *Avibus* pag. 552. (377. Ed. Baſ. P.)

[4] Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Veſpis* pag. 446. (319. Ed. Baſ. P.)

[5] Μὴ παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες] Scribe μὴ κατὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντας: ſubintellige, οὕτω καλοῦσιν.

[6] Ἀταλάντη, Ἀκάστου γυνή, ἥτις Πηλέως ἐρασθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Nicolai Damaſceni apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 446. unde Suidas ea deſcripſit. Cæterum, male hic Suidas Acaſti uxorem Atalanten vocat, quæ Aſtydamea appellata fuit, ut ex veteribus ſcriptoribus conſtat. Vide Apollodorum lib. III. cap. XII. & Enarratorem Comici ad *Nubes* pag. 183.

[7] Προσδιαβάλλει] Malim προδιαβάλλει.

[8] Ὑφείσας] Ὑφεὶς potius ſcribendum eſt.

[9] Ἀταλὰ φρονέων] Eſt phraſis Homerica Il. Σ. v. 567.

[10] Ἀταλαίπωρον. ἄπονον] Confer Etymologum.

ἐκεῖνός τε ἀβασανίστῳ γραφῇ, ἀταλαιπώρῳ τῆς ἀληθείας ἀκοῇ διεσπαρμένος ἐς τὸ πλῆθος ἀλᾶται ἄλλως. ὁ δέ μοι ἀληθὴς ὤν. καὶ Ἀταλαιπώρως, ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν· Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Ἀταλῇσιν. ἁπαλαῖς. νεογνοῖς. καὶ ἀταλόψυχος. [1] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἠϊθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὁππόσος ἡμῖν
Ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.

Ἀττάλεια. Ἰταλία δέ.

Ἄτταλος, [2] βασιλεύς, ἀδελφὸς Εὐμένους· ᾧ ἄλλο οὐδὲν ἐφόδιον ὑπῆρξε πρὸς βασιλείαν τῶν ἐκτός· πλοῦτος δὲ μόνον, ὃς μετὰ νοῦ μὲν καὶ τόλμης χειριζόμενος, ἀληθῶς μεγάλην παρέχεται χρείαν πρὸς πᾶσαν ἐπιβολήν· ἄνευ δὲ τῶν προειρημένων τοῖς πλείστοις κακῶν παραίτιος πέφυκε γίνεσθαι, καὶ συλλήβδην ἀπωλείας. καὶ γὰρ φθόνους γεννᾷ, καὶ πρὸς διαφθορὰν σώματος καὶ ψυχῆς μεγάλας ἔχει ῥοπάς. ὀλίγαι δέ τινες εἰσὶ ψυχαί, αἳ ταῦτα δυνάμεναι διωθεῖσθαι τῇ τοῦ πλούτου δυνάμει. ὁ δὲ πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἐπεβάλλετο χρήσασθαι τοῖς χορηγίοις, ἀλλ' ἢ πρὸς βασιλικὴν ἀνάκτησιν, οὗ μεῖζον οὐδὲ κάλλιον οὐδὲν οἷόν τέ ἐστιν εἰπεῖν. ὃς τὴν ἀρχὴν ἐνεστήσατο τῆς προειρημένης ἐπιβολῆς, οὐ μόνον διὰ τῆς εἰς τοὺς φίλους εὐεργεσίας καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων. βασιλεύσας γὰρ καὶ βιώσας ἔτη δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα, τούτων δὲ βασιλεύσας μ' καὶ δ', σωφρονέστατα μὲν ἐβίωσε καὶ σεμνότατα πρὸς γυναῖκας καὶ τέκνα· διεφύλαξε δὲ τὴν πρὸς πάντας συμμάχους καὶ φίλους πίστιν. ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις. καὶ οὕτως ἡρμόσατο τὴν ἀρχήν, ὡς παισὶ παίδων ἀστασίαστον παραδοθῆναι τὴν βασιλείαν. † Οὗτος [3] ὁ Ἄτταλος παραλαβὼν τὴν ἐξουσίαν, πρῶτον μὲν ἐξήνεγκε δεῖγμα τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως καὶ πράξεως τὴν Ἀριαράθου καταγωγὴν ἐπὶ τὴν βασιλείαν. Ὅτι Ἄτταλος, [4] ὁ [5] Ἀπολλωνίας ἀνήρ, βασιλεὺς Ἀσίας, μεταλλάττει τὸν βίον, πληρωθείσης ἐπ' αὐτῷ τῆς Πυθίας,

Θάρσει, [6] Ταυρόκερως, ἕξεις βασιληΐδα τιμήν,
Καὶ παίδων παῖδες· τούτων γε μὴν οὐκέτι παῖδες.

Ἀτάλλων. τρέφων. [7] Σοφοκλῆς·

---Κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν
Ψυχὴν ἀτάλλων. ———

Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.

Ἀταμίευτον. ἀδιοίκητον, καὶ ἀφύλακτον, ἤτοι, οὗπερ οὐκ ἔστι ταμιεῖον. λέγεται οὕτως καὶ τὸ πρόχειρον καὶ ἐν ἑτοίμῳ.

Si quid prior rumor veri habuit. At ille incon
derata ſcriptione pro vero in vulgus ſparſus
mere vagatur. Hic autem veritati affinis mi
videtur. Et Ἀταλαιπώρως, ſegniter, neglige
ter. Ariſtophanes *Danaidibus*: *Tam neglige*
ter poeſis ab ipſis tractabatur.

Ἀταλῇσιν. Teneris. Recens natis. Et Ἀτα
λόψυχος, teneram habens animam. In Epi
grammate: *Adoleſcentibus amor non eſt æq*
moleſtus, ac nobis fœminis, teneram animam h
bentibus.

Ἀττάλεια. [Eſt urbs Lydiæ.] Italia ver
[regio.]

Ἄτταλος. Attalus, Rex, frater Eumenis, c
nullum ad ſpem regni ſubſidium præter div
tias fortuna dederat. Hæ ſi cum prudentia
audacia adminiſtrentur, maximas ad omne
conatum afferunt utilitates: ſin ſecus, graviu
malorum ac poſtremo interitus cauſa pleriſqu
eſſe ſolent. Nam & invidiam & inſidias p
riunt, & ad corporis animique perniciem m
xima habent momenta. Ac pauciſſima ingen
reperias, quæ divitiarum adminiculo hujuſm
di mala propulſare queant. Ille vero nullius
terius cauſa, quam ad regnum ſibi compara
dum, opibus uti inſtituit; quo certe nihil maj
aut illuſtrius dici poteſt. Atque id primum a
greſſus eſt, non modo liberalitate & gratia e
ga amicos, ſed etiam auxilio rei militaris. Cu
autem vixiſſet annos LXXII. & ex iis regna
ſet XLIV. ſingulari modeſtia & gravitate cu
uxore & liberis vixit, & ſociis omnibus atq
amicis fidem præſtitit; ac poſtremo præc
riſſimis rebus eſt immortuus. Præterea, r
gnum ita firmavit & ſtabilivit, ut pacata
tranquilla ejus poſſeſſio ad nepotes ejus p
venerit. † Hic Attalus regno potitus, p
mum animi ſui & induſtriæ ſpecimen edid
Ariarathe in regnum reſtituto. † Attal
Apolloniæ maritus, Aſiæ Rex, morte ſua
dem fecit Oraculo, Attalo majori reddit
Bono ſis animo Tauricornis: regio honore
tieris, & tu, tuique nepotes; non autem
rum filii.

ἥτις χρησμειαζομένη Ἀττάλῳ τῷ μεγάλῳ ἔφη

Ἀτάλλων. Nutriens. Sophocles: *Creſce pl*
tæ inſtar, quæ lenibus alitur ventis, teneram
molliter exige ætatem. Sic Ajax ad filium ſu
inquit. Significat etiam σκιρτῶν, i. e. ſali

Ἀταμίευτον. Quod non bene diſpenſatur,
cuſtoditur: vel, quod non habet cellam p
nuariam in quo reponatur. Sic etiam dic
quod paratum eſt & in promptu.

---

[1] Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἠϊθέοις οὐκ ἔστι τ.] Locus hic depromptus eſt ex Epigrammate Agathiæ, quod integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 604.

[2] Ἄτταλος, βασιλεὺς, ἀδελφὸς Εὐμ. ᾧ ἄλλο οὐδὲν ἐφόδιον —— παραδοθῆναι τὴν βασιλείαν] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis pag. 101. 102. unde Suidas ea deſcripſit.

[3] Οὗτος ὁ Ἄτταλος παραλαβὼν τὴν ἐξουσ.—— ἐπὶ τὴν βασιλείαν] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis. pag. 169. unde Suidas ea deſcripſit.

[4] Ὅτι Ἄτταλος, ὁ Ἀπολλωνίας ἀνήρ] Erraſſe hic Suidam, & Attalum avum cum nepote confudiſſe monuit ὁ πολυμαθέστατος
neſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 368. quem vide.

[5] Ἀπολλωνίας] Hæc a Plutarcho in libello *de fraterno*
pag. 480. vocatur Ἀπολλωνὶς Κυζικηνή, ut Reineſius loco la
monuit.

[6] Ταυροκέρως] Pauſanias in *Phocicis*, pag. 636. Παῖδα
ταύρου τὸν ἐν Περγάμῳ βασιλεύσαντα Ἄτταλον. τὸν δὲ αὐτὸν τὸ
ΤΑΥΡΟΚΕΡΩΝ προσείρηκε τὸ χρηστήριον. i. e. *Tauri filium*
Attalum Pergami Regem; quem ipſum etiam Tauricornem O
lum appellavit. Reſpexit Pauſanias ad hoc ipſum Oraculum,
Suidas hoc loco adducit.

[7] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 33. ut Portus obſervavit.

ψυχῆς, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἱστάμενα.

Ἄττα. προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον.

Ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύμ μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Ἀτταγᾶς[1] νουμηνία. παροιμία ἐπὶ τῶν.

Ἀτταγᾶς. εἶδος ὀρνέου, ὃ τὰ λιμνώδη καὶ [2]ἕλεια χωρία καταβόσκεται. διὸ καὶ Μαραθῶνά φησιν αὐτὸν ἔχειν [3]Ἀριστοφάνης. ἐκεῖ γὰρ πολὺ τὸ ὄρνεον. καὶ ὁ ἀτταγᾶς ἴτω, ὁ ἔχων τὸν λειμῶνα τοῦ Μαραθῶνος. ἔστι δὲ ὁ ἀτταγᾶς κατάστικτος ποικίλοις πτεροῖς. λέγεται δὲ ἐπὶ δούλων κατεστιγμένων· ἐπειδὴ καὶ τὸ ὄρνεον κατάστικτον.

Τὸν[4] πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων.

τοῦτον τὸν ἀτταγᾶν ἡ συνήθεια ταγηνάριον καλεῖ.

Ἀτάκτημα. ἀταξία. Τοῦ μηδὲν ἀτάκτημα γενέσθαι περὶ τὴν ἀρχήν. καὶ Ἄτακτοι. ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ οἱ περίεργοι, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον τὶ ποιοῦντες, ἄτακτοι προσαγορεύονται. οἱ ῥήτορες δὲ καὶ τῆς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης, μὴ [5]παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῇ καὶ φύρδην.

Ἀταλάντη, [6]Ἀκάστου γυνὴ, ἥτις Πηλέως ἐρασθεῖσα λόγους ὑπὲρ μίξεως εἰσφέρει. ἀναινομένου δὲ, δείσασα μή μιν καταείπῃ πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑποφθάσασα αὐτὸν [7]προσδιαβάλλει τὸν ἄνδρα, ὡς βινηθῆναί οἱ ἐθέλοντα. ὁ δὲ λόχον [8]ὑφείσας ἐπεβούλευσε Πηλεῖ. καὶ ὃς αἰσθόμενος εἰς πόλεμον κατέστη πρὸς αὐτὸν, ἐπικαλεσάμενος βοηθοὺς τούς τε Τυνδαρίδας καὶ Ἰάσονα, ἐχθρὸν ὄντα ἐκείνῳ, φίλος αὐτὸς ὢν, διὰ τὸ σύμπλους ἐν τῇ Ἀργοῖ γεγονέναι· καὶ τήν τε Ἰωλκὸν αἱρεῖ, καὶ τὴν Ἀκάστου γυναῖκα σφάττει.

Ἀτάλαντον. ἴσον. παραπλήσιον.

Ἀταλὰ[9] φρονέων. νήπια, ἁπαλά.

Ἀταλάριχος, υἱὸς μὲν Ἀμαλασούνθης, βασιλεὺς δὲ τῶν Γότθων.

Ἀταλαίπωρον.[10] ἄπονον. ἢ τὸ ἐξ ἑτοίμου λεγόμενον, καὶ οὐ μετὰ ἀποδείξεως. ἢ τὸ εὐχερὲς καὶ φανερόν. Αἰλιανός· Εἴ τι τοῦ προτέρου λόγου ὑγιὲς ἦν. ἀλλ'

tangunt, ſed intra imaginationem & linguam conſiſtunt.

Ἄττα. Eſt vox, qua junior ſeniorem compellat. [In Epigrammate:] *O bone ſenex, duæ me fœminæ ad conjugium invitant: quarum altera & opibus & ætate mihi par eſt; altera vero ætate provectior. Utrum melius? Age igitur conſule mihi, utra uxor ducenda ſit.*

Callimach. Epigr. I. p. 272.

Ἀτταγᾶς νουμ. *Attagas & numenius* [*in ſocietatem coeunt.*] Proverbium, [quod de duobus furibus dicitur.]

Diogen. VIII. 18. ubi ad Laert. [IX. 114. p. 601] confert, qui dat Συνῆλθεν Ἀτταγᾶς τε καὶ Νουμ.

Ἀτταγᾶς. Attagen, genus avis, quæ in lacuſtribus & paluſtribus locis paſcitur. Quare & Marathonem eam incolere dicit Ariſtophanes. Illic enim avis iſta frequens eſt. Et, attagen veniat, pratum Marathonium incolens. Eſt autem attagen avis, quæ pennas habet variis maculis diſtinctas. Unde nomen hoc de ſervis dicitur, qui notis compuncti ſunt: quoniam & avis illa punctis notata eſt. Vulgo autem attagen ταγηνάριον vocatur.

Arist. Avib. 247. Athen. IX 388 B.

Arist. Vesp. 257: Vid. Avib. 762

Ἀτάκτημα. Confuſio. Turbatus rerum ſtatus. *Ne qua confuſio in imperio oriretur.* Et ἄτακτοι vulgo vocantur homines curioſi, & qui præter officium & decorum aliquid faciunt. Oratores vero ſic etiam milites vocant, qui, cum prælium committitur, nullo ordine, ſed temere & promiſcue cum hoſte congrediuntur.

Ἀταλάντη. Atalante, Acaſti uxor, Pelei amore capta, cum Peleum de ſtupro ſollicitaſſet, nec perſuadere ei potuiſſet, verita ne rem Peleus ad maritum deferret, præoccupare illum ſtatuit. Itaque Peleum apud virum calumniatur, quaſi ſtuprum ſibi offerre voluiſſet: qui uxoris calumniis perſuaſus inſidias Peleo comparat. Sed Peleus re intellecta bellum Acaſto infert, adſcitis in auxilium ſuum Tyndaridis atque Iaſone, qui Acaſto quidem infenſus, Peleo autem ob expeditionis Argonauticæ ſocietatem erat conjunctiſſimus. Horum °auxilio Peleus expugnata Iolco Acaſti uxorem necavit.

[illegible] p. 446.
Suid. v. Ἄκαστος. p. 79. ubi
8 leg. ὑφήσας —

Ἀτάλαντον. Par. Æquale. Simile.

Sch. Hom. Il. B. 627. 169. et aliis locis.

Ἀταλὰ φρονέων. Qui puerilia ſapit.

Ἀταλάριχος. Atalarichus, filius Amalaſunthæ, & Rex Gotthorum.

Procopius de Bello Goth. l. II. [illegible]
1. p. 311.

Ἀταλαίπωρον. Laboris & moleſtiæ expers. Vel, quod ex tempore & abſque demonſtratione dicitur. Vel, facile & manifeſtum. Ælianus:

10 Thucydid. I. 20. p. 17. 19.

---

[1] Ἀτταγᾶς νουμηνία. παροιμία ἐπὶ τῶν] Eraſmus & Portus de *Attaga novilunio*, neſcio quo, Suidam hic loqui exiſtimantes, immane quantum falluntur. Locus hic enim corruptus eſt & mutilus, qui ſic emendari & ſuppleri debet: Ἀτταγᾶς νουμηνίῳ. (ſubintellige συνέρχεται, vel συνῆλθε) παροιμία ἐπὶ δύο κλεπτῶν. Νουμηνίῳ recte legitur in uno MS. Pariſ. Eſt autem νουμήνιος nomen avis, quæ attageni ſimilis eſt. Heſychius: Νουμήνιος, ὄρνεον ὅμοιον ἀτταγᾷ. καὶ ὁ τρόχιλος. Hinc proverbium illud dictum eſt de duobus hominibus malis & improbis, quorum alter alteri ob morum & ingenii ſimilitudinem ſe adjungit. Diogenianus Centur. VIII. Adag. XVIII. Συνῆλθον ἀτταβᾶς τε (lege ἀτταγᾶς) καὶ νουμήνιος. ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο. Hoc proverbio uſus eſt Laertius in *Timone* Segm. CXIV. ubi vide quæ notavit eruditiſſimus Menagius.

[2] Ἔλεια] In prioribus Edit. male legitur λεῖα.

[3] Ἀριστοφάνης] Locus Ariſtophanis, ad quem Suidas hic reſpicit, exſtat *Avibus* pag. 552. (377. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Veſpis* pag. 446. (319. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Μὴ παρὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντες] Scribe μὴ κατὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιησαμένους: ſubintellige, οὕτω καλοῦσιν.

[6] Ἀταλάντη, Ἀκάστου γυνὴ, ἥτις Πηλέως ἐρασθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Nicolai Damaſceni apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 446. unde Suidas ea deſcripſit. Cæterum, male hic Suidas Acaſti uxorem Atalanten vocat, quæ Aſtydamea appellata fuit, ut ex veteribus ſcriptoribus conſtat. Vide Apollodorum lib. III. cap. XII. & Enarratorem Comici ad *Nubes* pag. 183.

1. Sic Vales. in Versione loci, p. 407. In Græco textu nomen omittitur.

[7] Προσδιαβάλλει] Malim προδιαβάλλει.

[8] Ὑφείσας] Ὑφεὶς potius ſcribendum eſt.

[9] Ἀταλὰ φρονέων] Eſt phraſis Homerica Il. Σ. v. 567.

[10] Ἀταλαίπωρον. ἄπονον] Confer Etymologum.

ἐκεῖνός τε ἀβασανίστῳ γραφῇ, ἀταλαιπώρῳ τῆς ἀληθείας ἀκοῇ διεσπαρμένος ἐς τὸ πλῆθος ἀλᾶται ἄλλως. ὁ δέ μοι ἀληθὴς ὤν. καὶ Ἀταλαιπώρως, ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν· Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Brunck fragm. Aristoph. p. 242. XV. [illegible]

Ἀταλῇσιν. ἁπαλαῖς. νεογναῖς. καὶ ἀταλόψυχος. [1] ἐν Ἐπιγράμματι·

Agathias. Br. III. 41. 23. 1.

Ἠϊθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὁππόσος ἡμῖν
Ταῖς ἀταλοψύχοις ἔχραε θηλυτέραις.

Ἀττάλεια. Ἰταλία δέ.

Ἄτταλος, [2] βασιλεύς, ἀδελφὸς Εὐμένους· ᾧ ἄλλο οὐδὲν ἐφόδιον ὑπῆρξε πρὸς βασιλείαν τῶν ἐκτὸς πλοῦτος δὲ μόνον, ὃς μετὰ νοῦ μὲν καὶ τόλμης χειριζόμενος, ἀληθῶς μεγάλην παρέχεται χρείαν πρὸς πᾶσαν ἐπιβολήν· ἄνευ δὲ τῶν προειρημένων τοῖς πλείστοις κακῶν παραίτιος πέφυκε γίνεσθαι, καὶ συλλήβδην ἀπωλείας. καὶ γὰρ φθόνους γεννᾷ, καὶ πρὸς διαφθορὰν σώματος καὶ ψυχῆς μεγάλας ἔχει ῥοπάς. ὀλίγαι δέ τινες εἰσὶ ψυχαί, αἳ ταῦτα δυνάμεναι διωθεῖσθαι τῇ τοῦ πλούτου δυνάμει. ὁ δὲ πρὸς οὐδὲν ἄλλο ἐπεβάλλετο χρήσασθαι τοῖς χορηγίοις, ἀλλ' ἢ πρὸς βασιλικὴν ἀνάκτησιν, οὗ μεῖζον οὐδὲ κάλλιον οὐδὲν οἷόν τέ ἐστιν εἰπεῖν. ὃς τὴν ἀρχὴν ἐνεστήσατο τῆς προειρημένης ἐπιβολῆς, οὐ μόνον διὰ τῆς εἰς τοὺς φίλους εὐεργεσίας καὶ χάριτος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων. βασιλεύσας γὰρ καὶ βιώσας ἔτη δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα, τούτων δὲ βασιλεύσας μ' καὶ δ', σωφρονέστατα μὲν ἐβίωσε καὶ σεμνότατα πρὸς γυναῖκας καὶ τέκνα· διεφύλαξε δὲ τὴν πρὸς πάντας συμμάχους καὶ φίλους πίστιν. ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις. καὶ οὕτως ἡρμόσατο τὴν ἀρχήν, ὡς παισὶ παίδων ἀστασίαστον παραδοθῆναι τὴν βασιλείαν. † Οὗτος [3] ὁ Ἄτταλος παραλαβὼν τὴν ἐξουσίαν, πρῶτον μὲν ἐξήνεγκε δεῖγμα τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως καὶ πράξεως τὴν Ἀριαράθου καταγωγὴν ἐπὶ τὴν βασιλείαν. Ὅτι Ἄτταλος, [4] ὁ [5] Ἀπολλωνίας ἀνήρ, βασιλεὺς Ἀσίας, μεταλλάττει τὸν βίον, πληρωθείσης ἐπ' αὐτῷ τῆς Πυθίας, ἥτις χρηστηριαζομένη Ἀττάλῳ τῷ μεγάλῳ ἔφη·

Polybius. XVIII. 4. [illegible] p. 9.

3. Polybius. XXXII. 23. 6. [illegible] IV. 589.

Pausanias. [illegible] p. 833.

Θάρσει, [6] Ταυρόκερως, ἕξεις βασιληΐδα τιμήν,
Καὶ παίδων παῖδες· τούτων γε μὲν οὐκέτι παῖδες.

Ἀτάλλων. τρέφων. [7] Σοφοκλῆς·

---Κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν
Ψυχὴν ἀτάλλων. ———

7 Soph. [illegible] 55. [illegible]

Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν·

Ἀταμίευτον. ἀδιοίκητον, καὶ ἀφύλακτον, ἤτοι, οὗπερ οὐκ ἔστι ταμιεῖον. λέγεται οὕτως καὶ τὸ πρόχειρον καὶ ἐν ἑτοίμῳ.

Si quid prior rumor veri habuit. At ille inconſiderata ſcriptione pro vero in vulgus ſparſus temere vagatur. Hic autem veritati affinis mihi videtur. Et Ἀταλαιπώρως, ſegniter, negligenter. Ariſtophanes *Danaidibus: Tam negligenter poeſis ab ipſis tractabatur.*

Ἀταλῇσιν. Teneris. Recens natis. Et Ἀταλόψυχος, teneram habens animam. In Epigrammate: *Adoleſcentibus amor non eſt æque moleſtus, ac nobis fœminis, teneram animam habentibus.*

Ἀττάλεια. [Eſt urbs Lydiæ.] Italia vero, [regio.]

Ἄτταλος. Attalus, Rex, frater Eumenis, cui nullum ad ſpem regni ſubſidium præter divitias fortuna dederat. Hæ ſi cum prudentia & audacia adminiſtrentur, maximas ad omnem conatum afferunt utilitates: ſin ſecus, gravium malorum ac poſtremo interitus cauſa pleriſque eſſe ſolent. Nam & invidiam & inſidias pariunt, & ad corporis animique perniciem maxima habent momenta. Ac pauciſſima ingenia reperias, quæ divitiarum adminiculo hujuſmodi mala propulſare queant. Ille vero nullius alterius cauſa, quam ad regnum ſibi comparandum, opibus uti inſtituit; quo certe nihil majus aut illuſtrius dici poteſt. Atque id primum aggreſſus eſt, non modo liberalitate & gratia erga amicos, ſed etiam auxilio rei militaris. Cum autem vixiſſet annos LXXII. & ex iis regnaſſet XLIV. ſingulari modeſtia & gravitate cum uxore & liberis vixit, & ſociis omnibus atque amicis fidem præſtitit; ac poſtremo præclariſſimis rebus eſt immortuus. Præterea, regnum ita firmavit & ſtabilivit, ut pacata & tranquilla ejus poſſeſſio ad nepotes ejus pervenerit. † Hic Attalus regno potitus, primum animi ſui & induſtriæ ſpecimen edidit, Ariarathe in regnum reſtituto. † Attalus, Apolloniæ maritus, Aſiæ Rex, morte ſua fidem fecit Oraculo, Attalo majori reddito: *Bono ſis animo Tauricornis: regio honore potieris, & tu, tuique nepotes; non autem horum filii.*

Ἀτάλλων. Nutriens. Sophocles: *Creſce plantæ inſtar, quæ lenibus alitur ventis, teneramque molliter exige ætatem.* Sic Ajax ad filium ſuum inquit. Significat etiam σκιρτῶν, i. e. ſaliens.

Ἀταμίευτον. Quod non bene diſpenſatur, nec cuſtoditur: vel, quod non habet cellam penuariam in quo reponatur. Sic etiam dicitur quod paratum eſt & in promptu.

---

[1] Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἠϊθέοις οὐκ ἔστι τ.] Locus hic depromptus eſt ex Epigrammate Agathiæ, quod integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 604.

[2] Ἄτταλος, βασιλεύς, ἀδελφὸς Εὐμ. ᾧ ἄλλο οὐδὲν ἐφόδιον —— παραδοθῆναι τὴν βασιλείαν] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis pag. 101. 102. unde Suidas ea deſcripſit.

[3] Οὗτος ὁ Ἄτταλος παραλαβὼν τὴν ἐξουσ.—— ἐπὶ τὴν βασιλείαν] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis pag. 169. unde Suidas ea deſcripſit.

[4] Ὅτι Ἄτταλος, ὁ Ἀπολλωνίας ἀνήρ] Erraſſe hic Suidam, & Attalum avum cum nepote confudiſſe monuit ὁ πολυμαθέστατος Reineſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 368. quem vide.

[5] Ἀπολλωνίας] Hæc a Plutarcho in libello *de fraterno amore*, pag. 480. vocatur Ἀπολλωνὶς Κυζικηνή, ut Reïneſius loco laudato monuit.

[6] Ταυρόκερως] Pauſanias in *Phocicis*, pag. 636. Παῖδα δὲ εἶπε ταύρου τὸν ἐν Περγάμῳ βασιλεύσαντα Ἄτταλον. τὸν δὲ αὐτὸν τοῦτον καὶ ΤΑΥΡΟΚΕΡΩΝ προσείρηκε τὸ χρηστήριον. i. e. *Tauri filium dixit Attalum Pergami Regem; quem ipſum etiam Tauricornem Oraculum appellavit.* Reſpexit Pauſanias ad hoc ipſum Oraculum, quod Suidas hoc loco adducit.

[7] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 33. ut Portus obſervavit.

Ἀτάρβητος. ἄφοβος, ἄτρομος. καὶ Ἀταρβήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως παρὰ [1] Σοφοκλεῖ. Ἐχθρῶν δ' ὕβρεις ἀταρβήτως ὁρμᾷ.

Ἀτὰρ δέ. πλὴν ὅμως.

Ἀτάρμυκτον. τὸ ἄφοβον. κυρίως δὲ τὸ μὴ μύον. Εὐφορίων· Ἀτάρμυκτον τρέπεν ὄμμα.

Ἀταρνεύς. πολίχνιόν τι κατ' ἀντικρὺ Λέσβου κείμενον. καὶ Ἀταρνείτης.

Ἀτὰρ οὖν. διὰ τοῦτο οὖν.

Ἀτὰρ ὥς. εἶτα δή. ὅμως.

Ἀτάσθαλα. ἄδικα. ἁμαρτωλά. καὶ Ἀτασθαλία. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἔγνω μὲν, εἰ παρείκοι, ἐξελεῖν τὸ ἔθνος· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ συντρίψας γε παῦσαι τῆς ἄγαν ἀτασθαλίας. καὶ Ἀτάσθαλον, ἄδικον, παράνομον. Εὐνάπιος· [2] Γυναικῶν δὲ ὕβρεις, καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι.

Ἀτασθαλία. ἡ φρενοβλάβεια. Τῶν τις νεωστὶ καταλεγέντων στρατιωτῶν ὑπὸ νεότητος καὶ ἀτασθαλίας ἐπιθυμεῖ τῶν ἄρτων. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Σερουΐλιος πολλὰ καὶ ἀτάσθαλα ἐθρασύνετο κατὰ τοῦ Παύλου.

Ἀταυρώτη.[3] ἀντὶ τοῦ ἁγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρος γὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ διὰ τοῦτο ἀταυρώτη, ἡ ἁγνὴ, ἡ ἄζευκτος γάμου, καὶ ἀζυγής. καὶ βοῶπις ἡ Ἥρα, καὶ [4] ζυγία, καὶ γαμηλία. [5] ἐπειδὴ οἱ ταῦροι καταφερεῖς.

Οἴκοι δ' [6] ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Ἄτε. ὡς ἄν.

Ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν. ὁ μὴ βρεχόμενος, μήτε προσιέμενος παραμυθίαν· ἀλλὰ σκληρὸς ὢν, ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν· ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι. [7] Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ὁ δ' ἄτεγκτος καὶ ἀτελεύτητος φανείς. ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθής. ἀδάκρυτος. τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν. Ἀτελεύτητος δὲ, δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλικτος. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μάρκος ἄτεγκτος ὢν καὶ στερρὸς, οἷος ἅπασι τοῖς ἀνιαροῖς ἀντέχειν, ᾤχετο φερόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον. Καὶ αὖθις· Λίθους τῶν ποδῶν ἐξαρτήσαντες ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος ἀτέγκτως καὶ ἀφειδῶς. [8] Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσιν ἀβρόχοις. Αἰλιανός· Οἶκτον γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα πάντας, ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀπεράμονας τέγξαι. καὶ Ἀτέγκτως, ἐσχάτως. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἱέρειαι ἐπειρῶντο αὐτὸν πραΰνειν, καὶ ἀντέχειν τῆς ὁρμῆς. βιαίως δὲ καὶ ἀτέγκτως διακειμένου, τῶν μὲν ἀπορρήτων, καὶ

Ἀτάρβητος. Imperterritus. Intrepidus. Et ἀταρβήτως, ſine metu, ſecure, apud Sophoclem. *Inimici vero petulanter & audacter tibi inſultant.*

Aj. Ajac. 197.

Ἀτὰρ δέ. Veruntamen. Niſi tamen.

Ἀτάρμυκτον. Intrepidum. Proprie vero, quod oculos non claudit. Euphorion: *Intrepidum convertit oculum.*

Ἀταρνεύς. Atarneus. Oppidulum quoddam e regione Lesbi ſitum. Et Atarnites, [ejus civis.]

Ἀτὰρ οὖν. Idcirco igitur.

Ἀτὰρ ὥς. Deinde vero. Tamen.

Ἀτάσθαλα. Injuſta. Impia. Et Ἀτασθαλία. Improbitas. Impietas. *Trajanus vero ſtatuit quidem, ſi fieri poſſet, gentem illam exſcindere: ſin ſecus, cladibus vires ejus atterere, nimiamque ejus improbitatem compeſcere.* Et Ἀτάσθαλον, injuſtum, iniquum. Eunapius: *Fœminarum vero ſtupra, & adoleſcentium nobilium corruptiones ut pro licitis haberentur auctoritate & exemplo ſuo effecerat.*

Ἀτασθαλία. Amentia. Inſania. *Quidam militum recens conſcriptorum juvenili amentia & temeritate impulſus panes concupiſcit.* Ælianus: *Servilius autem multa & injuſta facinora in Paulum auſus eſt.*

Ἀταυρώτη. Caſta. Nullum virum paſſa. Ταῦρος enim ſignificat membrum genitale viri, quia tauri in Venerem proclives ſunt. Ideoque ἀταυρώτη dicitur virgo caſta & conjugii expers. † Juno dicitur βοῶπις, & ζυγία, & γαμηλία. † [Ariſtophanes:] *Domi vero cœlebs & illibata virginitate vivam.*

Ariſtoph. 217.

Ἄτε. Veluti. Quaſi. Utpote.

Ἄτεγκτος ἄνθρ. Homo, qui nullis conſolationibus mitigari poteſt. Sive, qui nullam conſolationem admittit: ſed durus eſt, ut ſaxum, vel alia aliqua res dura: ita ut ne ab aqua quidem rigari molliorque fieri poſſit. Sophocles: *Sed duruſne adeo & inexorabilis eris?* Ἄτεγκτος hic ſignificat eum, qui nulla miſeratione movetur: qui nullis lacrymis genas rigat. Τέγγειν enim ſignificat rigare. Ἀτελεύτητος vero, qui difficulter exoratur, vel adhortationibus movetur & precibus flectitur. Et iterum: *Marcus autem, quamvis eſſet natura rigidus & durus, ita ut omnibus malis reſiſtere poſſet, tunc tamen humani quid paſſus eſt, & affectibus ſuccubuit.* Et iterum: *Cum lapides pedibus eorum alligaſſent, eos in mare crudeliter & inhumaniter præcipitarunt.* Ἀτέγκτοις, qui nec lacrymis nec ſudoribus rigantur. Ælianus: *Omnibus vero tantam miſerationem injecit, ut etiam duris & rigidis lacrymas excuteret.* Et ἀτέγκτως, extreme. *Et primo quidem ſacerdo-*

Iamb.

Soph. Œd. Tyrann. 336

Dion. Hal.

---

[1] Παρὰ Σοφοκλεῖ] In *Ajace* pag. 13.

[2] Γυναικῶν δὲ ὕβρεις, καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγ.] Hæc ſunt verba Eunapii de Carino Imperatore. Vide infra v. Καρῖνος.

[3] Ἀταυρώτη. ἀντὶ τοῦ ἁγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρος γὰρ τὸ αἰδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam*, ad verba illa Comici, quæ Suidas paulo poſt citat.

[4] Καὶ ζυγία, καὶ γαμ.] Vide Stanleium in Æſchyli *Agamemn.* v. 65.

[5] Ἐπειδὴ οἱ ταῦροι καταφερεῖς] Hæc verba puto eſſe tranſpoſita, & collocari debere poſt verba illa τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

[6] Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον] Hic ſenarius legitur apud Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 850. (546. Ed. Baſ. P.)

[7] Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ὁ δ' ἄτεγκτος καὶ ἀτελ.] Apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 166. verſus hic recte ſic ſcriptus eſt:

Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ.

[8] Ἀτέγκτοις τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσιν ἀβρόχοις] Probo conjecturam Porti, qui locum hunc ſic legendum & ſupplendum putat: Ἀτέγκτοις. τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσι βεβρεγμένοις. ἀβρόχοις.

ἀ

ἃ μὴ ἰδεῖν λῷον ἦν, τούτων οὐκ ἐκοινώνουν οἱ τῶν δὲ πρώτων, καὶ ἐξ ὧν οὔτε τοῖς θεασαμένοις, οὔτε τοῖς δείξασιν ἔμελλέ τι ἀπαντήσεσθαι δεινὸν, παρεῖχόν οἱ βλέπειν ταῦτα. Καὶ αὖθις· Ἱκανὰ πείθειν καὶ δυσωπεῖν τὰς ψυχὰς τῶν μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. Αἰλιανός· Ἦν [1] δὲ ἄτεγκτος ὅδε ὁ παῖς, καὶ ἀμείλικτος, καί οἱ ἐπέταττεν ἐπίπονα καὶ κινδύνων ἐχόμενα ἐσχάτων. Ἀτέγκτου. Ἀλλ' [2] ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας.

tes eum placare & a propoſito abſterrere conabantur. Sed cum vim ſpiraret, immotuſque in ſententia perſiſteret, arcana quidem ſacra, & quæ videre nefas erat, non oſtendunt: ſed prima initiorum, & ex quibus nec videntibus nec monſtrantibus mali aliquid naſci poterat, ipſi dabant inſpicienda. Et iterum: [*Argumenta ejus talia erant,*] *ut animos illorum movere & flectere poſſent, qui non penitus eſſent rigidi & inexorabiles.* Ælianus: *Puer ille vero erat inexorabilis, nec ullis blanditiis flecti poterat, eique graviſſima & cum extremis periculis conjuncta imperabat.* † *Sed erat agreſtis & inexorabilis ingenii homo.*

Ἅτε δή. ὡς δή.

Ἀτέκμαρτον. ἀτελείωτον. ἀκαταστόχαστον. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· [3] Ἄνθρωπος ἀστάθμητος πετόμενος ἀτέκμαρτος. οἷον, σημεῖον διὰ τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων· περὶ τοῦ Τελέου φησί. Εὐνάπιος δὲ λέγει· Τῷ τε ἀξιώματι τῶν συνιόντων ἐθνῶν, καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν, ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι, πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθείσης. ἀκατανοήτου.

Ἀτεκνία. [4] ἡ λήθη. Δαβίδ· Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου. ὡς διὰ τῶν τέκνων φυλαττομένης τῆς μνήμης.

Ἀτέλεστος. ἀμύητος. βέβηλος. ἀνοργίαστος. τελετὰς μὴ πεποιημένος. Αἰλιανός· Μυστηρίων τελουμένων τοῖν Θεοῖν, ἀτέλεστος μὲν ἀνθρώποις, ἀνόσιος δὲ, οὐκ ἐβουλήθη μυηθῆναι κατὰ τοὺς νόμους, ἀλλὰ δοῦναι πολυπραγμοσύνης δυστυχοῦς [5] ἀρρωστήματος χάριν. καὶ ἐπί τινος ἀνελθὼν λίθου ἑώρα τὰ γενόμενα. ἐκ γάρ τοι τοῦ λίθου κατώλισθε, καὶ βιαίᾳ τῇ πληγῇ περιπεσὼν ἀπέθανεν.

Ἀττέλεβος. ἀκρίς τις.

Ἀτελεύτητον. ἀτελείωτον.

Ἀτέλεια. ἀλειτουργησία.

Ἀτελῆ. ἀδάπανα. ὡς πολυτελῆ, τὰ πολυδάπανα.

Ἀτενές. εὐθὺ, συνεχὲς, παντελῶς, καθόλου, παραχρῆμα, ἄγαν, ἰσχυρῶς, ἀφελῶς, ἢ πάνυ προσεχῶς.

Ἀτενίζω. αἰτιατικῇ. ἐνατενίζω δὲ, δοτικῇ.

Ἄτερ. ἐκτός. χωρίς.

Ἀτέραμνον. σκληρὸν, δυσμετάβλητον. [6] Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι. καὶ τὸ ἑνικὸν ἀτεράμων, οὐχὶ ἀτέραμνος. καὶ ὄσπρια ἀτεράμονα, οὐχὶ ἀτέραμνα. Ἀριστοφάνης [7] Ἀχαρνεῦσιν· Ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχοι, σφενδάμνινοι. καὶ Ἀτεράμων, ἀκαταπόνητος, σκληρός. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀτεράμων ὢν, ἀπεώσατο ἄ-

Ἅτε δή. Ut pote. Ut. Velut.

Ἀτέκμαρτον. Obſcurum. Quod nulla conjectura deprehendi poteſt. Ariſtophanes *Avibus*: *Homo avis inconſtans, huc & illuc volans, & incerta.* Vel ἀτέκμαρτον ita accipiendum eſt, quaſi dixiſſet, ex cujus volatu nullum augurium capi poteſt. De Telea hæc [Comicus] dicit. Eunapius vero inquit: *Propter nobilitatem gentium in ſocietatem coeuntium, & magnitudinem apparatus, ingens belli moles inſtare videbatur, variæque calamitates & incerti fortunæ caſus exſpectabantur.*

Ἀτεκνία. Oblivio. David: *Reddiderunt mihi mala pro bonis, & oblivionem animæ meæ.* [Ἀτεκνίαν vero vocavit oblivionem,] quia per liberos memoria conſervatur.

Ἀτέλεστος. Non initiatus. Profanus. Orgiorum expers. Qui initia non celebravit. Ælianus: *Cum Dearum myſteria celebrarentur, homo quidam non initiatus & impius, ſecundum leges initiari recuſans, curioſitatis infelicis pœnas luit. Cum enim in ſaxum quoddam adſcendiſſet, & ea, quæ fiebant, ſpectaret, ex ſaxo illo decidit, & gravi vulnere accepto mortuus eſt.*

Ἀττέλεβος. Locuſta quædam.

Ἀτελεύτητον. Quod non eſt ad finem perductū.

Ἀτέλεια. Immunitas a publicis muneribus.

Ἀτελῆ. Non ſumptuoſa. Ut πολυτελῆ, ſumptuoſa.

Ἀτενές. Rectum. Continuum. Omnino. Univerſaliter. Confeſtim. Valde. Vehementer. Simpliciter. Vel valde attente.

Ἀτενίζω. Accuſativo jungitur. Ἐνατενίζω vero, dativo.

Ἄτερ. Extra. Præter. Sine.

Ἀτέραμνον. Durum. Quod non facile mutatur. Dicitur autem ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. Et ſingularis ἀτεράμων, non ἀτέραμνος. Et ὄσπρια ἀτεράμονα, non ἀτέραμνα, legumina, quæ non facile coquuntur. Ariſtophanes *Acharnenſibus*: *Duri, Marathonomachæ, acerni.* Et ἀτεράμων, indomitus, indefeſſus, durus. Ælianus: *Ille vero, cum eſſet durus* [*& inexora-*

---

[1] Ἦν δὲ ἄτεγκτος ὅδε ὁ παῖς, καὶ ἀμ.] Integrum locum Æliani, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas infra v. Μέλιτος.

[2] Ἀλλ' ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας] Hæc ſunt verba Philoſtrati de Claudio Imperatore, quæ leguntur apud Photium pag. 1024. 39.

[3] Ἄνθρωπος ἀστάθμητος πετόμενος] Apud Ariſtoph. *Avibus* pag. 548. (374. Ed. Baſ. *P.*) locus iſte recte ſic legitur & diſtinguitur:

Ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος
Ἀτέκμαρτος.

[4] Ἀτεκνία. ἡ λήθη] Hanc expoſitionem vocis ἀτεκνία Suidas hauſit ex Theodoreto ad Pſalm. XXXIV. pag. 527.

[5] Ἀρρωστήματος χάριν] Hæc verba obſcura ſunt; quæ forte a mala manu acceſſerunt.

[6] Ἀτεράμονες. οὐχὶ ἀτέραμνοι] Senſus eſt, ſecundum Atticos dicendum eſſe ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι.

[7] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν] Pag. 379. (269. Ed. Baſ. P.)

Timaeus. 52. Ἀτάρ. σύνδεσμος. ἀντὶ τοῦ Δή.

85. Ἀτάρ.] Alcibiad. I. p. 38. G. μᾶλλον μὲν πάντες ἄνθρωποι, ἀτὰρ νῦν γε καὶ μάλα σφόδρα. Minoë p. 46. F. πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτὰρ καὶ ἐνταῦθα. Phileb. p. 94. H. ἀτὰρ κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος. Hippia Maj. p. 95. E. ἀτὰρ, ὦ Ἱππία, τί ποτε τὸ αἴτιον. Ibid. p. 96. B. 98. A. 101. H. Theaet. p. 114. C. ubi vide Scholia. Protag. p. 203. G. Euthyd. p. 228. D. & centies alibi. *Euſtath.* ad Il. X. p. 1272. 20.

Ἀτάρβητος. ἄφοβος, ἄτρομος. καὶ Ἀταρβήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνειμένως παρὰ [1] Σοφοκλεῖ. Ἐχθρῶν δ' ὕβρεις ἀταρβήτως ὁρμᾷ.

Ἀτὰρ δέ. πλὴν ὅμως.

Ἀτάρμυκτον. τὸ ἄφοβον. κυρίως δὲ τὸ μὴ μύον. Εὐφορίων· Ἀτάρμυκτον τρέπεν ὄμμα.

Ἀταρνεύς. πολίχνιόν τι κατ' ἀντικρὺ Λέσβου κείμενον. καὶ Ἀταρνείτης.

Ἀτὰρ οὖν. διὰ τοῦτο οὖν.

Ἀτὰρ ὥς. εἶτα δή. ὅμως.

Ἀτάσθαλα. ἄδικα. ἁμαρτωλά. καὶ Ἀτασθαλία. Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἔγνω μὲν, εἰ παρείκοι, ἐξελεῖν τὸ ἔθνος· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ συντρίψας γε παῦσαι τῆς ἄγαν ἀτασθαλίας. καὶ Ἀτάσθαλον, ἄδικον, παράνομον. Εὐνάπιος· [2] Γυναικῶν δὲ ὕβρεις, καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι.

Ἀτασθαλία. ἡ φρενοβλάβεια. Τῶν τις νεωστὶ καταλεγέντων στρατιωτῶν ὑπὸ νεότητος καὶ ἀτασθαλίας ἐπιθυμεῖ τῶν ἄρτων. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Σερουΐλιος πολλὰ καὶ ἀτάσθαλα ἐθρασύνετο κατὰ τοῦ Παύλου.

Ἀταυρώτη.[3] ἀντὶ τοῦ ἁγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρος γὰρ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. καὶ διὰ τοῦτο ἀταυρώτη, ἡ ἁγνὴ, ἡ ἄζευκτος γάμου, καὶ ἀζυγής. καὶ βοῶπις ἡ Ἥρα, καὶ [4] ζυγία, καὶ γαμηλία. [5] ἐπειδὴ οἱ ταῦροι καταφερεῖς.

Οἴκοι δ' [6] ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Ἄτε. ὡς ἄν.

Ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν. ὁ μὴ βρεχόμενος, μήτε προσιέμενος παραμυθίαν· ἀλλὰ σκληρὸς ὢν, ὡς ἡ πέτρα, ἢ ἄλλο τι τῶν σκληρῶν· ὡς μηδὲ ὑπὸ ὕδατος βρέχεσθαι. [7] Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ὁ δ' ἄτεγκτος καὶ ἀτελεύτητος φανείς. ἀντὶ τοῦ ἀσυμπαθής. ἀδάκρυτος. τέγγειν γὰρ τὸ βρέχειν. Ἀτελεύτητος δὲ, δυσαξίωτος, δυσπαράκλητος, ἀμείλιχος. Καὶ αὖθις+· Ὁ δὲ Μάρκος ἄτεγκτος ὢν καὶ στερρὸς, οἷος ἅπασι τοῖς ἀνιαροῖς ἀντέχειν, ᾤχετο φερόμενος ὑπὸ τῶν παθῶν ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον. Καὶ αὖθις· Λίθους τῶν ποδῶν ἐξαρτήσαντες ἔρριψαν εἰς τὸ πέλαγος ἀτέγκτως καὶ ἀφειδῶς. [8] Ἀτέγκτοις, τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσιν ἀβρόχοις. Αἰλιανός· Οἶκτον γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα πάντας, ὡς καὶ τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι. καὶ Ἀτέγκτως, ἐσχάτως. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἱέρειαι ἐπειρῶντο αὐτὸν πραΰνειν, καὶ ἀντέχειν τῆς ὁρμῆς. βιαίως δὲ καὶ ἀτέγκτως διακειμένου, τῶν μὲν ἀπορρήτων, καὶ

Ἀτάρβητος. Imperterritus. Intrepidus. Et ἀταρβήτως, ſine metu, ſecure, apud Sophoclem. *Inimici vero petulanter & audacter tibi inſultant.*

Ἀτὰρ δέ. Veruntamen. Niſi tamen.

Ἀτάρμυκτον. Intrepidum. Proprie vero, quod oculos non claudit. Euphorion: *Intrepidum convertit oculum.*

Ἀταρνεύς. Atarneus. Oppidulum quoddam e regione Lesbi ſitum. Et Atarnites, [ejus civis.]

Ἀτὰρ οὖν. Idcirco igitur.

Ἀτὰρ ὥς. Deinde vero. Tamen.

Ἀτάσθαλα. Injuſta. Impia. Et Ἀτασθαλία. Improbitas. Impietas. *Trajanus vero ſtatuit quidem, ſi fieri poſſet, gentem illam exſcindere: ſin ſecus, cladibus vires ejus atterere, nimiamque ejus improbitatem compeſcere.* Et Ἀτάσθαλον, injuſtum, iniquum. Eunapius: *Fœminarum vero ſtupra, & adoleſcentium nobilium corruptiones ut pro licitis haberentur auctoritate & exemplo ſuo effecerat.*

Ἀτασθαλία. Amentia. Inſania. *Quidam militum recens conſcriptorum juvenili amentia & temeritate impulſus panes concupiſcit.* Ælianus: *Servilius autem multa & injuſta facinora in Paulum auſus eſt.*

Ἀταυρώτη. Caſta. Nullum virum paſſa. Ταῦρος enim ſignificat membrum genitale viri, quia tauri in Venerem proclives ſunt. Ideoque ἀταυρώτη dicitur virgo caſta & conjugii expers. † Juno dicitur βοῶπις, & ζυγία, & γαμηλία. † [Ariſtophanes:] *Domi vero cœlebs & illibata virginitate vivam.*

Ἄτε. Veluti. Quaſi. Utpote.

Ἄτεγκτος ἀνήρ. Homo, qui nullis conſolationibus mitigari poteſt. Sive, qui nullam conſolationem admittit: ſed durus eſt, ut ſaxum, vel alia aliqua res dura: ita ut ne ab aqua quidem rigari molliorque fieri poſſit. Sophocles: *Sed duruſne adeo & inexorabilis eris?* Ἄτεγκτος hic ſignificat eum, qui nulla miſeratione movetur: qui nullis lacrymis genas rigat. Τέγγειν enim ſignificat rigare. Ἀτελεύτητος vero, qui difficulter exoratur, vel adhortationibus movetur & precibus flectitur. Et iterum: *Marcus autem, quamvis eſſet natura rigidus & durus, ita ut omnibus malis reſiſtere poſſet, tunc tamen humani quid paſſus eſt, & affectibus ſuccubuit.* Et iterum: *Cum lapides pedibus eorum alligaſſent, eos in mare crudeliter & inhumaniter præcipitarunt.* Ἀτέγκτοις, qui nec lacrymis nec ſudoribus rigantur. Ælianus: *Omnibus vero tantam miſerationem injecit, ut etiam duris & rigidis lacrymas excuteret.* Et ἀτέγκτως, extreme. *Et primo quidem ſacerdo-*

Soph. Ajac. 197. ubi est ἀταρβητα ὁρμᾶται

Timaeus. 52.

Euphorion.

Aelian. p. 1010.

ἀγευστος

Aristoph. Lysistr. 217.

Soph. Oed. Tyr. 336

+ Dionys. Halic. VIII. p. 496. 29. Ed. Huds.
Kuster in append. Notarum.

& Toup in S. Ep. Cr. II. 491.
μήτε δακρύουσι, μήτε ἱδροῦσι.
Ἀβρόχοις.

Aelian. p. 1013.

---

[1] Παρὰ Σοφοκλεῖ] In *Ajace* pag. 13.

[2] Γυναικῶν δὲ ὕβρεις, καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγ.] Hæc ſunt verba Eunapii de Carino Imperatore. Vide infra v. Καρῖνος.

[3] Ἀταυρώτη. ἀντὶ τοῦ ἁγνὴ καὶ ἄμικτος. ταῦρος γὰρ τὸ αἰδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam*, ad verba illa Comici, quæ Suidas paulo poſt citat.

[4] Καὶ ζυγία, καὶ γαμ.] Vide Stanleium in Æſchyli *Agamemn.* v. 65.

[5] Ἐπειδὴ οἱ ταῦροι καταφερεῖς] Hæc verba puto eſſe tranſpoſita, & collocari debere poſt verba illa τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

[6] Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον] Hic ſenarius legitur apud Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 850. (546. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ὁ δ' ἄτεγκτος καὶ ἀτελ.] Apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 166. verſus hic recte ſic ſcriptus eſt:
Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανῇ.

[8] Ἀτέγκτοις τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσιν ἀβρόχοις] Probo conjecturam Porti, qui locum hunc ſic legendum & ſupplendum putat: Ἀτέγκτοις. τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσι βεβρεγμένοις. ἀβρόχοις. ἀ

Pag. 367. v. Ἄτεγκτος. — Ὁ δὲ Μάρκος ἄτ. — ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον] Hæc ſunt verba Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. VIII. pag. 516.

ΑΤΕΓΚΤΟΙΣ. Τοῖς μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσι ρόχοις.] “Probo conjecturam Porti, qui locum hunc ſic legendum et ſupplendum putat: Ἀτέγκτοις. Τοῖς μήτε δάκρυσι, μήτε ἱδρῶσι βεβρεγμένοις. Ἀβρόχοις.” *Kuſter.* Probat quod mprobum eſt Kuſterus. Scribendum: Ἀτέγκ ς. Τοῖς μήτε ΔΑΚΡΥΟΥΣΙ, μήτε ΙΔΡΟΥΣΙ. βρόχοις. Heſych. Ἄτεγκτος. Ὁ μήτε ΔΑΚΡΥΩΝ, ΙΔΡΩΝ. Ἀνένδοτος. Καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν δακρύει. Ubi notanda vox, Ἀνένδοτος. Suidas: Ἀστόργους. Τοὺς ἀπηνεῖς. Ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ΑΝΕΝ ΔΟΤΟΥΣ ΠΡΟΣ ΕΛΕΟΝ. Reſtituenda vox elegantiſſima Herodoto, loco conclamato, et [illegible] medicos eluſit. Eſt autem lib. i.

.. : Ὤρυσσον οἱ Κνίδιοι, βουλόμενοι νῆσον τὴν χώρην ποιῆσαι· ΑΝΕΝΔΟΤΟΣ δὲ πᾶσά σφι ἐγένετο. Cnidii fodiebant terram, conantes regionem ſuam in inſulæ formam redigere. Sed fodiebant fruſtra: nam terra ἀνένδοτος fuit, i. e. *cedere neſciebat. Hard ground.**

.. Haud aliter locutus eſt Strabo lib. xvi. p. 1075. Βαθεῖα γὰρ ἡ γῆ, καὶ μαλακὴ, καὶ ΕΥΕΝΔΟΤΟΣ. *Nam terra profunda eſt, et mollis, et quæ facile cedat.*† Dicitur autem Ἀνένδοτος, Εὐένδοτος, et Δυσένδοτος. Quæ vox rariſſima, et Lexicographis commendanda. Occurrit apud Euſebium Demonſt. Evang. lib. ix. p. 420. Τοὺς ἀπιστοῦντας καὶ πρὸς τὰ ἀληθῆ δυσχερεῖς καὶ ΔΥΣΕΝΔΟΤΟΥΣ. Quin et Φιλένδοτος. Heſych. ΦΙΛΕΝΔΟΤΟΣ. Ἐλεήμων. Ita legendum, non Φιλέντολος. Quod et animadvertiſſe jam video Cl. Ruhnkenium.

* Vide Plutarch. in Camillo p. 290.

† Vox Εὐένδοτος occurrit apud Philonem vol. ii. p. 269. ubi Mangeius ex MS. Med. legit ἀνενένδοτος. Sed male.

Suidas. Voc. Ἀτεράμων.

Ælian. p. 1010.

Suid. v. [illegible]

ἃ μὴ ἰδεῖν λῷον ἦν, τούτων οὐκ ἐκοινώνουν οἱ· τῶν δὲ πρώτων, καὶ ἐξ ὧν οὔτε τοῖς θεασαμένοις, οὔτε τοῖς δείξασιν ἔμελλέ τι ἀπαντήσεσθαι δεινόν, παρεῖχόν οἱ βλέπειν ταῦτα. Καὶ αὖθις· Ἱκανὰ πείθειν καὶ δυσωπεῖν τὰς ψυχὰς τῶν μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀτεράμονας ταύτας ἐχόντων. Αἰλιανός· Ἦν [1] δὲ ἄτεγκτος ὅδε ὁ παῖς, καὶ ἀμείλικτος, καί οἱ ἐπέταττεν ἐπίπονα καὶ κινδύνων ἐχόμενα ἐσχάτων. Ἀτέγκτου. Ἀλλ' [2] ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας.

2 ~~[illegible]~~ Philostrat. ap. Photium. 1024.

Ἄτε δή. ὡς δή.

Ἀτέκμαρτον. ἀτελείωτον. ἀκατάστοχαστον. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· [3] Ἄνθρωπος ἀστάθμητος πετόμενος ἀτέκμαρτος. οἷον, σημεῖον διὰ τῆς πτήσεως οὐκ ἐμφαίνων· περὶ τοῦ Τελέου φησί. Εὐνάπιος δὲ λέγει· Τῷ τε ἀξιώματι τῶν συνιόντων ἐθνῶν, καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν, ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι, πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης προσδοκηθείσης. ἀκατανοήτου.

Aristoph. Av. [illegible]

Ἀτεκνία. [4] ἡ λήθη. Δαβίδ· Ἀνταπεδίδοσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῇ ψυχῇ μου. ὡς διὰ τῶν τέκνων φυλαττομένης τῆς μνήμης.

4 Theodoret ad Psalm. 34.

Ἀτέλεστος. ἀμύητος. βέβηλος. ἀνοργίαστος. τελετὰς μὴ πεποιημένος. Αἰλιανός· Μυστηρίων τελουμένων τοῖν Θεοῖν, ἀτέλεστος μὲν ἄνθρωπος, ἀνόσιος δέ, οὐκ ἐβουλήθη μυηθῆναι κατὰ τοὺς νόμους, ἀλλὰ δοῦναι πολυπραγμοσύνης δυστυχοῦς [5] ἀρρωστήματος χάριν. καὶ ἐπί τινος ἀνελθὼν λίθου ἑώρα τὰ γενόμενα. ἐκ γάρ τοι τοῦ λίθου κατώλισθε, καὶ βιαίᾳ τῇ πληγῇ περιπεσὼν ἀπέθανεν.

Ælianus p. 1011.

Ἀττέλεβος. ἀκρίς τις.

Ἀτελεύτητον. ἀτελείωτον.

Ἀτέλεια. ἀλειτουργησία.

Ἀτελῆ. ἀδάπανα. ὡς πολυτελῆ, τὰ πολυδάπανα.

Ἀτενές. εὐθύ, συνεχές, παντελῶς, καθόλου, παραχρῆμα, ἄγαν, ἰσχυρῶς, ἀφελῶς, ἢ πάνυ προσεχῶς.

Timaeus. 52.

Ἀτενίζω. αἰτιατικῇ. ἐνατενίζω δέ, δοτικῇ.

Ἄτερ. ἐκτός. χωρίς.

Ἀτέραμνον. σκληρόν, δυσμετάβλητον. [6] Ἀτεράμονες, οὐχὶ ἀτέραμνοι. καὶ τὸ ἑνικὸν ἀτεράμων, οὐχὶ ἀτέραμνος. καὶ ὄσπρια ἀτεράμονα, οὐχὶ ἀτέραμνα. Ἀριστοφάνης [7] Ἀχαρνεῦσιν· Ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχοι, σφενδάμνινοι. καὶ Ἀτεράμων, ἀκαταπόνητος, σκληρός. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀτεράμων ὤν, ἀπεώσατο ἄ-

tes eum placare & a propoſito abſterrere conabantur. Sed cum vim ſpiraret, immotuſque in ſententia perſiſteret, arcana quidem ſacra, & quæ videre nefas erat, non oſtendunt: ſed prima initiorum, & ex quibus nec videntibus nec monſtrantibus mali aliquid naſci poterat, ipſi dabant inſpicienda. Et iterum: [*Argumenta ejus talia erant,*] *ut animos illorum movere & flectere poſſent, qui non penitus eſſent rigidi & inexorabiles.* Ælianus: *Puer ille vero erat inexorabilis, nec ullis blanditiis flecti poterat, eique graviſſima & cum extremis periculis conjuncta imperabat.* † *Sed erat agreſtis & inexorabilis ingenii homo.*

Ἄτε δή. Ut pote. Ut. Velut.

Ἀτέκμαρτον. Obſcurum. Quod nulla conjectura deprehendi poteſt. Ariſtophanes *Avibus*: *Homo avis inconſtans, huc & illuc volans, & incerta.* Vel ἀτέκμαρτον ita accipiendum eſt, quaſi dixiſſet, ex cujus volatu nullum augurium capi poteſt. De Telea hæc [Comicus] dicit. Eunapius vero inquit: *Propter nobilitatem gentium in ſocietatem coeuntium, & magnitudinem apparatus, ingens belli moles inſtare videbatur, variæque calamitates & incerti fortunæ caſus exſpectabantur.*

Ἀτεκνία. Oblivio. David: *Reddiderunt mihi mala pro bonis, & oblivionem animæ meæ.* [Ἀτεκνίαν vero vocavit oblivionem,] quia per liberos memoria conſervatur.

Ἀτέλεστος. Non initiatus. Profanus. Orgiorum expers. Qui initia non celebravit. Ælianus: *Cum Dearum myſteria celebrarentur, homo quidam non initiatus & impius, ſecundum leges initiari recuſans, curioſitatis infelicis pœnas luit. Cum enim in ſaxum quoddam adſcendiſſet, & ea, quæ fiebant, ſpectaret, ex ſaxo illo decidit, & gravi vulnere accepto mortuus eſt.*

Ἀττέλεβος. Locuſta quædam.

Ἀτελεύτητον. Quod non eſt ad finem perductū.

Ἀτέλεια. Immunitas a publicis muneribus.

Ἀτελῆ. Non ſumptuoſa. Ut πολυτελῆ, ſumptuoſa.

Ἀτενές. Rectum. Continuum. Omnino. Univerſaliter. Confeſtim. Valde. Vehementer. Simpliciter. Vel valde attente.

Ἀτενίζω. Accuſativo jungitur. Ἐνατενίζω vero, dativo.

Ἄτερ. Extra. Præter. Sine.

Ἀτέραμνον. Durum. Quod non facile mutatur. Dicitur autem ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι. Et ſingularis ἀτεράμων, non ἀτέραμνος. Et ὄσπρια ἀτεράμονα, non ἀτέραμνα, legumina, quæ non facile coquuntur. Ariſtophanes *Acharnenſibus*: *Duri, Marathonomachæ, acerni.* Et ἀτεράμων, indomitus, indefeſſus, durus. Ælianus: *Ille vero, cum eſſet durus* [*& inexora-*

---

[1] Ἦν δὲ ἄτεγκτος ὅδε ὁ παῖς, καὶ ἀμ.] Integrum locum Æliani, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas infra v. Μέλιτος.

[2] Ἀλλ' ἦν τῆς ἀγροικοτέρας τε καὶ ἀτέγκτου μοίρας] Hæc ſunt verba Philoſtrati de Claudio Imperatore, quæ leguntur apud Photium pag. 1024. 39.

[3] Ἄνθρωπος ἀστάθμητος πετόμενος] Apud Ariſtoph. *Avibus* pag. 548. (374. Ed. Baſ. *F.*) locus iſte recte ſic legitur & diſtinguitur:

Ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος·
Ἀτέκμαρτος.

[4] Ἀτεκνία. ἡ λήθη] Hanc expoſitionem vocis ἀτεκνία Suidas hauſit ex Theodoreto ad Pſalm. xxxiv. pag. 527.

[5] Ἀρρωστήματος χάριν] Hæc verba obſcura ſunt; quæ forte a mala manu acceſſerunt.

[6] Ἀτεράμονες. οὐχὶ ἀτέραμνοι] Senſus eſt, ſecundum Atticos dicendum eſſe ἀτεράμονες, non ἀτέραμνοι.

[7] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν] Pag. 379. (269. Ed. Baſ. *P.*)

ex

Ἀτενής [87]. ἢ ὁ τῷ ἤθει εὐθὺς καὶ ἀκλινής, ἢ ὁ σκληρὸς καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι.

87. Ἀτενής] Propriam vocis vim declarat *Euripides* apud *Heſych.* in v. Ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων. *contento gradu ex aedibus venio.* Sic *qui oculos acriter intendit & defigit*, dicitur ἀτενὲς βλέπειν, vel ἀτενίζειν. Sic *qui intento animo aliquid conſiderat*, καταμαθὼν ἀτενής, apud *Epicharmum Diog. Laërt.* III. 16. quo reſpexit *Suidas* v. [illegible] niſi forte ob oculos [illegible]uerit alterum ejuſdem poëtae locum apud *Athen.* VII. p. 277. F. περὶ μὲν γ' [illegible] ἀφύας ἀποπνυγίζο- [illegible] Hinc eleganter transfertur ad *hominem rigidum, & propoſiti tenacem, quem*, ut ille ait, *nihil mente quatiat ſolida. Plato* Polit. VIII. p. 493. B. ἅτε οὐκέτι κεκτημένη ἁπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας. *Euripides* apud *Stob.* p 249. Καλόν γ' ἀληθὴς καὶ ἀτενὴς παρρησία. *Plutarch.* Coriolan. p. 220. E. ἀλλ' ἁπλοῦς τις ὢν ἀεὶ καὶ ἀτενής, καὶ τὸ νικᾶν καὶ κρατεῖν ἁπάντων, πάντως ἀνδρείας ἔργον ἡγούμενος. *Maxim. Tyr. Diſſ.* XI. p. 117. ἄστρεπτον τὸ θεῖον, καὶ ἀτενές, καὶ ἀπαραίτητον. *Longus* Paſtoral. L. IV. p. 168. ὡς ὁ ἀτενὴς ἦν καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν. Saepe in malam partem uſurpatur de *homine pervicaci & intractabili. Phrynichus* ineditus: Ἀτενὴς καὶ ἀτεράμων ἄνθρωπος. Ταὐτὸν τὸ ἀτενὴς τῷ ἀτεράμων· τὸ μέντοι ἀτεράμων κυρίως ἐπὶ τῶν δυσεψήτων ὀσπρίων τιθέασιν. quae referenda ſunt ad *Ariſtophanis* Veſp. v. 729. Μηδ' ἀτενὴς ἄγαν γ', ἀτεράμων τ' ἀνήρ. ubi adeundi veteres Critici. *Plutarch.* Catone p. 339. A. ἀτενοῦς ἄγαν ἤθους ἐγὼ τίθεμαι, καὶ μηδὲν ἀνθρώπῳ πρὸς ἄνθρωπον οἰομένου κοινώνημα τῆς χρείας πλέον ὑπάρχειν. Sic legendum eſſe docuit *J. M. Gesnerus* ad *Plin.* VIII. Epiſt. 16. quod confirmare potuiſſet ex *Thom. Mag.* [illegible]

θος. Vulgo editur ἀγεννοῦς pro ἀτενοῦς. quarum vocum altera alterius locum ſaepe occupavit, v. c. apud *Maxim. Tyrium* Diſſ. XXXVII. p. 441. Τοῦτο ἄρα δρῶς ἐλέγετο ἄγειν, εἰκάζοντας τὸ ἀγεννὲς τοῦ τῶν κηλουμένων τρόπου ἀψύχοις σώμασιν. Quis non potius ſcribat: τὸ ἀτενὲς τοῦ τῶν κηλ. τρ. *Themiſt. Orat.* XXVIII. p. 342. B. ἐπίσταμαι γὰρ ἀκριβῶς αὐτῶν τὴν φύσιν, ὅτι σκληρά, αὐθέκαστος, καὶ ἀτενής. Pſephiſma Laconicum de Timotheo ex recenſione *Edm. Chishulli* Antiqu. Aſiat. p. 128. ἀτενῆ καὶ ποικίλαν ἀντ' ἁπλόας καὶ τεταγμένας ἀμφιέννυ] τὰν μῶσαν. ubi vir Graecarum literarum exquiſita ſcientia praeditus, *Joannes Luzacius*, bene corrigit, ἀγεννῆ καὶ ποικίλαν. *Plutarchus* ἀτενὴς de *corporalibus* etiam *rebus* uſurpavit. Sympoſ. II. 6. p. 640. E. ἡ γὰρ (γῆ) ἀτενὴς καὶ σκληρὰ δυσμετάβλητος. Themiſtocl. p. 119. C. ὃ (κῦμα) τὰς μὲν Ἑλληνικὰς οὐκ ἔβλαπτε ναῦς, ἀτενεῖς οὔσας καὶ ταπεινοτέρας. quo in loco *Henr. Stephan.* Theſ. Gr. L. Tom. III. p. 1284. ἀτενεῖς minus bene exponit *demiſſiores*. Sunt enim *firmiter compactae*. Vide *P. Weſſelingium* ad *Herodot.* VIII. 60.

ρα τὸ δῶρον. † Οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτως ἀτεράμων καὶ βάρβαρος τὴν ψυχὴν, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ στόματος ἐκείνου ῥέουσιν λόγοις.

Ἀτεράμων.[1] λίαν σκληρός. μὴ τειρόμενος. ἀνένδοτος. κυρίως δὲ τὰ μὴ ἑψόμενα τῶν ὀσπρίων ἀτεράμονα λέγονται· οἷον οὐχ ἁπαλά.

Ἀτερμάτιστος.[2] ἀβέβαιος. ἀθεμελίωτος.

Ἅτερος.[3] ὁ ἕτερος. Καὶ τούτων ἅτερος τῶν ἀνδρῶν. † Ὁ δὲ [4] Ἰουλιανὸς τῶν πρέσβεων ἅτερος ἀπεῖπεν ἅπασι μὴ διδόναι χρήματα τοῖς πολεμίοις.

Ἀτευκτῶ. γενικῇ. ἀποτυγχάνω.

Ἀτέχνοις. πανούργοις, ἢ ἀπείροις. καὶ [5] Ἀτέχνως, βαρυτόνως, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τέχνης, ἀμαθῶς, ἀμελῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ περισπωμένου ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. τέχνη γὰρ, ὁ δόλος. Δεῖται τοῦ Θεοῦ συμβουλὴν ἀτεχνῶς ἱερὰν παρασχεῖν αὐτῇ, καὶ διδάξαι περὶ τῶν πρακτέων. Ἀτεχνῶς, περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ἁπλῶς, χωρὶς πανουργίας, σαφῶς. ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερῶς· οἱονεὶ ἀτενῶς, περισσοῦ ὄντος τοῦ χ. ἢ ἀντὶ τοῦ τελείως, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ καθάπαξ, καὶ ἀντὶ τοῦ παντελῶς. οὕτω Πλάτων. Εὐδαιμονῶν ἀτεχνῶς τὴν Ἀριστοτέλους εὐδαιμονίαν. Καὶ αὖθις· [6] Οὐκ ἂν διαλεχθείην τοῖς [7] ἄλλοις ἀτεχνῶς, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν. ἢ ἀτεχνῶς, ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ συνόλως. οἷον ἀδόλως. τέχνας γὰρ ἔλεγον τοὺς δόλους· [7] Ὅμηρος·

---Ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
Τεχνήεντες ἔχυντο.

Ἄττει. ὁρμᾷ. βαδίζει, ἐγγίζει. τὸ δὲ ἄττω, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω, αἴττω, ἄττω.

Ἄτη. ἡ βλάβη. [8] Ὅμηρος·

Αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο.

ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς εἷλε τὴν Ἄτην, ἣ κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. Ἄτη δὲ ὁ Διάβολος· ὁ ἀντικείμενος. [9] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,
Μήτηρ [10] ὡς εἴ τις πίστις,
Μὴ τίκτειν σ' ἄτην ἄταις.

Καὶ αὖθις [11] Σοφοκλῆς·

Ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'. ἐποικτίρω δέ νιν
Δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
Ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ.

Ἀττήλας. ὁ τῶν Σκυθῶν ἡγεμών.

bilis,] *donum recuſavit.* † *Nullus autem erat adeo durus & animo barbaro præditus, quin verbis ex ſacro illius ore fluentibus flecteretur & demulceretur.*

Ἀτεράμων. Valde durus. Qui domari & ſubigi non poteſt. Qui nullis precibus cedit. Proprie vero ita appellantur legumina, quæ non facile coquuntur, nec tenera ſunt.

Ἀτερμάτιστος. Incertus. Fundamento carens.

Ἅτερος. Idem quod ὁ ἕτερος. Alter. *Et horum virorum alter.* † *Julianus vero, Legatorum alter, omnibus interdixit, ne pecuniam hoſtibus darent.*

Ἀτευκτῶ. Spe fruſtror.

Ἀτέχνοις. Aſtutis. Callidis. Item, imperitis. Et ἀτέχνως, cum accentu gravi, ſignificat, abſque arte, imperite, negligenter. Ἀτεχνῶς vero, cum circumflexo, vere. Τέχνη enim dolum ſignificat. *Rogat Deum, ut conſilium vere pium & ſanctum ſibi det, doceatque quid ſit faciendum.* Ἀτεχνῶς, cum circumflexo, vere, ſimpliciter, abſque verſutia, perſpicue, firmiter, conſtanter, manifeſte. Dictum eſt autem quaſi ἀτενῶς, redundante litera χ. Vel ſignificat perfecte, vehementer, ſemel, omnino. Sic Plato. *Ariſtotelis beatitudine omnino fruens.* Et iterum: *Non colloquar omnino cum aliis, ne in occurſu quidem.* Vel ἀτεχνῶς, prorſus, omnino. Vel abſque dolo. Τέχνας enim dolos vocabant. Homerus: *Vincula vere doloſa eos circumdabant.*

Ἄττει. Ruit. Impetu fertur. Vadit. Accedit. Ἄττω vero formatum ab ἀΐσσω: [unde Attice] αἴττω, [& ſublato ι,] ἄττω.

Ἄτη. Damnum. Noxa. Homerus: *Confeſtim vero Aten ex capite ſuo nitidis capillis ornato detraxit.* Hunc enim ſenſum habent verba illla, εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς. Aten inquam, *quæ per virorum capita incedit.* Ἄτη vero eſt Diabolus, ſive, adverſarius. Sophocles: *Sed tamen, quia bene tibi cupio, ut mater quædam fidelis moneo, ne malum malis addas.* Et iterum Sophocles: *Ego quidem neminem novi. At, quamvis inimicum, miſeror ob malum fatum, quo conſtrictus tenetur.*

Ἀττήλας. Attila, Scytharum dux.

+ Hæc sunt verba Damascii de Olympio Philosopho, ut dicitur apud ipsum Suidam, v. Ὀλύμπιος. Kuster in Addend.

Bar. ~~[illegible]~~ Animadv. p. 144.

4 Procopius. Bell. Pers. II. 7. p. 103

Schol. in Ar. Plut. 137.

Timaeus. 52. A.

D. Ruhnken. not. citat multa loca Platonis. — [illegible] edit. p. 28. [illegible]

6. Aristoph. Nub. 424.

ad Platonis Euthyphr. ed. [illegible] p. 511.

Homer. Odyss. Θ. 296.

Homer. Il. [illegible] 126.

9. Soph. Electr. 233.

11. Soph. Aj. 121.

---

[1] Ἀτεράμων. λίαν σκληρός. μὴ τειρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[2] Ἀτερμάτιστος.] Sic habent MSS. Pariſ. cujus loco in prioribus Edit. legitur ἀτερμάτιος; quod manifeſte corruptum eſt. Sed nec lectionem Codicum MSS. probo, quoniam exiſtimo ſcribendum potius eſſe ἀνερμάτιστος, eamque vocem ſuo loco reddendam. Significat autem ἀνερμάτιστος *non ſaburratus*, & proprie de navibus dicitur, ut ex vulgatis Lexicis conſtat. Eundem hoc loco ſenſum habet vox ἀβέβαιος, quoniam naves non ſaburratæ, & juſto pondere vacuæ, vago & incerto motu huc illuc feruntur. Ἀθεμελίωτος quoque voci ἀνερμάτιστος interpretationis loco optime jungi poteſt, quoniam θεμέλιος in veteribus Gloſſis *ſaburra* exponitur. Hinc ἀθεμελίωτος idem omnino ſignificat quod ἀνερμάτιστος, i. e. *non ſaburratus.*

[3] Ἅτερος. ὁ ἕτερος.] Vide Thomam Magiſtrum.

[4] Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς τῶν πρέσβεων ἅτερος ἀπ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. II. *de Bello Perſ.* cap. VII. pag. 103.

[5] Καὶ ἀτέχνως, βαρυτόνως, ἀντὶ τοῦ ἄνευ τέχνης] Huc ſpectant verba Ammonii: Ἀτέχνως καὶ ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ βαρύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἀδήλως (ſcribe ἀδόλως) καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς. Vide etiam Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Plutum* pag. 12. cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

[6] Οὐκ ἂν διαλεχθείην τοῖς ἄλλοις ἀτεχν.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Nubibus* pag. 151. (85. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ὅμηρος] Il. Θ. v. 297.

[8] Ὅμηρος] Il. Θ. v. 126.

[9] Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 92.

[10] Μήτηρ ὡς εἴ τις πίστις] Lege, ut apud Sophoclem, μήτηρ ὡσεί τις πιστή.

[11] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 8. ut Portus obſervavit.

Lexic. 44.

μάτιστος, ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος.] Hic Codicum lectionem non probat, exi- potius ſcribendum Ἀνερμάτιστον, eam- cem ſuo loco reddendam, ſignificare au- *ſaburratus*. Ad quæ verba notandum Suidam ſupra in ſua ſerie habere hanc Ἀνερμάτιστον, & explicare eam per ἀστή- uti etiam Heſych. Ἀνερμάτιστα, ἀστήρικ- re jam ſuo loco eam reddi non poſſe: do Heſychium etiam totidem verbis Ἀ- exponere ἀβέβαιος, ἀθεμελίωτος, dem ſuo ordine. unde nullus dubito ſa- m eſſe vocem Ἀτερμάτιστον, quæ eam ſigni- ionem, quam Lexicographi ei tribuunt, e etiam admittit. Obſervari enim debet,

145

vocem τέρμα non tantum deſignare *extremum in longitudine*; verum etiam *extremum in profunditate*, ſive *infimum*, *pedem*, & *fundamentum alicujus rei*. e. g. in monte τέρμα eſt *infimum montis*, *pes*, *radices*. Ipſe Suidas infra voce τέρμα: Εἰς τρία, inquit, διῄρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, εἰς τέρμα. καὶ ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφὴ, ὑπώρεια δὲ, τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα, τὰ τελευταῖα καὶ πόδες. Jam ἀπὸ τοῦ τέρμα eſt τερματίζεσθαι & ἀτερμάτιστος, quod notat *fundamento*, *baſi*, *pede deſtitutum*, h. e. *infirmum*, *non fundatum*, ut recte exponunt Suidas & Heſychius.

Ἀτημε-

A. Timaeus. 52

Ἀτεχνῶς [86]. ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς καὶ χωρὶς πανουργίας, καὶ οἷον ἀπλάστως.

[86] Ἀτεχνῶς.] Euthyphr. p. 48. C. ἀτεχνῶς γάρ μοι δοκεῖ ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι κακουργεῖν τὴν πόλιν. ubi vide Scholiaſten. Ione p. 144. D. ἀλλ' ἀτεχνῶς νυστάζω. Euthydem. p. 215. A. πάνσοφοι ἀτεχνῶς. Charmid. p. 235. E. ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ στάθμη εἰμί. Lachet. p. 249. C. καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν συμβαίνῃ. Theaetet. p. 118. B. 122. C. 130. B. Protag. p. 200. A. 210. E. Clitoph. p. 256. C. Cratyl. p. 262. D. & cet. Vide Ammon. in v. & ibi laudatos.

Ἀτημελία. ἡ καταφρόνησις. ἡ ἀμέλεια. [1] Ἀγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τείχη πολλαχοῦ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελίας ἐπεπτώκει, καὶ διελύετο ἡ τοῦ μεγίστου κλίσματος οἰκοδομία. καὶ Ἀτημελήτους. ἀπερινοήτους. λίαν ἠμελημένους.

Ἀτηρότατον.[2] Σφηξί.[3] Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρείας. καὶ Ἀτηρόν. Ἀριστοφάνης· [4] Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρὸν ἦν κακόν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. βλαβερόν.

Ἀτίζω.[5] εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑπερορῶ, γίνεται παρὰ τὸ τίω, τὸ τιμῶ, καὶ ἀτίζω, πλεονασμῷ τοῦ ζ. εἰ δὲ σημαίνει τὸ βλάπτω, παρὰ τὸ ἄτη, ἀτίζω.

Ἄττις[6] παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶται, ὡς πρόσπολος τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν. Ἄττιν, οὐχὶ Ἄττια. [7] Δημοσθένης· Καλάρχεις τοῖς Σάβοις· Ἄττις Ὕις, Ἄττις. Θεόπομπος Καπηλίσι· Κολάσομαί γε σέ, καὶ τὸν σὸν Ἄττιν.

Ἀτίθασσον. ἀνήμερον.

Ἀττικάς. ἀντὶ τοῦ ὑστεριζούσας τοῦ καιροῦ. βραδυνούσας. [8] Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ὄψει σφόδρα αὐτὰς Ἀττικάς. οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

Ἀττική. ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γεραίτερος.

Ἀττικὴ πίστις. ἐπὶ τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν. καὶ Ἀττικὸς μάρτυς.

Ἀττικισμός. ἡ πρὸς τοὺς Ἀττικοὺς οἰκειότης καὶ εὔνοια· ὡς Λακωνισμός, ἡ πρὸς τοὺς Λάκωνας. καὶ [9] Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας ἀντὶ τοῦ παλαιοῖς. [10] τὴν γὰρ κδ' στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι.

Ἀττικός, [11] Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως μετὰ Ἀρσάκιον, τὸν ἀπὸ τοῦ Χρυσοστόμου ἐπισκοπεύσαντα, τὸ μὲν γένος ἦν ἐκ Σεβαστείας τῆς Ἀρμενίας· ἐκ νέου δὲ φιλοσοφεῖν ἐπαιδεύθη ὑπὸ μοναχῶν τῶν [12] Μακεδονικῆς αἱρέσεως. οἱ δὲ τότε ἐν φιλοσοφίᾳ διαπρέποντες ἀνὰ τὴν Σεβάστειαν ἐκ τῆς Εὐσταθίου διατριβῆς ἦσαν· ὃν Ἐπίσκοπον καὶ ἡγεμόνα τῶν ἐνθάδε ἀρίστων μοναχῶν ἔγνωμεν. ἤδη δὲ εἰς ἄνδρας τελῶν πρὸς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν μετέθετο. Φύσει δὲ

Ἀτημελία. Contemptus. Negligentia. Agathias: *Nam muri, qui vocabantur Longi, multis in partibus præ vetuſtate & neglectu corruerant, & maximi ædificii compages ſoluta erat.* Et Ἀτημελήτους, quorum nulla habetur cura, neglectos.

Ἀτηρότατον. Nocentiſſimum. [Ariſtophanes] *Veſpis: Sed ille ſenex damnoſum utique malum erat.* Plato in *Phaone* uſus eſt voce ἀτηρεία. Et Ἀτηρόν, noxium. *Illi vero riſum malum & pernitioſum ridebant.*

Ἀτίζω. Si quidem ſignificat contemno, deducitur a τίω, honoro, per pleonaſmum literæ ζ. Si vero lædo; ab ἄτη, malum, damnum.

Ἄττις. Attis apud Phryges maxime colitur ut matris Deum famulus. [In accuſativo dicitur] Ἄττιν, non Ἄττια. Demoſthenes: *Clamans Euoe Bacche, & Attis, Hyis, Attis.* Theopompus in *Cauponatricibus*: *Puniam te & tuum Attin.*

Ἀτίθασσον, Non cicuratum.

Ἀττικάς. Atticas. Sic Ariſtophanes vocat fœminas ſerius venientes & cunctantes. *Sed videbis eas omnino Atticas.* Id eſt, tarde omnia molientes.

Ἀττική. Attica. Regio. Neptunus & Minerva de Attica inter ſe contenderunt. Vide in voce Γεραίτερος.

Ἀττικὴ πίστις. *Attica fides.* De iis, qui fidem inviolatam ſervant. Et, *Atticus teſtis.*

Ἀττικισμός. Studium & benevolentia erga Atticos: ut Λακωνισμός, ſtudium, quo quis partibus Laconum favet. Et Ἀττικοῖς γράμμασι Demoſthenes in oratione contra Neæram dixit pro vetuſtis & antiquis literis. Nam rationem XXIV literis ſcribendi ſero demum apud Ionas inventam fuiſſe dicunt.

Ἀττικός. Atticus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus poſt Arſacium, qui poſt Chryſoſtomum Eccleſiæ præfuit. Hic patriam habuit Sebaſtiam, urbem Armeniæ; & ab ineunte ætate in philoloſophia monaſtica inſtitutus fuit a Monachis Macedonianis, qui tunc temporis in hujus ſapientiæ ſtudio apud Sebaſtiam florebant, & ex ſchola Euſtathii prodierant, quem Epiſcopum ſimul & præſtantiſſimum Monachorum patrem illic fuiſſe novimus. Poſtea autem virilem ætatem in-

---

[1] Ἀγαθίας· Τὰ γὰρ μακρὰ τ.] Locum hunc interpolavit Suidas, qui apud Agathiam lib. v. pag. 157. ſic legitur: Εἴσω τῶν μακρῶν ὀνομαζομένων τειχῶν ῥαδίως παρῆλθον, καὶ τοῖς ἔνδον φρουρίοις ἐπέλαζον. πολλαχοῦ γὰρ ὑπὸ χρόνου καὶ ἀτημελείας ἐπεπτώκει καὶ διελέλυτο ἡ τοῦ ἐρύματος οἰκοδομία.

[2] Ἀτηρότατον. Σφηξί. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρ.] Totus hic locus confuſus eſt, quem ſic legendum & in ordinem redigendum puto: Ἀτηρότατον. Ἀριστοφάνης Σφηξί· Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι, ἀτηρείας. Καὶ Ἀτηρόν, βλαβερόν. Οἱ δὲ ἐγέλων γέλων ἀτηρόν. Hunc ordinem in verſione ſecutus ſum.

[3] Σφηξί.] In prioribus Edit. male legitur Σφιγξί, cujus loco Σφηξί, etiam abſque auctoritate MSS. reponere non dubitavi, quoniam locus, quem Suidas hic adducit, exſtat apud Ariſtophanem *Veſpis* pag. 524.

[4] Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρὸν ἦν κακ.] Senarius hic apud Ariſtophanem loco laudato recte ſic legitur:

Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακόν.

[5] Ἀτίζω. εἰ μὲν σημαίνει τὸ ὑπερορῶ, γίνεται παρὰ τὸ τ.] Eadem habet Etymologus.

[6] Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμ.] Ex Harpocratione.

[7] Δημοσθένης. Καθάρχεις τοῖς Σάβοις· Ἄττις, Ὕις, Ἄττις] Adi ipſum Demoſthenem, apud quem in oratione *de Corona*, pag. 350. locus hic aliter legitur.

[8] Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ὄψει σφ.] Apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 838. locus iſte rectius ſic legitur:

Ἀλλ' ὦ μάλ' ὄψει γε σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς.

Scholiaſta ineditus locum iſtum ſic enarrat: Ὡς τῶν Ἀθηναίων ἀεὶ μελλόντων. Καὶ τὰς γυναῖκας γοῦν ὄψει Ἀττικὰς ἀκριβῶς· οἷον μελλούσας ἐν τῷ πράγματι.

[9] Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας ἀντὶ τοῦ παλ.] Ex Harpocratione. Cæterum de hoc argumento legenda ſunt, quæ erudite contra Scaligerum diſputat Salmaſius ad *Inſcript. Herod. Att.* pag. 30. & ſeqq. qui prolixe ibi docet, quare literæ antiquæ Ἀττικὰ γράμματα a Grammaticis appellentur.

[10] Τὴν γὰρ κδ' στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθ.] Vide infra v. Σαμίων δῆμος.

[11] Ἀττικός, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπ.——————τοῦτο μὲν τοιόνδε γενέσθαι φασίν] Hæc deſcripta ſunt ex Sozomeni *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VIII. cap. XXVII. ut Pearſonius obſervavit.

[12] Τῆς Μακεδονικῆς αἱρέσεως] Apud Sozomenum rectius legitur τῆς Μακεδονίου αἱρέσεως

μᾶλλον, ἢ μαθήσει φρόνιμος ὤν, ἐγένετο τῶν πρακτέων ἐπήβολος, ἐπιβουλεύειν τε καὶ πρὸς ἐπιβουλὰς ἀντέχειν ἱκανός. τὸ δὲ ἦθος ἐπαγωγὸς, ὡς πολλοῖς κεχαρισμένος εἶναι. μέτριος δὲ πρὸς τοὺς ἐπ' Ἐκκλησίας λόγους, ὡς μήτε γραφῆς ἀξίους νομίζεσθαι τοῖς ἀκροαταῖς, μήτε παιδείας παντελῶς ἀμοίρους. ἐμμελὴς γὰρ ὤν, εἴ ποτε καιρὸν ἦγε, τοὺς παρ' Ἕλλησιν εὐδοκιμωτάτους συγγραφέας ἠσκεῖτο· καὶ τῷ δοκεῖν ἰδιώτης εἶναι, περὶ τούτων διαλεγόμενος καὶ τοὺς ἐπιστήμονας πολλάκις ἐλάνθανεν. ἐλέγετο δὲ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους σπουδαῖος εἶναι· τοῖς δὲ ἑτεροδόξοις φοβερός. καὶ ῥαδίως μὲν αὐτοῖς, ἡνίκα βούλοιτο, δέος ἐμποιεῖν· αὖθις δὲ μεταβαλλόμενος πρᾶος φαίνεσθαι. καὶ τοῦτον μὲν τοιόνδε γενέσθαι φασίν. [1] Οὗτος ὁ Ἀττικὸς [2] μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι εὐλαβής τε καὶ φρόνιμος ἦν. διὸ καὶ τὰς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐτοῦ συνέβη εἰς μέγα ἐπιδοῦναι. οὐ γὰρ μόνον τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως συνεκρότει, ἀλλὰ καὶ τοὺς αἱρεσιώτας τῇ φρονήσει κατέπληττε. καὶ σκύλλειν μὲν αὐτοὺς οὐδαμῶς ᾑρεῖτο· φοβῶν δὲ πάλιν ἐπράϋνεν. ἀλλὰ μὴν οὔτε λόγων ἠμέλει, ἐπόνει γὰρ περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα, διανυκτερεύων ἐν αὐτοῖς. διὸ καὶ οὐκ [3] ἐξεφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. ἦν δὲ τοῖς ἐντυγχάνουσι χαρίεις καὶ ἐπαγωγὸς, καὶ τοῖς λυπουμένοις συνεστύγναζε, καὶ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἐγίνετο. καὶ πρεσβύτης μὲν ὤν, ἐκμαθὼν οὓς καὶ ἐπόνει λόγους, ἐπ' Ἐκκλησίας ἐδίδασκε. μετὰ δὲ ταῦτα σὺν τῇ φιλοπονίᾳ καὶ παῤῥησίαν κτησάμενος, ἐξ αὐτοσχεδίου καὶ πανηγυρικώτατα ἐδίδασκε, καὶ [4] χαίρειν τῇ γραφῇ φράσας, ἐπὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον. οὐ μὴν τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι ὡς παρὰ τῶν ἀκροατῶν σπουδάζεσθαι, ἢ γραφῇ παραδίδοσθαι.

greſſus, ad Catholicam Eccleſiam ſe tranſtulit. Porro, cum eſſet natura magis quam diſciplina prudens, in rebus agendis ſummæ fuit dexteritatis, & ad ſtruendas evitandaſque inſidias ſolertiſſimus. Moribus autem fuit blandus, ita ut pleriſque gratus eſſet. In concionibus vero Eccleſiaſticis mediocris, adeo ut ſermones illius nec digni qui exſcriberentur, nec prorſus eruditionis expertes auditoribus viderentur. Nam, cum ſtudioſus eſſet elegantiæ, ſi quando tempus nactus fuerat, probatiſſimos quoſque veterum ſcriptorum lectitabat. Et quoniam indoctus eſſe videbatur, cum de illis diſſereret, ipſos etiam doctos plerumque latuit. Porro, erga ſuæ opinionis homines bonus atque benignus fuiſſe dicitur: iis vero, qui diverſam ſectam ſequebantur, terribilis, ita ut, quoties volebat, metum illis incuteret; rurſus vero mutatus, mitis erga eos appareret. Atque hunc quidem talem fuiſſe tradunt. † Hic Atticus non ſolum eruditus fuit, ſed etiam pietate & prudentia excelluit. Unde etiam Eccleſiæ ipſo Antiſtete magnum incrementum cepere. Neque enim ſolum domeſticos fidei tuebatur: verum etiam hæreticos admiratione prudentiæ ſuæ percellebat. Et eos quidem nullatenus vexare cupiebat: ſed, cum eos terrere aggreſſus fuiſſet, mitem ſe poſthac & placidum erga ipſos oſtendebat. Neque vero doctrinæ ſtudia neglexit. Etenim in veterum libris multum operæ poſuit, noctes inſomnes in eorum lectione traducens. Proinde philoſophorum ac ſophiſtarum ſermonibus, tanquam re nova, minime terrebatur. Erat præterea in colloquiis urbanus, & ad alliciendos hominum animos aptiſſimus: idemque gemebat cum dolentibus, &, ſecundum Apoſtolum, omnibus omnia factus eſt. Et antea quidem, cum adhuc in presbyterii gradu conſtitutus eſſet, orationes a ſe compoſitas, quas memoriter didicerat, in Eccleſia recitabat. Poſtea vero ex laboris aſſiduitate fiduciam nactus, ex tempore loqui & panegyricam concionandi rationem ſectari cœpit: tandemque, ſcriptione valere juſſa, aſceticum vivendi genus amplexus eſt. Nec tamen conciones ejus hujuſmodi fuerunt, ut ab auditoribus vel plauſu exciperentur, vel ſcriptis mandarentur.

Ἀτιμαγέλου. μὴ συναγελαζομένου. [5] Κέρας βουμολγὸς ταύρου κλάσεν ἀτιμαγέλου.

Ἀτιμαγέλου. Segregis. Gregem deſerentis. *Bubulcus cornu fregit tauri ab armento ſe ſegregantis.*

Ἀτιμάζω. τὸ καταφρονῶ. τὸ ἀναδύομαι. Αἰλιανός· Ταῦτά τοι οἱ Διόσκουροι οὐκ ἠτίμασαν οἱ φανῆναι πάλιν. καὶ Ἀτιμῆσαι. ἀτίμως ὑβρίσαι. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐδέετο συγγνῶναι τῷ παιδὶ, καὶ μὴ αὐτὸν ἀτιμῆσαι.

Ἀτιμάζω. Contemno. Dedignor. Ælianus: *Quamobrem Dioſcuri rurſus ipſi apparere non dedignati ſunt.* Et ἀτιμῆσαι. Ignominia afficere. *Demoſthenes vero rogabat, ut puero ignoſceret, nec ipſum ignominia afficeret.*

Ἀτίμητος [6] ἀγών. ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένον ἐκ τῶν νόμων οὐ κεῖται, ἀλλ' οἱ δικάζοντες ἐτιμῶντο τί δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. ὁ δὲ τιμητὸς, ᾧ πρόσεστιν ἀπὸ τῶν νόμων ὡρισμένον τίμημα.

Ἀτίμητος ἀγών. Judicium inæſtimatum: ſive Judicium, in quo pœna vel mulcta legibus definita non erat, ſed ipſi Judices æſtimabant, quid reo patiendum aut ſolvendum eſſet. Judicium vero æſtimatum vocabatur, in quo pœna legibus definita erat.

---

[1] Οὗτος ὁ Ἀττικὸς μετὰ τὸ πεπ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Socratis *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VII. cap. 11. ut Pearſonius obſervavit.

[2] Μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι] Lege μετὰ τοῦ πεπαιδεῦσθαι, ut apud Socratem legitur.

[3] Ἐξεφωνεῖτο] Apud Socratem recte legitur ἐξενοφωνεῖτο: quam lectionem in verſione expreſſi.

[4] Καὶ χαίρειν τῇ γραφῇ φράσας, ἐπὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον] Hæc verba deſiderantur apud Socratem.

[5] Κέρας βουμολγὸς ταύρου κλ.] Integrum Epigramma, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, ex Cod. MS. Anthologiæ ineditæ exhibemus infra v. Ἰξύν.

[6] Ἀτίμητος ἀγών. ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμ.] Ex Harpocratione.

Ἄτιμος.[1] ἀνήκουστος. [2]Καί μ' ὁ Φοῖβος ἄτιμον ἐξέπεμψεν. περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν, οὐκ ἤκουσεν. [3]ἰδίᾳ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς τὸν ἀτιμώρητον λέγει. τουτέστιν, ὃν ἄν τις ἀποκτείνας οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ, ἀλλ' ἔστι καθαρὸς αἰτίας· οἷον, ὁ τὸν ἄτιμον ἑλών.

Ἀτιμότερον. ἀντὶ τοῦ εὐτελέστερον, ἀτεχνότερον. Μηδένα μηδενὶ οὖν τῶν ἐρέσθαι δεομένων εἴπῃς μηδέν, ἔστ' ἂν ἀφίκωμαι. εἰ δὲ μή μοι προσέξοις, ἐρεῖς δὲ ἄκοντος, ἀτιμότερόν με θήσεις. † Εἰν ἀίδᾳ γὰρ μένων Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος.

Ἀτιμώρητος. ἀβοήθητος, ἢ θαυμαστός. ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ κακός. ἐπὶ οὖν τοῦ ἀβοηθήτου Αἰλιανός· Οὐμὴν ἀτιμωρήτους ἐγένετο μεῖναι τοὺς παῖδας τοὺς ἀλοηθέντας. ἑτεραλκὴς γὰρ ἡ νίκη γενομένη τῶν πλησίον ἦν.

Ἄτλας. ὁ μυθευόμενος τὴν γῆν καὶ οὐρανὸν βαστάζειν. Καὶ [4]σιδηρέους Ἄτλαντος ὤμους. καὶ παροιμία· Ἄτλας τὸν οὐρανόν. λείπει ὑπεδέξω. ἐπὶ τῶν μεγάλοις πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων.

Ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Παίγνιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη.

καὶ [5]Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσαναχετῶν. Πάρειμ' ἀτλητῶν.

Ἀτλαντικὰ πελάγη. Ἑσπέριος Ὠκεανός, καὶ Ἑῷος, καὶ πάντα τὰ ἄπλωτα πελάγη. καὶ Ἀτλαντὶς θάλαττα, ὁ Ὠκεανός.

Ἀτμήν.[6] ὁ δοῦλος. παρὰ τὸ τιμή, ἀτιμήν, καὶ κατὰ συγκοπήν, ἀτμήν.

Ἀτμίς. ἀναθυμίασις. ἄκρον πυρός. καὶ Ἀτμῶν, ἀναθυμιάσεων.

Ἄτολμοι. δειλοί, καταπεπληχότες.

Ὅθ' οὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῴων,
Ψυχὰς ἄτολμοι, [7]μοῦνον εἰδότες φεύγειν.

Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ τοίνυν ὑπ' ἀτολμίας οὗτος τῷ Θεῷ ἠπείθησε, τῶν παρόντων παίδων οἱ φασὶ τὸν πρεσβύτην ἔργον τῆς παρούσης νόσου γενέσθαι.

Ἄτομα. λεπτότατα. τὰ μὴ δυνάμενα διὰ τὴν ἄκραν λεπτότητα τέμνεσθαι. ὅτι ἄτομα ὠνόμαζον οἱ Ἕλληνες καὶ ἀμερῆ σώματα, διὰ τὸ ἀπαθὲς ἢ σμικρὸν ἄγαν· ἅτε μὴ τομὴν ἢ διαίρεσιν δέξασθαι δυνάμενα. οὕτω δὲ καλοῦσι τὰ λεπτότατα καὶ σμικρότατα, ἃ διὰ τῶν φωταγωγῶν εἰσβαλλόμενα ὁ ἥλιος δείκνυσιν ἐν ἑαυτῷ ἄνω καὶ κάτω παλλόμενα.

Ἄτιμος. Non exauditus. *Et me Phœbus non auditum abire juſſit.* Nihil enim audiverat corũ, quorum cauſa oraculum adierat. Peculiariter vero Demoſthenes in *Philippicis* ἄτιμον vocat eum, quem ſanctio legum a vi & injuria aliorum non defendit: ſive, quem impune occidere licet; ita ut, qui cum occidit, pœnæ non ſit obnoxius, ſed omni crimine vacet: ut qui hominem infamia publice notatum interfecit.

Ἀτιμότερον. Viliorem. Inertiorem. *Nihil prorſus dicas cuiquam eorum, qui te interrogabunt, donec rediero. Quod ſi vero monentem me non audiveris, at me invito dixeris, dedecore me afficies.* † *Therſites apud inferos non eſt inhonoratior reliquis.*

Ἀτιμώρητος. Inultus. Cui auxilium latum non eſt. Admirandus. Interdum etiam malus ita vocatur. Pro *inultus* hac voce uſus eſt Ælianus: *Accidit tamen, ut pueri verberati non manerent inulti. Victoria enim in alteram partem ſe inclinans propinquorum fuit.*

Ἄτλας. Atlas, quem fabulæ ferunt cœlum & terram humeris geſtare. Et [in Epigrammate:] *Ferreos Atlantis humeros.* Et proverbium: *Atlas cœlum.* Deſideratur, [humeris] ſuſcepiſti. Dicitur hoc de illis, qui magna aggreſſi infeliciter rem gerunt.

Ἀτλήτῳ. Intolerabili. [Terribili.] In Epigrammate: *Terribilis feræ caput ludicri loco habens.* Et Ἀτλητῶν, non tolerans, non ferens, ægre ferens. [Sophocles:] *Adſũ indigne ferens.*

Ἀτλαντικὰ πελάγη. Atlantica maria. Id eſt, Oceanus Orientalis & Occidentalis, & omnia maria innavigabilia. Et mare Atlanticum eſt pars Oceani.

Ἀτμήν. Servus. A τιμή: unde [addito α privationis] fit ἀτιμήν, & per ſyncopen ἀτμήν.

Ἀτμίς. Vapor. Exhalatio. Et Ἀτμῶν, exhalationum.

Ἄτολμοι. Ignavi. Timidi. *Quia ſunt animalium ignaviſſimi, animiſque timidis præditi, & tantum fugere ſcientes.* Et iterum: *Quoniam igitur propter timiditatem Deo non paruit, ajunt præſentium liberorum maximum natu præſentis morbi cauſam ipſi fuiſſe.*

Ἄτομα. Tenuiſſima. Subtiliſſima. Quæ propter ſummam tenuitatem ſecari non poſſunt. Græci corpuſcula partibus carentia vocarunt ἄτομα, quod propter ſummam parvitatem ſecari dividique non poſſint. Sic etiam vocant ſubtiliſſima & minutiſſima corpuſcula, quæ in lumine Solis, per feneſtram vel foramen aliquod in domum intrante, ſurſum & deorſum moveri cernuntur.

---

[1] Ἄτιμος. ἀνήκουστος] Semel moneo, Suidam tales ſæpe vocum interpretationes adferre, quæ eis ſenſu abſoluto & proprio minime conveniant, ſed tantum locum habeant in ῥήσει illa auctoris, quam Grammaticus iſte forte exponit. Sic hoc loco ἀτίμητος interpretatur ἀνήκουστος, non quod ſignificatio iſta proprie & abſolute vocabulo illi conveniat, ſed quia in loco Sophoclis, ad quem nota hæc referenda eſt, vox iſta ſenſum eum habere poteſt.

[2] Καὶ μ' ὁ Φοῖβος ἄτιμον ἐξέπεμψεν] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 184. ut Portus monuit.

[3] Ἰδίᾳ Δημοσθένης ἐν Φιλιππ. τὸν ἀτιμ.] Ex Harpocratione.

[4] Σιδηρέους Ἄτλαντος ὤμους] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. 1. cap. 1. Vide etiam infra v. Ἀτρόμητος.

[5] Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag. 173. ut Pearſonius obſervavit.

[6] Ἀτμήν. ὁ δοῦλος. παρὰ τὸ τιμή, ἀτμ.] Eadem habet Etymologus.

[7] Μοῦνον] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. minus recte legitur μᾶλλον. Sunt autem hi duo verſus Choliambici.

μᾶλλον, ἢ μαθήσει φρόνιμος ὤν, ἐγένετο τῶν πρακτέων ἐπήβολος, ἐπιβουλεύειν τε καὶ πρὸς ἐπιβουλὰς ἀντισχεῖν ἱκανός. τὸ δὲ ἦθος ἐπαγωγός, ὡς πολλοῖς κεχαρισμένος εἶναι. μέτριος δὲ πρὸς τοὺς ἐπ' Ἐκκλησίας λόγους, ὡς μήτε γραφῆς ἀξίους νομίζεσθαι τοῖς ἀκροαταῖς, μήτε παιδείας παντελῶς ἀμοίρους. ἐμμελὴς γὰρ ὤν, εἴ πη σχολὴν ἦγε, τοὺς παρ' Ἕλλησιν εὐδοκιμωτάτους συγγραφέας ἠσκεῖτο· καὶ τῷ δοκεῖν ἰδιώτης εἶναι, περὶ τούτων διαλεγόμενος καὶ τοὺς ἐπιστήμονας πολλάκις ἐλάνθανεν. ἐλέγετο δὲ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους σπουδαῖος εἶναι· τοῖς δὲ ἑτεροδόξοις φοβερός· καὶ ῥᾳδίως μὲν αὐτοῖς, ἡνίκα βούλοιτο, δέος ἐμποιεῖν· αὖθις δὲ μεταβαλλόμενος πρᾶος φαίνεσθαι. καὶ τοῦτον μὲν τοιόνδε γενέσθαι φασίν. [1] Οὗτος ὁ Ἀττικὸς [2] μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι εὐλαβής τε καὶ φρόνιμος ἦν. διὸ καὶ τὰς Ἐκκλησίας ἐπ' αὐτοῦ συνέβη εἰς μέγα ἐπιδοῦναι. οὐ γὰρ μόνον τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως συνεκρότει, ἀλλὰ καὶ τοὺς αἱρεσιώτας τῇ φρονήσει κατέπληττε. καὶ σκύλλειν μὲν αὐτοὺς οὐδαμῶς ἡρεῖτο· φοβῶν δὲ πάλιν ἐπρᾴϋνεν. ἀλλὰ μὴν οὔτε λόγων ἠμέλει, ἐπόνει γὰρ περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα, διανυκτερεύων ἐν αὐτοῖς. διὸ καὶ οὐκ [3] ἐξεφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. ἦν δὲ τοῖς ἐντυγχάνουσι χαρίεις καὶ ἐπαγωγός, καὶ τοῖς λυπουμένοις συνεστύγναζε, καί, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, τοῖς πᾶσι τὰ πάντα ἐγίνετο. καὶ πρεσβύτης μὲν ὤν, ἐκμαθὼν οὓς καὶ ἐπόνει λόγους, ἐπ' Ἐκκλησίας ἐδίδασκε. μετὰ δὲ ταῦτα σὺν τῇ φιλοπονίᾳ καὶ παρρησίαν κτησάμενος, ἐξ αὐτοσχεδίου καὶ πανηγυρικώτατα ἐδίδασκε, καὶ [4] χαίρειν τῇ γραφῇ φράσας, ἐπὶ τὸν ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον. οὐ μὴν τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λόγοι ὡς παρὰ τῶν ἀκροατῶν σπουδάζεσθαι, ἢ γραφῇ παραδίδοσθαι.

greſſus, ad Catholicam Eccleſiam ſe tranſtulit. Porro, cum eſſet natura magis quam diſciplina prudens, in rebus agendis ſummæ fuit dexteritatis, & ad ſtruendas evitandaſque inſidias ſolertiſſimus. Moribus autem fuit blandus, ita ut pleriſque gratus eſſet. In concionibus vero Eccleſiaſticis mediocris, adeo ut ſermones illius nec digni qui exſcriberentur, nec prorſus eruditionis expertes auditoribus viderentur. Nam, cum ſtudioſus eſſet elegantiæ, ſi quando tempus nactus fuerat, probatiſſimos quoſque veterum ſcriptorum lectitabat. Et quoniam indoctus eſſe videbatur, cum de illis diſſereret, ipſos etiam doctos plerumque latuit. Porro, erga ſuæ opinionis homines bonus atque benignus fuiſſe dicitur: iis vero, qui diverſam ſectam ſequebantur, terribilis, ita ut, quoties volebat, metum illis incuteret; rurſus vero mutatus, mitis erga eos appareret. Atque hunc quidem talem fuiſſe tradunt. † Hic Atticus non ſolum eruditus fuit, ſed etiam pietate & prudentia excelluit. Unde etiam Eccleſiæ ipſo Antiſtete magnum incrementum cepere. Neque enim ſolum domeſticos fidei tuebatur: verum etiam hæreticos admiratione prudentiæ ſuæ percellebat. Et eos quidem nullatenus vexare cupiebat: ſed, cum eos terrere aggreſſus fuiſſet, mitem ſe poſthac & placidum erga ipſos oſtendebat. Neque vero doctrinæ ſtudia neglexit. Etenim in veterum libris multum operæ poſuit, noctes inſomnes in eorum lectione traducens. Proinde philoſophorum ac ſophiſtarum ſermonibus, tanquam re nova, minime terrebatur. Erat præterea in colloquiis urbanus, & ad alliciendos hominum animos aptiſſimus: idemque gemebat cum dolentibus, &, ſecundum Apoſtolum, omnibus omnia factus eſt. Et antea quidem, cum adhuc in presbyterii gradu conſtitutus eſſet, orationes a ſe compoſitas, quas memoriter didicerat, in Eccleſia recitabat. Poſtea vero ex laboris aſſiduitate fiduciam nactus, ex tempore loqui & panegyricam concionandi rationem ſectari cœpit: tandemque, ſcriptione valere juſſa, aſceticum vivendi genus amplexus eſt. Nec tamen conciones ejus hujuſmodi fuerunt, ut ab auditoribus vel plauſu exciperentur, vel ſcriptis mandarentur.

Ἀτιμαγέλου. μὴ συναγελαζομένου. [5] Κέρας βουμολγὸς ταύρου κλάσεν ἀτιμαγέλου.

Ἀτιμαγέλου. Segregis. Gregem deſerentis. *Bubulcus cornu fregit tauri ab armento ſe ſegregantis.*

Ἀτιμάζω. τὸ καταφρονῶ. τὸ ἀναδύομαι. Αἰλιανός· Ταῦτά τοι οἱ Διόσκουροι οὐκ ἠτίμασαν οἱ φανῆναι πάλιν. καὶ Ἀτιμῆσαι. ἀτίμως ὑβρίσαι. Ὁ δὲ Δημοσθένης ἐδέετο συγγνῶναι τῷ παιδί, καὶ μὴ αὐτὸν ἀτιμῆσαι.

Ἀτιμάζω. Contemno. Dedignor. Ælianus: *Quamobrem Dioſcuri rurſus ipſi apparere non dedignati ſunt.* Et ἀτιμῆσαι. Ignominia afficere. *Demoſthenes vero rogabat, ut puero ignoſceret, nec ipſum ignominia afficeret.*

Ἀτίμητος [6] ἀγών. ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένον ἐκ τῶν νόμων οὐ κεῖται, ἀλλ' οἱ δικάζοντες ἐτιμῶντο τί δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. ὁ δὲ τιμητός, ᾧ πρόσεστιν ἀπὸ τῶν νόμων ὡρισμένον τίμημα.

Ἀτίμητος ἀγών. Judicium inæſtimatum: ſive Judicium, in quo pœna vel mulcta legibus definita non erat, ſed ipſi Judices æſtimabant, quid reo patiendum aut ſolvendum eſſet. Judicium vero æſtimatum vocabatur, in quo pœna legibus definita erat.

---

[1] Οὗτος ὁ Ἀττικὸς μετὰ τὸ πεπ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Socratis *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VII. cap. 11. ut Pearſonius obſervavit.

[2] Μετὰ τὸ πεπαιδεῦσθαι] Lege μετὰ τοῦ πεπαιδεῦσθαι, ut apud Socratem legitur.

[3] Ἐξεφωνεῖτο] Apud Socratem recte legitur ἐξενοφωνεῖτο: quam lectionem in verſione expreſſi.

[4] Καὶ χαίρειν τῇ γραφῇ φράσας, ἐπὶ τὸν ἀσκητικὸν ἐτράπη βίον] Hæc verba deſiderantur apud Socratem.

[5] Κέρας βουμολγὸς ταύρου κλ.] Integrum Epigramma, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, ex Cod. MS. Anthologiæ ineditæ exhibemus infra v. Ἰξύν.

[6] Ἀτίμητος ἀγών. ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμ.] Ex Harpocratione.

Ἄτιμος.[1] ἀνήκουστος. [2]Καί μ' ὁ Φοῖβος ἄτιμον ἐξέπεμψεν. περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν, οὐκ ἤκουσεν. [3]ἰδίᾳ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς τὸν ἀτιμώρητον λέγει. τουτέστιν, ὃν ἄν τις ἀποκτείνας οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ, ἀλλ' ἔστι καθαρὸς αἰτίας· οἷον, ὁ τὸν ἄτιμον ἑλών.

Ἄτιμος. Non exauditus. *Et me Phœbus non auditum abire juſſit.* Nihil enim audiverat eorũ, quorum cauſa oraculum adierat. Peculiariter vero Demoſthenes in *Philippicis* ἄτιμον vocat eum, quem ſanctio legum a vi & injuria aliorum non defendit: ſive, quem impune occidere licet; ita ut, qui eum occidit, pœnæ non ſit obnoxius, ſed omni crimine vacet: ut qui hominem infamia publice notatum interfecit.

Ἀτιμότερον. ἀντὶ τοῦ εὐτελέστερον, ἀτεχνότερον. Μηδένα μηδολεῦν τῶν ἐρέσθαι δεομένων εἴπῃς μηδὲν, ἕως ἂν ἀφίκωμαι. εἰ δὲ μή μοι προσέξοις, ἐρεῖς δὲ ἄκοντος, ἀτιμότερόν με θήσεις. † Εἰν ἀΐδᾳ γὰρ μένων Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος.

Timaeus. 54.

Ἀτιμώρητος. ἀβοήθητος, ἢ θαυμαστός. ἔστι δ' ὅτε καὶ ὁ κακός. ἐπὶ οὖν τοῦ ἀβοηθήτου Αἰλιανός· Οὐμὴν ἀτιμωρήτους ἐγένετο μεῖναι τοὺς παῖδας τοὺς ἀλοηθέντας. ἑτεραλκὴς γὰρ ἡ νίκη γενομένη τῶν πλησίον ἦν.

Ἄτλας. ὁ μυθευόμενος τὴν γῆν καὶ οὐρανὸν βαστάζειν. Καὶ [4]σιδηρέους Ἄτλαντος ὤμους. καὶ παροιμία· Ἄτλας τὸν οὐρανόν. λείπει ὑπεδέξω. ἐπὶ τῶν μεγάλοις πράγμασιν ἐπιβαλλομένων, καὶ κακοῖς περιπιπτόντων.

Ἀτλήτῳ. ἀνυπομονήτῳ. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Παίγνιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη.

καὶ [5]Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φέρων, δυσανασχετῶν. Πάρειμ' ἀτλητῶν.

Ἀτλαντικὰ πελάγη. Ἑσπέριος Ὠκεανὸς, καὶ Ἑῷος, καὶ πάντα τὰ ἄπλωτα πελάγη. καὶ Ἀτλαντὶς θάλαττα, ὁ Ὠκεανός.

Ἀτμήν.[6] ὁ δοῦλος. παρὰ τὸ τιμὴ, ἀτιμήν, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀτμήν.

Ἀτμίς. ἀναθυμίασις. ἄκρον πυρός. καὶ Ἀτμῶν, ἀναθυμιάσεων.

Ἄτολμοι. δειλοὶ, καταπεπληχότες.

Ὅθ' οὕνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων,
Ψυχὰς ἄτολμοι, [7]μοῦνον εἰδότες φεύγειν.

Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ τοίνυν ὑπ' ἀτολμίας οὗτος τῷ Θεῷ ἠπείθησε, τῶν παρόντων παίδων οἱ φασὶ τὸν πρεσβύτην ἔργον τῆς παρούσης νόσου γενέσθαι.

Ἄτομα. λεπτότατα. τὰ μὴ δυνάμενα διὰ τὴν ἄκραν λεπτότητα τέμνεσθαι. ὅτι ἄτομα ὠνόμαζον οἱ Ἕλληνες καὶ ἀμερῆ σώματα, διὰ τὸ ἀπαθὲς ἢ σμικρὸν ἄγαν· ἅτε μὴ τομὴν ἢ διαίρεσιν δέξασθαι δυνάμενα. οὕτω δὲ καλοῦσι τὰ λεπτότατα καὶ σμικρότατα, ἃ διὰ τῶν φωταγωγῶν εἰσβαλλόμενα ὁ ἥλιος δείκνυσιν ἐν ἑαυτῷ ἄνω καὶ κάτω παλλόμενα.

Ἀτιμότερον. Viliorem. Inertiorem. *Nihil prorſus dicas cuiquam eorum, qui te interrogabunt, donec rediero. Quod ſi vero monentem me non audiveris, at me invito dixeris, dedecore me afficies.* † *Therſites apud inferos non eſt inhonoratior reliquis.*

Ἀτιμώρητος. Inultus. Cui auxilium latum non eſt. Admirandus. Interdum etiam malus ita vocatur. Pro *inultus* hac voce uſus eſt Ælianus: *Accidit tamen, ut pueri verberati non manerent inulti. Victoria enim in alteram partem ſe inclinans propinquorum fuit.*

Ἄτλας. Atlas, quem fabulæ ferunt cœlum & terram humeris geſtare. Et [in Epigrammate:] *Ferreos Atlantis humeros.* Et proverbium: *Atlas cœlum.* Deſideratur, [humeris] ſuſcepiſti. Dicitur hoc de illis, qui magna aggreſſi infeliciter rem gerunt.

Ἀτλήτῳ. Intolerabili. [Terribili.] In Epigrammate: *Terribilis feræ caput ludicri loco habens.* Et Ἀτλητῶν, non tolerans, non ferens, ægre ferens. [Sophocles:] *Adſũ indigne ferens.*

Ἀτλαντικὰ πελάγη. Atlantica maria. Id eſt, Oceanus Orientalis & Occidentalis, & omnia maria innavigabilia. Et mare Atlanticum eſt pars Oceani.

Ἀτμήν. Servus. A τιμή: unde [addito α privationis] fit ἀτιμήν, & per ſyncopen ἀτμήν.

Ἀτμίς. Vapor. Exhalatio. Et Ἀτμῶν, exhalationum.

Ἄτολμοι. Ignavi. Timidi. *Quia ſunt animalium ignaviſſimi, animiſque timidis præditi, & tantum fugere ſcientes.* Et iterum: *Quoniam igitur propter timiditatem Deo non paruit, ajunt præſentium liberorum maximum natu præſentis morbi cauſam ipſi fuiſſe.*

Ἄτομα. Tenuiſſima. Subtiliſſima. Quæ propter ſummam tenuitatem ſecari non poſſunt. Græci corpuſcula partibus carentia vocarunt ἄτομα, quod propter ſummam parvitatem ſecari dividique non poſſint. Sic etiam vocant ſubtiliſſima & minutiſſima corpuſcula, quæ in lumine Solis, per feneſtram vel foramen aliquod in domum intrante, ſurſum & deorſum moveri cernuntur.

---

[1] Ἄτιμος. ἀνήκουστος] Semel moneo, Suidam tales ſæpe vocum interpretationes adferre, quæ eis ſenſu abſoluto & proprio minime conveniant, ſed tantum locum habeant in ῥήσει illa auctoris, quam Grammaticus iſte forte exponit. Sic hoc loco ἀτίμητος interpretatur ἀνήκουστος, non quod ſignificatio iſta proprie & abſolute vocabulo illi conveniat, ſed quia in loco Sophoclis, ad quem nota hæc referenda eſt, vox iſta ſenſum eum habere poteſt.

[2] Καί μ' ὁ Φοῖβος ἄτιμον ἐξέπεμψεν] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 184. ut Portus monuit.

[3] Ἰδίᾳ Δημοσθένης ἐν Φιλιππ. τὸν ἀτιμ.] Ex Harpocratione.

[4] Σιδηρέους Ἄτλαντος ὤμους] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. 1. cap. 1. Vide etiam infra v. Ἀτρόμητος.

[5] Ἀτλητῶν, μὴ καρτερῶν, μὴ φ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag. 173. ut Pearſonius obſervavit.

[6] Ἀτμήν. ὁ δοῦλος. παρὰ τὸ τιμὴ, ἀτμ.] Eadem habet Etymologus.

[7] Μοῦνον] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Edit. minus recte legitur μᾶλλον. Sunt autem hi duo verſus Choliambici.

Ἀτοπίας πλέον πρᾶγμα. ἀντὶ τοῦ θαύματος. Δελεάσαντος αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν Χοσρόου. ἀντὶ τοῦ ἀλογίας, ἀβουλίας. Καὶ αὖθις· Θαυμάσαι ἄν τις τὴν ἀτοπίαν τοῦ ἀνδρὸς, ὅς γε χωρὶς ἄλλων τετόλμηκε καὶ ταῦτα λέγειν. Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ δὲ ἀνεφάνη ὕδωρ ἐξίσου τῷ μὴ εὑρεθέντι ἀρχὴν, ὑπὸ ἀτοπίας ἦν. τουτέστι κακίας. καὶ Ἄτοπον ἀντὶ τοῦ ἀλόγου, θαυμάσιον, παράδοξον, ξένον, κακὸν, μοχθηρὸν καὶ ὃ μὴ ἔχει τόπον. καὶ τὸ [1] ἀνυπονόητον· οἷον, ὃ μὴ ἔστι τοπάσαι. [2] Ἀριστοφάνης·

Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
Ὅς με διακναίσας ἔχει.

Καὶ αὖθις· Ἀτοπίαν ὑποτοπάσας τινά.

Ἄτοσσα, ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δαρείου δὲ γυνὴ, ἰατρεύθη ἐντέχνως ὑπὸ Δημοκήδου ἰατροῦ. καί ἐστιν ἐν τῷ Δημοκήδης.

Ἀτώμενος. ἄτης πεπληρωμένος. Ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος. [3] Σοφοκλῆς.

Ἀτραβατικάς.[4] ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ τοῖς ἐπινικίοις, καὶ παρόντων πρέσβεων, ἐνεδύοντο χιτῶνας καὶ χλαμύδας ποικίλας, ἀπὸ χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ ἄλλως πως πολυτελεῖς. ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις ξηραμπελίνας τὸ χρῶμα, ἃς ἐκάλουν [5] Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλοῦσιν. ἢ ὅτι μετὰ τραβαίας ταύταις εἰώθασι χρῆσθαι. Τραβαῖαι δὲ λέγονται αἱ πολυτελεῖς χλαμύδες.

Ἄτρακτον. βέλος. μεταφορικῶς. [6] Σοφοκλῆς·

--Πρὸς [7] δὲ τούτοις, ὅ μοι βάλοι
Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
Εἱλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα.

Καὶ Προκόπιος· Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλξεσιν ἀμυνομένων εὐστοχώτατα ἀφιέντος τὸν ἄτρακτον, ἀνήρηται βληθείς. Καὶ Μένανδρος· Ὁ δὲ [8] ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας, ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κώχ. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

--Θερμὸν [9] δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
Ἄτρακτον.————

Ἄτρακτος καὶ τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον.

Ἀραχναίοιο [10] μίτου πολυδίνεα λάτριν
Ἄτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας.

Καὶ αὖθις·

Καὶ [11] δακτυλότριπτον ἄτρακτον,
Σπονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον.

Καὶ αὖθις·

Ἀτοπίας πλ. Res admiratione digniſſima. [Ἀτοπία enim hic idem ſignificat quod θαῦμα.] *Cum autem Choſroes illum ad tam abſurdum & temerarium conſilium pellexiſſet.* Ἀτοπία enim hic idem ſignificat quod ἀλογία, ἀβουλία. Et iterum: *Merito quis hominis illius imprudentiam miretur, qui præter alia & hæc dicere auſus eſt.* Et iterum: *Poſtquam autem apparuit aqua, æque ac illa, quæ ab initio non fuit inventa, res mira viſa eſt.* Et Ἄτοπον, abſurdum, mirabile, inuſitatum, novum, malum, improbum: vel, quod locum non habet. Item, inopinatum, ſive quod ſuſpicari & conjicere non poſſumus, quaſi a τοπάζω. Ariſtophanes: *Miro quodam deſiderio & amore teneor, qui me vexat & moleſtia afficit.* Et iterum: *Abſurditatem aliquam ea in re ſuſpicatus.*

571
Pak xxii [illegible]
Vi.11.8

Ἄτοσσα. Atoſſa, Cyri filia, Darii uxor, a Democede medico arte quadam ſanata fuit.

Ἀτώμενος. Malis afflictus. *Utinam videam ipſum, vel ita malis afflictus.* Sophocles.

Ἀτραβατικάς. Atrabaticas. In feſtis, & triumphis, & præſentibus legatis, induebant chlamydes auro & purpura variegatas, vel alio ornatu inſignes: in vulgaribus autem conventibus, xerampelino colore tinctas, quas vocabant Atrabaticas; aut, quia nigrum appellabant *atrum*; aut, quia illis una cum trabeis uti ſolebant. Chlamydes enim pretioſæ appellantur trabeæ.

Ἄτρακτον. Sagittam: per tranſlationem. Sophocles: *Ad illud vero, quod ſagitta mea nervo emiſſa percuſſerat, miſer ego & infelix ibam, ægre pedem trahens.* Et Procopius: *Cum quidam ex propugnatoribus haud vano jactu ſagittam miſiſſet, ictu ejus necatus eſt.* Et Menander: *Ille vero arcum in Barbarum intendens, jactu haud vano ſagittam in Cochum emiſit.* Et in Epigrammate: *Crebras celereſque in me mittit ſagittas.* Ἄτρακτος etiam inſtrumentum quoddam muliebre, ſive fuſum ſignificat. [In Epigrammate:] *Et ſæpe verſatum fuſum, cujus ope tenuiſſima fila nentur; non ſine longa colo.* Et iterum: *Et digitis attritum fuſum, ſuſpenſum e filo, quod verticillo torquetur.* Et iterum: *Atque capite gravatum, multumque ſtrepentem fuſum, quo celeriter verſato filia torquentur.*

Τόν [12] τε καρηβαρέοντα, πολυρροίβδητον ἄτρακτον,
Κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἁρπεδόνας.

---

[1] Ἀνυπονόητον] Sic recte etiam habet Editio Mediolanenſis. In cæteris vero Editionibus, Aldina, Baſileenſi, & Genevenſi male excuſum eſt ἀνυπομόνητον.

[2] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiazuſis* pag. 752. (506. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 24. ut Portus monuit.

[4] Ἀτραβατικάς. ἐν ταῖς ἑορτ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Codinum *de Origin. Conſtantinop.* pag. 16.

[5] Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλ.] Vide Salmaſium ad Trebell. Pollionem, & Flav. Vopiſcum, qui rectius obſervat, τὰς Ἀτραβατικὰς ab Atrebatis Galliæ populis nomen accepiſſe.

[6] Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 387. ut Portus obſervavit.

[7] Πρὸς δὲ τούτοις, ὅ μοι βάλοι] Lege πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι, ut recte apud Sophoclem loco laudato.

[8] Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβ.] Huic fragmento ſubjungenda videntur ea, quæ leguntur infra v. Εὐθυωρόν.

[9] Θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει ἄτρ.] Hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate Leonidæ, quod exſtat Anthol. lib. VII. pag. 585.

[10] Ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτρ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. VIII. ut Portus monuit.

[11] Καὶ δακτυλότριπτον ἄτρακτον σπονδ.] Hæc verba itidem leguntur Anthol. lib. VI. cap. VIII.

[12] Τόν τε καρηβαρέοντα, πολυρροίβδητον ἄτρ.] Et hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur in Antholog. loco laudato.

Ἀτραμμύτειον. Θουκυδίδης. Ἀτραμμυτηνὸς δέ.

Ἀτραπιτός. ἡ ὁδός. καὶ Ἀτραπούς, ὁδοὺς τετριμμένας.

Ἀτράφαξις.[1] εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται.

Ἀτρέα, καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς συμφώνῳ παραληγομένων αἰτιατικὰς μηκύνουσι· τὰς δὲ καθαρὰς τῶν ευς συναιροῦσι· Χοᾶ, καὶ Μηλιᾶ, καὶ Σουνιᾶ. Ἴωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας, Ἀτρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ μὴ μέτρον ἀναγκάζει. καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης ὁμοίως. τὸ γὰρ συστέλλειν Ἰακόν. Ἀριστοφάνης[2] Γεωργοῖς· * * * *

Ἀτρεκές. ἀληθές. ἀκριβές. καὶ Ἀτρεκεῖ, ἀληθεῖ, ἀκριβεῖ.

Ἀτρέμας. ἠρέμα. καὶ Ἀτρεμία, ἡσυχία. καὶ Ἀτρεμίζων, ἑδράζων.

Ἀτρέως[3] ὄμματα. οἷον ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας· ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας, καὶ ἑψήσας, δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρί, αἴσθησιν παρέχων τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

Ἀτρέπτως. ὀρθῶς. Αἰλιανός· Ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἀτρέπτως τε καὶ παναληθῶς προθεσπίζουσα.

Ἄτρεστος. Ἐνηθλήσω[4] δὲ προνοίᾳ
Αἵρεσιν ἀτρέστου μητέρ' ἐλευθερίης.

καὶ Ἀτρέστως, ἀφόβως, ἀνελεημόνως. Οἱ δὲ ἀτρέστως πάντας ἐφόνευσαν.

Ἀτρείδης, καὶ Ἀτρείδας, καὶ Ἀτρείδαιν. τὴν γενικὴν περισπᾶν ἀξιοῦσιν οἱ ἀναλογικοί· τὴν δὲ δοτικὴν βαρυτονεῖν.

Ἀτρίψ. ἀμαθής. ἀτριβής. Οὐδὲ γὰρ ἦν οὐδὲ τούτων ἀτρὶψ ὁ Παπίριος. Καὶ αὖθις· Ἀτρὶψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Ἀτρόμητος. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ ἄφοβος. [5] ἐν Ἐπιγράμμασι·

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδαρέους
Ἄτλαντος ὤμους, καὶ κόμαν Ἡρακλέους,
Σεμνάν θ' ὑπήναν, καὶ Λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος, οὐδ' Ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν.

καὶ Ἀτρόμως, ἀφόβως.

Φεύγων ἀτρόμως καὶ τρέχων ὑποστρέφει.

περὶ τοῦ Πέρσου Πισίδης.

Ἄτρον. τὸ μέλαν παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν.

Ἀτραμμύτειον. Atrammytium. [per ει scribitur.] Thucydides. Ἀτραμμυτηνὸς vero, [per ι.]

Ἀτραπιτός. Via. Et Ἀτραπούς, vias tritas.

Ἀτράφαξις. Atriplex. Genus oleris, quod celeriter augetur & creſcit.

Ἀτρέα. [Attici] omnes accuſativos nominum in ευς deſinentium, & conſonantem in penultima habentium, producunt. Accuſativos vero puros a nominibus in ευς deductos contrahunt: ut Χοᾶ, Μηλιᾶ, Σουνιᾶ. Iones autem accuſativos priores corripiunt, Ἀτρέα & Πηλέα breviter pronuntiantes. Quamobrem & apud Tragicos eos producere neceſſe non eſt, niſi metrum cogat. Eadem ratio eſt accuſativorum, qui a nominibus in ης deducuntur. Eos enim Iones corripiunt. Ariſtophanes in *Agricolis*: * *

Ἀτρεκές. Verum. Accuratum. Et Ἀτρεκεῖ, vero, accurato.

Ἀτρέμας. Quiete. Tranquille. Et Ἀτρεμία, quies, tranquillitas. Et Ἀτρεμίζων, quieſcens.

Ἀτρέως ὄμματα. *Atrei oculi.* Dicitur de torvo & truculento aſpectu: ductumque eſt proverbium ab Atrei immanitate, qui cum calumniis aliorum perſuaſus fratrem Thyeſtem cum uxore ſua Aerope rem habere ſuſpicaretur, filios Thyeſtis in fruſta conciſos & coctos patri epulandos appoſuit: quam calamitatem tum demum intellexit Thyeſtes, cum ei extremæ membrorum partes apponerentur.

Ἀτρέπτως. Recte. Ælianus: *Futura recte & vere omnino prædicens.*

Ἄτρεστος. Intrepidus. [In Epigrammate:] *Elegiſti ſectam matrem intrepidæ libertatis.* Et Ἀτρέστως, intrepide, ſine metu, crudeliter. *Illi vero omnes crudeliter interfecerunt.*

Ἀτρείδης, & Ἀτρείδας, & Ἀτρείδαιν. Qui analogiam ſequuntur, genitivum circumflectendum eſſe cenſent: dativo autem accentum gravem tribuunt.

Ἀτρίψ. Imperitus. In aliqua re non verſatus. *Papirius enim ne horum quidem erat imperitus.* Et iterum: *Viæ enim hujus erat imperitus.*

Ἀτρόμητος. Atrometus. Nomen proprium. Item, intrepidus. In Epigrammate: *Taurum immanem & robuſtum, & ferreos Atlantis humeros, & comam Herculis, gravemque barbam, & oculos Leonis gigantis Mileſii, ne Jupiter quidem ſine tremore aſpexit.* Et Ἀτρόμως, intrepide. *Fugiens intrepide currenſque revertitur.* De Perſa Piſides.

Ἄτρον. Nigrum apud Romanos. Atrum.

Ἀτροφῆσαν ἐμαράνθη. *Propter defectum alimenti contabuit.*

---

[1] Ἀτράφαξις. εἶδος λαχάνου, ὃ ταχ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 326.

[2] Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς] In Edit. Mediol. poſt hæc verba exigua lacuna relicta eſt: quod arguit, quædam hic deſiderari.

[3] Ἀτρέως ὄμματα. οἷον ἀτρ.] Ex Diogeniano.

[4] Ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ] Horum verborum ſenſus obſcurus eſt, nec quid ea ſibi velint, propter brevitatem fragmenti ſciri poteſt.

[5] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. 1. cap. 1. ut Portus etiam obſervavit.

vocis vim declarat Euripides apud *Heſych.* in v. Ἥκω δ᾽ ἀτενὴς ἀπ᾽ οἴκων. *contento gradu ex aedibus venio.* Sic *qui oculos acriter intendit & defigit*, dicitur ἀτενὲς βλέπειν, vel ἀτενίζειν. Sic *qui intento animo aliquid conſiderat*, καταμαθεῖν ἀτενὲς, apud *Epicharmum Diog. Laërt.* III. 16. quo reſpexit *Suidas* v. Ἀτενές. niſi forte ob oculos habuerit alterum ejusdem poëtae locum apud *Athen.* VII. p. 277. F. πρωὶ μὲν γ᾽ ἀτενὲς ἀπ᾽ ἀοῦς ἀφύας ἀποπυρίζομες στρογγύλας. Hinc eleganter transfertur ad *hominem rigidum, & propoſiti tenacem, quem*, ut ille ait, *nihil mente quatiat ſolida. Plato* Polit. VIII. p. 493. B. ὅτι οὐκέτι κεκτημένη ἁπλοῦς τι ϗ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας. *Euripides* apud *Stob.* p. 249. Καλόν γ᾽ ἀληθὴς ϗ ἀτενὴς παῤῥησία. *Plutarch.* Coriolan. p. 220. E. ἀλλ᾽ ἁπλοῦς τις ὢν ἀεὶ ϗ ἀτενὴς, ϗ τὸ νικᾷν ϗ κρατεῖν ἁπάντων, πάντως ἀνδρείας ἔργον ἡγούμενος. *Maxim. Tyr. Diſſ.* XI. p. 117. ἄτρεπτον τὸ θεῖον, ϗ ἀτενὲς, καὶ ἀπαραίτητον. *Longus* Paſtoral. L. IV. p. 168. ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν ϗ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν. Saepe in malam partem uſurpatur de *homine pervicaci & intractabili. Phrynichus* ineditus: Ἀτενὴς καὶ ἀτεράμων ἄνθρωπος. Ταὐτὸν τὸ ἀτενὴς τῷ ἀτεράμων· τὸ μέντοι ἀτεράμων κυρίως ἐπὶ τῶν δυσεψήτων ὀσπρίων τιθέασιν. quae referenda ſunt ad *Ariſtophanis* Veſp. v. 729. Μηδ᾽ ἀτενὴς ἄγαν γ᾽, ἀτεράμων τ᾽ ἀνήρ. ubi adeundi veteres Critici. *Plutarch.* Ca-

ἀψύχοις σώμασιν. Quis non potius ſcribat: τὸ ἀτενὲς τοῦ τῶν κτλ. τρ. *Themiſt. Orat.* XXVIII. p. 342. B. ἐπίσταμαι γὰρ ἀκριβῶς αὐτῶν τὴν φύσιν, ὅτι σκληρὰ, αὐθέκαστος, ϗ ἀτενής. Pſephisma Laconicum de Timotheo ex recenſione *Edm. Chisbulli* Antiqu. Aſiat. p. 128. ἀτενῆ ϗ ποικίλαν ἀντ᾽ ἁπλόας ϗ τεταμμέναρ ἀμφιέννυται τὰν μῶαν. ubi vir Graecarum literarum exquiſita ſcientia praeditus, *Joannes Luzacius*, bene cor-

Ἀτιμώρητος [88]. ἀβοήθητος, ἢ θαυμαστός· ἐςὶ δ'
καὶ ὁ κακός.

Ἀτύφου μοίρας [89]. τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου, καὶ
τεθυμμένης.

Ἀτ

---

88. Ἀτιμώρητος.] Legg. V. p. 605. F. ὥστ' οὐκ ἄν ποτε ἀτιμώρητος πάθοι ὁ τυχὼν ὧν ἔπαθε. VI. p. 618. A. κολαζέσθω τε πληγαῖς ὑπὸ τοῦ συντυγχάνοντος, καὶ ἐθέλοντος κολάζειν, ἀτιμωρήτως. XII. p. 693. B. ζῶντι γὰρ ἔδει βοηθεῖν πάντας τοὺς προσήκοντας, ὅπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ τελευτήσας, ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἁμαρτημάτων ἐγίγνετο τοῦ κατὰ τὸν ἐνθάδε βίον. *Thomas M.* p.
856. ἀτιμώρητος, ὁ ἀκόλαστος,
καὶ ὁ ἀβοήθητος. Pro ἀτιμώ
τος est ἄτιμος Gorg. p
306. E. & Legg. IX. p
652. F. ubi vide Scholia-
ſten. Saepe ea notion
occurrit apud Tragico
Vocem θαυμαστὸς, etſi nihi
variat *Suidas*, mendoſam
eſſe, perſpicuum eſt. *A-
breſchius* Auctar. Dilucid.
Thucyd. p. 312. legit θαυ-
νάσιμος· quod nihili eſt.

89. Ἀτύφου μοίρας.] Phaedr.
p. 338. A. Εἴτε τι θηρίον ὢν
τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώ-
τερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, εἴ-
τε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον
ζῶον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοί-
ρας φύσει μετέχον. quem lo-
cum laudavit *Plutarch.*
adv. Colot. p. 1119. B.
& imitati ſunt haud pau-
ci. *Themiſt.* Orat. I. p. 3
B. ἀλλ' ἐπὶ τὸ πάντων εὐκολώτα
τόν τε, καὶ ἡμερώτατον, θείας
ὄντως δή τινος, καὶ ἀτύφου μοίρ
φύσει μετέχον, ζῶον ἀρχ
Syneſ de Regn. p. 20. A.
τὸ θείας μεταληχὸς μοίρας, ἀ-
ξιοῦ πάντη ἄτυφον εἶναι. Eodem
allu-

Pag. 368.
verba Damaſc
da v. Ὀλυμπ
Pag. 372. w
cap. v. Fpigr.

Pag. 368. v. Ἀτέραμνον.———Οὐδεὶς δὲ ἦν οὔτ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Olympo philoſopho: ut diſcimus ex ipſo Suida v. Ὄλυμπος.

Pag. 372. v. Ἀτλήτα.———ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. V. Epigr. III.

Ἀτοπίας πλέον πρᾶγμα. ἀντὶ τοῦ θαύματος. Δελεάσαντος αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν Χοσρόου. ἀντὶ τοῦ ἀλογίας, ἀβουλίας. Καὶ αὖθις· Θαυμάσαι ἄν τις τὴν ἀτοπίαν τοῦ ἀνδρὸς, ὅς γε χωρὶς ἄλλων τετόλμηκε καὶ ταῦτα λέγειν. Καὶ αὖθις· Ἐπεὶ δὲ ἀνεφάνη ὕδωρ ἐξίσου τῷ μὴ εὑρεθέντι ἀρχὴν, ὑπὸ ἀτοπίας ἦν. τουτέστι κακίας. καὶ Ἄτοπον ἀντὶ τοῦ ἄλογον, θαυμάσιον, παράδοξον, ξένον, κακὸν, μοχθηρόν· καὶ ὃ μὴ ἔχει τόπον. καὶ τὸ [1] ἀνυπονόητον· οἷον, ὃ μὴ ἔστι τοπάσαι. [2] Ἀριστοφάνης·

Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
Ὅς με διακναίσας ἔχει.

Καὶ αὖθις· Ἀτοπίαν ὑποτοπάσας τινά.

Ἄτοσσα, ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δαρείου δὲ γυνὴ, ἰατρεύθη ἐντέχνως ὑπὸ Δημοκήδους ἰατροῦ. καί ἐστιν ἐν τῷ Δημοκήδης.

Ἀτώμενος. ἄτης πεπληρωμένος. Ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος. [3] Σοφοκλῆς.

Ἀτραβατικάς.[4] ἐν ταῖς ἑορταῖς, καὶ τοῖς ἐπινικίοις, καὶ παρόντων πρέσβεων, ἐνεδύοντο χιτῶνας καὶ χλαμύδας ποικίλας, ἀπὸ χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ ἄλλως πως πολυτελεῖς. ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς συνόδοις ξηραμπελίνας τὸ χρῶμα, ἃς ἐκάλουν [5] Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλοῦσιν. ἢ ὅτι μετὰ τραβαίας ταύταις εἰώθασι χρῆσθαι. Τραβαῖαι δὲ λέγονται αἱ πολυτελεῖς χλαμύδες.

Ἄτρακτον. βέλος. μεταφορικῶς. [6] Σοφοκλῆς·

--Πρὸς [7] δὲ τούτοις, ὅ μοι βάλοι
Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
Εἱλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα.

Καὶ Προκόπιος· Τινὸς τῶν ἐν ταῖς ἐπάλξεσιν ἀμυνομένων εὐστοχώτατα ἀφιέντος τὸν ἄτρακτον, ἀνῄρηται βλαβείς. Καὶ Μένανδρος· Ὁ δὲ [8] ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μάλα εὐστοχώτατα τὸ κέρας ἐκκλίνας, ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ Κώχ. Καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

--Θερμὸν [9] δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
Ἄτρακτον.———

Ἄτρακτος καὶ τὸ γυναικεῖον ἐργαλεῖον.

Ἀραχναίοιο [10] μίτου πολυδίνεα λάτριν
Ἄτρακτον, δολιχᾶς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας.

Καὶ αὖθις·

Καὶ [11] δακτυλότριπτον ἄτρακτον,
Σπονδυλοδινήτῳ νήματι νηχόμενον.

Καὶ αὖθις·

Τόν [12] τε καρηβαρέοντα, πολυῤῥοίβδητον ἄτρακτον,
Κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἁρπεδόνας.

Ἀτοπίας πλ. Res admiratione digniſſima. [Ἀτοπία enim hic idem ſignificat quod θαῦμα.] *Cum autem Choſroes illum ad tam abſurdum & temerarium conſilium pellexiſſet.* Ἀτοπία enim hic idem ſignificat quod ἀλογία, ἀβουλία. Et iterum: *Merito quis hominis illius imprudentiam miretur, qui præter alia & hæc dicere auſus eſt.* Et iterum: *Poſtquam autem apparuit aqua, æque ac illa, quæ ab initio non fuit inventa, res mira viſa eſt.* Et Ἄτοπον, abſurdum, mirabile, inuſitatum, novum, malum, improbum: vel, quod locum non habet. Item, inopinatum, ſive quod ſuſpicari & conjicere non poſſumus, quaſi a τοπάζω. Ariſtophanes: *Miro quodam deſiderio & amore teneor, qui me vexat & moleſtia afficit.* Et iterum: *Abſurditatem aliquam ea in re ſuſpicatus.*

ſ. Dio Caſſ. II. 1257. 32—34.
Reimar in Dion. II. 1521.

Ἄτοσσα. Atoſſa, Cyri filia, Darii uxor, a Democede medico arte quadam ſanata fuit.

Ἀτώμενος. Malis afflictus. *Utinam videam ipſum, vel ita malis afflictus.* Sophocles.

Ἀτραβατικάς. Atrabaticas. In feſtis, & triumphis, & præſentibus legatis, induebant chlamydes auro & purpura variegatas, vel alio ornatu inſignes: in vulgaribus autem conventibus, xerampelino colore tinctas, quas vocabant Atrabaticas; aut, quia nigrum appellabant *atrum*; aut, quia illis una cum trabeis uti ſolebant. Chlamydes enim pretioſæ appellantur trabeæ.

Ἄτρακτον. Sagittam: per tranſlationem. Sophocles: *Ad illud vero, quod ſagitta mea nervo emiſſa percuſſerat, miſer ego & infelix ibam, ægre pedem trahens.* Et Procopius: *Cum quidam ex propugnatoribus haud vano jactu ſagittam miſiſſet, ictu ejus necatus eſt.* Et Menander: *Ille vero arcum in Barbarum intendens, jactu haud vano ſagittam in Cochum emiſit.* Et in Epigrammate: *Crebras celereſque in me mittit ſagittas.* Ἄτρακτος etiam inſtrumentum quoddam muliebre, ſive fuſum ſignificat. [In Epigrammate:] *Et ſæpe verſatum fuſum, cujus ope tenuiſſima fila nentur; non ſine longa colo.* Et iterum: *Et digitis attritum fuſum, ſuſpenſum e filo, quod verticillo torquetur.* Et iterum: *Atque capite gravatum, multumque ſtrepentem fuſum, quo celeriter verſato filia torquentur.*

---

[1] Ἀνυπονόητον] Sic recte etiam habet Editio Mediolanenſis. In cæteris vero Editionibus, Aldina, Baſileenſi, & Genevenſi male excuſum eſt ἀνυπομόνητον.

[2] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiazuſis* pag. 752. (506. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 24. ut Portus monuit.

[4] Ἀτραβατικάς. ἐν ταῖς ἑορτ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Codinum *de Origin. Conſtantinop.* pag. 16.

[5] Ἀτραβατικὰς ἀπὸ τοῦ χρώματος. τὸ γὰρ μέλαν ἄτρον καλ.] Vide Salmaſium ad Trebell. Pollionem, & Flav. Vopiſcum, qui rectius obſervat, τὰς Ἀτραβατικὰς ab Atrebatis Galliæ populis nomen accepiſſe.

[6] Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 387. ut Portus obſervavit.

[7] Πρὸς δὲ τούτοις, ὅ μοι βάλοι] Lege πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι, ut recte apud Sophoclem loco laudato.

[8] Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβ.] Huic fragmento ſubjungenda videntur ea, quæ leguntur infra v. Εὐθυωρόν.

[9] Θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει ἄτρ.] Hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate Leonidæ, quod exſtat Anthol. lib. vii. pag. 585.

[10] Ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτρ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. vi. cap. viii. ut Portus monuit.

[11] Καὶ δακτυλότριπτον ἄτρακτον σπονδ.] Hæc verba itidem leguntur Anthol. lib. vi. cap. viii.

[12] Τόν τε καρηβαρέοντα, πολυῤῥοίβδητον ἄτρ.] Et hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur in Antholog. loco laudato.

᾿Ατραμμύτειον. Θουκυδίδης. ᾿Ατραμμυτινὸς δέ.

᾿Ατραπιτός. ἡ ὁδός. καὶ ᾿Ατραπούς, ὁδοὺς τετριμμένας.

᾿Ατράφαξις.[1] εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται.

᾿Ατρέα, καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τοῦ εἰς ευς συμφώνῳ παραληγομένων αἰτιατικὰς μηκύνουσι· τὰς δὲ καθαρὰς τοῦ ευς συναιροῦσι· Χοᾶ, καὶ Μηλιᾶ, καὶ Σουνιᾶ. ῎Ιωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας, ᾿Ατρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ μὴ μέτρον ἀναγκάζει. καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ εἰς ης ὁμοίως. τὸ γὰρ συστέλλειν ᾿Ιακόν. ᾿Αριστοφάνης[2] Γεωργοῖς· * * * *

᾿Ατρεκές. ἀληθές. ἀκριβές. καὶ ᾿Ατρεκεῖ, ἀληθεῖ, ἀκριβεῖ.

᾿Ατρέμας. ἠρέμα. καὶ ᾿Ατρεμία, ἡσυχία. καὶ ᾿Ατρεμίζων, ἑδράζων.

᾿Ατρέως[3] ὄμματα. οἷον ἄτρεπτα καὶ σκληρά. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ᾿Ατρέως παρανομίας· ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν ᾿Αερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας, καὶ ἑψήσας, δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρί, αἴσθησιν παραχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

᾿Ατρέπτως. ὀρθῶς. Αἰλιανός· ῾Υπὲρ τῶν μελλόντων ἀτρέπτως τε καὶ παναληθῶς προθεσπίζουσα.

῎Ατρεστος. ᾿Ενηθλήσω[4] δὲ προνοίᾳ

Αἵρεσιν ἀτρέστου μητέρ᾿ ἐλευθερίης.

καὶ ᾿Ατρέστως, ἀφόβως, ἀνελεημόνως. Οἱ δὲ ἀτρέστως πάντας ἐφόνευσαν.

᾿Ατρείδης, καὶ ᾿Ατρείδας, καὶ ᾿Ατρείδαν. τὴν γενικὴν περισπᾶν ἀξιοῦσιν οἱ ἀναλογικοί· τὴν δὲ δοτικὴν βαρυτονεῖν.

᾿Ατρίψ. ἀμαθής. ἀτριβής. Οὐδὲ γὰρ ἦν οὐδὲ τούτων ἀτρὶψ ὁ Παπίριος. Καὶ αὖθις· ᾿Ατρὶψ γὰρ ἦν τῆς ὁδοῦ ταύτης.

᾿Ατρόμητος. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ ἄφοβος. [5] ἐν ᾿Επιγράμματι·

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδαρέους
῎Ατλαντος ὤμους, καὶ κόμαν ῾Ηρακλέους,
Σεμνάν θ᾿ ὑπήναν, καὶ Λέοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος, οὐδ᾿ ᾿Ολύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν.

καὶ ᾿Ατρόμως, ἀφόβως.

Φεύγων ἀτρόμως καὶ τρέχων ὑποστρέφει.

περὶ τοῦ Πέρσου Πισίδης.

῎Ατρον. τὸ μέλαν παρὰ ῾Ρωμαίοις.

᾿Ατροφῆσαν ἐμαράνθη. μὴ τραφέν.

᾿Ατραμμύτειον. Atrammytium. [per ει ſcribitur.] Thucydides. ᾿Ατραμμυτινὸς vero, [per ι.]

᾿Ατραπιτός. Via. Et ᾿Ατραποὺς, vias tritas.

᾿Ατράφαξις. Atriplex. Genus oleris, quod celeriter augetur & creſcit.

᾿Ατρέα. [Attici] omnes accuſativos nominum in ευς deſinentium, & conſonantem in penultima habentium, producunt. Accuſativos vero puros a nominibus in ευς deductos contrahunt: ut Χοᾶ, Μηλιᾶ, Σουνιᾶ. Iones autem accuſativos priores corripiunt, ᾿Ατρέα & Πηλέα breviter pronuntiantes. Quamobrem & apud Tragicos eos producere neceſſe non eſt, niſi metrum cogat. Eadem ratio eſt accuſativorum, qui a nominibus in ης deducuntur. Eos enim Iones corripiunt. Ariſtophanes in *Agricolis*: * *

᾿Ατρεκές. Verum. Accuratum. Et ᾿Ατρεκεῖ, vero, accurato.

᾿Ατρέμας. Quiete. Tranquille. Et ᾿Ατρεμία, quies, tranquillitas. Et ᾿Ατρεμίζων, quieſcens.

᾿Ατρέως ὄμματα. *Atrei oculi.* Dicitur de torvo & truculento aſpectu: ductumque eſt proverbium ab Atrei immanitate, qui cum calumniis aliorum perſuaſus fratrem Thyeſtem cum uxore ſua Aerope rem habere ſuſpicaretur, filios Thyeſtis in fruſta conciſos & coctos patri epulandos appoſuit: quam calamitatem tum demum intellexit Thyeſtes, cum ei extremæ membrorum partes apponerentur.

᾿Ατρέπτως. Recte. Ælianus: *Futura recte & vere omnino prædicens.*

῎Ατρεστος. Intrepidus. [In Epigrammate:] *Elegiſti ſectam matrem intrepidæ libertatis.* Et ᾿Ατρέστως, intrepide, ſine metu, crudeliter. *Illi vero omnes crudeliter interfecerunt.*

᾿Ατρείδης, & ᾿Ατρείδας, & ᾿Ατρείδαν. Qui analogiam ſequuntur, genitivum circumflectendum eſſe cenſent: dativo autem accentum gravem tribuunt.

᾿Ατρίψ. Imperitus. In aliqua re non verſatus. *Papirius enim ne horum quidem erat imperitus.* Et iterum: *Viæ enim hujus erat imperitus.*

᾿Ατρόμητος. Atrometus. Nomen proprium. Item, intrepidus. In Epigrammate: *Taurum immanem & robuſtum, & ferreos Atlantis humeros, & comam Herculis, gravemque barbam, & oculos Leonis gigantis Mileſii, ne Jupiter quidem ſine tremore aſpexit.* Et ᾿Ατρόμως, intrepide. *Fugiens intrepide currenſque revertitur.* De Perſa Piſides.

῎Ατρον. Nigrum apud Romanos. Atrum.

᾿Ατροφῆσαν ἐμαράνθη. *Propter defectum alimenti contabuit.*

---

[1] ᾿Ατράφαξις. εἶδος λαχάνου, ὃ ταχ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 326

[2] ᾿Αριστοφάνης Γεωργοῖς] In Edit. Mediol. poſt hæc verba exigua acuna relicta eſt: quod arguit, quædam hic deſiderari.

[3] ᾿Ατρέως ὄμματα. οἷον ἄτρ.] Ex Diogeniano.

[4] ᾿Ενηθλήσω δὲ προνοίᾳ] Horum verborum ſenſus obſcurus eſt, nec quid ea ſibi velint, propter brevitatem fragmenti ſciri poteſt.

[5] ᾿Εν ᾿Επιγράμματι] Anthol. lib. 1. cap. 1. ut Portus etiam obſervavit.

Ἄτρωτος. ἀσινής. ἀπαθής. Ἀλλ' ἔμενεν ἄτρωτος ὑπὸ τῶν τοιούτων παθῶν, ἢ ὁ Αἴας ὑπὸ σιδήρου.

Ἄτρυτος. ἀκαταπόνητος. [1] Φιλολογίᾳ τε καὶ ἀτρύτοις πόνοις ἐγκείμενος, εὐφυεστέρων καὶ πρεσβυτέρων κατέχωσε δόξας τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι. Καὶ αὖθις· Ταῖς δὲ ἡμέραις ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν πρὸς γεωργίαν ἐξεδίδου. † Δίκη γὰρ πάντα ἐφορῶσα ἄγρυπνός ἐστι φύσει, καὶ θεία, καὶ ἄτρυτος. Καὶ αὖθις· [2] Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον.

Ἀτρυτώνη. ὄνομα.

Ἀτρύφερος. ἡ λέξις ἐν [3] Βάπταις Εὐπόλιδος.
Ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὔτ' ἄωρος ἔστ' ἀνήρ.

Ἀτυζόμενος. Αἰολικόν ἐστιν. ἤγουν λυπούμενος, θορυβούμενος, ταρασσόμενος. καὶ Ἀτυζομένη. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι, καὶ ὀδυρομένη. Ἠλέκτρα φησί·

Νήπιος, [4] ὅστις τῶν οἰκτρῶς
Οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
Ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται,
Ὄρνις ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος.

τὸ δὲ ἄραρεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσέ μου ταῖς φρεσί. τουτέστιν, ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.

Ἀτυφία. ταπεινοφροσύνη. καὶ Ἄτυφον, ἐν Φαίδρῳ τὸ ἀβλαβές. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάπτει· καὶ τὸ ἐπιτεθυμμένον ὁμοίως. τὸ γὰρ θύψαι, ἐπικαῦσαι. καὶ θυμάλωπες, [5] οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες, οἱ [6] ἡμίκαυστοι. καὶ Ἀτύφου μοίρας, τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου. [7] Ἄτυφον φασὶν εἶναι τὸν σοφόν. ἴσως γὰρ ἔχει πρός τε τὸ ἔνδοξον καὶ ἄδοξον. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἄτυφον, κατὰ τὸ εἰκαῖον τεταγμένον· ὅ ἐστι φαῦλον. † Οἱ δὲ εἰρηναίως ἐσταλμένοι ἄνευ δορυφόρων ἄγοντες τὴν ἱερουργίαν ἧκον ἀτυφότατα ἐκεῖνοι. Αἰλιανός φησι.

Ἀτυχῆσαι. μὴ τυχεῖν.

Ἀοιδή. ᾠδή.

Ἀοίδιμος. ὑμνητός.

Ἀοιδός. ὁ μελῳδός. καὶ ὁ ποιητής. [8] Ὅτι καὶ τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιὸν, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἔχον. [9] Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν· ὃς πρῶτον ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἶτα διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν, ἀπεπλά-

Ἄτρωτος. Illæſus. Non vulneratus. Mali expers. *Sed ab hujuſmodi affectibus animus ejus non magis vulnerari poterat, quam Ajax a ferro.*

Ἄτρυτος. Indefeſſus. *Elegantioribus literis indefeſſo ſtudio & labore incumbens, nomine ſuo gloriam illorum, qui ingenio & ætate ſuperiores erant, obſcuravit.* Et iterum: *Interdiu vero indefeſſo labore terram colebat.* † *Juſtitia enim omnia videns, natura vigil eſt, & divina, & indefeſſa.* Et iterum: *Indefeſſæ eſt induſtriæ.*

Ἀτρυτώνη. Atrytone. [Epithetum Minervæ.]

Ἀτρύφερος. Deliciis non addictus. Incultus. Hoc vocabulum legitur in Eupolidis *Baptis. Quia nec incultus nec deformis eſt vir iſte.*

Ἀτυζόμενος. Æolicum eſt. Id eſt, dolens, turbatus, perturbatus. Et Ἀτυζομένη, malis conſternata, & mœrens. Electra inquit: *Stultus eſt, qui parentum ſuorum miſere pereuntium obliviſcitur. Sed gemebunda illa animo meo congruit, quæ Ityn ſemper, Ityn illum luget, avis inquam luctui & mœrori indulgens, Joviſque nuncia [luſcinia.]* Ἄραρεν hic ſignificat, animo meo congruit, vel apta eſt. Id eſt, imitor illam, quæ Ityn ſemper luget.

Ἀτυφία. Modeſtia. Vacuitas faſtus. Et Ἄτυφον [apud Platonem] in *Phædro* ſignificat illæſum. Quod enim urit, lædit; uti & τὸ ἐπιτεθυμμένον. i. e. incenſum. Θύψαι enim ſignificat accendere, urere. Et θυμάλωπες, carbones ſemiuſti, qui ex incendio relicti ſunt. Et ἀτύφου μοίρας, ex genere illorum, qui faſtus expertes ſunt. † *Dicunt ſapientem faſtus expertem eſſe, & eodem loco habere gloriam & infamiam. Eſſe item & alium faſtus expertem; eum nempe, qui temere & in diem vivat: quod malum eſt.* † *Illi vero habitu pacis induti abſque ſatellitibus & ſine ullo faſtu incedebant, victimam adducentes.* Ælianus inquit.

Ἀτυχῆσαι. Spe vel voto ſuo fruſtrari.

Ἀοιδή. Idem quod ᾠδή. Carmen. Cantus.

Ἀοίδιμος. Celebratus. Celebris.

Ἀοιδός. Cantor. Item, poeta. Cantorum autem genus olim erat modeſtum & philoſophica prorſus morum integritate. Agamemnon enim uxori Clytæmneſtræ cantorem relinquit cuſtodem & morum magiſtrum: qui primum virtutes mulierum enarrans, honeſtatis & virtutis ſtudium animo ejus inje-

---

[1] Φιλολογίᾳ τε καὶ ἀτρύτοις πόνοις —— τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι] Hæc verba leguntur etiam apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1056. ut Pearſonius obſervavit.

[2] Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον] Ex Damaſcio. Vide Photium pag. 1033. ubi eadem verba leguntur.

[3] Ἐν Βάπταις Εὐπόλιδος] Vide, quæ de hac fabula Eupolidis notavit Angelus Polit. *Miſcellan.* cap. x.

[4] Νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς οἰχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 87. ut Portus obſervavit. Vide etiam ſupra v. Ἀηδών, & v. Ἄραρε.

[5] Θυμάλωπες, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψ. ἄνθρ. οἱ ἡμ.] Eadem leguntur infra v. Θυμάλωπες, & v. Θύψις.

[6] Οἱ ἡμίκαυστοι] Puto legendum, ἢ οἱ ἡμίκαυστοι.

[7] Ἄτυφον φασὶν εἶναι τὸν σοφ. —— ὅ ἐστι φαῦλον] Hæc ſunt verba Laertii lib. vii. Segm. cxvii.

[8] Ὅτι καὶ τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Athenæi lib. i. pag. 14.

[9] Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμν. σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν] Apud Athenæum hodie legitur: Ἀγαμέμνων γοῦν τὸν ἀοιδὸν καταλείπει τῇ Κλυταιμνήστρᾳ φύλακα καὶ παραινετῆρά τινα: verbis quidem diverſis, ſed ſenſu eodem. Notandus hic eſt mos antiquiſſimus veterum Græcorum, qui peregre profecturi uxoribus ſuis quendam ex amicis vitæ & morum inſpectorem relinquere ſolebant. Sic Hippocrates Abderam profecturus Dionyſio cuidam uxoris ſuæ curam

γα,

να τὴν διάνοιαν φαύλων ἐννοιῶν. διόπερ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκλεῖναι. ὁ δὲ Δημόδοκος ᾄδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἀλλ᾽ ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους· (αἰεὶ γὰρ αὐτοῖς δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε) [1] ὁμοιότητα τοῖς τρόποις αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων. [2] καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν. καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρποντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ. λέγουσι δέ, ὅτι πᾶς [3] ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ κατακούσας τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

cit; & deinde varia ei vitæ oblectamenta præbens, mentem ejus a pravis cogitationibus avertit. Quamobrem Ægiſthus eam non prius vitiavit, quam cantorem occidiſſet. Demodicus vero Veneris & Martis concubitum canit, non quod vitium iſtud probaret, ſed ut [Phæacas] ab illicitis cupiditatibus revocaret, quippe quos molliter & delicate educatos eſſe, & conviviis citharæque cantu maxime gaudere norat. Quare, ut a voluptatibus eos abduceret, moribus ipſorum ſimillima recitavit. Et Phemium [apud procos] talia canentem facit, quæ ipſi volebant. Sirenes etiam Ulyſſi canunt, quæ ipſum maxime delectatura erant, ejuſque curioſitati variæque eruditioni conveniebant. Dicunt enim, quemlibet, qui cantum ipſarum audiviſſet, & voluptate perfuſum & doctiorem ab ipſis diſcedere.

Ἄοινος. ἐπὶ τῶν μὴ γευομένων οἶνον. καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον.

Ἄοινος. Tam dicitur de abſtemiis, quam de illis, qui vinum non habent.

Ἀοῖον. ἑῷον ἀστέρα. οὕτως [4] Ἀριστοφάνης.

Ἀοῖον ἀστέρα. Stellam Orientalem. Sic Ariſtophanes.

Αὖ. δή. ἢ πάλιν.

Αὖ. Sane. Rurſus.

Αὖ. ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλιν· ποτὲ δὲ καὶ ἐκ περιττοῦ τιθέασιν.

Αὖ. Interdum ponitur pro πάλιν, rurſus: interdum vero redundat.

Αὐαλέος. κατάξηρος. παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, αὖος καὶ αὐαλέος.

Αὐαλέος. Aridus. Siccus. Ab αὔω, arefacio, fit αὖος: unde αὐαλέος.

Αὐάνθη. ἐξηράνθη.

Αὐάνθη. Arefactus eſt. Siccatus eſt.

Αὔγαρος, Ἐδέσσης βασιλεύς· ὅστις ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλέως ἦν, καὶ δῶρα αὐτῷ προσήνεγκεν ἐκεῖσε ἀφιγμένῳ. ζήτει ἐν τῷ Φυλάρχης.

Αὔγαρος. Augarus, Edeſſæ Rex, qui Trajani Imperatoris temporibus vixit, eique Edeſſam venienti dona obtulit. Quære in v. Φυλάρχης.

Αὐγέας, [5] Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἄγροικος, Πορφύρα, Δὶς κατηγορούμενος. ἔστι δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας.

Αὐγέας. Augeas, Athenienſis, Comicus. Ex ipſius fabulis ſunt, *Agreſtis*, *Purpura*, *Bis accuſatus*. Eſt autem mediæ Comœdiæ Comicus.

Αὐγοειδής. [6] Ἔφασκε δ᾽ οὖν παρ᾽ ἐκείνου καὶ ἐκεῖνο ἀκηκοέναι ὁ Ἰσίδωρος, ὡς ἔχει τι ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδές τι καὶ ἀΐδιον. [7] καὶ τούτῳ μέν τοι τῷ ἀστροειδεῖ σώματι τῷδε ἀποκέκλεισται ἐνίοις μέν, εἴσω τῆς κεφαλῆς· ἐνίοις δέ, εἴσω τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ὅπερ οὐδεὶς φαίνεται ἄλλος ἱστορήσας.

Αὐγοειδής. Splendidum. Coruſcum. Illud etiam ex eo ſe audiviſſe dicebat Iſidorus, animam habere vehiculum quoddam coruſcum, quod ſit aſtris ſimile & æternum. Id autem vehiculum in hoc corpore concluſum eſſe, nonnullis quidem in capite; nonnullis vero in humero dextro: quod nullus alius memoriæ prodidit.

Αὔγουστος Καῖσαρ, Ὀκταουϊανὸς, ὁ καὶ Σεβαστὸς ἐπικληθείς, [8] περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων βιβλία ιγʹ, καὶ τραγῳδίαν Αἴαντός τε καὶ Ἀχιλλέως. Ὅτι [9] Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς

Αὔγουστος Καῖσαρ. Cæſar Octavianus, qui Auguſtus cognominatus eſt, de vita ſua & rebus geſtis tredecim libros ſcripſit: itemque Tragœdias *Ajacem* & *Achillem*. Huic Auguſto Cæſari viſum eſt omnes, qui imperi-

---

committit, eumque rogat, ut vitam moreſque ejus obſervet. Verba ejus Epiſt. XVI. hæc ſunt: Ἐπισκόπει δὲ ὅμως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅπως διάγῃ σωφρόνως, καὶ μὴ τῇ τἀνδρὸς ἀπουσίᾳ ἄλλους ἄνδρας νομίσῃ. Et paulo poſt: Ἀλλ᾽ ὅμως ἀεὶ χρῄζει γυνὴ σωφρονίζοντος. ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑαυτῇ, ὅπερ εἰ μὴ καθ᾽ ἡμέραν ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ.

[1] Ὁμοιότητα τοῖς τρόποις αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων] Reſcribe ex Athenæo: ὁμοιότατα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν προφέρων.

[2] Καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν] Athenæus plenius habet: Καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν Φήμιος νόστον Ἀχαιῶν.

[3] Ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ] Lege, ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτῶν. Referenda enim hæc ſunt ad Sirenes, quæ Odyſſ. M. v. 186. & ſeqq. Ulyſſem talibus verbis alloquuntur:

Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ᾽ ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ᾽ ἀκοῦσαι·
Ἀλλ᾽ ὅ γε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

Lege ibi & ſequentia.

[4] Ἀριστοφάνης] In *Pace*, pag. 686. (467. Ed. Baſ. *F.*)

[5] Αὐγέας, Ἀθηναῖος, κωμ.] Ejus mentionem faciunt Clemens Alexandrinus, & Jul. Pollux, ut obſervavit Meurſius in *Bibliotheca Attica*.

[6] Ἔφασκε δ᾽ οὖν παρ᾽ ἐκείνου καὶ ἐκεῖνο ἀκηκ.] Hoc fragmentum ex Damaſcio deprompſit Suidas.

[7] Καὶ τούτῳ μέν τοι τῷ ἀστροειδεῖ σώματι τῷδε] Cum Porto legere malim, καὶ τοῦτο μέν τοι τὸ ἀστροειδὲς ἐν σώματι τῷδε ἀποκ.

[8] Περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πρ.] De ſcriptis Auguſti vide Voſſium in opere *de Hiſtor. Lat.* & præcipue Rutgerſium *Var. Lect.* lib. II. cap. XIX. qui fragmenta Auguſti Cæſaris ex variis auctoribus collecta diſpoſuit & notis illuſtravit.

[9] Ὅτι ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς οἰκ.] De hoc loco vide omnino Caſaubonum contra Baronium Exercit. I. num. 93. & Uſſerium in *Annalibus* ad A. M. 3996. qui recte obſervarunt, Suidam hic cenſum Urbis pro cenſu totius Orbis Romani Lectori obtrudere: cum ridiculum ſit credere, non plures fuiſſe totius imperii Romani incolas, quam quot Suidas hic exprimit.

Ἄτρωτος. ἀσινής. ἀπαθής. Ἀλλ' ἔμενεν ἄτρωτος ὑπὸ τῶν τοιούτων παθῶν, ἢ ὁ Αἴας ὑπὸ σιδήρου.

Ἄτρυτος. ἀκαταπόνητος. [1] Φιλολογίᾳ τε καὶ ἀτρύτοις πόνοις ἐγκείμενος, εὐφυεστέρων καὶ πρεσβυτέρων κατέχωσε δόξας τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι. Καὶ αὖθις· Ταῖς δὲ ἡμέραις ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν πρὸς γεωργίαν ἐξεδίδου. † Δίκη γὰρ πάντα ἐφορῶσα ἄγρυπνός ἐστι φύσει, καὶ θεία, καὶ ἄτρυτος. Καὶ αὖθις· [2] Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον.

Ἀτρυτώνη. ὄνομα.

Ἀτρύφερος. ἡ λέξις ἐν [3] Βάπταις Εὐπόλιδος.

Ὅτι οὐκ ἀτρύφερος οὔτ' ἄωρος ἔστ' ἀνήρ.

Ἀτυζόμενος. Αἰολικόν ἐστιν. ἤγουν λυπούμενος, θορυβούμενος, ταρασσόμενος. καὶ Ἀτυζομένη. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι, καὶ ὀδυρομένη. Ἠλέκτρα φησί·

Νήπιος, [4] ὅστις τῶν οἰκτρῶς
Οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
Ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
Ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται,
Ὄρνις ἀτυζομένα Διὸς ἄγγελος.

τὸ δὲ ἄραρεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσέ μου ταῖς φρεσί. τουτέστιν, ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.

Ἀτυφία. ταπεινοφροσύνη. καὶ Ἄτυφον, ἐν Φαίδρῳ τὸ ἀβλαβές. ἐπεὶ τὸ τύφον βλάπτει· καὶ τὸ ἐπιτεθυμμένον ὁμοίως. τὸ γὰρ θύψαι, ἐπικαῦσαι. καὶ θυμάλωπες, [5] οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψεως ἄνθρακες, οἱ [6] ἡμίκαυστοι. καὶ Ἀτύφου μοίρας, τῆς ἀβλαβοῦς ὑπὸ τύφου. [7] Ἄτυφον φασὶν εἶναι τὸν σοφόν. ἴσως γὰρ ἔχει πρός τε τὸ ἔνδοξον καὶ ἄδοξον. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἄτυφον, κατὰ τὸν εἰκαῖον τεταγμένον· ὅ ἐστι φαῦλον. † Οἱ δὲ εἰρηναίως ἐσταλμένοι ἄνευ δορυφόρων ἄγοντες τὴν ἱερουργίαν ἧκον ἀτυφότατα ἐκεῖνοι. Αἰλιανός φησι.

Ἀτυχῆσαι. μὴ τυχεῖν.

Ἀοιδή. ᾠδή.

Ἀοίδιμος. ὑμνητός.

Ἀοιδός. ὁ μελῳδός. καὶ ὁ ποιητής. [8] Ὅτι καὶ τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλαιόν, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν εἶχον. [9] Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμνήστρᾳ σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν· ὃς πρῶτον ἀρετὰς γυναικῶν διερχόμενος, ἐνέβαλλέ τινα φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν· εἶτα διατριβὴν παρέχων ἡδεῖαν, ἀπεπλά-

Ἄτρωτος. Illæſus. Non vulneratus. Mali expers. *Sed ab hujuſmodi affectibus animus ejus non magis vulnerari poterat, quam Ajax a ferro.*

Ἄτρυτος. Indefeſſus. *Elegantioribus literis indefeſſo ſtudio & labore incumbens, nomine ſuo gloriam illorum, qui ingenio & ætate ſuperiores erant, obſcuravit.* Et iterum: *Interdiu vero indefeſſo labore terram colebat.* † *Juſtitia enim omnia videns, natura vigil eſt, & divina, & indefeſſa.* Et iterum: *Indefeſſæ eſt induſtriæ.*

Ἀτρυτώνη. Atrytone. [Epithetum Minervæ.]

Ἀτρύφερος. Deliciis non addictus. Incultus. Hoc vocabulum legitur in Eupolidis *Baptis*. *Quia nec incultus nec deformis eſt vir iſte.*

Ἀτυζόμενος. Æolicum eſt. Id eſt, dolens, turbatus, perturbatus. Et Ἀτυζομένη, malis conſternata, & mœrens. Electra inquit: *Stultus eſt, qui parentum ſuorum miſere pereuntium obliviſcitur. Sed gemebunda illa animo meo congruit, quæ Ityn ſemper, Ityn illum luget, avis inquam luctui & mœrori indulgens, Joviſque nuncia [luſcinia.]* Ἄραρεν hic ſignificat, animo meo congruit, vel apta eſt. Id eſt, imitor illam, quæ Ityn ſemper luget.

Ἀτυφία. Modeſtia. Vacuitas faſtus. Et Ἄτυφον [apud Platonem] in *Phædro* ſignificat illæſum. Quod enim urit, lædit; uti & τὸ ἐπιτεθυμμένον. i. e. incenſum. Θύψαι enim ſignificat accendere, urere. Et θυμάλωπες, carbones ſemiuſti, qui ex incendio relicti ſunt. Et ἀτύφου μοίρας, ex genere illorum, qui faſtus expertes ſunt. † *Dicunt ſapientem faſtus expertem eſſe, & eodem loco habere gloriam & infamiam. Eſſe item & alium faſtus expertem; eum nempe, qui temere & in diem vivat: quod malum eſt.* † *Illi vero habitu pacis induti abſque ſatellitibus & ſine ullo faſtu incedebant, victimam adducentes.* Ælianus inquit. Timaeus. 54.

Ἀτυχῆσαι. Spe vel voto ſuo fruſtrari. Timaeus. 54. Eadem glossa.

Ἀοιδή. Idem quod ᾠδή. Carmen. Cantus.

Ἀοίδιμος. Celebratus. Celebris.

Ἀοιδός. Cantor. Item, poeta. Cantorum autem genus olim erat modeſtum & philoſophica prorſus morum integritate. Agamemnon enim uxori Clytæmneſtræ cantorem relinquit cuſtodem & morum magiſtrum: qui primum virtutes mulierum enarrans, honeſtatis & virtutis ſtudium animo ejus injeνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐννοιῶν. διόπερ Αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἀποκλεῖναι. ὁ δὲ Δημόδοκος ᾄδει τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος συνουσίαν, οὐ διὰ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ ἀποδέχεσθαι τοῦτο τὸ πάθος, ἀλλ' ἀποτρέπων αὐτοὺς παρανόμων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους· (αἰεὶ γὰρ αὐτοῖς δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε) [1] ὁμοιότητα τοῖς τρόποις αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων. [2] καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν. καὶ αἱ Σειρῆνες δὲ ᾄδουσι τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ μάλιστα αὐτὸν τέρψοντα, καὶ τὰ οἰκεῖα τῇ φιλοτιμίᾳ αὐτοῦ καὶ πολυμαθείᾳ. λέγουσι δὲ, ὅτι πᾶς [3] ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ κατακούσας τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

---

[1] Φιλολογίᾳ τε καὶ ἀτρύτοις πόνοις ——— τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι] Hæc verba leguntur etiam apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1056. ut Pearſonius obſervavit.

[2] Φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον] Ex Damaſcio. Vide Photium pag. 1033. ubi eadem verba leguntur.

[3] Ἐν Βάπταις Εὐπόλιδος] Vide, quæ de hac fabula Eupolidis notavit Angelus Polit. *Miſcellan.* cap. x.

[4] Νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς οἰχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 87. ut Portus obſervavit. Vide etiam ſupra v. Ἀηδών, & v. Ἄραρε.

[5] Θυμάλωπες, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς θύψ. ἄνθρ. οἱ ἡμ.] Eadem leguntur infra v. Θυμάλωψ, & v. Θύψις.

[6] Οἱ ἡμίκαυστοι] Puto legendum, ἢ οἱ ἡμίκαυστοι.

[7] Ἄτυφον φασὶν εἶναι τὸν σοφ. ——— ὅ ἐστι φαῦλον] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXVII.

[8] Ὅτι καὶ τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος σῶφρον ἦν τὸ παλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Athenæi lib. I. pag. 14.

[9] Ἀγαμέμνων γὰρ τῇ Κλυταιμν. σωφρονιστῆρα τοῦτον ἀφίησιν] Apud Athenæum hodie legitur: Ἀγαμέμνων γοῦν τὸν ἀοιδὸν καταλείπει τῇ Κλυταιμνήστρᾳ φύλακα καὶ παραινετῆρά τινα: verbis quidem diverſis, ſed ſenſu eodem. Notandus hic eſt mos antiquiſſimus veterum Græcorum, qui peregre profecturi uxoribus ſuis quendam ex amicis vitæ & morum inſpectorem relinquere ſolebant. Sic Hippocrates Abderam profecturus Dionyſio cuidam uxoris ſuæ curam

Ἄοινος. ἐπὶ τῶν μὴ γευομένων οἶνον. καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων οἶνον.

Ἀοῖον. ἑῷον ἀστέρα. οὕτως [4] Ἀριστοφάνης.

Αὖ. δή. ἢ πάλιν.

Αὖ. ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλιν· ποτὲ δὲ καὶ ἐκ περιττοῦ τίθεται.

Αὐαλέος. κατάξηρος. παρὰ τὸ αὔω, τὸ ξηραίνω, αὖος καὶ αὐαλέος.

Αὐάνθη. ἐξηράνθη.

Αὔγαρος, Ἐδέσσης βασιλεύς· ὅστις ἐπὶ Τραϊανοῦ βασιλέως ἦν, καὶ δῶρα αὐτῷ προσήνεγκεν ἐκεῖσε ἀφιγμένῳ. ζήτει ἐν τῷ Φυλάρχης.

Αὐγέας, [5] Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ, Ἄγροικος, Πορφύρα, Δὶς κατηγορούμενος. ἔστι δὲ τῆς μέσης κωμῳδίας.

Αὐγοειδής. [6] Ἔφασκε δ' οὖν παρ' ἐκείνου καὶ ἐκεῖνο ἀκηκοέναι ὁ Ἰσίδωρος, ὡς ἔχει τι ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον, ἀστροειδές τι καὶ ἀΐδιον. [7] καὶ τοῦτο μέν τοι τῷ ἀστροειδεῖ σώματι τῷδε ἀποκέκλειται ἐνίοις μὲν, εἴσω τῆς κεφαλῆς· ἐνίοις δὲ, εἴσω τοῦ δεξιοῦ ὤμου· ὅπερ οὐδεὶς φαίνεται ἄλλος ἱστορήσας.

Αὔγουστος Καῖσαρ, Ὀκταουϊανὸς, ὁ καὶ Σεβαστὸς ἐπικληθεὶς, [8] περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πράξεων βιβλία ιγʹ, καὶ τραγῳδίαν Αἴαντός τε καὶ Ἀχιλλέως. Ὅτι [9] Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς

cit; & deinde varia ei vitæ oblectamenta præbens, mentem ejus a pravis cogitationibus avertit. Quamobrem Ægiſthus eam non prius vitiavit, quam cantorem occidiſſet. Demodicus vero Veneris & Martis concubitum canit, non quod vitium iſtud probaret, ſed ut [Phæacas] ab illicitis cupiditatibus revocaret, quippe quos molliter & delicate educatos eſſe, & conviviis citharæque cantu maxime gaudere norat. Quare, ut a voluptatibus eos abduceret, moribus ipſorum ſimillima recitavit. Et Phemium [apud procos] talia canentem facit, quæ ipſi volebant. Sirenes etiam Ulyſſi canunt, quæ ipſum maxime delectatura erant, ejuſque curioſitati variæque eruditioni conveniebant. Dicunt enim, quemlibet, qui cantum ipſarum audiviſſet, & voluptate perfuſum & doctiorem ab ipſis diſcedere.

Ἄοινος. Tam dicitur de abſtemiis, quam de illis, qui vinum non habent.

Ἀοῖον ἀστέρα. Stellam Orientalem. Sic Ariſtophanes.

Αὖ. Sane. Rurſus.

Αὖ. Interdum ponitur pro πάλιν, rurſus: interdum vero redundat.

Αὐαλέος. Aridus. Siccus. Ab αὔω, arefacio, fit αὖος: unde αὐαλέος.

Αὐάνθη. Arefactus eſt. Siccatus eſt.

Αὔγαρος. Augarus, Edeſſæ Rex, qui Trajani Imperatoris temporibus vixit, eique Edeſſam venienti dona obtulit. Quære in v. Φυλάρχης.

Αὐγέας. Augeas, Athenienſis, Comicus. Ex ipſius fabulis ſunt, ***Agreſtis***, ***Purpura***, ***Bis accuſatus***. Eſt autem mediæ Comœdiæ Comicus.

Αὐγοειδής. Splendidum. Coruſcum. Illud etiam ex eo ſe audiviſſe dicebat Iſidorus, animam habere vehiculum quoddam coruſcum, quod ſit aſtris ſimile & æternum. Id autem vehiculum in hoc corpore concluſum eſſe, nonnullis quidem in capite; nonnullis vero in humero dextro: quod nullus alius memoriæ prodidit.

Αὔγουστος Καῖσαρ. Cæſar Octavianus, qui Auguſtus cognominatus eſt, de vita ſua & rebus geſtis tredecim libros ſcripſit: itemque Tragœdias *Ajacem* & *Achillem*. Huic Auguſto Cæſari viſum eſt omnes, qui imperi-

---

committit, eumque rogat, ut vitam moreſque ejus obſervet. Verba ejus Epiſt. XVI. hæc ſunt: Ἐπισκόπει δὲ ὅμως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅπως διάγῃ σωφρόνως, καὶ μὴ τῇ τἀνδρὸς ἀπουσίᾳ ἄλλους τἄνδρας νομίσῃ. Et paulo poſt: Ἀλλ' ὅμως ἀεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος. ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑαυτῇ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέραν ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ.

[1] Ὁμοιότητα τοῖς τρόποις αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν φέρων] Reſcribe ex Athenæo: ὁμοιότατα τοῖς τρόποις αὐτῶν τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν προφέρων.

[2] Καὶ τὸν Φήμιον ποιεῖ ᾄδοντα πρὸς τὴν βουλὴν αὐτῶν] Athenæus plenius habet: Καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ᾄδει πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν Φήμιος νόστον Ἀχαιῶν.

[3] Ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ] Lege, ὁ τῆς ᾠδῆς αὐτῶν. Referenda enim hæc ſunt ad Sirenes, quæ Odyſſ. Μ. v. 186. & ſeqq. Ulyſſem talibus verbis alloquuntur:

Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι.
Ἀλλ' ὅδε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

Lege ibi & ſequentia.

[4] Ἀριστοφάνης] In *Pace*, pag. 686. (467. Ed. Baſ. *F.*)

[5] Αὐγέας, Ἀθηναῖος, κωμ.] Ejus mentionem faciunt Clemens Alexandrinus, & Jul. Pollux, ut obſervavit Meurſius in *Bibliotheca Attica*.

[6] Ἔφασκε δ' οὖν παρ' ἐκείνου καὶ ἐκεῖνο ἀκηκ.] Hoc fragmentum ex Damaſcio deprompſit Suidas.

[7] Καὶ τοῦτο μέν τοι τῷ ἀστροειδεῖ σώματι τῷδε] Cum Porto legere malim, καὶ τοῦτο μέν τι τὸ ἀστροειδὲς ἐν σώματι τῷδε ἀποκ.

[8] Περὶ τοῦ ἰδίου βίου καὶ τῶν πρ.] De ſcriptis Auguſti vide Voſſium in opere *de Hiſtor. Lat.* & præcipue Rutgerſium *Var. Lect.* lib. II. cap. XIX. qui fragmenta Auguſti Cæſaris ex variis auctoribus collecta diſpoſuit & notis illuſtravit.

[9] Ὅτι ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ δόξαν αὐτῷ πάντας τοὺς οἰκ.] De hoc loco vide omnino Caſaubonum contra Baronium Exercit. I. num. 93. & Uſſerium in *Annalibus* ad A. M. 3996. qui recte obſervarunt, Suidam hic cenſum Urbis pro cenſu totius Orbis Romani Lectori obtrudere: cum ridiculum ſit credere, non plures fuiſſe totius imperii Romani incolas, quam quot Suidas hic exprimit.

5. Ἄυγαρος. Conf. Suid. V. Συνηζή

οἰκηοἰκήτορας Ῥωμαίων κατὰ πρόσωπον ἀριθμεῖ, βουλόμενος γνῶναι πόσον ἐστὶ πλῆθος. καὶ εὑρίσκονται οἱ τὴν Ῥωμαίων οἰκοῦντες υί μυριάδες καὶ χίλιοι ιζʹ ἄνδρες.

Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ, ἀνεψιὸς Ἰουλίου Καίσαρος· ἀφ' οὗ καὶ ὁ μὴν Αὔγουστος ἐπικέκληται. Αὔγουστα δὲ λέγονται τὰ τίμια, καὶ μεγάλα, καὶ ἐπίσημα. ἐπ' αὐτοῦ γὰρ ὁ κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ Θεὸς καὶ σωτὴρ ἡμῶν, τὴν σάρκα ἀνείληφεν ἐκ τῆς ἁγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. † [1] Ὅτι [2] Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ιέ τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς οἱ ῥεγεωνάρχαι καὶ σεβαστοφόροι ἐχόρευον ἐν τῷ Αὐγουστείῳ, οἷον ἐν τῷ ὀψοπωλίῳ, εἰς [3] τιμὴν Τιβερίου. τὸν δὲ τοιοῦτον τόπον οὕτως ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου. ἔστησε δὲ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος [4] εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης στήλην τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὸν τόπον Αὐγουστεῖον. καὶ ὅτι Αὐγούστου Καίσαρος ἀποθανόντος Τιβέριος καὶ Δροῦσος προηγοῦντο τοῦ πένθους, τοῦ νεκροῦ παντελῶς μὴ ἁπτόμενοι. οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς μοναρχοῦσιν. τὰς δὲ διαθήκας αἱ Ἑστιάδες εἶχον, ἃς διέθετο. [5] ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ θυσιάσας ἤρετο τὴν Πυθίαν, τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει· καὶ εἶπε·

Παῖς [6] Ἑβραῖος κέλεταί με, Θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ἀΐδην αὖθις ἱκέσθαι.
Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.

καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὔγουστος, ἔστησεν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν· Ὁ βωμὸς οὗτός ἐστι τοῦ πρωτογόνου Θεοῦ.

Αὔδα. λέγε. καὶ Αὐδήσας, βοήσας, φωνήσας.

Αὐδή. ἡ φωνή. καὶ Αὐδήεσσα, φωνητικὴ, ὀνομαστὴ, ἔνδοξος. ἢ Αὐδωμένη, εἰς ὁμιλίαν καὶ φωνὴν ἀνθρώπων ἀφικνουμένη. καὶ Αὐδήεις, φωνητικός.

Αὐδυναῖος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν. ὁ Ἰανουάριος.

Αὐδώδ, [7] κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ, [8] ἐκ τῶν ἀλλοφύλων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ [9] ἐν τῇ ἀροτροπόδῃ τῶν βοῶν ἐπάταξεν ἄνδρας χʹ.

(α) Αὐαίνεται. ξηραίνεται. Αὗοι γὰρ, οἱ ξηροί. καὶ Αὐασμὸς, ξηρασία. ἡ πρώτη δασύνεται. καὶ Ἀριστοφάνης·

Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται.

καὶ ἑτέρωθι·

Ὥστ' ἔγωγ' ηὐαινόμην θεώμενος.

um Romanum inhabitarent, viritim percenſere, quod ſcire vellet, quanta eſſet ipſorum multitudo. Et inventi ſunt, qui Romanam ditionem inhabitabant quadragies & ſemel centena millia, mille & ſeptendecim.

Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ. Auguſtus Cæſar, Julii Cæſaris ex ſorore nepos; a quo menſis Auguſtus nomen accepit. *Auguſta* autem dicuntur venerabilia, magna, & inſignia. Sub eo Dominus Jeſus Chriſtus, Deus & Servator noſter, carnem aſſumpſit ex ſancta Deipara & ſemper virgine Maria. † Αὐγουστεῖον [vel potius Γουστεῖον,] vocabatur [forum cibarium,] in quo die xv Octobris Præfecti regionum urbis & Sebaſtophori choreas ducebant in honorem Tiberii. Hunc autem locum ita vocarunt ab Auguſto. Ibidem Conſtantinus Magnus matri ſuæ ſtatuam poſuit, eamque ob cauſam locum vocavit Auguſteum. † Cæſare Auguſto mortuo Tiberius & Druſus in funere præceſſerunt, mortuum non attingentes: quippe quod Imperatoribus facere non licebat. Teſtamentum vero, quod fecerat, virgines Veſtales aſſervabant. † Auguſtus Cæſar facto ſacrificio Pythiam interrogavit, quis poſt ipſum imperaturus eſſet. Illa vero reſpondit: *Me puer Hebræus, Diis beatis imperans, hanc ædem relinquere, & ad Orcum redire juſſit. Abi igitur nunc ſilens ab aris noſtris.* Auguſtus igitur ex oraculo egreſſus in Capitolio aram erexit, cui literis Latinis inſcripſit: HÆC EST ARA PRIMOGENITI DEI.

Αὔδα. Dic. Loquere. Et Αὐδήσας, vociferatus, locutus.

Αὐδή. Vox. Et αὐδήεσσα, vocalis, clara, celebris. Vel, quæ voce celebratur, & in ore hominum verſatur. Et Αὐδήεις, vocalis.

Αὐδυναῖος. Nomen menſis apud Macedones: qui Januarius [a Romanis vocatur.]

Αὐδώδ. Audod, Judex Iſraelis. Hic uno die ſexcentos Philiſtæos bura percuſſit.

Αὐαίνεται. Areſit. Siccatur. Αὗοι enim ſignificat, aridi. Et Αὐασμὸς, ſiccitas: cujus vocis prima ſyllaba [interdum] aſpiratur. Et Ariſtophanes: *Puer autem hic tabeſcit.* Et alibi: *Quãobrem ego tabeſcebam, iſta cernens.* Et Αὐαί-

conf. Porsonus in Not. Brev. in Xenoph. xlvii. 136.

---

[1] Ὅτι Αὐγουστεῖον ἐκλήθη, διότι τῇ ιέ τοῦ Ὀκτωβρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad τὸν τόπον Αὐγουστεῖον, deprompta ſunt ex libro Joannis Lydi inedito *de Menſibus*, ut monuit Lambecius ad Codinum pag. 155. eademque αὐτολεξεὶ pene leguntur apud Codinum *de Orig. CPol.* num. XXXII.

[2] Αὐγουστεῖον] Apud Joannem Lydum rectius legitur Γουστεῖον. Locus enim ille, de quo Suidas hic agit, fuit olim forum cibarium, ſive ὀψοπώλιον, quod Græci recentiores γουστεῖον vocabant, nomine a Latina voce *guſto* detorto. Poſtea vero idem locus, poſtquam Juſtinianus templum S. Sophiæ in eo condidiſſet, auguſtiore nomine Αὐγουστεῖον appellatus fuit, ut teſtatur Codinus loco laudato.

[3] Εἰς τιμὴν Τιβερίου] Apud Codinum loco laudato legitur, εἰς τιμὴν τοῦ βασιλεύσαντος κατὰ τὸν καιρόν: quod magis placet.

[4] Εἰς τὸ ἀσκεπὲς τῆς δάφνης] Verba hæc propter obſcuritatem aliis interpretanda relinquo.

[5] Ὅτι Αὔγουστος Καῖσαρ θυσιάσας ἤρετο τὴν Πυθ.] Vide Cedrenum pag. 182. Malalam in Chronico pag. 298. & Caſaub. adverſus Baronium Exercit. 1. cap. XII.

[6] Παῖς Ἑβραῖος κέλεταί με Θεοῖς μακ.] Oraculum hoc metri gratia rectius ſic leges:

Ἑβραῖος κέλεταί με Θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων
Τόνδε δόμον προλιπεῖν, καὶ ὁδὸν πάλιν αὖθις ἱκέσθαι.

[7] Αὐδώδ, κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ] Hic a LXX Interpretibus *Judic.* cap. III. Ἀώδ vocatur.

[8] Ἐκ τῶν ἀλλοφύλων ἐν ἡμέρᾳ μ.] Hæc *Judic.* cap. III. verſ. ult. non de Aod, ſed Samgar filio Anathi dicuntur, ut Portus etiam obſervavit.

[9] Ἐν τῇ ἀροτροπόδῃ] Apud LXX Interpretes loco laudato rectius, ut puto, legitur ἐν τῷ ἀροτρόποδι: de qua voce vide Lexica vulgata.

(α) Timæus. 55.
Αὔην καὶ ξηρὰν, παραλλήλως εἶπεν· ἔστι δὲ ταυτόν.

καὶ Αὐαίνοιτο. ξηραίνοιτο. [1] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ὁ Φθόνος αὐαίνοιτο· τεὸν δέ τοι κῦδος ἀέξοι.

καὶ [2] Αὐαίνου λίθος· ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς νεκροὺς εἶναι. Αὐαίνου λίθος ἦν Ἀθήνησιν.

Αὖ ἐρύσαι. εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαι. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀπρὶξ δραξαμένη βόστρυχον αὖ ἐρύσαι.

Αὔεις. φωνεῖς. λαλεῖς. [3] Ζήνων γὰρ ὁ Κιτιεὺς ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε, καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρί, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις. καὶ παραχρῆμα ἐτελεύτησεν, ἀποπνίξας ἑαυτόν, βιοὺς ἔτη ἐννενήκοντα ἄνοσος· οἱ δὲ δυοῖν δέοντα ξ' ἔτη ζῆσαι αὐτόν φασιν.

Αὐήνας. ξηράνας.

Αὐήνας [4] δ' ἀνέθηκε Φιλακρήτῳ Διονύσῳ,
Τὸν τὰ Διωνύσου δῶρα ληϊζόμενον.

περὶ ἐχίνου φησίν. ἐκ τοῦ αὐαίνω ῥήματος. Εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει, τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ὅταν γήμας ὅμοιον αὐτῷ παιδίον γεννήσῃ.

Αὐθάδεια, καὶ αὐθαδία, διὰ τοῦ ι. καὶ Αὐθάδης, αὐτάρεσκος, θυμώδης, θρασύς, ὑπερόπτης. καὶ κλίνεται αὐθάδους· ὡς ὀξώδης, ὀξώδους. καὶ αὐθάδες, ἡ κλητική. παράλογον δὲ τὸ αὔθαδες.

Αὔθαιμοι. οἱ ἀδελφοί. ἐν [5] Ἐπιγράμματι·

Πανὶ τάδ' αὔθαιμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμενα τέχνης.

Αὐθαίρετος. αὐτεπάγγελτος.

Αὐθέκαστα. αὐτὰ τὰ γενόμενα, οἷον ἀκρίτως, καὶ συντόμως, καὶ ἀποτόμως. ἢ τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀληθῆ. αὐτοακριβῶς. καὶ Αὐθέκαστος, ἀκριβής, καὶ αὐστηρὸς τῷ λόγῳ, καὶ ἀπαρέγκλιτος τῷ τρόπῳ. ἀπαρακάλυπτος. Οἱ τοίνυν ἀπεχθανόμενοι πρὸς αὐτὸν διὰ τὸ αὐθέκαστον τῶν νόμων καὶ ἄμικτον, λαμβάνονταί τε, καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλόντα παρανομοῦντα ἐδείκνυσαν.

Αὐθέντης. [6] ὁ αὐτόχειρ. ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης. Λυσίας ἰδίως αὐτὸ ἔταξεν ἐπὶ τῶν λ'· καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης ἀεὶ τὸν αὐτόχειρα σημαίνει. καὶ Αὐθεντήσαντα, κύριον γενόμενον. Μὴ ὀφείλειν αὐτὸν αὐθεντήσαντα τοὺς ὑπὸ ζώνην συνέχειν. Ὅτι Μιθριδάτης διετάξατο τοὺς Ῥωμαίους ἀναιρεῖν, καὶ ἔπεμψε γράμματα εἰς τὰς πόλεις, τὸ βασιλικὸν σφράγισμα ἔχοντα, μιᾷ τε ἡμέρᾳ τάξας ἀναγνῶναι, καὶ παραχρῆμα τὰ γεγραμμένα πρᾶξαι, ὅπως μὴ προμαθόντες τινὲς φυλάξωνται. ἀποκτεῖναι γὰρ αὐτοῖς ἐκέλευσε πάνθ' ὅντινα Ῥωμαῖον εὕρωσι· καὶ ἆθλα οὐ μόνον τοῖς αὐθένταις σφῶν ἐσομένοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς δημίοις, παρ' οἷς ἂν ἀποθάνωσι, πρὸς τὸ πλῆθος τῶν τελευτη-

νοιτο, areſcat. In Epigrammate: *Invidia tabeſcat: tua vero gloria creſcat.* Et Auæni lapis. Sic dictus, quod mortui ſint aridi. Auæni lapis erat Athenis.

Αὖ ἐρύσαι. Retrorſum trahere. In Epigrammate: *Firmiter illum tenens, cincinnumque ejus retro trahens.*

Αὔεις. Vocas. Loqueris. Zeno Citieus, cum e ſchola abiret, digitum offendit, eumque fregit. Quare terram manu feriens illud ex *Niobe* dixit: *Venio, quid me vocas.* Et confeſtim ſpiritum ſibi intercludens mortuus eſt, cum annos nonaginta omnium morborum expers vixiſſet. Alii vero eum annos LVIII. vixiſſe ajunt.

Αὐήνας. Qui ſiccavit. Qui arefecit. *Exſiccatum vero* [*erinaceum,*] *Bacchi munera furantem, Baccho merum amanti conſecravit.* De erinaceo [in Epigrammate] verba fiunt. [Αὐήνας vero eſt] a verbo αὐαίνω. *Si enim nunc ſolus omnem humorem exſiccat, quo non afficiemur malo, quum uxore ducta filium ſui ſimilem genuerit.*

Αὐθάδεια, & αὐθαδία, per ι, arrogantia. Et Αὐθάδης, ſibi placens, iracundus, audax, ſuperbus. Declinatur αὐθάδους; ut ὀξώδης, ὀξώδους. Et αὐθάδες, vocativus. Αὔθαδες vero ab uſu abhorret.

Αὔθαιμοι. Fratres. In Epigrammate: *Hæc artis inſtrumenta tres fratres Pani dedicarunt.*

Αὐθαίρετος. Voluntarius. Spontaneus.

Αὐθέκαστα. Sic vocantur ea, quæ quis ſine judicio, & rigide præfracteque facit. Vel, ſimplicia & vera. Et αὐθέκαστος, moroſus, auſterus, ingenio rigido præditus, apertus. *Qui igitur ipſi erant infenſi propter mores præfractos & converſationi inimicos, eum in ipſo facto deprehenſum inique facere demonſtrarunt.*

Αὐθέντης. Qui ſua manu vel alium vel ſe occidit. Quare apud Iſocratem αὐθέντης [pro percuſſore accipitur.] Lyſias vero peculiari ſenſu vocem hanc XXX Tyrannis tribuit, quamvis per alios cædes facerent. Αὐθέντης enim ſemper ſignificat eum, qui ſua manu aliquem occidit. Et Αὐθεντήσαντα dicimus illum, qui dominus factus eſt, ſive propriam poteſtatem & auctoritatem conſecutus eſt. * * * * *Mithridates omnes Romanos in imperio ſuo occidi juſſit, literaſque, regio ſigillo obſignatas, per urbes miſit, imperans, ut uno die eas legerent, & mandata ſtatim exſequerentur, ne aliqui, re ante cognita, ſaluti ſuæ conſulerent. Præceperat enim, ut omnes Romani quotquot inveniri potuiſſent, occiderentur, præ-*

---

[1] Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, ex quo Hexameter hic decerptus eſt, legitur Anthol. Lib. VI. cap. XV. pag. 569.

[2] Καὶ Αὐαίνου λίθος· ἀπὸ τοῦ αὔους τοὺς ν.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Comici *Ranis* pag. 220. (138. Ed. Baſ. *P.*)

Ποῦ δῆτ' ἀναμένω; Παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον.

Vide ibi veterem Enarratorem.

[3] Ζήνων γὰρ ὁ Κιτιεὺς ἐκ τῆς σχ.——ἀποπνίξας ἑαυτόν] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. XXVIII. ut a Pearſonio quoque obſervatum fuit.

[4] Αὐήνας δ' ἀνέθηκε Φιλακρ. Διον.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in erinaceum, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. VII. ut Portus obſervavit.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι. Πανὶ τάδ' αὐθ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. IV. ut Portus monuit.

[6] Αὐθέντης. ὁ αὐτόχειρ.——τὸν αὐτόχειρα σημαίνει] Ex Harpocratione.

ΑΥ̓ΘΈΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει, αὐθέντης.

Harpocrationis locus hic donec ſuæ integritati reſtitutus fuerit, haud facilè fuerit illius mentem ex eo eruere. Quorſum enim hîc διὸ ante παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης ponitur? Sed eadem tamen apud Suidam ſcriptura exſtat. Illud quidem αὐθέντης nondum mihi apud Iſocratem occurrit, quod quidem meminerim: ſed αὐτόχειρες legimus in Panegyr. pag. 64, μᾶλλον δὲ εἴημεν τοὺς αὐτόχειρας καὶ φονέας τῶν πολιτῶν ἢ τοὺς γονέας τοὺς ἑαυτῶν. Sed hanc loci iſtius ſcripturam vix puto ab Harpocratione potuiſſe agnoſci. quid enim attinebat, poſt αὐτόχειρας illud φονέας adjicere?

Αυθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει, αὐθέντης. Λυσίας δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον, ἰδίως ἔταξεν ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης ἀεὶ τὸν αὐτόχειρα δηλοῖ.

Averſationes horum facere, pro Averſari hos, ſicut Græcè dicitur ἀποτροπὰς ποιεῖσθαι, & frequentius ἀποτροπὴν ποιεῖσθαι. Locus autem eſt pag. 106, τοὺς δ' οὔτ' ἐν ταῖς εὐχαῖς, οὔτ' ἐν ταῖς θυσίαις τιμωμένους, ἀλλ' ἀποπομπὰς αὐτῶν ἡμᾶς ποιουμένους. Id eſt, ſed illos averſantes, aut etiam, deteſtantes. At verò ἀποπομπαῖοι θεοὶ aliter dicuntur, miniméque ἀναλόγως huic ſignificationi: ſed ita vocantur tanquam depulſores, (videlicet malorum) & averſores. ſeu propulſatores. dies tamen quibus illis ſacrificabatur, ἀποπομπαὶ vocabantur.

ἈΡΧΑΊΩΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ· Τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν. ἔνιοι μὲν φασὶ σημαίνειν ἀρχαιοτρόπως. τουτέστιν, ἀρχαιοπ-

ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος, καὶ Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.

Ἄτιμος, τοῦτο ἰδίως ἔταξε Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἤγουν ὃν ἄν τις ἀποκτείνας οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ. Φη-
περὶ Ἀρθμίου λέγων, ὅτι ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι

σάντων ἔθηκε· τιμωρίαν τε τοῖς φεισομένοις τινὸς αὐτῶν μεγάλην ὥρισεν. Παράγεται δὲ αὐθέντης οὕτως. Ἔστι ῥῆμα φῶ, τὸ φονεύω· ἐξ οὗ καὶ φόνος. ἐκ τούτου κατὰ παραγωγὴν φένω διὰ τοῦ ε ψιλοῦ· ἀφαιρέσει τοῦ φ, ἕνω. ἐξ αὐτοῦ, ἕντης, καὶ μετὰ τῆς αὐτὸ ἀντωνυμίας αὐτοέντης. καὶ ἐπειδὴ ψιλὰ ψιλῶν ἡγεῖται, καὶ δασέα δασέων, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ. ἐπεκράτησε δὲ ἡ συνήθεια, καὶ κέχρηται τῷ ὀνόματι ἀντὶ τοῦ δεσπότης· ὅπερ ἐστὶν ἀκυρολεξία.

Αὐθημερόν. ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὖθι. αὐτόθι.

Αὐθιγενής. αὐτόχθων. γνήσιος.

Πέρσης[1] εἰμί, καὶ ἐκ πατέρων
Πέρσης αὐθιγενής· ναὶ δέσποτα· πῦρ δὲ μιῆναι
Ἡμῖν τοῦ χαλεποῦ πικρότερον θανάτου.

Αὖθις. ἐξ ἀρχῆς. πάλιν. ἐκ δευτέρου. ἐκ παραλλήλου τιθέασι καὶ ταῦτα, καὶ πάλιν· σημειωτέον δέ, ὅτι τὸ μὲν αὖθις Ἀττικόν· τὸ δὲ αὖτις, Ὁμηρικόν. Αὖτις, εἰς τοὐπίσω. Αὖθις, χρονικόν.

Ὦ σχῆμα[2] πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
Ἔσειμι πρὸς σὲ ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν.

Αὖθις αὖ πάλιν. ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν. ἢ ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν.

Αὐθωρήτους.[3] συντόμους.

Αὐθωρόν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

Αὖλαξ. ἡ ἐπιμήκης τομὴ τῆς γῆς ἐξ ἀρότρου.

Αὐλαία. τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. Πολύβιος· Ἀκούων ταῦτα πάντα διὰ τῆς αὐλαίας, ἐγέλα ὁ βασιλεύς. Καὶ αὖθις· [4]Ὁ δὲ λαβὼν ἐκ τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας καλώδιον, ἑαυτὸν ἀπεκρέμασε.

Αὐλαί. ἐπίνειον Κιλικίας, πλησίον Ταρσοῦ. οἱ οἰκοῦντες, Αὐλαιῶται.

Αὐλητρὶς[5] πέπτωκεν. ἀμφιβολία λέξεως, δύο ἢ καὶ πλείονα πράγματα σημαίνουσα λεκτικῶς καὶ κυρίως. δηλοῦται γὰρ δι' αὐτῆς, ὅτι καὶ οἰκία τρὶς πέπτωκε· καὶ ὅτι ἡ κιθαρῳδὸς ἡ αὐλοῦσα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀμφιβολία.

Αὔλειος θύρα. καὶ προαύλειος.

Αὐλή. τὸ νῦν ἀρχεῖον λεγόμενον· ὅπου ἀπήγοντο οἱ κατάδικοι. καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὑπηρέτας, αὐλικοὺς ὠνόμαζον. καὶ παροιμία· [6]Εἴπῃς τὰ τρία τὰ παρὰ τῇ αὐλῇ. Καὶ αὖθις· Ἐξ ὧν ἅπαντας δεδιὼς τοὺς περὶ τὴν αὐλήν, μάλιστα δὲ τὸν Φίλιππον, οὕτω πεποίηται τὴν ἀποχώρησιν. καὶ Αὐλή, ἡ τοῦ βασιλέως οἰκία.

miis non ſolum interfectoribus eorum, ſed etiam populis, apud quos cæſi eſſent, pro numero interfectorum, propoſitis; & contra pœnis graviſſimis in eos conſtitutis, qui ulli eorum pepercissent. Sic autem formatur αὐθέντης. A verbo φῶ, interficio, fit φόνος cædes. Hinc deductum eſt φένω, per ε, & ſublato φ, ἕνω: unde ἕντης, & addito pronomine αὐτὸ, αὐτοέντης. Quoniam vero literæ tenues præcedunt tenues, & aſpiratæ aſpiratas, mutato τ in θ dicitur αὐθέντης, i. e. qui manu ſua aliquem occidit. Conſuetudo autem obtinuit, ut hoc nomine etiam ſignificetur dominus: ſed quæ locutio impropria eſt.

Αὐθημερόν. Eodem die. Illo ipſo die.

Αὖθι. Illic. Ibi.

Αὐθιγενής. Indigena. Germanus. *Perſa ſum germanus, & ex Perſicis parentibus procreatus, Domine: ignem vero polluere triſti morte nobis eſt acerbius.*

Αὖθις. Denuo, rurſus, iterum. Solent Græci τὸ αὖθις, & ἐξ ἀρχῆς, & ἐκ δευτέρου, cum πάλιν conjungere, & dicere, αὖθις αὖ πάλιν, ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν, ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν. Obſervandum autem, αὖθις eſſe Atticum: αὖτις vero, Homericum. Αὖτις, retro. Αὖθις, adverbium temporis, rurſus. *O ſaxum, geminas habens portas, nunc iterum te ſubeo,* [*arcu*] *privatus, quo victum mihi parabam.* Αὖθις αὖ πάλιν idem valet, ac ἐξ ἀρχῆς δὴ πάλιν, & ἐκ δευτέρου δὴ πάλιν.

Αὐθωρήτους. Cito. Celeriter.

Αὐθωρόν. Illa ipſa hora. Eadem hora.

Αὖλαξ. Sulcus.

Αὐλαία. Velum ſcenæ. Aulæum. Uſus eſt hoc vocabulo Hyperides in oratione contra Patroclem. *Rex hæc omnia per aulæum audiens riſit.* Et iterum: *Ille vero funiculo, quod aulæo detraxerat, ſe ſuſpendit.*

¢ Polybius. Ar. Gram. 29. Vol. V. p. 81.
4 Polybius. XXXIII. 3. Vol. IV. p. 598. Suidas. v. Ἀρχίας. v. Κενοὶ κενὰ λ.

Αὐλαί. Aulæ. Navale Ciliciæ prope Tarſum: cujus incolæ vocantur Aulæotæ.

Αὐλητρὶς πέπτωκεν. Hæc dicto eſt ambigua. Eſt autem ambiguitas oratio, duas vel plures res proprie & ſecundum ſenſum literalem ſignificans: ut, αὐλητρὶς πέπτωκε. Hæc enim verba ſignificant, & aulam ter cecidiſſe, & tibicinam. Vide in v. Ἀμφιβολία.

Αὔλειος θύρα. Janua veſtibuli. Et προαύλειος, qui eſt ante veſtibulum.

Αὐλή. Idem ſignificat, quod nunc ἀρχεῖον dicitur: ſive locus, quo damnati abducebantur. Et miniſtri, qui in loco illo erant, vocabantur αὐλικοί. Et proverbium: *Dicas tria apud prætorium.* Et iterum: *Quibus de cauſis omnes aulicos metuens, & præcipue Philippum, ita abiiſſe fertur.* Et Αὐλή, domus regia.

---

[1] Πέρσης εἰμί, ἐκ πατέρων Πέρσης αὐθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, decerpta ſunt Epigrammate Dioſcoridis, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XIII. Epigr. IV.

[2] Ὦ σχῆμα πέτρας δίπ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Philoctete* pag. 417. ut Portus monuit.

[3] Αὐθωρήτους. συντόμους.] Mendoſe. Scribendum enim eſt, αὐθωρεί. τὸ συντόμως. Sic etiam emendandus eſt Heſychius.

[4] Ὁ δὲ λαβὼν ἐκ τῆς παραπεπ. αὐλ.] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Excerptis a Valeſio editis, pag. 170. eademque leguntur ſupra v. Ἀρχίας.

[5] Αὐλητρὶς πέπτωκεν. ἀμφιβολία λέξ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. LXII. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[6] Εἴπῃς τὰ τρία τὰ παρὰ τῇ αὐλῇ] Hoc proverbium explicatur infra v. Εἴποις τὰ τρία, & v. Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον.

[1] Solon apud Demosth. περὶ παραπρ. II. 422. 23.

2 In Aeschin. κ. Κτησιφ. VI. 510. 11. legitur αὐλια apud Suid. ubi Edd. vett. ἐπαύλια. Suidas autem et, quem sequitur, Harpocr. αὐλια habebant.

Αὐλητοῦ βίον ζῇς. ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιούντων. παρόσον ἐπιτηροῦντες οἱ αὐληταὶ τοὺς θύοντας, ἐξ ἀτελείας ζῶσιν.

Αὐλεία θύρα. πυλών. καὶ ἡ αὔλειος. Τῶν τε αὐλείων καὶ σταθμῶν τὰς θύρας ἐξέκοψαν. [1] Αὐλία. ἀντὶ τοῦ ἔπαυλις. ἢ ἡ μικρὰ αὐλή. οὕτω Λυσίας καὶ Αἰσχίνης. *

Αὐλίζεται. κοιμᾶται. φυλάττει. παρεμβάλλει. καὶ αὐλιζόμενοι, Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ κοιμώμενοι.

Αὐλίκουροι. φύλακες. καὶ Αὐλικούς. κιθαρῳδούς.

Αὔλειος. [2] ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας. καὶ αὐλείους θύρας. καὶ ἑνικὸν αὔλειον λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Αὔλειον δὲ καὶ προαύλειον οὐδετέρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·

> Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας ἐχίνου [3] κεφαλῆς
> κατορύττειν.

Αὖλις. ἡ κοίτη. Αὐλὶς δὲ, πόλις Βοιωτίας.

Αὐλίσκος.

Αὖλος [4] Ποστόμιος, οἰκίας μὲν ἦν καὶ γένους πρώτου· κατὰ δὲ τὴν ἰδίαν φύσιν στωμύλος, καὶ λάλος, καὶ πέρπερος διαφερόντως. ἐπιθυμήσας δ' εὐθέως ἐκ παίδων τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς καὶ διαλέκτου, πολὺς μὲν ἦν ἐν τούτοις, καὶ κατακορής· ὥστε δι' ἐκεῖνον καὶ τὴν αἵρεσιν τὴν Ἑλληνικὴν προσκόψαι τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τοῖς ἀξιολογωτάτοις τῶν Ῥωμαίων. τέλος δὲ καὶ ποίημα γράφειν καὶ πραγματικὴν ἱστορίαν ἐνεχείρησεν· ἐν ᾗ διὰ τοῦ προοιμίου παρεκάλει τοὺς ἐντυγχάνοντας συγγνώμην ἔχειν, εἰ Ῥωμαῖος ὢν μὴ δύναται κατακρατεῖν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, [5] καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας· ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπίας σημεῖον, καὶ παραπλήσιον, ὡς ἂν εἴ τις ἐς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἀπογραψάμενος πυγμὴν ἢ παγκράτιον, παρελθὼν ἐς τὸ στάδιον, ὅτε δέοι μάχεσθαι, παραιτοῖτο τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν μὴ δύνηται τοὺς πόνους ὑπομένειν, μήτε τὰς πληγάς. δῆλον γὰρ, ὡς εἰκὸς, τὸν τοιοῦτον γέλωτα ὄφλειν καὶ τὴν δίκην ἐκ χειρὸς λαμβάνειν. ὅπερ ἔδει καὶ τοὺς τοιούτους ἱστοριογράφους, ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος. ἦν δὲ καὶ φιλήδονος καὶ [6] φυγόπονος.

Αὐλός. τὸ φωνητικὸν ὄργανον. καὶ [7] Αὐλὸς, ὁ εἰς

Αὐλητοῦ βίον ζῇς. *Tibicinis vitam vivis.* De iis, qui ex alieno vivunt. Tibicines enim obſervatis iis, qui ſacrificium faciebant, a ſumptibus immunes erant.

Αὐλεία θύρα, & αὔλειος. Janua aulæ. [Et αὔλειον] Veſtibulum. *Veſtibulorum & ſtabulorum januas everterunt.* Et αὐλία, villa, vel parva aula. Sic Lyſias & Æſchines.

Αὐλίζεται. Dormit. Cuſtodit. Caſtra locat. Et αὐλιζόμενοι, dormientes. Antipho.

Αὐλίκουροι. Aulæ cuſtodes. Et Αὐλικούς. Citharœdos.

Αὔλειος. Janua domus viæ proxima. Et αὐλείους θύρας, januas veſtibuli. Et in ſingulari αὔλειον dicunt, ut nos. Αὔλειον vero & προαύλειον ſunt generis neutrius. Ariſtophanes *Danaidibus: Ad cardinem januæ atrienſis echini caput defodere.*

Αὖλις. Cubile. Lectus. Αὐλὶς vero, urbs Bœotiæ.

Αὐλίσκος. Parva tibia. Parva fiſtula.

Αὖλος Ποστόμιος. Aulus Poſthumius e clariſſima quidem familia oriundus erat, ſed natura garrulus & loquax & ſingulari levitate præditus. Hic cum ſtatim a puero Græcanicam diſciplinam ac linguam adamaviſſet, nimius in his & ad nauſeam uſque putidus fuit: adeo ut ipſius cauſa apud viros, qui inter Romanos ætate & auctoritate eminentiſſimi erant, Græcanica inſtitutio male audiret. Denique & poema & hiſtoriam rerum Græcarum ſcribere eſt aggreſſus: in cujus procemio veniam a lectoribus ſibi concedi poſtulat, ſi forte civis Romanus Græcæ dictionis elegantiam, & in ipſa rerum tractatione congruam diſpoſitionem, ita ut par erat, aſſequi non potuerit: quod maxime ineptum eſt, & perinde ac ſi quis inter pugiles aut pancratio certaturos nomen ſuum in Gymnicis ludis profeſſus, & poſtmodum ſtadium ingreſſus, ubi pugnandum eſt, a ſpectatoribus petat, ut veniam ſibi dent, ſi labores & plagas ferre non poſſit. Quare, uti certum eſt, hujuſmodi virum riſu, & quidem merito, exceptum iri, pœnaſque præſentes debiturum eſſe: ita etiam tales hiſtoriæ ſcriptores explodi oportet, ne quid ſupra vires aggredi audeant. Idem Poſtumius voluptatibus deditus erat, & laboris impatiens.

Αὐλός. Tibia. Dicitur etiam de ſanguine, ὅθεν ἐξακοντισμὸς τοῦ αἵματος. καὶ [1] περόνης μέτρον· καὶ μουσικῆς τι ὄργανον. καὶ Αὐλὸς, ὁ ἐπιμήκης φυσητήρ. [2] ἐν Ἐπιγράμματι· Αὐλὸν καμινευτῆρα τὸν φιλήνεμον.

---

[1] Αὐλία. ἀντὶ τοῦ ἔπαυλις. ἢ ἡ μικρὰ αὐλή] Ex Harpocratione: apud quem tamen hæc paulo aliter leguntur.

[2] Αὔλειος. ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρ.] Vide Valeſium ad Euſeb. lib. IV. *de Vita Conſtant.* cap. VII.

[3] Κεφαλῆς] Constructio Grammatica requirit, ut legatur κεφαλήν.

[4] Αὖλος Ποστόμιος, οἰκίας μὲν ἦν καὶ γένους πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii in Excerptis a Valeſio editis, pag. 189. 190.

[5] Καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας· ὅπερ ἐστὶ πάσης ἀτοπ.] In iiſdem Excerptis locus hic plenius ita legitur: Καὶ τῆς κατὰ τὸν χειρισμὸν οἰκονομίας. πρὸς ὃν οἰκείως ἀπηντηκέναι δοκεῖ Μάρκος Πόρκιος Κάτων. θαυμάζειν γὰρ ἔφη πρὸς τίνα ποιεῖται τοιαύτην παραίτησιν. εἰ μὲν γὰρ αὐτῷ τὸ τῶν Ἀμφικτιόνων συνέδριον συνέταττε γράφειν ἱστορίαν, ἴσως ἔδει προσφέρεσθαι ταῦτα καὶ παραιτεῖσθαι. μηδεμιᾶς δ' ἀνάγκης οὔσης ἐθελοντὴν ἀπογράψασθαι, κἄπειτα παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν, ἐὰν βαρβαρίζῃ, τῆς ἁπάσης ἀτοπίας ἐστὶ σημεῖον &c. i. e. interprete Valeſio: *Cui facete reſpondiſſe videtur M. Porcius Cato. Mirari enim ſe dixit, quam ob cauſam is ejuſmodi veniam flagitaret. Etenim, ſi concilium Amphictyonum illi mandaſſet, ut hiſtoriam conſcriberet, fortaſſe ejuſmodi deprecatione opus fuiſſet. Cum vero nulla neceſſitate impulſus ad ſcribendum acceſſeris, veniam poſtea petere, ſi forte barbare ſis locutus, extremæ impudentiæ eſt.* Idem de Aulo Poſthumio & M. Porcio Catone referunt Plutarchus & Gellius, ut obſervavit Voſſius *de Hiſtor. Gr.* pag. 131. quem vide.

[6] Φυγόπονος] Priores Edit. minus recte habent φιλόπονος: cujus loco alteram lectionem ex MSS. Pariſ. & Collectaneis Conſtantini revocavi.

[7] Καὶ αὐλὸς, ὁ εἰς εὐθὺ ἐξακοντισμὸς τοῦ αἵμ.] Reſpexit Suidas ad locum illum Homeri Odyſſ. X. v. 18.

> ——Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
> Αἵματος ἀνδρομέοιο.

Ibi enim αὐλὸς dicitur de ſanguine, qui ex vulnere jaculi inſtar erumpit. Scholiaſta: Αὐλός. τὸ ἐξακόντισμα, ὁ κρουνὸς τοῦ αἵματος.

qui [ex vulnere vel vena] jaculi inſtar recta erumpit. Item, menſura fibulæ, & inſtrumentum quoddam muſicum, & fiſtula follis, per quam flatus intrat & exit. In Epigrammate: *Fiſtulam follis, camino aptam, & vento gaudentem.*

Αὐλῶνες. Φάραγγες, ἢ τόποι πλατεῖς περὶ τὰ ὄρη. [3] Ὁ δὲ κατεστρατοπέδευσε, λαβὼν αὐλῶνά τινα μεταξὺ τῆς αὐτοῦ καὶ τῆς πολεμίων στρατοπεδείας. καὶ Αὐλωνίζουσα, ἐν αὐλῶνι διάγουσα.

Αὐλῶνες. Valles, vel loca plana circa montes. *Ille vero caſtra locavit eo loco, ubi vallis tantum interjecta ſua & hoſtium caſtra dirimebat.* Et Αὐλωνίζουσα, in valle degens.

Αὐξέντιος, [4] Μοψουεστίας Ἐπίσκοπος· ὃς ἦν τῶν ὁμολογητῶν ὀνομαζομένων. ἦν δὲ ἐκ τῶν ἐπιφανῶν τῷ βασιλεῖ Λικινίῳ στρατευσαμένων, τῶν ὑπογραφέων τούτου γενόμενος, οὓς δὴ νοταρίους Ῥωμαῖοι καλοῦσι. Τὸ δὲ τῆς ὁμολογίας τοιόνδε γέγονεν εἶδος. Ἦν ἔν τινι τῆς βασιλικῆς ἑστίας αὐλῇ κρήνη τε ὕδατος, καὶ ἐν αὐτῇ Διονύσου ἄγαλμα, καὶ ἄμπελος μεγάλη περικειμένη, καὶ σκιερὸν ἐπιεικῶς καὶ συνηρεφῆ τὸν ἅπαντα τόπον ἐργαζομένη. ἐνταῦθα ὁ Λικίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος, τοῦ τε Αὐξεντίου αὐτῷ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐκ τῆς θεραπείας παρεπομένων, εἰς τὴν ἄμπελον ἀνιδὼν, ἐθεάσατο βότρυν ὡραῖόν τινα καὶ μέγαν τῶν κλημάτων ἀπαιωρούμενον. τοῦτον προσέταξε τῷ Αὐξεντίῳ τεμεῖν. ὁ δὲ αὐτίκα τὸ προσηρτημένον ταῖς ἀναξυρίσιν αὐτοῦ μαχαίριον ἀφελόμενος, ἔτεμε μηδὲν ὑπειδόμενος. ὁ οὖν Λικίνιος πρὸς αὐτόν· Θὲς τοίνυν τὸν βότρυν, ἔφη, πρὸς τοῖς τοῦ Διονύσου ποσίν. ὁ δὲ, μὴ ὦ βασιλεῦ, ἀπεκρίνατο. Χριστιανὸς γάρ εἰμι. Κἀκεῖνος· Οὐκοῦν ἐκ ποδῶν οἰχήσῃ τῆς στρατείας ἀποπαυσάμενος; θάτερον γὰρ τοῖν δυοῖν ἀνάγκη ποιεῖν. ὁ δὲ μηδὲν μελλήσας τήν τε ζώνην ἑαυτοῦ λύεται, καὶ ἄσμενος ἐξεχώρησεν, ὡς εἶχε, τῶν βασιλείων. καὶ αὐτὸν οἱ ἔφοροι μετά τινα χρόνον ὕστερον Ἐπίσκοπον ἐστήσαντο τῆς Μοψουεστίας. τούτου δὲ ἀδελφὸς νεώτερος Θεόδωρος ἦν, ἀνὴρ τῶν Ἀθήνησι παιδευθέντων· ὃς καὶ αὐτὸς χρόνον ὕστερον ἐπισκοπὴν τῆς Ταρσοῦ ἐκκλησίας ἔτυχε κληρωσάμενος. ὁ γὰρ δὴ Ἀέτιος τὰ πρότερα δι᾽ ἑαυτοῦ τόν τε Εὐδόξιον αὐτὸν, καὶ ἄλλους τοὺς πλείστου λόγου ἀξίους διδάσκων, ἐπειδὴ τὸν Εὐνόμιον εἰς τὸ τῆς διδασκαλίας προὐβίβασεν ἔργον, τούτῳ ἤδη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνθ᾽ ἑαυτοῦ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τοὺς μάλιστα τελεωτέρας μαθήσεως δεομένους. καὶ γὰρ ἐκεῖνος μὲν ἦν ἀρχὰς παρασχεῖν ἄριστος· οὗτος δὲ τὰς δοθείσας ἐργάσασθαι, καὶ σαφῶς τε ἅμα καὶ μεγαλοπρεπῶς ἑρμηνεῦσαι παραπολὺ δυνατώτερος.

Αὐξέντιος. Auxentius, Mopſueſtiæ Epiſcopus, ex iis qui Confeſſores nominantur, homo quondam illuſtris in exercitu Licinii Imperatoris, & e ſcribarum numero, quos *notarios* Romani vocant. Confeſſionis autem genus hujuſmodi fuit. Erat in quadam regii palatii aula fons aquæ, & in eo Bacchi ſtatua, vitiſque ampla, totū illum locum complexa, & umbra ſua opacum reddens. Eo Licinius cum animi oblectandi gratia veniſſet, Auxentio & aliis multis e comitatu cum ſequentibus, uvam quandam maturam & magnam e palmitibus dependentem vidit; quam Auxentium reſecare juſſit. Ille igitur pugionem femori appenſum confeſtim ſtrinxit, uvamque reſecuit, nihil ſuſpicans. At Licinius deinde ei præcepit, ut uvam illam ad Bacchi pedes poneret. Cui ille, Abſit, inquit, Imperator. Chriſtianus enim ſum. Licinius ad hæc: Confeſtim igitur hinc faceſſe, militia valere juſſa. Alterutrum enim facias neceſſe eſt. Ille igitur nihil cunctatus cingulo ſoluto ex regia læto animo exceſſit. Epiſcopi autem aliquanto poſt eum Mopſueſtiæ antiſtitem crearunt. Frater ejus junior fuit Theodorus, Athenis eruditus, qui & ipſe poſtea Tarſenſis Eccleſiæ Epiſcopus ſorte lectus eſt. Nam Aetius, cum antehac Eudoxium ipſum, alioſque magni nominis viros docuiſſet, poſtquam Eunomium ad docendi munus promoverat, plerumque vicaria ejus opera uſus eſt ad docendos alios, & præcipue eos, qui perfectiorem doctrinam requirebant. Nam ille quidem prima ſcientiarum principia aliis tradere optime norat: hic vero tradita jam ad perfectionem perducendi, eademque perſpicuo ſimul & magnifico orationis genere explicandi facultate longe præſtabat.

Αὔξη. αὔξησις. Μὴ ἐφιέναι αὐτοῖς ἐπὶ μεγάλα δυνάμεως αἰρομένοις, ἀλλὰ παντὶ σθένει τὴν αὔξην αὐτῶν κωλύειν. Αὔξη, ἡ βλάστησις. [5] Τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι λέγεται ἐκεῖνα, τὰ κατὰ πᾶν μόριον τρεφόμενα καὶ αὐξόμενα. τὰ δὲ κατὰ πρόσθεσιν αὔξεσθαι δοκοῦν-

Αὔξη. Incrementum. *Non eſſe permittendum, ut potentia eorum creſcat, ſed omnibus viribus incremento illorum obſtandum eſſe.* Αὔξη dicitur etiam de plantis, quæ creſcunt. † Ali & creſcere dicuntur ea, quæ per omnes ſimul partes aluntur & creſcunt. Quæ vero

---

πᾶν γὰρ τὸ στενὸν, αὐλὸν ἔλεγον. Huc ſpectant verba Athenæi lib. iv. pag. 189. Πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα αὐλὸν καλοῦμεν· ὥσπερ τὸ στάδιον, καὶ τὸν κρουνὸν τοῦ αἵματος.

Αὐτίκα δ᾽ αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθε.

[1] Καὶ περόνης μέτρον] Hæc de mendo mihi ſuſpecta ſunt: vel ſaltem eorum ſenſus me latet.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. ult. Epigr. i. ut Portus monuit.

[3] Ὁ δὲ κατεστρατοπέδευσε, λαβὼν αὐλῶνά τινα μετ. τῆς αὐτοῦ καὶ τῆς πολ. στρατ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. xi. cap. xxx.

[4] Αὐξέντιος, Μοψουεστίας Ἐπίσκ.] Totum hunc articulum de Auxentio, Mopſueſtiæ Epiſcopo, ex Philoſtorgio deſcriptum eſſe exiſtimat Valeſius ad Philoſtorgium lib. v. cap. 2.

[5] Τρέφεσθαι καὶ αὔξεσθαι λέγεται ἐκεῖνα ——— καθ᾽ ὃ ἡ πρόσθεσις ἐγένετο] Hæc ſunt verba Philoponi in librum ſecundum Ariſtotel. *de Anima*, G. 6. 1.

MUSEUM BRITANNICUM

τα, οὐ κατὰ πᾶν μόριον ἑαυτῶν αὔξονται. διὸ οὐδὲ αὔξησις ἐπ' ἐκείνων λέγεται, ἀλλὰ πρόσθεσις. ἐὰν γὰρ ἐπὶ σωρὸν σίτου προσθήσω ἕτερον σῖτον, οὐ δι' ὅλων τῶν μορίων τοῦ σωροῦ ἡ πρόσθεσις γέγονεν, ἀλλ' ἐφ' ἑνός· καθ' ὃ ἡ πρόσθεσις ἐγένετο. [1]λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ πῦρ αὔξεσθαι λέγοι τις, ξύλων πλειόνων προστεθειμένων. οὕτω καὶ τὰ μέταλλα αὔξεται, ὑγρᾶς οὐσίας ἔξωθεν περιπαγείσης, ἐξ ἧς συνεστήκασι, καὶ ταύτης μεταβαλλούσης ἐπὶ τὴν αὐτὴν οὐσίαν ὑπὸ τῆς ἐν τῇ γῇ φυσικῆς δυνάμεως ἐκ τοῦ παντός. ὥστε ἐπὶ τῶν ἐμψύχων, καὶ ἐχόντων μόρια λέγεται τὸ αὔξεσθαι.

Αὐξίλια. ἔστιν ἐν τῷ Ψιλός.

Αὐξητική. ἔστιν ἐν τῷ Γεννητική.

Αὖον. ξηρόν. [2]Ἡσίοδος·

Bos. Animadv. p. 145 (Ω)

Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν.

Καὶ ἐν [3]Ἐπιγράμματι·

Καὶ τρύφος ἄρτου
Αὖον ἐπιθραύσας, τὴν πενιχρὰν θυσίαν.

Καὶ αὖθις· Καὶ τὰ μὲν [4]αὖος ὑπὸ τοῦ φόβου ἦν· τὰ δὲ ἀνέφερεν ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ πρόσταξις τὸν ἄνδρα. Αὔω γὰρ τὸ ξηραίνω· παρὰ τὸ ὕω, τὸ βρέχω, ἀύω μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ κράσει αὔω.

Αὔραν. πνοήν. Ὁ δὲ [5]Χαγάνος τοὺς ὅρκους ταῖς αὔραις φέρειν ἐδίδου· ἀθρόον τε τὴν πολέμῳ φίλην ἀράμενος σάλπιγγα, τὰς δυνάμεις ἤθροιζεν.

Αὐρόχη. [6] ἡ ἄμπελος.

Αὖροι. λαγωοί.

Αὐρηλιανὸς,[7] βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὰ πολέμια δεινῶς ἠσκημένος, ἀκάθεκτος δὲ περὶ τὴν γνώμην, καὶ πολὺ πρὸς ὠμότητα ῥέπων, τῶν τε κατὰ πόλιν ἐπισήμων θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν ὑπὸ Ζηνοβίας ἐλεγχθέντας, χαλεπός τις καὶ φονικὸς ὑπάρχων, καὶ μᾶλλον ἀναγκαῖος στρατηγὸς, ἤπερ αἱρετὸς βασιλεύς. ἐν παντὶ δὲ καιρῷ δυσχερὴς καὶ ἀπρόσιτος, ὡς μηδὲ τῶν οἰκείων αἵματος διαμεῖναι καθαρός. τὴν γὰρ τοῦ παιδὸς γαμετὴν καὶ ἀνέγκλητον διεχρήσατο. τοῦ δὲ τῶν στρατιωτῶν τάγματος καὶ τῶν ἐξιτήλων καὶ διαλελυμένων ἠθῶν ὡς ἐπίπαν γενναῖος ἦν ἐπανορθωτής.

Ἀϋσάντων. βοησάντων. φωνησάντων. κηρυξάντων.

per accumulationem augentur, non per ſingulas partes creſcunt. Quare αὔξησις de illis non dicitur, ſed πρόσθεσις. Nam ſi ad acervum frumenti aliud frumentum addatur, non per ſingulas partes, ſed unam tantum additio facta eſt. Idem etiam de lapidibus dicendum eſt; [quos quidam creſcere aiunt:] perinde ac ſi quis ignem creſcere dicat, pluribus lignis in eum injectis. Sic etiam metalla augentur, quoniam humida materia, ex qua conſtant, extrinſecus accedens illis adhæreſcit, quæ poſtea vi facultatis naturalis, terræ noſtræ ex rerum Univerſitate inditæ, in ſubſtantiam eorum mutatur. Quare τὸ αὔξεσθαι, i. e. creſcere, proprie dicitur de rebus animatis, & quæ partes habent.

Αὐξίλια. Auxilia. Quære in voce Ψιλός.

Αὐξητική. Quære in v. Γεννητική.

Αὖον. Aridum. Siccum. Heſiodus: *Ungues a carne reſeca.* Et in Epigrammate: *Siccumque panis fruſtum addens, tenue hoc ſacrificium [tibi offero.]* Et iterum: *Partim quidem præ metu loqui vix poterat: partim vero mandatum divinum animum ipſi addebat.* Αὔω enim ſignificat, arefacio: ab ὕω, rigo; unde addito α privationis fit ἀύω, & per craſin αὔω.

Αὔραν. Auram. Ventum. *Chaganus vero jusjurandum ventis ferendum dedit, confeſtimque tubam bello gratam cepit, & copias coegit.*

Αὐρόχη. Vitis.

Αὖροι. Lepores.

Αὐρηλιανός. Aurelianus, Romanorum Imperator, rerum bellicarum peritiſſimus quidem fuit, ſed animo immodico, & ad crudelitatem propenſiori: qui Romæ plurimos nobiles a Zenobia convictos interfecit. Homo ſævus & ſanguinarius, & neceſſarius magis dux, quam Imperator amabilis. Trux omni tempore & terribilis, adeo ut ne a neceſſitudinum quoque cæde abſtinuerit, uxore etiam filii inſonte interfecta. Diſciplinæ tamen militaris & morum diſſolutorum magna ex parte corrector exſtitit.

Ἀϋσάντων. Vociferantium. Clamantium. Prædicantium.

---

[1] Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λίθων· ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ π.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Philopono in lib. II. Ariſtot. *de Anima*, H. 8. 1. Cæterum, verba Philoponi Suidas mutilavit, quæ integra hic deſcribam: Εἰ δὲ καὶ λίθοι τινὲς δοκοῦσιν αὔξεσθαι, οὐκ ἔστι κυρίως αὔξησις αὕτη, ἀλλὰ μᾶλλον πρόσθεσις. Αὔξησιν γὰρ ταύτην φησὶ, τὴν δι' ὀργάνων φυσικῶν γινομένην. ὄργανα δὲ ἐν τοῖς ἀψύχοις οὐκ ἔστιν· οὐδ' ἄρα αὔξεται. καὶ ἄλλως τὸ αὐξόμενον κατὰ πᾶν μόριον αὔξεται, ὡς ἐν τῷ περὶ γενέσεως δέδεικται. οἱ δὲ λίθοι ἔξωθεν ἴσως κόνεως προστιθεμένης μεταβολή τις γίνεται. καὶ οὕτω μεῖζον τὸ ὅλον γίνεται, οὐκ αὐξήσεως γινομένης, ἀλλὰ προσθέσεως. ὥσπερ ἂν εἰ καὶ τὸ πῦρ &c. Hinc clare patet, quænam ſit mens Philoponi.

[2] Ἡσίοδος] *Oper. & Dier.* v. 743. ubi locus integer ſic ſe habet:

Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο Θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.

Vide ibi interpretes.

[3] Ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ τρύφος ἄρτου αὖον ἐπιθρ.] Epigramma integrum, cujus verba hæc fragmentum ſunt, legitur Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. penult.

[4] Αὖος] Supra v. Ἀνέφερε, ubi idem fragmentum legitur, Lectorem monui, pro αὖος legendum forte eſſe ἄνεως, i. e. mutus.

[5] Ὁ δὲ Χαγάνος τοὺς ὅρκους ταῖς αὔραις φέρειν ἐδ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. I. cap. III. in fine, & cap. IV. init. eademque leguntur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 117. ut a Pearſonio quoque obſervatum fuit.

[6] Αὐρόχη. ἡ ἄμπελος] Etymologus habet αὐρόχας, quem vide.

[7] Αὐρηλιανὸς, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὰ πολέμια δεινῶς ἠσκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Joannis Antiocheni apud Conſtantinum in Excerptis a Valeſio editis pag. 834. unde Suidas ea deſcripſit. Notandum autem eſt, hunc locum ad verbum fere ex Eutropio verſum eſſe, ut multa alia, quæ apud Suidam paſſim leguntur: unde patet, ante Pæanium exſtitiſſe alium, qui Eutropium Græce redderet; ex cujus interpretatione procul dubio deprompta ſunt ea, quæ apud Joannem Antiochenum & Suidam ex Eutropio verſa leguntur: quamvis Suidam ex Joanne Antiocheno potius quam ex ipſo interprete Eutropii ſua deprompſiſſe putem. Vide etiam quæ diximus ſupra ad v. Ἀμύσσειν.

Αὐτό-

(Ω) Bos. Animadv. p. 145.

Αὖον, ξηρὸν, --- Καὶ τὰ μὲν αὖος ὑπὸ τοῦ φόβου ἦν· τὰ δὲ ἀνέφερεν ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ πρόσταξις τὸν ἄνδρα.] Vertitur: *Partim quidem præ metu loqui vix poterat: partim vero mandatum divinum animum ipſi addebat.* Hoc ipſum Fragmentum habet etiam Suidas v. Ἀνέφερε. Utroque autem loco pro αὖος legendum putat Cl. Kuſterus, ἄνεως, *mutus erat præ metu*, & vulgata lectio ipſi inepta videtur. Mihi contra apta videtur lectio vulgata, & neutiquam ſollicitanda: dicitur enim Gr. αὖος γενέσθαι de eo qui *præ metu obriguit, obſtupuit*. Joſephus B. Jud. l. I. cap. XIV. Δεινὴ γάρ τις αὐτοὺς κατάπληξις εἶχε, καὶ πρὸ τοῦ πλήθους ὁ στρατηγὸς Ἔλθεμος αὖος ἦν τῷ δέει: *Nam vehementer perculſi erant, & ante multitudinem exercitus Elthemus præ metu obriguerat.* Vide, ut in Fragmento illo apud Suidam habes αὖος ὑπὸ τοῦ φόβου ἦν, ita hic apud Joſeph. αὖος ἦν τῷ δέει. Idem l. VII. B. J. c. XXIII. --- καὶ διὰ τὴν κατάπληξιν, ἀμύνειν μὲν ἢ σβεννύειν οὐδείς· αὖοι δ' ἑστῶτες ἀφεώρων *& propter perturbationem defendere aut exſtinguere conatus eſt nemo; ſed obſtupidi ſtantes ſpectabant.*

Αὐσόνιος, σοφιστὴς, γεγραφὼς ἐπιστολὰς καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς Νόννον.

Αὐσονίων. Ἰταλῶν. καὶ [1] Αὔσονες, οἱ βασιλεῖς· παρὰ τὸ αὔσω, τὸ τολμῶ. οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι. καὶ Αὐσόνιος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα· ἀπὸ Αὔσονος, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς υἱοῦ, ἐκεῖ βασιλεύσαντος.

Αὐστηρός.[2] Αὐστηροὺς εἶναί φασι πάντας τοὺς σοφοὺς καὶ σπουδαίους, τῷ μήτε αὐτοὺς καθ᾽ ἡδονὴν ὁμιλεῖν, μήτε παρ᾽ ἄλλοις τὰ καθ᾽ ἡδονὴν παραδέχεσθαι. καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρὸν, παραπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ, ᾧ κατὰ μὲν φαρμακοποσίας χρῶνται, πρὸς δὲ πρόποσιν οὐ πάνυ. † Ὅτι τὸν αὐστηρὸν ἡ κωμῳδία ἄγροικον ἡγεῖται.

Αὐτάγγελος. ἡ ἀφ᾽ ἑαυτῆς ἀπαγγέλλουσα.

Αὐτάγγελος γὰρ ἡ δρῦς αὐτή σοι φράσει.

ἔχει γὰρ γράμματα. Καὶ αὖθις· Ἦλθεν ἂν παρὰ βασιλέως αὐτάγγελος τούτων, εἰ μὴ νόσῳ μακρᾷ καὶ χαλεπῇ ἔκαμνε. Καὶ αὖθις· Ξυλληφθέντα δὲ εἰρχθῆναι κελεύει, ὡς μὴ ἐπανελθόντα εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτάγγελον γενέσθαι τῶν ξυμφορωτέρων ἂν κρυπτομένων.

Αὐτάγητοι.[3] ἑαυτὰς ἀγάμεναι.

Αὐτάρκεια. [4]Πολύβιος· Ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι· μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου· ἡ φιλοσοφία τις αὐτοδίδακτος ἐγένετο περὶ αὐτὸν, ἣν ἐν πολλοῖς ἐπεδείξατο πράγμασι.

Αὐταῖς ἀμάλαις. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων. οἱονεὶ, αὐτοῖς βάθροις· αὐταῖς ῥίζαις. Ἀμάλη γὰρ, ὁ καρπός.

Αὐταῖσι[5] διαβολαῖς. Ἀττικὴ σύνταξις. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπεὶ διαβάλλων ὁ Κλέων τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς καὶ προσκρούων τῷ δήμῳ εἰς ἑαυτὸν βλέπειν τοὺς Ἀθηναίους ἔπεισεν. ὡς [6]εἰ λέγοιμεν, αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἅρματα· αὐτοῖς ἵπποις. λείπει ἡ πρόθεσις. Τῶν ἄλλων δὲ Παφλαγόνων· ὡς πάντων μὲν ὄντων πονηρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Κλέωνος.

Αὖτε. μετὰ ταῦτα.

Αὐτερέται. οἱ ἐλαύνοντες, καὶ μαχόμενοι. οἱ αὐτοὶ καὶ ἐρέται καὶ ὁπλῖται.

Αὐτή. ἐκείνη. Αὕτη δὲ, δεικτικῶς. [7]Αὕτη ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος. Αὕτη ἐστὶ τὸ Κυριακὸν Πάσχα, Μαρτίου κέ. εἰ οὖν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ὁ Χριστὸς (ὡς αὐτὸς ἔλεγε· Δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι·) διὰ τί ὀγδόη λέγεται ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου; καὶ τρίτη μὲν

Αὐσόνιος. Auſonius, Sophiſta, qui epiſtolas & alia quædam ad Nonnum ſcripſit.

Αὐσονίων. Italorum. Et Αὔσονες, Reges: ab αὔσω, audeo. Quaſi qui omnia omnibus imperare audent. Et πόντος Αὐσόνιος, dicitur mare Siculum, ab Auſone Ulyſſis & Calypſus filio, qui ibi regnavit.

Αὐστηρός. Auſterus. Auſteros eſſe dicunt omnes ſapientes & bonos, quod nec ipſi aliis aſſententur, nec aliorum blanditias admittant. Eſſe item & alium auſterum, eo ſenſu, quo vinum dicitur auſterum, quo ad medicamenta potius quam ad bibendum utuntur. † Comici hominem auſterum vocare ſolent agreſtem.

Αὐτάγγελος. Quæ ipſa per ſe aliquid indicat, vel annuntiat. *Ipſa quercus tibi rem indicabit. Habet enim literas.* Et iterum: *Veniſſet utique a Rege ipſemet horum nuntius, niſi longo gravique morbo laboraret.* Et iterum: *Comprehenſum vero in carcerem duci jubet, ne in caſtra reverſus ipſe enuntiaret ea, quæ celari præſtabat.*

Αὐτάγητοι. Quæ ſe ipſas admirantur.

Αὐτάρκεια. Polybius: *Vir iſte dignus eſt laude & admiratione, cum propter alia, tum præcipue vitæ frugalitatem, & mores philoſophicos, quibus ſuopte ſtudio & abſque ulla inſtitutione animum excoluerat, quorumque multa & præclara ſpecimina edidit.*

Αὐταῖς ἀμάλαις. *Una cum ipſis manipulis.* De iis, qui funditus pereunt. Quaſi dicas, una cum ipſis fundamentis, vel radicibus. Ἀμάλη enim eſt frugum manipulus.

Αὐταῖσι διαβολαῖς. *Cum ipſis calumniis.* Conſtructio hæc eſt Attica; ſimilis illi, αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἅρματα: αὐτοῖς ἵπποις. Deeſt enim præpoſitio *cum.* Hoc autem ideo dixit, quia Cleon alios duces criminans, & in odium populi adducens, Athenienſibus perſuaſerat, ut ſe ſolum ſpectarent. Τῶν ἄλλων Παφλαγόνων vero dixit, ut ſignificaret, omnes quidem Paphlagonas eſſe malos: præcipue vero Cleonem.

Αὖτε. Poſtea.

Αὐτερέται. Milites, qui remigant & pugnant. Qui ſunt iidem & remiges & milites.

Αὐτή. Illa. Αὕτη vero, demonſtrative, hæc. *Hic eſt ille dies, quem fecit Dominus.* Per αὕτη hic ſignificatur Paſcha Dominicum, quod incidit in xxv diem Martis. Si igitur tertio die reſurrexit Chriſtus (ut ipſe dixit: *Oportet filium hominis occidi, & tertio die reſurgere:*) cur octavus dicitur reſurrectio Domiεἴρηται, ὡς ἀπὸ τοῦ πάθους καὶ τοῦ σταυροῦ· ὀγδόη δὲ, ὡς ἀπὸ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀναστάσεως. ἡ ἀρχὴ γὰρ τοῦ φαινομένου κόσμου ἐν αὐτῇ γέγονεν, καὶ τὸ ἀληθινὸν φῶς ὁ Χριστὸς ἐν αὐτῇ ἀνέστη.

---

[1] Καὶ Αὔσονες, οἱ βασιλεῖς. παρὰ τὸ αὔσω, τὸ τολμῶ] Hæc inter ineptias Grammaticorum, qui in tradendis vocum etymologiis ſuaviter ſæpe nugari ſolent, jure meritoque referenda ſunt.

[2] Αὐστηροὺς εἶναί φασι πάντας τοὺς σοφοὺς καὶ σπουδ.——— πρὸς δὲ πρόποσιν οὐ πάνυ] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXVII.

[3] Αὐτάγητοι] Apud Heſychium legitur αὐτάγετοι, per ε: ſed minus recte.

[4] Πολύβιος] Non recte hic poſitum eſt nomen Polybii, quoniam verba, quæ ſequuntur, ejus non ſunt, ut putavit Caſaubonus, (qui locum hunc de Philopœmene accepit) ſed elogium Valerii Publicolæ ex Dionyſ. Halicarn. lib. V. ut obſervavit Valeſius in Præfat. ad Collectanea Conſtantini, quæ *de virtutibus & vitiis* inſcribuntur. Vide etiam infra v. Πούβλιος Οὐαλέριος, ubi idem fragmentum repetitur.

[5] Αὐταῖσι διαβολαῖς. Ἀττικὴ σύντ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. *Equit.* pag. 288. (191. Ed. Baſ. *P.*)

Κάκιστα δῆθ᾽ οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων
Αὐταῖς διαβολαῖς.

[6] Ὡς εἰ λέγοιμεν αὐτοῖς ὅπλοις τὰ ἅρματα· αὐτοῖς ἵπποις. λείπει ἡ πρόθεσις] Hæc verba tranſpoſita ſunt, quæ legi debent poſt Ἀττικὴ σύνταξις.

[7] Αὕτη ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος] Hæc ſunt verba Davidis Pſalm. CXVIII. 24.

Αὕτη γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος. ἐπὶ τῶν ἐν ψόγου τάξει λεγόντων καλά τινος, ὅπερ ἐστὶν ἄξιον ἐπαινεῖσθαι.

Αὑτηΐ.[1] Ἀριστοφάνης·

Ἀμὶς μὲν, ἢν οὐρητιάσῃς, αὑτηΐ
Παρὰ σοὶ κρημήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

Αὐτὴ κάμινος, αὐτὸς εἵλκυσε καπνός. ἢ τροχός. ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια διαπραττομένων.

Αὐτήκοοι. οἱ μὴ ἐπιταττόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες.

Αὐτῆμαρ. αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ.

Αὕτη[2] μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς τυγχανόντων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἁλιέων.

Ἀϋτήν. βοήν. μάχην.

Αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῇ. ἐπί τινος εὐδοκιμοῦντος. καὶ, Αὐτὴ νῦν ἀνθεῖ ἡ Μοῦσα. ὅμοιον τῷ προτέρῳ καὶ πολιτικώτερον.

Timæus. 55.

Αὐτίκα. μετ' οὐ πολύ. εὐθέως. παραχρῆμα. συντόμως. πρὸς ὀλίγον. ἢ μικρὸν ὕστερον. τὸ δὲ αὐτίκα μάλα, ἀντὶ τοῦ εὐθύς. καὶ παροιμία·

Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλα, ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.

ἐπὶ τῶν εὐθὺς ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς πρὸς ἀγαθὸν τέλος ἀποβλεπόντων.

Αὖτις, καὶ αὖθις, ἑκατέρως λέγουσιν.

Αὐτίτην.[3] τὸν αὐτογενῆ οἶνον. Ἀμφικτύοσι Τηλεκλείδης.

Αὐτό. Αὐτὸ ἔλεγον οἱ Φιλόσοφοι τὸ κυρίως λεγόμενον. καὶ τὴν ἰδέαν διὰ τοῦ αὐτὸ ἐδήλουν, αὐτοάνθρωπος λέγοντες, καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν· καὶ αὐτοαληθῶς, ὃ ἐστι μᾶλλον ἀκριβῶς. ὥστε ἐστὶν αὐτοδόξα. ἐν ᾧ γὰρ τὸ αὐτὸ, ἐν τούτῳ τὸ μάλιστα καὶ ἀκριβέστερον.

Αὐτοαπλότης. Ἀλλ' ὅ, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης, καὶ σιωπῶσά τις ἐπιείκεια, καὶ πρὸς τὰς δωρεὰς ὑγρὸς καὶ καταφερὴς, καὶ πρὸς τὰς πράξεις βαρὺς καὶ συντεταμένος.

Αὐτοβοᾷς ὅμοιος ὢν τῷδε. Ἀττικῶς πάνυ συμπέπλεκται. σημαίνει δὲ, οἷον αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶναι τῷδε.

Αὐτοβοεί. ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ. Ἀγαθίας·[4] Πῶς γὰρ ἐνῆν αὐτοὺς ὀλίγους ὄντας ἐνεγκεῖν τὰ πλήθη τῶν πολεμίων, καὶ μὴ οὐχὶ αὐτοβοεὶ διαφθαρῆναι ὑπὸ δέους; Καὶ αὖθις· Ἐκκλησιασθέντες ἐδογμάτιζον αὐ-

ni? Sed tertius quidem dicitur, ſi dies computes a paſſione & cruce. Octavus vero, ſi reſpicias creationem mundi & ipſam reſurrectionem. Illo enim die mundus hic aſpectabilis condi cœpit, & verum lumen Chriſtus reſurrexit.

Αὕτη γε χρ. *Hic proborum eſt virorum morbus.* De iis, qui probri loco de altero aliquid dicunt, quod eſt laude dignum.

Αὑτηΐ. Hæc. Ariſtophanes: *Matula quidem hæc, ſi micturias, juxta te ſuſpendetur ex clavo ligneo.*

Αὐτὴ κάμινος, αὐτ. *Ipſe caminus, ipſe traxit fumus.* [Quidam pro καπνὸς ponunt] τροχὸς, i. e. rota. De iis, qui ſimilia faciunt.

Αὐτήκοοι. Quibus ab aliis nihil imperatur, ſed qui ſe ipſi audiunt.

Αὐτῆμαρ. Eodem die.

Αὕτη μὲν ἡ μήρ. *Iſte quidem funiculus nihil attraxit.* Proverbium a piſcatoribus ductum: quod dicitur de illis, qui nihil eorum, quæ ſperaverant, aſſequuntur.

Ἀϋτήν. Clamorem. Prælium.

Αὐτὴ νῦν ἡ σοφ. *Ipſa nunc ſapientia vivit.* Dicitur de viro claro & celebri. Et, *Ipſa nunc floret Muſa.* Proverbium priori quidem ſimile, at venuſtius.

Αὐτίκα. Non multo poſt. Statim. Confeſtim. Celeriter. Ad exiguum tempus. Vel paulo poſt. Et αὐτίκα μάλα, ſtatim. Et proverbium: *Statim apparet, quæ plantæ fructiferæ futuræ ſint.* De iis, qui ſtatim a primo initio ad bonum finem ſpectant.

Αὖτις & αὖθις, utrumque dicitur.

Αὐτίτην. Vinum vernaculum. Teleclides *Amphictyonibus.*

Αὐτό. Sic appellarunt Philoſophi, rem, quæ proprie aliquo nomine appellatur. Item ideam vocarunt αὐτὸ, dicentes αὐτοάνθρωπος; & αὐτοδόξαστον, id eſt, proprie & magis opinabile; & αὐτοαληθῶς, id eſt, magis vere & accurate. Sic etiam αὐτοδόξα dicitur. Cui enim ineſt τὸ αὐτὸ, in eo etiam eſt id quod eſt maximũ & accuratiſſimũ.

Αὐτοαπλότης. Ipſa ſimplicitas.. *Sed Rex moribus erat ſimpliciſſimis, & tacens quædam modeſtia, & ad dona largiendum pronus & proclivis, & in rebus gerendis gravis & induſtrius.*

Αὐτοβοᾷς. *Ipſe voce tua prædicas te ſimilem huic eſſe.* Vox hæc Attice compoſita eſt. Idem enim eſt, ac ſi diceret, ipſe tibi teſtimonium dicis, clamans te ſimilem huic eſſe.

Αὐτοβοεί. In ipſo prælio. [Primo ſtatim impetu.] *Quomodo enim fieri poterat, ut tam pauci tantam hoſtium vim ſuſtinerent, neque primo ſtatim impetu ad internecionem cæderentur metu perterriti?* Et iterum: *Illi vero in concilio*

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 488. (339. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν] Hoc proverbio uſus eſt Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 817. (533. Ed. Baſ. *P.*)

[3] **Αὐτίτην. τὸν αὐτογενῆ οἶνον**] Vide Caſaubonum ad Athen. lib. I. cap. XXIV.

[4] **Πῶς γὰρ ἐνῆν αὐτοὺς ὀλίγους ὄντας —— διαφθαρῆναι**] Verba hæc leguntur apud Agathiam lib. II. pag. 58.

τοβοεὶ

384. Αὕτη γε χρηστῶν ἀνδρ.] Eſt verſus Ariſtophanis in Ve-
ag.436.
398. v. Ἀφελκατός. Pro Σέκτος, lege, Σέξτος.
d. Καὶ τοῦτο ἔγραψεν Ὠριγ.] Huc faciunt ea, quæ habet
iſſ. Huetius, *Origenianorum* lib. III. cap. III. ſect. 2. pag.
Ex Epiſtolis Origenis duas omnino integras, & nulla ſui por-
truncatas, quaſdam ex parte duntaxat ſuperſtites habemus.
a ſupereſt epiſtola ad Jul. Africanum, qua doctiſſimo illi viro,
æ hiſtoriam, quæ in Danielis libro legitur, adulterinam ſuſpi-
ipſiuſque per epiſtolam roganti ſententiam, erudite reſpondit,
que narrationi huic auctoritatem aſſeruit. Plurima utriuſque
feruntur Græca manu exarata exemplaria; quorum unum a
ſcriptum ad me tranſmiſit Emericus Bigotius, ſingulari vir eru-
. Nos aliquando, cum Deo, ambas inter Syntagmata vul-
us.

g.415. Βαρκηνίς] De hac voce vide omnino Illuſtriſſ. Pear-
in Præfat. ad LXX. Interpretes.

g.416. v. Βάρβιτον.——Ὦ τὸ φίλτρον] Tam ſenſus quam metri
ſcribendum eſt, ὦ τὸ φίλον. Et ſic recte legitur Anthol. lib.
cap. XXV. pag. 399. ubi integrum Epigramma habes.

g.435. v. Βιτίον. Verba illa, Τῆς πίξης τὰ μὲν ἄκρα, &c. de-
ſunt ex Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. VIII.
559. ubi diſtichum integrum ſic legitur:

Τῆς πίξης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιά, μεχρὶ παλαιςῆς
Καὶ σπιθαμῆς ὕλης, Βίτιον εἰργάσατο.

apparet, Βιτίον hic eſſe nomen proprium fœminæ, vel
x.

g.436. v. Βλακεία.———Οἱ ςράτορες τελώβολον ἐλάμβ.] In
hoc loco nihil eſt ſani: cujus emendatio & illuſtratio peten-
ex vetere Interprete Ariſtophanis ad *Ranas*, pag. 217. ubi
gitur: Τὸ δικαστικὸν μισθάριον δύο ὀβολοὶ ἦσαν. ὕστερον δὲ ἦν τριώ-
, τοῦτο τῶν ςρατηγῶν κολακείας χάριν προςτεθέντων. Ait nimirum
liaſtes, mercedem Judicum Athenienſium initio fuiſſe duos
os: poſtea vero Strategos, ut gratiam a Judicibus inirent, u-
obolum adjeciſſe, ut eſſent tres oboli. Hinc apparet, Compi-
em ſupina prorſus negligentia pro ςρατηγοὶ hic ſcripſiſſe ςρά-
, & βλακείας pro κολακείας: totumque præterea locum ita
laſſe, ut nec caput nec pedes veræ ſententiæ in eo appareant.
er omnino Suidam v. Φεῦ.

g.442. Βορβόροπιν] Scribe potius Βορβορόπην. Βορβορόπη autem
ithetum ſcorti, ut diſcimus ex ipſo Suida v. Μυσάχνη: unde
hujus illuſtratio petenda eſt. Quæ vero ſequuntur, κῆπον. ση-
δὲ τὸ μόριον, nihil faciunt ad v. Βορβορόπην, ſed importune
ερῶς ex articulo Μυσάχνη huc tranſlata ſunt: ut Lectori
it, qui locum illum inſpicere voluerit.

g.510. v. Δελεάζοντες.———Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμ.] Hæc
verba Joſephi. lib. II. *de Bello Jud.* pag. 814.

g.578. v. Διεξόδοι.———Λήγουσι γάρ τ.] Fragmentum hoc
dis citat Laertius in *Arceſilao*: ubi recte legitur, λήθουσι.

g.590. Δίκτυς, ἱστορ.] De Dictye Hiſtorico eruditam Diſſerta-
m conſcripſit vir de literis elegantioribus præclare meritus
us Perizonius: ad quam Lectorem remittimus.

d. Ἔγραψεν Ἐφημερίδα. ἔστι δὲ τ.———Τρωϊκοῦ Διακόσμου]
doctiſſimi Ulricus Obrechtus in notis ad Epiſtolam Septimii,
c. Perizonius in dicta Diſſertat. Sect. VI. τὸ Ἐφημερίδα in
o Suidæ cum Τρωϊκοῦ Διακόσμου jungunt, & reliqua inter ea
ecta parentheſi includunt. Adhæc pro Ἰταλικὰ ſcribendum
cenſent Ἰλιακά: quod & ipſum ante eos ſuſpicatus eſt Leo
ius *de Patria Homeri*, cap. IV. Sic igitur ex illorum ſenten-
cus hic Suidæ conſtituendus erit: Ἔγραψεν Ἐφημερίδα (ἔστι
μεθ᾽ Ὅμ. καταλογ. ἐν βιβλ. θ΄. Ἰλιακά) Τρωϊκοῦ Διακόσμου.
ut verum fatear, parentheſis iſta rem non tam expedire,
intricare mihi videtur. Ea enim ſi admittatur, Dictys, au-
Suida, eam tantum belli Trojani partem, quam Homerus non
, Ephemeride ſua complexus fuiſſe dicendus eſt: quod ſe-
. Dictys enim totius belli Trojani hiſtoriam, ab initio uſ-
d finem, perſecutus eſt: ut patet ex libris ejus hodie adhuc
ſtitibus, quos de hoc argumento ſcripſit. Non dubito enim,
illud ipſum opus de bello Trojano, quod hodie adhuc ſub
os nomine circumfertur, & *Ephemeris* inſcriptum fuiſſe in-
s ejus Septimius teſtatur, Suidas hic intelligat: quamvis is
libros laudet, cum opus Dictyos modo dictum ſex tantum
conſtet. Potuit enim a librariis in numero erratum eſſe.
ea, pro ἔστι δὲ, ex codice Vaticano reſcribendum puto, ἔτι
æ lectio ſi admittatur, Τὰ μεθ᾽ Ὅμηρον opus diverſum fue-
Ephemeride; nec dicta parentheſis locum hic habere poterit.
ad Ἰταλικὰ attinet, ejus loco cum viris doctis ſupra lauda-
ribendum crediderim, Ἰλιακά: idque opus idem forſan fuerit
, quod Τρωϊκὸς Διάκοσμος inſcribebatur. Non inepte enim
ſtimet, locum hunc duabus voculis inſertis ſic legendum

ιακά, ἢ περὶ Τρωϊκοῦ Διακόσμου: quæ quidem conjectura ſi
t, nullus in hoc loco nodus ſupererit.

.635. v. Δυσθανατοῦντα.———Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτρ.] Frag-
m hoc legitur apud Theophyl. Simocatt. lib. II. cap. VI. init.

.666. v. Ἐβαρύνετο.———Οὐ δεῖ γὰρ λέγειν ἐβαρ.] Ex Scho-
Thucydidis ad lib. II. cap. XVI.

.668. v. Ἐγκάθετος.— —Μὴ τοῖς τελβ.] Eſt verſus Ari-
s *Acharnenſ.* pag. 388.

.761. v. Ἐξάντη.———Ἀπὸ ἐξάντης γεν.] Hæc ſunt verba
ylacti Simocattæ de Sapiro quodam, homine fortiſſimo:
gitur lib. II. cap. ult. circa fin.

790. Ἐπαφροδιτώπερος. Lege, ἐπαφροδιτόπερος, per ο in
antepenultima. Nam ſyllaba δι in Ἀφροδίτη, longa eſt.

TOM. II. Pag. 31. v. Εἰσαγωγεύς. ——— Εὐτύχει μὲ τ
Hæc ſunt verba Procopii *Hiſt. Arc.* cap. xii.

Pag. 33. v. Εἴσῃ. ——— Εἰ σώσαιμί σ' ἐξ Ἀνδρομέδας, θένε, εἴσῃ μοι χάριν] Verba illa, ἐξ Ἀνδρομέδας, parenth cludenda ſunt; quippe quibus obiter ſignificatur, fragmentu ex Euripidis *Andromeda* depromptum eſſe. Laertius in Ar lib. iv. Num. 29. Κράντωρ ἐρωτικῶς διατεθεὶς, ἐπῆγε τὰ ἐξ Ἀ μέδας Εὐριπίδου προτείνων γραμμάτιον·

Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσῃ μοι χάριν;

Hinc Suidas ſua depromſit.

Pag. 35. v. Εἰσκυκλεῖ. Pro κυκλοειδῶς τρίβεται, lego, κυ τρέπεσθαι, i.e. in orbem verti, circumagi.

Pag. 38. Εἴτω. πορευέσθω. συγχ.] Peſſime hic tres interp ones uni voci ſubjiciuntur, quæ ad tres diverſas voces pert Nam τὸ πορευέσθω referendum eſt ad verbum ἴτω, ab ἴμι, e do: τὸ συγχωρείσθω, ad ἤτω; ab εἰμὶ, ſum: τὸ ἐάν τις, ad Confuſio hæc inde orta eſt, quod vocales η & ι, & diphth ει, eodem prorſus modo ætate Suidæ, & ante, apud Græcos nuntiarentur.

Pag. 44. v. Ἡγμένος. ——— Ὁ δὲ ἠγάσθη τὸ μὴ.] Hæ verba Marini in vita Procli, cap. ix. ubi de Olympiodoro ph pho agitur. Confer Suidam v. Ὀλυμπιόδωρος, ubi idem loc gitur.

Pag. 54. Ἥλικες. οὕτως ἐλέγοντο οἱ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφ.] Hæc F Valeſius Polybio tribuit: ſed ſunt Joſephi lib. vi. *de Bello* pag. 934.

Pag. 71. v. Ἡράκλειος. ——— Ἐν τοῖς εἰς τὰ Ἡρία παλατίοις.] cum hunc egregie illuſtrat Codinus *de Orig. CPolit.* Num Τὰ δὲ ἐν τῷ Ἡραίῳ παλάτια ἐκτίσθη παρὰ τοῦ μεγάλου δὲ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἰουστῖνος ἐκαλλώπισεν. Ἡραῖον δὲ ἐκλήθη, ὅτι τῆς Ἥρας ἦν ὁ ναὸς ἐκεῖ. ἢ Ἡρίον, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐκεῖ ἐτ πολῖται. Vide ad eum locum Lambecium.

Pag. 79. v. Ἡρῶται. Pro ἔθυε, lege εὔθυνε. Vide Suidam, θύνουσι.

Pag. 98. v. Ἱερείας. ——— Ἰμεραία δὲ γραῦς τ.] Eandem h am narrat Valerius Max. lib. i. cap. vii. Vide etiam Mure *Lect.* lib. xiv. cap. xv.

Pag. 111. v. Ἴκελον. ——— Ἴκελον γὰρ ἐπὶ τοῦ τάφου ε.] Loc ita legendus & diſtinguendus eſt: Ἴκελον γὰρ ἐπὶ τοῦ τάφου εἰκ κυδίδου. τοῦ κενοταφίου δὲ τοῦτο γνώρισμά ἐστιν ἐπιχώριον, ἐ τοβοεὶ παραδῶσαι τὴν πόλιν. ἀντὶ τοῦ αὐθημερόν. [1] οἱονεὶ ἔναυλον. ἢ [2] ἔπι τῶν βοῶν ἐν ζυγῷ ὄντων.

Αὐτοβοεί. παραχρῆμα συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλάγματι. [3] οὕτω Θουκυδίδης. παρὰ Θεοπόμπῳ δὲ, ἀντὶ τοῦ κατακράτος.

Αὐτογένεθλον. αὐτογέννητον.

Αὐτοδαῆ. [4] τὰ ἐκ φύσεως, καὶ μὴ ἐκ διδαχῆς. Αὐτοδαῆ ὀρχήματα.

Αὐτόδαξον [5] τρόπον. τουτέστι τὸν δάκνοντα. τὸν ἐμπεσόντα. ἢ αὐθάδη καὶ ὀργίλον. ἐπεὶ οἱ ὀργίλοι δάκνουσι τοῖς ὀδοῦσιν. Ἀριστοφάνης·

Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτόδαξον τρόπον.

Καὶ αὖθις·

Ἵν᾽ [6] ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.

ἀντὶ τοῦ πάνυ. Αὐτοδὰξ καὶ τὸ παραχρῆμα ἀποδεδώκασιν.

Αὐτὸ [7] δείξει. παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον.

Αὐτοδίκη. [8] ὅταν αὐτὸς δι᾽ ἑαυτοῦ τις δικάζηται, καὶ [9] αὐτομαχεῖ. καὶ [10] Αὐτοδικεῖν Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν.

Αὐτόετες. σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει.

Αὐτόθεν. ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ᾽ αὐτόθεν.

[11] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι. Καὶ αὖθις· Ἀλλὰ χρῆναι παρ᾽ αὐτόθεν, ὡς ἔχουσιν, ἀντεπεξελθόντας ἐν χερσὶ στήσασθαι τὸ τέλος τοῦ πολέμου. ἢ Αὐτόθεν, ἀντὶ τοῦ οἴκοθεν. ἔνδοθεν. Ὁ δὲ αὐτόθεν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὥρμηται. Καὶ Ἰώσηπος. Δῶρα δὲ αὐτόθεν μὴ πέμπειν τῷ βασιλεῖ. ἀντὶ τοῦ οἴκοθεν. ἢ Αὐτόθεν, ἐκεῖθεν, ἢ ἀπὸ τοῦ παρόντος χρόνου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι αὐτόθεν ἐλπίσαντες ἤδη τὴν παρεμβολὴν αἱρήσειν. ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ παραχρῆμα. καὶ Θουκυδίδης· Χειμὼν ἦν, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον αὐτόθεν ποιεῖσθαι οὕτως ἐδόκει.

Αὐτοκακὸν [12] ἔοικε τῷδε. ἄκρως καὶ καθ᾽ ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε εὔνους.

Αὐτοκάβδαλος [13] ναῦς, ἢ αὐτοκάβδαλον σκάφος.

decreverunt, urbem eodem ſtatim die dedendam eſſe. Αὐτοβοεὶ enim hic idem ſignificat quod αὐθημερόν. Vel, dum aures adhuc clamore perſonant. Vel, dum boves adhuc ſub jugo ſunt.

Αὐτοβοεί. Apud Thucydidem dicitur de re, quæ ſtatim, &, ſimul ac primus clamor militaris ſublatus eſt, perficitur. Apud Theopompum vero ſignificat per vim, ſive violento Marte.

Αὐτογένεθλον. A ſe genitum.

Αὐτοδαῆ. Quæ natura magiſtra abſque inſtitutione diſcuntur. Ut, Αὐτοδαῆ ὀρχήματα, ſaltationes, quas quis natura, non doctrina didicit.

Αὐτόδαξον τρόπον. Ingenium valde mordax, & quod alios inſectatur. Vel, pervicax & iracundum. Irati enim mordent dentibus. Ariſtophanes: *Mores veſtros veritus, & ingenium iracundum.* Et iterum: *Ut redoleamus mulieres vehementer iratas.* Αὐτοδὰξ etiam interpretantur ſtatim, confeſtim.

Αὐτὸ δείξει. *Ipſa* [*res*] *demonſtrabit.* Proverbium. Deeſt vox ἔργον.

Αὐτοδίκη. Dicitur de eo, qui per ſe ipſum & non per alium litigat. Idem enim interdum ſignificat quod αὐτομαχεῖ. Et Αὐτοδικεῖν apud Dinarchum ſignificat, ſibi ipſis jus dicere.

Αὐτόετες. Eodem anno.

Αὐτόθεν. Illinc. Ex iſto loco. *Neceſſe omnino eſt, eos ex ipſo illo loco veniſſe.* Ariſtophanes *Acharnenſibus.* Et iterum: *Sed oportere eos ex illo loco ita, ut nunc ſint, paratos hoſti obviam illico procedere, & fortiter pugnando bello finem imponere.* Vel Αὐτόθεν, ſuopte ingenio. Intrinſeco inſtinctu. *Ille vero ſuopte ingenio ad injuſtitiam ferebatur.* Et Joſephus: *Dona vero Regi domo non mittere.* Αὐτόθεν enim hic poſitum eſt pro οἴκοθεν. Vel Αὐτόθεν, illinc, vel ſtatim. *Romani vero ſperantes ſe caſtris ſtatim potituros eſſe.* Et Thucydides: *Hyems erat, & Athenienſibus bellum illico inferre placuit.*

Αὐτοκακόν. Voluntarium malum huic videtur. Summe & ſupra modum favere huic videtur.

Αὐτοκάβδαλος. Navis vel ſcapha ex tem-

---

[1] Οἱονεὶ ἔναυλον] Hæc nimis præciſa ſunt. Clarius dixiſſet Suidas, οἱονεὶ ἐναύλου ἔτι οὔσης τῆς βοῆς. Vel hic enim loci hujus ſenſus eſt, vel nullus. Portus hic οὐδὲν ὑγιές.

[2] Ἢ ἔπι τῶν βοῶν ἐν ζυγῷ ὄντων] Hæc inepta ſunt, & ſola litura ſananda.

[3] Οὕτω Θουκυδίδης] Lib. II. cap. LXXXI. Item lib. III. cap. LXXIV. & lib. VIII. cap. XXIII.

[4] Αὐτοδαῆ. τὰ ἐκ φύσεως, καὶ μὴ ἐκ διδ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 42. ut Portus monuit.

[5] Αὐτόδαξον τρόπον] Scribendum eſt αὐτοδὰξ τὸν τρόπον. Nota enim hæc Suidæ referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis in *Pace* pag. 666. (456. Ed. Baſ. *P.*)

Τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον.

Sic etiam paulo poſt apud Suidam legendum eſt.

[6] Ἵν᾽ ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtrata* pag. 881. (556. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi rectius legitur: Ὡς ἂν ὄζωμεν γυν.

[7] Αὐτὸ δείξει. παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον] Locus hic Suidæ in lepidum errorem induxit doctiſſimum Mauſſacum, cujus verba ex Diſſertatione Critica adducam: *Quin alia multa etiam ſine hypotheſibus allata ſint* (loquitur ibi de proverbiis, quæ Heſychius ſine interpretatione & argumento in Collectanea ſua retulit) *non dubito, quæ quiſque pro diligentia & ſtudio notare poterit. Conſule proverbium* ἐξ ὄνυχος, *quod etiam hypotheſi indiget: &* Ἄρης τύραννος, *ubi nulla hypotheſis, ſed proverbium nudum affertur; & ſexcentis aliis. Quod autem nos vocamus hypotheſin, hoc Suidas proprie* ἔργον *appellat. In proverbio enim, quod hypotheſi & facto indiget apud illum, hæc leguntur:* Αὐτὸ δείξει. ἐλλείπει τὸ ἔργον. Sed hæc quidem jocularia ſunt. Senſus enim hujus loci non eſt, proverbium Αὐτὸ δείξει argumento & hypotheſi carere, ut Mauſſacus putavit: ſed per verba iſta ἐλλείπει τὸ ἔργον Suidas ſignificare voluit, in proverbio Αὐτὸ δείξει deſiderari vocem ἔργον, & integram παροιμίαν ita efferendam eſſe, Αὐτὸ τοὔργον δείξει. Sic enim proverbium hoc effert Ariſtophanes *Lyſiſtrata* pag. 859. multique alii ſcriptores, quos hic allegare non attinet. Vide Gatakerum ad Marc. Anton. Lib. XI. §. XV. a quo errorem Mauſſaci recte etiam notatum eſſe video.

[8] Αὐτοδίκη. ὅταν αὐτὸς δι᾽ ἑαυτοῦ τις δικάζηται] Secundum Scholiaſtam Thucydidis αὐτόδικοι illi appellantur, qui propriis judiciis utuntur, nec a ſuperiore & extraneo judice pendent. Vide eum ad lib. V. cap. XX.

[9] Αὐτομαχεῖ] Vide infra hac voce.

[10] Καὶ αὐτοδικεῖν Δείναρχος ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν] Ex Harpocratione.

[11] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι] Pag. 376. (266. Ed. Baſ. *P.*)

[12] Αὐτοκακὸν ἔοικε τῷδε.] Obſcura hæc mihi videntur, nec facile divinaturum quenquam puto, quid Suidas hic ſibi velit.

[13] Αὐτοκάβδαλος ναῦς, ἢ αὐτοκάβδαλον σκ.] Vide Etymologum.

αὐτοσχέδιον. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφίτων εἴρηται. τὸ γὰρ ὡς ἔτυχε φυραθὲν ἄλευρον αὐτοκάβδαλον λέγεται.

Αὐτοκέλευστος. αὐτόρμητος. Ἀρριανός· Κρότος τε ἀθρόος, οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθη.

Αὐτοκέρατος. οἷον εὐκέρατον, συμμέτρως κεκραμμένον.

Αὐτοκίνητον. αὐτοφυές. Τῷ δὲ Ἑρμείᾳ τῷ φιλοσόφῳ τὸ αὐτοκίνητον οὐ προσῆν τῇ πολυμαθείᾳ.

Αὐτοκλείδης. Κηδωνίδης καὶ Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο.

Αὐτοκόμου. [1] Ἀριστοφάνης Βατράχοις περὶ Αἰσχύλου·

Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφίας
Λασιαύχενα χαίταν.

ὡσεὶ εἶπεν, ὀργισθεὶς ὥσπερ σῦς. [2] πᾶν τὸ ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται.

Αὐτοκράτης, Ἀθηναῖος, κωμικὸς ἀρχαῖος. τῶν δραμάτων αὐτοῦ [3] Τυμπανισταί. ἔγραψε καὶ τραγῳδίας πολλάς.

Αὐτοκράτωρ. δεσπότης. ἄρχων. Ἑλληνικὴ ἡ φωνή. [4] τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ καταπολεμήσαντος καὶ κρατήσαντος ἐναντίων. καὶ ἦν κοινὸν πρόσρημα ἐπί τε στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.

Αὐτοκράτορα. πάντα τὸν ἀνυπεύθυνον. [5] Αὐτοκράτορες. ἀντὶ τοῦ, τῶν δογμάτων κρατοῦντες. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Τούτων πέρι πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν.

Αὐτοκτόνα.

Οὕτως [6] ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα,
Ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

περὶ Αἴαντος καὶ Ἕκτορος.

Αὐτολήκυθοι. [7] Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. [8] ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν. ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας, μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους. ἢ αὐτουργούς. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τύπτοντας, καὶ μαστιγοῦντας, καὶ ὑβρίζοντας. ἢ τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις. καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύρια. καὶ λύσαντες δὲ πολλάκις τὴν λήκυθον, ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν.

pore & levi negotio compacta. Proprie autem vocabulum hoc de farina dicitur. Farina enim utcunque & parum accurate ſubacta ἄλευρον αὐτοκάβδαλον dicitur.

Αὐτοκέλευστος. Qui injuſſus & ſponte ſua aliquid facit. Arrianus: *Et frequens plauſus nullo jubente ſponte ſua excitatus eſt.*

Αὐτοκέρατον. Bene temperatum. Modice mixtum.

Αὐτοκίνητον. Quod per ſe movetur. Nativum. Sponte natum. *Hermias vero philoſophus varia quidem eruditione, ſed non ingenii dotibus excellebat.*

Αὐτοκλείδης. Autoclides, Cedonides, & Therſander ob puerorum amores, quibus indulgebant, male audiebant.

Αὐτοκόμου. Valde comati. Ariſtophanes in *Ranis* de Æſchylo dicit: *Hirſutis valde comatæ jubæ ſetis inhorreſcens.* Idem eſt, ac ſi dixiſſet, apri inſtar iratus. [Homerus vero de leone irato dicit:] *Omne ſupercilium demittit.*

Αὐτοκράτης. Autocrates, Athenienſis, Comicus antiquus. Ex fabulis ipſius ſunt *Tympaniſtæ.* Scripſit & tragœdias multas.

Αὐτοκράτωρ. Imperator. Dominus. Princeps. Vocabulum eſt Græcum. Dicitur etiam de eo, qui hoſtes vicit & debellavit. Eadem appellatio communis erat Imperatoribus & Conſulibus.

Αὐτοκράτορα. Sic Græci appellant Principem nullis rationibus reddendis obnoxium. Item Αὐτοκράτορες appellantur, qui ſuo arbitrio quidvis decernunt. Ariſtophanes *Avibus: Venimus ad vos legati, liberam de omnibus ſtatuendi poteſtatem habentes.*

Αὐτοκτόνα. [Letalia.] *Sic ab inimicis letalia mittebantur dona, ſpeciem quidem beneficii præ ſe ferentia, ſed re vera fatalem mortem afferentia.* De Ajace & Hectore iſta dicuntur.

Αὐτολήκυθοι. Demoſthenes in oratione contra Cononem ſic vocat eos, qui ad quidvis faciendum & patiendum parati ſunt & accincti. Vel ſignificat pauperes, & qui nihil aliud poſſident quam lecythos. Vel qui ipſi ſibi miniſtrant. Vel, qui ad verbera infligenda parati ſunt: quaſi dicas verberantes, flagris cædentes, & contumelia alios afficientes. Vel, qui pecuniam prompte dant, & ad commercia proclives ſunt. In lecythis enim pecuniam ferre ſolebant. Sæpe etiam lecytho ſoluta, loro ejus ad alios cædendum utebantur.

---

[1] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 250. (162. Ed. Baſ. P.)

[2] Πᾶν τὸ ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται] Homerus Il. P. v. 136.

[3] Τυμπανισταί] Hujus fabulæ meminit Ælianus *Hiſtor. Anim.* lib. XII. cap. IX.

[4] Τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ καταπολεμήσαντος καὶ κρατήσαντος τῶν ἐναντ.] Hæc verba Suidæ de conſuetudine Romanorum, non Græcorum, intelligenda ſunt. Apud Romanos enim belli duces toties ab exercitu *Imperatores* appellabantur, quoties ingenti prælio hoſtes viciſſent, ut ex ſcriptoribus Hiſtoriæ Romanæ notum eſt. Dio de Julio Cæſare pag. 157. Ἐψηφίσθη δὲ αὐτῷ δημοσίᾳ καὶ τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ὄνομα, οὐχ ὥσπερ τοῖς τινὰ μάχην μεγάλην νικήσασιν &c. i. e. *Decretum publice fuit, ut Imperator appellaretur, non quemadmodum Imperatores dicuntur illi, qui magno prælio hoſtem vicerunt* &c. Vide eundem in *Auguſto* pag. 191.

[5] Αὐτοκράτορες. ἀντὶ τοῦ τῶν δογμάτων κρατοῦντες]. Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 614. (428. Ed. Baſ. P.)

[6] Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα, Ἐν χάρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XIV, Epigr. XIV. ut Portus etiam obſervavit.

[7] Αὐτολήκυθοι. Δημοσθένης κατὰ Κόν.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[8] Ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν] Id eſt, ſcurras & paraſitos: quo ſenſu vox αὐτολήκυθος accipitur apud Plutarchum in libello *de adulat. & amici diſcrimine* pag. 50.

Αὐτολόχευτος. αὐτογέννητος. ὁ Θεὸς ἀγέννητος.

Αὐτόλυκος.[1] Ἀρεοπαγίτης οὗτος ὤν, καὶ [2] τοὺς οἰκείους ὑπεκτιθέμενος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἑάλω, καὶ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ δικασταί.

Αὐτόλυκοι.[3] πένητες. οἷον αὐτοδιάκονοι.

Αὐτοματίζουσιν. αὐτόματοι παραγίνονται. Αὐτοματίζουσι δύο τινές. ἀδελφὼ δὲ ἤστην καὶ γένος καὶ προαίρεσιν, καὶ χώρους τινὰς ἀσύλους ὑποδεικνύουσι, διὰ τὸ ἔρμα τοῦ ὀχυρώματος.

Αὐτομαχεῖν.[4] τὸ δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. καὶ Αὐτομαχῆσαι. ὅταν ἀντιποιῆταί τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ πεπρακὼς μὲν ἀξιόχρεως, ὥστε δοκεῖν ἀποτῖσαι τὴν ζημίαν, καὶ συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τὸν ἀντιποιούμενον· βούλοιτο δὲ ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀμφισβητοῦντα, τοῦτο αὐτομαχῆσαι καλεῖται.

Αὐτομόλως. προδοτικῶς. καὶ Αὐτομολῆσαι ἐστὶ τὸ προδοῦναι τοὺς ἰδίους, καὶ ἐᾶσαι, καὶ ἀπελθεῖν πρὸς τοὺς ὑπεναντίους ἐπὶ συμμαχίᾳ. Αὐτόμολος δὲ, ὁ πρόσφυξ.

Αὐτὸν κέκρουκας τὸν [5] βατῆρα τῆς θύρας. ἐπὶ τῶν ἀληθευόντων. οἷον ἐπ' αὐτὴν ἐλήλυθας τὴν ἀλήθειαν.

Αὐτονομουμένη πόλις. ἡ τοῖς αὐτῆς νόμοις χρωμένη, καὶ οὐχ ὑπακούουσα ἑτέροις.

Αὐτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφεις; ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν, ἑτέρους δὲ τρέφειν ἐπαγγελλομένων.

Αὐτονυχί. αὐτῇ τῇ νυκτί.

Αὐτοπαθῶς. [6] Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀνακρινόμενος ὑπὲρ ἑκάστου ἀπεδίδου λόγον· οὐ μὴν ἀλλ' αὐτοπαθῶς καὶ γενναίως ὑπέμενε τοὺς ἐλέγχους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Ἀννίβας δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρηκέναι, ἐπιστεύετο. Αὐτοπαθῶς οὖν, οἴκοθεν, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως. [7] Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρῆσθαι παρὰ τοῦ Ἀννίβου κατὰ Ῥωμαίων, πάσης τῆς προϋπαρχούσης ὑποψίας ἀπέστη.

Αὐτόπρεμνον. δύσκολον. πρόρριζον. ἢ μέγα. [8] Ἀριστοφάνης περὶ Αἰσχύλου· Αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

Αὐτολόχευτος. Ex ſe genitus. Non genitus.

Αὐτόλυκος. Autolycus, Areopagita, cum tempore belli Chæronenſis liberos & uxorem [Athenis] clam ſubduxiſſet, deprehenſus & a judicibus condemnatus fuit.

Αὐτόλυκοι. Pauperes, ſive, qui ſibi ipſi miniſtrant.

Αὐτοματίζουσιν. Sponte ſua, nec vocati accedunt. *Duo quidam ſponte ſua veniunt, & genere & voluntate ſibi gemini, loca quædam tuta & munita indicantes.*

Αὐτομαχεῖν. Per ſe ipſum, non per alium litigare & judicio contendere. Et Αὐτομαχῆσαι. Cum quis domum aut fundum ſibi vendicat, & venditor ſolvendo eſt, nec judicium adverſus vindicantem detrectat; eamque ob cauſam poſſeſſor domus vel fundi ipſe judicio experiri vult adverſus eum, qui de re empta controverſiam movet; id αὐτομαχῆσαι dicitur.

Αὐτομόλως. Transfugæ vel proditoris in modum. Et Αὐτομολῆσαι eſt ſuos prodere & deſerere, & ad hoſtes transfugere, ut illis milites. Et Αὐτόμολος, transfuga.

Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατ. *Ipſum januæ limen tetigiſti.* Dicitur de illis, qui vera dicunt. Quaſi dicas, ipſam veritatem tetigiſti.

Αὐτονομουμένη πόλις. Civitas, quæ ſuis legibus utitur, ſuique juris eſt.

Αὐτὸν οὐ τρ. *Te ipſum non alens, canes alis?* Dicitur de iis, qui, cum pauperes ſint, alios tamen ſe alere velle pollicentur.

Αὐτονυχί. Eadem nocte.

Αὐτοπαθῶς. Ex proprio affectu. Ex vero animi ſenſu. Polybius: *Ille vero interrogatus ſingillatim omnium rationem reddebat, & ex vero affectu animoque generoſo quodvis examen ſuſtinebat.* Et iterum: *Annibali autem, cum ex vero animi ſenſu nec ſimulate locutus videretur, fides habebatur.* † *Antiochus igitur, cum perſuaſum haberet, Annibalem ex proprio affectu & vero ſenſu loqui, priores omnes ſuſpiciones depoſuit.*

Polybius. VIII.19.6. Vol. III. 48

Polybius. III. 12.1. Vol. I. p. 411.

Αὐτόπρεμνον. Difficile. Quod cum ipſis radicibus evellitur. Vel magnum. Ariſtophanes de Æſchylo inquit: *Illum vero magno impetu irruentem, & inanem verborum apparatum diſſipantem videbimus.*

---

[1] Αὐτόλυκος. Ἀρεοπαγίτης οὗτος ὤν, καὶ τοὺς οἰκείους ὑπεκθ.] Ex Harpocratione.

[2] Καὶ τοὺς οἰκείους ὑπεκτιθέμενος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἑάλω] Hic locus propter brevitatem obſcurus eſt, qui ut recte intelligatur, ſciendum eſt, poſt pugnam Chæronenſem, qua res Græcorum valde afflictæ fuerunt, Athenienſes lege lata interdixiſſe, ne quis metu periculi patriæ imminentis vel ipſe urbem deſereret, vel uxorem & liberos clam inde ſubduceret; ut diſcimus ex argumento orationis, quam Lycurgus contra Leocratem ſcripſit. Inter eos igitur, qui tunc temporis uxorem & liberos contra legem Athenis ſubduxerunt, fuit hic Autolycus, qui ideo a judicibus condemnatus & pœna affectus eſt, ut præter Harpocrationem, &, qui eum deſcripſit, Suidam, egregie nos docet Lycurgus in oratione contra Leocratem pag. 154. his verbis: Ἀλλὰ μὴν καὶ Αὐτολύκου μὲν ὑμεῖς κατεψηφίσασθε, μείναντος μὲν αὐτοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις, ἔχοντος δ' αἰτίαν τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκθέσθαι· καὶ ἐτιμωρήσασθε. Criminis hujus reum Autolycum peregerat Lycurgus habita contra eum oratione, cujus mentio fit apud Harpocrationem v. Αὐτόλυκος, & v. Ἠρία; itemque in argumento orationis, quam idem Lycurgus contra Leocratem ſcripſit. Hinc ergo patet, pro Χαρωνικοῖς, ut priores Edit. Suidæ exhibent, me recte repoſuiſſe Χαιρωνικοῖς, ut apud Harpocrationem legitur; & Portum toto, quod aiunt, cœlo a ſcopo aberraſſe, qui locum hunc Suidæ de locis Charonicis, ſive ſpeluncis peſtiferis intelligendum eſſe exiſtimabat.

[3] Αὐτόλυκοι] Hanc vocem ſuſpectam habeo, eamque ex voce αὐτολήκυθοι (de qua vide paulo ante) corruptam eſſe puto. Cæterum, articulus hic deeſt in Editt. Baſileenſi & Genevenſi: exſtat autem in MSS. & Editt. Mediolanenſi & Aldina.

[4] Αὐτομαχεῖν. τὸ δι' ἑαυτοῦ δικ.] Vide Mauſſacum ad Harpocrationem h. v. & Petitum *de Leg. Attic.* pag. 400.

[5] Τὸν βατῆρα τῆς θύρας] Infra v. Βατὴρ legitur τὸν βατῆρα τοῦ λόγου.

[6] Πολύβιος· Ὁ δὲ ἀνακρινόμενος ὑπὲρ ἑκ.] Hoc fragmentum legitur apud Polyb. lib. VIII. cap. XIV.

[7] Ὁ μὲν οὖν Ἀντίοχος δόξας αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς εἰρ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XI.

[8] Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 254. (166. Ed. Baſ. *P.*)

Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ἐγώ. Καὶ ἦλθον ἡμέραις αὐτὸς μὲν μ′. ἀντὶ τοῦ ἐγὼ Ἀττικῶς. Αὐτὸς, ἐπὶ σώματος. διορίζουσι γὰρ τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ σώματα. Ὅμηρος· Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχάς. εἶτα· Αὐτοὺς δ' ἑλώρια. Καὶ[1] Ἀριστοφάνης· Ὁ νοῦς μὲν ἔξω· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίας.

Αὐτός. ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης. [2]Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Φράσον ταῖς ὀρχηστρίσιν, ὅτι αὐτὸς εἰσέρχομαι.

Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνυόντων ἐν τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί τινές εἰσιν.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν. ἤτοι τὴν πηγήν. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

Αὐτόσε. ἐκεῖσε. λέγεται δὲ καὶ αὐτοῦσε. Διάβασις δὲ οὐκ ἔστιν αὐτοῦσε, ὅτι μὴ τῷ ζεύγματι.

Αὐτὸς[3] ἔφα. τοῦτο παροιμιακὸν ἐπὶ Πυθαγόρου τοῦ φιλοσόφου εἰσῆλθεν εἰς τὸν βίον. οὗτος γὰρ ἀποσεμνύνων τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ βίον, ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἔλεγεν· Αὐτὸς ἔφα· ἀντὶ τοῦ εἶπεν. Οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, φησὶν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ.

Αὐτόσιτος. ὁ οἰκόσιτος.

Αὐτός[4] τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς Θεοὺς κάλει. ὁμοία τῇ, Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. ἐπὶ τοῦ μὴ δεῖν ἐπὶ ταῖς τῶν Θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν, καὶ μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι.

4. [illegible] 38. [illegible]

Αὐτόστοιχος. αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων. Ὁ βουλόμενος ἐν τῷδε τῷ βίῳ ἀβέβηλον βίον πολιτεύεσθαι, αὐτόστοιχος ἐθέλει εἶναι.

Αὐτοσφαγῆ. τὸν ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Αἴας φησί·

Καί[5] σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
Ξυναρπάσαιαν. ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ
Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα· τὰς αὐτοσφαγεῖς
Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.

Σοφοκλῆς φησίν.

Αὐτοσχέδιον. ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου. ἢ τὸ ἐκ τοῦ συντόμου. καὶ Αὐτοσχεδίως, αὐτομάτως, συντόμως. καὶ Αὐτοσχεδιάζωσιν, αὐτομάτως πράττωσιν. Αἰλιανός· Ῥωμαῖοι δὲ οὔτε εὐπραγίαν παράνομον, οὔτε νίκην τελεσθεῖσαν, ἧς ὁ ἄρχων μὴ ἐκοινώνησεν, ἠσπάζοντο, ἵνα μὴ αὐτοσχεδιάζωσιν ἐν ταῖς πράξεσιν οἱ ὑπήκοοι. Καὶ αὖθις· Ὑπὲρ μεγάλων ἥκειν καὶ ἀδυνάτων αὐτοσχεδιασθῆναι.

Αὐτότατος. [6]Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐκεῖνος αὐτός; αὐτότατος.

ἀντωνυμία. πέπαικται δὲ κωμικῶς. τὰ[7] γὰρ ἀόριστα τῶν πραγμάτων ἀνεπίτατα. εἰ οὖν ἀντωνυμία ἐπὶ οὐσίας

Αὐτός. Ego. *Et ipſe quidem quadraginta diebus veni.* Hic αὐτὸς Attice poſitum eſt pro ἐγώ. Αὐτὸς de corpore dicitur. Animas enim a corporibus diſtinguunt. Homerus: *Multas autem generoſas animas* [*Orco demiſit.*] Poſtea addit: *Ipſos vero canibus dilaniandos objecit.* Ariſtophanes: *Mens quidem foris eſt: ipſe vero intus in ſublimi loco ſedens tragœdias componit.*

Αὐτός. Interdum ponitur pro *Dominus.* Ariſtophanes *Ranis*: *Dic ſaltatricibus dominum intrare.*

Αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ. *Ipſe ſe canit.* De illis dicitur, qui in rebus gerendis ſe ipſi, quales ſint, demonſtrant.

Αὐτὸς γὰρ εὗρε τ. *Ipſe enim invenit fontem mali.* In eos, qui ſibi ipſi mala accerſunt.

Αὐτόσε. Illuc. Dicitur autem & αὐτοῦσε. *Tranſitus autem illac non datur, niſi ponte facto.*

Αὐτὸς ἔφα. *Ipſe dixit.* Hoc proverbium a Pythagora ortum eſt. Is enim dictis & factis ſuis auctoritatem conciliare volens, in colloquiis dicebat: Αὐτὸς ἔφα, i.e. *Ipſe dixit.* Quaſi diceret: *Hæc oratio non eſt mea, ſed Dei.*

Αὐτόσιτος. Qui domi nutritur.

Αὐτός τι νῦν δρ. *Ipſe manum operi admovens, Deos voca.* Proverbium hoc ſimile eſt illi: *Cum Minerva manum quoque move.* Monemur autem eo, non oportere nos Deorum auxilio fretos ſedere otioſos: diciturque de mulieribus, quas maxime operi vacare oportet.

Αὐτόστοιχος. Qui ipſe ad ſe animum advertit. *Qui in hac vita ſancte vivere vult, ad ſuam ipſius vitam mentem advertere debet.*

Αὐτοσφαγῆ. A ſe ipſo occiſum. Ajax inquit: *Eoſque malos* [*Furiæ*] *correptos peſſime perdant; &, quemadmodũ vident me propria manu occiſum cadere: ſic & illi a cariſſimis liberis & nepotibus occiſi perdantur.* Sophocles.

Αὐτοσχέδιον. Ex vicino loco. Vel, quod celeriter & ex tempore fit. Et Αὐτοσχεδίως, ſponte ſua, ex tempore. Et Αὐτοσχεδιάζωσιν, ſponte [& abſque imperio ducum] aliquid agant. Ælianus: *Romani vero nec rem proſpere geſtam, ſi contra leges facta eſſet, nec victoriam abſque imperio & voluntate ducis partam probabant, ne ſubditi aſſueſcerent ſuo arbitrio quidvis agere.* Et iterum: *Venire de rebus magnis, & quæ ipſorum auctoritate confici nequirent.*

Αὐτότατος. Ipſiſſimus. Ariſtophanes *Pluto*: *Ille ne ipſe? Ipſiſſimus.* Pronomen hoc Comice confictum eſt. Quæ enim definita ſunt, intenſionem non admittunt. Si igitur pronomen de ſubſtantia dicatur, eatenus nul-

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 391. (278. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Φράσον ταῖς ὀρχηστρ.] Apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 236. (151. Ed. Baſ. *P.*) locus iſte recte ſic legitur:

Ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς αὐλητρίσι,
Ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.

[3] Αὐτὸς ἔφα. τοῦτο παροιμ.] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 124.

[4] Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς Θ.] Similem prorſus ſenſum habent proverbia illa, Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν Θεὸν καλεῖν: Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει; de quibus vide Suidam infra ſuis locis.

[5] Καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπ.] Hæc ſunt verba Sophoclis in *Ajace* pag. 50. ut Portus obſervavit.

[6] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 10. (6. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Τὰ γὰρ ἀόριστα] Puto legendum, τὰ γὰρ ὁριστά.

περιλαμβάνεται, κατὰ τοῦτο ἐπίτασιν οὐ δέχεται, ὡς τὰ ἄλλα μέρη.

Αὐτοτελής. ἱκανός. τέλειος. Πολύβιος· Ταῦτα εἰρήσθω χάριν τῆς Ῥωμαίων εὐβουλίας, καὶ τῆς ἀνοίας τῶν ὀλιγωρούντων τῆς τῶν ἐκτὸς συγκαταθέσεως, αὐτοτελεῖς δὲ νομιζόντων εἶναι πρὸς τὸ κατορθοῦν τὰς σφετέρας δυνάμεις. καὶ Αὐτοτελὴς δίκη, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐκκαλέσασθαι ἐφ' ἑτέραν. καὶ αὐτὸ τὸ κύριον ἁπλῶς.

Αὐτοῦ. ἐπὶ τόπου. [1] Ὅμηρος·

Στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων.

Καὶ αὖθις·

Αὐτοῦ[2] τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

Αὐτούργητον. αὐτοφυές. ἐν Ἐπιγράμμασι·

---Καὶ αὐτούργητον ἐρείκης
Βάθρον. ——————

Αὐτοφόνῳ. ἑαυτὸν ἀνελόντι.

Τόσσης[3] γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τόλμης
Οὐχ εὑρὼν, παλάμῃ θῆκεν ὑπ' αὐτοφόνῳ.

περὶ Αἴαντος ὁ λόγος.

Αὐτοφυέστατον. [4] μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κάλλος. Αὐτοφυέστατον, καὶ οἷον γένοιτο Φιλοθήρου κόρης.

Αὐτόχειρες. οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες αὐτοχειρίᾳ.

Αὐτόχθονες. οἱ Ἀθηναῖοι· ἢ ἐπεὶ τὴν χθόνα, τουτέστι τὴν γῆν, χέρσον οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο· ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς ἐπήλυδας. Αὐτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες, καὶ Αἰγινῆται, καὶ Ἀθηναῖοι ἐκαλοῦντο. καὶ Αὐτόχθων, τῆς αὐτῆς πόλεως.

Αὐτόχρημα ὅμοιον. παντελῶς ὅμοιον. Αἰλιανός· [5] Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρούβα φεύγειν ἐπειγομένην, τὰς χεῖρας ἐπιβαλὼν, εἴχετο ἐρρωμένως τῆς πρύμνης ὁ Κλάπος ὄνομα. Καὶ Ἀριστοφάνης·[6]

Τὸν [7] Παφλαγόνα λαθεῖν οὐχ οἷόν τε.
Ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'· ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
Τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δὲ ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
Τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος,
Ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσιν.

ἀντὶ τοῦ πάνυ ἀληθῶς. ἀψευδῶς. Χαόνες δὲ ἔθνος Ἠπειρωτικόν.

Αὔτως. ὡς ἔτυχεν. ἢ ματαίως.

Αὐτῷ στεφάνῳ. σὺν αὐτῷ τῷ στεφάνῳ. [8] Ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ πᾶς τις ἄπεισι τὴν δᾷδα λαβών.

Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν. σύντροφον Ἀθηναίοις, ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν, αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις.

lam intenſionem recipit, ut aliæ partes.

Αὐτοτελής. Cui propriæ vires ad aliquid perficiendum ſufficiunt. Perfectus. Polybius: *Hæc dicta ſint ad prudentiam Romanorum laudandam, & illorum amentiam coarguendam, qui exterorum conſenſum negligunt, & ſuas ſibi vires ad rem feliciter gerendam ſufficere putant.* Et Αὐτοτελὴς δίκη dicitur judicium, a quo ad aliud provocare non licet. Et ſimpliciter ſignificat id quod ratum eſt, ſive quod quis propria auctoritate efficere poteſt.

Αὐτοῦ. De loco dicitur. Illic. Ibi. Homerus:

State illic, & populum coercete ante portas.

Et alibi:

Hic ſedens valde defleto in ſepulchro,
Nunciabo prætereuntibus, Midam hic ſepultum eſſe.

Αὐτούργητον. Sponte natum. In Epigrammate: Toup. Ep. Crit. Vol. II. 424.

---Et ſua ſponte nata ericæ
Radix. ——————

Αὐτοφόνῳ. Qui ſe ipſum interfecit. [In Epigrammate:] *Cum enim nemo fortitudine & audacia par illi exiſteret, fatum voluit, ut ipſe manu ſua periret.* De Ajace hæc dicuntur.

Αὐτοφυέστατον. Nativam habens pulchritudinem. *Nativa præditum pulchritudine, qualis ſolet eſſe Philotheri filiæ.*

Αὐτόχειρες. Qui ſe propria manu interficiunt.

Αὐτόχθονες. Indigenæ. Sic appellabantur Athenienſes, vel quia terram, (quæ χθὼν dicitur) ante incultam primi coluerunt: vel quia non aliunde in Atticam venerunt. Non ſolum autem Athenienſes, ſed etiam Arcades & Æginetæ vocabantur αὐτόχθονες. Et αὐτόχθων, ejuſdem urbis civis.

Αὐτόχρημα ὅμοιον. Omnino ſimile. Ælianus: *Confeſtim tranſiliens tranſtra, navi Aſdrubæ fugere properãti manũ injecit, puppimque valide retinuit Clatius.* Et Ariſtophanes: *At fieri non poteſt, ut Paphlagonem quicquam lateat. Ipſe enim videt omnia, alterumque pedem in Pylo, alterum vero in foro habet. Cumque tam grandibus incedat paſſibus, podex ejus revera eſt inter Hiantes.* Αὐτόχρημα hic ſignificat, omnino, vere. Χαόνες vero eſt gens Epirotica.

Αὔτως. Fortuito. Fruſtra. Temere.

Αὐτῷ στεφάνῳ. Cum ipſa corona. *Adeo ut quilibet inebriatus cum ipſa corona face correpta abeat.*

Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθ. *Cum ipſis calathis caſeum edis.* Athenienſibus uſitatum eſt ut ſine præpoſitione σὺν dicant, αὐτοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς ταλάροις.

---

[1] Ὅμηρος.] Il. Z. v. 80.

[2] Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τ.] Hæc verba decerpta ſunt ex Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. VII. Epigr. XVIII. ut Portus etiam obſervavit.

[3] Τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in *Ajacem*, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XIV. Epigr. X.

[4] Μὴ ἐπίπλαστον ἔχουσαν κ.] Vide infra v. Φιλόθηρος.

[5] Αὐτόχρημα πηδῶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, τὴν ναῦν Ἀσδρ.] Idẽ fragmentũ repetitur infra v. Κλάπος. Vide etiam Reineſ. *Var. Lect.* p. 475.

[6] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 292. (195. Ed. Baſ. *P*)

[7] Τὸν Παφλαγόνα λαθεῖν οὐχ οἷόν τε] Verſus hic ex Ariſtophane ſic in integrum reſtituendus eſt:

Ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν.

[8] Ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφ.] Ariſtoph. *Eccleſ.* pag. 745.

Αὐχεῖ. καυχᾶται. καὶ Αὔχει, καυχῶ.

Αὔχημα. σεμνολόγημα. ὕψωμα. [1] Καὶ ὅτι οὔτε αὐχήματος, ἐφ' οὗ νῦν εἰσιν, ἑκόντες ὑποβήσονται, καὶ ποιήσουσιν ἐξουσίαν σοι πράττειν, ὅ, τι ἂν αὐτοῖς ὑπολαμβάνῃς συνοίσειν. Καὶ αὖθις· Ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου, εἰς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινοφροσύνην ἀφῖκτο.

Αὐχμηρὰ τράπεζα. ἡ ξηρὰ καὶ πενιχρά. καὶ Αὐχμηρόν. στυγνὸν, ἢ σκοτεινόν.

Αὐχμεῖς [2] αἰσχρῶς. ῥυπαρὸς εἶναι δοκεῖς. ὡς τοῦ δικαίου παρεωραμένου. ὁ δὲ ἀντεῖπε· Σὺ δέγ' εὖ πράττεις. καὶ Αὐχμοὶ, ἀνομβρίαι. καὶ [3] Ἀριστοφάνης·

Αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

ἀντὶ [4] τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων. μετωνυμικῶς. καὶ Αὐχμώδους, ξηροῦ, ῥυπῶντος. καὶ Αὐχμῶντες, στυγνοὶ, ἢ σκοτεινοί.

Αὖχος. τὸ ὄσπριον. ἀρσενικῶς.

Αὐχοῦντες. καυχώμενοι.

Ἀφαγνίσαι. [5] ἀποδῦναι. καθιερῶσαι. λέγεται δὲ καὶ τὸ συλῆσαι.

Ἀφάδιος. [6] ὁ μὴ ἀρέσκων. Ἁδεῖν γὰρ τὸ ἀρέσκειν.

Ἄφακα. [7] ἐν τῷ Χειστόδωρος.

Ἄφαλόν τε. [8] τὸ ἄλοφον· ἵνα λανθάνοι. Φαλοὶ γὰρ τὰ ἐπὶ τῶν περικεφαλαιῶν λαμπρὰ ἀσπιδίσκια. λόφοι δὲ, αἱ τριχώσεις.

Ἀφαμαρτούσῃ. ἀποτυχούσῃ. στερηθείσῃ.

Ἀφανές. τὸ σκοτεινόν. καὶ Ἀφανέστερα. Τότε δὴ, καὶ μεσημβρίας ἐπεχούσης, πάντα τῆς νυκτὸς ἀφανέστερα. [9] Ἀφανὴς οὐσία λέγεται ἡ ἐν χρήμασι, καὶ σώμασι, καὶ σκεύεσι. Φανερὰ δὲ [10] ἡ ἔγγειος. οὕτω Λυσίας.

Ἀφανίσαι. οὐ τὸ μολῦναι καὶ χρᾶναι δηλοῖ· ἀλλὰ ὅλως τὸ ἀνελεῖν καὶ ἀφανὲς ποιῆσαι.

Ἄφαντον φῶς. τὸ ἐκ πυρίτου λίθου. [11] Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ·

Ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκθλίβων μόλις
Ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
Οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μετὰ
Πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

Αὐχεῖ. Gloriatur. Et Αὔχει, gloriare.

Αὔχημα. Gloriatio. Jactatio. Faſtus. *Facile ponent ſpiritus iſtos, quibus nunc tument, & arbitrio tuo committent, ut agas, quæ in rem ipſorum fore videbuntur.* Et iterum: *Ex quo ſplendore & quanto faſtu ad quem tandem ſtatum & animi ſubmiſſionem redactus eſt?*

Αὐχμηρὰ τράπεζα. Sicca & pauper menſa. Et Αὐχμηρὸν, ſqualidum, triſte, aut obſcurum.

Αὐχμεῖς αἰσχρῶς. *Valde ſqualidus es & ſordidus.* Juſtus enim contemni ſolet. Ille vero reſpondet: *Tu autem feliciter rem geris.* Et Αὐχμοὶ, ſiccitates. Et Ariſtophanes: *Squalor enim ſupellectilis me perdidit.* [Id eſt, paupertas me perdidit.] Per metonymiam. Et Αὐχμώδους, ſicci, ſordidi. Et Αὐχμῶντες, triſtes, obſcuri, ſqualidi.

Αὖχος. Genere maſculino legumē ſignificat.

Αὐχοῦντες. Gloriantes. Se jactantes.

Ἀφαγνίσαι. Exuere. Conſecrare. Item, ſpoliare.

Ἀφάδιος. Qui non placet. Ἁδεῖν enim placere ſignificat.

Ἄφακα. Aphaca. Vide in Χειστόδωρος.

Ἄφαλον. Galeam cono & criſta carentem: [qualem capiti ſuo impoſuit Diomedes,] ut lateret. Φαλοὶ appellantur ſplendidi & nitentes galearum coni. Λόφοι, vero, criſtæ ex ſetis equinis confectæ.

Ἀφαμαρτούσῃ. Ei, quæ ſpe fruſtratur; vel voti ſui compos non fit.

Ἀφανές. Obſcurum. Et Ἀφανέστερα, obſcuriora. *Tunc autem, quamvis eſſet meridies, omnia erant nocte obſcuriora.* Ἀφανὴς οὐσία [ab Atticis] vocantur opes, quæ in pecunia numerata, mancipiis, & ſupellectile conſiſtunt. Φανερὰ vero, agri & fundi. Ita Lyſias.

Ἀφανίσαι. Non ſignificat inquinare & polluere; ſed omnino de medio tollere & delere.

Ἄφαντον φῶς. Ignis non apparens: ſive ignis, qui ex pyrite lapide excuditur. Sophocles *Philoctete: Sed ſaxa ſaxis collidens vix inde elicui latentem ignem, qui me huc uſque ſervavit. In domo enim, quam inhabito, beneficio ignis omnia abunde mihi ſuppetunt, præterquam ſanitas.*

---

[1] Καὶ ὅτι οὔτε αὐχήματος, ἐφ' οὗ νῦν εἰσιν, ἑκόντες——συνοίσειν] Hæc ſunt verba Dionyſii Halicarnaſſenſis lib. VIII. pag. 519. ſed apud quem pro οὔτε legitur τοῦτε, uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Vide etiam infra v. Ὑποβήσονται, ubi idem fragmentum repetitur.

[2] Αὐχμεῖς αἰσχρῶς——σὺ δέ γ' εὖ πράττεις] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Nubibus* pag. 176. (106 Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ἀριστοφάνης] In *Pluto* pag. 85. (42. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἀντὶ τοῦ, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκ. μετωνυμικῶς] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis, ſed mutila, quæ integra hic deſcribam: Τὸ ἑξῆς, ἀπώλεσέ με ὁ ὢν αὐχμὸς τῶν σκευαρίων· ἢ τὸ ὢν ἀντὶ τοῦ δή. Ἀττικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ξηρὸς γενόμενος ὑπὸ πενίας ἀπώλεσε τὰ σκευάρια ἄλλως. Μετωνυμικῶς ἀπολέσαι με τὰ σκευάρια ἐποίησεν.

[5] Ἀποδῦναι] Scribendum eſt ἀποδῦσαι, vel, ut Porto videtur, ἀποδύναι, i. e. exuere. Heſychius, Ἀφαγνίσαι, ἀποδύσαι, ἢ συλῆσαι. Καὶ ἀφαγνίσαι (ſic enim locus ille ſupplendus eſt) καθιερώσαντας, ἀφοσιώσαντας.

[6] Ἀφάδιος] Vide etymologum.

[7] Ἄφακα] Eſt nomen urbis Phœniciæ, inter Heliopolim & Byblim olim ſitæ, ubi celebre erat templum Veneris, quod Conſtantinus M. evertit, ut refert Sozom. *Hiſtor. Eccleſ.* lib II. cap. V.

[8] Ἄφαλόν τε. τὸ ἄλοφον] Scribendum eſt, ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον. Reſpexit enim Suidas ad locum illum Homeri Il. K. 257. 258.

Ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε
Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον.

Loquitur ibi Poeta de galea Diomedis.

[9] Ἀφανὴς οὐσία λέγεται, ἡ ἐν χρ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum & Valeſium. Confer etiam Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 85.

[10] Ἡ ἔγγειος] Priores Edit. male habent ἡ εὔγειος, cujus loco ἔγγειος ex Harpocratione repoſui. Loquitur hic enim Suidas de poſſeſſionibus terreſtribus, ſive, ut Juriſconſultorum vocibus utar, bonis immobilibus, qualia ſunt, agri, fundi, & domus: quæ Græci ἔγγεια vocant.

[11] Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ] Pag. 387. ut Portus obſervavit.

Ἀφάπτειν.[1] Ἀππιανός· Ἔστη δὲ προμάχους ξύλα παχέα ἔχοντας διπήχεα σεσιδηρωμένα, ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν. τουτέστι, προσκολλᾷν.

Ἀφαρεύς, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ σοφιστοῦ Ἱππίου καὶ Πλαθάνης,[2] πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος, ἀκμάσας κατὰ τὴν ἐννενηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος.

Ἀφαρεί.[3] ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως τι ποιεῖν.

Ἄφαρον.[4] τὴν λιπαρὰν γῆν· τὴν πολλὰ μήπω ἀροτριωθεῖσαν.

Ἀφαρόωσι. ἀντὶ τοῦ ἀροτριῶσιν.

Ἀφάρτεροι. ταχύτεροι. ἀπὸ τοῦ ἄφαρ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως.

Ἵπποι δέ τοι ἔασιν ἀφάρτεροι, οἳ τὸ πάρος περ. Ὅμηρος.[5]

Ἀφασία. ἀφωνία.

Ἁφή. μία τῶν πέντε αἰσθήσεων. ἀπὸ τοῦ ἀφῶ ῥήματος δευτέρας συζυγίας· ἐξ οὗ παράγωγον γέγονε τὸ ἀφάσσω. ἡ δὲ ἁφὴ δασύνεται. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀφῶ περισπωμένου γεγονέναι. καὶ ἀπὸ τοῦ ἄφω βαρυτόνου.

Ἁφὰς λύχνων.[6] Ἡρόδοτος λέγει.

Ἁφάσσων. ψηλαφῶν. Ἡρόδοτος.

Ἄφαλοι. μεγάλαι, ἢ καταπληκτικαί· ἐν[7] Ἐπιγράμματι·

Τρεῖς ἄφαλοι κεράεσσιν ὑπ' αἰθούσαις τοί, Ἄπολλον,
Ἄγκεινται κεφαλαὶ[8] Μαιναδίων ἐλάφων.

Ἀφαυανθήσομαι. ξηρανθήσομαι. καὶ Ἀφαύει.[9] Ἀριστοφάνης·

Τοὺς ἀλλοτρίους ἀμῶν στάχυς, τούτους
Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

τουτέστιν, ὁ Κλέων τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους αὐτὸς γεωργῶν καὶ καρπούμενος.[10] αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθένους προπεπονηκότος, αὐτὸς τὴν νίκην ἐπιγράφεται περὶ τὴν ἐν Σφακτηρίᾳ.

Νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει, κἀποδόσθαι βούλεται.

ἐπὶ τῶν αἰχμαλώτων. ἀπὸ τοῦ ἀμητοῦ στάχυς εἶπεν,

Ἀφάπτειν. Appianus: *In prima acie collocavit milites, ſudibus bicubitalibus ferratiſque armatos, quas tanquam catapultas in elephantes cominus emiſſuri erant.*

Ἀφαρεύς. Aphareus, Athenienſis, orator, filius Hippiæ ſophiſtæ & Plathanes, & Iſocratis oratoris privignus: qui floruit Olympiade XCV. quo tempore & Plato Philoſophus.

Ἀφαρεί. Feſtinanter & inconſiderate aliquid agere.

Ἄφαρον. Agrum pinguem, nec dum ſæpe aratum.

Ἀφαρόωσιν. Arant.

Ἀφάρτεροι. Celeriores. Ab ἄφαρ, quod ſignificat celeriter, cito. Homerus: *Equi vero tui nunc ſunt celeriores, quam ante.*

Ἀφασία. Cum præ ſtupore loqui non poſſumus.

Ἁφή. Tactus. Unus ex quinque ſenſibus. A verbo ἀφῶ, quod eſt ſecundæ conjugationis: unde deductum eſt ἀφάσσω. Ἁφὴ autem cum ſpiritu aſpero ſcribitur: quod tam a circumflexo ἀφῶ, quam a barytono ἄφω deduci poteſt.

Ἁφὰς λύχνων. Sic Herodotus vocat tempus, quo lucernæ primum accenduntur.

Ἁφάσσων. Attrectans. Contrectans. Herodotus.

Ἄφαλοι. Magnæ, vel terribiles. In Epigrammate: *Tria ingentibus cornibus prædita Mænaliarum cervarum capita, tibi, Apollo, ſub porticu [templi tui] ſuſpenſa ſunt.*

Ἀφαυανθήσομαι. Siccabor. Areſcam. Et Ἀφαύει, ſiccat. Ariſtophanes: *Vir iſte alienam metens meſſem, ſpicas quas ligneis compedibus vinctas illinc adduxit, ſiccatas vendere vult.* Id eſt, Cleon alienorum laborum fructum ſibi vendicat. Alludit enim ad urbem Pylum, ubi cum Demoſthenes magnam belli partem ante confeciſſet, Cleon poſtea rei ibi bene geſtæ gloriam ſibi ſoli tribuit. [Verba autem Comici, paulo ante allegata,] de captivis intelligenda ſunt. Per tranſlationem enim, a meſſe ductam, ſpicas vocat captivos, quos vivos intra diem conſtitutum adduxit, οὓς ζῶντας ἄξειν καὶ ἐπαγγειλάμενος ὁ Κλέων, ἐμπροθέσμως ἤγαγε. Φησὶν οὖν· Ἐκείνους, οὓς δήσας ἤγαγεν, ἀπολῦσαι διανοεῖται. καὶ Ἀφαύειν, καίειν. [1] Ἀποξυρεῖν ταδὶ, τὰ κάτω δ' ἀφαύειν.

---

[1] Ἀφάπτειν. Ἀππιανός] Cum locum hunc excerperet Suidas, corrupto procul dubio codice uſus fuit, quoniam hodie apud Appianum in *Libyc.* pag. 35. pro ἀφάπτειν rectius ſcriptum eſt ἀφήσειν; quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[2] Πρόγονος δὲ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος] Aphareus hic non ſolum Iſocratis fuit privignus, ſed etiam filius adoptivus, ut nos docet Dionyſius Halicarnaſſæus *Iſocrate* pag. 102. ubi ſic inquit: Μηδεὶς δὲ ἀγνοεῖν ὑπολάβοι, μηδ' ὅτι Ἀφαρεὺς ὁ πρόγονός τε καὶ εἰσποίητος Ἰσοκράτει γενόμενος &c.

[3] Ἀφαρεί. ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκ.] Etymologus v. Ἄφαρ: Ἴωνες καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἀφαρεὶ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθέγξασθαι.

[4] Ἄφαρον. τὴν λιπ. γῆν· πολλὰ μήπω ἀροτρ.] Vide Etymologum v. Ἀφάροτος.

[5] Ὅμηρος] Locus, quem Suidas hic ex Homero citat, apud eum non exſtat, ſed alius ei ſimilis Il. Ψ. v. 311.

Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασιν.

Hunc locum Grammaticum noſtrum in animo habuiſſe puto.

[6] Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 288. ut Portus monuit.

[7] Ἐν Ἐπιγράμματι· Τρεῖς ἄφατοι κερ.] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate, quod ex Codice MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus alibi.

[8] Μαιναδίων] Scribendum eſt Μαιναλίων, ut recte legitur in Codice MS. Epigrammatum ineditorum.

[9] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 310. (211. Ed. Baſ. *P.*) ubi verba Comici, quæ Suidas minus fideliter repræſentat, ſic ſe habent:

Κἆτ' οὑνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
Νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
Ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει &c.

[10] Αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, ὅτι τοῦ Δημοσθ.] Ad hunc locum illuſtrandum egregie faciunt ea, quæ notat Enarrator Comici ad verba illa *Nubibus* pag. 134.

Τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.

Vide etiam Thucydidem lib. IV. qui res ad Sphacteriam duce Cleone geſtas prolixe narrat.

Ἀφαυροτέροις. ἀσθενεστέροις.

--- Οὐ γὰρ ἀφαυρὸς
Ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.

καὶ Ἀφαυροῦ, ἀσθενοῦς.

Ἀφάψαι. προσκολλῆσαι.

Ἀφ' αἵματος. τουτέστι συγγενῶν. Ὁ δὲ συχνοὺς ἐφόνευσεν· ἐφείδετο δὲ οὐδὲ τῶν ἀφ' αἵματος.

Ἀφαίρεμα. ἀνάθημα, δῶρον, ἢ ξένιον. καὶ [2] Ἀφαίρεσις Ὑπερείδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει.

Ἀφαιρεῖν κροκίδας. [3] ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ [4] Ἀριστοφάνης· Εἴ τις κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρῶν. καὶ ἀφαιρεῖ ὠτὸς, ἢ ῥινός· Ἀττικὴ ἡ σύνταξις.

Ει τις (σε) κολακευει Π. est Iambic. tetram. catal. R. Porson. Praef. ad E. Hecub. p. 41.

Ἀφαιροῦμαι. γενικῇ. ἔστι [5] δὲ καὶ αἰτιατικῇ. Καὶ τὸ φρονεῖν ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ἀφῃρημένος.

Ἀφαῖς. πληγαῖς, ἢ χερσίν.

Ἀφεδρείας. [6] Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος, εἰ αἴσθοιτο φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτου, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλὴν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας.

Ἀφ' ἑδρῶν. ἀπὸ τῶν ἑδρῶν. Ἕδραι γὰρ λέγονται [7] αἱ σέλλαι, [8] σελλάρια, σωτήρια. ἔστι δὲ καὶ εὐθεῖα ὁ ἀφεδρὼν, καὶ σημαίνει τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον. ὅτι ὁ ἀφεδρὼν καὶ λουτρὼν, βάρβαρα.

Ἀφεκτέον. γενικῇ.

Ἀφελές. [9] Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μέν τι καὶ ἀφελὲς, ἐνεργὸν δὲ ὅμως καὶ χρήσιμον, ὡς δεῖ πρότερον ἀποσοβεῖν τὰς μελίττας, καὶ ἔπειτα τὸ μέλι σχολαίτερον ἀναιρεῖσθαι.

ut ſe facturum pollicitus fuerat. Senſus igitur eſt: Eos, quos vinctos adduxit, dimittere ſtatuit. Et Ἀφαύειν, cremare. *Hanc partem radam: inferiora vero uram.*

Ἀφαυροτέροις. Infirmioribus. Imbecillioribus.

--- *Haud enim infirmus*
Ex Jove rectæ novit lances juſtitiæ.

Et ἀφαυροῦ. Infirmi. Debilis.

Ἀφάψαι. Agglutinare. Adjungere.

Ἀφ' αἵματος. Conſanguinei. *Ille vero multos interfecit, & ne conſanguineis quidem pepercit.*

Ἀφαίρεμα. Donarium. Donum. Et Ἀφαίρεσιν Hyperides peculiariter vocat aſſertionem in libertatem.

Ἀφαιρεῖν κροκίδας. *Floccos ex veſtibus legere.* Dicitur de iis, qui omnia aſſentationis gratia faciunt. Proverbio hoc cum alii uſi ſunt, tum etiã Ariſtophanes. *Si quis aſſentatur præſens, & floccos ex veſtibus legit.* Et ἀφαιρεῖ ὠτὸς, ἢ ῥινὸς, (i. e. aufert aurem vel naſum) Attica eſt conſtructio.

Ἀφαιροῦμαι. Auferor. Et genitivo & accuſativo jungitur. *Et cum imperii licentia ſanam mentem ei ademiſſet.*

Ἀφαῖς. Ictibus. Plagis. Vel, manibus.

Ἀφεδρείας. *Heraiſcus igitur, ſi mulierem impuram audiviſſet loquentem, confeſtim capite dolebat, & hoc argumento cognoſcebat, illam laborare menſtruis.*

Ἀφ' ἑδρῶν. A ſellis. Ἕδραι enim dicuntur ſellæ, vel latrinæ & foricæ. Dicitur etiam in caſu recto ὁ ἀφεδρὼν, quod podicem ſignificat. Ἀφεδρὼν vero & λουτρὼν vocabula ſunt barbara.

Ἀφεκτέον. Abſtinendum eſt. Genitivo jungitur.

Ἀφελές. Simplex. *Ille vero proverbiale quoddam dictum, barbaricum illud quidem & ſimplex, efficax tamen & utile crebro in ore habebat, abigendas prius eſſe apes, & deinde mel per otium tollendum.*

---

[1] Ἀποξυρεῖν ταδὶ, τὰ κάτω δ' ἀφαύειν] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 778. (517. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi pro ἀφαύειν legitur ἀφεύειν, quod magis placet.

[2] Καὶ ἀφαίρεσις Ὑπερείδης ἰδίως τὴν εἰς ἐλευθερίαν λέγει] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum.

[3] Ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας] Genus hoc adulationis Græci vocabant κροκυλεγμόν. Heſychius: Κροκυλεγμὸς, τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκίδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων. Egregie huc facit locus apud Theophraſtum in *Characteribus* cap. περὶ κολακείας, ubi inter notas adulatoris etiam hæc memoratur, τὸ ἀφελεῖν κροκίδα ἀπὸ τοῦ ἱματίου. Vide ibi Caſaubonum.

[4] Ἀριστοφάνης· Εἴ τις κολ.] Locus hic Ariſtophanis hodie non exſtat.

[5] Ἔστι δὲ καὶ αἰτ.] Monente Porto legere præſtat, ἔστι δ' ὅτε καὶ αἰτ.

[6] Ὁ γοῦν Ἡραΐσκος, εἰ αἴσθοιτο φθεγγ.] Integrum locum Damaſcii, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Photius Cod. CCXLII. pag. 1049. & Suidas infra v. Διαγνώμων & v. Ἡραΐσκος.

[7] Αἱ σέλλαι] Eſt vox Latina, ſignificans locum, ubi (ſit honos auribus) alvum exoneramus. Vide Caſaubonum ad *Charact.* Theoph. pag. 270.

[8] Σελλάρια, σωτήρια] Sic recte habent duo MSS. Pariſienſes. In prioribus vero Edit. non ſolum ſignum diſtinctionis, poſt σελλάρια ponendum, omiſſum eſt, ſed etiam pro σωτήρια, male legitur σωτηρία, accentu in penultimam tranſlato; quæ παραδιόρθωσις procul dubio profecta eſt ab illis, qui ignorabant, quid σωτήρια hic apud Suidam ſignificaret. Portum nihil hic vidiſſe verſio ejus oſtendit, quæ ita ſe habet: *Ἕδραι enim dicuntur ſellæ: unde dicta ſellaria ſalus.* Addit deinde: *Sic fortaſſe dicta ſalus, quam quis inſidens equo ſellam habenti adeptus eſt.* Sed hanc interpretationem & & conjecturam a veritate & mente Suidæ alieniſſimam eſſe jamdudum monuit Reineſius *Var. Lect.* lib. III. cap. VII. qui recte ibidem obſervat, σωτήρια hic apud Suidam ſignificare latrinam vel foricam. Ad hæc probandum adducit elegans Epigramma Agathiæ, in foricam urbis Smyrnæ compoſitum, quod exſtat Anthol. lib. IV. cap. XXVIII. pag. 510. cum hoc lemmate: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ εἰς σωτήρια ἐν Σμύρνῃ. Ipſum Epigramma tale eſt:

Πᾶν τὸ βροτῶν σπατάλημα, καὶ ἡ πολύολβος ἐδωδὴ
  Ἐνθάδε κρινομένη, τὴν πρὶν ὄλεσσε χάριν.
Οἱ γὰρ φασιανοί τε καὶ ἰχθύες, αἵ θ' ὑπὲρ ἴγδιν
  Τρίψιες, ἥ τε τόση βρώματος ἐξαπάτη,
Γίγνεται ἐνθάδε κόπρος. ἀποσεύει δ' ἄρα γαστὴρ
  Ὁππόσα πιναλέη δέξατο λαυκανίη.
Ὀψὲ δὲ γινώσκει τις, ὅτ' ἄφρονα μῆτιν ἀείρων,
  Χρυσοῦ ποσατίου τὴν κόνιν ἐπρίατο.

Id eſt, interprete Reineſio: *Omnis hominum luxus & caro emptus cibus hic ſecernitur, & priorem perdidit gratiam. Phaſiani enim, & piſces, & trita mortario* [*aromata,*] *& tanta ferculorum fraudes hic fiunt ſtercus. Expellit autem venter, quicquid famelica gula ſuſcepit. Sed ſero quis agnoſcit, quod ſtulto conſilio ſordes tanto auro emerit.* Satis manifeſtum eſt, in hoc Epigrammate de forica ſive cloaca agi. Cæterum, non tantum foricæ urbis Smyrnæ appellabantur σωτήρια, nec ad eas Suidas peculiariter hic reſpexit, ut idem Reineſius loco laudato exiſtimat; ſed appellatio iſta omnibus latrinis communis erat, ut ſatis patet ex loco illo Conſtantini Acropolitæ, quem citat Ducangius in Gloſſario Græco: Ὅλην τὴν λαύραν περιελθέτω, καὶ τὰ τῶν οἰκιδίων, ἃ δὴ καλοῦμεν σωτήρια, σαρωσάτω τὰ λύματα. i. e. *Totum monaſterium obeat, & latrinarum, quas σωτήρια vocamus, ſordes everrat.* Joannes Hieroſolymitanus ad illum locum: Πᾶσαν διελθεῖν τὴν τῆς λαύρας περιοχὴν, καὶ δι' ἑαυτοῦ ἐκκαθᾶραι τὰ ἐν ταῖς κέλλαις τῶν μοναχῶν τῶν ῥυπισμάτων οἰκίδια.

[9] Ὁ δὲ ἐπιφθέγγεται βαρβαρικὸν μέν τι καὶ ἀφ.] Apud Agathiam lib. III. pag. 78. unde locus iſte depromptus eſt, ſic legitur: Τοιγάρτοι ἐκεῖνος θαμὰ ἐπιφθέγγετο παροιμιῶδές τι βαρβαρικὸν μὲν καὶ ἀφελὲς &c. Vide etiam infra v. Σχολαίτερον, ubi fragmentum hoc repetitur, & pro ἐπιφθέγγετο rectius legitur ἀπεφθέγγετο.

Ἀφέλεια. [1] Δαμάσκιός φησιν, ὡς Ἰσίδωρος περὶ τῇ ἀφελείᾳ καὶ ἀψεύδειαν ἠγάπα διαφερόντως, καὶ ἀπεδέχετο· ὥστε καὶ εὐθύγλωττος εἶναι πέρα τοῦ δέοντος, καὶ οὐδ' ὁτιοῦν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ προσποιούμενον. καὶ Ἀφελὴς, ἐπὶ τοῦ ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος, ἢ μέγας, καὶ ἀνεπικώλυτος. καὶ Ἀφελές ὁμοίως.

Μισῶ [2] τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν.

ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δοσιπύγου. Καὶ τὰ ἐπιστόλια ἀφελῶς γράφειν. καὶ Ἀφελῶν πεδίων. [3] Ἀριστοφάνης περὶ Κρατίνου·

--- Ὃς πολλῷ ῥεύσας πότ' ἐπαίνῳ

Ἐφόρει τὰς δρῦς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους·
Καὶ, Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.
Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος,
Ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς.

τουτέστιν, εὐδοκιμήσας πολλάκις. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν Πιτύνῃ, λέγων·

Ἄναξ [5] Ἄπολλον τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος
Καναχοῦσι πηγαὶ, δωδεκάκρουνον στόμα.
Ἰλισσὸς ἐν τῇ Φαρυγγίᾳ, τί ἂν εἴποιμι;
Εἰ μήγε ἐπιβύσει αὐτοῦ τὸ στόμα,
Κατακλύσει τοῖς στόμασιν.

Ἀφελχθείη. κωλυθείη. Ξυμβουλεύειν ἐδόκει, εἴ πῃ ἀφελχθείη τῆς ὁρμῆς ταύτης.

Ἄφεμα. Ὧν καὶ τὸ ἄφεμα μετὰ ῥώμης ἦν.

Ἀφέμενον. γενικῇ. ἀναχωρήσαντα, ἀποστάντα, ἀντιλέγοντα.

Ἄφενος. [6] πλούσιος. τὸ ἄφενος οὐδετέρως.

Ἀφέντες [7] τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκουσιν. ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων. παρὰ Ὑπερείδῃ.

Ἀφέξει. ἀποκωλύσει. ἀποστήσει. καὶ Ἀφέξομαι, παύσομαι, ἀποστήσομαι.

Ἀφέωκα. Δωρικόν. Ἀφεῖκα δὲ, τὸ Ἀττικόν. κέχρηνται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος.

Ἀφέωνται [8] σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. [9] αὐθυπότακτον.

Ἀφέλεια. Simplicitas. Damaſcius ait, *Iſidorum non ſolum ſimplicitatis, ſed etiam veracitatis admodum ſtudioſum fuiſſe, adeo, ut apertius & ſimplicius loqueretur, quam par eſſet, & nihil prorſus ſimulati in ſe haberet.* Et Ἀφελὴς, ſanus, integer; vel magnus, & quem nemo impedit. [In Epigrammate:] *Odi ſimplicem, odi etiam pudicam nimis.* Hic ἀφελὴς dicitur de muliere, quæ omni aſtutia caret, & facile ſui copiam cuilibet præbet. Et, Epiſtolas ſimplici ſtilo ſcribere. Et Ἀφελῶν πεδίων, planorum camporum. Ariſtophanes de Cratino inquit: *Qui multa olim fluens cum laude per planos campos manabat* &c.

Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, [καὶ [4] τῆς στάσεως παρασύρων,
Ἆισαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν, Δωροῖ συκοπέδιλε,
Νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
Τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν. ἀλλὰ γέρων ὢν περιέῤῥει,
Ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ.]

Hoc eſt, qui ſæpe plauſum meruit. Cratinus enim ſe ipſe in *Pityne* laudavit dicens: *Rex Apollo, os meum perennis & uberrimi fontis inſtar copioſe & cum ſtrepitu carmina fundit. Iliſſus fluvius eſt in faucibus. Quid dicam tibi? Niſi enim quis obturaverit os ejus, omnia inundabit poematis.*

Ἀφελχθείη. Prohibeatur. Revocetur. *Conſulere ipſi viſum eſt, ſi forte ab hoc impetu revocari poſſet.*

Ἄφεμα. Emiſſio. Ejaculatio. *Quorum & ipſa ejaculatio violenta erat.*

Ἀφέμενον. Genitivo jungitur. Recedentem, abſcedentem, contradicentem.

Ἄφενος. Divitiæ. Dicitur etiam τὸ ἄφενος genere neutro.

Ἀφέντες τὴν ὑπ. *Omiſſo fune antennæ pedem veli ſectantur.* Dicitur apud Hyperidem de iis, qui neceſſaria omittunt, iiſque ſupervacanea præferunt.

Ἀφέξει. Prohibebit. Amovebit. Arcebit. Et ἀφέξομαι, abſtinebo, ceſſabo, abſcedam.

Ἀφέωκα. Doricum. Ἀφεῖκα vero, Atticum. Dimiſi. Hoc autem utuntur & Iones, ut Herodotus.

Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμ. *Remiſſa tibi ſunt peccata tua.* Eſt ſubjunctivus.

---

[1] Δαμάσκιός φησιν, ὡς Ἰσίδωρος περὶ τῇ ἀφελείᾳ κ. ἀψ.] Idem fragmentum Damaſcii legitur etiam in Collectaneis Photii pag. 1032. ut Pearſonius obſervavit.

[2] Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν] Verba hæc leguntur Antholog. Epigr. lib. VII. pag. 631. (486. Edit. Henr. Steph. *P.*)

[3] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 319. (219. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Καὶ τῆς στάσεως—— ἐν τῷ Πρυτανείῳ] Verba hæc, uncis incluſa, in verſione prætermiſi, quoniam nihil ad vocem ἀφελὴς faciunt, ſed prorſus ſupervacanea ſunt. & abſque judicio ex modo laudato loco Ariſtophanis huc tranſlata.

[5] Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τοῦ ῥεύματος——τοῖς στόμασιν] Verſus hi apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 319. (219. Ed. Baſ. *P.*) emendatius ſic leguntur:

Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων
Καναχῶσι (malim καναχοῦσι) πηγαὶ, δωδεκάκρουνον στόμα.
Ἰλισσὸς ἐν φάρυγι. τί ἂν εἴποιμί σοι;
Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
Ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.

Tres priores verſus citat etiam Tzetzes Chil. VIII. cap. CLXXXIV. Vide etiam infra v. Δωδεκάκρουνος.

[6] Πλούσιος] Legendum eſt πλοῦτος, ut Portus etiam monuit.

[7] Ἀφέντες τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκουσιν] Vide paulo inferius v. Ἀφείς.

[8] Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου] Matth. IX. 2.

[9] Αὐθυπότακτον] Imo potius ὁριστικὸς παρακείμενος. Vide Etymologum v. Ἀφέωκα.

Ἀφερπύσαι.[1] βαδίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑρπετῶν. ἐν. τούτου δὲ τὴν ἥσυχον κλοπὴν τὴν ἐπὶ τὴν χύτραν δηλοῖ. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως [2] ἀφερπύσαι.

Ἄφες[3] ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τοῦτον. τουτέστιν, ἀπὸ κανόνων. Βαλβὶς γὰρ ἡ ἄφεσις [4] τῶν δρόμων.

Ἀφέσθαι. ἀποσχέσθαι.

Ἀφ' Ἑστίας. ἀπὸ τῆς οἰκίας. [5] Ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι. Ἀφ' Ἑστίας μυούμενος, Ἀθηναῖος ἦν.

Ἀφέται. τόπος Ἀθήνησιν, [6] ἔνθα ὁ στόλος Ξέρξου τὸ πρῶτον ἐδυστύχησε διὰ λιμένων ἀνεπιτηδειότητα. ὅθεν τὸν Βορέαν Ἀθηναίων σύμμαχον εἶναι νομίζουσιν. χρήσας δ' ἦν ὁ Θεὸς καὶ ἀνέμῳ συγγενεῖ θύειν. εἶναι [7] δὲ συγγενὴς λέγεται διὰ τὴν Ὠρείθυιαν.

Ἀφετηρία.[8] ἀρχή. θύρα τοῦ ἱπποδρόμου. Ἀφετήρια δὲ ὄργανα, τὰ πολιορκητικά. Τὰ δὲ ἀφετήρια ὄργανα διΐστησιν ἐπὶ τοῦ τείχους.

Ἄφευε [9] τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας.

Ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. Ἀριστοφάνης· ἀντὶ τοῦ φλογισθείς.

Ἀφειδήσας. γενικῇ. ἀμελήσας. Καὶ τὸν τρόπον ἀφειδεστάτω ἤστην, καὶ φονικωτάτω. Καὶ Ἀφειδία, καρτερία. καὶ Ἀφειδῶς, ἀπρομηθεύτως, ἀβούλως. Ἀγαθίας· [10] Ὁ δὲ νεώτερος ὢν, καὶ οὔπω ἐντελῶς τὰς τῆς φύσεως ὁρμὰς ἐπέχειν καὶ ἐγκαθείργειν δυνάμενος, ἀλλὰ πλέον τοῦ προμηθοῦς καὶ βεβηκότος τῷ φιλοδοξοῦντι τοῦ τρόπου πέρα τοῦ μετρίου ἐγκείμενος, ἀφειδῶς ἐπῄει τοῖς πολεμίοις.

Ἀφεῖκα, τὸ Ἀττικόν. τὸ δὲ ἀφέωκα, Δώριον. κέχρηνται δὲ καὶ Ἴωνες, ὡς Ἡρόδοτος.

Ἀφείλετο.[11] αἰτιατικῇ. ἥρπασεν. ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφείλατο διὰ διφθόγγου.

Ἀφεῖνται. παρίενται. ἠμέληνται. Ποῖ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἱ ἀφεῖνται.

Ἀφεὶς,[12] καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφεὶς ἐστὶν, ὅταν ἀπολύσῃ τίς τινα τῶν ἐγκλημάτων, ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα ἀποστῆναι, καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. οὕτω Δημοσθέ-

Ἀφερπύσαι. [Suſpenſo gradu] ire. [Furtim accedere.] Per metaphoram a reptilibus ductam. Ariſtophanes *Pluto: Ad quam vehementer cupiebam adrepere.* Significat clandeſtinum furtum, quo [Carion] ollam ſurripere cupiebat.

Ἄφες ἀπὸ βαλβ. *Emitte ex carceribus & me & iſtum.* Βαλβὶς ſignificat locum, unde curſus initium fiebat.

Ἀφέσθαι. Abſtinuiſſe.

Ἀφ' Ἑστίας. A Veſta. A domo. Et ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι, Veſtæ ſacris primum initiari. *Ille vero, qui Veſtæ ſacris primum initiabatur, Athenienſis erat.*

Ἀφέται. Aphetæ, locus Athenis, ubi claſſis Xerxis primam cladem accepit, propter portus minus commodos. Hinc Boreas Athenienſium in bellis ſocius fuiſſe creditur. Oraculum enim redditum fuerat Athenienſibus, ut ſacrificarent vento cognato, qui dicitur eſſe [Boreas;] propter Orithyam.

Ἀφετηρία. Initium. Carceres in Circo. Ἀφετήρια ὄργανα vero ſunt machinæ bellicæ, quibus in obſidionibus urbium utuntur. *Et machinas bellicas per muros diſpoſuit.*

Ἄφευε τῶν φασ. *Torre, mulier, phaſelorum tres chœnices.*

Ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. Uſtus podicem. Ariſtophanes. Ἀφευθεὶς enim hic idem ſignificat, quod φλογισθείς.

Ἀφειδήσας. Genitivo jungitur. Qui nullam alicujus rationem habet. *Ingenio erant crudeliſſimo & cædium cupidiſſimo.* Et Ἀφειδία, tolerantia. Et Ἀφειδῶς, inconſulte, temere. Agathias: *Ille vero, cum eſſet juvenis, nec dum impetum animi penitus coercere & refrænare noſſet, ſed gloriæ cupiditati, cui ſupra modum addictus erat, magis obſequeretur, quam prudentiæ & conſilio, hoſtes audacter aggreſſus eſt.*

Ἀφεῖκα. Atticum. Ἀφέωκα vero, Doricum, quamvis & Iones eo uſi ſint; ut Herodotus.

Ἀφείλετο. Abſtulit. Avulſit. Dicitur & ἀφείλατο, cum diphthongo. Accuſativo jungitur.

Ἀφεῖνται. Produntur. Negliguntur. *Quo feror?* * * *

Ἀφεὶς & ἀπαλλάξας [differunt.] Illud enim dicitur, cum quis aliquem criminum, quæ ipſi objecerat, accuſare deſinit. Ἀπαλλάξας vero, cum quis accuſatori perſuadet, ut νης καὶ Ἰσαῖος. ἔστι δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἀφίησι τὶς μόνον ἐκείνων, ὧν ἐγκαλεῖ· ἀπαλλάττει δὲ, ὅταν μηδὲ ἄλλον τινὰ ὑπολίπηται ἑαυτῷ λόγον πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο παρὰ τῷ Δημοσθένει. Καὶ παροιμία· [1] Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκεις. ἡ παροιμία παρὰ Ὑπερείδῃ. ἐπὶ τῶν παριέντων μὲν τὰ σπουδαιότερα, περὶ δὲ τὰ φαῦλα διατριβόντων. Ὑπέραι δ' εἰσὶν ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας. καὶ Ἀφεῖσθαι παίζειν λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀργούντων, καὶ πρὸς παιδιὰν ἀφειμένων· μάλιστα δὲ ἐπὶ παίδων ἀφειμένων παίζειν.

---

[1] Ἀφερπύσαι. βαδίσαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἑρπ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 71. (36. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἀφερπύσαι] Apud Ariſtophanem loco laudato rectius legitur ἐφερπύσαι.

[3] Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τοῦτον] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Equit.* pag. 354. ubi pro τοῦτον rectius legitur τουτονί.

[4] Τῶν δρόμων] Malim τῶν δρομέων, ut apud Etymologum v. βαλβίς.

[5] Ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι] Vide Enarratorem Comici ad *Veſpas* p. 491.

[6] Ἔνθα ὁ στόλος Ξέρξου τὸ πρῶτον ἐδυς.] Hiſtoriam narrat Herodotus lib. VII. pag. 283. qui omnino cum hoc loco Suidæ conferendus eſt.

[7] Εἶναι δὲ συγγενὴς λέγεται διὰ τὴν Ὠρείθυιαν] Vide infra v. Γαμβρὸς Ἐρεχθέως.

[8] Ἀφετηρία. ἀρχή. θύρα τοῦ ἱπποδρ.] Vide omnino Salmaſium in *Plin. Exercit.* pag. 648. qui pro ἀρχὴ, θύρα hic apud Suidam ex Eudemo reponendum monet ἀρχίθυρα: quod interpretatur *limina & prima fores.*

[9] Ἄφευε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. in *Pace* pag. 708. (477. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi pro ἄφευε legitur ἄφαυε.

[10] Ὁ δὲ νεώτερος ὢν, καὶ οὔπω ἐντελῶς τὰς τ. φ.] Hoc fragmentum legitur apud Agathiam lib. v. pag. 169.

[11] Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασε] Ut ταυτολογία loci hujus evitetur, legendum eſt, Ἀφείλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν. ἀνέσπασε. λέγεται δὲ καὶ ἀφέλετο, ἄνευ διφθόγγου. Vel, ut Porto placet, Ἀφέλετο. αἰτιατικῇ. ἥρπασεν. λέγεται δὲ καὶ ἀφείλετο διὰ διφθόγγου.

[12] Ἀφεὶς, καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφ.——πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον] Ex Harpocratione.

Ἀφή. [2] χροιὰ λέπρας. λέγεται δὲ καὶ ἡ ψηλάφησις. καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις. ἔστιν ἐν τῷ Αἴσθησις.

Ἀφηβηκότι. γηράσαντι. ὑπερβεβηκότι τὴν ἥβην, τουτέστι τὴν νεότητα.

Ἀφηλικέστερος. Ὁ δὲ Καῖσαρ τοὺς μὲν ἀφηλικεστέρους ἀφῆκε τῶν στρατιωτῶν· τοῖς δὲ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν ἔχουσι θέατρον τέθεικεν. Ἀρριανός· Παιδὸς γὰρ ἐκείνου ἀφήλικος ἐπιτροπεύσειν τε αὐτοῖς μέλλον, καὶ ὑπὸ τῷ ἐκείνου προσχήματι πᾶν ὅ, τι περ καθ' ἡδονὴν σφίσι πράξειν ἐς τοὺς ὑπηκόους. Καὶ αὖθις· Τὸν μὲν νεανίαν, τὸν δὲ ἀφηλικέστερον. καὶ Ἀφήλικα, τὸν πρεσβύτην. τινὲς δὲ χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ μηδέπω τῆς ἐννόμου ἡλικίας παιδός· ὅπερ δεῖ φυλάττεσθαι. ἐπὶ γὰρ τοῦ πρεσβύτου λέγεται.

Ἄφημος. [3] ἀπευθής.

Ἀφηνιαστής. ἀνυπότακτος. ὑπερήφανος. [4] Οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτὸν τῆς φιλίας· ἐβουλήθησαν δὲ διαμαρτύρεσθαι τοῦτο τρόπον τινά. τὴν γοῦν εἰκόνα Φιλίππου, ὡς ἀνάθημα κειμένην, κατέσπασαν.

Ἀφήτορος. [5] οὐ κοινότερον, ἀλλὰ τοῦ Πυθίου· οἷον ὁμοφήτορος· διὰ τὸ οἷον εἰς λόγους ἔρχεσθαι τοῖς χρησμῳδουμένοις.

Ἀφιᾶσι. καταλιμπάνουσιν.

Ἀφῖγμαι. παραγέγονα. [6] Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον· οὐδὲ ἐψεύσατο. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Ὁ δὲ ὄναρ εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, καὶ ἠντιβόλει δεόμενος τὴν πήρωσιν τῆς ὄψεως, λέγων, ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. ἀνῃρέθη γοῦν μετὰ τοσαύτας ἡμέρας.

Ἀφιδρύματα. τὰ τῶν Θεῶν ἀγάλματα. Εὐθὺς οὖν ἱκετηρίαν ἐκόμιζον οἱ πρεσβύτατοι τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἀφιδρυμάτων.

Ἀφίεμαι. γενικῇ. ἐπὶ τῶν παθητικῶν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐνεργητικῶν, δοτικῇ. Ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις.

ab accuſatione deſiſtat. Demoſthenes & Iſæus. Poteſt & ſic dici: Ἀφίησι quis ea tantum crimina, quorum alterum accuſat: ἀπαλλάττει vero, qui nullam prorſus criminationem adverſus reum ſibi relinquit. Eſt enim & hoc apud Demoſthenem. Et proverbium: *Omiſſo fune antennæ pedem veli ſectatur.* Apud Hyperidem. Dicitur hoc proverbium de illis, qui ſeria omittentes, rebus levibus & ſupervacaneis immorantur. Ὑπέραι autem vocantur funes nautici, quibus antennæ circumaguntur. Et ἀφεῖσθαι παίζειν dicitur de illis, qui diebus feſtis otiantur, & ludendo animum relaxant. Præcipue vero de pueris dicitur, quibus ludendi poteſtas facta eſt.

Ἀφή. Color lepræ. Sic etiam dicitur contrectatio, & ipſe ſenſus tactus. Vide in v. Αἴσθησις.

Ἀφηβηκότι. Illi, qui conſenuit, & pubertatem, ſive juventutem jam præteriit.

Ἀφηλικέστερος. Natu grandior. *Cæſar autem militibus natu grandioribus miſſionem dedit: illis vero, qui militari erant ætate, theatrum exſtruxit.* Arrianus: *Cum enim ipſis curæ eſſet, ut impuberis illius tutelam adminiſtrarent, & ſub illo prætextu quidvis pro libidine in ſubditos ſtatuerent.* Et iterum: *Alterum juniorem, & alterum ſeniorem.* Et Ἀφήλικα, ſeniorem. Quidam vero hac voce utuntur de puero, qui legitimam juſtamque ætatem nondum attigit: quod cavendum eſt. [Communiter] enim de ſene dicitur.

Dio Caſs. I. 720. 54-59.
Reimar in Dion. II. 1521.

Ἄφημος. Obſcurus. Ignobilis.

Ἀφηνιαστής. Qui imperium recuſat. Contumax. Superbus. *Illi vero amicitiam ejus excuſſerunt; & hoc aliquo modo teſtari volentes, ſtatuam Philippi, Deo cuidam conſecratam, everterunt.*

Ἀφήτορ. Non eſt vocabulum commune, ſed [epithetum] Apollinis; quaſi dicas ὁμοφήτορ, i. e. qui colloquitur cum iis, qui oraculum conſulunt.

Ἀφιᾶσι. Dimittunt. Relinquunt.

Ἀφῖγμαι. Veni. *Veniam ad vos duobus poſt diebus. Nec mentitus eſt.* Et Ælianus: *Ille vero in ſomnis oculos ſibi effodi videns, ſupplex orabat, ne oculis privaretur, dicens, ſe poſt duos dies ad ipſos venturum eſſe: poſt quod tempus interfectus eſt.*

Ἀφιδρύματα. Deorum ſimulacra. *Statim igitur ſeniores antiquiſſima Deorum ſimulacra, quæ in urbe erant, protulerunt, ut iis [hoſti] ſupplicarent.*

Ἀφίεμαι. In paſſivo genitivum adſciſcit. In activo vero, dativum. *Ut & nos remittimus debitoribus noſtris.*

---

[1] Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν π. —— μετάγεται τὸ κέρας] Ex Harpocratione.

[2] Ἀφή. χροιὰ λέπρας] Vox iſta eo ſenſu frequens eſt apud LXX Interpretes Levit. cap. XIII.

[3] Ἄφημος] In prioribus Edit. male legitur ἄφηβος: cujus loco ſcribendum eſſe ἄφημος non ſolum ex ſerie literarum patet, ſed etiam ex iis, quæ leguntur apud Suidam ſupra v. Ἀπευθής.

[4] Οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτὸν τῆς φιλίας] Legendum potius eſt, οἱ δὲ ἀφηνίασαν μὲν αὐτοῦ τῆς φιλ.

[5] Ἀφήτορος] Eſt epithetum Apollinis apud Homerum Il. I. v. 404. ubi brevis Scholiaſta vocabulum hoc ſic exponit: Ἀφήτορος, τοῦ Ἀπόλλωνος. ἤτοι ὁμοφήτορος, ὁμοίως πᾶσι προφητεύοντος καὶ μαντευομένου τῷ τε πένητι, καὶ τῷ πλουσίῳ. Ἢ τοξικοῦ· ἀπὸ τῆς τῶν βελῶν ἀφέσεως.

[6] Ἀφίξομαι ὑμῖν δύο ἡμερῶν ὕστερον. οὐδὲ ἐψεύσατο] Verba hæc conjungenda ſunt cum fragmento, quod proxime ſequitur, quoniam non ſolum ex eodem auctore deprompta ſunt, ſed etiam de eadem omnino re concepta eſſe cuilibet facile patet.

Ἀφ' ἱερᾶς. παροιμία· Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς. λέγεται δέ τις παρὰ τοῖς πεσσεύουσιν ἱερὰ γραμμή. οὕτως Ἐπίχαρμος. ζήτει ἐν τῷ, Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς.

Ἀφιζάνει. ἀπανίσταται τῆς καθέδρας.

Ἀφίει. ἀπέπεμπεν.

Ἀφίημι. δοτικῇ. καὶ μετ' αἰτιατικῆς· Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας.

Ἀφίκετο. ἐλήλυθεν. ἦλθεν. Ὁ δὲ στρατὸς ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόην, ᾗπερ ἔμελλον εἰσβαλεῖν. οὕτω φησὶ Θουκυδίδης τὴν σύνταξιν. καὶ Ἀφῖκται, παραγέγονε. καὶ ἀφῖκτο.

Ἀφιλότιμος. ταπεινός. παρὰ τὸ μὴ φιλεῖν τιμήν, ἢ ἡττᾶσθαι δόξης. ἢ ὁ πρὸς μηδὲν ἀξιόλογον ἐπεστραμμένος. καὶ ὁ φειδωλὸς παρ' ἐνίοις. [1] Οὐδεὶς ἦν ἀφιλότιμος οὕτως, ὡς Μωϋσῆν θεασάμενος μὴ ἐκπλαγείη τῆς εὐμορφίας.

Ἀφιματῶσαι. ἀποδῦσαι.

Ἄφιππα χωρία. ἐν οἷς ἂν μὴ ἔστιν ἱππάσασθαι. Ὁ δὲ ἐκκλίνει πρὸς τὰ δύσχωρά τε καὶ ἀνάντη καὶ ἄφιππα. καὶ Ἄφιπποι, χωρὶς ἵππων. Περιδεεῖς δὲ ἦσαν ὡς ἐν ἐρημίᾳ, τά τε ἄλλα, καὶ ἄφιπποι γενόμενοι. ἀντὶ τοῦ πεζοί.

Ἀφίστασθαι αὐτοῖς τῆς ἀρχῆς. γενικῇ σύνταξις. ἀποχωρίζεσθαι. ἀλλοτριοῦσθαι. Βουλομένοις ἦν τῶν Μακεδόνων ἀφίστασθαι.

Ἀφίστων. ἀπέτρεπον, ἀπεκώλυον. Τοὺς δὲ βαρβάρους τῆς πολιορκίας ἀφίστων οἱ Ῥωμαῖοι.

Ἀφθαρτοδοκητής.[2] ἀπὸ αἱρέσεώς τινος.

Ἀφθάς.[3] ὁ Διόνυσος. τὸ α ἐπιτατικόν· ὡς ἄσταχυς. καὶ παροιμία· Ὁ Ἀφθάς σοι λελάληκεν. ἦν δὲ χρησμολόγος.

Ἄφθιτον. ἄφθαρτον. [4] Ὅτι τὸ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι· τὸ δὲ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων.

Ἄφθονα. πολλά.

Ἀφθόνιος, σοφιστής, ἔγραψεν εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην [5] προγυμνάσματα.

Ἄφλαστον.[6] τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῆς νηός. κατ' ἀντίφρασιν. [7] Εὔθλαστα γάρ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ θ εἰς φ.

Ἀφλυσμός. ἀφρός.

Ἀφνειός. ὁ πλούσιος. καὶ [8] ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ λέγεται ἄφενος· πλοῦτος δέ, ὁ ἐκ πολλῶν χρόνων. Ὅμηρος.

Ἀφ' ἱερᾶς. Proverbium: *A ſacra linea calculum movebo.* In luſu calculorum eſt quædam linea, quæ ſacra dicitur. Sic Epicharmus. Quære in v. Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς.

Ἀφιζάνει. A ſede ſurgit.

Ἀφίει. Amandabat. Dimittebat.

Ἀφίημι. Dativo jungitur. Item accuſativo: *Si quorum peccata remiſeritis.*

Ἀφίκετο. Venit. *Exercitus autem ad Oenoen Atticæ venit, qua irruptionem facturi erant.* Thucydides iſta conſtructione utitur. Et Ἀφῖκται, venit.

Ἀφιλότιμος. Ab ambitione alienus. Modeſtus. Sic dictus, quod non amet honorem, nec gloriæ ſerviat. Vel, qui nullam rem memoratu dignam aggreditur. A quibuſdam etiam parcus ita vocatur. *Nemo erat adeo ab omni elegantiæ ſtudio & amore alienus, ut, cum Moſem videret, formæ ejus præſtantiam non admiraretur.*

Ἀφιματῶσαι. Exuere veſtes.

Ἄφιππα χωρία. Loca inequitabilia. *Ille vero ad loca aſpera & ardua & inequitabilia deflexit.* Et Ἄφιπποι, equis carentes. *Valde autem, ut in deſerto, ſibi metuebant, tum aliis de cauſis, tum etiam quod equis carerent.*

Ἀφίστασθαι αὐτοῖς τῆς ἀρχ. *Illis imperio cedere.* Verbum hoc cum genitivo conſtruitur, ſignificans, recedere, ſeparari, alienari. *A Macedonibus deficere volebant.*

Ἀφίστων. Avertebant. Prohibebant. Arcebant. *Romani vero barbaros ab obſidione prohibebant.*

Ἀφθαρτοδοκητής. Sic appellabantur hæretici quidam.

Ἀφθάς. Bacchus. Τὸ α hic habet vim intendendi, ut in ἄσταχυς. Et proverbium: *Aphthas tecum locutus eſt.* Is erat vates.

Ἄφθιτον. Incorruptum. Immortale. Philoſophi τὸ ἄφθιτον de inanimatis; ἀθάνατον vero de animatis dicunt.

Ἄφθονα. Multa. Copioſa.

Ἀφθόνιος. Aphthonius, Sophiſta, ſcripſit in Hermogenis Artem [Rhetoricam] *Progymnaſmata.*

Ἄφλαστον. Summa pars puppis. Vel acroſtolium navis. Dictum eſt autem ἄφλαστον per antiphraſin pro εὔθλαστον, (i. e. quod facile frangi poteſt) mutato θ in φ.

Ἀφλυσμός. Spuma.

Ἀφνειός. Dives. Ἄφενος autem vocatur unius anni proventus ac reditus: πλοῦτος vero, multorum annorum. Homerus: *Divitias*

---

[1] Οὐδεὶς ἦν ἀφιλότιμος οὕτως, ὡς Μωϋσῆν θεασ.] Hæc ſunt verba Joſephi *Antiq. Judaic.* lib. 11. cap. v. pag. 57.

[2] Ἀφθαρτοδοκητής] Ἀφθαρτοδοκηταί, vel potius Ἀφθαρτοδοκῆται, appellabantur illi, qui affirmabant, corpus Chriſti fuiſſe ἄφθαρτον & ἀθάνατον, i. e. immortale & nulli corruptioni obnoxium: de qua hæreſi multa paſſim leguntur apud ſcriptores Eccleſiaſticos.

[3] Ὁ Διόνυσος] Vulcanum, non vero Bacchum Ἀφθᾶς, vel potius Φθᾶς appellatum fuiſſe legimus. Vide infra v. Φθᾶς.

[4] Ὅτι τὸ ἄφθιτος ἐπὶ ἀψύχων φιλόσοφοι τάττουσι· τὸ δὲ ἀθάνατος ἐπὶ ἐμψύχων.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Β. v. 186.

[5] Προγυμνάσματα] Hæc *Progymnaſmata* Aphthonii hodie adhuc exſtant, edita ab Aldo inter Rhetores veteres.

[6] Ἄφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. ἢ τὸ ἄκρον.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Ο. v. 717. Vide etiam Heſych. v. Κόρυμβα.

[7] Εὔθλαστα γάρ] Scribe εὔθλαστον γάρ: ut apud Enarratorem Poetæ legitur.

[8] Καὶ ὁ ἐξ ἑνὸς ἐνιαυτοῦ λέγεται ἄφενος. πλοῦτος δέ, ὁ ἐκ πολ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Α. v. 171.

Ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
καὶ ἀλλαχοῦ φησιν ὁ αὐτός·
Οἷσίν[1] τ' εὖ ζώουσι, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
ὡς μόνον αὐτῶν καλουμένων ἀφνειῶν, οὐκ ὄντων δὲ κατὰ ἀλήθειαν.

Ἀφοβόσπλαγχνος.[2] ὁ τολμηρός. καὶ Ἀφόβοις, τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι. τουτέστι τοῖς προβάτοις.

Τὸν[3] ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις
Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;

Ἀφοδεῦσαι. Πλάτων Ἀδώνισι. καὶ Ἄφοδος, ὁ ἀπόπατος. ἐξ οὗ καὶ ἀφοδεύειν. καὶ Ἄφοδον, ἀναχώρησιν. ὥσπερ καὶ ἔφοδον, τὴν ἐπέλευσιν.

Ἀφοπλίζεσθαι. τῶν ὅπλων ἀφαιρεῖσθαι. Αὐτὸν δὲ τρόπον τινὰ ἀφοπλίζειν τῶν ἀναγκαίων ἀνδρῶν[4] ὑπέβαλλον. καὶ Ἀφωπλίζοντο, ἀπετίθεντο τὰ ὅπλα.

Ἀφόρδιον.[5] ἡ ἀκαθαρσία, καὶ τὸ ἄξιον ἀπελασίας. παρὰ τὸ ἀφορίζω, ἀφορίζιον, καὶ ἀφορίδιον· καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀφόρδιον· τὸ ἀφορίζεσθαι ἄξιον.

Ἀφόρητον. ἀβάστακτον.

Ἀφορμή. ἀφ' ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται. [6]ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅταν τις ἀργύριον δώσῃ ἐνθήκην, ἀφορμὴ καλεῖται.

Ἀφορολόγητον. τὸ μὴ τελοῦν φόρον.

Ἀφοσιούμεθα. τὸ ὅσιον προσποιούμεθα δῆθεν. καὶ Ἀφοσιούμενος. πληροφορῶν, ποιήσας τὴν ὁσίαν. Ὁ δὲ [7]ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐπάρχου, ἐμηχανᾶτο τοιάδε. καὶ Ἀφοσιούμενοι, ἀντὶ τοῦ τιμῶντες· ἢ [8]τὸ ὅσιον ποιοῦντες, καὶ καθαρὸν, καὶ τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φαμέν· τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλομεν αὐτοῖς λοιπόν· οὐκ ἐσμὲν ὑπεύθυνοι. οὕτως ἡμῖν ἔθος λέγεσθαι, καὶ τὸ ἀφοσιώσασθαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα, τουτέστιν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. καὶ [9]Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Αἰσχίνης. Τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' οἷον ἀπάρξασθαι, ἢ σχηματίσασθαι, Ἰσαῖος λέγει. καὶ Ἀφοσιώσας, καθάρας, ἢ ξενώσας· ἢ τὴν ὁσίαν ποιῶν, τουτέστι κηδείαν, ἢ τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ μνήμην. καὶ Ἀφοσιῶσαι, καθαίρειν. καὶ Ἀφοσιώσεται, ἀπάρξεται. καὶ Ἀφοσιοῦσθαι, ἀποκαθαίρεσθαι ὁσίας· καὶ τὸ μὴ περιεργάζεσθαι, μηδὲ φιλοτιμεῖσθαι. Ὅσια δὲ λέγεται ἄλφιτα, δεδευμένα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ· καὶ [10]κύρια, καὶ δίκαια. καὶ Ἀφοσίωσις, ἀνάθεσις. καὶ Ἀφοσιωσάμενοι, δικαιωσάμενοι. καὶ Ἀφωσιωμένοι, τιμῶντες, ἢ ἀπαρχόμενοι. Ὡς δὲ ᾔσθετο σαφῶς ἀποσειόμενον, καὶ μόνον ἀφοσιούμενον τὸν Ἰσίδωρον, ᾤχετο ἀπιών, καὶ οὐκέτι προσῄει.

& opes [ex Troja] hauſturum eſſe. Idem alibi dicit: *Solique feliciter vivunt, & divites vocantur.* Quaſi qui divites tantum vocentur; at revera tales non ſint.

Ἀφοβόσπλαγχνος. Intrepidus. Audax. Et Ἀφόβοις προβάτοις, pecudibus placidis, vel imbellibus. [*Vides me*] *in præliis quondam fortem & intrepidum, nunc in imbellia pecora ſtrenue ſævire.*

Ἀφοδεῦσαι. Alvum exonerare. Plato *Adonidibus.* Et Ἄφοδος, alvi exoneratio. Et Ἄφοδον, ſeceſſum: ut ἔφοδον, adventum.

Ἀφοπλίζεσθαι. Armis ſpoliare. *Exiſtimarunt, ſe eum neceſſariis viris quodammodo ſpoliaturos eſſe.* Et Ἀφωπλίζοντο, arma deponebant.

Ἀφόρδιον. Excrementum. Vel, quod dignum eſt, quod ſecernatur. Ab ἀφορίζω fit ἀφορίζιον, & ἀφορίδιον, & per ſyncopen ἀφόρδιον: quod ſecernendum & ſeparandum eſt.

Ἀφόρητον. Intolerabile.

Ἀφορμή. Occaſio. Subſidium. Peculiariter vero apud Atticos ita vocatur pecunia, quæ ad uſus aliquos reponenda & aſſervanda datur.

Ἀφορολόγητον. A tributo immune.

Ἀφοσιούμεθα. Religione ſimulate defungimur. Et Ἀφοσιούμενος defungens, religioni ſatisfaciens. *Ille vero religione jurisjurandi, quo ab Etearcho obſtrictus erat, defunctus, talia machinatur.* Et Ἀφοσιούμενοι, debitum honorem præſtantes: vel facientes id, quod pietatis, religionis, & officii ratio a nobis exigit. Quare & ὁσίαν dicimus juſta, quæ mortuis debentur: quibus ſcilicet perſolutis, nihil ipſis amplius debemus, ſed omni erga eos religione ſoluti ſumus. Hinc & ἀφοσιώσασθαι, & quæ ſunt alia hujus generis, dicere ſolemus, cum ſignificare volumus, nos omni officio erga aliquem defunctos eſſe. Item Ἀφοσιῶ ſignificat luſtro, expio. Æſchines. Iſæus vero ſic appellat, non perfecte nec exacte, ſed quaſi more delibantis & in ſpeciem tantum aliquid agere. Et ἀφοσιώσας, qui luſtravit, vel hoſpitio excepit: item, qui mortuo juſta perſolvit, ejuſque memoriam celebrat. Et ἀφοσιῶσαι, expiare. Et ἀφοσιώσεται, primitias offeret. Et ἀφοσιοῦσθαι, expiari dicis cauſa. Item, non curioſe, nec magno ſtudio aliquid facere. Ὅσια vero dicitur farina oleo & vino macerata. Item, pura & juſta. Et ἀφοσίωσις, dedicatio. Et ἀφοσιωσάμενοι, qui juſta fecerunt. Item, qui debitum honorem præſtiterunt, & primitias obtulerunt. *Ut vero ſenſit Iſidorum initiatum & expiatum eſſe, abiit, nec amplius ad eum acceſſit.*

---

[1] Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι, καὶ ἀφν.] Homer. *Odyſſ.* P. v. 423.

[2] Ἀφοβόσπλαγχνος] Hac voce uſus eſt Ariſtophanes *Ranis* pag. 235. (150. Ed. Baſ. P.)

[3] Τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις Ἐν ἀφ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 23. ut Portus obſervavit.

[4] Ὑπέβαλλον] Legere malim ὑπέλαβον.

[5] Ἀφόρδιον. ἡ ἀκαθαρσία, καὶ τὸ ἄξιον κτλ.] Eadem habet Etymologus.

[6] Ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum.

[7] Ὁ δὲ ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐπάρχου, ἐμηχ.] Apud Herodotum lib. IV. pag. 172. unde fragmentum hoc depromptum eſſe Portus recte obſervavit, ſic legitur: Ὁ δὲ ἀποσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐπάρχου, χοίνοισιν αὐτὴν κατῆκεν ἐς τὸ πέλαγος &c.

[8] Τὸ ὅσιον ποιοῦντες, καὶ καθαρὸν, καὶ τὸ ὀφειλ.——οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος] Locus hic depromptus eſt ex Chryſoſt. Homil. XIV. in Epiſt. ad Epheſ. cap. IV. v. 24. ubi tamen nonnulla aliter leguntur. Verba ipſius Chryſoſtomi hæc ſunt: Τὸ ὅσιον τί ἐστι; τὸ καθαρὸν, τὸ ὀφειλόμενον. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ὁσίαν ἐπὶ τῶν ἀπελθόντων φαμέν. τουτέστιν, οὐδὲν ὀφείλω αὐτοῖς λοιπὸν, οὐκ εἰμὶ ὑπεύθυνος. οὕτως ἔθος ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ ἀφωσιωσάμην, καὶ ὅσα τοιαῦτα· τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλειν.

[9] Ἀφοσιῶ. ἀντὶ τοῦ ἀποκαθ.——Ἰσαῖος λέγει] Ex Harpocratione.

[10] Κύρια] Reſcribo καθαρά: qua emendatione etiam indiget Heſychius, apud quem v. Ὅσια corrupte legitur καρδία.

Ἀφουσία. νῆσός τις, ἐν ᾗ ὑπερόριοι ἐγένοντο ὁ κύριος Θεοφάνης, ὁ ποιητὴς, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεόδωρος ὁ Γραπτός· ἀμφότεροι ὁμολογηταί.

Ἀφώρισται. πεπεράτωται. Ἐνταῦθά που τῆς συγγραφῆς ἀφώρισται τὸ πραχθέν.

Ἀφραδέως. ἀνοήτως. ἀπείρως.

Ἄφρακτος [1] φίλων. οὐ πεφραγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φίλοις διὰ τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε.

Ἄφραστον. ἄῤῥητον.

Ἀφραστύες. ἀσυνεσίαι. Σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες.

Ἀφραίνει. παρανομεῖ. μωραίνει. παραφρονεῖ.

Ἀφρικανὸς,[2] ὁ Σέξτος χρηματίσας, φιλόσοφος Λίβυς, ὁ [3] τοὺς Κεστοὺς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδʹ. [4] εἰσὶ δὲ οἱονεὶ φυσικὰ, ἔχοντα ἐκ λόγων τε καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ γραπτῶν τινῶν χαρακτήρων ἰάσεις τε, [5] καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν. [6] κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὠριγένης, ἔνστασιν ποιησάμενος περὶ τοῦ τῆς Σωσάννης βιβλίου, τοῦ εἰς τὸν Δανιήλ.

Ἀφρικανός. Καρχηδὼν, ἡ καὶ Ἀφρικὴ καὶ Βύρσα λεγομένη, μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν κρατήσασα ἔτη ψʹ τῶν περιοίκων Λιβύων, ἀνῄρητο. Σκιπίων δὲ τὴν αὐτὴν Σκιπίωνι τῷ Ἀφρικανῷ πάππῳ λαβὼν ἐπίκλησιν, Ἀφρικανὸς ἐντεῦθεν διά τε τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸ τῶν κατορθωμάτων ὁμοιότροπον, ἐπωνομάσθη.

Ἀφρόεν. ἀφρῶδες.

Ἀφρόεν [7] κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον.

Ἀφρῖτις. εἶδος ἀφύας. ἐν τῷ Ἀφύα.

Ἀφροδίσιον. ἔργον Ἀφροδίτης. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν λάγνων, καὶ τῶν ἐρωτικῶς περὶ τὴν συνουσίαν καὶ σφοδρῶς διακειμένων. [8] καὶ Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος. Ὁ δὲ διῆλθε τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ οὐ μάλα περιττῇ. Αἰλιανός. Καὶ παροιμία· [9] Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις, καὶ ἐπιορκούντων.

Ἀφροδίτη. [10] ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτένα φέρον· ἐπειδὴ συνέβη ποτὲ ταῖς τῶν Ῥωμαίων γυναιξὶ κνῆφην λοιμώδη γενέσθαι, καὶ ξυρουμένων πασῶν γεγόνασιν αὐταῖς οἱ κτένες ἀχρεῖοι. εὐξαμένας δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ ἀνατριχωθῆναι, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλματι [11] κτένα φέρουσαν, [12] καὶ γένειον ἔχουσαν· διό-

Ἀφουσία. Aphuſia, inſula quædam, in qua exularunt D. Theophanes, poeta, & frater ejus Theodorus Graptus, uterque confeſſor.

Ἀφώρισται. Separatim poſitum eſt. *In hac parte hiſtoriæ res illa ſeparatim tractatur.*

Ἀφραδέως. Stulte. Imperite.

Ἄφρακτος φίλων. Non ſeptus, nec munitus amicis, quia decepti te deſeruerunt.

Ἄφραστον. Infandum.

Ἀφραστύες. Inconſiderantia. Imprudentia. *Miſera hominum imprudentia.*

Ἀφραίνει. Deſipit. Delirat. Inſanit. Injuſte facit.

Ἀφρικανός. Africanus, *Sextus* cognominatus, Philoſophus Afer, qui ſcripſit *Ceſtos* libris XXIV. Agitur autem in illis de remediis Phyſicis, quæ ex verbis, incantationibus, & ſcriptis quibuſdam characteribus conſtant, miroſque effectus habent. Contra hunc ſcripſit Origenes, reſpondens ad argumenta, contra hiſtoriam Suſannæ, quæ exſtat in Daniele, ab ipſo objecta.

Ἀφρικανός. Carthago, quæ & Africa & Burſa dicta fuit, poſtquam per ſeptingentos a prima ejus origine annos in finitimos Afros imperium obtinuiſſet, everſa eſt a Scipione, qui eodem cognomine inſignitus fuit, quo Scipio Africanus avus ejus, cum ob virtutem propriam, tum ob parem rerum geſtarum gloriam.

Ἀφρόεν. Spumoſum. [In Epigrammate:] *Ore ſpumans & cum ſonitu dentibus infrendens.*

Ἀφρῖτις. Genus apuæ. Vide in v. Ἀφύα.

Ἀφροδίσιον. Venereum. Veneris opus. Dicitur autem de libidinoſis, & qui in venerem præcipites ſunt. Et Ἀφροδίσιον peculiariter appellatur Veneris templum. *Ille vero oratione nec ambitioſa nec compta nimis rem expoſuit.* Et proverbium: *Jusjurandum Venereum eſt impunitum.* Dicitur de illis, qui amore impulſi ſæpe jurant & pejerant.

Ἀφροδίτη. Venus. Hujus ſimulacrum fingunt pectinem ferens. Olim enim mulieribus Romanis accidit, ut peſtilenti prurigine laborarent: cumque omnes raderentur, pectines ipſis nullo uſui fuerunt. Cum autem Veneri votum feciſſent, capilloſque recepiſſent, ſimulacro pectinem gerente eam honorarunt.

---

[1] Ἄφρακτος φίλων. οὐ πεφραγμένος καὶ τετειχ. τοῖς φ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 54. ut Portus obſervavit.

[2] Ἀφρικανὸς, ὁ Σέξτος χρ.] De eo vide Voſſium & Cl. Cavium; itemque Valeſium ad Euſeb pag. 127.

[3] Ὁ τοὺς Κεστοὺς γεγραφὼς ἐν βιβλίοις κδʹ] Photius in *Bibliotheca* Cod. XXXIV. *Ceſtos* Africani quatuordecim tantum libris conſtitiſſe ſcribit. At Lambecius lib. VII. *Commentar. de Biblioth. Cæſ.* pag. 200. novem tantum ejus operis libros fuiſſe recte contendit; quem conſule. Cæterum, ex his Africani *Ceſtis* inſigne fragmentum legitur apud Mich. Pſellum in libello inedito περὶ παραδόξων ἀναγνωσμάτων, ſive *de Admirabilibus Lectionibus*, quod exhibet Lambecius loco laudato.

[4] Εἰσὶ δὲ οἱονεὶ φυσικὰ, ἔχοντα ἐκ λόγων τε καὶ ἐπ.] Vide Reineſ. *Var. Lect.* pag. 393.

[5] Καὶ ἀλλοίων ἐνεργειῶν] Legere malim, καὶ ἄλλας ἐνεργείας.

[6] Κατὰ τούτου ἔγραψεν Ὠριγένης, ἔνστασιν ποιησ.] Vide Rodolphū Wetſtenium in præfatione ad Origenis opuſcula, ab ipſo edita Baſil. 1674.

[7] Ἀφρόεν κοναβηδὸν ἐπιπρ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus ſupra v. Ἄρης.

[8] Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος] Ex Harpocratione.

[9] Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος] Vide infra v. Ταχυδαίμονας ὅρκους; itemque Athen. lib. XII. pag. 511. Brodæum ad Antholog. Epigr. pag. 622. & Richard. Bentleium ad Epigr. Callim. XXVI.

[10] Ἀφροδίτη. ταύτης τὸ ἄγαλμα πλάττουσι κτ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur etiam apud Codinum *de Orig. CPol.* pag. 14. num. 28.

[11] Κτένα φέρουσαν] Scribendum potius eſt, κτένα φέροντι, ut referatur ad ἀγάλματι. Codinus habet, τιμῆσαί τε αὐτὴν ἀγάλματι κτένα φέρουσι.

[12] Καὶ γένειον ἔχουσαν] Supple ex Codino, πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ γένειον ἔχουσαν.

π καὶ ἄῤῥενα καὶ θήλεα ἔχει ὄργανα. ταύτην γὰρ λέγουσιν ἔφορον γενέσεως πάσης, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ ἄνω λέγουσιν αὐτὴν ἄῤῥενα· τὰ δὲ κάτω, θήλειαν. πλάττουσι δὲ αὐτὴν καὶ ἔφιππον, ὅτι Αἰνείας ὁ υἱὸς αὐτῆς πλεύσας μέχρι τῆς δύσεως μετὰ τοῦτο ἵππῳ ἐπέβη, καὶ τὴν μητέρα ἐτίμησε τοιούτῳ ἀγάλματι.

Fingunt quoque eam barbatam, & maris atque fœminæ inſtrumenta genitalia habentem, quoniam univerſæ generationis eam dicunt eſſe præſidem, & a lumbo uſque ad ſuperiores corporis partes virum; inferius vero fœminam. Præterea fingunt eam equeſtrem, quia Æneas ejus filius, cum ad occaſum uſque navigaſſet, poſtea equum conſcendit, & matrem hujuſmodi ſimulacro honoravit.

Ἄφροι. ὄνομα ἔθνους· οἱ Καρχηδόνιοι. ἀπὸ Ἄφρου τοῦ τῆς Λιβύης βασιλεύσαντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κρόνου, ἐκ Φιλύρας γεγονότος. † Πόθεν ὁ ἀφρὸς λευκὸς, ἐστὶν ἐν τῷ Χιών.

Ἄφροι. Afri. Nomen gentis. Carthaginienſes. Ab Afro, Libyæ Rege, filio Saturni, ex Philyra nato. Quare ſpuma ſit alba, docetur in v. Χιών.

Ἀφρουρήτους. [1] Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον, τὸν Φιλίππου στρατηγὸν, παραδοῦναι τὴν πόλιν, εἰ διατηρήσει αὐτοὺς ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις. ἐπισημηναμένων δὲ μετὰ κραυγῆς πάντα τὰ ῥηθέντα, παρήγαγον τὸν Φίλιππον εἰς τὴν πόλιν. ἀντὶ τοῦ βεβαιωσάντων.

Ἀφρουρήτους. A præſidiis immunes. *Thaſii ad Metrodorum ducem Philippi dixerunt, ſe urbem dedituros ea conditione, ut immunes ſint a præſidiis, tributis, & angariis, ſuiſque legibus vivant. Cum autem omnia dicta clamore confirmaſſent, Philippum in urbem introduxerunt.*

1. Polybius. XV. 24. Vol. III. 541. Schweigh. in Suid. Fascic. I. P. 33. Supr. V. Ἀνεπισταθμεύτους et V. ~~[illegible]~~ Ἀσταθμεύτους.

Ἄφρων καὶ ἄνους διαφέρει. Ἄφρων καὶ ἄνους. [2] Ἀνόητον φασὶ τὸν καλούμενον σοφὸν, ὡς συνιέναι τὸ δέον οὐκ ἐθελήσαντα. Ἀμαθῆ δὲ τὸν τῆς μὲν σοφίας ἀμύητον, κακίᾳ δὲ [3] ὁμοίως συζήσαντα. ὁ Δαβὶδ δὲ ἔφησεν· Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται.

Ἄφρων & ἄνους. Amens & ſtultus. David: *Amens & ſtultus ſimul peribunt.* [Sic LXX Interpretes. Symmachus vero locum hunc ſic reddidit: Ὁμοῦ ἀνόητος καὶ ἀμαθὴς ἀπολοῦνται.] Ἀνόητον vocat eum, qui vulgo quidem ſapiens vocatur, at ea, quæ ſcire oportebat, intelligere noluit. Ἀμαθῆ vero eum, qui omnis ſapientiæ expers eſt, vitamque flagitioſam vivit.

Ἀφύαι. [4] ὀνόματα ἑταιρῶν ἀδελφῶν δύο παρὰ Ὑπερείδῃ.

Ἀφύαι. Aphyæ. Duarum ſororum meretricum nomina apud Hyperidem.

Ἀφύα [5] ἐς πῦρ. ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία· παρόσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει. ἑνικῶς δὲ [6] παρὰ Ἀριστοφάνει λέγεται ἐν Ταγηνισταῖς, ἀφύη· ἀλλ' ἀεὶ πληθυντικῶς τὰς ἀφύας. λέγεται δὲ καὶ ἀφρὸς, διὰ τὴν λευκότητα. ἔστι δὲ ἡ παρὰ πολλῶν λεγομένη ἔγγραυλις. καὶ ἀφύων τιμὴ, τὸ ἔλαιον· ἐπεὶ ἐν αὐτῷ ἕψονται. καὶ ἀφύας Φαληρικάς· τὰς μεγάλας. Φαληρεὺς δὲ λιμὴν Ἀττικῆς. πληθυντικῶς δὲ λέγεται. σπανιώτατα δὲ ἀφύην. Ἀριστοφάνης· [7]

> Εὗρε τὸ πᾶν διὰ τὰς λιπαρὰς, ἀφυῶν τιμὴν
> περιάψας.

Ἔστι [8] δὲ γένη πλείονα· ἡ μὲν, ἀφρῖτις λεγομένη, ἥτις οὐ γίνεται ἀπὸ γόνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάττῃ ἀφροῦ. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ λεγομένη κωβῖτις, ἣ γίνεται ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ φερομένων κωβιῶν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἕτεραι, αἱ ἐγκρασίχολοι καλοῦνται. καὶ ἄλλη, ἥτις ἐστὶ [9] γένος μαινί-

Ἀφύα ἐς πῦρ. *Apua in ignem.* Proverbium de iis, quæ cito ad finem perducuntur. Apuæ enim breviſſimo tempore coquuntur. Apud Ariſtophanem *Tageniſtis* ſingulari numero dicitur ἀφύη. Apud alios vero ſemper numero multitudinis ἀφύαι. Dicitur etiam ἀφρὸς propter candorem: eſtque idem piſcis, qui vulgo appellatur ἔγγραυλις. Et *apuarum honor* dicitur oleum, quia in eo coquuntur. Et *apuas Phalericas*, i. e. magnas. Phalereus autem eſt portus Atticæ. Dicitur [plerumque] plurali numero [ἀφύαι:] rariſſime vero ſingulari. Ariſtophanes: *Quidvis impetrabit, ſi [Athenas] vocet* λιπαρὰς, *quo epitheto apuæ ornari ſolent.* Sunt autem plura apuarum genera. Alia enim vocatur ἀφρῖτις, quæ non naſcitur ex ſemine, ſed ex ſpuma, quæ mari innatat. Alia κωβῖτις, quæ naſcitur ex parvis vilibuſque gobiis, qui in arena victitant. Ex hac generantur aliæ, quas encraſicholos vocant. Eſt & aliud genus apuæ, fœtus mænidum: aliud, membradum ſoboles; itemque aliud, quod

---

[1] Θάσιοι εἶπον πρὸς Μητρόδωρον τὸν Φιλίππου στρατ.——εἰς τὴν πόλιν] Ex Polybio. Vide ſupra v. Ἀνεπισταθμεύτους.

[2] Ἀνόητόν φασι τὸν καλούμενον σοφὸν, ὡς συνιέναι τὸ δ.] Locus hic eſt mutilus, & negligenter admodum excerptus ex Theodoreto ad Pſalm. XLVIII. pag. 585. apud quem ſic legitur: Ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄφρων καὶ ἄνους ἀπολοῦνται. Οὗτοι γὰρ, φησὶν, οἱ καλούμενοι σοφοὶ, οὐδεμίαν ἐκ τῆς σοφίας ὠφέλειαν εὑράμενοι, τὸν αὐτὸν τοῖς ἀμαθέσι πίπτουσιν ὄλεθρον. οὕτω γὰρ ὁ Σύμμαχος ἡρμήνευσεν· Ὁμοῦ ἀνόητος καὶ ἀμαθὴς ἀπολοῦνται. καὶ καλεῖ μὲν ἀνόητον τὸν καλούμενον σοφὸν, ὡς συνιέναι τὰ δέοντα &c.

[3] Ὁμοίως] Apud Theodoretum legitur ὅμως.

[4] Ἀφύαι. ὀνόματα ἑταιρῶν κτλ. δύο παρὰ Ὑπερ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Athen. lib. XIII. pag. 586.

[5] Ἀφύα ἐς πῦρ. ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβ.——προηγουμένη ἡ ἀφρῖτις] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 327.

[6] Παρὰ Ἀριστοφάνει λέγεται ἐν Ταγηνισταῖς] Locum Ariſtophanis, ad quem Suidas hic reſpicit, citat Athen. lib. III. cap. VII. pag. 96. Vide etiam, quæ diximus ſupra v. Ἅλις.

[7] Εὗρε τὸ πᾶν διὰ τὰς λ.] Locum hunc ex Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 401. emendavi, qui in prioribus Edit. corruptiſſime ſic legitur: Εὕρετο πανδύδιον τὰς λιπαρὰς ἀφύας &c. Vide etiam infra v. Θωπεύει.

[8] Ἔστι δὲ γένη πλείονα. ἡ μὲν ἀφρ.——ἔστι δὲ προηγ. ἡ ἀφρῖτις] Eadem quoque αὐτολεξεὶ pene leguntur apud Athen. lib. VII. pag. 284. & 285.

[9] Γένος] Sic habent omnes Edit. Sed ſcribendum eſt γόνος, ut apud Athenæum loco laudato legitur.

δαν· καὶ ἄλλη, ἐκ τῆς μεμβράδος· καὶ ἄλλη ἐκ τῶν μικρῶν κεστρέων. ἔστι δὲ προηγουμένη ἡ ἀφρῖτις. Ὅτι [1] Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ, ἀφύης ἐπιθυμήσαντι, καὶ μακρὰν ὄντι τῆς θαλάττης, [2] Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος, μιμησάμενος τὸ ἰχθύδιον, παρέθηκεν ὡς ἀφύας. ἡ δὲ κατασκευὴ ἦν αὕτη. Θήλειαν λαβὼν γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ, τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης μιμούμενος, ἐπιζέσας ἔλαιον, ἐπιχέας ἅλας, καὶ μήκωνας ἐπιπάσας, ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν.

Polybius fr. gr. 25. ed. V. p. 81. et Supr. V. Ἁπλῶς p. 269.

Ἀφυής. ἀμαθής. ἄπειρος. Ὁ δὲ ἦν οὐκ ἀφυὴς συνιδεῖν πραγμάτων στρατηγίας. καὶ Πολύβιος· Οὗ καιρὸς ἀφυέστερος οὐ γέγονεν ἁπλῶς.

Ἀφυΐα. ἡ πρὸς τὰ προκείμενα μαθήματα σκληρότης.

Ἄφυκα. [3] ἀκαλλώπιστον.

Ἄφυκτα. ἀναπόδραστα. ἀναγκαῖα. καὶ Ἄφυκτον, ὃ οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν.

Ἀφύσγετον. [4] τὸ ἰλυῶδες, καὶ συρφετόν.

Ἀφυσμός. ἀπάντλησις.

Ἀφύσσων. ἀπαντλῶν. ἀρυόμενος.

2. Bos. Animadv. p. (Ω)

2 Ἀφ' ὑψηλοῦ με καταγελᾷς. οἱονεὶ, πάνυ μου καταφρονεῖς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀφ' ὕψους [5] διαλεγομένων.

Ἀχαάβ. ὄνομα κύριον.

Ἀχὰζ, [6] βασιλεὺς Ἱερουσαλήμ. οὗτος τὸ ἐν τοῖς θησαυροῖς ἀργύριον ἔπεμψε Θεγλαφαλασάρ, τῷ Ἀσσυρίων βασιλεῖ, δεόμενος ῥυσθῆναι Σύρων τε καὶ Ἰσραηλιτῶν. κἀκεῖνος αὐτῷ βοηθῶν, ἐπεστράτευσε Δαμασκῷ. ἐνταῦθα αὐτῷ συντυχὼν Ἀχὰζ, ἐθεάσατο θυσιαστήριον, καὶ ἀρεσθεὶς αὐτῷ, μέτρα τε αὐτοῦ λαβὼν ἀπέστειλεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, κελεύσας Οὐρίᾳ τῷ ἱερεῖ τοιοῦτον αὐτόθι οἰκοδομῆσαι. καὶ ἀναζεύξας ἔθυσεν ἐπ' αὐτῷ τοῖς Σύρων θεοῖς, τὸν ναὸν ἀποκλείσας τοῦ Θεοῦ. τούτου δὲ τελευτήσαντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐζεκίας, ἐκ Ῥαβούα τῆς Ζαχαρίου θυγατρὸς, βασιλεύει ἐν Ἱερουσαλὴμ ἁπάντων εὐσεβέστερος.

Ἀχαΐα. ἡ Ἑλλάς. Μόμμιος γὰρ ὕπατος ἐπὶ τοὺς Κορινθίους σταλεὶς, τὸν Μέτελλον ἐν χερσὶν οὖσαν τὴν νίκην ἀφείλετο. ἐπιγενόμενος δὲ πεπονηκόσι τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τὸν Ἰσθμὸν κατηγωνίσατο, καὶ τὴν Κόρινθον εἷλεν αὐτοβοεὶ, πρωτεύουσαν παντὸς κατὰ τοῦτο τοῦ Ἑλληνικοῦ. ὅθεν δοκοῦσι καὶ νῦν Ἀχαΐαν ὀνομάζειν τὴν Ἑλλάδα. Ῥωμαῖοι δὲ ἐς τὸ χειρωθὲν ἔθνος, ὃ προεστὼς ἦν τότε τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅλην μεταβαλόντες τῆς χώρας ἐπωνυμίαν, ἀφίκοντο. καὶ Ἀχαϊκὸν βέλος· ἐπὶ τῶν εὐστόχως βαλλόντων. παρόσον πάντων ἐπιτηδειότατόν ἐστι τὸ τοιοῦτον βέλος πρὸς πολιορκίαν, τὸ τῶν ἐξ Ἀχαΐας σφενδονητῶν βέλος.

ex parvis mugilibus generatur. Aphritis vero est omnium præstantissima. † Cum Nicomedes Bithyniæ Rex apuam desideraret, & procul esset a mari, Apicius, homo gulosus, pisciculum hunc arte imitatus, alium ei cibum pro apua apposuit; quem sic apparavit. Cum cepisset gongylidem fœminam, hanc in longa & tenuia frusta dissecuit, apuæque speciem imitatus, affuso oleo fervente, & addito sale, inspersoque papavere, Regis desiderio satisfecit.

Ἀφυής. Indoctus. Imperitus. *Ille vero rerum gerendarum non erat imperitus.* Et Polybius: *Quo nullum tempus magis alienum omnino exstitit.*

Ἀφυΐα. Ingenium ad disciplinas discendas ineptum.

Ἄφυκα. Non fucata.

Ἄφυκτα. Inevitabilia. Necessaria. Et ἄφυκτον, quod vitari non potest.

Ἀφύσγετον. Cœnum. Sordes.

Ἀφυσμός. Exhaustio.

Ἀφύσσων. Hauriens. Extrahens.

Ἀφ' ὑψηλοῦ μου κατ. *De sublimi loco me derides.* Id est, me prorsus contemnis. Translatio ducta est ab illis, qui ex loco sublimi deridentur.

Ἀχαάβ. Achaab. Nomen proprium.

Ἀχάζ. Achaz, Rex Hierosolymorum. Hic argentum, quod in thesauris habebat, misit Theglaphalasari Assyriorum Regi, petens, ut a Syris & Israelitis se defenderet. Ille igitur opem ipsi ferens Damascum obsedit; ubi cum Achaz eum convenisset, aram vidit, qua delectatus mensuram ejus Hierosolyma misit, & Uriæ sacerdoti imperavit, ut aram ei similem illic conderet. Reversus itaque, in ea Syrorum Diis immolavit, clauso Dei templo. Hoc defuncto, Ezechias ipsius filius, ex Rhabua Zachariæ filia natus, omnium religiosissimus, Hierosolymis regnavit.

Ἀχαΐα. Græcia. Mummius Consul adversus Corinthios missus, Metello victoriam, quam in manibus habebat, eripuit, & Achæos, quorum vires jam ante accisæ & debilitatæ erant, circa Isthmum aggressus debellavit, Corintho, totius Græciæ tum principe urbe, primo impetu capta. Quamobrem Romani etiam nunc Græciam videntur appellare Achaiam, a gente subacta, Græciæ principatum tunc tenente, toti regioni nomen imponentes. Et *Achaicum telum:* [proverbium, quod dicitur de illis,] qui certo jactu destinata feriunt. Achæorum enim funditorum telum ad obsidionem urbium omnium est aptissimum.

---

[1] Ὅτι Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασ. ——ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν] Ex Athen. lib. 1. pag. 7. ut Pearsonius etiam observavit.

[2] Ἀπίκιος ὁ ὀψοφάγος] Male hic Suidas ea Apicio tribuit, quæ Athenæus loco laudato de coquo quodam narrat. Consule ipsum Athenæū.

[3] Ἄφυκα. ἀκαλλώπιστον] Vel scribe, ἄφυκον. ἀκαλλώπιστον: vel, ἄφυκα. ἀκαλλώπιστα, ut apud Hesychium.

[4] Ἀφύσγετον. τὸ ἰλυῶδες. συρφετόν] Ex Scholiasta Homeri ad Il. Λ. v. 495.

[5] Διαλεγομένων] Puto legendum διαγελωμένων.

[6] Ἀχὰζ, βασιλεὺς Ἱερουσ.] Vide II. Reg. cap. XVI.

Ἀχαΐνη.

(Ω) Bos. Animadv. p.

Ἀφ' ὑψηλοῦ μου καταγελᾷς. οἱονεὶ, πάνυ μου καταφρονεῖς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀφ' ὕψους διαλεγομένων.] Pro διαλεγομένων V. Cl. legendum putat διαγελωμένων & vertit -- *ab illis, qui ex loco sublimi deridentur*. Sed nihil mutandum. Videantur Paroemiographi, qui omnes habent διαλεγομένων, & docent, esse translatum hoc proverbium ab iis qui ex edito loco verba faciunt.

Vt diverſi generis quid interiiciam, Clar. *Reiskius* in Epigrammatum
ſe publicatorum 497, *Euphorionis*, vulgavit, Ὥσπερ γῆθεν· dubitans
men, hoc ſincerum eſſet an ὡς χερσῆθεν, pro lectione MS. ὡς χαρνῆ-
. In meo apographo legitur optime:

Valck. Diatr. 152

Ὠ' χαρνῆθεν (2) ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

ηδῦς κισσὸς & Ἀχαρνείτης κισσὸς memorantur & in epigrammatis *An-* B
Editae I, c. 67, 17. III, 26, ep. 42. quorum hoc, eiusdem for-
e ac Ἀταρνείτης ab Ἀταρνεὺς, *Suidas* interpretatur Ἀθλώνηθεν· ibi *Kus-*
placebat Ἀχαρνῆθεν· nihil mutandum perſuadebit *Alciphron* II. Ep.
p. 238.

(2) Hoc etiam in loco Clar. *Toupius*, Em. in *Suid.* III, p. 63, Ὡς ἀρχῆθεν reponens, dum *veram* ſe putabat *lectionem* reſtituere, Ἤμβροτεν, οὐδ' ἔτυχεν. Atque in hoc genere literarum ſaepius evenit, ut, quos velut genuinos veritatis filiolos amplectimur, *amore refrigerato*, tanquam ἀμβλωθρίδια proiicere non recuſemus.

Ὅ, σοι πατέρα γ᾽ ἀπώλεσ᾽, Οἰδίπους δέ με
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

ſua *Barnes* interpretatur, *Hic* (ὅ,) *tibi parentem perdidit*, *Virum* &c. *Heathius*, „peſſime ait, haec vertuntur; ita redde; *Quod tibi pa* „ *perdidit*, *me vero* &c." *Barneſius* ne hic quidem monito lectore τέρα ſubſtituit voci χρυσοῦν. Haec invenit in Scholiis ad *Pindari*
B IV, 32, Ἀμφιτρύων] Ἀντὶ πατρωνυμικοῦ, τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου. —
Εὐριπίδης.

Ὁ, σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ᾽, Οἰδίπους δέ με,
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

—— tur in Scholiis in Πυθ. III, 176, Θυώνῃ] Τῇ Σεμέλῃ φησί, οἰων
ἐκέχρητο. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντ

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς,
Διόνυσε, θνητοῖς τ᾽ οὐδαμῶς ὑποστατός.

Pro [illegible] —— ὑποστάτης, ſic correxit in margine libri *Scaliger*. 8

Ἀχαΐνη. ἡ ἔλαφος.

Καὶ [1] σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν [2] ἀχαιίνεω.

Ἀχανὲς πέλαγος, καὶ πεδίον. τὸ ἐπιπολὺ κεχηνός. Τέλματα δύσπορα διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίου βάθος, ἐν ᾧ μυρίκαι τε δένδρων μείζους ἐπεπήγεισαν, καὶ τὸ συνεχὲς τῆς ὕλης φοβερώτατον. καὶ Ἀχανεῖς, ἀφανεῖς, ἀφεγγεῖς. καὶ Ἀχανὴς, ὁ μὴ κεχηνὼς, καὶ ἄφωνος, ὁ ἐννεὸς, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ.

Ἀχάνη.[3] μέτρον ἐστὶ Περσικόν· ὥσπερ ἡ ἀρτάβη παρὰ Αἰγυπτίοις. ἐχώρει δὲ μεδίμνους Ἀττικοὺς μέ, ὡς μαρτυρεῖ Ἀριστοτέλης. οἱ δέ φασιν, ὅτι κίστη ἐστὶν, εἰς ἣν κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλόμενοι.

Ἄχαρι. χαλεπόν. κακόν. Ἀρριανός· Ὁ δὲ πίστιν ἔδωκε τοῖς κατοικοῦσι, μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως. Καὶ αὖθις· Οὐδὲν πείσεσθαι ἄχαρι πρὸς αὐτῶν.

Ἄχαρι. λυπηρόν. Ὁ δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀφεὶς, ἐξιόντας τοῦ τείχους παρεφύλαττεν ἐφεστηκὼς, μή τι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν πάθωσιν ἄχαρι, μίσει τῷ πρὸς Παρθυαίους. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐδεῖτο μηδὲν περὶ οὗ ἄχαρι πιστεύειν βασιλέα τοῖς ἑαυτοῦ ἐχθροῖς. Καὶ αὖθις· Ὁ Περσῶν[4] βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμαίων γῆν, οὐδὲν δὲ ἔδρασεν ἄχαρι. † Ἀχαρίστῳ νοσήματι τῷ θυμῷ χαριζόμενος, λύμαις ὅσαις ἐδύνατο παντοδαπαῖς τὸ σῶμα λυμηνάμενος.

Ἀχαριστεῖν. μὴ χαρίζεσθαι. καὶ Ἀχαρίστως, μὴ εὐχαρίστως. Ξενοφῶν· [5] Οἶμαι γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἀχαρίστως μὴ ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς ἄλλης πάσης Ἑλλάδος.

Ἀχαριστεῖν. ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. οὕτως Ἀντιφῶν. καὶ Ἀχαριστῆσαι, τὸ μὴ χαρίσασθαι, μηδ' ὑπουργῆσαι.

Ἀχαρίστως. Ξενοφῶν· Κῦρος δὲ ἦγε Λυδῶν αἰχμαλώτους, καὶ οὓς μὲν ἑώρα καλλωπιζομένους καὶ πειρωμένους αὐτῷ χαρίζεσθαι, τούτους εἴα σὺν τοῖς ὅπλοις· οὓς δὲ ἑώρα ἀχαρίστως ἐπιμένοντας, τούτων τοὺς ἵππους παρέδωκε τοῖς Πέρσαις, τὰ δὲ ὅπλα κατέκαυσεν. Ἀχαρίστως οὖν, ἄνευ χάριτος.

Ἀχαρνείτης. [6] Ἀθήνηθεν.

Πολλάκις[7] ἐν [8] θυμέλῃ καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
Βλαισὸς[9] Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Ἀχάτης λίθος· καὶ λυχνίτης, καὶ ἀετίτης.

Ἀχαία. ἡ Δημήτηρ. [10] Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχαίαν κατεδέξατο. οὕτω δὲ αὐτὴν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ

Ἀχαΐνη. Cerva. *Et pellem maculoſam corio undique tectæ cervæ.*

Ἀχανὴς πέλ. Mare vaſtum. Et ἀχανὲς πεδίον, campus late patens. *Paludes tranſitu difficiles excipiunt, & poſt has vaſta & exitu carens ſylva, in qua myricæ arboribus majores e terra enatæ erant, & arborum denſitas horrorem non exiguum incutiebat.* Et Ἀχανεῖς, obſcuri, luce carentes. Et Ἀχανὴς, non hians, voce carens, mutus, præ ſtupore tacens.

Ἀχάνη. Achane, menſura eſt Perſica; ut Artabe apud Ægyptios. Capiebat autem medimnos Atticos XLV, ut Ariſtoteles teſtatur. Alii vero dicunt eſſe ciſtam, in qua legati, religionis vel ſacrorum cauſa aliquo miſſi, cibaria reponebant.

Ἄχαρι. Moleſtum. Malum. Arrianus: *Ille vero fidem incolis dedit, fore, ut nulla a Rege moleſtia afficerentur.* Et iterum: *Nulla eos moleſtia ab ipſis affectum iri.*

Ἄχαρι. Moleſtum. Malum. *Ille vero captivos dimiſſos & ex urbe exeuntes obſervabat adſtans, ne quid mali paterentur a militibus, ob odium, quo Parthos proſequebantur.* Et rurſus: *Ille vero rogabat, ne Rex inimicis, malum rumorem de ſe ſpargentibus, fidem adhiberet.* Et iterum: *Rex Perſarum ditionem Romanam ingreſſus eſt: ſed nullo eam damno affecit.* † *Iræ, peſſimo animi morbo obſequens, omni crudelitatis genere corpus laceravit.*

Ἀχαριστεῖν. Non gratificari. Ingratum eſſe. Et ἀχαρίστως, ingrate. Xenophon: *Exiſtimo enim me nec erga vos, nec reliquam Græciam ingratum eſſe.*

Timaeus. 56.

Ἀχαριστεῖν. Non gratificari. Sic Antiphon. Et ἀχαριστῆσαι. Non gratificatum eſſe, nec operam ſuam alicui navaſſe.

Ἀχαρίστως. Xenophon: *Cyrus vero Lydorum captivos abduxit, & quos quidem animadvertebat corporis cultui ſtudere, operamque dare, ut ſibi gratificarentur, his arma reliquit. Quos autem videbat animo invito manentes, horum equos Perſis tradidit, & arma combuſſit.* Ἀχαρίστως igitur ſignificat abſque gratia.

Ἀχαρνείτης. Acharnites. *Sæpe in theatris & ſcenis florens & viridis hedera Acharnenſis comam tuam texit.*

Ἀχάτης. Achates, eſt lapis: ut lychnites & aetites.

Ἀχαία. Ceres. Ariſtophanes: *Ne ipſam quidem Cererem patienter tuliſſet.* Sic autem

---

[1] Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχ.] Pentameter hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus infra v. Θίασος.

[2] Ἀχαιίνεω] Legendum eſt, ἀχαιϊνέης. Vide Etymologum.

[3] Ἀχάνη. μέτρον Περσ. ὥσπερ ἡ ἀρτ.] Ex Enarratore Comici ad *Acharnenſ.* pag. 376.

[4] Ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥωμ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. 1. *de Bello Perſ.* cap. 2. pag. 8.

[5] Οἶμαι γὰρ, ὅτι οὐκ ἂν ἀχαρίστως μὴ ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρ.] Conſtructio potius requirit, ut legatur, οἶμαι γὰρ, οὐκ ἂν ἀχαρίστως με ἔχειν, οὔτε πρὸς ὑμᾶς, οὔτε πρὸς τὴν ἄλλην πᾶσαν Ἑλλάδα.

[6] Ἀθήνηθεν] Imo potius Ἀχαρνῆθεν.

[7] Πολλάκις ἐν θυμέλῃ καὶ ἐν σκην.] Diſtichum hoc legitur Antholog. Epigramm. lib. III. cap. XXV. pag. 398. (275. Ed. Henr. Steph. *P.*)

[8] Ἐν θυμέλῃ] Scribe ἐν θυμέλῃσι, ut in Antholog. Epigrammatum

[9] Βλαισός] Sic etiam legitur in Antholog. Epigrammatum; itemque infra v. Βλαισός: ſed corrupte, ni fallor. Exiſtimo enim ejus loco ſcribendum eſſe βλαστὸς, quod germen ſignificat.

[10] Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἂν τὴν Ἀχ.] Apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 405. (290. Ed. Baſ. *P.*) locus hic recte ſic legitur:

Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο.

κτύπου τῶν κυμβάλων καὶ τυμπάνων τοῦ γενομένου κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς κόρης. ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν θυγατέρα ἄχους· ἢ ἀπὸ τοῦ ἤχου, ὃν [1] παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. ὁ δὲ νοῦς, οὐκ ἠνέσχετο ἂν οὐδὲ τὴν Ἀχαίαν αὐτήν.

ipſam vocarunt a ſtrepitu cymbalorum & tympanorum, qui eo tempore, quo Proſerpinam quærebat, audiebatur. Vel a dolore, quo mater ob amiſſam filiam afficiebatur. Vel a ſtrepitu, quem edebant mulieres in ponte ſedentes, & obvios quoſque, [Eleuſine] Athenas euntes, probris & convitiis petentes. Senſus autem eſt: *Ne ipſam quidem Cererem patienter tuliſſet.*

Ἀχαΐδα. Ἑλληνίδα.

Ἀχαΐδα. Græcam.

Ἀχαιΐνη. ἡ ἔλαφος. ἐν [2] Ἐπιγράμματι·

Καὶ σκύτος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιΐνέης.

καὶ Βάβριος·

Τοιαῦτα [3] κωτίλλουσαν τὴν ἀχαιΐνην
Ἔπεισεν ἐλθεῖν δὶς τὸν αὐτὸν εἰς ᾅδην.

Ἀχαιΐνη. Cerva. In Epigrammate:

Et pellem maculoſam pelle undique tectæ cervæ.

Et Babrius:

Talia garriens, perſuaſit cervæ, ut ad eundem Orcum bis deſcenderet.

Ἀχαιός, [4] Συρακούσιος, τραγικὸς νεώτερος, ἔγραψε τραγῳδίας ι´.

Ἀχαιός. Achæus, Syracuſanus, Tragicus junior, ſcripſit tragœdias decem.

Ἀχαιός, Πυθοδώρου, ἢ Πυθοδώριδος, Ἐρετριεύς, τραγικός, γέγονε κατὰ τὴν οδ´ Ὀλυμπιάδα, καὶ δράματα ἐδίδαξε μδ´· οἱ δὲ, τριάκοντα ἱστορήκασιν· ἄλλοι κδ´. ἐνίκησε δὲ ἕν. ἦν δὲ νεώτερος Σοφοκλέους ὀλίγῳ τινί. ἐπεδείκνυτο δὲ κοινῇ σὺν Εὐριπίδῃ ἀπὸ τῆς πγ´ Ὀλυμπιάδος.

Ἀχαιός. Achæus, Pythodori vel Pythodoridis filius, Eretrienſis, Tragicus; vixit Olympiade LXXIV, docuitque fabulas XLIV; vel, ut alii, XXX, aut, ut alii, XXIV: quarum una vicit. Sophocle paulo junior fuit, cum quo, uti & Euripide, fabulas una edidit ab Olymp. LXXXIII.

Ἀχέων. μετοχή ἐστιν· ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς· Κρυπτᾷ τ᾽ ἀχέων ἐν ἥβᾳ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος.

Ἀχέων. Eſt participium, diciturque [apud Sophoclem] de eo, qui ægre fert, quod lateat. Sophocles: *Ægre ferens quod puberi ipſi occulte vivendum ſit.*

Ἄχερδος. [5] Σοφοκλῆς·

Κοίλης τ᾽ ἀχέρδου, [6] κἀπὸ λαΐνου τάφου.

Ἄχερδος. Pirus ſylveſtris. [*Stans*] *prope pirum ſylveſtrem, & ſupra lapideum ſepulcrum.*

Ἀχερουσία. ἐστὶ λίμνη ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, [7] τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμεῖ διδόντες.

Ἀχερουσία. Acheruſia, palus apud Inferos, quam mortui trajiciunt, portitori dantes nummum, qui Danace vocatur.

Ἀχερωΐς. ἡ λεύκη.

Ἀχερωΐς. Populus alba.

Ἀχέρων. ποταμὸς ἐν ᾅδου μεμυθευμένος· παρὰ τὸ ἄχη ῥεῖν· καὶ [8] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις, ἐκφοβῆσαι θέλων φησίν·

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγής.

διὰ τὸν Διόνυσον.

Ἀχέρων. Acheron, fluvius fabuloſus apud Inferos: ſic dictus ab ἄχη dolores, & ῥεῖν, fluere. Apud Ariſtophanem *Ranis* Æacus Bacchum terrere volens ait: *Et ſcopulus Acherontius, ſanguine manans.*

Ἀχέρων. τόπος τις μέσος τοῦ παντός· ἐν ᾧ ἀνίμησίς ἐστιν ὑδάτων, καὶ κατάποσις, [9] μέχρι τοῦ τέλματος τοῦ παντὸς, σκοτεινός τε καὶ ἀφεγγής. Ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε, καὶ οὐ κολαστηρίῳ, ῥύπτων καὶ σμήχων τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων.

Ἀχέρων. Acheron, locus in medio Univerſi, aquã ex imo reddens & viciſſim abſorbens uſque ad terminum Univerſi, tenebroſus & lucis expers. Acheron autem purgatorio ſimilis eſſe videtur, non loco ſupplicii, abſtergens peccata, & ab iis homines purgans.

Ἀχέτας. [10] Οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ᾽ ἐπίθετον τέττιγος, ὥσπερ καὶ ὁ ἀκανθίας. ἀπὸ τοῦ ἠχεῖν ἐν ἀκάνθαις.

Toup. Ep. Cr. II. p. 413.

Ἀχέτας. Non eſt ſpecies cicadæ, ſed epithetum; quemadmodum & ἀκανθίας. Dicitur autem ἀχέτας ab ἠχεῖν, i. e. ſonum reddere. Cicadæ enim inter ſpinas cantant.

Ἄχειρος. ὁ χειρὸς ἐστερημένος κατὰ μεταπλασμόν. Πισίδης·

Ἄχειρος. Manu privatus. Per metaplaſmum, pro ἄχειρ. Piſides: *Pedibus manibuſ-*

---

[1] Ὃν παρεῖχον ἐν τοῖς περὶ τὴν γέφυραν εἰς Ἀθήνας κτλ.] Locus hic eſt obſcurus & corruptus, quem ſic legendum puto: ὃν παρεῖχον οἱ (vel αἱ) περὶ τὴν γέφυραν τοῖς εἰς Ἀθήνας ἀπιοῦσιν. Intelligenda enim ſunt verba hæc de mulieribus, quæ tempore Eleuſiniorum in ponte Cephiſſi fluminis ſedentes, in obvios quoſque, qui vel Athenis Eleuſinem, vel Eleuſine Athenas ibant, ſcommata & probra jaciebant; de quo more vide Heſychium v. Γεφυρισταί.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ σκύτος ἀμφιδ.] Vide paulo ante poſt v. Ἀχαΐα.

[3] Κωτίλλουσαν] Metri gratia legendum eſt κωτίλλουσα.

[4] Ἀχαιός, Συρακ.] De hoc & ſequenti Achæo vide Meurſium in *Bibliotheca Græca*.

[5] Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 323. ut Portus obſervavit.

[6] Κἀπὸ λαΐνου τ.] Cum Cantero *Nov. Lect.* lib. III. cap. III. legere malim κἀπὶ λαΐνου τάφου.

[7] Τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμ.] Vide infra v. Δανάκη, v. Καρχάδοντα, & v. Πορθμήϊον.

[8] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις] Pag. 234. (149. Ed. Baſ. *F.*)

[9] Μέχρι τοῦ τέλματος] Puto ſcribendum eſſe μέχρι τοῦ πέρατος: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[10] Ἀχέτας. οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ᾽ ἐπίθετον τέττ.] Hæc refutavimus ſupra v. Ἀκανθίας, quem locum adeat Lector.

Cui caput ſive *cervix inclinata eſt*. Contra Βυσαύχην. *Cui* *brevis et obſtipa eſt*. De quo Pollux, Heſychius, Suidas. Βολβὸς βυσαύχην Xenarcho Comico apud Athenæum ii. 23. p. 63. qui locus notandus.

ΒΑΡΥΣΥΜΦΟΡΩΤΑΤΟΣ. Δυςυχής. Νο
ἑαυτὸν βαρυσυμφορώταλον γεγονέναι πάντων ἀνθ
πων.] Hic locus vel mutuatus vel adumb
tus eſt ab Herodoto, qui ita loquitur i.

Ἄπους, ἄχειρος, [1]οὐ βαρεῖ τὸν αὐχένα·
Πλήρεις [2]ἑκάστῳ τῶν μελῶν αἱ συνθέσεις.

περὶ τῆς Χοσρόου ὠμότητός φησι.

Ἀχείρωτον. ἄμωμον.

Ἀχηνία.[3] ἀπορία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ·
Νόσῳ βιασθεὶς, ἢ φίλων ἀχηνίᾳ.

Ἄχης. ὁ πένης.

Ἄχην. ὁ πτωχός. καὶ Ἄχηνες, οἱ μηδὲν ἔχοντες.

Ἀχήρας. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ σκώληξ. καὶ Ἀχώρας, ὁμοίως.

Ἀχηείς.[4] ὁ λυπηρός. ἐν κλάσει τοῦ α εἰς η.

Ἄχι. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως.

Ἀχίας.[5] προφήτης οὗτος ἐπὶ Ἱεροβοὰμ βασιλέως τῶν Ἑβραίων ἦν. κάμνοντος δ' αὐτῷ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τοῦ παιδὸς, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ προσέταξεν ἥκειν, ἔνθα διέτριβεν ὁ Ἀχίας, περὶ τῆς τοῦ παιδὸς ὑγείας, μετασχηματισαμένην τὴν στολήν. μελλούσης δὲ αὐτῆς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσιέναι, τὰς ὄψεις ἠμαυρωμένου διὰ τὸ γῆρας, ἐπιφανεὶς ὁ Θεὸς ἀμφότερα αὐτῷ μηνύει, τήν τε τοῦ Ἱεροβοὰμ γυναῖκα, καὶ τί μέλλει λέγειν αὐτῇ. καὶ παρελθούσης ὡς ξένης, ἀνεβόησεν· Εἴσελθε, ὦ γύναι· τί κρύπτεις σαυτήν; τὸν γὰρ Θεὸν οὐ λανθάνεις. ἄπελθε οὖν πρὸς τὸν ἄνδρα, τάδε λέγει Κύριος· Ἐπεί σε μέγαν ἐκ μικροῦ καὶ μηδενὸς ὄντος ἐποίησα, καὶ ἀποσχίσας τὴν βασιλείαν ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ γένους σοὶ ταύτην ἔδωκα, σὺ δὲ τούτων ἠμνημόνησας, καὶ τὴν ἐμὴν θρησκείαν καταλιπὼν, χωνευτοὺς Θεοὺς κατεσκεύασας, καὶ τούτους τιμᾷς, σὲ πάλιν καθαιρήσω, καὶ πᾶν ἐξολοθρεύσω σου τὸ γένος, καὶ κυσὶ καὶ ὄρνισι βορὰν γενέσθαι ποιήσω. μεθέξει δὲ τῆς τιμωρίας καὶ τὸ πλῆθος, ἐκπεσὸν τῆς ἀγαθῆς γῆς, καὶ διασπαρὲν εἰς τοὺς πέραν Εὐφράτου τόπους, διότι τοῖς σοῖς ἀσεβήμασι κατηκολούθησε. τὸν δὲ σὸν υἱὸν καταλήψῃ τεθνηκότα· ὅπερ καὶ γέγονεν.

Ἀχιλλεὺς[6] Στάτιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ γράψας τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα, καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ ἐν βιβλίοις η. γέγονεν ἔσχατον Χριστιανὸς καὶ Ἐπίσκοπος. ἔγραψε δὲ περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας, καὶ ἱστορίαν σύμμικτον, πολλῶν καὶ μεγάλων καὶ θαυμασίων ἀνδρῶν μνημονεύουσαν. ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ κατὰ πάντα ὅμοιος τοῖς ἐρωτικοῖς.

Ἀχίλλειος εὐχή.

Ἦ[7] ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν.

Ὁ [8]Κάμιλλος, ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, εὔξατο τὴν Ἀχίλλειον εὐχὴν, ἐπιποθῆσαι Ῥωμαίους Κάμιλλον ἐν καιρῷ. ἀπήντησε δὲ αὐτῷ οὐ πολὺ ὕστερον. Κελτῶν γὰρ τὴν πόλιν καταλαβόντων, ὁ δῆμος ἐπὶ Κάμιλλον κατέφυγε, καὶ Δικτάτωρα αὖθις εἵλετο· ὡς ἐν

que carens non gravat cervicem; integræque ei ſunt ſingulorum membrorum juncturæ. De Choſrois crudelitate ibi loquitur.

Ἀχείρωτον. Quod reprehendi & culpari nequit.

Ἀχηνία. Penuria. Paupertas. Ariſtophanes *Amphiarao: Morbo coactus, vel amicorum penuria.*

Ἄχης. Pauper.

Ἄχην. Pauper. Et Ἄχηνες, pauperes.

Ἀχήρας. Nomen proprium. Item, vermis. Et Ἀχώρας, itidem.

Ἀχηείς. Moleſtus. [Dictum eſt pro ἀχαεὶς,] mutato α in η.

Ἄχι. Facile.

Ἀχίας. Achias. Hic Propheta fuit temporibus Jeroboami Regis Hebræorum: qui, filio ipſius ægrotante, uxorem ſuam mutato habitu Achiam adire juſſit, de ſalute filii percontaturam. Cum autem ædes jam ingreſſura eſſet, & propheta præ ſenio cæcutiret, Deus illi apparuit, & utrumque indicavit, tum, Jeroboami uxorem adeſſe, tum, quid ipſi reſpondendum eſſet. Cumque illa ut peregrina tranſiret, propheta exclamavit: *Intra, mulier: quid perſonam mentiris? Deum enim non lates.* Redi igitur ad maritum. Hæc inquit Dominus: Quoniam te magnum e parvo & nullo effeci, & regnum, familiæ Davidis ereptum, tibi dedi, tu vero horum immemor fuiſti, meique cultu relicto Deos fuſiles colere cœpiſti, te rurſus evertam, totumque genus tuum perdam, & canum volucrumque cibum efficiam. Hæc pœna ad populum etiam redundabit, quippe qui ex terra beata pulſus per loca, quæ ultra Euphratem ſita ſunt, diſpergetur, quoniam impietatem tuam ſecutus eſt. Filium vero tuum reperies mortuum: quod etiam accidit.

Ἀχιλλεὺς Στάτιος. Achilles Statius, Alexandrinus; qui de Leucippe & Clitophonte ſcripſit, & alia amatoria libris octo. Tandem factus eſt Chriſtianus, & Epiſcopus. Scripſit de Sphæra, & Etymologia, & Hiſtoriam miſcellaneam quæ multorum & magnorum admirabiliumque virorum mentionem facit. Stilus ejus ubique ſimilis eſt illi, quo in Amatoriis utitur.

Ἀχίλλειος εὐχή. Achillis votum. *Profecto aliquando Achillis deſiderium filios Achivorum ſubibit.* † *Camillus, Romanorum Imperator, a Diis immortalibus idem precatus eſt, quod Achilles olim precatus dicitur, ut Romanos ſui deſiderium aliquando ſubiret: cujus voti haud ita multo poſt compos factus eſt. Cum enim Galli urbem occupaſſent, populus opem Camilli implo-*

Appian. II. 8. Vol. I. p. 39. Schweigh.

---

[1] Οὐ βαρεῖ] Sic habet Editio Mediolanenſis. Reliquæ vero ὀβαρεῖ, corrupte. Quid ſi legatur σοβαρεύει? Sed, cum fragmenti hujus ſenſus propter brevitatem ſit incertus & obſcurus, ἐπέχω.

[2] Ἑκάστῳ] Legerim potius ἑκάστων.

[3] Ἀχηνία. ἀπορία] Vide infra v. Ἠχαίνω.

[4] Ἀχηείς] Legerim potius Ἀχηρὴς, ut habet Etymologus.

[5] Ἀχίας. προφήτης οὗτος ἐπὶ Ἱερ.] Vide 1 *Reg.* XIV. & Joſeph. *Antiq.* lib. VIII. cap. IV.

[6] Ἀχιλλεὺς Στάτιος] De hoc vide Photium in *Bibliotheca* Cod. LXXXVII. qui eum Τάτιον vocat.

[7] Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχ.] Hæc ſunt verba Homeri Il. A. v. 240.

[8] Ὁ Κάμιλλος, ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, εὔξατο τὴν Ἀχ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Appiani in Excerptis Conſtantini a Valeſio editis pag. 549.

ταῖς Κελτικαῖς πράξεσιν ἀναγέγραπται.

Ἀχιλλείων. τουτέστι κριθῶν καθαρῶν, καὶ εὐγενῶν, οὕτω καλουμένων. [1]Ἀριστοφάνης· Ἀχιλλείων ἀπομάττῃ. ἀντὶ τοῦ σιτήσεως τῆς ἐν Πρυτανείῳ μετέχεις. ἢ Ἀχίλλειοι κριθαὶ, [2]αἱ εὐτελεῖς.

Ἀχθέσῃ. λυπηθήσῃ. Τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. ἀντὶ τοῦ λυπηθήσῃ ποτὲ τοῦδε τοῦ πράγματος γενομένου.

Ἄχθεται. λυπεῖται. καὶ Ἀχθεσθεὶς, λυπηθείς. Ὁ δὲ ἀχθεσθεὶς τοῖς ἐπιτάγμασι, πολλὰ καὶ δεινὰ ἀπεκρίνατο.

Toup. III. p. 34. Leonid. Tar. Brunck. I. 233. LI. Citatur a Suid. V. Βρύκουσα. V. Εὐθηλήμονα. V. Ξύλοχος. V. Ἀπέλισε.

Ἀχθεινή. λυπηρά. ὀλεθρία.

Ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

καὶ Ἀχθεινὸς, ὁ ἐπίπονος.

Ἀχθηδών. λύπη.

Ἄχθομαι, βαροῦμαι, ἀγανακτῶ. [3]Ἀριστοφάνης· Ἄχθομαι τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, τοῖς κόλποις τοῖς πεποικιλμένοις· ἐπεὶ ὁ ταὼς ποικίλος. ἢ ὅτι πορφύραις ἐχρῶντο καὶ τιάραις. καὶ, Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ· ἀντὶ τοῦ, τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μικρολογίᾳ. τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν. οὕτω γοῦν ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους. καὶ Ἀριστοφάνης· Κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι. καὶ [4]Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Θεὸς ἄχθεται τῇ τε τοῦ βασιλέως τῶν Ἀμαληκιτῶν σωτηρίᾳ, καὶ τῇ τῶν βοσκημάτων διαρπαγῇ τοῦ πλήθους, ὅτι μὴ συγχωρήσαντος αὐτοῦ ταῦτ' ἐπράχθη. καὶ Ἀχθόμενοι, βαρούμενοι, πιεζόμενοι. Ἀμφί τε ἡμέραν μέσην τῷ ἡλίῳ ἀχθόμενοι, τὰ ὅπλα κατέθεντο. καὶ Ἄχθος, βάρος, λύπη.

Ἀχθοφόρον. βαστάζοντα. καὶ παροιμία·

Οὓς [5]οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

πολλαχοῦ [6]γὰρ ἀχθοφοροῦντας τοὺς Αἰγυπτίους μέμνηται.

Ἄχλαξ. ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος. ἢ ὁ μικρὸς λίθος.

Ἀχλύς. σκότος. ὁμίχλη. ζόφος. ἀμβλυωπία. καὶ, Ἠέρος ἀχλύσαντος. ἀντὶ τοῦ, σκοτισθέντος.

Ἄχναι. λεπτὰ ἄχυρα, ἢ ἀκαθαρσίαι. καὶ Ἄχνη ἁλός· τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος. ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης. ἐν [7]Ἐπιγράμματι·

Μῆλον θ' ἡδύπνουν λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνῃ.

καὶ Ἄχνη πυρὸς, ὁ καπνός. καὶ [8]Ἄχνη ὕπνου, ὁ Ἱπποκράτης φησί· καὶ [9]Ἄχνη λιμοῦ. δηλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ξύσμα.

ravit, eumque Dictatorem iterum creavit, ut in libro de Bellis Gallicis dictum eſt.

Ἀχιλλείων κριθῶν. Hordei Achillei: id eſt, puri & egregii. Ariſtophanes: *Achilleo hordeo veſceris.* Id eſt, victus in Prytaneo particeps es. Vel Achilleum hordeum dicitur hordeum vile.

Ἀχθέσῃ. Dolebis. *Tandem aliquando dolebis.* Id eſt, tandem aliquando afficieris dolore, ſi hæc res fiat.

Ἄχθεται. Dolet. Et Ἀχθεσθεὶς, dolens. *Ille vero imperata ægre ferens, multis duriſque verbis reſpondit.*

Ἀχθεινή. Triſtis. Pernitioſa. *Triſtem vero vidit boum cædem.*

Ἀχθηδών. Dolor.

Ἄχθομαι. Gravor, doleo, indignor. Ariſtophanes: *Iniquo animo fero pavones & jactantiam.* Id eſt, ſinus pictos & variegatos. Pavo enim pennas habet variis coloribus diſtinctas. Vel, quia purpura & tiaris utebantur. Et Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ſordes & avaritiam ejus inique fero. Ῥύπος enim dicitur de hominibus avaris & illiberalibus, quos ideo ῥυποκονδύλους vocant. Et Ariſtophanes: *Cepis enim offendor.* Et Joſephus: *Deus autem indignabatur, quod [Saulus] Regi Amalecitarum peperciſſet, & populus pecudes in prædam vertiſſet, cum neutrum ipſe permiſiſſet.* Et ἀχθόμενοι, gravati, preſſi, [moleſtia affecti.] *Et circa meridiem, cum Solis ardor ipſis moleſtus eſſet, arma depoſuerunt.* Et ἄχθος, onus, dolor.

Ἀχθοφόρον. Onera bajulantem. Et proverbium: *Quos ne centum quidem Ægyptii bajulent.* Multis enim in locis [Ariſtophanes] Ægyptiorum ut bajulorum meminit.

Ἄχλαξ. Arena lapidoſa. Glarea. Vel lapillus.

Ἀχλύς. Tenebræ. Caligo. Nebula. Oculorum caligatio. Et, Ἠέρος ἀχλύσαντος, i. e. Aere obſcurato.

Ἄχναι. Minutæ paleæ. Acera. Vel, ſordes. Et ἄχνη ἁλὸς, tenuiſſima aquæ pars, ſpuma maris. [Item lanugo.] In Epigrammate: *Pomumque ſuavem ſpirans odorem, & tenui lanugine veſtitum.* Et ἄχνη πυρὸς, fumus. Et ἄχνη ὕπνου [de ſomno leviſſimo dicitur.] Et ἄχνη λίνου, ramentum vel lanugo lintei apud Hippocratem. Significat etiam quodvis ramentum tenue.

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 337.

[2] Αἱ εὐτελεῖς] Lege, *αἱ εὐγενεῖς*, ut apud Scholiaſtam Ariſtophanis.

[3] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 373. (263. Ed. Baſ. *P.*) ubi ſic legitur:

——Ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσι
Καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.

[4] Καὶ Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Θεὸς ἄχθεται τῇ τε τοῦ βασ.] Fragmentum hoc legitur apud Joſephum *Antiq. Jud.* lib. VI. cap. VIII. pag. 184.

[5] Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Ranis* pag. 277. (184. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Πολλαχοῦ γὰρ ἀχθοφ. τοὺς Αἰγ. μέμνηται] Apud Enarratorem Comici loco laudato rectius ſic legitur: Πανταχοῦ γὰρ Αἰγυπτίων ὡς ἀχθοφόρων μέμνηται. Confer eundem Scholiaſtam ad *Aves* pag. 595.

[7] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XIV. ut Portus etiam monuit.

[8] Καὶ ἄχνη ὕπνου] Huc ſpectant verba Comici *Veſpis* pag. 436.

Ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ παιπάλην.
Ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην.

i. e. *Et noctu ne hilum quidem ſomni videt. Quod ſi autem oculos vel leviter claudere cœpit* &c.

[9] Ἄχνη λιμοῦ] Sic etiam legitur apud Heſychium. Sed ſcribendum eſt, ἄχνη λίνου, ut recte monuit Fœſius in *Oeconomia* Hippocratis v. Ἄχνη.

Ἄχνους. ἀγένειος.

Τίς[1] τὸν ἄχνουν Ἑρμῆν σε παρ' ὑσπλήγγεσσιν
ἔθηκεν.

Ἀχνύμενος. λυπούμενος.

Ἄχος. λύπη σιωπὴν ἐπιφέρουσα. παρὰ τοῦτο καὶ ἀχνύμενος, τουτέστι λυπούμενος. Λήγετε τοῦδ' ἄχους. κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδείς. ἀντὶ τοῦ δύσληπτος, ἀλλ' εὐάλωτος. Ἡ δὲ σύγκλητος, ὥσπερ ἄχει τινὶ πεπληγμένη, ἐξηπορεῖτο.

Ἃ ἔχω. ἀντὶ τοῦ ἃ ἔχω. [2]Σοφοκλῆς·

Κἀμοῦ ταλαίνης σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
Ἃ ἔχω. ———

Ἀχών. ἄμπελος.

Ἀχώρ.[3] τὸ πιτυρῶδες τῆς κεφαλῆς. παρὰ τὸ ἄχνη, ἀχνώρ· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, ἀχώρ. κλίνεται δὲ ἀχῶρος, διὰ τοῦ ω μεγάλου· ὡς ἰχῶρος, τοῦ σεσηπότος αἵματος.

Ἄχραντον. ἄψαυστον. κυρίως, οὗ χεὶρ οὐχ ἥψατο. ἀμόλυντον.

Ἀχράς. εἶδος ἀπίου. [4]Ἀριστοφάνης·

Ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία.
Μῶν, ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

ἢ [5]ἀχρὰς ἐπέχει τὴν γαστέρα. οὗτος δὲ ὁ Θρασύβουλος ἀντιλέγειν μέλλων τοῖς Λακεδαιμονίοις πρέσβεσι, περὶ σπονδῶν ἐληλυθόσιν, εἶτα [6]δωροδοκήσας, ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρωκέναι, καὶ μὴ δύνασθαι λέγειν.

Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος. ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων.

Ἀχρεῖον. τῷ τόνῳ ὡς ἄμεινον.

Ἄχρηστα. καὶ παροιμία· [7]Εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν. μή ποτ' εὖ ἔρδειν γέροντα, μὴ παῖδα βάσκανον, μήτε γυναῖκα λάλον, μήτε παῖδα νήπιον, μήτε γείτονος κύνα, μὴ λάλον κωπηλάτην. † [[8]Μήδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν (τουτέστιν εἰσπηδῆσαι) ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνώς, μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς (τουτέστιν ἐκπέσῃς·) μήδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης. τουτέστι, λῆρον, μωρόν. Ἰαπετὸς δὲ εἷς τῶν γιγάντων. ἐνεοττοτροφήθης δὲ, οἷον ἐτράφης. μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακουργεῖν, ὅτι τῆς αἰδοῦς μέλλεις ἄγαλμ' ἀναπλήσειν. μήδ' ἀπαίδευτά τινα ποιήσεις περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας, ὅσπερ μέλλει τῆς αἰδοῦς τὰ ἀγάλματα πληρῶσαι.]

Ἄχνους. Imberbis. *Quis te imberbem Mercurium ad carceres [Circi] collocavit?*

Ἀχνύμενος. Dolens. Mœrens.

Ἄχος. Dolor vocem intercludens. Hinc deducitur ἀχνύμενος, dolore perculſus. *Deſinite dolere. Nemo enim a malis immunis eſt.* Δυσάλωτος hic proprie ſignificat, qui difficulter capi poteſt. *Senatus vero, dolore ingenti perculſus, conſilii incertus erat.*

Ἃ ἔχω. Pro, ἃ ἔχω. Quæ habeo. Sophocles: *Et mei miſeræ parva quidem hæc, ſed tamen, quæ habeo,* [*dona ipſi da.*]

Ἀχών. Vitis.

Ἀχώρ. Ulcus capitis, furfuraceas ſquamas habens. Ab ἄχνη, ἀχνώρ; & ſublato ν, ἀχώρ. Declinatur ἀχῶρος, per ω, ut ἰχώρ, ἰχῶρος, ſanies.

Ἄχραντον. Intactum. Proprie, quod manus non tetigit, impollutum.

Ἀχράς. Genus piri. Ariſtophanes: *Pirum quoddam ſylveſtre alvum occludit, cibiſque exitum negat. An de eo loqueris piro, quod Thraſybulus legatis Lacedæmoniorum dixit?* Pirum ſylveſtre alvum conſtringit. Hic vero Thraſybulus, cum Lacedæmoniorum legatos, qui pacis faciendæ gratia venerant, oratione oppugnare decreviſſet, poſtea muneribus corruptus, ſe pira ſylveſtria comediſſe, nec eam ob cauſam verba facere poſſe ſimulavit.

Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος. Homo, cui res futiles & ludicræ ridendi & gaudendi cauſam præbēt.

Ἀχρεῖον. Aliquando ſcribitur cum accentu in antepenultima, ut ἄμεινον.

Ἄχρηστα. Inutilia. Et proverbium: *In res inutiles ne ſumptus facias. Nunquam beneficium conferas in ſenem, nec in invidum puerum, nec in mulierem garrulam, nec in infantem, nec in vicini canem, nec in garrulum remigem.*

Ἀχρησία. [9]Ἀππιανός· [10]Ὁ δὲ Ὠράτιος λελωβημένος ἦν τὰ σκέλη, ὑπατείας τε οὐκ ἔτυχεν, οὔτε ἐν πολέμῳ, οὔτε ἐν εἰρήνῃ, διὰ τὴν ἀχρησίαν τῶν ποδῶν.

Ἄχρι. γενικῇ. Ἄχρις, ἀντὶ τοῦ μέχρις, ἕως.

Ἀχρησία. [Dicitur de re, quæ nulli nobis eſt uſui.] Appianus: *Horatius vero crura habebat debilitata, nec vel in pace Conſul, vel in bello Imperator creabatur, quod uſu pedum careret.*

Inter fragm. Libri I. Appiani inseruit Schweigh. Vol. I. p. 28. IX. — Suidas iterum infr. V. Ὠράτιος.

Ἄχρι. Uſque ad. Genitivo jungitur. Ἄχρις, ἔτι δὲ καὶ ἄχρις, ἀντὶ τοῦ καθόλου, διόλου. [1] καὶ Ὅμηρος·

---

[1] Τίς τὸν ἄχνουν Ἑρμ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. 2. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[2] Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 102. ut Portus obſervavit.

[3] Ἀχώρ τὸ πιτυρῶδες τῆς κεφαλῆς] Clarius Erotianus· Ἀχώρ· ἐξανθήματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει κολλώδης ὑγρασία, καὶ οἷον πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρεσθαι. μάλιστα δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἴωθε γίνεσθαι.

[4] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 734. (494. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἡ ἀχρὰς ἐπέχει τὴν γαστέρα. οὗτος δὲ ὁ Θρασ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[6] Εἶτα δωροδοκήσας, ἀχράδας προσεποιήσατο βεβρ.] Geminam hiſtoriam de Demoſthene narrat Plutarchus *Demoſthene* pag. 857.

[7] Εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλίσκειν. μή ποτ' εὖ ἔρδειν γ.] Confer Diogenianum Centur. VI. Adag. LXI.

[8] Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, in verſione prætermiſi, quoniam nihil ad hunc locum faciunt, ſed abſque judicio huc tranſlata ſunt ex Ariſtoph. *Nubib.* pag. 180. (109. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Ἀππιανός· Ὁ δὲ Ὠράτιος λελωβ.] Hoc fragmentum non exſtat in libris Appiani, qui hodie ſuperſtites ſunt.

[10] Ὁ δὲ Ὠράτιος λελωβημένος ἦν τὰ σκ.] Vide infra v. Ὠράτιος, ubi fragmentum hoc αὐτολεξεὶ repetitur.

Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε, καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
Ἄχρις ἀπηλλοίησε.

καὶ Ἄχρι κόρου. παροιμία ἐπὶ τῶν. Ὅτι ἄχρι κόρου ἐκεῖνος ἀναίσθητός ἐστι· καὶ οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν.

Ἀχείνη.[2] βαθυτάτη.

Ἄχρωμος. Ἦν δὲ ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος· (τουτέστιν, ἀναιδής) ἐπὶ πορνείου γὰρ ἐκαθέζετο. καὶ Ἀχρώματος, ἀναιδής.

Ἀχρυλίς. ἡ Φρυγία.

Ἀχυρμιαί. οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἀποφέρεται λικμώμενα. καὶ ἐν [3] Ἐπιγράμμασι·

Καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυροτρίβας.

Ἄψ. πάλιν.

Ἄψ [4] ἀναστειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω.

ἐν Ἐπιγράμμασι. ἀντὶ τοῦ, ἀνθέλκω, ἀναστρέφω.

Ἀψάλακτος.[5] ἀπαθής, ἀτιμώρητος. Ἀψάλακτον γάρ, τὸ ἄθικτον. οὕτω Κράτης.

Ἁψαμένη. ἐξαρτήσασα. καὶ Ἅψασθαι παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τοῦ προσάψασθαι καὶ θίγειν τάσσεται. καὶ Ἅψαι, προσάψαι.

Ἀψαύστως. ἀνεπάφως. Ἀππιανός· Ὁ δὲ τοῖς σώμασι τῶν Κίμβρων ἀψαυστεῖν ἐκέλευεν, ἕως ἡμέρα γένηται, [6] πολύχρυσα εἶναι δοκῶν.

Appian. IV. 14. Vol. I. p. 87. Schweigh.

Ἅψεα.[7] κυρίως αἱ συναφαὶ τῶν μελῶν. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὰ μέλη· παρὰ τὸ ἅπτω, ἅψω, ἅψον, καὶ ἅψεα· ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων.

Ἀψεύδεια. ἡ ἀλήθεια. λέγεται δὲ καὶ ἀψευδεῖν, καὶ ἀψευδές.

Ἀψήκτῳ [8] κοθόρνῳ. [9] ἀκαμάτῳ, σκληρῷ, ἀμαλάκτῳ ὑποδήματι παλάξω τὴν γνάθον.

Ἀψήφιστον. [10] Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφιστον ἐν γνώσει, ἐκπληροῖ πᾶσαν τὴν γραφήν.

Ἁψῖδες. καμάραι.

Ἀψικάρδιος. [11] Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν [12] παράπληγμα ἀψικάρδιον ἐθέλεις, [13] ἑρήσεται ἂν ταχέως. τῆς καρδίας ἁπτόμενον.

Ἀψίκορος. εὐμετάβλητος. ἢ ὁ ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι κορεννύμενος. [14] Εἰδὼς τῶν Νομά-

Polybius. XIV. 1. 4. Vol. III. 160.

idem quod μέχρις, & ἕως, uſque, donec. Significat etiam, penitus, omnino. Homerus: *Ambos autem nervos & oſſa lapis durus prorſus fregit.* Et Ἄχρι κόρου, *Ad ſatietatem uſque*: proverbium. *Ille ſupra modum ſtupidus eſt: hic vero nimia calliditate homines decipit.*

Ἀχείνη. Profundiſſima.

Ἄχρωμος. Impudens. *Quæſtus autem ejus erat impudens. In lupanari enim proſtabat.* Et ἀχρώματος, idem.

Ἀχρυλίς. Nomen propriũ fœminæ Phrygiæ.

Ἀχυρμιαί. Loca, in quæ deportantur paleæ ventilabro excuſſæ. Et in Epigrammate: *Tribulaſque acutas paleam terentes.*

Ἄψ. Rurſus. Retro. In Epigrammate: *Vocem revoco, & rurſus prope te adſto.* Hic ἀναστειράζω ſignificat retraho, revoco.

Ἀψάλακτος. Illæſus. Inultus. Impunitus. Ἀψάλακτον enim, intactum. Ita Crates.

Ἁψαμένη. Quæ ſuſpendit. Et ἅψασθαι apud omnes pro adnectere & tangere ponitur. Et ἅψαι, adnectere, alligare.

Ἀψαύστως. Intacte. Appianus: *Ille vero Cimbrorum cadavera intacta relinqui juſſit, donec dies illuxiſſet, quod ea auro abundare putaret.*

Ἅψεα. Proprie ſic vocantur membrorum juncturæ. Abuſive vero, ipſa membra. A verbo ἅπτω, ἅψω, fit ἅψον & ἅψεα: quod ſe mutuo tangant.

Ἀψεύδεια. Veritas. Et ἀψευδεῖν, verum dicere.

Ἀψήκτῳ κοθόρνῳ. Calceo duro, & minime molli. [Ariſtophanes:] *Duro calceo malam tuam percutiam.*

Ἀψήφιστον. *Qui de aliis haud temere judicat, omnem ſcripturam implet.*

Ἁψῖδες. Teſtudines. Fornices.

Ἀψικάρδιος. Tangens cor. *Si autem vulgare vis pharmacum, quod tamen cor tangat, id in promptu habeo.*

Ἀψίκορος. Qui facile mutatur. Levis. Proprie, qui ſtatim ſatiatur, ſimul ac cibum teti-

---

1 Καὶ Ὅμηρος] Il. Δ. v. 521.

2 Ἀχείνη. βαθυτάτη] De hac voce, quam nuſquam alibi mihi lectam memini, ἐπέχω. Deeſt autem in MSS. Pariſ.

3 Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. VII. Epigr. IX. ut Portus etiam monuit.

4 Ἄψ ἀναστειράζω, καὶ πάλιν ἄγχι μένω] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. VII. pag. 600. Vide etiam ſupra v. Ἀναστειράζω.

5 Ἀψάλακτος. ἀπαθής, ἀτιμ.] Ariſtophanes *Lyſiſtrata* pag. 853. (547. Ed. Baſ. *P.*) Ἀπῆλθεν ἀψάλακτος: ad quem locum Suidas reſpexit.

6 Πολύχρυσα εἶναι δοκῶν] Sic recte habent MSS. Pariſ. & Edit. Mediolanenſis. In reliquis vero Editt. male legitur πολὺ εἶναι δοκῶν.

7 Ἅψεα. κυρίως αἱ συναφαὶ τῶν μ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Etymologum.

8 Ἀψήκτῳ κοθόρνῳ. ἀκαμ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Comici *Lyſiſtr.* 878.

Τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.
Hoc tibi duro cothurno commitigabo malam.

9 Ἀκαμάτῳ] Duo MSS. Pariſ. habent ἀκαταμάτῳ, quod proprius accedit ad veram lectionem, quæ eſt ἀκαταμάκτῳ; ut recte ſcriptum eſt apud Scholiaſtum ineditum in *Lyſiſtratam.* Dicitur autem ἀκατάμακτος de re, quæ propter duritiem contundi vel conteri & ſubigi nequit.

10 Ὁ κατέχων τὸ ἀψήφιστον ἐν γν.] Senſus hujus fragmenti haud parum obſcurus eſt, de quo nihil certi ſtatui poteſt, niſi quis ipſum fontem, ex quo Suidas iſta hauſit, invenerit.

11 Εἰ δὲ ἰδιωτικὸν παράπληγμα ἀψικ. ἐθέλεις] Hæc ſunt verba Marci Antonini lib. IX. §. 3. ut Pearſonius etiam obſervavit.

12 Παράπληγμα] Apud Marcum Antoninum rectius legitur παράπηγμα; uti & apud ipſum Suidam infra v. Παράπηγμα, ubi fragmentum hoc repetitur.

13 Ἑρήσεται ἂν ταχέως] Hæc deſunt apud Marcum Antoninum.

14 Εἰδὼς τῶν Νομάδων τὴν ἀψικορίαν, καὶ ἀθεσίαν τὴν πρὸς αὐτ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. XIV. cap. 1.

δῶν τὴν ἀψικορίαν, καὶ τὴν ἀθεσίαν τῆς πρὸς ἀνθρώπους. Καὶ αὖθις· [1] Συντηρητικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, καὶ μηδαμοῦ ἀψίκορον.

+ Ἀψιμαχία. συναφὴ μάχης. [2] Ἀππιανός· Τὸ μὲν πρῶτον ἔριδες ἦσαν, καὶ ἀψιμαχίαι σμικραί· μετὰ δὲ συμβολαί τε ἐς τὸ ἀλλήλων.

Ἀψιμυσία. [3] πρὸς ὀλίγον διαφορά.

Ἀψίνης, Ἀθηναῖος, ἀξιόλογος σοφιστής, Ὀνασίμου πατὴρ τοῦ σοφιστοῦ, τοῦ παιδὸς Ἀψίνου.

Ἀψίνης, Γαδαρεύς, σοφιστής, σπαρεὶς, ὡς λόγος, ἐκ Πανὸς, μαθητεύσας δὲ ἐν Σμύρνῃ Ἡρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, εἶτα Βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ, ἐσοφίστευσεν Ἀθήνῃσι, βασιλεύοντος [4] Μαξιμιανοῦ, ὑπατικοῦ λαβὼν ἀξίωμα.

Ἀψίνης, Ὀνασίμου τοῦ σοφιστοῦ Ἀθηναίου, σοφιστὴς νεώτερος τοῦ Γαδαρέως Ἀψίνου.

Ἄψινθος, πόλις Θρᾴκης. Ἀψινθὶς δὲ, ἡ χώρα.

Ἀψίνθιον. εἶδος βοτάνης. τινὲς δὲ τῶν κωμικῶν λέγουσιν αὐτὸ ἀσπίνθιον, ὃ οὐκ ἄν τις πίοι.

Ἄψορρος. ὀπισθόρμητος.

Οὐκ [5] ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα;

Αἴας λέγει πρὸς Τέκμησσαν, τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα.

Ἀψοφητί. ἠρέμα.

Ἄψυρτος, [6] Προυσαεὺς, Νικομηδεύς, στρατιώτης, στρατευσάμενος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως ἐν Σκυθίᾳ παρὰ τὸν Ἴστρον. [7] Ἱππιατρικὸν βιβλίον οὗτος ἔγραψεν, καὶ φυσικὸν περὶ τῶν αὐτῶν ἀλόγων· καὶ ἕτερα. ἔγραψε δὲ Κίμων Ἀθηναῖος Ἱπποσκοπικὸν βιβλίον θαυμάσιον.

Ἄψυχος. [8] Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμίας, ὢν οὐκ ἄψυχος, ἐξέκλινε τὰς πρὸς τὸν Σκιπίωνα συμπλοκάς. καί ποτε συνεγγίσας ταῖς ἐφεδρίαις, προβαλόμενος ὀφρὺν ἀπότομον, ἀπέστη καὶ πλείω χρόνον.

B A.

Βαάλ. Τυρίων ἦν Θεός.

Βάαξ. μαλακός.

Βαβακατρεῦ. [9] βάρβαρός ἐστι φωνή· συγκατατίθεται δὲ ὁ βάρβαρος Θεός. αἱ γὰρ ἄσημοι φωναὶ ἀντὶ συγκαταθέσεώς εἰσι.

Βαβάκινος. εἶδος χύτρας.

Βαβάκτης. [10] ὁ ὀρχηστής.

git. *Cum noviſſet Numidas eo ingenio eſſe, ut & cito faſtidirent, quæ cupide appetiiſſent, & fidem datam facile violarent.* Et iterum· *In retinendis amicitiis conſtantem eſſe oportet, & minime levem.*

M. antonin. I. 16.

Ἀψιμαχία. Velitatio. Appianus: *Primum quidem levia erant certamina & velitationes: poſtea vero acie decernere cœperunt.*

+ Insert. ex. Suid. V. [illegible] et V. [illegible]

2 Inter fragm. Appiani [illegible] fuit Schweigh. III. 14.

Ἀψιμυσία. Diſſenſio ad exiguum tempus durans.

Ἀψίνης. Apſines, Athenienſis, clarus Sophiſta, Onaſimi Sophiſtæ pater, qui fuit pater Apſinis.

Ἀψίνης. Apſines, Gadarenſis, Sophiſta, ex Pane, ut fama fert, genitus, Smyrnæ diſcipulus fuit Heraclidis Lycii, & deinde Baſilici Nicomediæ. Athenis artem Rhetoricam profeſſus eſt, imperante Maximiano, & ad Conſularem dignitatem pervenit.

Ἀψίνης. Apſines, Onaſimi Athenienſis Sophiſtæ F. Sophiſta junior Apſine Gadarenſi.

Ἄψινθος. Apſinthus, urbs Thraciæ: cujus regio, Apſinthis.

Ἀψίνθιον. Abſinthium, herbæ ſpecies. Quidam vero Comici id vocant ἀσπίνθιον, quaſi quod nemo bibat.

Ἄψορρος. Retrogradus. Retro cedens. *Non exibis? Non retro hinc pedem efferes?* Sic Ajax ad Tecmeſſam captivam, quam uxorem duxerat, inquit.

Ἀψοφητί Sine ſtrepitu. Tacite.

Ἄψυρτος. Abſyrtus, Pruſaenſis, vel Nicomedenſis, miles, qui ſub Imperatore Conſtantino ad Iſtrum in Scythia militavit. Hic librum de equorum medicina ſcripſit; & de iiſdem brutis phyſicum alterum; aliaque. Scripſit & Cimon Athenienſis admirabilem librum de equorum inſpectione.

Ἄψυχος. [Timidus.] *Phameas vero, qui quidem non erat timidus,* [*ſed cautus,*] *excubias cernens, copiam ſui Scipioni facere noluit. Idem, cum aliquando ad locum inſidiarum appropinquaſſet, præruptum montis verticem ut propugnaculũ hoſti objiciens, diutius a pugna abſtinuit.*

Suidas. III. 576. V. Φαμεας

Polybius. XXXVI. 6. Vol. IV. 676.

B A.

Βαάλ. Baal. Erat Tyriorum Deus.

Βάαξ. Mollis.

Βαβακατρεῦ. Babacatreu. Eſt barbara vox, qua Deus barbarus aſſenſum ſuum declarat. Voces enim obſcuræ & nihil ſignificantes aſſenſionis loco ſunt.

Βαβάκινος. Ollæ genus.

Βαβάκτης. Saltator.

---

[1] Συντηρητικὸν δεῖ εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, καὶ μηδ. ἀψίκορον] Valeſius hæc verba ad Polybium refert, cum ſint Marci Antonini lib. 1. §. 16. ubi pro συντηρητικὸν melius legitur διατηρητικόν.

[2] Ἀππιανός: Τὸ μὲν πρῶτον ἔριδες ἦσαν καὶ ἀψιμ.] Locum hunc apud Appianum mihi lectum non memini: quare ſuſpicor eum ex libris iſtius ſcriptoris deperditis a Suida depromptum eſſe.

[3] Ἀψιμυσία] Male Heſychius ἀψιμυεσία.

[4] Μαξιμιανοῦ] Legendum eſt Μαξιμίνου, ut colligitur ex ipſo Suida infra v. Γαϊανὸς, ubi tradit, Gajanum diſcipulum fuiſſe Apſinis Gadarenſis, eumque floruiſſe ἐπὶ Μαξίμου καὶ Γορδιανοῦ: ubi pro Μαξίμου itidem legendum eſt Μαξιμίνου, quoniam Maximinus Gordianum præceſſit.

[5] Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμῇ πόδα] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 23. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[6] Προυσαεὺς, Νικομηδεύς] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Editt. Mediol. & Aldina. Sed puto hic quædam excidiſſe, legendumque eſſe, Προυσαεὺς, ἢ, ὥς τινες, Νικομηδεύς.

[7] Ἱππιατρικὸν βιβλ.] Libellus iſte hodie adhuc exſtat, edituſque eſt inter reliquos ſcriptores veterinarios.

[8] Τὰς προφυλακὰς βλέπων ὁ Φαμ.] Hoc fragmentum Fulv. Urſinus & Caſaubonus ad Polybium referunt.

[9] Βαβακατρεῦ. βάρβαρός ἐστι φωνή· συγκατ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 615. Sed notandum eſt, apud Comicum ejuſque Scholiaſtam pro βαβακατρεῦ hodie legi ναβαισατρεῦ.

[10] Βαβάκτης. ὁ ὀρχηστής Sic locum hunc ex MSS. emendavi, qui in prioribus Editt. corrupte ſic legitur, Βαράκτης. ὁ ὀρχηθεις. Heſy-

Βάβαξ. λάλος. φλύαρος. παρὰ τὸ βάζω, βὰξ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, βάβαξ.

Βαβαί. θαυμαστικὴ φωνή.

Βαβαὶ[1] Μύξος. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων. Μύξος γὰρ ἐγένετο τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεὺς, ἀστεῖός τις καὶ μεγάλαυχος.

Βαβρίας, ἢ Βάβριος. Μύθους, ἤτοι Μυθιάμβους. εἰσὶ γὰρ διὰ [2] χοριάμβων ἐν βιβλίοις ι. οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβαλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἔμμετρα, ἤγουν τοὺς [3] χοριάμβους.

Βαββοῦς. ὄνομα κύριον.

Βαβύλας.[4] πηλός. [5] βάθρον. βῆμα.

Βαβυλᾶς,[6] Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας. οὗτος, φασὶ,[7] Νουμεριανῷ, οἱ δὲ, Δεκίῳ, κατὰ δή τινα δαίμονα εἰσελθεῖν ἐς πληθύουσαν τὴν Ἐκκλησίαν προθυμουμένῳ, στὰς πρὸ τῶν θυρῶν ἀντέσχε, φάσκων, εἰς δύναμιν μὴ περιόψεσθαι λύκον τῷ ποιμνίῳ ἐπεισερχόμενον. τὸν δὲ παραυτίκα μὲν ἀνακρουσθῆναι τῆς εἰσόδου, εἴτε στάσιν τοῦ ὄχλου ὑπειδόμενον, εἴτε καὶ ἄλλως αὐτῷ μεταβουλευθέν. ἐν χαλεπῷ μέντοι τὴν ἀντίστασιν τοῦ Ἐπισκόπου ποιησάμενον, ἐπειδὴ ὡς ἑαυτὸν ἐπὶ τὰ βασίλεια ἀπηλλάγη, μεταστήσασθαί τε αὐτὸν, καὶ πρῶτα μὲν τὴν αἰτίαν τῆς κωλύσεως ἐγκαλεῖν· ἔπειτα μέντοι κελεύειν αὐτὸν τοῖς δαίμοσι θύειν, εἰ βούλοιτό γε τὴν ἐπὶ τῷ ἐγκλήματι δίκην διαφυγεῖν. τὸν δὲ πρὸς τὴν ἐπέγκλησιν ἀπολογήσασθαι, καὶ τὴν πρόκλησιν διακρούσασθαι, τὴν μὲν, φήσαντα ποιμένι ὄντι ἑαυτῷ πάντα προσήκειν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου προθυμεῖσθαι· τὴν δὲ, μὴ ἂν ἐλέσθαι τοῦ ὄντως ἀποστάντα Θεοῦ ψευδωνύμοις καὶ ὀλετῆρσι δαίμοσι θύειν. εἶθ᾽ ὁ μὲν, ὡς ἑώρα μὴ πειθόμενον, προσέταξεν αὐτὸν ἁλύσεσι καὶ πέδαις ἐνδυσαμένους τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἄγειν, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρήσοντας. ὁ δὲ, ἐπειδὴ ἤγετο τεθνηξόμενος, ταύτας ἀναλαβὼν ᾖδε τὰς τοῦ ψαλμοῦ ῥήσεις· Ἐπίστρεψον ψυχή μου εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, ὅτι Κύριος εὐηργέτησέ σε. Φασὶ δὲ καὶ τρεῖς παῖδας ἀδελφοὺς τὸ γένος κομιδῆ νέους ὑπ᾽ αὐτῷ [8] ἀνατρεφομένους ἁρπαγῆναί τε αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς οὐδ᾽ αὐτοὶ θύειν ἤθελον, καίτοι παντοίας ἀνάγκης αὐτοῖς προσαγομένης, καὶ αὐτοὺς ἐκέλευσε τῶν κεφαλῶν ἀφαιρεῖν. οὓς ἐπειδὴ ἧκον εἰς τὸ προκείμενον χωρίον, ὁ Βαβυλᾶς ἑαυτοῦ προστησάμενος, προτέρους προσήνεγκε τῷ ξίφει, τοῦ μήτινα τρέσαντα αὐτῶν ἀναδῦναι τὸν θάνατον. καὶ ἀποτεμνομένων, ταύτην ἀνεῖπε τὴν φωνήν· Ἰδοὺ ἐγὼ, καὶ τὰ παιδία, ἅ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός. ἔπειτα αὐτὸς προὔτεινε τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἐντειλάμενος τοῖς τὸ σῶμα αὐτοῦ συλλεξομένοις, τὰς ἁλύ-

Βάβαξ. Loquax. Garrulus. A verbo βάζω fit βὰξ, & per reduplicationem βάβαξ.

Βαβαί. Papæ. Vox admirantis.

Βαβαὶ Μύξος. Papæ Myxus. Dicitur de glorioſis & jactabundis. Myxus enim fuit ſacerdos Dianæ, homo facetus & glorioſus.

Βαβρίας. Babrias, vel Babrius, verſibus Choliambicis fabularum libros x ſcripſit. Ex Æſopo autem fabulas ſuas deprompſit, oratione ſoluta in ligatam, ſive verſus Choliambicos, mutata.

Βαββοῦς. Nomen proprium.

Βαβύλας. Cœnum. Lutum.

Βαβυλᾶς. Babylas. Epiſcopus Antiochenus. Hic Numeriano, vel, ut alii ajunt, Decio, dæmonis cujuſdam inſtinctu in frequentiſſimam Eccleſiam Chriſtianorum ingredi aliquando cupienti, pro foribus ſtans obſtitit, dicens, non paſſurum ſe, quantum quidem in ipſo eſſet, ut lupus in ovile intraret. Ac ille quidem ſtatim ab incœpto deſtitit, ſeu quod ſeditionem reformidaret, ſeu ob aliam quampiam cauſam mutata ſententia. Attamen iniquo animo ferens ſe ingreſſu templi ab Epiſcopo prohibitum eſſe, cum in palatium rediiſſet, hominem accerſit, ac primum temeritatis eum accuſat, quod aditu templi ſe excluſiſſet: deinde, ſi criminis hujus pœnas effugere velit, dæmonibus ſacrificare jubet. Ille vero & crimen defendit, & conditionem oblatam reſpuit, dicens, boni paſtoris eſſe, gregem omni ſtudio defendere; & nequaquam ſe commiſſurum, ut a vero Deo deficiat, falſiſque & pernitioſis dæmonibus immolet. Cum igitur Imperator videret, eum in ſententia ſua obſtinate perſiſtere, catenis & compedibus vinctum ad ſupplicium duci & decollari juſſit. Is vero, cum ad mortem raperetur, verba hæc Pſalmi cecinit: *Revertere anima mea ad quietem tuam, quia Dominus tibi benefecit.* Ferunt etiam tres pueros fratres, admodum adoleſcentulos, ipſius alumnos, juſſu Imperatoris abreptos fuiſſe: qui cum & ipſi, quamvis omni vi adhibita, ſacrificare recuſarent, & his caput amputatum eſt. Eos autem ad locum ſupplicii perductos Babylas ante ſe ſtatuit, volens ut ictum gladii priores exciperent, ne quis eorum metu perterritus mortem detrectaret. His igitur dum capita præciderentur, *Ecce*, inquit, *ego & filioli, quos mihi dedit Deus.* Deinde & ipſe cervicem gladio porrexit, mandavitque iis, qui corpus ipſius humaturi erant, ut catenas & compedes eodem ſecum ſepulcro clauderent, quo

---

chius: Βαβάκτης, ὀρχηστής. Item Etymologus: Βαβάκτης, ὀρχηστὴς, λάλος, μανιώδης, βακχευτής.

[1] Βαβαὶ Μύξος. ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων. Μύξος γὰρ ἱερ.] Eadem αὐτολεξεὶ pene habet Diogenianus. Vide etiam Gataker. ad Marc. Anton. pag. 339. Item infra v. Μύξος.

[2] Διὰ χοριάμβων] Sic habent omnes Editt. ſed male. Scribendum enim eſt διὰ χωλιάμβων, quoniam Babrius fabulas Æſopi verſibus Choliambicis, ſive Scazontibus reddiderat, ut patet ex fragmentis, quæ Suidas paſſim ex illo ſcriptore adducit.

[3] Χοριάμβους] Scribendum eſt χωλιάμβους, ut paulo ante diximus.

[4] Βαβύλας. πηλός] Grammatici vocem hanc varie ſcribunt. Heſychius: Βαβύας, βόρβορος, πηλός. Etymologus: Βακίας, βόρβορος, πηλός, ὑπὸ Ταραντίνων.

[5] Βάθρον. βῆμα] Hæc inducenda ſunt, quoniam non pertinent ad vocem βαβύλας, ſed aliunde in hunc locum irrepſerunt.

[6] Βαβυλᾶς, Ἐπίσκοπος Ἀντιοχ.] Vide Chryſoſtomum Oratione *de S. Babyla*, & Philoſtorgium *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VII. cap. VIII.

[7] Νουμεριανῷ] Sic etiam recte habet Philoſtorgius. Quare neſcio, quid Porto in mentem venerit, qui lectionem hanc pueriliter ſolicitat, & abſque ulla ratione Μαριανῷ legendum eſſe cenſet.

[8] Ἀνατρεφομένους] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. In prioribus Editt. vero male legitur ἀναστρεφομένους.

θῆς καὶ τὰς πέδας αὐτῷ συνθάψαι, ἵν' ᾖ μοι ταῦτα, φησὶ, κειμένῳ κόσμος. καὶ νῦν μετ' αὐτοῦ, ὥς φασι, ταῦτα τυγχάνει κείμενα.

Βαβυλωνία κάμινος· καὶ Βαβυλώνιοι παῖδες.

Βαγαῖος. ὄνομα κύριον. [1] Παλλομένων δὲ, λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος.

Βαγδαλονία.[2] μοῖρα Καππαδοκίας νοτιωτάτη.

Βαγεύει.[3] πλανητεύει.

Βάγιον. μέγα.

Βαγώας. ὄνομα κύριον· ὃς ἦν εὐνοῦχος.

Βάδην. περιπάτῳ ἐρχόμενος. Τοὺς μὲν προαπέστειλεν, αὐτὸς δὲ ἐν πλινθίῳ τὴν στρατιὰν ἐπαγόμενος, ἐχώρει βάδην. Καὶ αὖθις· Βάδην καὶ σχολαίως ἀκολουθῶν. [4] Ἀριστοφάνης· Μεγαρεῖς, ὅτ' ἐπείνων βάδην, Λακεδαιμονίων ἐδέοντο. ἀντὶ τοῦ ἐλίμωττον, ὑπὸ λιμοῦ διεφθείροντο. βάδην, ἀντὶ τοῦ κατὰ βραχὺ αὐξανομένου τοῦ λιμοῦ, καὶ ἐπίδοσιν λαμβάνοντος, προϊόντος ἐπὶ τὸ μεῖζον.

Βαδδίν.[5] στολὴ ἱερά. Δανιήλ· Ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἦν ἀνὴρ ἐνδεδυμένος βαδδίν.

Βάδιζε. καὶ βαδίζου, ἀντὶ τοῦ βάδιζε. Κρατῖνος.

Βαδιστέα.[6] ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἐμοὶ βαδιστέα, οἷ ἂν σοφία καὶ δαίμων με ἄγει.

Βαδιστικοῦ. ὀξύποδος. [7] Ἀριστοφάνης· Ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.

Βάδιλλος.

Βάδιος.[8] υἱός. σημαίνει δὲ καὶ ἵππου χροιάν.

Βάδος. ἡ βάδισις. [9] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

ἐν παιδιᾷ παρεσχημάτισται. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ πατεῖν πάτος (Ὅμηρος· Πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων) οὕτως ἀπὸ τοῦ βαδίζειν, βάδος.

Βαθάλη. ὄνομα κύριον.

Βαθεῖα κόμη. ἡ δασεῖα. Ἀπεκείραντο τὴν κόμην. ἦν δὲ πολλὴ, καὶ ξανθὴ, καὶ βαθεῖα. † Βαθείᾳ τριχὶ κομῶντα, καὶ γηραιὸν πολιᾷ. † Βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν.

Βαθεῖαν[10] αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ στίχος γῆς ὑπὸ ἀρότρου. [11] μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει.

Βάθος. βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν. καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος κατὰ βάθος λέγεται.

ea jacenti ſibi ornamento eſſent. Atque nunc etiam, ut aiunt, hæc cum ipſo condita ſunt.

Βαβυλωνία κάμινος. Babylonia fornax: & Babylonii pueri.

Βαγαῖος. Bagæus. Nomen proprium. *Cum ſortirentur, Bagæo præ omnibus ſors contigit.*

Βαγδαλονία. Bagdalonia. Cappadociæ pars Auſtralis.

Βαγεύει. Vagatur. Errat.

Βάγιον. Magnum.

Βαγώας. Bagoas. Nomen proprium eunuchi.

Βάδην. Pedetentim. Lento gradu. *Illos quidem præmiſit; ipſe vero agmine quadrato exercitum ducens, pedetentim progreſſus eſt.* Et iterum: *Pedetentim & lento gradu ſequens.* Ariſtophanes: *Megarenſes, cum fame paulatim ingraveſcente premerentur, Lacedæmonios rogarunt* &c. Hic ἐπείνων idem ſignificat quod ἐλίμωττον i. e. fame laborabant, ſive fame peribant. Βάδην vero Comicus ideo dixit, ut ſignificaret, eos fame paulatim creſcente & ingraveſcente vexatos fuiſſe.

Βαδδίν. Sacra ſtola. Daniel: *Oculos meos ſuſtuli, & vidi virum, Baddin,* (i. e. ſtola ſacra) *indutum.*

Βάδιζε. Vade. Et βαδίζου pro βάδιζε. Cratinus.

Βαδιστέα. Eundum eſt. *Eundum mihi eſt, quo ſapientia & Deus me ducunt.*

Βαδιστικοῦ. Veloces pedes habentis. Ariſtophanes: *Quippe qui celeriter ingredi non poſſum.*

Βάδιλλος. Badillus.

Βάδιος. Filius. Significat autem & colorem equi.

Βάδος. Greſſus. Ariſtophanes *Avibus*: *Propterea hunc greſſum gradimur.* Hoc per jocum Comicus dixit. Ut enim a πατεῖν fit πάτος (Homerus: *Viam ab hominibus tritam fugiens*) ſic a βαδίζειν βάδος.

Βαθάλη. Bathale. Nomen proprium.

Βαθεῖα κόμη. Denſa coma. *Comam raſerunt, quæ erat denſa, flava, & promiſſa.* † *Denſa coma præditum, capilloſque canos habentem.* † *Laphriam Dianam opulentam eſſe* [*aiunt.*]

Βαθεῖαν αὔλακα. Profundum ſulcum. Αὖλαξ enim eſt ſulcus. Per tranſlationem vero ſignificat mentem profundam & occultam.

Βάθος. Profunditas phalangis appellatur, quicquid frontem excipit: & ſeries illa, quæ a manipuli ductore ad tergiductorē extenditur, ſecundum profunditatē diſpoſita eſſe dicitur.

---

[1] Παλλομένων δὲ, λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Πάλος.

[2] Βαγδαλονία. μοῖρα Καππαδοκίας νοτ.] Ex Stephano Byzantio: ſed apud quem legitur Βαγδαονία.

[3] Βαγεύει] Eſt vox Græco barbara. Vide Ducangium in Gloſſario Græco.

[4] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 396. (283. Ed. Baſ. P.)

[5] Βαδδίν] Eſt vox Chaldaica, qua uſus eſt Daniel cap. x. v. 5.

[6] Βαδιστέα, ἀντὶ τοῦ πορ.] Vide Enarratorem Comici ad *Acharnenſes* pag. 391.

[7] Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 217. (135. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Βάδιος. υἱός] Heſychius rectius Βάδις.

[9] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 544. (370. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ στίχος γ.] Eadem habet Etymologus.

[11] Μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρ.] Reſpexit Suidas ad notiſſimam illam ῥῆσιν Æſchyli in *Septem contra Theb.*

Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα:

ut Portus etiam obſervavit.

Βάθρα. [1] Χθὲς μὲν καὶ πρώην διδρακότες τοῦ καπηλείου, καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν, καὶ τοὔδαφος κορεῖν· ἄρτι δὲ χλαμύδας τὰς εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες, καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι. καὶ Βάθρον, θεμέλιον. καὶ Βάθρα, ἀγάλματα. Ἀπολυομένου δὲ αὐτοῦ τοὺς βλαυτίους, καὶ πρὸς βάθρον προσηρεικότος τὸν ἕτερον πόδα, προσδραμών τις τῶν στρατιωτῶν μετ' ἐγχειριδίου τοῦτον ἀπέτεμεν. Καὶ [2] Σοφοκλῆς· Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. τουτέστι, τὸ θεμέλιον, τὸ ἕδρασμα, δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς. Βάθρον, καὶ ἐφ' οὗ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις.

Βαθυγνώμων [3] ἄνθρωπος, καὶ κρυψίνους. Ῥουφῖνος καὶ Στελίχων ἐπίτροποι Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Βαθύγλωσσοι. ἐλλόγιμοι. εὔγλωττοι.

Βαθυδίνης. ἐν βάθει ἔχων τὰ ῥεύματα.

Βαθυκαμπῆ. ἐπιπολὺ καμπτόμενον. Καὶ βαθυκαμπῆ κλεῖδα συῶν.

Βαθυλήϊον. [4] σιτοφόρον πεδίον.

Βαθυπέπλων. μεγάλων. ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος.

Βαθύπλουτος. πολὺν πλοῦτον ἔχουσα. Εὐδαίμονα καὶ βαθύπλουτον εἶναι τὴν Λαφρίαν Ἄρτεμιν.

Βαθυῤῥείτης. ὁ βαθέα ῥεύματα ἔχων.

Βαθύς. ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος.

Βαθύστρωτος κοίτη. Τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου καταβᾶσα κοίτη ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη. ἀντὶ τοῦ πολυτελοῦς.

Βαθύσχοινον. ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα.

Βαθύτατα. παχέα. Αἰλιανός· Αἰθρίας γὰρ οὔσης, καὶ πανηλίῳ ἡμέρᾳ, ἄφνω καὶ ἀδοκήτως νέφη συνδραμεῖν, οἷα δή που βαθύτατα, καὶ καταῤῥῆξαι πάμπολυν ὑετόν.

Βακάντης. [5] ὁ [6] σχετλαιστής.

Βακάντιβος. σχολαστής. μὴ παραμένων τῷ πράγματι αὐτοῦ.

Βακχαῖοι. ὥσπερ Ἐσσαῖοι. ἔστι δὲ ἔθνος Ἰβηρικόν.

Βάκηλος. μέγας μὲν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης. Βάκηλος, εὐνοῦχος, ἀπόκοπος. καὶ παροιμία· [7] Βάκηλος εἶ. κατὰ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀπόκοποι.

Βάκις. ἐπίθετον Πεισιστράτου. [8] Ἦν δὲ χρησμολόγος. Φιλητᾶς δὲ ὁ Ἐφέσιος φησὶ τρεῖς Βάκιδας· ὁ μὲν, ἐξ Ἐλεῶνος τῆς Βοιωτίας· ὁ δὲ, Ἀθηναῖος· ὁ

Βάθρα. Scamna. Subſellia. *Qui heri & nuper ex caupona aufugerunt, ubi ſcamna mundaverant, & pavimentum ſcopis verrerant: nunc autem chlamydes pulchre prætextas, fibuliſque aureis adſtrictas geſtant, & annulos aureos digitis circundant.* Et Βάθρον, fundamentum. Et Βάθρα, ſimulacra. *Cum autem calceos ſolveret, alterumque pedem ſimulacro applicaret, quidam miles, cum pugione accurrens, eum amputavit.* Et Sophocles: *Qui Salaminis maritimæ es dominus.* Βάθρον hic proprie ſignificat fundamentum & firmamentũ: quaſi dicas, per quem Salamis ſtat. Βάθρον etiam vocatur ordo ſubſelliorũ, in quibus in conventibus ſedetur.

Βαθυγνώμων. Homo conſilia ſua alto pectore premens, mentemque occultans. Talis erat Rufinus, qui cum Stilicone Imperatoris Theodoſii tutelam geſſit.

Βαθύγλωσσοι. Eloquentes. Facundi.

Βαθυδίνης. Profundos vortices habens.

Βαθυκαμπῆ. Valde curvum. *Et valde curvam clavem ſuum.*

Βαθυλήϊον πεδ. Ager denſam habens ſegetem.

Βαθυπέπλων. Prolixos peplos habentium. Vel, magnarum: a conſequenti.

Βαθύπλουτος. Valde dives. *Beatam & valde divitem eſſe Dianam Laphriam.*

Βαθυῤῥείτης. [Fluvius,] profundum habens alveum.

Βαθύς. Malus. Improbus. Sic Menander.

Βαθύστρωτος κοίτη. Lectus pretioſus & molliter ſtratus. *Illum vero ſponſa, cum de molli lecto deſcendiſſet, perſecuta eſt.*

Βαθύσχοινον. Altos juncos ferentem.

Βαθύτατα. Spiſſiſſima. Ælianus: *Cœlo ſereno, & die maxime ſudo, ſpiſſiſſimas nubes repente coactas ingentem pluviam effudiſſe* [*ajunt.*]

Βακάντης. Vacans a negotiis. Otioſus.

Βακάντιβος. Otio deditus. Qui in negotiis incœptis non conſtanter perſeverat.

Βακχαῖοι. Baccæi. Eodem modo dicitur ut Eſſæi. Eſt autem gens Iberica.

Βάκηλος. Sic appellatur homo magna quidem ſtatura præditus, ſed excors & effœminatus. Item βάκηλος, eunuchus, ſive caſtratus. Et proverbium: *Eunuchus es.* De mollibus & effœminatis dicitur. Tales enim ſunt eunuchi.

Βάκις. Bacis. Epithetum Piſiſtrati. Bacis autem vates fuit. Philetas Epheſius tres Bacidas fuiſſe dicit: unum ex Eleone Bœotiæ;

---

[1] Χθὲς μὲν καὶ πρώην διδρακότες τοῦ καπηλ.——διεσφιγμένοι] Integrum locum auctoris, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas infra v. Ῥουφῖνος. Vide etiam v. Καλλιωύναι.

[2] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 9. ut Portus obſervavit.

[3] Βαθυγνώμων ἄνθρ. καὶ κρυψ.] Vide infra v. Ῥουφῖνος; ubi pro Γλίχων, ut hoc loco habent MSS. Pariſ. & Editt. Mediol. & Aldina, rectius legitur Σπλίχων; ut Pearſonius etiam obſervavit.

[4] Βαθυλήϊον] Homerus Il. Σ. v. 550.

[5] Βακάντης] A vocabulo Latino *vacans*; uti & vox ſequens βακάντιβος. Vide Ducangium in Gloſſario Græco.

[6] Σχετλιαστής] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Editt. Mediol. & Aldina. Sed legendum eſt σχολαστής, ut exhibent Editt. Baſileenſis & Genevenſis.

[7] Βάκηλος εἶ. κατὰ τῶν ἐκλ.] Ex Zenobio.

[8] Ἦν δὲ χρησμολ. Φιλητᾶς δὲ ὁ Ἐφ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 703. & ad *Aves* pag. 588. Confer eundem Enarratorem ad *Equites* pag. 294. ubi hæc ejus ſunt verba: Τρεῖς Βάκιδες ἐγένοντο. οὗτος μὲν Ἀττικὸς καὶ μάντις· ὁ δὲ Λοκρός· ὁ δὲ Βοιωτός. Sed pro Λοκρὸς legendum eſſe Ἀρκὰς recte monuit eruditiſſimus Perizonius ad Ælian. *V. H.* lib. XII. cap. XXXV. quem vide.

δὲ, Ἀρκὰς, ἐκ πόλεως Καφύης· ὃς καὶ Κύδας ἐκαλεῖτο καὶ Ἀλήτης. [1] Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππικῶν ἄλλα τε πολλὰ περὶ τούτου τοῦ Βάκιδος ἱστορεῖ παράδοξα, καὶ ὅτι ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων τὰς γυναῖκας μανείσας ἐκάθηρεν, Ἀπόλλωνος τούτοις τοῦτον καθαρτὴν δόντος.

Βακτηρεύειν. στηρίζεσθαι.

Βακτηρία [2] καὶ σύμβολον. οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοσίων ὑπηρετῶν [3] σύμβολον καὶ βακτηρίαν, καὶ οὕτως ἐδίκαζον. τὴν χρόαν δὲ ὁμοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαστήριον. τὸ μέντοι σύμβολον μετὰ τὴν κρίσιν ἀποδιδόντες, ἐκομίζοντο [4] τριώβολον· ὅπερ καὶ δικαστικὸν γέγονεν.

Βάκτρον. ῥάβδος.

--- [5] Γηραλέον νῦν
Ἀντὶ πανοπλίης βάκτρον ἀμειψάμενος.

λέγεται καὶ σκηπάνιον.

--- [6] Ἀντὶ δὲ πλήκτρου,
Σκηπανίῳ τρομερὰς χεῖρας ἐρεισόμεθα.

Βακύλιον. κύμβαλον.

Βάκχαι, καὶ Σάτυροι, καὶ Πᾶνες, καὶ Σιληνοὶ, ὀπαδοὶ Διονύσου.

Βακχέβακχον [7] ᾆσαι. ἀντὶ τοῦ εὐφημῆσαι Διόνυσον. Βάκχος γὰρ ὁ Διόνυσος.

Βακχεύσας σὺν τῷ μέλει τῷ βακχείῳ τε καὶ ἐνθέῳ.

Βακχεύων. μαινόμενος. καὶ Κατεβακχεύοντο, τουτέστιν ἐνεθουσίων, ἐπιπνοίας τινὸς πληρωθέντες. [8] Ἐπ' αὐτήν που τὴν τελεσιουργὸν κατεβακχεύοντο πρᾶξιν χωρεῖν, σώφρονι μανίᾳ ἐς συμπλοκὴν ἐξοιστρούμενοι.

Βακχεία ποιμαντική. καὶ Βακχεῖος.

Βάκχης τρόπον. ἐπὶ τῶν ἀεὶ στυγνῶν καὶ σιωπηλῶν· παρόσον αἱ Βάκχαι σιγῶσιν.

Βάκχος. [9] οὕτως οὐ μόνον τὸν Διόνυσον ἐκάλουν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια· οὐ μὴν καὶ τοὺς κλάδους, οὓς οἱ μύσται φέρουσιν. ἔστι δὲ καὶ στεφάνου εἶδος.

Βάκχοισιν κεφαλὰς πολυανθέσιν ἐστέψαντο.

καὶ Πισίδης·

Πολλοὺς δὲ Βάκχους ἦν ὁρᾷν ἀκουσίως
Τὴν ἐσχάτην ὄρχησιν ἐξορχουμένους.

Βακχίδης. ὁ τοῦ Διονύσου υἱός.

Βακχυλίδης, Κεῖος, ἀπὸ Κέω τῆς νήσου, πόλεως δὲ Ἰουλίδος (ἔχει γὰρ πόλεις τέσσαρας, Ἰουλίδα, Καρ-

alterum, Athenienſem, & tertium, Arcadem, ex urbe Caphya, qui & Cydas & Aletes vocatus fuit. Theopompus libro IX. rerum Philippicarum, cum alia multa de hoc Bacide mirabilia narrat, tum etiam, Lacedæmoniorum olim uxores inſanientes ex Apollinis oraculo ab eo luſtratas fuiſſe.

Βακτηρεύειν. Baculo niti.

Βακτηρία καὶ σύμβολον. Baculus & ſymbolum. Qui in Judicum numerum adſciti erant, a publicis miniſtris ſymbolo & baculo acceptis jus dicebant. Dicaſterium autem, [quod ſingulis aſſignabatur,] baculo erat concolor. Peracto deinde judicio ſymbolum reddentes accipiebant triobolũ, quæ erat judicum merces.

Βάκτρον. Baculus. *Senilem nunc pro armis baculum gerens.* Dicitur & σκηπάνιον. *Loco vero plectri ſcipione tremulas fulciamus manus.*

Βακύλιον. Cymbalum.

Βάκχαι. Bacchæ, & Satyri, & Panes, & Sileni, ſunt Bacchi comites.

Βακχέβακχον ᾆσαι. Bacchum carminibus celebrare.

Βακχεύσας. Cum carmine Bacchico & divini afflatus pleno orgia celebrantes.

Βακχεύων. Bacchans. Inſaniens. Et κατεβακχεύοντο, bacchabantur, ſive numine divino afflati Baccharum inſtar inſaniebant. *Velut numinis afflatu impulſi, rem ipſam aggrediebantur, in qua totius negotii cardo ſitus erat, ſana inſania ad prælium committendum velut œſtro quodam incitati.*

Βακχεία ποιμαντική. Debacchatio paſtoralis. Et Βακχεῖος, Bacchius, [pes metricus.]

Βάκχης τρόπον. *Bacchæ in morem.* Dicitur de tetricis & taciturnis; quia Bacchæ tacere ſolent.

Βάκχος. Sic non ſolum ipſum Bacchum vocabant, ſed & omnes, qui orgia ejus celebrabant. Item ramos, quos myſtæ ferebant. Eodem etiam nomine coronæ quoddam genus appellabatur. *Coronis Bacchicis, ex variis floribus contextis, capita ornarunt.* Et Piſides: *Multos autem Bacchos videre erat invitos extremam ſaltationem ſaltantes.*

Βακχίδης. Bacchi filius.

Βακχυλίδης. Bacchylides, Cejus, ex inſula Ceo, & urbe Julide, (habet enim Ceos in-

---

[1] Θεόπομπος δὲ ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππ.] Hæc, & quæ ſequuntur, repetuntur infra v. Καθάρσις γυναικῶν.

[2] Βακτηρία καὶ σύμβολον. οἱ λαχόντες δικάζειν ἐλ.] Eandem rem fuſius & clarius exponit Enarrator Comici ad *Plutum* pag. 30. (16. Ed. Baſ. *P.*) quem vide.

[3] Σύμβολον καὶ βακτηρίαν] Legerim potius σύμβολον τὴν βακτηρίαν. Ipſe enim baculus, qui judicibus dabatur, ſymbolum erat muneris δικαστικοῦ, ut clare docet Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato.

[4] Ἐκομίζοντο τριώβολον· ὅπερ καὶ δικ.] Hujus trioboli δικαστικοῦ frequens eſt mentio apud Ariſtophanem.

[5] Γηραλέον νῦν ἀντὶ πανοπλ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. XXV. Epigr. V.

[6] Ἀντὶ δὲ πλήκτρου σκηπ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. XVI.

[7] Βακχέβακχον ᾆσαι. ἀντὶ τοῦ εὐφημ.] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* p. 311. (212. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἐπ' αὐτήν που τὴν τελεσιουργ.] Idem fragmentum repetitur infra v. Τελεσιουργήσαις.

[9] Βάκχος. οὕτως οὐ μόνον τὸν Διόνυσ.——ἐστέψαντο] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 311. (212. Ed. Baſ. *P.*)

θίαν, [1] Κορεσσίαν, Ποιήεσσαν) Μέδωνος υἱὸς, τοῦ Βακχυλίδου τοῦ ἀθλητοῦ παιδός· [2] συγγενὴς Σιμωνίδου τοῦ Λυρικοῦ, καὶ αὐτὸς Λυρικός.

Βάκχυρις.[3] ἐπὶ τῶν δικαιοτάτων. τοιοῦτος γὰρ οὗτος βασιλεὺς Αἰγύπτου.

Βαλανάγρα.[4] ἡ κλείς. παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. [5] Βάλανος δέ ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρειον, ὃ καλοῦμεν μάγγανον. καὶ βάλανοι, τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. καὶ [6] βεβαλάνωται, ἀντὶ τοῦ κεκλείδωται.

Βαλανεώτης.[7] βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπράγμονος καὶ περιέργου.

Βαλανεύσω. διακονήσω. [8] Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.

Βαλανειομφάλους.[9] τὰς φιάλας οἱ κωμικοὶ καλοῦσι. Βαλανεῖον δὲ ἐκλήθη, διότι τὰς βαλάνους ἐσθίοντες τὰ κελύφη ἔκαιον. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ πολλοὶ ἐλαττοῦσι τὸν ἀέρα τῷ λουτρῷ, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸν ἕλκοντες. καὶ Βαλανείτης, ὁ παρὰ τοῖς πολλοῖς καλούμενος παραχύτης. [10] ἔστι δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυφήν. † [11] Ὅτι τὸ κατ᾽ ἀρχὰς, μὴ ὄντων βαλανείων, ἐν ταῖς σκάφαις καὶ πυέλοις οἱ ἀρχαῖοι ἐλούοντο.

Βαλανίς. ἡ τοῦ βαλανέως γυνή.

Βάλανος. τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ψέλλιον. καὶ βάλανοι φοινίκων. οἶνον ἔπινον ἀπὸ τῆς βαλάνου τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος. καὶ αὖθις· [12] Αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων, οἵας μὲν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔστιν ἰδεῖν, τοῖς οἰκέταις ἀπέκειντο· αἱ δὲ τοῖς δεσπόταις ἀποκείμεναι, ἦσαν ἀπόλεκτοι.

Βαλάντιον. μάρσιππος. Εὐνάπιος· Εἴτε φιλοχρήματος εἴη, καὶ δοῦλος τῶν βαλαντίων. καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυνθανόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστρατήγουν τὸν πόλεμον.

Βαλαντιοτόμος. κλέπτης. καὶ βαλαντιοτόμοι. [13] Χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἤγοντο μοιχοί, πόρνοι, τοιχωρύχοι, βαλαντιοτόμοι, ἀνδραποδισταί, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη. Βαλαντιοτόμοι δὲ, οἱ τὰ [14] ἀρχόντων βαλάντια τέμνοντες. ἤτοι κλέπτοντες.

Βαλβὶς, βαλβῖδος. βάσις ταπεινή. ἡ ἀφετηρία, καὶ ὁ καμπτήρ. Ὥσπερ ἐκ βαλβῖδός τινος οἱ τὰ τέ-

ſula quatuor urbes, Julidem, Carthiam, Coreſſiam, Pœeeſſam) Medonis filius, Bacchylidis athletæ nepos, cognatus Simonidis Lyrici, & ipſe Lyricus.

Βάκχυρις. Bacchyris. De hominibus valde juſtis dicitur. Talis enim fuit hic Ægypti Rex.

Βαλανάγρα. Clavis. Sic dicta, quod peſſulum quaſi venetur. Βάλανος enim eſt ferrum, quod in ſeram immittitur, quod μάγγανον vocamus. Et βάλανοι, idem quod μάγγανα, i. e. obices, vel peſſuli. Et βεβαλάνωται, peſſulo clauſum eſt.

Βαλανεώτης. Idem quod βαλανεὺς, i. e. balneator. Dicitur etiam de homine inepte curioſo.

Βαλανεύσω. Miniſtrabo. [Et proverbium:] Ἐμαυτῷ βαλ. Mihi ipſe miniſtrabo.

Βαλανειομφάλους. Sic Comici vocant phialas. Balneum vero vocabant βαλανεῖον, quia glandibus olim veſcentes earum putamina urebant. Dicunt autem, vulgus [balneatorum] aerem lavationibus minuere, dum eum ad ſe trahunt. Et βαλανείτης eſt is, qui vulgo παραχύτης appellatur. Balneum autem eſt via ad luxum. † Ante inventum balneorum uſum in ſcaphis & ſoliis antiqui ſe lavabant.

Βαλανίς. Balneatoris uxor.

Βάλανος. Membrum genitale. Item armilla. Et glandes palmarum. Vinum olim bibebant ex glandibus palmarum expreſſum. Et [Xenophon:] *Glandes palmarum, quales apud Græcos videre eſt, ſervis reponebantur. Quæ vero dominis ſervabantur, erant eximiæ.*

Βαλάντιον. Crumena. Marſupium. Eunapius: [*Item quæſiverunt,*] *an pecuniæ eſſet avidus, & crumenæ ſervus. De qua re cum ipſis certo conſtaret, præcipuam ejus rationem in bello gerendo habere ipſis viſum eſt.*

Βαλαντιοτόμος. [Crumenarum ſector.] Fur. Et βαλαντιοτόμοι, crumenarum ſectores. *Adducebantur eo ingenti pretio empti adulteri, ſcortatores, effractores, crumenarum inciſores, plagiarii, & alii hujus generis homines.* Βαλαντιοτόμοι etiam vocantur, qui magiſtratuum crumenas incidunt.

Βαλβὶς, βαλβῖδος. Baſis humilis. Carceres, unde curſores emittuntur, & curſus ini-

---

[1] Κορεσσίων] Apud Stephanum Byzantium v. Κορησσὸς urbs hæc vocatur Κορησσία.

[2] Συγγενὴς Σιμωνίδου] Fuit enim ejus ἀδελφιδοῦς, ſive ex fratre nepos, ut teſtatur Stephanus Byzantius v. Ἰουλίς.

[3] Βάκχυρις. ἐπὶ τῶν δικαιοτ.] Plenius Zenobius: Βάκχυρις. Οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιότατα καὶ παρευρημένως κρινόντων. Ejuſdem Bacchyridis meminit etiam Plutarchus in *Demetrio* pag. 901. ſed qui eum Βόκχορις vocat.

[4] Βαλανάγρα. ἡ κλείς. παρὰ τὸ ἀγρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 440.

[5] Βάλανος δέ ἐστι τὸ εἰς τὸν μοχλ.] De ſeris, peſſulis, & obicibus, quibus veteres portas & januas ſuas claudere ſolebant, dilucide agit Caſaubonus ad Æneam Tacticum; quem conſule. Vide etiam Salmaſium ad Solinum, pag. 649. 650.

[6] Καὶ βεβαλάνωται. ἀντὶ τοῦ κεκλ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Comici *Avibus* pag. 596.

Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ.

Ubi Scholiaſta: Καὶ βεβαλάνωται. ὡσεὶ εἶπε κεκλείδωται. ὅτι βάλανοι λέγονται τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως.

[7] Βαλανεώτης. βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολ.] Locum hunc ſic diſtinguendum puto: Βαλανεώτης. † Βαλανεύς. ἐπὶ τοῦ πολυπρ. Diogenianus: Βαλανεύς. ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. οὗτοι γὰρ σχολὴν ἄγοντες πολυπραγμονοῦσι. Heſychius: Βαλανεύς, πολυπράγμων, περίεργος.

[8] Ἐμαυτῷ βαλανεύσω] Reſpexit Suidas ad locum illum Comici *Avibus* pag. 705. (476. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀλλ᾽ εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ ᾽μαυτῷ βαλανεύσω.

Vide etiam infra v. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω.

[9] Βαλανειομφάλους. τὰς φιάλας οἱ κωμικοὶ καλ.] Vide omnino Athenæum lib. XI. pag. 501. qui appellationis hujus rationem ibi reddit.

[10] Ἔστι δὲ τὸ βαλανεῖον ὁδὸς ἐπὶ τρυφήν] Hæc ſunt verba Artemidori lib. I. cap. LXVI. ſed ex quo pro τρυφὴν hic reſcribendum eſt τροφήν. Adi ipſum Artemidorum.

[11] Ὅτι τὸ κατ᾽ ἀρχὰς, μὴ ὄντων βαλανείων, ἐν ταῖς σκ.] Vide ſupra v. Ἀσάμινθος.

[12] Αἱ βάλανοι τῶν φοινίκων —— ἀπόλεκτοι] Hoc fragmentum excerptum eſt ex Xenophonte, quod etiam legitur ſupra v. Ἀπέκειντο: ubi vide quæ notavimus.

[13] Χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἤγοντο μοιχοί —— τοιαῦτα ἔθνη] Hæc ſunt verba Philoſtrati lib. IV. *de Vita Apoll.* pag. 179. eademque repetuntur infra v. Ἔθνος.

[14] Τὰ ἀρχόντων] Sic habet unus MS. Pariſ. In prioribus vero Editt. minus recte legitur τὰς ἀρχάς.

θριππα ἀφιέντες, ἀναπεταθείσης τῆς πύλης. καὶ Βαλβίσιν, ἀντὶ τοῦ ταῖς ἀρχαῖς. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. [1] ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένη γραμμὴ, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς βεβηκέναι τοὺς δρομέας, βαλβὶς καλεῖται. ἀπὸ τοῦ ἅλλομαι ἁλμὶς, ἁλβὶς, καὶ ὑπερβιβασμῷ βαλβίς. ἢ ἀπὸ τοῦ βαίνω.

Βάλε.[2] βάλε, τὸ τρίτον. εἴη. ἀντὶ τοῦ εἴθε μοι.

Βάλλ'[3] ἐς κόρακας. τουτέστιν, ἄπιθι ἐς ἀπώλειαν καὶ φθόρον. ἀπὸ ἱστορίας ἐν ταῖς παροιμίαις κειμένης.

Βαλεντινιανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων. οἱ δὲ, Οὐαλεντινιανός. καὶ ἐν τῷ Σαλούστιος.

Βαλεριανός. βασιλεὺς Ῥωμαίων.

Βάλλ'[4] ἐς Μακαρίαν. οἷον εἰς ᾅδου. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων. Μακαρία γὰρ, ἡ Ἡρακλέους, ὁπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις, ἑαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οὕτω λέγουσιν, εἰς Μακαρηρίαν, καὶ εἰς Μακαρίαν.

Βάλλεται. πλήττεται. πυρπολεῖται. Βάλλεται δὲ ἡ ναῦς σκηπτῷ, καὶ ἦν δέος ἐξαφθῆναί τε καὶ καταδῦναι τὸ σκάφος.

Βαλεῖν. τὸ πόῤῥωθεν πέμψαι. οὐτάσαι δὲ, καὶ νύξαι, καὶ τύψαι, τὸ ἐκ χειρὸς τρῶσαι. Βάλλειν παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυγχάνειν. [5] Βάλεν ἄγρια πάντα.

Βάλλειν μήλοις. ἐπὶ τῶν τυγχανόντων, ὧν ἐρῶσι. καὶ Βάλλω, αἰτιατικῇ. Τοὺς πόῤῥωθεν βάλλων τοξεύμασι τοῖς ἐκ μέλανος.

Τοῦτον[6] δ' οὐ δύναμαι βάλλειν κύνα λυσσητῆρα.

Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην. ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους.

Βάλλ'[7] εἰς ὕδωρ. καταπόντισον.

Βακτηρία[8] καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον, ἢ τριώβολον. τοῦτο ἐπὶ τῶν σκωπτόντων τοὺς δικαστὰς Ἀθήνησιν.

Βαλίαν. τὴν [9] ἔλαφον τὴν καλάστικτον. καὶ Βαλίων ἀνέμων. [10] Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων. τουτέστι σφοδρῶς πνεόντων. παρὰ Συνεσίῳ τῷ Κυρηναίῳ. Καὶ αὖθις·

Θηρεύων [11] βαλίους συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης.

tium fit. Item meta, circa quam curſus flectitur. *Ut illi, qui ex carceribus aperto oſtio quadrigas emittunt.* Et βαλβίσιν, in principio. Ducta eſt tranſlatio a curſoribus. Linea enim, quæ carceribus prædueta erat, vocabatur βαλβὶς, quod curſores ad eam ſubſiſterent. Formatur autem ab ἅλλομαι; unde fit ἁλμὶς, ἁλβὶς, & per literarum tranſpoſitionem βαλβίς. Vel a verbo βαίνω.

Βάλε. Pro ἔβαλε, jecit. Significat etiam *utinã*.

Βάλλ' ἐς κόρακας. *Abi ad corvos.* Id eſt, abi ad malam rem. Sive, male pereas. [Ductum eſt proverbium hoc] ab hiſtoria, quæ in proverbiis exſtat.

Βαλεντινιανός. Valentinianus, Romanorum Imperator. Alii vero ſcribunt Οὐαλεντινιανός. Quære in voce Σαλούστιος.

Βαλεριανός. Valerianus, Romanorũ Imperat.

Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. *Abi ad Macariam.* Idem eſt ac ſi dicas, ad Orcum. De iis dicitur, qui fortiter & generoſe periculis ſe ipſi offerunt. Macaria enim, Herculis filia, cum Euryſtheus bellum Athenienſibus inferret, ſe pro cæterorum ſalute victimam præbuit. Dicitur autem εἰς Μακαρηρίαν, & εἰς Μακαρίαν.

Βάλλεται. Petitur. Feritur. Igne incenditur. *Periculum autem erat, ne navis fulmine icta incenderetur & ſubmergeretur.*

Βαλεῖν. Eminus telum mittere. Οὐτάσαι vero, & νύξαι, & τύψαι, cominus vulnerare ſignificat. Τὸ βάλλειν apud Homerum etiam ſignificat telo ferire. *Omnis generis feras telo percuſſit.*

Βάλλειν μήλοις. Malis petere. De iis dicitur, qui amatis potiuntur. Βάλλω, accuſativo jungitur. *Procul ſtantes ſagittis atramento tinctis feriens.* [Et Homerus:] *Illum autem rabioſum canem ferire non poſſum.*

Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστ. *Feri illum, qui artis peritus eſt.* Dicitur de iis, qui ejuſdem artis peritos convitiis laceſſunt.

Βάλλ' εἰς ὕδωρ. Demerge. Submerge.

Βακτηρία καὶ σχ. Baculus, & habitus, & palliolum, ſive triobolum. Hoc per deriſionem in Judices Athenienſes dicebatur.

Βαλίαν ἔλαφον. Cervam maculis diſtinctã. Et βαλίων ἀνέμων, ventorum vehementer ſpirantium. *Ceſſate flatus ventorum vehementer ſpirantium.* Apud Syneſium Cyrenæum. Et [in Epigrammate: *Non amplius, perdix, vocem in ſylvis emittes,*] *venans æquales tuos, ma-*

---

[1] Ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γιν.——ἀπὸ τοῦ βαίνω] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 355. (250. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem αὐτολεξεὶ pene leguntur.

[2] Βάλε. βάλε, τὸ τρ.] Locum hunc ſic legendum puto: Βάλε. ἀντὶ τοῦ ἔβαλε, τὸ τρίτον πρόσωπον. καὶ ἀντὶ τοῦ εἴη, εἴθε μοι. Vide ſupra v. Ἀβάλε.

[3] Βάλλ' ἐς κόρακας] Proverbium hoc fuſe exponit Enarrator Comici ad *Nubes* pag. 131. quem vide.

[4] Βάλλ' ἐς Μακαρίαν] De proverbio hoc præter parœmiographos vide Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 354. Cæterum, non arridet ſententia eorum, qui in proverbio hoc alludi putant ad Macariam, Herculis filiam: quod frigidum eſt & longe petitum. Verius eſt, τὸ βάλλ' ἐς μακαρίαν, vel παρ' ὑπόνοιαν, vel κατ' εὐφημισμὸν dictum eſſe pro βάλλ' εἰς ὄλεθρον, quoniam mortui a Græcis μακαρῖται dici ſolent. Vide Scholiaſtam Ariſtophanis loco laudato, & infra v. Μακαρία.

[5] Βάλεν ἄγρια πάντα] Apud Homerum Il. Ε. v. 51. 52. (ad quem locum Suidas reſpexit) ſic legitur:

——Δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ
Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.

[6] Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βάλλειν κύνα λυσσ.] Hæc ſunt verba Homeri Il. Θ. v. 299.

[7] Βάλλ' εἰς ὕδωρ. καταπόντισον] Plenius Zenobius Centur. II. Adag. LXXII. Βάλλ' εἰς ὕδωρ. ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. οἷον καταπόντισον.

[8] Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβ.] Hæc loco mota ſunt, & reponi debent poſt v. Βακτηρεύειν. Vide ſupra v. Βακτηρία, & infra v. Τριώβολον.

[9] Τὴν ἔλαφον] Vel legendum eſt, Βαλίαν ἔλαφον. τὴν κατάστικτον: vel, Βαλίαν. τὴν ἐλαφράν. τὴν ταχεῖαν. Vide Heſych. v. Βαλίαν.

[10] Λήγετε πνοιαὶ βαλίων ἀνέμων] Hæc in prioribus Edit. deſunt, quæ ex duobus MSS. Pariſ. revocavi.

[11] Θηρεύων βαλίους συνομήλικας ἐν ν.] Verba hæc decerpta ſunt

Ὤιχετο [1] γὰρ πυμάτην εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

Βαλιαρίδων νήσων σφενδονῆται εὔστοχοι.

Conſil. Laod. Canon. 93.

Βαλλίζειν. τὸ κύμβαλα κτυπεῖν, καὶ πρὸς τὸν ἐκείνων ἦχον ὀρχεῖσθαι.

Βαλίος. [2] ἵππος.

Βαλμός. στῆθος.

Βάλλων [3] Σωκράτην καὶ Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι, καὶ [4] τοὺς ὑπ᾽ αὐτῶν ἀξιῶν πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε καὶ πολιτείας· νῦν δὲ στεφανῶν αὐτοὺς, καὶ παράδειγμα τιθέμενος βίου γενναίου καὶ σώφρονος.

Βαλὼν [5] φεύξεσθαι οἴεις; πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας, καὶ οἰομένους ἐκφυγεῖν.

Βαλτάσαρ. οὕτως ἐπεκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τῆς τῶν ἀπορρήτων σαφηνείας.

Βάμμα [6] Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι. καὶ ἑτέρα παροιμία· [7] Βάμμα Σαρδιανικόν. ἀντὶ τοῦ, μή σε ἐρυθρὸν ποιήσω· οἷον, ἵνα μή σε φοινίξω. Νῆσος γάρ ἐστι μεγίστη ἡ Σαρδὼ πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ γίνονται πορφύραι διάφοροι καὶ ὀξύταται. βούλεται οὖν δηλοῦν, ἵνα μή σοι πληγὰς ἐντρίψω.

Βάμβαξ, [8] ἢ πάμβαξ, καὶ παμβακίς. τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καὶ [9] τὴν τρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων.

Homer. Il. K. 375.

Βαμβαίνει. διστάζει, τρέμει τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ γλώττῃ ἀσήμως φθέγγεται.

Βάναυσος. πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος. Βαῦνος γὰρ ἡ κάμινος. [10] Καὶ τοῖς ἐκ τῆς ἀγορᾶς βαναύσοις φέρειν προσέταξε βέλη, καὶ παραβάλλειν ἔξω παρὰ τὸν θεμέλιον τοῦ τείχους.

Βάναυσος. [11] Ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται κατὰ τὴν πολιτείαν, ἐφ᾽ οἷς ἂν καὶ τελώνης σεμνυνθείη βάναυσος. ἐπὶ γὰρ τῷ πολλὰ καὶ λυσιτελῶς πωλεῖσθαι κατὰ τὴν πόλιν, καὶ δαψιλῆ τὰ πρὸς τὸν βίον ὑπάρχειν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις μεγαλαυχεῖ.

culis diſtinctos, in paſcuis ſylvæ. Supremam enim ad Acherontem iviſti viam.

Βαλιαρίδων νήσ. Balearidum inſularum funditores certo ictu deſtinata ferire norant.

Βαλλίζειν. Cymbala pulſare, & ad eorum ſonum ſaltare.

Βαλίος. Balius. Nomen proprium equi.

Βαλμός. Pectus.

Βάλλων Σωκρ. *Modo Socratem & Zenonem Bacchanalium convitiis inſectans, eorumque ſequaces, tanquam civitatum & rerumpubl. peſtes, terra marique exterminandos eſſe dictitans: modo eoſdem coronans, & tanquam præclaræ temperantiſque vitæ exemplum aliis proponens.*

Βαλὼν φεύξ. *Telo miſſo fugiturum te putas?* In eos, qui malo aliquo facinore perpetrato effugituros ſe ſperant.

Βαλτάσαρ. Baltaſar. Sic honoris cauſa vocatus eſt Daniel, quod res abſtruſas & arcanas interpretari noſſet.

Βάμμα Κυζικηνόν. *Tinctura Cyzicena.* Sic Attici obſcœnam libidinem vocabant. Et aliud proverbium : *Ne te tingam tinctura Sardianica.* Id eſt, ne te rubro colore inficiam, vel cruentem. Sardinia enim eſt inſula maxima, Italiæ vicina, in qua excellentes & intenſi coloris purpuræ naſcuntur. Senſus igitur eſt, ne te verberibus cædam.

Βάμβαξ, vel πάμβαξ, & παμβακίς. Idem eſt, quod vulgo βαμβάκιον dicitur, i. e. goſſipium. In Epigrammate : *Et thecam trutinæ, lanugine goſſipii intus obductam.*

Βαμβαίνει. Dubitat, pedibus tremit, & lingua balbutit.

Βάναυσος. Quilibet opifex, qui igne utitur ad opus faciendum. Βαῦνος enim fornacem ſignificat. *Et opificibus ſellulariis, qui in foro officinas habebant, præcepit, ut tela ferrent, & ad imam mœnium partem instructi ſtarent.*

Βάναυσος. Vilis opifex. *Iis in adminiſtratione Reip. gloriatur, propter quas publicanus aliquis aut vilis opifex ſeſe efferant. Nam quod multa in urbe vili pretio veneant, quodque res ad victum neceſſariæ omnibus abunde ſuppetant, eo maxime gloriatur.*

---

ex Epigrammate in perdicem, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. XIX. Notandum autem eſt pro βαλίους, cujus vocis gratia locum iſtum huc attulit Suidas, in Anthologia Epigrammatum hodie legi ἀργίους; cui lectioni tamen alteram prætulerim.

[1] Ὤιχετο] Scribe ᾤχεο, ut in Anthologia Epigrammatum.

[2] Βαλίος. ἵππος] Apud Homerum Il. Π. v. 149. equus Achillis vocatur Βαλίος: ad quem locum Suidas hic reſpexit.

[3] Βάλλων Σωκράτην & Ζήνωνα τοῖς ἐκ Διονυσ. σκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba ſuaviſſimi Syneſii in *Dione* pag. 38.

[4] Τοὺς ὑπ᾽ αὐτῶν] Apud Syneſium loco laudato rectius legitur τοὺς ἀπ᾽ αὐτῶν, id eſt, ſectatores illorum.

[5] Βαλὼν φεύξεσθαι οἴει;] Ex Zenobio.

[6] Βάμμα Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. *Pace* pag. 711.

Τηλικαῦτ᾽ αὐτοῖς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν.

Vide ibi Scholiaſtam; itemque Heſych. v. Βάμμα Κυζικηνόν.

[7] Βάμμα Σαρδιανικόν] Lege & ſupple:

Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.

Sic enim legitur apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 376. (266. Ed. Baſ. P.) ad quem locum nota hæc Suidæ referenda eſt. Eſt autem βάμμα Σαρδιανικὸν color puniceus, ſive coccineus, ſic dictus a Sardibus, urbe Lydiæ, cujus κτητικὸν eſt Σαρδιανικὸς, ut docet Stephanus Byzantius. Inſigniter ergo errant Scholiaſta ad modo indicatum locum Ariſtophanis, & qui eum hic exſcripſit Suidas, exiſtimantes, colorem illum ita dictum eſſe ab inſula Σαρδὼ, ſive Sardinia; quoniam ab ea Σαρδωνικὸς, non vero Σαρδιανικὸς deduci conſtat. Obiter hic moneo, apud Ariſtophanē loco ante laudato hodie legi Σαρδινιακὸν, non vero Σαρδιανικόν: ſed ſcripturam illam mendo laborare, oſtendi poteſt ex ipſo Ariſtophane, apud quem in *Pace* pag. 710. idem color βάμμα Σαρδιανικὸν recte appellatur Vide etiam quæ monemus infra v. Ἵνα μή σε βάψω.

[8] Βάμβαξ, ἢ πάμβαξ, ἢ παμβ.] Vide Salmaſium ad Solinum pag. 209.

[9] Καὶ τὴν τρυτοδόκην κοιτίδα παμβ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod ex Cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Θέριστρον. Cæterum, ne quid diſſimulem, pentameter hic valde eſt obſcurus, quem ita interpretatus ſum, ut mihi ipſe non ſatisfaciam, quoniam de ſenſu ejus mihi certo non conſtare fateor.

[10] Καὶ τοῖς ἐκ τῆς ἀγορᾶς βαναύσοις φέρειν προσέτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii lib. 1. cap. XL.

[11] Ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται κατὰ τὴν πολιτ. ἐφ᾽ οἷς ἂν καὶ πλ.] Hæc itidem ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 53. unde ea Suidas deſcripſit.

Βάνδον. [1] οὕτω καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ.

Βάξιν. Φήμην. [2] Σοφοκλῆς·

— Εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
Ταῖς νῦν νομίζει πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρον,
Οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος
Φέροντι τήνδε βάξιν. ——

ἀντὶ τοῦ, οὐ βούλομαι ζῆν ἐπὶ ταύτῃ τῇ φήμῃ.

Βαπτά. [3] βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρουν οἱ νυμφίοι πρὸς τὸ φαίνεσθαι τεκμήριον τῆς [4] φθορᾶς. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.

Οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων.

ἀντὶ τοῦ ἑτεροχρόων.

Βάπτουσι. πλύνουσιν. [5] Ἀριστοφάνης·

————Πρῶτα μιλάρια
Βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον.

ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν καινοτομοῦσι.

Βάραθρον. [6] χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ· ἐν [7] ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκινοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. [8] ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν ἐνέβαλον, ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν, ὅτι ἔρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς κόρης. ἡ δὲ Θεὸς ὀργισθεῖσα ἀκαρπίαν ἔπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμοῦ, τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τὴν δὲ Θεὸν θυσίαις ἵλαον ἐποίησαν.

Βάραθρον. τόπος βαθὺς, ὅπου οἱ κακοῦργοι ἐμβάλλονται Ἀθήνησι, καὶ οἱ ἐπὶ θανάτῳ· ὥσπερ εἰς τὸν Κεάδαν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

Βάραθρον. [9] ὄρυγμά ἐστιν, εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος δῆμος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλεν. ἐν δὲ Φιλιππικοῖς ὁ Δημοσθένης τὴν λέξιν οὐ κυρίως εἶπεν, ἀλλ' ἐκ μεταφορᾶς, οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βαραχνίς. ἡ ἄκανθα.

Βαράμης.

Βάρ. ὁ υἱός. ὡς τὸ Βὰρ Ἰωνᾶ.

Βαρβαρίζει. ἀντὶ τοῦ, τὰ τῶν βαρβάρων φρονεῖ. οὕτω Πλάτων. [10] Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιμούντων Ἑλλήνων. Σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσεν.

Βαρβάρους. [11] ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρώπων, καὶ μὴ εἰδότας αὐτῶν τὴν φωνήν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Βάνδον. Bandum. Ita Romani vexillum bellicum appellant.

Βάξιν. Rumorem. Famam. Sophocles: *Si enim in præſentibus calamitatibus exiſtimat, vel a verbis vel factis meis aliquam ipſi ortam eſſe injuriam, tædet me vitæ longioris, ſi ejus famæ opprobrium ferendum mihi ſit.*

Βαπτά. Sponſi verſicolores geſtabant veſtes, ut tincturæ eſſent indicium. Ariſtophanes *Pluto*: *Neque verſicoloribus & pictis magnoque pretio emptis veſtibus ornare vos poteritis.* Hic βαπτῶν poſitum eſt pro ἑτεροχρόων, i. e. verſicolorum.

Βάπτουσι. Lavant. Ariſtophanes: *Primum enim lanas aqua calida priſco more lavant.* Id eſt, nihil ex veteri conſuetudine mutant.

Βάραθρον. Sic appellabatur hiatus quidam, ſive locus profundus & obſcurus in Attica, in quem malefici conjiciebantur. In eo autem erant unci, alii ſuperne, & alii inferne. In hunc hiatum Phrygem aliquem, matris Deum [ſacerdotem,] ut inſanientem præcipitarunt, quod prædixiſſet, Cererem venturam filiæ [Proſerpinæ] quærendæ gratia. Quamobrem Dea irata ſterilitatem Atticæ immiſit. Athenienſes vero, cum ex oraculo cauſam mali intellexiſſent, hiatum illum terra ingeſta repleverunt, Deamque ſacrificiis placarunt.

Βάραθρον. Barathrum, ſive locus profundus, in quem malefici & capite damnati Athenis præcipitabantur: ut in Ceadam apud Lacedæmonios.

Βάραθρον. Eſt locus profundus, in quem Hippothoontiæ tribus populus capitis damnatos præcipitabat. At in *Philippicis* Demoſthenes voce hac non eſt uſus proprie, ſed metaphorice, pro, in exitium ſeu pernitiem.

Βαραχνίς. Spina.

Βαράμης. Barames.

Βάρ. [Hebraice,] filius. Ut Βὰρ Ἰωνᾶ, filius Ionæ.

Βαρβαρίζει. Barbarorum partibus favet. Ita Plato. Barbariſmus autem eſt dictio ex vitioſis vocabulis conſtans, & ab uſu probatorum Græciæ ſcriptorum abhorrens. Solœciſmus vero eſt oratio, cujus conſtructio conſequentia caret: ut, *Ego ambulans murus cecidit.*

Βαρβάρους. [Sic Ariſtophanes aves vocat:] id eſt, voce carentes, vel, quæ non audiunt homines, nec illorum vocem intelligunt.

---

[1] Βάνδον. οὕτω καλοῦσι Ῥωμ. τὸ σημ.] Aliam huic voci ſignificationem tribuit Stephanus Byzantius v. Ἀλάβανδα; quem vide.

[2] Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyran.* pag. 173. ut Portus obſervavit.

[3] Βαπτά. Βαπτὰ ἱμάτια ἐφόρουν οἱ νυμφ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 55. (27 Ed. Baſ. *P.*)

[4] Τῆς φθορᾶς] Apud Enarratorem Comici rectius legitur τῆς βαφῆς; quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[5] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 730. ſed ubi legitur πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια, ut & hic apud Suidam legendum eſt.

[6] Βάραθρον. χάσμα τι φρεατ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deprompta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 46.

[7] Ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον] Similis locus erat apud Lacedæmonios, Καιάδας appellatus; & alius apud Corinthios, cui nomen erat Κῶς: de quo vide Stephanum Byzantium v. Κῶς.

[8] Ἐνταῦθα τὸν Φρύγα, τὸν τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν ἐνέβ.] Hiſtoria hæc fuſius narratur infra v. Μητραγύρτης; qui locus cum hoc conferendus eſt.

[9] Βάραθρον. ὄρυγμά ἐστιν, εἰς ὃ ὁ τῆς Ἱπποθ.] Ex Harpocratione.

[10] Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. LIX.

[11] Βαρβάρους. ἀντὶ τοῦ ἀφώνους, ἢ ἀνηκόους ἀνθρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 550. (375. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ,
Ἐδίδαξα τὴν φωνήν, συνὼν πολὺν χρόνον.

περὶ τῶν ὀρνέων λέγει ὁ ἔποψ.

Βαρδίνης.[1] ποταμός. παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθεῖς δίνας ἔχειν· βαρυδίνης τὶς ὤν.

Βαρδίσαλος.[2] ὁ τὰς γυναῖκας βιαζόμενος.

Βάρβιτος. εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.

Βάρδιστοι. βαρδύτατοι.

Βάρβιος[3] Φιλιππικός. οὗτος ἐπὶ [4] τῶν τριῶν τυράννων ἦρχε. [5] θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός, καὶ μέντοι καὶ τῷ περὶ τὸν Ἀντώνιον θιάσῳ κατείλεκτο· καὶ ταύτην γε τὴν ἀρχὴν ἦρχε τὴν ἐκείνου χάριν. τοῦτόν τε οὖν τὸν τότε σοβαρόν, καὶ πορφυροῦν τῇ τιμῇ, καὶ ἐν ἀγορᾷ τῇ Ῥωμαίων ὑψηλὸν διάγοντα, καὶ δικάζοντα, ὁ δεσπότης ἀνέγνω ἐλθών, πρότερον μὲν ἀποδράντα, ἐν ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ πομπεύοντα ἁβρὸν καὶ κυδρούμενον, καὶ σὺν τῇ ἀρχῇ θρυπτόμενον. καὶ προσελθὼν ἡσυχῇ κατόπιν θοιματίου λαβόμενος, χαῖρε, εἶπε, τὸ ὄνομα προσθεὶς τὸ ἀρχαῖόν τε καὶ δοῦλον. καὶ ἐκεῖνος ἐκπλήττεται ῥᾳδίως τὸν δεσπότην γνωρίσας, καὶ δεῖται σιωπᾶν, καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα ἄγει, καὶ καταβαλὼν πάμπλειστα, εἶτα μέντοι ἑαυτὸν ἐλύσατο. καὶ αἰδοῖ Ἀντωνίου τῇ κηλῖδι τῇδε σιγῇ κατεχύθη ἀργυρώνητος. ἐκεῖνα δὴ καὶ ταύτην τῆς τύχης μὴ σιγῆσαι τὴν παιδιάν.

Βάρβιτον. ψαλτήριον. κιθάρα. εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ. Ὦ τὸ φίλτρον στέρξας, φίλε, βάρβιτον. περὶ Ἀνακρέοντος ὁ λόγος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνομοίων. Ἀριστοφάνης·[6]

--- Τίς ἡ στολή;
Τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
Λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
Τί λήκυθος, καὶ στρόφιον; ὡς ἀξύμφορον.
Τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;

Βαργαδώθ. υἱὸς λύπης.

Βαρέων. βασταγμάτων.

Βαρεῖα χείρ. ἡ δυνατή. Συνέστη δὲ πλῆθος ἱκανόν, καὶ βαρεῖα χείρ, καὶ παράδοξος.

Βάρεις. πλοῖα. τείχη. στοαί. αὐλαί. πύργοι. σφαῖραι. [7] Ὁ δὲ ἐπεμέλετο [8] βαρῶν. τουτέστι τειχῶν.

Δέξαι[9] μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα
Βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.

Βάρεις[10] ἐλεφάντιναι. αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς Ἐκ-

Aristophanes *Avibus*: *Ego enim eas, antea barbaras, loqui docui, diu cum illis verſatus.* De avibus hæc dicit epops.

Βαρδίνης. Bardines, fluvius, ſic dictus, quod graves & rapidos habeat vortices: quaſi dicas, Βαρυδίνης.

Βαρδίσαλος. Qui mulieres violat.

Βάρβιτος. Barbitus. Inſtrumentum Muſicū.

Βάρδιστοι. Tardiſſimi.

Βάρβιος. Barbius Philippicus. Hic ſub Triumviris præturam geſſit, &, cum eſſet homo ſervili & adulatorio ingenio, in cœtum ſcurrarum, quibus Antonius familiariter utebatur, allectus fuit; ad cujus etiam arbitrium magiſtratum ante dictum geſſit. Hunc igitur eo tempore faſtu elatum, & ob dignitatem purpura indutum, & in foro Romano e ſublimi loco jus dicentem herus accedens agnovit: qui cum ante ſervus fugitivus fuiſſet, tunc temporis magno cum faſtu & pompa incedebat, & dignitatis faſtigio magnifice ſe efferebat. Cum igitur tacite ad eum acceſſiſſet, veſte a tergo prehenſa, Salve inquit; priſtino & ſervili nomine eum compellans. At ille re ſubita perculſus dominum agnovit, rogatumque ut taceat domum ſecum duxit, magnaque pecuniæ ſumma ei numerata ſic tandem ſe redemit. Et propter reverentiam quidem erga Antonium macula illa ſervitutis ſilentio tecta fuit. Hunc autem fortunæ ludum non cenſui ſilentio eſſe prætereundum.

Βάρβιτον. Barbitum. Cithara. Inſtrumenti muſici genus. *O amice, qui dilexiſti barbitum, amoribus aptum.* De Anacreonte hæc dicuntur. Et proverbium de rebus diſſimilibus apud Ariſtophanem: *Quænam hæc eſt ſtola? Quæ vitæ confuſio? Quid barbitum crocotulæ jungitur? Quid lyræ cum vitta? Quid lecythus & ſtrophium? Quam parum hæc ſibi congruunt. Quænam ſpeculi & gladii poteſt eſſe ſocietas?*

Βαργαδώθ. [Hebraice,] filius doloris.

Βαρέων. Onerum.

Βαρεῖα χείρ. Manus potens. *Conflata eſt autem multitudo ingens, manuſque potens & incredibilis.*

Βάρεις. Naves, muri, porticus, aulæ, turres, ſphæræ. *Ille vero curam gerebat murorum.* Et [in Epigrammate:] *Suſcipe me, canem Diogenem, quamvis triſtis tua cymba mortuis onuſta ſit.*

Βάρεις ἐλεφάντιναι. Domus eburneæ. [Sic apud κλησίαι, μιᾷ δὲ τῇ πίστει, ἐν αἷς γεραίρεται ὁ Θεός. καὶ Βάρεων, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν. Βᾶρις δὲ, στοὰ καὶ πόλις.

---

[1] Βαρδίνης. ποταμός. παρὰ τὸ βαρείας καὶ ἐπαχθ.] Eadem αὐτολεξεὶ leguntur apud Etymologum.

[2] Βαρδίσαγνος. ὁ τὰς γυν. βιαζ.] Vide Heſych. v. Βαρδῆν.

[3] Βάρβιος Φιλιππικός] Hujus Barbii Philippici meminit Ulpianus l. 3. D. *de Offic. Prat.* ſed qui eum Barbarium Philippum vocat; ut monuerunt Turnebus *Adverſar.* lib. VII.. cap. VII. & Reineſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 476. quos vide.

[4] Ἐπὶ τῶν τριῶν τυράννων] Id eſt, ſub M. Lepido, M. Antonio, & Octavio Cæſare, quorum Triumviratus celebris eſt in hiſtoria Romana.

[5] Θέραψ δὲ ἦν τὸν τρόπον καὶ κολακικός, καὶ μέντοι καὶ τῷ περὶ τὸν Ἀντ. θιάσῳ κατ.] Hæc repetuntur infra v. Θεόληπτος.

[6] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 773. (515. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ὁ δὲ ἐπεμέλετο βαρῶν] Hæc ſunt verba Juliani Imperatoris de Muſonio Philoſopho, ut diſcimus ex Suida infra v. Μουσώνιος.

[8] Βαρῶν] Scribe βάρεων; a βᾶρις: ut a πόλις, πόλεων. Βαρῶν vero eſt a neutro βάρος, onus.

[9] Δέξαι μ', εἰ καὶ σοὶ μέγα βρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Diogenem, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXXIII. Epigr. XVI. pag. 420. (284. Ed. Henr. Steph. *P.*)

[10] Βάρεις ἐλεφάντιναι. αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς Ἐκκλησ.] Hæc Suidas deſcripſit ex commentatore aliquo ad verba illa Davidis Pſalm. XLIV. v. 9. Ἀπὸ βάρεων ἐλεφαντίνων, ἐξ ὧν εὔφρανάν σε. Theodoretus ad illum locum: Βάρεις ἐλεφαντίνας, ἢ, κατὰ τὸν Σύμμαχον καὶ τὸν Ἀκύλαν, ναοὺς ἐλεφαντίνους, τοὺς περικαλλεῖς καὶ λαμπροὺς Ἐκκλησίας καλεῖ· ἃς οἱ ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάσσης ἐδείμαντο i. e. Βάρεις ἐλεφαντίνας, *vel, ſecundum Symmachum & Aquilam,* ναοὺς ἐλεφαντίνους, *vocat pulchra & ſplendida Chriſtianorum templa, a Principibus & Regibus ubique terrarum & in Inſulis maris exſtructa.*

Βαρθολομαῖος. ὄνομα κύριον.

Βαρκαίοις.[1] Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη.

Βαρκάζειν. τὸ βαρβαρίζειν.

Βάρνη. υἱὸς ἀλλόμενος.

Βάρος. ἐπὶ τῶν μεγίστων πόλεων. [2]Ἡ δὲ Καπύη μεταθεμένη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους, τῷ βάρει συνεπεσπάσατο καὶ τὰς ἄλλας πόλεις.

Βάρος. περὶ Πολέμωνος· Ἦν [3] δὲ καὶ τὸ βάρος οἱονεὶ Δώριός τις οἰκονομία. †* Προορώμενος δὲ καὶ καταῤῥωδῶν τὸ βάρος καὶ τὸ φιλόνεικον τῶν ἀνθρώπων. Ἀντὶ τοῦ τὸ πλῆθος, τὴν ἰσχύν. Πολύβιός φησι. † Καὶ αὖθις· Ἐπισημηνάμενος δὲ τοῦ Σικυῶνος τὴν ὀχυρότητα, καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως, ἦλθεν εἰς Ἐπίδαυρον. Καὶ αὖθις· [4]Ἐπολυπραγμόνησαν ἀκριβῶς τῆς πόλεως τὴν θέσιν καὶ τὸ βάρος.

Βάρος [5] γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
Οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
Λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον, ἢ τοῖς δρωμένοις.

Βάρος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ ἱερεύς. καὶ ζήτει τὴν περὶ τούτου ἱστορίαν [6] ἐν τῷ Ἔμβαρός εἰμι.

Βάῤῥων. ἱστορικός. ἐπιτομὴν τῶν κατ' Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

Βαρῶν.[7] τειχῶν.

Βαρσύμης Πέτρος. ἔστιν ἐν τῷ Δεξιός.

Βαρύβρομος. βαρύηχος.

Καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον.

διὰ τὸν τῶν κυμάτων ψόφον.

Βαρυδαίμων. ἀτυχής. [8]Ὁ γὰρ Κρὴς ὑπάρχων, καὶ φύσει ποικίλος, πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα, καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. ἀντὶ τοῦ διεσκέπτετο.

Βαρυηχέος. [9] τοῦ μέγα ἠχοῦντος. οἱ γὰρ βαρεῖς ποταμοὶ ῥέοντες μέγαν ἦχον ἀπεργάζονται. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυηχέος.

Βαρύμηνις. μνησίκακος.

Βαρυνόμενος. καταπονούμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοστὸν ἔτος.

Βαρύνω. αἰτιατικῇ.

Davidem appellantur] Eccleſiæ, per totum terrarum orbem diſperſæ, unius ejuſdemque omnes fidei, in quibus [verus] Deus colitur. Et Βάρεων, genitivus pluralis. Et Βᾶρις, porticus, urbs.

Βαρθολομαῖος. Bartholomæus. Nomen proprium.

Βαρκαίοις. Libycis. Barce enim eſt urbs Libyæ, quæ nunc Ptolemais vocatur.

supra v. Ἀλίζωες Ζευγῖται. Hesych. v. Βάρκη. Markland Ep. Crit. 164.

Βαρκάζειν. Barbare loqui.

Βάρνη. Filius ſaltans.

Βάρος. Onus. Pondus. De maximis urbibus dicitur. *Capua vero, cum ad Carthaginenſes defeciſſet, pondere ſuo & alias urbes ſecum traxit.*

Βάρος. [Laertius] de Polemone ait: *Erat autem, quod ad gravitatem attinet, velut Dorius quidam modus.* † *Proſpiciens vero & formidans hominum potentiam & ingenium contentioſum.* Polybius. Βάρος hic ſignificat multitudinem, vel potentiam. Et iterum: *Cum autem ſignificaſſet, quam munita eſſet Sicyon, & quam potens urbs Argivorum, Epidaurum adiit.* Et iterum: *Curioſe & accurate urbis ſitum ejuſque potentiam & munimenta conſiderarunt.* [Et Sophocles:] *Minime iſta ægre ferimus. Non enim tam verbis quam factis vitam illuſtrem reddere ſtudemus.*

* Polybius. Fr. Gram. 30. Vol. V. p. 81.

† Polybius. XXX. 15. Vol. IV. p. 482.

4.

5.

Βάρος. Barus. Nomen proprium ſacerdotis: de quo vide quæ narrantur infra v. Ἔμβαρός εἰμι.

Βάῤῥων. Varro, hiſtoricus. Scripſit epitomen rerum ab Alexandro Macedone geſtarum.

Βαρῶν. Murorum.

Βαρσύμης Πέτρος. Barſymes Petrus. Vide in v. Δεξιός.

Βαρύβρομος. Graviter fremens, vel ſtrepens. *Et mare reſonans, graviterque ſtrepens.* Propter fluctuum ſtrepitum.

Βαρυδαίμων. Infelix. *Ille enim, cum eſſet Cretenſis & ingenio vario, unamquamque rem in animo ſecum verſabat, & omnes conſiliorum vias expendebat.*

Βαρυηχέος. Gravem ſtrepitum edentis. Fluvii enim ingentes magno cum aquarum ſtrepitu fluunt. Ariſtophanes: *A patre Oceano graviſtrepo.*

Βαρύμηνις. Graviter iraſcens. Injuriarum acceptarum diu memor.

Βαρυνόμενος. Gravatus. Polybius: *Ille vero, cum ſurrexiſſet, præceſſit, partim quidem morbo, partim vero ætate gravatus. Septuageſimum enim ætatis annum agebat.*

Polybius. Fr. Gram. 31. Vol. V. p. 82.

Βαρύνω. Accuſativo gaudet. Gravo. Premo.

---

[1] Βαρκαίοις. Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electram*, ut Portus obſervavit. Vide etiam Heſychium v. Βαρκαίοις.

[2] Ἡ δὲ Καπύη μεταθεμένη πρὸς τοὺς Καρχ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Καπύη.

[3] Ἦν δὲ καὶ τὸ βάρος οἱονεὶ Δώριός τις οἰκον.] Verba hæc excerpta ſunt ex Laertii lib. IV. Segm. XIX. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[4] Ἐπολυπραγμόνησαν ἀκριβῶς τῆς πόλεως τὴν θ.] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerpt. Legat.* cap. XXXII. ut Pearſonius recte obſervavit.

[5] Βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει. Οὐ γὰρ λ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 308. ut Portus monuit.

[6] Ἐν τῷ Ἔμβαρος] Sed ibi Bari nulla fit mentio, ſed tantum Embari.

[7] Βαρῶν. τειχῶν] Vide paulo ante v. Βάρεις.

[8] Ὁ γὰρ Κρὴς ὑπάρχων, καὶ φύσει ποικ. πᾶν ἐβ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. VII. cap. XIII. ſed male huc tranſlata, quoniam pertinent ad vocem Βαστάζω.

[9] Βαρυηχέος. τοῦ μέγα ἠχοῦντος. οἱ γὰρ βαρεῖς ποτ.] Ex Enarratore Comici ad *Nubes* pag. 140.

Βαρυτήμων. ἄθλιος. [1] βεβαρημένος. κακός.

Βαρυπρεπής. πολυτελής. Καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρεπὴς τῷ Λέοντι, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκάλει.

Βαρυσυμφορώτατος. δυστυχής. Νομίζων ἑαυτὸν βαρυσυμφορώτατον γεγονέναι πάντων ἀνθρώπων.

Βασάν. αἰσχύνη. [2] Εἶπε Κύριος, ἐκ Βασὰν ἐπιστρέψω. ὁ Δαβὶδ φησι.

Βασανίζειν. οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τἀληθὲς διὰ λόγων· ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου μεταφορικῶς. καὶ Πολύβιος· Τότε νομίσας τὴν ἐκ πυρὸς ἔχειν βάσανον, ἀπελύθη τῆς ὑποψίας. καὶ Βασανίσας ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας κέχρηνται ἅπαντες οἱ ἀξιόλογοι. ὁ δὲ [3] Ἀριστοφάνης οὕτω. Βασάνιζε τουτονὶ λαβών. κἄν ποθ' ἕλῃς ἀδικοῦντα, ἀπόκτεινόν μ' ἄγων. καὶ πῶς βασανίζω; πάντα τρόπον. ἐν πίνακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δαίρων, στρεβλῶν· ἔτι δ' εἰς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθεὶς, πάντα τἆλλα· πλὴν πράσῳ μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γηθείῳ νέῳ. Ἐπειδὴ οἱ ἐλεύθεροι περὶ τούτου ἐδαίροντο πράσοις καὶ σκορόδοις. Βασάνιζε αὐτὸν πανταχῶς, μὴ ἐν παιδιᾷ, μηδὲ ὡς τοὺς ἐλευθέρους παῖδας τῷ ἐκκαυλήματι τοῦ πράσου, ἢ τοῦ γηθείου· τουτέστιν, ἀμπελοπράσου· ἢ, ὥς τινες, πράσου φύλλῳ.

Βασανῖτις. χώρα.

Βάσανος. [4] λίθος ἐστὶν, ἡ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν, καὶ Πίνδαρος, καὶ Σοφοκλῆς. Ὑπερείδης δὲ τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ [5] ἀναγραφομένων, βασάνους ὠνόμασε. καὶ παροιμία· Βάσανος λίθος. ἐπὶ ἐξεταζόντων ἐν λόγοις ἢ ἔργοις· παρόσον ἡ Λυδία λίθος τὸν χρυσὸν δοκιμάζει. † Ὅτι [6] οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρίσει ἀναρτάσθω· ἡ δὲ κρίσις τοὺς ἐλέγχους βασανιζέτω· ἡ δὲ βάσανος τὸ δέον ὁριζέτω· ὁ δὲ ὅρος γεγράφθω· τὰ γεγραμμένα κυρούσθω· τὰ δὲ κυρωθέντα βεβαιούσθω τοῖς ἔργοις, καὶ πᾶσα ἀψιμαχία οἰχέσθω, καὶ πάλιν φιλία χορευέτω. οὐ δεῖ ἀπερισκέπτως ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις.

Βασσαρικὰ, [7] ἤτοι Διονυσιακὰ ἔγραψε Σωτήριχος, γεγονὼς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. καὶ Βασσαρικοῦ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Στρεπτὸν [8] Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μύωπα.

τουτέστι, [9] πορνικοῦ.

Βαρυτήμων. Miſer. Malis gravatus.

Βαρυπρεπής. Sumptuoſus. Splendidus. *Et circa meridiem Leoni ſumptuoſum convivium apparatum erat, ad quod [amicos] invitabat.*

Βαρυσυμφορώτατος. Infeliciſſimus. Miſerrimus. *Se omnium hominum infeliciſſimum eſſe putans.*

Βασάν. Dedecus. Ignominia. *Dixit Dominus, ex Baſan [eos] reducam.* Sic David inquit.

Βασανίζειν. Apud Atticos non ſignificat torquere, nec cruciare, vel flagris cædere, ſed ſine [tormentis] & verberibus veritatẽ ſolis verbis exquirere: per tranſlationem ductam a lapide Lydio, quo aurifices aurum explorant. Polybius: *Tunc exiſtimans, ſe examen per ignem ſuſtinuiſſe, a ſuſpicione liberatus eſt.* Et βασανίσας apud omnes probatos ſcriptores ſignificat, qui exploravit, vel exquiſivit. Ariſtophanes: *Servum hunc abduc & veritatem ex eo exquire. Quod ſi unquam deprehenderis me quidquam injuſte feciſſe, occidito. Quomodo autem exquiram? Quovis modo: ad ſcalam alliga, ſuſpende, loris cæde, verbera, torque, naribus acetum immitte, lateres impone, & omnia alia tenta: ſolummodo porro & gethyo recenti ne verbera.* Ingenui enim olim porris & alliis cædebantur. Examina eum quovis modo, non per ludum, nec, ut ingenuos pueros, caule porri, vel gethyi: id eſt, porri ſylveſtris; vel, ut quidam, porri foliis.

Polybius Fragm. 32. Vol. V. p. 8

Βασανῖτις. Baſanitis. Regio.

Βάσανος. Eſt lapis, cujus attritu aurum probatur. Sic Antipho & Pindarus & Sophocles. Hyperides vero βασάνους appellavit cõfeſſiones reorum tormentis expreſſas, & in tabellis perſcriptas. Et proverbium: *Lapis Lydius.* Dicitur de illis, qui vel verbis vel factis aliquid exquirunt: quoniam lapis Lydius aurum probat. † Scriptores profani ajunt: *Controverſia ad judicium referatur: Judicium argumenta diligenter examinet: examen, quod æquum eſt, definiat: quod definitum eſt, ſcribatur: quæ ſcripta ſunt, rata fiant: quæ rata facta ſunt, ipſis factis confirmentur; & omnis contentio faceſſat, & amicitia renovetur. A judicando autem omnis temeritas abeſſe debet.*

Βασσαρικά. Baſſarica, vel Bacchica ſcripſit Soterichus, qui vixit temporibus Diocletiani. Et Βασσαρικοῦ, pro πορνικοῦ, i. e. meretricii. In Epigrammate: *Et tortum rhombum Bacchici cœtus incitamentum.*

---

[1] Βεβαρημένος. κακός] Sic habent libri & MSS. & impreſſi: ſed male. Legendum enim eſt, βεβαρημένος κακοῖς.

[2] Εἶπε Κύριος, ἐκ Βασὰν ἐπιστρ.] Pſalm. LXVII. 23.

[3] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 241. (155. Ed. Baſ. IP.) locus hic recte ita diſtinguitur & legitur.

Βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών.
Κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
Καὶ πῶς βασανίζω; πάντα τρόπον. ἐν κλίμακι
Δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
Στρεβλῶν, ἔτι τε τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
Πλίνθους ἐπιτιθεὶς, πάντα τἆλλα· πλὴν πράσῳ
Μὴ τύπτε τοῦτον, μηδὲ γηθείῳ νέῳ.

Vide ibi veterem Enarratorem.

[4] Βάσανος. λίθος ἐστὶν, ἡ τὸ χρ. —— βασάνους ὠνόμασε] Ex Harpocratione.

[5] Καὶ ἀναγραφομένων] Sic etiam habet Harpocratio. At ſenſus potius requirit, ut legatur ἀναγραφόμενα, quod & Valeſius & Portus monuerunt.

[6] Ὅτι οἱ ἔξω φασίν· Ἡ ἀμφισβήτησις κρ.] Idem fragmentum αὐτολεξεὶ quoque legitur ſupra v. Ἀμφισβήτησις.

[7] Βασσαρικὰ, ἤτοι Διονυσιακὰ ἔγραψε Σωτήριχος] Vide infra v. Σωτήριχος.

[8] Στρεπτὸν Βασσαρικοῦ ῥόμβον θιάσοιο μ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod ex codice MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus infra v. Θίασος.

[9] Τουτέστι πορνικοῦ] Hæc interpretatio falſa eſt, quoniam τὸ Βασσαρικοῦ in dicto Epigrammate idem ſignificat quod Διονυσιακοῦ, i. e. Bacchici.

Βασσαρεὶς.[1] ἑταίρα. πόρνη. ἐν [2] Ἐπιγράμματι·

Βασσαρεὶς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἡ ποτὲ ταύρων
Πολλὰ τανυκραίρων στέρνα χαραξαμένη.

Βάσσαρος.[3] ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον.

Βασιλεύω. ὅταν σημαίνῃ τὸ ἐξουσιάζω καὶ ἄρχω, μετὰ γενικῆς συντάσσεται. ὅταν δὲ σημαίνῃ τὸ ποιῶ βασιλέα, αἰτιατικῇ. [4] Καὶ τοῦτο μόνον ἁπάντων οὐ καλῶς ἐφιλανθρωπεύσατο, καὶ σῶσαι, καὶ βασιλεῦσαι τὸν κακῶς καὶ σωθέντα καὶ βασιλεύσαντα.

Βασιλεὺς[5] μέγας. ὁ τῶν Περσῶν. τοὺς δὲ ἄλλους λέγοντες προσετίθεσαν καὶ τῶν ἀρχομένων τὰ ὀνόματα· οἷον, [6] Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες. διαφέρει δὲ βασιλεὺς τυράννου. Βασιλεὺς μὲν γὰρ ἀπὸ προγόνων κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ῥητοῖς λαβὼν[7] πέρασι. Τύραννος δὲ, ὃς βιαίως τὴν ἀρχὴν σφετερίζεται. χρῶνται δὲ ἀδιαφόρως ἑκατέροις ὀνόμασιν. Ἱέρωνα γὰρ βασιλέα Πίνδαρος καλεῖ, τύραννον ὄντα· καὶ Διονύσιον. καὶ Εὔπολις Πεισίστρατον βασιλέα καλεῖ. καὶ [8] τοὺς βασιλεῖς τυράννους.

Βασσαρεὶς. Scortum. Meretrix. In Epigrammate: *Baccha Eurynome, quæ per ſcopulos quondam currere, & multa taurorum cornutorum pectora lancinare ſolebat.*

Βάσσαρος. Vulpes. Apud Herodotum.

Βασιλεύω. Quum ſignificat impero, cum genitivo conſtruitur. Quum vero, Regem creo; accuſativo. *Hoc autem unum ex omnibus non recte nec humaniter fecit, quod eum ſervarit & Regem crearit, qui malo hominum ſervatus fuit & male regnavit.*

Βασιλεὺς μέγας. Rex Magnus: id eſt, Rex Perſarum. Cæteris enim addebantur populorum, quibus imperabant, nomina; ut Rex Lacedæmoniorum: Rex Macedonum. Differt autem Rex a Tyranno. Rex enim principatum a majoribus jure ſucceſſionis ſibi traditum certis legibus tenet. Tyrannus vero dicitur ille, qui imperium vi ſibi vendicat. Solent tamen ſcriptores duobus his nominibus ſine diſcrimine uti. Pindarus enim Hieronem, qui tyrannus erat, Regem vocat; itemque Dionyſium. Eupolis etiam Piſiſtratum Regem appellat. Sed & Reges non raro appellare ſolent Tyrannos.

Synes. περὶ βασιλ.

Βασιλέως ἐγκέφαλος. ἐν τῷ Διὸς ἐγκέφαλος.

Βασιλεία. τὸ ἀξίωμα. καὶ τὸ ἔθνος τὸ βασιλευόμενον· οἷον Περσῶν, Ἰνδῶν, Ἀράβων. Βασιλεία ἐστὶν ἀνυπεύθυνος ἀρχή. [9] Οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος, ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συσταίη.

Βασιλεία. οὔτε φύσις οὔτε τὸ δίκαιον ἀποδιδοῦσι τοῖς ἁπλῶς ἀνθρώποις τὰς βασιλείας, ἀλλὰ τοῖς δυναμένοις ἡγεῖσθαι στρατοπέδου, καὶ χειρίζειν πράγματα νουνεχῶς· οἷος ἦν Φίλιππος, καὶ οἱ διάδοχοι Ἀλεξάνδρου. τὸν γὰρ υἱὸν κατὰ φύσιν οὐδὲν ὠφέλησεν ἡ συγγένεια διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀδυναμίαν. τοὺς δὲ μηδὲν προσήκοντας βασιλεῖς γενέσθαι σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης.

Βασιλεία. ὅτι ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν· ἀλλ' οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μεθ' ὕβρεως εἰσπράξεις, ὥσπερ τυραννικὰς ἀκολασίας μισεῖν δεῖ. τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλανθρωπίᾳ τῶν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις, ὥσπερ κηδεμονίαν τιμᾶν.

Βασιλείδης.[10] ὁ τοῦ Βασιλέως.

Βασιλέως ἐγκέφαλος, Regis cerebrum. Vide in v. Διὸς ἐγκέφαλος.

Βασιλεία. Dignitas regia. Item ditio, ſive gens, Regi ſubjecta: ut Perſarum, Indorũ, Arabum. Regnum eſt poteſtas, quam qui tenet, ſuperiorem non habet, cui rationes reddere teneatur. † *Bonos autem non ſolum dicunt eſſe liberos, ſed etiam Reges. Regnum enim eſt poteſtas ſuperiorẽ non habens, cui rationes reddere teneatur; quæ in ſolos tantum ſapientes cadat.*

Βασιλεία. Regnum. *Neque natura, neque jus quibuſvis hominibus ſine diſcrimine regna tribuunt, ſed illis, qui exercitui praeſſe, & res prudenter adminiſtrare norunt: qualis fuit Philippus, & ſucceſſores Alexandri M. Filio enim ejus propinquitas generis nihil profuit, propter naturalem animi imbecillitatem. Illi vero, qui nulla cognatione eum attingebant, totius fere terrarum orbis domini evaſerunt.*

Βασιλεία. Regnum eſt poſſeſſio Reipublicæ; non autem Reſpublica regni. Hinc violentæ & ſuperbæ exactiones odio dignæ ſunt, ut quæ a tyrannica regni licentia proficiſcuntur. At Regi, qui tributa moderate & humaniter imperat, tanquam patri patriæ, cum debito honore parendum eſt.

Βασιλείδης. Baſilii filius.

---

[1] Βασσαρεὶς. ἑταίρα. πόρνη] Et hæc interpretatio Suidæ a vero aliena eſt, quoniam in Epigrammate, quod ſubjungit, τὸ Βασσαρεὶς non ſignificat meretricem, ſed Baccham.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma hoc exſtat Anthol. lib. vi. cap. v. pag. 552.

[3] Βάσσαρος. ἀλώπηξ κατὰ Ἡρ.] Vide Etymologum v. Βασσάρα.

[4] Καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλ.] Ex Gregor. Nazianz. *Stelit.* in Julianum, ut opinor.

[5] Βασιλεὺς μέγας. ὁ τῶν Περσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Enarratore Comici ad *Acharnenſ.* pag. 373.

[6] Οἷον Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες] Rectius apud Scholiaſtam Ariſtophanis legitur, οἷον βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, βασιλεὺς Μακεδόνων, quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[7] Πέρασι] Sic habent MSS. Pariſ. & Enarrator Comici. In prioribus vero Editt. legitur γέρασι, quam lectionem alteri præferendam puto, quoniam & ſic ſcriptum reperio apud Thucydidem, qui lib. I. cap. XIII. de eadem re verba faciens ita inquit: πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. Scholiaſta ad eum locum: Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς, ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασι. Poteſt tamen & πέρασι (a πέρας terminus) admitti; ut ſit ſenſus, Reges principio poteſtatem, certis limitibus & legibus circumſcriptam, a populo accepiſſe: qui ſenſus huic loco optime convenit.

[8] Καὶ τοὺς βασιλεῖς τυράννους] Scribe & ſupple ex Scholiaſta Ariſtophanis, ἀλλὰ καὶ τοὺς βασιλεῖς πολλάκις τυράννους λέγουσι.

[9] Οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CXXII.

[10] Ὁ τοῦ Βασιλέως] Puto legendum ὁ τοῦ Βασιλείου, i. e. Baſilii filius.

Βασίλειος, Καισαρείας τῆς Καππαδοκῶν Ἐπίσκοπος (ἥτις πρώτην Μάζακα ἐκαλεῖτο) ἑταῖρος Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζῶν Ἐπισκόπου. γέγονε δὲ γονέων περιφανῶν, Βασιλείου τε καὶ Ἐμμελείας, ὧν ἄνωθεν ἡ συγγένεια· ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς. οὗτος ἔγραψε πλεῖστα, ἐν οἷς θαυμάζεται τὰ εἰς τὴν Ἑξαήμερον. [1] καὶ κατ' Εὐνομίου δὲ ἐξαιρέτους συνέταξε λόγους, καὶ περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος τεῦχος, καὶ [2] τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλίας ἐννέα· ἕτερον τεῦχος ἀσκητικόν· [3] περὶ παρθενίας ἄλλο· [4] ἔπαινον εἰς τοὺς μ' Μάρτυρας· ἕτερον εἰς [5] Γόρδιον· ἄλλον [6] εἰς Βαρλαάμ· ἕτερον [7] εἰς Ἰουλίτταν. εἰς διαφόρους Ψαλμοὺς ἠθικοὶ λόγοι διάφοροι. ἐπιστολαί, ὧν οὐδὲν ἄμεινον, πρός τε τὸν σοφιστὴν Λιβάνιον, καὶ πρὸς τὸν φίλον Γρηγόριον, καὶ εἰς ἄλλους πλείονας. [8] Τοῦδέ γε Βασιλείου καὶ Φιλοστόργιος μνήμην πεποίηται ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ, γράφων οὕτω· Βασίλειος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Γρηγόριος ἐν τῇ Ναζιανζῷ (σταθμὸς δὲ οὗτος Καππαδοκίας) καὶ Ἀπολλινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. τρεῖς δὴ οὗτοι ἄνδρες τότε τοῦ ὁμοουσίου προὐμάχουν κατὰ τοῦ ἑτερουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προστάντας, ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπὶ πλεῖστον οὗτοι προεληλύθεισαν, καὶ τῶν ἱερῶν γραφῶν, ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὸ πρόχειρον μνήμην ἔτεινε, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν· καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Βασίλειος. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν ἐς τὸν ἑαυτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Βασιλείῳ τὸ πανηγυρικὸν εἶδος τοῦ λόγου μακρῷ ἄριστα εἶχεν. ἦν γὰρ πανηγυρίσαι λαμπρότατος. ὁ δέ γε Ἀπολλινάριος ἐν τῷ ὑπομνηματικῷ εἴδει τῆς λέξεως καὶ αὐτὸς ἄριστα εἶχε. τῷ δέ γε Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἔγραψε. τελευτᾷ δὲ Βασίλειος, ὁ μέγας Βασίλειος ἀδελφοὺς εἶχε δ', τόν τε Γρηγόριον σκοπον, καὶ ἑτέρους δύο μονάσαντας.

Βασίλειος, [9] Ἀγκυρανός, Ἐπίσκοπος τῆς αὐτῆς πόλεως, ἰατρὸς τὴν τέχνην. οὗτος ἔγραψε κατὰ Μαρκέλλου, καὶ περὶ παρθενίας, καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα ἄλλα. Βασιλεύοντος [10] Κωνσταντίνου Μακεδονιανῆς θρησκείας ἅμα Εὐσταθίῳ [11] Σεβαστιανῷ ἦρξε.

Βασίλειος [12] ἕτερος, Ἐπίσκοπος Εἰρηνουπόλεως

Βασίλειος. Baſilius, Cæſareæ Cappadociæ, quæ olim Mazaca appellabatur, Epiſcopus, Gregorii Nazianzeni Epiſcopi amicus, parentibus antiqua nobilitate claris, Baſilio & Emmelia, ortus: vir celeberrimus, & in omni doctrinæ genere ſummus. Scripſit plurima, inter quæ præcipue in pretio habentur commentarii ejus in *Hexaemerum.* Contra Eunomium quoque eximias orationes conſcripſit; itemque librum de Spiritu. S. & in *Hexaemerum* ſermones novem, & librum aſceticum, & de virginitate. Præterea, quadraginta Martyrum, itemque Gordii, & Barlaami, & Julittæ laudes. In varios Pſalmos orationes morales. Epiſtolas optimas & pulcherrimas ad Libanium Sophiſtam, & amicum Gregorium, alioſque plures. Hujus Baſilii Philoſtorgius quoque in hiſtoria ſua mentionem fecit, ſic ſcribens: *Florebat enim temporibus illis Baſilius Cæſareæ in Cappadocia, & Gregorius Nazianzi (quæ urbs ejuſdem Cappadociæ ſtatio eſt) & Apollinaris Laodiceæ in Syria. Hi tres viri tunc pro Homouſio contra Heterouſium propugnabant, longo intervallo ſuperantes omnes illos, qui & ante & poſt ad meam uſque ætatem hæreſis illius defenſores fuerunt; adeo ut Athanaſius cum iis collatus puer judicaretur. Nam & in diſciplinis profanis maximos fecerant progreſſus, &, quod ad lectionem & promptam memoriam attinet, in ſacris literis inſigniter verſati erant: præſertim vero Baſilius. Adhæc, unuſquiſque illorum in ſuo genere ſtilo plurimum valebat. Baſilius enim in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. Apollinaris eo orationis genere, quod commentariis ſcribendis eſt aptiſſimum, excellebat. Gregorii vero cum utroque comparati ſtilus magis erat fundatus & ſolidus.* Hæc Philoſtorgius Arrianus obiter & aliud agens de iis ſcripſit. Obiit Baſilius imperante Gratiano. † Baſilius M. quatuor habuit fratres, Gregorium Nyſſenum Epiſcopum, Petrum, & ipſum Epiſcopum, & duos alios monachos.

Γρατιανοῦ τὰ Ῥωμαίων σκῆπτρα διέποντος. † Ὅπ
τὸν Νύσσης Ἐπίσκοπον, καὶ Πέτρον, καὶ αὐτὸν Ἐπί-

Βασίλειος. Baſilius, Ancyranus, ejuſdem urbis Epiſcopus, arte medicus, ſcripſit contra Marcellum, & de virginitate librum, & alia non pauca. Idem imperante Conſtantio Macedonianæ ſectæ cum Euſtathio Sebaſteno princeps fuit.

Βασίλειος. Baſilius alius, Epiſcopus Ireτῆς Κιλικίας, ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως, τὴν φρένα καὶ τὴν ἄσκησιν τῷ ὁμωνύμῳ Βασιλείῳ Καισαρείας ἐοικώς. ἔγραψε κατὰ Ἀρχελάου πρεσβύτου Κολωνείας.

---

[1] Καὶ κατ' Εὐνομίου δὲ ἐξαιρ.—— ἀσκητικόν] Hæc ex Sophronio, qui Hieronymi libellum *de Scriptoribus Eccleſ.* Græce vertit, Suidas deſcripſit.

[2] Καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑξαήμερον ὁμιλ.] Hæ Homiliæ exſtant adhuc inter opera Baſilii M.

[3] Περὶ παρθενίας] Exſtat Tom. 1. Oper. S. Baſil. pag. 705.

[4] Ἔπαινον εἰς τοὺς μ' Μάρτυρας] Exſtat Tom. 1. pag. 526.

[5] Εἰς Γόρδιον] Exſtat Tom. 1. pag. 515.

[6] Εἰς Βαρλαάμ] Exſtat Tom. 1. pag. 512.

[7] Εἰς Ἰουλίτταν] Exſtat Tom. 1. pag. 367.

[8] Τοῦδέ γε τοῦ Βασιλείου καὶ Φιλοσ.—— εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος] Hæc omnia αὐτολεξεὶ etiam leguntur ſupra v. Ἀπολλινάριος.

[9] Βασίλειος, Ἀγκυρανός, Ἐπίσκ. τῆς αὐτῆς π.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Sophronium, pag. 136. unde ea Suidas deſcripſit.

[10] Κωνσταντίνου] Male. Ex Sophronio enim reſcribendum eſt Κωνσταντίου.

[11] Σεβαστιανῷ] Rectius Sophronius Σεβαστηνῷ.

[12] Βασίλειος ἕτερος, Ἐπίσκ. Εἰρηνουπ.] Trium tantum Baſiliorum mentionem faciunt codices Suidæ non ſolum impreſſi, ſed etiam MSS. quos quidem videre mihi contigit. At Dauſquius in notis ad Baſilium Seleucienſem pag. 317. teſtatur, in Bibliotheca Antwerpiana exſtare Suidam manu exaratum, qui quartum etiam Baſilium, Seleucienſem nimirum, memoret his verbis: Βασίλειος ἕτερος Σελευκείας, ἑταῖρος Χρυσοστόμου, πρὸς ὃν ἐν τοῖς περὶ ἱερωσύνης λόγοις διαλέγεται. Hanc obſervationem acceptam refero Pearſonio, qui eam ad marginem Suidæ ſui notaverat.

Βασίλειος. τὰ διὰ τοῦ ιος ὀνοματικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται. [1] πλὴν δ', Ἄρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος. καὶ [2] Βασίλειος στοά. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλήλας, ἥ, τε τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς, καὶ ἡ Βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη, ἣ πάλαι μὲν [3] Πανάκτιος ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ μετωνομάσθη Ποικίλη.

Βασίλειοι παῖδες ἑξακισχίλιοι· οἵ τινες κατὰ πρόσταξιν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος τὰ πολέμια ἐξήσκουν ἐν Αἰγύπτῳ.

Βασιλειῶντα κτείνει. ἐπιθυμοῦντα βασιλεῦσαι.

Βασιλική. [4] ὅτι ἐν τῇ Βασιλικῇ ὀπίσω τοῦ Μιλίου ἵστατο ἀνδρείκελον ἄγαλμα χρυσέμβαφον, (ἔνθα ἦν καὶ τὸ [5] Ἔξαμμον [6] ἕως Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως) γονυκλινὲς [7] Ἰουστίνου τοῦ τυράννου. ἐκεῖ ὁ Τέρβελις ἐδημηγόρησεν· ἐν οἷς ἐλέφας ἵστατο παμμεγέθης, ὑπὸ Σεβήρου κατεσκευασμένος. ἔνθα ἦν καὶ σχολὴ [8] Φυλαττόντων πολλή. ἔμενε δὲ ἐκεῖσε ἀργυροκόπος ἐν πλαστοῖς ζυγοῖς τὴν πρᾶσιν ποιούμενος. καὶ τοῦ οἰκήματος αὐτοῦ πορθουμένου, ἠπείλει τῷ τὸν ἐλέφαντα φυλάττοντι θάνατον, εἰ μὴ τοῦτον κρατήσειεν. ὁ δὲ θηροκόμος οὐκ ἐνεδίδου· ὃν φονεύσας ὁ ζυγοπλάστης, δέδωκε βορὰν τῷ ἐλέφαντι. τὸ δὲ θηρίον ἀτίθασον ὂν καὶ αὐτὸν ἀνεῖλε. καὶ ὁ Σεβῆρος ἀκούσας τῷ θηρίῳ θυσίαν ἤνεγκεν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ τόπῳ παρευθὺ ἀνετυπώθησαν τό, τε θηρίον, καὶ ὁ θηροκόμος. ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἐλατρεύθη, πολλὰς θυσίας δεξάμενος, ὃς ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ μετετέθη. ἐπὶ δὲ Ἰουλιανοῦ Ὑπατικοῦ ἀπὸ Ῥώμης ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ εἰσήχθη ἐν ἀπήνῃ, καὶ νηΐ, [9] καὶ στῆλαι δέκα.

Βασιλικὴ [10] διαδρομή. ἡ γενομένη τοῦ Βασιλέως παρόντος διαδρομή. ἔστι δὲ οὗτος εἷς τῶν Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων· ὃς [11] βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖται.

Βασιλικὸς, [12] σοφιστής. περὶ τῶν διὰ τῶν λέξεων σχημάτων. περὶ Ῥητορικῆς παρασκευῆς, ἤτοι περὶ ἀσκήσεως. περὶ μεταποιήσεως· καὶ ἄλλα τινά.

Βασιλίνδα. [13] τὴν βασιλείαν. καὶ * Βασιλίνδα, εἶδος παιδιᾶς.

nopolis Ciliciæ, ſub Anaſtaſio Imperatore, & ingenio & aſcetico vivendi genere Baſilio Cæſarienſi ſimilis: ſcripſit contra Archelaum Coloniæ presbyterum.

Βασίλειος. Nomina propria a ſubſtantivis derivata, & per ιος enuntiata, per ι ſcribuntur; exceptis quatuor, Ἄρειος, Ἡράκλειος, Βασίλειος. † Et Βασίλειος στοά, i. e. porticus Regia. Duæ ſunt porticus, ſibi invicem vicinæ, una, Jovis Eleutherii; altera Regia. Eſt & tertia, quæ olim *Piſianactia* vocabatur, nunc vero mutato nomine *Pœcile* dicitur.

Βασίλειοι. Regii pueri ſexies mille, qui Alexandri Macedonis juſſu in Ægypto arte militari erudiebantur.

Βασιλειῶντα κτείνει. Occidit eum, qui regnum affectabat.

Βασιλική. Baſilica. In Baſilica pone Milium poſita erat ſtatua virilis inaurata (ubi & Examen erat uſque ad Heraclium Imperatorem) & genuflexa Juſtiniani Tyranni. Illic Terbelis concionatus eſt: eodemque in loco ſtabat ingens Elephas, a Severo erectus; eratque ibi Schola cuſtodum urbis. Ibidem etiam habitabat argentarius, qui lancibus iniquis emptores fraudabat. Hujus taberna cum [ab elephanto] everſa eſſet, mortem minatus eſt ejus cuſtodi, niſi belluam cohiberet. Cum autem magiſter Elephanti minas ejus nihili faceret, interfecit eum falſus ille libripens, & Elephanto devorandum objecit. Bellua vero nec dum cicurata ipſum una ſuſtulit. Quo audito Severus Elephanto ſacrificavit, & in eodem loco ipſius belluæ ejuſque magiſtri ſtatuas erigi curavit. Ibidem quoque Hercules multis ſacrificiis colebatur, qui poſtea in Hippodromum tranſlatus eſt. Juliano vero conſule Roma Byzantium curru & nave devectus eſt cum aliis decem ſtatuis.

Βασιλικὴ διαδρομή. Sic vocabatur curſus, qui fiebat Rege præſente. Erat autem Rex Athenis unus ex novem Archontibus; a quo curſus iſte vocatus fuit *Regius*.

Βασιλικός. Baſilicus, Sophiſta, ſcripſit de dictionum Figuris: de Rhetorico apparatu, ſive de exercitatione: de Metapœeſi; & alia quædam.

Βασιλίνδα. Regnum. Et βασιλίνδα, genus luſus.

---

[1] Πλὴν δ'] Atqui tria tantum hic recenſentur. Quare putem ante Ἄρειος excidiſſe nomen Δαρεῖος, quoniam & illud per ειος ſcribitur. Sed nec ſic verum eſt, quod Suidas hic affirmat, quoniam plura nomina propria apud Græcos per ειος ſcribuntur. Vide omnino Etymol. v. Ταλάσια.

[2] Βασίλειος στοά. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλ.] Ex Harpocratione.

[3] Πανάκτιος] Sic habent libri MSS. & editi: ſed male. Legendum enim eſt Πεισιανάκτιος, ut recte monuit Mauſſacus ad Harpocrationem h. v. quem conſule. Vide etiam infra v. Ζήνων, & v. Πεισιανάκτιος; itemque Menagium ad Laert. lib. VII. Segm. V.

[4] Βασιλική. Ὅτι ἐν τῇ Βασιλικῇ ὀπίσω Μιλ. ἵστατο ἀνδρ. ἄγαλμα χρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur etiam apud Codinum *de Origin. CPol.* pag. 22.

[5] Ἔξαμμον] Id eſt, Examen. Vide Ducangium in Gloſſario Græco.

[6] Ἕως] Vox iſta deeſt apud Codinum.

[7] Ἰουστίνου] Scribe Ἰουστινιανοῦ, ut apud Codinum legitur. Verba enim hæc intelligenda ſunt de Juſtiniano Rhinotmeto, ut patet ex Anonymo *de Antiquit. CPol.* quem Lambecius primus edidit, & Codino ſubjunxit: quem vide pag. 92.

[8] Φυλαττόντων πολλή] Malim, φυλαττόντων τὴν πόλιν, ut Lambecius ad Codinum pag. 161. in codice quodam MS. Codini ſe reperiſſe teſtatur.

[9] Καὶ στῆλαι δέκα] Rectius Codinus, μετὰ στηλῶν δέκα. Anonymus vero modo laudatus habet μετὰ στηλῶν δώδεκα.

[10] Βασιλικὴ διαδρομή. ἡ γενομένη τοῦ Βασ.] Ex Harpocratione.

[11] Ὃς βασιλικὴ διαδρ.] Legendum eſt, ἀφ' οὗ Βασιλ. ut recte monuit Mauſſacus ad Harpocrationem h. v.

[12] Βασιλικὸς, σοφ.] Hujus mentio fit ſupra v. Ἀψίνης Γαδαρ. ex quo loco ætatem ejus diſcimus.

[13] Βασιλίνδα. τὴν βασιλείαν] Scribo, Βασιλίνναν, τὴν βασίλειαν, i. e. Reginam. Vel, totum hunc locum ſic legendum & emendandum eſſe puto: Βασιλίνδα. εἶδος παιδιᾶς. Βασιλίδα δὲ, βασίλειαν. Id eſt, Βασιλίνδα, *genus luſus*. Βασιλίδα *vero, Reginam*.

Βασιλίς. ἡ τοῦ βασιλέως γυνή· ὡς καὶ βαλανὶς, ἡ τοῦ βαλανέως.

Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ῥουστικίου στρατοπεδάρχου ᾑρέθη, εὐεπίτευκτος μὲν ὢν ἐν μάχαις, βραδύνους δὲ καὶ φενακίζουσι ῥᾳδίως ὑπαγόμενος.

Βασιλίσκος. Βασιλίσκος ὁ Ῥωμαίων τῶν Ἑώων βασιλεὺς, τῶν Ἐκκλησιῶν τοὺς Ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκάκιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπώσατο, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη. πολύς τε ἦν εἰς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μετιόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι. καὶ ἦν ἅπαντα μεστὰ δακρύων τῇ τῶν τοιούτων εἰσφορῶν εἰσπράξει. ἐν τῷ Ἁρμάτος.

Βάσιμος. πορευτική. εὐεπίβατος. καὶ Βάσιμοι τόποι, οἱ πορεύσιμοι.

Βάσις. βάδισις.

Κυνὸς [1] Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.

Βασκανία. καὶ Βάσκανος. τὸ Βάσκανος ἁπλῶς ἐπὶ λοιδορίας τιθέασιν. [2] Οὐ ψεύδῃ, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.

Βασκαίνει. [3] δοτικῇ. ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται, καὶ μέμφεται, καὶ συκοφαντεῖ. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐδὲ ἔστι πολίτευμα ἐμὸν, φησίν. ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.

Βασκαίνω σοι ἀεί. ὁ δὲ Λιβάνιος, αἰτιατικῇ· Τὸν προσήκοντα βασκαίνουσι.

Βασμοί. βαθμοί.

Βάσσος [4] Κορίνθιος. Ἀπολλώνιος πρὸς τοῦτον διηνέχθη. πατραλοίας μὲν γὰρ οὗτος ἐδόκει καὶ ἐπεπίστευτο, σοφίαν δὲ ἑαυτοῦ κατεψεύδετο, καὶ χαλινὸς οὐκ ἦν ἐπὶ τῇ γλώττῃ. λοιδορούμενον δὲ αὐτὸν ἐπέσχεν ὁ Ἀπολλώνιος, οἷς τε ἐπέστειλεν, οἷς τε διελέχθη κατ' αὐτοῦ. πᾶν γὰρ ὅσπερ ὡς ἐς πατραλοίαν ἔλεγεν, ἀληθὲς ἐδόκει. μὴ γὰρ ἄν ποτε τοιόνδε ἄνδρα ἐς λοιδορίαν ἐκπεσεῖν, μηδὲ ἀνειπεῖν τὸ μὴ ὄν.

Βαστάσας. ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Εὔπολις·

Ἄγε δὴ, πότερα βούλεσθε, τὴν [5] διάθεσιν
Ὠιδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;
Ἀμφότερ' ἐρεῖς. ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον,
Ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάζας, αἱρήσομαι,
Πᾶν [6] τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λόγον ἄγων.

Βασιλίς. Regina, vel Regis uxor: ut βαλανίς, balneatoris uxor.

Βασιλίσκος. Baſiliſcus, Verinæ Imperatricis frater, ſub Leone Imperatore in locum Ruſticii ducis copiarum ſubſtitutus, in bellis gerendis felix quidem, ſed ob ingenii tarditatem adverſus fraudes impoſtorum parum cautus fuit.

Βασιλισκός. Baſiliſcus, Romanorum orientalium Imperator, pecuniam ab Eccleſiarum Epiſcopis exegit, & Acacium, Epiſcopum Conſtantinopolitanum, parum abfuit quin pelleret, niſi a multitudine monachorum inhibitus fuiſſet. Idem adeo avarus fuit, ut ne illis quidem parceret, qui viles & ſordidas artes exercebant. Quare propter hujuſmodi tributorum exactiones omnia lacrymarum plena erant. Quare in v. Ἁρμάτος.

Βάσιμος. Pervius. Tranſitu facilis. Et βάσιμοι τόποι, loca pervia.

Βάσις. Greſſus. Inceſſus. [Sophocles:] *Ut greſſus canis Laconici, valde ſagacis.*

Βασκανία. Faſcinatio. Invidia. Et βάσκανος, invidus, malignus. Vocabulum βάσκανος ſimpliciter ſignificat hominem maledicum. [Ariſtophanes:] *At non mentiris horum quidquam, quamvis valde ſis maledica.*

Βασκαίνει. Dativo jungitur. Criminatur, accuſat, calumniatur. Sic Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte. Idem in ſequentibus ait: *Nec animo calumniandi, nec acerbe maligneve quicquam feci.* Τὸ βάσκανον enim hic idem ſignificat, quod φιλαίτιον & συκοφαντικόν.

Βασκαίνω σοι ἀεί. Tibi ſemper invideo. Libanius vero cum accuſativo dixit: *Propinquo invident.*

Βασμοί. Idem quod βαθμοὶ, gradus.

Βάσσος Κορίνθιος. Baſſus Corinthius. Cum hoc diſſidium Apollonio interceſſit. Parricida enim cum eſſe crederetur, ſapientiam falſo ſibi vendicabat; homo inſuper effræni lingua præditus. Ejus convitia & ſcriptis & ſermonibus Apollonius compeſcuit. Quicquid enim in ipſum, ut parricidam dicebat, verum credebatur, quoniam talem virum nec maledictis quenquam inſectaturum, nec rem falſam pro vera dicturum eſſe exiſtimabant.

Βαστάσας. Qui exploravit. Qui examinavit. Eupolis: *Agite igitur, utrum vultis audire? ipſamne diſpoſitionem carminis, an vero antiquum modum? Utrumque dices. Ego vero, poſtquam audivi modum; qui mihi re perpenſa optimus viſus fuerit, eum eligam, quicquid acciderit, ad examen rationis referens.*

λίνδα enim ſignificare regnum (ut hodie quidem in codicibus Suidæ legitur,) quis auctor vel Grammaticus uſpiam tradidit? Cæterum, pro βασιλίνδα, βασιλείαν, ſcribendum eſt βασιλίδα, βασίλειαν, ut diximus, etiam Portus ante me conjecerat.

* Βασιλίνδα, εἶδος παιδ.] De hoc luſu vide Pollucem pag. 442. & Euſtath. ad Homer. pag. 1425.

[1] Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος β.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 2. ut Portus monuit.

[2] Οὐ ψεύδῃ, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Pluto* pag. 60. (30. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus iſte rectius ſic legitur:

Ἀλλ' οὐ ψεύδῃ τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα.

[3] Βασκαίνει. δοτικῇ. ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται, μέμφ. καὶ συκοφ.] Ex Harpocratione.

[4] Βάσσος Κορίνθιος. Ἀπολλώνιος πρὸς τοῦτον διην.] Hæc, & quæ ſequuntur, ad verbum deſcripta ſunt ex Philoſtrato *de Vita Apoll.* lib. IV. cap. IX.

[5] Τὴν διάθεσιν] Ad metrum verſus fulciendum legi debet τὴν γε διάθεσιν.

[6] Πᾶν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ λ.] Verſus hic non eſt ἀρτίπους, ad cujus metrum fulciendum cum Porto legerim:

Ἅπαν τὸ συμβησόμενον ἐπὶ τὸν λόγον ἄγων.

καὶ Βαστάζων, ἀντὶ τοῦ δοκιμάζων. καὶ βάσταγμα δῆλον ἐγένετο. † [1] Διότι μέγα τὸ βάσταγμα τῆς πόλεως ἦν. πλείονα γὰρ κʹ μυριάδων ὅπλα παρέδωκαν Ῥωμαίοις, καὶ καταπέλτας δύο. καὶ [2] Βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασηκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.

Βασταχθείη. ἀρθείη. κλαπείη. Ὁ [3] δὲ Λακύδης σφραγισάμενος διὰ τῆς ὀπῆς τὸν δακτύλιον ἐρρίπτει, ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθείη, καί τι βασταχθείη τῶν ἀποκειμένων.

Βαστραχαλῆσαι. [4] τραχηλιάσαι. Βάστραχας γὰρ τοὺς τραχήλους λέγουσι.

Βάτα [5] Κάρας. ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν. κατὰ διαστολὴν δὲ ἀναγνωστέον.

Βατά. βάσιμα. [6] Ἀρριανός· Πάντα δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ βατά τε καὶ ἐξαιρετέα εἶναι ἐδόκει.

Βατταλίζεσθαι. μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγειν.

Βάταλος. βδελυρός. αἰσχρός. Βάταλος. [7] οὕτως ἐκλήθη Δημοσθένης νέος ὤν, ὡς γυναικώδης· γηράσας δὲ, Ἀργᾶς, ἀπὸ ὄφεως οὕτω καλουμένου.

Βαταναία. χώρα.

Βατταρίζειν. [8] μόγις λαλεῖν. ἀπὸ Βάττου Θηραίου, ἰσχνοφώνου ὄντος.

Βατταρισμός. φλυαρία.

Βατήρ. [9] ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος.

Αὐτὸν [10] κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου.
Φησί τις. οἷον, τὸ ἐπικαιρότατον καὶ τὸ πρῶτον.

Βατίς. [11] εἶδος ἰχθύος. καὶ Βατιδοσκόποι, οἱ ὀψοφάγοι.

Βαττολογία. ἡ πολυλογία. ἀπὸ Βάττου τινὸς, μακροὺς καὶ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίας ἔχοντας.

Βατός. ὁ βάσιμος τόπος.

Βάττος. [12] ὄνομα κύριον. ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός. Πόλις ἐν Κρητικῇ Ὀαξός· ἐν τῇ Ἐτέαρχος βασιλεὺς, ὃς ἐπὶ θυγατρὶ Ἀμήτορι, τῇ [13] ὄνομα ἦν

Et Βαστάζων, explorans. Et βάσταγμα, [pondus, onus.] *Magna enim erat potentia urbis. Armorum enim plus ducentena millia, & catapultarum duo millia Romanis tradiderunt.* Et βαστάσαι apud Atticos non ſignificat tollere vel portare, ſed attrectare, & manu pondus æſtimare & expendere.

1 Polybius. XXXVI. 4. Vol. IV. 675

2 Aeschyl. Agam. 35. et Schütz in loc.

Βασταχθείη. Auferretur. Surriperetur. *Lacydes vero, [cum ex penu aliquid prompſiſſet,] eo iterum obſignato, annulum intro per foramen jaciebat, ut de rebus illic reconditis nihil ſurriperetur.*

Βαστραχαλῆσαι. Elata cervice incedere. Βάστραχας enim cervices vocant.

Βάτα Κάρας. Batæ Caras. Dicitur in pingues & craſſos. Duabus autem diſtinctis vocibus [proverbium hoc] legendum eſt.

Βατά. Pervia. Arrianus: *Alexandro nihil inacceſſum aut inexpugnabile eſſe videbatur.*

Βατταλίζεσθαι. Mollem & turpem vitam agere.

Βάταλος. Impurus. Turpi veneri deditus. Batalus vocatus fuit Demoſthenes, cum eſſet adoleſcens, ut effœminatus & mollis. Senex vero appellatus fuit Argas, a ſerpente ita dicto.

Schol. in ~~Aeschin.~~ Aeschin. VI. 762. Aeschin. π. τ. παραπρ. V. 273. 9.

Βαταναία. Batanæa, regio.

Βατταρίζειν. Vix ac ne vix quidem loqui. Dictum eſt a Batto quodam Theræo, qui gracili & exili voce præditus erat.

Tzetzes, Chil. VI. 343.

Βατταρισμός. Inanis loquacitas.

Βατήρ. Locus, ſive limes, unde quinquertiones certandi initium faciebāt. [Et proverbiū:] ***Ipſum orationis limen tetigiſti.*** Id eſt, quod præcipuum eſt, & maxime ad rem facit, attigiſti.

Βατίς. Piſcis genus. Et βατιδοσκόποι, helluones piſcium.

Βαττολογία. Inanis multorum verborum deblateratio. A Batto quodam, qui prolixos hymnos, in quibus res eædem crebro repetebantur, componere ſolebat.

Βατός. Pervius.

Βάττος. Battus. Nomen proprium viri, qui exili voce præditus erat, & balbus. Eſt in Creta oppidum Oaxus, in quo fuit Etearchus rex. Hic amiſſa uxore, filiæ nomine Phronimæ no-

---

[1] Διότι μέγα τὸ βάσταγμα τῆς πόλεως ἦν. κτλ.] Locus hic excerptus eſt ex ſcriptore quodam, (Polybio, ut arbitror) qui hiſtoriam belli Punici tertii deſcripſerat, quoniam verba fragmenti hujus intelligenda ſunt de Carthaginenſibus, qui tempore belli Punici tertii ſpe pacis impetrandæ omnia arma bellica, quæ in armamentariis ſuis habebant, Romanis tradiderunt, ut teſtatur Appianus in *Libyc.* pag. 75. Is enim, cum ante dixiſſet, Cornelium Scipionem Naſicam, & Cn. Cornelium Hiſpalum Carthaginem miſſos fuiſſe, quibus arma a Carthaginenſibus traderentur, ſubjungit: παρελάμβανον εἴκοσι μυριάδας πανοπλιῶν, καὶ βελῶν καὶ ἀκοντίων πλῆθος ἄπειρον, καὶ καταπέλτας ὀξυβελεῖς τε καὶ λιθοβόλους ἐς δισχιλίους. i. e. *Acceperunt ducenta armaturarum millia, telorum & jaculorum numerum infinitum, & catapultarum, ex quibus tam tela acuta quā lapides emittuntur, duo millia.* De numero ergo armorum traditorum Appianus cum fragmento apud Suidam pulchre conſentit, dummodo pro καταπέλτας δύο (qui manifeſtus eſt librariorum error, notam βʹ, quæ tam duo quam duo millia apud Græcos ſignificare poteſt, male interpretantium) legatur καταπέλτας δισχιλίους, ut Appianus habet.

[2] Καὶ βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττ.] Vide ſupra v. Βαρυδαίμων, & infra v. Διασηκῶσαι.

[3] Ὁ δὲ Λακύδης σφραγισάμενος διὰ τῆς ὀπῆς τὸν δακτ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. IV. Segm. LIX. ut Portus etiam monuit.

[4] Βαστραχαλῆσαι] Etymologus ſcribit βαστραχηλίσαι, per ι.

[5] Βάτα Κάρας. ἐπὶ τῶν παχ.] Proverbium hoc in Vaticana Appendice clarius ſic exponitur: Βάτα Κάρας. Ἐπὶ παχέων λέγεται τοῦτο. τινὲς οὖν ἐνόμισαν ἓν ὄνομα τοῦτο εἶναι, καὶ ἐχρήσαντο τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν παχέων. ἔστι δὲ υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βάτα, ὡς ἐν Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται. Hinc ergo diſcimus τὸ Βάτα Κάρας eſſe duo nomina propria, & Batam Caræ filium fuiſſe.

[6] Ἀρριανός] *De Expedit. Alex.* lib. IV. pag. 286.

[7] Οὕτως ἐκλήθη Δημοσθένης] Æſchines περὶ παραπρεσβείας pag. 260. Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν (loquitur de Demoſthene) ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν Βάταλος· ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος, καὶ δεκαταλάντους δίκας κατὰ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων, Ἀργᾶς ἐκλήθη. Ad hunc locum Suidas reſpexit. Vide etiam Photium pag. 1480. & ſupra v. Ἀργᾶς.

[8] Βατταρίζειν] Vide P. Leopard. *Emend.* lib. XV. cap. XXI.

[9] Βατήρ. ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtath. ad Odyſſ. A. pag. 1404. qui ea ex Lexico Ælii Dionyſii ſe deſcripſiſſe teſtatur.

[10] Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατ.] Supra legitur, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.

[11] Βατίς. εἶδος ἰχθύος] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 685. (466. Ed. Baſ. *P.*)

[12] Βάττος. ὄνομα κύριον. ἰσχνόφωνος καὶ τρ.] Totus hic locus excerptus eſt ex Herod. lib. IV. pag. 171. ut Portus obſervavit.

[13] Τῇ ὄνομα ἦν Φρονίμη, παρέχουσά τι κακ.] Locus hic mutilus ex Herodoto ſic ſupplendus eſt: τῇ ὄνομα ἦν Φρονίμη, ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα. ἡ δὲ ἐπελθοῦσα ἐδικαίου εἶναι καὶ τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, παρέχουσα &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

Φρονίμην

Φρονίμῃ, παρέχουσά τε κακὰ, καὶ πᾶν ἐπ' αὐτῇ μηχανωμένη, καὶ τέλος μαχλοσύνην ἐπενεγκοῦσά οἱ, πείθει τὸν ἄνδρα ταῦτα ἔχειν οὕτως. ὁ δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί. ἦν γὰρ Θεμίσων ἀνὴρ Θηραῖος ἔμπορος ἐν τῇ Ὀαξῷ. τοῦτον ὁ Ἐτέαρχος παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια ἐξορκοῖ, ἦ μὴν οἱ διακονήσειν ὅτι ἂν δεηθείη. ἐπεί τε δὴ ἐξώρκωσεν, ἀγαγών οἱ παραδιδοῖ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, καὶ ταύτην ἐκέλευε καταποντῶσαι ἀπαγαγόντα. [1]ὁ δὲ Θεμίσων περιεμέκτησε ἐν τῷ πελάγει, καὶ ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, σχοινίοις αὐτὴν διαδήσας καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀνασπάσας δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Θήραν. ἐντεῦθεν δὲ τὴν Φρονίμην παραλαβὼν Πολύμνηστος, ἐὼν τῶν Θηραίων ἀνὴρ δόκιμος, ἐπαλλακεύετο. χρόνου δὲ περιιόντος, ἐξεγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ ὄνομα ἐτέθη Βάττος.

Βάττου [2] σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπανίως τιμὰς λαμβανόντων. οἱ γὰρ Κυρηναῖοι [3] ἑνὶ τῶν Βάττων ἐξαίρετον ἔδοσαν τὸ σίλφιον, καὶ τοῦ νομίσματος, ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν. οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Δελφοὺς ἀνέθεσαν καυλὸν σιλφίου.

Βάττου σίλφιον. [4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι καὶ τὸ Βάττου σίλφιον. τὸ [5] ἐν τῇ Λιβύῃ· ὃ θεραπεύει πολλὰ, ἡδύοσμόν τ' ἐστὶ καὶ πολύτιμον. Βάττος γὰρ τὴν Κυρήνην κτίζει.

Βάττων, [6] κωμικός. δράματα αὐτοῦ, [7] Συνεξαπατῶν, [8] Ἀνδροφόνος, [9] Εὐεργέται.

Βατράχειον. [10] εἶδος χρώματος. ἀπὸ τούτου καὶ βατραχὶς ἱμάτιον. ἔχριον δὲ τῷ βατραχείῳ τὰ πρόσωπα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα. καὶ Βατραχὶς, εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα. καὶ [11] βατράχειος μοῖρα.

Βάτραχος [12] ἐκ Σερίφου. ἐπὶ τῶν ἀφώνων. παρόσον οἱ ἐν Σερίφῳ βάτραχοι κομισθέντες εἰς Σκῦρον οὐκ ἐφθέγγοντο.

Βατράχῳ ὕδωρ. ὡς, Γαλῇ στέαρ. ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. καὶ, Βατρά-

vercam induxit, quæ domum ingreſſa, ut erat, ita re ipſa ſe novercam erga Phronimam præſtitit; omnibus eam modis vexans, & nullum non malorum genus comminiſcens, tandemque patri perſuadens, eam eſſe impudicam. Ille igitur ab uxore perſuaſus impium facinus adverſus filiam molitus eſt. Erat tunc Oaxi negotiator quidam Theræus, nomine Themiſon: quem Etearchus hoſpito ſuſceptum jurejurando adegit, ut in gratiam ſuam faceret, quicquid ab ipſo petiiſſet. Ubi jurejurando hominem obſtrinxit, filiam ſuam adductam ipſi tradidit, jubens, ut eam in mare demergeret. Themiſon vero jurejurando ſe circumventum eſſe indignatus, hoſpitium Etearcho renuntiavit, & rem iſtiuſmodi fecit. Navim cum puella conſcendit: &, poſtquam in altum perveniſſet, religione jurisjurandi defungi volens, puellam funibus alligatam in mare demiſit; eaque deinde retracta Theram rediit. Poſtea Polymneſtus, vir inter Theræos ſpectatus & clarus, eam concubinam adſcivit: ex qua interjecto tempore natus ei eſt filius, exili vocis ſono præditus & balbus, cui nomen impoſitum eſt Battus.

Βάττου σίλφιον. Batti ſilphium. Dicitur de iis, qui exquiſitos honores adipiſcuntur. Cyrenæi enim uni Battiadarum præcipuum dederunt ſilphium, & in una nummi parte Ammonem, in altera vero ſilphium expreſſerunt. Ampeliotæ vero, qui ſunt in Libya, ſilphii cautem [Apollini] Delphis dedicarunt.

Βάττου σίλφιον. Batti ſilphium. Ariſtophanes *Pluto: Neque ſi dederis mihi vel Plutum ipſum & Batti ſilphium.* Silphium enim, quod in Libya naſcitur, multis morbis medetur, ſuaviſque eſt odoris & magni pretii. Battus autem Cyrenem condidit.

Βάττων. Batton, Comicus. Ejus fabulæ ſunt, *Una decipiens*, *Homicida*, *Euergetæ*.

Βατράχειον. Coloris genus, [a ranis ita dictum.] Ab hoc & veſtis quædam, βατραχὶς vocata, nomen accepit. Colore autem batrachio hiſtriones perungebant faciem, ante inventum larvarum uſum. Et βατραχὶς, genus veſtis varii coloris, quæ rei, a qua nomen accepit, colorem ſimilem habebat. Et βατράχειος χροιά, color ſimilis illi, quem ranæ habent.

Βάτραχος ἐκ Σερίφου. Rana ex Seripho. [Proverbium, quod dicitur] de mutis. Ranæ enim Seriphiæ, in Scyrum delatæ, nullam edebant vocem.

Βατράχῳ ὕδωρ. *Ranæ aquam.* [Proverbium hoc ſimile eſt illi,] *Muſtelæ ſebum.* In eos, qui talia dant, quibus delectantur accipienχοις οἰνοχοεῖς. ἐπὶ τῶν ταῦτα παρεχόντων, ὧν οὐ χρήζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

---

[1] Ὁ δὲ Θεμίσων περιεμέκτησε ἐν τῷ πελ.] Scribe & ſupple ex Herodoto: Ὁ δὲ Θεμίσων περιημεκτήσας τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου, διαλυσάμενος τὴν ξενίην, ἐποίεε τάδε. παραλαβὼν τὴν παῖδα ἀπέπλεε. ὡς δὲ ἐγένετο ἐν τῷ πελάγει &c.

[2] Βάττου σίλφιον. ἐπὶ τῶν σπαν. τιμὰς λαμβ.] Locum hunc egregie illuſtrat Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 92. qui omnino cum Suida conferendus eſt.

[3] Ἑνὶ τῶν Βάττων] Malim ἑνὶ τῶν Βαττιαδῶν, ut habet Heſychius.

[4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 91. (45. Ed. Baſ. *P.*) ubi ſic legitur:

———Οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι
Τὸν Πλοῦτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.

Vide ibi Scholia.

[5] Τὸ ἐν τῇ Λιβύῃ, ὃ θεραπ. πολλ.] Ex Enarratore Comici ad *Aves*, pag. 566.

[6] Βάττων, κωμ.] Apud Athenæum nomen Comici hujus ſcribitur per unum τ, Βάτων.

[7] Συνεξαπατῶν] Fabulæ hujus mentio fit apud Athen. lib. xv. pag. 678. ſed ubi pro Κάτωνι reſcribendum eſſe Βάτωνι ex hoc loco Suidæ apparet.

[8] Ἀνδροφόνος] Ejus fabulæ itidem meminit Athenæus lib. iv. cap. 163.

[9] Εὐεργέται] Et hanc fabulam laudat Athenæus lib. xiv. p. 662.

[10] Βατράχειον. εἶδος χρώματος. ἀπὸ τούτου καὶ βατρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 319. (218. 219. Ed. Baſ. *P.*)

[11] Βατράχειος μοῖρα] An, βατράχειος χροιά? i. e. Color ranarum. Sic videtur.

[12] Βάτραχος ἐκ Σερίφου] Vide Diogenianum Centur. i. Adag. xlix. & Centur. iii. Adag. xliv.

Βαΰζων. ὑλακτῶν. [1] Ἀριστοφάνης· Βαΰζων καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν. ἀντὶ τοῦ ἤμην.

Βαυκαλᾷν. πτθηνεῖσθαι μετ᾽ ᾠδῆς τὰ παιδία.

Βαυκίζεσθαι. θρύπτεσθαι.

Βαῦνον. [2] κάμινος. ἐξ οὗ καὶ βάναυσοι, οἱ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενοι τεχνῖται.

Βαρὼ [3] καὶ Δημώ. ὀνόματα σοφῶν γυναικῶν. Ἐξένισεν ἡ Βαρὼ τὴν Δημώ.

Βάψας [4] τὴν κώπην ἔπλευσας, ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, οἳ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων. λέγουσι γὰρ τὸ βάψας ποιήσω μέλαν.

Βδέλλα. ὁ [5] Σολομών φησι· Τῇ βδέλλῃ ἦσαν τρεῖς θυγατέρες ἀγαπήσει ἀγαπώμεναι· καὶ αἱ τρεῖς αὗται οὐκ ἐνεπίμπλαντο, καὶ ἡ τετάρτη οὐκ ἠρκέσθη εἰπεῖν ἱκανή. Βδέλλα ἡ ἁμαρτία. θυγάτηρ αὐτῆς, πορνεία, φθόνος, εἰδωλολατρεία, αἳ οὐκ ἐμπίπλανται διὰ τῶν ἀτόπων πράξεων. ἡ τετάρτη ἡ πονηρὰ ἐπιθυμία.

Βδέλλεται. ἀμέλγει. Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον [6] βδάλλεται λέγει.

Βδέλυγμα. πᾶν εἴδωλον καὶ πᾶν ἐκτύπωμα ἀνθρώπου οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ Ἰουδαίοις.

Βδέλυγμα [7] ἐρημώσεως. τὸν Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως ἀνδριάντα. ὁ γὰρ Ἀδριανὸς καθεῖλε τὴν πόλιν ἄρδην. μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενομένην ἐρήμωσιν, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπούδαζον ἐπὶ τὴν προτέραν ἐπανελθεῖν πολιτείαν. στασιάσαντες οὖν εἰς παντελῆ ἐρήμωσιν ἑαυτοὺς κατέστησαν· καὶ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐπέθηκε τοῖς λειψάνοις τῆς πόλεως, Αἰλίαν αὐτὴν προσαγορεύσας. Αἴλιος γὰρ Ἀδριανὸς ἐκαλεῖτο.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. σημεῖον τῆς ἐρημώσεως. ἤ-

tes. Et, *Ranis vinum miniſtras.* In eos, qui talia dant, quibus minime indigent accipientes.

Βαΰζων. Latrans. Ariſtophanes: *Deſine latrare: nam & ego talis eram.*

Βαυκαλᾷν. Pueros cantu demulcere, vel ſopire.

Βαυκίζεσθαι. Molliter vivere.

Βαῦνον. Caminus. Fornax. Unde & βάναυσοι dicuntur opifices, qui igne ad opus faciendum utuntur.

Βαρὼ, καὶ Δημώ. Babo & Ceres: nomina ſapientum mulierum. Babo Cererem hoſpitio excepit.

Βάψας τὴν κ. Tincto remo navigaſti, & ad judices nauticos acceſſiſti, qui peregrinis jus dicebant. Vel a pharmacopœis ducta eſt tranſlatio, quippe qui dicere ſolent, ubi tinxero faciam nigrum.

Βδέλλα. Hirudo. *Hirudini* (inquit Salomon) *tres erant filiæ, quas ſingulari amore diligebat: & tres iſtæ erant inſatiabiles; & quarta nunquam dicebat, ſatis habeo.* Hirudo eſt peccatum: cujus filiæ ſunt, fornicatio, invidia, & idololatria, quas nunquam malarum actionum ſatietas capit. Quarta eſt mala cupiditas.

Βδέλλεται. Mulget. Plato in *Theæteto* dicit βδάλλεται.

Βδέλυγμα. Res abominanda. Sic apud Judæos omne ſimulacrum & omnis effigies hominis appellabatur.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Sic vocatur Imperatoris Adriani ſtatua, qui Hieroſolymam funditus evertit. Poſt illud enim tempus, quo urbs a Veſpaſiano & Tito capta & vaſtata fuerat, Judæi ſub Adriano rebellantes, priſtinamque libertatem & Reip. formam recuperare ſtudentes, funditus deleti & exciſi ſunt. Tunc etiam Adrianus urbis illorum everſæ reliquiis nomen ſuum impoſuit, *Æliam* eam appellans. Ælius enim Adrianus ipſi nomen erat.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Signum deſolationis. Sic σαν δὲ εἰκόνες τινὲς ἀπηγορευμέναι τῷ νόμῳ, εἰς τὸν ναὸν εἰσκομιζόμεναι. ὃ δὴ Πιλάτος πεποίηκε, νύκτωρ ἐς τὸν ναὸν τοῦ βασιλέως εἰκόνα εἰσαγαγών.

---

[1] Ἀριστοφάνης. Βαΰζων καὶ γὰρ ἐγὼ τ.] Apud Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 776. locus hic ita legitur, uti & apud Suidam legendus eſt: Παῦσαι βαΰζων, καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν.

[2] Βαῦνον] Alias βαῦνος: quod uſitatius eſt.

[3] Βαρὼ καὶ Δημώ] Vel ſeries literarum locum hunc corruptum eſſe arguit. Scribendum enim eſt, Βαυβὼ καὶ Δηώ: & paulo poſt, Ἐξένισεν ἡ Βαυβὼ τὴν Δηώ; ut recte monuit Mauſſacus ad Harpocrationem v. Βαυβοῦς. Emendationem hanc egregie confirmat Clemens Alexandr. in *Protreptico* pag. 10. qui fabulam, quam Suidas hic paucis tantum verbis attingit, prolixius narrans, inter alia ait: Ξενίσασα ἡ Βαυβὼ τὴν Δηώ, ὀρέγει κυκεῶνα αὐτῇ. i. e. *Baubo, cum Cererem hoſpitio excepiſſet, mixtum quendam potum ei porrigit.* Locum hunc de Baubone vel Babone ex Clemente repetit Euſebius *de Præpar. Euang.* pag. 66. Vide etiam infra v. Δημώ, & v. Δυσαύλης.

[4] Βάψας τὴν κώπην ἔπλευσας, ἐλθ.] Pearſonius locum hunc ſic legendum & diſtinguendum putabat: Βάψας τὴν κώπην. πλεύσας, ἐλθών; cui conjecturæ favet Heſychius, qui ſic habet: Βάψας, δεύσας, πλεύσας, ἢ τὴν κώπην βάψας. Idem Pearſonius ad marginem Suidæ ſui recte quidem obſervavit, reſpexiſſe hic Suidam ad locum Ariſtoph. qui exſtat apud Harpocrationem v. Ναυτοδίκαι: ſed inde exigua vel nulla potius lux obſcuro huic loco accedit, quoniam fragmentum Ariſtophanis ibi adductum non ſolum breve eſt, ſed etiam corruptum.

[5] Ὁ Σολομών φησι] *Prov.* XXX. v. 15.

[6] Βδάλλεται] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. minus recte legitur βδέλλεται.

[7] Βδέλυγμα ἐρημώσεως. τὸν Ἀδριανοῦ τοῦ βασ.] Si verum eſt judicium Joſephi Scaligeri, verba hæc ex nugatore aliquo excerpſerit Suidas. In notis enim ad Euſeb. Num. MMCXL. locum hunc Suidæ proferens, *nugator*, inquit, *neſcio quis apud Suidam.* Sed incaute admodum vir magnus locutus eſt, quoniam omnia, quæ Suidas hoc loco adducit, ſunt verba Divi Chryſoſtomi, quæ leguntur Orat. III. adverſus Judæos, Tom. 1. pag. 434. 435. Ceterum, locum Chryſoſtomi Suidas contraxit & mutilavit, quem proinde integrum hic exhibebo, ut Lector in rem præſentem quaſi deducatur. Ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως. ἱερὸν τὸν ναὸν καλῶν· βδέλυγμα δὲ ἐρημώσεως, τὸν ἀνδριάντα, ὃν ἔστησεν ὁ τὴν πόλιν καθελὼν ἔνδον ἐν τῷ ναῷ. Et paulo poſt: Μετὰ γὰρ τὴν Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου γενομένην ἐρήμωσιν, ἐπὶ Ἀδριανοῦ συστάντες ἔτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐσπούδαζον ἐπὶ τὴν προτέραν πολιτείαν ἐπανελθεῖν· οὐκ εἰδότες, ὅτι ψήφῳ Θεοῦ πολεμοῦσι, κελευούσῃ διὰ παντὸς ἐρημοῦσθαι τὴν πόλιν. τὸ δὲ Θεοῦ πολεμοῦντος περιγενέσθαι ἀμήχανον. συῤῥήξαντες τοίνυν τῷ βασιλεῖ, πάλιν εἰς ἀνάγκην αὐτὸν κατέστησαν παντελοῦς ἐρημώσεως. καθελὼν γὰρ αὐτοὺς ἐκεῖνος, καὶ χειρωσάμενος, καὶ τὰ λείψανα ἀφανίσας πάντα, ἵνα μηδὲ ἀναισχυντεῖν ἔχωσι λοιπόν, τὸν ἀνδριάντα ἔστησε τὸν ἑαυτοῦ. εἶτα συνιδὼν, ὅτι συμβαίνει χρόνῳ ποτὲ τοῦτον καταπεσεῖν, ὥστε αὐτοῖς ἐνθεῖναι καυτῆρα ἀνίατον τῆς ἥττης καὶ τῆς ἀναισχυντίας ἐκείνης ἔλεγχον, τὸ ὄνομα τὸ ἑαυτοῦ τῆς πόλεως ἐπέθηκε λειψάνοις. ἐπειδὰν γὰρ Αἴλιος Ἀδριανὸς ἐχρημάτιζεν, οὕτω καὶ τὴν πόλιν καλεῖσθαι ἐνομοθέτησεν, ἐκεῖθεν ἡ Αἰλία μέχρι τοῦ νῦν ὀνομάζεται, ἀπὸ τῆς ἐπωνυμίας τοῦ κρατήσαντος καὶ καθελόντος αὐτήν. Hæc D. Chryſoſtomus qui ideo nugator appellandus non erat, quod affirmaret, Hieroſolyma ab Hadriano exciſa eſſe, cum non videam, quomodo id contra tot & tam expreſſa veterum Patrum teſtimonia negari poſſit.

Βδέλυγμα[1] ἐρημώσεως. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς, υἱὸς Σελεύκου τοῦ Φιλοπάτορος, ἀνὴρ ὑπάρχων δεινὸς καὶ πλεονέκτης· ὃς παραλαβὼν τὴν πόλιν δοριάλωτον, ἀνεῖλε μυριάδας ιη. κατατολμήσας οὖν καὶ εἰς τὸ ἁγίασμα εἰσελθὼν ἐν ὑπερηφανείᾳ πολλῇ, καὶ στήσας βωμὸν καὶ εἴδωλον βδέλυγμα ἐρημώσεως, καὶ τὸν ναὸν μιάνας δι' ἀκαθάρτων θυσιῶν, ἱερὸν Διὸς Ὀλυμπίου προσηγόρευσεν· καὶ τοὺς μὴ ἀπογευομένους τῶν χοιρείων κρεῶν, ἀνῄρει. ἐφ' οὗ καὶ οἱ ἅγιοι Μακκαβαῖοι ἀνῃρέθησαν. οἱ δὲ λέγουσιν, Ἀδριανὸν στῆσαι τὸν ἀνδριάντα.

Βδελυγμία. ὁ Χρυσόστομος ἐχρήσατο τῇ λέξει ταύτῃ ἐν τῇ κατ' Ἰωάννην ἑρμηνείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου.

Βδελυρός. αἰσχροποιός. Αἰλιανός· Καὶ ἥ γε πασῶν βδελυρωτέρα καὶ τὸν παναγέστατον παρθενῶνα τῆς ἑαυτῆς ἐνέπλησε κακῶν. καὶ Βδελυρία, ἡ ἀκολασία.

Βδελύσσω, αἰτιατικῇ. καὶ Βδελύττεσθαι, αἰτιατικῇ, μυσάττεσθαι, ναυτιᾷν, ἀποστρέφεσθαι. Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, μισεῖν. ἀπὸ τούτου καὶ ἡ βδελυγμία[2] ἀπὸ τοῦ μίσους· καὶ ἡ βδελυρία. Καὶ

Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

οὗτος[3] εἶχε λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν. ἦν δὲ καὶ κακοπράγμων, καὶ ὀψοφάγος, καὶ λάλος.

---Νὴ[4] τοὺς Θεοὺς, ὃς οὐκ ἰδὼν
Βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.

Βδέννυσθαι.[5] ἐκκενοῦσθαι τὴν κοιλίαν σημαίνει, οὐ τὸ πέρδεσθαι, ὃ καὶ ἐπιχωριάζει μέχρι τοῦ νῦν. Βδέειν γὰρ λέγομεν.

Βδύλλεσθε. εὐτελίζετε, φοβεῖσθε, καὶ τρέμετε. Ἀριστοφάνης·[6]

Τί βδύλλεσθ' ἡμᾶς; οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
Καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' οὔπω τὸ μυριοστόν.

Βδύλλει.[7] καταπέπληγε, βδελύττεται, μισεῖ.
Ὅ, τε[8] πένης βδύλλει λεώς.

Βαιαί. μικραί. καὶ Βαιὸς, ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς.[9] Σοφοκλῆς·

Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων
Ἄνδρας λοχίτας;

Καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν·

Ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα.

Καὶ αὖθις·

vocabantur imagines lege interdictæ, quæ in Templum inſerebantur: id quod Pilatus fecit, qui Imperatoris ſimulacrum noctu in Templum intulit.

Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Abominatio deſolationis. Antiochus Epiphanes, filius Seleuci Philopatoris, homo callidus & avarus, urbe per vim capta, centum & octodecim millia Judæorum in ea occidit. Sanctuarium etiam ingredi auſus, erecto altari & idolo, quod capta urbs abominabatur, Templum impuris ſacrificiis pollutum Jovis Olympii ædem appellavit, eoſque, qui carnibus ſuillis veſci recuſabant, occidi juſſit. Sub eo etiam ſancti Macchabæi interfecti fuerunt. Alii vero dicunt, Adrianum illic ſimulacrum erexiſſe.

Βδελυγμία. [Fœtor. Fœditas.] Chryſoſtomus hac voce uſus eſt in interpretatione Evangelii ſecundum Joannem.

Βδελυρός. Impurus. Fœdæ libidini deditus. Ælianus: *Et illa omnium impuriſſima, ſanctiſſimum etiam Minervæ templum libidinibus ſuis replevit.* Et βδελυρία, fœda libido.

Βδελύσσω, & βδελύττεσθαι, accuſativo jungitur. Abominari, faſtidire, averſari. Secundum Apollodorum Cyrenæum etiam ſignificat, odio habere. Hinc βδελυγμία, odium; & βδελυρία, impuritas. Et [Ariſtophanes:] *Per Deos, averſor Leprum, quamvis mihi non viſum, propter Melanthium.* Hic Melanthius lepra laborabat, & a Comicis ob mollem & effœminatam vitam perſtringebatur. Idem etiam erat improbus, & helluo piſcium, & loquax.

Βδέννυσθαι. Alvum evacuare ſignificat: non autem pedere, quod etiam ad hoc uſque tempus apud nos uſitatum eſt. Βδέειν enim dicimus.

Βδύλλεσθε. Contemnitis, metuitis, & formidatis. Ariſtophanes:

Quid contemnitis nos? an fortaſſe paucæ videmur eſſe?
Atqui partem noſtrum deciès milleſimam nondum videtis.

Βδύλλει. Timore percellitur. Deteſtatur. Odit. *Tenuiores & pauperes ipſum oderunt.*

Βαιαί. Parvæ. Et βαιὸς, peculiari ſignificatione pro unus, vel ſolus. Sophocles: *Utrum ibat ſolus, an vero multis ſtipatus ſatellitibus?* Item in *Captivis*: *Libavi iterum parvo calice.* Et iterum: *Ille vero dixit ad me pauca, ſed quæ apud omnes decantata ſunt. Mulier, ſilentium decet fœminas. Et ego*

---

[1] Βδέλυγμα ἐρημώσεως. Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφ.] Vide ſupra v. Ἀντίοχος.

[2] Ἀπὸ τοῦ μίσους] Sic habent omnes Editt. ſed male. Scribendum enim ἐπὶ τοῦ μίσους; ut ſit ſenſus, τὸ βδελυγμία aliquando poni pro μῖσος, i. e. odium.

[3] Οὗτος εἶχε λέπραν. ἐκωμῳδ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 558. ubi locus integer ſic legitur: Μελάνθιος ὁ Τραγικὸς κωμῳδεῖται λεπρὸς καὶ κακοπράγμων. κωμῳδεῖται γὰρ εἰς μαλακίαν καὶ ὀψοφαγίαν. Πλάτων δὲ αὐτὸν ἐν Σκύθαις ὡς λάλον σκώπτει. Καλλίας Πεδήταις·
——Τίς ἄρα; τοὺς Μελανθίους τῷ γνώσομαι;
Οὓς ἂν μάλιστα λευκοπρώκτους εἰσίδῃς.
Εἶχε δὲ Μελάνθιος λέπραν. ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ εἰς μαλακίαν.

[4] Νὴ τοὺς Θεοὺς, ὃς οὐκ ἰδὼν βδ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Avibus* pag. 548.

[5] Βδέννυσθαι. ἐκκεν.] Vide Heſychium v. Βδελύσσεσθαι, & v. Βδέσθαι.

[6] Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 858. (549. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Βδύλλει. καταπέπληγε, βδελύττεται, μισεῖ] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 299. (201. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ὅ, τε πένης βδύλλει λεώς] Ariſtophanes *Equit.* pag. 299.
——Καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
Δεδίασιν αὐτὸν, ὅ, τε πένης βδύλλει λεώς.

[9] Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyrann.* pag. 183. ut Portus monuit.

Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
Κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ'. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

Βαιθήλ. θεῖος ναός.

Βαίτη. διφθέρα. Βαίτη δὲ κἂν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι ἀγαθόν. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν χρείαν προσφόρου.

Βαιτική. ἡ Ἤπειρος.

Βαιτύκη. τὸ τύμπανον.

Βεβαλανωμένον. ἀντὶ τοῦ καλεχόμενον ὑπὸ τῆς κόπρου. [2] Ἀριστοφάνης·

--- Μή με περιίδῃς
Διαρραγέντα, μηδὲ βαβαλανωμένον.

Βεβαιώσεως. [3] δίκης ἐστὶν ὄνομα, ἣν δικάζουσιν οἱ [4] ὠνησάμενοί τι.

Βέβηκεν. ἕστηκεν. ἐπέπηκτο.

Βέβηλος [5] τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι, καὶ ἀκάθαρτος. καὶ Βέβηλος ἀνὴρ, ὁ ἀμύητος, καὶ μιαρός. Εὐριπίδης·

Οὐ γὰρ θέμις [6] βεβήλοις ἅπτεσθαι δόμων.

Καὶ,

Ἀείδω [7] ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

καὶ Βεβηλοῦνται, μιαίνονται.

Βεβηκός. ἀσφαλές.

Βέβιος Κρίσπος. ἐν τῷ Βιτέλλιος.

Βέβριθε. βαρύνεται.

Βεβριθυῖα. βαρεῖα. ἰσχυρά.

Βέβρυχεν. ἠχεῖ.

Βεβυσμένα. λαθραῖα, ἢ [8] πεπληρωμένα. καὶ Βεβυσμένον, πεπληρωμένον, κεκαλυμμένον. [9] Ἀριστοφάνης·

Δός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον.

ἢ [10] ὅτι χύτραν ἔφερον, ἐν ᾗ ἦν σπόγγος πεπληρωμένος μέλιτος, ἣν ἐπέθεσαν ἐν τῷ στόματι τῶν παίδων, διὰ τὸ ἐκμυζᾶν· ἢ ὅτι οἱ πένητες τὰ τρήματα τῆς χύτρας σφηνοῦσι σπόγγοις. ἢ [11] τετρημένον πανταχοῦ.

Βέβυστο. ἐπεπλήρωτο. Βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοιο.

Βεελφεγώρ. [12] Βέελ, ὁ Κρόνος· Φεγὼρ, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο. Ἐτελέσθησαν οὖν τῷ Βεελφεγώρ.

Βεζέκ. ἀστραπή. [13] Ἰεζεκιήλ· Ἀνέκαμπτον δὲ ὡς εἶδος τοῦ Βεζέκ. ὅ ἐστι τῆς ἀστραπῆς.

Βεκκεσέληνε. ἤτοι ἀπόπληκτε καὶ σεληνόπληκτε·

hoc audito tacui. Ille vero ſolus abiit.

Βαιθήλ. [Hebraice] Domus Dei.

Βαίτη. Veſtis pellicea. *Bæta tam æſtati quam hyemi apta eſt.* Dicitur de rebus ad uſum accommodatis.

Βαιτική. Bætica, [regio Hiſpaniæ]

Βαιτύκη. Tympanum.

Βεβαλανωμένον. Cujus alvus peſſulo quaſi occluſa eſt, ut excrementis non detur exitus. Ariſtophanes: *Ne nullam mei rationem habeas, cujus venter pene diſrumpitur, quod excrementis occluſus ſit exitus.*

Βεβαιώσεως δίκη. Sic appellatur actio, quæ dabatur emptoribus [adverſus venditores.]

Βέβηκεν. Stat. Fixus eſt.

Βέβηλος τόπος. Locus profanus & impurus, & per quem omnibus ire licet. Et βέβηλος ἀνὴρ, homo nullis ſacris initiatus & ſceleratus. Euripides: *Non eſt fas profanis [ſacras] ingredi ædes.* Et, *Cano ſapientibus: fores vero occludite profanis.* Et Βεβηλοῦνται, polluuntur.

Βεβηκός. Stabile. Firmum.

Βέβιος Κρίσπος. Bebius Criſpus. De eo vide in v. Βιτέλλιος.

Βέβριθε. Gravatur. Oneratur.

Βεβριθυῖα. Onuſta. Robuſta.

Βέβρυχεν. Reſonat. Strepit.

Βεβυσμένα. Clandeſtina. Obturata. Repleta. Et βεβυσμένον, repletum, tectum. Ariſtophanes: *Da mihi ollulam, ſpongia obturatam.* Hoc ideo dictum, vel, quia ollam ferebant, in qua erat ſpongia melle repleta, quam ori infantum inſerebant, ut eam ſugerent: vel, quia pauperes foramina ollæ ſpongiis obturant. Vel, foraminibus plenum, ut ſunt ſpongiæ.

Βέβυστο. Repleta erat. *Tota vero bile repleta erat.*

Βεελφεγώρ. Beelphegor. Beel eſt Saturnus: Phegor, locus, in quo colebatur. [David:] *Initiati ſunt Beelphegoro.*

Βεζέκ. Fulgur. Ezechiel: *Redibant autem ut ſpecies fulguris.*

Βεκκεσέληνε. Vel [ſignificat] ſtupide, de-

---

[1] Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμν.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 18. ut Portus obſervavit.

[2] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 734. (493. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Βεβαιώσεως. δίκης ἐστὶν ὄνομα] Rem plenius exponit Harpocratio, quem vide.

[4] Οἱ ὠνησάμενοί τι] Sic recte habent MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. male legitur οἱ ὠρισάμενοί τι.

[5] Βέβηλος τόπος. ὁ βατὸς πᾶσι καὶ ἀκ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 270. ut Pearſonius obſervavit.

[6] Βεβήλοις] Metri gratia ſcribendum eſt βέβηλον, ut recte legitur apud Scholiaſtam Sophoclis loco laudato.

[7] Ἀείδω ξυνετ.] In prioribus Editt. peſſime legitur Ἀΐδω ξυνετοῖσι: cujus loco veram lectionem ex MSS. Pariſ. & Scholiaſta Sophoclis repoſui. Verſum autem hunc, qui Orpheo vulgo tribuitur, alii ſic efferunt:

Φθέγξομαι, οἷς θέμις ἐστί· θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Vide Euſeb. *de Præp. Euang.* lib. III. cap. VII. & lib. XIII. cap. XII. pag. 664. item Theodoret. *Therapeut.* pag. 478.

[8] Πεπληρωμένα] In prioribus Editt. male excuſum eſt πεπραμένα, cujus loco ſcribendum eſſe πεπληρωμένα, ex Heſychio & hoc ipſo loco Suidæ patet.

[9] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 393. (281. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Ἢ ὅτι χύτραν ἔφερον, ἐν ᾗ ἦν σπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[11] Ἢ τετρημένον πανταχοῦ] Poſt πανταχοῦ ex Enarratore Comici addendum eſt, ὥσπερ οἱ σπόγγοι.

[12] Βεελφεγώρ. Βέελ, ὁ Κρόνος· Φεγώρ, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτιμ.] Ex Theodoreto ad Pſalm. CV. pag. 828.

[13] Ἰεζεκιήλ] Cap. I. v. 14.

ἢ τὰ δύο σύγκειται ὡς ἕν, τὸ βέκκος καὶ ἡ σελήνη. ἀρχαῖα δὲ ἀμφότερα. ἢ ὅτι οἱ Λυδοὶ τὸν ἄρτον βέκκος ἐκάλουν, ἢ Φρύγες. διεβάλλοντο δὲ ὡς ἀνόητοι. ἀπὸ τῆς οὖν διαλέκτου σκώπτει αὐτούς. ἡ δὲ περὶ τοῦ Βέκκε ἱστορία, ἥ ἐστι φωνὴ Φρυγῶν, σημαίνουσα τὸν ἄρτον, παρὰ Ἡροδότῳ φανερά ἐστιν ἐν δευτέρᾳ.

lire, & lunatice: vel, vocabulum hoc compoſitum eſt ex duabus vocibus, unam eandemque ſignificationem habentibus. Utrumque enim, βέκκος & σελήνη, ponitur pro *antiquus*. Vel, quia Lydi, vel Phryges, panem vocabant βέκκος. Ii autem ob ſtupiditatem male audiebant. Propter dialectum igitur cavillis eos perſtringit. Hiſtoria autem de Βέκκε, quæ eſt vox Phrygum, ſignificans panem, exſtat apud Herodotum libro ſecundo.

Βεκκεσέληνε. ἀρχαῖε. τουτέστιν, ἀνοητότατε. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ προσέληνε. τοὺς γὰρ Ἀρκάδας ἀρχαιοτάτους, καὶ πρὸ τῆς σελήνης φάσκοντας γεγονέναι, προσεληνίους ἐκάλουν. Βεκκεσέληνε οὖν, ὡς προσέληνε. [1] Ἔχεται δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ βεκκεσέληνε ἱστορίας τοιαύτης. Ψαμμίτιχος Αἰγυπτίων βασιλεύσας ἠθέλησε γνῶναι, τίνες πάντων ἀνθρώπων πρεσβύτεροι καὶ πρῶτοι γένοιντο. ὡς δὲ πάνυ πολυπραγμονῶν οὐχ οἷός τε ἦν ἀνευρεῖν τὸ ἀκριβές, διὰ τὸ πολλοὺς περὶ τούτου φιλονεικεῖν, μηχανᾶταί τι τοιοῦτον. Λαβὼν ἀρτίτοκα δύο παιδία εἰς οἴκημα κατέκλεισεν ἀνακεχωρηκὸς παντάπασι. καὶ οἱ μὲν λέγουσιν, ὡς αἶγας ὑπέπεμπεν αὐτοῖς, ἃς θηλάζοντα ἐτρέφετο τὰ παιδία· οἱ δὲ, ὡς τροφοὺς παρέστησε, τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκτεμών, ὥστε τῆς φωνῆς αὐτῶν μὴ ἀκούειν τὰ παιδία. ταῦτα δὲ ὁ Ψαμμίτιχος ἐποίει, βουλόμενος εἰδέναι, τίνα ποτὲ τὰ παιδία πρώτην [2] προήσουσι φωνὴν, ἀπαλλαγέντα τῶν ἀσήμων κνυζημάτων. ὡς οὖν τριετὴς αὐτοῖς διεγεγόνει χρόνος τῆς τοιαύτης τροφῆς, εἰσέπεμψεν εἰς τὸν οἶκον τινὰ τῶν φιλτάτων, ἐντειλάμενος σιωπῇ παρελθεῖν. τοῦ δὲ ἀνοίξαντος τὰς θύρας, ὀρέγοντα τὰς χεῖρας τὰ παιδία βέκκος ἐκάλουν. Φρύγας δὲ τὸν ἄρτον οὕτω καλεῖν. καὶ οὕτω μὲν Ψαμμίτιχον εὑρεῖν τε καὶ πιστεῦσαι γεγονέναι πρώτους Φρύγας. εἰ δὲ καὶ ὁ πρῶτος λόγος ἀληθὴς, ὅτι ἐξέθρεψαν τὰ παιδία αἱ αἶγες, καὶ οὐ γυνὴ, θαυμαστὸν οὐδὲν, κατακούοντα τῆς αἰγὸς, μιμήσασθαι τὴν ἐκείνης φωνὴν, συμπεσεῖν δὲ καὶ παρὰ Φρυξὶ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα. οὕτως οὖν καὶ τὸ βεκκεσέληνε τὸ ἀρχαῖον δηλοῖ, συγκειμένης τῆς λέξεως ἐκ τοῦ βέκκος, διὰ τὴν εἰρημένην ἱστορίαν. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ προσέληνε. διὸ [3] καὶ τοὺς Ἀρκάδας, ὡς ἀρχαίους, προσελήνους καλεῖσθαι.

Βέκυλος. προβατώδης.

Βέλεκος. [4] ὄσπριον. ἔοικε δὲ τοῖς λαθύροις.

Βέλεμνα. βέλη.

Βελίαρ. τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλοῖ. Ὁ [5] Ἀπόστολος· Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ.

Βελλεροφόντης. ὃν ὁ Προῖτος ἐβούλετο διὰ γραμμάτων αὐτοῦ τῶν πρὸς Ἰοβάτην ἀνελεῖν.

Βεκκεσέληνε. Antique. Hoc eſt, ſtultiſſime. Deductum eſt autem a προσέληνος, i. e. antelunaris. Arcadas enim antiquiſſimos, & qui ante lunam ſe natos eſſe dicebant, προσελήνους appellabant. Βεκκεσέληνε igitur dictum eſt, ut προσέληνε. Habet autem & propriam vox βεκκεσέληνε originem, quæ a tali hiſtoria repetitur. Pſammitichus Ægyptiorum Rex, cum ſcire vellet, quinam omnium mortalium eſſent antiquiſſimi; & omni quamvis ſtudio adhibito in veritatem hujus rei fruſtra inquiſiviſſet, quod multi de hac antiquitatis gloria contenderent, tale quid commentus eſt. Duos infantes recens natos in interiori ædium conclavi concluſit, iiſque vel capellas, ut quidam ajunt, ſummiſit, quarum lacte nutrirētur; vel ſecundum alios, nutrices iis admovit, quibus linguæ præciſæ erant, ne infantes vocem illarum audirent. Hoc autem ideo Pſammitichus fecit, quod ſcire vellet, quam vocem infantes, ubi fari incepiſſent, primum edituri eſſent. Cum igitur per triennium hac ratione nutriti eſſent, Rex quendam ex amiciſſimis conclave illud tacite ingredi juſſit. Illo igitur fores aperiente, infantes manibus porrectis βέκκος dixerunt; quam vocem Phrygum lingua panem ſignificare ajunt. Sic igitur Pſammitichum deprehendiſſe & crediſſe ferunt, Phryges omnium eſſe antiquiſſimos. At ſi verum eſt id, quod priore loco diximus, infantes a capris, non autem muliere nutritos fuiſſe; mirum non eſt illos, cum capram balantem ſæpe audiſſent, vocem illius imitatos fuiſſe, caſuque quodam accidiſſe, ut eadem voce & Phryges uterentur. Sic igitur τὸ βεκκεσέληνον ſignificat antiquum, voce ex βέκκος compoſita, ob ante dictam hiſtoriam. Idem etiam ſignificat τὸ προσέληνε. Quamobrem & Arcades ut antiquos προσελήνους vocari ajunt.

Βέκωλος. Pecuinus. Ovillus.

Βέλεκος. Legumen, quod lathyro ſimile eſt.

Βέλεμνα. Tela. Sagittæ.

Βελίαρ. Beliar. Hebræorum lingua apoſtatam ſignificat. Apoſtolus: *Quomodo Chriſto cum Beliar convenire poteſt.*

Βελλεροφόντης. Bellerophontes. Huic Prœtus literas ad Jobatem dedit, per quas eum interfici mandavit.

---

[1] Ἔχεται δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ βεκκεσέληνε ἱστορίας τοιαύτης] Cum toto hoc loco conferendus eſt Enarrator Comici ad *Nubes* pag. 149. 150. qui eandem hiſtoriam de Seſonchoſi Rege Ægyptiorum narrat.

[2] Προήσουσι] Sic ex MSS. Pariſ. repoſui. Priores enim Editt. minus recte habent ποιήσουσι.

[3] Διὸ καὶ τοὺς Ἀρκάδας, ὡς ἀρχ. προσελ.] Vide Scholiaſtam Apollonii Rhod. ad lib. IV. v. 263.

[4] Βέλεκος] Heſychius idem legumen vocat βίλλεκυς, quem vide.

[5] Ὁ Ἀπόστολος] Epiſt. II. ad Corinth. VI. 15. ſed ubi legitur Βελίαλ, per λ, ut Portus etiam monuit.

Βελισάριος, [1] ὁ στρατηγὸς, ἦν μὲν τὸ σῶμα καλός τε καὶ μέγας, καὶ εὐπρόσωπος πάντων μάλιστα· οὕτω δὲ πρᾶόν τε καὶ εὐπρόσοδον ἑαυτὸν παρεῖχε τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πένητί τε λίαν καὶ ἀδόξῳ ἐμφερὴς εἶναι. ἔρως δὲ αὐτοῦ τῆς ἀρχῆς πρός τε στρατιωτῶν ἀεὶ καὶ ἀγροίκων ἄμαχός τις ἐγένετο· ὅτι δὴ ἐς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων. τῶν τε γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠτυχηκότων χρήμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ τραύματα· καὶ τοῖς εὐδοκιμήσασι ψέλιά τε καὶ στρεπτοὺς ἆθλα παρείχετο. ἵππου δὲ ἢ τόξου ἢ ἄλλου ὁτουοῦν στρατιώτῃ ἐν τῇ μάχῃ ἀπολωλότος, ἕτερος ἀντ' αὐτοῦ πρὸς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν. ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅτι δὴ τοσαύτῃ φειδοῖ τε καὶ προνοίᾳ ἐχρῆτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτῶν οὐδένα πώποτε στρατηγοῦντος Βελισαρίου τετύχηκεν. ἀπεδίδοντο γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὤνια πάντα, καὶ ἡνίκα ἀκμάζοι τὰ λήϊα, εἰς τὸ ἀκριβὲς διεφύλασσε, μή τινι [2] παριοῦσα ἡ ἵππος λυμήνηται. τῶν δὲ ὡραίων ἐν τοῖς δένδροις ὄντων ἅψασθαι αὐτῶν οὐδενὶ τοπαράπαν ἐξῆν. ἦν δὲ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἐνάρετος.

Βέλος. καὶ τὸ τραῦμα· [3] ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι παρ' Ὁμήρῳ.

Βελονοπώλης. οὗτος παράσιτος ἦν, ὥς [4] φησιν Ἀριστοφάνης.

Βεμβίνα. πόλις Λακεδαιμονίας.

Βέμβηξ. ὁ ξύλινος στρόμβος.

Οἱ [5] δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβηκας ἔχοντες,
Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.

Ἀριστοφάνης· [6] Βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ. ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ. [7] ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον, ὃ μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες. ἢ παίγνιον τῶν παίδων, ὡς τροχὸς, ὃς μάστιγι [8] διωκόμενος στρέφεται. καὶ Βεμβηκιᾶν, τὸ περιστρέφεσθαι. καὶ Βεμβηκίζουσιν. [9] Ἀριστοφάνης·

Ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβηκίζωσιν
ἑαυτούς.

Βενεβεντός. ὄνομα πόλεως Καλαβρίας, ἣν κτίζει Διομήδης. εἰς γὰρ τὸν ἀπόπλουν κατελθὼν...

Βενεβεντὸν [10] λέγουσι πνευμάτων βίαν.

Βενετιανός. [11] ὄνομα κύριον.

Βενιαμίν. ἐπὶ Σαμψὼν κρίνοντος τὸν Ἰσραὴλ, διὰ

Βελισάριος. Belisarius, dux, corpore erat decoro & procero, oriſque dignitate omnes ſuperabat. Idem omnes, qui ipſum adibant, tanta comitate excipiebat, & tam facile ad ſe admittebat, ut homo tenuiſſimæ & infimæ ſortis eſſe videretur. In bello talem ſe imperatorem præbebat, quem & milites & agricolæ ſummo amore proſequerentur. Milites quidem; quod ipſum experirentur mortalium omnium munificentiſſimum. Nam qui in prælio male accepti fuerant, illis grandi pecunia vulnerum acerbitatem levabat: qui fortiter & ſtrenue rem geſſerant, illis armillas & torques pro præmio dabat. Si cui militi in pugna vel equus, vel arcus, vel aliud quidpiam periiſſet, ejus jacturam Beliſarius illico ſarciebat. Amabant vero agricolæ imperium ejus, propterea quod ita illis parcebat conſulebatque, ut eo exercitum ducente nemini eorum vis unquam illata fuerit. Nam venalia quælibet quo volebant pretio illis divendebant, &, cum ſegetes maturitati proximæ eſſent, ſedulo dabat operam, ne, qui aderat equitatus, eas læderet. Pendentes ex arboribus fructus nemini attingere licebat. Præterea valde erat temperans & virtutis amans.

Procopius. Bell. Goth. III. 1. Vol. I. 466. C.

Βέλος. Significat etiam vulnus apud Homerum. [Per metonymiam.]

Bos. Animadv. p. 146. (Ω)

Βελονοπώλης. Belonopoles. Hic fuit paraſitus, ut ait Ariſtophanes.

Βεμβίνα. Bembina. Urbs Laconiæ.

Βέμβηξ. Ligneus turbo. *Pueri vero celeres turbines verbere verſabant in lato trivio.* Et Ariſtophanes: *A turbine nihil differre oportet.* Id eſt, mobilem & agilem eſſe oportet. Eſt autem βέμβηξ turbo, quem pueri flagello verſant. Vel, ludicrum puerorum, ut trochus, qui verbere agitatus verſatur. Et βεμβηκιᾶν, circumagi & verſari turbinis inſtar. Et βεμβηκίζουσιν, verſant & circumagunt. Ariſtophanes: *Ut ſine ſtrepitu coram nobis ſeſe turbinis inſtar verſent.*

Βενεβεντός. Beneventum. Nomen urbis Calabriæ, quam Diomedes condidit. Is enim cum [ab expeditione Trojana] domum reverſus a ſuis non reciperetur, ſed ab iis expelleretur, Calabriam petiit, & urbem condidit, quam Argyrippam vocavit, poſtea dictam Beneventum.

Βενεβεντόν. Sic appellant ventorum vim.

Βενετιανός. Qui factioni Venetæ favet.

Βενιαμίν. Benjamin. Sampſone Iſraelis Ju-

---

[1] Βελισάριος, ὁ στρατηγός] Totum hunc locum de Beliſario, Romanorum duce, excerpſit Suidas ex Procop. lib. III. *de Bello Goth.* cap. 1.

[2] Παριοῦσα] Procopius habet παροῦσα.

[3] Ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι] Quem ſenſum verba iſta habere hic poſſint non video. Quare in verſione a me prætermiſſa ſunt.

[4] Ὡς φησιν Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 19. (10. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβ.] Diſtichum hoc eſt pars elegantis Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 422. (285. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 608. (423. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ἔστι δὲ βέμβηξ ἐργαλεῖον ——— στρέφεται] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[8] Διωκόμενος] Malim δερόμενος, ut habet Scholiaſta Comici loco laudato.

[9] Ἀριστοφάνης] *Veſpis*, pag. 538. (365. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Βενεβεντὸν λέγουσι πνευμ.] Scribendum eſt Βέντον, i.e. ventum; ut recte monuit Meurſius in Gloſſario.

[11] Βενετιανός. ὄνομα κύριον] Apud Marcum Antoninum lib. I. §. 5. Βενετιανός ſignificat eum, qui factioni aurigarum, quæ *Veneta* apud veteres Romanos dicebatur, favebat. Ad quem proinde locum ſi Suidas reſpexit, omnino fallitur, quod putavit, Βενετιανὸς eſſe nomen proprium viri.

Hhh 3147

Anim. 146.

ς, καὶ τὸ τραῦμα, ὁμωνύμως τῷ τιτρώσκοντι
Ὁμήρῳ.] Quem ſenſum iſta verba habeant,
νύμως τῷ τιτρώσκοντι, non videre ſe ait
ll. Kuſterus, quare in verſione præter-
At ſenſus mihi videtur facilis. Hoc enim
Suidas, nimirum τὸ βέλος & *telum* & *vul-*
ſignificare apud Homerum. id quod He-
s ſic exprimit in v. Βέλος. Βέλος, in-
καὶ πᾶν τὸ βαλλόμενον, καὶ τὴν ἀλγηδόνα
Non cogitavit forſan V. Cl., τῷ τιτρώσ-
eſſe à *neutro* τὸ τιτρῶσκον, putavitque eſſe
à *maſculino* ὁ τιτρώσκων. Et hoc ipſi difficultatem peperit: Si enim ita accipiatur, explicari commode non poteſt. Verum ſi pro neutro ſumatur, perit omnis difficultas: nam τὸ τιτρῶσκον eſt omne id quod vulnerat, *ſagitta*, *gladius*, &c. Sed locum proferam ex Homero, ubi ita occurrit vox βέλος. is eſt *Iliad.* Θ. v. 513.

Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ
Βλήμενος ἢ ἰῷ, ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Sed ut quis eorum vulnus etiam domi curet,
Percuſſus vel ſagitta vel haſta acuta.

Ad quem locum Schol. Βέλος νῦν τὸ βεβλημένον μέρος, τὸ τραῦμα. Ad hunc Homeri locum reſpexit hic Suidas.

τὴν παράνομον μίξιν τοῦ Βενιαμὶν π' καὶ ζ' κατηναλώθησαν χιλιάδες. ἔστιν ἐν τῷ Σαμψὼν.

Βέρεδον.

Βέρεθρον. βάθος.

Νῦν [1] πλέον, ἢ τὸ πάροιθε, πύλας κρατεροῖο
βερέθρου
Ὄμμασιν ἀγρύπνοις τρισσὲ, φύλασσε, κύον.

Βερεκύντη.[2] Ὁ δὲ ἐν Βερεκύντῃ ἐχειμέριζεν. ἀντὶ τοῦ ἐχείμαζεν.

Βερέσχεθοι. οἱ ἀνόητοι. πέπλασται δὲ ἡ λέξις [3] παρὰ Ἀριστοφάνει.

Βέῤῥοια. πόλις.

Βεσπασιανὸς,[4] βασιλεὺς Ῥωμαίων. οὗτος ἦν ἤπιος καὶ προσηνὴς, ὡς μηδὲ τὰς εἰς αὐτόν τε καὶ τὴν βασιλείαν γινομένας ἁμαρτίας πέρα τιμωρεῖσθαι φυγῆς. τάς τε γὰρ ἀπεχθείας καὶ τὰ προσκρούματα τῆς διανοίας ταχέως ἀπεσείετο, καὶ σκώμματα ῥητόρων, ὑφ' ὧν ἠφίετο, καὶ δήμων, ἐς αὐτὸν ἀποῤῥιπτούμενα κούφως τε καὶ γαληνῶς ἔφερεν. ἔς τε τὰς ἐντεύξεις κοινὸς καὶ δημοτικὸς ὤν, ἀπεσκήνου μὲν ἐς τὰ πολλὰ τῶν βασιλείων. [5] Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλέων παραβάλλεσθαι ἄξιος ἦν· ὅς γε καὶ τὸν ἰδιώτην αὐτοῦ βίον ἐπίδοξον πολλοῖς τε καὶ μεγάλοις ἀπετέλεσε κατορθώμασι. Κλαυδίῳ γὰρ τῷ βασιλεῖ στρατηγῶν ἐπὶ Γερμανοὺς καὶ Βρεττανοὺς, λ' μάχας καρτερὰς πρὸς τοὺς πολεμίους ἀντιπαρεστήσατο. εἰς δὲ τὴν ἡγεμονίαν παρελθὼν, μετρίως τε καὶ σωφρόνως τὴν ἀρχὴν διῴκησεν, ἐπιθυμητικῶς μὲν δοκῶν ἔχειν χρημάτων· οὐ μὴν ὥστε παρὰ δίκην ἀφαιρεῖσθαί τινα τῶν οἰκείων. καὶ τὸν πλοῦτον οὐκ ἐς τὰς ἡδονὰς, ἀλλ' ἐς τὰς δημοσίας χρείας ἐποιεῖτο. οὐκοῦν εὕροι τις ἂν ἕτερον πρὸ τοῦδε βασιλέα οὔτε δαψιλέστερον, οὔτε πρὸς τὸ ἴσον τε καὶ δίκαιον ἐξητασμένον τὴν πρὸς τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητα.

Βεστιάριον. παρὰ Ῥωμαίοις τόπος, ἔνθα ἡ ἀναγκαία ἀπόκειται ἐσθής.

Βεστῖνοι. ἔθνος ἐν Ἰταλίᾳ θηριῶδες τὸν τρόπον.

Βετερανός. παρὰ Ῥωμαίοις ὁ ἀπολυθεὶς τῆς στρατείας. [6] ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ οὗτοι ἐδούλευον.

Βέτων. ὁ πάνυ εὐτελής.

Βέχειρες. ἔθνος Σκυθικόν.

Βείδιος.[7] ὁ ἔνδοξος.

Βειέλοπες.[8] οἱ λῶροι.

Βή.[9] τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς. οὐχὶ βαὶ λέγουσιν Ἀττικοί. Κρατῖνος Διονυσαλεξάν-

dice, propter nefarium ſtuprum Benjamini LXXXV. hominum millia cæſa fuerunt. Vide in v. Σαμψὼν.

Βέρεδον. Veredum.

Βέρεθρον. Barathrum. Profunditas.

Nunc diligentius, quam ante, portas im-
mitis Orci

Oculis inſomnibus triplex, cuſtodi, canis.

Βερεκιώτη. Berecynte. *Ille vero Berecyntæ hyemavit.* Ἐχειμέριζεν enim hic poſitum eſt pro ἐχείμαζεν.

Βερέσχεθοι. Stulti. Fatui. Vocem autem hanc Ariſtophanes finxit.

Βέῤῥοια. Berœa, urbs.

Βεσπασιανός. Veſpaſianus, Imperator Romanorum, adeo mitis & clemens fuit, ut ne majeſtatis quidem contra ſe reos ultra exilium puniret. Inimiciarum & offenſarum memoriam cito ex animo deponebat, conviciaque ab oratoribus & popularibus in ſe dicta leniter ferebat. Comis præterea atque aditu facilis, ut plurimum degebat extra palatium. † Hic cum optimis Imperatoribus comparandus, privatam etiam vitam multis præclariſque facinoribus illuſtrem reddidit. A Claudio enim adverſus Germanos & Britannos miſſus tricies cum hoſte conflixit. In imperio moderatiſſime ſe geſſit: quamvis pecuniæ avidior fuerit, ita tamen, ut eam nulli injuſte auferret. Opes colligebat, non ut eſſent inſtrumentum voluptatum, ſed ut ad uſus Reip. eas expenderet. Præterea, nullus ante eum Imperator exſtitit, qui & munificentior fuerit, & in exercenda liberalitate majorem æquitatis & juſtitiæ rationem habuerit.

Βεστιάριον. Veſtiarium. Sic apud Romanos dicitur locus, in quo veſtes ad uſum neceſſariæ reconduntur.

Βεστῖνοι. Veſtini. Gens in Italia fera & inhumana.

Βετερανός. Veteranus. Sic apud Romanos vocatur miles, cui miſſio data eſt, vicenis ſtipendiis confectis.

Βέτων. Admodum vilis.

Βέχειρες. Bechires. Gens Scythica.

Βείδιος. Illuſtris.

Βειέλοπες. Lora.

Βή. Be. Eſt vox, balatum ovium imitans. Sic enim Attici hanc vocem ſcribunt, non

---

[1] Νῦν πλέον, ἢ τὸ πάροιθε, πύλας κρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Archilochum, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. pag. 391.

[2] Βερεκιώτη] Sic habent 2 MSS. Pariſ. In prioribus Editt. vero excuſum eſt Βερεκιώτῃ, quæ lectio non reſpondet exemplo, quod Suidas hic ſubjungit.

[3] Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Equit.* pag. 326. (226. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Βεσπασιανὸς, βασιλεὺς Ῥωμ.——τῶν βασιλείων] Hæc ſunt verbo Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 817. unde Suidas ea deſcripſit.

[5] Οὗτος τοῖς ἀρίστοις τῶν πώποτε βασιλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Eutropio verſa ſunt, ut plura alia apud Suidam loca. Vide ſupra v. Ἀμμύξεις.

[6] Ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ οὗτοι ἐδ.] Legitimorum ſtipendiorum numerus apud Romanos non ſemper idem fuit, ſed diverſis temporibus diverſus: de qua re conſulendi ſunt viri docti, qui de re militari veterum Romanorum ſcripſerunt.

[7] Βείδιος. ὁ ἔνδ.] Vide Euſtathium ad Homerum pag. 1453.

[8] Βειέλοπες. οἱ λῶροι] Euſtath. ad Homerum loco laudato.

[9] Βή. τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum, apud quem τὸ βῆ circumflexo notatur. Vide etiam Euſtath. ad Il. I. pag. 768. 13.

δρῷ. Ὁ [1] δὴ λοίσθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Βῆ. ἔβη. ἐπορεύθη. καὶ βῆ δὲ, ἐπορεύθη.

Βηθσαϊδᾶ. ὄνομα πόλεως.

Βηθφαγή. ὁμοίως.

Βηθύλος. εἶδος ὀρνέου.

Βηθανία. πόλις Παλαιστίνης· περὶ ἧς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὅτι ταῦτα ἐν [2] Βηθανίᾳ ἐγένετο. ὅπερ ἐσφαλμένως γέγραπται. ἡ γὰρ Βηθανία ἔνθεν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου· ἡ δὲ Βηθαβαρὰ, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων, πέραν ἐστὶ τοῦ Ἰορδάνου. γραπτέον οὖν ὀρθῶς· Ὅτι ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ ἐγένετο· ἀλλ' οὐκ ἐν Βηθανίᾳ.

Βηλός. βαθμὸς θύρας. ἢ [3] οὐρανός.

Βῆμα. [4] ὁ λίθος τοῦ δικαστηρίου. καὶ [5] Ἀριστοφάνης·

> Τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται; τοὺς κρατῆρας καταθήσω
> Καὶ τὰς ὑδρίας.

Βῆμα. δικαστικὴ τράπεζα. Οὐ μακρὰν δὲ τῶν πυλῶν τὸ δικαστικὸν βῆμα προσέταξε [6] δοθῆναι.

Βημάρχιος, Καισαρεὺς, ἐκ Καππαδοκίας, σοφιστής. οὗτος ἔγραψε τὰς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως πράξεις ἐν βιβλίοις δέκα· μελέτας τε καὶ λόγους διαφόρους.

Βήνη. ὄνομα κύριον.

Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀπορίᾳ [7] προσποιουμένων τι πράττειν. παρ' ὅσον οἱ πέρδοντες λανθάνειν πειρώμενοι, προσποιοῦνται βήττειν. καὶ παροιμία νέα· Ἀπορία ψάλτου βήξ.

Βηρία. πόλις.

Βηρίνη. [8] Βηρίνης, τῆς γυναικὸς τοῦ μεγάλου Λέοντος δύο στῆλαι ἦσαν, μία μὲν [9] βορειολάτη τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου, μετὰ τὴν ἄνοδον τῶν βαθμῶν· ἑτέρα δὲ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἁγίας Βαρβάρας. καὶ ἡ [10] μὲν τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου γέγονε ἔτι ζῶντος τοῦ Λέοντος. ἡ δὲ ἄλλη μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ, ἡνίκα Βασιλίσκον τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἔστεψε, φυγόντος Ζήνωνος τοῦ γαμβροῦ αὐτῆς.

Βῆρος. στρατηγὸς Ῥωμαίων. [11] οὗτος οὐκ ἦν κατεσπουδασμένος, ἀλλὰ μέθης νόσῳ ἀνειμένος ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, καὶ ἀπ' αὐτοῦ θράσει ἀπερισκέπτῳ ἐσαεὶ εἴχετο.

Βηρούνιον. ὄνομα πόλεως. Νωρικοὶ γὰρ ἔθνος· ἔνθα συὸς χρῆμα θεόπεμπτον τὴν χώραν ἐλυμαίνετο, καὶ

βαδίζει. Cratinus *Dionyſalexandro*: *Stultus vero inſtar ovis be be dicens vadit.*

Βῆ. Pro ἔβη. Ivit. Profectus eſt.

Βηθσαϊδᾶ. Bethſaida. Nomen urbis.

Βηθφαγή. Bethphage. Itidẽ eſt nomen urbis.

Βηθύλος. Bethylus. Avis ſpecies.

Βηθανία. Bethania. Urbs Palæſtinæ: de qua dicit Joannes Euangeliſta: *Hæc in urbe Bethania facta ſunt.* Sed iſta ſcriptura mendo laborat. Bethania enim eſt cis Jordanem: Bethabara vero, ubi Joannes baptizabat, trans Jordanem. Sic igitur ſcribendum eſt: *Hæc in urbe Bethabara facta ſunt*: non autem, *in urbe Bethania.*

Βηλός. Limen januæ. Vel, cœlum.

Βῆμα. Lapis, vel ſuggeſtus in Judicio. Ariſtophanes: *Suggeſtus vero dicaſterii ad quid tibi utilis erit? In eo crateres deponam & hydrias.*

Βῆμα. Menſa judicialis. *Non procul autem a portis menſam judicialem collocari juſſit.*

Βημάρχιος. Bemarchius, Cæſarienſis, Cappadox, Sophiſta. Hic Imperatoris Conſtantini res geſtas libris decem ſcripſit: itemque declamationes & orationes varias.

Βήνη. Bene. Nomen proprium.

Βὴξ ἀντὶ πορδῆς. *Tuſſis pro crepitu ventris.* De iis dicitur, qui in difficultate aliqua deprehenſi, ſe aliud quid agere ſimulant. Qui enim pedunt, ſe tuſſire ſimulant, ut lateant. Et aliud proverbium: *Tuſſis hæſitationem cantoris arguit.*

Βηρία. Beria. Urbs.

Βηρίνη. Verina. Verinæ, uxoris Leonis magni, duæ ſunt ſtatuæ; una verſus Boream prope S. Agathonicum pone adſcenſum graduum: altera in ea parte, ubi eſt S. Barbara. Et ea quidem, quæ ad S. Agathonicum eſt, ſuperſtite adhuc Leone poſita fuit. Altera vero poſt ejus obitum, cum Baſiliſcum fratrem ſuum coronavit, Zenone genero ejus exulante.

Βῆρος. Verus, dux Romanorum. *Hic non erat induſtrius, ſed ebrietatis morbo admodum deditus, & eam ob cauſam ſtolidæ in rebus gerendis audaciæ.*

Βηρούνιον. Virunium. Nomen urbis. Noricorum agrum ingentis magnitudinis aper diαὐτῷ πάντες ἐπιχειροῦντες, οὐδὲν ἴσχυον, μέχρι τις ἀνὴρ τὸν σῦν περιτρέψας ἐπὶ τοὺς ὤμους ἀνέθετο, οἷόν τι καὶ περὶ Καλυδῶνος μυθεύεται. οἱ δὲ Νωρικοὶ ἐπεβόησαν εἷς ἀνὴρ τῇ ἰδίᾳ φωνῇ· τουτέστι βρεῦνυς. ὅθεν ἡ πόλις Βρεῦνιον ἐκλήθη.

---

[1] Ὁ δὴ λοίσθιος] Scribendum eſt ὁ δ' ἠλίθιος, ut recte legitur apud Etymologum, itemque Euſtathium loco laudato.

[2] Ἐν Βηθανίᾳ] Hodie apud Johann. cap. 1. v. 28. recte legitur ἐν Βηθαβαρᾷ. Vide Theophylactum ad illum locum, qui itidem Βηθανία in codice ſuo ſcriptum reperit.

[3] Ἢ οὐρανός] Hoc ſenſu vox iſta capitur apud Homerum Il. A. v. 591.

> Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Scholiaſta ad eum locũ: Ἀπὸ βηλοῦ. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ ἐρρίφη.

[4] Βῆμα. ὁ λίθος τῆς δίκας.] Vide infra v. Λίθος.

[5] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 744. (500. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Δοθῆναι] Melius τεθῆναι.

[7] Προσποιουμένων τι πράττειν] Rectius Diogenianus, προσποιουμένων ἕτερόν τι πράττειν. Sic ergo & hic apud Suidam ſcribendum eſt.

[8] Βηρίνης, τῆς γυναικὸς τοῦ μεγ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Codinum *de Origin. CPol.* num. XXXVII.

[9] Βορειοπίτη τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου] Apud Codinum legitur, νοτιώτερα πλησίον τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀγαθονίκου. Certe vox πλησίον Suidæ reſtituenda eſt, quippe ſine qua loci hujus ſenſus eſt mutilus.

[10] Ἡ μὲν τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου] Scribe, ἡ μὲν πλησίον τοῦ ἁγίου Ἀγαθονίκου: ut & paulo ante.

[11] Οὗτος οὐκ ἦν κατεσπουδασμένος, ἀλλὰ μέθης ν.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Procopii lib. III. *de Bello Goth.* cap. XXVII. quod a Claudio Maltreto, qui accuratiſſima cæteroqui diligentia fragmenta Procopii apud Suidam exſtantia collegit, obſervatum non fuit.

Βήρυλλος. εἶδος λίθου.

Βηρύτιος. ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ.

Βησᾶς [1] ἕστηκεν. οἷον ἀχανής. οὗτος ἕστηκεν ἀχανὴς, καὶ παταγώδης, καὶ ὑπόμωρος.

Βησσηίς. δῆμός ἐστι τῆς Ἀντιοχίδος.

Βία. ὁρμή. ἢ ῥύμη. Ὁ δὲ τῇ βίᾳ τοῦ σώματος ἐξωθεῖ τὰς πύλας ἐς τὸ ἔσω.

Βίαντος Πριηνέως δίκη. οὗτος εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. [2] λέγεται γὰρ εἰς τὰς δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν. ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ ἐχρῆτο. Ἱππῶναξ· Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων.

Βιαρκέος. τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. ἐν Ἐπιγράμματι·

——Βιαρκέος [3] ἄλλος ἀπ' ἄλλης
Αὔθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινοστασίης.

Βιβάζει. [4] συζεύει. ὀχεύει.

Βιβήξαντες. ἐμβιβάσαντες.

Βιβλιοφόρος. γραμματοφόρος. Ὁ δὲ πέμπει βιβλιοφόρον, μὴ θορυβεῖσθαι παρακελευόμενος. καὶ πᾶσα γραφὴ βιβλιαφόρος λέγεται.

Βίβλινος [5] οἶνος. αὐστηρός. ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρᾳκίας ἀμπέλου. οἷον,

Ὕδωρ δὲ πίνει, τὸν δὲ Βίβλινον στυγεῖ.

Βιβλίον. ἡ ἐπιστολή.

Βίβλοι [6] Θεοῦ. ἡ γνῶσις αὐτοῦ, καὶ ἡ [7] ἄληστος μνήμη. [8] Δαβίδ· Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται.

Βιδίνη. [9] πόλις Σκυθίας.

Βιαιότερον. ἐπικρατέστερον. Τῆς τῶν ἰατρῶν ἐπιστήμης βιαιότερον ἦν τὸ νόσημα.

Βίαιοι οὗτοι ἐγένοντο· Φάλαρις, Ἔχετος, καὶ Διονύσιος, καὶ ὁ Κασσανδρέων τύραννος, ὑπερβαλὼν παρανομίᾳ· καὶ Λίγγις, ἀδελφὸς Ἴλλου νόθος, καὶ οὗτος βίαιος.

Βιαίων. [10] ὄνομα δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν βίᾳ πραττόντων ὁτιοῦν. ὁ δὲ ἁλοὺς ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον ἴσον τῷ ἑλόντι. [11] Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι βίαιοι. καὶ δῆλον ὅτι οὐκ

vinitus immiſſus aliquando vaſtabat. Hunc igitur cum omnes aggrederentur, nihil profecerunt, donec vir quidam aprum proſtratum in humeros ſuſtulit: cujuſmodi fabula & de Calydone refertur. Norici igitur ſua lingua exclamarunt βρεῦνυς, i. e. vir unus: unde urbs Virunium appellata fuit.

Βήρυλλος. Beryllus. Lapidis genus.

Βηρύτιος. Berytius, ab urbe Beryto ſic appellatus.

Βησᾶς ἕστηκεν. Stat ut Beſas. Id eſt, ut ſtupidus & fatuus.

Βησσηίς. Populus tribus Antiochiæ.

Βία. Vis. Impetus. *Ille autem impetu corporis portas intro trudit.*

Βίαντος Πρ. Biantis Prienenſis judicium. Hic unus fuit ſeptem ſapientum, quem eloquentia forenſi excelluiſſe ferunt. Ea autem eloquentia hominum bono uſus eſt. Hipponax: *In cauſis orandis Biante Prienenſi præſtantior.*

Βιαρκέος. Ad victum ſufficientis. In Epigrammate: *Tres fratres hæc* [*Pani*] *dona dedicarunt, quæ ſinguli diverſis venationibus, quibus vitam ſuſtentabant, ceperunt.*

Βιβάζει. Fœminam init. Coit.

Βιβήξαντες. Qui impoſuerunt.

Βιβλιοφόρος. Tabellarius. *Ille vero tabellarium mittit, tumultuari eos vetans.* Et omnis ſcriptura vocatur βιβλιαφόρος.

Βίβλινος οἶνος. Vinum Biblinum, quod eſt auſterum. Sic vocatum a vite Biblina, quæ in Thracia gignitur. *Aquam bibit, at vinum Biblinum odit.*

Βιβλίον. Libellus. Epiſtola.

Βίβλοι Θεοῦ. Libri Dei. Id eſt, ejus cognitio & perpetua memoria. David: *Et in tuo libro omnes ſcribentur.*

Βιδίνη. Bidine. Urbs Scythiæ.

Βιαιότερον. Violentius. Potentius. *Morbus arte medicorum potentior erat.*

Βίαιοι. [Tyranni] violenti fuerunt, Phalaris, Echetus, Dionyſius, & Caſandrenſium tyrannus, qui cæteros iniquitate ſuperavit; itemque Lingis, frater Illi nothus. Nam & ille violentus fuit.

Βιαίων. Nomen actionis contra illos, qui vim alicui inferunt. Convictus autē tantundē ærario pendit, quantum ei, qui ipſum peregit reum. Demoſthenes contra Midiam. Inter orationes Lyſiæ quædam etiam exſtant, quæ de ἐπὶ φθορᾷ παρθένων, μόνον οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.

---

[1] Βησᾶς ἕστηκεν. οἷον ἀχ.] Vide Appendicem Vaticanam Proverbiorum, a Schotto editam.

[2] Λέγεται γὰρ εἰς τὰς δίκας] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. I. Segm. LXXXIV.

[3] Βιαρκέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης αὔθ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. VII. ut Portus etiam monuit.

[4] Συζεύει] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Editt. Mediol. & Aldina. At in Editt. Baſil. & Genev. legitur συνουσιάζει; quod licet rectius ſit, nolui tamen veterem lectionem abſque auctoritate MSS. & antiquiorum Editt. mutare.

[5] Βίβλινος οἶνος. αὐστηρός. ἀπὸ Βιβλ.] Vide Stephanum Byzantium v. Βιβλίνη, & ibi Holſtenium; & Heſych. v. Βίμβλινος.

[6] Βίβλοι Θεοῦ. ἡ γνῶσις αὐτοῦ, καὶ ἡ ἄληστος μν.] Ex Theodoreto ad Pſalm. CXXXVIII. pag. 948.

[7] Ἄληστος] Sic habent MSS. Pariſ. & Theodoretus. At priores Editt. minus recte ἄληκτος.

[8] Δαβίδ.] Pſalmo modo laudato.

[9] Βιδίνη] Holſtenius ad Stephanum v. Βιβλίνη legendum monet Βιβλίνη.

[10] Βιαίων. ὄνομα δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν β.] Ex Harpocratione. Confer Petitum *de Legibus Att.* pag. 528.

[11] Δημοσθένης κατὰ Μειδίου] Locum Demoſthenis adducit Petitus loco laudato.

Βιζακίων. μικρῶν λίθων.

Βιζύη. πόλις Θρᾳκική.

Βιθίας. ὄνομα κύριον. Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὸν Βιθίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.

Βικάριος. παρὰ Ῥωμαίοις διάδοχος.

Βίκος. τὸ ἀγγεῖον. καὶ Βικίδιον, διὰ τοῦ ι, ἡ παράδοσις. [1]Ξενοφῶν· Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βίκους ἡμιδεεῖς οἴνου. καὶ Βίκος, τὸ σπέρμα.

Βίκτορα.

Βιμβικίζεται. παρακρούεται.

Βινεῖν. τὸ συνουσιάζειν· ἢ τὸ πιπίζειν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁδὺ τὸ βινεῖν ἐστι· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ὅταν αἰτῇ
Χαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἐλλεβόρου.

Βινεῖν. περαίνειν. [2]Βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον. καὶ βινήσομεν. [3]Ἀριστοφάνης·

Εἶτα βινήσας, ἐκεῖθεν αὖθις αὖ κατέπτατο.

καὶ αὖθις·

Ὥστ' [4]εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
Οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ Κλεισθένην βινήσομεν.

οὗτος ἐπὶ θηλύτητι ἐκωμῳδεῖτο. καὶ αὖθις [5]Ἀριστοφάνης·

Ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν γεῖπον ἐξαλείψας.

Βῖνος. ὄνομα Θεᾶς.

Βιοδώρα. ἡ γῆ.

Βίολα. πέδιλα. ὑποδήματα.

Βίος. [6]σημαίνει δ', παροξυτόνως. Βιὸς δὲ, τοῦ τόξου ἡ νευρά.

Βίος. ποτὲ μὲν ἡ οὐσία τῶν κλημάτων· ποτὲ δὲ, αὐτὸ τὸ ζῆν. καὶ παροιμία· Βίον μεμαγμένον. ἐπὶ τῶν [7]εὐδαιμονιζόντων ἐπὶ πολυτελεῖ καὶ ἡδεῖ βίῳ. καὶ παροιμία· Βίον ἀληλεσμένον. ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων.

Βίος. [8]ἐκ τοῦ Φίλωνος. Ὅτι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία δύο βίους νομοθετεῖ καὶ τρόπους· τὸν μὲν ὑπερφυῆ, καὶ τῆς κοινῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα, οὐ γάμους, οὐ παιδοποιΐας, οὐ περιουσίας ὕπαρξιν παραδεχόμενον, ἀλλ' ὅλον διόλου τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τῶν βιωτικῶν ἀνθρώπων ἀγωγῆς παρηλλαγμένον. Καὶ μετ' ὀλίγα· Ὁ δὲ δεύτερος ὑπο-

vi illata agunt. Conſtat autem nomen & actionem hanc non ſolum de virginum ſtupro dici, ſed etiam quavis alia violentia.

Βιζακίων. Parvorum lapidum. Lapillorum.

Βιζύη. Urbs Thraciæ.

Βιθίας. Bithias. Nomen proprium. *Et ſpes quidem, quæ in Bithia fuerat collocata, hoc modo ad irritum recidit.*

Βικάριος. Sic apud Romanos appellatur, quem Græci διάδοχον, i.e. ſucceſſorem vocant.

Βίκος. Vas [vinarium. Dolium. Orca.] Βικίδιον per ι magiſtri ſcribendum eſſe præcipiunt. Xenophon: *Cyrus enim mittebat orcas vini ſemiplenas.* Et βίκος, ſemen.

1. Xenoph. Anab. A'. 100. Whiter inter Porsoni Not. Brev. in Xenoph. xlv. 97.

Βίκτορα. Victorem.

Βιμβικίζεται. [Circumagitur.] Decipitur. Fallitur.

Βινεῖν. Cum fœmina coire. Vel, pipiſſare. In Epigrammate: *Suavis eſt coitus Venereus; quis neget? Sed cum fœmina æs poſcit, amarior fit elleboro.*

Βινεῖν. Cum fœmina coire. Ariſtophanes: *Coire me oportet in medio deprehenſum.* Idem: *Deinde coitu peracto, illinc huc revolet.* Idem: *Quare, niſi quis nos cito in gratiam reducat, fieri non poteſt quin Cliſthenem ſubigamus.* Is enim a Comicis ut mollis & effœminatus perſtringebatur. Idem: *Compeſcui cinædos, & Grytti memoriam penitus abolevi.*

Βῖνος. Binus. Nomen Deæ.

Βιοδώρα. Victum largiens. Eſt epithetum terræ.

Βίολα. Calcei. Calceamenta.

Βίος. Victus. Vita. Cum acuto in penultima. Βιὸς vero, nervus arcus.

Βίος. Interdum ſignificat opes & facultates: interdum vero vitam. Et proverbium: *Victus laboratus.* De iis, qui ob ſumptuoſam & mollem vitam felices ſe putant. Et aliud proverbium: *Victus molitus.* De iis, qui omnium rerum copia abundant.

Βίος. Ex Philone. Chriſti Eccleſia duo vitæ genera & inſtituta præcipit: quorum unum eſt excellens, & communi ac humana vivendi ratione ſublimius, neque nuptias, neque ſobolis procreationem, neque opes admittens, ſed a communi & conſueto vivendi genere prorſus alienum. Et paulo poſt: Alterũ vero minus ſublime, & communi vitæ

---

[1] Ξενοφῶν] Ἀναβ. lib. 1. pag. 269. ut Portus obſervavit.

[2] Βινεῖν δεῖ με διαλ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Eccleſiaz.* pag. 756. (509. Ed. *P.*)

[3] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 578. (399. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλ.] Hæc ſunt verba ejuſdem Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 903. (566. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 341. (239. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus iſte ſic legitur:

Ἔπαυσα τοὺς κινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.

Sed magis arridet lectio Suidæ βινουμένους, quam Ariſtophani reſtituendam puto. Pro γεῖπον autem, ut Suidas habet, codices Ariſtoph. hodie exhibent Γρύττον, quod Scholiaſta ad eum locum nomen proprium cinædi eſſe tradit.

[6] Σημαίνει δ'] Senſus requirit, ut ſcribatur σημαίνει ζωήν. Nam vocabulum βίος, cum eſt παροξύτονον, quatuor habere ſignificationes merum eſt ſomnium: nec dubito Suidæ aquam hæſuram fuiſſe, ſi eas recenſere debuiſſet.

[7] Εὐδαιμονιζόντων] Ut ſenſus ſit integer & perfectus, addendum eſt ἄλλους vel ἑαυτούς.

[8] Ἐκ τοῦ Φίλωνος] Ad marginem MS. Pariſ. A. e regione iſtorum verborum hoc Scholium reperitur: Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου, οὐχὶ Φίλωνος; quod verum eſt. Ex Euſebio enim, non autem Philone, hæc deſcripta eſſe vel ex ipſo Suida infra v. Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου clare patet. Fallitur ergo magnus Salmaſius, qui in opere *de Trapezit. Fœnere* pag. 296. vulgatam lectionem Suidæ falſam eſſe minime ſuſpicans, locum hunc ex libro Philonis περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν depromptum eſſe putat.

βεβηκὼς, καὶ [1] ἀνθρωπινώτατος, καὶ τοῦ πρώτου λίαν ἀσύγκριτος, ὃς καὶ γάμοις συγκεχαλακέναι σώφροσι καὶ παιδοποιίαις, οἰκονομίας τε τῆς κατὰ τὸ δίκαιον ἐπιμελεῖσθαι, καὶ στρατευομένοις τὰ πρακτέα ὑποτίθεσθαι· ἀγρῶν τε καὶ ἐμπορείας καὶ τῆς ἄλλης πολιτικωτάτης ἀγωγῆς μετὰ τοῦ θεοσεβοῦς [2] φροντίζειν· οἷς καὶ ἀσκήσεως καιρὸς, μαθητείας τε καὶ τῶν θείων λογίων ἀκροάσεως ἀφωρίσθησαν, καὶ δεύτερος εὐσεβείας ἀπενεμήθη βαθμὸς, κατάλληλον τῷ τοιῷδε βίῳ παρέχων τὴν ὠφέλειαν. † Τοῦ [3] ἁγίου Ἀθανασίου· Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ βίῳ, καὶ δύο πολιτεῖαι· ἡ μὲν μετριωτέρα καὶ βιωτικὴ, φέρουσα καρπὸν ἐν λ'· ἡ δὲ ἀγγελικὴ καὶ ἀπόκοσμος, φέρουσα καρπὸν τὸν τέλειον ἐν ρ'. ὡσαύτως καὶ ὁ παλαιὸς βίος εἰς δύο διῃρεῖτο· εἰς τὸν φαρισαϊκὸν καὶ ὑψηλόν· καὶ εἰς τὸν ὑποδεέστερον καὶ κοσμικόν. † Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους βίων αἱρέσεις τέσσαρες· ἠθικὴ, θεωρητικὴ, πρακτικὴ, λογική.

Βίος ἀκανθώδης. ὁ τραχὺς, καὶ σκληρὸς, καὶ παλαιός. καὶ, Βίος ἀληλεσμένος. ὁ εὐχερὴς καὶ ἡδύς. ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων. καὶ, Βίος ἐξηυλημένος. ἐπὶ τῶν ἀχρήστων. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν. καὶ, Βίος μεμαγμένος. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων.

Βιοστερῆ. ἐνδεῆ.

--- Κἀπὶ [4] προσπόλου μιᾶς
Βιοστερῆ χωροῦντα.

Βιοτὴ, καὶ βίοτος. ζωὴ, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν· καὶ ἡ οὐσία. ἐν [5] Ἐπιγράμματι·

Ἑλλήνων βιοτῇ δεύτερον ἠέλιον.

Βιοῦται. ἀντὶ τοῦ ζῇ, ἢ ζήσεται. οὕτως Ἡρόδοτος.

Βιῴη. ἀντὶ τοῦ βιοίη. ὥσπερ καὶ τὸ δῴη, ἀντὶ τοῦ δοίη· κατ' ἔκτασιν τοῦ ο μικροῦ εἰς ω, Δωρικῶς.

Βιῶναι. ζῆσαι.

Βιώνης. [6] ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων.

Βιῶνται. μετὰ βίας εἰσελεύσονται. Προδήλου δ' οὔσης τοῖς [7] Καρχηδονίοις τῆς ἐπιβουλῆς τῶν ἐχθρῶν, ὅτι βιῶνται διὰ τοῦ πτώματος τοῦ τείχους, παρεσκευάζοντο πρὸς τὴν χρείαν.

Βιώσιμος. ἐλπίδα ἔχων τοῦ ζῆσαι. Ὁ δὲ ἀνέβλεψέ τε, καὶ ἔφη, ὅτι βιώσιμος εἴη.

Βιώσιμος. ὁ ζῆσαι ἐν βίῳ δυνάμενος.

Βιώτω. ζησάτω.

Βίῤῥον. [8] ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν.

Βισαλτία. [9] πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας. ἀπὸ Βι-

hominum accommodatum, & cum priore haud quaquam comparandum; quod & caſtas nuptias, & ſobolis procreationem, & juſtam rei familiaris curam admittit, & militibus, quid ſit faciendum, præcipit: idemque nec agrorum culturam, nec mercaturam, nec reliqua vitæ civilis inſtituta & ſtudia, dummodo pietatis habeatur ratio, reſpuit. His & exercitationis tempus, & diſciplinæ, & auſcultationis divinorum oraculorum eſt præfinitum, & ſecundus pietatis gradus attributus, utilitatem huic vitæ conſentaneam afferens. Ex S. Athanaſio: Duo ſunt vivendi genera: unum mediocre & communi hominum vitæ accommodatum, fructum ferens trigecuplum: alterum Angelicum, & a mundo remotum, fructū ferens perfectum & centuplum. Eodem etiam modo vita ſub veteri Lege in duo genera diviſa erat, in Phariſaicam & ſublimem; & in mediocrem & mundanam. † Secundum Philoſophos quatuor ſunt vitæ ſectæ, moralis, theoretica, practica, & logica.

Βίος ἀκανθώδης. [Vita ſpinoſa. Id eſt,] aſpera, & dura, & antiqua. Et, *victus molitus.* Id eſt, facilis & jucundus. De iis, qui omnibus rebus ad vitam neceſſariis abundant. Et, *victus inutilis.* Dicitur de rebus, quæ nulli amplius ſunt uſui: per metaphoram a tibiis inutilibus ductam. Et, *victus laboratus.* De iis, qui cibo obvio & parabili utuntur.

Βιοστερῆ. Victus indigentem. Egentem. [Sophocles:] *Egenum cum famula unica [te cernens] euntem.*

Βιοτὴ, & βίοτος. Vita. Item, victus, & facultates. In Epigrammate: [*Hæc terra tegit Homerum,*] *qui vitæ Græcorum alter quaſi Sol exſtitit.*

Βιοῦται. Vivit, vel vivet. Sic Herodotus.

Βιῴη. Pro βιοίη, vivam. Ut δῴη, pro δοίη: Dorice mutato ο parvo in ω.

Βιῶναι. Vixiſſe. Vivere.

Βιώνης. Sector, ſive redemptor bonorum damnati.

Βιῶνται. Vi irrumpent. *Cum Carthaginenſes non laterent inſidiæ hoſtium, qui per ruinam muri in urbem irrumpere conſtituerant, ea pararunt, quæ præſens neceſſitas requirere videbatur.*

Βιώσιμος. Cujus ſalus deſperata non eſt. *Ille vero, cum oculos aperuiſſet, dixit, ſalutem ſuam non eſſe deſperatam.*

Βιώσιμος. Cui vitæ ſpes ſupereſt.

Βιώτω. Vivat.

Βίῤῥον. Genus veſtis apud Romanos.

Βισαλτία. Biſaltia. Urbs & regio Mace-

---

[1] Ἀνθρωπινώτατος] Malim ἀνθρώπινος, vel ἀνθρωπινώτερος.

[2] Φροντίζειν] Deeſt συγχωρεῖ, vel verbum ſimile.

[3] Τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου· Δύο εἰσὶν ὁδοὶ ἐν τῷ β.] Locum hunc Athanaſii pleniorem & auctiorem exhibet Cedrenus in *Compendio Hiſtor.* pag. 201. qui omnino cum Suida conferendus eſt.

[4] Κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοτ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 296.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἑλλήνων βιοτῇ δεύτερον ἠέλ.] Epigramma integrum, ex quo pentameter hic decerptus eſt, exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. Epigr. VI.

[6] Βιώνης] Apud Græcos βιώνης eſt is, quem Latini *ſectorem* vocant. Gloſſæ Philoxeni: *Sector*, βιώνης. *Sector* autem ſecundum Aſconium appellatur æſtimator ac redemptor bonorum damnati atque proſcripti. Hoc ergo ſenſu & verba Suidæ hic intelligenda ſunt. Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 829.

[7] Τοῖς Καρχηδονίοις] Sic habent MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. minus recte legitur τῆς Καρχηδόνος.

[8] Βίῤῥον] Vide infra v. Ἐφεστρίς.

[9] Βισαλτία. πόλις καὶ χώρα Μακεδ.] Locum hunc ex Stephano Byzantio deſcripſit Suidas.

σάλτου τοῦ ἡλίου καὶ γῆς. [1] περὶ ταύτην οἱ λαγωοὶ πάντες ἁλίσκονται δύο ἥπατα ἔχοντες. ὁ πολίτης Βισάλτιος.

Βιστάκια. [2] τὰ παρ' ἡμῖν πιστάκια λεγόμενα.

Βιστονία. ἐπίθετον τῆς γεράνου.

——Ἁρπάκτειραν [3] ἐρύκων
Σπερμαλόγον ὑψιπέτην Βιστονίαν γεράνον.

Βιτέλλιος, [4] βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Γάλβαν διαδεξάμενος, πᾶν αἶσχος ἀναδεδεγμένος ἔν τε τοῖς ἄλλοις τοῖς κατὰ τὸν βίον, καὶ οὐχ ἥκιστα τοῖς κατὰ γαστρὸς ἀκρατῶς τε καὶ ἀκορέστως ἔχειν. πολλάκις γὰρ οὐ μόνον τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς [5] σῖτον ᾑρεῖτο, καὶ παρὰ τὰς τῶν δείπνων παρασκευὰς τὸ πολὺ τῶν δημοσίων [6] ἀπετρύετο. δέκα γὰρ δὴ μυριάδας ἀργυρίου ἐπὶ δισχιλίαις καὶ πεντακοσίαις ἐς τὰ δεῖπνα δεδαπανηκέναι ἱστόρηται, συνεχῶς μὲν καὶ ἀπλήστως ἐμφορούμενος, συνεχῶς δὲ ἅπαντα ἀπερευγόμενός τε καὶ ἐξεμῶν· ᾧ δὴ καὶ μόνῳ διεγένετο, ἐπεὶ οἵγε σύσσιτοι αὐτοῦ καὶ πάνυ κακῶς εἶχον. Βέβιος γοῦν Κρίσπος διὰ νόσον χρόνου τινὸς ἀπολειφθεὶς τοῦ συμποσίου, μάλα στωμύλως ἔφη· Εἰ μὴ ἐνενοσήκειν, ἀπωλόμην ἄν. ἐς τόδε γοῦν καὶ τὸ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ δεῖπνον τοῦ Βιτελλίου ἐπίσημον γεγονὸς διαμνημονεύεται· καθ' ὅ φασι δίχα τῆς λοιπῆς πολυτελείας δισχιλίους μὲν ἰχθῦς, ἑπτακισχιλίους δὲ ὄρνις ἐπὶ τὴν θοίνην παρενεχθῆναι. ἐπῄνει δὲ καὶ τὰ Νέρωνος, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Νέρωνος ἐς κοῖλόν τινα καὶ ἀφανῆ τάφον κατακείμενον ἀπεσέμνυνε. ὑπὸ δὲ τῶν στρατιωτῶν Οὐεσπασιανοῦ, μεταποιουμένου τῆς βασιλείας ἤδη, κατακλείνεται.

doniæ, a Biſalto, Solis & Telluris filio. In hac omnes lepores bina jecora habent. Civis dicitur Biſaltius.

Βιστάκια. Biſtacia. Hæc apud nos piſtacia vocantur.

Βιστονία. Biſtonia. Epithetum gruis. *Biſtoniam coercens gruem alte volantem, & ſemen rapere ſolitam.*

Βιτέλλιος. Vitellius, Romanorum Imperator, Galbæ ſucceſſor, cum ſummo dedecore imperavit, notabilis præcipue ingluvie & voracitate: quippe qui maximam diei noctiſque partem epulando conſumeret, atque in apparatu conviviorum publicam pecuniam diſſiparet. Tempore enim principatus ſui novies millies ſeſtertium abliguriſſe dicitur, aſſidue cibos ingerens, eoſdemque vomitans ac regerens: qua una re ipſe quidem ab omni moleſtia liberabatur, cum reliqui ejus compotores peſſime haberent. Quorum ex numero Vibius Criſpus, cum ob valetudinem aliquamdiu a convivio abfuiſſet, non invenuſte dixit, ſe, niſi ægrotaſſet, omnino fuiſſe periturum. Notiſſima certe cœna memoriæ mandata eſt, quam ei frater exhibuit, in qua, ſuper cœteros ſumptus, duo millia piſciũ, ſeptẽ avium, appoſita traduntur. Laudabat porro imprimis & probabat Neronis mores, adeo ut etiam cadaver ejus, in cavo quodam & obſcuro ſepulcro conditum, honoraret. Interfectus eſt autem a militibus Veſpaſiani, imperium ſibi jam vindicantis.

Βίπιννα. [7]

Σάνδαλα, καὶ τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα
βίπιννα,
Εὐτέχνων: [8] ἐρατὸν σκυλοτόμων κάματον.

Βιττίον. Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ βιττίον εἰργάσατο. πέζα γὰρ ὕφασμα.

Βιοῖο. τῆς τοῦ τόξου νευρᾶς.

Βλάβη. καὶ βλάβος, οὐδετέρως. τὸ ἁμάρτημα. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Βλάξ. μαλακός, χαῦνος, ἐκλελυμένος, ἢ μωρός.

Βίπιννα. [Bithynica. In Epigrammate:] *Sandalia iſta Bithynica, quæ pedes fovent, & a peritis ſutoribus eleganter & affabre confecta ſunt.*

Βιττίον. Bittium. *Texti ſummas ac dextras partes fecit Bittium.* Πέζα enim eſt textum.

Βιοῖο. Nervi arcus.

Βλάβη: item βλάβος, neutro genere. Peccatum. Ariſtophanes in *Ranis*.

Βλάξ. Mollis, ignavus, diſſolutus. Item, ſtultus.

---

[1] Περὶ ταύτην οἱ λαγωοὶ πάντες ἁλίσκονται δύο ἥπατα ἔχ.] Idem ex Theopompo referunt Ælianus *Hiſtor. Anim.* lib. v. cap. xxvii. & Athenæus lib. ix. pag. 401.

[2] Βιστάκια. τὰ παρ' ἡμῖν πιστάκια λεγ.] Vide Athen. lib. xiv. 649. ex quo Suidas hæc procul dubio deſcripſit.

[3] Ἁρπάκτειραν ἐρύκων &c.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. iii. cap. xvi. ut Portus obſervavit.

[4] Βιτέλλιος, βασιλεὺς Ῥωμ. ——— κατακείμενον ἀπεσέμνυνε] Hæc omnia ſunt verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis pag. 814. unde Suidas ea deſcripſit.

[5] Σῖτον ᾑρεῖτο] Apud Joannem Antiochenum hodie legitur σιτοποιεῖτο. Vide etiam infra v. Ἡρεῖτο, ubi locus hic a Suida repetitur.

[6] Ἀπετρύετο] Sic etiam legitur ſupra v. Ἀπετρύετο, ubi Suidas locum hunc repetit. Sed apud Joannem Antiochenum hodie ſcriptum eſt ἀπετρώγετο.

[7] Βίπιννα] Videtur Suidas vocem hanc pro genere quodam calcei vel ſandalii accepiſſe, cum potius exiſtimem eſſe epithetum ſandaliorum. In codice enim MS. Epigrammatum ineditorum, ex quo locum hunc excerpſit Suidas, hexameter iſte ſic legitur:

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα βίπιννα.

Ubi τὸ βίπιννα manifeſte eſt epithetum ſandaliorum. Sic in alio Epigrammate itidem inedito:

Σάνδαλα ταῦτα Βίθυννα, πολύπλεκτον δὲ Φιλαινὶς
Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον.

Ubi τὸ Βίθυννα pariter pro epitheto ſandaliorum accipitur. Cæterum pro βίπιννα, ut Suidas hic habet, ſcribendum puto Βιθυνά, i. e. Bithyna, vel Bithynica; quoniam ſandalia Bithynica olim in pretio habita fuiſſe videntur. Hanc conjecturam egregie confirmat locus Epigrammatis, paulo ante adductus, in quo legitur Βίθυννα, quod proxime ad Βιθυνά accedit. Neque eſt quod quis objiciat, hoc ſenſu potius dici debere σάνδαλα Βιθυνικά, non Βιθυνά, cum poſterius ſit ἐθνικὸν, prius vero κτητικόν. Nam, ut breviter ad hoc reſpondeam, ſæpiſſime τὸ ἐθνικὸν vel πρωτότυπον pro κτητικοῦ a ſcriptoribus adhiberi ſolet. Sic apud Theocrit. Idyll. i. v. 125. νᾶσον τὰν Σικελὰν dictum eſt pro νᾶσον τὰν Σικελικὰν, ut Scholiaſta ibi notat. Æſchylus initio *Prometh. Vinct.* Σκύθης οἶμος dixit pro Σκυθικός. Alcæus in Epigrammate, Πέρσαν στρατὸν, pro Περσικόν. Eodem modo Horatius init. Epiſt. ad Auguſtum: *Res Italas armis tuteris*; pro res Italicas. Plura hujus generis exempla a viris doctis paſſim obſervata ſunt.

[8] Εὐτέχνων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον] Pentametrum hunc ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum emendavi, qui in prioribus Editt. corrupte ſic legitur:

Εὐτέχνων ἐρατῶν σκυτοτόμων καμάτων,

Βλάκα. αἰτιατική τὸν εὐήθη καὶ ἀνόητον. [1] εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινὸς, ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. [2] Πολιτείας δ'. Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος. ὡς εἰ λέγοι τις, πνευμονίαν· ἀπὸ τοῦ θαλαττίου ζώου ὄντος ἀναισθήτου. οἱ δ' ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου τῆς Βλακείας, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀριστοτέλης. καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τέλος τι βλακενόμιον, ὃ οἱ ἀστρολόγοι τελοῦσι, διὰ τὸ τοὺς μωροὺς εἰσιέναι πρὸς αὐτούς. Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. Καὶ ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν βλάκας. ἔτι δὲ μωρός τις, μὴ εἰδὼς τὰ πράγματα διακρῖναι.

Βλάκα. In accuſativo [ſingulari:] fatuum, ſtultum. Ducta eſt ſignificatio iſta a piſce quodam, qui ſiluro ſimilis eſt, at inutilis prorſus, adeo ut ne canibus quidem eſui ſit. [Plato] *de Republ.* lib. IV. *Morbo ignaviæ & mollitiæ laboramus.* Quaſi quis dicat morbum pulmonis. Per metaphoram ductam a piſce, qui ſtupidus eſt. Alii vero dictum putant a Blacia, loco quodam Cumis vicino, cujus meminit & Ariſtoteles. Erat etiam Alexandriæ vectigal quoddam, βλακενόμιον vocatum, quod Aſtrologi pendebant, quod ſtulti ad eos accederent. *Cunctantem & ignaviæ indulgentem flere ſinunt.* Accuſativus pluralis eſt βλάκας. Βλὰξ autem vocatur homo ſtultus, & qui judicio caret res diſcernendi.

Βλακεύεται, καὶ βλακεύει. μαλακίζεται. [3] Δαμάσκιος· Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. οὐδεμιᾶς γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ῥᾳθυμίαν, ἁπασῶν δὲ σχεδὸν τὴν μεγίστην. Καὶ [4] Ξενοφῶν· Εἴ τις αὐτῷ δοκοίη τῶν πρὸς τοῦτο τεταγμένων βλακεύειν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον, ἔπαιεν ἂν τῇ βακτηρίᾳ.

Βλακεία. [5] Ὑπεροψία. μωρία. Οἱ [6] στράτορες τριώβολον ἐλάμβανον βλακείας χάριν.

Βλακεία. ῥᾳστώνη. ἔκλυσις. χαυνότης. Οὐ γὰρ στρατηγῶν βλακείαις ἢ φιλοψυχίαις τὰ πράγματα ἐπέτρεψεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἑαυτὸν ἀναδείξας στρατηγὸν ἐξώρμησε.

Βλακικῶς. ἀντὶ τοῦ βραδέως. Ὡς [7] βλακικῶς διακονεῖς.

Βλάνων. ὄνομα κύριον. [8] Μόλις δὲ τῶν Καρχηδονίων ἀπὸ τῆς καταπλήξεως ἀναλεξαμένων, μόνος ὁ Βλάνων καλούμενος οἰκείαν τῆς περιστάσεως φωνὴν προέμενος εἶπεν.

Βλάστη. βλάστημα. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τὴν βλάστην.

Βλάσφημος. ὁ εἰς Θεὸν ἐξυβρίζων. καὶ Βλασφημῶ, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἀππιανός· Οἱ δὲ ἐβλασφήμουν αὐτὸν, ὡς κακῶς ἐπὶ τρισὶν ἀνδράσι τὰ πάντα θέμενον.

Appian. Hist Rom. fragm. VI. Vol. I. 27. Schweigh.

Βλαύτη. εἶδος ὑποδήματος. [9] Σοφοκλῆς· Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος. τουτέστιν, ἀπὸ βλαύτης· ὡς ἕκαστος ἔχει χήματος. Καὶ αὖθις·

Ὁ [10] σκίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
Ἄγκειται Κυνικοῦ σκῦλα Ποσοχάρεος.

Βλακεύεται, & βλακεύει. Mollis eſt & ignavus. Damaſcius: *Inertes & ignavos verbis excitans. Socordiam enim nullo vitio minorem judicabat, ſed omnium fere maximum.* Et Xenophon: *Et ſi quis illorum, quibus hoc negotii datum erat, minus ſtrenue manum operi admovere ei videretur, illum baculo percutiebat, alterum magis idoneum eligens.*

Βλακεία. Superbia. Stultitia. *Stratores triobolum accipiebant inertiæ cauſa.*

Βλακεία. Ignavia. Mollities. Socordia. Inertia. *Haud enim ſocordiæ & ignaviæ ducum res gerendas commiſit, ſed ipſe ſe imperatorem exercitus deſignans ad bellum profectus eſt.*

Βλακικῶς. Lente. Tarde. *Quam tarde miniſtras.*

Βλάνων. Blanon. Nomen proprium. *Cum autem Carthaginenſes ex illo pavore ſe vix recollegiſſent, ſolus ille, qui Blanon vocabatur, convenientem illius temporis calamitati vocem emittens dixit.*

Βλάστη. Germen. Et accuſativus τὴν βλάστην.

Βλάσφημος. Qui adverſus Deum impie loquitur. Et Βλασφημῶ, accuſativo jungitur. Maledico. Appianus: *Illi vero convitiis eum inſectabantur, quod omnia trium virorum arbitrio temere commiſiſſet.*

Βλαύτη. Genus calcei. Sophocles: *Properare laxatis habenis.* Vel, ἀπὸ ῥυτῆρος hic idem ſignificat, quod ἀπὸ βλαύτης: ut ſenſus ſit, eo ipſo corporis habitu, quo quiſque indutus eſt. Et [in Epigrammate:] *Hic ſcipio, & hi calcei, ſpolia Poſocharis Cynici, tibi, veneranda Venus, dicata ſunt.*

---

[1] Εἴρηται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τινὸς, ὁμοίου σιλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum, qui ea ex veteri Lexico Rhetorico ſe deſcripſiſſe teſtatur.

[2] Πολιτείας δ'. Βλακικόν τε ἡμῶν τὸ πάθος] Aliter Erotianus v. Βλακεύειν: Ὡς καὶ Πλάτων ἐν α' Πολιτείας φησί· Βλακικὸν δὲ ἡμῖν τὸ πλῆθος: quem locum Erotiani ad marginem Suidæ ſui Pearſonius etiam annotaverat.

[3] Δαμάσκιος· Καὶ παροξύνων τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλ.] Hoc fragmentum legitur etiam apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1066. ut Pearſonius obſervavit.

[4] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. II. pag. 279. ut Portus monuit. Vide etiam infra v. Ἐπιτήδειος, ubi idem fragmentum repetitur.

[5] Ὑπεροψία] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 36. Καὶ βλακεία, ἡ μεθ' ὑπεροψίας ὁμιλία.

[6] Οἱ στράτορες τριώβολον ἐλ.] Portus legendum putabat, οἱ φράτορες: quæ conjectura temere damnanda non eſt. Triobolum enim apud Athenienſes merces erat Judicum, qui ideo ab Ariſtophane *Equit.* pag. 301. φράτορες τριωβόλου vocantur: quod tamen a Porto obſervatum non fuerat. Cæterum, cum fragmentum hoc breve ſit, nec de ſenſu auctoris ex quo Suidas iſta deſcripſit, certo conſtet, rem totam in medio relinquo.

[7] Ὡς βλακικῶς διακονεῖς] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Avibus* pag. 557. (418. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Μόλις δὲ τῶν Καρχηδ. ἀπὸ τῆς καταπλ.] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerpt. Legat.* cap. XXVII. quæ etiam leguntur ſupra v. Ἀναλεξάμενος, ut Pearſonius recte obſervavit. Cæterum in *Excerptis Legat* pro ἀναλεξαμένων, ut Suidas hic habet, hodie legitur ἀναψυξαμένων. Sed lectionem Suidæ præferendam eſſe monuimus etiam ſupra v. Ἀναλεξάμενος.

[9] Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 301. ut Portus obſervavit. Suidas autem, veterem Scholiaſtam ſecutus, locum hunc Sophoclis male interpretatur. Rectius Triclinius: Σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος. ἤγουν ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς. ἀντὶ τοῦ ὡς ἔχει ἕκαστος χήματος. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν διωκόντων τινὰς στρατιωτῶν, καὶ πάσας ἡνίας χαλώντων, ὥστε ταχύτερον φέρεσθαι. Ῥυτῆρας γὰρ τοὺς χαλινούς φασιν, οὐ τὰ ὑποδήματα, ὡς τὰ Σχόλια λέγει.

[10] Ὁ σκίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigram-

Ἄγει-

Βλαυτίοις. σανδαλίοις. [1] Ἀριστοφάνης·

Ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
Τοῖς τρόποισι τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοις χρήσομαι.

ἐπειδὴ εἰώθασιν οἱ πίνοντες τοῖς τῶν ἄλλων ὑποδήμασι χρῆσθαι, εἰ ἐπείγοιντο πρὸς λάσανον. [2] λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγειρεῖα, ἔνθα τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας τὰ κρέα.

Βλαῖσος. ὄνομα κύριον. Ὑπάτω δὲ ἤστην Ἰούνιος Βλαῖσος καὶ Λεύκιος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀπίκιος Μάρκος.

Βλαισός. παραλυτικός. διαφέρει βλαισὸς καὶ ῥαιβός. ὁ μὲν ἀπὸ τῶν γονάτων διεστραμμένος τοὺς πόδας· ὁ δὲ αὐτὰς τὰς κνήμας.

Πολλάκις [3] ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
Βλαισὸς [4] Ἀχαρνείτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

καὶ βλαισοπόδης. βάτραχος.

Βλέμμυες. ἔθνος Λιβυκόν.

Βλεπεδαίμων. ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις, καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πληγείς.

Βλέπειν [5] γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη. ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων παντὶ σθένει πράττειν καὶ συναίρεσθαι πρὸς βοήθειαν. Δόξεις με, φησὶν, Ἄρεα ὁρᾷν κατορθωτικὸν καὶ πρακτικόν.

Βλέποντες. ἀντὶ τοῦ ζῶντες. οὕτω [6] Σοφοκλῆς·

Οἱ δ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς
Τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Βλέπος. [7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἔστιν Ἀττικὸν βλέπος.

ἀντὶ τοῦ [8] κακοῦργον βλέμμα καὶ δραστικόν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐπὶ ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο.

Βλέπος. ἀντὶ τοῦ βλέμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Βλεῖο. εὐκτικῶς. καὶ ζήτει τὸν κανόνα ἐν τῷ Ἐμπλείμην.

Βλήδας. [9] ὄνομα Σκύθου.

Βλήτυρι. οὕτω λέγουσι καὶ σκινδαψόν. [10] εἰσὶ δὲ παραπλήρωμα λόγων μὴ ἐχόντων λόγον. [11] Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι. τὸ δὲ βλήτυρι χορδῆς μίμημα.

Βλαυτίοις. Sandaliis. Ariſtophanes : *Quod bibenti viro accidere ſolet, cum cacaturit : moribus tuis ut calceis utor.* Hoc ideo dictum, quia, qui bibunt, aliorum calceis uti ſolent, quando ventre urgente ad ſellas properant. Λάσανα enim [ſunt ſellæ familiaricæ. Item] ollæ & vaſa, in quibus Senatui carnes poſt ſacrificia parantur.

Βλαῖσος. Blæſus. Nomen proprium. *Conſules autem erant Junius Blæſus & Lucius.* Vide reliqua in v. Ἀπίκιος Μάρκος.

Βλαισός. Paralyticus. Differt βλαισὸς & ῥαιβός. Βλαισὸς enim eſt, cujus ſuræ ita ſunt diſtortæ, ut extrorſum promineant ; ſive valgus. Ῥαιβὸς vero, cujus ſuræ introrſum actæ ſunt, ſive varus. † *Sæpe in ſcenis viridis & oblique ſerpens hedera Acharnenſis comam tuam texit.* Et βλαισοπόδης, rana.

Βλέμμυες. Blemmyes, gens Libyca.

Βλεπεδαίμων. Qui diſtortos habet oculos, & a dæmone quaſi percuſſus eſt.

Βλέπειν γὰρ ἀντ. *Me enim videns Martem ipſum cernere tibi videberis.* Dicitur de iis, qui pollicentur ſe totis viribus aliquid facturos & opem alicui laturos eſſe. Exiſtimabis, inquit, cum me videbis, te videre Martem ipſum, in rebus gerendis ſtrenuum & promptum.

Βλέποντες. Viventes. Ita Sophocles:

Illi igitur rideant, & inſultent malis
Hujus. Fortaſſe enim, etſi viventem non deſiderarunt,
Mortuum deplorabunt, cum bellum eos urgebit.

Βλέπος. Aſpectus. Intuitus. Ariſtophanes *Nubibus : Et vultui ejus ineſt Atticus aſpectus.* Id eſt, callidus & impudens. Attici enim ob impudentiam male audiebant.

Βλέπος. Idem quod βλέμμα, aſpectus. Sic Ariſtophanes.

Βλεῖο. Eſt optativi modi. Quære regulam in v. Ἐμπλείμην.

Βλήδας. Bledas. Nomen Scythæ.

Βλήτυρι. Sic & ſcindapſum appellant. Item verba nihil ſignificantia, quæ tantum complendæ orationis gratia adhibentur. Jobas vero ſcindapſum interpretatur inſtrumentum Muſicum. Eſt item βλήτυρι vox, qua ſonum chordæ imitamur.

---

matis nondum, ut puto, a quoquam ante editi, quod ex Cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Λεωνίδου.

Ὁ σκίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
Ἄγκειται Κυνικοῦ σκῦλα Ποσωχαρέος.
Ὄλπη τε ῥυπόεσσα, πολυτρήτοιό τε πήρας
Λείψανον, ἀρχαίης πληθόμενον σοφίης.
Οὐδὲ Ῥόδων ὁ καλὸς, τὸν πάνσοφον ἡνίκα πρέσβυν
Ἤγρευσεν, στρεπτοῖς θῆκέ τ' ἐπὶ προθύροις.

In hoc Epigrammate philoſophus quidam Cynicus, formoſi adoleſcentis amore captus, philoſophia valere juſſa, baculum & peram reliquaque vitæ prioris inſignia adoleſcenti tradit Veneri conſecranda. Epigramma eſt ſatis planum & facile: cui proinde diutius non immorabor.

[1] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 342. (239. Ed. Baſ. *P.*) ubi verſus ultimus rectius ſic legitur:

Τοῖς τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χρῶμαι.

[2] *Λάσανα δὲ οἱ χυτρόποδες, τὰ μαγ.*] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 690. ſed quæ nihil ad hunc locum faciunt.

[3] Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκ.] Unde diſtichum hoc depromptum ſit monuimus ſupra ad v. Ἀχαρνείτης.

[4] Βλαισὸς] Hanc lectionem ſupra v. Ἀχαρνείτης ſollicitavi, exiſtimans, ejus loco legendum eſſe βλαστὸς. Sed nunc aliter videtur, & τὸ βλαισὸς retinendum cenſeo, quoniam vox iſta ederæ optime convenit, ſi eam ita interpreteris, ut in verſione interpretati ſumus. Vide etiam infra v. Θυμέλη, ubi idem diſtichum repetitur, at pro βλαισὸς legitur βλαστός.

[5] Βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Pluto* pag. 37. (20. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[6] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 56. ut Portus obſervavit.

[7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 189. (116. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Κακοῦργον] Apud Scholiaſtam Ariſtophanis rectius legitur πανοῦργον.

[9] Βλήδας. ὄνομα Σκύθου] Hujus mentio fit infra v. *Ζέρκων.*

[10] Εἰσὶ δὲ παραπλ.] Lege, ἔστι δὲ καὶ παραπλ.

[11] Ἰόβας δὲ τὸν σκινδ. —— μίμημα] Eadem habet Heſychius v. Βλιτύριον, & Etymologus v. Βλίτυρι.

Βληρόν.[1] τὸ δέλεαρ.

Βλῆτρον.[2] τὸ σύμβαλμα.

Βληχὴ, καὶ Βληχήματα. Φωναὶ προβάτων. καὶ Βληχώμενοι παρὰ[3] Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ· τουτέστι, ποιᾷ φωνῇ χρώμενοι. καὶ Βληχᾶσθαι γοῦν, τὸ τὰ πρόβατα ποιᾷ κεχρῆσθαι φωνῇ. Καὶ αὖθις.[4] Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου.

Βληχώδης. προβάτοις τὸν νοῦν ὅμοιος. Μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης πέμπειν ἔμελλεν.

Βλήχων. ὁ γλήχων. οὕτω λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης.[5] καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης οὕτως ὀνομάζει.

Βληχωνία.[6] Ἀριστοφάνης·

Ἆρ' ἂν βλαβείην διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τὴν Ὀπώραν κατελάσας;
Οὐκ· εἴγε[7] κυκεῶνος ἐπιπίοις βληχωνίαν.

Καὶ[8] γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν, βλάπτονται. καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. ἐπεὶ οὖν ἐδόκει καὶ ἡ ὀπώρα πόρνη, πρὸς ἀμφότερα ἔπαιξε. (διὰ τοῦ β βληχωνίαν.) οἱ δὲ πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν βληχωνίαν πίνωσιν, οὐ βλάπτονται, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ[9] κατεσθίεσθαι τὴν καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης[10] ἀποστυφῇ, ὀπὸν βλήχωνος ἐλάμβανον. καὶ Βληχωνίας, κυκεών.

gii ſumebant. Et βληχωνίας, potio ex pulegio

Βληχρόν.[11] ἀσθενὲς παρὰ Ὁμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ. Πίνδαρος δὲ ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει.

Βλίκαρος.[12] ὁ βάτραχος.

Βλιμάζειν.[13] κυρίως τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι· ὅπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι. οἱονεὶ θλιμάζειν. οἱ δὲ Βλιμάζοντες, ἀντὶ τοῦ κακοῦντες. Ἀποτίλλουσιν δὲ καὶ κατεσθίουσι. Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν. καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι βλίσαι λέγεται. καὶ Βλιμάζων, ἀποστάζων τὸ μέλι τοῦ κηρίου.[14] καὶ Βλιμάττομεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν.

Βληρόν. Eſca.

Βλῆτρον. Circuls ferreus, qui duo ligna conſtringit.

Βληχὴ, & βληχήματα. Balatus ovium. Et βληχώμενοι apud Ariſtophanem *Pluto* ſignificat, balatum ovium imitantes. Βληχᾶσθαι enim dicitur de ovibus, cum balatum edunt. Et iterum: *Filii bardi & ſtupidi, & moribus hujus temporis minime accommodati.*

Βληχώδης. Ovillo ingenio præditus. [Id eſt, fatuus, ſtupidus.] *Stultus vero paſtor, & ovillo ingenio omnino præditus, miſſurus erat.*

Βλήχων. Idem ac γλήχων. Sic autem apud Atticos dicitur pulegium, quod eſt herbæ genus. Ariſtophanes etiam pubem ſic vocat.

Βληχωνία. Potio ex pulegio parata. Ariſtophanes: *An putas male mihi fore, Domine Mercuri, ſi poſt tantum temporis intervallum Oporam ſubigam? Non, ſi potionem pulegii ſumpſeris.* Qui enim poſt longum temporis intervallum multa poma edunt, damnum valetudini ſuæ contrahunt; itemque qui crebro coitu Venereo utuntur. Quoniam igitur Opora & meretricis nomen erat, ad utrumque alluſit propter vocem βληχωνίαν. Eſus enim pomorum valetudini non nocet, ſi pulegium bibatur, quoniam a ſucco ejus poma conſumuntur. Ut igitur acrimonia aliqua [poma comeſta] adſtringerentur, ſuccum pulegii confecta.

Βληχρόν. Apud Homerum & Alcæum ſignificat infirmum & debile: apud Pindarum vero, robuſtum & forte.

Βλίκαρος. Rana.

Βλιμάζειν. Proprie ſignificat imum ventrem & pectus attrectare: quod faciebant illi, qui aves emebant. Dictum quaſi θλιμάζειν, i. e. manu premere. Alii vero βλιμάζοντες interpretantur, lædentes. Aves enim vulſis plumis comedunt. [Proprie vero] βλιμάζειν ſignificat, manibus premere. Et favos exprimere βλίσαι dicitur. Et βλιμάζων, mel ex favo exprimens. Et βλιμάττομεν, attrectamus, concupiſcimus.

---

[1] Βληρόν. τὸ δέλεαρ] Heſychius & Etymologus, Βλῆρ. τὸ δέλεαρ.

[2] Βλῆτρον] Eſt vox Homerica Il. O. v. 678. ad quem locum Poetæ vide veterem Scholiaſtam & Euſtathium.

[3] Παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ] Pag. 33. (17. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Βληχὴ τὰ τέκνα καὶ οὐδ.] Corruptus hic locus diu me exercitum habuit, de cujus vero ſenſu inveſtigando utique deſperaſſem, niſi in tantis tenebris facem mihi prætuliſſet Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 180. qui idem fragmentum auctius & emendatius exhibet, & ſimul nos docet, Eupolidem ἐν Δήμοις verbis iſtis perſtrinxiſſe filios Hippocratis, (non magni illius Medici, ſed alterius cujuſdam, qui tempore Ariſtophanis Athenis vivebat) qui tanquam bardi & ſtupidi a Comicis notari ſolebant. Verba Scholiaſtæ hæc ſunt: Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν. Οὗτοί εἰσι Τελέσιππος, Δημοφῶν, Περικλῆς, διαβαλλόμενοι εἰς ὑωδίαν. καὶ Εὔπολίς φησιν ἐν Δήμοις·

Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες,
Βληχητὰ τέκνα, καὶ οὐδαμῶς τοῦ τρόπου.

Poſterior verſus non eſt ἀρτίπους, quem ſic legendum & ſupplendum putem:

Βληχητὰ τέκνα, κοὐδαμῶς τοῦ νῦν τρόπου.

Id eſt, *Filii Hippocratis ſunt ſubdititii, & ovibus ſtupidis ſimiles, & a moribus hujus temporis prorſus abhorrentes.* Sic enim legendum eſſe ſenſus ſuadet. Βληχητὰ autem proprie vocantur animalia balantia, ut oves: quod vocabulum, a Stephano in Theſauro Græcæ Linguæ omiſſum, in fragmento Æliani legitur etiam ſupra v. Ἀναπολεῖν.

[5] Καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης οὕτως ὀνομάζει] Reſpexit Suidas ad locum illum Comici *Lyſiſtr.* pag. 840.

Κομψόταται τὴν βληχώ γε παρατετιλμένη.

Dicitur enim & βλήχων & βληχώ.

[6] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 674. (460. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Κυκεῶνος] Scribendum κυκεῶνα, ut apud Ariſtophanem.

[8] Καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[9] Κατεσθίεσθαι τὴν καρδίαν] Sic etiam legitur apud Enarratorem Comici: ſed male. Senſus enim potius requirit, ut ſcribatur κατεσθίεσθαι τὴν ὀπώραν.

[10] Ἀποστυφῇ] Rectius Scholiaſta Comici ἀποστύφῃ.

[11] Βληχρόν. ἀσθενὲς παρὰ Ὁμήρῳ] Imo ἀβληχρὸν non vero βληχρὸν apud Homerum legitur, ut Pearſonius etiam obſervavit.

[12] Βλικαρος] Heſychius, Βλίκανον, βάτραχον. Idem alibi: Βλίτυχος, βάτραχος. Etymologus quoque Βλίκανον interpretatur βάτραχον.

[13] Βλιμάζειν. κυρίως τὸ τοῦ ὑπογαστρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Aves* pag. 566. (389. Ed. Baſ. *P.*)

[14] Καὶ βλιμάττομεν, ψηλαφ.] Sic locum hunc in duobus MSS. Pariſ. exaratum reperi, qui in prioribus Editt. ſic legitur: καὶ βλιμάτωμεν, ψηλαφῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν. Nota autem hæc Suidæ referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. *Lyſiſtr.* p. 907. (567. Ed. Baſ. *P.*)

Ὥσπερ πάλαι δεόμεθα καὶ βλιμάττομες.

Βλίνος. εἶδος ἰχθύος.

Βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς [1] εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον.

Βλίαρ. [2] Φύλλον συκῆς. ὅθεν καὶ βλίφυλλον, ἀντὶ τοῦ σύκινον.

Βλίττειν. [3] ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, πειράζειν, καὶ τὸ ψηλαφᾷν, καὶ τὸ ἐκπιέζειν τὰ κηρία τῶν μελισσῶν, ἢ θλίβειν. Ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Βλιττομάμμας. [4] Καί σε καλοῦμεν βλιττομάμμαν. τουτέστι μωρόν. καὶ γὰρ τὸ βλίττον μωρόν ἐστι λάχανον.

Βλίττος. εἶδος βοτάνης.

Βλίτυρι. [5] χορδῆς μίμημα.

Βλοσυρός. ἀξιωματικός. καταπληκτικός. φοβερός. σεμνός.

Βλωθρή. χλωρά. ἁπαλή. [6] εὐαξής.

Οὐκέτι [7] συρίγγων νόμιον μέλος ἄγχοθι ταύτας
Ἁρμόσει [8] βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου.

Βλωμός. τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. [9] Ἡσίοδος.
Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον.

Βλύδιον. ὑγρόν.

Βοαδρόμος. ὁ βοηθός.

Ὧδ' [10] ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπίδ' ἀείρας
Τεθνάμεν [11] ἢ φεύγειν ἤθελεν.

Βοανεργεῖς. [12] υἱοὶ βροντῆς.

Βόας [13] θεωρεῖν εἰς κακὴν πρᾶξιν φέρει.
Νεκροὶ βόες δηλοῦσι τοὺς λιμοῦ χρόνους.

Βοάσομαι [14] τὰν [15] ὑπέρτονον βοάν. Ἀριστοφάνης. Εἰ οὕτω, φησὶ Στρεψιάδης, ὁ παῖς ἐκπεπαίδευται, μέγιστον ὑπὸ τῆς χαρᾶς βοήσομαι.

Βόεια. μεγάλα. Ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν. Ἀριστοφάνης [16] Βατράχοις.

Βοείας. βύρσας.

Βοηδρομεῖν. μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Κᾶρες δὲ ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Καὶ βοηδρομούντων ἐπὶ τούτῳ τῶν δημοτῶν, ἄλλος τις παρὼν βάρβαρος ἔτρωσε τὸν ἕτερον ἐπιόντα, καὶ διεκέκριτο οὐδέν.

Βοηδρομία. Βοηδρομεῖν μὲν τὸ βοηθεῖν ὠνομάζετο.

Βλίνος. Blinus. Genus piſcis.

Βλιτάδας. Sic veteres viles mulieres vocabant.

Βλίαρ. Folium ficus. Unde & βλίφυλλον dicitur pro σύκινον, i. e. ficulneum.

Βλίττειν. Mel ex favis eximere. Item, tentare, attrectare, & favos apum comprimere. *Sed eum concluſum premis & emulges.* Sic Ariſtophanes.

Βλιττομάμμας. Stultus. Fatuus. [Ariſtophanes:] *Et te vocamus fatuum.* Blittum enim eſt olus inſipidum.

Βλίττος. Eſt genus herbæ.

Βλίτυρι. Eſt vox, qua ſonũ chordæ imitamur.

Βλοσυρός. Auctoritate præditus. Formidabilis. Gravis.

Βλωθρή. Viridis. Tenera. Procera. [In Epigrammate:] *Non amplius, Therimache, prope altam iſtam platanum paſtorale carmen fiſtulis canes.*

Βλωμός. Fruſtum panis. Heſiodus: *Qui panem edit quatuor quadrarũ & octo buccellarum.*

Βλύδιον. Humidum.

Βοαδρόμος. Auxiliator. [Bellator. In Epigrammate:] *Sic in Ambraciæ oppidi defenſione fortis bellator clypeum elatum tenens mori quam fugere maluit.*

Βοανεργεῖς. Filii tonitru.

Βόας θεωρεῖν εἰς κακ. *Boves in ſomnis videre malũ portendit. Mortui boves famem ſignificant.*

Βοάσομαι τὰν ὑπέρτ. *Maximum clamorem edam.* Ariſtophanes. Si ita, Strepſiades inquit, filius meus inſtitutus eſt, maximum præ lætitia clamorem edam.

Βόεια. Magna. *Duodecim grandia verba proloqui ſolebat.* Ariſtophanes *Ranis.*

Βοείας. Pelles bubulas.

Βοηδρομεῖν. Feſtino curſu accedere. Apud Cares vero ſignificat opem ferre. *Cum populares ea re exciti ad opem ferendam concurrerent, alius quidam barbarus, qui tunc aderat, alterum invadentem vulneravit, nec ullum inter eos diſcrimen ſtatui potuit.*

Βοηδρομία. [Auxilium.] Βοηδρομεῖν ſignificat τουτέστιν, ἐπὶ μάχην δραμεῖν. ἔστι δὲ ἡ [1] Βοηδρομία ἑορτή τις Ἀθήνησι καλουμένη, καθ' ἣν ἡμέραν ἐβοήθησεν ὁ [2] Ξοῦθος πολλῇ σπουδῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐρεχθεὺς τότε Ἀθηνῶν ἐβασίλευσεν.

---

[1] Εὐτελεῖς] Malim εὐήθεις, ut habet Heſychius.

[2] Βλίαρ] Vide Heſychium v. Βλικάς.

[3] Βλίττειν. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 336. (234. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Καί σε καλοῦμεν βλιττομάμμαν] Apud Ariſtoph. *Nubibus* pag. 180. (109. Ed. Baſ. *P.*) unde hæc deſcripſit Suidas, rectius ſic legitur:

——Καί σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.

[5] Βλίτυρι. χορδῆς μίμημα] Vide ſupra v. Βλήτυρι.

[6] Εὐαξής] Sic etiam habet Heſychius, ſed male. Scribendum enim eſt εὐαυξής. Enarrator Homeri ad Il. N. v. 390. Βλωθρή. μακρά. παρὰ τὸ βλώσκειν, ὅ ἐστι βαίνειν. εὐαυξὴς γάρ.

[7] Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἄγχοθι τ.] Diſtichum hoc legitur Epigrammatum lib. III. cap. XXVI. Epigr. 2. ut Portus etiam obſervavit.

[8] Ἁρμόσει] In Anthologia loco laudato legitur ἁρμόζῃ, uti etiam hic metri & ſenſus gratia ſcribendum eſt.

[9] Ἡσίοδος] *Oper. & Dier.* lib. II. v. 60.

[10] Ὧδ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur Anthol. lib. III. cap. V. Epigr. XIII.

[11] Τεθνάμεν ἢ φεύγειν ἤθελεν] Scribe & ſupple,
Τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἵλετ' Ἀρισταγόρας.
Sic enim recte legitur in Anthologia Epigrammatum.

[12] Βοανεργεῖς. υἱοὶ βρ.] Sic apud Marcum cap. III. v. 17. Jacobus & Joannes Apoſtoli a Servatore noſtro vocantur, ubi ſcriptum eſt Βοανεργές, ut Portus etiam monuit.

[13] Βόας θεωρεῖν εἰς κακὴν πρ.] Duo hi verſus, ad ſomniorum interpretationem pertinentes, in antiquiſſimo MS. Pariſ. deſunt, & in altero ad marginem ſcripti leguntur, additis his verbis: Λύσις ὀνείρου. Νικηφόρος Πατριάρχης. Ἰαμβικοί. Cæterum, prior verſus tantum apud Nicephorum hodie legitur, non etiam poſterior. Aſtrampſychus vero utrumque habet.

[14] Βοάσομαι τὰν ὑπέρτονον βοάν] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Nubibus* pag. 188.

[15] Ὑπέρτονον] MSS. Pariſ. habent ὑπέρτατον. Sed in omnibus Editt. præcedentibus, uti & apud Ariſtophanem legitur ὑπέρτονον, quam proinde lectionem in hac Editione quoque retinendam cenſui.

[16] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 255. (166. Ed. Baſ. *P.*)

Βοήθεον. ἀντὶ τοῦ ἐν μάχῃ ἔτρεχον. ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἐβοήθουν, τουτέστι συνεμάχουν. καὶ Βοηθεῖ, δοτικῇ, ἀντὶ τοῦ μάχεται. [3] Ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύρασι βοηθεῖ.

Βόθυνος. εἶδος ἀστέρος. ζήτει ἐν τῷ Κομήτης.

Βολβός. [4] Ἀριστοφάνης· Καταφαγὼν βολβῶν χύτραν. ἐπὶ τῶν λαγνιστάτων. ἐπιτήδειοι γὰρ εἰς συνουσίαν οἱ βολβοί. ἔστι δὲ εἶδος ὀσπρίου, ἢ καὶ κρομμύου. καὶ Βολβὸς, τὸ ὕδνον.

Βολεῶνας. [5] οὕτως οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, οὗ ἡ κόπρος τῶν βοῶν καὶ ὑποζυγίων καὶ τῶν προβάτων βάλλεται.

Βοήν. μάχην. καὶ μεγάλην φωνήν.

Βόθυνος. [6] τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ· οὗ μνήμην Ἰσαῖος καὶ Καλλισθένης ποιεῖται.

Βολίς. βέλος, ἀκόντιον, λογχάριον. καὶ Βόλος, τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. [7] ἐν Ἐπιγράμματι·

Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφεὶς βόλον· ἐν δ' ἁλίοισι
Κλίτωρ· ἐν θηρσὶν Δᾶμις ἐρημονόμοις.

καὶ αὖθις·

Εὐστιβὲς [8] αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.

καὶ βόλος, ἐν [9] Ἐπιγράμματι·

Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων.

Βόλιτος. [10] Ἀττικοὶ οὕτω λέγουσι χωρὶς τοῦ β, ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον. Ἀριστοφάνης· Ἐτρεφέτην ἐν πᾶσι βολίτοις. τουτέστιν, ἐν πάσῃ τρυφῇ, καὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς. Βολίτοις δὲ, ὅτι περὶ βοῶν ὁ λόγος. οὕτω δὲ λέγονται οἱ σπέλεθοι τῶν βοῶν.

Βολίτου [11] δίκην. πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας. ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους κολάζει.

Βόλος. ἡ δρόσος.

Βόλος ὁ κυβευτικὸς ἀγύρτης λέγεται. ἔστιν ἐν τῷ Ἀγύρτης.

Βομβάζειν. [12] φθέγμα ἐπὶ τῷ διασύρειν καὶ τωθάζειν λεγόμενον.

Βομβαύλιοι. [13] ἀντὶ τοῦ αὐληταί. τὸ δὲ βομβύ-

opem ferre, vel ad prælium accurrere. Eſt autem Boedromia feſtum Athenis, inde ita vocatum, quod [Ion] Xuthi filius celeriter opem tuliſſet Athenienſibus, cum ab Eumolpo Neptuni filio bello premerentur, regnante Athenis Erechtheo.

Βοήθεον. Ad prælium accurrebant: non autem, bellum gerentibus opem ferebant. Et βοηθεῖ, cum dativo, pugnat. [Ariſtophanes:] *Multitudo hæc fœminarum foris opem nobis latura eſt.*

Βόθυνος. Stellæ genus. Quære in v. Κομήτης.

Βολβός. Bulbus. Ariſtophanes: *Devorata bulborum olla.* Dicitur de hominibus admodum libidinoſis & laſcivis. Bulbi enim ad coitum Venereum faciunt. Eſt autem genus leguminis, vel etiam cepæ. Et βολβὸς, tuber.

Βολεῶνας. Sic Attici vocant loca, in quæ boum & jumentorum & ovium ſtercus conjicitur. Sterquilinia.

Βοήν. Pugnam. Item, ingentem clamorem.

Βόθυνος. Locus quidam proprie ſic dictus in Sacra Via, cujus mentionem facit Iſæus & Calliſthenes.

Βολίς. Telum, jaculum, parva lancea. Et βόλος, rete piſcatorium. In Epigrammate: [*Tres venatores hæc Pani dona dedicarunt:*] *Pigres, qui volucres; Clitor, qui piſces; & Damis, qui feras ſylveſtres reti capere ſolebat.* Et iterum: *Promontorium mergorum piſces capientium apta ſedes.* Et βόλος, jactus retis. In Epigrammate: *Et ſuber retium ſub aqua latentium indicium.*

Βόλιτος. Sic Attici ſine β dicunt, quod nos vocamus βόλβιτον. Stercus boum. Ariſtophanes: *Me omni ſtercorum genere aluerunt.* Quaſi diceret, omni deliciarum & bonorum genere. Βολίτοις vero dixit, quia de bobus loquitur. Sic autem ſtercus bubulum appellatur.

Βολίτου δίκην. Judicium fimi. Solonis enim lex etiam illos puniebat, qui fimum furati eſſent.

Βόλος. Ros.

Βόλος ὁ κυβ. Eſt quidam jactus talorum, qui ἀγύρτης dicitur. Vide in v. Ἀγύρτης.

Βομβάζειν. Vox, qua aliquem deridemus.

Βομβαύλιοι. Tibicines. Pro βομβύλιος [Ariλιος, ἐν παραθήκῃ τοῦ α εἶπε βομβαύλιος, παίζων παρὰ τὸν αὐλόν.

---

[1] Βοηδρομία, ἑορτή τις Ἀθήνησι καλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione. Βοηδρομία autem, cum pro feſto accipitur, ſcribendum potius eſt προπαροξυτόνως Βοηδρόμια, ut Λήναια, Διονύσια, Θεσμοφόρια, & reliqua feſtorum nomina.

[2] Ὁ Ξοῦθος] Imo, Ἴων ὁ Ξούθου, ut recte legitur apud Harpocrationem.

[3] Ἑσμὸς γυναικῶν οὑτ.] Verſus hic apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* pag. 858. (549. Ed. Baſ. *P.*) rectius ſic legitur:
Ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύρασιν αὖ βοηθεῖ.

[4] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 756. (509. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Βολεῶνας. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ καλ.] Ex Harpocratione.

[6] Βόθυνος. τόπος τις ἰδίως οὕτω καλ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. vi. cap. xv. Epigr. xii. ut Portus monuit.

[8] Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθ.] Integrum Epigramma, ex quo Pentameter hic decerptus eſt, exſtat Anthol. lib. vi. cap. iii. Epigr. iii. ut Portus etiam monuit.

[9] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. iii. Epigr. iv. ut itidem Portus obſervavit.

[10] Βόλιτος. Ἀττικοὶ οὕτω λέγουσι χωρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 420. (301. Ed. Baſ. *P.*)

[11] Βολίτου δίκην. πρὸς τοὺς ἐπὶ μικρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 328. (227. Ed. Baſ. *P.*)

[12] Βομβάζειν] Formatum a βόμβαξ, qua voce uſus eſt Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 767.

[13] Βομβαύλιοι] Voce hac uſus eſt Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 412. (295. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

Βομβεῖ. καὶ περιβομβεῖ. [1] Σιμοκάτης· Ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει τρανέστερον, παρεδριμύττετο τὸν πολέμιον. Βόμβος δὲ, ὁ ἦχος τῶν μελισσῶν. Βόμβος, ψόφος τίς.

Βόμβησεν. ἐψόφησέ πως.

Βομβοῦσιν αἱ μέλισσαι, ὅταν τις προσίῃ μύρου ὄζων. Πολιτείας θ'. † Καὶ [2] οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ περὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μεμηνότες δαῖτα καὶ χεῖρα, καὶ ἄλλοι, οὓς εἶπον, Ὀρέστης, Μαρψίας, Καλλίου τοῦ Ἀθηναίου κόλακες [3] σὺν ἑτέροις, καὶ ὅδε παρὰ Ῥωμαίοις Ἄλβιος ὄνομα.

Βομβυλιός. ζῶον, ἢ τὸ βησίον λεγόμενον. [4] καὶ εἶδος μελίσσης, παρὰ τὸ βομβεῖν, ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης. Βομβυλιὸς ζῶόν ἐστι παραπλήσιον μελίττῃ, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ βόμβου, ὃν ἐκεῖνο βομβεῖ.

Βομβυλιός. εἶδος μελίσσης. καὶ εἴρηται παρὰ τὸ βομβεῖν. καὶ παροιμία· Βομβυλιὸς ἄνθρωπος. ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου· παρόσον μὲν βομβυλιός ἐστι μελίσσης εἶδος, ἐκ πηλοῦ πλαττούσης τὰ κηρία.

Βομβύλον. [5] σκεῦος στρογγυλοειδές.

Βονιφάτιος. ὄνομα κύριον.

Βοοβοσκός.

Βοοθύτης. ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βοὸς κέρας. [6] Ὅμηρος·

Ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα.

κατεσκεύαζον γὰρ σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου, ἣν περιετίθεσαν τῇ ὁρμιᾷ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποτρώγωσι τὸν λίνον.

Βοῶμεν. ὀμόσωμεν. καὶ Βοώμενον, ἐπικαλούμενον.

Βοώνης. [7] οὗτος παρὰ τῆς πόλεως ᾑρεῖτο, ἵνα βοῦς αὐτῇ πρίηται πρὸς τὰς θυσίας. ἦν δὲ λαμπρὸν τὸ βοώνην γενέσθαι, ἐπειδὴ στρατηγοὺς φασὶ βοώνας μάλιστα χειροτονεῖσθαι.

Βοῶπις. μεγαλόφθαλμος. [8] εὐόφθαλμος.

Βοώτης. ἄστρον πλησίον τῶν Ἄρκτων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἀρκτοφύλαξ καλεῖται. ἐν τῷ Ἄρκτος.

Βοώτης. αἱ [9] μέγισται ἀρχαὶ παρὰ Ἀθηναίοις ἀπὸ τούτων ἐχειροτονοῦντο.

Βοωτίαις. [10] Καί τινων βοωτίαις ἐφεστώτων, τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασιν ἐνεμημένων. Κρίτων [11] ἐν τοῖς Γετικοῖς.

ſtophanes] addito α [Comice] dixit βομβαύλιος, alludens ad vocem αὐλὸς, quæ tibiam ſignificat.

Βομβεῖ. Bombum edit. Et περιβομβεῖ, circumſonat. Simocatta: *Cum vero exercitum Perſicum* [*rumor ille*] *clarius circumſonaret, hoſtis dolore affici cœpit.* Eſt autem βόμβος ſonus apum. Item, ſtrepitus quivis.

Βόμβησεν. Bombum & ſtrepitum edidit.

Βομβοῦσιν αἱ μέλ. Apes bombum edunt, cum quis unguentum olens ad eas accedit. [Plato] lib. IX. *de Republ.* † *Et illi, qui Dionyſii menſam circumſtrepunt, & Alexandri epulis avide inhiant, manumque ejus adulatorio more oſculantur, & illi, quos dixi, Oreſtes, Marpſias, & Calliæ aſſentatores cum ſociis; itemque Albius ille Romanus.*

Βομβυλιός. Bombylius, animal; quod etiam βησίον vocatur. Item genus apis, quæ favos ex luto fingit. A verbo βομβεῖν, bombum edere. [Aliter.] Βομβυλιὸς animal eſt api ſimile, dictum a bombo, quem edit.

Βομβυλιός. Apis genus, quod dictum eſt a bombo, quem edit. Et proverbium: *Homo bombylius.* Id eſt, inutilis. Bombylius enim eſt genus apis, favos ex luto fingentis.

Βομβύλον. Vas quoddam rotundum.

Βονιφάτιος. Bonifacius. Nomen proprium.

Βοοβοσκός. Boum paſtor.

Βοοθύτης. Qui boves ſecuri mactat.

Βοὸς κέρας. Bovis cornu. Homerus: [*Plumbum,*] *quod cornui bubulo* [*in hamo*] *aptatum eſt.* Fiſtulam enim ex cornu bubulo conficiebant, qua funiculum piſcatorium circundabant, ne piſces eum arroderent.

Βοῶμεν. Juremus. Et Βοώμενον, invocatum.

Βοώνης. Boum emptor. Hic a civibus eligebatur, ut boves ad ſacrificia emeret. Erat autem munus iſtud valde honorificum, quoniam Boonæ exercitus duces plerumque creari ſolebant.

Βοῶπις. Magnos oculos habens. Pulchris oculis prædita.

Βοώτης. Bootes, aſtrum urſis vicinum, quod etiam Ἀρκτοφύλαξ vocatur. Vide in v. Ἄρκτος.

Βοώτης. [Imo Βοώνης.] Ex horum ordine Athenis ſummi Magiſtratus creabantur.

Βοωτίαις. [Arationibus.] *Cum alii agriculturæ præfecti eſſent, alii vero caſtellorum curam gererent.* Criton in *Geticis.*

---

[1] Σιμοκάτης· Ὡς δὲ τὸ Περσ.] Apud Simocattam lib. II. cap. II. locus hic ita legitur: Ὡς δὲ τὰ τοῦ λόγου τὸ Περσικὸν περιεβόμβου τρανέστερον &c. Sed pro περιεβόμβου potius ſcribendum eſt περιεβόμβει, ut Suidas hic habet.

[2] Καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβ.] Fragmentum hoc Æliano tribuit Kuhnius. Vide etiam infra v. Διώνυμος & Κλείσοφος.

[3] Σὺν ἑτέροις] Scribendum puto σὺν ἑταίροις, i. e. cum ſociis.

[4] Καὶ εἶδος μελίσσης] Vide Enarratorem Comici ad *Acharnenſ.* pag. 413. & ad *Veſpas* pag. 438.

[5] Βομβύλον. σκεῦος στρογ.] Heſychius & Etymologus vas iſtud rectius vocant βομβυλιοὺς, quos vide. Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. II. v. 571. βομβύλην vocat. Vide etiam Caſaub. ad Athen. lib. VI. cap. XVIII.

[6] Ὅμηρος] Il. Ω. v. 81. ubi vide Scholiaſtam. Heſychius: Βοοσκέρας (lege Βοὸς κέρας) τὸ περιτιθέμενον τῇ ὁρμιᾷ κέρας κατὰ τὸ ἄγκιστρον: quæ nota itidem ad modo laudatum locum Homeri referenda eſt.

[7] Βοώνης. οὗτος παρὰ τῆς πόλ.] Vide Harpocrationem.

[8] Εὐόφθαλμος] Hæc vox in prioribus Editt. deeſt, quam ex MSS. revocavi.

[9] Αἱ μέγισται ἀρχαὶ παρὰ Ἀθηναίοις ἀπὸ τούτων ἐχειρ.] Hæc ad vocem Βοώνης pertinent, ex Harpocratione deſumpta, & in locum alienum tranſlata, ut Pearſonius recte obſervavit.

[10] Βοωτίαις] Vide Heſychium v. Βοωτεῖν.

[11] Κρίτων] In prioribus Editt. male legitur Κρότων, cujus loco in uno codice Pariſ. recte ſcriptum reperi Κρίτων.

Βοπόρευς.[1] παρὰ Ἡροδότῳ ὀβολοὺς μεγάλους.

Βορᾶς. βρώσεως, ἢ τροφῆς. Βοῤῥᾶς δὲ, ὁ ἄνεμος. καὶ κλίνεται Βοῤῥᾶ. ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, Βοῤῥαῖ. Σκληροὶ Βοῤῥαῖ ἐπιπνεύσαντες. καὶ Βορέας, Βορέου. καὶ Βοῤῥαίη. [2] Λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἐπέληκε.

λ. Kuster in Append. Eustath. 862.45. 1329.33.

Βορβόροπιν. κῆπον. σημαίνει δὲ τὸ μόριον. λ

Βορβοροτάραξις. [3] Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ ταραχωδέστατε ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν, καὶ θορυβῶν ὥσπερ βόρβορον· θορύβου πληρώσας τὴν πόλιν καὶ βορβόρου. καὶ παροιμία·

——————Βορβόρῳ ὕδωρ
Λαμπρὸν μιαίνων, οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.

ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων αἰσχίστοις.

Ἔκδηλος[4] ἐστὶ βόρβορος ψυχῆς ῥύπος.
Ἰλὺν πεπλευκὼς, τοῦ νοὸς νόει βλάβην.

Aeschyl. Eumen. 697. Zenob. II.70. Diogenian. III.55. M. Apostol. V.83. Proverb metric. Troch.

Βορβορυγμός. ὁ ἦχος τοῦ ὕδατος ἐπιφερόμενος. Ἡ φάρυγξ ἐκελάρυζε, καὶ πολὺς ἐν τῷ στόματι ἦν βορβορυγμός.

Toup. Praef. ad III. 7.

Βορβορυγμός.[5] ἦχος ἐκ τοῦ στόματος. σύνθημα δέ ἐστι τοῖς καμήλοις τοῦ καθέζεσθαι ὁ τοιοῦτος ἦχος.

Polybius. Fragm. Hist. LXX. Vol. V. p.74 ubi conf. Schweighaeus. qui de hoc loc. docuit in Fasciculo Imo. in Suidam p.22. notatque posteriorem fragm. partem adhibitam esse infr. V. Ἐπιβολή.

Βορίανθος. Οἱ βάρβαροί τινες κλείνουσι Βορίανθον τυραννήσαντα, ταύτῃ προσάγεσθαι τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἡγούμενοι ἐς εὔνοιαν. καὶ δὴ ἀφικόμενοι τῶν τοῦ Βοριάνθου αὐθεντῶν τινες, ἆθλα τῶν περὶ τὸν ἄνδρα πεπραγμένων ἠξίουν παρὰ Σκιπίωνος κομίζεσθαι. ὁ δὲ [6] Σκιπίων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

Βορόν. βρωτικόν. ὀξυτόνως. [7] Ἀριστοφάνης· Μιαρὸν τὸ χρῆμα, κάκοσμον, καὶ βορόν.

Βόσιν.[8] τροφήν.

Βοσκήσομεν. θρέψομεν. καὶ Βόσκουσαν. τρέφουσαν. Σοφοκλῆς[9] περὶ Οἰδίποδος·

Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
Γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
Αἰδεῖσθ' ἄνακτος ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ,
Μήτ' ὄμβρος ἱερὸς, μήτε φῶς προσδέξεται.

Βοσόρ. τὸ ἱμάτιον τὸ ἀπὸ κόκκου βεβαμμένον κατὰ Ἑβραΐδα διάλεκτον.

Βόσπορος.[10] πόλις περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἣν Βωχάνος ὁ Τοῦρκος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ βασιλέως ἐπόρθησε.

Βοπόρευς ὀβελούς. Sic Herodotus magna verua vocat.

Βορᾶς. Pabuli. Cibi. Βοῤῥᾶς vero, Boreas ventus. Declinatur Βοῤῥᾶ, Boreæ. Et rectus pluralis Βοῤῥαῖ. *Cum aſperi & vehementes Boreæ flarent.* Et Βοῤῥαίη, [adjectivum a Βοῤῥᾶς.] *Vehementi vento Boreali antennam fractam vidit.*

Βορβόροπιν. Partem obſcœnam. Pudendum.

Βορβοροτάραξις. Apud Ariſtophanem ſignificat turbulentiſſime, vel, urbem noſtram turbans ut cœnum: urbem noſtram tumultu & cœno replens. Et proverbium: *Limpidam aquam, quam cœno inquinaveris, nunquam invenies potui aptam.* Dicitur de iis, qui res pulcherrimas cum fœdiſſimis miſcent.

Lutum manifeſtas animæ ſordes ſignificat.
Si lutum naviges, menti tuæ malum aliquod portendi ſcito.

Βορβορυγμός. Sonus aquæ. *Fauces ſonabant, & magnus ore edebatur ſtrepitus.*

Βορβορυγμός. Sonus, qui ore editur. Hujuſmodi vero ſono camelis ſignum datur, ut conſideant.

Βορίανθος. Borianthus. Barbari quidam Borianthum tyrannum interfecerunt, hac ratione putantes ſe ducis Romanorum benevolentiam ſibi conciliaturos eſſe. Quidam igitur percuſſorum Scipionem adeuntes cædis perpetratæ præmia ab eo poſtularunt. Quibus Scipio reſpondit, non ſolere Romanos probare inſidias, quas milites contra duces ſuos moliti eſſent.

Βορόν. Voracem. Cum acuto ſcribitur. Ariſtophanes: *Animal impurum, fœtidum, & vorax.*

Βόσιν. Cibum. Alimentum.

Βοσκήσομεν. Paſcemus. Alemus. Et βόσκουσαν, paſcentem, alentem. Sophocles de Oedipode: *At, ſi homines non veremini, almum ſaltem & clariſſimum ſidus Solis verentes, piaculum ejuſmodi manifeſtare erubeſcite, quod neque tellus, neque mare ſacrum, neque lux admittat.*

Βοσόρ. Sic Hebraice vocatur veſtis cocco tincta.

Βόσπορος. Boſporus, urbs ad Helleſpontum ſita, quam Bochanus Turcus ſub Juſtiniano Imperatore vaſtavit.

---

[1] Βοπόρευς. παρὰ Ἡροδότῳ ὀβ.] Scribe, Βοπόρευς ὀβελούς. παρὰ Ἡροδότῳ τοὺς μεγάλους. Locus autem Herodoti, ad quem Suidas reſpexit, exſtat. lib. II. pag. 90. ut Portus monuit.

[2] Λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἐπ] Scribe & ſupple, Λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἐπεῖδε κέρας. Sic enim recte legitur infra v. Λαῖλαψ. Pentameter autem hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod ex codice MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus ſupra v. Ἀήτης.

[3] Ἀριστοφάνης] *Equitibus* pag. 304. (206. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἔκδηλος ἐστι βόρβορος ψυχῆς ῥύπος. Ἰλὺν πεπλ.] Duo hi verſus onirocritici (qui leguntur apud Aſtrampſychum) deſunt in MS. Pariſ. **A**. iidemque in MS. B. ad marginem leguntur.

[5] Βορβορυγμός. ἦχος ἐκ τοῦ στόμ.] Sic habent MSS. Pariſ. In prioribus vero Editt. vox βορβορυγμὸς deſideratur, & quæ ſequuntur præcedenti articulo annexa leguntur.

[6] Ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρίνεται, μηδαμῶς εἶναι Ῥωμ.] Hæc repetuntur infra v. Ἐπιβουλή.

[7] Ἀριστοφάνης· Μιαρὸν τὸ χρ.] Apud Ariſtophanem in *Pace* pag. 626. (435. Ed. Baſ. *P.*) locus hic rectius ita legitur:

Μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.

De ſcarabæo Comicus ibi loquitur.

[8] Βόσιν] Ab inuſitato verbo βόω: unde βόσκω, paſco.

[9] Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyran.* pag. 206. ut Portus monuit.

[10] Βόσπορος. πόλις περὶ τὸν Ἑλλ.] Vide Procop. *de Bello Perſ.* lib. I. cap. XII.

‡

Βόσποροι¹ δύο· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα· ὁ δὲ Θρακικὸς, ὥς φησι Φιλαίας.

Βόστρυχος. πλέγμα τριχῶν γυναικείων. ² ἐν Ἐπιγράμματι·

Εἰπὲ, τίνι πλέξεις ἔτι βόστρυχον;

Ἀριστοφάνης· ³

Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
Τῶν σῶν βοστρύχων.

Ἐναλείφειν ⁴ τὰς τρίχας, καὶ διαπλεθέναι κατὰ βοστρύχους, εὐθὺς ἅπασι πρόχειρον, ὅτι ἄνθρωπος οὗτος τῇ Χίων Θεῷ καὶ τοῖς Ἰθυφάλλοις ὠργίακεν.

Βοτά. βοσκήματα. καὶ Βολάνη, ὁ χόρτος. Καδμείων τινὲς ἱπποβοσκοὶ περὶ βολάνης πρός τινας τῶν Μινυῶν ἤριζον. † Τοὺς πλησίον ὑπερβάλλοντας λόφους, μεστὸν εὑρήσουσι τὸ πεδίον παντοίων βοτῶν.

Βοτηρικὰ κύπελλα. ἐν ⁵ Ἐπιγράμματι. καὶ Βοτῆρες, ποιμένες.

Βοτὴρ, καὶ δοτήρ. Δώτωρ δὲ καὶ βώτωρ.

Βοτός. τροφὴ, ἢ βοσκή. καὶ βροτὸς, ὁ ἄνθρωπος.

Βοτρυδόν. ⁶ ἐπαλλήλας. ⁷ ἡ ἑτέρα τῆς ἑτέρας ἐχομένη, ὡς ῥᾶγες τῶν βοτρύων.

Βότρυν. τὴν ὀπώραν· οὐχὶ τὴν σταφυλὴν μόνον. καὶ μήποτε ⁸ τὴν ⁹ βοτρυΐαν ὀπώραν.

Βότρυν κατέσθειν, ὀμβρικὴν δηλοῖ ¹⁰ λύσιν.

Βοτρυόδωρος. ἡ εἰρήνη. ἐπεὶ αἱ ἄμπελοι ἐν εἰρήνῃ φύονται. ¹¹ Ἀριστοφάνης· Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. καὶ παροιμία· Βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται. ἐπὶ τῶν ἐξισοῦσθαι φιλονεικούντων.

Βοτρυοσταγῆ ¹² ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα, καὶ τὰ Φιλαινίδος, καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων.

Βούβοτον ¹³ Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν. καὶ Βούβοτος, ἡ πολλὴν τροφὴν ἔχουσα.

Βόσποροι δύο. Boſpori duo ſunt: alter prope Propontidem, qui Thracicus dicitur: [alter vero Cimmerius appellatus,] ut ait Philæas.

Βόστρυχος. Cincinnus muliebris. In Epigrammate: *Dic, cui nectas adhuc cincinnum.* Ariſtophanes: *Vehemens enim me cincinnorum tuorum amor inquietat.* † [*Si aliquis*] *capillos inungat, & in cincinnos colligat, illico in promptu cuivis eſt dicere, hominem eum Chiorum Deæ & Ityphallorum orgia celebraſſe.*

Βοτά. Pecudes. Et βοτάνη, herba. *Quidam paſtores equorum inter Cadmeos cum quibuſdam Minyarum de herba contendebant.* † *Vicinis collibus ſuperatis, planitiem omnigenis pecudibus refertam invenient.*

Βοτηρικὰ κύπελλα. Paſtoralia pocula. In Epigrammate. Et βοτῆρες, paſtores.

Βοτὴρ, & δοτὴρ, [per ο ſcribuntur.] Δώτωρ vero & βώτωρ [per ω.]

Βοτός. Cibus, vel pabulum. At βροτός, mortalis.

Βοτρυδόν. Denſe inſtar racemi. Vel ita, ut alter alteri adhæreat, tanquam acini racemorum.

Βότρυν. Non ſolum uvam, ſed etiam omnis generis fructus arboreos, vel poma, significat. Forte tamen ſolum tantum fructum vitis ſignificat.

Βότρυν κατέσθειν, ὀμβρ. *Uvas comedere, inundationem imbris ſignificat.*

Βοτρυόδωρος. Uvarum donatrix. Epithetum pacis. Tempore pacis enim vites naſcuntur. Ariſtophanes: *O veneranda pax, uvarum* [*altrix &*] *donatrix.* Et proverbium: *Uva juxta uvam matureſcit.* Dicitur de iis, inter quos mutua eſt æmulatio.

Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Vites. † *Eum Botryis, ac Philænidis, aliorumque hujuſmodi laſciviæ ſcriptorum commentarios obſcœnitate ſua ſuperaſſe.*

Βούβοτον. Paſcuis & pabulo abundantem. *Ad imam montis Orbeli partem paſcuis abundantem.*

---

[1] Βόσποροι δύο· ὁ μὲν κατὰ τὴν Προπ.] Locus hic mutilus videtur; quem proinde ſic legerim & ſuppleverim: Βόσποροι δύο. ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ Θρακικὸς καλούμενος· ὁ δὲ Κιμμέριος. Haud enim perſuadere mihi poſſum, noſtrum Geographiæ adeo imperiſtum fuiſſe, ut Boſporum Thracicum diverſum ſtatueret ab eo Boſporo, qui Propontidi vicinus erat, cum Geographiæ vel leviter gnari haud ignorent, Boſporum Thracicum inter Propontidem & Pontum Euxinum interjectum eſſe.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, ex quo locus hic decerptus eſt, legitur Anthol. lib. VII. pag. 590.

[3] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag 752. (506. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἐναλείφειν τὰς τρίχας, καὶ διαπλ.] Locus hic eſt mutilus, qui ex Syneſii *Encom. Calvit.* pag. 85. unde eum Suidas deſcripſit, ſic ſupplendus eſt: Ἀλλ᾽ εἰ μόνον ἐν τοῦτο φανείη, περὶ πλείστου τὰς τρίχας ποιούμενος, ὡς ἐναλείφειν τε αὐτὰς καὶ διαπλεχθῆναι κατὰ βοστρύχους, εὐθὺς ἅπασι πρόχειρον λέγειν, ὅτι ἄνθρωπος οὗτος &c. Verba ultima fragmenti hujus leguntur etiam infra v. Ὄργια.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, ad quod Suidas hic reſpexit, ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus ſupra v. Ἀμφιλαφῆ.

[6] Βοτρυδόν] Voce hac uſus eſt Homerus Il. Β. v. 89. ad quem locum Suidas reſpexit. Confer Heſychium.

[7] Ἐπαλλήλας] Scribe ἐπαλλήλως.

[8] Καὶ μήποτε τὴν βοτρ.] Recte & caute hæc adduntur. Falſum enim exiſtimo, βότρυν interdum generali ſignificatione omnem ὀπώραν comprehendere, cum vocem illam nuſquam eo ſenſu mihi lectam meminerim.

[9] Βοτρυΐαν ὀπώραν] Malim βοτρυΐνην ὀπώραν.

[10] Λύσιν] Lege κλύσιν, ut apud Aſtrampſychum, ex quo verſus hic onirocriticus depromptus eſt.

[11] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 660. (452. Ed. Baſ. *P.*)

[12] Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. Ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδ.] Locus hic ita ſupplendus & diſtinguendus eſt: Βοτρυοσταγῆ ἔρνη. † Βότρυς. ὄνομα κύριον. Ὑπερβεβηκέναι &c. Manifeſtum enim eſt, duos diverſos articulos hic in unum confuſos eſſe, & ante ὑπερβεβηκέναι excidiſſe vocem Βότρυς, ad quam, tanquam caput ſuum, ea quæ ſequuntur referri debent. Cæterum verba illa priora, βοτρυοσταγῆ ἔρνη, ſunt fragmentum verſus Archeſtrati apud Athen. lib. I. pag. 29. Quæ vero ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis pag. 53. unde ea Suidas depromſit.

[13] Βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. XXII. ut a Porto etiam obſervatum fuit.

Βουβών. τὸ πάθος. Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεσθαι καὶ μεγάλως βαίνειν εἰς οἴδημα.

Βουβωνιῶ. Φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.

Ἐγὼ[1] μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι· (λείπει ἀπελθεῖν.)
Βουβωνιῶ γὰρ τὼ νεφρὼ ὑπὸ τοῦ κόπου.

Βούβρωστις. ὁ μέγας λιμός. εἴρηται δὲ, ὅτι βοῦς λυμαίνεται, καὶ τὰς βοῦς βρῶσιν ποιεῖ.

Βουγάϊος.[2] τὸ βοῦ κατ' ἐπίτασιν· ὡς ἐν τῷ βουπεῖνα, ἡ μεγάλη πεῖνα· καὶ βούγλωσσοι.

Βουδόρῳ νόμῳ. ἐπὶ τῶν ἀξίων οὕτω δέρεσθαι, ὡς οἱ βόες.

Βουζύγης.[3] ὁ Ἡρακλῆς.

Βουθία. πόλις Ἰωνίας. ὁ πολίτης Βουθαῖος.

Βοῦθος[4] περιφοιτᾷ. ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων καὶ παχυφρόνων εἴρεται. καὶ [5] Βουθοίνας ὁ Ἡρακλῆς. Ὕλλου γὰρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ πεινάσαντος, ἕνα τῶν ἀροτήρων βοῶν Θεοδάμαντος θοινήσας ἔφαγεν.

Βουθυτεῖ.[6] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ὁ δεσπότης ἔνδον βουθυτεῖ. καταχρηστικῶς εἴρηται ἡ βουθυσία, δηλοῦσα τόν τε ὄγκον τοῦ μεγέθους, καὶ τὸ ἐντελὲς τῆς θυσίας,[7] ἣν ἑκατόμβην καλοῦσι, καὶ τριττύν.

Βούκαια. πόλις Φωκίδος.

Βουκελλάριοι. οἱ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζονται. καὶ ἡ τῶν Βουκελλαρίων χώρα Γαλλογραικία.

Βουκολήσας. ἀπατήσας. Βουκόλημα,[8] τὸ θέλγητρον. Καὶ ὅπως ἔχῃ τι [9] βουκόλημα τῆς λύπης, ἀνέθηκε τοῖς τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.

Βουκάρας. ποταμός. Πολύβιος· Κατὰ τὴν εἰς θάλασσαν ἐκβολὴν τοῦ Βουκάρα ποταμοῦ.

Βουκόρυζαν. τὴν μεγάλην κόρυζαν. καὶ Κορυζᾶν, τὸν ἰσχυρῶς [10] κορύζοντα. Μένανδρος.

Βούλγαροι. Ὅτι οἱ Βούλγαροι ἠρέσθησαν εἰς τὴν στολὴν τῶν Ἀβάρων, καὶ μετημφιάσαντο αὐτήν, καὶ ἕως νῦν περιβέβληνται. Ὅτι ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτμήτου ἤκμαζεν ὁ Τέρβελις, ὁ Βουλγάρων ἀρχηγός· καὶ ὁ αὐτὸς Ἰουστινιανὸς, καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Ἡρακλείου υἱὸς, ὑπόφοροι τούτῳ ἦσαν. τὴν γὰρ ἀσπίδα, ἣν εἶχεν ἐν πολέμῳ, ὑπτίαν ἔθηκε, καὶ τὴν ἑαυτοῦ μάστιγα, ᾗ ἐχρῆτο ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ ἕως οὗ ἐσκέπασεν ἀμφότερα, χρήματα ἐνετίθει. καὶ τὸ δόρυ ἐν τῇ γῇ παρακλίνας, μέχρι τῶν περάτων καὶ ἐς ὕψος πολὺ σηρικὴν ἐσθῆτα

Βουβών. Tumor inguinis. *Seni inguen tumere cœpit.* Dictus eſt autem morbus βουβὼν inde, quod [inguen] infletur & valde tumeſcat.

Βουβωνιῶ. Inguinis tumore laboro. [Ariſtophanes:] *Ego quidem balneum adire volo. Renum enim dolore & tumore laboro.*

Βούβρωστις. Magna fames: quæ inde dicta eſt, quod bobus pernitiem afferat, efficiatque, ut ab hominibus conſumantur.

Βουγάϊος. [Qui valde gloriatur]. Syllaba βου enim hic intenſionem ſignificat, ut in voce βούπεινα, magna fames, & βούγλωσσοι.

Βουδόρῳ νόμῳ. Dicitur de iis, qui digni ſunt, qui ſic excorientur, ut boves.

Βουζύγης. Epithetum Herculis.

Βουθία. Urbs Ioniæ, cujus civis vocatur Buthæus.

Βοῦθος περιφοιτᾷ. *Buthus obambulat.* Dicitur de inſipientibus & ſtupidis. Et, Βουθοίνας Ἡρακλῆς, Hercules bovem devorans. Cum enim Hyllus filius ejus eſuriret, unum ex bobus aratoribus Theodamantis mactatum devoravit.

Βουθυτεῖ. [Mactat. Immolat.] Ariſtophanes *Pluto: Dominus intus immolat [ſuem, hircum, & arietem.]* Abuſive hic [de immolatione ſuis, hirci, & arietis] dicitur βουθυσία, quæ vox proprie de ſacrificio ſplendido, ſumptuoſo, & perfecto, quale eſt hecatombe, dicitur. [Sacrificium autem ſuis, hirci, & arietis, vocabant] τριττύν.

Βούκαια. Bucæa. Urbs Phocidis.

Βουκελλάριοι. Sic Gallogræci vocantur. Et Bucellariorum regio Gallogræcia appellatur.

Βουκολήσας. Qui decepit. Et βουκόλημα, lenimen, ſolatium. *Et ut aliquod doloris ſolatium haberet, variis animalium picturis parietes ornavit.*

Βουκάρας. Bucaras. Fluvius. Polybius: *Ad Bucaræ fluvii oſtium.*

Βουκόρυζαν. Magnam capitis gravedinem. Et κορυζᾶν, hominem gravedine valde laborantem. Menander.

Βούλγαροι. Bulgari. Hi Abarum habitum, quo valde delectabantur, ſuo mutarunt, eoque ad hoc uſque tempus utuntur. † Sub Juſtiniano Rhinotmeto Terbelis Bulgarorum dux floruit, cui & ipſe Juſtinianus & Conſtantinus Heraclii filius tributarii fuerunt. Scutum enim, quo in bello utebatur, ſupinum poſuit, nec non equi ſui flagellum; pecuniamque, dum utrumque tegeretur, ingeſſit. Haſta etiam in terra extenſa, totum ſpatium, quod longitudo ejus occupabat, ad inſignem altitudinē ſericis veſtibus replevit, arculaſque auro & argento ple-

---

[1] Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλ.] Duo hi ſenarii leguntur apud Ariſtoph. *Ranis* pag. 272. (179. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Βουγάϊος] Homerus Il. N. v. 824.

[3] Βουζύγης. ὁ Ἡρακλῆς] Quare Hercules ſic dictus ſit docet Lactantius lib. I. cap. XXI. quem vide.

[4] Βοῦς περιφοιτᾷ. ἐπὶ τῶν ἀσυν.] Confer Zenobium Centur. II. Adag. LXVI.

[5] Βουθοίνας ὁ Ἡρακλῆς. Ὕλλου γὰρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ πειν.] Hæc repetuntur infra v. Ὕλλος.

[6] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 82. (41. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ἣν ἑκατόμβην καλοῦσι, καὶ τριττύν] Locus hic ex Enarratore Comici ſic ſupplendus eſt: Ἣν ἑκατόμβην καλοῦσιν. Ἐντελὴς δὲ θυσία ἡ ἐξ ὑὸς, καὶ τράγου, καὶ κριοῦ, ἣν καλοῦσι τριττύν.

[8] Βουκόλημα. τὸ θέλγητρον] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 634.

[9] Βουκόλημα τῆς λύπης] Infra v. Αἰώρα habes, βουκολοῦσα τὴν λύπην.

[10] Κορύζοντα] Malim κορυζῶντα. Vide infra v. Κόρυζα.

ἐτίθει, καὶ κιβώτια πλήσας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, τοῖς στρατιώταις ἐδίδου, τὴν μὲν δεξιὰν χρυσίου πληρῶν, τὴν δὲ λαιὰν ἀργυρίου. [1] Ὅτι τοὺς Ἀβάρεις κατακράτος ἄρδην ἠφάνισαν οἱ αὐτοὶ Βούλγαροι. ἠρώτησε δὲ Κρέμ τοὺς τῶν Ἀβάρων αἰχμαλώτους, πόθεν συνίετε, ὅτι ἀπώλετο ὁ ἄρχων ὑμῶν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον. καὶ ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἐπλήθυναν αἱ κατ' ἀλλήλων κατηγορίαι, καὶ ἀπώλεσαν τοὺς ἀνδρειοτέρους καὶ φρονιμωτέρους. εἶτα οἱ ἄδικοι καὶ οἱ κλέπται κοινωνοὶ τοῖς κριταῖς ἐγένοντο. εἶτα ἡ μέθη. πληθυνθέντος γὰρ τοῦ οἴνου πάντες ἐγένοντο μέθυσοι. εἶτα ἡ δωροδοκία. εἶτα ἡ πραγματεία. πάντες γὰρ ἐγένοντο ἔμποροι, καὶ ἀλλήλους δολιευόμενοι. καὶ ἡ ἀπώλεια ἡμῶν ἦλθεν ἐκ τούτων. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας συνεκαλέσατο τοὺς Βουλγάρους πάντας, καὶ διετάξατο νομοθετῶν· Ἐάν τις κατηγορήσῃ τινός, μὴ ἀκουέσθω πρότερον, ἢ δεθεὶς ἐξετασθῇ. καὶ εἴγε συκοφαντῶν εὑρεθήσεται, καὶ ψευδόμενος, ἀναιρείσθω. μηδὲ ἐξέστω τινὶ κλέπτοντι μεταδοῦναι τροφῆς· ἢ τάχα τοῦτο τολμῶν τις δημευέσθω. καὶ τοῦ κλέπτου μὲν συγκλᾷν τὰ σκέλη. τοὺς δὲ ἀμπελῶνας πάντας ἐκριζῶσαι ἐκέλευσε. τῷ δὲ αἰτοῦντι παντὶ μὴ ἁπλῶς διδόναι, ἀλλὰ τὴν αὐτάρκειαν αὐτοῦ, ὡς μὴ καὶ αὖθις αὐτὸν δέεσθαι· ἢ τάχα δημευέσθω ὁ μὴ οὕτω ποιῶν. τοὺς δὲ Ἀβάρεις πάντας, ὡς λέλεκται, ἄρδην ἠφάνισαν.

Βουλαία.[2] Δείναρχος· Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν τὴν Βουλαίαν. οἷον, τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένην.

Βούλευμα.[3] τὸ ἴδιον. Βούλημα δὲ, τὸ δημόσιον. Ἀριστοφάνης[4] Πλούτῳ·

Τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὕρομεν, ὥστε γενέσθαι
Βούλημα καλὸν, καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.

Βουλεύοντι. ἀντὶ τοῦ συμβουλεύοντι. Θουκυδίδης.

Βουλεύσας. ἀντὶ τοῦ [5] βουληθείς. Βουλεύσας δὲ, ὅπως τὴν βασιλέως διάνοιαν πολλῷ ἔτι μᾶλλον ἐξελεῖν δύνηται.

Βουλεύσεως.[6] ἐγκλήματός ἐστιν ὄνομα, ἐπὶ δυοῖν πραγμάτοιν ταττόμενον. τὸ μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς, ἐάν τε καὶ μή. τὸ δὲ ἕτερον, [7] ὅταν τις ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, δικάζηταί τινι, ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν γεγραφότι. καὶ Ἰσαῖος μὲν ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγει εἰσάγεσθαι τῶν δύο τὸ πρῶτον ἔγκλημα. ὡσαύτως καὶ Ἀριστοτέλης. Δείναρχος δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. περὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐγ-

nas militibus dedit, dextram auro, ſiniſtram vero argento implens. † Bulgari Abares bello victos funditus deleverunt. Horum captivos Cremus interrogavit, quam cauſam eſſe putarent, quare dux illorum & tota gens periiſſet. Illi reſponderunt, has fuiſſe cauſas: quod mutuis ſeſe criminationibus identidem inſectati fuiſſent, & ea ratione fortiſſimos quoſque & prudentiſſimos viros perdidiſſent. Deinde, quod homines injuſti & fures cum Judicibus ſocietatem iniiſſent. Præterea ebrietatem; quod, cum vino abundarent, omnes temulentiæ indulſiſſent. Porro, quod muneribus & donis corrumpi ſeſe ſiviſſent. Denique, negotiationem; quod, cum mercaturam omnes exercerent, alii alios decepiſſent. Has interitus ſui cauſas eſſe dixerunt. Ille vero his auditis Bulgaros omnes convocavit, legeſque hujuſmodi ſanxit. Si quis alterum accuſarit, non audiatur prius, quam vinctum Judices examinaverint: idemque, ſi calumniæ ac mendacii convictus fuerit, occidatur. Nemini liceat furi cibum impertiri: qui vero id auſus fuerit, ejus bona ſtatim publicentur. Adhæc, furi crura confringi, omneſque vineas excindi juſſit. Omni autem petenti non ſimpliciter dari juſſit, ſed quantum ei ſatis eſſet, ne denuo egeret. Qui ſecus fecerit, publicus eſto. Abares igitur, ut dictum eſt, [a Bulgaris] omnes funditus deleti ſunt.

Βουλαία. Dinarchus: *Teſtor Veſtam Bulæam.* Quaſi dicas, in Senatu collocatam.

Βούλευμα. Conſilium privatum. Βούλημα vero, conſilium publicum. Ariſtophanes *Pluto: Hoc igitur, quod diu optavimus, vix conſecuti ſumus, ut conſilium caperemus honeſtum, & generoſum, & ad quidvis utile.*

Βουλεύοντι. Pro συμβουλεύοντι, conſulenti. Conſilium danti. Thucydides.

Βουλεύσας. Qui conſultavit. Qui deliberavit. *Cum autem deliberaſſet, quomodo ſententiam iſtam Regi adhuc magis eximere poſſet.*

Βουλεύσεως. Eſt nomen actionis, quæ in duobus criminibus locum habebat. Unum eſt, cum quis vitæ alicujus inſidiatus eſſet, ſive moreretur is, qui inſidiis appetitus erat, ſive non. Alterum eſt, cum quis in tabulis publicis ut ærarii debitor inſcriptus, actionem contra aliquem inſtitueret, contendens, nomē ſuum in tabulis debitorum injuſte ab eo inſcriptum fuiſſe. Et Iſæus quidem dicit, de priore horum criminum judicatum fuiſſe in foro, cui a Pallade nomen erat: quod etiam teſtatur

---

[1] Ὅτι τοὺς Ἀβάρεις κατὰ κράτος ἄρδην ἠφ.] Vide ſupra v. Ἄβαρις.

[2] Βουλαία. Δείναρχος· Μαρτύρομαι τὴν Ἑσ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum.

[3] Βούλευμα. τὸ ἴδιον. Βούλημα δὲ, τὸ δημ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 52. (26. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Paginam, ubi locus hic Ariſtophanis exſtat, in nota præcedente indicavimus.

[5] Βουληθείς] Exiſtimo legendum eſſe βουλευθείς.

[6] Βουλεύσεως. ἐγκλήματός ἐστιν ὄνομα] Totum hunc locum ex Harpocratione deſcripſit Suidas. Vide etiam infra v. Ἡγεμονία δικαστηρίου, & v. Παράστασις.

[7] Ὅταν τις ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημ.] Hujuſmodi actionem contra Ariſtonem olim inſtituit Ariſtogiton, contra quem Demoſthenes duas ſcripſit orationes, quæ hodie adhuc exſtant. Libanius in argumento orationis primæ contra Ariſtogitonem: Πρὸς τοῦτο Ἀριστογείτων ἀνθιστάμενος φησὶν ἀδίκως ἐγγεγράφθαι, καὶ διὰ τοῦτο δίκην λαχεῖν Ἀρίστωνι τῷ ἐγγράψαντι. Hic τὸ ἐγγράφειν ſignificat, nomen alicujus inſcribere in tabulis ærariorum, ſive eorum, qui ærario aliquid debent. Vide etiam ſupra v. Ἀγραφίου.

κλήματος Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος πρώτῳ λέγει. ὁ μέντοι Ὑπερείδης ἰδίως τὸ τῆς βουλεύσεως ὄνομα ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς τὰ χρήματα λαμβάνει.

Βουλευτικός. τόπος οὗτος τοῦ θεάτρου ἀνειμένος τοῖς βουλευταῖς· ὡς καὶ τοῖς ἐφήβοις ἐφηβικός. [1] Ἀρριανός· Οἱ γράψαντες οὐ μόνον τὰ ἔργα Τραϊανοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰ βουλεύματα. Καὶ αὖθις· Τοῦτο δὲ γέγονε βουλήσει κρείττονι, καὶ ἀνθρωπίνῃ γνώμῃ οὐδαμῶς συμβλητῇ.

Βουλεία. [2] τὰ [3] χρηματίζοντά τινα τῆς βουλῆς πράττειν, ἃ τοῖς βουλευταῖς προσήκει. οὕτω Δείναρχος καὶ [4] Ἀριστοφάνης. Βουλείαν τὸ βουλεύειν καὶ οἱ δικανικοὶ καλοῦσι συνήθως. καὶ Ἀριστοφάνης φησί· Τίς βουλευτής ἐστι, παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν; † Τὸ βουλεῦσαι βουλείαν ἔλεγον οἱ παλαιοί

Βούλει [5] διαμάχεσθαι Γηρυόνι τετραπίλῳ. τουτέστι τετρακεφάλῳ. τρεῖς γὰρ λόφους εἶχεν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ, καὶ πολὺν ἀγῶνα παρέχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Βουλή. τάξις παρὰ Ῥωμαίοις. [6] Ἀντώνιος Σατουρνῖνος ἐπίρρητος καὶ βδελυρὸς παρὰ Οὐεσπεσιανοῦ ἐς τὴν βουλὴν ἐνεγράφη, Οὐεσπεσιανοῦ σοφισαμένου γελοιότατα τοῦτο. ἀξιώσει γὰρ αὐτὸν περιέβαλε, κακίας δοὺς ἀκερδὲς μέν, σεμνὸν δὲ ὅμως τόδε ἆθλον.

Βουλὴ ἁγίων. τῶν ἁγίων ὁ σύλλογος.

Βουλής. βουλῆτος κλίνεται παρὰ [7] Θουκυδίδῃ. σημαίνει δὲ τὸν βουλευτήν.

Βουλήσεται [8] κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς. ὡς ἐπὶ κατάρας· ἐπεὶ ὡς ληστευομένη διεβάλλετο ἡ Αἴγυπτος. ἢ βούλεται ὅτι πορρωτάτω εἶναι, ὅπου αὐτὸν οὐδὲν βλάψει ὑετός· ἐπεὶ ἐν Αἰγύπτῳ δοκεῖ μὴ ὕειν. ὡς [9] Ἡρόδοτος. Ὕσθησαν γὰρ τότε Θῆβαι, οὐδαμῇ πρότερον ὑσθεῖσαι.

Βούλησις. [10] ὅτι πρακτικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τῆς ψυχῆς, βούλησις καὶ προαίρεσις. καὶ ἡ μὲν βούλησις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν ἐστι τῆς λογικῆς ψυχῆς. ἡ δὲ προαίρεσις τῆς συμπεπλεγμένης τῇ ἀλογίᾳ. ὅτε μὲν γὰρ ἔστιν ἔξω τῆς γενέσεως ἡ ψυχή, κατὰ βούλησιν μόνην ἐνεργεῖ. ἐν μόνῳ γὰρ ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ. ὅταν δὲ γένηται ἐν τῇ γενέσει, ἐπειδὴ συμπλέκονται αὐτῇ αἱ ἄλογοι δυ-

Ariſtoteles. Dinarchus vero in Areopago. Alterius criminis meminit Demoſthenes in oratione prima contra Ariſtogitonem. Hyperides vero nomen βουλεύσεως peculiariter uſurpavit de inſidiis pecuniæ alicujus ſtructis.

Βουλευτικὸς τόπος. Locus in Theatro, qui Senatoribus aſſignatus erat: uti locus ephebis aſſignatus appellabatur ἐφηβικός. Arrianus: *Qui non ſolum res geſtas Trajani, ſed etiam conſilia memoriæ prodiderunt.* Et iterum: *Hoc autem præſtantiore quodam conſilio factum eſt, & quod humana ſapientia nullo modo aſſequi poſſit.*

Βουλεία. Functio muneris ſenatorii. Sic Dinarchus & Ariſtophanes. Βουλεία apud cauſidicos etiam ſignificat ſenatorem eſſe, vel munere ſenatorio fungi. Et Ariſtophanes inquit: [*Eubule*] *quis eſt ſenator* [*præſtantior,*] *qui munere ſenatorio alteri ceſſerit?* Veteres βουλείαν vocabant muneris ſenatorii functionem.

Βούλει διαμάχεσθαι. *Vis pugnare cum Geryone, quatuor pinnis criſtato?* Id eſt, quadricipiti. Tres enim criſtas habebat in galea, & multum negotii Herculi faceſſivit.

Βουλή. Ordo [Senatorius] apud Romanos. *Antonius Saturninus homo fuit flagitiis infamis & impurus: quem Veſpaſianus ridiculo commento ordini Senatorum adſcripſit. Dignitate enim eum ornavit, flagitiis præmium tribuens, quod lucri quidem nihil afferret, at venerabile tamen eſſet & honorificum.*

Βουλὴ ἁγίων. Sanctorum concilium.

Βουλής. Declinatur βουλῆτος apud Thucydidem, ſignificatque ſenatorem.

Βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγ. *Vel in Ægypto eſſe malet, quam male judicare.* Hæc imprecationis loco [a Comico dicuntur.] Ægyptus enim ob latrocinia infamis erat. Vel, quam longiſſime abeſſe cupit, ne pluvia ipſum lædat. Ægyptus enim pluvia carere vulgo credebatur. Quo facit illud Herodoti: *Tunc enim Thebis pluit, cum nunquam ante ibi pluiſſet.*

Βούλησις. Voluntas & conſilium ſunt practicæ facultates animæ. Ac voluntas quidem animæ ratione præditæ, quatenus talis eſt, per ſeſe ineſt. Conſilium vero eidem ineſt, quatenus cum parte bruta conjuncta eſt. Anima enim extra corpus conſtituta per ſolam tantum voluntatem agit. In ſolo enim bono verſatur. Cum vero in corpus deſcen-

---

[1] Ἀρριανός· Οἱ γράψαντες οὐ μ.] Hoc & ſequens exemplum nihil facit ad vocem βουλευτικός, ſed prius quidem pertinet ad vocem βούλευμα; poſterius vero ad vocem βούλησις.

[2] Βουλεία. τὰ χρηματίζοντά τινα —— προσήκει] Eadem αὐτολεξεὶ pene habet Harpocratio, cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

[3] Τὰ χρηματίζοντά τινα τῆς βουλῆς πρ.] Locum hunc merito ſuſpectum habeo, quem ſic potius legendum putem: τὸ χρήματά τινα τῆς βουλῆς ὄντα πράττειν.

[4] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 809. (530. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus integer ſic legitur:

Ἀλλ' Εὔβουλος τῶν πέρυσιν τίς βουλευτής ἐστιν ἀμείνων,
Παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν &c.

[5] Βούλει διαμάχεσθαι Γηρυόνι τετρ.] Senarius hic apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 422. (303. Ed. Baſ. *P.*) rectius ita legitur:

Βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ.

Vide ad eum locum veterem Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic mutila exhibet.

[6] Ἀντώνιος Σατουρνῖνος ἐπίρρ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀντώνιος Σατουρνῖνος, itemque pars ejus ultima v. Ἀξιώσει, ubi vide, quæ de Antonio hoc Saturnino notavimus.

[7] Παρὰ Θουκυδίδῃ] Locus Thucydidis, ad quem Suidas reſpicit, exſtat libro III. cap. LXX.

[8] Βουλήσεται κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κ.] Ex Ariſtoph. *Nubib.* pag. 186. (114. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Ἡρόδοτος] Lib. III. pag. 104. ut Portus monuit. Vide etiam infra v. Ὕσθης.

[10] Ὅτι πρακτικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τῆς ψυχῆς, βούλησις καὶ πρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Philoponi in librum I. Ariſtot. *de Anima*, A. II. ut Pearſonius obſervavit.

νάμεις, τότε τῇ ἐπιπλοκῇ τοῦ ἀλόγου ἴσχει τὴν προαίρεσιν, διότι [1] ποτὲ μὲν περὶ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ περὶ τοῦ λόγου γίνεται καὶ αἱρεῖται τόδε πρὸ τοῦδε. αὗται αἱ ἄλογοι τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

Βουληφόρος. πρόβουλος, ἀρχίβουλος.

Βουλιμιᾷ.[2] λιμώττει. πεινῇ λίαν. ἀπὸ τοῦ βου ἐπίῤῥημα, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικόν· ὡς καὶ ἐν τῷ βούπεινα, ἡ μεγάλη πεῖνα· καὶ βουγάϊος, καὶ βούγλωσσοι. τινὲς δὲ εἶδος νόσου φασὶν, ἐν ᾗ πολλὰ ἐσθίοντες οὐ πληροῦνται.

Βουλιμιᾶν. τὸ παρ' ἡμῖν λιμώττειν. Ξενοφῶν δὲ βουλιμιᾶν λέγει τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ. [3] Ὁ δὲ παριὼν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι που ὁρῴη βρωτὸν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι.

Βούλιμος. ἀρσενικῶς. ἡ ἐπιτεταμένη λιμός. Ἐπὶ δὲ τῆς ὁδοῦ πολλοὶ ἔπεσον ὑπὸ τοῦ βουλίμου, καὶ χεῖρας καὶ πόδας ἀπεκαύθησαν. Συμπίπτει τε τὸ τῆς βουλιμιάσεως πάθος, χιόνος οὔσης, πονοῦσι καὶ κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις, εἴτε τοῦ θερμοῦ διὰ περίψυξιν καὶ πύκνωσιν, ὅταν ἐντὸς ἅπαν καθειρχθῇ, τὴν τροφὴν ἀθρόως ἀναλίσκοντος· εἴτε δριμεῖα καὶ λεπτὴ τῆς χιόνος διαδιδομένης οὖσα πνοὴ τέμνει τὸ σῶμα, καὶ διαφθείρει τὸ θερμὸν ἔξω αὖθις διαδιδόμενον.

Βουλιμώττει. πεινῇ λίαν. παρὰ τὸ βου ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὸ λιμώττω.

Βουλίνη. πόλις περὶ Ἰλλυρίαν. τὸ ἐθνικὸν Βουλίνος.

Βοῦλις καὶ Σπέρχις, [4] Ἀθηναῖοι, οἱ αὐθαίρετοι ἐς Πέρσας ἀνῆλθον, δώσοντες δίκας ὑπὲρ τῶν κηρύκων Ξέρξου.

Βουλομένῳ. γλιχομένῳ. ἐπιθυμοῦντι. Ὁ δὲ ἔφη θαυμάζων, ἐθελήσεις τί μοι μαντεύσασθαι; πάνυ γε ἔφην, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστί. Ἀριστοφάνης· Βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς.

Βουλυτός. ἡ δειλινὴ ὀψία, ὅτε οἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων. Ἀῤῥιανός· Γίνεται μάχη καρτερὰ ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχώμαλος. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Καὶ ὁ μὲν ἔδρασε τὸ προσταχθέν. ὁ δὲ ὄρνις πρὸ βουλυτοῦ ἐπ' ἀμφοῖν βαδίζων, καὶ τὼ πτέρυγε κρούων, καὶ βαίνων μακρὰ, καὶ αἴρων τὸν τράχηλον, καὶ τὸν λόφον ἐπισείων, οἷον ὁπλίτης γαῦρος, τὴν ἐς τὰ ἄλογα προμήθειαν ἀπεδείκνυτο.

Βουμολγός. ὁ τὰς βοῦς ἀμέλγων. [5] Κέρας βουμολγὸς ταύρου κλάσσεν ἀπιμαγέλου.

Βοῦν ἐν γνάθοις φέρει. ἐπὶ τῶν πολυφάγων.

dit, facultates brutæ ei admiſcentur, & propter illam partis brutæ conjunctionem conſilio utitur, quoniam nunc quidem brutum impetum, nunc vero rationem ſequens mox hoc mox illud eligit. Et hæ ſunt facultates animæ rationis expertes.

Βουληφόρος. Conſiliarus. Conſilii princeps vel auctor.

Βουλιμιᾷ. Valde eſurit. Fame valde premitur. [Vox compoſita eſt] ex adverbio βου, quod ſignificationis intendendæ vim habet, ut in voce βούπεινα, magna fames, & βουγάϊος, & βούγλωσσοι. Quidam vero genus morbi eſſe tradunt, quo qui laborant, licet multum edant, non tamen ſatiantur.

Βουλιμιᾶν. Eſt idem quod apud nos λιμώττειν dicitur. Xenophon vero τὸ βουλιμιᾶν dicit de ſtomacho, qui a fame mordetur. *Ille vero ad jumenta pergens, ſi quod edulium videret, id fame laborantibus dabat.*

Xenoph. Anab. Δ. 307. et Suid. infr. V. Βρωτόν.
Porson. Not. Brev. in [illegible]
Xenoph. Anab. Δ. 292

Βούλιμος. Genere maſculino vocatur intenſa fames. *In itinere vero multi morbo, qui βούλιμος vocatur, confecti conciderunt, manibus pedibuſque aduſtis. Accidit autem morbus iſte jumentis & hominibus per nivem ingredientibus & defatigatis, ſive quia calor, corpore frigore conſtricto & condenſato intus concluſus, alimentum omne prorſus conſumit; ſive quia acris & tenuis exſpiratio nivis, per aerem diſperſa, corpus incidit, & calorem foras rurſus ſe diſpergentem corrumpit.*

Βουλιμώττει. Valde eſurit. Vox compoſita eſt ex particula βου, quæ intendendi vim habet, & λιμώττω, eſurio.

Βουλίνη. Buline, urbs circa Illyrium, cujus civis vocatur Βουλίνος.

Βοῦλις. Bulis & Sperchis, Athenienſes, qui ſponte ſua ad Perſas iverunt, pœnas daturi ob [violatos] Xerxis legatos.

Βουλομένῳ. Volenti. Cupienti. *Ille vero admirans dixit, viſne futura quædam mihi prædicere? Cui, omnino, reſpondi, ſi id cupias.* Ariſtophanes: *Malo vero, Rex, bene faciens voto meo excidere, quam male vincere.*

Βουλυτός. Tempus veſpertinum, quum boves ab opere ſolvuntur. Arrianus: *Ad veſperam uſque æquo Marte, idque acriter, pugnatum eſt.* Et iterum Ælianus: *Et ille quidem imperata fecit. Gallus vero ante veſperam utroque pede ambulans, & alas concutiens, & greſſu incedens elato, & collum erigens, criſtamque quatiens, ut ſolet alacris & ferox miles, providentiam divinam brutorum etiam curam gerere declaravit.*

Βουμολγός. Qui vaccas mulget. [Bubulcus.] *Bubulcus cornu fregit tauri armentũ deſerentis.*

Βοῦν ἐν γν. *Bovem in maxillis fert.* Dicitur de voracibus.

---

[1] Διότι ποτὲ μὲν περὶ τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ περὶ τοῦ λόγου] Apud Philoponum rectius legitur, διότι ποτὲ μὲν πρὸς τῆς ἀλογίας, ποτὲ δὲ πρὸς τοῦ λόγου &c.

[2] Βουλιμιᾷ. λιμώττει. πεινῇ λ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 87. (43. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ὁ δὲ παριὼν ἐπὶ τὰ ὑποζ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem *de Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 330. ut Portus monuit.

[4] Ἀθηναῖοι] Imo Σπαρτιᾶται, ſive Lacedæmonii, ut conſtat ex Herodoto lib. VII. pag. 269. quem vide.

[5] Κέρας βουμολγὸς ταύρου κλ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod ex Codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Ἰξύν.

Βουνιτῆσι. τοῖς βουκόλοις. τοῖς βοηλαύναις. [1] Βούνομοι ἐπιστροφαί. ἤγουν ὑπὸ βοῶν κατανεμόμεναι.

Βουνόμον. τὴν βοῶν θρεπτικήν. [2] Βουνόμον ἔχων ἀκτάν.

Βουλοῦσκοι. ἔθνος. οὗτοι πόλεμον κατὰ Ῥωμαίων ἐξήγειραν, καὶ πολλοῖς ζημιοῦνται σώμασι, καὶ πόλεις ἐπιφανεστάτας τοῦ σφετέρου γένους ἀποβάλλουσι, Μαρκίου νέου παρὰ Ῥωμαίοις ἐπιφανοῦς ὠσαμένου ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, συνεισπεσόντος δὲ πυλῶν ἐντὸς τοῖς φεύγουσι, καὶ ἀναπετάσαντος τοῖς οἰκείοις τὴν εἴσοδον. ἐφ᾽ οἷς πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλοῖς δὲ σώμασιν αἰχμαλώτοις πρὸς τοῦ μονάρχου τιμώμενος, τὰ μὲν ἄλλα διωθήσατο, ἠρκέσθη δὲ στεφάνῳ τε ἀριστείῳ, καὶ ἵππῳ πολεμιστηρίῳ καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἕνα τῶν αὐτοῦ φίλων αἰτήσας, ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

Βούπαλος. ὄνος. [3] Ἀριστοφάνης·

Εἰ νὴ Δία τὶς τὰς γνάθους τούτων δὶς ἢ τρὶς
Ἔκοψεν ὥσπερ βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

Παρὰ τῷ Ἱππώνακτι· Λάβετέ μου θοιμάτιον, κόψω βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Βούπαις. [4] ὁ νέος. ἔφηλιξ. βουκόλος. καὶ αἱ μέλισσαι, ὅτι βοηγενεῖς εἰσιν.

Αἰεί [5] τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαις
Τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μέλιτι.
Ἵπποι [6] γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

Βούπεινα. ἡ μεγάλη πεῖνα.

Βουπλήξ. πέλεκυς. μάστιξ. βούκεντρον. καὶ αὖθις·
Καὶ [7] κέντρ᾽ ὀπισθονυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τενόντων.

Βουργαών. [8] ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος διαφόρους πολέμους διήνεγκεν.

Βοῦς ἕβδομος. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. οἱ γὰρ πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι, ἔπλαττον ἐξ ἀλεύρου. θυομένων δὲ τῶν ἓξ ἐμψύχων, προβάτου, ὑός, αἰγός, βοός, ὄρνιθος, χηνός, ἐθύετο ἕβδομος ὁ ἐξ ἀλεύρου· καὶ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄψυχον, ἐξεδόθη εἰς παροιμίαν. Ἐπίγραμμα εἰς βοῦν καὶ τράγον, ἐπὶ πίνακος ἀργυροῦ ἐγκεκολαμμένους·

Πῶς βοῦς ὑπάρχων, αὔλακας γῆς οὐ τέμνεις;
Ἀλλ᾽ ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης;
Πῶς οὐχὶ καὶ σὺ πρὸς νομὰς ἀποτρέχεις,
Ἀλλ᾽ ἀργυροῦν εἴδωλον ἕστηκας τράγε;
Ἕστηκα τὴν σὴν ἐξελέγχων ἀργίαν.

Βοῦς [9] ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα, κατὰ μί-

Βουνιτῆσι. Bubulcis. Et βούνομοι ἐπιστροφαὶ loca, in quibus boves paſcuntur.

Βουνόμον. Boum paſcua habentem. *Littus incolens boum paſcuis abundans.*

Βουλοῦσκοι. Volſci, gens [Italiæ.] Hi bello Romanis illato, & milites multos & urbes ſuæ gentis clariſſimas amiſerunt, Marcio illuſtri apud Romanos juvene in medios hoſtes impetum faciente, & cum fugientibus in urbem irrumpente, ſuiſque portas aperiente: qui propterea & multa pecunia multiſque captivis a Dictatore donatus, cætera repudiavit, corona fortitudinis præmio & equo bellico contentus. Adhæc unum ex captivis, qui amicus ipſius erat, a Dictatore petiit, eumque liberum dimiſit.

Βούπαλος. Aſinus. Ariſtophanes: *Profecto, ſi quis his maxillas bis aut ter percutiat, ut aſinis fieri ſolet, vox ipſis deſit.* Apud Hipponactem: *Accipite pallium meum: aſini enim oculum elidam.*

Βούπαις. Adoleſcens. Qui pubertatem attigit. Bubulcus. Item apes ſic vocantur, quod ex bobus gignantur. [In Epigrammate:] *Sepulcrum tuum Hymettio melle apum ex bobus genitarum ſemper ſtillet.* Et alibi: *Ex equis enim veſpæ, & ex bobus apes generantur.*

Βούπεινα. Magna fames.

Βουπλήξ. Securis. Flagellum. Stimulus bovis. [In Epigrammate:] *Stimulique a tergo pungentes, & lora, quæ boum cervicibus injiciuntur, ut iis regantur.*

Βουργαών. Burgaon, mons in occidentali parte [Africæ,] ubi Belliſarius diverſa bella geſſit.

Βοῦς ἕβδομος. Septimus bos. De ſtupidis dicitur. Pauperes enim, quia vivum [bovem] immolare non poterant, [ei ſimilem] ex farina fingebant. Sex autem animalibus vivis immolatis, ove, ſue, capra, bove, gallina, & anſere, ſeptimus immolabatur bos ex farina confectus: qui quoniam erat inanimus, in proverbium abiit. † Epigramma in bovem & hircum, in argentea tabula cælatos. *Qui fit, quod, cum bos ſis, terram non ſulces, ſed ut ebrius ruſticus humi recubes? Cur & tu ad paſcua non decurris, hirce, ſed in argento cælatus ſtas? Sto tuam redarguens deſidiam.*

Βοῦς ἕβδομος. Bos ſeptimus. Eſt genus plaμησιν τῆς ' πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν, παρακληθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἓξ σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ, καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων. καὶ, Βοῦς ἐν αὐλίῳ· ἐπὶ τῶν μηδὲν χρησιμευόντων.

---

[1] Βούνομοι ἐπιστροφαί] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 277. (183. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Βουνόμον ἔχων ἀκτάν] Hæc ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 89. ut Portus monuit.

[3] Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 858. (549. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Βούπαις. ὁ νέος, ἔφ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 517.

[5] Αἰεί τοι βούπαισι περιστάζοιτο μελ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Sophoclem, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. pag. 396 (274. Ed. Henr. Steph. *P.*)

[6] Ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελ.] Eſt verſus Nicandri in *Theriacis*, qui legitur etiam Anthol. lib. I. pag. 126.

[7] Καὶ κέντρ᾽ ὀπισθονυγῆ, καὶ β.] Anthol. lib. VI. cap. VII. Epigr. IX. verſus hic rectius ita legitur:

Κέντρα τ᾽ ὀπισθονυγῆ, καὶ βούστροφα δεσμὰ τενόντων.

Pro βούστροφα autem ſcribendum potius exiſtimo βουστρόφα, cum accentu in penultima; id eſt, lora, quæ boves flectunt & regunt.

[8] Βουργαών. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν, ἔνθα Βελισάριος διαφ.] In prioribus Editt. locus hic ita legitur: Βουργαών. ὄρος περὶ τὴν ἑσπέραν. † Βουρδιγάλα. πόλις Κελτογαλατίας, ἔνθα Βελισάριος διαφόρους &c. Sed cum verba iſta, Βουρδιγάλα, πόλις Κελτογαλατίας, in MSS. Pariſ. deſint, apparet, Editores illa ex margine in textum recepiſſe, ſed judicio tam exiguo, ut verba, quæ ad Βουργαών pertinebant, violenter inde avulſa, ad vocem Βουρδιγάλα transferrent. Cæterum de monte Burgaone vide Procopium *de Bello Vandal.* lib. II. cap. XII.

[9] Βοῦς ἕβδομος. πέμμ.] Vide ſupra v. Ἀνάστατοι.

centæ, cornua habens ad imitationem lunæ cum primum apparere incipit. Vocabant autem [illud placentæ genus] bovem, addentes ſeptimum quod poſt ſex Lunas immolaretur, ut [teſtatur] Euthycles in *Atalanta*. Similiter etiam Lunæ erant placentæ latæ & rotundæ, ſic dictæ, [quod ſpeciem Lunæ referrent.] Reperitur autem nomen hoc apud Euripidem in *Erechtheo*, & Achæum in *Iride*. Dicitur proverbium illud in homines valde ſtupidos. Et, *Bos in ſtabulo*. Dicitur in eos, qui ad nullam rem utiles ſunt.

Βοῦς[2] ἐν αὐλίῳ κάθῃ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ. *Bos in ſtabulo ſedes.* Proverbium in eos, qui ad nullam rem ſunt utiles.

Βοῦς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἢ διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου· ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένον, ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς παρρησιαζομένους.

Βοῦς ἐπὶ γλώττης. *Bos in lingua.* De iis, qui libere loqui non audent: vel ob animalis hujus robur, vel quod Athenienſium nomiſma bovis imagine ſignatum eſſet, quod eos, qui liberius loquebantur, pendere oportebat.

Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ ἐπὶ τῶν ἀλοώντων, καὶ διὰ φιμοῦ ἐσθίειν κωλυομένων. καὶ Βοῦς εἰς ἄμητον. ἐπὶ τῶν μετ' ὠφελείας καμνόντων.

Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. *Bos apud acervum.* De iis, qui delicate & molliter vivunt. Vel de triturantibus dicitur, & quorum os camo obligatum eſt, ne comedant. Et, *Bos in meſſem.* De iis, qui cum fructu laborant.

Βοῦς Κύπριος. ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου. φασὶ γὰρ τοὺς Κυπρίους βόας κοπροφαγεῖν.

Βοῦς Κύπριος. Bos Cyprius. Dicitur de homine plebeii & ſtupidi ingenii. Ajunt enim boves Cyprios ſtercore veſci.

Βοῦς[3] ὁ Μολοττῶν. ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων καὶ κατακοπτομένων πράγματα. οἱ γὰρ Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τὰς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

Βοῦς ὁ Μολοττῶν. *Bos Moloſſorum.* Dicitur de rebus, quæ in multa fruſta dividuntur & conciduntur. Moloſſi enim in fœderibus pangendis bovem in minuta fruſta diſſecare ſolebant.

Βοῦς[4] ὑπὸ ζυγόν. ἐπὶ τῶν ἀεὶ μοχθούντων.

Βοῦς ὑπὸ ζυγόν. *Bos ſub jugum.* De iis, qui ſemper laborant.

Βούσιρις. ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις καλεῖται.

Βούσιρις. Buſiris, Ægypti Rex, a quo & urbs nomen accepit.

Βούσταθμον, καὶ βουστάδιον. τὸ βοοστάσιον.

Βούσταθμον & βουστάδιον. Boum ſtabulum.

Βουτάδης.[5] δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος Βουτία· ἀφ' ἧς Βουτάδαι οἱ δημόται.

Βουτάδης. Butades. Butia eſt populus tribus Oeneidis; cujus populares dicuntur Butadæ.

Βούτης.[6] οὗτος τὴν ἱερωσύνην ἔσχε, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ Βουτάδαι ἐκλήθησαν. καλοῦνται δὲ καὶ Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου. τὸ γὰρ ἐτεὸν ἀληθὲς δηλοῖ.

Βούτης. Butes. Hic ſacerdotium habuit, ejuſque poſteri vocati ſunt Butadæ, vel Eteobutadæ, [quaſi dicas veri Butadæ.] Ἐτεὸν enim verum ſignificat.

Βουταλίων καὶ Κόροιβος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβέβληντο. [7] Ἀριστοφάνης·

Τέως δ' ἀβελτερώτατοι
Κεχηνότες[8] Μαμμάκουθοι,
Μελιτίδαι κάθηνται.

Βουταλίων. Butalion & Corœbus & Melitides ob ſtultitiam [a Comicis] perſtringebantur. Ariſtophanes: *Interea ut ſtupidi & hiantes Mammacuthi & Melitidæ ſedent.*

Βούτης. βοονόμος. [9] Αὐτὰρ ὁ βούτης ἀντίος ἐκ πλαγίων ἴεθ'· ὁ δὲ ῥοπάλῳ γυρὸν ἀπεκράνιζε βοὸς κέρας.

Βούτης. Bubulcus. [In Epigrammate:] *At [taurus] in bubulcum ex adverſo irruit. Ille vero clava curvum cornu a capite bovis decuſſit.*

Βούτομον.[10] φυτάριον παραπλήσιον καλάμῳ, ὅπερ ἐσθίουσιν οἱ βόες.

Βούτομον. Parva planta, ſimilis arundini, quam boves edunt.

---

[1] Πρωτοφαοῦς] Supra v. Ἀνάστατοι minus recte legitur πρωτοφυοῦς.

[2] Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ] Vide Henr. Steph. in Animadverſ. ad Adag. Eraſmi pag. 12.

[3] Βοῦς ὁ Μολοττῶν, ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρ.] Ex Zenobio.

[4] Βοῦς ὑπὸ ζυγόν] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. excuſum eſt Βοῦς ἐπὶ ζυγόν, quod minus placet.

[5] Βουτάδης. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος Βουτ.] Ex Harpocratione.

[6] Βούτης. οὗτος τὴν ἱερωσ.] Et hunc articulum ex Harpocratione deſcripſit Suidas.

[7] Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 258. (169. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Μαμμάκουθοι] Sic etiam legitur apud Ariſtophanem. Sed metri gratia ſcribendum eſt Μαμμάκυθοι, quoniam ſyllabam penultimam oportet eſſe brevem. Heſychius: Μαμμάκυθος, μωρός τις, ubi recte ſyllaba penultima per υ ſcribitur. Vide etiam ſupra v. Ἀβελτερώτατος.

[9] Αὐτὰρ ὁ βούτης ἀντ.] Locus hic in codice MS. Epigrammatum ineditorum ſic diſtinguitur:

——Αὐτὰρ ὁ βούτης
Ἀντίος ἐκ πλαγίων ἴεθ'· ὁ δὲ ῥοπάλῳ
Γυρὸν ἀπικράνιζε βοὸς κέρας.

Vide infra v. Ἴξων, ubi Epigramma, ex quo verba hæc decerpta ſunt, integrum exhibemus.

[10] Βούτομον. φυτάριον παραπλ. καλάμῳ, ὅπερ ἐσθίουσι οἱ β.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 572.

Βουτόροις. τοῖς πλήττουσι τοὺς βόας. Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα [1] βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα.

Βουτεῖσα. ὄνομα ὄφεως.

Βουτύπος. βουθύτης. ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βουφάγος.

Simonides. Brunck. I. 147. CXII. 3.

Ὑετὸν [2] ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο. τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
Βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἦλθε λέων.

Βουφόνια. [3] ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις πάνυ ἀρχαία. ἐν γὰρ τοῖς Διϊπολίοις φασὶ τὸν βοῦν τὸ πόπανον φαγεῖν τὸ παρεσκευασμένον εἰς θυσίαν. Θαύλωνα δέ τινα, ὡς εἶχε, τῷ πελέκει ἀποκτεῖναι τὸν βοῦν, ὡς Ἀνδροτίων φησί.

Βουφόνια. ἑορτὴ παλαιά, ἥν φασιν ἄγεσθαι μετὰ τὰ μυστήρια· ὅτε καὶ τὸν βοῦν ἔθυον εἰς ὑπόμνησιν τοῦ πρώτου φονευθέντος ἐν ἀκροπόλει βοός, ἁψαμένου τοῦ πελάνου ἐν τῇ θυσίᾳ τῶν Διϊπολίων.

Βουφόρτων. πολυφόρτων.

— Μέγα [4] πλευρὸν ἀνῆψαν
Δαίμοσι βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων.

Βουχανδής. βοῦν χωρῶν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

Βουχανδὴς [5] ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐριασπίδα υἱὸς
Κλεύβολος.

Βούχετα. [6] πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς [7] λεγομένη· ἥν φησι Φιλόχορος ὀνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.

Βουχίλου. ὄνομα τόπου. ἡ εὐθεῖα Βούχιλον.

Πᾶνες [8] βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίης.

τουτέστιν εὐτρόφου.

Βῶλις. ὄνομα κύριον. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀχαιὸς προσδεξάμενος ἐκτενῶς καὶ φιλανθρώπως [9] τὸν Βῶλιν, ἀνέκρινε διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος.

Βῶλος, [10] Δημοκρίτειος, φιλόσοφος. ἱστορίαν καὶ τέχνην ἰατρικήν. ἔχει δὲ [11] ἰάσεις φυσικὰς ἀπό τινων βοηθημάτων τῆς φύσεως.

Βῶλος [12] Μενδήσιος, Πυθαγόρειος. Περὶ [13] τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων. Περὶ θαυμασίων. Φυσικὰ δυναμερά. ἔχει [14] δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν λίθων κατὰ

Βουτόροις. Boves pungentibus. *Mauruſii habent haſtas, ſimiles verubus, quibus boves figuntur.*

Βουτεῖσα. Nomen ſerpentis.

Βουτύπος. Qui boves mactat. Qui boves ſecuri ferit.

Βουφάγος. [Qui boves vorat. Vel, valde vorax.] *Vix comas abſterſa pluvia ſiccaverat, cum leo bobus infeſtus veſtigia ejus ſecutus in cavum ſpecu venit.*

Βουφόνια. Feſtum apud Athenienſes valde antiquum, [quod a cæde bovis nomen accepit.] In feſto enim Diipoliorum ferunt bovem placentam ſacrificio deſtinatam devoraſſe; quem Thaulon quidam confeſtim ſecuri interfecit, ut ait Androtio.

Βουφόνια. Feſtum antiquum, quod poſt Myſteria celebrari ſolitum fuiſſe tradunt: quo tempore & bos immolabatur, in memoriam primi bovis in arce occiſi, qui placentam devoraverat, cum Diipoliis [Jovi] ſacrificium fieret.

Βουφόρτων. Magnum onus geſtantium. *Ingens hoc latus Domini navium onerariarum, quæ viginti remis inſtructæ ſunt, Diis ſuſpenderunt.*

Βουχανδής. Bovem capiens. In Epigrammate: *Lebetem hunc, qui bovem capit* [*Diis*] *dedicavit Cleobotus, Eriaſpidæ filius.*,

Βούχετα. Bucheta. Urbs eſt Epiri, generis neutrius & pluralis numeri: quam Philochorus ait ſic dictam fuiſſe, quod Themis tempore diluvii Deucalionei bove vecta illuc acceſſerit.

Βουχίλου. Buchili, nomen loci, cujus caſus rectus eſt Βούχιλον. [Item βούχιλος, fertilis, vel paſcuis abundans. In Epigrammate:] *Panes, qui fertilis Arcadiæ regnum tenetis.*

Βῶλις. Bolis. Nomen proprium. Polybius: *Achæus vero, cum prompto ſtudio & humaniter Bolin excepiſſet, de ſingulis eum accurate percontatus eſt.*

Βῶλος. Bolus, Democriteus, Philoſophus, [ſcripſit] hiſtoriam & artem medicam, in qua agitur de ſanationibus morborum, quæ ab occulta naturæ vi proficiſcuntur.

Βῶλος. Bolus Mendeſius, Pythagoreus. Scripſit de utilitate, quam ex lectione hiſtoriarum capimus. De rebus mirabilibus. De remediis Phyſicis. Præterea de ſympathiis & anστοιχεῖον. Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ ἄρκτου, καὶ λύχνου, καὶ ἴριδος.

---

[1] Βουτόροις ὀβελοῖς] Simili ſenſu Herodotus in *Euterpe* pag. 90. dixit βουπόρους ὀβελούς: quod Suidas ſupra v. Βουπόρους interpretatur μεγάλους ὀβελούς.

[2] Ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο. τοῦ δὲ κατ' ἴχν.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Ἤρασον.

[3] Βουφόνια. ἑορτὴ παρὰ Ἀθ.] Vide infra v. Θαύλων.

[4] Μεγὰ πλευρὸν ἀνῆψαν Δαίμ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate inedito in ſcolopendram, quod alibi cum Lectore communicabimus.

[5] Βουχανδὴς ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐριασπ.] Locum hunc ex codice MS. Epigrammatum ineditorum emendavi, qui in prioribus Editt. corruptiſſime ſic legitur: Βουχανδὴς ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐραπτίδαυλος, κίνδοτος. Integrum autem Epigramma, ex quo verba hæc decerpta ſunt, edidit Lucas Holſtenius ad Stephanum Byzantium v. Τέγεα.

[6] Βούχετα. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, οὐδετ.] Ex Harpocratione. Vide etiam infra v. Θέμιν, ubi eadem αὐτολεξεὶ repetuntur.

[7] Πληθυντικῶς] Sic recte ſcriptum eſt in MSS. Pariſ. itemque infra v. Θέμιν. At priores Editt. male habent πολλαχῶς.

[8] Πᾶνες βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίης] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis inediti, quod infra v. Κράντορες integrum cum Lectore communicabimus.

[9] Τὸν Βῶλιν] Scribendum eſt τὸν Βῶλον, ut legitur infra v. Ἐκτενῶς, ubi fragmentum hoc repetitur.

[10] Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλ.] Hunc Bolum laudat Stephanus Byzantius v. Ἄψυνθος: ejuſdemque meminit Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 35. ſed ubi corrupte hodie legitur Ῥῶλος.

[11] Ἰάσεις φυσικάς] Quænam a Græcis appellentur Ἰάσεις φυσικαὶ docet Reineſ. *Var. Lect.* pag. 392. quem vide.

[12] Βῶλος Μενδήσιος] Nomen hoc reſtituendum eſt Columellæ, apud quem lib. VII. cap. V. hodie Dolus Mendeſius minus recte legitur, ut obſervavit Reineſius *Var. Lect.* lib. I. cap. ult.

[13] Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγ.] Verba hæc obſcura ſunt, ex quibus vix ſenſum aliquem elicere potui.

[14] Ἔχει δὲ περὶ συμπαθ. καὶ ἀντιπ. λίθων] Emendo & ſuppleo:

Βῶλος [1] ἄρουρα. ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων. ὁμοία τῇ, Θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ. Βόλος δὲ, ἡ δρόσος.

Βωμακεύματα. βωμολοχεύματα.

Βώμαξ. βωμολόχος. ὁ ἀπὸ τῶν βωμῶν, πρὶν καρπωθῆναι, αἴρων. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μαλακιζομένων.

Βωμολοχεύεσθαι. [2] Βωμολόχοι κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες, καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες. ἔτι δὲ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταὶ καὶ μάντεις. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι καί τινες εὔκολοι καὶ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει, διὰ τοῦ παίζειν τε καὶ σκώπτειν. ὥστε τοὔνομα τρία σημαίνει.

Βωμολοχεύμασι. πανουργεύμασι.

Βωμολοχεύσαιτο. ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖόν τι εἴποι, ἢ εὐτελές. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις [4] περὶ διαφθορᾶς ἁρμονικῶν·

Ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτο, ἢ κάμψειέν τινα καμπὴν,
(οἱονεὶ κεκλασμένην τῇ φωνῇ τὴν ᾠδὴν προενέγκοιτο,)
Οἵας οἱ νῦν τὰς [5] κατὰ Φρύνιν, ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.

Καὶ αὖθις· Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τῆς τούτων βωμολοχίας τε καὶ αἱμυλίας μαρτύρια διαφέρει· ἐν δὲ τοῖς ἄρα καὶ ἐκεῖνο.

Βωμολόχος. ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶν, ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. μεταφορικῶς δὲ καὶ ὁ παραπλησίως τούτῳ ὠφελείας ἕνεκά τινος κολακεύων. καὶ βωμακεύματα καὶ βωμολοχεύματα. [6] Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, ὁ εὐτράπελος καὶ γελωτοποιός. τινὲς δὲ τὸν μετά τινος εὐτραπελίας κόλακα. καὶ τὸν πανοῦργον δὲ καὶ συκοφάντην. καὶ [7] Βωμολόχος, ὁ κακοῦργος, ἀσεβής. παρὰ τοὺς λοχῶντας τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα, ἢ τοὺς θύοντας, ἵνα αἰτήσαντες λάβωσί τι. ἢ [8] Βωμολόχοις ἔπεσι, τοῖς πρὸς χάριν καὶ ἀπὸ κολακείας. ἀπὸ δὲ τῶν λοχώντων περὶ τοὺς βωμοὺς καὶ βουλομένων τι λαβεῖν μετήνεκται ἡ λέξις. οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῶν βωμῶν πολλὰ ἐλιπάρουν κολα-

tipathiis. De lapidibus ſecundum ordinem alphabeticũ. De ſignis, quæ ex inſpectione Solis, Lunæ, urſæ, lucernæ, & Iridis, obſervantur.

Βῶλος ἄρουρα. *Gleba arvum.* De iis, qui parvis magna augere ſtudent. [Proverbium hoc] ſimile eſt illi, *Mari aquam torrentis* [*addis.*] Βόλος vero, per ο, eſt ros.

Βωμακεύματα. Dicta vel facta ſcurrilia.

Βώμαξ. Scurra. [Proprie,] qui ex ara aliquid aufert, antequam ſacrificium Diis oblatum ſit. Dicitur etiam de hominibus mollibus & effœminatis.

Βωμολοχεύεσθαι. [Scurrari.] Βωμολόχοι proprie appellabantur, qui, cum ſacrificia fierent, juxta altaria ſedentes, adulando aliquid petebant: itemque tibicines, & vates, qui ad ſacrificia adhibebantur. Per metaphoram vero ab his ductam βωμολόχοι appellabantur ſcurræ & humilis animi homines, lucri gratia quidvis perferentes, & jocando cavillandoque [riſum captantes.] Quare vocabulum hoc tria ſignificat.

Βωμολοχεύμασι. Fraudibus & dolis.

Βωμολοχεύσαιτο. Scurrile & triviale quid dicat. Ariſtophanes *Nubibus* de corruptione veteris muſicæ loquens ait: *Intendentes harmoniam, a majoribus traditam. Quod ſi quis ipſorum verbum aliquod ſcurrile protuliſſet, aut in cantando vocem varie inflexiſſet, ſecundum eam modulandi rationem, quam Phrynis introduxit, admodum ſane difficilem; multis illico verberibus cædebatur, ut qui artem muſicam corrumperet.* Et iterum: *Scurrilitatis igitur & aſſentationis illorum multa alia circumferuntur teſtimonia: inter quæ & hoc eſt.*

Βωμολόχος. Qui aris aſſidet ut aliquid accipiat ab illis, qui ſacrificant. Per metaphoram vero inde ductam ſic vocatur & ille, qui utilitatis ſuæ cauſa alicui aſſentatur. Et βωμακεύματα, dicta vel facta ſcurrilia. Apollodorus Cyrenæus [βωμολόχον vocat hominem] facetum & ridiculum. Quidam vero, adulatorem facetum & urbanum. Item, fraudulentum & calumniatorem. Et βωμολόχος, improbus & impius: per metaphoram ductam ab illis, qui inſidiantur victimis, quæ aris imponuntur; vel etiam ſacrificantibus, ut precibus aliquid ab illis impetrent. Et βωμολόχοις ἔπεσι, verbis blandis & adulatoriis: quæ ſignificatio ducta eſt ab illis, qui aris aſſidentes ſibi dari aliquid petunt. Hi enim

---

Ἔτι δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. Περὶ λίθων. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum. Cæterum Boli hujus opus περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν laudat Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 35.

[1] Βῶλος ἄρουρα] Zenobius habet, Βῶλος ἄρουραν, quod magis placet, quoniam ſubintelligi videtur verbum ὠφελεῖ, vel ſimile quid.

[2] Βωμολοχεύεσθαι. Βωμολόχοι κυρίως ἐλέγοντο οἱ ἐπὶ τῶν θυσ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Enarratorem Comici ad *Nubes* pag. 176. Obiter hic emendo Heſychium, apud quem hodie in ſerie ſua ſic legitur: Προσβολοχεῖ, προσχαίρειν λέγει. Scribe Προσβωμολοχεῖ, πρὸς χάριν λέγει. Scholiaſta enim Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 229. τὸ βωμολόχοις interpretatur τοῖς πρὸς χάριν λέγουσι, quod emendationem hanc egregie confirmat.

[3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 178. (108. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Περὶ διαφθορᾶς] Hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. In prioribus enim Editt. male excuſum eſt περὶ διαφορᾶς.

[5] Κατὰ Φρύνιν] Huc faciunt verba illa Heſychii v. Λέσβιος ᾠδός· Οἱ δὲ Φρύνιν, ὃ καὶ μᾶλλον. ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται οὗτος, ὡς διαφθείρων τὴν μουσικὴν, καὶ πρὸς τὸ βωμολοχεύειν τρέπων. Reſpexit ibi Heſychius ad locum illum Ariſtophanis, quem Suidas hic adducit.

[6] Ἀπολλόδωρος Κυρηναῖος, ὁ εὐτράπελος καὶ γελ.] Rectius Etymologus: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος τὸν εὐτράπελον καὶ γελωτοποιόν: ſubintellige, οὕτως καλεῖ.

[7] Βωμολόχος, ὁ κακοῦργος, ἀσεβ.———λάβωσί τι] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 176.

[8] Βωμολόχοις ἔπεσι, τοῖς πρὸς χ.———λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 229. (145. Ed. Baſ. *P.*)

κεύοντες λαβεῖν τι παρὰ τῶν θυόντων. † ¹Ἀγαθίας· Οὐ γὰρ σύνηθες ὁ Ναρσῆς ἔμοιγε, ἔφη, βωμολοχίαις τε καὶ γλισχραῖς ἐλπίσιν ἐγκαλλωπίζεσθαι. Καὶ περὶ Ἰσιδώρου Δαμάσκιος· Ὁ δὲ ἐπίχαρις ἦν, εὐτραπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι πορρωτάτω.

Βωμόν. ²σταπίδα Λάκωνες.

Βωμός. τέμενος· καὶ τόπος ἀνάβασιν ἔχων πρὸς τὸ λέγειν ³ἐπήκοα· ἐφ᾽ ὃν Κράτης ἀναβάς, ⁴Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, εἴρηκε. Καὶ ⁵Ἀριστοφάνης· Ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἑτοίμου ἐστὶ παρεσκευασμένος.

Βωμοί. οὕτω λέγονται αἱ βάσεις, στιβάδες.

Βῶν. ⁶ἀσπίδα Ἀργεῖοι. ἀντὶ τοῦ βοῦν, ἤτοι βύρσαν.

Βῶνος, στρατηγὸς τῆς Μυσίας, τῆς παρὰ τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ παρατεταμένης, ἀνὴρ συνέσεως ἐς ἄκρον ἥκων καὶ λίαν ἀγαθὸς τά τε πολιτικὰ καὶ πολέμια. ἦν ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.

Βώνυσοι. ⁷ἄποικοι. βουκόλοι.

Βῶρος. ὄνομα κύριον.

Βῶροι. ὀφθαλμοί.

Βῶς. βύρσα. ἀσπίς.

Βωσόμεθα. καλέσομεν. μαρτυρούμεθα.

Βῶσον. ⁸βοήθησον. Κρατῖνος.

Βωστρεῖν. καλεῖν. βοᾶν. ⁹Ἀριστοφάνης· Ποιήσω τοὺς δημότας βωστρεῖν σ᾽ ἐγὼ πεκτούμενον.

Βώπιον. τόπος.

Βωπεῖν. ¹⁰ἀροῦν. Λάκωνες.

Βωτιάνειρα. ἡ βόσκουσα τοὺς ἄνδρας.

Βώτορες. βοήτορες. νομεῖς. ἐν ¹¹Ἐπιγράμματι·

Τὸν νομίην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας
Σινόμενον, κλαγγάν τ᾽ οὐχὶ τρέσαντα κυνῶν,
Πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

Βώχανος. ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Τούρκων ἀρχηγός· ὃς ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τὸν Βόσπορον ἐπόρθησε. ζήτει ἐν τῷ Βόσπορος.

Βραβεύει. δοτικῇ. ἐπιψηφίζεται. διανέμει. Καλῶς γὰρ σφίσι τοῦ δαιμονίου βραβεύσαντος τὰ κατὰ τὸν πλοῦν.

Βραβευτής. διοικητής. κριτής. ὁριστής. καὶ Βραβεῖον, ἐπινίκιος ἀμοιβή.

precibus blandis rogabant ſacrificantes, ut de victimis, quæ immolabantur, ſibi aliquid impertirentur. † Agathias: *Non enim, inquit Narſes, moris mei eſt, aliis aſſentari, & blandis pollicitationibus uti.* Et Damaſcius de Iſidoro inquit: *Ille vero feſtivus erat & comis; at a dicacitate & ſcurrilitate alieniſſimus.*

Βωμόν. Aram. Lacones ϛιβάδα ſic vocant.

Βωμός. Ara. Item locus excelſus, vel ſuggeſtus, unde dicentes exaudiri poſſunt. In talem locum cum adſcendiſſet Crates dixit: *Crates dimittit ea, quæ ſunt Cratetis.* Et Ariſtophanes: *Ara enim foris parata eſt.*

Βωμοί. Sic etiam vocantur gradus, & lecti ex foliis frondibuſque arborum exſtructi.

Βῶν. Argivi clypeum ita vocant. Dictum eſt autem pro βοῦν, i. e. [bovem,] vel pellem bubulam.

Βῶνος. Bonus, dux Myſiæ Iſtro fluvio adjacentis, vir acutiſſimus & prudentiſſimus, & rerum tam civilium quam militarium peritiſſimus. Vixit ſub Juſtiniano.

Βώνυσοι. Coloni. Bubulci.

Βῶρος. Borus. Nomen proprium.

Βῶροι. Oculi.

Βῶς. Pellis bubula. Clypeus.

Βωσόμεθα. Vocabimus. Teſtabimur.

Βῶσον. Pro βόησον. Clama. Cratinus.

Βωστρεῖν. Vocare. Clamare. Ariſtophanes: *Efficiam, ut verberibus egregie depexus popularium opem implores.*

Βώλιον. Locus quidam.

Βωλεῖν. Arare. Lacones.

Βωτιάνειρα. [Epithetum terræ.] Viros paſcens vel alens.

Βώτορες. Pro βοήτορες. Paſtores. In Epigrammate: *Paſcua & ſtabula boum & paſtores lædentem, nec latratum canum formidantem* [*Eualces*] *occidit, & ex hac pinu ſuſpendit.*

Βώχανος. Bochanus. Nomen proprium. Hic Turcorum dux fuit, qui ſub Juſtiniano Boſporum vaſtavit. Quære in v. Βόσπορος.

Βραβεύει. Dativo jungitur. Decernit. Diſpenſat. *Cum navigatio, Deo annuente, ex voto ipſis ſucceſſiſſet.*

Βραβευτής. Moderator. Judex. Diſpenſator. Et βραβεῖον, præmium victoriæ.

---

1 Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 24.

2 Σπαπίδα] Puto legendum στιβάδα. Vide paulo poſt v. Βωμοί.

3 Ἐπήκοα] Priores Editt. habent ἐπήκοος. At in MSS. Pariſ. exaratum eſt ἐπήκοα, quam lectionem vulgatæ prætuli. Significat autem ἐπήκοα λέγειν, talia dicere, quæ procul a circumſtantibus exaudiri poſſunt.

4 Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος] Idem de Cratete refert Nonnus in Expoſitione Hiſtoriarum, quarum meminit Gregorius in priori Invectiva contra Julianum Imperatorem. Verba ejus hæc ſunt: Οὗτος φιλοσοφῆσαι θέλων τὴν Κυνικὴν φιλοσοφίαν, λαβὼν τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, ἔρριψε τῷ δήμῳ, κηρύξας οὕτω· Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα.

5 Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 694. (471. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam intra v. Θύρασιν.

6 Βῶν. ἀσπίδα] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Μ. v. 105. & 137.

7 Βώνυσοι. ἄποικοι. βουκ.] Vide Etymologum v. Βωνίτης.

8 Βοήθησον] Lege Βόησον.

9 Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 881. (556. Ed. Baſ. *P.*)

10 Βωπεῖν] Vide Heſychium v. Βοωπεῖν.

11 Ἐν Ἐπιγράμματι· Τὸν νομίην καὶ ἔπ.] Locus hic decerptus eſt ex Epigrammate inedito, quod ex cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Λεωνίδα.

Τὸν νομίην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἄνδρας
Σινόμενον, κλαγγάν τ᾽ οὐχὶ τρέσαντα κυνῶν,
Εὐάλκης ὁ Κρής, ἐπινύκτια μῆλα νομεύων,
Πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

Βραβεῖς. οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι κήρυκες. [1] Σοφοκλῆς· Ὅσον γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς δρόμον διαύλων πένταθλ', ἃ νομίζεται.

Βράβυλα.[2] τὰ καλούμενα Δαμασκηνά. Θεόκριτος· Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Ἀθήναιος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν φησι, Σέλευκον ὀνομάζειν κοκκύμηλα καὶ βράβυλα καὶ μάδρυα. εἴρηται δὲ βράβυλά τινα ὄντα, τὰ τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα. ἐστι δὲ μαλακτικὰ τῆς γαστρός. εἴρηται δὲ καὶ μάδρυα, οἱονεὶ μαλόδρυά τινα ὄντα. Δαμασκηνὰ δὲ λέγεται κατ' ἐξοχὴν, διὰ τὸ ἐν Δαμασκῷ τῇ πόλει γεωργούμενα εὐθαλέστερα καὶ καλλίονα εἶναι.

Βραγχίδαι.[3] Οἱ ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες Ξέρξῃ χαριζόμενοι τὸν νεὼν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν· καὶ ἐσυλήθη τὰ ἀναθήματα πάμπλειστα ὄντα. δεδιότες οὖν οἱ προδόται τὴν ἐκ τῶν νόμων καὶ τὴν ἐν ἄστει τιμωρίαν, δέονται Ξέρξου μισθὸν λαβεῖν τῆς κακίστης ἐκείνης προδοσίας, μετοικισθῆναι ἐν χώρᾳ τινὶ Ἀσιανῇ. ὁ δὲ πείθεται, καὶ ἀνθ' ὧν εἶχε κακῶς καὶ ἀσεβῶς, ἔδωκεν αὐτοῖς οἰκεῖν ἔνθεν οὐκ ἔμελλον ἐπιβήσεσθαι τῆς Ἑλλάδος ἔτι, ἀλλ' ἔξω τοῦ δέους ἔσεσθαι τοῦ κατειληφότος αὐτούς τε καὶ τὸ ἐκείνων γένος. κᾆτα λαχόντες τὸν χῶρον, ἐν οἰωνοῖς οὐδαμῇ χρηστοῖς πόλιν ἐγείρουσι, καὶ τίθενται Βραγχίδας ὄνομα αὐτῇ, καὶ ᾤοντο μὴ μόνους ἀποδρᾶναι Μιλησίους, ἀλλὰ καὶ τὴν δίκην αὐτήν. οὐ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τοῦ Θεοῦ πρόνοια. Ἀλέξανδρος γὰρ, ὅτε τὸν Δαρεῖον νικήσας τῆς Περσῶν ἀρχῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο, ἀκούσας τὰ τολμηθέντα, καὶ μισήσας αὐτῶν τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, ἀπέκτεινε πάντας, κακοὺς εἶναι κρίνων τοὺς τῶν κακῶν ἐκγόνους, καὶ τὴν ψευδώνυμον πόλιν κατέσκαψε καὶ ἠφάνισε.

Βράγχη. πάθος περὶ τὰς ὗς γινόμενον. καὶ ζήτει ἐν τῷ Διάῤῥοια.

Βραδύς. ὁ μὴ ἀγχίνους. Κἀπιλήσμων καὶ βραδύς. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος κινήσεως παρείληπται νῦν, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγχίνουν καὶ νωθὲς τῆς διανοίας θέλει δηλοῦν.

Βράκανα. ἄγρια καὶ δύσπλυτα λάχανα.

Βράσσει. ζέει. ἀναβάλλει.

Βρασίδας,[5] ὁ Τέλλιδος, Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς, Μεθώνην ἀποστᾶσαν πρὸς Ἀθηναίους πολεμήσας ἀνεκαλέσατο. ἠρίστευσε δὲ καὶ περὶ Πύλον στρατηγῶν, πρῶτος τῆς νηὸς ἐκπηδήσας· οὗ καὶ ἐτρώθη, καὶ [6] τὴν ἀσπίδα ἀπώλεσεν. ἐπὶ τούτοις σπονδαὶ ἐ-

Βραβεῖς. Certaminum & ludorum moderatores. Sophocles: *Ex omnibus enim certaminibus, quæ ludorum moderatores per præcones ſolito more indixerant,* [*victor diſceſſit.*]

Βράβυλα. Pruna, quæ vocantur Damaſcena. Theocritus: *Rami pondere brabylorum terram verſus curvati.* Athenæus vero libro ſecundo Dipnoſophiſtarum ait, Seleucum tradere, brabyla etiam vocari κοκκύμηλα & μάδρυα. Βράβυλα autem vocantur quaſi τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα, i. e. alvum evacuantia. Ventrem enim laxant. Μάδρυα vero dicuntur, quaſi μαλόδρυα. Damaſcena denique appellantur per excellentiam, quod ea, quæ Damaſcus fert, reliquis ſint præſtantiora & pulchriora.

Βραγχίδαι. Branchidæ. Qui in Didymis Mileſiorum habitabant, Xerxi gratificantes, templum Apollinis, qui iſtic colebatur, Barbaris prodiderunt, quod tunc donariis quam plurimis ſpoliatum eſt. Proditores itaque leges civiumque ſuorum ultionem veriti, hanc peſſimæ proditionis mercedem a Xerxe petunt, ut in quendam Aſiæ locum transportentur. Ille annuit, & pro ſacrilegiis dedit ſedes inhabitandas, unde nunquam in Græciam redituri eſſent, ſed a timore, quo tenebantur, & ipſi ipſorumque poſteri immunes degerent. Regione itaque per ſortem diviſa, urbem malis avibus condunt & Branchidas vocant. Et jam non Mileſios tantum, ſed & ipſam Nemeſin ſe effugiſſe putabant. Verum Dei providentia neque hic dormivit. Alexander enim, devicto Dario, Perſarum potitus imperio, & inaudiens perpetratum facinus, odioque habens poſteros illorum, omnes interemit, exiſtimans etiam malos eſſe, qui ex malis ſint orti, & falſi nominis urbem evertit & ſolo æquavit.

Βράγχη. Morbus quidam ſuum. Quære in v. Διάῤῥοια.

Βραδύς. Hebes. Bardus: [*Cum ſenex ſim*] *oblivioſus & hebes.* Ariſtophanes *Nubibus.* Non enim de motu corporis vocabulum hoc nunc dicitur, ſed ingenium hebes & ſtupidum ſignificat.

Βράκανα. Olera agreſtia, & quæ non facile lavari poſſunt.

Βράσσει. Fervet. Effervеſcit. Ejicit.

Βρασίδας. Braſidas, Tellidis filius, dux Lacedæmoniorum, Methonem, quæ ad Athenienſes defecerat, bello recuperavit, & dux ad Pylum ſtrenue & fortiter rem geſſit, cum primus ex navi in terram deſiliiſſet; ubi & vulneratus eſt, & clypeum amiſit. Poſt hæc fœ-

---

[1] Σοφοκλῆς· Ὅσον γὰρ εἰσεκ.] Locus hic apud Sophoclem *Electra* pag. 112. ſic diſtinguitur & legitur:

——Ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
Δρόμων διαύλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται.

Vide ibi Triclinium.

[2] Βράβυλα. τὰ καλούμενα Δαμασκ.] Confer cum hoc loco Athenæum lib. 11. pag. 49. 50. cujus veſtigia noſter ſecutus eſt.

[3] Βραγχίδαι. οἱ ἐν Διδύμοις τῆς Μιλ.] Totum hunc articulum de Branchidis ex libro Æliani *de Providentia*, qui hodie intercidit, depromptum eſſe exiſtimo; eademque eſt ſententia Kuhnii, qui locum hunc inter fragmenta Æliani retulit.

[4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 130. (66. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Βρασίδας, ὁ Τέλλ.] De hoc, ejuſque rebus geſtis, legendus eſt Thucydides.

[6] Καὶ τὴν ἀσπίδα ἀπώλεσεν] Vide Tzetzem Chil. XII. cap. CDVIII.

γένοντο ἐνιαύσιοι, ἃς Ἀθηναῖοι λύειν ἤρξαντο. τὴν[1] δὲ Ἀμφίπολιν καὶ Θρᾴκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἰκιστὴν ἀντὶ Ἄγνωνος ἐπεγράψαντο. ὁ δὲ πόλεμος ὁ μέχρι τῆς Βρασίδου καὶ Κλέωνος τελευτῆς ἔτη ἐπέσχε δέκα. [2]ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος. † Αἰτίας δὲ περὶ αὐτοῦ προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδα. [3]ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων.

Βρασμὸς γῆς. ὅταν καχλάζῃ μετὰ κινήματος. Ἐκτιναγμὸς δὲ, ὅταν ἀναρρίπτηται.

Βραυρών. τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τὰ Διονύσια ἤγοντο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. [4]Καὶ Ἀριστοφάνης· Ὦ δέσποτα, ὅσην ἔχεις τὴν πρωκτετηρίδα. εἴρηται δὲ, διὰ τὸ διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἄγεσθαι τὰς θεωρίας τῶν Διονυσίων. ἐστὶν ἐν τῷ Ἄρκτος.

Βραχιόλια. ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν βραχιόλια χλιδῶνες ὀνομάζονται.

Βραχίων. [5] τροπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ ἐργάζεσθαι πεφύκασιν οἱ ἄνθρωποι. Δαβίδ· Ὅτι βραχίονες ἁμαρτωλῶν συντριβήσονται.

Βραχμάν. βασιλεὺς, ὁ καὶ τῇ χώρᾳ δοὺς τὴν προσηγορίαν. ἔγραψε νόμους Βραχμάνων, καὶ πολιτείαν τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἰδίᾳ διαλέκτῳ.

Βραχμᾶνες. [6] ἔθνος ἐστὶν εὐσεβέστατον, καὶ βίον ἀκτήμονα σφόδρα κεκτημένον, ἐς νῆσον τοῦ ὠκεανοῦ κατοικοῦν, καὶ [7] τὸν κλῆρον τοῦτον ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ κριμάτων κληρωσάμενον. ἐν ᾧ τόπῳ παραγενόμενος Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, καὶ στήσας στήλην, ἐπέγραψεν· Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔφθασα μέχρι τούτου. ἐν ᾗ νήσῳ κατοικοῦσιν οἱ μακρόβιοι. ζῶσι γὰρ ρν' ἔτη διὰ τὴν πολλὴν καθαρότητα καὶ εὐκρασίαν τοῦ ἀέρος. [8] παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἐστιν, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰκοδομὴ, οὐ χρυσὸς, οὐκ ἄργυρος, οὐκ ἄρτος, οὐκ οἶνος, οὐ κρεωφαγία· ἀλλὰ ἔχοντες τὸν ὑγρὸν καὶ γλυκὺν καὶ εὔκρατον ἀέρα, καὶ πάσης ἀρρωστίας καὶ φθορᾶς ἀπηλλαγμένον, καὶ μικρᾶς ὀπώρας καὶ διειδεστάτου ὕδατος ἀπολαύοντες, σέβονται γνησίως Θεὸν, καὶ ἀδιαλείπτως προσεύχονται. καὶ [9] οἱ μὲν ἄνδρες πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ προσπαροικοῦσιν· αἱ δὲ γυναῖκες ἐντεῦθέν εἰσι τοῦ Γάγγου, παραρρέοντος εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐπὶ τὸ μέρος τῆς Ἰνδίας. οἱ οὖν ἄνδρες περῶσι πρὸς τὰς γυναῖκας Ἰουλίῳ καὶ Αὐγούστῳ μηνί· παρ' οἷς ὑπάρχουσι ψυχρότεροι, τοῦ

dus annuum ictum eſt, quod Athenienſes violare cœperunt. Amphipolitæ vero Thraciæ vicini, gloria viri permoti, loco Agnonis conditorem urbis eum adſciverunt. Bellum autem illud, uſque Braſidæ & Cleonis obitum geſtum, decem annos duravit, & Archidamium appellatum fuit. † *Cauſas addentes, eum Braſidæ favere.* Id eſt, Lacedæmoniis.

Βρασμὸς γῆς. Terræ motus, quo terra ita quatitur, ut aquæ efferveſcentis inſtar ſubſultet. Ἐκτιναγμὸς vero, cum terra in altum jactatur.

Βραυρών. Brauron, locus Atticæ, in quo Dionyſia celebrabantur, & homines ebrii multa ſcorta rapiebant. Ariſtophanes: *O Domine, quantam habes proctopenteterida.* Hoc autem ideo dictum, quod Dionyſiorum ſpectacula quinto quoque anno celebrarentur. Vide in v. Ἄρκτος.

Βραχιόλια. Brachiorum ornamenta, alias χλιδῶνες dicta.

Βραχίων. Brachium. Sic tropice potentia vocatur, quoniam brachio homines opus peragere ſolent. David: *Peccatorum brachia conterentur.*

Βραχμάν. Brachman, Rex, qui etiam regioni nomen dedit. Scripſit leges Brachmanum, & de ejuſdem gentis Republica, lingua vernacula.

Βραχμᾶνες. Brachmanes. Gens eſt religioſiſſima, nullaſque opes poſſidens, & habitans in inſula Oceani, quam Deus velut ſortem ipſis adtribuit. Eo cum perveniſſet Alexander Macedo, columnam erexit, cui hæc verba inſcripſit: EGO MAGNVS ALEXANDER REX HUCUSQVE PERVENI. In hac inſula homines longævi habitant. Vivunt enim annos centum & quinquaginta, propter inſignem puritatem & temperiem aeris. Apud hos nulla quadrupes eſt, non ager, qui colatur, non ferrum, non ædificium, non ignis, non aurum, non argentum, non panis, non vinum, non carnis eſus: ſed, cum habeant liquidum & ſuavem & bene temperatum aerem, & ab omni morbo & corruptione immunem, paucis pomis & aqua limpidiſſima fruentes, Deum ſincere colunt, & continenter preces fundunt. Ac viri quidem in parte, quæ Oceano vicina eſt, habitant. Mulieres vero ultra Gangem degunt, qui fluvius in parte quadam Indiæ in Oceanum ſe exonerat. Viri igitur ad uxores trajiciunt Julio & Auguſto menſibus, qui apud illos ſunt frigidiores, Sole ad nos & Sepἡλίου πρὸς ἡμᾶς καὶ Βοῤῥᾶν ὑψωθέντος. οἵγε καὶ εὐκαρπότεροι[1] γινόμενοι πρὸς οἶστρον αὐτοὺς κινεῖν λέγουσιν· [2]ὅπερ δὴ καὶ τὸν Νεῖλόν φασιν οὐ κατὰ ταυτὸ τοῖς ἄλλοις ποταμοῖς πλημμυρεῖν, ἀλλὰ μεσοῦντος τοῦ θέρους ἐπικλύζειν τὴν Αἴγυπτον, [3]ὥστε παντὸς ἡλίου τὴν βορειοτέραν διαθέοντος ζώνην, καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν παρενοχλοῦντος ποταμοῖς, καὶ συγκρύπτοντος, τούτου δὲ πλεῖστον ἀπέχοντος. καὶ ποιήσαντες μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἡμέρας μʹ, πάλιν ἀντιπερῶσι. τῆς δὲ γυναικὸς δύο παῖδας γεννησάσης, οὐκέτι ὁ ἀνὴρ ἀντιπερᾷ πρὸς αὐτήν. οὔτε μὴν ἐκείνη πλησιάζει ἄλλῳ, διὰ πολλὴν εὐλάβειαν. εἰ δὲ συμβῇ στεῖραν ἐν αὐταῖς εὑρεθῆναι, μέχρι πενταετοῦς διαπερῶν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς καὶ συγγενόμενος αὐτῇ, ἐὰν οὐ τέκῃ, οὐκέτι πλησιάζει αὐτῇ. διὰ τοῦτο οὐδὲ πολυάνθρωπός ἐστιν αὐτῶν ἡ χώρα, διὰ τὴν ὀλιγογονίαν.

---

[1] Τὴν δὲ Ἀμφίπολιν καὶ Θρᾴκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἰκ.] Locus hic eſt mutilus, quem ſic ſupplendum puto: Περὶ δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Θρᾴκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν οἱ Ἀμφιπολῖται οἰκιστὴν &c.

[2] Ἐκλήθη δὲ Ἀρχιδάμιος] Vide ſupra v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος.

[3] Ἀντὶ τῶν Λακεδαιμονίων] Lege, ἀντὶ τοῦ τὰ Λακεδαιμονίων.

[4] Καὶ Ἀριστοφάνης· Ὦ δέσποτα, ὅσην ἔχεις τὴν πρ.] Apud Ariſtophanem in *Pace* pag. 689. (468. Ed. Baſ. *P.*) locus hic ita legitur & diſtinguitur:

——————Ὦ δέσποτα,
Ὅσην ἔχεις τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.

Vide ibi Scholiaſtam.

[5] Βραχίων. τροπικῶς ἡ δύναμις, ἐπειδὴ δι' αὐτ.] Hæc deſcripta ſunt ex Theodoreto ad Pſalm. xxxvi. v. 18. ut Pearſonius obſervavit.

[6] Βραχμᾶνες. ἔθνος ἐστὶν εὐσεβέστατον καὶ βίον ἀκτ.] Omnia, quæ hic de Brachmanibus referuntur, αὐτολεξεὶ pene apud Palladium de Brachmanibus quoque leguntur, quem Suidas procul dubio conſuluit.

[7] Καὶ τὸν κλῆρον τοῦτον ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ κρ. κληρ.] Palladius pag. 7. Ἔλεγεν οὖν οὗτος, ὅτι οἱ Βραχμᾶνες ἔθνος ἐστὶν οὐκ ἀποτασσόμενον ἀπὸ προαιρέσεως, ὡς οἱ μοναχοὶ, ἀλλὰ λαχὸν τὸν κλῆρον τοῦτον ἄνωθεν, καὶ ἐκ Θεοῦ κριμάτων &c.

[8] Παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδόν ἐστιν, οὐ γεώργ.] Palladius pag. 8. Παρ' οἷς οὐδὲν τετράποδον ὑπάρχει, οὐ γεώργιον, οὐ σίδηρος, οὐκ οἰκοδομὴ, οὐ πῦρ, οὐκ ἄρτος, οὐκ οἶνος, οὐχ ἱμάτιον, οὐκ ἄλλο τι τῶν εἰς ἐργασίαν συντελούντων, ἢ ἀπόλαυσιν συντεινόντων. ἔχουσι δὲ ἀέρα λιγυρόν τι, καὶ εὔκρατον, καὶ πάνυ κάλλιστον, σεβόμενοι τὸν Θεόν. καὶ γνῶσιν μὲν ἔχοντες οὐχ οὕτως δὲ λεπτὴν, μήτι δὲ διευκρινεῖν οὕτω τοὺς τῆς προνοίας λόγους δυνάμενοι, ὅμως εὔχονται ἀδιαλείπτως &c.

[9] Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ προσπαρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ pene leguntur apud modo laudatum Palladium pag. 9.

Βραχυμυθίας. βραχυλογίας. καὶ Βραχέσιν, ἀντὶ τοῦ εὐτελέσι.

Βραχυτελῆ. σύντομον. μικρόν.

Βραχυφεγγίτης. ὁ ὀλιγοφαής. Καὶ [4] βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας.

Βρέγμα, καὶ βρεγμός. τὸ ὑπερμετώπιον μέρος.

Πλήξας[5] αἰγανέᾳ βρέγμα κυναγέτιδι.

ἐν Ἐπιγράμμασι.

Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. ἐφύμνιον παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Βατράχοις. μίμημα φωνῆς βατράχων.

Βρέμει. ταράσσει. ἠχεῖν ποιεῖ.

Βρενθύεσθαι. διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι ὀργίζεσθαι. [6]Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῷ μᾶλλον κατεβρενθύετο. καὶ Βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. καὶ Βρενθύῃ, σεμνύνῃ, καὶ μέγα φρονεῖς ἐφ' ἑαυτῷ. † [7]Οἱ γὰρ ἀποδεδωκότες ἑαυτοῖς, σοβαρῶς τε βαδίζουσιν. ὡς τοῦ μὲν Προδίκου ὄντος σοφοῦ· τοῦ δὲ Σωκράτους κενὴν μόνον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν καρπουμένου. Ἀριστοφάνης[8] Νεφέλαις·

——————— Σοὶ δὲ
Ὅτι βρενθύῃ ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ
παραβάλλῃ.

Ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς, ἢ ἀλαζονικῶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ βρενθείου μύρου. καὶ Βρενθυόμενος, ἐπαιρόμενος, μέγα φρονῶν. [9]Ἀγα-

tentrionem adſcendente. Iidem etiam cum magis temperati ſint, vehementem Veneris appetitum in illis excitare dicuntur: uti etiam Nilum ferunt non cæterorum fluminum more exundare, ſed media æſtate Ægyptum aquis obruere: eo nimirum tempore, quo Sol Zonam Borealem peragrat, & alios quidem fluvios æſtu ſuo urit & exſiccat; ab hoc vero quam longiſſime diſtat. Poſtquam igitur XL dies apud uxores exegerunt, in inſulam ſuam rurſus trajiciunt. Poſtquam vero uxor duos peperit infantes, vir ad eam non amplius accedit: neque illa cum alio viro concumbit, quoniam pudicitia apud eas ſumma religione colitur. Si vero contingat ſterilem inter eas reperiri, ejus maritus ad quinque annos ad eam trajicit, ejuſque conſuetudine utitur: poſt quod tempus, ſi non pepererit, ad eam non amplius accedit. Quapropter regio illorum non abundat hominum numero, ob prolis paucitatem.

Βραχυμυθίας. Breviloquentiæ. Et βραχέσιν, vilibus.

Βραχυτελῆ. Compendioſum. Brevem. Parvum.

Βραχυφεγγίτης. Exiguum lumen præbens. *Et ſplendor lucernæ tenue lumen præbentis.*

Βρέγμα, & βρεγμός. Sinciput. In Epigrammate: *Cum ſinciput jaculo venatorio percuſſiſſet.*

Βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Eſt imitatio vocis ranarum apud Ariſtophanem in *Ranis*.

Βρέμει. Fremit. Sonitum edit.

Βρενθύεσθαι. Ira tumere, vel iram ſimulare. [Item faſtu ſe efferre.] *Ille vero multo magis faſtu ſe efferre cœpit.* Et βρενθύεται, faſtu effertur. Βρένθος enim eſt genus unguenti, quo cum mulieres ſe unxerunt, faſtum animo concipiunt. Et βρενθύῃ, gravitatem affectas, ſuperbis, magnifice de te ſentis. Per metaphoram ductam ab unguento, quod βρένθος appellatur. Ariſtophanes: *Quia ſuperbe per vias incedis, & torvum cernis.* Qui enim multum ſibi arrogant, ſuperbe incedere ſolent. [Hoc autem ideo Comicus dicit, ut ſignificet,] Prodicum quidem eſſe virum ſapientem, at Socratem falſam & inanem ſapientiæ gloriam conſecutum. Et βρενθυόμενος, faſtu ſe efferens, ſuperbiens, glorians. Agathias: *Præteritis laboribus plus æquo gloriantes, præſentia contemnebant.* Et iterum:

6 Menander Exc. p. 117. quem citat Theophyl. Simocatta, I. c. 3. p. 10. quod in errorem induxit T. Hemsterh. in Luc. I. p. 369.

---

[1] Εὐκαρπότεροι] Palladius habet εὐκρατότεροι, quod magis arridet.

[2] Ὅπερ] Scribe ὥσπερ.

[3] Ὥστε παντὸς ἡλίου τὴν Βορειοτ.] Emendo, ἅτε πᾶσαν τοῦ ἡλίου τὴν Βορειοτέραν &c.

[4] Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Philippi, quod ex codice MS. Epigrammatum ineditorum hic cum Lectore communicabo.

Λευκάδος αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλεσκόπον ὄχθον,
Φοῖβε, τὸν Ἰονίῳ λουόμενον πελάγει,
Δέξαι πλωτήρων μάζης χειροφυρέα δαῖτα,
Καὶ σπονδὴν ὀλίγῃ κιρναμένην κύλικι,
Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας, ἐκ βιοφειδοῦς
Οἴνης (forte ὄλπης) ἡμιμεθῆ πινόμενον στόματι.
Ἀνθ' ὧν ἱλήκοις, ἐπὶ δ' ἱστία πέμψον ἀήτην
Οὔριον, Ἀκτιακοὺς σύνδρομον ἐς λιμένας.

Fragmenta Epigrammatis hujus, (quod etiam ante nos edidit Holſtenius ad Stephanum v. Ἄκτια) diverſis in locis apud Suidam leguntur; nimirum v. Αἰπὺ, v. Δαῖτα, v. Ὀλίγῃ, & v. Χειροφυρέα.

[5] Πλήξας αἰγανέᾳ βρέγμα κυναγ.] Pentameter hic pars eſt Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. XXIV. pag. 569.

[6] Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῷ μᾶλλον κατεβρ.] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 117.

[7] Οἱ γὰρ ἀποδεδωκότες ἑαυτοῖς, σοβ. βαδ.] Ut hic locus intelligatur, adeundus eſt Enarrator Comici ad *Nubes* pag. 147. (81. Ed. Baſ. P.) ex quo confuſe & exiguo judicio Suidas hæc excerpſit.

[8] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 147. ut in nota præcedente monuimus.

[9] Ἀγαθίας] Lib. V. pag. 161.

θίας·

+ Agathias hac voce usus est, Lib. 1. p. 25. C.

Menander. Excerpt. 104. B.

+ θίας· Οἱ δὲ μειζόνως, ἤπερ ἐχρῆν, ἐπὶ τοῖς φθάσασι βρενθυόμενοι, τῶν ἐν ποσὶ κατωλιγώρουν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εἰς τὴν βασιλίδα ἐπορεύετο ἐξωγκωμένος καὶ μάλα βρενθυόμενος.

Βρέτας. εἴδωλον. ἄγαλμα. παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας, πρὸς τέμενος, ἢ πρὸς ἕδος, ἢ πρὸς ἄγαλμα Θεῶν ἱκέτας γενέσθαι.

Βρεντήσιον.[1] χώρα τῆς Ἰταλίας. εἴρηται δὲ οὕτως, ὅτι λιμένας ἔχει κέρασιν ἐλάφου παραπλησίους. Βρένδον δὲ καλοῦσι τὴν ἔλαφον Μεσάπιοι.

Βρέχειν.[2] ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. καὶ ὑποβεβρεγμένος, ὁ μεμεθυσμένος.

Βρέννος. Ὡς οὖν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ῥώμης ἐπανῆλθεν ὁ Κάμιλλος, καὶ τοὺς περὶ τὸν Βρέννον βαρβάρους ἀνεῖλεν, εἰς κρίσιν ἀγαγὼν τὴν ὑπόθεσιν, ἀπέδειξε πάντων γεγονέναι τῶν πεπραγμένων αἴτιον τὸν * Φεβρουάριον.

∘ Βριαροί. βαρεῖς, ἄγριοι, στερεοί, φοβεροί.

Βριθομένη. βαρυνομένη διὰ πλῆθος, ὧν ἔφερεν. ἐν [3] Ἐπιγράμμασι·

Γήραϊ νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης.

Βρῖθος. βάρος. Τοὺς πύργους ἀμήχανον ἑλεῖν, μήτε ἀνατραπῆναι ῥᾳδίως διὰ τὸ βρῖθος, μήτ' ἐμπρησθῆναι διὰ τὸν σίδηρον. Καὶ αὖθις·

Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

Βρῖθον. ἀντὶ τοῦ ἔβριθον. Τεῖχος ἀνδρῶν τε καὶ ὅπλων βρῖθον.

Βρίθων. εὐθηνῶν. ἢ [5] βαρῶν.

Βριμάζων. τῇ τοῦ λέοντος χρώμενος φωνῇ.

Βριμήσαιο. ὀργισθείης. [6] Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, ὀστρακίνδα νύκτωρ κατασπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν. ἀντὶ τοῦ, εἰ βουληθείης αὐτὸν ἐξορίσαι, τὰ σιτοφυλακεῖα κατάσχοιεν.

Βριμούμενος. ὀργιζόμενος. [7] Οὐ μὴν ἐθέλγετο ὁ Ὕπατος τοῖς ὑπηρέταις, σὺν ὀργῇ βριμούμενος. καὶ Βριμοῦται. ἀπειλεῖ. καὶ Βριμωμέναις, ἦχον ἀποτελούσαις. Μύλη γάρ τις ἦν αὐτόθι. ὁπότε οὖν οἱ ἄνω στρατιῶται τὸ αὐτὸ ποιεῖν ἤρξαντο, τότε κἀκεῖνοι ἔστρεφον τὴν μύλην. [8] Ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλάνθανεν.

Βρόγχος. ὁ καταπότης. ὁ λάρυγξ.

Βρόμιος. ὁ Διόνυσος. ὁ γενεσιουργὸς τῶν καρπῶν. παρὰ [9] τὸ βορὰ βόριμος, καὶ ὑπερθέσει, βρόμιος.

Ille vero ſuperbia tumens & faſtu elatus Reginam adiit.

Βρέτας. Effigies. Simulacrum. Sic dictum, quod ſimile ſit βροτῷ, i. e. homini. In genua procidere coram ſimulacro, vel delubro, vel ſtatua. Vel, ad ſimulacrum Deorum ſupplicem accedere.

Βρεντήσιον. Brunduſium, Italiæ urbs, ſic dicta, quod portus cervinis cornibus ſimiles habeat. Meſapii enim cervum appellant βρένδον.

Βρέχειν. [Interdum] ſignificat bibere. Et ὑποβεβρεγμένος, ebrius, bene potus.

Βρέννος. Brennus. *Cum igitur Camillus capta Roma rediiſſet, & Barbaros, qui cum Brenno erant, occidiſſet, examine inſtituto oſtendit, Februarium auctorem eſſe omnium, quæ accidiſſent.*

Βριαροί. Graves, ſævi, robuſti, formidabiles.

Βριθομένη. Gravata onere eorum, quæ portabat. In Epigrammate: *Cum ſenectutis infirmitate manus gravata eſſet.*

Βρῖθος. Onus. Pondus. *Turres nec expugnari facile, nec everti propter pondus & molem, nec incendi propter ferrum poterant.* Et iterum: *Et ferro grave cepit dextra lignum.*

Βρῖθον. Pro ἔβριθον. Onerabant. [Vel, onuſtum & gravatum.] *Murus viris & armis gravatus.*

Βρίθων. Copia rerum abundans. Vel, gravans.

Βριμάζων. Leonis inſtar rugiens.

Βριμήσαιο. Iraſcaris. *Quare, ſi tu iraſcaris, & oſtraciſmum mineris, illi clam noctu clypeos corripiant, & granaria noſtra occupent.* Id eſt, ſi ipſum ex urbe pellere volueris, loca, in quibus frumenta condita ſunt, occupabunt.

Βριμούμενος. Fremens. Iraſcens. *Conſul tamen ira fremens a miniſtris mitigari non poterat.* Et βριμοῦται, minatur. Et βριμωμέναις, ſtrepitum edentibus. *Mola enim ibi erat. Cum igitur milites ſuperiores idem facere inciperent, tunc & illi molam circumagere cœperunt. Multis enim molis ſtrepentibus, unius ſtrepitus mirum non eſt ſi non exaudiretur.*

Βρόγχος. Guttur. Fauces. Gula.

Βρόμιος. Sic appellatur Bacchus, quaſi fruges ex terra producens. A βορὰ enim fit βόριμος, & per literarum tranſpoſitionē βρόμιος.

---

[1] Βρεντήσιον. χώρα τῆς Ἰταλίας. εἴρηται δὲ οὕτως, ὅτι λιμ.] Vide Strabonem & Stephanum Byzantium.

[2] Βρέχειν. ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται] Hæc ex Athenæo hauſit Suidas; apud quem eadem leguntur lib. 1. pag. 23.

[3] Ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. VII.

[4] Σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 277. (184. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἢ βαρῶν] Hæ duæ voces deſunt in Editt. prioribus, quas ex MSS. Pariſ. revocavi.

[6] Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, ὀστρακ.] Locus hic apud Ariſtoph. *Equit.* pag. 340. (238. Ed. Baſ. *P.*) recte ſic legitur & diſtinguitur:

Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
Νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες
Τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.

Vide ibi veterem Enarratorem.

[7] Οὐ μὴν ἐθέλγετο ὁ ὕπατος τοῖς ὑπ.] Fragmentum hoc addito Æliani nomine repetitur infra v. Ἐθέλγετο.

[8] Ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμ. ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδ.] Hæc verba leguntur etiam apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 340.

[9] Παρὰ τὸ βορὰ βόριμος, καὶ ὑπερθ. βρόμιος] Hæc inepta ſunt, & pueris digna. Vide Etymologum, qui probabiliorem epitheti hujus etymologiam reddit.

Βρόμος.[1] ἦχος πυρὸς κυρίως.[2] Καὶ κούφοιο βαρὺν [3] τυμπάνου βρόμον. ἐν Ἐπιγράμματι. Καὶ αὖθις·

Οὐκέτι [4] κοιμάσσαις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χαλάζης.

Βροντή.[5] νεφῶν ψόφος ἐκ παραλείψεως, ἢ ῥήξεως.[6] Ἔστι δὲ καὶ μηχάνημά τι, ὃ ἐκαλεῖτο βροντεῖον. ὑπὸ τὴν σκηνὴν δὲ ἦν ἀμφορεὺς ψηφίδας ἔχων θαλαττίας· ἦν δὲ λέβης χαλκοῦς, εἰς ὃν αἱ ψῆφοι κατήγοντο, καὶ κυλιόμεναι ἦχον ἀπετέλουν ἐοικότα βροντῇ.

Βρονταὶ [7] καθ' ὕπνους ἀγγέλων εἰσὶν λόγοι.

Βροτόεντα. ᾑμαγμένα.

Βροτοειδέσιν. ἀνθρωπίναις.

Βροτολοιγός. ὁ ὀλέθριος. ὁ τοὺς βροτοὺς ὀλοθρεύων. Ἐν [8] Ἐπιγράμματι· Ἄρες [9] βροτολοιγὲ,

Σκῦλα φέρειν δῴης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Βροτολοιγός. ὁ τοὺς βροτοὺς διαφθείρων.[10] Ὥσπερ οἱ ποιηταὶ λέγουσι, βροτολοιγὼ ἤστην.

Βροτός. φθαρτὸς ἄνθρωπος.[11] Βρότος δὲ, τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα.

Βρουμάλια.[12] ταῦτα ἐπενόησε Ῥῶμος, ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ῥῆμος ἐκ πορνείας γενόμενοι ἐξερρίφησαν, καὶ παρὰ γυναικὸς ἀνετράφησαν. ὄνειδος δὲ ἦν Ῥωμαίοις τὸ ἐξ ἀλλοτρίων ἐσθίειν, δι' ὃ ἕκαστος ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἴδιον βρῶμα καὶ πόμα ἐκόμιζεν, πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν ἀλλοτριοφάγος. οὗ δὴ χάριν ἐπενόησε Ῥῶμος τὰ Βρουμάλια, εἰρηκὼς, ἀναγκαῖον εἶναι τρέφειν τὸν βασιλέα τὴν ἑαυτοῦ Σύγκλητον ἐν τῷ χειμῶνι, ὅτε ἠρεμοῦσιν ἐκ τοῦ πολέμου, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ α ἕως τοῦ ω, κελεύσας καὶ τὴν Σύγκλητον καλεῖν τοὺς στρατιώτας. καὶ μέλλοντες οἱ στρατιῶται ἀπιέναι, ηὔλουν ἑσπέρας, πρὸς τὸ γνῶναι ὅπου τραφήσονται. καὶ τοῦτο ἐπενόησε πρὸς τὸ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὕβρεως αὐτοὺς ὁ Ῥῶμος, καλέσας τὸ ὄνομα τοῦ ἀρίστου Βρουμάλιουμ, ὅ ἐστι Ῥωμαϊστὶ, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων τραφῆναι.

Βρόχος. τὸ τῆς ἀγχόνης σχοινίον. Ὁ δὲ ἤδη μεμηχανημένος ἀγχόνην, τὸν βρόχον ἐνδεδυμένος.

Βρούτιδες. γυναῖκες οὕτω καλούμεναι, οἱονεὶ Σίβυλ-

Βρόμος. Proprie crepitus, quem ignis edit. [Item quivis ſtrepitus.] In Epigrammate: *Et levis tympani gravem ſtrepitum.* Et iterum: *Non amplius ventorum ſtrepitum, nec grandinis impetum ſedabis.*

Βροντή. Tonitru, vel fragor, quem nubes vel attritæ inter ſe, vel ruptæ edunt. Erat etiam [in ſcena] machina quædam, βροντεῖον vocata, quæ erat amphora calculos marinos continens. Hi calculi in æreum lebetem immittebantur, in quo volutati ſtrepitum tonitrui ſimilem edebant.

Βρονταὶ καθ' ὕπν. *Tonitrua in ſomnis nuntiorum ſermones denotant.*

Βροτόεντα. Sanguine cruenta.

Βροτοειδέσιν. Humanis.

Βροτολοιγός. Pernitioſus. Qui mortales perdit. In Epigrammate: *Mars, hominum pernities, fac ut ab hoſtibus ſpolia ſemper reportemus.*

Βροτολοιγός. Homines perdens. *Ut Poetæ dicere ſolent, erant* βροτολοιγὼ, i. e. *hominum pernities.*

Βροτός. Homo mortalis. Βρότος vero, ſanguis pulvere mixtus.

Βρουμάλια. Brumalia. Hæc inſtituit Romulus, quoniam ipſe cum fratre Remo ex meretrice natus, & expoſitus, & a muliere quadam nutritus fuerat. Turpe autem apud Romanos habebatur aliena, quod ajunt, quadra vivere. Quamobrem unuſquiſque illorum proprium potum & cibum ad convivia afferebat, ne cuiquam exprobraretur, eum alienis cibis veſci. Hac igitur de cauſa Romulus Brumalia excogitavit, dicens, neceſſe eſſe ut Rex Senatum ſuum aleret tempore hyemis cum a bellis vacarent, auſpicatus a primo ad ultimum. Juſſit etiam a Senatu vocari milites, qui abituri tibia veſperi canebant, ut cognoſcerent, ubi cibum ſumpturi eſſent. Hoc autem Romulus ideo inſtituit, ut ab ignominia liberaretur, convivium illud vocans *Brumalium*, quod apud Romanos ſignificat, ex alieno vivere.

Βρόχος. Laqueus, quo quis ſuſpenditur. *Ille vero excogitata ratione ſe ſtrangulandi, laqueo fauces induit.*

Βρούτιδες. Brutides. Mulieres quædam ita λαι, καὶ προφήτιδες. πάσας δὲ τὰς ἐνθουσιώσας Σιβύλλας ἐκάλουν.

---

[1] Βρόμος. ἦχος πυρὸς κυρίως] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Ξ. v. 396.

[2] Καὶ κούφοιο βαρὺν τυμπ. βρόμον] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibemus infra v. Θίασος.

[3] Τυμπάνου] Metri gratia ſcribendum eſt τυπάνου, ut recte legitur in codice MS. Anthologiæ ineditæ.

[4] Οὐκέτι κοιμάσσαις ἀνέμων βρ.]Hexameter hic eſt pars Epigrammatis in Orpheum, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. pag. 388. Vide etiam infra v. Συρμός.

[5] Βροντή. νεφῶν ψόφος ἐκ παρατελείψεως, ἢ ῥήξεως] Hæc ſunt verba Laertii in *Zenone*, Segm. CLIII. ut Pearſonius etiam monuit.

[6] Ἔστι δὲ καὶ μηχάνημά τι, ὃ ἐκαλεῖτο βρ.] Hæc & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 141. (76. Ed. Baſ. P.)

[7] Βρονταὶ καθ' ὕπνους ἀγγ.] Senarius hic onirocriticus legitur apud Aſtrampſychum.

[8] Ἐν Ἐπιγράμματι· Ἄρες βροτολ. σκῦλα φέρειν δῴης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων. † Βροτολοιγός. ὁ τοὺς βροτοὺς διαφθ.] Hæc omnia in pricibus Editt. deſiderantur, quæ ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

[9] Ἄρες βροτολοιγὲ σκῦλα φέρειν δ.] Locus hic decerptus eſt ex Epigrammate, hactenus, ut puto, inedito, quod ex codice MS. integrum hic exhibebo: Ἀνάθημα τῷ Ἄρει παρά τινων. Θαλοῦ Μιλησίου,

Ἀσπίδα μὲν Πρύμαχος, τὰ δὲ δούρατα θῆκεν Ἀγοντίυς,
Τὸ ξίφος Εὐμήδης, τόξα δὲ ταῦτα Κύδων·
Ἱππομέδων τὰ χαλινὰ, κόρυν δ' ἀνέθηκε Μελάντας,
Κνημῖδας Νίκων, κοντὸν Ἀριστόμαχος,
Τὸν θώρηκα Φιλῖνος. ἀεὶ δ', Ἄρες βροτολοιγὲ,
Σκῦλα φέρειν δῴης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

Epigramma hoc, quia facile eſt & planum, explicatione noſtra non indiget.

[10] Ὥσπερ οἱ ποιηταὶ λέγουσι, βροτολοιγὼ ἤστην] Hæc verba deprompta ſunt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

[11] Βρότος δὲ, τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. H. v. 425.

[12] Βρουμάλια. ταῦτα ἐπενόησε Ῥῶμος, ἐπειδ.] Omnia, quæ Suidas de Brumalibus hic habet, ex putidis lacunis hauſta ſunt, quoniam nihil illis eſt ineptius nec falſius, ſive hiſtoriam ſive etymologiam ſpectes, ut viri docti jam ante monuerunt.

Polybius. Vol. V. p. 23.

Βροῦτος, στρατηγὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν Ἐπιστολὰς, καὶ τὴν Πολυβίου τῶν Ἱστορικῶν βίβλων Ἐπιτομήν. θαυμάζεται δὲ εἰς τὴν τῶν ἐπιστολῶν ἰδέαν, ἤγουν χαρακτῆρα. ἐν τῷ Δήμαρχοι.

Βροῦχος. ἡ κάμπη.

Βρωμᾶσθαι. τὸ ὀγκᾶσθαι πεινῶντα ὄνον. καὶ Βρῶμα, ἡ φωνή.

Βρώμης. βρώσεως. τροφῆς.

Xenoph. Anab. Δ. 307. Suidas. supr. V. Βουλιμιᾷν. Porson. Not. Brev. in Xenoph. Anab. Ii. 292.

Βρωτόν. βρῶσιν. τροφήν. [1] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ παριὼν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι που ὁρῴη βρωτὸν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι.

Βροῖσος. ὄνομα πόλεως.

Βρυάζει. [2] πάλλει. τρυφερῶς διάκειται. θάλλει. εὐφραίνεται.

Βρυγμός.[3] τρισμὸς ὀδόντων. ἢ μυλῶν ἀκόνησις.

Βρύει. δοτικῇ. Δέδοικα μὴ βρύων ἕλκεσιν εἰσάγῃς τὸ ἀνιάτρευτον. καὶ μετὰ γενικῆς. Βρύω φυτῶν καὶ ἀνθέων.

Βρύει. ἀνθεῖ. τέθηλε. Ὁ δὲ εὐθὺ Λιβάνου τοῦ ὄρους ἀνέδραμεν, καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον στάχυσι βρύον τοξεύει πυρὶ, καὶ τὸ λήϊον πᾶν τέφραν ᾤετο γεγενέναι.

Toup. III. p. 34. Leonidæ Tarentini. Brunck. I. 233. LI. Citatur a Suid. V. Ἀχθεινη. V. Eu[illegible] [illegible] V. Εὔλοχος. V. [illegible].

Βρύκοντα. τρώγοντα. κατεσθίοντα.

Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.

Βρύκουσα. τοὺς ὀδόντας τρίζουσα.

———— Εἶπεν[4] ὀδόντα
Ὀξὺν ἐπιβρύκουσ', οἷα Λάκαινα γυνή.

Βρύκουσα.[5] ἐσθίουσα. δάκνουσα. παρὰ τὴν βορὰν, οἱονεὶ βορύκουσα.

Βρύκουσ' ἀπέδεσθαί φησί μου τοὺς δακτύλους.

Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. Καὶ ἀλλαχοῦ·

Βρύκουσά σου τοὺς πλεόμονας καὶ τἄντερ' [6] ἐξαλμήσω.

Βρύλλων. ὑποπίνων. ἀπὸ τοῦ τοῖς παιδίοις λεγομένου. [7] Ἀριστοφάνης·

Βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν.
Κλέπτοντά τε βούλομαι
Τρέφειν ἕνα προστάτην.
Τοῦτον δ' ὅταν ᾖ πλέως,
Ταπεινώσας[8] ἐπάταξα.

ἀντὶ τοῦ ὅταν γένηται φαεινός· τουτέστι πλήρης· ὅταν ηὐξῆσθαι δοκῇ, καὶ μέγας εἶναι, τοῦτον ταπεινὸν ἐποίησα. τουτέστιν, ἐάσας πλουτῆσαι, δημεύσω.

Βρυώδης. δυσώδης.

vocatæ, ut Sibyllæ & fatidicæ. Omnes autem mulieres fatidicas & Numine afflatas Sibyllas vocabant.

Βροῦτος. Brutus, dux exercitus apud Romanos, ſcripſit Epiſtolas, & Epitomen Hiſtoriarum Polybii. Ejus ſtilus & character epiſtolaris valde probatur. Vide in v. Δήμαρχοι.

Βροῦχος. Bruchus.

Βρωμᾶσθαι. De aſino dicitur, qui fame urgente rudit. Et βρῶμα, aſini rudentis vox.

Βρώμης. Eſcæ. Cibi. Alimenti.

Βρωτόν. Edulium. Cibum. Xenophon: *Ille vero ad jumenta pergens, ſi quod edulium videret, eis dabat, qui fame laborabant.*

Βροῖσος. Brœſus. Nomen urbis.

Βρυάζει. Vibrat. Delicate vivit. Floret. Lætatur.

Βρυγμός. Stridor dentium. Vel ſtrepitus, quem edunt molæ, dum acuuntur.

Βρύει. Dativo jungitur. Scatet. *Vereor ne ſcatens ulceribus introducas malum inſanabile.* Item genitivo. Βρύω φυτῶν καὶ ἀνθ. i.e. plantis & floribus abundo.

Βρύει. Floret. Plenus eſt. *Ille vero recta in Libanum montem aſcendit, & in ſubjectam planitiem ſpicis florentem ignem immiſit, omnem ſegetem in cinerem redactam eſſe putans.*

Βρύκοντα. Edentem. Comedentem. *Illum, qui nuper devoraverat bene paſtum & pinguem vitulum.*

Βρύκουσα. Dentibus ſtridens. [In Epigrammate:] *Dixit acuto dente ſtridens, ut Lacæna mulier.*

Βρύκουσα. Comedens. Mordens. A βορὰ, cibus; quaſi dicas βορύκουσα. *Dicit ſe digitos meos admorſos comedere.* Ariſtophanes *Avibus*. Et alibi: *Pulmones & inteſtina tua morſu lacerabo.*

Βρύλλων. Subbibens. Deductum eſt a voce, qua [nutrices] alloquuntur infantes. Ariſtophanes: [*Volupe eſt mihi*] *deludi quotidie, furemque lubet alere unum ex iis, qui populo præſunt: quem deinde, ubi plenus erit, in ſublime elatum verberibus cædam.* Id eſt, cum illuſtris evaſerit, & multum creviſſe viſus fuerit, tunc eum humilem reddam. Sive, poſtquam eum diteſcere ſivero, ejus bona publicabo.

Βρυώδης. Male olens. Fœtens.

---

[1] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 330. ut Portus obſervavit. Vide etiam ſupra v. Βουλιμιᾷν, ubi idem fragmentum legitur.

[2] Πάλλει.————θάλλει] Vocabulum prius corruptum eſt, cujus loco cum doctus aliquis librarius legendum animadvertiſſet θάλλει, vocem illam ad marginem adſcripſit, quæ poſtea in textum recepta fuit, manente itidem lectione corrupta. Simili ratione interpolatus eſt Suidas infra v. Καταστρυφή, ad quem locum lectorem remittimus, quoniam plura ibi de genere iſto interpolationis a nobis dicta ſunt.

[3] Βρυγμός. τρισμός ὀδόντων. ἢ μυλ. ἀκόν.] Eadem habent Etymologus & Heſychius.

[4] Εἶπεν ὀδόντα ὀξὺν ἐπιβρ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. V. pag. 293.

[5] Βρύκουσα. ἐσθίουσα. δάκνουσα. παρὰ τὴν βορὰν, οἱονεὶ βορ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 543. (269. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἐξαλμήσω] Scribe ἐξαμήσω, ut apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata*.

[7] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 352. (249. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ταπεινώσας ἐπάταξα] Apud Ariſtophanem hodie legitur ἄρας ἐπάταξα: quæ lectio ob metri legem præferenda eſt.

Βρύσις. [1] Πηγὴ διαυγὴς τὰς νοὸς λύει λύπας.

Βρύπα. [2] τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα, ἃ τινες στέμφυλα λέγουσιν.

Βρυτίδαι. [3] ὄνομα γένους Ἀττικοῦ.

Βρύχιος. βυθιζόμενος ὕδασι. καὶ Ἐμβρύοικος, ἡ ἄγκυρα, ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. καὶ Ἔμβρυον, τὸ ἐγγάστριον βρέφος. ἐν Ἐπιγράμμασι· Ἄγκυραν ἐμβρύοικον ἐρυσινηΐδα. † Ἐπὶ [4] Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως σ' χιλιάδες ἀνδρῶν διεφθάρησαν ἐν τῷ πρὸς Ἰσαύρους πολέμῳ. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἡράκλειος χρήματα πλεῖστα, καὶ χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, καὶ λίθους πολυτελεῖς πέμπει, ἅπερ βρύχια γέγονεν ἐπὶ Σεργίου πατριάρχου.

Βρύχων τοὺς ὀδόντας ὁ λέων.

Βοίδιον. [5] βοίδιον. [6] Βοίδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγώ· νῦν δὲ Χάρητος εὐνέτις.

Βοιωτία. καὶ Βοιώτιος [7] νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲν ἠρεμαίως ἐχόντων, αὖθις δὲ σφοδρῶς ἐπιγινομένων.

Βοῖπις. ἡ βουνώδης γυνή.

Βοιωτία [8] ὗς. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀπαιδεύτων.

Βύας. εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ. καὶ, Βύας ὤφθη. Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς ἐν τέρατος λόγῳ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτα ἐπιφαίνεσθαι πολλάκις λέγει. σημαίνει δὲ συμφοράς.

Βύβλις. [9] ὄνομα κύριον. ἀδελφὴ Καύνου· ἀμφότεροι δυστυχήσαντες.

Βύβλινος [10] οἶνος. ἐκ Βύβλου πόλεως.

Βύβλον. πάπυρον. Αἰλιανός· [11] Κελεύει τὸν μὲν ἀποδεδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον βύβλου τετρακοσίων χρυσῶν. ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλῃ, ἀεὶ προσεπιτιμᾶν, καὶ ἐπαιτεῖν τοῦ χρυσίου προστεθέντα, ἕως ἂν ἀπειπὼν δῷ ὅσον ἂν αἰτηθεὶς τύχῃ τῇ ἐπὶ πάσαις φωνῇ. Καὶ παροιμία·

Βύβλου [12] δὲ καρπὸς [13] οὐ κρατεῖ στάχυν μέγαν. ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς, παρόσον ἀσθενὴς οὖσα ἡ βύβλος οὐ δύναται μέγαν φέρειν καρπόν.

Βυζάντιον. τὸ [14] Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασι-

Βρύσις. [Scaturitio.] *Fons pellucidus mentis solvit dolores.*

Βρύπα. Uvarum expressarum reliquiæ, quas quidam στέμφυλα vocant.

Βρυτίδαι. Brytidæ. Nomen familiæ Atticæ.

Βρύχιος. Aquis submersus. Et ἐμβρύοικος ἄγκυρα, ancora sub aquis latens, vel, in fundo maris hærens. Et ἔμβρυον, infans utero matris conclusus. In Epigrammate: *Et ancoram in profundo maris latentem, navesque retinentem.* † Sub Imperatore Heraclio ducenta hominum millia in bello Isaurico perierunt. Imperator Heraclius vero magnam pecuniæ vim, itemque aurum & argentum & lapillos pretiosos [Constantinopolin] misit, quæ omnia sub Sergio Patriarcha mari submersa perierunt.

Βρύχων τοὺς ὀδ. Leo dentibus frendens.

Βοίδιον. Pro βοίδιον, bucula. *Tunc autem bucula vocabar, nunc autem Charetis uxor.*

Incert. ap. Brunck. Vet. III. 186. CLXXXV. et Suid. supr. V. Αυλωπεῖ.

Βοιωτία. Bœotia. Et, *Cantilena Bœotica.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui initio quidem quieti sunt, postea vero vehementes se præbent.

Βοῖπις. Bœpis. Mulier crassa.

Βοιωτία ὗς. Bœotica sus. De stupidis & indoctis dicitur.

Βύας. Avis nocturnæ genus. Bubo. Et, Βύας ὤφθη, bubo conspectus est. Dio in Historiis Romanis sæpe memorat Romanis apparuisse bubonem, idque portenti loco habitum fuisse. Significat autem calamitates.

Βύβλις. Byblis, (nomen proprium) soror Cauni, qui ambo infelices fuerunt.

Βύβλινος οἶνος. Vinum Byblinum.

Βύβλον. Papyrum. Ælianus: *Ille vero fasciculum papyri quadringentis aureis Nicanori vendi jubet, simul præcipiens, ut, si eum tanti emere recusaret, aucto semper pretio plus auri postularet, donec victus tantum daret, quanti fasciculus ille postremo indicatus esset.* Et proverbium: *Fructus papyri non fert magnam spicam.* Dicitur de iis, qui bonis suis uti non possunt, quia papyrus, cum sit infirma, magnum fructum ferre non potest.

Βυζάντιον. Byzantium sub Severo, Imperaλέως Ῥωμαίων τετείχιστο γενναίῳ τείχει, [1] πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰργασμένῳ. [2] ἑπτὰ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρακίων πυλῶν πύργοι πρὸς τὴν θάλασσαν καθήκοντες. τούτων δὲ ἤν τις πρώτῳ ἐνεβόησέ τι, ἢ λίθον ἔρριψεν, αὐτός τε ἤχει καὶ ἐλάλει, καὶ τῷ δευτέρῳ τοῦτο ποιεῖν παρεδίδου, καὶ οὕτως διὰ πάντων ἐχώρει. ἐν τῷ Σεβῆρος περὶ Βυζαντίου πλατύτερον.

---

[1] Πηγὴ διαυγὴς τὰς νοὸς λύει λύπας] Senarius hic onirocriticus, qui apud Astrampsychum legitur, nihil facit ad vocem βρύσις, nisi quatenus πηγὴ & βρύσις affinem habent significationem.

[2] Βρύπα. τὰ τῆς σταφ.] Apud Athenæum lib. 11. pag. 56. unde hæc descripsit Suidas, legitur βρύτια, & ἐκπιέσματα.

[3] Βρυτίδαι] Lege Βρυτιάδαι, ut apud Demosth. oratione in Neæram.

[4] Ἐπὶ Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως σ' χιλιάδες ἀνδρ.] Hæc, & quæ sequuntur, leguntur etiam infra v. Ἡράκλειος.

[5] Βοίδιον] Lege Βοΐδιον; quod poetice dici pro βοίδιον Suidas Lectorem hic docere vult.

[6] Βοίδιον δὲ καλεύμην τότε ἐγ.] Scribe, Βοΐδιον δ' ἤκουον ἐγὼ τότε, νῦν δὲ Χάρητος &c. Sic enim legitur Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 326. ubi integrum Epigramma exstat, ex quo verba hæc a Suida decerpta sunt.

[7] Βοιώτιος νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς ἀρχὰς μὲν ἠρ.] Aliter proverbium hoc explicat Zenobius; quem vide.

[8] Βοιωτία ὗς] Vide Scholiastam Apoll. Rhod. ad lib. III. v. 1241.

[9] Βύβλις. ὄνομα κύριον. ἀδελφ.] De Byblide & Cauno vide Parthenium in *Erot.* cap. XI. & Ovid. *Metamorphos.* lib. IX. Infra suo loco pro Καῦνος male scriptum est Κάννος, ut ibi Lectorem monemus.

[10] Βύβλινος οἶνος. ἐκ Βύβλ.] Hoc vinum alii rectius vocant Βίβλινον, per ι. Stephanus Byzantius: Βιβλίνη, χώρα Θρᾴκης. ἀπὸ ταύτης ὁ Βίβλινος οἶνος. Vide etiam Athen. lib. 1. pag. 31. & Holstenium ad Stephanum v. Βιβλίνη; itemque Suidam supra v. Βίβλινος.

[11] Κελεύει τὸν μὲν ἀποδεδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκ.] Vide infra v. Φάκελλον, ubi rectius legitur, ὁ δὲ Ἀπόλλων κελεύει ἀποδόσθαι τῷ Νικάνορι φάκελλον &c.

[12] Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχ.] Est versus Æschyli *Supplicibus* v. 768. a quo eum mutuati sunt Zenobius, Suidas, & alii. Vide Scaligerum in Guilandinum pag. 12.

[13] Οὐ κρατεῖ] Sic habent MSS. Paris. itemque Æschylus loco laudato. At in prioribus Editt. male excusum est οὐκ αἰτεῖ.

[14] Τὸ Βυζάντιον ἐπὶ Σεβήρου τοῦ βασ. Ῥωμ. τετείχιστο μέν.] Totum hunc articulum de Byzantio ex Dione descriptum esse patet ex epitomatore ejus Xiphilino, apud quem in *Severo* pag. 515. priora hujus fragmenti verba αὐτολεξεὶ leguntur.

Βύζην. ἀθρόως. πυκνῶς. ἐπαλλήλως. πεπυκνωμένως. [3] Ἀρριανός· Κατὰ τὸ στόμα τοῦ λιμένος, ᾗ στενότατον ἦν, βύζην τὰς τριήρεις ὁρμίζοντες. † Ὁ δὲ τὰ φρέατα φορυτοῦ καὶ τῇ ἐπιτυχούσῃ ὕλῃ βύζην ἐνέπλησε.

Βυκάνη. ὄργανον μουσικόν. Καὶ βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὗρε Μωϋσῆς. [4] ἐγένοντο δύο· καὶ τῇ μὲν πρὸς παρακέλευσιν καὶ συλλογὴν ἐχρῶντο· τῇ δὲ συνελθεῖν ἀρχάς.

Βύουσι. φράττουσι. καλύπτουσιν. ἔνθεν καὶ ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων. Πισίδης·

Ἐρῶ δέ σοι νῦν, εἴπερ οὐ βύειν θέλεις.

Βυρσαίετος. [5] ὁ Κλέων. συντέθειται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς βύρσης, καὶ τοῦ ἀετοῦ. ἅμα μὲν ὡς βυρσοδέψην κωμῳδῶν τὸν Κλέωνα, καὶ ὡς κλέπτην, καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν. ἁρπακτικὸν γὰρ τὸ ζῶον ὁ ἀετός. Σκυλοδέψης, Ἀττικόν. Βυρσοδέψης δὲ, Ἀσιανόν. † [6] Ἡ Παφλαγὼν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, καὶ πλείοσιν ἡμέραις ἐᾶν αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ ὕδατος, καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένων ἄχρις ὀδωδέναι. διαβάλλει οὖν ὡς δύσοσμον. ἄλλως τε καὶ τὴν εὐτέλειαν δεικνὺς Κλέωνος, ἀφ' οἵας τύχης ὁρμώμενος πρωτεύει τῶν Ἀθηναίων.

nui fortuna ad ſummum honorum faſtigium

Βυρσοδέψης. σκυλοτόμος. ὁ τὰς βύρσας θεραπεύων.

Βυσαύχην. ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον.

Βύσσινον. [7] βύσσῳ βεβαμμένον.

Δέξαι [8] βύσσινον εἷμα, τά τοι μετὰ παιδὸς ἀγαυᾶς
Ὕφαινε. ——————

Βυσσοδομεῦντες. ἐκ βάθους [9] σκεπόμενοι. καὶ βύσσωμα.

tore Romanorum, muro egregio & firmo, qui ex quadrato lapide molari conſtructus erat, munitum fuit. Nam a portis Thraciis ad mare uſque ſeptem ſtabant turres: in quarum primam ſi quis clamore ſonum immiſiſſet, vel lapidem jeciſſet, & ipſa reſonabat, & eundem ſonum ſecundæ & cæteris omnibus per manus quaſi tradebat. In voce Σεβῆρος de Byzantio fuſius agitur.

Βύζην. Confertim. Denſe. Ordine conſtipato. Arrianus: *In faucibus portus, qua ſpatium erat anguſtiſſimum, triremes ordine denſato collocavit.* † *Ille vero puteos quiſquiliis & quavis materia temere congeſta penitus replevit.*

Βυκάνη. Buccina. Inſtrumentum Muſicum. Buccinam argenteam Moſes excogitavit. Fuerunt autem [buccinæ] duæ: quarum altera ſignum dabatur, & plebs ad concionem convocabatur; altera Magiſtratus convenire jubebantur.

Βύουσι. Obturant. Claudunt. Tegunt. Hinc etiam dicitur ἀκρόβυστος, i. e. cujus ſumma [membri genitalis pars] tecta eſt. Piſides: *Nunc vero tibi dicam; ſi modo aures claudere nolis.*

Βυρσαίετος. [Sic apud Ariſtophanem vocatur] Cleon, voce compoſita ex βύρσῃ, corium, & ἀετὸς, aquila. Nam & ut coriarium perſtringit Cleonem, & ut furem, & ærarii depeculatorem. Aquila enim eſt animal rapax. Σκυλοδέψης eſt Atticum. Βυρσοδέψης vero Aſiaticum. † [Ariſtophanes Cleonem vocat βυρσοδέψην Παφλαγόνα,] i. e. Paphlagonem coriarium. Solent autem coriarii pelles aqua macerantes, eaſque per plures dies in lixivio relinquentes, ut humorem penitus imbibant, tum ob aquæ tum pellium fœtorem male olere. Quare [Cleonem,] ut male olentem perſtringit, & ſimul oſtendit, quam obſcuris & vilibus ſit ortus parentibus, & a quam te-

Athenis adſcenderit.

Βυρσοδέψης. Coriarius. Qui coria præparat.

Βυσαύχην. Cui cervix eſt brevis & obſtipa.

Βύσσινον. Byſſinum. Byſſo tinctum.

Accipe byſſinam veſtem, quam tibi cum filia illuſtri [Theophilis] texuit.

Βυσσοδομεῦντες. Alto pectore aliquid verſantes. Et βύσσωμα, [profunditas.] *Thynnorum*

---

[1] Πεποιημένῳ μυλίτῃ λίθῳ, ἐς τετράγωνον εἰρ.] Lege, πεποιημένῳ μυλίτου λίθου, ἐς τετράγωνον εἰργασμένου, ut recte apud Xiphilinum loco laudato.

[2] Ἑπτὰ μὲν γὰρ ἦσαν ἀπὸ τῶν Θρ. πυλ. πύργοι] De turribus his vocalibus, quæ olim Byzantii fuerunt, vide etiam Heſychium Mileſium in *Orig. Conſtant.* pag. 46. & Codinum itidem in *Origin. CPol.* num. IV.

[3] Ἀρριανός] Lib. I. pag. 56.

[4] Ἐγένοντο δύο· καὶ τῇ μὲν πρὸς παρακέλευσιν καὶ συλλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Joſephi *Antiq. Jud.* lib. III. cap. XI.

[5] Βυρσαίετος. ὁ Κλέων. συντέθειται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ β.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag 298. (200. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἡ Παφλαγὼν βυρσεύς. σημαίνει δὲ τὸ ἐκ τ.] Hæc, & quæ ſequuntur, referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. *Equit.* pag. 290.
Ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα.
Vide ibi Scholiaſtam, ex quo locus hic Suidæ ſic emendandus & ſcribendus eſt: Συμβαίνει δὲ τούτους ἐκ τοῦ ἐμβρέχειν τὰ δέρματα, καὶ πλείοσιν ἐᾶν ἡμέραις αὐτὰ εἰς τὸ φάρμακον, ἵνα διαλάβοιεν, ἀπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ τε ὕδατος καὶ τῶν δερμάτων μολυνομένους ἄχρις ὀδωδέναι &c.

[7] Βύσσῳ βεβαμμένον] Hanc interpretationem non probo, quoniam βύσσος non eſt coloris, ſed lini genus.

[8] Δέξαι βύσσινον εἷμα, τό τοι μ.] Locus hic decerptus eſt ex Epigrammate Anthologiæ ineditæ, quod integrum exhibemus infra v. Θυῶδες.

[9] Σκεπόμενοι] Cum Porto legere malim σκεπτόμενοι.

Θύννων[1] εὐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι ῥόμβον
Φράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγους.

Βυσσόν. βάθος. ὀξυτόνως. [2]βαρυτόνως δὲ σημαίνει βαφὴν ἐκ πορφύρας. καὶ βυσσὸς, βυθὸς, παρὰ Ἡροδότῳ.

Γ Α.

Γαβάω. πόλις. καὶ Γαβαωνῖται, οἱ ἀπὸ τῆς χώρας.

Γαβίνιος. ὄνομα κύριον Ῥωμαϊκόν.

Γάβιοι. πόλις Λατίνων. τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται καὶ Γάβιοι.

Γαβριήλ. ὄνομα κύριον. καὶ Γαβριηλᾶς, ὄνομα κύριον.

Γάγγης,[3] βασιλεὺς Αἰθιόπων (ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος) δεκάπηχυς τὸ μῆκος, τὴν δὲ ὥραν οἷος οὔπω τις ἀνθρώπων· ποταμοῦ δὲ Γάγγου παῖς. τὸν δὲ πατέρα τὸν ἑαυτοῦ, τὴν Ἰνδικὴν ἐπικλύζοντα, αὐτὸς ἐς τὴν ἐρυθρὰν ἔτρεψε, καὶ διήλλαξεν αὐτὸν τῇ γῇ. ὅθεν ἡ γῆ ζῶντι μὲν ἄφθονα ἔφερεν· ἀποθανόντι δὲ ἐτιμώρει. ἐπεὶ δὲ τὸν Ἀχιλλέα Ὅμηρος ἄγει μὲν ὑπὲρ Ἑλένης ἐς Τροίαν, φησὶ δὲ αὐτὸν δώδεκα μὲν πόλεις ἐκ θαλάττης ᾑρηκέναι, πεζῇ δὲ ἕνδεκα, γυναῖκα δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀφαιρεθέντα εἰς μῆνιν ἀπενεχθῆναι,[4] ὅτε δὲ ἀπεράμονα καὶ ὠμὸν δόξαι· σκεψώμεθα τὸν Ἰνδὸν πρὸς ταῦτα. πόλεων μὲν τοίνυν ἑξήκοντα οἰκιστὴς ἐγένετο, αἵπερ εἰσὶ δοκιμώταται τῆς τῇδε. τὸ δὲ πορθεῖν πόλεις ὅστις εὐκλεέστερον ἡγεῖται τοῦ ἀνοικίζειν πόλιν, οὐκ ἔστιν. Σκύθας δὲ τοὺς ὑπὲρ Καύκασον στρατεύσαντάς ποτε ἐπὶ τήνδε τὴν γῆν ἀπώσατο. τὸ δὲ ἐλευθεροῦντα τὴν ἑαυτῶν γῆν ἄνδρα ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πολλῷ βέλτιον τοῦ δουλείαν ἐπάγειν τῇ πόλει.

Γάγγρα. πόλις. Γάγγραινα δὲ, εἶδος πάθους.

Γάδαρα, πόλις Κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεύς. καὶ Γαδαρὶς, καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ χώρα.

Γάδειρα. τόπος κατὰ τὴν ἑσπερίαν μοῖραν, ἀποτελεύτησις τῆς θαλάσσης,[5] καὶ οἷον ἐκροὴ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν, τὸν ὠκεανὸν, ὃν διεκπλεῦσαι οὐκ ἐνῆν βραχώδη καὶ σκοτοειδῆ τυγχάνουσαν. [6]Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν γῆν καὶ τὴν δειρὴν, ὅ ἐστι τράχηλος. μέχρι τούτων ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ μὴ δυνάμενος διελθεῖν, στήλας παρὰ τῶν ἐγχωρίων λαβὼν ἱδρύσατο, δηλῶν δι᾽ αὐτῶν,

Toup. Ep. Crit. Vol. II. 423.
Supr. V. Ἀκλαιη. Inf. V. Ῥόμβος.

copiam profundis & bene textis retibus capientes in cæruleo mari.

Βυσσόν. Profunditatē. Cum acuto ſcribitur. Βύσσος vero, cum habet gravem, tincturam purpuræ ſignificat. Et βυσσὸς pro βυθὸς apud Herodotum.

Γ Α.

Γαβάω. Gabao, urbs. Et Gabaonitæ dicuntur illius regionis incolæ.

Γαβίνιος. Gabinius. Nomen proprium Romanum.

Γάβιοι. Gabii, urbs Latinorum. Gentile nomen eſt Gabitæ & Gabii.

Γαβριήλ. Gabriel. Nomen proprium. Et Gabrielas, itidem nomen proprium.

Γάγγης. Ganges, Rex Æthiopum (quem interfecit Alexander) decem cubitos longus fuit, & formæ præſtantia reliquos mortales longe ſuperavit. Fuit filius Gangis, patremque ſuum Indiam inundantem in mare rubrum avertit, & terræ reconciliavit. Unde terra viventi quidem largam frugum copiam produxit, mortui vero necem ulta eſt. Cum vero Homerus Achillem narret Helenæ cauſa expeditionem Trojanam ſuſcepiſſe, & mari XII, terra vero XI urbes cepiſſe, & erepta ſibi ab Agamemnone concubina graviter indignatum, & interdum etiam durum & crudelem viſum fuiſſe; Indum cum eo conferamus. Is igitur LX. urbes, ejus regionis primarias, condidit. Nemo vero dixerit, glorioſius eſſe urbes vaſtare, quam condere. Adhæc Scythas, qui ultra Caucaſum habitant, regionem ſuam invadentes repulit. Longe autem præſtat, in liberanda patria virum fortem ſe præbere, quam urbem in ſervitutem redigere.

Γάγγρα. Gangra, urbs. Gangræna vero, genus morbi.

Γάδαρα. Gadara, urbs Cœleſyriæ, quæ & Antiochia & Seleucia vocabatur. Nomen gentile eſt Γαδαρεὺς, i. e. Gadarenus. Et Γαδαρὶς tam fœmina, quam ipſa regio vocatur.

Γάδειρα. Gades. Locus in parte orbis occidentali, finis maris, & velut oſtium, per quod noſtrum mare in Oceanum Atlanticum ſe effundit. Hic Oceanus navigari non poterat, utpote vadoſus & tenebroſus. Γάδειρα vero compoſitum eſt ex voce γῆ & δειρὴ, quaſi dicas terræ collum. Hucuſque progreſſus Hercules, cum ulterius pergere non poſſet, columnas ab indigenis acceptas illo loco erexit,

---

[1] Θύννων εὐκλώστοιο λίνου βυσσ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. X.

[2] Βαρυτόνως δὲ σημαίνει βαφὴν ἐκ πορφ.] Imo aliud eſt byſſus, & aliud purpura, ut ex veteribus ſcriptoribus ſatis conſtat. Male ergo iſta Suidas hic confundit.

[3] Γάγγης, βασιλεὺς Αἰθιόπων (ὃν ἀπέκτεινεν Ἀλέξανδρος) δεκάπ.] Totum hunc articulum de Gange deſcripſit Suidas ex Philoſtr. *de Vita Apoll.* lib. III. cap. VI. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[4] Ὅτι δὲ] Sic etiam habet Philoſtratus. Sed legere malim ὥστε καὶ &c.

[5] Καὶ οἷον ἐκροὴ ἀπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλ. θάλ. τὸν ὠκεανόν] Hæc non ſatis ſana ſunt, quæ ſic potius legenda puto, καὶ οἷον ἐκροὴ τῆς παρ᾽ ἡμῖν θαλάσσης εἰς τὴν Ἀτλαντίδα, τουτέστι τὸν Ὠκεανόν &c.

[6] Γάδειρα δὲ παρὰ τὴν γῆν] Nugas agunt Grammatici, qui originem vocis hujus in lingua Græca quærunt, cum etymologia ejus a lingua Phœnicia repetenda ſit. Vide Bochartum in *Geograph. Sacra.*

ἄχρι τοῦ τῆδε βατὴν εἶναι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν.

Γαδαρηνός. ἀπὸ ² τούτου.

Γάζα. καὶ Γαζοφυλάκιον, θησαυροφυλάκιον. Γάζα γὰρ θησαυρός. Πολλὴν δὲ εὗρεν ἀφθονίαν τροφῆς, καὶ γάζαν βαρβαρικήν· ἀργυρίου δὲ τάλαντα γ΄. † Ὁ δὲ ³ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. Διόδωρός φησι.

Γάζα. πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Γαζαῖος.

Γάζακα. πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαζακηνός· ὡς Μάζακα, Μαζακηνός.

Γαϊανὸς, Ἄραβιος, σοφιστὴς, μαθητὴς Ἀψίνου τοῦ Γαδαρέως. ἦν δὲ ἐπί τε ⁴ Μαξίμου καὶ Γορδιανοῦ. Περὶ συντάξεως βιβλία ε΄. Τέχνην ῥητορικήν. Μελέτας. ἐσοφίστευσεν ἐν Βηρυτῷ.

Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ πρῶτος μοναρχήσας. οὗτος ἔγραψε μετάφρασιν τῶν Ἀράτου Φαινομένων, καὶ τέχνην γραμματικὴν Ῥωμαϊκῶς, καὶ περὶ τοῦ ἰδίου βίου.

Γάϊος Καῖσαρ, ὃς ἐπεκλήθη Καλλιγόλας. Ῥητορικὴν τέχνην Ῥωμαϊκῶς.

Γάϊος, Ῥωμαίων βασιλεὺς, τὸ μὲν πρῶτον μεγαλοφρόνως διεῖπε τῆς βασιλείας τὰ πράγματα, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπηκόοις καθηκόντως ἐχρῆτο. μετὰ δὲ δύο χρόνους ἐκστὰς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως κατὰ μίμησιν τοῦ πατρὸς ἑαυτὸν ἀπεθέωσε, καὶ ἀνδριάντα ἑαυτοῦ κατὰ πόλιν ἐν τοῖς ναοῖς ἀπέστειλε καθιδρύσασθαι, καὶ εἰς τὸν τῶν Ἱεροσολύμων ναὸν θεασίσας, νέου Γαΐου ἱερὸν προσέταξεν ὀνομάζεσθαι. καὶ δουλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν αὐτῶν εἰδεῖεν πλημμέλημα. κἀντεῦθεν δεινὴ συμφορὰ κατειλήφει τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, τῶν οἰκετῶν μεγάλαις τιμωρίαις ὑποβαλλόντων τοὺς δεσπότας. ἕκαστος γὰρ ἀμύνεσθαι ἐβούλετο τὸν ἴδιον δεσπότην, ὑπὲρ ὧν παρ᾽ αὐτοῦ βασάνων προπέπαχεν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ εἰς μανίαν τραπεὶς ἄθεσμον, στολὰς γυναικείας ἠμφιέννυτο, καὶ τὴν κόμην πλοκάμοις καὶ πλοκῇ τινι περιστέλλων, καὶ γυναικιζόμενος, καὶ πᾶσαν αἰσχρουργίαν διαπραττόμενος, τελετὰς ἐπενόει καὶ ξένα μυστήρια ἐπετέλει. καὶ δὴ λαβών ποτε τὴν ἰδίαν θυγατέρα, καὶ ἐς τοὺς κόλπους τοῦ ἀγάλματος θέμενος αὐτὴν, ἔφη, σὺ ταύτην γεγέννηκας, καὶ πατὴρ αὐτῆς ἔννομος ὑπάρχεις. ⁵ οὕτω μιαρώτατός τε καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο, καὶ τοσοῦτον ὁρμαθὸν κακῶν συνειληφὼς, ἐπεκάλυψε τὰ τοῦ Τιβερίου μειο-

ſignificans, eouſque terram & mare tranſiri poſſe.

Γαδαρηνός. Gadarenus, a loco ſic dictus.

Γάζα. Gaza. Et γαζοφυλάκιον, locus, in quo theſaurus aſſervatur. Γάζα enim eſt theſaurus. *Magnam autem invenit cibariorum copiam, & gazam barbaricam, argentique talenta tria.* † *Ptolemæus vero per regiam eum circumducens, & aliam regiam gazam ei oſtendit.* Sic Diodorus inquit.

Γάζα. Gaza, ubs Phœniciæ: cujus civis dicitur Gazæus.

Γάζακα. Gazaca, urbs Mediæ maxima. Gentile nomen eſt Gazacenus: ut Mazaca, Mazacenus.

Γαϊανός. Gajanus, Arabs, Sophiſta, diſcipulus Apſinis Gadarenſis, vixit Maximini & Gordiani temporibus, ſcripſitque de conſtructione libros v. item Artem Rhetoricam, & Declamationes. Idem eloquentiam Beryti docuit.

Γάϊος Ἰούλιος Κ. C. Julius Cæſar, primus Romanorum Imperator, ſcripſit metaphraſin Phœnomenorum Arati, & Artem Grammaticam Latine; item, de vita propria.

Γάϊος Καῖσαρ. Cajus Cæſar, qui cognomento Caligula vocatus eſt, Artem Rhetoricam Latine ſcripſit.

Γάϊος. Cajus, Romanorum Imperator, principio quidem magno & excelſo animo imperium adminiſtravit, & erga omnes ſubjectos comem & benignum ſe præbuit. Biennio vero exacto humanæ naturæ oblitus, & exemplum patris imitatus, divinos honores ſibi arrogavit, & ſimulacrum ſuum in omnes urbes miſit, idque in templis collocari juſſit, ne templo quidem Hieroſolymitano excepto, quod Juvenis Caji templum appellari præcepit. Servis etiam lege lata eam poteſtatem & licentiam dedit, ut ipſis dominos accuſare liceret, ſi quod crimen vel peccatum ab iis admiſſum eſſe ſcirent. Hæc autem res innumeris malis orbem opplevit, cum ſervi acerbis ſuppliciis dominos ſubjicerent. Unuſquiſque enim illorum domino vicem rependere cupiebat pro cruciatibus, quos ante ab illo perpeſſus fuerat. Quinetiam eo inſaniæ & vecordiæ proceſſit, ut veſtes muliebres indueret, comamque cincinnis ornans, & certa quadam ratione nectens, mollitieque cum fœminis certans, & omni flagitiorum obſcœnitate ſeſe polluens, ſacra quædam excogitaret, & peregrina myſteria perageret. Ac aliquando filia ſua in gremio ſimulacri collocata, tu, inquit, hanc genuiſti, & pater ejus es legitimus. Idem etiam impuriſſimus ac ſceleſtiſſimus fuit, ac tantam viti-

---

[1] Ἄχρι τοῦ τῆδε βατὴν εἶναι τὴν γῆν] Hinc Græci, cum ſignificare volunt, ſe in aliqua re ulterius pergere non poſſe, proverbio hoc utuntur: Οὐ γὰρ περάσιμα, φασὶ, τὰ τῶν Γαδείρων πέρα. Pindarus *Nem.* Od. iv. v. 112. idem proverbium ſic effert: Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. i. e. *Quæ ultra Gades ad occaſum ſita ſunt, inacceſſa ſunt.*

[2] Ἀπὸ τούτου] Lege, ἀπὸ τόπου. Vide Stephanum Byzantium v. Γάδαρα.

[3] Ὁ δὲ Πτολεμαῖος τὰ βασίλεια περιάγων, ἐπεδείκνυτο καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλ. γάζαν] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerpt. Legat.* a F. Urſino editis, cap. xxxii. pag. 329.

[4] Μαξίμου] Lege Μαξιμίνου. Vide quæ diximus ſupra ad vocem Ἀψίνης.

[5] Οὕτω μιαρώτατός τε καὶ ἀνοσιώτατος ἐγένετο] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Joannis Antioch. quæ leguntur in Collectaneis Conſtant. a Valeſio editis, pag. 802. unde ea Suidas deſcripſit.

νεκτήματα. ὅσα γὰρ ἦν τῷ Αὐγούστῳ ἐν πολλῷ χρόνῳ περιεποιήθη, οὗτος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπεκλήσατο. μοιχικώτατός τε ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ γυναῖκας ἡρμοσμένας καὶ γεγαμημένας ἐλάμβανε. τήν τε ἑαυτοῦ πηθήνην, ἐπιτιμήσασαν ἀνοίας, ἐς ἀνάγκην ἑκουσίου θανάτου κατέστησεν. ἐχρῆτο δὲ καὶ ταῖς ἀδελφαῖς, καὶ τῶν παρανόμων ἐκοινώνει μίξεων, ὡς καὶ πατὴρ ἀνοσίας καταστῆναι γονῆς ἐκ μιᾶς τῶν ἀδελφῶν ἀπογεννηθείσης. ναούς τε καὶ θυσίας ὡς ἡμιθέῳ γίνεσθαι παρεσκεύαζε.†τοιούτῳ αὐτοκράτορι οἱ Ῥωμαῖοι παρεδόθησαν· ὥστε τὰ τοῦ Τιβερίου ἔργα, καίπερ χαλεπώτατα δόξαντα γεγονέναι, τοσοῦτον τὰ Γαΐου, ὅσον τὰ τοῦ Αὐγούστου παρ' ἐκείνου παρήνεγκαν. οὕτως μετὰ Τιβέριον ἐβασίλευσε Καλλιγόλας ὀνομαζόμενος.

Γάϊος [1] Λαιτώριος, [2] Μάρκος ἐπίκλησιν. ἐκ τούτου δείκνυται τὸ μισοπόνηρον τῶν Ῥωμαίων, καὶ πρὸς τοὺς παραβαίνοντας τὰ κοινὰ καὶ νόμιμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀμείλικτον. οὗτος γὰρ χιλίαρχος ἀποδειχθεὶς ἐν τῷ [3] Σαβινικῷ πολέμῳ, νεανίαν τινὰ τῶν ὁμοσκήνων διαφέροντα τὴν ὄψιν ἑτέρων μέχρι μέν τινος ἔπειθεν ἑαυτῷ χαρίσασθαι τὴν τοῦ σώματος ὥραν ἑκόντα. ὡς δ' οὔτε δωρεαῖς, οὔτ' ἄλλῃ φιλανθρωπίᾳ τὸ μειράκιον ἡλίσκετο, κατέχειν τὴν ἐπιθυμίαν ἀδύνατος ὤν, βίαν προσφέρειν ἐπεβάλετο. περιβοήτου δὲ τῆς ἀκοσμίας τοῦ ἀνδρὸς ἅπασι τοῖς ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου γενομένης, κοινὸν ἀδίκημα τῆς πόλεως νομίσαντες οἱ δήμαρχοι, γραφὴν ἀποφέρουσι κατ' αὐτοῦ δημοσίᾳ, καὶ ὁ δῆμος ἁπάσαις ταῖς ψήφοις τοῦ ἀνδρὸς κατέγνω, τίμημα ὁρίσας θάνατον· οὐκ ἀξιῶν εἰς ἐλεύθερα σώματα καὶ προπολεμοῦντα τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερίας τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις ὄντας ἀρχαῖς ὑβρίζειν τὰς ἀνηκέστους καὶ παρὰ φύσιν τοῖς ἄρρεσιν ὕβρεις. Ἄλλο θαυμασιώτατον, καίτοι περὶ δοῦλον σῶμα γενομένης τῆς ὕβρεως. ἑνὸς γὰρ τῶν παραδόντων Σαυνίταις τὸ στρατόπεδον χιλιάρχων, καὶ ὑπὸ ζυγὸν ὑπελθόντων Ποπλίου υἱὸς ὤν, ἐν πολλῇ καταλειφθεὶς πενίᾳ, δάνειον [4] ἠναγκάσθη λαβεῖν, ὡς ἐρανισθησόμενος ὑπὸ τῶν συγγενῶν. διαψευσθεὶς δὲ τῆς ἐλπίδος ἀπήχθη πρὸς τὸ χρέος, τῆς προθεσμίας παρελθούσης, κομιδῇ νέος ὤν, καὶ τῇ ὄψει ὡραῖος. οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ὑπηρετῶν, ὅσα δούλους δεσπόταις νόμος ἦν, ἠνείχετο. τὴν δὲ τοῦ σώματος ὥραν χαρίσασθαι κελευόμενος ἠγανάκτει, καὶ μέχρι παντὸς ἀπεμάχετο. πολλὰς δὲ διὰ τοῦτο μαστίγων λαβὼν πληγάς, ἐξέδραμεν ἐς τὴν ἀγοράν, καὶ στὰς ἐπὶ μετεώρου τινὸς, τήν τε ἀκολασίαν τοῦ δανειστοῦ ἐξηγήσατο, καὶ μαστίγων τοὺς μώλωπας ὑπέδειξεν. ἀ-

orum colluviem collegerat, ut Tiberii dedecora abſconderet. Nam & opes, quaſcunque Auguſtus multos per annos collegerat, ipſe omnes unius diei ſpatio exhauſit, & adulteriis inquinatiſſimus, mulieres partim deſponſas aliis, partim & nuptas abſtraxit. Aviam ſuam, quod ab ea objurgatus eſſet, ad voluntariam mortem compulit. Cum omnibus ſororibus ſuis ſtupri conſuetudinem habuit, & ex earum una etiam nefariam prolem ſuſtulit. Præterea ſe ipſum templis ac ſacrificiis perinde ac Deum coli juſſit. Hujuſmodi principi tunc populus Rom. regendus eſt traditus: prorſus ut Tiberii facinora, quanquam graviſſima viſa eſſent, tantum a Cajo ſuperarentur, quantum ab Auguſti virtutibus Tiberius abſuerat. Et hoc modo poſt Tiberium imperavit Caligula.

Τοιούτῳ — παρήνεγκαν.
Dion. Cass. II. 906. 63–66.
Reimar in Dion. II. 1521.

Γάϊος Λαυτ. C. Lætorius, cognomine Marcus, documentum omnibus dedit, quantum olim populi Romani adverſus improbos fuerit odium, quantaque ſeveritas adverſus eos, qui ſanctiſſima naturæ jura violarant. Hic enim bello Samnitico Tribunus militaris creatus, adoleſcentem quendam ex ſuis contubernalibus, formæ decore præſtantem, principio quidem donis atque hujuſcemodi delinimentis ſollicitavit de ſtupro. Sed poſtquam nulla arte capi poſſe animadvertit, ſuperatus libidinis impotentia, vim inferre adoleſcenti inſtituit. Cujus ſceleris fama cum celebris ac pervagata in exercitu fuiſſet, Tribuni plebis hanc publicam civitatis injuriam eſſe rati, Lætorio diem ad populum dixerunt, eumque populus Romanus univerſis ſuffragiis capitis damnavit, haudquaquam arbitratus ferendum eſſe, ut ingenui homines, qui pro reliquorum civium libertate in acie ſtarent, fœdo ac pudendo viris injuriæ genere violarentur. Verum aliud longe admiratione dignius exſtat exemplum ultæ injuriæ, tametſi ſervili corpori illatæ. Adoleſcens quidam, Publii filius, unius e Tribunis militaribus, qui ſe exercitumque omnem dediderant Samnitibus, & ſub jugum miſſi fuerant, in maxima egeſtate derelictus, pecuniam fœnori accipere [ad celebrandum patris funus] coactus eſt, ſperans propinquorum liberalitate ſe propediem hoc ære alieno liberatum iri. Verum ſpe ſua fruſtratus, cum dies ceſſiſſet, abductus eſt in nexum, juvenis forma haud invenuſtus. Is cum operas ac miniſteria, quæcunque ſervos dominis præſtare jus faſque eſt, creditori exhiberet, ferebat id moderate: ſed cum ſtuprum juberetur pati, tum vero indignari cœpit, & flagitium prorſus aſpernatus eſt. Cujus rei cauſa verberibus a creditore laceratus prori-

---

[1] Γάϊος Λαιτώριος, Μάρκος ἐπίκλησιν. ἐκ τούτου δείκνυται τὸ μισοπ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad finem articuli hujus, leguntur in Excerptis ex Dionyſio Halicarnaſſ. a Valeſio editis, pag. 537. unde Suidas ea deſcripſit. Cæterum pro Λαυτώριος, ut priores Editt. habent, in Excerptis modo laudatis rectius ſcriptum eſt Λαιτώριος, quam lectionem in hac Editione ſecutus ſum.

[2] Μάρκος ἐπίκλησιν] In Excerptis modo laudatis rectius legitur Μέρκος. A Romanis enim Lætorius hic cognominabatur *Mergus*, ut patet ex Valer. Max. lib. VI. cap. I. qui eandem de eo hiſtoriam refert.

[3] Σαβινικῷ] In Excerptis a Valeſio editis legitur Σαυνιτικῷ, i. e. Samnitico, uti & hic apud Suidam legendum eſt.

[4] Ἠναγκάσθη λαβεῖν] Adde ex Excerptis ante laudatis, πρὸς τὴν ταφὴν τοῦ πατρός.

γανακτήἀγανακτήσαντος δὲ τοῦ δήμου, καὶ δημοσίας ὀργῆς ἄξιον ἡγησαμένου τὸ πρᾶγμα, κατηγορούντων τὴν εἰσαγγελίαν τῶν δημάρχων, ὦφλε θανάτου δίκην. καὶ δι' ἐκεῖνο τὸ πάθος ἅπαντες οἱ δουλωθέντες πρὸς τὰ χρέα Ῥωμαῖοι, νόμῳ κυρωθέντι τὴν ἀρχαίαν ἐλευθερίαν ἐκομίσαντο.

Γαλααδῖτις. χώρα.

Γαλαθηνός. ὁ [1] ὑποτίτθιος. ἤγουν ὁ ὑπομάζιος.

Γαλακτίων. ὄνομα κύριον.

Γαλακτοπότης. ὁ γάλα πίνων.

Γαλαξίας. τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ φῶς, [2] ὅπερ ἐστὶν ἀντανάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπομένων τῶν ἀστέρων.

Γάλα [3] ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων. ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων. τὰ σπάνια, φησὶ, καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρέξομεν· ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. τουτέστιν, ἐν πλησμονῇ γενόμενοι τῶν ἀγαθῶν ἀπειρηκέναι μέλλετε. οὕτω πλουτήσετε πάντες. [4] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Δώσομεν ὑμῖν πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν, εἰρήνην, νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων, ὥστε παρέσται ὑμῖν κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.

Γάλα [5] σκεδάζει δυσμενῶν συμβουλίας.

Γάλα γαληνῶν πρόξενον πέλει τρόπων.

Γαλάται. [6] ἐπὶ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ῥωμαίων στρατηγοῦ καὶ Ἀννίβου τοῦ Καρχηδονίου Ῥωμαῖοι Γαλάτας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ κατεστρέψαντο. οὗτοι δ' ἦσαν τῶν Ἑσπερίων Γαλατῶν μοῖρα. ἀναστάντες γάρ ποτε τῆς οἰκείας οἱ Γαλάται ἅμα Βρέννῳ στρατηγῷ, προσῆλθον εἰς λ' μυριάδας ἀριθμούμενοι. ἐντεῦθεν διαιρεθέντες, οἱ μὲν ἐπὶ τὴν εἴσω πυλῶν Ἑλλάδα, οἱ δὲ ἐπὶ Θρᾴκην καὶ τὴν Ἀσίαν ἐτράποντο, ἀμφὶ τὰς δύο μάλιστά που καὶ αὐτοὶ μυριάδας ὄντες. καὶ κρατήσαντες τῷ πολέμῳ πάντων μικροῦ τῶν ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου Ἀσιανῶν γενῶν, τοὺς μὲν ἄλλους ὑποτελεῖς ἐποιήσαντο φόρου, αὐτοὶ δὲ τὰ περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν χωρία κατασχόντες, ἐνέμοντο τὰ μεταξὺ Βιθυνῶν τε καὶ Καππαδοκῶν κείμενα. ἐφ' οὓς ἐστρατεύσαντο Ῥωμαῖοι, κοινωνήσαντας Ἀντιόχῳ τῆς ἐπὶ τῷ Σιπύλῳ μάχης, καὶ συμπεσόντες αὐτοῖς περὶ πόλιν Ἄγκυραν, Μανλίου σφῶν ἡγουμένου, μυρίους μὲν τῆς μαχίμου ἡλικίας καταβάλλουσι, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποκύψαι σφίσιν ἀποστάντας, ὧν ἦρχον ἐθνῶν, κατηνάγκασαν.

puit ſe in forum; ſtanſque in ſublimi [loco] libidinem crudelitatemque fœneratoris conqueſtus eſt, vibices verberum oſtentans. Plebs igitur atrocitate injuriæ commota, cum id facinus publica indignatione proſequeretur, accuſatum a Tribunis plebis creditorem capite damnavit: atque ob hunc caſum, cuncti, qui ob æs alienum nexi erant, lege lata ſoluti priſtinam libertatem recuperarunt.

Γαλααδῖτις. Galaaditis regio.

Γαλαθηνός. Lactens. Subrumus.

Γαλακτίων. Galaction. Nomen proprium.

Γαλακτοπότης. Qui lac bibit.

Γαλαξίας. Circulus lacteus, qui eſt refractio luminis ſolaris, cum aſtra non illuminantur.

Γάλα ὀρνίθων, *Lac gallinarum.* Dicitur de hominibus valde fortunatis & omnium rerum copia abundantibus. Vel, de rebus raris. Bona, inquit, rara & minime obvia vobis præbebimus, adeo ut copia bonorum vos laſſatura ſit. Vel, omni bonorum genere ad ſatietatem & faſtidium uſque abundabitis: adeo divites omnes eritis. Ariſtophanes *Avibus: Dabimus vobis opulentiam cum ſanitate conjunctam, felicitatem, pacem, juventutem, riſum, choros, convivia, & lac gallinarum, adeo ut nimia copia bonorum ſatietatem vobis allatura ſit.*

Γάλα σκεδ· *Lac diſſipat inimicorum conſilia.*

Γάλα γαλ. *Lac morum ſuavitatem ſignificat.*

Γαλάται. Galli, vel, Galatæ. Sub Scipione duce Romanorum, & Annibale Carthaginenſium, Romani Galatas in Aſia, qui occidentalium Gallorum pars erant, debellarunt. Olim enim Galli Brenno duce ad tercentena millia patria ſua egreſſi, diviſo bifariam exercitu, pars Græciam, quæ intra Pylas eſt, pars Thraciam & Aſiam petierunt, , quorum numerus viginti circiter millia implebat. Hi gentibus Aſiaticis, quæ cis Taurum ſunt, pene omnibus devictis, cæteras quidem tributarias fecerunt: ipſi vero locis circa Halyn fluvium occupatis, in regione inter Bithyniam & Cappadociam ſita conſederunt. His bellum intulerunt Romani, quod Antiocho in pugna ad Sipylum opem tuliſſent; & cum eis duce Manlio prope Ancyram urbem congreſſi, viginti millibus, qui militari ætate erant, occiſis, reliquos ſibi parere coegerunt, adempto eis imperio in gentes, quæ ipſis ante ſubjectæ erant.

---

[1] Ὑποτίτθιος.] Unus MS. Pariſ. habet ὑποστήθιος.

[2] Ὅπερ ἐστὶν ἀντανάκλασις φωτὸς ἡλιακοῦ, μὴ καταλαμπ.] Sic etiam habet Laertius in *Anaxagora* Segm. IX. unde Suidas hæc deſcripſit. Sed Aldobrandinus ad Laertium recte monuit, locum iſtum ſic legendum eſſe, Γαλαξίας ἀντανάκλασίς ἐστι τῶν ὑπὸ φωτὸς ἡλιακοῦ μὴ καταλαμπομένων ἄστρων. Rationem emendationis hujus apud ipſum lege.

[3] Γάλα ὀρνίθων. ἐπὶ τῶν λίαν εὐδ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 575. (396. Ed. Baſ. P.)

[4] Ἀριστοφάνης Ὄρνισ.] Pag. 575. ut in nota præcedente diximus.

[5] Γάλα σκεδάζει δυσμενῶν συμβουλίας. Γάλα γαλ.] Ex Aſtrampſycho.

[6] Γαλάται. ἐπὶ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ῥωμ.] Hunc articulum ex Polybii libris deperditis a Suida deſcriptum eſſe non dubito.

Γαλάτεια. ὄνομα Θεᾶς. Γαλατία δὲ, χώρα. καὶ Γαλατίας, ὄνομα κύριον.

Γαλλαίῳ. τῷ τῶν Γάλλων.

Γαλλαίῳ[1] Κυβέλης ὀλολύγματι πολλάκι δοῦσα
Τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἦχον ἀπὸ στομάτων.
Τάσδε Θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείᾳ,
Θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὧδ' ἀνέπαυσε πόδα.

Γαλέα. ὁ ἰχθύς. καὶ Γαλεὸς, ὁμοίως.

Γαλεάγρα. ὄργανον τιμωρητικόν. Καὶ τελευτῶντες εἰς γαλεάγραν ἐμβάλλοντες περόναις σιδηραῖς διειργμένην πᾶσαν, ἐν δυσχωρίαις ἐκύλιον. Καὶ αὖθις. Ὁ δὲ ἐν γαλεάγρᾳ σιδηρᾷ βαλὼν ἀπέκτεινεν.

Γαλεώτης. ὄνομα κύριον.

Γαλεώτης, καὶ ἀσκαλαβώτης, ἑκατέρως. ἐν τῷ Ἀσκαλαβώτης.

Γαλερόν. Φαιδρόν.

Γαλῆ.[2] τὸ ζῶον. καλεῖται δὲ πρός τινων κερδὼ καὶ [3] ἰλαρία. ἔστι[4] δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίκη καὶ γαλῆ· ἀπὸ τῶν αὐτῶν γὰρ σύγκειται γραμμάτων. καὶ, γαλῆ[5] Ταρτησία. ἡ Ταρτησσὸς πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν πρὸς τῷ ὠκεανῷ, ἔνθα μέγισται γίνονται γαλαῖ.

Γαληνιᾶν. γάννυσθαι. χαίρειν. διαχεῖσθαι.

Γαληνὸς, ὁ διασημότατος ἰατρὸς, Περγαμηνὸς, γεγονὼς ἐπὶ Μάρκου καὶ Κομόδου καὶ Περτίνακος τῶν Καισάρων ἐν Ῥώμῃ, υἱὸς Νίκωνος γεωμέτρου καὶ ἀρχιτέκτονος, πολλὰ συντεταχὼς ἰατρικά τε καὶ φιλόσοφα· ἔτι τε γραμματικὰ καὶ ῥητορικά· ἅ τινα διὰ τὸ πᾶσιν εἶναι γνώριμα καταλέγειν ἄκαιρον ἡγησάμην ἐν τῷ παρόντι. ἐβίω ἔτη ο. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἡσύχιον.

Γαλήσιον. ὄνομα τόπου.

Γαλῇ χιτών. αὕτη ἐπὶ τῶν ἀδίκων τάσσεται, καὶ μηδὲν[6] ἀνιέντων. ὁμοία ἐστὶ τῇ, Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτός.

Γαλῇ κροκωτόν. ἐν τῷ κροκωτός.

Γαλιλαία. κατακυλιστὴ τῇ Ἑλλάδι γλώττῃ. διὸ καὶ [7] γὲλ ὁ τροχὸς ὀνομάζεται. καὶ Γαλιλαῖοι, οἱ

Γαλάτεια. Nomen Deæ. Γαλατία vero, regio. Et Γαλατίας, nomen proprium.

Γαλλαίῳ. Ad Gallos pertinente. [In Epigrammate:] *Quæ ſæpe more Gallorum Cybeles ſacra celebrantium gravem auribus ululatum edidit, has comas Deæ montanæ ad bifores* [*templi*] *valvas ſuſpendit, poſtquam ab inſano diſcurſu ceſſare cœpit.*

Γαλέα. Nomen piſcis. Et γαλεὸς, itidem.

Γαλεάγρα. Inſtrumentum quoddam, quo homines torquentur & cruciantur. [Cavea ferrea.] *Tandem vero eum in cavea fibulis ferreis undique munita incluſum per aſpera loca volutarunt.* Et iterum: *Ille vero in cavea ferrea incluſum interfecit.*

Γαλεώτης. Galeotes. Nomen proprium.

Γαλεώτης. Idem quod ἀσκαλαβώτης, i. e. ſtellio. Utrumque enim dicitur. Vide v. Ἀσκαλαβώτης.

Γαλερόν. Clarum. Nitidum.

Γαλῆ. Nomen animalis; quod nonnulli κερδὼ & ἰλαρία vocant. Muſtela. Vocabula autē δίκη & γαλῆ eundem continent numerum, quoniam ex iiſdem literis compoſita ſunt. Et, Muſtela Tarteſia. Tarteſſus eſt urbs extra columnas Herculeas ad Oceanum ſita, ubi maximæ naſcuntur muſtelæ.

Γαληνιᾶν. Lætari. Gaudere. Lætitia diffundi.

Γαληνός. Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui ſub Marco, Commodo & Pertinace Imperatoribus Romæ vixit: Niconis Geometræ & Architecti filius. Multa compoſuit Medica & Philoſophica; itemque Grammatica & Rhetorica; quæ quia omnibus ſunt nota, in præſentia recenſere ſupervacaneum duxi. Vixit annos LXX. Γαληνὸς etiam ſignificat tranquillus.

Γαλήσιον. Galeſium. Nomen loci.

Γαλῇ χιτών. *Feli tunica.* Dicitur de hominibus injuſtis, [& alienas veſtes induentibus.] Proverbium hoc ſimile eſt illi, *Non decet felem crocota.*

Γαλῇ κροκωτόν. *Muſtelæ crocoton* [*das.* Proverbium.] Vide in v. Κροκωτός.

Γαλιλαία. Galilæa. Lingua Græca idem ſignificat quod κατακυλιστή, i. e. devoluta.

---

[1] Γαλλαίῳ Κυβέλης ὀλολύγματι πολλ.] Duo hæc diſticha decerpta ex Epigrammate Riani, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ publici juris factum eſt ab Holſtenio ad Stephanum v. Κυβέλεια. Vide etiam infra v. Θαλαμηπόλος.

[2] Γαλῆ. τὸ ζῶον] Interpretes vocem Græcam γαλῆ nunc *felem* nunc *muſtelam* reddunt. Sed vocabulum illud muſtelam potius quam felem ſignificare erudite docet Jacobus Perizonius ad Ælian. *Var. Hiſt.* lib. XIV. cap. IV. quem vide.

[3] Ἰλαρία] Sic etiam legitur apud Artemidorum loco eo, quem in nota ſequente indicabimus. Non dubito tamen quin ſcribendum ſit αἴλουρος: quo nomine felem a Græcis appellari notiſſimum eſt. Vocabulum autem ἰλαρία pro γαλῆ etiam adhiberi nuſquam alibi me legiſſe memini.

[4] Ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἰσόψηφον δίκη καὶ γαλῆ. ἀπὸ τῶν αὐτῶν γὰρ σύγκειται γρ.] Hæc Suidas deſcripſit ex Artemidoro, apud quem eadem leguntur lib. III. cap. XXVIII. pag. 176. Senſus autem hujus loci, quem Portus non fuit aſſecutus, eſt is, quem in verſione expreſſi; nimirum vocabula δίκη & γαλῆ eundem numerum continere: quod verum eſſe unuſquiſque facile deprehendere poterit. Si enim utriuſque vocis literas ad calculos revocaveris, par inde ſumma XLII. redibit: quod ipſum Græci intelligunt, cum dicunt, duo vocabula aut duos verſus eſſe ἰσόψηφα. Cæterum, in præcedentibus Editt. poſt γαλῆ additur ὀργή; quam vocem eſſe ſupervacaneam & a loco hoc alieniſſimam non ſolum patet ex Artemidoro, apud quem vocabulum illud deeſt, ſed etiam ex ſenſu. Falſum enim eſt τὸ ὀργὴ vocibus δίκη & γαλῆ eſſe ἰσόψηφον, quoniam longe majorem continet numerum, ut cuilibet facile patebit, qui ſingulas literas ad calculum vocare voluerit. Quare certum eſt, pro ὀργὴ initio apud Suidam ſcriptum fuiſſe αἰλγὴ, ut in 2 MSS. Pariſ. & in codice Florentino legitur. Sed, cum vox illa voci δίκη quidem ſit ἰσόψηφος, at mendo laboret, & ad ſenſum loci hujus nihil faciat, peritus aliquis librarius, inſpecto forſan Artemidoro, ejus loco γαλῆ legendum eſſe animadvertens, emendationem illam ad marginem adnotavit, quæ poſtea in textum irrepſit, corrupta voce itidem manente; quod & aliis in locis apud Suidam contigit, ut monemus infra v. Καταστρυφή.

[5] Καὶ γαλῆ Ταρτησία] Ælianus *Var. Hiſtor.* lib. XIV. cap. IV. Ὅτι Ἀριστείδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίας γαλῆς δηχθεὶς &c. Vide ibi doctos interpretes.

[6] Καὶ μηδὲν ἀνιέντων] Quid verba iſta hoc loco ſignificare poſſint, non video. Quare in verſione ſecutus ſum interpretationem Diogeniani, quem conſule.

[7] Γέλ] Imo potius γέλγελ, vel γίλγελ. Hebræi enim rotam vocant גלגל.

ἀπὸ ταύτης ποτὲ μετωνομάσθησαν Χριστιανοί. ζήτει ἐν τῷ Ναζηραῖοι.

Γαλιψός.[1] ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ πόλις τῆς Θρᾴκης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλίψου τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης.

Γαλλογραικία. ἡ τῶν Βουκελλαρίων χώρα. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἑλληνογαλάται ὀνομάζονται.

Γάλλος. ὄνομα ποταμοῦ.

Γάλλος. ἀπόκοπος. ἐν [2]Ἐπιγράμματι·

Γάλλος ὁ χαιτήεις ὁ νεήτομος, ὅς ποτε Τμώλῳ
Λυδιὸς ὀρχηστὰς [3]μάκρον ὀλολυζόμενος.

4, Polybius. XXII. 20. Vol. IV: 223

καὶ Γάλλοι, οἱ ἀπόκοποι. Γναῖος,[4] ὁ ὕπατος Ῥωμαίων, διερχόμενος [5]ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον ποταμὸν, τελέως κοῖλον ὄντα καὶ δύσβατον· καὶ παρ' αὐτὸν τὸν ποταμὸν στρατοπεδευσάμενος, παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἄττιδος καὶ Βαττάκου τῶν ἐκ Πισσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἔχοντες [6]πρὸς τῇ ἰδέᾳ καὶ τύπους, φάσκοντες, προσαγγέλλειν τὴν θεὸν νίκην καὶ κράτος· οὓς ὁ Γναῖος φιλανθρώπως ὑπεδέξατο. † Καὶ αὖθις· Ἀπέστειλε νεανίσκους, διασκευάσας εἰς Γάλλους μετ' αὐλητῶν ἐν γυναικείαις στολαῖς ἔχοντας τύμπανα καὶ τύπους, ἐπὶ τοὺς προκαθημένους τῆς χώρας. † Ὅτι Γάλλοι μὲν γίνονται ἐξ ἀνδρῶν, ἐκ δὲ Γάλλων ἄνδρες οὐ γίνονται.

Γαλόω.[7] γάλως, γάλω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, γαλόω· ἀνδραδέλφου. καὶ γαλοώνη ὁμοίως, ἡ ἀνδράδελφος.

Γάμβρειος[8] στολή.

Γάμβορος.[9] ὁ ἀμέτοχος.

Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος. ὁ Βορρᾶς. τὴν [10]γὰρ Ὠρείθυιαν θυγατέρα αὐτοῦ ἔγημεν, ἐξ ἧς τίκτεται Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Γαμέτης. ὁ ἀνήρ. ὁ σύζυγος. Ἡ δὲ σὺν τῷ κουριδίῳ γαμέτῃ ἐς Ἔφεσον ἦλθεν.

Γαμηλία.[11] ἡ διδομένη τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις. ἢ ἡ τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγή. οὕτως Δίδυμος ὁ γραμματικός. Καὶ [12]παροιμία· Γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. ὅταν τις ἠγάγετο γυναῖκα, πρὶν γε-

Hinc & גלל [Hebraice] rota vocatur. Et ab hac regione Chriſtiani olim vocati fuere Galilæi. Quære in v. Ναζηραῖοι.

Γαλιψός. Galipſus. Nomen proprium. Eſt etiam urbs Thraciæ, quæ ſic vocata fuit a Galipſo Thaſi & Telephes filio.

Γαλλογραικία. Gallogræcia, Bucellariorum regio, qui & Gallogræci vocantur.

Γάλλος. Gallus. Nomen fluvii.

Γάλλος. Gallus. Caſtratus. In Epigrammate: *Gallus ille comatus, & recens exſectus, qui quondam in monte Tmolo in honorem Cybeles ſaltans ingentem ululatum edidit.* Et Γάλλοι, evirati, caſtrati. † *Cnejus, Conſul Romanorum, fluvium Sangarium, qui profundus omnino & tranſitu difficilis erat, ponte junctum trajecit. Cum autem ad ipſum fluvium caſtra poſuiſſet, Galli ab Attide & Battaco Matris Deorum ſacerdotibus Peſſinunte miſſi venerunt, imagines & ſimulacra pectoribus affixa geſtantes, & Deæ juſſu victoriam & felicem ſucceſſum Romanis annuntiarunt: quos Cnejus humaniter excepit.* Et iterum: *Ad milites præſidiarios iſtius regionis miſit adoleſcentes, Gallorum inſignibus ornatos, veſtibuſque muliebribus indutos, & cum tibiis tympana imagineſque [Cybeles] ferentes.* † Galli quidem ex viris fiunt, ex Gallis vero nequaquam viri fiunt.

Γαλόω. Gloris. A nominativo γάλως fit genitivus γάλω, & inſerta litera ο, γαλόω. Et γαλοώνη itidem mariti ſoror.

Γάμβρειος στολή. Veſtis qualis genero dari ſolet.

Γάμβορος. Qui non eſt particeps.

Γαμβρὸς Ἐρεχθῆος. Erechthei gener. Boreas. Is enim Orithyiam ejus filiam uxorem duxit, ex qua natus eſt Zetes & Calais.

Γαμέτης. Vir. Maritus. *Illa vero cum juvene marito Epheſum venit.*

Γαμηλία. Epulum nuptiale, quod Curialibus præbebatur. Vel, uxorum ad Curiales introductio. Ita Didymus Grammaticus. Et proverbium: Epulum nuptiale præbere. Cum quis uxorem duceret, antequam ei naſcereνέσθαι παῖδα, οὗτος μαρτυρησάμενος περὶ τοῦ γάμου κατὰ τοὺς γάμους ἀπεδίδου τι τοῖς φράτορσιν εἰς λόγον εὐωχίας. καὶ τοῦτό ἐστι γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. μέμνηται τοῦ λόγου Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην λόγῳ. Καὶ γὰρ ὅτι ὁ πατήρ μου κατὰ τοὺς νόμους ἔγημε, καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε, μεμαρτύρηται.

---

[1] Γαλιψός] Stephanus Byzantius, Etymologus, Heſychius, Harpocratio, & alii, rectius Γαληψὸς ſcribunt per η.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι] Epigramma integrum, cujus diſtichum hoc pars eſt, legitur in Anthologia inedita, ex qua illud publici juris fecit Holſtenius ad Stephanum v. Τύμωλος.

[3] Μακρὸν ὀλολυζόμενος] Metri gratia ſcribendum eſt μάκρ' ὀλολυζόμενος, ut recte legitur in codice MS. Epigrammatum ineditorum.

[4] Γναῖος, ὁ ὕπατος Ῥωμαίων——φιλανθρώπως ὑπεδέξατο] Valeſius fragmentum hoc recte, ut puto, Polybio tribuit.

[5] Ἐγεφύρωσε τὸν Σαγγάριον ποτ.] Livius lib. XXXVIII. eandem rem his verbis expreſſit: *Tranſgreſſis ponte perfecto flumen Sangarium, præter ripam euntibus Galli matris Magnæ a Peſſinunte occurrere cum inſignibus, vaticinantes fanatico carmine Deam Romanis viam belli & victoriam dare.*

[6] Πρὸς τῇ ἰδέᾳ] Valeſius in notis ad fragmenta Polybii pag. 36. legendum monuit προστηθίδας, quæ emendatio non minus ingenioſa eſt, quam vera. Infra enim v. Προστηθίδιων Suidas aliud incerti cujuſdam auctoris fragmentum adducit, in quo itidem τύποι & προστηθίδας conjunguntur & Gallis tribuuntur.

[7] Γαλόω] Vide Etymologum.

[8] Γάμβρειος στολή] Athenæus lib. I. cap. XXIII. pag. 30. inter munera Themiſtocli a Rege Perſarum data etiam γάμβρειον στολὴν recenſet; ad quem locum Suidas procul dubio reſpexit. Appellatur autem ab Athenæo γάμβρειος στολὴ veſtis pretioſa, qualem Reges Perſarum dare ſolebant generis ſuis, vel etiam iis, quos eodem honore, quo generos, afficere volebant.

[9] Γάμβορος] Scribendum eſt γάμμορος. In multis enim vocibus errore eorum, qui veteres codices deſcribebant, τὸ β poſitum eſt pro μ, & vice verſa; quoniam in quibuſdam MSS. hæ duæ literæ adeo ſibi ſimiles ſunt, ut ægre interdum diſcerni poſſint. Recte Heſychius: Γάμμοροι, ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. Dictum eſt autem γάμμορος pro ἄμμορος, ut apud eundem Heſychium γανδάνειν pro ἀνδάνειν, γέαρ pro ἔαρ, γέλυτρον pro ἔλυτρον, γιχὺς pro ἰχὺς, γοῖνος pro οἶνος, & alia.

[10] Τὴν γὰρ Ὠρείθυιαν θυγατέρα αὐτοῦ ἔσ.] Vide Scholiaſtam Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 211. Scholiaſtam Homeri ad Odyſſ. Ξ. v. 533. Scholiaſtam Sophoclis ad *Antig.* pag. 254. Philoſtratum *de Vita Apoll.* pag. 178. 179. itemque ſupra v. Ἀφεταί.

[11] Γαμηλία. ἡ διδομένη τοῖς φρ.] Vide Harpocrationem, Pollucem, Etymologum, & Petitum *de Legibus Attic.* pag. 151.

[12] Παροιμία] Hæc vox ab inepta manu adjecta videtur, quoniam cuilibet facile patet, τὸ γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν proverbium eſſe non poſſe.

‡

Γαμηλιὼν. μηνὸς τοῦ [1] Ἰανουαρίου.

Γαμησείειν. Ἀττικοί Φασι.

Γαμφηλή. ἡ σιαγών.

Γαμψωλή. ἡ ἐπίκαμψις.

Γαμψώνυχος. ἐπικαμπεῖς ἔχοντος τοὺς ὄνυχας. καὶ Γαμψώνυχα ζῶα· ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν ὑπὸ τὴν γένυν, οἷός ἐστιν ἀετὸς, ἱέραξ, κεγχρηΐς, ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.

Γαμψόν. ἐπικαμπές.

Καὶ [2] γαμψὸν χαίτῃσιν ἐφ' ἱππείῃσι πεδηθὲν
Ἄγκιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην.

ἐν Ἐπιγράμματι·

Γαμψόν [3] τε δρέπανον, σταχυηλόμον ὅπλον ἀρούρης.

Καὶ αὖθις·

Γαμψὰς πυρολόγους δρεπάνας.

Γαμψούς. [4] τὰς καμπτούσας καὶ πλαγίους νεφέλας. ἢ ταῖς ὀρνίθων ὄψεσιν εἰκασμένας. Γαμψοὺς γὰρ ἐκάλουν τὰς ὄρνιθας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

Γάνδειρον. [5] ὄνομα ποταμοῦ.

Γανόων. [6] λελαμπρυσμένος.

Γάνος. ὁ οἶνος.

Πὰν [7] ἀγέλην· Νύμφαι πίδακα· Βάκχε γάνος. καὶ γάνος ἀμπέλου, ὁ οἶνος. [8] βότρυος ἕλικα παυσίπονον. Γάνος δὲ θηλυκῶς, τὸ πρὸς τῇ Θρᾴκῃ ὄρος ἡ Γάνος.

Γάνος καὶ Γανιάδα. χωρία ἐστὶ Θρᾳκικά.

Γαννυμένη. χαίρουσα. Γάννυμι γὰρ, ὁ ἐνεστώς· καὶ Γάννυσθαι, Φαιδρύνεσθαι, χαίρειν, καὶ διαχεῖσθαι.

Γαργηττός. ὄνομα κύριον τόπου.

Γαργαλίζει. δοτικῇ. κινεῖ, [9] ὑποσημαίνει, προτρέπει, ἐρεθίζει.

---Ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου (τοῦ μέλους)
Ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.

[10] Ἀριστοφάνης. Γαργαρίζει δὲ, ἐρεθίζει, [11] ἀπὸ τοῦ στόματος, ὥστε ἐμέσαι.

tur infans, nuptias teſtibus adhibitis profeſſus, epulum nuptiale Curialibus præbebat. Et hoc vocabant γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. Hujus rei meminit Demoſthenes in oratione adverſus Eubulidem [his verbis:] *Teſtatum enim eſt, patrem meum ſecundum leges uxorem duxiſſe, & Curialibus epulum nuptiale præbuiſſe.*

Γαμηλιὼν. Menſis Januarii.

Γαμησείειν. Apud Atticos ſignificat nupturire, ſive nuptiarum deſiderio teneri.

Γαμφηλή. Maxilla. Roſtrum.

Γαμψωλή. Inflexio. Curvatio.

Γαμψώνυχος. Aduncos ungues habentis. Et Γαμψώνυχα ζῶα dicuntur volucres, quæ roſtrum inflexum & aduncum habent, ut aquila, accipiter, cenchreis, & aliæ, quæ non bibunt.

Γαμψόν. Incurvum. Aduncum. [In Epigrammate:] *Et aduncum hamum, ſetæ equinæ alligatum, quo piſcibus inſidiæ ſtruuntur.* Et iterum: *Curvamque falcem, qua ſpicæ ſecantur.* Et iterum: *Curvaſque falces, & quibus frumentum colligitur.*

Γαμψοὺς [οἰωνούς.] Sic Ariſtophanes *Nubibus* vocat nubes curvatas & obliquas, vel, avium roſtris ſimiles. Aves enim vocant γαμψοὺς, i. e. adunco roſtro præditas.

Γάνδειρον. Ganderum. Nomen fluvii.

Γανόων. Splendidus.

Γάνος. Vinum. [In Epigrammate: *Augete ſemper,*] *Pan, gregem; Nymphæ, aquam fontanam, & Bacche, vinum.* Et γάνος ἀμπέλου, vinum. * Uvæ capreolum curas pellentem. Γάνος vero genere fœminino vocatur mons in Thracia.

Γάνος & Γανιάδα. Loca quædam in Thracia.

Γαννυμένη. Gaudens. Præſens eſt γάννυμι. Et γάννυσθαι, læto eſſe vultu, gaudere, lætitia diffundi.

Γαργηττός. Gargettus. Nomen proprium loci.

Γαργαλίζει. Dativo gaudet. Titillat. Cum quadam voluptate movet. Excitat. Irritat. *Adeo ut, cum carmen illud audirem, podicem ipſum ſubiret titillatio.* Ariſtophanes. Γαργαρίζει vero de ore dicitur, ſignificatque vomitum ciere.

---

[1] Τοῦ Ἰανουαρίου] Duas has voces omnes quidem Editiones præcedentes agnoſcunt, ſed deſunt in MSS. Pariſ. unde colligo, ea ab Editoribus ex margine in textum immiſſa eſſe.

[2] Καὶ γαμψὸν χαίτῃσιν ἐφ' ἱππ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, hactenus, inediti, quod ex codice MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Ἀρχίου. παρὰ Φιντύλου.

Ταῦτα σαγηναίλοιο λίνου δηναιὰ Πριήπῳ
Λείψανα, καὶ κύρτους Φίντυλος ἐκρέμασεν.
Καὶ γαμψὸν χαίτῃσιν ἐφ' ἱππείῃσι πεδηθὲν
Ἄγκιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην,
Καὶ δόνακα τριτάνυστον, ἀβάπτιστόν τε καθ' ὕδωρ
Φελλὸν, ἀεὶ κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων.
Οὐ γὰρ ἔτι στίβει ποσὶ χοιράδας, οὐδ' ἐπιαύει
Ἠϊόσιν, μογερῷ γήραϊ πιεζόμενος.

In Hexametro primo pro σαγηναίλοιο legendum eſt σαγηναίοιο, a recto σαγηναῖος, quod eſt adjectivum a σαγήνη deductum. Sic in alio Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. vi. cap. iii. pag. 548.

Δίξο σαγηναίοιο λίνου πετριμμένον ἅλμῃ
Λείψανον &c.

Partem priorem Hexametri tertii citat Suidas voce Τριτάνυστον; idemque Pentametrum tertium adducit v. Βολίς, & v. Φελλός, quæ loca conſule.

[3] Γαμψόν τε δρέπανον, σταχ.] Verba hæc itidem decerpta ſunt ex Epigrammate Anthologiæ ineditæ, quod integrum exhibemus infra v. Θρίναξ.

[4] Γαμψούς. τὰς καμπτούσας καὶ πλαγ. νεφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 145. (80. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ὄνομα ποταμοῦ] In duobus MSS. Pariſ. legitur ὄνομα τόπου.

[6] Γανόων] De propria vocis hujus ſignificatione vide Caſaubonum ad Athen. lib. i. cap. vi.

[7] Πὰν, ἀγέλην· Νύμφαι, πίδακα· Βάκχε, γάνος] Senſus hujus loci eſt mutilus & imperfectus, qui ſuppleri debet ex Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. xi. unde verba hæc Suidas deprompſit.

[8] Βότρυος ἕλικα παυσίπονον] Verba hæc in verſione aſteriſco notavi, quoniam nihil ad vocem γάνος faciunt.

[9] Ὑποσημαίνει] Apud Etymologum & Phavorinum rectius legitur ὑποσαίνει, i. e. blanditur, adulatur.

[10] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 773. (515. Ed. Baſ. *P.*)

[11] Ἀπὸ τοῦ στόματος] Puto ſcribendum eſſe ἐπὶ τοῦ στόματος; quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

Γάργαιρε. ἐν τῷ Ψαμμοκοσιογάργαρα.

Γάργαρα. πόλις Τρωάδος ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς [1] καὶ Λαρίσσης τῆς [2] ἐν Θεσσαλίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Γαργαρεύς.

Γάρμος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ ἕτερος ταῦρος ἐμυκήσατο κακὸν φάνημα Γάρμῳ.

Γαριζείν. ὄρος.

Γάρος. ἀρσενικῶς λέγεται. ἔστι [3] δὲ οὐδὲν ἄλλο ὁ γάρος, ἢ σηπεδών.

Γαστήρ. ἡ κοιλία. Ὅμηρος διὰ παντὸς γαστέρας καλεῖ, οὐ κοιλίας. καὶ παροιμία·

Γαστέρα μοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων,
Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρη· κενεὴ δὲ, βαρεῖα.

ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων. [4] Γαστέρα δὲ ὁ Δαβὶδ τὸ τῶν λογισμῶν ταμεῖον ἐκάλεσεν. Ἐταράχθη ἐν θυμῷ ὁ ὀφθαλμός μου, ἡ ψυχή μου, καὶ ἡ γαστήρ μου.

Γαστρίζεσθαι. λαμπρότερον τρέφεσθαι.

Γαστρίζομαι. τύπτομαι εἰς τὴν γαστέρα· [5] Ἀριστοφάνης·

Ὦ πόλις καὶ δῆμ', ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.

Γαστριμαργία. καὶ Γαστρίμαργος, ὁ ἄπληστος. Γαστριμάργως, ἀπλήστως.

[1] Pindar. Olymp. X. 82.

Γάστρις. ὁ περὶ γαστέρα ἀκρατής. [6] καλοῦσι δ' οὕτω καὶ τὸν ἕλμινθας ἔχοντα.

Γαῦλος. ὁ ἐξ ἀλλοτρίων ζῶν. ἢ ὁ εὐαπάτητος. ἢ [7] πλοῖόν τι φορτηγὸν Φοινικικὸν, ἢ ἄκατος. Γαυλὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ ποιμενικὸν ἀγγεῖον, ὃ δέχεται τὸ γάλα. [8] Ἡρόδοτος· Γαύλους τε ἐνταῦθα καταδύσας. ἢ Γαυλὸς, ὁ τοῦ φρέατος ἀντλητήρ. ἢ οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ἐκ ξύλων κατεσκευασμένον, ἣν Ἰταλοὶ μαγγάναν ὀνομάζουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν γαλακτοδόχων ἀγγείων· [9] Γαυλούς τε [10] γλαγοπῆγας. ἐν Ἐπιγράμμασι.

Γαυνάκας [11] ἀμπεχόμενον.

Γαυριᾷ. δοτικῇ. ἀγάλλεται, ἐπαίρεται, θρασύνεται.

Γαυροειδής. ὁ ὑπερήφανος.

Γαῦρον. στερρόν. μέγα. ἀκλινές. ἀκατάπληκτον. [12] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἡρακλῆς.

Ἀγαθίας· [13] Ὁ γὰρ Βελισάριος τὴν ἐγχείρησιν μείζονα ἔδειξε καὶ γαυροτέραν, καὶ περιχαρής γε τὴν νίκην.

Γάργαιρε. Vide v. Ψαμμοκοσιογάργαρα.

Γάργαρα. Urbs Troadis in cacumine montis Idæ ſita, quæ ſic vocata fuit a Gargaro, Jovis filio, quem Lariſſa urbs Theſſaliæ tulit. Nomen gentile eſt Γαργαρεύς.

Γάρμος. Garmus. Nomen proprium. *Alter vero taurus mugiens mali ominis vocem Garmo reddidit.*

Γαριζείν. Garizin. Mons.

Γάρος. Garus. Eſt generis maſculini. Garus autem nihil aliud eſt quam putredo.

Γαστήρ. Venter. Homerus ventrem ubique γαστέρα vocat, non autem κοιλίαν. Et proverbium: *Ventrem mihi objicis, pulcherrimum probrum omnium, qui plenus quidem, levis eſt; vacuus vero, gravis.* Dicitur de hominibus gulæ & ventri deditis. David vero γαστέρα vocavit locum, in quo cogitationes tanquam in promptuario reconditæ ſunt. *Turbatus eſt ira oculus meus, anima mea, & venter meus.*

Γαστρίζεσθαι. Lautius vivere.

Γαστρίζομαι. Dicitur de eo, cujus venter verberibus cæditur. Ariſtophanes *Equitibus: O civitas & popule, quales beſtiæ ventrem meum cædunt.*

Γαστριμαργία. Ingluvies. Helluatio. Et γαστρίμαργος, guloſus, helluo. Et γαστριμάργως, inſatiabiliter, immoderate.

Γάστρις. Intemperans. Guloſus. Sic etiam vocant eum, qui vermibus laborat.

Γαῦλος. Qui ex alienis vivit. Vel, qui facile decipitur. Vel navigium quoddam onerarium, quale erat Phœnicum, vel acatus. Γαυλὸς vero, cum acuto, vas paſtorale, quo lac excipitur. Mulctrale. Herodotus: *Navibus vero ibi demerſis.* Vel γαυλὸς, ſitula, qua aqua ex puteo hauritur. Item, vas vinarium ligneum, quod Itali manganam vocant. Pro mulctrali vero accipitur in loco hoc Epigrammatis: *Et mulctralia, in quibus lac coagulatur.*

Γαυνάκας ἀμπεχόμενον. Gaunacis indutum.

Γαυριᾷ. Dativo gaudet. Seſe jactat. Faſtu ſe effert. Ferocem ſe præbet.

Γαυροειδής. Superbus.

Γαῦρον. Durum. Magnum. Contumax. Ferox. Ariſtophanes *Ranis: Nihil enim eſt adeo ferox, ut Hercules.* Agathias: *Belliſarius enim rem, quam aggrediebatur, majorem & illuſtriorem reddidit.*

---

[1] Καὶ Λαρίσσης] Lege τοῦ ἐκ τῆς Λαρίσσης. Vide Stephanum Byzantium v. Γάργαρα.

[2] Ἐν Θεσσαλίᾳ] In omnibus Edit. præcedentibus peſſime legitur ἐν Σικελίας; cujus loco ſcribendum eſſe ἐν Θεσσαλίᾳ ex Geographis conſtat. Eſt enim Lariſſa urbs Theſſaliæ.

[3] Ἔστι δὲ οὐδὲν ἄλλο ὁ γάρος, ἢ σηπεδών] Artemidorus lib. I. cap. LXVIII. Γάρον δὲ πίνειν, φθίσιν σημαίνει. ἔστι γὰρ οὐδὲν ἄλλο ὁ γάρος ἢ σηπεδών. Ex hoc loco Artemidori (quem & a Pearſonio obſervatum eſſe video) Suidæ verba deprompta eſſe manifeſtum eſt.

[4] Γαστέρα δὲ ὁ Δαβὶδ τὸ τῶν λογισμῶν ταμ.] Hanc notam excerpſit Suidas ex Theodoreto ad Pſalm. XXX. pag. 510.

[5] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 302. (204. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Καλοῦσι δ' οὕτω καὶ τὸν ἕλμινθας ἔχοντα] Vide Heſych. v. Γάστριδες·

[7] Ἢ πλοῖόν τι φορτηγὸν Φοιν.] Confer cum hoc loco Enarratorem Comici ad *Aves* pag. 570.

[8] Ἡρόδοτος] Locus Herodoti exſtat lib. VI. pag. 214, at ubi τὸ γαυλὸς non ſignificat mulctrale, ut Portus Suidam ſecutus exiſtimabat, ſed genus quoddam navigii. Adi ipſum Herodotum.

[9] Γαυλούς τε γλαγοπῆγας] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. XXIV. ut Portus obſervavit.

[10] Γλαγοπῆγας] Unus MS. Pariſ. habet γλαγόπηγας. Sed in Anthologia Epigrammatum loco laudato rectius legitur γλαγοπῆγας, quod in hac Editione ſecutus ſum, cum ante male legeretur γλαγόπηδας.

[11] Γαυνάκας] Vide infra v. Καυνάκης.

[12] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 225. (141. Ed. Baſ. *P.*)

[13] Ἀγαθίας· Ὁ γὰρ Βελισάριος τὴν ἐγχ.] Locum hunc corrupit & mutilavit Suidas, cujus veram lectionem & integrum ſenſum Lector petere debet ex ipſo Agathia lib. V. pag. 160.

Γαῦρος. Ὁ δὲ [1] γαῦρός τε ὢν ἀνὴρ καὶ ἀγέρωχος, καὶ στρατείαις ὡμιληκώς, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀγαθὸν ἡγούμενος, τὸ ἐν ἀνθρώποις τιμὴν καὶ δόξαν καὶ πλοῦτον, καὶ τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅ, τι βούλοιτο κεχρῆσθαι, καὶ ἀδεῶς διὰ μέθην νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ εἰδέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα καὶ δυόμενον ἥλιον, ἴσα δὲ οὐρανῷ εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν ἐκ τῶν ἀλύπων καὶ διακεχυμένων εἰς ὀλιγωρίαν διατριβῶν, ἀπορρήξας ἑαυτὸν καὶ κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρὺς ἀναστὰς ἐκ Παμφυλίας ἀνέστρεφε. Τιμάσιος οὗτος ἦν, ὃν Εὐτρόπιος ἤγαγεν.

Γαῖα [2] χάνοι. καταπίοι αὐτὸν ἡ γῆ.

Γαίειος.[3] ὄνομα κύριον. ὁ τῆς γῆς υἱός.

Γαιήϊος. ὁ γήϊνος.

Γαιήοχος. ὁ Ποσειδῶν. γεοῦχος δέ.

Γαιοδότης.[4] ὁ ἀπεμπολῶν γῆν.

Γαιών. ὄνομα ποταμοῦ. Γαιὼν καὶ Φεισών, ὀνόματα ποταμῶν. καὶ Γαιῶν, γηΐνων πραγμάτων.

Γαιοῦχος. ὁ τὴν γῆν ὀχῶν.

Γαῖσα, καὶ Γαισός. κοντός. εἶδος ἀμυντηρίου, οἷον δόρατος.

Γεγανωμένος. λελαμπρυσμένος. ἐσκεπασμένος. Τὸ περιέχον τῷ κονιορτῷ γεγανωμένον ἐν χώρῳ βοτανώδει. τουτέστι λελευκασμένον.

Γεγανυμένος. [5] ἐπαγαλλόμενος. Πῶς[6] δὲ ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγανυμένος, δίαιτάν τε λαχὼν βαρβαρωτάτην, οὔπω διατεθῆναι.

Γέγειαι[7] βόες. αἱ ἀρχαῖαι. καὶ ἀρσενικῶς γέγειος.

Γέγηθε. χαίρει.

Γεγηροτροφηκώς. ἐν γήρᾳ θρέψας.

Γέγονεν ἐν καλῷ. καλλίστως ἔσχε.

Γεγράψομαι. δεήσομαι.

Ὥστ᾽ οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
Σοφοκλῆς[8] φησι.

Γεγωνέναι, καὶ γεγωνεῖν. ἐξάκουστον βοῆσαι.

Γεγωνοκῶμαι. γυναῖκες, αἱ τὰς κώμας ἐμπιπλῶσαι βοήσεων.

Γεγωνόν. ἐξάκουστον. λαμπρὸν φθέγμα. καὶ Γεγωνίσκειν. τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον. καὶ Γεγωνότερον,

Γαῦρος. *Ille vero, cum eſſet homo ferox & ſuperbus, & in caſtris acieque multum verſatus, ſummi boni loco ducebat, honoribus eminere, & gloria inter homines clarum eſſe; itemque opibus affluere, & ſuo arbitratu libere vivere, temulentiæque ſecure indulgere, adeo ut diei noctiſque diſtrimen ignores, Solemque nec orientem nec occidentem unquam videas. Idem etiam cœleſtem felicitatem eſſe exiſtimans, vitam ignavam & remiſſam omnique moleſtia vacuam degere, cum ſe [ab omnibus negotiis] quaſi avulſiſſet, & animum ſoli gloriæ cupiditati permiſiſſet, ex Pamphylia [in Lydiam] gravis reverſus eſt.* Hæc de Timaſio dicuntur, quem Eutropius [in aulam] accerſivit.

Γαῖα χάνοι. Terra dehiſcens eum abſorbeat·

Γαίειος. Nomen proprium. Terræ filius·

Γαιήϊος. Idem quod γήϊνος. Terreſtris. Terrenus.

Γαιήοχος. Epithetum Neptuni. Γεοῦχος vero [per ε, non autem per αι diphthongũ ſcribitur.]

Γαιοδότης. Qui terram vendit.

Γαιών. Gæon. Nomen fluvii. Gæon & Phiſon, nomina fluviorum. Et γαιῶν πραγμάτων, rerum terreſtrium.

Γαιοῦχος. Qui terram continet.

Γαῖσα & γαισός. Genus teli. Gæſum. Haſta.

Γεγανωμένος. Splendidus. Tectus. *Cœlum pulvere tectum in loco herboſo.*

Γεγαννυμένος. Qui aliqua re ſeſe effert, vel gloriatur. *Quomodo vero vir a puero regio faſtu & vana adulatione inflatus, & vita genere maxime barbaro educatus, doctrina excultus eſſe queat?*

Γέγειαι βόες. Boves antiqui. Et γέγειος, genere maſculino, antiquus.

Γέγηθε. Lætatur. Gaudet.

Γεγηροτροφηκώς. Qui in ſenectute aliquem aluit.

Γέγονεν ἐν καλῷ. Præclare ſe habuit.

Γεγράψομαι. [Vocabor.] Indigebo. *Neque enim Creontis patroni unquam vocabor cliens.* Sophocles inquit.

Γεγωνέναι & γεγωνεῖν. Clara voce clamare.

Γεγωνοκῶμαι. Mulieres, quæ vicos clamoribus replent.

Γεγωνόν. Quod clare auditur. Vox clara. Et γεγωνίσκειν, claram vocem edere. Et γεγω-

---

[1] Ὁ δὲ γαῦρός τε ὢν οὑνὴρ καὶ ἀγ.] Vide infra v. Τιμάσιος, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

[2] Γαῖα χάνοι. καταπίοι αὐτὸν ἡ γῆ] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Z. v. 282.

[3] Γαίειος. ὄνομα κύριον. ὁ τῆς γῆς υἱός] Homerus *Odyſſ.* H. v. 324. Tityum vocat γαιήϊον υἱὸν, id eſt, terræ filium. Scholiaſta ad eum locum: Γαιήϊον· τὸν τῆς γῆς υἱόν. Huc noſter reſpexit: ſed qui craſſo errore τὸ γαίειος (pro quo Ionice dicitur γαιήϊος) pro nomine proprio hic nobis obtrudit, cum ſit adjectivum a voce γαῖα, terra.

[4] Γαιοδότης. ὁ ἀπεμπ.] Vide Etymologum v. Γαιοδόται.

[5] Ἐπαγαλλόμενος] Sic recte habet Editio princeps Mediolanenſis, quam hic ſecutus ſum. In cæteris autem Editt. male excuſum eſt ἐπαγγελλόμενος, quod longe aliud ſignificat.

[6] Πῶς δὲ ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ π.] Locum hunc ſuo more interpolavit & mutilavit Suidas, qui apud Agathiam lib. II. pag. 67. ſic legitur: Πῶς δὲ ἂν ἀνὴρ βασιλείῳ τύφῳ ἐκ παίδων καὶ κολακείᾳ πολλῇ γεγανωμένος, δίαιτάν τε λαχὼν ἐς ὅ, τι βαρβαρικωτάτην, καὶ πρὸς πολέμους ἀεὶ καὶ πράξεις ὁρῶσαν, πῶς δὴ οὖν ὧδε βιοὺς ἔμελλε μέγα τι καὶ λόγου ἄξιον ἐν τοῖσδε ἀπώνασθαι διδάγμασι καὶ ἐνασκηθῆναι. Loquitur ibi Agathias de Choſroe Perſarum Rege. Patet autem hinc, Suidam pro γεγανωμένος in codice ſuo ſcriptum reperiſſe γεγαννυμένος, quoniam fragmentum hoc voci illi ſubjecit. Sed præferendum eſt τὸ γεγανωμένος, quod hodie codices Agathiæ exhibent.

[7] Γέγειαι βόες. αἱ ἀρχ.] Vide Etymologum.

[8] Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyran.* pag. 169.

τρανώτερον. καὶ Γεγωνῶς, [1] βοήσας γεγωνόν τι.

Γεδεὼν, στρατηγὸς τῶν Ἑβραίων. Μαδιανίταις σὺν τοῖς Ἄραψι καὶ Ἀμαληκίταις μέλλοντος πολεμεῖν, [2] ὁ Θεὸς συνεβούλευεν ἐπιστὰς περὶ μέσην ἡμέραν ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος ὄντος, ἀγαγεῖν τὸν στρατὸν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τοὺς μὲν κατακλιθέντας καὶ οὕτω πίνοντας εὐψύχους εἶναι ὑπολαμβάνειν· ὅσοι δ' ἂν ἐσπευσμένως καὶ μετὰ θορύβου πίνοιεν, τούτους δὴ νομίζειν ὑπὸ δειλίας τοῦτο πάσχειν, καὶ καταπεπληγότας τοὺς πολεμίους. καὶ εὑρέθησαν τ' ταῖς χερσὶ τεταραγμένως πίνοντες.

Γεδεὼν, κριτὴς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐπάταξε τὸν Μαδιὰμ μετὰ τῶν λαψάντων ἐν τῷ πίνειν, καὶ τὸν Ὠρὴβ, καὶ Ζὴβ, καὶ Ζεβεὲ, καὶ Σαλμωνᾶ, τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν· τόν τε πύργον τοῦ Φανουὴλ κατέστρεψε, καὶ τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν ἠλόησεν ἐν ταῖς ἀκάνθαις, θλίψαντας τὸν Ἰσραὴλ ἔτη ζ'.

Γέενα. ἡ καταδίκη.

Γεζίτης. τοπικόν.

Γεηρόν. τὸ γήϊνον.

Γεθσημανή.

Γελγέλ. ὁ τροχὸς ὀνομάζεται. Καθάπερ οὖν ἐξ ὄρους ὑψηλοῦ τοῦ σωτηρίου στόματος προενεχθέντα ταῦτα τὰ ῥήματα δίκην τροχοῦ κατὰ τὴν οἰκουμένην ἐκυλίσθη, καὶ πᾶσαν ἐπέδραμε· καὶ ἐβαπτίσθησαν πάντες κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις. διὸ καὶ [3] Γαλιλαία κατακυλιστὴ λέγεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ.

Γελάδας. ἀγαλματοποιὸς, διδάσκαλος Φειδίου.

Γέλα, [4] πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα, ἐν ᾧ παράκειται ἡ πόλις. ὁ δὲ ποταμὸς ὀνομάζεται οὕτως, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ. ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. ἢ ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου. τὸ ἐθνικὸν Γελαῖος, οὐ Γελῶος.

Γελασείοντα. γελαστικῶς ἔχοντα. γελάσαι θέλοντα.

Γελασείω. ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ γελᾷν. Δαμάσκιος· Νῦν δὲ καὶ τῷ μὴ πάνυ γελασείοντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἡ τοῦ ἔργου διέξοδος.

Γελασίνοις. γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾷν γινομέναις. ἐν Ἐπιγράμματι·

Καί ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις,
Λευκὴ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθεεν [5] εὐβαφίην.

Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης ἐπεκλήθη Γελασῖνος, διὰ τὸ γελᾷν πρὸς τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων.

Γελαστής. ὁ ἐπιγελῶν.

Οὔθ' [6] ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
Οὔθ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.

ὁ Κρέων φησί.

νότερον, clariore voce prolatum. Et γεγωνῶς, qui clare vociferatus eſt.

Γεδεών. Gedeon, dux Hebræorum. Hunc cum Midianitis, quibus ſe adjunxerant Arabes & Amalecitæ, prælium commiſſurum Deus monuit, ut ſub meridiem Sole maxime fervente exercitum ad fluvium duceret, & eos, qui procumbentes biberent, viros fortes crederet: qui vero trepide & tumultuarie potum ſumerent, eos metu hoſtium perterritos id facere exiſtimaret. Inventi itaque ſunt trecenti, qui trepide & tumultuarie aquam manibus hauſtam biberent.

Γεδεών. Gedeon, Judex Iſraelis, ope illorum, qui aquam lambendo hauſerant, proſtravit Midianitas, & Oreb, & Zeb, & Zebee, & Salmona, illorum principes. Turrim etiam Phanuel evertit, & principes eorum, qui Iſraelem per ſeptem annos afflixerant, ſpinis cæſos necavit.

Γέεννα. Geenna. Condemnatio.

Γεζίτης. Gezites. Nomen a loco deductū.

Γεηρόν. Terreſtre. Terrenum.

Γεθσημανή. Gethſemane. [Nomen loci.]

Γελγέλ. Sic [Hebraice] vocatur rota. *Hæc igitur verba ex Servatoris ore prolata, & tanquam de excelſo monte rotæ inſtar devoluta, totum terrarum orbem percurrerunt, adeo ut omnium nationum & urbium homines baptizarentur. Hinc etiam Galilæa lingua Græca vocatur* κατακυλιστή, [*quaſi dicas, devoluta.*]

Γελάδας. Geladas, ſtatuarius, Phidiæ magiſter.

Γέλα. Gela, urbs Siciliæ, ſic vocata a fluvio Gela, ad quem ſita eſt. Fluvius autem iſte ita vocatur, quod multam gignat pruinam, quæ Opicorum & Siculorum lingua *gela* vocatur. Vel a Gelone, Ætnæ & Hymari filio. Gentile eſt Gelæus, non Gelous.

Γελασείοντα. Ridere geſtientem. Ridere cupientem.

Γελασείω. Ridere cupio. Damaſcius: *Hujus vero rei exitus etiam illi, qui a riſu omnino alienus eſt, ingentum riſum extorqueat.*

Γελασίνοις, Lineis, quæ ex riſu in vultu exiſtunt. In Epigrammate: *Et illa ridens curvis in vultu notata lineis, candidaque a clunibus venuſto colore prædita erat.* † Democritus Abderites dictus eſt Γελασῖνος, quod vana hominum ſtudia ridere ſoleret.

Γελαστής. Riſor. Deriſor. *Nec veni, Oedipe, ut te deriderem, nec ut mala præterita tibi exprobrarem.* Sic Creon inquit.

---

[1] Βοήσας γεγωνόν τι] Sic emendavi, cum ante legeretur βοήσας γεγωνός τις.

[2] Ὁ Θεὸς συνεβούλευεν ἐπιστὰς περὶ μέσην ἡμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Joſephi *Antiq. Jud.* lib. v. cap. VIII. ut Pearſonius etiam monuit

[3] Γαλιλαία κατακυλιστὴ λέγ.] Eadem leguntur ſupra v. Γαλιλαία.

[4] Γέλα, πόλις Σικελίας. καλεῖται δὲ ἀπὸ ποτ.] In MSS. Pariſ. hæc tantum leguntur, Γέλα καὶ Καμάρινα πόλεις Σικελίας. Unde apparet, reliqua a librariis ex Stephano huc tranſlata eſſe.

[5] Εὐβαφίην] Duo MSS. Pariſ. habent εὐαφίην: quarum lectionum utra præferenda ſit difficile dictu eſt, quoniam ſenſus fragmenti hujus admodum eſt obſcurus.

[6] Οὔθ' ὡς γελαστὴς, Οἰδίπους, ἐλ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 206.

Γέλγιθες. σκορόδων κεφαλαί. Καὶ[1] πόπμοι γέλγιθες, ἠδέ τε ὄσχναι, δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια.

Γελίμερις. ὄνομα κύριον.

Γελλοῦς[2] παιδοφιλωτέρα. αὕτη ἄωρος ἐτελεύτησε. καὶ τὸ φάντασμα αὐτῆς ἐδόκουν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς ἀώρους θανάτους ἰέναι.

Γέλων. ὄνομα κύριον. Γέλων δὲ, τὸν γέλωτα.

Γελῶν[3] καθ' ὕπνους, δυσφόρους ἕξεις τρόπους.

Γελῷος. ἐθνικόν. καὶ Γελώων, ἐθνῶν. καὶ Γέλως, ἡ χαρμονή.

Γέλως Μεγαρικός. ἤκμασε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἀώρως, ἣν Ἀθηναῖοι καταμωκώμενοι ἐγέλων.

Γέλως πλατύς. [4]Ὁ δὲ Πέρσης ἐς τοσοῦτον ἐληλάκει φρυάγματος, ὡς γέλωτα τῶν ἀγγελλόντων καταχέειν πλατύν. Σιμοκάτης φησί.

Γέλως[5] συγκροτούσιος. ὁ ἄτακτος καὶ ἄσεμνος· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μετὰ κρότου χειρῶν καὶ ποδῶν γενομένου γέλωτος.

Γελοῖος. ὁ καταγελαστότατος. προπαροξυτόνως δὲ γέλοιος, ὁ γελωτοποιός. Καὶ παροιμία· [6]Γελοιότερον ἀπεργάζῃ τῶν τὰς κέγχρους ἀποτορνεύειν ἐπιχειρούντων. ἢ καθάπερ τὸν Μυρμηκίδην ἀντιπαρατιθέμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ. Καὶ ἑτέρα παροιμία· Γελοιότερον Μελιτίδου. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλημένων. [7]Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμῳδούμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἐπὶ μωρίᾳ, κατὰ ταυτὰ τῷ Ἀμφιστείδῃ. τοῦτον δὲ φασὶν ἀριθμῆσαι μὲν πολλὰ πάθοντα μέχρι τῶν πέντε, καὶ πέρα μηκέτι δύνασθαι· γήμαντα δὲ τῆς νύμφης μὴ ἅψασθαι. Φοβεῖσθαι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ παῖς τῇ μητρὶ διαβάλλῃ. ὁ δὲ Ἀμφιστείδης ἠγνόει ἐξ ὁποτέρου γονέων ἐτέχθη.

Γελοῖον. γέλωτος ἄξιον.

Γεμίζω. γενικῇ. ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ. τὸ ἀντλῶ.

Γεμίνιος. ὄνομα κύριον.

Γέμω. γενικῇ. τὸ πλήθω. Ὁ δὲ [8]Σκιπίων πυνθανόμενος τὸν ἀδελφιδοῦν γέμειν ἀργίας καὶ στάσεως

Γέλγιθες. Alliorum capita. [In Epigrammate:] *Et ad potum invitantia alliorum capita, & agreſtia pyra, quorum eſu bibones vini potum diſtinguere & interpolare ſolent.*

Γελίμερις. Gelimeris. Nomen proprium.

Γελλοῦς παιδοφ. *Puerorum amantior quam Gello.* Hæc immatura ætate obiit: cujus ſpectrum ad pueros, & eos, qui immatura morte obibant, accedere putabatur.

Γέλων. Gelo. Nomen proprium. Item accuſativus ſingularis pro γέλωτα, riſum.

Γελῶν καθ' ὕπν. *Ridens in ſomnis, moroſus eris & difficilis.*

Γελῷος. Gelous. Nomen gentile. Et Γελώων, Geloorum. Et γέλως, riſus.

Γέλως Μεγαρικός. Riſus Megaricus. Megarica enim comœdia intempeſtive floruit, quam Athenienſes ludibrio & riſu excipiebant.

Γέλως πλατύς. Riſus effuſus. *Perſa vero eo inſolentiæ progreſſus eſt, ut nuntios effuſo riſu exciperet.* Simocatta inquit.

Γέλως συγκροτούσιος. Riſus immodeſtus & ſcurrilis. Per tranſlationem ductam a riſu, qui cum manuum pedumque comploſione editur.

Γελοῖος. Riſu dignus. Γέλοιος vero, cum acuto in antepenultima, qui aliis riſum movet. Et proverbium: *Magis ridicule facis, quam qui milium torno polire aggrediuntur: quod Myrmecidem feciſſe dicunt, cum adverſus Phidiæ artificium contenderet.* Et aliud proverbium: *Magis ridicule quam Melitides.* Dicitur in homines fatuos & ſtultos. Melitides enim ob ſtultitiam a Comicis perſtringebatur; ut & Amphiſtides. Hunc enim ajunt magno cum labore ad quinque uſque numerare didiciſſe, nec ulterius progredi potuiſſe. Idem etiam uxorem, quam duxerat, nunquam attigit, metuens ne ab ea apud matrem accuſaretur. Amphiſtides vero ignorabat, ab utro parentum in lucem editus eſſet.

Γελοῖον. Ridiculum. Riſu dignum.

Γεμίζω. Impleo. Hauſta aqua repleo. Genitivo jungitur. Item accuſativo.

Γεμίνιος. Geminius. Nomen proprium.

Γέμω. Genitivo jungitur. Plenus ſum. *Scipio vero cum audiret totum exercitum igna-*

---

in Suid.

[1] Καὶ πόπμοι γέλγιθες, ἠδέ τ' ὄσχν.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate inedito, quod licet non ſatis ſanum ſit, ex codice MS. tamen hic publici juris faciam, ut materiam præbeam Criticis ingenii ſui acumen exercendi. Κριναγόρου.

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, εὐχίστοιό τε ῥοιῆς
  Θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ στροβίλων,
Καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδαλαῖ, ἧπε μελισσῶν
  Ἀμβροσίη, πυκναί τ' ἰτρινέαι ποπάδες,
Καὶ πόπμοι γέλγιθες, ἰδ' ὑελακυκάδες ὄσχναι,
  Δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπισόδια.
Πανὶ φιλοσκήπωνι καὶ εὐστόρθυγγι Πριήπῳ
  Ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

Confer Suidam v. Ἀμυγδαλῆ, v. Ἐπισόδιον, v. Ποπάδες, v. Οἰνοπέπαντοι, & v. Στρόβιλος, ubi Epigrammatis hujus fragmenta leguntur.

[2] Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα] Vide Zenobium Centur. III. Adag. III.

[3] Γελῶν καθ' ὕπνους, δυσφ.] Verſus hic onirocriticus, qui depromptus eſt ex Aſtrampſycho, in uno eoque antiquiſſimo MS. Pariſ. deeſt; in altero vero ad marginem ſcriptus legitur: unde patet eum a recentioribus Suidæ inſertum eſſe. Idem etiam de omnibus aliis verſibus onirocriticis, qui paſſim apud Suidam leguntur, dicendum eſt.

[4] Ὁ δὲ Πέρσης ἐς τοσοῦτον ἐληλ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. II. cap. 2.

[5] Γέλως συγκροτούσιος] Diogenianus & Zenobius habent γέλως συγκρούσιος; lectione quidem diverſa, ſed ſenſu eodem.

[6] Γελοιότερον ἀπεργάζῃ ——— Φειδίου τέχνῃ] Locus hic apud Julianum Orat. III. pag. 208. unde eum Suidas deſcripſit, ſic legitur: Καὶ εἰ μετὰ πλείονος τὰ τοιαῦτα διηγεῖται, λέξει δὲ ἡδίστῃ κοσμῶν καὶ ἐπιλεαίνων τὸ φαῦλον καὶ ἀγεννές, γελοιότερον νομίζει τῶν ἀποτορνεύειν τὰς κέγχρους ἐπιχειρούντων· καθάπερ, οἶμαι, φασὶ τὸν Μυρμηκίδην ἀντιπαρατιθέμενον τῇ Φειδίου τέχνῃ.

[7] Μελιτίδης γὰρ ἀνὴρ κωμ.] Vide ſupra v. Βουταλίων; itemque Tzetzem Chil. IV. v. 838. Supr. Ἀμφιστείδης.

[8] Ὁ δὲ Σκιπίων πυνθανόμενος τὸν ἀδελφ.] Locum hunc negligenter admodum excerpſit Suidas ex Appiano, apud quem in *Iberic.* p. 516. rectius ſic legitur: Πάντας δὲ ἐς τετρακισχιλίους γενομένους παραδοὺς ἄγειν ἀδελφιδῷ Βουτίωνι, σὺν ὀλίγοις αὐτὸς προεξώρμησεν ἐς Ἰβηρίαν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, πυνθανόμενος αὐτὸ γέμειν ἀργίας καὶ στάσεων καὶ τρυφῆς εὖ εἰδώς, ὅτι μὴ κρατήσοι πολεμίων &c. Hinc apparet, longe alium eſſe loci hujus ſenſum apud ipſum Appianum, quoniam quæ Appianus de exercitu dicit, ea Suidas hic per inſignem ἀβλεψίαν ad Scipionis ex fratre nepotem refert.

καὶ τρυφῆς, ἔφη, μὴ κρατήσειν πολεμίων, πρὶν κατασχεῖν τῶν ἰδίων ἐγκρατῶς.

Γεννάδας. γενναῖος. εὐγενέστατος.

Γεννάδιος,[1] Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, νύκτωρ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον προσεύξασθαι, εἶδέ τι φάσμα δαιμόνιον, καὶ ἤκουσε κράζοντος, ὡς αὐτοῦ μὲν ζῶντος ἐνδίδωσιν, ὕστερον δὲ κρατήσει πάντως τῆς Ἐκκλησίας.

Γεννάρχου. πατρός.

Γενναῖος. ὁ εὖ γεγονώς. καί,[2] Γενναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου. ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν εἶναι δοκούντων. † Ὅτι χρημάτων κρείττων ὁ γενναῖος ἀνήρ.

Γενναιότατος. Ὤμοι τάλαινα, ὡς κακῶς διάκεισαι, γενναιότατος περὶ ἐμὲ γενόμενος, καὶ θανάτου με ῥυσάμενος.

Γενεά.[3] κατ' ἐνίους μὲν ἔτη ζʹ. ὅθεν καὶ λέγουσιν οἱ ἰατρικοὶ τῶν [4] δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν· τὸν τεσσαρεσκαιδέκατον λέγοντες, ὡς ἔτι προσδεόμενον αἵματος, καὶ οὐδέπω ἔχοντα περιττὸν αἷμα. Κατ' ἐνίους δὲ λʹ. ὅθεν καὶ τὸν Νέστορα βούλονται ἐνενηκονταέτη γεγονέναι. καὶ τριγέρων· ὁ τρεῖς γενεὰς βιούς· τουτέστιν, ἐνενηκοντούτης.

——————Νέστωρ[5]
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

Γενεαῖς γενεῶν. τουτέστιν, ἀπείροις γενεαῖς.

Γένεθλα. γεννήματα.

Γενέθλια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή. καὶ Γενεθλιαλογία. μαντεία περὶ τῆς γενέσεως.

Γενέθλιος, Γενεθλίου, Παλαιστῖνος, ἐκ [6] Πετρῶν, σοφιστής, μαθητὴς Μινουκιανοῦ καὶ Ἀγαπητοῦ, ἀντιπαιδεύσας κατὰ τὰς Ἀθήνας Καλλινίκῳ τῷ διασήμῳ, δεξιὸς τὴν φύσιν, καὶ ὅλην μελέτην ἀπομνημονεύσας ἐν [7] ἀκροάσει. τελευτᾷ δὲ νέος ἐτῶν κηʹ. ἔγραψε δὲ λαλιάς, ἤτοι διαλέξεις, καὶ μελέτας· ὧν ἐστιν ὁ ἄπολις ἑαυτὸν ἀποκηρύττων μετὰ τὴν τῶν Θηβῶν κατασκαφήν. Προπεμπτικὸν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἑταίρους Δαδοῦχον καὶ Ἀσκληπιάδην. Πανηγυρικούς.

Supr. v. Ἄπολις. p. 279.

Γενέσια. ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιφοιτῶσα τοῦ τεχθέντος μνήμη.

Γένεσις. ὁ κόσμος. Περὶ τὴν γένεσίν τε πλανᾶται λήθῃ βαρούμενος καὶ κακίᾳ.

Γένεσις. ἡ τοῦ παντὸς διακόσμησις. [8] Ὁ δὲ Ἰσίδωρος διαπτύων τὴν γένεσιν, ἀεὶ πρὸς Θεὸν ἐτέτατο τὴν

via, ſeditione, & luxu corruptum eſſe, dixit, ſe nunquam hoſtium victorem fore, niſi prius ſuos metu diſciplinæ in officio continuiſſet.

Γεννάδας. Generoſus. Nobiliſſimus.

Γεννάδιος. Gennadius, Patriarcha Conſtantinopolitanus, cum noctu orandi gratia ad ſacrum altare acceſſiſſet, ſpectrum quoddam dæmoniacum vidit, quod in hæc verba exclamans audivit: Se ipſo quidem ſuperſtite quieſcere; poſtea vero tota Eccleſia ſe potiturũ eſſe.

Γεννάρχου. Patris.

Γενναῖος. Nobili genere natus. Et, *Nobilitatem habes a crumena.* Dicitur in eos, qui ob divitias nobiles ſibi videntur. † Vir generoſus pecunia corrumpi neſcit.

Γενναιότατος. Generoſiſſimus. *Heu me miſeram, ut male habes, qui optime de me meritus es, & a morte me liberaſti.*

Γενεά. Ætas. Secundum quoſdam eſt ſpatium ſeptem annorum: quo ſenſu Medici dicunt, ei, qui ſit duarum ætatum, non eſſe incidendam venam; intelligentes nimirum adoleſcentem quatuordecim annorum, quod ſanguine adhuc egeat, nec dum ſuperfluum habeat ſanguinem. Secundum alios vero [γενεὰ eſt ſpatium] xxx. annorum. Unde etiam Neſtorem volunt nonagenarium fuiſſe. Et τριγέρων, qui tres ætates vixit: id eſt, nonagenarius. [In Epigrammate:] *Neſtor, qui tres hominum ætates vixit, in Pylo valde clara ſepulcrum habet.*

Γενεαῖς γενεῶν. Infinitis ætatibus.

Γένεθλα. Soboles. Liberi.

Γενέθλια. Anniverſarium feſtum natalitium. Et γενεθλιαλογία, prædictio natalitia.

Γενέθλιος. Genethlius, Genethlii filius, Palæſtinus, ex urbe Petris, Sophiſta, Minuciani & Agapeti diſcipulus, qui docuit Athenis, celebris illius Callinici æmulus. Hic ingenio optimo præditus fuit, & declamationem integram ſemel auditam memoriter aliquando recitavit. Obiit juvenis, annos XXVIII. natus. Scripſit λαλιάς, ſive allocutiones, & declamationes, inter quas eſt exul ſe ipſum vendens poſt Thebarum excidium. Propempticum ad amicos ſuos Daduchum & Aſclepiadem. Orationes Panegyricas.

Γενέσια. Natalitia, quæ quotannis in alicujus memoriam celebrantur.

Γένεσις. Mundus. *Per mundum vagatur oblivione & vitiis oneratus.*

Γένεσις. Mundus. *Iſidorus vero mundum hunc contemnens animo ſemper erat in Deum*

---

[1] Γεννάδιος, Πατριάρχης Κωνσταντιν. νύκτωρ εἰσελθ. εἰς τὸ ἅγιον θυσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ pene etiam leguntur apud Theodorum Lectorem lib. 1. pag. 555.

[2] Γενναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου. ἐπὶ τῶν δ.] Ex Zenobio.

[3] Γενεά. κατ' ἐνίους μὲν ἔτη ζʹ. ὅθεν καὶ λ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Artemidori lib. II. cap. LXXV. pag. 157. ut Pearſonius recte obſervavit.

[4] Τῶν δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν. τὸν τεσσαρεσκαιδέκατον λ.] Hæc corrupta ſunt, quæ apud Artemidorum loco laudato rectius ſic leguntur, τὸν δύο γενεῶν μηδένα φλεβοτομεῖν, τὸν τεσσαρεσκαιδεκαέτη λέγοντες &c.

[5] Νέστωρ ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τρ.] Diſtichum integrum, ex quo verba hæc decerpta ſunt, in codice MS. Epigrammatum ineditorum ſic legitur:

Ἡδυεπὴς Νέστωρ, πολιός, Νηλήιος ἥρως,
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων

Vide etiam Suidam infra v. Τριγέρων.

[6] Ἐκ Πετρῶν] Meurſius ad Heſychium Mileſium pag. 135. legit ἐκ Πατρῶν.

[7] Ἐν ἀκροάσει] Scribe ἐν μιᾷ ἀκροάσει, ut recte legitur apud Heſychium Mileſium.

[8] Ὁ δὲ Ἰσίδωρος διαπτ.] Ex Damaſcio.

ψυχήν. καὶ οὐδὲν ἦν ἰδεῖν ἢ ἀκοῦσαι φθεγγόμενον, ἢ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας.

Γένεσις. Γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἱμαρμένη. ἔστι δὲ πρεσβύτερον τῆς γενέσεως ἔννοια καὶ αὐτεξουσιότης. Γένεσις καὶ ἡ ἀρχή. Αἰλιανός· Ἔνθεν οἱ καὶ τὸ ἀῤῥώστημα ἦν τὴν γένεσιν λαβόν.

Γενέτειραν. μητέρα. ποιητικῶς.

Γενετή. πατρία. ἢ γενέσια.

Γενέτης. ὁ πατήρ.

Γενετικόν. ἡ γέννησις.

Γενετυλλίς. δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην, γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων [1] ὠνομασμένος. πεποίηται δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τὴν γένεσιν. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἄρτεμίν φασι [2] τοὺς τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ [3] πάλιν περὶ τὴν γένεσιν [4] Ἀριστοφάνης·

Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες,
Καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, καὶ
μανδαλωτόν.

Γενειάς. αἱ τρίχες. Γένειον. ὁ τόπος. τὸ μέρος τοῦ σώματος.

Ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
Κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.

† Ὅτι ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις λέγεται μύσταξ· τὸ δὲ κάτω, πάππος.

Γεννητική. κρείσσων πασῶν καὶ τιμιωτέρα τῶν τῆς ψυχῆς φυσικῶν δυνάμεων ἡ γεννητική. δεύτερον δὲ, ἡ αὐξητική· καὶ τρίτον ἡ θρεπτική. τῆς μὲν γὰρ θρεπτικῆς ἔργον ἐστὶ τὸ σώζειν τὸ εἶδος. μέχρι γὰρ τοσούτου σωζόμεθα, ἕως ἂν τρεφώμεθα. τῆς [5] δὲ αὐξητικῆς, τὸ εἰς τέλειον καὶ κατὰ φύσιν μέτρον ἀγαγεῖν· εἰς ὃ γενόμενα τά τε ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, λέγω δὴ τὴν γεννητικὴν δύναμιν, παραγίνεται. οὗτος γὰρ τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπὸς, διὰ τὴν ἔφεσιν τῆς ἀϊδιότητος, τοῖς θνητοῖς ζώοις ἐπισκευαστῆς τῇ διαδοχῇ γινομένης. ὥστε ἡ μὲν αὐξητικὴ ὕλης ἐπέχει λόγον πρὸς τὴν γεννητικήν· πρὸς δὲ τὴν αὐξητικὴν, ἡ θρεπτική. † Ὅτι Μέλισσος ᾤετο τὸ μὴ γενόμενον οὐκ ἔχειν ἀρχήν. ψεῦδος δέ ἐστι. πολλὰ γὰρ ἀγέννητα ὄντα ἀρχὰς ἔχει.

Γεννησαρέτ. ὄνομα τόπου.

Γέννησιν. τὴν τῶν Ἀφροδισίων μίξιν.

Γεννηταί. [6] οὐχ οἱ ἐκ γένους καὶ ἀφ' αἵματος προσήκοντες, ἀλλ' οἱ ἐκ τῶν γενῶν τῶν συννενεμημένων εἰς τὰς φατρίας. οὗτοι δέ εἰσι καθάπερ οἱ δημόται καὶ φράτορες, νόμῳ τινὶ ἔχοντες κοινωνίαν. τὸ δὲ γένος ἔχει ἄνδρας λ'. αἱ δὲ φατρίαι ἐκαλοῦντο τριττῦς. ὅτι τεσσάρων φυλῶν οὐσῶν, εἰς τρία ἑκάστην διεῖλον μέρη· τὰς μὲν φυλὰς τέσσαρας ποιήσαντες, ἀπομιμησάμενοι τὰς

intento: neque quidquam aliud eum vidiſſes aut audiviſſes loquentem, quam eadem de iiſdem, aut de virtute & vitio.

Γένεσις. Sic etiam fatum vocatur. Mens autem & voluntas libera fato antiquiora ſunt. Γένεσις etiam principium ſive originem ſignificat. Ælianus: *Hinc etiam morbus ejus originem duxit.*

Γενέτειραν. Matrem. Poetice.

Γενετή. Patria. Vel, natalitia.

Γενέτης. Pater.

Γενετικόν. Generatio.

Γενετυλλίς. Genetyllis. Dea, Veneris comes, generationis auctor, a puerorum generatione ſic appellata: quoniam nomen illud a voce γένεσις deductum eſt. Alii vero dicunt Deas partus præſides, quæ circa Dianam ſunt, ſic appellari. Et Ariſtophanes: *O venerandæ Genetyllides, quam ſuave eſt hoc carmen, & molle, & illecebris plenum, & laſcivum.*

Bentl. in Horat. p. 348.

Γενειάς. Pili barbæ. At γένειον, mentum, ſive pars corporis, [in qua pili naſcuntur.] *Ex umbroſo autem mento ejus fontes aquæ manabant.* † Superioris labri pili vocantur μύσταξ: inferioris vero πάππος.

Γεννητική. Vis generatrix eſt omnium facultatum naturalium animæ præſtantiſſima & digniſſima. Secunda ab ea eſt facultas auctrix; & tertia, facultas altrix. Hujus officium eſt ſpeciem conſervare. Tamdiu enim conſervamur, quoad nutrimur. Auctricis vero officium eſt, animalia ad perfectam & naturalem menſuram perducere: ad quam poſtquam animalia & plantæ pervenerunt, ultimum & primarium naturæ finem & ſcopum, id eſt facultatem generatricem, conſequuntur. Is enim eſt primarius naturæ ſcopus, propter appetitum æternitatis, quam animalibus ſua natura mortalibus continua propagatio & ſucceſſio tribuit. Quamobrem facultas auctrix materiæ vicem obtinet ad facultatem generatricem; pariterque altrix ad auctricem. † Meliſſus putabat, id, quod natum non eſt, carere principio: quod falſum eſt. Multa enim, quæ generata non ſunt, principiū habent.

Γεννησαρέτ. Geneſaret. Nomen loci.

Γέννησιν. Coitum Venereum.

Γενηταί. Sic vocantur, non qui cognatione & ſanguine juncti ſunt, ſed qui ſunt membra familiarum civilium (Γένη Græci vocant) in quas Curiæ (Φατρίαι) diſtributæ ſunt. Hi vero lege ſocietatem quandam inter ſe habent, ut populares & Curiales. Γένος triginta habet viros. Φατρίαι vero vocabantur etiam τριττῦς. Cum enim quatuor eſſent Tribus, ſinguτοῦ ἐνιαυτοῦ ὥρας. τὰς δὲ φατρίας καὶ τριττῦς ιβ', καθάπερ οἱ μῆνες. τὰ δὲ γένη λ' ἐν ἑκάστῃ φατρίᾳ, καθάπερ αἱ ἡμέραι [1] τξέ.

---

[1] Ὠνομασμένος] Scribe ὠνομασμένη. Γενετυλλὶς enim eſt nomen Deæ.

[2] Τοὺς τῶν τοκ.] Cum Porto legere malim τὰς τῶν τοκ.

[3] Πάλιν περὶ τὴν γένεσιν] Hæc verba delenda ſunt, utpote nullum ſenſum hic habentia, & a librario procul dubio, neſcio quid ſomniante, in textum intruſa.

[4] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 773. (515. Ed. Baſ. P.)

[5] Τῆς δὲ αὐξητικῆς, τὸ εἰς τέλειον καὶ κ.] His gemina habet Philoponus in lib. II. Ariſtot. *de Anima* H. 5. quem confer.

[6] Γεννηταί] Malim γεννῆται, cum circumflexo in penultima, ut paulo poſt.

las in tres partes diviſerunt. Et quatuor quidem Tribus fecerunt, ut imitarentur quatuor anni tempora. Φατρίας vero & Τριττῦς duodecim, ut numerum duodecim menſium æquarent. Singulæ denique Curiæ, ſive Φατρίαι, habebant Γένη triginta: ita ut omnium Curiarum Γένη in unam ſummam collecta implerent numerum CLX, quot dies annus habet.

Γεννῆται.[2] οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. καὶ γὰρ διῄρηντο κατὰ μέρη οἱ τῶν Ἀθηναίων πολῖται· καὶ τὰ μὲν μέγιστα μέρη φυλαὶ ὠνομάζοντο. ἑκάστη δὲ φυλὴ πάλιν εἰς τρία διῄρητο· ὧν ἕκαστον μέρος τριττὺς καὶ φατρία ὠνομάζετο. πάλιν δὲ τῶν φατριῶν ἑκάστη εἰς γένη διῄρητο τριάκοντα· ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο. καὶ Γεννῆται, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ πρώτου γένους τῶν τριάκοντα γενῶν· οὓς καὶ πρότερόν φησι Φιλόχορος ὁμογάλακτας καλεῖσθαι. Ἰσαῖος μέντοι τοὺς γεννήτας ἁπλῶς τοὺς ἐξ αἵματος συγγενεῖς ὀνομάζει.

Vid. Schol. Platonis in Axion. p. 512. Edit. Fischeri.

Γενικαὶ ἀρεταὶ δ'· φρόνησις, ἀνδρία, σωφροσύνη, δικαιοσύνη. καὶ ζήτει τὰς ἀντικειμένας αὐταῖς κακίας ἐν τῷ Ὑπερήφανος.

Γενικός.[3] Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, αἰσθόμενος στόλον Σαρακηνῶν ἔρχεσθαι κατὰ τῆς πόλεως, Ἰωάννην ἐφίστησιν ἡγεμόνα τοῦ πολέμου, διάκονον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λογιστὴν τῶν φόρων, ὃν Γενικὸν καλοῦσιν· ὃς πρὸς τῇ Ῥόδῳ γενόμενος, καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀναιρεῖται.

Γενικῶς. γενναίως. ἰσχυρῶς.

Γενόμενα καὶ γινόμενα διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ γενόμενα πάντως ἀπέβη. τὰ δε γινόμενα ἤτοι ἀποβαίνει, ἢ οὔ.

Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. φυγών. ἀποδράσας.[4] Ὁ δὲ γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν, αὐτὸς εἶχε τἀπίχειρα τῆς ἀγνοίας. Γεννώμενος δὲ, διὰ δύο νν, ὁ τικτόμενος.

Γεννούστης. οἷον γεννήτης, ἢ συγγενὴς, ἢ ἔγγονος. τὸ τελευταῖον ἐκδέχεσθαι ἄμεινον.

Γέντα. τὰ μέλη. Γέντα βοὸς μέλδοντες. Καλλίμαχος.

Γέντο. ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. ἕλω, ἑλῶ, εἷλον· ὁ β' ἀόριστος, εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο, καὶ ἕλετο, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἕλτο, καὶ τροπῇ Δωρικῶς τοῦ λ εἰς ν, ἕντο, ὡς ἦλθε, ἦνθε· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γέντο.

Γένυς. τὰ γένεια.

Γένυς. εἶδος πελέκεως.

> [5] Ὅτε σοὶ παγχάλκων ἀνταία
> Γενύων ὡρμάθη πλαγά.

Γεννῆται. Sic vocabantur, qui erant ejuſdem familiæ civilis. Cum enim cives Athenienſes in certas partes diſtributi eſſent, earum maximæ vocabantur Φυλαὶ, i. e. Tribus. Harum Tribuum unaquæque in tres diviſa erat partes, quarum ſingulæ appellabantur Φατρίαι vel Τριττῦς. Rurſus ſingulæ Φατρίαι diviſæ erant in xxx Γένη, ex quibus ſacerdotia, quæ ad ſingulos pertinebant, ſorte legebantur. Et Γεννῆται vocabantur, qui erant ex eadem familia, & quidem primaria inter reliquas triginta: quos Philochorus ὁμογάλακτας olim appellatos fuiſſe ait. Iſæus tamen γεννήτας conſanguineos ſimpliciter vocat.

Γενικαὶ ἀρεταί. Virtutes cardinales ſunt quatuor, prudentia, fortitudo, temperantia, & juſtitia. Vitia his oppoſita quære in voce Ὑπερήφανος.

Γενικός. Generalis. Artemius, qui & Anaſtaſius, Imperator Romanorum, cum intellexiſſet Saracenos infeſta claſſe urbem petere, Joannem Magnæ Eccleſiæ Diaconum, & Logothetam Generalem bello præfecit: qui cum ad Rhodum appuliſſet, orta ſeditione a plebe interfectus eſt.

Γενικῶς. Generoſe. Fortiter.

Γενόμενα & γινόμενα differunt. Nam γενόμενα dicuntur ea, quæ omnino præterierunt. Γινόμενα vero, quæ vel eveniunt, vel non.

Γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν. Qui ex oculis & conſpectu ſe ſubtrahit. Qui aufugit. *Cum autem aufugiſſet, ipſe ignorantiæ mercedem accepit.* Γεννώμενος vero, per duo νν, qui generatur.

Γεννούστης. Gentilis, vel cognatus, vel ab aliquo genus ducens. Ultimo ſenſu vocem hanc accipere præſtat.

Γέντα. Membra. Callimachus: *Membra bovis coquentes.*

Γέντο. Cepit. Corripuit. Ab ἕλω fit ἑλῶ, εἷλον, & Aor. 2. med. εἱλόμην, εἵλου, εἵλετο, ἕλετο, & per ſyncopen ἕλτο, & Dorice verſo λ in ν ἕντο, ut ἦλθε, ἦνθε; & addito γ, γέντο.

Γένυς. Gena.

Γένυς. Securis genus. [Sophocles:] *Cum tibi adverſus ictus æreæ ſecuris inflictus fuit.*

---

[1] τξέ] Sic etiam habent MSS. Pariſ. & omnes Editt. præcedentes. Sed cum diviſio quatuor antiquiſſimarum tribuum Atticarum in φατρίας & γένη ad imitationem anni facta eſſet, ita ut ipſæ quidem tribus, anni temporibus, φατρίαι menſibus, & γένη diebus numero reſponderent; apparet utique pro τξέ hic apud Suidam ſcribendum eſſe τξ', quoniam quatuor illæ tribus CLX tantum γένη habebant, ut ex iis, quæ Suidas hic tradit, manifeſte patet. Plura hac de re diſputat Mauſſacus ad Harpocrationem v. Γεννῆται, quem conſulat Lector.

[2] Γεννῆται. οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοιν.] Ex Harpocratione.

[3] Ἀρτέμιος, ὁ καὶ Ἀναστάσιος, βασιλ. Ῥωμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur ſupra v. Ἀρτέμιος.

[4] Ὁ δὲ γενόμενος ἐξ ὀφθαλμῶν] Hæc verba in Editt. præcedentibus deſiderantur, quæ ex MSS. Pariſ. revocavi. Eadem etiam verba Pearſonius in codice quodam MS. ſe reperiſſe teſtatur.

[5] Ὅτε σοὶ παγχάλκων ἀνταία γενύων.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 90. ut Portus monuit.

Γένυσι. σιαγόσιν. ἐν [1] Ἐπιγράμματι·

Χ᾽ ὦ μὲν ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τενόντων
Ἔνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιζε φόβην.

Γεοῦχος. ὁ Ποσειδῶν. ὁ τὴν γῆν ἔχων. Γαιήοχος δέ.

Γεωγραφία. ἡ περιήγησις.

Γεώδης. ὁ ἐκ τῆς γῆς.

Γεώλοφον. [2] ὀρεινόν. [3] ὄρος. ὕψωμα γῆς. καλοῦσι δ᾽ οὕτω καὶ τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον.

---Πέπατο [4] γὰρ οὐ μέγα τοῦτο
Κλήριον ἐν λυπρῇ τῇδε γεωλοφίῃ.

Γεωμέτρης. ὁ τὴν γῆν μετρῶν.

Γεωμετρία. ἐστὶν ἐπιστήμη τοῦ ἐπιστητοῦ, ἢ ὑποληπτοῦ. ἐπιστητὰ γὰρ καὶ ὑποληπτὰ καὶ τὰ ὧν ἐστιν ἡ γεωμετρία ἐπιστήμη. ταύτην δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐφεῦρον Αἰγύπτιοι, ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χώρων προδιδαχθέντες, εἶτα καὶ συγγράψαντες.

Γεωμόριον. γεώργιον. ἐν Ἐπιγράμματι·

---Ἐφ᾽ [5] αἷς πολὺν ἔβρασεν ἄντλον
Κριθῶν, καὶ λιπαρὰν εἶδε γεωμορίην.

Γεωμόρος. ὁ περὶ τὴν γῆν κοπιῶν.

Γεωπεῖναι. οἱ μικρὰν καὶ λυπρὰν ἔχοντες γῆν. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. καὶ Γεωπόνος, ὁ τὴν γῆν πονῶν καὶ ἐργαζόμενος.

Γεωπός. [6] ὁ γεωργός.

Γεώργιος, [7] διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ χαρτοφύλαξ, τὸ ἐπίκλην Πισίδης. [8] Ἐξαήμερον δι᾽ Ἰάμβων εἰς ἔπη τρισχίλια. εἰς Ἡράκλειον τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον. [9] ἔπι τε Ἀβαρικὰ καταλογάδην. Ἐγκώμιον εἰς [10] τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον.

Γεῶρες. οἱ γεωφύλακες.

Γεωφάνιον. [11] χωρίον, ἐν ᾧ μέταλλον.

Γεράνεια. πόλις. καὶ Βιστονία, ἐπίθετον τῆς γεράνου. καί ἐστιν ἐν τῷ Βιστονία.

Γέρα. οὐδετέρως τιμαί. Καὶ ἐπειδὴ κεκάθαρτο τῷ βασιλεῖ ὁ στρατὸς, καὶ τὰ γέρα σὺν δίκῃ νενέμητο ἑκάστοις, τηνικαῦτα ἔγνω ἐξελαύνειν ἐπὶ τὸν πόλεμον.

Γένυσι. Genis. Maxillis. In Epigrammate: *Et ille quidem* (*leo*) *cædis ſitientem rictum clauſit, & fanatica cervicis jactatione jubam rotavit.*

Γεοῦχος. Qui terram continet. Eſt epithetum Neptuni. Γαιήοχος vero, [per αι diphthongum ſcribitur.]

Γεωγραφία. Terræ deſcriptio.

Γεώδης. Terreſtris. Terrenus.

Γεώλοφον. Mons. Collis. Tumulus. Sic etiam hominem craſſum & ſtupidum vocant. [In Epigrammate:] *Poſſidebat enim exiguum hoc prædium, in ſterili colle ſitum.*

Γεωμέτρης. Geometra. Terræ menſor.

Γεωμετρία. Geometria eſt ſcientia ejus, quod ſub ſcientiam vel opinionem cadit. Talia enim ſunt ea, circa quæ Geometriæ ſcientia verſatur: quam invenerunt Ægyptii, eamque literis tandem mandarunt, cum ob vaſtam camporum planitiem & agrorum dividendorum neceſſitatem arti huic operam dediſſent.

Γεωμόριον. Ager, qui colitur. In Epigrammate: *In qua* [*area*] *magnum hordei acervum trivit, & pinguem vidit meſſem.*

Γεωμόρος. Agricola.

Γεωπεῖναι. Qui exiguum & ſterilem habent agrum. Apud Herodotum vero ſic appellantur illi, qui agro indigent, ejuſque inopia laborant. Et γεωπόνος, agricola.

Γεωπός. Agricola. Colonus.

Γεώργιος. Georgius, Magnæ Eccleſiæ Diaconus & Chartophylax, cognomento Piſides. Scripſit Hexaemerum, ſive de opificio mundi: quod opus tribus fere millibus verſuum Iambicorum conſtat. De Heraclio Imperatore, & bello Perſico. Adhæc, Abarica, oratione ſoluta: & Encomium Anaſtaſii Martyris.

Γεῶρες. Terræ cuſtodes.

Γεωφάνιον. Locus, in quo metalla naſcuntur.

Γεράνεια. Gerania, urbs. Et Biſtonia, epithetum gruis. Vide in voce Βιστονία.

Γέρα. Eſt generis neutrius, ſignificans honores, præmia. *Rex luſtrato exercitu, & præmiis pro meritis cuique diſtributis, ad bellum proficiſci decrevit.*

---

[1] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. 1. cap. xxxiii. pag. 70. (49. Ed. Henr. Steph. P.)

[2] Γεώλοφον. ὀρεινόν. ὄρος. ὕψωμα γ.] Eadem habet Etymologus v. Γαῖα.

[3] Ὀρεινόν] Hæc vox ut ſupervacanea delenda eſt: nec agnoſcit eam Etymologus.

[4] Πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο κληρ.] Fragmentum hoc decerptum eſt ex Epigrammate quodam inedito, quod in Anthologia MS. Zonæ tribuitur. Epigramma illud alibi cum Lectore communicabimus.

[5] Ἐφ᾽ αἷς πολὺν ἔβρασεν ἄντλον] Fragmentum hoc auctius legitur ſupra v. Ἀντλία.

[6] Γεωπός] Vocem hanc ſuſpecto habeo, quæ forſan ex γεωπόνος corrupta eſt.

[7] Γεώργιος, διάκονος τῆς μεγ.] De hoc Georgio multa congeſſit Leo Allatius in Diatriba *de Georgiis*, quem conſulat Lector.

[8] Ἐξαήμερον δι᾽ Ἰάμβων εἰς ἔπη τρισχ.] Exſtat & hodie opus illud Piſidis, ſed quod tantum verſus 1880, non vero 3000 complectitur, quamvis nec principium nec finis ei deſit, ut Pearſonius etiam monuit. Reliqua vero opera Piſidis, quæ Suidas hic memorat, hodie interciderunt, vel ſaltem in tenebris bibliothecarum adhuc latent.

[9] Ἔπι τε Ἀβαρικὰ καταλογάδην] In MSS. Pariſ. locus hic ita legitur & diſtinguitur, ἔπι τε Ἀβαρικά· καὶ καταλογάδην ἐγκώμιον &c. Hanc lectionem, quam veram eſſe puto, ſi amplectamur, Abarica ſcripta fuerint verſibus; Encomium vero Martyris Anaſtaſii oratione proſa.

[10] Εἰς τὸν Μάρτυρα Ἀναστάσιον] Ab hac lectione omnino diſcrepat MS. Pariſ. A. qui ſic habet, εἰς τὸν μείζω Ἀθανάσιον. Cogitet Lector & inquirat, utrum lectio iſta vulgatæ præferenda ſit.

[11] Γεωφάνιον. χωρίον ἐν ᾧ μ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum. Confer etiam Etymologum.

Γέῤῥα. παρὰ Σικελοῖς τὰ γυναικεῖα καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα.

Γέῤῥα.[1] Περσικὰ [2] μέν ἐστι κυρίως ὅπλα τὰ γέῤῥα· καταχρηστικῶς δὲ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης γέῤῥον ἐλέγετο. διὸ καὶ Δημοσθένης τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ περικαλύμματα ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος γέῤῥα καλῶν, ἐμπίπρασθαι λέγει. λέγοιτ᾽ ἂν ὁμοίως γέῤῥα καὶ τὰ τῶν σκηνῶν περιφράγματα.

Γεῤῥάδια. στρωτηρίδια.

Γεράνδρυον. παλαιὸν φυτὸν καὶ γεγηρακός. ἢ τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ συμφυὲς καὶ ἐξηραμμένον. εἴρηται παρὰ τὴν δρῦν. δοκεῖ γὰρ πρῶτον φυτὸν γενέσθαι δρῦς. ὅθεν δρυμοὺς ἐκάλουν τοὺς δασεῖς τόπους, ἐξ οἵων δή ποτε ὄντας φυτῶν. καὶ δρυφάκτους, τοὺς ἀπὸ ξύλων περιωρισμένους.

Γεράνδρυον[3] μεταφυτευόμενον. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. παρεγγυᾷ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προσάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

Γερανία. ὄρος τῆς Μεγαρίδος.

Γέρανος. τὸ ὄρνεον, ἐπίκοινον τοῦ γένους. Βάβριος·

Λίβυσσα γέρανος. ὁ δὲ ταὼς εὐπήληξ
Χλωρὴν ἀεὶ βόσκοιτο χείματος ποίην.

Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι. ἐπὶ τῶν προνοητικῶς τι ποιούντων.[4] αἱ γὰρ γέρανοι διὰ τὸ ἐν ὕψει πέτεσθαι, καὶ τῇ εἰς εὐθὺ ὁρμῇ τὴν ἐπὶ τὰ κάτω θέαν ἐμποδίζεσθαι, λίθους βαστάζουσιν, ὅπως κάμνουσαι τῇ πτήσει ῥίπτοιεν, καὶ αἴσθοιντο, πότερον ἐπὶ γῆς ἢ θαλάττης φέρονται. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ θάλατταν ἥκοι ὁ λίθος, ἀνύουσι τὴν ὁδόν· εἰ δὲ ἐπὶ γῆς, ἀναπαύονται. τοῦτό φησιν Ἀριστοφάνης· Γέρανοι λίθους καταπεπωκυῖαι.

Γεραρόν. ἔντιμον. ἢ πρεσβύτερον.

Γέρας. ἀμοιβαί. τιμαί. ἀνταποδόσεις.

Γέρασα. πόλις τῆς κοίλης Συρίας. ὁ πολίτης, Γερασηνός.

Γεργέριμον.[5] τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. Πίτυριν τε, καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκήν. τουτέστι, τὴν συνθλασθεῖσαν, καὶ οὕτως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν. εἰν ἁλὶ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα τὴν κολυμβάδα λέγει.

Γεργεσαῖος. ἀπὸ τόπου. καὶ Γεργεσηνός.

Γέργηθες.[6] ὄνομα πόλεως. ἢ ἡ τύρβη, καὶ οἱ χειρώνακτες οὕτω καλοῦνται[7] παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβολῇ. τουτέστι, τοῖς πλουσίοις.

Γέῤῥα. Apud Siculos partes genitales tam viri quam mulieris.

Γέῤῥα. Proprie ſic vocantur ſcuta Perſica. Abuſive vero & quodvis tegumentum, ſive ex pellibus, ſive ex alia aliqua materia confectum, γέῤῥον appellabatur. Quamobrem etiam Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte ſcenarum tegumenta & vela γέῤῥα vocans, ea incenſa eſſe dicit. Γέῤῥα etiam dici poſſunt ſcenarum ſepta.

Γεῤῥάδια. Parvæ crates.

Γεράνδρυον. Arbor annoſa & ſenio confecta. Vel, cujus radix concreta eſt & arida. Dicta eſt vox iſta a δρῦς, quercus; quoniam quercus arbor omnium prima fuiſſe videtur. Hinc quoque δρυμοὺς vocabant ſylvas, quaſcunque etiam arbores haberent. Et δρυφάκτους, ſepta lignea, vel cancellos ligneos.

Γεράνδρυον μεταφ. *Vetus arbor tranſplantata* Dicitur de eo, quod fieri non poteſt. Monet autem proverbium, munera juniorum non eſſe ſenibus injungenda.

Γερανία. Gerania, mons Megaridis.

Γέρανος. Grus. Eſt generis epicœni. Babrius: *Libyſſa grus. Pavo vero pulchra criſta decorus tempore hyemis viridi ſemper paſcatur herba.*

Γέρανοι λίθους καταπ. Grues, quæ lapillos deglutiverunt. Dicitur de illis, qui prudenter & provide aliquid agunt. Grues enim quia in ſublimi volant, & recto itinere velociter pergunt, ea, quæ infra ſunt, cernere nequeunt: quæ ratio eſt, quare lapillos geſtent, quos volando laſſæ abjiciunt, ut cognoſcant, utrum ſupra terram, an vero mare ferantur. Et ſi quidem lapis in mare deciderit, iter cœptum continuant; ſin in terram, requieſcunt. Hæc eſt mens Ariſtophanis, cum ait: *Grues, quæ lapillos deglutiverunt.*

Γεραρόν. Honoratum. Venerabile. Vel, antiquius.

Γέρας. Remuneratio. Honor. Præmium.

Γέρασα. Geraſa, urbs Cœleſyriæ. Civis, Geraſenus.

Γεργέριμον. Olivam, quæ in arbore maturuit. [Callimachus: *Olivam ſponte decidentem*] *& vilem, quamque repoſuit, ut in muria natet, albam autumnalem.* Id eſt, olivam contuſam, & ſic repoſitam. Εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα vero eam appellat, quam alii κολυμβάδα, i. e. in muria natantem vocant.

Γεργεσαῖος. Gergeſæus. Nomen a loco deductum. Item Gergeſenus.

Γέργηθες. Gergethes. Nomen urbis. Vel vilis turba operariorum & opificum ſic a divitibus Mileſiis appellabatur.

---

[1] Γέῤῥα. Περσικὰ μέν ἐστι κυρ.] Ex Harpocratione. Vide etiam paulo inferius v. Γέῤῥοιν.

[2] Περσικὰ ἐστι μὲν κυρίως ὅπλα] Verum id eſſe ex Herodoto conſtat; quem vide lib. IX. pag. 339.

[3] Γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. ἐπὶ τοῦ ἀδ.] Ex Zenobio.

[4] Αἱ γὰρ γέρανοι διὰ τὸ ἐν ὕψει π.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtophanis ad *Aves* pag. 594. (412. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Γεργέριμον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπ.] Locus hic eſt mutilus, quem ſic lego & ſuppleo: Γεργέριμον. τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν. Καλλίμαχος·

Γεργέριμον, πίτυρίν τε, καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν
Εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

Τουτέστι τὴν συνθλασθεῖσαν &c. Confer Athenæum lib. II. pag. 56. ex quo diſcimus, fragmentum, quod Suidas hoc loco affert, ex Callimacho depromptum eſſe.

[6] Γέργηθες. ὄνομα πόλεως] Imo Γέργις, vel Γέργιθος. Vide Stephanum Byzantium.

[7] Παρὰ τοῖς Μιλησίοις τοῖς ἐν περιβ.] Vide Athenæum lib. XII. pag. 524. & infra v. Περιβολή.

Γέῤῥος.

Γέρδιος.[1] ὑφάντης. καὶ παρ' ἡμῖν ἡ Γερδία.

Γεραιά. ἡ γραῦς. καὶ Γεραιαὶ, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες.

Γεραιός. ἔντιμος. καὶ ὁ ῥυτίδων ἀνάπλεως. [2] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ῥοιὴν ξανθοχίτωνα, γεραιόφλοιά τε σῦκα.

καὶ αὖθις·

--- Οἷς ὁ γεραιὸς
Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

Γεραίρειν. τιμᾶν. δοξάζειν. καὶ Γέραιρε, δόξαζε, τίμα. καὶ παροιμία· Γέραιρε σαυτόν. ἀντὶ τοῦ, εὔφραινε σαυτὸν μεγαλορρημονῶν.

Γεραιστός. ὄνομα λιμένος.

Γεραίτερος. παλαιότερος.

Λόγος [3] γέ τοι τίς ἐστι τῶν γεραιτέρων·
Ὅσ' ἀνόητα κἂν ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
Ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.

Ποσειδῶν γὰρ καὶ Ἀθηνᾶ ἐφιλονείκησαν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ νικῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν. ἡττηθέντα δὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ λυπηθέντα καταράσασθαι τῇ πόλει, καὶ λέγειν αὐτὸν, ὅτι γένοιτο τοὺς Ἀθηναίους ἀεὶ [4] κακῶς βουλεύεσθαι. ἀκούσασαν δὲ τὴν Ἀθηνᾶν τὰς κατάρας, προσθεῖναι, ὅτι κακῶς βουλεύσασθαι, καὶ ἐπιτυγχάνειν.

Γερήνιος. ἔντιμος γέρων. ἢ ἐν τῇ Γερήνῃ.

Γέρης.[5] ὄνομα κύριον πένητος καὶ φαλακροῦ, ἔθνους Χαόνων. διεβάλλετο δὲ εἰς μαλακίαν. καὶ [6] Ἀριστοφάνης·

Σοὶ δὲ φίλος τίς ἐστιν ἄλλος ἢ Γέρης;

οὐκ ἔστι δὲ παρὰ τὸ γῆρας.

Γερμανικός. ὁ Φράγγος. οἱ Γερμανοὶ Κελτοὶ λέγονται, οἱ ἀμφὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν εἰσι.

Γέῤῥον. ὅπλον.[7] Ξενοφῶν· Γέῤῥον ἐς τὴν ἀριστερὰν, κοπὶς ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ γέῤῥα ἔλαβον δασέων βοῶν ὠμοβόινα, ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

Γέροντα [8] σαυτὸν εἰ βλέπεις, ἕξεις γέρας. καὶ παροιμία· Γέροντι μηδὲν μήποτε χρηστὸν ποίει. παρεγγυᾷ μὴ ἀκρίτως εὐεργετεῖν.

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ. ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος ἐμπείρων καὶ δυσαλώτων. καὶ, Γέρων βοῦς ἀπένθητος δόμοισιν. ἐπὶ τῶν [9] καθαρῶς τελευτησάντων.

Γέρων πίθηκος ἁλίσκεται μὲν, μετὰ χρόνον δ' ἁλίσκεται. ἐπὶ τῶν ἅπαξ δυστυχησάντων.

Γέρδιος. Textor. Et apud nos ſic vocatur textrix.

Γεραιά. Anus. Vetula. Et Γεραιαὶ appellabantur mulieres, Bacchi ſacræ: vel ſacerdotes Bacchi.

Γεραιός. Honoratus. Venerabilis. Item, rugarum plenus. In Epigrammate: *Malum Punicum flava tunica veſtitum, & rugoſo cortice circundatas ficus.* Et iterum: *Quibus ſenex ſuave quid molli ſpiravit ex ore.*

Γεραίρειν. Honorare. Laudare. Et γέραιρε, lauda, honora. Et proverbium: *Honora te ipſum.* Id eſt, jactando te ipſum oblecta.

Γεραιστός. Geræſtus. Nomen portus.

Γεραίτερος. Antiquior. Senior. [Ariſtophanes:] *Dictum eſt ſeniorum, omnia etiam ſtulta & temeraria conſilia noſtra felicem eventum habere.* Cum enim Neptunus & Minerva de Attica contenderent, victoria penes Minervam ſtetit. Neptunus igitur ſe victum eſſe dolens Athenienſibus imprecatus eſt, ut mala ſemper conſilia caperent. Qua imprecatione audita Minerva addidit, ut mala quidem conſilia caperent, ſed voti tamen compotes fierent.

Ar. Eccl. 471.

Γερήνιος. Honoratus ſenex. Vel, civis urbis Gerenes.

Γέρης. Geres. Nomen proprium pauperis & calvi in gente Chaonum, qui ob mollitiem male audiebat. Et Ariſtophanes: *Tibi vero quis amicus alius præter Gerem?* Non eſt autem deductum a nomine γῆρας, i. e. ſenectus.

Γερμανικός. Germanicus. Francus. Germani Celtæ vocantur, qui circa Rhenum fluvium habitant.

Γέῤῥον. Scutum. Xenophon: *Scutum in ſiniſtra, & ſecuris vel ſagaris in dextra.* Et iterum: *Illi vero ſcuta ceperunt circiter viginti, ex craſſis & crudis pellibus bubulis confecta.*

Γέροντα σαυτὸν εἰ βλ. *Si te ſenem eſſe ſomniaveris, honorem conſequeris.* Et proverbium: *Nullum unquam beneficium in ſenem conferas.* Monemur eo, ne temere vel abſque delectu cuivis benefaciamus.

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἀλ. *Vetula vulpes non capitur laqueo.* Dicitur de iis, qui propter peritiam, longi temporis uſu acquiſitam, difficulter capiuntur. Et, *Senex bos non lugetur domi.* De iis dicitur, qui tempeſtive moriuntur.

Γέρων πίθηκος ἀλ. *Vetula ſimia capitur quidem, ſed ſero capitur.* De iis dicitur, qui ſemel in infortunium incidunt.

---

[1] Γέρδιος. ὑφάντης] Vide infra v. Γηώρας.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XIV. Epigr. ultimo, ut Portus obſervavit.

[3] Λόγος γέ τοι τίς ἐστι τῶν γερ.] Tres hi ſenarii leguntur apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 737. (496. Ed. Baſ. *P.*) Verſus autem ſecundus tam hic apud Suidam quam Ariſtophanem luxatus eſt, cujus metrum Portus ſic in integrum recte reſtituit,

Ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα.

Vide etiam ſupra v. Ἀθηναίων δυσβουλία, & infra v. Μῶρα.

[4] Κακῶς βουλεύεσθαι. ἀκούσασαν δὲ τὴν Ἀθην.] Hinc ſupplendus eſt Scholiaſta Ariſtophanis, apud quem locus hic mutilus hodie legitur.

[5] Γέρης. ὄνομα κ.——μαλακίαν] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 399. & ad *Eccleſiaz.* pag. 751.

[6] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 751.

[7] Ξενοφῶν] *De Inſtit. Cyri* lib. II. pag. 40.

[8] Γέροντα σαυτὸν εἰ βλέπεις, ἕξεις γέρας] Eſt verſus ad ſomniorum interpretationem pertinens, qui legitur apud Aſtrampſychum.

[9] Καθαρῶς] Male. Scribe καθ' ὥραν, ut habent Zenobius & Diogenianus.

Γερούσιον. ἔντιμον.

Γέῤῥοιν.[1] ἀπὸ σταυροῦ φησὶν Εὔπολις. καὶ Δημοσθένης· Τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. καὶ οἱ τόποι οἱ περιπεφραγμένοι· καὶ ἀσπίδες Περσικαὶ ἐκ λύγων. καὶ γέῤῥα τὰ σκεπάσματα πάντα Ἀττικοί. τινὰ δὲ δερμάτινα σκεπάσματα, καὶ Περσικά, οἷς ἀντ' ἀσπίδων ἐχρῶντο. σημαίνει δὲ καὶ πᾶν αἰδοῖον. καὶ αὖθις Ἡρόδοτος· Κῦρος περιελὼν τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων, κατέλιπε μόνον τὸ σιυὸν τοῖς στρατιώταις μαχαίρᾳ καὶ γέῤῥῳ καὶ θώρακι μάχεσθαι. † Καὶ γεῤῥοφόροι ὁπλῖται ἐχόμενοι τούτων, σὺν ποδήρεσι καὶ ξυλίναις ἀσπίσιν. Αἰγύπτιοι δὲ οὗτοι ἐλέγοντο.

Γεσσάται.[2] ἐθνικόν.

Γέσιος.[3] ἐπὶ Ζήνωνος ἦν λαμπρυνόμενος ἐπὶ τέχνῃ ἰατρικῇ, Πετραῖος τὸ γένος. καθελὼν δὲ τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Δόμνον τὸν Ἰουδαῖον, καὶ τοὺς ἑταίρους πρὸς ἑαυτὸν μεταστησάμενος ὀλίγου πάντας, πανταχοῦ ἐγνωρίζετο, καὶ [4] μέγα κλέος εἶχεν, οὐ μόνον ἰατρικῆς ἕνεκα παρασκευῆς, τῆς τε διδασκαλικῆς καὶ τῆς ἐργάτιδος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης παιδείας. φιλότιμος γὰρ καὶ φιλόπονος ὢν ὁ ἀνήρ, ἄλλην τε πολλὴν ἐν πολλῷ χρόνῳ μελέτῃ καὶ οὐ φύσει προσπεριεβάλετο δοξοσοφίαν, καὶ τὴν τῶν ἰατρικῶν ἔργων τε καὶ λόγων ἀκριβεστέραν τῶν καθ' ἑαυτὸν πάντων ἰατρῶν τε καὶ ἰατροσοφιστῶν κατώρθωσε τέχνην. βραδέως δὲ ἀρξάμενος ἐπιδεικνύναι δημοσίᾳ τὴν ἐπιστήμην, ταχέως ἀνέδραμέ τε καὶ εὐθήνησεν ἐπ' αὐτῇ, πομπικὸς ὢν καὶ ἐπιδεικτικός, φιλοσοφίας μὲν ἐπ' ὀλίγον ἥκων, ἰατρικῆς δὲ ἐπὶ πλεῖστον. ὅθεν καὶ χρημάτων μεγάλων ἐγένετο κύριος, καὶ Ῥωμαϊκῶν ἔτυχεν ἀξιωμάτων οὐ τῶν τυχόντων. ἀποδέχομαι δὲ τὸ ἀνδρεῖον παράστημα τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς. τόν τε γὰρ Ἡραΐσκον ἐπιζητούμενον ὑπὸ Ζήνωνος βασιλέως οἴκῳ τῷ ἰδίῳ κατέκρυψε, παραβαλλόμενος πρὸς τὸν κίνδυνον, καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ φυγῇ νοσήσας ἀπηλλάγη τοῦ σώματος, εὖ τε περιστείλας, καὶ τὰ νομιζόμενα θεραπεύσας. ὁ δὲ ἀποσταλεὶς Βασιλικὸς Ἀγάπιον καὶ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους κατασχὼν, εἰς τὸ ἀρχεῖον ἀπήγαγε.

Γερούσιον. Honoratum. Venerabile.

Γέῤῥοιν. Sic vallos vocat Eupolis. Et Demoſthenes: *Scenarum tegumenta incenderunt.* Sic etiam loci circumſepti & clypei Perſici ex viminibus contexti vocantur. Item, quævis tegumenta apud Atticos: nec non tegumenta quædam ex pellibus confecta, quibus Perſæ clypeorum loco utebantur. Significat etiam partem genitalem utriuſque ſexus. Et iterum Herodotus: *Cyrus autem, cum reliqua arma militibus ademiſſet, iis tantum reliquit gladium, ſcutum, & thoracem, quibus pugnarent.* † *Hos proxime ſequebantur milites gerra geſtantes, cum talaribus & ligneis clypeis: qui vocabantur Ægyptii.*

Γεσσάται. Geſſatæ. Nomen gentis.

Γέσιος. Geſius, Petris oriundus, ſub Zenone arte medica clariſſimus fuit. Cum enim Domni Judæi præceptoris ſui gloriam penitus obſcuraſſet, ejuſque diſcipulos pene omnes ad ſe traduxiſſet, magnam ubique famam & nominis celebritatem conſecutus eſt, non ſolum ob peritiam artis medicæ, quam & in docendo & morbis curandis oſtendebat, ſed etiam ob cæteras omnes diſciplinas, [in quibus inſigniter verſatus erat.] Cum enim vir eſſet honoris cupidus & laboris patientiſſimus, longi temporis ſtudio, non naturæ beneficio id conſecutus eſt, ut & in cæteris ſcientiis excellere videretur, & tam morborum curandorum peritia, quam ratione ſubtiliter & accurate de arte medica diſſerendi omnes ſui temporis medicos & iatroſophiſtas ſuperaret. Quamvis autem ſero artem ſuam oſtendere & profiteri publice cœpiſſet, celeriter tamen crevit, & magnum apud omnes applauſum conſecutus eſt, homo oſtentationis amans, & magno verborum apparatu ſcientiam ſuam venditans, qui in philoſophia quidem exiguos fecerat progreſſus, in arte vero medica maximos. Hinc & magnas ſibi comparavit divitias, & ad honores non vulgares in Republ. Romana pervenit. Virilem vero ejus animum & generoſum nec minus bonum valde laudo. Cum enim Heraiſcus juſſu Zenonis Imperatoris ubique quæreretur, eum non ſolum domi ſuæ occultavit, ſpreto periculo, cui ſe ſuaque omnia exponebat; ſed eidem quoque in fuga ex morbo defuncto juſta honorifice perſolvit. Baſilicus vero [ea de cauſa ab Imperatore] miſſus Agapium cæteroſque philoſophos comprehenſos in prætorium abduxit.

Γεσοί.[5] Οἱ Ῥωμαῖοι πήξαντες τοὺς γεσοὺς, καὶ τὰς περικεφαλαίας τούτοις ἐπιθέντες, φαντασίαν παρέχοντο τοῖς ἐκ διαστήματος, ὡς μένοντες ἐπὶ τοῦ λόφου. ἔστι δὲ ὅπλον μακρόθεν κεντοῦν, ἢ κοντός. Κρίτων ἔγραψεν ἐν τοῖς Γετικοῖς.

Γεῦσις. ζήτει περὶ ποιοτήτων τῶν γεύσεων ἐν τῷ Φαιὸν, καὶ ἐν τῷ Αἰσθήσεως πέντε.

Γεσοί. Gæſa. *Romani autem, cum gæſa humi defixiſſent, iiſque galeas impoſuiſſent, eminus aſpicientibus ſpeciem præbuerunt, quaſi in colle adhuc verſarentur.* Sic Crito in *Geticis.* Eſt autem γεσὸς telum vel contus eminus vulnerans.

Γεῦσις. Guſtus. De guſtuum qualitatibus quære in voce Φαιὸν, & in Αἰσθήσεως πέντε.

---

[1] Ἀπὸ σταυροῦ] Etymologus v. Γέῤῥα habet ἐπὶ σταυροῦ, ut & hic apud Suidam ſcribendum eſt.

[2] Γεσσάται. ἐθνικόν] Vide Bochartum in *Chanaan* lib. 1. cap. XLII.

[3] Γέσιος] Totum hunc locum de Geſio ex Damaſcio deſcriptum eſſe patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1073. quædam eorum, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur, ut Pearſonius recte obſervavit. Cæterum, Geſii hujus meminit etiam Stephanus Byzantius v. Γέα, qui eum περιφανέστατον ἰατροσοφιστὴν vocat.

[4] Καὶ μέγα κλέος ——— ἁπάσης παιδείας] Hæc etiam αὐτολεξεὶ leguntur apud Photium loco laudato.

[5] Γεσοί] Rectius γαισοὶ, per αι diphthongum. Vide ſupra v. Γαῖσοι.

Γεφυρίζων. χλευάζων. ἐξευτελίζων. [1] Πολύβιος. Ὁ δὲ Σύλας πορθήσας τὰς Ἀθήνας, ἐδέησε μικροῦ διαφθεῖραι τὴν πόλιν θυμῷ, διὰ τὰ σκώμματα, ἃ δὴ πολλὰ κατ' αὐτοῦ γεφυρίζων καὶ ἐπικερτομῶν ὁ Ἀρίστων παρ' ὅλην ἀπέρριπτε τὴν πολιορκίαν.

Γεφυρίς. ξένη καὶ ἐπείσακτος. οἱ γὰρ Γεφυραῖοι ξένοι καὶ ἐπήλυδοι ὄντες Ἀθήνησιν ᾤκησαν. [2] οὕτως Ἡρόδοτος.

Γειναμέναις. γεννηθείσαις.

Δάκρυα [3] μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ τότε γειναμέναις.

Γείνατο. ἐγέννησε. καὶ Γείναται, γεννᾷ.

Γειοκόμον. τὸ γειτνίαμα.

Γειῶραι. [4] οἱ τὴν γῆν φυλάσσοντες.

Γειωρῆσαι.

Γειοτόμον. τὸ ἄροτρον.

Γείσιον, καὶ γεῖσος. τὸ ἄκρον τοῦ τείχους. ἢ στεφάνωμα οἴκου. καὶ Γεῖσα, τειχῶν ἄκρα. ἢ Γεῖσος, ὁ γεωργός.

Γεισίπους, [5] καὶ γεισιπόδισμα, καὶ γεισιποδίζειν. τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γεῖσον ἐστὶ, γεισίπους καλεῖται καὶ γεισιπόδισμα. Γεισιποδίζειν δὲ, τὸ ποιεῖν τοῦτο.

Γῆ. [6] ἐπεὶ ἕδρα πάσης πόλεώς ἐστιν ἡ γῆ, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος.

Γηγενέτης. ὁ γηγενής.

Γηγενεῖς. [7] οἱ ἐκ τῆς γῆς γεγονότες Ἀδὰμ καὶ Εὔα, ἐπεὶ οὐκ ἐκ συνουσίας ἐγένοντο κυρίως. καταχρηστικῶς δὲ, πᾶς ἄνθρωπος.

Γηγενεῖς. [8] ὠχροὺς καὶ νεκρώδεις. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομάχους· διὰ τοὺς Γίγαντας. οὕτω διαβάλλει τοὺς φιλοσόφους Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

--- Ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ,
Εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;

καὶ, [9] Γηγενεῖ φυσήματι. ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ, ὥστε σεισμοὺς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὸ ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. Ἀριστοφάνης. λέγονται καὶ Γηγενεῖς, οἱ τὰ γήϊνα φρονοῦντες.

Γήδιον. μικρὰ γῆ. Ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἀγροικὸς πένης, γήδιον λεπτὸν κακῶς γεωργῶν.

Γῆ ζώντων. ὁ προσδοκώμενος βίος, ὡς τοῦ θανάτου κεχωρισμένος καὶ ἐλεύθερος λύπης. [10] Δαβίδ· Ὑψώσει σε τοῦ κατακληρονομῆσαι τὴν γῆν.

Γεφυρίζων. Deridens. Contemnens. Dicteriis inceſſens. Polybius: *Sylla vero expugnatis Athenis parum abſuit quin urbem funditus everteret, iratus ob dicteria & convitia, quæ Ariſton toto obſidionis tempore in eum jactaverat.*

Γεφυρίς. Mulier peregrina & advena. Gephyræi enim Athenis habitantes erant peregrini & advenæ. Sic Herodotus.

Γειναμέναις. Natis. *Hecubæ & Iliacis mulieribus, ſimul ac natæ eſſent, Parcæ lacrymas & luctum deſtinarunt.*

Γείνατο. Generavit. Et γείναται, generat.

Γειοκόμον. Vicinia. Vicinitas.

Γειῶραι. Terræ cuſtodes.

Γειωρῆσαι. Terram cuſtodire.

Γειοτόμον. Terram ſcindens. Epithetũ aratri.

Γείσιον, & γεῖσος. Summa muri pars. Vel, lorica domus. Et γεῖσα, pinnæ murorum. Vel γεῖσος, agricola.

Γεισίπους. Prominens trabis pars, quæ ſuggrundium ſuſtinet, vocatur γεισίπους & γεισιπόδισμα. Et γεισιποδίζειν dicitur trabem ſuggrundiis ſupponere.

Γῆ. Terra fingitur turrifera, quoniam omnes urbes ſuſtinet.

Γηγενέτης. Terrigena. Terræ filius.

Γηγενεῖς. Terrigenæ. Sic proprie vocantur Adam & Eva, quoniam abſque concubitu orti ſunt. Abuſive autem quilibet homo.

Γηγενεῖς. Pallidos, & mortuis ſimiles. Vel, impios, & cum Diis pugnantes, Gigantum inſtar, [qui γηγενεῖς, i. e. terrigenæ vocantur.] Sic Ariſtophanes *Nubibus* Philoſophos exagitat: *Hæccine tu tam præclara huc ingreſſus modo ab iſtis terræ filiis didiciſti?* Et γηγενεῖ φυσήματι, flatu magno, vel tanto, ut terram concutiat. Vetus enim eſt opinio, terram a ventis, qui viſceribus ejus incluſi ſunt, concuti. Ariſtophanes. Γηγενεῖς etiam vocantur, qui terrena ſapiunt & cogitant.

Γήδιον. Parvus ager. Agellus. *Excepit ipſos pauper ruſticus, tenuem agellum colens.*

Γῆ ζώντων. Terra viventium. Id eſt, vita futura, a morte immunis, & nullis doloribus obnoxia. David: *Extollet te, ut terræ poſſeſſionem conſequaris.*

---

[1] Πολύβιος] Recte Caſaubonus ad Polybium pag. 1530. monuit, mendoſe hic laudari Polybium, quoniam in fragmento, quod ſubjungitur, mentio fit Syllæ, qui poſt Polybii ætatem vixit.

[2] Οὕτως Ἡρόδοτος] Lib. v. pag. 194. quem vide.

[3] Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλ] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate Platonis in Dionem Syracuſanum, quod integrum exſtat apud Laertium in *Platone* Segm. xxx. itemque Antholog. lib. iii. cap. xxxiii. pag. 423.

[4] Γειῶραι] Vide paulo ante v. Γεώρες. & infra v. Γηῶραι.

[5] Γεισίπους, καὶ γεισιπόδισμα, καὶ γεισιπ.] Ex Harpocratione.

[6] Γῆ. ἐπεὶ ἕδρα πάσης π.] Eadem leguntur apud Codinum *de Origin. CPol.* pag. 14. & infra v. Δημήτηρ.

[7] Γηγενεῖς. οἱ ἐκ τῆς γῆς γεγονότες Ἀδ] Nota hæc referenda eſt ad verba illa Pſalmi xlviii. v. 2. Οἵ τε γηγενεῖς καὶ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. Theodoretus ad illum locum: Τινὲς γηγενεῖς τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔαν ἐκάλεσαν, ὡς ἐκ γῆς διαπλασθέντας, καὶ οὐκ ἐκ συνουσίας φύντας &c. Hunc ipſum locum Theodoreti Suidas ob oculos habuiſſe videtur.

[8] Γηγενεῖς. ὠχροὺς καὶ νεκρώδεις. ἢ ἀσεβεῖς καὶ θεομ.] Ex Enarratore Comici ad *Nubes* pag. 174. (104. Ed. Baſ. P.)

[9] Γηγενεῖ φυσήματι. ἀντὶ τοῦ μεγ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 251. Vide etiam infra v. Σεισμός, ubi eadem repetuntur. Cæterum in prioribus Editt. (excepta Mediolanenſi) locus hic eſt mutilus, quippe in quibus ante φυσήματι deſideratur vox γηγενεῖ: quod cum Porto non ſuboleret, falſo exiſtimavit, notam hanc non pertinere ad vocem γηγενεῖς, ſed alibi eſſe collocandam.

[10] Δαβίδ] Pſalm. xxxvi. 34.

Γῆ θάλατταν συναναμίγνυσιν. ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων ἡ παροιμία.

Γήθειν. χαίρειν.

Γηθοσύνη. χαρά. καὶ Γηθοσύνως, μετὰ χαρᾶς.

Γηθόσυνοι. χαίροντες.

Γήθουσα. πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γηθουσαῖος, ἢ Γηθούσιος, ἢ Γηθουσίτης.

Γηθυλλίς. λάχανον πράσῳ ὅμοιον, ὃ τινες ἀμπελόπρασον λέγουσιν.

Γήϊνος. ὁ φθαρτός.

Γῆ κληρουχική. οἱ Ἀθηναῖοι λαμβάνοντες πολεμίαν πόλιν, καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκβάλλοντες, πολίτας ἑαυτῶν ἀποστέλλοντες, κλήρῳ τὴν γῆν αὐτῶν διένεμον.

Γήλοφος. ὁ ὑψηλὸς τόπος.

Γήμας. ὁ γυναῖκα λαβὼν ἀνήρ.

Γῆμ' ἐπῆρε. ἀντὶ τοῦ γῆμαι ἀνέπεισε. [1]Κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν, ἀντὶ τοῦ ἐχαύνωσε καὶ ἀνεκούφισεν, ἐπαγγελλομένη προῖκα μεγάλην εἰσοίσειν τὴν γυναῖκα, οἰκουρὸν φάσκουσα εἶναι, μὴ οὕτως ἐχούσης. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.

Γῆν ἰλλομένην. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.

Γηών.[2] ποταμός.

Γηώρας. ὁ ἀλλότριος. τοῦ [3]Ψελλοῦ· Γηώρας, ὁ ἀλλότριος, καὶ γέρδης, ὁ ὑφάντης.

Γηῶραι. ἐπίμικτοι. τηρηταὶ τόπων.

Γήπαιδες. ὄνομα ἔθνους.

Γήπεδον. τὸ χωρίον. ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον, τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον.

Γηραλέα. ἡ γραῖα. καὶ Γηραλέος, ὁ γέρων. καὶ γηραλέον. οὐδετέρως. Νῦν γηραλέαι ἐναγκαλίζονται.

Γηρᾶναι. γηράσαι. καὶ παροιμία·

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἐμπειροτέρων.

Γηραιός. παλαιός. πρεσβεβηκώς. [4]Ὁ δὲ γηραιός τε ὢν ἤδη, καὶ ἐκ πλείστου ἄμφω τὼ πόδε πεπηρωμένος, καὶ οἷος μὴ ἐφ' ἵππου ὀχεῖσθαι, ὅμως ὥσπερ τις νεανίας ῥωμαλεώτατος οὐκ ἀπηγόρευε πρὸς τοὺς πόνους, ἀλλὰ φοράδην εἰς τὰς παρατάξεις ἐφοίτα.

Γῆ θάλατταν συναν. *Terram mari miſcet.* Porverbium hoc dicitur de iis, qui valde iraſcuntur.

Γήθειν. Gaudere. Lætari.

Γηθοσύνη. Gaudium. Et γηθοσύνως, cum gaudio.

Γηθόσυνοι. Gaudentes. Læti.

Γήθουσα. Gethuſa, urbs Libyæ. Nomen gentile eſt, Gethuſæus, vel Gethuſius, vel Gethuſites.

Γηθυλλίς. Olus porro ſimile; quod quidam ampelopraſum vocant.

Γήϊνος. Corruptioni obnoxius. Mortalis.

Γῆ κληρουχική. Terra, quæ ſorte inter aliquos diſtributa eſt. Athenienſes, cum urbem aliquam hoſtilem cepiſſent, incolis inde expulſis, cives ſuos in eam mittebant, quibus agrum ſorte diſtribuebant.

Γήλοφος. Locus excelſus. Collis.

Γήμας. Vir, qui duxit uxorem.

Γῆμ' ἐπῆρε. Perſuaſit mihi, ut uxorem ducerem. Proprie vero ἐπῆρε ſignificat, vana quadam ſpe lactavit & implevit, dicens, mulierem ingentem dotem allaturam eſſe, eamque domi ſemper ſe continere ſolere, cum tamen res ſeſe ita non habeat. Ariſtophanes: *Quæ me induxit, ut matrem tuam uxorem ducerem.*

Γῆν ἰλλομένην. Terram conſtrictam & concluſam. Ἰλλάδες enim ſunt vincula.

Γηών. Geon, fluvius.

Γηώρας. Alienus. Pſellus: Γηώρας, *alienus, &* γέρδης, *textor.*

Γηῶραι. Homines mixti generis. Locorum cuſtodes.

Γήπαιδες. Gepædes. Nomen gentis.

Γήπεδον. Fundus. Ager. Ut οἰκόπεδον dicitur, quod ex ſolo & domibus conſtat. Sive area, in qua ædificia exſtruuntur.

Γηραλέα. Vetula. Anus. Et γηραλέος, ſenex. Et genere neutro, γηραλέον. *Nunc vetulas ulnis amplectimur.*

Γηρᾶναι. Conſenuiſſe. Et proverbium: *Seneſco ſemper multa diſcens.* De iis dicitur, qui longa ætate magnam rerum peritiam conſecuti ſunt.

Γηραιός. Senex. Ætate provectus. *Ille vero, quamvis eſſet ſenex, & jam pridem utroque pede claudus, ita ut ne equo quidem vehi poſſet, tamen perinde ut robuſtiſſimus adoleſcens laboribus ferendis par erat, & in aciem lectica geſtatus prodibat.*

---

[1] Κυρίως δὲ τὸ ἐπῆρεν, ἀντὶ τοῦ ἐχ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 121. (61. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam infra v. Ἐπαίρας, & v. Ἐπῆρεν; itemque Harpocrationem v. Ἐπαιρόμενος, qui idem fragmentum Ariſtophanis citat, quod & a Suida hoc loco adducitur.

[2] Γηών] Vide ſupra v. Γαιών.

[3] Τοῦ Ψελλοῦ] Peſſime Portus exiſtimabat vocem hanc *balbum* vel *blæſum* hic ſignificare, cum ſit nomen proprium Michaelis Pſelli. Senarius enim Politicus, qui hic ſubjungitur, depromptus eſt ex opuſculo quodam Pſelli inedito, brevem ſynopſin omnium ſcientiarum continente, & verſibus Politicis ſcripto, quod MS. exſtat in Bibliotheca Regia Pariſienſi, Cod. 1837. fol. 184. & ſeqq. Ex eadem Synopſi Pſelli & alia apud Suidam loca excerpta leguntur, ut alibi Lectorem monemus. Cæterum, ex hoc loco ætas Suidæ colligi poſſe videtur, quoniam, ſi ipſe Suidas notam hanc excerpſit, oportet eum utique vixiſſe poſt Pſellum; ſed ante Euſtathium, quippe qui primus Noſtri meminit. Vixit autem Pſellus ſeculo XI. Euſtathius vero ſeculo XII; inter quos proinde Suidas medius collocandus eſſe videtur, ita ut vixerit ſub finem ſeculi undecimi, & initium duodecimi. Sed cum totus hic locus in MSS. Pariſ. deſit, apparet eum a recentioribus Collectaneis hiſce inſertum eſſe: quod ideo moneo, ne quis forte ætatem Suidæ hinc colligi poſſe putet, qui Pſello utique antiquior fuit.

[4] Ὁ δὲ γηραιός τε ὢν ἤδη, καὶ ἐκ κτλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Agathiæ de Mermeroe, duce Perſarum, lib. II. pag. 60. Vide etiam infra v. Φορά.

Γήρειον. τόπος. καὶ Γήρειον ἔτος, τὸ παλαιόν.

Γηρίνειος βοῦς.

Γηροβοσκῶ. γηροτροφῶ. [1] Σοφοκλῆς·

Ὅπως γένηται γηροβοσκὸς αὐτοῖς εἰς ἀεί,
Μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω Θεοῦ.

Γηροκομεῖον. γηροτροφεῖον δέ.

Γῆρυν. φωνήν. ἐν [2] Ἐπιγράμματι·

Σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόκον, οἷσι φυλάσσει
Αἰὼν ἐσσομένοις γῆρυν ἀποιχομένων.

Γηρυόνεια δένδρα. καὶ Γηρυόνειον νῆμα.

Γηρυόνης. ὄνομα κύριον. [3] Ἀριστοφάνης·

Βούλει διαμάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;

ἀντὶ τοῦ τετρακεφάλῳ. αἰνίττεται δὲ τὴν τοῦ Λαμάχου περικεφαλαίαν, τρεῖς λόφους ἔχουσαν· ἀπὸ τῶν περικειμένων αὐτῇ πτίλων. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· Βούλει πρός τινα ἀκαταμάχητον μάχεσθαι; ὁ γὰρ Γηρυόνης τρικέφαλος ὢν πολὺν ἀγῶνα παρέσχε τῷ Ἡρακλεῖ.

Γηρυόνος. ὄνομα κύριον.

Γῆρυς. ἡ φωνή.

Γῆς ἄγαλμα. γυναῖκα πλάττουσι τὴν Ἑστίαν, οἱονεὶ τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει.

Γῆς βάρος. ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων. καὶ ἑτέρα παροιμία· Γῆς ἔντερα. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Γῆς ὀμφαλός. ὁ νεὼς τοῦ Ἀπόλλωνος. Εἰ [4] γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι, τί δεῖ με χορεύειν; οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γῆς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων. τουτέστιν, οὐκέτι ἄπειμι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, οὐδὲ πρὸς τὸν ἄχραντον καὶ σεβάσμιον καὶ ἀπροσπέλαστον αὐτοῦ νεών.

Γήσεια. κρόμμυα.

Γήτεια. εἶδος βοτάνης, παρεοικὸς πράσῳ.

Γήτειον. ἀμπελόπρασον. [5] Ἀριστοφάνης· Τύπτε τοῦτον γητείῳ.

[6] Δῶρα δέ σοι, γήτειον ἀειθαλὲς, ὀρθρινὰ δώσω,
Καὶ δροσερὰς στόμασι σχιζομένας ψακάδας.

καὶ αὖθις [7] Ἀριστοφάνης·

Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θαλέρῳ,
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς; πότερον ἐπὶ τυραννίδι;

Γιγαντιᾷ. τὰ τῶν Γιγάντων φρονεῖ. Πισίδης περὶ Χοσρόου·

Γιγαντιᾷ δὲ, καὶ τυραννῆσαι θέλει.

Γήρειον. Nomen loci. Et γήρειον ἔτος, annus ſenilis.

Γηρίνειος. Bos Gerinius.

Γηροβοσκῶ. In ſenectute aliquem alo. Sophocles: *Ut ipſos in ſenectute ſemper alat, donec ad imam Plutonis domum deſcenderint.*

Γηροκομεῖον. Locus, ubi ſenes curantur. Γηροτροφεῖον vero, locus, ubi ſenes aluntur.

Γῆρυν. Vocem. In Epigrammate: *Cum calamis atramentarium, quibus ævum voces defunctorum conſervat & poſteris tradit.*

Γηρυόνεια δένδρα. Geryoneæ arbores. Et Γηρυόνειον νῆμα. Geryoneum filum. [Per ει ſcribitur.]

Γηρυόνης. Geryones. Nomen proprium. Ariſtophanes: *An cum Geryone quatuor pinnis criſtato pugnare vis?* Id eſt, quadricipiti. Alludit ad Lamachi galeam, tres criſtas habentem: propter pennas, quibus diſtincta erat. Senſus autem hic eſt. An cum eo pugnare vis, qui vinci non poteſt? Geryones enim, qui triceps erat, Herculi multum negotii faceſſivit.

Γηρυόνος. Geryonus. Nomen proprium.

Γῆρυς. Vox.

Γῆς ἄγαλμα. Terræ ſimulacrum. Veſtam fingunt mulierem tympanum geſtantem, quia terra ventos intra ſe continet.

Γῆς βάρος. *Terræ onus.* Dicitur de hominibus, qui ad nullam rem utiles ſunt. Et aliud proverbium: *Terræ inteſtina*; quod dicitur de nullius pretii hominibus.

Γῆς ὀμφαλός. Terræ umbilicus. Id eſt, Apollinis templum. [Sophocles:] *Si enim hujuſmodi facinora in honore habentur, quid oportet me [Deos hymnis &] choreis celebrare? Ego quidem religionis gratia ſanctiſſimum terræ umbilicum non amplius adibo.* Id eſt, non amplius ad Apollinem proficiſcar, nec ſanctiſſimum & venerabile & [profanis] inacceſſum templum ejus adibo.

Γήσεια. Cepæ.

Γήτεια. Herbæ genus porro ſimile.

Γήτειον. Ampeloprasum. Ariſtophanes: *Verbera hunc gethyo.* [Et in Epigrammate:] *Dona matutina tibi ſemper dabo, gethyum ſemper virens, & roris guttas, quæ ore tuo dividantur.* Et iterum Ariſtophanes: *Quæ olera vendit, torvum cernens alteri dicit: Dic mihi, an gethyum poſcis? Utrum tyrannidem affectas?*

Γιγαντιᾷ. Gigantum more ſuperbit. Piſides de Choſroe ait: *Gigantum more ſuperbit, & tyrannidem affectat.* Et Γιγαντιαῖον ὄνομα, καὶ Γιγαντιαῖον ὄνομα, τὸ μέγα. καὶ Γιγαντολέτειρα, ἡ τοὺς Γίγαντας ὀλοῦσα. καὶ Γιγαντολέτις, ὁμοίως θηλυκῶς. καὶ Γιγαντολέτωρ.

---

[1] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 34. apud quem prior verſus ſic legitur, uti & hic apud Suidam legendus eſt:

Ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VI. cap. XXVI. Epigr. ultimo, ut Portus monuit.

[3] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 422. (303. Ed. Baſ. *P.*) Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[4] Εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πρ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyranno* pag. 189.

[5] Ἀριστοφάνης· Τύπτε τοῦτον γητείῳ] Vide ſupra v. Βασανίζειν, ubi locus hic Ariſtophanis longe auctior legitur.

[6] Δῶρα δέ σοι, γήτειον ἀειθ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in locuſtam, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. X.

[7] Ἀριστοφάνης] *Veſpis*, pag. 463. (327. Ed. Baſ. *P.*)

Γιγαντώδης. Ἐδόκει γὰρ τό, τε σῶμα γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγχίνοιαν τῶν συλληστευόντων ἁπάντων πολυπλοκώτερος.

1. Ar. Pax. 633.

Γίγαρτα. τῶν σταφυλῶν ὁ καρπός. [1] Ἀριστοφάνης·

---Ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας.

οἱ γὰρ ἄγροικοι κόπτοντες τὰ γίγαρτα μετὰ τῶν ἰσχάδων ἤσθιον.

Γίγγις, Γίγγιδος. ὄνομα κύριον.

Bos. animadv. p. 147. (2)

Γιγλισμός. κιχλισμός. ἀπὸ [2] χειρῶν γέλως. γαργαλισμός.

Γίγλυμοι. ἀντεμβολαί τινων ἐξοχῶν πρὸς κοιλότητας, οἷαπερ ἡ κατὰ τὸν πῆχυν πρὸς βραχίονα συμβολή.

Γιεζῆ. ὄνομα κύριον.

Γίνεται. ἐπὶ τοῦ τελειοῦται, διὰ τοῦ ι. ἐπὶ δὲ τοῦ γεννᾶ,[3] διὰ διφθόγγου. [4] τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους γίνεται· κατ' οἰκονομίαν, κατ' εὐδοκίαν, καὶ κατὰ συγχώρησιν.

Γινώσκω. γνωρίζω. Ἤδη γάρ σε γινώσκω, καὶ ὧν εἶπας ἀκούσασα, καὶ τὴν ὄψιν ἰδοῦσα.

Γιώρας. ὄνομα κύριον.

Γίσχαλα. ὄνομα τόπου.

Γλάγος. γάλα. καὶ Γλαγερόν, ἀντὶ τοῦ λευκόν. ἐν [5] Ἐπιγράμματι·

Ἄρκυν τε γλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράνων.

Γλάμων.[6] ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ διύγρους αὐτοὺς ἔχων, ὡς Χάρων.

Γλάμων. ὁ ἀκάθαρτος. Σοφοκλῆς ἐπὶ ὀρνέου. Τοὺς [7] γλαμυροὺς κατὰ φορβάν. [8] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

--- Ἀρχέδημος ὁ γλάμων.

† [9] Σκορόδων ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ,
Τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
Σαυτοῦ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας.

εἰώθασιν [10] οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας τῶν βοτανῶν ὑπ' ἀλαζονείας ὀνομάζειν, οἷον Κυρηναϊκὸν ὀπόν· Σμυρναϊκόν. διαβόητος δὲ ἦν ὁ Λακωνικὸς τιθύμαλλος. ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης δριμυτάτης, παρὰ Λάκωσιν εὑρισκόμενον. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν λημώντων τοὺς ὀφθαλμούς. †

nomen magnum. Et Γιγαντολέτειρα, Gigantum perditrix. Et Γιγαντολέτις itidem eſt generis fœminini. Et Γιγαντολέτωρ, Gigantum perditor.

Γιγαντώδης. Giganti ſimilis. *Videbatur enim & corpore Giganti eſſe ſimilis, & animo ferino, & ingenii ſolertia doliſque reliquos latrones ſocios ſuos longe ſuperare.*

Γίγαρτα. Fructus uvarum. [Grana acinorum.] Ariſtophanes: *Sed ut uvis carens, & amans aridas ficus.* Ruſtici enim grana acinorum vinaceorum cum aridis ficubus contuſa edebant.

Γίγγις. Gingis, Gingidis. Nomen proprium.

Γιγλισμός. Riſus petulans. Cachinnus. Item titillatio.

Γίγλυμοι. Commiſſura, qua unius oſſis caput in alterius cavitatem conditur. Talis eſt commiſſura cubiti & brachii.

Γιεζῆ. Gieze. Nomen proprium.

Γίνεται. Quum ſignificat fit, vel perficitur, per ι ſcribitur. Quum vero, generatur, per diphthongum. Quæ vero fiunt tribus modis fiunt: vel ſecundum œconomiam, vel approbationem, vel permiſſionem.

Γινώσκω. Cognoſco. *Jam enim te cognoſco, & auditis iis, quæ dixiſti, & conſpecta facie tua.*

Γιώρας. Gioras. Nomen proprium.

Γίσχαλα. Giſchala. Nomen loci.

Γλάγος. Lac. Et γλαγερὸν, candidum, album. In Epigrammate: *Et rete, candidarum gruum guttur ſtringens.*

Γλάμων. Qui oculos habet lippientes, & humore manantes, ut Charon.

Γλάμων. Impurus. Lippus. Sophocles τὸ γλαμυρὸς de ave dixit. *Voraces in paſtu.* Ariſtophanes *Ranis*: *Archedemus ille lippiens.* [Idem *Eccleſiazuſis*:] *Alliis cum ſilphio tritis, eiſque tithymallo Laconico injecto, veſperi palpebras unge.* Solebant Medici oſtentationis gratia patrias etiam herbarum nominare, dicentes exempli gratia, ſuccum Cyrenaicum, vel Smyrnaicum. Celeberrimus autem erat tithymallus Laconicus, genus herbæ valde acris apud Lacedæmonios. Hoc autem dicitur de illis, quorum oculi lippiunt. *Quid vero, ſi Neoclides ille lippus conviciis te inſectetur?* Hic a Comicis carpe-

---

[1] Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 669. (457. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἀπὸ χειρῶν γέλως] Sic habent libri & MSS. & editi: ſed procul dubio mendoſe. Forte enim ſcribendum eſt ἀχρεῖος γέλως; quæ eſt conjectura eruditiſſimi Bentleji, quem de hoc loco conſului. Eſt autem ἀχρεῖος γέλως riſus indecorus, vel ſtolidus, ut qui fit ob res ineptas & frivolas. Vide Suidam ſupra v. Ἀχρειόγελως. Apud Homerum etiam legitur ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν: ſed quod Grammatici aliter interpretantur. Vide Heſychium v. Ἀχρεῖον.

[3] Γεννᾶ] Scribendum eſt γεννᾶται, ut Portus etiam monuit.

[4] Τὰ δὲ γινόμενα κατὰ τρεῖς τρόπους γίνεται· κατ' οἰκον.] Eadem etiam leguntur infra v. Πρόνοια.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VI. cap. XV. Epigr. XIX. Locus hic ita hodie legitur: Ἄρκυν τε κλαγερῶν λαιμοπέδαν γεράνων. Sed lectio Suidæ præferenda eſt.

[6] Γλάμων. ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 240. ex quo locus hic ſupplendus eſt.

[7] Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν] Fragmentum hoc, cujus ſenſus eſt obſcurus, non pertinet ad vocem γλάμων, ſed γλαμυρός.

[8] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 240. (154. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Σκορόδων ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ κτλ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Eccleſiaz.* pag. 735. (494. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Εἰώθασιν οἱ ἰατροὶ καὶ πατρίδας τῶν βοτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

(2). Bos. Animadvers. p. 147.

Γιγλισμὸς, κιχλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γέλως· γαργαλισμός.] Ad quem locum Cl. Interp. ait, ſic quidem habere libros Mſt. & editos, ſed procul dubio mendoſe, & ſcribendum forte ἀχρεῖος γέλως, quæ eſt conjectura Eruditiſſimi Bentleji, quem ſuper hoc loco conſuluiſſe ſe dicit. Sed me quidem judice infeliciter ſane ita emendatur locus. nam præterquam quod ἀχρεῖος γέλως non eſt vera interpretatio vocis Γιγλισμὸς, nimium etiam hoc recedit à veſtigiis ſcripturæ veteris, quam conſtanter retinent omnes codices. Illa ἀπὸ χειρῶν minime ſunt ſollicitanda; ſed tranſponendæ tantummodo voces γέλως & γαργαλισμὸς, hoc modo: Γιγλισμὸς, κιχλισμὸς, ἀπὸ χειρῶν γαργαλισμὸς, γέλως. hoc enim voluit dicere Suidas, quod γιγλισμὸς vel κιχλισμὸς ſit *titillatio quæ fit manibus*, & inde *riſus*. Sententiam noſtram firmabit Heſychius, qui Γιγλισμὸς, γαργαλισμὸς ἀπὸ χειρῶν, γέλως.

Τί δ' [1] ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;

ὗτος ἐκωμῳδεῖτο ὡς συκοφάντης, καὶ ξένος, καὶ κλέπτης. Γλάμων δὲ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας.

Γλάνις. [2] εἶδος ἰχθύος. καὶ χρησμολόγος, Βάκιδος ἀδελφός.

Γλαῦκας [3] εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορείας ἀγόντων· ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο σφόδρα ἐπιχωριάζει ταῖς Ἀθήναις. καὶ Γλαύκειον ᾠόν.

Γλαυκός. λευκός. κυάνεος. Γλαῦκος δὲ, ὄνομα κύριον, γένος Καρύστιος, πύκτης, πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ Ὀλυμπιάδι στεφανωθεὶς, καὶ Πύθια τρὶς, Ἴσθμια δεκάκις, γενναῖος ὅλῳ τῷ σώματι.

Γλαῦκος [4] Καρύστιος. τούτου γῆν ἐργαζομένου, ἐπειδὴ συνέβη τὴν ὕννιν ἐκ τοῦ ἀρότρου πεσεῖν, καθήρμοσε τῇ χειρὶ ἀντὶ σφύρας. ἰδὼν δὲ τὸ ποιηθὲν ὁ πατὴρ, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ὀλυμπίαν πυκτεύσοντα. ὁ δὲ, ἅτε οὐκ ἐμπείρως ἔχων, ἐτιτρώσκετο ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν, καὶ ἀπαγορεύειν ἔμελλεν ὑπὸ τῶν πληγῶν. φασὶ δὲ τὸν πατέρα βοῆσαι, [5] παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου. ὁ δὲ βιαιότερον ἐπενεγκὼν πρὸς τὸν ἀνταγωνιζόμενον, ἔσχε τὴν νίκην. σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν [6] ἐπιτηδειότερος χειρονομεῖν.

Γλαὺξ [7] ἵπταται. ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο. καὶ ἑτέρα παροιμία· [8] Γλαῦκες Λαυριωτικαί. ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων· παρόσον ἐν [9] Λαυρείῳ τῆς Ἀττικῆς γίνονται χρύσεα μέταλλα. ἐνεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς χρυσοῖς νομίσμασι. καὶ ἑτέρα παροιμία· [10] Γλαύκου τέχνη. ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων· ἀπὸ [11] Γλαύκου τινὸς Σαμίου, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρεν. λέγεται δὲ ἡ γλαὺξ χαλκίς.

Γλαφυρόν. ἡδὺ, κοῖλον, βαθὺ, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρόν.

Γλεῦκος. τὸ ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς, πρὶν πατηθῇ. καὶ ἡ [12] τραγῳδία φησὶ περὶ Αἴαντος·

Ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς.

Γλήναια. [13] ἀξιοθέατα.

Γλήνη. κόρη ὀφθαλμοῦ. ἢ [14] ὄρη· παρὰ τὸ ὁρᾷν. Γλίνη δὲ, ὁ ῥύπος, διὰ τοῦ ι.

Γληχώ. θηλυκῶς Ἀττικοὶ τὸ ὀρίγανον. οἱ δὲ βληχώ φασι. λέγεται δὲ καὶ γλήχων, γλήχωνος. ἐν τῷ

batur, ut ſycophanta, & peregrinus, & fur. Γλάμων vero, qui oculos habet ſordium plenos.

Γλάνις. Piſcis genus. Item vates, Bacidis frater.

Γλαῦκας εἰς Ἀθ. *Noctuas Athenas.* Dicitur de iis, qui merces inutiles [& minime neceſſarias] in aliquem locum important. Animal enim hoc Athenis valde frequens eſt. Et γλαύκειον ᾠόν, ovum noctuinum.

Γλαυκός. Albus. Cœruleus. Γλαῦκος vero, nomen proprium pugilis, genere Caryſtii, qui Olympiade xxv. coronatus fuit, & Pythia ter, Iſthmia vero decies vicit, corporeque valde robuſto præditus fuit.

Γλαῦκος. Glaucus Caryſtius. Hic cum terram araret, vomer aratro forte excidit; quem is manu pro malleo uſus in priſtinum locum repoſuit. Id conſpicatus pater Olympiam eũ duxit, ut pugilatu cum aliis certaret. Cum vero Glaucus artis illius penitus imperitus eſſet, & ideo ab adverſariis vulneraretur, verberumque dolores ferre amplius non poſſet, patrem clamaſſe ferunt: *Ictum infer, qualem aratro.* Ille igitur cum majore niſu adverſarium percuſſiſſet, victoriam eſt adeptus. Statua ejus præ ſe fert ſpeciem hominis, ludicris geſtibus pugnantis, quoniam manibus geſticulari optime norat.

Γλαὺξ ἵπταται. *Noctua volat.* Noctuæ volatus victoriæ ſignum habebatur. Et aliud proverbium: *Noctuæ Laurioticæ*; quod dicitur de iis, qui magnam pecuniæ vim poſſident. In Laurio enim loco Atticæ auri metalla erant: & nummos aureos noctuæ imagine ſignabant. Et aliud proverbium: *Glauci ars*; quod dicitur de iis, qui facile rem aliquam conficiunt: a Glauco quodam Samio, qui primus ferruminationem invenit. Dicitur vero etiam γλαὺξ chalcis.

Γλαφυρόν. Jucundum, cavum, profundum, ſapiens, peritum, accuratum, clarum.

Γλεῦκος. Muſtum. Vel liquor ex uvis ſtillans, antequam calcentur. Et Tragicus de Ajace inquit: ***Mors ejus mihi acerbior fuit, quam illis jucunda.***

Γλήναια. Res ſpectatu dignæ.

Γλήνη. Pupilla oculi: quaſi dicas ὄρη; ab ὁρᾷν, videre. Γλίνη vero per ι, ſordes.

Γληχώ. Attici genere fœminino ſic vocant origanum. Alii vero dicunt βληχώ. Dicitur

---

[1] Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδ.] Hæc leguntur in eadem fabula Ariſtophanis pag. 731. (491. Ed. Baſ. *F.*)

[2] Γλάνις. εἶδος ἰχθύος] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 347.

[3] Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρ.] Cum hoc loco conferri merentur, quæ habet Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 555. 556.

[4] Γλαῦκος Καρύστιος. τούτου γῆν ἐργ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur etiam apud Pauſaniam lib. VI. pag. 361. unde Suidas ea deſcripſit.

[5] Παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου] Apud Pauſaniam hodie legitur, ὦ παῖ τὴν ἀπ' ἀρότρου; quod prætulerim.

[6] Ἐπιτηδειότερος] Rectius Pauſanias ἐπιτηδειότατος. Et ſic MS. Vatic. Pearſonio teſte.

[7] Γλαὺξ ἵπταται. ἡ πτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 351. Huc ſpectant verba ejuſdem Comici *Veſpis* pag. 508.

Γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπτατο.

Vide ad eum locum Scholiaſtam.

[8] Γλαῦκες Λαυριωτικαί] Ariſtophanes *Avibus* pag. 594.

Γαῦκες ὑμᾶς οὔ ποτ' ἐπιλείψουσιν Λαυριωτικαί.

Huc Suidas reſpexit.

[9] Ἐν Λαυρείῳ] Laurii hujus meminerunt Pauſanias principio operis ſui; Plutarchus Tom. II. pag. 113. itemque alii ſcriptores.

[10] Γλαύκου τέχνη] Vide Petavium ad Juliani Orat. II. pag. 261.

[11] Γλαύκου τινὸς Σαμίου] Hunc Glaucum Herodotus, Athenæus, & Pauſanias Chium faciunt, non Samium; quorum potior eſt auctoritas. Stephanus Byzantius tamen v. Αἰθάλη a Suidæ ſtat partibus, quippe qui eum Samium quoque perhibet.

[12] Ἡ τραγῳδία] Sophocles in *Ajace* pag. 56.

[13] Γλήναια] Alii rectius γλήνεα, abſque diphthongo. Vide Heſychium, Etymologum, & Euſtathium.

[14] Ἢ ὄρη, παρὰ τὸ ὁρᾷν] Hæc ſic ſcribenda & per parentheſin legenda ſunt, οἷον ὄρη. παρὰ τὸ ὁρᾷν. His enim verbis etymologiam vocis κόρη Suidas obiter tradere voluit, ut Portus etiam monuit.

Βληχωνία βοτάνη. Γλίχων δὲ, ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ι.

Γλία. ἡ κόλλα.

Γλίσχρον. τὸ λαίμαργον, καὶ ἡδὺ, ἢ κολλῶδες. καὶ Γλίσχρος, Φειδωλὸς, σκνιφὸς, πάνυ ῥυπαρός. Ἀλλ' ἐγώ τις ἄρα δυσαπάλλακτος ἦν ἀπὸ τῶν τοιούτων, καὶ γλίσχρως ἔπ εἰχόμην τῆς αὐτῆς ἀληθείας, ἅτε ὡς ἀληθῶς ὄναρ πλουτήσας. † Κατέβη ἐκ χωρίων γλίσχρων, καὶ μηδ' ἐν εἰρήνῃ τρέφειν ἱκανῶν ὄντων. τουτέστι, τροφῆς σπανιζόντων. τὸ γλίσχρον ἐπὶ δυστυχίᾳ ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. [1] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

——— Ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
Ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἐπιθυμητά· παρὰ τὸ γλίχεσθαι. πρὸς Ἑρμῆν ὁ λόγος. καὶ αὖθις [2] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

--- Ἕλκουσι δ' ὅμως
Γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια.

καὶ Ἀρριανός· Τὰ ἐπιτήδεια γλίσχρως τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντο. ἀντὶ τοῦ φειδομένως.

Γλίσχρος. ταπεινός. κόλαξ. [3] Γενοῦ γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδη. καὶ Γλίσχρων, ὁ ἐπιθυμητὴς παρὰ τὸ γλίχεσθαι. καὶ Γλίσχρως, ὀλισθηρῶς.

Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου. ἐκ τοῦ γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρίπτου σύγκειται· οἷον τοῦ δυναμένου ἐπιτρίψαι. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οὐδ' ἑλκόμενος περὶ [5] πραγματίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου.

Γλίχεται. γενικῇ. λίαν ἔχεται. ἐπιθυμεῖ. καὶ Γλιχόμενος, ἐπιθυμῶν. κατ' αἰτιατικὴν δέ. Καὶ ταῦτα ἦν, ἃ ἐγλίχετο.

Demosth. π. Στεφ. I. 297. 4. et π. Παραπρ. II. 411. 24. Idd. Περὶ Εἰρ. I. 62. 25. et (sine casu) κ. Φιλ. B. I. 68. 18.

Γλουτόν. τὸ σφαίρωμα τῆς κοτύλης.

Γλώνυς. ὄνομα κύριον.

Γλωσσαλγίαν. ἀργολογίαν.

Γλῶσσαν [6] μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν.
Νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
Γλῶσσαν [7] οὐχὶ τἄργ' εἰς πάνθ' ἡγουμένην.

Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; [8] πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν καταστρέψουσα. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων, ἢ βλαπτόντων.

etiam Γλήχων, γλήχωνος. Quære in Γληχωνία βοτάνη. Γλίχων vero, per ι, eſt nomen proprium.

Γλία. Gluten.

Γλίσχρον. Guloſum, ſuave, glutinoſum, tenax. Et γλίσχρος, parcus, avarus, valde ſordidus. *Ego vero difficulter ab ejuſmodi [ſtudiis] avelli poteram, & tenaciter adhuc veritati huic adhærebam, ut qui in ſomnis vere ditatus eſſem.* † *Deſcendit ex locis ſterilibus, & quæ ne tempore quidem pacis incolas ſuos alere poterant.* Τὸ γλίσχρον etiam apud Atticos infelicitatem & miſeriam denotabat. † Ariſtophanes *Pace*: *Guloſe, vides me non amplius tibi videri ſceleſtiſſimum.* [Τὸ γλίσχρων proprie ſignificat] concupiſcens; a γλίχεσθαι, concupiſcere. His autem verbis [Trygæus] Mercurium alloquitur. Et iterum Ariſtophanes *Pace*: *Trahunt tamen macie confecti, & rictu diducto renidentes catulorum inſtar.* Et Arrianus: *Res ad victum neceſſarias exercitui parce præbebant.*

Γλίσχρος. Humilis. Adulator. [Ariſtophanes:] *Age fias humilis, mendicans, & ſuppliciter orans Euripidem.* Et γλίσχρων, concupiſcens. A γλίχεσθαι, concupiſcere. Et γλίσχρως, lubrice.

Γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου. Nomen hoc compoſitum eſt ex voce γλίσχρον, ἀντιλογία, ἐξ, & ἐπίτριπτον, i. e. quod conterere poteſt. Ariſtophanes *Nubibus*: *Neque in jus rapieris ob damnoſam litem de levi negotio.*

Γλίχεται. Valde optat. Cupit. Genitivo jungitur. Et γλιχόμενος, cupiens. Item, cum accuſativo. *Et hæc erant, quæ concupiſcebat.*

Γλουτόν. Clunes. Nates.

Γλώνυς. Glonys. Nomen proprium.

Γλωσσαλγίαν. Inanem loquacitatem.

Γλῶσσαν μὲν ἀργ. *Lingua quidem ipſis erat otioſa, at manus ſtrenua. Nunc autem experientia cognoſco, in dictis non factis præcipuum rerum momentum mortalibus poſitum eſſe.*

Γλῶσσα ποῖ πορ. *Lingua quo vadis? Urbem inſtauratura, & urbem everſura.* Proverbium, quod dicitur de illis, qui verbis vel proſunt, vel nocent.

---

[1] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] Pag. 636. (440. Ed. Baſ. *P.*) Notandum autem eſt, duo priora verba fragmenti, quod ſubjungitur, apud Ariſtophanem hodie tribui perſonæ Mercurii, Trygæum alloquentis; cum potius aſſentiar Suidæ, qui ea hic ad Trygæum refert. Secundum eum enim Trygæus, carnes, quas attulerat, Mercurio oſtendens, eum vocat γλίσχρωνα, quaſi qui vorandi cupidus eſſet & carnium nidori inhiare ſoleret; id quod plus habet joci & ſalis Comici, quam ſi Mercurius Tyrtæum ſic appellet. Solebant enim veteres Comici, aliique ſcriptores, Deos mythicos ridere ut γλίσχρους, & carnium, quæ ipſis immolabantur, nidorem avide appetentes; id quod vel ex ipſo Ariſtophane patet, apud quem in *Avibus* pag. 611. Prometheus miſeram conditionem exponens, ad quam Dii ob recens ædificatam avium urbem redacti ſint, inter alia ſic ait:

Θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
Θεοῖσιν, οὐδὲ κνῖσα μηρίων ἄπο
Ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.
Ἀλλ' ὥσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν
Ἄνευ θυηλῶν.

Id eſt, *Nemo enim hominum ullum ſacrificium Diis amplius offert, neque nidor femorum ex eo tempore ullus ad nos adſcendit: ſed tanquam Theſmophoriis ſacrificiorum expertes jejunamus.* Huc etiam ſpectat inſignis locus apud Lucianum *de Sacrificiis* pag. 185. cujus verba brevitatis gratia hic non deſcribam.

[2] Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ] Pag. 655. (451. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Γενοῦ γλίσχρος, προσαιτῶν ——— Εὐριπίδῃ] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 393. (280. Ed. Baſ. *P.*) ex quo pro Εὐριπίδῃ ſcribendum eſt Εὐριπίδην.

[4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 180. (110. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Περὶ πραγματίου] Sic recte habent MSS. itemque Ariſtophanes loco laudato. At in prioribus Editt. τὸ περὶ omiſſum eſt, & pro πραγματίου minus recte legitur χρηματίου.

[6] Γλῶσσαν μὲν ἀργὸν ——— ἡγουμένην] Hæc ſunt verba Sophoclis *Philoctete* pag. 381. ut Portus obſervavit.

[7] Γλῶσσαν οὐχὶ τἄργ' εἰς π.] Verſus hic apud Sophoclem loco laudato rectius ſic legitur:

Τὴν γλῶσσαν οὐχὶ τἄργα πάνθ' ἡγουμένην.

[8] Πόλιν ἀνορθώσουσα, καὶ πόλιν κατ. στρ.] Hunc locum ex 2 MSS. Pariſ. ſupplevi, quem priores Editt. mutilum ſic exhibent: Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ; πόλιν καταστρέψουσα.

Γλώσσαργον ἦθος. ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ στωμύλον.

Γλῶσσα ταμιείου. ἣν εἶχε Κυρῖνος ὁ σοφιστὴς ἐκ βασιλέως.

Γλωσσηματικά.[1] εἶδος διαλέκτου.

Γλώσσῃ[2] σὺ δεινός. ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
Δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
Ἤ, βουλόμενος ἐκ παντὸς δοκεῖν δίκαια λέγειν.

Γλωσσοκόμον. θήκη λειψάνων ξυλίνη. Ὁ δὲ Φῆστος ὁ ἀνθύπατος πέμπεται ἐς Ἀσίαν, ὃς τὴν βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο. ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν χρόνων Οὐάλεντος.

Γλῶττα. [3]αὕτη ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων χυμῶν ὑγραίνεται· ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ ξηροτέρα γίνεται· ὡς ὑπὸ πεπέρεως καὶ ταρίχου καὶ μυρίων ἄλλων, καίτοι γευστῶν ὄντων, ξηραίνεται· [4]οὐχ' ὡς ἔγχυμα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἁπτὴν ποιότητα, οἷον ξηρότητα, [5]ἢ θερμότητα. οὐδὲ γὰρ ὁ ξηρὸς ἄρτος ξηραίνει, ἢ εἰ τύχοι τρωγάλια, καὶ τὰ ὅμοια· ἀλλὰ τῷ ξηρὰ εἶναι, ἢ θερμὰ, ἐξικμάζει τὴν ἐν τῇ γλώττῃ ὑγρότητα. σημεῖον δὲ τοῦ δεῖν τὴν γλῶτταν δυνάμει μὲν ὑγρὰν εἶναι, ἐνεργείᾳ δὲ οὔ· ὅτι ὅσοι τὴν γλῶτταν ἀμέτρως ἢ ξηρὰν ἔχουσιν, ἢ ὑγρὰν, οὗτοι οὐκ ἀντιλαμβάνονται τῶν γευστῶν. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἀντιλαμβάνεται ἡ λίαν ὑγρὰ γλῶττα τῶν χυμῶν, διότι ἡ ἐν αὐτῇ ὑγρότης ἔγχυμος οὖσα, καὶ πρώτη αὐτῇ προσβάλλουσα, γίνεται γλώττης ἁφὴ, αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντίληψιν παρέχουσα, καὶ ταύτῃ οὐκ ἐῶσα ἀντιλαβέσθαι τῶν ἔξωθεν. σημεῖον δὲ τούτου, ὅτι οἱ προγευσάμενοι ἄλλου χυμοῦ, καὶ μάλιστα σφοδροτέρου, οὐκέτι τῶν δευτέρων αἰσθάνονται. † Ὅτι [6]τὴν γλῶτταν ἐποίησεν ἡ φύσις πρὸς δύο ἔργα, ὧν τὸ μὲν εἰς τὸ εἶναι συμβάλλεται τοῖς ἔχουσιν, ὅπερ ἐστὶν ἡ γεῦσις καὶ κρίσις ἡ περὶ τοὺς χυμούς· τὸ δὲ, εἰς τὸ εὖ εἶναι, ὅπερ πρὸς τὴν διάλεκτον. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς δύο ἐποίησεν ἔργα· τὸ μὲν πρῶτον πρὸς τὸ εἶναι (πρὸς γὰρ τὴν τοῦ ἐντὸς θερμοῦ κατάψυξιν συμβάλλεται) τὸ δὲ λοιπὸν πρὸς τὸ εὖ εἶναι, οἷον διάλεκτον. [7]τῆς δὲ, ὅπερ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τῆς φύσεως, καὶ διαμονῆς αἴτιον. [8]Φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ· ποιητικὸν δὲ αἴτιον, φύσις· ὀργανικὸν δὲ, τραχεῖα ἀρτηρία. οἷον γὰρ αὐλός ἐστιν. ἀμέλει οἱ μὲν νέοι εὐφωνότεροί εἰσιν, ὡς λείαν ἔχοντες αὐτήν· οἱ δὲ γέροντες κακοφωνότεροι, ὡς τραχεῖαν αὐτὴν ἔχοντες. τελικὸν δὲ ἡ [9]σημασία. τέλος γὰρ τῷ ζώῳ τῆς φωνῆς, τὸ σημαίνειν δι' αὐτῆς τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. τῆς δια-

Γλώσσαργον ἦθος. Dicitur de homine lingua prompto & loquaci.

Γλῶσσα ταμιείου. Arca ærarii: cujus cura Quirino Sophiſtæ ab Imperatore commiſſa erat.

Γλωσσηματικά. Dialecti genus. [Sophocles:] *Lingua promptus es. Neminem vero novi juſtum, qui ſemper recte dicat.* Vel, qui ſemper videri velit juſta loqui.

Γλωσσοκόμον. Arca lignea, in qua reliquiæ reponuntur. *Feſtus vero Proconſul mittitur in Aſiam, cujus fidei fiſcus regius commiſſus erat.* Floruit autem Valentis temporibus.

Γλῶττα. Lingua. Hæc a pleriſque quidem ſaporibus humectatur; a nonnullis vero ſiccior redditur. A pipere enim, & ſalſamentis, & aliis infinitis, quamvis guſtabilia ſint, ſiccatur; non tamen quatenus ſapore prædita ſunt, ſed ob tactilem aliquam qualitatem, cujuſmodi eſt ſiccitas, vel calor. Neque enim ſiccus panis ſiccat, aut etiam bellaria, & ſimilia: ſed quia ſicca ſunt, aut calida, humorem, qui eſt in lingua, conſumunt. Linguam autem oportere facultate quidem humidam eſſe, non autem actu, inde conſtat, quod illi, qui linguam nimis ſiccam aut humidam habent, guſtabilia non percipiant. Hac etiam de cauſa lingua nimis humida ſapores non percipit, quia humor, qui linguæ ineſt, cum ſit ſapidus, eam primum afficit & attingit, & ſic ipſe ſe guſtandum præbens, impedit, ne externi ſapores a lingua percipiantur. Hujus autem rei argumentum eſt, quod ii, qui alium ſaporem prius guſtarunt, præſertim vehementiorem, poſteriores guſtatu percipere non poſſint. † Natura ad duas functiones linguam fecit; quarum una confert ad eſſe: guſtatus ſcilicet, & facultas diſcernendi ſapores: altera vero ad bene eſſe; id eſt, ſermo. Sic eadem reſpirationem quoque ad duos nobis uſus dedit: ad eſſe nimirum, ſive ad interni caloris refrigerationem; & bene eſſe, ſive ad ſermonem. [Vox enim eſt materia ſermonis:] vocis materia eſt aer, qui exſpiratur: cauſa efficiens, natura: inſtrumentalis, aſpera arteria, quæ fiſtulæ ſimilis eſt. Hanc igitur quia adoleſcentes læviorem habent, magis vocales ſunt: ſenes vero quia eandem habent aſperam, minus clare loquuntur. Finis autem eſt, eorum, quæ mente cogitamus, ſignificatio. Vox enim animali ideo data eſt, ut per eam ſenſa animi declaret.

---

[1] Γλωσσηματικά] Priores Editt. habent γλωσσημαντικά: cujus loco ſcribere malui γλωσσηματικά. quod 2 MSS. Pariſ. exhibent.

[2] Γλώσσῃ σὺ δεινός. ἄνδρα δ' οὐδ.] Duo hi ſenarii leguntur apud Sophoclem in *Oedip. Colon.* pag. 289. ut Portus monuit. Cæterum, exemplum hoc non pertinet ad vocem Γλωσσηματικὰ, ſed γλῶσσα.

[3] Αὕτη ὑπὸ μὲν τῶν πλειόνων χυμ. ——— δευτέρων αἰσθάνονται] Hæc omnia deſcripta ſunt ex Joanne Philopono in librum II. Ariſtot. *de Anima* M. 7.

[4] Οὐχ ὡς ἔγχυμα] Legendum eſt οὐχ ὡς ἐγχύμων, quoniam præcedentia per genitivum efferuntur.

[5] Ἢ θερμότητα] Hæ duæ voces deſiderantur in prioribus Editt. quas ex MSS. Pariſ. & Philopono revocavi.

[6] Ὅτι τὴν γλῶτταν ἐποίησεν ἡ φύσις ——— ὄργανον δὲ τῆς φωνῆς ὁ φάρυγξ] Hæc paulo aliter leguntur apud eundem Philoponum in Ariſtot. *de Anima*, M. 1. qui proinde cum hoc loco Suidæ conferendus eſt.

[7] Τῆς δὲ, ὅπερ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἔργον τῆς φύσεως, καὶ διαμ. αἴτιον] Hæc nec cum iis, quæ præcedunt, nec quæ ſequuntur, cohærent, nec apud Philoponum leguntur; unde putem ea temere in textum ab aliquo intruſa eſſe.

[8] Φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπν.] Scribe & ſupple ex Philopono, ἡ γὰρ φωνὴ ὕλη τῆς διαλέκτου· τῆς δὲ φωνῆς ὕλη ὁ ἐκπνεόμενος ἀήρ &c. Hanc lectionem in verſione expreſſi.

[9] Ἡ σημασία] Adde ex Philopono, τῶν νοημάτων.

λέκτου ὕλη μὲν ἡ φωνή· ποιητικὸν δὲ αἴτιον ἡ λογικὴ ψυχή· ὀργανικὰ δὲ, γλῶττα, καὶ ὑπερῷα, καὶ ὀδόντες· τελικὸν δὲ ἡ σημασία τῶν νοημάτων. ὄργανον δὲ τῆς φωνῆς ὁ φάρυγξ. † Τῶν πτηνῶν ὅσα παραπλησίαν ἔχει τὴν γλῶτταν καὶ τὴν τῶν γενύων διάθεσιν ταῖς τῶν ἀνθρώπων, δύναται μιμεῖσθαι τὴν τούτων διάλεκτον, οἷον κίτται, ψιττακοὶ, καὶ τὰ ὅμοια.

Γλώττῃ πολεμίζων. Οὐκ αὐτῇ τῇ γλώττῃ πολεμῶν, ἀλλὰ τῇ γλώττῃ καθάπερ ὅπλῳ χρώμενος.

Γλωχῖνας. γωνίας. Ὑπὸ [1] τὴν ἔνδον παρατεινομένην τῆς θαλάσσης γλωχῖνα ὡς εἰς ἐνέδραν καθορμίσας τὰς ἐπακτρίδας ἐνέκρυψε.

Καὶ [2] σὺ τετράγλωχιν μηλοσσόε, Μαιάδος Ἑρμᾶ,
Ὅς τε τὸν αἰγιβόταν, Πὰν, κατέχεις σκόπελον.

Γλωττοστροφεῖν. τὴν γλῶτταν στρέφειν, καὶ ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι. ἢ ἐκστρέφειν τὰ πράγματα, καὶ εὐπορεῖν ἐν τῷ λέγειν. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.

Γλοιάζειν. τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν.

Γλοιός. [4] τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλης. εἴρηται δὲ ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐλαίου πεπηγότος, ὅπερ τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε. τοιοῦτος οὖν καὶ οὗτος εὔχεται γενέσθαι τοὺς τρόπους, ἵν᾽ ὥσπερ διολισθαίνειν καὶ φεύγειν δύνηται τοὺς δανειστάς. καὶ μέχρι δεῦρο δὲ τοὺς τῇ γνώμῃ σκάζοντας καὶ μηδὲν σταθερὸν φρονοῦντας, καὶ ἄλλα μὲν ἐπαγγελλομένους, ἄλλα δὲ φρονοῦντας καὶ πράττοντας, διὰ τὸ τῆς γνώμης ὀλισθηρὸν καὶ ἄπιστον γλοιοὺς καλοῦμεν. Ἄλλως. ἐπὶ τοῦ μιαροῦ καὶ ῥυπαροῦ καὶ μικρολόγου παραλαμβάνεται. καὶ γὰρ ὁ ῥυπαρὸς διὰ τὴν ἄσκησιν σύνεγγύς πως ἐστὶ τῷ γλοιῷ. ἐπὶ δὲ τὸ ἦθος μετενεχθὲν τὸν μοχθηρὸν δηλοῖ ἢ ὀλισθηρὸν καὶ εὐμετάβολον.

Γλοιώδης. ὁ ῥυπαρός.

Γλυκέρα. ἑταίρα τις.

Γλυκεῖαν ᾠδήν.

Γλυκεῖ᾽ [5] ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος. ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

Γλυκηρά. [6] Τρώγων [7] γλυκηρὰ, πικρίας ἕξεις τρόπους.

Γλυκίδιον. τὸ γλυκύ. καὶ Γλύκιον, τὸ αὐτό. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ συγκριτικοῦ.

Γλυκυδερκής. ἡδὺς ἐν τῷ ὁρᾶν.

Γλυκύθυμος. ἁπαλόψυχος.

Γλυκὺ [8] μέλι καὶ πνιξάτω. Τερπάνδρου ᾄδοντος,

Sermonis autem materia eſt vox: cauſa efficiens, anima rationis particeps: cauſæ inſtrumentales, lingua, palatum, & dentes: finis denique, cogitationum declaratio. Inſtrumentum vero vocis ſunt fauces. † Aves, quæ linguam & mandibulas habent humanis ſimiles, ſermonem hominum imitari poſſunt, ut picæ, pſittaci, & ſimiles.

Γλώττῃ πολεμίζων. Non ſignificat, cum lingua bellum gerens: ſed, lingua ut telo pugnans.

Γλωχῖνας. Angulos. *In maris angulo, interius recedente, naves actuarias velut in inſidiis collocatas occultavit.* [In Epigrammate:] *Et tu quadrate ovium cuſtos, Majæ fili, Mercuri: & tu Pan, ſedem habens in rupe, in qua capræ paſcuntur.*

Γλωττοστροφεῖν. Verſatilem habere linguam, & in dicendo verſutum eſſe. Vel, negotia pervertere, & copia verborum abundare. Ariſtophanes *Nubibus*: *Pereundum enim eſt mihi, quia linguam verſatilem non habeo.*

Γλοιάζειν. Oculis connivendo aliquem deridere.

Γλοιός. Lubricus. Idem ſignificat ac μάσθλης [apud Ariſtoph. *Nubibus.*] Tranſlatio ducta eſt ab oleo balneorum ſpiſſato, quod quia lubricum eſt, manus comprehendentium fallit. Simile igitur ingenium & iſte ſibi optat, ut eludere & effugere fœneratores poſſit. Et ad hunc uſque diem homines ancipiti ingenio levique mente præditos, & aliud quidem verbis præ ſe ferentes, aliud vero cogitantes & agentes, propter lubricum & perfidum animum γλοιοὺς vocamus. Aliter. Γλοιὸς hominem ſordidum & avarum ſignificat. Sordidus enim propter exercitationem affinis eſt τῷ γλοιῷ, i. e. lubrico. Ad animum vero tranſlatum accipitur de homine improbo, levi, & mutabili.

Γλοιώδης. Sordidus.

Γλυκέρα. Glycera. Meretrix quædam.

Γλυκεῖαν ᾠδήν. Dulce carmen.

Γλυκεῖ᾽ ὀπώρα φύλ. *Dulce pomum cuſtode abſente.* Dicitur de iis, qui ſine labore fruuntur alienis.

Γλυκηρά. Dulcia. *Comedens dulcia acerbos habebis mores.*

Γλυκίδιον. Dulce. Et γλύκιον, idem. Interdum tamen ponitur pro comparativo, dulcius.

Γλυκυδερκής. Dulcis aſpectu.

Γλυκύθυμος. Suavi animo præditus.

Γλυκὺ μέλι καὶ πν. *Dulce mel vel ſuffocet* καὶ κεχηνότος πρὸς τὴν ᾠδήν, [1] ἐμβαλὼν τις εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπέπνιξε.

---

[1] Ὑπὸ τὴν ἔνδον παρατεινομένην τῆς θαλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Agathiæ lib. v. pag. 168.

[2] Καὶ σὺ τετράγλωχιν μηλ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod legitur Anthol. lib. 1. cap. 111. Epigr. ultimo, ut Portus etiam monuit.

[3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 171. (102. Ed. Baſ.)

[4] Γλοιός. τὸ αὐτὸ δηλοῖ τῷ μάσθλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 153. (86. Ed. Baſ. F.)

[5] Γλυκεῖ᾽ ὀπώρα φύλακος ἐκλελ.] De ſenſu hujus proverbii vide quæ diſputat Henr. Stephanus in Animadverſ. ad Adagia Eraſmi pag. 33.

[6] Τρώγων γλυκ.] Senarius hic onirocriticus, qui in MS. Pariſ. A. deeſt, & in MS. B. ad marginem legitur, ex Aſtrampſycho depromptus eſt.

[7] Γλυκηρά] Sic in 2 MSS. Pariſ. legitur. At priores Editt. habent γλυκερά; quod metrum reſpuit.

[8] Γλυκὺ μέλι καὶ πν.] Phavorinus paulo aliter: Γλυκὺ ἥτω, καὶ πνιξάτω. At Scaliger ἐν Στρώματι lectionem Suidæ ſequitur.

Γλυκὺς ἀγκών. οὐ [2] κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ὦ γλυκέα ἤθη. ἔστι δὲ παροιμία, ὡς ἐπιφωνούμενον. οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι. Γέρων δ' αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος· Ὦ χρυσοῦν ἀνάδημα· ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρόποις· ὦ γλυκὺς ἀγκών. ὡς εἴ τις λέγοι, ὦ γλυκὺς πῆχυς.

Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος. ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀπειρίας πρὸς τὰ ἐπικίνδυνα προθυμουμένων.

Γλυκυσίδη.[3] ἥτις καὶ Παιονία καλεῖται. ἔστι δὲ ῥίζα φαρμακὸς, κατ' ἰατροὺς χαλαστική. † Τὸ γλυκὺ ὕδωρ τοῦ ἁλμυροῦ ψυχρότερον.

Γλυπτόν. παρὰ τῷ Δαβὶδ τὸ εἴδωλον.

Γλυφεῖον. ἐκ τοῦ γλύφω.

Γλυφίδας. τὰς χηλὰς τῆς ἀκίδος, αἷς τὴν νευρὰν προσάγομεν. παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι, ὅ ἐστι κεκοιλάνθαι.

Γναθαινία. ὄνομα κύριον. καὶ Γναθαίνιος, ὄνομα κύριον.

Γνάθους.

---Ἀλλ' [4] ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
Ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·
Ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.

Γναθωνίδης. πατρωνυμικόν.

Γναῖος. ὕπατος Ῥωμαίων. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γάλλος.

Γναμπτή.[5] ἡ καμπτή.

Γνάφαλοι. [6] Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ γναφάλων, καὶ παιδάριον ἐγέννησεν ἄρρεν. πίλων [7] τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμένων.

Γναφεύς.[8] κοινῶς διὰ τοῦ γ. Ἀττικῶς δὲ διὰ τοῦ κ. Κνάφος δέ ἐστιν ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. παρὰ τὸ κνῶ, ὅ ἐστι ξύω· καὶ ἐκ τούτου κναφεύς.

Γνάψις. τὸ [9] αὐτό. [10] παρὰ τὸ γανὸν, ὅ ἐστι λαμπρόν.

Γνόφος. σκότος [11] βαθύ.

Γνόντες. γνωρίσαντες.

Terpandro canente, & ad cantum hiante, quidam ficu in ejus fauces injecta ipſum ſuffocavit.

Γλυκὺς ἀγκών. Dulcis cubitus. Proverbium hoc non eſt dictum per antiphraſin: ſed ſenſus eſt, *o dulces mores*. Cum exclamatione enim effertur. Sic proverbio hoc uſus eſt Plato Comicus in fabula *Phaone*, in qua ſenem introducit, qui tibicinam amans ſic inquit: *O aurea corona! O dulces mores! O dulcis cubitus!*

Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλ. *Dulce bellum inexperto.* Dicitur de iis, qui pericula non experti, prompte & alacriter ſe iis offerunt.

Γλυκυσίδη. Glycyſide, quæ etiam Pæonia vocatur, eſt radix medica, quæ ſecundum Medicos vim habet laxandi. † Dulcis aqua frigidior eſt quam ſalſa.

Γλυπτόν. Sic apud Davidem vocatur idolum.

Γλυφεῖον. Scalprum. A γλύφω, ſcalpo.

Γλυφίδας. Sagittæ crenas, quibus nervum admovemus. Ab ἐγγεγλύφθαι, i. e. excavatum eſſe.

Γναθαινία. Gnathænia. Nomen proprium. Et Gnathænius, itidem nomen proprium.

Γνάθους. Maxillas. Buccas. [Ariſtophanes:] *At idem malum ipſi accidiſſe videtur, quod olim exulanti accidit Thucydidi: cujus buccas ſubitus ſtupor invaſit.*

Γναθωνίδης. Patronymicũ. [Gnathonis filius.]

Γναῖος. Cnejus, Conſul Romanorum. Vide in v. Γάλλος.

Γναμπτή. Flexilis. Flexa. Curva.

Γνάφαλοι. Tomentum, quo culcitræ farciuntur. *Viſus eſt ſibi quidam in culcitra triticum pro tomento habere, & maſculum genuit.* Bor. Animadv. 148. Ω

Γναφεύς. Fullo. Communiter quidem per γ ſcribitur: Attice vero per κ, κναφεύς. Κνάφος vero eſt quoddam ſpinæ genus, quo veſtes poliuntur. A κνῶ igitur, quod ſignificat rado, polio, fit κναφεύς.

Γνάψις. Actio fullonis, veſtes polientis. A γανὸν, quod ſplendidum ſignificat.

Γνόφος. Profunda caligo.

Γνόντες. Qui cognoverunt.

---

[1] Ἐμβαλών τις εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπ.] Hoc mortis genere exſtinctum eſſe Terpandrum teſtatur etiam Epigramma Tryphonis Anthol. lib. I. cap. XXXVII. pag. 77. ubi tamen Τέρπης legitur pro Τέρπανδρος.

[2] Οὐ κατ' ἐναντίωσιν] Κατ' ἐναντίωσιν tamen, vel κατ' ἀντίφρασιν proverbium hoc dictum eſſe volunt Zenobius; auctor anonymus Vaticanæ Appendicis; Heſychius, & Euſtathius ad Il. K. pag. 791. quos vide.

[3] Γλυκυσίδη. ἥτις καὶ Παιονία καλ.] Vide Paulum Æginetam lib. VII. pag. 234. qui herbam hanc plenius deſcribit.

[4] Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Veſpis* pag. 498. (344. Ed. Baſ. P.)

[5] Γναμπτή] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. γναπτή.

[6] Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ ——— ἄρρεν] Hæc ſunt verba Artemidori lib. V. pag. 274. ut Pearſonius obſervavit. Bor. p. 148.

[7] Πίλων τῶν ὑπὸ γνάθοις κειμ.] Verba hæc litura digna ſunt, quoniam nec cum præcedentibus cohærent, nec apud Artemidorum loco laudato leguntur.

[8] Γναφεύς. κοινῶς διὰ τοῦ γ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 17. Vide etiam infra v. Κναφεύς, & Heſych. v. Ἐπικνάφων.

[9] Τὸ αὐτό] Duæ hæ voces delendæ ſunt, tanquam ſupervacaneæ, & ab hoc loco alienæ. Non enim τὸ γνάψις idem ſignificat quod præcedens γναφεύς; ſed actionem fullonis, veſtes polientis.

[10] Παρὰ τὸ γανὸν, ὅ ἐστι λαμπρόν] Hæc etymologia inepta eſt, quam Suidas mutuatus eſt a Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 17.

[11] Σκότος βαθύ] In prioribus Editt. poſt vocem βαθύ hæc adduntur: Συννέφεια. ἢ ὁ ζοφώδης ἀήρ. παρὰ τὸ κενὸν φάους εἶναι· κνόφος, καὶ γνόφος. Sed MSS. Pariſ. eadem ignorant: unde colligo, ea a librariis ex Etymologo huc tranſlata eſſe.

φαλοι. Ἔδοξέ τις ἐν τῇ τύλῃ πυροὺς ἔχειν ἀντὶ
λων, καὶ παιδάριον ἐγέννησεν ἄρρεν. πίλων
γνάθους κειμένων.] Ad quem locum Eru-
Int. verba illa, πίλων τῶν ὑπὸ γνάθους κει-
cenſet litura eſſe digna, quoniam nec
præcedentibus cohærent, nec apud Arte-
rum (verba enim præcedentia ex Artemi-
ſunt ſumta:) in iſthoc loco leguntur. Mal-
abſtinuiſſe ab hac cenſura Virum doct. Sunt
no non delenda: nam continent explica-
m vocis γναφάλων, quæ eſt in loco illo
idori, & propterea in caſu ſecundo dixit
τῶν ὑπὸ γνάθους κειμένων. quod paſſim fa-
ſolet Suidas noſter, quando exemplum ex

Auctore quopiam attulit, explicat vocem ibi extantem in eodem caſu quo occurrebat. Unum tamen hic monendum, quod pro πίλων levi mutatione ſit legendum πιλῶν. Apud Heſych. legitur Γνάφαλος, πηλός. ſed ſcribendum iſthic πῖλος rectè monuit ὁ πάνυ Salmaſius: in- 149
telliguntur autem per πῖλοι οἱ ὑπὸ γνάθους κείμενοι, *pulvinaria tomento farta, quæ maxillis ſupponuntur in lecto*, quæ vulgo *cervicalia* vocantur.

Γνῶθι σαυτόν. ἀπόφθεγμα Χίλωνος. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ ὅ εἰσι κομπαζόντων.

Γνῶθι σαυτόν[1] καὶ, Τὸ νόμισμα παραχάραξον. παραγγέλματα Πυθικά. τουτέστι, τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπερόρα, καὶ παραχάραττε μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τὸ νόμισμα.

Γνώμα.[2] ὀλίγον ἐξωτέρω τῆς στρατηγίδος σκηνῆς χωρίον τι ὥσπερ ἀγορὰ ἀπεδέδεικτο, ὃ δὴ γνώμα προσηγορεύετο. ἐκεῖσε δὲ αἱ πρεσβεῖαι, καὶ αἱ ἀγγελίαι, καὶ ὅλα ἐγίνοντο. Γνώμας ἔλεγον, καὶ τὰς δημηγορίας.

——— ——— Ἀπὸ[3] τοῦ νῦν
Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας, ἢ σύ.

Γνωματεύων. διακρίνων. διαγινώσκων ἀκριβῶς. ἢ Γνωματεύω, τὸ βουλεύομαι. Ἕτερα διαλεγόμενοι, ἕτερα γνωματεύουσι.

Γνώμη. ἡ συνείδησις.

Γνώμη. σκέψις. ποιά τις διάθεσις. καὶ Γνώμων, ὁ συνετός. λέγεται δὲ καὶ γνώμων κανόνιόν τι μηχανικόν. καὶ δὴ καί τι σχῆμα γεωμετρικόν· καὶ διοπτρικοῦ ὀργάνου μέρος, καὶ δὴ καὶ ἀστρονομικοῦ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν τοῖς γνωμονικοῖς ὀργάνοις μάλιστα λαμβανόμενον.

Γνώμη. ἡ βουλή, καὶ ἡ προαίρεσις. Ὅτῳ θεία μὲν ἡ γνώμη περιόντι, εἰς θεοὺς δὲ ἡ μεταχώρησις. Ἀῤῥιανός. Γνώμη καὶ τὸ σκέμμα. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Πρῴην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφηρέθην
Ὑπ' ἀσκαλαβώτου.

καὶ τὴν δημηγορίαν ὁ αὐτός.

Γνώμη. Οὐδὲν[5] δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προέχων, δικαιότερα ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ.

Γνώμην ἐμήν. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην καὶ οἴησιν.

Γνώμη. παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· Γνώμας[6] βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς ἐπ' ὄμμασι. χαρὰν φησὶ τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνῃρῆσθαι. ταύτης οὖν τῆς χαρᾶς ἀπεῖρξα, δυσφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασιν. οὐκ ἔκλεψά φησι τὴν ὄψιν, ὥστε μὴ ὁρᾶν· ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δύσφορον γνώμην ἐπέβαλον, ὡς οἴεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα. τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἁμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας.

Γνώμην ἐμοί. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Γνωμίδιον. τὸ μικρὸν ἐνθύμημα.

Γνωμοδοτῶ. γνώμην δίδωμι.

Γνωμοτυπικῶς. γνωμολογικῶς.

Γνῶθι σαυτόν. *Noſce te ipſum.* Apophthegma Chilonis; quod dicitur in eos, qui plus æquo ſe jactant.

Γνῶθι σαυτόν. *Noſce te ipſum.* Et, *Nomiſma adultera.* Præcepta Pythica. Id eſt, opinionem vulgi contemne, & non veritatem, ſed nomiſma adultera.

Γνώμα. Locus quidam [in caſtris,] haud procul a prætorio diſtans, & fori uſum præbens, γνώμα vocabatur. Illic & legati & nuntii audiebantur, omniaque [negotia publica] expediebantur. Γνώμας etiam vocant conciones. [Ariſtophanes:] *Ab hoc tempore nemo pluribus concionibus vincet.*

Γνωματεύων. Dijudicans. Accurate dignoſcens. Diſcernens. Vel γνωματεύω, conſulto, delibero. *Aliud loquuntur, & aliud ſentiunt.*

Γνώμη. Conſcientia.

Γνώμη. Conſideratio. Quædam animi affectio. Et γνώμων, prudens, peritus. Dicitur etiam γνώμων regula quædam mechanica, ſive norma. Item figura geometrica, & dioptrici aſtronomicique inſtrumenti pars. Sic etiam vocatur ſtylus in inſtrumentis gnomonicis.

Γνώμη. Conſilium. Sententia. Mens. *Qui vivens mente erat divina, [mortuus] vero ad Deos migravit.* Arrianus. Γνώμη etiam ſignificat rem aliquam, quam animo meditamur. Ariſtophanes *Nubibus*: *Nuper etiam me turbavit ſtellio, cum rem magni momenti animo meditarer.* Idem etiam γνώμην vocat concionem.

Γνώμη. Sententia. *Nullum jus armis potentius eſt. Quiſquis enim potentia præſtat, & dicere & facere juſtiora ſemper videtur.*

Γνώμην ἐμήν. Secundum meam ſententiam & opinionem.

Γνώμη. Sententia. Sophocles *Ajace flagellifero: Ego vero crudele ejus gaudium irritum reddidi, falſa rerum ſpecie oculis ejus objecta.* Gaudium illud dicit, quod Ajax ex imaginaria cæde Græcorum conceperat. Hujus igitur gaudii fructu eum privavi, [inquit Minerva,] efficiens, ut ob mentis inſaniam falſa rerum ſpecies oculis ejus obverſaretur. Non, inquit, viſum ipſi ademi, ita ut nihil prorſus cerneret; ſed mentem inſania affeci, ita ut putaret ſe videre ea, quæ non videbat. Id autem non tam oculorum vitium eſt, quam mentis.

Γνώμην ἐμοί. Ut mihi videtur.

Γνωμίδιον. Sententiola. Sententia brevis.

Γνωμοδοτῶ. Conſilium do.

Γνωμοτυπικῶς. Gnomologice.

---

[1] Γνῶθι σαυτόν· καὶ, Τὸ νόμισμα παρ.] Vide Julianum Orat. VII. pag. 394. Paulum Leop. *Emendat.* lib. XVII. cap. XV. & Menagium ad Laertium *Diogene*, Segm. XX.

[2] Γνώμα. ὀλίγον ἐξωτ.] Vide quæ de hoc loco diſputat Salmaſius ad Solinum pag. 472. qui ex Hygino oſtendit, pro γνώμα hic ſcribi debere γρώμα.

[3] Ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν τῷ δήμῳ γν.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Nubibus*, pag. 152. (85. Ed. Baſ. *P.*) Apud Ariſtophanem tamen pes hodie redundat, quippe apud quem verſus hic ita legitur:

Ἐν τῷ δήμῳ γνώμας μεγάλας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

Delendum eſt τὸ μεγάλας, ut verſui modulus conſtet.

[4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 132. (68. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχ.] Quid hoc fragmentum ad vocem γνώμη?

[6] Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χ.] Locus hic eſt mutilus & turbatus, qui apud Sophoclem in *Ajace* pag. 4. rectius ſic legitur:

Ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς.

5. Verba sunt Dionis Cass. II. 979. 7–10. Reimar. II. 1521. quae in Variis Lectt. nos rettulit ad Bos. Animadv. ad Scriptt. Gr. p. 149." (Ω)

(Ω) Bos. Animadv. 149

Γνώμη. Ὀυδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον· πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προὔχων, δικαιότερα ἀεὶ καὶ λέγειν καὶ πράττειν δοκεῖ.] *Quid hoc fragmentum ad vocem* γνώμη? quærit Cl. Kuſterus. quod miror valde. facit omnino hoc fragmentum ad vocem γνώμη: nam hac pericopa voluit Auctor docere, vocem γνώμη etiam uſurpari pro ſententia, ſive eleganti dicto morali; atque adeo hoc exemplum ſubjunxit, quod continet hujuſmodi γνώμην.

Γνώμων.[1] τὸ ἐν τοῖς ἡλιοτροπίοις πηγνύμενον· ὅπερ ἐφεῦρεν Ἀναξίμανδρος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθήρων.

Γνώμονα[2] ἔλεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα τῷ ὄνῳ, δι' οὗ τὰς ἡλικίας ἐξήταζον. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κατηρτυκότα ἔλεγον.

Γνωρίζω. δοτικῇ. αἰτιατικῇ δὲ· Ἵνα μή τι ἄλλο ἢ ἐξ ὧν εὐεργετεῖ γνωρίσῃς Θεόν.

Γνωρίζω. γινώσκω. ἱστορῶ. Εἰ γὰρ ἐγώ σοι νῦν αὐτὸν γνωρίζω, πέπονθα τὸ τῆς παροιμίας, τὸ σὸν ὄναρ σοι διηγούμενος.

Γνώριμοι. φοιτηταί. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος γνωρίμους ἔσχε πλείους ἢ ἑξακοσίους.

Γνώσῃ[3] δὲ τοὺς τούτου τι καμοῦ μαθητάς. τούτου μὲν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης. δούλων ὀνόματα.

Γνῶσις. ὅτι πάντων ἡ γνῶσις ἢ ὁμοιότητί τινι καὶ ταυτότητι γίνεται· ἢ ἀνομοιότητι καὶ ἑτερότητι. τὸ γὰρ λευκὸν καὶ τῇ τοῦ λευκοῦ παραθέσει γνωρίζομεν, διότι ὅμοιον· καὶ τῇ τοῦ μέλανος. τὸ γὰρ ἐναντίον τῷ μέλανι λευκόν. καὶ τήν γε φύσιν τοῦ ταυτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου ἐν τῇ συστάσει ταύτης μεμίχθαι φασί.

Γνῶσις.[4] ἀντὶ τοῦ κρίσις· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος.

Γνῶσις.[5] Ἀῤῥιανὸς ἐν Παρθικοῖς περὶ Πάρθου Μαρσίρου. Οὐχὶ Ἀξιδάρου εἶναι, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ γνῶσιν. πρῶτος παραβαίνων τὰ ξυγκείμενα, ἔτυχε τῆς δίκης. ἀντὶ τοῦ τὴν αἰτίαν, τὴν ἀφορμήν.

+ Γνωσιμαχῆσαι. αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ μετανοῆσαι, μεταγνῶναι τὸ δίκαιον καὶ πρέπον. ἢ [6] τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, καὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἰσχύν. Οὐκοῦν οἱ πλεῖστοι ἐγνωσιμάχουν, καὶ μετεβάλλοντο. Ἀῤῥιανός· † Εἴ[7] τι Χοσρόης γνωσιμαχήσας, ὑποδύσεται τοῖς ἐκ Ῥωμαίων ξὺν δίκῃ ἀξιουμένοις.

Γνωστοί. φίλοι.

Γνωτός. ἀδελφός. καὶ Γνωτοί, ἀδελφοί. ἐν [8] Ἐπιγράμματι·

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης
　Δέχνυσο Πάν. ——————
Ὦ[9] φίλ' Οἰδίπους, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι
Προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
Νοσεῖτε πάντες· καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
Οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅς τις ἐξ ἴσου νοσεῖ.

Γνώμων. Sic vocatur ſtilus, qui in ſolariis figitur. Hunc invenit Anaximander, & in horologiis ſciothericis erexit.

Γνώμονα. Sic vocabant dentem, cujus indicio ætatem aſini aliorumque animalium cognoſcebant. Eundem quoque κατηρτυκότα appellabant.

Γνωρίζω. Dativo [junctum ſignificat, notum facio, declaro.] Accuſativo vero, [cognoſco.] *Ut Deum ex nulla alia re cognoſcas, quam ex beneficiis, quibus afficit homines.*

Γνωρίζω. Cognoſco. Viſo. Luſtro. [Item, indico, notum facio.] *Si enim eum tibi notum facere coner, id accidet mihi, quod proverbio dicitur, ut tuum tibi ſomnium narrem.*

Γνώριμοι. Diſcipuli. Pythagoras Samius diſcipulos habuit plures quam ſexcentos.

Γνώσῃ δὲ τοὺς τ. *Cognoſces vero etiam utriuſque noſtrum diſcipulos. Hujus quidem Phormiſius & Megænetus ſervus.* Hæc autem ſunt ſervorum nomina.

Γνῶσις. Cognitio. Res omnes cognoſcuntur vel ex ſimilitudine, &, ſi ita loqui liceat, identitate; vel ex diſſimilitudine & diverſitate. Album enim ex albi collatione cognoſcimus, quia utrumque eſt ſimile: vel ex collatione nigri. Album enim eſt nigro contrarium.

Γνῶσις. Pro κρίσις, judicium. Sic Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem.

Γνῶσις. Arrianus in Parthicis de Partho Marſiro inquit: *Hanc non eſſe Axidari, ſed ſuam ſententiam. Is autem, cum primus pactis non ſtetiſſet, debitas pœnas luit.*

Γνωσιμαχῆσαι. Cum accuſativo. Pœnitentia duci. Mutata ſententia ſequi id, quod juſtum eſt & decet. Vel ſuam infirmitatem & hoſtium potentiam agnoſcere. *Quamobrem plerique agnita virium ſuarum imbecillitate, ſententiam mutarunt.* Arrianus: *Si forte Chosroes agnita virium ſuarum imbecillitate, juſtis Romanorum poſtulatis cedere vellet.*

+ Dion. Hal. III. c. 57. V. 1. 560. IX. 1. V. III. p. 1738. Dion. Caſſ. plus semel.

Arrian. hoc voce utitur in H. Indic. XIII. p. 578.

Γνωστοί. Amici.

Γνωτός. Frater. Et γνωτοί, fratres. In Epigrammate: *Trium fratrum ex triplici venatione retia, Pan, accipe.* [Et γνωτά, nota. Sophocles:] *O miſerandi filii, quid petentes ad me acceſſeritis haud ignoro. Scio enim vos omnes morbo laborare. Et quamvis miſeri ſitis, nemo tamen veſtrum eſt, qui æque miſer ſit ac ego. Dolor enim veſter ad unum tantum & ſingulos veſtrum, non ad alium quenquam*

---

[1] Γνώμων. τὸ ἐν τοῖς ἡλιοτρ.] Eadem repetuntur infra v. Ἡλιοτρόπιον, ubi vide quæ diximus.

[2] Γνώμονα ἔλεγον τὸν βαλλ.] Vide quæ notavimus ſupra ad v. Ἀβολήτωρ.

[3] Γνώσῃ δὲ τοὺς τούτου τι καμοῦ μαθητάς] Locus hic apud Ariſtoph. *Ranis* pag. 257. (168. Ed. Baſ. *P.*) rectius ſic legitur:
Γνώσει δὲ τοὺς τούτου γε κἀμοῦ γ' ἑκατέρου μαθητάς.
Τούτου μὲν οὖν Φορμίσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ μανής.

[4] Γνῶσις. ἀντὶ τοῦ κρίσις· ὡς Δημ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἀῤῥιανὸς ἐν Παρθικοῖς περὶ Πάρθου Μαρσ.] Locus hic eſt obſcurus, & procul dubio mutilus; qui quomodo integritati ſuæ reſtituendus ſit, conſtare nobis poſſet, ſi hodie Arriani *Parthica* exſtarent.

[6] Ἢ τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθ.] Simili ſenſu vocem hanc exponit Enarrator Comici ad *Aves* pag. 567. Γνωσιμαχῆσαί ἐστι τὸ γνόντα ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι.

[7] Εἴ τι Χοσρόης γνωσιμαχήσας ὑποδ.] Fragmentum hoc auctius legitur ſupra v. Ἀπείραστον.

[8] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. xv. Epigr. 2. ut Portus obſervavit.

[9] Ὦ φίλ' Οἰδίπους, γνωτὰ κοὐκ ἀγν.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 151. ut Portus monuit. Apud Sophoclem tamen primus verſus ita legitur: Ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ &c. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται
Μόνον καθ' αὑτὸν, κοὐδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.

Γνύξ. ἐπὶ γόνατα.

Γνύρου. Ἀνάχαρσις υἱὸς ἦν Γνύρου, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος.

Γόγγρος. εἶδος ἰχθύος, ὃς ἐσθίει τῶν πολυπόδων τοὺς πλοκάμους.

Γογγύλιον. στρογγύλον. καὶ Γογγυλίζειν, ἀντὶ τοῦ μεταστρέφειν. [1] Ἀριστοφάνης·

Ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην.

αἱ γὰρ γυναῖκες, ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας ποιοῦσαι τὰς μάζας.

Γοδολίας. ὄνομα κύριον. καὶ [2] μηνός.

Γοερόν. θρηνῶδες. λυπηρόν. κατανυκτικόν. Καὶ γοεροῖο[3] γόοιο.

Γόης, γόητος. κόλαξ. περίεργος. πλάνος. ἀπατεών.

Γοητεία,[4] καὶ μαγεία, καὶ φαρμακεία διαφέρει· ἅπερ ἐφεῦρον Μῆδοι καὶ Πέρσαι. Μαγεία μὲν οὖν ἐστὶν ἐπίκλησις δαιμόνων ἀγαθοποιῶν δῆθεν, πρὸς ἀγαθοῦ τινος σύστασιν· ὥσπερ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως θεσπίσματα. Γοητεία δὲ ἐπὶ τῷ ἀνάγειν νεκροὺς δι' ἐπικλήσεως. ὅθεν εἴρηται ἀπὸ τῶν γόων καὶ τῶν θρήνων, τῶν περὶ τοὺς τάφους γινομένων. Φαρμακεία δὲ, ὅταν διά τινος σκευασίας θανατηφόρου πρὸς φίλτρον δοθῇ τινι διὰ στόματος. Μαγεία δὲ καὶ ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξατο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγὼγ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται. καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί.

Γολγοθά.[5] τόπος.

Γολιάθης. οὗτος Παλαιστῖνος ἦν ἀνὴρ παμμεγεθέστατος, πηχῶν τεσσάρων καὶ σπιθαμῆς, ὅπλα τῇ φύσει τοῦ σώματος ἀναλογοῦντα περικείμενος. ὁ αὐτὸς Γολιὰθ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ.

Γολόη. ὄνομα τόπου.

Γολόσσης. ὁ Νομάδων βασιλεύς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀσδρούβας.

Γομόρ. εἶδος μέτρου Ἑβραϊκοῦ.

Γόμορα. [6] τόπος τῶν Σοδόμων.

Γομφιασμός. ὁ συγκλασμός.

Γομφίους[7] ὀδόντας. κλειδώσεις. καὶ [8] Γομφιόδουπα

pertinet. At animus meus & civitatis, & mei ipſius, & ſimul tuam vicem dolet.

Γνύξ. Genibus flexis.

Γνύρου. Anacharſis fuit Gnyri filius, ex matre Græca vero natus.

Γόγγρος. Congrus, genus piſcis, qui polypodum cirros comedit.

Γογγύλιον. Rotundum. Teres. Et Γογγυλίζειν, convertere. [Et γογγύλη.] Ariſtophanes: *Velut ſubactam mulieri maſſam rotundam* [*apponere ſolent.*] Mulieres enim, ne videantur edaciores eſſe, maſſas rotundas faciunt, & ſic opinionem aliis præbent, ſe parum edere.

Γοδολίας. Godolias. Nomen proprium. Item nomen menſis.

Γοερόν. Luctuoſum. Triſte. Animum vellicans. *Et triſtis luctus.*

Γόης. Aſſentator. Ardelio. Præſtigiator. Impoſtor.

Γοητεία, μαγεία, & φαρμακεία, differunt: quæ tria Medi & Perſæ invenerunt. Μαγεία enim eſt evocatio dæmonum beneficorum, boni alicujus efficiendi cauſa: qualia ſunt Apollonii Tyanenſis præcepta & oracula. Γοητεία vero eſt, per quam animæ defunctorum ab inferis evocantur. Hinc dicta eſt ἀπὸ τῶν γόων, i. e. a lamentis & ejulatibus, qui circa ſepulcra audiuntur. Φαρμακεία vero dicitur veneficium, quo alicui pharmaca letalia, vel philtra præbentur. Magia vero & aſtrologia a Maguſæis [i. e. Perſis,] orta eſt. Perſæ enim ab indigenis Magog vocantur. Et Maguſæi ſunt iidem.

Γολγοθά. Golgotha. Locus ſic vocatus.

Γολιάθης. Goliathes. Hic fuit Palæſtinus, maxima corporis ſtatura præditus, quatuor cubitorum & ſpithamæ longitudinem implens, & arma corporis proceritati reſpondentia geſtans. Idem Hebraica lingua Goliath vocatur.

Γολόη. Nomen loci.

Γολόσσης. Guluſſa, Numidarum Rex. De eo vide in v. Ἀσδρούβας.

Γομόρ. Genus menſuræ Hebraicæ.

Γόμορα. Gomora. Locus prope Sodoma.

Γομφιασμός. Confractio [dentium.]

Γομφίους. Dentes molares. Septum dentium.

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 626. (435. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[2] Μηνός] In MSS. Pariſ. in caſu recto legitur μήν.

[3] Γοεροῖο γόοιο] Sic legitur in 2 MSS. Pariſ. itemque in alio quodam Cod. MS. quo Pearſonius uſus eſt. At priores Edit. corrupte exhibent γοεροῖο μόνοιο. Forte reſpexit Grammaticus noſter ad Homerum Il. Ω. v. 524. ubi legitur κρυεροῖο γόοιο.

[4] Γοητεία, καὶ μαγεία, καὶ φαρμ. διαφ.] Huc ſpectant verba Nicephori ad Syneſium *de Inſomn.* pag 363. Ἄλλο ἐστὶ γοητεία, καὶ ἄλλο μαγεία, καὶ ἄλλο φαρμακεία. Γοητεία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀπὸ τῶν ἐνύλων καὶ ἀκαθάρτων καὶ κακοποιῶν δαιμόνων ἐστὶν οὓς προσκαλουμένη. ἔχει δὲ καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν γόων, ὡς θρήνων ἄξια πράττουσα. Μαγεία δὲ ἐστὶν ἡ διὰ τῶν μέσων δαιμόνων, ἀΰλων τε καὶ ἐνύλων ἐνεργοῦσα. Φαρμακεία δὲ, ἡ διὰ βρώσεως ἢ πόσεως.

[5] Γολγοθᾶ. τόπος] Locus hic ex hiſtoria paſſionis Dominicæ ſatis notus eſt.

[6] Τόπος τῶν Σοδόμων] Legendum eſt procul dubio τόπος τις ἐγγὺς τῶν Σοδόμων.

[7] Γομφίους ὀδόντας. κλειδ.] Potius legerim, Γόμφους. ὀδόντας γομφίους. κλειδώσεις.

[8] Γομφιόδουπα χαλινά, ἐν Ἐπιγρ.] Locus hic depromptus eſt ex Epigrammate inedito, quod ex Cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Μαικιου.

Γομφιόδουπα χαλινά, καὶ ἀμφίτρητον ὑπεικτὴν
Κημὸν, καὶ γενύων σφίγκτορ' ἐϋρραφέα,
Τάν τ' ἐπιπλήκτειραν ἀπορρύτοιο διωγμοῦ
Μάστιγα, σκαιοῦ δῆγμά τ' ἐπιψελίου.

χαλινά, ἐν Ἐπιγράμματι· τὰ εἰς τοὺς γομφίους κλυποῦντα· τουτέστι, τὰς σιαγόνας.

Γομφίους. τοὺς προσθίους ὀδόντας. Ὁ δ' ὠχριάσας, γομφίους τε συγκρούσας, μή μοι χαρίζου φησί.

Γομφοπαγῆ[1] ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβέστατα. πολυσύνθετα. περὶ Αἰσχύλου Ἀριστοφάνης.

Γόμφοι. μύλοι. σφῆνες. δεσμά. ἄρθρα. σύνδεσμοι ὀδόντων.

Γόναλον.[2] Καὶ [3] κάλαμοι ἐνέκειντο ἐν τοῖς κρατῆρσιν οὐκ ἔχοντες γόνατα.

Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. τοὺς καὶ μέχρι γονέων ἀγνώμονας παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

Γονεία. ἡ γέννησις.

Γονοῤῥοίης. ὁ νοσῶν. οὗ ἡ γονὴ ἐκφέρεται ἀκουσίως, καὶ ἐκρέει.

Γονυκλινής. ἐπὶ γόνυ πεσών. Τήν τε γυναῖκα τοῦ βαρβάρου γονυκλινὴς ὢν ἐθεράπευσεν.

Γόνυ κνήμης ἔγγιον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων. ἔνιοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων παρέχειν τοῖς προσήκουσιν. ἐπεὶ ἐγγύτερον τὸ γόνυ.

Γονύων. γονάτων. Ξενοφῶν· Ἐνῆσαν δὲ καὶ κάλαμοι, γόνατα οὐκ ἔχοντες.

Γονυπετῆσαι. αἰτιατικῇ. προσκυνῆσαι.

Γόον. θρῆνον.

Γόρβορα. τόπος τις.

Γοργίας,[4] Χαρμαντίδου, Λεοντῖνος, ῥήτωρ, μαθητὴς Ἐμπεδοκλέους, διδάσκαλος Πώλου Ἀκραγαντίνου, καὶ Περικλέους, καὶ Ἰσοκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαντος τοῦ [5] Ἐλάτου· ὃς αὐτοῦ καὶ τὴν σχολὴν διεδέξατο· ἀδελφὸς δὲ ἦν τοῦ ἰατροῦ Ἡροδίκου. Πορφύριος δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς π' Ὀλυμπιάδος τίθησιν· ἀλλὰ χρὴ νοεῖν πρεσβύτερον αὐτὸν εἶναι. Οὗτος πρῶτος τῷ ῥητορικῷ εἴδει τῆς παιδείας δύναμίν τε φραστικὴν καὶ τέχνην ἔδωκε, τροπαῖς τε, καὶ μεταφοραῖς, καὶ ἀλληγορίαις, καὶ ὑπαλλαγαῖς, καὶ καταχρήσεσι, καὶ ὑπερβάσεσι, καὶ ἀναδιπλώσεσι, καὶ ἐπαναλήψεσι, καὶ ἀποστροφαῖς, καὶ παρισώσεσιν ἐχρήσατο. ἔπραττε δὲ τῶν μαθητῶν ἕκαστον μνᾶς ρ'. ἐβίω δὲ [6] ἔτη ρθ', καὶ συνεγράψατο πολλά.

Γόργια.[7] παρὰ Δωριεῦσι τὰ τῶν ὑποκριτῶν προσωπεῖα, [8] τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.

Γοργόνες τρεῖς γυναῖκες, αἳ τοσοῦτον εἶχον φοβερὰ

Et γομφιόδουπα χαλινὰ in Epigrammate vocantur fræna circa maxillas equorum reſonantia.

Γομφίους. Anteriores dentes. *Ille vero palleſcens, & dentes collidens, ne mihi, inquit, gratificeris.*

Γομφοπαγῆ ῥήματα. [Verba clavis compacta. Id eſt,] valde accurata, & ex multis vocibus compoſita. Sic Ariſtophanes de Æſchylo inquit.

Γόμφοι. Dentes molares. Cunei. Clavi. Vincula. Articuli. Dentium ſeries.

Γόναλον. Genu. *Inerant & crateribus calami, geniculis carentes.*

Γονεῦσιν ἀπειθεῖς. Sic apud Apoſtolum vocantur, qui erga ipſos etiam parentes ſeſe contumaces & ingratos præbent.

Γονεία. Generatio.

Γονοῤῥοίης. Qui ſeminis fluxu laborat.

Γονυκλινής. Qui in genua procumbit. *Barbari vero conjugem genibus flexis veneratus eſt.*

Γόνυ κνήμης ἔγγιον. *Genu crure propius.* De iis dicitur, qui ſe ipſos magis quam alios diligunt. Nonnulli vero [proverbium hoc intelligunt] de iis, qui propinquis ſuis officium aliquod præſtare potius tenentur, [quam aliis.] Genu enim [ſura] propius eſt.

Γονύων. Idem quod γονάτων. Genuum. Xenophon: *Inerant autem & calami geniculis carentes.*

Γονυπετῆσαι. Accuſativo jungitur. [Ad genua accidere.] Adorare.

Γόον. Luctum.

Γόρβορα. Gorbora. Locus quidam.

Γοργίας. Gorgias, Charmantidæ filius, Leontinus, Rhetor, Empedoclis diſcipulus, magiſter Poli Agrigentini, & Periclis, & Iſocratis, & Alcidamantis Elaitæ, qui & in Schola ipſi ſucceſſit. Fuit & frater Herodici medici. Quamvis autem Porphyrius eum ad Olympiadem LXXX. referat, ſciendum eſt tamen, eum antiquiorem eſſe. Hic diſciplinæ oratoriæ primus vim elocutionis tribuit, eamque in artem redegit; tropiſque, & tranſlationibus, & allegoriis, & hypallagis, & abuſionibus, & trajectionibus, & reduplicationibus, & repetitionibus, & apoſtrophis, & vocibus pariter deſinentibus uſus eſt. Idem a ſingulis diſcipulis centum minas exigebat. Vixit annos CIX. & multa ſcripſit.

Γόργια. Apud Dorienſes ita vocantur larvæ hiſtrionum tragicorum. Bos. Animadv. 149. ℞

Γοργόνες. Tres mulieres, quæ vultu erant ad-

Κέντρα τ' ἐναιμήεντα διωξίπποιο μύωπος,
    Καὶ πειστὸν ψήκτρης κνῆμα σιδηροδέτου.
Διπλοῖς ἡνιόχων ἀρύσμασιν, Ἴσθμιε, πρεφθὶς
    Δῶρα, Πόσειδον, ἔχοις ταῦτα παρὰ Στρατίου.

Si mihi otium nunc eſſet, tentarem loca Epigrammatis hujus partim corrupta emendare, partim obſcura illuſtrare. At cum per anguſtiam temporis id negatum mihi ſit, aliis provinciam hanc relinquo.

[1] Γομφοπαγῆ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ ἀκριβ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 251. (163. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Γόνατον] Imo, rectus ſingularis eſt γόνυ, vel γόνας: a quo deducitur plurale γόνατα; non vero a γόνατον.

[3] Καὶ κάλαμοι οὐκ.] Vide paulo inferius v. Γονύων, ubi fragmentum hoc Xenophonti tribuitur.

[4] Γοργίας] De eo vide Philoſtratum *de Vitis Sophiſt.* lib. I.

[5] Ἐλάτου] Imo Ἐλαΐτου. Patriam enim Alcidamas habuit Elæam, cujus gentile eſt Ἐλαΐτης. Vide quæ diximus ſupra v. Ἀλκιδάμας.

[6] Ἔτη ρθ'] Annos centum & octo ei tribuit Philoſtratus *de Vit. Sophiſt.* itemque Lucianus in *Macrobiis* pag. 917.

[7] Γόργια] Scribendum eſt γοργεῖα, ut apud Etymologum.

[8] Τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγ.] Lege, τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγικῆς; vel τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.

℞ Bos. Animadv. 149.

Γόργια παρὰ Δωριεῦσι τὰ τῶν ὑποκριτῶν προσωπεῖα, τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.] Pro poſtremis verbis τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν legit V. D. τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγικῆς, vel τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τραγῳδῶν. neſcio quo fine: omnia enim ſana ſunt. οἱ ἀπὸ τῆς σκηνῆς eleganti locutione, qua præpoſitio cum ſuo caſu loco adjectivi apponitur ſubſtantivo, dicuntur *Scenici*. ſic mox in voce Γοργὼν Suidas ſimilem habet loquutionem, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος pro *urbano* vel *civi*. ſic Athen. l. I. οἱ ἀπὸ παιδείας ſunt *viri docti*, eodem modo quo Lat. dicitur *ſervus ab ergaſtulo: homo de foro: homo de villa & rure.* Vide Vechneri Hellenolexiam pag. 129.

τὰ πρόσωπα, ὡς τοὺς ὁρῶντας θνήσκειν· ὧν μίαν ἀνελεῖν λογχοδρεπάνῳ τὸν Περσέα.

Γοργόνες[1] Τιθράσιαι. Τίθρασος ποταμὸς, ἢ τόπος Λιβύης, ἔνθα αἱ Γοργόνες διέτριβον.

Γοργών. [2] Ἀριστοφάνης·

Καὶ γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.

ὡσεὶ ἔλεγεν, οἴδημα ἐποίησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· παρ' ὑπόνοιαν. θέλων γὰρ εἰπεῖν, καὶ ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλην ἐποίησεν, ἔφη, Γοργόνα ἐξήγειρε. Καὶ Αἰλιανός· Καὶ ἐνέκειντο αὐτῷ, τὴν ἐξ αὐτοῦ προφέροντες καὶ [3] προσιόντες, ὡς εἰπεῖν, Γοργόνα, [4] κατεσίγασαν. ἀλλ' ὡς περίλαλον ὄντα καὶ ἰταμόν. [5] λέγει δὲ περὶ Διοπείθους τοῦ Ἀθηναίου, ὃς νόμον εἰσάγει, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μείναντα τοῦτον τεθνάναι. οὗτος οὖν ὠψίσθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν ἐν τῷ Πειραιεῖ, καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγουσι. διὰ τοῦτο λέγει, προσιόντες Γοργόνα. [6] καὶ σκώπτων ὁ αὐτὸς Μόρσιμον καὶ Μελάνθιον φησί.

Γοργόνες.[7] ἀντὶ τοῦ φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν.

Γοργόνειον. προσωπεῖον. καὶ Γοργόνη, ἡ Γοργώ.

Γοργολόφας.[8] ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργοῦς τὴν περικεφαλαίαν ἔχουσα ἡ Ἀθηνᾶ.

Γοργόνωτον.[9] περιφραστικῶς τὴν ἀσπίδα, τὴν ἔχουσαν Γοργόνα.

Γοργός. ἀντὶ τοῦ φοβερός. Ἀμάχιος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ἤκμαζεν, [9] ἄρχων μικρᾶς πόλεως, Ἕλλην γοργός.

Γόργος,[11] ὁ Μεσήνιος, οὐδενὸς ἦν δεύτερος Μεσσηνίων πλούτῳ καὶ γένει· διὰ δὲ τὴν ἄθλησιν κατὰ τὴν ἀκμὴν πάντων ἐνδοξότατος ἐγεγόνει τῶν περὶ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας φιλοστεφανούντων. καὶ γὰρ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν τοῦ λοιποῦ βίου προστασίαν, ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν στεφάνων, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν καθ' αὐτόν. καὶ μὴν ὅτε καταλύσας τὴν ἄθλησιν ἐπὶ τὸ πολιτεύεσθαι καὶ τὸ πράττειν τὰ τῆς πατρίδος ὥρμησε, καὶ περὶ τοῦτο τὸ μέρος οὐκ ἐλάττω δόξαν ἐφέρετο τῆς πρότερον ὑπαρχούσης αὐ-

eo terribili, ut qui eas aſpicerent, morerentur. Harum unam Perſeus haſta falcata interfeciſſe dicitur.

Γοργόνες Τιθράσιαι. Gorgones Tithraſiæ. Tithraſus, fluvius, vel locus in Africa, ubi Gorgones degebant.

Γοργών. Gorgon. Ariſtophanes: *Et Gorgonem excitavit ex clypeo.* Perinde eſt ac ſi dixiſſet, tumorem fecit in capite. Præter expectationem [autem hæc a Comico dicta ſunt.] Cum enim dicere vellet, *ictu tuber excitavit*; ait, *Gorgonem excitavit.* Et Ælianus: *Et inſtabant ei, ſuam ipſi objicientes & intentantes, ut ita loquar, Gorgonem, & ita homini cæteroqui garrulo & impudenti ſilentium impoſuerunt.* Loquitur [hic Ælianus] de Diopithe Athenienſi, qui legem tulerat, ut civi in Pyræo pernoctare capitale eſſet. Sed cum ipſe aliquando invitus opprimente veſpera in Pyræo noctem manſiſſet, inimici eum lege ſua capitis accuſarunt. Propterea dicit προσιόντες Γοργόνα, i. e. Gorgonem objicientes. Idem etiam Morſimum & Melanthium Comice ridet.

Γοργόνες. Sic vocantur homines valde guloſi & voraces.

Γοργόνειον. Larva, [quæ Gorgonem refert.] Et Γοργόνη, idem quod Γοργώ.

Γοργολόφας. Sic dicitur Minerva, caput Gorgonis pro galea in capite geſtans.

Γοργόνωτον. Sic periphraſtice clypeum vocat, qui Gorgonem habet.

Γοργός. Terribilis. Amachius Juliani tempore floruit, urbis parvæ præſes, & religionis gentilium aſſertor acerrimus.

Γόργος. Gorgus Meſſenius opibus ac generis ſplendore Meſſeniorum nulli ſecundus, quod ad athleticam vero laudem attinet, in adoleſcentia omnium, qui in gymnicis ludis coronæ ſtudio decertant, celeberrimus fuit. Nam & formæ dignitate, & totius vitæ exteriore cultu, præterea etiam coronarum numero nulli ætatis ſuæ concedebat. Quinetiam poſtquam relictis certaminibus gymnicis ad rempubl. & negotia patriæ tractanda ſe contulit, hac quoque ex parte non minorem quam ex ante acta vita gloriam retu-

---

[1] Γοργόνες Τιθράσιαι] Ariſtophanes *Ranis* pag. 234.

Διασπαράξονται Γοργόνες Τιθράσιαι.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

2 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 426. (306. Ed. Baſ. *P.*)

3 Προσιόντες] Vox hæc mendo laborat, cujus loco ſcribendum eſt προσείοντες, ut Portus recte monuit.

4 Κατεσίγασαν. ἀλλ' ὡς περίλ.] Probo conjecturam doctiſſimi Perizonii ad fragmenta Æliani, qui ſublata στιγμῇ locum hunc ſic legendum eſſe monet: κατεσίγασαν ἄλλως περίλαλον &c.

5 Λέγει δὲ περὶ Διοπείθους τοῦ Ἀθην.] Vide infra v. Διοπείθης, & v. Ὠψίσθη.

6 Καὶ σκώπτων ὁ αὐτὸς Μόρσ.] Hæc verba de Ariſtophane intelligenda ſunt, & proinde collocanda ante fragmentum Æliani. Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 684.

6 Γοργόνες. ἀντὶ τοῦ φοβεροὶ εἰς γαστριμαργίαν] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtoph. *Pace* pag. 684. Γοργόνες, ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι &c. Vide ibi veterem Enarratorem.

7 Γοργολόφας] Scribendum eſt γοργολόφα, ut Portus etiam monuit. Ariſtophanes *Equit.* pag. 355. (251. Ed. Baſ. *P.*)

Ἡ γοργολόφα σ' ἐκέλευσε τουτὶ φαγεῖν.

Huc reſpexit Suidas: ſed qui τὸ σ', quod eliſo τῷ ε dictum eſt pro σὲ, male cum γοργολόφα conjunxit, & ſic vocem γοργολόφας inde effinxit. Dicitur quidem etiam γοργολόφας, unde vocativus γοργολόφα legitur apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* pag. 398. (284. Ed. Baſ. *P.*) ſed id cum ſit maſculini generis, non poteſt eſſe epithetum Minervæ, de qua Ariſtophanes hic loquitur.

8 Γοργόνωτον. περιφραστικῶς τὴν ἀσπ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 424. (304. Ed. Baſ. *P.*)

Φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.

Vide ibi veterem Enarratorem.

9 Ἄρχων μικρᾶς πόλεως] Supra v. Ἀμάχιος plenius legitur, ἄρχων μικρᾶς πόλεως Φρυγίας. Sed fallitur Suidas, quoniam Amachius totius Phrygiæ præſes fuit. In errorem eum induxerunt verba hæc Socratis *Hiſtor. Eccleſ.* lib. III. cap. XV. Ἐν γοῦν τῇ Μηρῷ πόλει τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας ἄρχων ἦν Ἀμάχιος, τὸν τῇδε ἱερὸν ἀνοιγῆναι προστάξας &c. Locum enim hunc ita intellexit Suidas, ac ſi Amachius Meri tantum urbis præſes fuerit; deceptus procul dubio a vocula peccante ἦν, quæ vel delenda eſt, vel mutanda in ὤν, ut Valeſius recte monuit. Senſus enim illorum verborum eſt, Amachium præſidem Phrygiæ in urbe iſtius provinciæ Mero templum aperiri juſſiſſe &c. Porro ex hoc loco etiam colligitur, Suidam initio forſan ſcripſiſſe, ἄρχων Μηροῦ πόλεως: ſed librarii poſtea τὸ Μηροῦ in μικρᾶς mutaſſe videntur.

10 Γόργος, ὁ Μεσήνιος, οὐδενὸς ἦν δεύτ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ etiam leguntur in Excerptis ex Polybio, a Valeſio editis, pag. 13. unde Suidas ea deſcripſit.

τῷ. πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ συνετώτατος εἶναι νομιζόμενος περὶ τὴν πολιτείαν.

Γοργῶπις.[1] γοργόφθαλμος.

Γοργωπὸν ἕδραν. φοβερὰν καθέδραν.

Γοργύνη.[2] δεσμωτήριον ὑπόγειον. [3] ἢ ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς κακοπράγμονος.

Γοργύρα.[4] τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα. οὕτω Δείναρχος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι.

Γορδίειον. πόλις. καὶ Γορδιηνὸς, ὄνομα κύριον.

Γορδιαῖος. μὴν ὁ Σεπτέμβριος κατὰ Μακεδόνας.

Γορτύνη. πόλις Κρήτης· ἀπὸ ἥρωος Γόρτυος. καὶ Γορτύνιος, ἀπὸ τόπου.

Γόρτυς. ὄνομα νήσου.

Γουνάσομαι. λιτανεύσω. παρακαλέσω.

> Οὐκέτι[5] γουνάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἐμαυτῷ
> Κλαύσομαι. ————————

Γοῦνδας.[6] τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γουνδίον.

Γουνῷ[7] ἀλωῆς. ἐν τῷ γονιμωτάτῳ καὶ καρπίμῳ χωρίῳ τῆς γῆς.

Γώβαρις. ὄνομα κύριον.

Γωβρύας. ὄνομα κύριον.

Γωνία. ἡ τοῦ οἴκου. καὶ [8] γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ ἔστι γνήσιος· Κάμψαντι, φησὶ, τοῦ τείχους, ὦ βουλὴ, ἐστὶ γωνιασμὸς ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρία πάνυ πολλή. καὶ Γωνιασμοὺς, ἀποφυγὰς, ἀπαγωγάς. [9] Ἀριστοφάνης· Ἔδειξα τούτοισι λεπτῶν κανόνων εἰσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμούς.

Γωνίᾳ ἀπορθῶσαι. τὸ ἐν γωνίᾳ ὑπό τινος περανθῆναι.

Γώνυμος. ὁ φερώνυμος.

Γωρυτός. θήκη τόξων. [10] Καὶ κατὰ γωρυτοῦ παρηρτημένοι τρεῖς ἢ πλείους ἄκοντες, πλατεῖς μὲν αἰχμὰς, οὐκ ἀποδέοντες δὲ δοράτων μέγεθος. Καὶ αὖθις· Καὶ γωρυτοὺς πλήρεις ὀϊστῶν.

Γράμματα. τὰ γράμματα Φοίνικες εὗρον πρῶτοι· ἔνθεν καὶ Φοινίκεια ἐκλήθησαν· καὶ τὸν Κάδμον φασὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι. ἰατρικὴν δὲ ὁ Ἆπις ὁ Αἰγύπτιος. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ηὔξησε τὴν τέχνην.

Γραμματεύς.[11] οὗτος πράξεως μὲν οὐδεμιᾶς ἦν κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ

lit. Nam & plurimum abeſſe videbatur ab illo ſtupore, qui athletas fere comitari ſolet; & ad res gerendas gnaviſſimus ac prudentiſſimus in Republ. habebatur.

Γοργῶπις. Gorgoneos oculos habens.

Γοργωπὸν ἕδραν. Terribilem ſedem.

Γοργύνη. Carcer ſubterraneus. A populo quodam Atticæ malo & improbo.

Γοργύρα. Locus ſub terra fodiendo excavatus. Sic Dinarchus, & Herodotus, & alii.

Γορδίειον. Gordieum, urbs. Et Gordienus, nomen proprium.

Γορδιαῖος. Gordiæus. Menſis September apud Macedones.

Γορτύνη. Gortyne, urbs Cretæ, ab Herce Gortye. Et Gortynius, nomen [a loco deductum.]

Γόρτυς. Gortys. Inſulæ nomen.

Γουνάσομαι. Genibus flexis orabo. Suppliciter precabor. *Haud amplius ſupplicibus precibus orabo inhumanam* [*puellam,*] *neque ſortem meam deplorabo.*

Γοῦνδας. Idem, quod apud nos dicitur γουνδίον.

Γουνῷ ἀλωῆς. In agro admodum fertili & fructifero.

Γώβαρις. Gobaris. Nomen proprium.

Γωβρύας. Gobryas. Nomen proprium.

Γωνία. Angulus domus. Et γωνιασμὸς, curvitas anguli. Lyſias in oratione contra Lyſitheum, ſi modo is verus ejus auctor eſt: *Flectenti* [*ad hanc partem iter,*] *Senatores,* [*apparet*] *angulus muri ad ſiniſtram, & in loco valde ſpatioſo.* Et γωνιασμοὺς, effugia, fallacias, fraudes. Ariſtophanes: *Docui eos ſubtilium regularum uſum, & verborum fallacias.*

Γωνίᾳ ἀπορθῶσαι. In angulo ab aliquo ſubigi, vel permoli.

Γώνυμος. Qui vere nomen aliquod gerit.

Γωρυτός. Pharetra. *Et ex pharetra tria vel plura jacula dependent, quæ latas habent cuſpides, nec ab haſtis magnitudine differunt.* Et iterum: *Et pharetras plenas ſagittis.*

Γράμματα. Literas Phœnices primi invenerunt (unde etiam Phœniciæ dictæ fuerunt,) eaſque Cadmum in Græciam primum intuliſſe ferunt. Apis vero Ægyptius artem medicam [invenit:] quam Æſculapius auxit.

Γραμματεύς. Scriba. Hic ipſe quidem nullius negotii publici adminiſtrandi poteſtatem πραττόμενα. ὁ δ' ἀντιγραφεὺς καὶ οὗτος [1] ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ Βουλῇ ὠνόμασται.

---

[1] Γοργῶπις] Eſt epithetum Minervæ apud Sophoclem in *Ajace* pag. 27. ut Portus monuit.

[2] Γοργύνη] Scribe γοργύρη: quæ vox aliquoties occurrit apud Herodotum lib. III. Vide etiam Euſtath. ad Homerum pag. 1688.

[3] Ἢ ἀπὸ δήμου τ' Ἀττικῆς κακοπρ.] Hæc non pertinere puto ad vocem Γοργύρη, ſed alio referenda eſſe.

[4] Γοργύρα. τὸ κατὰ γῆς ὄρ.] Ex Harpocratione.

[5] Οὐκέτι γουνάσομαι τὴν βάρβ.] Epigramma integrum, ex quo verba hæc decerpta ſunt, exſtat Anthol. lib. VII. pag. 613.

[6] Γοῦνδας. τὸ παρ' ἡμῖν λεγ. γουνδ.] Vide Meurſium in Gloſſario v. Γοῦνα, qui pro γοῦνδας & γουνδίον hic legendum putat γοῦνας & γουνίον.

[7] Γουνῷ ἀλωῆς. ἐν τῷ γονιμ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. I. v. 530.

[8] Γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσ.] Eadem habet Harpocratio; ſed brevius.

[9] Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 257. (168. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi locus hic paulo aliter legitur.

[10] Καὶ κατὰ γωρυτοῦ παρηρ. ———— δοράτων μέγεθος] Fragmentum hoc legitur apud Joſephum *de Bello Jud.* lib. III. pag. 836.

[11] Γραμματεύς. οὗτος πράξ.] Confer Harpocrationem h. v. itemque Petitum *de Legibus Attic.* pag. 257.

Γραμματεύς. ὁ νοτάριος. Τὸν [2] τῶν ἀπορρήτων γραμματέα ἀσηκρῆτις καλοῦσι τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. κληρωτοὶ [3] δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς, γράφοντες τὰ δημόσια. οὐδενὸς δὲ ἦσαν οἱ γραμματεῖς οὗτοι κύριοι, ἀλλ' ἢ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγνῶναι.

Γραμματείδιον, καὶ γραμματεῖον. τὸ συμβόλαιον. Γραμμάτιον δὲ, τὸ μικρὸν γράμμα. Ἔνθεν μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον καὶ γραμματεῖα βασιλικὰ, οἷς τῶν πατρικίων τιμὴν δωρούμενα.

Γραμματεῖον. διδασκαλεῖον. Ἅτε προηγμένος ἀνελπίστως ἐκ τοῦ γραμματείου, καὶ τῆς τοιαύτης διαθέσεως, πολὺς ἐπέπνει.

Γραμματείας. ἐξαριθμήσεις. [4] Δαβίδ· Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας· ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου.

Γραμματιστής. ὁ τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκων. Γραμματικὴ δέ ἐστιν ἐπιστήμη τοῦ ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν. Ὁ δὲ [5] ἐς γραμματιστοῦ ἐφοίτησε παρὰ Ἀντιοχεῦσιν. Καὶ αὖθις· Οὐδὲ τὰ πρῶτα παρὰ τοῖς γραμματισταῖς ἐκμεμαθηκὼς στοιχεῖα. Καὶ αὖθις· Οὐ γὰρ [6] ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα καὶ ταῦτα κακῶς γράψαι.

Γραμματοκύφων. ἀντὶ τοῦ ταπεινὲ γραμματεῦ. κυρίως γὰρ κύφων τὸ ξύλον καλεῖται. [7] Δημοσθένης καὶ ἄλλα σκώπτει τὸν Αἰσχίνην, καὶ γραμματοκύφωνα αὐτὸν καλεῖ· ὃν καὶ υἱὸν εἶναί φησιν ὄνομα Τρόμητος, διδασκάλου δὲ τῶν πρώτων γραμμάτων.

Γραμμή. [8] Γραμμή ἐστιν ἐπιφανείας πέρας· ἢ μῆκος ἀπλατὲς, τὸ μῆκος μόνον ἔχον. καὶ ἡ ἀρχὴ, ἡ ἀφετηρία, ἡ βαλβίς. [9] Ἀριστοφάνης· Γραμμὴ δ' αὑτηΐ. ἀντὶ τοῦ ἀρχὴ, ἀφετηρία, ἡ λεγομένη βαλβίς. ἐκ μεταφορᾶς τῶν δρομέων.

Πρόβαινε νῦν ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὑτηΐ.

Γράσος. ἡ δυσοσμία τῶν τράγων. καὶ Γράσων ἄνθρωπος. ὁ δύσοσμος. [10] Τῷ Γράσωνι μὴ ὀργίζου.

Γρατιανός. [11] Οὗτος ὡς ἐπύθετο τὴν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελευτὴν, αὐτίκα πρὸς τὴν ἑῴαν Ῥώμην διέθει, καὶ καταγνοὺς τῆς τοῦ θείου Οὐάλεντος τῆς περὶ τοὺς Χριστιανοὺς ὠμότητος, τοὺς μὲν ὑπ' ἐκείνου ἐξορισθέντας διὰ ταχέων ἀνεκαλεῖτο, οὐσίας τε

habebat, ſed Senatui & populo prælegebat ea, quæ gerebantur. Idem etiam ἀντιγραφεὺς vocabatur, quod acta Senatus ſcriptis mandaret.

Γραμματεύς. Scriba. Notarius. Scribam arcanorum Romani *a ſecretis* vocant. † Tres erant ſcribæ [apud Athenienſes,] qui ſorte creabantur, & acta publica ſcribebant. His nullius rei gerendæ poteſtas data erat, præterquam ſcribendi & prælegendi.

Γραμματείδιον, & γραμματεῖον. Tabula contractus. Γραμμάτιον vero, litera parva. *Inde vero & aurum & argentum & diplomata regia, quibus Patriciorum dignitas conferebatur, [attulerunt.]*

Γραμματεῖον. Ludi literarii. *Magnum præ ſe ferebat faſtum, utpote qui præter ſpem ex ludo literario prodierat.*

Γραμματείας. Enumerationes. David: *Quamvis iis omnibus enumerandis impar ſim, tamen in potentia Domini intrabo.*

Γραμματιστής. Literator. Sive, qui prima elementa docet. Grammatica vero eſt legendi & ſcribendi ſcientia. *Ille vero apud Antiochenſes ludum literatoris frequentavit.* Et iterum: *Qui ne prima quidem elementa apud literatores didicerat.* Et iterum: *Ludum enim literatoris frequentans nihil aliud didicit, niſi literas eaſque male pingere.*

Γραμματοκύφων. Vilis ſcriba & literator. Proprie enim κύφων appellatur collare ligneum, [cui cervices maleficorum illigantur.] Demoſthenes tum aliis dicteriis Æſchinem inſectatur, tum etiam γραμματοκύφωνα eum vocat: quem etiam filium eſſe dicit Trometis cujuſdam literatoris.

Γραμμή. Linea. Linea eſt ſuperficiei finis; aut longitudo ſine latitudine, [aut] ſolam tantum longitudinem habens. Item, principium, carceres, & locus, unde curſores ad curſum emittebantur. Ariſtophanes: *Progredere nunc, mi anime: hi enim ſunt carceres.*

Γράσος. Fœtor hircorum. Et Γράσων ἄνθρωπος, homo male olens. *Hircũ olenti ne iraſcaris.*

Γρατιανός. Gratianus. Hic audita Valentis patrui morte, protinus Conſtantinopolin petiit, damnataque ſævitia, qua adverſus Chriſtianos uſus fuerat, primum quidem cunctos, qui a Valente in exilium miſſi erant, celeriter revocavit, bonaque eis reſtituit, ac damαὐτοῖς ἀποδιδοὺς, καὶ θεραπεύων τὰς βλάβας· πᾶσι δὲ νόμον παρεῖχεν ἀδεῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐν ταῖς ἰδίαις Ἐκκλησίαις συνάγεσθαι. μόνους δὲ τῶν εὐκτηρίων εἴργεσθαι Εὐνομιανοὺς, Φωτεινιανοὺς, Μανιχαίους. † Ὅτι ἐν τῷ περιπάτῳ ἔφιπποι στῆλαι ἵσταντο Γρατιανοῦ, Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ Θεοδοσίου, καὶ κυρτοῦ Φιρμιλιανοῦ πρὸς γέλωτα.

---

[1] Ἀπὸ τοῦ γράφειν] Imo ἀπὸ τοῦ ἀντιγράφειν.

[2] Τὸν τῶν ἀπορρήτων γραμματέα ἀσηκρ. καλοῦσι τὸ ἀξ. Ῥωμ.] Procopius *de Bello Perſ.* lib. II. cap. VII. Ἐτύγχανε γὰρ Ἰουστινιανὸς βασιλεὺς Ἰωάννην τε τὸν Ῥουφίνου καὶ Ἰουλιανὸν τὸν τῶν ἀπορρήτων γραμματέα πρέσβεις παρὰ Χοσρόην στείλας. Ἀσηκρῆτις καλοῦσι τοῦτο τὸ ἀξίωμα Ῥωμαῖοι. Σήκρητα γὰρ καλεῖν τὰ ἀπόρρητα νενομίκασιν. Ex hoc loco Suidæ verba deprompta eſſe apparet.

[3] Κληρωτοὶ δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, de ſcribis veterum Athenienſium intelligenda ſunt: quod ideo moneo, ne quis forte hæc ad inſtituta Romanorum, quorum mentio proxime præcedit, referenda eſſe putet. Solet enim ſæpe Suidas excerpta de rebus diverſiſſimis abſque ulla nota diſtinctionis uni voci ſubjicere: quæ res incautum Lectorem facile decipere poteſt.

[4] Δαβίδ] Pſalm. LXX. v. 16. ubi vide Theodoretum.

[5] Ὁ δὲ ἐς γραμματιστοῦ ἐφοίτησε παρὰ Ἀντιοχ.] Procopius *de Bello Perſ.* lib. II. cap. VI. Ὁ δὲ Παῦλος οὗτος ἐτέθραπτο μὲν ἐν γῇ τῇ Ῥωμαίων, καὶ εἰς γραμματιστοῦ παρ' Ἀντιοχεῦσιν ἐφοίτησεν. Hinc Suidæ verba deprompta ſunt.

[6] Οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμμ.] Hæc ſunt verba ejuſdem Procopii de Joanne Cappadoce, lib. I. *de Bello Perſ.* cap. XXIV. pag. 70. Vide etiam infra v. Ἰωάννης ὁ Καππαδ. ubi hic ipſe locus repetitur.

[7] Δημοσθένης] Locus Demoſthenis, ad quem Suidas hic reſpicit, exſtat in oratione pro Cteſiphonte pag. 343.

[8] Γραμμή ἐστιν ἐπιφ.——τὸ μῆκος μόνον ἔχον] Hæc ſunt verba Laertii *Zenone*, Segm. CXXXV. ut Pearſonius obſervavit.

[9] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 394. (281. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Marc. Anton. lib. I. §. 28. ſed ubi legitur, Τῷ γράσωνι μήτι ὀργίζῃ, i. e. *Num ſuccenſes ei, qui hircum olet?*

[11] Γρατιανός. οὗτος ὡς ἐπύθετο τὴν τοῦ Οὐάλεντος τοῦ θείου τελ.——Μανιχαίους] Hæc leguntur in Excerptis ex Joanne Antiocheno, a Valeſio editis, pag. 846. unde Suidas ea deſcripſit.

Γραῦς. καὶ ἡ ἄνθρωπος· καὶ[1] ὁ ἀνώτατος ἀφρὸς ἐν τῷ ὑπερζεῖν τὰ ὄσπρεια γινόμενος. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

--- Πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
Αὗται ποιοῦσι. ———

ποιητικῶς δὲ γρηῦς λέγεται.

Ἡ γρηῦς, ἡ χερνῆτις, ἡ γυρὴ πόδας,
Πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος Παιωνίου,
Ἦλθεν[2] ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ.

Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει. ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

Γραῦς ὥς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον
Ἕξεις.

ἐπὶ τῶν ἀξίως τὰ ἔσχατα πασχόντων· παρόσον οἱ γεγηρακότες ἵπποι εἰς τὰς χαράδρας κρημνίζονται κα ἐμβάλλονται.

Γραῦς[3] σέριφος. ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀγρίας ἀκρίδος, ἣν καλοῦσι γραῦν σέριφον καὶ μάντιν.

Γραῦς χορεύει. ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων. ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν. καὶ, Γραῶν ὕθλοι. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

Γραφάς. δικαστήρια. κατηγορίας.

Γραφή τε καὶ Λευκαῖος οὐ ταυτόν. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γραφόντων.

Γράφεται. ἀντὶ τοῦ γράφει. ἢ κατηγορεῖ.

Γραφεύς. ὁ ζωγράφος.

Ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

τοιαῦτα γὰρ ἐν τοῖς μνήμασιν ἔγραφον. καὶ Δημοσθένης γράφειν, τὸ ζωγραφεῖν.

Γράφειν ἐς τάχος. οὕτω λέγεται κατὰ διαστολήν. Προκόπιος· Τὴν ἐς τάχος γράφουσαν μοῖραν.

Γραφή. ἡ περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων οὐκ ἐπιτηδείων εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἵ τινες γραφαὶ παρανόμων καλοῦνται.

Γραφή.[4] δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα. οὐ μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος ἢ νόμου κατηγορῇ τις, παρανόμων γραφὴν ἀποφέρεσθαι λέγεται· ἀλλὰ καὶ

na reſarcivit. Deinde vero lege lata cujuſcunque religionis hominibus permiſit, ut ſecure ac libere conventus in Eccleſiis propriis agerent. Solis Eunomianis, Photinianis, ac Manichæis conventicula ademit. † In Peripato erectæ erant ſtatuæ equeſtres Gratiani, Valentiniani, Theodoſii, & Phirmiliani gibbi riſus gratia.

Γραῦς. Anus. Item ſpuma, quæ in ſumma olla leguminibus bullientibus cernitur. Ariſtophanes *Pluto: Ollæ hæ longe aliter comparatæ ſunt, quam aliæ.* Poetice vero pro γραῦς dicitur γρηῦς. *Anus paupercula, curvos habens pedens, ob celebrem famam aquæ Pæoniæ baculo querno innixa, & ægre moliens gradum, aliquando acceſſit.*

Γραῦς ἀνακροτ. *Anus ſubſultans multum pulveris excitat.* De iis, qui propter uſum rerum magnas turbas excitant.

Γραῦς ὥς τις ἵππ. *Anus velut equus in torrente ſepulcrum habebis.* Dicitur de iis, quibus merito peſſimus vitæ exitus contingit. Equi enim ſenio confecti in torrentes & foſſas præcipitantur.

Γραῦς σέριφος. *Anus ſeripha.* Dicitur de ea, quæ in virginitate conſenuit. Per tranſlationem ductam ab agreſti locuſta, quam anum ſeripham & mantin vocant.

Γραῦς χορεύει. *Anus ſaltat.* De iis dicitur, qui aliquid faciunt, quod ætatem ipſorum non decet. Adoleſcentulas enim decet ſaltare. Et, *Nugæ aniles.* Proverbium, quod dicitur de iis, qui nugas temere effutiunt.

Γραφάς. Judicia. Accuſationes.

Γραφὴ καὶ Λευκ. *Scriptura & Leucæus non ſunt idem.* De iis dicitur, qui diſſimilia ſcribunt.

Γράφεται. Scribit, vel, accuſat.

Γραφεύς. Pictor. *Qui mortuis lecythos pingit.* Hujuſmodi enim picturas in monumentis pingebant. Et Demoſthenes τὸ γράφειν dixit pro ζωγραφεῖν, i. e. pingere.

Γράφειν ἐς τάχος. Notis ſcribere. Sic dicitur per diaſtolen [pro ταχυγραφεῖν.] Procopius: *Partem celeriter ſcribentem.*

Idem fragm. longe plenius ap. Schol. Demosth. IV. p. 54. quasi ex Xenoph. Hist. Ἑλ. citari notavit Porsonus.

Γραφή. Accuſatio criminum publicorum, & aliorum delictorum. Inſtituuntur autem & accuſationes ob leges & decreta, quæ perperam lata & facta videntur: quæ actiones παρανόμων vocantur.

Γραφή. Actionis publicæ nomen. Non ſolum autem cum quis decretum aut legem aliquam accuſat, γραφὴν παρανόμων ἀποφέρεσθαι ἐπ' ἄλλοις δημοσίοις ἀδικήμασι. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τοῖς ῥήτορσιν.

---

[1] Καὶ ὁ ἀνώτατος ἀφρὸς] Vide Scholiaſtam Nicandri ad Alexiph. pag. 47.

[2] Ἦλθεν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρ.] Idem ſenarius legitur infra v. Διοσκήρειππι.

[3] Γραῦς σέριφος] Apud Heſychium & Zenobium, nec non in Vaticana Proverbiorum Appendice hodie legitur Γραῦς ἔριφος; quod Eraſmus, qui lectionem illam amplectitur, vertit, *Anus hædus.* Sed lectionem Suidæ recte defendit doctiſſimus Leonardus *Emendat.* lib. v. cap. xxi. quem vide.

[4] Γραφή. δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα——ῥήτορσι] Ex Harpocratione.

Γραφή. ζωγραφία. κατηγορία. καὶ [1] ἐπιγράμμασιν. [2] Ἀπορῶ, γράφω. γράφω μὲν, ἀντὶ τοῦ καταγράφω, ἢ ζωγραφῶ ἐπὶ τῆς γῆς [3] ξὺν τῷ δακτύλῳ, καί τινι τοιούτῳ παιδιᾷ τινι.

Γραφή. κατηγορία. ἐγκλήματα.

Γράφω. τὸ ἐπιστέλλω. δοτικῇ. [4] ἰστέον, ὅτι τὸ γράφω πρὸς διάφορον σημασίαν διάφορον ἔχει καὶ τὴν σύνταξιν. καὶ εἰ μὲν γράφω σοι ἐστὶ, δοκεῖ σημαίνειν τὸ ἐπιστέλλω σοι. εἰ δὲ γράφω σε, σημαίνει τὸ ἐκτύπωμά σου ποιῶ· ὡς τὸ, οἱ τὰς μορφὰς γράψαντες καὶ τὰ γράμματα. εἰ δὲ γράφομαί σε, σημαίνει τὸ κατὰ σοῦ ἐγγραφὰς ποιῶ, εἰς δικαστήρια ἐκτίθεμαι· ὡς τὸ, γράφομαί σε φόνων καὶ παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.

Γράψαι. κοιλάναι. διασκάψαι.

Γράψομαι. κατηγορήσω. [5] Ἀριστοφάνης·

--- Γράψομαι,
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

Γραῖα. ἡ παλαιά.

Γραικοί.[6] οἱ Ἕλληνες. ἀπὸ κώμης τινός. ἢ ἀπὸ Γραικοῦ τινος. ἐκ τοῦ Γραῖξ, Γραικός.

Γραιοσόβαι.[7] ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες τὰς γραῦδας, ὡς μὴ ἀγοράζειν. ἢ γραυσὶ συγκοιμώμενοι. σοβάδες γὰρ αἱ πόρναι.

Γραιούδια. οἱ παρ' ἡμῖν ἑφθοὶ ὄμφακες.

Γρηγόριος, [8] Ναζιανζοῦ Ἐπίσκοπος, (σταθμὸς δέ ἐστιν οὗτος Καππαδοκίας) ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, ἀναγκαῖος φίλος Βασιλείου τοῦ τῆς Καισαρείας Ἐπισκόπου, τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ. οὗτος οὐ μόνον γραμματικὸς, καὶ τὰ ἐς τὴν ποίησιν δεξιὸς, ἀλλὰ πολλῷ πλεῖον καὶ εἰς φιλοσοφίαν ἐξήσκητο, καὶ ῥήτωρ ἦν ἀμφιδέξιος. οὗτος ἔγραψε καταλογάδην πολλά. εἰς γὰρ τρεῖς μυριάδας στίχων τὰ συντάγματα αὐτοῦ συνέθηκεν· ἀφ' ὧν εἰσὶ τάδε. Περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀδελφοῦ Καισαρίου. Ἐπιτάφιος εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. ἕτερος εἰς τὴν ἀδελφὴν Γοργονίαν. Περὶ φιλοπτωχίας. Ἔπαινοι τῶν Μακκαβαίων. Ἔπαινοι Κυπριανοῦ. Ἔπαινοι Ἀθανασίου. [9] Ἔπαινοι Ἥρωνος φιλοσόφου. Κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως λόγοι δύο. Περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος λόγος εἷς. Πανηγυρικοὶ λόγοι δέκα· καὶ ἕτεροι πλεῖστοι καὶ πᾶσι γνώριμοι.

dicitur; ſed nomen hoc de aliis etiam criminibus publicis dicitur. Frequens autem hujus vocis uſus eſt apud oratores.

Γραφή. Pictura. Accuſatio. Item, inſcriptio. [Ariſtophanes:] *Dubito, ſcribo.* Γράφω hic ſignificat deſcribo, vel digito aut aliquo alio inſtrumento in terra ludicra quædam pingo.

Γραφή. Accuſatio. Crimina.

Γράφω. Literas ad aliquem ſcribo. Dativo jungitur. Sciendum eſt, verbum γράφω pro diverſa ſignificatione, diverſam etiam habere conſtructionem. Nam ſi dicas, γράφω σοι, ſignificat, literas ad te ſcribo. Sin γράφω σε, ſignificat, imaginem tuam pingo. *Qui imagines & literas pinxerunt.* At γράφομαί σε ſignificat, te accuſo, in jus voco. Ut, *Te cædium & legum perperam latarum accuſo coram Rhadamantho.*

Γράψαι. Sculpere. Cœlare. Effodere.

Γράψομαι. Accuſabo. Ariſtophanes: *Accuſabo eum, tanquam Græciam Medis prodentem.*

Γραῖα. Vetula. Anus.

Γραικοί. Græci. [Sic vocati] ab oppido quodam. Vel ab aliquo, cui nomen erat Græcus. [Γραικὸς vero deducitur] a Γραῖξ, Γραικός.

Γραιοσόβαι. Qui vetulas a piſcibus arcent, ne eos emant. Vel, qui cum vetulis concumbunt. Σοβάδες enim vocantur meretrices.

Γραιούδια. Sic apud nos vocantur coctæ uvæ immaturæ.

Γρηγόριος. Gregorius, Epiſcopus Nazianzenus, (eſt autem Nazianzus ſtatio Cappadociæ) vir celeberrimus, & Baſilii Cæſareæ in eadem Cappadocia Epiſcopi familiaris amicus. Hic non ſolum Grammaticus & Poeta excellens, ſed etiam multo magis philoſophus inſignis, & orator peritiſſimus fuit. Idem oratione ſoluta multa ſcripſit, operaque ejus circiter xxx millia verſuum continent: ex quibus & hæc ſunt. De obitu fratris Cæſarii. Oratio funebris in patrem ſuum. Altera in ſororem Gorgoniam. De pauperibus amandis. Laudes Maccabæorum. Laudes Cypriani. Laudes Athanaſii. Laudes Heronis philoſophi. Contra Julianum Imperatorem orationes duæ. De Spiritu S. oratio una. Orationes panegyricæ decem: aliæque plurimæ, quæ omnibus notæ ſunt. Secutus eſt autem genus dicendi, quo uſus

---

[1] Ἐπιγράμμασιν] Portus legendum putat ἐπιγράμματα: quod non aſpernor.

[2] Ἀπορῶ. γράφω] Hæc verba ſumpta ſunt ex loco illo Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 371. (262. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι.

Vide ibi veterem Enarratorem. cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[3] Ξὺν τῷ δακτύλῳ, καί τινι τοιούτῳ παιδιᾷ τινι] Locum hunc ſic emendabis: Ξύων τῷ δακτύλῳ, καί τινι τοιούτῳ παιδιάς τινας.

[4] Ἰστέον, ὅτι τὸ γράφω πρὸς διάφ. σημ. διάφ.] Eadem pene habet Etymologus.

[5] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 631. (438. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Γραικοί. οἱ Ἕλληνες] Vide Stephanum Byzantium v. Γραικός, & ibi Berkelium.

[7] Γραιοσόβαι. ἀπὸ τῶν ἰχθ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 685. (466. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Γρηγόριος, Ναζιανζοῦ Ἐπίσκ.] Confer Hieronymum *de Scriptor. Eccleſ.* ejuſque interpretem Sophronium, apud quem nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ quoque leguntur.

[9] Ἔπαινοι Ἥρωνος φιλ.] Aliter Hieronymus in *Catalogo Script. Eccleſ.* cujus verba adducam: *Laudes Maximi philoſophi, poſt exilium reverſi, quem falſo nomine quidam Heronis ſuperſcripſerunt, quia eſt & alius liber, vituperationem ejuſdem Maximi continens; quaſi non licuerit eundem & laudare & vituperare pro tempore.*

ἠκολου-

ἠκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνος χαρακτῆρι τοῦ Λαοδικέως, τοῦ σοφιστεύσαντος ἐν Σμύρνῃ· ὃς ἐγεγόνει διδάσκαλος Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος. ἔγραψε δὲ αὐτῷ καὶ ἑτέρα βίβλος δι' ἑξαμέτρων, παρθενίας καὶ γάμου καθ' ἑαυτοὺς διαλεγομένων· καὶ εἰς ἑτέρας ὑποθέσεις ἐν παντοίοις καὶ διαφόροις μέτροις, ἅ τινα συνάγονται εἰς ἐπῶν μυριάδας τρεῖς. τοῦ δὲ Γρηγορίου τούτου καὶ Φιλοστόργιος ὁ Ἀρειανὸς ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἱστορίᾳ μνήμην πεποίηται, καί φησι· [1] Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τῇ Ναζιανζῷ (σταθμὸς δὲ οὗτος ὁ τόπος Καππαδοκίας) καὶ Βασίλειος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας, καὶ Ἀπολλινάριος ἐν τῇ Λαοδικείᾳ τῆς Συρίας. τρεῖς δὴ οὗτοι τότε ἄνδρες τοῦ ὁμοουσίου προυμάχουν κατὰ τοῦ ἑτερουσίου, μακρῷ πάντας παρενεγκόντες τοὺς πρότερον καὶ ὕστερον ἄχρις ἐμοῦ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως προστάντας· ὡς παῖδα παρ' αὐτοῖς κριθῆναι τὸν Ἀθανάσιον. τῆς τε γὰρ ἔξωθεν καλουμένης παιδεύσεως ἐπὶ πλεῖστον οὗτοι προεληλύθεισαν, καὶ τὴν τῶν ἱερῶν γραφῶν, ὁπόσα εἰς ἀνάγνωσιν καὶ τὴν πρόχειρον μνήμην ἐτέλει, πολλὴν εἶχον τὴν ἐμπειρίαν. καὶ μάλιστά γε αὐτῶν ὁ Γρηγόριος. καὶ μὴν καὶ συγγράφειν ἕκαστος αὐτῶν εἰς τὸν αὐτοῦ τρόπον ἦν ἱκανώτατος. τῷ μέν γε Ἀπολλιναρίῳ τὸ ὑπομνηματικὸν εἶδος τῆς λέξεως μακρῷ ἄριστα εἶχε. Βασίλειος δὲ πανηγυρίσαι λαμπρότατος ἦν. τῷ δέ γε Γρηγορίῳ, καὶ παρ' ἀμφοτέροις ἐξεταζομένῳ, μείζω βάσιν εἰς συγγραφὴν εἶχεν ὁ λόγος. καὶ ἦν εἰπεῖν Ἀπολλιναρίου μὲν ἁδρότερος, Βασιλείου δὲ στερεώτερος. τοσαύτης δὲ αὐτοῖς ἐν τῷ λέγειν καὶ γράφειν δυνάμεως οὔσης, καὶ τὸ ἦθος οὐδὲν ἧττον οἱ ἄνδρες παρείχοντο πρὸς τὴν τῶν πολλῶν θέαν ἐπαγωγότατον. ὥστε καὶ οἷς ὁρῶντο, καὶ οἷς ἔλεγον, καὶ ὁπόσα γράφοντες διεδίδοσαν, διὰ πάντων ᾕρουν εἰς τὴν ἑαυτῶν κοινωνίαν τοὺς καθ' ὁτιοῦν αὐτῶν εὐμαρέστερον ἁλίσκεσθαι δυναμένους. Τοσαῦτα περὶ αὐτῶν ὡς ἐν παραδρομῇ Φιλοστόργιος, καὶ ταῦτα Ἀρειανὸς ὤν, ἔγραψεν. ἔτι γοῦν περιὼν εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον ὁ Γρηγόριος Ἐπίσκοπον καταστήσας ἐν τῇ λαχούσῃ αὐτὸν Ἐκκλησίᾳ, αὐτὸς ἐν ἀγρῷ τινι βίον μοναδικὸν ἐπηνέγκατο. ἐλάσας δὲ περὶ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη καὶ ἐπέκεινα, [2] Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγοντος, καταλύει τὸν βίον, ἀνάξιον τοῦτο τῆς αὐτοῦ παθὼν ἀρετῆς, καὶ τῆς καθέδρας ἀποκρουσθῆναι τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων, καὶ προκριθῆναι μᾶλλον τοὺς φαυλοτέρους, ἢ τὸν ἐπ' ἀρετῇ καὶ λαμπρότητι βίου πάντων μᾶλλον ὑπερέχοντα.

Γρηγόριος, Νύσσης Ἐπίσκοπος, ἀδελφὸς Βασιλείου τοῦ Καισαρέως, ἀνὴρ καὶ αὐτὸς ἐλλογιμώτατος, καὶ πάσης ὑπάρχων παιδείας ἀνάπλεως· προσκείμενος δὲ μᾶλλον τοῖς τῇ ῥητορικῇ χαίρουσι. καὶ γοῦν εὐδόκιμος ἐν ταύτῃ γεγένηται καὶ λαμπρὸς, εἴ τις ἄλλος τῶν πάλαι ταύτῃ γεγενημένων. οὗτος συνέταξε κατ' Εὐνομίου λόγον ἐξαίρετον, καὶ τεῦχος

fuit Polemo Laodicenſis, qui Smyrnæ eloquentiam docuit, & Ariſtidis Rhetoris præceptor fuit. Scripſit & alium librum verſibus hexametris, in quo virginitas & conjugium inter ſe colloquuntur. Item de aliis argumentis diverſo & omniſario genere verſuum, quorum numerus XXX millia circiter implet. Hujus Gregorii Philoſtorgius Arrianus quoque in hiſtoria ſua mentionem facit his verbis: *Floruit illis temporibus Gregorius Nazianzi, (eſt autem Nazianzus ſtatio Cappadociæ) & Baſilius Cæſareæ in Cappadocia, & Apollinaris Laodiceæ in Syria. Hi tres viri tunc pro Homouſio contra Heterouſium propugnabant, longo intervallo ſuperantes omnes illos, qui & ante & poſt ad meam uſque ætatem hæreſis illius defenſores fuerunt; adeo ut Athanaſius cum iis collatus puer judicaretur. Nam & in diſciplinis profanis maximos fecerant progreſſus, &, quod ad lectionem & promptam memoriam attinet, in ſacris literis inſigniter verſati erant; præſertim vero Gregorius. Adhæc, unuſquiſque illorum in ſuo genere ſtilo plurimum valebat. Apollinaris enim eo orationis genere, quod commentariis ſcribendis eſt aptiſſimum, excellebat. Baſilius vero in panegyrico genere dicendi palmam ferebat. At Gregorii cum utroque comparati ſtilus magis erat fundatus & ſolidus. Nam & Apollinari in dicendo erat uberior, & Baſilio gravior. Cum autem tanta eſſent & dicendi & ſcribendi facultate præditi, iis etiam fuere moribus, quibus oculi plebis maxime allicerentur. Itaque & aſpectu, & oratione, & ſcriptis paſſim editis, in ſuam ſententiam & familiaritatem pertrahebant omnes, qui ulla ratione pertrahi commode poterant.* Hæc de iis Philoſtorgius, quamvis Arrianus, obiter ſcripſit. Gregorius autem ſuperſtes adhuc alium Eccleſiæ ſuæ Epiſcopum in locum ſuum ſubſtituit, & ipſe ruri vitam monachi egit. Deceſſit anno decimo tertio Theodoſii Imperatoris, annos natus amplius XC, haud dignum virtutis ſuæ præmium conſecutus, ut qui principis urbium ſedem non obtinuerit, prælatis deterioribus viro illi, qui virtute & vitæ claritate omnibus antecelleret.

Γρηγόριος. Gregorius, Epiſcopus Nyſſenus, frater Baſilii Cæſarienſis, vir & ipſe clariſſimus, omnique doctrina refertus; eloquentiæ tamen ſtudio magis deditus: cujus laude adeo floruit, ut nulli veterum cederet. Hic eximiam orationem contra Eunomium ſcripſit; & opus admirabile de fabricatione hominis: aliaſque Homilias plurimas. Item in θαυμάσιον εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευήν· ἄλλας τε πυκνὰς καὶ συνεχεῖς ὁμιλίας. εἴς τε τὰ ᾄσματα ᾀσμάτων, καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν [1] Μακαρίναν μακρόν τινα καὶ περικαλλῆ περὶ ψυχῆς συνέθηκε λόγον. ἄλλα τε πολλὰ γεγραφήκε· καὶ τὸν πολυθαύμαστον ἔπαινον τοῦ πρώτου τῶν μαρτύρων Στεφάνου. καὶ βίον δὲ συνέταξε Γρηγορίου τοῦ ἐν θαύμασι διαλάμψαντος.

---

[1] Γρηγόριος γὰρ ἤκμαζε κατ' ἐκείνους τοὺς χρ. —— ἁλίσκεσθαι δυναμένους] Hæc omnia αὐτολεξεὶ leguntur etiam ſupra v. Ἀπολλινάριος.

[2] Θεοδοσίου τρίτον καὶ δέκατον ἔτος ἄγ.] Imo, ut Pearſonius recte obſervavit, deceſſiſſe potius videtur anno Theodoſii undecimo: quod colligi poteſt ex verbis his Hieronymi in *Catalogo Script. Eccleſ.* *Deceſſitque ante hoc ferme triennium ſub Theodoſio principe.* Scripſit autem Hieronymus Catalogum ſuum anno Theodoſii XIV. ut ipſe in præfatione operis illius innuit.

Cantica Canticorum, & in Eccleſiaſten, & ad ſororem Macarinam prolixam & perelegantem orationem de anima. Scripſit & multa alia; & admirabile illud encomium Stephani primi martyris; & vitam Gregorii, qui miraculis claruit.

Γρηγόριος,[2] ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, Νεοκαισαρείας τῆς ἐν τῷ Πόντῳ Ἐπίσκοπος, νέος κομιδῇ διὰ τὴν παίδευσιν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ῥωμαϊκῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας εἰς Βηρυτόν, κἀκεῖθεν εἰς Καισάρειαν τὴν τῆς Παλαιστίνης διέβη, ἅμα Ἀθηνοδώρῳ ἀδελφῷ· οὓς καὶ κατὰ μέρος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν εἰσάγων Ὠριγένης, ζηλωτὰς ἰδίους κατέστησεν. ἐπὶ πέντε τοίνυν παρ' αὐτοῦ παιδευθέντες ἐνιαυτοὺς πρὸς τὴν πατρίδα ἀποπέμπονται· ἀφ' οὗ ὁ Γρηγόριος ἀποδημῶν, πανηγυρικὸν εὐχαριστίας τῷ Ὠριγένει ἔγραψε λόγον, καὶ συγκαλεσάμενος πάντας τοὺς ἐπιχωρίους, αὐτοῦ τε τοῦ Ὠριγένους παρόντος, τοῦτον ἀνέγνω τὸν λόγον, ὅς τις καὶ ἄχρι τοῦ παρόντος ὑπάρχει. ἔγραψε δὲ μετάφρασιν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, ἐλάχιστον μέν, πάνυ δὲ θαυμαστὸν λόγον· καὶ ἄλλας τε πολλὰς καὶ ποικίλας ἐπιστολὰς συνεγράψατο, ποιήσας σημεῖα καὶ θαύματα ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἡνίκα Ἐπίσκοπος ἐτύγχανεν. ἐτελεύτησεν ἐπ'[3] Αὐρηλιανοῦ.

Γρηγόριος. Gregorius, (qui & Theodorus) Thaumaturgus, Neocæſareæ, quæ in Ponto eſt, Epiſcopus, valde adoleſcens ob Græcarum & Romanarum literarum ſtudium e Cappadocia Berytum, & inde Cæſaream Palæſtinæ ſe contulit una cum fratre Athenodoro. Hos Origenes ad fidem Chriſti paulatim traduxit, & ſui ſectatores reddidit. Cum igitur ad annos quinque ab eo eruditi in patriam remitterentur, Gregorius diſcedens orationem panegyricam, in qua Origeni gratias agit, ſcripſit, eamque omnibus indigenis convocatis, ipſo quoque Origene præſente, recitavit; quæ etiam nunc exſtat. Scripſit & metaphraſin in Eccleſiaſten, breviſſimam illam quidem, ſed admirabilem: multaſque alias & varias epiſtolas. Idem ſub Aureliano deceſſit, clarus multis miraculis, quæ jam Epiſcopus edidit.

Γρηγόριος καὶ Ἀθηνόδωρος συναίμονες· ἀλλ' ὁ μὲν τερατουργός· ὁ δὲ σοφιστής. ἔγραψε δὲ καὶ περὶ [4] σαρκώσεως καὶ πίστεως λόγον.

Γρηγόριος. Gregorius & Athenodorus, fratres germani: quorum ille miraculis claruit; hic vero ſophiſta fuit. Scripſit & de Incarnatione & Fide orationem.

Γρηγόριος,[5] ἀδελφὸς Ἑρμείου τοῦ Φιλοσόφου· ὃς ἅπαν ἦν τοὐναντίον τῷ Ἑρμείᾳ, ὀξύτατος μὲν εἰς ὑπερβολὴν καὶ εὐκίνητος ἐπί τε τὰς ζητήσεις καὶ τὰς μαθήσεις· ἄλλως δὲ οὐχ ἡσύχιος, οὐδὲ γαλήνην ἐν τοῖς ἤθεσι φέρων τινά, ἀλλά τι καὶ [6] παρακεκινηκός. ἐπεὶ δὲ Ἀθήνηθεν ἧκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὕστερον ὁ Γρηγόριος ἑάλω τῇ νόσῳ ἐπὶ τὸ πλέον, ὥστε δύσχρηστον αὐτοῦ καὶ πολλαχῇ παραλλάττον γενέσθαι τὸ ὄργανον. οὕτω φησὶ Δαμάσκιος εἰς τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν.

Γρηγόριος. Gregorius, frater Hermiæ Philoſophi, qui Hermiæ plane diſſimilis fuit, ſupra modum acutus, & ad quæſtiones & diſciplinas expeditus: cæteroqui inquietus, nec moribus placidis, ſed mentis nonnihil emotæ. Cum vero Athenis Alexandriam veniſſet, morbo correptus eſt, qui corporis ejus organum inutile pene reddidit, & valde immutavit. Sic Damaſcius inquit in *Hiſtoria Philoſophica*.

Γρήνικος. ποταμός.

Γρήνικος. Grenicus, fluvius.

Γρῆτυς. ὁ βυρσεύς

Γρῆτυς. Coriarius.

Γρίος. ὄνομα κύριον.

Γρίος. Grius. Nomen proprium.

Γριπεύς. ἰχθύων θηρευτής. [7] Γριπεύς, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε δῶρα φέρει. καὶ γριπηῒς τέχνη.

Ἑρμῶναξ[8] δ' ἐκίχανεν, ὅτε γριπηΐδι τέχνῃ
Εἷλκε τὸν ἐκ πελάγους ἰχθυόεντα βόλον.

Γριπεύς. Piſcator. [In Epigrammate:] *Piſcator, Mercuri, hæc tibi dona fert.* Et γριπηῒς τέχνη, ars piſcatoria. *Hermonax autem nactus eſt, poſtquam arte piſcatoria ex mari traxit rete piſcibus plenum.*

Γρῖφος. τὸ δίκτυον. λέγεται δὲ καὶ ὁ δύσκολος

Γρῖφος. Rete piſcatorium. Sic etiam dici-

---

[1] Μακαρίναν] Codex Vatic. habet Μακρίναν, ut Pearſonius ad marginem Suidæ ſui annotavit. At Editio princeps Mediolanenſis, Μακαρίαν.

[2] Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδωρος, ὁ Θαυματουργός, Νεοκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Sophronio, Hieronymi interprete, Suidas deſcripſit.

[3] Ἐπ' Αὐρηλιανοῦ] Sic habent 2 MSS. Pariſ. cujus loco in prioribus Edit. peſſime legitur ἐπὶ Ἰουλιανοῦ. Diu enim ante Julianum Thaumaturgus hic obiit, ut ex hiſtoria Eccleſiaſtica conſtat. Vide Cl. Gulielmum Cave in *Hiſtor. Liter. Scriptor. Eccleſiaſtic.*

[4] Περὶ σαρκώσεως] Malim, περὶ ἐνσαρκώσεως.

‡

[5] Γρηγόριος, ἀδελφὸς Ἑρμείου τοῦ φιλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Photium in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1044. ut Pearſonius quoque obſervavit.

[6] Παρακεκινηκός] Malim παρακεκινηκώς, ut legitur apud Photium loco laudato.

[7] Γριπεὺς, Ἐριούνιε, σοὶ τάδε δ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod legitur Antholog. lib. VI. cap. III. Epigr. VIII. ut Portus etiam monuit.

[8] Ἑρμῶναξ δ' ἐκίχανεν, ὅτε γρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus ſupra v. Ἀμφίκλαστον.

καὶ ὁ συμπεπλεγμένος λόγος, ὁ ἔχων πάθος ἐν ἑαυτῷ μὴ φαινόμενον.

Γρῖφος. ὁ ἀσαφὴς λόγος.

---Ἰῷ ἐνὶ παῖδες Ὅμηρον
Ἤκαχον, ἐκ Μουσῶν γρῖφον ὑφηνάμενοι.

καὶ γριφώδης λόγος.

Γρομφίς. ὗς. ἡ παλαιὰ σκρόφα.

Γρώνη. πέτρα.

Γρώνια. πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν Γρωνεύς.

Γρῦ.[2] βραχύ. ἔνιοι δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τοπαράπαν οὐδὲ γρῦ.

τινὲς παρὰ τὸν γρυλλισμὸν, τουτέστι τὴν φωνὴν τῶν χοίρων· ἢ εἶδος μικροῦ νομίσματος· ἢ τὸ τυχὸν, τὸ μικρότατον. ὅθεν καὶ γρύτη, καὶ γρυλοπώλης· [3] ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ γρυτοπώλης. Καὶ παροιμία· Τὸ Δίωνος γρῦ. ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τυχόντος.

Γρύζω. θρηνῶ. ἢ φωνῶ.

Γρύλλος. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱὸς Γρύλλος καὶ Διόδωρος. καὶ γρύλλος, ὁ χοῖρος.

Γρυνοί. κορμοὶ δρύϊνοι. κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ. ἢ τὰ τῶν γερανδρύων ξύλα.

Γρυκτόν. [4] Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; τουτέστιν, ἆρα γρύξαι ὀφείλετε; ἢ παῤῥησίαν ἄγειν;

Γρυμαῖα.[5] ἡ σκευοθήκη.

Γρύξαι. φθέγξασθαι. κράξαι.

Γρύττος. τῶν ἐπὶ μαλακίᾳ διαβαλλομένων οὗτος ἦν. οἱ δὲ Γρύπος λέγουσι, διὰ τοῦ π· ὃς ἦν καταπύγων. [6] Ἀριστοφάνης·

Ἔπαυσα [7] τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύπον ἐξαλείψας.

Γρυπαίνειν. [8] τὸ γρυποῦσθαι λέγουσιν. οἷον ἐπὶ τῶν ἁπαλῶν ξυλιφίων, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν αὐτά. Ἀντιφῶν δέ φησιν ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ· [9] Καίων γὰρ ἦν τὴν γῆν, καὶ συντήκων γρυπάνιον ποιεῖ. καὶ Μελάνθιος, Σεισμὸς, φησὶ, γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ.

Γρυπός. ὁ καμπυλόῤῥιν.

Γυῖα. μέλη. ἢ πόδες τοῦ σώματος.

Γυιοτακὴς [10] δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
Μέμφεται ἀστρέπτου κάλλεϊ θηλυτέρης.

Γύαλον. τὸ κοῖλον.

Γύαρος.[11] νῆσος μία τῶν Σποράδων. λέγεται δὲ, ὅτι ἐν [12] ταύτῃ διατρώγουσιν οἱ μύες τὸν σίδηρον.

tur oratio obſcura & perplexa, & aliquid reconditum in ſe habens.

Γρῖφος. Oratio obſcura. [In Epigrammate:] *In inſula Io pueri divinum Homerum triſtitia affecerunt, griphum ingenioſum texentes.*

Γρομφίς. Sus. Scropha ſenex.

Γρώνη. Petra. Saxum.

Γρώνια. Gronia. Urbs Phocidis. Gentile eſt, Gronenſis.

Γρῦ. Parvum. Minimum. Quidam vero ſic vocant ſordes unguium. Ariſtophanes *Pluto: Præſertim vero cum ne gry quidem reſpondeat.* Quidam τὸ γρῦ dictum volunt a γρυλλισμὸς, quod grunnitum porcorum ſignificat: vel minutum quoddam nomiſma: vel quidvis exiguum. Hinc etiam dictum eſt γρύτη, i. e. ſcruta; & γρυτοπώλης, ſcrutorum venditor: quod tamen apud veteres non dicitur, ſed ῥυποπώλης. Et proverbium: *Gry Dionis*; quod dicitur de re vili & parva.

Γρύζω. Lugeo. Vel, vocem edo.

Γρύλλος. Gryllus. Xenophontis Socratici filii fuerunt Gryllus & Diodorus. Γρύλλος etiam porcum ſignificat.

Γρυνοί. Stipites querni: litera δ in γ mutata. Vel vetuſtarum arborum ligna.

Γρυκτόν. *Num hiſcere audetis?* Vel, An libere loqui audetis.

Γρυμαῖα. Theca vaſorum.

Γρύξαι. Loqui. Clamare.

Γρύττος. Gryttus. Hic unus erat ex iis, qui propter mollitiem male audiebant. Alii vero Γρύπος ſcribunt per π: qui impudicus erat. Ariſtophanes: *Compeſcui cinædos, & Grypi memoriam abolevi.*

Γρυπαίνειν. Idem quod γρυποῦσθαι: quod dicitur de teneris virgis, quas ubi incurvavimus, e manu rurſus dimittimus. Antipho autem libro ſecundo *de Veritate* inquit: * * * * * Et Melanthius, *Quaſſatio*, inquit, *contigit, & terra concuſſa eſt.*

Γρυπός. Aduncum naſum habens.

Γυῖα. Membra. Vel, pedes corporis. [In Epigrammate:] *Amore tabeſcens ſymbolis his comeſſationum relictis, de inexorabilis puellæ pulchritudine conqueritur.*

Γύαλον. Concavitas. Convexitas.

Γύαρος. Gyarus, inſula, una ex Sporadibus. In hac mures ferrum corrodere dicuntur.

---

[1] Ἰῷ ἐνὶ παῖδες Ὅμηρον ἤκ.] Epigramma integrum, ex quo verba hæc decerpta ſunt, legitur Anthol. lib. III. cap. XV. Epigr. I.

[2] Γρῦ. βραχύ. ἔνιοι δὲ τὸ ἀπὸ τῶν ὀν.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Plutum* pag. 3. (2. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ὅπερ οὐκ εἴρηται, ἀλλὰ κ. τ.] Locus hic ex Scholiaſta Ariſtoph. ſic emendandus & ſupplendus eſt: ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥυποπώλης.

[4] Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 878.

[5] Γρυμαῖα] Hæc vox legitur apud Photium pag. 1072. 48. ut Pearſonius obſervavit.

[6] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 341. (239. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Τοὺς βινουμένους] Apud Ariſtophanem loco laudato hodie legitur τοὺς κινουμένους. Sed lectio Suidæ præferenda eſt. Vide etiam ſupra v. Βινεῖν.

[8] Γρυπαίνειν. τὸ γρυποῦσθαι λέγουσιν. οἷον ἐπὶ τῶν ἁπ.] Eadem habent Harpocratio & Etymologus.

[9] Καίων γὰρ ἦν τὴν γῆν καὶ συντ.] Senſus fragmenti hujus eſt mutilus & obſcurus.

[10] Γυιοτακὴς δὲ λιπὼν τάδε σύμβ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. l. VI. c. VIII. Epigr. VII.

[11] Γύαρος. νῆσος μία τῶν Σπορ.] Ex Stephano Byzantio.

[12] Ὅτι ἐν ταύτῃ διατρώγουσιν οἱ μύες τὸν σίδηρον] Idem refert Antigonus Caryſt. Hiſtor. Mirab. cap. XXI. & ex eo Stephanus Byzantius v. Γύαρος: ad quem vide Holſtenium.

Γύγης,[1] Λυδός. Ἐσέβαλε μὲν νυν στρατιὴν καὶ οὗτος, ἐπεί τε ἦρξεν, ἔς τε Μίλητον καὶ Σμύρνην, καὶ Κολοφῶνος τὸ ἄστυ εἷλεν· ἀλλ' οὐδὲν μέγα ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἔργον ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυοῖν δέοντα μ' ἔτεα. τοῦτον μὲν παρήσομεν τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες. Ἄρδυος δὲ τοῦ Γύγεω μετὰ Γύγην βασιλεύσαντος μνήμην ποιήσομαι. οὗτος Πριηνέας τε εἷλεν, εἰς Μίλητόν τε ἐσέβαλεν. ἐπὶ τούτου τυραννεύοντος Σαρδίων, Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ἐξαναστάντες, ἀφίκοντο ἐς τὴν Ἀσίην, καὶ Σάρδεις πλὴν τῆς ἀκροπόλεως εἷλον. Ἄρδυος δὲ βασιλεύσαντος ἑνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτεα, ἐξεδέξατο Σαδυάττης ὁ Ἄρδυος τὴν ἀρχήν, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ'. Σαδυάττεω δὲ Ἀλυάττης. οὗτος δὲ Κυαξάρῃ τε τῷ Δηιόκου ἀπογόνῳ ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι, Κιμμερίους τε ἐκ τῆς Ἀσίης ἐξήλασε, Σμύρνην τε τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν ἐξεῖλεν, εἰς Κλαζομενάς τε ἐσέβαλεν. ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐχ ὡς ἤθελεν ἀπήλλαξεν, ἀλλὰ προσπταίσας μεγάλως. ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο ἐὼν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀξιαπηγητότατα τάδε. ἐπολέμησε Μιλησίοισι, παραδεξάμενος τὸν πόλεμον ἀπὸ τοῦ πατρός. ἐπελαύνων γὰρ ἐπολιόρκεε τὴν Μίλητον τρόπῳ τοιῷδε. ὅκως μὲν εἴη ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἁδρός, τηνικαῦτα ἐσέβαλε τὴν στρατιήν. ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πηκτίδων καὶ αὐλοῦ γυναικηΐου τε καὶ ἀνδρηΐου. ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀφίκοιτο, οἰκήματα μὲν τὰ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οὐ κατέβαλλεν, οὔτε ἐνεπίμπρα, οὔτε θύρας ἀπέσπα, εἴα δὲ κατὰ χώρην ἑστάναι. ὁ δὲ τά τε δένδρεα καὶ τὸν καρπὸν ἐν τῇ γῇ ὅκως διαφθείρειεν, ἀπαλλάσσετο ὀπίσω. τῆς γὰρ θαλάσσης οἱ Μιλήσιοι ἐπεκράτεον, ὥστε καὶ ἐπέδρης μὴ εἶναι τὸ ἔργον τῇ στρατιῇ. τὰς δὲ οἰκίας οὐ κατέβαλεν ὁ Λυδὸς τῶνδε εἵνεκα, ὅκως ἐντεῦθεν ὁρμώμενοι τὴν γῆν σπείρειν τε καὶ ἐργάζεσθαι ἔχοιεν οἱ Μιλήσιοι· αὐτὸς δὲ ἐκείνων ἐργαζομένων ἔχοι τι καὶ σίνεσθαι ἐσβάλλων. ταῦτα ποιέων ἐπολέμεεν ἔτεα ἕνδεκα. ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, ἔν τε Λιμενηΐῳ χώρης σφετέρης μαχεσαμένων, καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.

Γύγου δακτύλιος. ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. Γύγης γὰρ βουκόλος ὤν, τῆς γῆς ὑπὸ σεισμοῦ ῥαγείσης, νεκρὸν εὑρὼν φοροῦντα δακτύλιον, τοῦτον περιεῖλεν. ὁ δὲ εἶχε φύσιν, ὥστε κατὰ τὰς στροφὰς τῆς σφενδόνης ὁρᾶσθαι καὶ μή. δι' αὐτοῦ κτείνας τὸν πρὸ αὐτοῦ, ἐβασίλευσεν.

Γύης. μέρος ἀρότρου. καὶ παροιμία· Γύης οὐκ ἔνεστ' αὐτῷ. ἐπὶ τῶν ἔν τινι ἀχρήστων. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἀρότρου.

Γυλιαύχενας.[2] τοὺς μακροτραχήλους.

Γύλιος.[3] πλέγμα στρατιωτικόν. σκευοφόρον ἐπί-

Γύγης. Gyges, Lydus. Hic regno ſuſcepto cum exercitu Miletum & Smyrnam invaſit, & Colophonem urbem cepit. Poſtea vero nullum memorabile facinus amplius edidit, quamvis annos XXXVIII. regnaverit. Hunc igitur his expoſitis miſſum faciamus. Ardyis vero Gygis filii & ſucceſſoris mentionem faciam, qui & Prienenſes ſubegit, & Miletum oppugnavit. Hoc Sardibus regnante, Cimmerii a Scythis Nomadibus ſedibus ſuis ejecti in Aſiam tranſiverunt, Sardeſque præter arcem ceperunt. Cum autem Ardys annos undequinquaginta regnaſſet, ſucceſſit ei filius Sadyettes, regnavitque annos duodecim. Sadyattæ ſucceſſit Halyattes, qui cum Cyaxere Dejocis nepote & Medis bellum geſſit, Cimmerioſque ex Aſia expulit, Smyrnam etiam a Colophone conditam evertit, & Clazomenas invaſit: unde tamen re infeliciter geſta & magna clade accepta rediit. Alias etiam res, dum imperavit, geſſit; ſed has memoratu maxime dignas. Bellum cum Mileſiis geſſit, a patre ipſi traditum. Miletum autem exercitu adverſus eam ducto ita obſedit. Cum fruges in agro maturuiſſent, tunc exercitum adverſus hoſtem ducebat, expeditionem faciens ad cantum fiſtularum, & fidium, tibiæque tam muliebris quam virilis. Cum autem in agrum Mileſiorum perveniſſet, ædificia, quæ in iis erant, non diruebat, nec incendebat, neque fores effringebat, ſed illa omnia intacta ſinebat: arboribus tantum frugibuſque vaſtatis domum redibat. Cum enim Mileſii imperium maris tenerent, non licebat copiis diu in obſidione hærere. Ædificia autem Lydus ideo non diruebat, ut Mileſii in illis habitantes terram ſerere & colere poſſent; ipſe vero, cum ager eſſet cultus, haberet quod hoſtiliter popularetur & perderet. Hac ratione bellum annos undecim produxit: quo temporis ſpatio Mileſii duas ingentes clades acceperunt, unam in pugna ad Limenium, qui eſt locus regionis ipſorum; & alteram in planitie Mæandri.

Γύγου δακτύλιος. Gygis annulus. Dicitur de hominibus valde verſutis & callidis. Gyges enim, cum eſſet paſtor, & terræ motu humus diſceſſiſſet, cadaver invenit annulum habens, quem ei detraxit, tali vi præditum, ut pro converſione palæ cerneretur, & non cerneretur. Hujus annuli beneficio Regem, qui tunc regnabat, interfecit, & ipſe regnum occupavit.

Γύης. Pars aratri. Dentale. Et proverbium: *Dentale ipſi non ineſt.* Dicitur de iis, qui ad aliquid ſunt inutiles: per tranſlationem ab aratro ductam.

Γυλιαύχενας. Gracili & prælongo collo præditos.

Γύλιος. Sporta militaris. Vas oblongum,

---

[1] Γύγης, Λυδός. Ἐσέβαλε μὲν νυν στρ.] Totus hic locus de Gyge legitur apud Herodotum lib. 1. pag. 4. unde Suidas eum deſcripſit.

[2] Γυλιαύχενας τοὺς μακροτρ.] Ariſtophanes in *Pace* pag. 682. Carcini Tragici filios γυλιαύχενας vocat: ad quem locum Suidas reſpexit.

[3] Γύλιος. πλέγμα στρατιωτ.] Confer Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 682.

μηκες, εἰς ὀξὺ λῆγον, πρὸς τὸ μὴ κατάγνυσθαι· ἐν ᾧ κατετίθεντο τυρὸν καὶ ἐλαίας καὶ κρόμμυα. ἢ λεγομένη στρατιωτικὴ ὀψοθήκη. ἔστι καὶ τὸ ζῶον ὁ καλούμενος χοιρογρύλλιος. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς Γύλιος. καὶ γύλιον, ἀγγεῖον πλεκτόν.

Γύλιππος.[1] ὄνομα κύριον.

Γύλων. οὗτος αἰτίαν ἔχων ἐπὶ τῇ τοῦ Νυμφαίου τοῦ ἐν Πόντῳ χωρίου προδοσίᾳ, ἔφυγεν. ἐλθὼν δὲ εἰς Σκυθίαν, ἔγημε. δύο δὲ ἔχων θυγατέρας, ἔπεμψεν εἰς τὴν πατρίδα· ὧν τὴν μὲν μίαν ἔγημε Φιλόχαρις, τὴν δὲ ἑτέραν Κλεόβουλος.

Γυμνασία. ἡ τριβή. Ὅτι ἡ [2] διαλεκτικὴ πρὸς τρία ἐστὶ χρήσιμος· πρὸς γυμνασίαν, πρὸς τὰς ἐντεύξεις, πρὸς τὰς κατὰ φιλοσοφίαν ἐπιστήμας. γυμνασίαν δὲ λέγει, ἤτοι τὴν γενομένην ἐν τῷ διαλέγεσθαι πρός τινας. δεχόμενοι γάρ τινα προβλήματα παρὰ τῶν προσδιαλεγομένων, πειρῶνται τούτοις συμπαρίστασθαι, δι' ἐνδόξων τὰς ἐπιχειρήσεις ποιούμενοι. ἢ γυμνασίαν λέγοι ἄν, τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἐπιχείρησιν. ἦν δὲ σύνηθες τὸ τοιοῦτο εἶδος τῶν λόγων τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τὰς συνουσίας τὰς πλείστας τοῦτον ἐποιοῦντο τὸν τρόπον, οὐκ ἐπὶ βιβλίων ὥσπερ νῦν, (οὐ γὰρ ἦν τότε τοιαῦτα βιβλία) ἀλλὰ θέσεώς τινος τεθείσης, εἰς ταύτην γυμνάζοντες αὑτῶν τὸ πρὸς τὰς ἐπιχειρήσεις εὑρετικὸν, ἐπεχείρουν, κατασκευάζοντες καὶ [3] ἀνασκευάζοντες δι' ἐνδόξων τὸ κείμενον. καὶ ἔστι βιβλία τοιαῦτα Ἀριστοτέλει τε καὶ Θεοφράστῳ γεγραμμένα, ἔχοντα τὴν εἰς τὰ ἀντικείμενα δι' ἐνδόξων ἐπιχείρησιν. πρὸς δὴ τὴν τοιαύτην γυμνασίαν χρήσιμον εἶναί φησι τὴν διαλεκτικήν· μέθοδον γάρ τινα εὑρετικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων ἔχοντες (αὕτη δέ ἐστιν ἡ τῶν τόπων γνῶσις) ῥᾷον ἐπιχειρεῖν δυνησόμεθα. ὡς γὰρ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς γυμνάσμασιν οἱ διαιρεῖν δυνάμενοι τὰ προβλήματα, καὶ τὴν τάξιν τῶν κεφαλαίων συνορῶντες, ῥᾷον ἐπιχειροῦσιν· οὕτω καὶ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς οἱ τὴν μέθοδον εἰδότες ῥᾷον ἐπιχειρημάτων εὐποροῦσι πρὸς τὰ προκείμενα. χρήσιμος δὲ ἡ τοιαύτη γυμνασία, ἡ κατὰ τοὺς λόγους, πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων τε καὶ ἀληθῶν. προπαρασκευάζει γὰρ τὴν ψυχὴν πρὸς φιλοσοφίαν, ὡς τὰ τοῦ σώματος γυμνάσια, γινόμενα κατὰ τέχνην, εὐεξίαν περιποιεῖ τῷ σώματι. οὕτω καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἐν λόγοις γυμνάσια, κατὰ μέθοδον γινόμενα, τὴν οἰκείαν εὐεξίαν τῆς ψυχῆς περιποιεῖ. οἰκεία δὲ εὐεξία ψυχῆς λογικῆς ἡ δύναμις, καθ' ἣν εὑρετική τε τοῦ ἀληθοῦς καὶ κριτικὴ γίνεται. δεύτερον τρόπον τῆς ὠφελείας ἐκτίθεται πρὸς τὰς ἐντεύξεις. καί ἐστιν ἐν τῷ ε στοιχείῳ περὶ ἐντεύξεως.

Γυμνάσια. ἀλειπτήρια. ἢ βαλανεῖα. ἢ λουτρά. † Τρία [4] γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς· Ἀκαδημία, Λύκειον, Κυνόσαργες.

& in acutum deſinens, ne confringatur: in quo reponebant caſeum & olivas & cepas. Vel opſotheca militaris. Eſt & animal, quod vocatur Χοιρογρύλλιος, i. e. erinaceus. Dicitur & Hercules Gylius. Et γύλιον, vas ex viminibus plexum.

Γύλιππος. Gylippus. Nomen proprium.

Γύλων. Gylon. Hic cum ut proditor Nymphæi, caſtelli in Ponto, accuſaretur, in Scythiam exulatum abiit, ubi uxore ducta duas ſuſcepit filias; quas cum in patriam miſiſſet, unam earum Philocharis, alteram vero Cleobulus uxorem duxit.

Γυμνασία. Exercitatio. Dialectica eſt utilis ad tria, ad exercitationem, ad colloquia, & ad philoſophicas diſciplinas. Exercitationem autem vocat eam quæ fit, quum diſſeritur cum aliquibus. Qui enim problemata aliqua accipiunt ab illis, quibuſcum diſſerunt, conantur illis rem propoſitam demonſtrare, probabilibus argumentis utentes. Vel exercitationem forte vocat argumentationem in utramque partem. Erat autem hujuſmodi genus ſermonum veteribus familiare, & in colloquiis eam plerumque rationem diſſerendi ſequebantur; non libris utentes, ut nunc (tunc enim hujuſmodi libri non erant) ſed theſi aliqua poſita, in ea facultatem ſuam inveniendorum argumentorum exercentes, rem propoſitam argumentis probabilibus confirmare & refutare conabantur. Hujuſmodi libros Ariſtoteles & Theophraſtus ſcripſerunt, in quibus docent rationem probabiliter in utramque partem diſſerendi. Ad hujuſmodi igitur exercitationem utilem dicit eſſe Dialecticam. Si quam enim methodum habeamus argumentorum inveniendorum (ea eſt autem Locorum Dialecticorum cognitio) facilius argumentari poterimus. Ut enim in exercitationibus oratoriis, qui dividere quæſtiones norunt, & ordinem capitum perſpiciunt, facilius argumentantur: ſic etiam in Dialecticis, qui methodum norunt, iis uberior argumentorum copia ad inſtitutum ſuppetit. Eſt itaque hujuſmodi exercitatio, qua in diſputationibus utimur, utilis ad inventionem eorum, quæ quæruntur, & veritatis. Præparat enim animum ad philoſophiam; ut exercitationes corporis, quæ ſecundum artem fiunt, corpori vires & robur conciliant. Sic etiam exercitationes animi, quæ ſecundum methodum fiunt, animo ſuum robur præſtant. Propriũ autem animi ratione præditi robur eſt facultas, qua verum invenit & judicat. Alterum deinde uſum exponit, quem Dialectica in colloquiis habet: de quo vide in litera E, v. Ἔντευξις.

Γυμνάσια. [Gymnaſia. Palæſtræ.] Loca, in quibus athletæ ſe ungebant. Vel, balnea. Vel, lavacra. † Tria erant Gymnaſia in Attica, Academia, Lyceum, Cynoſarges.

---

[1] Γύλιππος] De eo legendus eſt Thucydides libro VII.

[2] Ὅτι ἡ διαλεκτικὴ πρὸς τρία ἐστὶ χρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrod. in *Top.* Ariſtot. pag. 16. ut Pearſonius recte obſervavit.

[3] Καὶ ἀνασκευάζοντες] Duæ hæ voces in prioribus Editt. deſunt: quas ex MSS. Pariſ. & Alexandrino Aphrodiſeo revocavi.

[4] Τρία γυμνάσια τῆς Ἀττικῆς] Vide Ulpianum ad Demoſthenis orat. contra Timocratem pag. 266.

Γυμνάσιος, Σιδώνιος, σοφιστὴς, ἐπὶ τῶν Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως χρόνων. ἔγραψε μελέτας, καὶ εἰς Δημοσθένην ὑπόμνημα, καὶ ἄλλα τινά.

1 Xenoph. Anab. Δ. 263.

Γυμνῆται. ἡ εὐθεῖα ὁ γυμνήτης. καὶ οἱ γυμνῆται. ἦν δὲ τάξις πεζῶν. [1] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ Χειρίσοφος ἡγεῖτο τοῦ στρατεύματος, λαβὼν τὸ ἀμφ' αὐτὸν, τοὺς γυμνήτας ἅπαντας. οὐδεὶς γὰρ κίνδυνος ἐδόκει εἶναι. καὶ γυμνήτης, ὁ γεγυμνωμένος.

--- Ὅς[2] ποτε θυμῷ
Ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον.

λέγεται καὶ γυμνὴς, γυμνῆτος. [3] ὁπλίτου. Καὶ αὖθις· Εἵποντο δὲ καὶ γυμνῆτες ἐς υ′ ἀποκεκριμένοι, ὡς ὁδοποιεῖν τὰ ἄβατα.

Γυμνητεύω. γυμνὸς διατελῶ.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες. [4] Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὢν, γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγε. [5] τουτέστιν, ὅσους γυμνούς.

Γύμνις. ὄνομα κύριον. καὶ κλίνεται γύμνιδος.

Γυμνοπαιδεία. ἡ παλαίστρα, ᾗ τοὺς ἐφήβους Λυκοῦργος [6] ἠνάγκαζε. καὶ [7] Γυμνοποδία, χοροὶ ἐκ παίδων ἐν Σπάρτῃ τῆς Λακωνικῆς εἰς Θεοὺς ὕμνους ᾄδοντες, εἰς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέαις ἀποθανόντων Σπαρτιατῶν. καὶ [8] Ἰώσηπος· Τόπος δ' ἐπὶ τῆς πόλεως οὐδεὶς γυμνὸς ἦν, ἀλλὰ πᾶς λιμοῦ νεκρὸν εἶχεν ἢ στάσεως.

Γυμνοπόδης. ὁ ἀνυπόδητος. καὶ γυμνοποδῶ, γυμνὸς βαίνω.

Γυμνορρύπαροι οἱ σοφισταί. [9] Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνορρύπαροί τινες.

Γυμνὸς [10] καθεσθεὶς, σῶν ὑπεκστῇς πραγμάτων.

Γυμνοσοφισταί. παρὰ Βαβυλωνίοις οἱ Φιλόσοφοι, καὶ παρὰ Ἀσσυρίοις.

Γυμνότερος Ἰαλέμου. ὁ Ἰάλεμος ἐπίρρημα θρήνου. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν οἰκτρῶν. καί, [11] Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφάνης δὲ, τυφλότερος. ἔστι δὲ τὸ σύφαρ καὶ ἔκδυμα τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ τέττιγος, παρὰ τὴν λεπίδα. κυρίως δὲ, ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, τυφλότερος, [12] κενότερος, καὶ γυμνότερος.

Γυμνάσιος. Gymnaſius, Sidonius, Sophiſta, Imperatoris Conſtantini temporibus vixit. Scripſit declamationes, & commentarium in Demoſthenem, & alia quædam.

Γυμνῆται. A recto ſingulari γυμνήτης. Genus quoddam peditum. Levis armaturæ milites. Xenophon: *Chiriſophus erat in fronte exercitus cum copiis ſuis & omnibus expeditis militibus. Nihil enim periculi eſſe videbatur.* Et γυμνήτης, nudus. [In Epigrammate:] *Qui quondam animo forti athleticam egit vitam.* Dicitur etiam γυμνὴς, γυμνῆτος: [cui opponitur] ὁπλίτης, miles graviter armatus. Et iterum: *Velites autem ad* CD *delecti ſequebantur, qui per loca inacceſſa iter facerent.*

Γυμνητεύω. Nudus dego.

Γυμνικοὶ ἀγῶνες, Certamina gymnica. Ludi gymnici. *Julianus autem, cum eſſet in Perſia, ludos gymnicos celebravit.* Id eſt, ludos, in quibus athletæ nudi certabant.

Γύμνις. Gymnis. Nomen proprium. Declinatur Γύμνιδος.

Γυμνοπαιδεία. Palæſtra, in qua Lycurgus adoleſcentes nudos ſe exercere cogebat. Et γυμνοποδία, chori puerorum, qui Spartæ in Laconia hymnos Deorum canebant in honorẽ Spartanorum, qui ad Thyreas obierant. Et Joſephus: *In urbe vero nullus locus vacuus erat, ſed omnia plena erant cadaveribus mortuorum, qui vel fame vel ſeditione perierant.*

Γυμνοπόδης. Qui nudis pedibus incedit. Et γυμνοποδῶ, nudis pedibus incedo.

Γυμνορρύπαροι. [Nudi & ſordidi homines. Id eſt,] Sophiſtæ. *Erant autem circa eum nudi quidam & ſordidi homines.*

Γυμνὸς καθ. *Cum nudum te ſedere ſomniaveris, bonis tuis exueris.*

Γυμνοσοφισταί. Gymnoſophiſtæ. Sic apud Babylonios & Aſſyrios Philoſophi vocabantur.

Γυμνότερος Ἰαλέμου. *Nudior Jalemo.* Jalemus eſt vox lugentis, diciturque de hominibus miſerabilibus· Et, *Nudior piſtillo & leberide.* Ariſtophanes vero dixit, *Cæcior leberide.* [Eſt autem λεβηρίς.] pellicula, quam, ſerpens exuit, ſic dicta a voce λεπίς. Proprie vero ſic appellatur membrana, qua fœtus vaccæ cicundatur. Eſt enim & ea omnino cæca, quippe ſola tantum oculorum foramina habens. Tribus autem modis proverbium hoc effertur, [*Leberide*] *cæcior, inanior, & nudior.*

---

[1] Ξενοφῶν] *De Expedit.* Cyri lib. IV. pag. 316. ut Portus obſervavit.

[2] Ὅς ποτε θυμῷ ἄρσενι γυμν.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis in Diogenem, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. XXXIII. Epigr. XII.

[3] Ὁπλίτου] Puto legendum eſſe, διαφέρει δὲ ὁπλίτου. Notum eſt enim γυμνῆτας apud veteres ſcriptores appellari milites leviter armatos; ὁπλίτας vero, graviter armatos: unde altera vox per alteram exponi non poteſt.

[4] Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὢν, γυμν.] Idem fragmentum legitur infra v. Ἦγεν.

[5] Τουτέστιν, ὅσους γυμνούς] Senſus hujus loci clarus eſt; at verba corrupta & mutila: quæ proinde Lector pro lubitu refingat & emendet.

[6] Ἠνάγκαζε] Videtur hic excidiſſe vox γυμνάζεσθαι, vel ſimile quid, quoniam oratio non eſt integra.

[7] Γυμνοποδία] Lege γυμνοπαιδία. Quid autem fuerit γυμνοπαιδία non ſolum ex hoc loco Suidæ, ſed etiam ex aliis Grammaticis & ſcriptoribus conſtat. Vide Meurſium in *Orcheſtra*, & Cl. Grævium ad Lucian. Tom. I. pag. 994.

[8] Ἰώσηπος] Lib. VII. *de Bello Jud.* pag. 965. ut Pearſonius obſervavit.

[9] Ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν γυμνορ.] Hæc ſunt verba Laertii *Zenone*, lib. VII. Segm. XVI.

[10] Γυμνὸς καθεσθεὶς, σῶν ὑπ.] Senarius hic onirocriticus, qui in MS. Pariſ. A. deeſt, & in MS. B. margini adſcriptus eſt, legitur apud Aſtrampſychum.

[11] Γυμνότερος ὑπ. καὶ λεβηρίδος. Ἀριστοφ.] Vide Zenobium, ex quo Suidas locum hunc deſcripſit.

[12] Κενότερος] Zenobius habet νεώτερος. Sed lectio Suidæ præferenda eſt, ut patet ex Heſychio h. v. quem vide.

Γυμνότερος πατάλου. ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπορωτάτων.

Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτως ἐχόντων τὰ προστεταγμένα πληροῦν, διὰ τὰ ἀναγκαῖα. † Τὸ γυμνῶ, μετὰ γενικῆς. μετὰ αἰτιατικῆς δὲ τὸ, Γυμνώσαντες αὐτὸν ἐξήγοντ' ἔξω. καὶ, Γυμνῶν τὰ ἐσφραγισμένα.

Γύνανδρος. κίναιδος. Ὁ γύνανδρός τε καὶ μάλθων τύραννος. ἀντὶ τοῦ ἔκλυτος.

Γυναικεία φύσις. Γυναικίας δὲ ἀνὴρ, ὁ θηλυμανὴς, διὰ τοῦ ι. καὶ γυναικιζόμενος, θηλυνόμενος.

Γυναίκισις. ἡ γυναικεία μίμησις.

Πρὶν[1] τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην.

Γυναικοϊέρακες. οἱ περὶ ἔρωτας ἐπτοημένοι. [2] Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοϊέρακες εὐπρεπεῖς αἰτίας εὑρίσκειν ἐς ἄγραν τῶν θηλειῶν.

Γυναικὸς[3] ἄρ' ἀντετέτυξο. ἀντὶ τοῦ, ἴσος γυναικὶ κατεσκευάσθης. παρ' Ὁμήρῳ.

Γυναικὸς ὄλεθρος. ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων· παρόσον πολλοὶ δεινῶς ὑπὸ γυναικῶν ἀπώλοντο. καὶ Γυναικὸς πυγή. ἐπὶ τῶν ἀργῶν. ἢ ὅτι δεῖ τὰς γυναῖκας οἴκοι μένειν.

Γυναικωνῖτις. οἰκία τῶν γυναικῶν. [4] Γυναικωνῖτιν φάλαγγα τῶν εὐνούχων Οὐάλεντος.

Γυναιμανής. ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος. ὁ ἀκόλαστος.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλέους οὐ φοιτᾷ. πρὸς τοὺς ἀναξίους τῶν πράξεων· παρόσον Ἡρακλῆς ἐδούλευσεν Ὀμφάλῃ. καὶ, Γυνὴ στρατηγεῖ. ἐπὶ τοῦ παραδόξου.

Γυνὴ μεγάλη. διαβάλλει[5] Ἀριστοφάνης τὸν Παναίτιον μάγειρον, μικροφυῆ ὄντα, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.

Γύννις. ἀνδρόγυνος. μαλακός. Ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; † [6] Κακὴν σοφίαν μετιὼν, καὶ τοὺς ἀθέους Ἐπικούρου λόγους καὶ γύννιδας ἐπασκῶν, κἀκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλούνης τε καὶ γύννις.

Γυιῶ. βλάπτω. χωλῶ. [7] ἐξ οὗ καὶ τὸ, Γυιώσει μὲν σφῶϊν.

Γυπαρίοις.[8] ἀντὶ τοῦ ἐν φωλεοῖς, καὶ καλιαῖς, καὶ στενοῖς χωρίοις. [9] Κράτης δέ φησιν, ὅτι πᾶσαν στενὴν

Γυμνότερος πατάλου. *Nudior paxillo.* Dicitur de hominibus valde egenis.

Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. *Nudo mandas cuſtodiam.* Dicitur de iis, qui propter neceſſitatem imperata exſequi non poſſunt. † Verbum γυμνῶ genitivo jungitur. Item accuſativo; ut, *Veſtibus eum nudatum foras eduxerunt.* Et, *Obſignata aperiens.*

Γύνανδρος. Cinædus. Semivir. *Semivir ille & mollis tyrannus.*

Γυναικεία φύσις. Muliebris natura. [Per ει diphthongum.] Γυναικίας vero, vir effœminatus, per ι ſcribitur. Et γυναικιζόμενος, qui fœminarum mores & mollitiem imitatur.

Γυναίκισις. Dicitur de eo, qui fœminam ſimulat vel mentitur. *Priuſquam dederis pœnas prioris fraudis, qua fœminam mentitus es.*

Γυναικοϊέρακες. [Proprie, fœminarum accipitres. Id eſt,] qui amoribus fœminarum admodum deditı ſunt. Ejuſmodi enim homines ingenioſi ſunt in excogitandis cauſis ſpecioſis, quibus fœminas captent.

Γυναικὸς ἄρ' ἀντ. *Mulieris enim ſimilis es factus.* Apud Homerum.

Γυναικὸς ὄλεθρος. *Mulieris interitus.* Dicitur de iis, qui miſerabili morte pereunt. Multi enim a mulieribus crudeliter interfecti ſunt. Et, *Mulieris podex.* [Proverbium, quod dicitur] de hominibus otioſis. Vel, quia mulieres domi manere oportet.

Γυναικωνῖτις. Conclave mulierum. [Item, ipſe grex mulierum.] *Muliebrem* [ſive, mollem] *gregem eunuchorum Valentis.*

Γυναιμανής. Inſano mulierum amore flagrans. Libidinoſus.

Γυνὴ εἰς Ἡρακλ. *Mulier Herculis fanum non intrat.* Dicitur de iis, qui res ſe indignas faciunt. Hercules enim Omphalæ ſervivit. Et, *Mulier exercitus dux.* Dicitur de re inuſitata & nova.

Γυνὴ μεγάλη. Mulier magna. Ariſtophanes Panætium coquum, qui parva corporis ſtatura erat, & uxorem ſuam in adulterio deprehenderat, carpit. Ipſa enim, quia magna erat, virum ſibi parere cogebat.

Γύννις. Semivir. Mollis. Effœminatus. *Cujas eſt hic ſemivir? Quæ ejus patria?* † *Malæ ſapientiæ dans operam, & impiæ effœminatæque Epicuri philoſophiæ ſtudens, & voluptate, quam ſemivir ille & molliculus laudibus efferebat,* [*faſcinatus.*]

Γυιῶ. Lædo. Claudum reddo. [Homerus:] *Se claudos redditurum eſſe* [*equos.*]

Γυπαρίοις. Luſtris, nidis, & anguſtis locis. Crates vero dicit, [Græcos] quodvis angu-

---

[1] Πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 813. (531. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικ.] Locum integrum ſcriptoris anonymi, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, exhibet Suidas infra v. Λοξῖνος.

[3] Γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο] Homerus Il. Θ. v. 163.

[4] Γυναικωνῖτιν φάλαγγα τῶν εὐν.] Vide infra v. Θλαδίας, ubi fragmentum hoc longe auctius legitur.

[5] Διαβάλλει Ἀριστοφάνης τὸν Παναίτιον μάγ.] Ex Enarratore Comici ad *Aves* pag. 562. (385. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Κακὴν σοφίαν μετιὼν, καὶ τοὺς ἀθ.] Fragmentum hoc ad Ælianum refert Kuhnius. Vide etiam infra v. Χλούνης.

[7] Ἐξ οὗ καὶ τὸ, Γυιώσει μὲν σφῶϊν] Recte monuit Portus, reſpexiſſe hic Suidam ad locum illum Homeri Il. Θ. v. 402.

Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

Hinc ergo Suidas ſupplendus eſt.

[8] Γυπαρίοις. ἀντὶ τοῦ ἐν φωλ.] Ex Enarratore Comici ad *Equit.* pag. 336. (234. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Κράτης] Apud Scholiaſtam Comici hodie legitur Κρατῖνος. Sed ambiguum eſt utra lectio præferenda ſit, quoniam tam Crates quam Cratinus Grammaticus apud veteres memoratur.

καταδύσιν [1] γύπας ὠνόμαζαν. [2] Ἀριστοφάνης· Οἰκοῦντα τοῦτον ἐν πιθάκναις καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις.

Γυπὸς σκιά. ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.

Γύργαθος. καὶ παροιμία· [3] Γύργαθον φυσᾷς. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Γύργαθος οὖν κλίνη, ἐν ᾗ τοὺς παρέτους καὶ δαιμονιώδεις στροβοῦσι.

Γυρῆς. περιφερεῖς.

Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦλθον γυρῆς.

καὶ [4] Ὅμηρος·

Γυρὸς ἔην ὤμοισι, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος.

περὶ Ὀδυσσέως.

Γυρῖνοι. οἱ μικροὶ βάτραχοι. [5] Ἄρατος· Πατέρες βοόωσι γυρίνων.

Γυρόν. κυρτόν. στρογγύλον. ἐν [6] Ἐπιγράμματι·

Γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς.

Γυρῶν. περιφερῶν. [7] κεκαμμένων. ἐν [8] Ἐπιγράμματι·

Γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαιμοδακεῖς ἀκίδας.

Γυρῶσαι. [9] Φιαλῶσαι. περιφράξαι. παρὰ τὸ γῦρον ποιεῖν ἐν τῷ περιφράσσειν.

ſtum latibulum ſic appellaſſe. Ariſtophanes: *Habitantem in doliolis & anguſtis latibulis & turriculis.*

Γυπὸς σκιά. Vulturis umbra. Dicitur de rebus nullius pretii.

Γύργαθος. [Rete.] Et proverbium: *Rete inflas.* Dicitur hoc de iis, qui fruſtra laborant. Γύργαθος etiam ſignificat lectum, in quo paralyticos & dæmoniacos verſant.

Γυρῆς. Rotundæ. *Poſtquam vero ad paludem rotundam acceſſerunt.* Et Homerus: *Gibbis erat humeris, nigra cute, & criſpo capite.* De Ulyſſe [Poeta loquitur.]

Γυρῖνοι. Ranæ minores. Ranunculæ. Aratus: *Patres ranuncularum coaxant.*

Γυρόν. Curvum. Rotundum. In Epigrammate: *Rotundum plumbum, quo nigra ſignatur linea.*

Γυρῶν. Rotundorum. Aduncorum. In Epigrammate: *Et aduncorum hamorum fauces mordentia ſpicula.*

Γυρῶσαι. Phialæ inſtar rotundum facere. Circumſepire. Ideo quod ſepes in orbem duci ſoleant.

Δ Α.

Δάα.[10]

Δάβαινα. ὄνομα τόπου. τὸ ἐθνικόν, Δαβαινίτης.

Δαβήρ. [11] τὰ ἅγια τῶν ἁγίων.

Δαγαίθιος. ὄνομα κύριον.

Δαγών. εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων θεραπευόμενον, ᾧ τὴν κιβωτὸν λαμβάνοντες ἀνέθεσαν.

Δᾷδες. λαμπάδες. καὶ [12] δᾳδίον παρὰ πολλοῖς.

Δᾳδουχεῖ. φαίνει. καὶ δᾳδουχήσας Ἀθήνησιν. Ὡς Ἀθηναίων φασὶν οἱ ταῦτα ἀκριβοῦντες δόκιμοι· εὔξαντο δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ κόρῃ, διά τε τῶν ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δᾳδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. καὶ Δᾳδουχήσας, λαμπαδηφορήσας. Ὁ πρὸ Στρατοκλέους Ἀθήνησι δᾳδουχήσας, [13] ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλούνης τε καὶ γύννις.

Δ Α.

Δάα. Daæ.

Δάβαινα. Nomen loci. Gentile eſt, Dabænites.

Δαβήρ. [Hebraica lingua,] Sancta ſanctorũ.

Δαγαίθιος. Dagæthius. Nomen proprium.

Δαγών. Dagon, idolum apud Philiſtæos cultum, cui captam arcam [fœderis] dedicarunt.

Δᾷδες. Lampades. Faces. Et δᾳδίον apud multos [ſcribitur pro δαλίον.]

Δᾳδουχεῖ. Facem geſtat. Facem præfert. Et, qui Athenis Daduchus fuit. *Ut probati inter Athenienſes auctores, qui accurate hac de re ſcripſerunt, tradunt; Senatui & Proſerpinæ per Hierophantas & Daduchum ſalutem precati ſunt.* Et δᾳδουχήσας, qui facem prætulit, vel qui Daduchus fuit. *Qui ante Stratoclem Athenis Daduchus fuit, ex voluptate illa, quam ſemivir ille & effœminatus laudibus ferebat.*

---

[1] Γύπας] Apud eundem Scholiaſtam Comici rectius hodie legitur ὀπάς.

[2] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem loco laudato ſic legitur:

——Ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις,
Καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις &c.

Suidas in hoc loco exſcribendo, metro neglecto ſenſus tantum rationem habuit: quod ipſi ſolenne eſt.

[3] Γύργαθον φυσᾷς] Vocem γύργαθος in proverbio hoc *rete* ſignificare recte monuit Henricus Steph. in Animadverſ. ad Adagia Eraſmi pag. 30. quem vide. Sed quid Suida facias, qui eandem vocem *lectum paralyticorum* hic interpretatur: quem Eraſmus ſequitur. Equidem cum Menagio ad Laertium lib. vii. Segm. xv. ſtatuerim, vel Suidam hic ſcripſiſſe, κράβατος δ' ἦν κλίνη &c. vel ita, γύργαθος καὶ ἡ κλίνη. Poſterius magis placet, quoniam Suidas duas vocis γύργαθος ſignificationes hic tradere voluiſſe videtur: alteram nempe notam & communem, qua pro *reti* capitur; ut in proverbio adducto: alteram vero minus notam, qua pro lecto paralyticorum accipitur.

[4] Ὅμηρος] Odyſſ. T. v. 246.

[5] Ἄρατος] Διοσημείοις, v. 215. ad quem locum Scholiaſta: Γυρῖνοι δὲ λέγονται οἱ ἀδιάπλαστοι βάτραχοι, τουτέστι, τὰ γεννήματα τῶν βατράχων. ἀδιάπλαστα γὰρ τίκτονται καὶ ἄποδα.

[6] Ἐν Ἐπιγράμματι] Lib. vi. cap. xvi. Epigr. iii. ut Portus obſervavit.

[7] Κεκαμμένων] Deeſt in Editt. præcedentibus: at legitur in 2 MSS. Pariſ.

[8] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. iii. Epigr. ii. ut Portus monuit.

[9] Γυρῶσαι. φιαλῶσαι. περιφρ.] Confer Etymologum, qui vocem hanc plenius exponit.

[10] Δάα.] Scribendum eſſe Δάαι & alii jam ante monuerunt. Vide Stephanum Byzantium v. Δάαι.

[11] Δαβήρ] Eſt ipſa vox Hebraica דביר, quam LXX. Interpr. in verſione ſua retinuerunt.

[12] Δᾳδίον παρὰ πολλοῖς] Vide infra v. Δαλίον.

[13] Ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκεῖνος ὕμνει ὁ χλ. τε καὶ γύννις] Hæc verba deſunt in Editt. Baſileenſi & Genevenſi: reperiuntur autem in Editt. reliquis, itemque MSS. Pariſ. Confer etiam Suidam infra v. Χλοῦναι.

Δαήρ. ἀνδράδελφος. καὶ ἐπὶ κλητικῆς, δάερ.

Δάειρα. ὄνομα κύριον.

Δαημονέστεροι. ἐμπειρότεροι.

Δαημονέστατος. ἐμπειρότατος. Ἦν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τάξαι στρατείαν καὶ ὁπλίσαι δαημονέστατος. † [1] Ἦσαν δὲ καὶ τελετῶν ἀμφότεροι δαημονέστατοι. καὶ Δαημονεστάτων, ἐμπείρων, καὶ ἐπιστημόνων. Οἷα δὴ δαημονεστάτων τὰ πολέμια. † Πέμπει δὲ πρεσβευτὴν τῆς τε Ἑλλήνων φωνῆς δαήμονα, καὶ τῆς Ῥωμαίων οὐ πάντη ἀνήκουστον, ὡς καὶ τοῦ πολίτην Ῥωμαίων κατὰ ποίησιν γενέσθαι μὴ δόξαι ἀνάξιον.

Δαΐ. τῇ μάχῃ. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἁ [2] πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαΐ, σάλπιγξ,
Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον.

Δαΐαν [3] ὁδόν. ἀγωνιστικήν. ἢ ἔμπειρον. ἀπὸ τοῦ δαῆναι, ὅ ἐστι μαθεῖν. ἢ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον. Ὁ δὲ, καί τοι δράσας κακὸν δάϊον ἐλεγχόμενος, ὅμως ἦγε τὴν ἡσυχίαν.

Δαΐζων. διακόπτων. ἢ παρὰ τήνδε τὴν μάχην καταμαχόμενος.

Δαϊκταμένοις. ἀναιρουμένοις.

Δαίμονος. τοῦ δαίμονος.

Δαΐξας. διακόψας. φθείρας.

Δαΐς. ἡ μάχη.

Δαΐς. Ἐν [4] ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δαῒς καίεται.

Δαΐφρονος. συνετοῦ, ἢ πολεμικοῦ.

Δάκες. οἱ νῦν [5] Πατζινακῖται λεγόμενοι. † Ἡ εὐθεῖα δάκος, τὰ δάκη· δάκη, καὶ δάκετα, θηρία ἰοβόλα ἑρπετά. καὶ δακέτας, ὁμοίως.

Δακνόμενος. [6] ἐνοχλούμενος. ὑπὸ τῆς ἱπποτροφίας ἀναλωμάτων κατεσθιόμενος. [7] δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν εἶναι τὸ ἵππους τρέφειν· ὅπερ καὶ τῇ Λακωνικῇ προσέζευκται κατάρᾳ. καὶ γὰρ δὴ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐν κατάραις ἔθεσαν μέρει. ἔστι δὲ αὕτη· Οἰκοδομά σε λάβοι, καὶ ἀμβολά, ὅ τε ἵππος, καὶ ἁ γυνά τοι μοιχὸν ἔχοι. ὡς τούτων πάντων δαπανηρῶν ὄντων καὶ ἐπιζημίων. τὸ δὲ δακνόμενος εἶπεν, ἀπὸ τοῦ αὐτὸν κατακεκλεῖσθαι ἔσω τῶν στρωμάτων.

Δακία [8] χώρα· ἣν ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἴστρου χωρίοις κατῴκισε. καὶ ταύτην Αὐρηλιανὸς ἀπέλιπε, κεκακωμένης τῆς Ἰλλυριῶν τε καὶ Μυσῶν χώρας, ἡγούμενος ἀδυνάτως ἔσεσθαι τὴν πέραν ἐν μέ-

Δαήρ. Viri frater. Levir. Et in vocativo, δάερ.

Δάειρα. Daira. Nomen proprium.

Δαημονέστεροι. Peritiores.

Δαημονέστατος. Peritiſſimus. *Alexander autem exercitus & inſtruendi & armandi peritiſſimus erat. Ambo autem cærimoniarum ſacrarum erant peritiſſimi.* Et δαημονεστάτων, valde peritorum. *Utpote qui rerum bellicarum peritiſſimi eſſent. † Mittit autem legatum, & linguæ Græcæ peritum, nec Latinæ prorſus ignarum, adeo ut non videretur indignus, qui jure civitatis Romanæ donaretur.*

Δαΐ. Prœlio. In Epigrammate: *Quæ funeſtum antea claſſicum in bello cecini, tuba, & dulce in pace modulatus ſum carmen.*

Δαΐαν ὁδόν. Rationem certandi. Vel, peritiam diſciplinarum. A δαῆναι, quod ſignificat diſcere. Vel, contentionem. *Ille vero, quamvis redargueretur, quod facinus hoſtile perpetraſſet, tamen quievit.*

Δαΐζων. Diſſecans. Concidens. Vel prœlio vincens.

Δαϊκταμένοις. Cæſis. Interfectis.

Δαίμονος. Pro δαίμονος. Dæmonis.

Δαΐξας. Qui diſſecuit. Qui concidit. Qui perdidit.

Δαΐς. Pugna. Prœlium.

Δαΐς. Fax. [Ariſtophanes:] *In foro Diis fax accenſa eſt.*

Δαΐφρονος. Prudentis, vel, bellicoſi.

Δάκες. Daces. Iidem, qui nunc Patzinacitæ vocantur. At δάκη (a recto δάκος, δάκεος) & δάκετα, ſerpentes venenoſi. Et δακέτας, idem.

Δακνόμενος. [Qui mordetur.] Qui vexatur. Qui curis conficitur ob ſumptus equorum alendorum. Sumptuoſum enim videtur equos alere: quod Lacones etiam formulæ ſuæ imprecandi & execrandi inſeruerunt, quæ talis eſt: *Amor ædificandi & procraſtinandi te capiat; & equos alas, & uxor tua adulterum habeat.* Hæc enim omnia ſunt ſumptuoſa & damnoſa. Dixit autem δακνόμενος, quod ſtragulis eſſet involutus.

Δακία. Dacia regio. Trajanus in Daciam trans Iſtrum ſitam coloniam deduxit: ſed Aurelianus eandem omiſit, vaſtato Illyrico & Moeſia, deſperans eam retineri poſſe, utpote trans Iſtrum ſitam, & fluviis intercluσοις τοῖς ποταμοῖς ἀπειλημμένην διασώζεσθαι. ἐξαγαγὼν οὖν τοὺς ἐκεῖσε Ῥωμαίους ἀπῳκισμένους ἔκ τε τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀγρῶν, ἐν μέσῃ τῇ Μυσίᾳ καθίδρυσε, τὴν χώραν ὀνομάσας Δακίαν· ἣ νῦν ἐν μέσῳ τῶν δύο Μυσιῶν κειμένη διαιρεῖ αὐτὰς ἀπ᾽ ἀλλήλων.

---

[1] Ἦσαν δὲ καὶ τελετῶν ἀμφότεροι δαημ.] De quibus verba hæc fragmenti intelligenda ſint diſcere poterit Lector ex ipſo Suida infra v. Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρέπιος.

[2] Ἁ πάρος αἱματόεν πολ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum hic exhibebo. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου.

Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μέλος ἐν δαΐ, σάλπιγξ,
Καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα μέλος,
Ἄγκειμαι, Φερένικε, τεῇ Τριτωνίδι κούρᾳ
Δῶρον, ἱερεύζων παυσαμένη κελάδων.

Partem diſtichi poſterioris adducit Suidas infra v. Κελαδοῦσιν. Totum autem hoc Epigramma etiam ante nos edidit celeberrimus Bentlejus ad Epigramma Callimachi LX.

[3] Δαΐαν ὁδόν.——φιλόνεικον] Ex Enarratore Comici ad *Ranas* pag. 254.

[4] Ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δαῒς κ.] Ariſtophanes *Veſpis* pag. 528. (361. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Πατζινακῖται] De illis vide Cedrenum pag. 775.

[6] Δακνόμενος. ἐνοχλούμενος. ὑπὸ τῆς ἱπποτρ. ἀναλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 123. (59. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Δοκεῖ γὰρ δαπανηρὸν——ἐπιζημίων] Totus hic locus repetitur infra v. Ἵπποι. Vide etiam ſupra v. Ἀμβολὰς γῆ.

[8] Δακία χώρα· ἣν ὁ Τραϊανὸς ἐν τοῖς πέραν τοῦ Ἴστρου χωρ.] Confer Eutropium in Breviario: ex quo totus hic locus verſus videtur.

Δακρυόεντα. μετὰ δακρύων.

Δακτυλήθρα. ἡ τοῦ δακτύλου σφενδόνη. [1] Καὶ δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, ἵν᾽ ὡς θερμότατον ἀναδιδῷ τῇ γλώττῃ.

Δακτύλιος. ἡ σφραγίς. [2] Ὁ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς, Μαρκέλλου τοῦ ὑπάτου ἀποθανόντος, ἐπιστὰς τῷ σώματι αὐτοῦ, ὡς εἶδε τὰ τραύματα πάντα ἐπὶ τοῦ στέρνου, ἐπῄνεσε μὲν ὡς στρατιώτην, ἐπέσκωψε δὲ ὡς στρατηγόν· καὶ τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελὼν, ἐτύπωσεν ἐπιστολήν. † [3] Σούκινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσὶ σύμφοροι.

Δάκτυλοι. παρὰ πολλοῖς αἱ βάλανοι τῆς Φοίνικος. καὶ παροιμία· Δακτύλου ἡμέρα. ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθήνησι, μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

Δάλδις.[4] πόλις Λυδίας.

Δαλίον. οὕτως οἱ κωμικοὶ διὰ τοῦ λ. [5] Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ᾽ ἐμβάψω. [6] ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός. οἱ δὲ δᾳδίον γράφουσι.

Δαλός. λαμπάς. ἢ ξύλου ἀπόκαυμα. ἢ δᾳδίον ἡμίφλεκτον. καὶ παροιμία· Δαλὸς εἰς πῦρ.

Δαμάγητος. ὄνομα κύριον. [7] Ἡρακλεώτης.

Δαμαλίτης. ὄνομα κύριον.

Δάμαλις. ζῶον.

Δάμαρτος. γυναικός.

Δαμασίφρων. ὁ ἀπατῆσαι δυνάμενος. [8] Πίνδαρος· Δαμασίφρονα χρυσόν.

Δαμασκηνός. ἀπὸ τόπου.

Δαμάσκιος, Στωϊκὸς Φιλόσοφος, Σύρος, Σιμπλικίου καὶ [9] Εὐλαλίου τῶν Φρυγῶν ὁμιλητής· ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων. γέγραπται αὐτῷ

ſam. Romanos igitur, qui illic habitabant, ex urbibus & agris eduxit, & in media Mœſia collocavit: eamque regionem Daciam appellavit, quæ nunc in medio utriuſque Mœſiæ ſita alteram ab altera ſeparat.

Δακρυόεντα. Lacrymoſa.

Δακτυλήθρα. Annuli pala. [Item, digitale.] *Et digitalia habens cibos edere dicitur, ut eos quam calidiſſimos linguæ tradat.*

Δακτύλιος. Annulus, quo ſigillum imprimitur. *Hannibal, Carthaginenſium dux, Marcello Conſule mortuo, cadaveri ejus adſtans, cum omnia vulnera adverſa videret, ipſum quidem laudavit ut militem, ſed vituperavit ut ducem; annuloque ei detracto epiſtolam obſignavit.* † *Annuli ex ſuccino & ebore confecti mulieribus conducunt.*

Δάκτυλοι. Sic vulgo glandes palmæ vocantur. Et proverbium: *Dactyli dies.* De hominibus fortunatis dicitur. Dactylus enim Athenis maximos honores adeptus eſt.

Δάλδις. Daldis. Urbs Lydiæ.

Δαλίον. Torrem. Sic Comici per λ ſcribunt, [non δᾳδίον. Ariſtophanes:] *Age, torrem hunc [in aquam] immergam.* Putabant enim torrem aqua tinctum vim luſtrandi habere. Alii vero δᾳδίον ſcribunt.

Δαλός. Lampas. Vel, lignum aduſtum, vel torris. Et proverbium: *Torris in ignem.*

Δαμάγητος. Damagetus. Nomen proprium. Heracleota.

Δαμαλίτης. Damalites. Nomen proprium.

Δάμαλις. Vitulus. Juvencus.

Δάμαρτος. Uxoris.

Δαμασίφρων. Qui decipere poteſt. Fallax. Pindarus: *Fallax aurum.*

Δαμασκηνός. Damaſcenus. A loco ſic dictus.

Δαμάσκιος. Damaſcius, philoſophus Stoicus, Syrus, Simplicii & Eulalii Phrygum amicus familiaris: floruit ſub Juſtiniano.

---

[1] Καὶ δακτυλήθρας ἔχων——ἀναδιδῷ τῇ γλώττῃ] Hæc ſunt verba Athenæi de Pithyllo helluone, lib. 1. cap. VI. pag. 6. ut Portus etiam monuit. Vide etiam infra v. Περιγλωττὶς, & v. Πίθυλλος.

[2] Ὁ δὲ Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων στρατ.] Fragmentum hoc legitur apud Appianum *De bellis Annibalicis* pag. 589. quamvis principium de ſuo addiderit Suidas.

[3] Σούκινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσὶ σύμφ.] Verba hæc ad ſomniorum interpretationem pertinent, quæ leguntur apud Artemidorum lib. II. cap. V.

[4] Δάλδις. πόλις Λυδ.] Hinc Artemidorus dictus eſt Daldianus. Vide ſupra v. Ἀρτεμίδωρος.

[5] Φέρε δὴ τὸ δαλίον τόδ᾽ ἐμβάψω] Hæc ſunt verba Ariſtophanis Pace pag. 696. (471. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi pro δαλίον legitur δᾳδίον, & verſus integer ſic ſe habet:

Φέρε δὴ τὸ δᾳδίον τόδ᾽ ἐμβάψω λαβών.

Neutram quidem harum lectionum vel ſenſus vel metrum reſpuit, (duæ enim iſtæ voces affinem habent ſignificationem, & ſyllaba prima tam in voce δαλίον quam δᾳδίον longa eſt) attamen video veteres, cum de more hoc luſtrandi loquuntur, voce δαλίον vel δαλὸς potius uti ſolere. Euripides *Hercule Furente* v. 928.

Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
Εἰς χέρνιβ᾽ ὡς βάψειεν Ἀλκμήνης τόκος.

I. e. *Cum autem torrem manu dextra ſumpturus eſſet filius Alcmenæ, ut intingeret in aquam luſtralem.* Verſum poſteriorem adducit etiam Athenæus lib. IX. pag. 409. ubi, quod obiter moneo, pro Ἀλκμήνης τόκος legitur Ἀλκμήνης γόνος. Subjungit ibidem Athenæus: Ἔστι δὲ (χέρνιψ) ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες, ἐφ᾽ οὗ τὴν θυσίαν ἐπετέλουν. καὶ τούτῳ περιρραίνοντες τοὺς παρόντας ἥγνιζον. i. e. *Eſt autem* χέρνιψ *aqua, in quam immergebant torrem, ſumptum ab ara, in qua ſacrificium faciebant; eoque omnes, qui aderant, aſperſos luſtrabant.* Heſychius: Δαλίον, δαλόν. ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα, καὶ περιρραίνειν τὸν βωμόν. Hinc igitur & apud Ariſtophanem loco ante laudato δαλίον potius quam δᾳδίον ſcribendum eſſe exiſtimo.

[6] Ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν ἀποβάπτοντες τοῦ πυρός] Locus hic eſt mutilus, qui ſic ſuppleri poteſt, ἐδόκουν γὰρ καθαίρειν, εἰς ὕδωρ ἀποβάπτοντες δαλὸν, ὃν ἐκ τοῦ πυρὸς ἐλάμβανον.

[7] Ἡρακλεώτης] Hanc vocem ex optimo MS. Pariſ. A. addidi, quæ in prioribus Editt. deſideratur. Damageti autem hujus mentionem facit ipſe Suidas infra v. Δημοσθένης Θρᾷξ, ubi eum expreſſe Heracleotam vocat.

[8] Πίνδαρος] *Olymp.* Od. XIII.

[9] Εὐλαλίου] Sic habet MS. Pariſ. A. At MS. alter Ἐλαμίου: quam lectionem etiam agnoſcit codex Vatic. teſte Pearſonio. Idem etiam in alio quodam codice MS. ſe reperiſſe teſtatur Εὐθαλίου. Priores Editt. omnes exhibent Ἐλαμίτου. At veram lectionem eſſe eam, quam ex MS. Pariſ. A. in textum recepimus, patet ex ipſo Suida infra v. Πρέσβεις, ubi idem philoſophus recte Εὐλάλιος vocatur: quamvis apud Agathiam, unde locum iſtum a Suida depromptum eſſe infra monemus, hodie legatur Εὐλάμιος.

ὑπομνήματα εἰς Πλάτωνα, καὶ περὶ [1] ἀρχῶν, καὶ φιλόσοφος [2] ἱστορία.

Δάμασος,[3] Ῥώμης Ἐπίσκοπος, εἰς ἐποποιΐαν εὐφυὴς, πολλὰ καὶ σύντομα ἡρωϊκῷ μέτρῳ ἐξέδωκε, καὶ ὀγδοηκοντούτης ἐπὶ Θεοδοσίου βασιλέως ἐτελεύτησεν. ἔγραψε καὶ ἄλλα πολλά.

Δαμάστης, Σιγειεὺς, ἀπὸ Σιγείου [4] γῆς τῆς Τρῳάδος, Διωξίππου υἱὸς, γεγονὼς πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν, σύγχρονος Ἡροδότου, τῶν [5] πλουσιωτάτων, ἱστορικός. γέγραφε περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων. Περὶ γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων βιβλία δύο. Ἐθνῶν κατάλογον, καὶ πόλεων. Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν· καὶ ἄλλα συχνά. γέγονε δὲ Ἑλλανίκου μαθητής.

Δαμάτειρα. [6] ἡ δαμάστειρα.

Δαμαίων. κύριον.

Δαμέντα. δαμασθέντα, ἢ φονευθέντα. καὶ Δαμῆναι, δαμασθῆναι.

Δαμιανὸς[7] Ἐφέσιος, σοφιστής· ὃς καὶ ἐν ὑπάτοις ἐνεγράφη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σεβήρου, καὶ Βιθυνίας ἦρξε, καὶ τὴν στοὰν, τὴν ἐκ τῆς Ἐφέσου ἀποτεινομένην εἰς τὸ ἱερὸν, θολικὴν κατεσκεύασε.

Δάμις,[8] ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος, τὴν ἀρχαίαν οἰκῶν Νῖνον. οὗτος τῷ Ἀπολλωνίῳ προσφιλοσοφήσας, ἀποδημίας τε αὐτοῦ ἀναγέγραφεν, ὧν κοινωνῆσαι καὶ αὐτός φησι· καὶ γνώμας, καὶ λόγους, καὶ ὁπόσα ἐς πρόγνωσιν εἶπεν. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Ἀντιοχείας ἧκεν εἰς Νῖνον. [9] προσεφοίτησε δὲ αὐτῷ Δάμις ὁ Νῖνος, καὶ συνῆν αὐτῷ, ὅ, τι μάθοι μνημονεύων. φωνὴ δὲ ἦν αὐτῷ Ἀσσυρίῳ ξυμμέτρως πράττουσα. τὸ γὰρ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν, ἅτε παιδευθεὶς ἐν βαρβάροις. διατριβὴν δὲ ἀναγράψαι, καὶ ξυνουσίαν, καὶ ὅ, τι ἤκουσεν, ἢ εἶδεν, ἀνατυπῶσαι, καὶ ὑπομνήματα τοιάδε ξυνθεῖναι, σφόδρα ἱκανὸς ἦν. † Οὐ [10] μὴν ὡς δυοῖν γε ἀμελῆσαι τούτοιν, τῆς τε ἀνδρείας, ᾗ χρώμενος Ἀπολλώνιος διεπορεύθη βάρβαρα ἔθνη, καὶ λῃστρικὰ, οὐδ᾽ ὑπὸ Ῥωμαίους πω ὄντα· τῆς τε σοφίας, ᾗ τὸν Ἀράβιον τρόπον ἐς ξύνεσιν τῆς τῶν ζώων φωνῆς ἦλθεν. ἔμαθε δὲ τοῦτο διὰ τουτωνὶ τῶν Ἀράβων πορευόμενος.

Δάμνα. ἐδάμαζε.

Δάμνημι. δαμάζω.

Δαμόκριτος, ἱστορικός. Τακτικὰ ἐν βιβλίοις β΄. Περὶ Ἰουδαίων· ἐν ᾧ φησιν, ὅτι [11] χρυσῆν ὄνου κεφαλὴν

Scripſit commentarios in Platonem, & de Principiis, & Hiſtoriam Philoſophicam.

Δάμασος. Damaſus, Epiſcopus Romæ, eleganti in verſibus componendis ingenio præditus, multa eaque brevia carmina metro heroico ſcripta edidit, & octogenarius ſub Theodoſio Imperatore mortuus eſt. Scripſit & alia multa.

Δαμάστης. Damaſtes, Sigeenſis, e Sigeo urbe Troadis, Dioxippi filius, vixit ante bellum Peloponneſiacum, æqualis Herodoti, homo ditiſſimus, & hiſtoricus. Scripſit de rebus in Græcia geſtis. De parentibus & majoribus eorum, qui expeditionem Trojanam ſuſceperunt, libros duos. Gentium & urbium catalogum. De Poetis & Sophiſtis; & alia multa. Fuit Hellanici diſcipulus.

Δαμάτειρα. Domitrix.

Δαμαίων. Damæon. Nomen proprium.

Δαμέντα. Domitum, vel interfectum. Et δαμῆναι, domitum fuiſſe.

Δαμιανός. Damianus Epheſius, Sophiſta, ab Imperatore Severo inter Conſules relatus eſt, & Bithyniæ præfuit, & porticum, quæ ab urbe Epheſo ad templum uſque pertinet, tholis ornavit.

Δάμις. Damis, vir non indoctus, veterem incolens Ninum. Hic apud Apollonium philoſophatus, ejus peregrinationes deſcripſit, in quibus ſe quoque comitem ejus fuiſſe ſcribit: itemque ſententias, & orationes, & prædictiones ejus. Apollonius enim Antiochia Ninum venit: ad quem Damis iſte Ninus acceſſit, ejuſque conſuetudine eſt uſus, memoriæ mandans, quidquid ex eo didicerat. Dictio ejus, ut Aſſyrii, mediocris eſt. Orationis enim elegantia, utpote apud Barbaros inſtitutus, carebat: at colloquia memoriæ mandare, & ſermones familiares, & quicquid audiviſſet vel vidiſſet, ſtilo exprimere, & hujuſmodi commentarios conſcribere ſatis commode poterat. † Ita tamen ut hæc duo non prætermittam: primum, fortitudinem, qua fretus Apollonius barbaras & latrociniis infeſtas, nec Romanis ſubjectas gentes peragravit; & deinde ſapientiam, qua more Arabum voces animalium intellexit. Atque id, cum per Arabiam iter faceret, didicit.

Δάμνα. Domabat.

Δάμνημι. Domo.

Δαμόκριτος. Damocritus, hiſtoricus. Tacticorum libros duos ſcripſit. Item de Ju-

---

[1] Περὶ ἀρχῶν] Opus hoc in diverſis Europæ Bibliothecis hodie adhuc MS. exſtat, & ipſe id Oxonii in Bibliotheca Collegii Corporis Chriſti vidi, ſatis ſpiſſo volumine conſtans.

[2] Φιλόσοφος ἱστορία] Hujus operis partem fuiſſe vitam Iſidori Philoſophi, ex qua prolixa apud Photium excerpta leguntur, recte viri docti conjecerunt. Supra enim v. Γρηγόριος ἀδελφ. Suidas fragmentum ex Damaſcii hiſtoria Philoſophica adducit, quod αὐτολεξεὶ quoque legitur apud Photium in Excerptis ex vita Iſidori Philoſophi, ut Lectorem ibi monemus.

[3] Δάμασος, Ῥώμης Ἐπίσκοπος, εἰς ἐποπ.] Hæc deſcripſit Suidas ex Sophronio, Hieronymi interprete: quem vide pag. 142.

[4] Γῆς] Hæc vox ſupervacanea eſt: nec agnoſcit eam codex Vatic. teſte Pearſonio.

[5] Τῶν πλουσιωτάτων] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Editt. Mediolanenſis & Veneta. Quare miror unde Editt. Baſileenſis & Genevenſis ſuum παλαιοτάτων hauſerint.

[6] Δαμάτειρα] Duo MSS. Pariſ. habent δαμάστρια.

[7] Δαμιανὸς Ἐφέσιος, σοφ.] De hoc plura lege apud Philoſtratum *de Vit. Sophiſt.* lib. II. pag. 601.

[8] Δάμις, ἀνὴρ οὐκ ἄσοφος ——— ἐς πρόγνωσιν εἶπεν] Hæc ſunt verba Philoſtrati lib. I. *de Vit. Apoll.* cap. III. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[9] Προσεφοίτησε δὲ αὐτῷ Δάμις ——— ἱκανὸς ἦν] Hæc itidem ſunt verba Philoſtrati lib. I. cap. XIII.

[10] Οὐ μὴν ὡς δυοῖν γε ἀμελῆσαι ——— πορευόμενος] Hæc leguntur apud eundem Philoſtratum lib. I. *de Vit. Apoll.* cap. XIV. ut itidem Pearſonius obſervavit.

[11] Ὅτι χρυσῆν ὄνου κεφαλὴν προσεκ.] Eadem repetuntur infra v. Ἰούδας.

προσεκύνουν, καὶ κατ' ἑπταετίαν ξένον ἀγρεύοντες προσέφερον, καὶ κατ' λεπτὰ τὰς σάρκας διέξαινον, καὶ οὕτως ἀνῄρουν.

Δαμόξενος, Ἀθηναῖος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ Σύντροφοι, ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν· καὶ Ἑαυτὸν πενθῶν, ὡς πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ.

Δαμόστρατος, ἱστορικός. [1] Ἁλιευτικὰ ἐν βιβλίοις εἴκοσι· καὶ περὶ τῆς ἐνύδρου μαντικῆς· καὶ ἕτερα σύμμικτα ἐχόμενα ἱστορίας.

Δαμόφιλος, [2] φιλόσοφος, σοφιστής· ὃν ἀνεθρέψατο Ἰουλιανός, ὁ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως ὕπατος· γράψας πάμπολλα, ἐξ ὧν ταῦτά μοι εὕρηται ἐπὶ ταῖς τῶν βιβλίων θήκαις. [3] Φιλόβιβλος. πρῶτος περὶ ἀξιολήπτων βιβλίων, πρὸς Λόλλιον Μάξιμον. Περὶ [4] βίου ἀρχαίων· καὶ ἕτερα πάμπολλα.

Δαμώματα. τὰ δημόσια ᾀδόμενα. [5] Ἀριστοφάνης· Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων τὸν σοφὸν ποιητὴν ὑμνεῖν.

Δάμων. ὄνομα κύριον.

Δαμοίτης. κύριον.

Δανά. τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. [6] Καλλίμαχος· Δανὰ ξύλα κεάσαι. τουτέστι, σχίσαι.

Δανάη. ὄνομα κύριον. ἡ Ἀκρισίου. † [7] Κρίθητι καὶ σύ. οὐκ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου. ταύτης γὰρ δυσπειθῶς πρός τινα δίκην ἀπαντώσης, σοφός τις πρὸς αὐτὴν ἀπεφθέγξατο· Κρίθητι καὶ σύ· καὶ τὰ ἑξῆς. † Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. τουτέστιν, ὁ χρυσός.

Δαναΐς, Δαναΐδος, καὶ Δαναΐδων. ἔστι παροιμία ἐν τῷ Ἀπληστία.

Δανάκη. [8] τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι, συγκηδεύοντες, ὡς [9] Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον. Ἀχερουσία δέ ἐστι λίμνη ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ προειρημένον νόμισμα τὸ πορθμεῖ διδόντες. † [10] Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντιοχείᾳ τῆς [11] Συρίας τὸ δανικόν, ᾧπερ χρῶνται εἰς μικρὰς πραγματείας.

dæis: in quo opere ait, eos aureum aſini caput adorare, & ſeptimo quoque anno peregrinum captum ſacrificare & interficere, carne ejus minutatim diſſecta.

Δαμόξενος. Damoxenus, Athenienſis, Comicus. Ex fabulis ejus ſunt, *Syntrophi*, ut Athenæus ait libro tertio *Dipnoſophiſtarum*: & *Seipſum lugens*, ut idem ait libro XI.

Δαμόστρατος. Damoſtratus, hiſtoricus. Scripſit *Halieuticorum* libros XX. Item, de divinatione per aquam: & alia miſcellanea hiſtorica.

Δαμόφιλος. Damophilus, Philoſophus & Sophiſta, alumnus Juliani, qui ſub Marco Imperatore Conſul fuit. Scripſit multa: inter quæ in Bibliothecis hæc a me reperta ſunt. Philobiblus, ſive de libris comparatu dignis, ad Lollium Maximum. De vita veterum: & alia plurima.

Δαμώματα. Carmina, quæ publice canuntur. Ariſtophanes: *Talia de Gratiis pulchricomis carmina ſapientem poetam publice canere oportet.*

Δάμων. Damon. Nomen proprium.

Δαμοίτης. Damœtes. Nomen proprium.

Δανὰ [ξύλα.] Arida ligna. Syllaba δα longa eſt. Callimachus: *Ligna arida findere.*

Δανάη. Danae. Nomen proprium. Acriſii filia. † *Tu quoque ſubi judicium. Non enim es Danae Acriſii filia.* Cum enim mulier iſta ægre adduci poſſet, ut in judicio ſe ſiſteret, philoſophus quidam his verbis eam allocutus eſt: ***Subi tu quoque judicium***, &c. † *Et Danaes animum aurum flexit.* [In Epigrammate.]

Δαναΐς. Danais, Danaidis, & Danaidum. De his vide proverbium in v. Ἀπληστία.

Δανάκη. Danace. Eſt nomen nummi, quem olim cum mortuis ſepeliebant, ut eum nauli loco pro trajectu Acheruſiæ [Charonti] ſolverent. Acheruſia autem palus eſt apud Inferos, quem mortui trajiciunt, ante dictum nummum portitori dantes. † In magna Antiochia, urbe Syriæ, frequens eſt Danicum, quo ad minores negotiationes utuntur.

---

[1] Ἁλιευτικά] Ex hoc opere nonnulla in ſextum librum Excerptorum ſuorum tranſtulerat Sopater, teſte Photio Cod. CLXI. pag. 339.

[2] Δαμόφιλος] Damophilum hunc Bithynum fuiſſe diſcimus ex Juliano, qui ejus meminit in *Miſopogone*, ut obſervavit Valeſius ad Hiſtor. Eccleſ. Euagr. lib. VI. cap. I.

[3] Φιλόβιβλος. πρῶτος περὶ ἀξ.] Locum hunc, deleta voce πρῶτος, ſic legendum puto, Φιλόβιβλος, ἢ περὶ ἀξιοκτήτων βιβλ. Quid enim vox πρῶτος hic ſibi velit, non video. Cæterum, ſimilis argumenti librum olim etiam ſcripſerat Telephus Pergamenus, inter cujus opera Suidas infra & hoc recenſet: Βιβλιακῆς ἐμπειρίας βιβλία γ'· ἐν οἷς διδάσκει τὰ κτήσεως ἄξια βιβλία. His addi poteſt Philo Byblius, quem itidem Suidas περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων ſcripſiſſe ſuo loco refert.

[4] Περὶ βίου ἀρχαίων] Sic habent MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. excuſum eſt περὶ βίων ἀρχ. quæ lectio quamvis ſenſum non mutet, malui tamen fidem MStorum ſequi.

[5] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 684. (465. Ed. Baſ. P.)

[6] Καλλίμαχος] Imo Homerus, apud quem Odyſſ. O. v. 321. rectius ſic legitur:

——ξύλα δανὰ κεάσσαι.

Vide ibi Euſtathium.

[7] Κρίθητι καὶ σύ. οὐκ εἶ Δαν.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀκρισία.

[8] Δανάκη] Præter Etymologum v. Δανάκης, confer etiam Suidam infra v. Καρχαίδοντα, &. v. Πορθμήϊον; itemque Caſaubonum ad Theocrit. cap. IV. & celeberrimum Bentlejum ad Fragm. Callim. CX.

[9] Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον] Reſpexit hic Suidas ad fragmentum Callimachi, quod citat Etymologus v. Δανάκης: ubi poeta δανάκην vocat νεὼς Ἀχεροντίας ἐπίβαθρον, i. e. mercedem pro nave Acherontica conſcendenda. Hodie quidem vulgo editur νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον: ſed cum τὸ Ἀχερουσίας metrum verſus reſpuat, Iſ. Caſaubonus loco ante laudato recte Ἀχεροντίας ejus loco reſtituiſſe mihi videtur. Hinc autem apparet, Suidam τὸ Ἀχερουσίας, quod in dicto fragmento Callimachi eſt epithetum navis, male pro paludis nomine hic accepiſſe; cum Græci naulum, ſive mercedem quæ pro trajectu ſolvitur, non appellent ἐπίβαθρον θαλάσσης, vel λίμνης, vel ποταμοῦ &c. ſed ἐπίβαθρον νεώς, ut ex ſcriptoribus veteribus conſtat. Fuit quidem olim palus quædam, cui Ἀχερουσία nomen erat, ut veteres Geographi docent: ſed in fragmento illo Callimachi, ad quod Suidam reſpexiſſe diximus, certum eſt τὸ Ἀχερουσίας, ſive malis Ἀχεροντίας, eſſe epithetum navis, non vero paludis.

[10] Ἐπιχωριάζει τῇ μεγάλῃ Ἀντ.] Fragmentum hoc non pertinet ad vocem Δανάκη, ſed Δανικόν, quam vocem novi articuli initium eſſe oportebat. Cæterum, eadem verba deſunt in antiquiſſimo MS. Pariſ. A.

[11] Συρίας] Sic recte etiam habet Edit. Mediolanenſis. At in cæteris Editt. inepte legitur σοφίας, quod Portus tamen bona fide in verſione ſua expreſſerat.

Δανεῖσαι.[1] τούτου τὸ χρῆσαι αἱρετώτερον. τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι, ἐπὶ φίλων· τὸ δὲ δανεῖσαι, πρὸς τοὺς τυχόντας. καὶ δανειστὴς, ὁ δανείζων.

Δανότατα. ξύλα ξηρότατα.

Δαξισμός. Ὑπὸ δὲ πόνου τινὸς δαξισμοῦ τῆς καρδίας παύσασθαι ἱπτάμενον.

Δάοχος.[2] εἷς ἐστιν οὗτος τῶν προεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα.

Δαπανᾷν. οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμπρῶς ζῇν, καὶ σπαθᾷν, καὶ [3] δαπανᾷν τὴν οὐσίαν. οὕτω Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ τούτῳ χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ τὴν πόλιν δαπανᾷν φησιν ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀναλώματα μεγάλα ἐμβάλλειν.

Δάπεδον. ἔδαφος. [4] Ὅμηρος·

Οἱ δὲ Θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ.

Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι. καὶ Δάπισι, τοῖς τάπησιν. οὕτω γὰρ Ἀττικοί. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Οὐδ' [5] ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν.

Δάπτω.[6] τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθίω. ὅπερ καὶ δαρδάπτω λέγεται. Βάβριος· Καὶ σπλάγχνα δαρδάπτων.

Δάρας. [7] Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἱ τὰ πρότερα τὴν ἐς Δάρας μάχην διήνεγκαν.

Δαρδανεύς. ὄνομα ἔθνους. καὶ Δαρδάνειοι.

Δαρετίου.[8] Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων Δαρετίου χρυσοῦ, τὰς δεκάτας.

Δαρεικός. νόμισμά τι ἦν χρυσοῦν, ὅπερ Δαρεῖος πρῶτος ἐπενόησεν. [9] Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβευσαμένου Ἀριστείδου, καὶ τρισχιλίους δαρεικοὺς αὐτῷ διδόντος, οὐδὲν ἐπιστρέφεσθαι ἔφη τοῦ Περσικοῦ πλούτου, τοιαύτῃ χρώμενος διαίτῃ. ἔτυχε δὲ σὺν ἐπιμελῆ τὸν ἄρτον προσφερόμενος. † Τούτου τοῦ Δαρείου ἠριθμήθη ὁ στρατὸς, καὶ εὑρέθησαν μυριάδες, χωρὶς τοῦ ναυτικοῦ σὺν ἱππεῦσιν, ἑβδομήκοντα. νῆες δὲ ἑξακόσιαι συνελέγησαν ἐπὶ Σκύθας.

Δαρεικοί.[10] εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες οἱ δαρεικοί·

Δανεῖσαι. Fœnori dare. Huic præferendum eſt τὸ χρῆσαι, i. e. utendum dare abſque fœnore. Nam τὸ χρῆσαι inter amicos tantum locum habet: τὸ δανεῖσαι vero, inter quoſvis. Et δανειστὴς, fœnerator.

Δανότατα [ξύλα.] Ligna maxime ſicca.

Δαξισμός. Morſus. [*Dicebat vero,*] *eum propter laſſitudinem aliquam & cordis dolorem a volando ceſſare.*

Δάοχος. Daochus. Hic unus eſt ex iis, qui res Theſſalorum Philippo prodiderunt.

Δαπανᾷν. Non ſimpliciter ſignificat ſumptus facere, ſed ſplendide vivere, & opes abligurire, & bona dilapidare. Ita Demoſthenes & alii oratores forenſes hac voce uſi ſunt. Apud Thucydidem vero δαπανᾷν τὴν πόλιν ſignificat, urbem in magnos ſumptus conjicere.

Δάπεδον. Pavimentum. Solum. Homerus: *Dii vero apud Jovem ſedentes conſultabant aureo in pavimento.*

Δάπιδας. Sic vocant tapetes pilis vel villis carentes. Et δάπισι, idem quod τάπησι, tapetibus. Sic enim Attici. Ariſtophanes *Pluto*: *Neque in tapetibus dormire licebit.*

Δάπτω. Cum dilaceratione edo, [ſive, avide devoro:] quod & δαρδάπτω dicitur. Babrius: *Et viſcera avide devorans.*

Δάρας. Daras. Procopius: *Romanorum vero equitatui præfecti erant iidem illi, qui ante ad Daras* [*cum Perſis*] *pugnaverant.*

Δαρδανεύς. Nomen gentis. Et Dardanii.

Δαρετίου. Daretii. *Tripodem dedicaſſe centum librarum, & quinquaginta talentorum auri Daretii pro decimis.*

Δαρεικός. Daricus, nummus aureus, quem Darius primus cudi juſſit. Cum Xerxes legatos ad Ariſtidem mitteret, eique tria millia Daricorum offerret, Ariſtides reſpondit, ſe non curare Perſicas divitias, dum tali victus genere uteretur. Forte autem tunc pane cibario veſcebatur. † Cum hujus Darii exercitus numeraretur, inventa ſunt DCC. millia hominum, præter copias navales, cum equitibus. Sexcentæ autem naves adverſus Scythas collectæ erant.

Δαρεικοί. Darici ſunt aurei ſtateres: quoἠδύνατο δὲ ἕκαστος αὐτῶν ὅπερ καὶ ὁ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος χρυσοῦς. οὐκ ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ᾽ ἀφ᾽ ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως ὠνομάσθησαν. λέγουσι δέ τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν δραχμὰς ἀργυρίου εἴκοσι. ὡς τοὺς πέντε δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.

---

[1] Δανεῖσαι. τούτου τὸ χρ.] Vide quæ hac voce diſputat Salmaſius *de Uſur.* cap. II.

[2] Δάοχος. εἷς ἐστιν οὗτος τῶν πρ.] Ex Harpocratione.

[3] Δαπανᾷν τὴν οὐσίαν] Duo MSS. Pariſ. habent, δαπανᾷν τῇ ἑστίᾳ: quod aſpernandum non eſt.

[4] Ὅμηρος] Il. Δ. v. 1.

[5] Οὐδ' ἐν δάπισιν] Hinc emendandus Ariſtophanes *Pluto* pag. 55. apud quem invito metro hodie legitur ἐν τάπησιν. Olim tamen in quibuſdam exemplaribus recte ſcriptum fuiſſe ἐν δάπισιν, non ſolum probat hic locus Suidæ, ſed etiam expreſſe teſtatur Schol. Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 479. his verbis: Δάπιδας. τὰς ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτὰς δάπιδας λέγουσι. καὶ δάπισι, τοῖς τάπησιν. ἐν δέ τισι τῶν ἀντιγράφων δάπισιν εὕρηται ἐν τῷ Πλούτῳ. Οὐδ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. ἀντὶ τοῦ τάπησιν.

[6] Δάπτω. τὸ μετὰ σπαραγμοῦ ἐσθ.] Huc ſpectant verba Athenæi lib. VIII. pag. 363. Ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων τὸ δάψαι καὶ δαρδάψαι.

[7] Προκόπιος] *De Bello Perſ.* lib. I. cap. XVIII. pag. 52. ex quo locus hic, quem Suidas ſuo more interpolavit, ſic ſcribendus eſt, ἄρχοντες δὲ ἱππέων ἦσαν, οἱ τὰ πρότερα &c.

[8] Τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι ἐξ ἑκατ.] Fragmentum hoc decerptum eſt ex Epigrammate Simonidis, quod ex Anthologia MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Σιμωνίδου.

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
Παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
Ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαρετίου χρυσοῦ τᾶς δεκάτας δεκάταν.

Idem Epigramma ante nos publici juris fecit Cl. Richardus Bentlejus in docta & reconditæ eruditionis plena Diſſertatione de Phalaridis Epiſt. pag. 458. ubi monet τὸ Δαρετίου corruptum eſſe, ejuſque loco ſcribi debere Δαμαρετίου. Rationes, quas ad confirmandam emendationem iſtam affert, apud ipſum legat Lector.

[9] Ξέρξης ὡς αὐτὸν πρεσβ. Ἀριστείδου] Scribe, Ξέρξου ὡς Ἀριστείδην πρεσβευσαμένου, καὶ τρισχ. Vide ſupra v. Ἀριστείδης.

[10] Εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſumpta ſunt ex Schol. Ariſtoph. ad *Eccleſ.* pag. 741. 742. Vide etiam Harpocrationem, apud quem eadem leguntur.

Δαρεῖος. Ἀλέξανδρος, ὁ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς, πρὸς Δαρεῖον τὸν Περσῶν βασιλέα συνάψας πόλεμον, τοῦτον κατὰ κράτος νικᾷ. καὶ αἰτεῖται εἰς διαλλαγὴν ἐλθεῖν, καὶ δοῦναι αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Ῥοξάνην πρὸς γάμου κοινωνίαν. ὁ αὐτὸς Δαρεῖος ὑπὸ τοῦ ἰδίου Σατράπου ἀναιρεῖται, ᾧ Βέσος ὄνομα· καὶ προσάγει τὴν κεφαλὴν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι.

Δᾳς. λαμπάς. Πῦρ τε ἐν δᾳσὶ καὶ φακέλους πίσσῃ κεχρισμένους κομίζοντες, τὴν πλάτην ἀνάπτουσι. Καὶ αὖθις· [1] Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλημένα μάλα ἁβραῖς, καὶ στρωμναῖς ὑφῇ τινι ὑπερηφάνῳ κεκοσμημέναις ἐπιτεθέντες, ὑπὸ δᾳσὶν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρὶ, καὶ τὸν ὑμέναιον ᾀδουσῶν γυναικῶν, κομισθῆναι μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου.

Δάσασθαι. διαμερίσασθαι. Ἡρόδοτος· Ἐς τρεῖς μοίρας ὁ Ξέρξης δασάμενος πάντα τὸν πεζὸν στρατόν.

Δάσιος. [2] ὁ δασύς.

Δάσκιος. ὁ πολύσκιος.

Δασμολογία. φορολογία. καὶ δασμολόγοι, φορολόγοι.

Δασμολογῶ. συνάγω δασμούς. [3] Πλάτων μὲν ἀτελεῖς φορὰν τοὺς παρ᾽ αὐτὸν φοιτῶντας ἐποίει· σὺ δὲ δασμολογεῖς, καὶ παρ᾽ ἑκόντων καὶ ἀκόντων λαμβάνεις.

Xeno[illegible] Whiter
in Porsoni Not. Brev. ii. 298

Δασμός. μερισμός. φόρου [4] ἀπαγωγή. Ξενοφῶν· Εὗρον δὲ καὶ πώλους εἰς δασμὸν βασιλεῖ τρεφομένους δεκαεπτά. Καὶ αὖθις· Ἀθηναῖοι δὲ δείσαντες τὸν Μίνωος στόλον, ὑπέστησαν δασμὸν οἴσειν εἰς Κρήτην, ὅν τινα ἂν ἐκεῖνος δικαιώσειεν.

Δασμοφορῶ. δοτικῇ.

Δάσονται. διασπάσονται. κατὰ μέρη φαγοῦνται, καὶ μεριοῦνται.

Δασπλῆτα. τὴν ἐπὶ κακῷ προσπελάζουσαν. ἐν Ἐπιγράμματι[5].

Σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλῆτα διάστασιν, οἷά τε πικρὴν
Νύκτα καταπτήσσω τὴν Ἀχεροντιάδα.

Δασπλῆτις γὰρ, ἡ Ἐριννύς.

Δασύπους. λαγώς. καὶ παροιμία· Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

Δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ. [6] λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐπιθυ-

rum ſinguli tantundem valebant, quantum qui apud Atticos vocabatur aureus. Non autem a Dario Xerxis patre, ſed ab alio quodam antiquiore Rege nomen acceperunt. Quidam autem dicunt, Daricum valere viginti drachmas argenti, ita ut quinque Darici valeant minam argenti.

Δαρεῖος. Alexander, Macedonum Rex, bellum Dario Perſarum Regi intulit, cumque devicit. Darius autem pacem ab Alexandro petiit, oblatis ei nuptiis filiæ ſuæ Roxanæ. Idem Darius a Beſſo, quodam Satraparum ſuorum occiſus eſt; qui caput ejus ad Alexandrum attulit.

Δᾳς. Fax. Lampas. *Ignemque in facibus, & faſciculos pice unctos ferentes, palmulam remi incendunt.* Et iterum: *Fruſta* [*corporis*] *lectis admodum delicatis & ſtragulis magnifica quadam textura ornatis impoſita, ſub ſplendentibus igne facibus, & mulieribus hymenæum canentibus, cum nuptiali & feſcennina chorea portari juſſit.*

Δάσασθαι. Diviſiſſe. Herodotus: *Xerxes toto pedeſtri exercitu in tres partes diviſo.*

Δάσιος. Denſus. Hirſutus.

Δάσκιος. Umbroſus.

Δασμολογία. Tributorum exactio. Et δασμολόγοι, tributorum exactores.

Δασμολογῶ. Tributa colligo. *Plato quidem diſcipulos ſuos nulla accepta mercede gratis docebat: Tu vero tributa exigis, & tam a volentibus quam invitis* [*mercedem*] *accipis.*

Δασμός. Diſtributio. Tributi penſio. Xenophon: *Invenerunt autem etiam* XVII. *equuleos, qui alebantur, ut Regi tributi loco darentur.* Et iterum: *Athenienſes autem metuentes claſſem Minois, promiſerunt ſe tributum in Cretam laturos eſſe, quodcunque ille poſtulaſſet.*

Δασμοφορῶ. Tributum pendo. Dativo gaudet.

Δάσονται. Dilacerabunt. In fruſta diſſectum devorabunt, & divident.

Δασπλῆτα. Nocendi cauſa ad aliquem accedentem. Sive, cujus acceſſus malum alicui affert. In Epigrammate: *A te enim ſeparari, mali graviſſimi inſtar mihi eſt, idque non minus metuo, quam triſtem mortem.* Δασπλῆτις enim eſt epithetum Furiæ.

Δασύπους. Lepus. Et proverbium: *Citius teſtudo leporem curſu præverterit.* Dicitur de re, quæ fieri non poteſt.

Δασύπους κρ. *Lepus pulpamentū concupiſcit.*

---

[1] Τὰ ἡμίτομα ἐπὶ κλίναις βεβλ.] Fragmentum hoc eſſe Æliani diſcimus ex v. Ὑπερήφανος, ubi pars hujus loci addito nomine Æliani repetitur. Vide etiam v. Ὕφη.

[2] Δάσιος] Scribendum eſt Λάσιος, eaque vox ſuo loco reſtituenda. Τὸ Λ enim & Δ propter affinitatem ſcripturæ ſæpe confunduntur cujus generis σφάλματα apud Heſychium non pauca occurrunt.

[3] Πλάτων μὲν ἀτελεῖς φορὰν τοὺς παρ᾽ αὐτὸν φοιτ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium *Speuſippo*, ut Pearſonius recte obſervavit.

[4] Φόρου ἀπαγωγή] MSS. Pariſ. itemque codex Vatic. teſte Pearſonio, habent φόρου ἀπαρχή. Sed lectio vulgata præferenda eſt.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 600. (461. Ed. Henr. Steph. *P.*)

[6] Λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπιθυμούντων παρ᾽ ἄλλων τι.] Diogenianus proverbium hoc ſic exponit. Ἐπὶ τῶν παρὰ ἄλλων, (lege παρ᾽ ἄλλων) ἐπιζητούντων, ἃ παρ᾽ ἑαυτῶν ἔχουσι. Vide & alios parœmiographos.

μοῦμῦθος παρ' ἄλλῳ γενέσθαι τὰ ὄντα παρ' ἑαυτῷ.

Δατεῖσθαι, καὶ δατηταί. [1] Δατεῖσθαι μὲν, τὸ μερίζεσθαι. Δατηταὶ δὲ, οἱ μερισταί. τὸ δὲ εἰς δατητῶν αἵρεσιν, δίκης ἐστὶν εἶδος. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινὰ, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις εἰς δατητῶν αἵρεσιν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀριστοτέλης. Δατηταὶ κυρίως, οἱ τὰ κοινὰ διανέμοντες τοῖς μὴ βουλομένοις.

Δᾶτις,[2] Πέρσης· ὃς ἐπετήδευσεν ἑλληνίζειν. ὃν λέγουσι φάναι χαίρομαι, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χαίρω. καὶ ἔστι Δατισμός.

Δᾶτις.[3] Οὗτος δὲ εἶδεν ὄψιν ὀνείρου, καὶ ἥτις ἦν ἡ ὄψις, οὐ λέγεται. ὁ δὲ ὡς ἡμέρη τάχιστα ἐπέλαμψεν, ζήτησιν ἐποίεε τῶν νεῶν. εὑρὼν δὲ ἐν Φοινίσσῃ νηῒ ἄγαλμα Ἀπόλλωνος κεχρυσωμένον, ἐπυνθάνετο, ὁπόθεν εἴη σεσυλημένον. πυθόμενος δὲ ἐξ οἵου ἦν ἱεροῦ, ἔπεμπε τῇ ἑαυτοῦ νηῒ ἐς Δῆλον, καὶ κατατίθεται εἰς τὸ ἱερὸν τὸ ἄγαλμα, καὶ ἐντέλλεται τοῖσι Δηλίοισιν ἀπαγαγεῖν τὸ ἄγαλμα. ὃς ἑλληνίζειν βουλόμενος, εἶπεν, ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ εὐφραίνομαι.

Δᾶτις,[4] καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγεμόνες καὶ στρατηγοὶ Δαρείου μετὰ τὴν καθαίρεσιν Μαρδονίου, ἀπέστειλαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, [5] καταπειράσοντες τὰς πόλεις, καὶ γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσοντες. οἱ δὲ νησιῶται πάντες ἔδωκαν. Ἀθηναῖοι δὲ βαρέως ἐνεγκόντες, τοὺς πρεσβευτὰς ἐξεκήρυξαν. οἱ Λακεδαιμόνιοι δὲ ἀμφότερα δώσειν ἐπηγγείλαντο· καὶ ἐμβαλόντες αὐτοὺς εἰς φρέατα, καὶ καταχώσαντες, ἀπεφήναντο δεδωκέναι τὴν τῶν ἀπαιτουμένων χάριν.

Δατόν.[6] παρὰ Ῥωμαίοις σημασία τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ καιροῦ, ὅτε τις ἢ ἐκ πόλεως, ἢ ἔκ τινος τόπου ἀποστελῇ. μή ποτε τοῦτό ἐστιν, ὃ καὶ νῦν συνήθως λέγεται, τί δατὸν ἔχεις; οἱ δὲ, ζάκανον.

Δατός. πόλεως ὄνομα, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλλα. καὶ, Δατὸς ἀγαθῶν.

Δάτος,[7] πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων. ἀφ' ἧς καὶ ἡ παροιμία· [8] Δατὸς ἀγαθῶν. ταύτην γὰρ τὴν πόλιν, καὶ τὴν παρακειμένην χώραν, καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς ὀνομάζουσι.

Δατοῖς. δόλοις. πανουργεύμασιν. Ἐσκόπησαν ἐγγράφοις προσρήμασι διαμαρτύρασθαι αὐτούς. ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, καὶ ὡς ἔθος, ἐνεχώρει γενήσεσθαι,

Dicitur de eo, qui penes alium ea quærit, quæ penes ipſum ſunt.

Δατεῖσθαι & δατηταί. Δατεῖσθαι ſignificat dividi: Δατηταὶ vero, qui portionem ſuam cuique diſtribuunt. At εἰς δατητῶν αἵρεσιν eſt ſpecies Judicii. Cum enim quidam ſociorum res communes dividi volebant, alii vero nolebant; illi, qui volebant, actionem communi dividundo, [quam Græci εἰς δατητῶν αἵρεσιν vocant,] contra nolentes inſtituebant. Sic Lyſias & Ariſtoteles. Δατηταὶ proprie vocabantur, qui res communes nolentibus dividebant.

Δᾶτις. Datis, Perſa. Hic cum Græce loqui conaretur, χαίρομαι, ut aiunt, pro χαίρω dixit: unde Datiſmus nomen accepit.

Δᾶτις. Datis. Hic cum ſomnium noctu vidiſſet (quod quidem cujuſmodi fuerit non traditur) ſub primum ſtatim lucis exortum naves perſcrutatus eſt, inventoque in navi quadam Phœnicia ſimulacro Apollinis aurato, ſciſcitatus eſt, e quo templo id ablatum eſſet. Quod ubi cognoviſſet, in Delum navigans ſimulacrũ illud in templo depoſuit, Delioſque id abſportare juſſit. Hic Græce loqui volens, ἥδομαι dixit, & χαίρομαι, & εὐφραίνομαι.

Δᾶτις καὶ Ἀρταφ. Datis & Artaphernes principes Perſarum & duces Darii, poſt abrogatum Mardonio imperium, in Græciam miſerunt legatos, qui urbes tentarent, terramque & aquam ab iis poſtularent. Ac inſulares quidem omnes, [quod poſtulatum erat,] dederunt. Athenienſes vero indignati, legatos per præconis vocem ditione ſua excedere juſſerunt. At Lacedæmonii, cum utrumque ſe daturos eſſe promiſiſſent, legatos in puteum conjectos terra obruerunt, dicentes, ſe poſtulatis ipſorum ſatisfeciſſe.

Δατόν. Datum. Apud Romanos ſic appellatur adſcriptio diei & temporis, cum quis ex urbe vel ex alio aliquo loco literas ſcribit. Forte autem hoc eſt illud, quod vulgo dicitur, τί δατὸν ἔχεις? Alii vero id vocant ζάκανον.

Δατός. Datus. Urbis nomen, in qua ſunt auri fodinæ. Et, *Datus bonorum.* [Proverbium.] Bos. Animadv. 119. (Ω)

Δάτος. Datus, urbs Thraciæ, valde opulenta: quæ etiam proverbio huic locum dedit, *Datus bonorum.* Hanc enim urbem & adjacentem regionem tam fœminino quam maſculino genere efferunt.

Δατοῖς. Dolis. Fraudibus. *Conati ſunt primo verbis ſcriptis eos teſtari: ſed cum id ſimpliciter fieri non poſſet, nec ut moris erat,*

---

[1] Δατεῖσθαι μὲν, τὸ μερίζεσθαι. Δατηταὶ δὲ, μερ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Harpocratione.

[2] Δᾶτις, Πέρσης. ὃς ἐπετ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 642.

[3] Δᾶτις. οὗτος δὲ εἶδεν ὄψιν ὀν——ἀπαγαγεῖν τὸ ἄγαλμα] Hæc ſunt verba Herodoti lib. VI. pag. 236. apud quem tamen nonnulla paulo aliter leguntur.

um. 19.

[4] Δᾶτις καὶ Ἀρταφέρνης, Περσῶν καθηγ.] Confer Herodotum lib. VI. pag. 231. & ſeqq.

[5] Καταπειράσοντες——αἰτήσοντες] Malim καταπειράσοντας, & αἰτήσοντας, caſu quarto, ut referatur ad legatos.

[6] Δατόν. παρὰ Ῥωμ.] Vide Meurſium in Gloſſario.

[7] Δάτος, πόλις Θρᾴκης, σφόδρα εὐδ.] Ex Harpocratione: qui plura habet.

[8] Δατὸς ἀγαθῶν] An potius Θάσος ἀγαθῶν. Vide Zenobium Centur. IV. Adag. XXXIV. & infra v. Θάσος.

ς, πόλεως ὄνομα, ἐν ᾗ καὶ χρύσεια μέταλ-
, Δατὶς ἀγαθῶν.] Ad hæc verba Doct.
An potius Θάσος ἀγαθῶν; Non pro-
jecturam Viri docti: nam licet Θάσος
ſit proverbium, nihil tamen vetat quo
ſit proverbium Δατὸς ἀγαθῶν. Et quo
hic Suidas, dum agit de nomine Δατὸς,
ſet proverbium de nomine Θάσος? hoc
hi non ſit vero ſimile. At lectionem Sui-
gatam firmant alii. Harpocratio: Δατὸς
Θρᾴκης, σφόδρα εὐδαίμων. ἀπὸ ταύτης
τό τις καὶ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν. Euſtathius ad Dionyſium pag. 72. Καὶ Θάσος, ἥτις καὶ χρύσεια εἶχέ ποτε, καὶ τὸ Δατὸν συνῴκισε, πόλιν ἔνδοξον περὶ τὴν τοῦ Στρύμονος παραλίαν· ἀφ' οὗ παροιμίαν παλαιοί φασι, Δατὸς ἀγαθῶν ὡς τὸ ἀγαθῶν ἀγαθίδες.

διὰ τὸν τοῦ βασιλέως φόβον, δόλοις οὐκ ἔξω δεινότητος τεχνασθεῖσιν ἐχρήσαντο.

Δαυὶδ, προφήτης, προπάτωρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ· ὃς μετὰ τὸ βασιλεῦσαι [1] ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος, καὶ Κύριος παντοκράτωρ ἦν μετ' αὐτοῦ. εἶχε δὲ δυνατοὺς ἄνδρας λζ'· ὥστε τὸν μικρὸν αὐτῶν ποιεῖν πρὸς ρ'· τὸν δὲ μέγαν πρὸς χιλίους ἄνδρας. δυνατοὶ δὲ καὶ ἀκαταγώνιστοι ἦσαν πρὸς τοὺς ἐναντίους, θυρεοὺς αἴροντες, καὶ δόρατα μέγιστα, κοῦφοι τοῖς ποσὶν, ὡς δορκάδες ἐπὶ τῶν ὀρέων τρέχοντες. ἡ κατασκευὴ αὐτῶν ἔκπληκτος· τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς λεόντων. τοὺς δὲ πολεμιστὰς, οὓς εἶχε Δαβὶδ μετ' αὐτοῦ, [2] μυριάδας τλβ', καθὼς ἠριθμήθη ὑπὸ Ἰωὰβ τοῦ ἀρχιστρατήγου αὐτοῦ· καὶ τοῦτο πονηρὸν ἐφάνη ἔναντι Κυρίου, καὶ ἀπέστειλε Κύριος Γὰδ τὸν προφήτην πρὸς Δαβὶδ, καὶ εἶπε· Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἔκλεξαι σεαυτῷ γενέσθαι σοι ἓν τῶν τριῶν· ἢ τρία ἔτη λιμὸν ἐν τῇ γῇ, ἢ μῆνας τρεῖς φεύγειν ἔμπροσθεν τῶν ἐχθρῶν σου, ἢ τρεῖς ἡμέρας θάνατον ἐν τῇ γῇ σου. καὶ εἶπε Δαβίδ· Στενά μοι πάντοθεν τὰ τρία· πλὴν ἐμπεσοῦμαι εἰς χεῖρας Κυρίου. καὶ ἐξελέξατο τὸν θάνατον, καὶ ἀπέθανον ἀπὸ πρωΐθεν μέχρις ὥρας ἀρίστου χιλιάδες ό. καὶ εἶπε Δαβίδ· Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ κακοποιήσας, οὗτοι τὰ πρόβατα. γενέσθω δὴ ἡ χείρ σου ἐπ' ἐμοί. καὶ παρακληθεὶς ὁ Κύριος ἀπέστρεψε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ συνέχεν ἡ θραῦσις, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Δαβὶδ θυσιαστήριον.

Δαυὶδ, βασιλεὺς Ἰσραήλ. διώκοντος αὐτὸν τοῦ Σαοὺλ, καὶ ἐμπεσόντος δὲ τοῦ Σαοὺλ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἅπαξ καὶ δὶς, καὶ μηδὲν ἀδικηθέντος, ἔφη Δαβὶδ ὁ πρᾳότατος πρὸς Σαοὺλ τὸν ἀπανθρωπότατον· Ἵνα τί καταδιώκεις, ὦ βασιλεῦ, τοῦ καταλαβεῖν τὴν ψυχήν μου; δικάσαι Κύριος ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ ἐκδικήσει με ἐκ χειρός σου. ἡ δὲ χείρ μου οὐκ ἔσται ἐπὶ σέ· καθὼς λέγεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ παραβολῇ, ὅτι ἐξ ἀνόμων ἐξελεύσεται πλημμέλεια. καὶ ὁ μὲν οἶκος Δαβὶδ ἐπορεύετο καὶ ἐκραταιοῦτο· ὁ δὲ οἶκος Σαοὺλ ἐπορεύετο καὶ ἐξησθένει. εἶτα τῶν ἀλλοφύλων κατὰ Σαοὺλ ἐστρατοπεδευκότων, τοῦ δὲ πρὸς τὴν ἐγγαστρίμυθον ἀπελθόντος, καὶ τὴν ἀπόφασιν δεξαμένου, προθύμως εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον, καὶ τοξευθεὶς τὰ ὑποχόνδρια ἐτελεύτησεν. † [3] Οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν, καὶ τῶν νόμων ἀκριβὴς φύλαξ, καὶ πάντας τοὺς πολεμίους ἐχειρώσατο, ὀλίγοις τέ τισι πταίσμασι τὸ σῶμα πιεσθεὶς, θείαις ἐπαιδεύετο μάστιξι. πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, γέλως τε τοῖς πολεμίοις ἀπεδείχθη. καὶ ταῦτα μετανοίαις καὶ δάκρυσιν ἐθεράπευσεν. † Ἦν δὲ ὁ Δαβὶδ ἐνάρετος καὶ

propter metum Regis, dolis non abſque calliditate inſtructis uſi ſunt.

Δαυίδ. David, Propheta: a quo Dominus & Deus noſter Jeſus Chriſtus genus duxit. Hic ſuſcepto regno magis magiſque crevit, Domino omnipotente a partibus ejus ſtante. Idem ſecum habebat viros fortes XXXVII. quorum minimus centum, maximus vero mille viris par erat. Hi erant robuſti, nullaque hoſtium vi ſuperabiles, geſtantes ſcuta haſtaſque maximas, & levitate pedum capreis montanis pares: adhæc, armatura terribili, & vultu leonibus ſimiles. Bellatores vero & milites Davidis ter millena ter centena & triginta duo millia implebant, ſecundum calculum, quem ſummus belli dux Joabus inierat. Id autem valde diſplicuit Domino; qui proinde Prophetam Gadum ad Davidem miſit, hæc ipſi denuntiaturum: Hæc dicit Dominus Deus: Optio tibi datur, ut unum ex tribus his eligas; aut ut terra per triennium fame vexetur; aut ut tres menſes hoſtes tuos fugias; aut ut tres dies peſtis in regno tuo graſſetur. Cui reſpondit David: Tres duræ ſane mihi proponuntur conditiones: ſed incidā in manus Domini. Cum itaque peſtilentiam elegiſſet, a tempore matutino uſque ad tempus prandii LXX millia perierunt. Et dixit David: Ego ſum paſtor, qui peccavi: hi vero oves. Manum ergo tuam in me verte. Placatus itaque Dominus manum ſuam avertit, & lue ceſſante David altare eo in loco exſtruxit.

Δαυίδ. David, Rex Iſraelis. Hunc Saulus perſequens, ſemel atque iterum in manus ejus incidit, nec tamen ulla ab eo injuria affectus eſt. Quare mitiſſimus David inhumaniſſimum Saulum ſic allocutus eſt: Cur, Rex, vitam meam appetis? Dominus ſit judex inter me & te; qui me ex manu tua eripiet. Manum vero meam in te non armabo. Nam, ut vetere proverbio dicitur: Ab iniquis orietur iniquitas. Et domus Davidis magis magiſque invaleſcebat: Sauli vero paulatim decreſcebat. Deinde Saulus, exteris gentibus bellum ei inferentibus, fœminam fatidicā conſuluit: a qua accepto reſponſo alacer prœlio ſe commiſit, & ſub præcordiis ſagitta ictus periit. David Rex vir fuit cum in bello præſtantiſſimus, tum legū obſervantiſſimus, hoſteſque omnes in ditionem redegit. Idem tamen nonnullis calamitatibus quaſi quibuſdam flagris a Deo correptus atque admonitus eſt. Parum enim abfuit, quin a filiis ſuis regno pulſus, hoſtibus deriſui eſſet. Sed hæc poſtea pœnitentia & lacrymis emendavit. Idem ſi quiſquam alius cum aliis virtutibus, tum fortitudine excelluit. Bella enim pro ſubjectorum ſalute gerens, primus diſcrimina adibat, laboreſque tolerando & pugnando

---

[1] Ἐπορεύετο μεγαλυνόμενος, καὶ Κύρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Cedrenum, pag. 86. 87.

[2] Μυριάδες τλβ'] Cedrenus loco laudato habet, μυριάδες σλβ', i. e. ducentæ triginta duæ myriades, ſive bis millena ter centena & triginta duo millia. Sed uterque numerus excedit ſummam, quæ exprimitur 2 Sam. cap. ult. quem locum confer.

[3] Οὗτος ἐν πολέμοις ἄριστος ἦν —— ἐθεράπευσεν] Hæc ſunt verba Joannis Antiocheni, quæ leguntur in Excerptis a Valeſio editis, pag. 781. unde Suidas ea deſcripſit.

ἀνδρεῖος, ὡς οὐκ ἄλλος τις. ἐν δὲ τοῖς ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων ἀγῶσι πρῶτος ἐπὶ τοὺς κινδύνους ὥρμα, τῷ πονεῖν καὶ μάχεσθαι παρακελευόμενος τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὰς πράξεις, ἀλλ' οὐχὶ τῷ προστάττειν ὡς δεσπότης· νοῆσαί τε καὶ συνιδεῖν τὰς τῶν μελλόντων καὶ ἐνεστηκότων οἰκονομίας ἱκανώτατος· σώφρων, ἐπιεικής, χρηστὸς πρὸς τοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς ὑπάρχοντας, μὴ ἐξαμαρτών, εἰ μὴ περὶ τὴν τοῦ Οὐρίου γυναῖκα. κατέλιπε δὲ πλοῦτον, ὅσον οὐκ ἄλλος βασιλεὺς οὔτε Ἑβραίων, οὔτε ἄλλων ἐθνῶν. ὅτι Δαβὶδ εἰς βασιλέα τρίτον ἐχρίσθη.

Δαυίδειος σορός. καὶ Δαυίδειον μέλος. τὸ τοῦ Δαβίδ.

Δαυίδης. ὄνομα κύριον.

Δαυλόν. τὸ δασύ. καί, [1] Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδών. τουτέστιν, ἡ δασεῖα.

Δαφίδας,[2] Τελμισεύς, γραμματικός, γεγραφὼς περὶ Ὁμήρου καὶ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ὅτι ἐψεύσατο. Ἀθηναῖοι γὰρ οὐκ ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἴλιον. ἦν δὲ οὗτος λοιδορούμενος παντί, καὶ μέχρι αὐτῶν μὴ φειδόμενος τῶν Θεῶν. καὶ Ἄτταλον μὲν τὸν βασιλέα Περγάμου διὰ τοῦτο ἔχειν αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα. εἰς δὲ τὴν Πυθίαν ἐλθόντα ποτὲ σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἔρεσθαι, εἰ τὸν ἵππον εὑρήσει. χρησθῆναι δὲ αὐτῷ, εὑρήσειν ταχέως. εἶτα ἐκεῖνον διαθρυλλῆσαι τοῦτο, ὅτι μηδὲ ἦν αὐτῷ ἵππος, μηδὲ ἀπώλετο. ἀναχωρήσαντα δὲ συλλαβόμενος Ἄτταλος ἐπέταξε κατακρημνισθῆναι. ἐν ᾧ δὲ τόπῳ τοῦτο ἐγένετο, ἐκαλεῖτο ἵππος ὁ τόπος. καὶ ἔγνω πρὸς τῷ θανάτῳ, μὴ ἐψεῦσθαι τὸ λόγιον. οὕτως οὖν ἐφυβρίσας κακῶς ἀπώλετο.

Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν. τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι, παρόσον ἀλεξίκακον φάρμακον ἡ δάφνη.

Δαφοινόν. τὸ πάνυ φοινίσσον. [3] Σῶμα τῇδε φθιμένου Μενεδίου εἵσατο Δάμις ἵππου, ἐπεὶ στέρνων τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης τύψε.

Δάψατο.

Ἡ[4] μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάψατο χαίτην.

Δαψίδων.[5] Πολύβιος· Οἵων γὰρ ἂν δέκα τινῶν συμβαίνῃ τὸ τοῦ τείχους ὕψος, τοιούτων δώδεκα δεήσει τὰς κλίμακας δαψίδων ὑπάρχειν.

milites ſuos ad rem fortiter gerendam incitabat, non domini inſtar imperiis cogebat. Idem optime excogitare & perſpicere norat rationem res tam futuras quam præſentes prudenter adminiſtrandi: eratque idem modeſtus, æquus, benignus erga calamitoſos, nulliuſque criminis reus, niſi ejus, quod illicito Uriæ uxoris amore impulſus commiſit. Divitias tantas reliquit, quantas nullus alius vel Hebræorum, vel aliarum gentium Rex. † David Rex tertium unctus eſt.

Δαυίδειος σορός. Arca Davidica. Et Δαυίδειον μέλος. Carmen Davidis.

Δαυίδης. Davides. Nomen proprium.

Δαυλόν. Denſum. Et Δαυλία κορώνη, [Daulia cornix: ſive,] luſcinia. Id eſt, denſas habens pennas.

Δαφίδας. Daphidas, Telmiſenſis, Grammaticus, Homerum ejuſque poeſin mendacii arguit, dicens, Athenienſes Iliacæ expeditioni non interfuiſſe. Idem adeo maledicus fuit in omnes, ut ne ipſis quidem Diis parceret. Quapropter Attalus Rex Pergami ei inſidiatus eſt. Ad Pythiam aliquando profectus oraculum deriſit, cavillandi gratia rogans, num equum reperturus eſſet. Reſponſo igitur dato, celeriter eſſe reperturum, paſſim jactavit, equum ſe nec habuiſſe, nec amiſiſſe. Cum autem revertentem eum Attalus comprehendi & præcipitem dari juſſiſſet eo in loco, qui Equus appellabatur, moriturus intellexit, oraculum non fuiſſe mentitum. Sic igitur ille ob impietatem ſuam male tandem periit.

Δαφνίνην φορ. *Laureum geſto baculum.* Hoc dicere conſueverunt illi, quibus inſidiæ ſtruuntur: quod laurus vim habeat arcendi mala.

Δαφοινόν. Valde cruentum. Sanguineum. *Monumentum hoc defuncti Menedei equo poſuit Damis, poſtquam pectus ejus cruentus Mars percuſſit.*

Δάψατο. *Magna vero Ægyptus ſuam* [*præ luctu*] *vulſit comam.*

Δαψίδων. Polybius: *Qualium enim partium decem eſt muri altitudo, talium duodecim large ſumptarum ſcalas eſſe oportebit.*

---

[1] Δαυλία κορώνη, ἡ ἀηδ.] Plenius Zenobius Centur. III. Adag. XIV. Δαυλίαν κορώνην. ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. Δαυλία δὲ ἐλέχθη διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν Τηρέα ἐν Δαυλίδι τῆς Φωκίδος συστῆναι. οἱ δέ, ὅτι περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσιν. Δαυλὸν γάρ ἐστι τὸ δασύ. Hæc Suidam egregie illuſtrant.

[2] Δαφίδας] De eo vide Valer. Max. lib. I. cap. VIII.

[3] Σῶμα τῇδε φθιμ.] Locus hic ex Antholog. lib. III. cap. V. pag. 298. ſic emendandus & diſtinguendus eſt.

Μνᾶμα τόδε φθιμένου Μενεδαΐου εἵσατο Δᾶμις
　Ἵππῳ, ἐπεὶ στέρνον τοῦδε δαφοινὸς Ἄρης
Τύψε.

Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[4] Ἡ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in obitum Ptolemæi, quod exſtat Anthol. lib. III. cap. VII. pag. 319. Deceptus eſt autem Suidas, cum hæc excerperet, corrupto codice Anthologiæ, nec obſervavit locum hunc mendo laborare; quem ὁ κριτικώτατος Bentlejus a me conſultus ſic emendandum eſſe feliciſſime conjecit:

Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ὠλόψατο χαίταν.

Impuri enim librarii τὸ ω in voce ὠλόψατο cum voce præcedenti ἑὰν male conjunxerunt, & deinde τὸ λ mutarunt in δ, errore proclivi & in veterum libris frequentiſſimo, quoniam duæ hæ literæ valde ſibi ſunt ſimiles, ſi majuſcule, id eſt more priſco, ſcribantur. Hinc autem apparet, fragmentum hoc non ad δάψατο, quæ eſt vox nihili, ſed ad ὠλόψατο, vel ὀλόπτειν, quod vellere ſignificat, a Suida referri debuiſſe. Vide etiam infra v. Ἑανῷ, ubi locus hic æque mendoſe repetitur.

[5] Δαψίδων. Πολύβ.] Apud Polybium lib. IX. cap. XVIII. unde locum hunc depromſit Suidas, pro δαψίδων, quæ eſt vox nihili & corrupta, rectius hodie legitur δαψιλῶν. Conſule ipſum Polybium, ex quo ſenſus hujus loci petendus eſt.

Δαψιλέστατος. πολυτελέστατος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ῥευμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν μεγαλοψυχούντων.

Δαψίλεια. ἡ πολυτέλεια. καὶ Δαψιλὴς, ὁ πολυτελής.

Δαιδάλεον. τῇ κατασκευῇ ποικίλον.

--- Κεκρύφαλον[1] τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.
Δαιδάλεός τε γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος ὄζει.

καὶ Δαιδαλόεις, ὁ ποικίλος.

Δαίδαλον. ποικίλον κατασκεύασμα. ἀπὸ Δαιδάλου τινὸς μηχανοποιοῦ, ὃς κατασκευάσας διάφορα μηχανήματα, γέγονε περιβόητος. Οὐκοῦν διαλαθὼν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατέπηξε τὰ δαίδαλα τῶν τριπόδων, ἃ ἐπήγετο.

Δαιδαλόχειρ. ὁ ποικίλα καὶ ἐξαίσια ταῖς χερσὶν ἐργαζόμενος.

Δῆεις[2] ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ
Ἄνθετο. ——————

καὶ αὖθις, Αἰλιανός· Ἦν δὲ τὰ λυχνία ἀργύρου πεποιημένα, καὶ τέχνης θαυμαστῆς δαίδαλα. καὶ [3]Ἀριστοφάνης· Ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔρνος.

Δαιδάλου πτερά. ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν [4]προσθήκης χρωμένων παρελκούσῃ.

Δαιδάλου ποιήματα. ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας· [5]ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν. ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς[6] πόδας διέστησε. καὶ [7]Ὅμηρός φησιν·

Ὃς χερσὶν ἠπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας.

Δαίει. καίει. καὶ Δαιομένη, μερίζουσα, διαιροῦσα. Δαίω γὰρ καὶ τὸ μερίζω. ἐξ οὗ καὶ δαιτυμών· καὶ δαὶς, δαιτὸς, ἡ εὐωχία.

Δαίμονα. ἐκστατικόν. [8]Φασὶ δὲ οἱ Φιλόσοφοι, δαίμονας εἶναί τινας, ἀνθρώπων συμπάθειαν ἔχοντας.

Δαιμονᾶν. ὑπὸ δαίμονος κατέχεσθαι, καὶ μαίνεσθαι. καὶ δαιμονήσας. [9]Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαιμονήσας, διὰ τὸ γενέσθαι τινὰς ἐπισημασίας τοῦ δαι-

Δαψιλέστατος. Sumptuoſiſſimus. Splendidiſſimus. Dicitur & de fluviis, & de viris magnificis.

Δαψίλεια. Magnificentia. Et δαψιλὴς, magnificus, ſumptuoſus.

Δαιδάλεον. Artificioſe & eleganter fabricatum. [In Epigrammate:] *Reticulum hoc accipere Samythæ. Pulchre enim elaboratum eſt, & ſuavem quendam nectaris odorem ſpirat.* Et δαιδαλόεις, elegans, affabre factus.

Δαίδαλον. Opus eleganter fabricatum. A Dædalo quodam, machinarum fabro, qui, cum varias machinas fabricaſſet, celebris evaſit. *Clam igitur in ara collocavit tripodes affabre factos, quos adduxerat.*

Δαιδαλόχειρ. Qui artificioſa & eximia opera manibus fabricat. [In Epigrammate:] *Deris ingenioſus ille artifex Palladi normam dedicavit.* Et Ælianus: *Candelabra autem erant argentea, & admiranda arte fabricata.* Et Ariſtophanes: *O aureum meum deſiderium, & Veneris germen.*

Δαιδάλου πτερά. Dædali alæ. Dicitur de iis, qui, cum conſilii ſunt inopes, re aliqua adſcititia & ſuperflua utuntur.

Δαιδάλου ποιήματα. Dædali opera. De egregiis artificibus dicitur. Antiqui enim ſtatuarii ſimulacra clauſis oculis fingebant: at Dædalus eos aperuit, & pedes diduxit. Et Homerus inquit: *Qui artificioſa quæque opera manibus fabricare norat, quoniam Minerva eximie eum diligebat. Hic etiam Alexandro naves æquales fabricavit.*

Δαίει. Urit. Et δαιομένη, partiens, dividens. Δαίω enim ſignificat etiam partior & divido. Unde δαιτυμὼν, conviva: & δαὶς, δαιτὸς, convivium.

Δαίμονα. Mente motum. *Dicunt vero Philoſophi, eſſe dæmones quoſdam, qui hominum affectibus tangantur.*

Δαιμονᾶν. A dæmone poſſideri. Inſanire. Et δαιμονήσας, inſania correptus. *Ille vero in-*

---

[1] Κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis inediti, quod ex cod. MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Νοσσίδος.

Χαίροισάν τοι ἔοικε κομᾶν ἄπο τὰν Ἀφροδίταν
Ἄνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας.
Δαιδάλεός τε γάρ ἐστι, καὶ ἁδύ τι νέκταρος ὄζει·
Τούτῳ καὶ τήνα καλὸν Ἄθωνα χρίει.

In Pentametro ultimo pro Ἄθωνα legendum eſt Ἄδωνα, i. e. Adonin. Heſychius: Ἄδωνα, τὸν Ἄδωνιν. Sic nimirum Dorienſes dicebant.

[2] Δῆεις ὁ δαιδαλόχειρ τῇ Παλλ.] Locus hic exſtat Antholog. lib. vi. cap. ult. ubi pro Δῆεις legitur Θῆεις.

[3] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 752. (506. Ed. Baſ. P.)

[4] Προσθήκης] Vox hæc in prioribus Editt. deeſt, quam ex uno MS. Pariſ. revocavi. Apud Diogenianum legitur, ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν χρωμένων προσθήκῃ παρελκούσῃ: quod magis placet.

[5] Ἐπιδὴ οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκ.] Notum eſt ex veteribus ſcriptoribus, ſub initia artis ſtatuariæ ſimulacra effingi conſueviſſe oculis clauſis, manibus ad latera adglutinatis, pedibuſque indiſcretis & junctis; adeo ut a rudi ligno vel lapide parum differrent. Primus Dædalus artem illam expolivit, oculoſque ſtatuarum aperuit, & manus a lateribus ſeparavit, pedeſque diſcrevit & diduxit: quæ res rudibus illis temporibus tantam apud omnes admirationem excitavit, ut nomen Dædali in proverbium abiret, & de quovis perito & ingenioſo artifice diceretur. Diodorus lib iv. pag. 276. Πρῶτος δὲ (Δαίδαλος) ὀμματώσας καὶ διαβεβηκότα τὰ σκέλη ποιήσας, ἔτι δὲ τὰς χεῖρας διατεταμένας ποιῶν εἰκότως ἐθαυμάζετο παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. οἱ γὰρ πρὸ τούτου τεχνῖται κατεσκεύαζον τὰ ἀγάλματα τοῖς μὲν ὄμμασι μεμυκότα, τὰς δὲ χεῖρας ἔχοντα καθειμένας, καὶ ταῖς πλευραῖς κεκολλημένας. Plura hanc in rem veterum ſcriptorum loca collegit Scaliger ad Euſeb. Num. dccxxxvii. quem vide.

[6] Καὶ τοὺς πόδας διέστησε] Simulacra igitur ante Dædalum erant συμβεβηκότα τοῖς ποσὶ, ut veteres ſcriptores loquuntur; i. e. pedibus junctis & indiſcretis: quod ideo moneo, ne quem decipiant interpretes, qui phraſin illam Græcam male plerumque reddiderunt. Apollodorus lib. iii. cap. 2. Palladium dicit fuiſſe συμβεβηκὸς τοῖς ποσί: ubi interpres male, *pedibus ita compoſitis, ut ambulare videretur.* Tu verte, *pedes habens junctos & indiſcretos.* Philoſtratus *de Vit. Apoll.* lib. vi. cap iii. ſtatuam Memnonis deſcribens, inter alia ait, ξυμβεβηκέναι δὲ τὼ πόδε ἄμφω: quod interpres infeliciter reddit, *atque utroque pede ſolum attingens.* Vertendum eſt, *ambos ejus pedes fuiſſe junctos & indiſtinctos.* Sic etiam intelligendus eſt Heſychius v. Αἰγινητικὰ, ubi inquit: Αἰγινητικὰ ἔργα, τοὺς συμβεβηκότας ἀνδριάντας. Contrarium eſt, σκέλη διαβεβηκότα, i. e. crura divaricata & diducta, ut in loco Diodori, quem paulo ante adduximus.

[7] Ὅμηρος]]Il. Ε. v. 60. ubi Poeta de Harmonide verba facit.

[8] Φασὶ δὲ οἱ φιλόσοφοι, δαιμ.] Hæc ſunt verba Laertii *Zenone*, Segm. cli.

[9] Ὁ δὲ ἐξέλιπε τὸν βίον δαιμ.] Fragmentum hoc legitur in Collectaneis Conſtantini Imperatoris, a Valeſio editis, pag. 145. unde id Suidas deprompſit.

μονίου, διὰ τὴν περὶ τὸ ἱερὸν παρανομίαν.

Δαιμόνιε. μακάριε.

Δαιμονία, δαιμονίας. [1] Ἀδελφῆς υἱὸς ἔτη ιη' γεγονώς, ἐπιδειξάμενος εὐθὺς ἐκ νέων φύσεώς τινα ῥώμην δαιμονίαν· ὃς ἀπὸ τέγους πεσὼν παραχρῆμα ἐτελεύτα τὸν βίον.

Δαιμόνιος ὁρμή. τοῦ δαίμονος, ἢ τοῦ Θεοῦ.

Δαιμονίως. παραδόξως. Ἐθεραπεύθη δὲ ἔφη δαιμονίῳ τρόπῳ. † Ὁ [2] δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμονίως ἐσπουδακώς. ἀντὶ τοῦ παραδόξως, ὑπερφυῶς.

Δαίμων. ἡ ἑκάστου τύχη. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.

καὶ [4] Σοφοκλῆς·

Γενναῖος ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

τουτέστι τῆς τύχης. † [5] Οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ περιερχομένου, καὶ τὰ νέρθεν γῆς ἐρευνῶντος, καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλησίον διὰ τεκμάρσεως ζητοῦντος, μὴ αἰσθανομένου, ὅτι ἀρκεῖ πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἑαυτοῦ δαίμονι εἶναι, καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύειν. θεραπεία δὲ αὐτοῦ, καθαρὸν πάθους διατηρεῖν καὶ εἰκαιότητος, καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. τὰ [6] μὲν γὰρ ἐκ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φίλια διὰ συγγένειαν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τρόπον τινὰ δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, ἐλάττων ἡ πώρωσις αὕτη τῆς στερισκούσης τὰ λευκὰ καὶ μέλανα.

Δαίνυ. εὐώχει. [7] Ὅμηρος· Δαίνυ δαῖτα γέρουσι. καὶ Δαινύμενος, εὐωχούμενος.

Δαῖον [8] τέρας. πολεμικόν.

Δαίω. τὸ μανθάνω. δαίσω, δαΐσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, δάσκω· ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν· ἀναδιπλασιασμῷ διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος.

Δαίρω. τὸ τύπτω. δέρω δὲ, τὸ ἐκδέρω.

Δαίς. ἡ εὐωχία. καὶ Δαῖτα θάλειαν. ὅτι [9] φησὶ στοιχείου μεταθέσει δίαιταν λέγεσθαι. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίσασθαι λέγειν, βιαιότερον.

Δαισάνη. ἡ πτισάνη, ἀπὸ τοῦ σίτου [10] ἐψημένου ἑψηθεῖσα. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ δαίσασθαι. ταύτην γὰρ πρώτην τροφὴν πρὸ τῆς εὑρέσεως τοῦ ἄρτου οὕτως ἐποιοῦντο.

ſania correptus vitam finiit, quod ſigna quædam iræ divinæ ipſi apparuiſſent propter violatum templum.

Δαιμόνει. Beate.

Δαιμονία. Divina. *Nepos ejus ex ſorore, octodecim annos natus, qui ſtatim a puero divinam quandam ingenii vim oſtendebat, de tecto delapſus ſubito vitam finiit.*

Δαιμόνιος ὁρμή. Impetus divinus.

Δαιμονίως. Modo quodam admirabili. *Ille vero dicebat, eum admirabili quodam modo ſanatum eſſe.* † *Ille vero in venerem ſupra modum proclivis erat.*

Δαίμων. Cujuſque hominis fortuna. Ariſtophanes *Pluto*: *Fortuna enim non concedit jus in corpus ei, cujus illud eſt, ſed domino, qui emit.* Et Sophocles: *Generoſus intuenti videris, ſi excipias fortunam tuam.* Δαίμονος enim hic idem ſignificat quod τύχης. † *Nihil homine illo miſerius eſt, qui omnia ubique pervagatur, & cum ea, quæ ſubter terram ſunt, ſcrutatur, tum quæ in animis alienis, conjectura nititur indagare; nec intelligit interim ſufficere ſibi, ut cum eo, quem intra ſe gerit, genio verſetur, eumque legitime colat. Colet autem, ſi ab affectibus immunem præſtet, & a temeritate alienum, nec offenſum re aliqua, quam vel Dii vel homines egerint. Quæ enim Dii agunt, virtutis nomine veneranda ſunt; quæ homines, propter cognationem amica; ſed & modo quodam miſeranda quandoque, ob bonorum malorumque ignorationem. Nec ſane cæcitas hæc minor eſt ea, per quam alba & nigra internoſcere non poſſumus.*

Δαίνυ. Convivio excipe. Convivium præbe. Homerus: *Convivio excipe ſeniores.* Et δαινύμενος, epulans.

Δαῖον τέρας. Prodigium bellicum.

Δαίω. Diſco. [Futurum] δαίσω: unde δαΐσκω, & abjecto ι, δάσκω, (verba enim in σκω deſinentia diphthongum reſpuunt) & per reduplicationem διδάσκω: unde διδάσκαλος.

Δαίρω. Verbero. Δέρω vero, excorio.

Δαίς. Convivium. Et δαῖτα θάλειαν, convivium lætum & ſplendidum. [Seleucus ait, τὸ δαῖτα] per literarum tranſpoſitionem pro δίαιταν dictum eſſe. Nam a verbo δαίσασθαι vocem hanc deducere nimis eſt coactum.

Δαισάνη. Ptiſana, quæ fit ex frumento decorticato & cocto. Dicta autem eſt a verbo δαίσασθαι. Primum enim cibum ante panem inventum ita parabant.

---

[1] Ἀδελφῆς υἱός] Supple, Ἰσιδώρου ἀδελφῆς υἱός &c. Verba enim hæc intelligenda ſunt de Iſidori Philoſophi ex ſorore nepote, ut diſcimus ex ipſo Suida infra v. Ἰσίδωρος, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

[2] Ὁ δὲ ἐς τὰ ἀφροδίσια δαιμ. ἐσπ.] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

[3] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] Ipſo ſtatim initio.

[4] Σοφοκλῆς] *Oedipo Colon.* pag. 273. ut Portus obſervavit.

[5] Οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ περ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur apud Marc. Antonin. lib. II. cap. XIII. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[6] Τὰ μὲν γὰρ ἐκ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων——μέλανα] Locus hic eſt mutilus, qui ex Marco Antonino ſic ſuppleri debet: Τὰ μὲν γὰρ ἐκ Θεῶν αἰδέσιμα δι' ἀρετήν· τὰ δὲ ἐξ ἀνθρώπων φίλα διὰ συγγένειαν· ἔστι δὲ ὅτε ἐλεεινά, δι' ἄγνοιαν ἀγαθῶν καὶ κακῶν. οὐκ ἐλάττων δ' ἡ πήρωσις αὕτη τῆς στερισκούσης τοῦ διακρίνειν τὰ λευκὰ καὶ μέλανα. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[7] Ὅμηρος] Il. I. v. 70.

[8] Δαῖον τέρας] Lege δάϊον τέρας, per diæreſin, ut apud Heſychium.

[9] Ὅτι φησὶ στοιχείου μεταθ.] Locus hic eſt mutilus, qui ex Athen. lib. I. pag. 24. unde eum Suidas deprompſit, ſic ſupplendus eſt: Ὅτι Σέλευκός φησι, τὴν παρ' Ὁμήρῳ δαῖτα θάλειαν στοιχείου μεταθέσει δίαιταν εἶναι &c.

[10] Ἐψημένου] Scribe ἐπτισμένου, ut habet Etymologus.

Δαιταλεῖς. δαιτυμόνες, καὶ θιασῶται, καὶ συμπόται, καὶ οἷον συνδαιταλεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἐπιδείπνιον βασιλεὺς θέαν τοῖς δαιταλεῦσιν ὥσπερ ἀξιόλογον χαριζόμενος, τοῦτ᾽ ἐδείκνυε.

Δαῖτας. εὐωχίας.

——————— [1] Φοῖβε,
Δέξαι πλωτήρων μάζης χειροφυρέα δαῖτα.

† Καὶ οἵους Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἠύτε δαιτί.

Δαιτίς.[2] τόπος ἐν Ἐφέσῳ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ Λυδὸν κάπηλον αὐτόθι κατοικήσαντα παρέχειν τὰς δαῖτας τοῖς ἐπιξενουμένοις. ἦν δὲ τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα Ἔφεσος·[3] ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ πόλις.

Δαιτή. ἐπ᾽ εὐθείας διὰ τοῦ η. εὐωχία. ἐπὶ δὲ δοτικῆς, δαιτί, τῇ εὐωχίᾳ. ἐκ τοῦ δαῖς, δαιτὸς, δαιτί. Δαιτὸς[4] ἐΐσης. ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχίας. Ζηνόδοτος δὲ τῆς ἀγαθῆς φησί· ἐπειδὴ ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθόν. ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, οἷς δὴ οὐ παρῆν ἄφθονος ἡ τροφὴ, βίᾳ ἥρπαζον, καὶ ἀφηροῦντο τοὺς ἔχοντας, καὶ μετὰ τῆς ἀκοσμίας ἐγίνοντο καὶ φόνοι· ἐξ ὧν λεχθῆναι τὴν ἀτασθαλίαν. ἐν γὰρ ταῖς θαλείαις ἡμάρτανον πρῶτα οἱ ἄνθρωποι. ὕστερον δὲ διένεμον, καὶ ἦλθον εἰς κόσμον τὰ δόρπα. ἔνθεν καὶ δαιτρός· καὶ δαῖς, ἡ εὐωχία. καὶ δαιτυμόνες. ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται δαίς· ἐπὶ θηρίων δὲ οὔ. ἀγνοῶν δὲ Ζηνόδοτος τῆς φωνῆς ταύτης τὴν δύναμιν, ἔφη·

--- Ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
Οἰωνοῖσί τε δαῖτα.

Δαιτρόν. μεριστήν. μάγειρον.

Δαιτυμόνες. ἀριστηταί. εὐωχούμενοι.

Δαιτρεύειν. μερίζειν.

Δαιτρός. προσδιαιρῶν ἐλάχιστα τοῖς ἑστιωμένοις. οὕτω γὰρ εἱστιῶντο, μεριζόμενοι [5] τά τε πρόβατα καὶ τὸν [6] πότον. παρὸ καὶ λέγει· Δαιτὸς ἐΐσης. ἰσομοίρου τροφῆς. ἢ Δαιτρός, ὁ διαιρῶν καὶ διανέμων τὰ κρέα. † [7] Τίμαιός φησι, τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγγραφεῖς διὰ [8] τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐμφαίνειν τὰς ἑαυτῶν φύσεις, λέγων, ἐκ τοῦ δαιτρεύειν τὸν ποιητὴν πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως γαστρίμαργον παρεμφαίνειν. τὸν δὲ Ἀριστοτέλην ὀψαρτύοντα, ὀψοφάγον εἶναι καὶ λίχνον. τὸν δὲ Διονύσιον τύραννον κλινοκοσμοῦντα, καὶ τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας καὶ ποικιλίας ἐξεργαζόμενον συνεχῶς. [9] ἀνάγκη τὴν ἀκόλουθον ποιεῖσθαι διάληψιν, καὶ δυσαρεστεῖσθαι κατὰ τὴν προαίρεσιν.

Δαιταλεῖς. Convivæ. Sodales. Compotores. Quaſi dicas συνδαιταλεῖς. Sic Ariſtophanes. *A cœna Rex, ut convivis gratificaretur, hoc ut ſpectaculum memoratu dignum eis oſtendebat.*

Δαῖτας. Epulas. Convivia. [In Epigrammate:] *Phœbe, accipe placentam nautarum manu ſubactam, quæ epuli loco tibi offertur.* † *Et quales Heſiodus introducit Æacidas, gaudentes bello ut convivio.*

Δαιτίς. Locus quidam Epheſi: ita dictus, quod caupo Lydus illic habitans, hoſpitibus, qui ad ipſum divertebant, cœnas præberet. Nomen vero ejus erat Epheſus: a quo & urbs dicta eſt.

Δαιτή. In recto caſu per η ſcribitur, ſignificans convivium. In dativo vero per ι, δαιτί. Convivio. A δαὶς, δαιτὸς, δαιτί. [Et Homerus:] Δαιτὸς ἐΐσης. Id eſt, cœnæ, quæ æqualiter inter aliquos dividitur. Zenodotus vero [τὸ ἐΐσης interpretatur] ἀγαθῆς, bonæ: quia cibus homini bonus eſt. Primi autem mortalium, cum exigua ipſis eſſet victus copia, rapto viventes aliis per vim ſua eripiebant: ex qua prædandi licentia cædes oriebantur. Hinc dictam eſſe ajunt ἀτασθαλίαν, quoniam homines in conviviis & cœnis ſibi injuriam primum inferre cœperunt. Poſtea vero [ſingulis portiones ſuas] diviſerunt: quæ res ad modeſtiam cœnas revocavit. Hinc etiam dictus eſt δαιτρός: & ipſa cœna δαίς; & δαιτυμόνες convivæ. De hominibus tantum dicitur δαὶς, non etiam de feris. Quare Zenodotus vocis hujus vim ignorans, dixit: *Eos prædam fecit canum, & alitum* (δαῖτα, i. e.) *cibū.*

Δαιτρόν. Diſtributorem. Coquum.

Δαιτυμόνες. Convivæ. Qui epulantur.

Δαιτρεύειν. Dividere. Partiri.

Δαιτρός. Qui convivis portiones ſuas diſtribuit. Sic enim cœnabant, & carnes & potum ſingulis diſtribuentes. Hinc etiam [Homerus] inquit, δαιτὸς ἐΐσης, i. e. cœnæ, quæ æqualiter dividitur. Vel δαιτρὸς vocatur, qui carnes diſtribuit. † *Timæus dicit, poetas & hiſtoricos frequenti earundem vocum in ſcriptis ſuis repetitione ingenia ſua prodere ſolere; atque Homerum, quod verbo* δαιτρεύειν *ſæpius utatur, helluonem ſeſe oſtendere. Ariſtotelem quoque, qui in commentariis ſuis paſſim obſonia condiat, obſonii appetentem & catillonem fuiſſe. Idem de Dionyſio tyranno, qui lectos ornaret diligenter, & velorum bonitatem & varietatem ſtudioſe & aſſidue inquireret. Ita etiam* [*de Timæo*] *conſequenter exiſtimandum eſt, moroſo ingenio illum fuiſſe.*

---

1 Φοῖβε, δέξαι πλωτήρων μάζης χειρ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus ſupra v. Βραχυφεγγίτης.

2 Δαιτίς. τόπος ἐν Ἐφέσῳ. ἀπὸ τοῦ Λυδ.] Eadem habet Etymologus.

3 Ἔφεσος] Etymologus rectius Ἐφέσιος.

4 Δαιτὸς ἐΐσης. ἐξ ἴσου μεριζομένης εὐωχ. Ζηνόδοτος δὲ τῆς ἀγαθ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Athenæi lib. 1. pag. 12. ex quo Suidas ſupplendus eſt.

5 Τά τε πρόβατα] Malim, τά τε κρέατα.

6 Πότον] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. cujus loco in prioribus Editt. male legitur τόπον.

7 Τίμαιός φησι, τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς συγγρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis pag. 57. unde Suidas ea excerpſit.

8 Διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν] In Collectaneis Conſtantini loco laudato legitur, διὰ τὸν ὑπεράνω πλεονασμόν. Sed & ſic locus eſt obſcurus propter vocem ὑπεράνω, quam corruptam eſſe exiſtimo.

9 Ἀνάγκη τὴν ἀκόλουθον] Locus hic eſt mutilus, quem Valeſius ſic ſupplet: Ἀνάγκη τοίνυν περὶ Τιμαίου τὴν ἀκόλουθον &c.

Δέ. ἀντὶ τοῦ γάρ. Μισθοφορεῖ δέ. περὶ Ἀπόλλωνός φησιν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι.

Δεβελτός. πόλις Θρακική.

Δεββώρα. ὄνομα κύριον. ἡ προφῆτις καὶ ἀῤῥενόφρων.

Δεδαϊγμένος. ἀνῃρημένος.

Δέδασται. μεμέρισται. καὶ δεδαίαται, μεμέρισται.

Δέδιε. φεύγει. [1] ἢ φλέγει.

Δέδευκε. πεφύρακε.

Δεδειχότας. δείξαντας. Δεδηχότας δὲ, δακόντας.

Δέδηγμαι [2] τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι. λελύπημαι. καὶ [3] Ὅμηρος·

Δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος.

καὶ θυμοδακὴς μῦθος. καρδίαν δὲ εἶπε, παρόσον περὶ τὴν καρδίαν συνίσταται τὰ τοῦ θυμοῦ καὶ τὰ τῆς ἡδονῆς. παρ' Ὁμήρῳ Ὀδυσσεὺς στῆθος πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, τέτλαθι κραδίη, φάσκων.

Δεδημευμέναι. ἀπηγορευμέναι.

Δέδηε. φλέγει.

Δεδήσεται. δεθήσεται.

Δέδια. φοβοῦμαι.

Δέδιθι. φοβήθητι.

Δεδιξάμενοι. φοβηθέντες.

Δεδίξασθαι. ἐκφοβῆσαι. διῶξαι. [4] Ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν.

Δεδιότες. καὶ δεδιὼς, φοβούμενος. Οἱ δὲ ἀμφὶ τοῖς οἰκείοις δεδιότες, ἐνταῦθα πρῶτον ἠξίουν ἰέναι.

Δεδίσσω. τὸ ἐκφοβῶ. [5] τὰ δὲ διὰ δύο σσ ῥήματα ἓξ φωνήεντα παραλαμβάνει. α. ἄλλος, ἀλλάσσω. ε. πῦρ, πυρὸς, πυρέσσω. η. πτήσσω. ι. δεδίσσω καὶ δηδίσσω καὶ δεδίττω. καὶ δεδιττόμενος, ἐκφοβῶν. υ. ἀφύσσω, τὸ ἀπαντλῶ. τὸ γὰρ ὄσσω, ἐκ τοῦ ὄπτω ἐστὶ μετηλλαγμένον. ω. ὀνειρώσσω, ἀγρώσσω.

Δεδιττόμενος. ἐκφοβῶν.

Δεδμήμεθα. ὑποτετάγμεθα.

Δεδμημένοι. δεδαμασμένοι. καὶ δέδμηνται. [6] ἐν Ἐπιγράμματι·

——— Οἱ δὲ χαλινοὶ
Στοιχηδὸν, ξεστοί τ' ἀμφίβολοι [7] κάμακες,
Δέδμηνται ποθέουσαι ὁμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,
Παλλάδι. ———

Δεδοκημένος. ἐκδεχόμενος, ἐνεδρεύων, δοκεύων, καὶ ἐπιτηρῶν.

Δέ. Pro γάρ. Enim. *Mercedem enim accipit.* Sic de Apolline inquit Ariſtophanes *Avibus.*

Δεβελτός. Debeltus. Urbs Thraciæ.

Δεββώρα. Debbora. Nomen proprium. Prophetiſſa & virago.

Δεδαϊγμένος. Cæſus. Interfectus.

Δέδασται. Diviſus eſt. Et δεδαίαται, idem.

Δέδιε. Fugit. Vel, ardet.

Δέδευκε. Miſcuit. Subegit.

Δεδειχότας. Qui monſtrarunt. Δεδηχότας autem, qui momorderunt.

Δέδηγμαι τὴν καρδίαν. Dolore & triſtitia animi affectus ſum. Et Homerus: *Momordit autem hæc oratio animum Hectoris.* Hinc θυμοδακὴς μῦθος, oratio animum dolore afficiens. Καρδίαν vero dixit, quia iræ & voluptatis ſedes eſt in corde. Apud Homerum Ulyſſes percuſſo pectore cor ſuum his verbis hortatur, *Perfer, cor, & obdura.*

Δεδημευμέναι. Interdictæ.

Δέδηε. Ardet.

Δεδήσεται. Ligabitur. Vincietur.

Δέδια. Metuo.

Δέδιθι. Metue.

Δεδιξάμενοι. Metuentes.

Δεδίξασθαι. Terrere. Perſequi. [*Juſſit eos*] *diſſonum & trucem clamorem tollere, & cum ululatu tympana pulſare, ut Romanos terrerent, iiſque metum incuterent.*

Δεδιότες. Qui metuerunt. Et δεδιώς. Qui metuit. *Illi vero ſuis metuentes, eo primum ire ſtatuebant.*

Δεδίσσω. Terreo. Verba quæ per duplex σσ ſcribuntur, ſex vocales aſſumunt. A, ut ἄλλος, ἀλλάσσω, muto. E, πυρέσσω, febricito. H, πτήσσω, trepido. I, δεδίσσω, δηδίσσω, & δεδίττω, terreo. Et δεδιττόμενος, terrens. Υ, ἀφύσσω, haurio. Nam verbum ὄσσω ex ὄπτω formatum eſt. Ω, ὀνειρώσσω, ſomnio, ἀγρώσσω, venor.

Δεδιττόμενος. Terrens.

Δεδμήμεθα. Domiti ſumus. Subacti ſumus.

Δεδμημένοι. Domiti. Et δέδμηνται, domiti ſunt. In Epigrammate: *Fræna vero, & haſtæ utrinque vulnerantes, quæ equos pariter viroſque deſiderant, Palladi ordine ſuſpenſæ ſunt.*

Δεδοκημένος. Expectans. Inſidians. Obſervans. Captans.

---

[1] Ἢ φλέγει] Hæc interpretatio non convenit voci δέδιε, ſed δέδηε.

[2] Δέδηγμαι τὴν καρδίαν. ἠνίαμαι. κτλ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. initio *Acharnenſium*:

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[3] Ὅμηρος] Il. E. v. 493.

[4] Ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγ.] Verba hæc eſſe Menandri hiſtorici diſcimus ex Suida infra v. Ἐπιδουπῆσαι, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

[5] Τὰ δὲ διὰ δύο σσ ῥήματα ἓξ φων.] Eadem leguntur apud Etymologum voce Ἀγρώσσω.

[6] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. xxv. ut Portus etiam monuit.

[7] Κάμακες] Hanc lectionem ex MSS. Pariſ. & Anthologia Epigrammatum revocavi; cujus loco in prioribus Editt. inepte excuſum eſt μάκαρες.

Δεδοκιμασμένα. κεκριμένα. Ἔγραψε δὲ Εὐσέβιος καὶ ἄλλα ὑπομνήματα δεδοκιμασμένα.

Δεδοξοποιημένον. δόξῃ κοσμούμενον. [1] Πολύβιος· Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῶα ταῖς τοῦ σώματος ἐπιθυμίαις δουλεύει. τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος καὶ [2] προσδεδοξασμένον, οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἀλογιστίαν, ἢ διὰ τὴν φύσιν ἁμαρτάνει.

Δέδορκεν. ὁρᾷ. βλέπει.

Δέδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐπραγούντων.

Δεδουπώς. πεπτωκώς. τεθνηκώς.

Δεδραγμένος. [3] πεπραγμένος.

Δέδοικα. φοβοῦμαι.

——Δέδοικα [4] μὴ 'κ Θεοῦ
Πληγή τις ἥκῃ. πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος
Μηδέν τι μᾶλλον, ἢ νοσῶν εὐφραίνεται.

ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὐ θεϊόν τι εἴη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τοῦ κακοῦ, μᾶλλον ἐν ἀνίᾳ διάγει.

Δέδοιμι. [5] οἰκοδομοίην. Οἰκίαν εὖτε δέδοιμι.

Δέδυκα. ὑπεισῆλθον. Δέδυκε δέ, εἰσῆλθε.

Δέει. τὸ δεῖ. τὸ ὁριστικὸν δηλονότι. Δέει δέ, φόβῳ. Ὁ δὲ Νικόμαχος ὡς πεφωραμένος ἐν παντὶ ἦν δέει.

Δεεινός. ὁ δεινός.

Δέημα.

--- Ὡς [6] γελοῖον, ὦ Θεοί,
Τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα.

Δεῆσαν. χρείας γενομένης.

Δεήσεις. ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

B. Animadv. p. 150. Ω

Δέκα, [7] καὶ Δεκαδοῦχος. Δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς τριάκοντα [8] καταστάντες. ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς [9] δηλοῖ Λυσίας.

Δεκαρχίαι. [10] τὰς ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι δεκαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκάρχην [11] οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν.

Δεκάζεσθαι. ἐρρέθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δέκα φθείρεσθαι δώροις. ὅτε γὰρ βούλοιντό τινες ἀρχῆς τυχεῖν, ἢ ἄλλο τι ἀνύσασθαι, κατὰ δέκα ἀνθρώπους ἐδίδοσάν τινα, ὅπως συμπράττωσιν αὐτοῖς. ἐξ ἐκείνου δὲ ἤδη τὸν λαμβάνοντα ἕνεκα τοῦ συμπράττειν [12] μὴ ἀπαντῶντος

Δεδοκιμασμένα. Probata. Explorata. *Euſebius vero & alios probatos commentarios ſcripſit.*

Δεδοξοποιημένον. Opinionibus imbutum. Polybius: *Cætera enim animalia ſolis cupiditatibus corporis ſerviunt. At genus humanum hoc amplius adſcitis imbutum opinionibus, non minus per inconſiderantiam quam per naturam peccat.*

Δέδορκεν. Videt. Spectat.

Δέδοται καὶ κακ. *Ignavis etiam obtigit præda.* Dicitur de iis, quibus præter meritum res ex ſententia ſuccedunt.

Δεδουπώς. Qui [in bello] cecidit. Mortuus.

Δεδραγμένος. Factus.

Δέδοικα. Metuo. [Sophocles:] *Metuo, ne a Deo plaga quædam ei inflicta ſit. Quomodo enim aliter res ſeſe habere poteſt, cum a morbo liberatus nihilo magis lætetur, quam ſi eo adhuc teneretur?* Id eſt, neceſſe eſt, ut malum, quod Ajaci accidit, a Deo aliquo ipſi inflictum ſit, quoniam ab inſania liberatus majore animi dolore afficitur.

Δέδοιμι. Ædificem. *Cum domum ædificavero.*

Δέδυκα. Subii. Penetravi. Δέδυκε vero, intravit, penetravit.

Δέει. Pro δεῖ, oportet, eſt indicativi modi. Δέει vero, metu, [eſt dativus a Δέος.] *Nicomachus vero, utpote in facinore deprehenſus, in magno erat metu.*

Δεεινός. [Poetice, pro] δεινός.

Δέημα. Preces. [Ariſtophanes:] *Quam ridicula res eſt, proh Dii, quam ſponſa hæc enixe a me petit.*

Δεῆσαν. Cum oportuerit.

Δεήσεις. Pro ἐνδείας. Indigentiam, egeſtatem. Antipho libro primo *De Veritate.*

Δέκα, & Δεκαδοῦχος. Decemviri poſt XXX Tyrannos creati Reipubl. præerant: quorum unuſquiſque appellabatur δεκαδοῦχος, ut docet Lyſias.

Δεκαδαρχίαι. Decadarchias a Lacedæmoniis in ſingulis urbibus conſtitutas ſæpe memorant Hiſtorici. At Philippus in Theſſalia non conſtituit Decadarcham, ut ait Demoſthenes in ſexta Philippica.

Δεκάζεσθαι. Donis corrumpi. Verbum hoc dictum eſt inde, quod [olim] deni muneribus corrumpi ſolerent. Illi enim, qui magiſtratum ambibant, aut aliud quippiam factum cupiebant, denis hominibus munera dabant, ut a partibus ſuis ſtarent. Illum igi-

---

[1] Πολύβιος] Lib. XVII. cap. XIII. Vide etiam ſupra v. Ἄνθρωπος, ubi fragmentum hoc auctius legitur.

[2] Προσδεδοξασμένον] Lege προσδεδοξοποιημένον, ut apud Polybium loco laudato.

[3] Δεδραγμένος] Ex interpretatione hujus vocis apparet, ſcribendum eſſe δεδρασμένος.

[4] Δέδοικα μὴ 'κ Θεοῦ κτλ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 18. ut Portus obſervavit.

[5] Δέδοιμι] Scribendum eſt δέμοιμι, idque ſuo loco ponendum, ut Portus etiam monuit.

[6] Ὡς γελοῖον, ὦ Θεοί, τὸ δέημα τῆς νύμφ.] Verba hæc leguntur apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* pag. 421. (302. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Δέκα, καὶ Δεκαδοῦχος. Δέκα μὲν ἦρχ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum.

[8] Καταστάντες] Lege κατασταθέντες.

[9] Ὡς δηλοῖ Λυσίας] Locus Lyſiæ, ad quem Suidas reſpicit, exſtat apud Harpocrationem v. Μόλπις.

[10] Δεκαρχίαι] Ante legebatur δεκάρχαι, cujus loco repoſui δεκαρχίαι, auctoritate 2 MSS. Pariſ. Apud Harpocrationem, ex quo locus hic Suidæ depromptus eſt, legitur δεκαδαρχίαι, ut etiam in uno MS. Pariſ.

[11] Δεκάρχην οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθ. ἐν ἕκτῳ Φιλ.] Scribe & ſupple, δεκαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν, ἀλλὰ τετραρχίας. Vide Harpocrationem.

[12] Μὴ ἀπαντῶντος τοῦ βελτίστου] Paul. Leopardus *Emend.* lib. XVI. cap. XIX. optime monuit, legendum hic eſſe, μὴ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου, i. e. artibus minime bonis, vel mala ratione. Hanc enim ſignificationem phraſis iſta apud Græcos ſcriptores habet, ut pluribus exemplis idem demonſtrat lib. 1. cap. XXI.

τοῦ

Ω Bos. Animadv. 150.

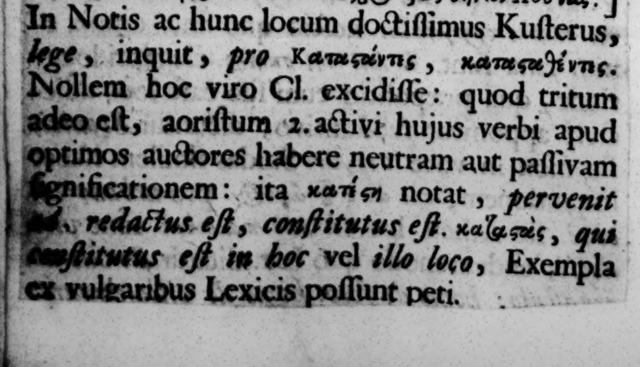

Δέκα, καὶ Δεκαδοῦχος. Δέκα μὲν ἦρχον μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες. ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δηλοῖ Λυσίας.] In Notis ac hunc locum doctiſſimus Kuſterus, *lege*, inquit, *pro* Καταστάντες, κατασταθέντες. Nollem hoc viro Cl. excidiſſe: quod tritum adeo eſt, aoriſtum 2. activi hujus verbi apud optimos auctores habere neutram aut paſſivam ſignificationem: ita κατέστη notat, *pervenit ad, redactus eſt, conſtitutus eſt.* καταστάς, *qui conſtitutus eſt in hoc* vel *illo loco*, Exempla ex vulgaribus Lexicis poſſunt peti.

τοῦ βελτίστου, δεκάζεσθαί φασιν. ὅμοιον καὶ τὸ ἐριθεύεσθαι τῷ δεκάζεσθαί ἐστιν. καὶ γὰρ ἡ ἐριθεία εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως.

Δεκάζεσθαι. δωροδοκεῖσθαι. καὶ Δεκάζειν, διαφθείρειν χρήμασιν, ἢ δώροις. Αἰλιανός· Πολλοὺς διέφθειρε Νομάδων, δεκάσας εἰς προδοσίαν. καὶ δεκάζων, τὸ σημαινόμενον δῆλον. ἐποιήθη δὲ τὸ ὄνομα ἐντεῦθεν. [1] Λύκος μέν ἐστιν ἥρως, μορφὴν ἔχων τοῦ θηρίου. πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνεστήλωται δικαστηρίοις· πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γινόμενοι ἀνεστρέφοντο. ἔνθα καὶ ἡ παροιμία· Λύκου δεκάς. ἐξ οὗ τοῦ δεκάδος τό, τε δεκάζειν, καὶ τὸ δεκάζεσθαι.

Δεκαμναιαῖον. δέκα μνᾶς. [2] Σκόπας Αἰτωλῶν στρατηγός· ὃς ἀποτυχὼν [3] τῆς στρατείας, νόμους ἔγραφε. καὶ ὀψώνιον αὐτῷ ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς ἑκάστης ἡμέρας δεκαμναιαῖον· τοῖς δὲ ἐπί τινος ἡγεμονίας τεταγμένοις μναιαῖον. ἀλλ' ὅμως οὐκ ἠρκέσθη τούτοις, καὶ φθονηθεὶς τὸ πνεῦμα προσαπέθηκε τῷ χρυσίῳ. ἑκατὸν δὲ δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν.

Δεκάπαλαι. τὸ πρὸ πολλοῦ πάνυ λέγουσιν Ἀττικοί.

Δεκάπους [4] σκιά. τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἐπὶ δεῖπνον καὶ καλούμενοι παρεσημαίνοντο τὴν σκιάν. καὶ οὕτως οἱ μὲν ἔμενον τοὺς κληθέντας· οἱ δὲ ἀπήεσαν ἐπὶ τὰς ἑστιάσεις, [5] οὔθ' ὑποτηρήσεως οὔσης αἰτίας, ἐφ' οἷς οἷόν τε ἦν τεκμήρασθαι, εἰς πόσας ὥρας προήκει.

Δεκάπουν [6] σκιάν. [7] Ἀριστοφάνης·
——Σοὶ δὲ μελήσει,
Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν
ἐπὶ δεῖπνον.

περὶ [8] ἡλιοτροπίου φησί. τουτέστι, τοῦ ἡλίου ἡ σκιὰ ὅταν ᾖ δέκα ποδῶν, ἤγουν ὅτε γίνεται ὀψινόν.

Δεκάσκαλμος ναῦς.

Δεκατεύειν. δεκάτην δοῦναι. Ἐφ' οἷς οἱ Ἕλληνες ὤμοσαν, εἰ νικήσειαν, στρατεύσειν, καὶ δεκατεύσειν ἅπαντας τῷ Πυθίῳ. † Ἐς [9] δεκάτην παιδαρίου κληθείς, ὑπέπινον ἐν ἄστει. τὴν δεκάτην γὰρ εἱστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐπίθεντο τοῖς

tur, qui munus accipiebat, ut alterius commodum minime bonis artibus promoveret, δεκάζεσθαι dicebant. Τῷ δεκάζεσθαι ſimile eſt τὸ ἐριθεύεσθαι, Nam & ἐριθεία dicta eſt a mercede danda.

Δεκάζεσθαι. Donis corrumpi. Et δεκάζειν, pecunia vel donis corrumpere. Ælianus: *Multos Numidarum pecunia corruptos ad proditionem ſollicitavit.* Et δεκάζων, donis corrumpens. Verbum autem hoc inde originem duxit. Lycus eſt heros, formam lupi habens: cujus ſimulacrum Athenis ante loca Judiciorum collocatum erat. Juxta hoc illi, qui muneribus ſe corrumpi ſinebant, deni verſabantur; unde & proverbium ortum eſt: *Lupi decas.* A δεκὰς igitur τὸ δεκάζειν & δεκάζεσθαι dicta ſunt.

Δεκαμναιαῖον. Decem minæ. *Scopas Ætolorum Prætor, fruſtratus principatu, leges ſcripſit. Rex autem in ſingulos dies decem minas ſtipendii nomine ei dedit; cum cæteris in inferiore gradu conſtitutis mina daretur. Neque his tamen contentus,* [*plura adhuc concupiſcebat:*] *donec premente eum invidia auro ſimul ac ſpiritu privatus eſt.* † Centum drachmæ faciunt minam.

Polybius. XIII. 2. Vol. III. 441.
Suidas V. Σκοπας. III. p. 335.

Δεκάπαλαι. Apud Atticos dicitur pro jam dudum ante, jam olim.

Δεκάπους σκιά. Umbra decem pedum. Olim & qui ad cœnam alios invitabant, & qui invitabantur, umbram obſervabant, & ſic illi quidem invitatos expectabant; hi vero ſtatuto tempore convivia adibant. Nondum enim tunc aliud indicium habebant, ex quo conjicere liceret, quota eſſet diei hora.

Δεκάπουν σκιάν. Decem pedum umbram. Ariſtophanes: *Tibi vero curæ erit ut, cum umbra decem pedum fuerit, ad cœnam feſtines.* Loquitur de heliotropio. Id eſt, cum Solis umbra erit decem pedum, ſive cum adveſperaſcet.

Δεκάσκαλμος ναῦς. Navis decem habens ſcalmos.

Δεκατεύειν. Decimam dare. *Propter quæ Græci jurarunt, ſe, ſi viciſſent, omnes expeditionem ſuſcepturos, & Apollini rerum ſuarum decimas daturos eſſe.* [Ariſtophanes:] *Ad nominalia pueri invitatus, paulo largius bibi in urbe.* Decimo enim die ob natos infantes παισίν. Εὐριπίδης Αἰγεῖ· [1] Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τοῦ τόκου ὠνόμαζεν; ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς ζ' φησὶν ἐπιτίθεσθαι τὰ ὀνόματα, γράφων οὕτω· [2] Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸς τὴν ζ'. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται.

---

[1] Λύκος μέν ἐστιν ἥρως, μορφ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Harpocrationem & Etymologum. Vide etiam infra v. Ἡ Λύκου δεκάς, & v. Λύκος.

[2] Σκόπας, Αἰτωλῶν στρατ.] Totum hoc fragmentum legitur in Excerptis ex Polybio, quæ Valeſius edidit, pag. 61. unde id Suidas deſcripſit. Vide etiam infra v. Σκόπας, ubi locus hic ex iiſdem Excerptis auctior exhibetur.

[3] Τῆς στρατείας] In Excerptis modo laudatis rectius legitur τῆς ἀρχῆς.

[4] Δεκάπους σκιά. τὸ παλαιὸν οἱ καλ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Eccleſiaz.* pag. 744.

[5] Οὐδ' ὑποτηρήσεως οὔσης αἰτίας, ἐφ' ἧς οἷόν τε ἦν τεκμ.] Locum hunc corruptiſſimum ſic recte emendat Caſaubonus ad Athen. lib. VI. cap. X. οὐδέπω τηρήσεως οὔσης ἑτέρας, ἀφ' ἧς &c. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[6] Δεκάπουν σκιάν] Ex exemplo, quod ſubjungitur, patet, ſcribendum hic eſſe δεκάπουν στοιχεῖον.

[7] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 744. (499. Ed. Baſ. *P.*

[8] Περὶ ἡλιοτροπίου] Sic repoſui auctoritate MS. Pariſ. A. cum ante minus recte legeretur περὶ ἡλίου τροπάς. Intelligenda enim ſunt hæc verba Suidæ de horologio ſciotherico, in quo ſtilus erectus umbra ſua horas & tempora diei indicabat. Vide infra v. Ἡλιοτρόπιον.

[9] Ἐς δεκάτην παιδαρίου κλ. ὑπέπινον ἐν ἄστει] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Avibus* pag. 564. ex quo metrum hujus loci ita ſupplendum eſt:

Ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον ἐν ἄστει.

Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic excerpſit. Cæterum, de more veterum Græcorum infantibus die ſeptimo vel decimo nomina imponendi vide quæ præter alios viros doctos obſervarunt Meurſius *Exercit. Crit.* Part II. lib. III. cap. XXXIII. & Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἑβδομευομένου.

Δεκατεύειν.[3] ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπράττεσθαι καὶ λαφυραγωγεῖν. τὰ δ' ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα ἐδεκατεύοντο Θεοῖς. διὸ κυρίως δεκατεῦσαι, τὸ καθιερῶσαι. κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ τὸ δεκάτην ὁπωσοῦν λαβεῖν καὶ ἀπαιτῆσαι.

Δεκατευτάς.[4] τοὺς τελώνας, τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. οὕτως Ἀντιφῶν. καὶ δεκατηλόγοι, οἱ αὐτοί. εἴρηται δὲ καὶ θηλυκῶς τὴν δεκατηλόγον.

Δεκατευτήριον.[5] τὸ ἐν τῇ Ἀβύδῳ πορθμεῖον. Ὡς εὐθὺς τὴν Ἄβυδον λυμανεῖται, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ δεκατευτήριον.

Δεκατηλόγους. τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. ταυτὸν ἄρα τοῖς δεκατευταῖς.

Δεκάτην[6] ἑστιάσαι. ἔθος ἦν παίδων γεννωμένων τοῖς Ἀθηναίων ἀστοῖς, τῇ δεκάτῃ τῶν νυκτῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως συγκαλεῖσθαι τοὺς πρὸς πατρὸς καὶ μητρὸς οἰκείους, καὶ τοὺς ἐγγύτατα φίλους, καὶ παρόντων ἐκείνων τά τε ὀνόματα τοῖς παισὶ τίθεσθαι, καὶ καλλιερεῖσθαι τοῖς Θεοῖς· ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. καὶ τοῦτο ἦν ἡ δεκάτη. καὶ δεκατῶ ῥῆμα. ὡς τό, Ὁ λαμβάνων δεκάτας δεδεκάτωται.

Δεκασμός. δωροδοκία.

Δεκάχοια.[7] δεκαπλάσια.

Δεκέβαλος. ὁ τῶν Δακῶν βασιλεύς. ἔστιν ἐν τῷ Δεινός.

Δεκέλεια. τόπος.

Δεκελεικός.[8] Πελοποννησιακὸς πόλεμος· ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου.

Δεκέτης. ὁ δεκαετής. θηλυκῶς δὲ δεκέτις, διὰ τοῦ ι.

Δέκιος,[9] Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φιλίππου διάδοχος, ὃς βασιλικῷ θεσπίσματι τοὺς τὰ Χριστιανῶν δοξάζοντας ἐθανάτου, καὶ τοὺς Θεοὺς προσκυνεῖν ἠνάγκαζε.

Δεκτέον. δεῖ δέχεσθαι.

Δεκτῆρες. ὑποδοχεῖς.

Δελεάζοντες. ἐπικρύπτοντες. Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμέρας ἠρέμησαν, τὴν πίστιν αὐτῶν δελεάζοντες· τῇ δὲ τρίτῃ νυκτὶ παρατηρήσαντες κοιμώμενον ἀνεῖλον.

convivium celebrabant [veteres,] iiſque nomina imponebant. Euripides *Ægeo: Quæ mater tibi decimo die nomen impoſuit?* Ariſtoteles vero tradit, ſeptimo die nomina pueris imponi, ſic ſcribens: *Plerique* [*infantes*] *ante diem ſeptimum moriuntur. Quæ ratio eſt, quare tunc nomina illis imponant.*

Δεκατεύειν. Decimam exigere, & prædas agere. Rerum enim illarum, quæ ex hoſtico captæ erant, decimæ Diis conſecrabantur. Unde δεκατεῦσαι proprie ſignificat conſecrare. Per tranſlationem vero, decimam quamcunque accipere & exigere.

Δεκατευτάς. Publicanos, qui decimam colligebant. Sic Antiphon. Et δεκατηλόγοι, iidem. Dicitur etiam genere fœminino τὴν δεκατηλόγον.

Δεκατευτήριον. Portorium, quod Abydi pendebatur. *Se Abydum illico vaſtaturum eſſe, & decateuterium, quod ibi inſtitutum erat.*

Δεκατηλόγους. Decimam colligentes. Significat idem quod δεκατευταί.

Δεκάτην ἑστιάσαι. Decimum diem a nato infante celebrare Mos erat civium Athenienſium, ut natis pueris decima nocte a nativitate cognati paterni & materni & amici proximi convocarentur, illiſque præſentibus nomina pueris imponerentur, & peracto ſacrificio epulum præberetur illis, qui convenerant. Et hoc appellabatur δεκάτη. Et δεκατῶ, decimo. Ut, *Accipiens decimas decimatus eſt.*

Δεκασμός. Corruptio, quæ fit munerum largitione.

Δεκάχοια. Decupla.

Δεκέβαλος. Decebalus, Dacorum Rex. Vide in voce Δεινός.

Δεκέλεια. Decelia. Locus [ita vocatus.]

Δεκελεικὸς πόλ. Sic vocatur bellum Peloponneſiacum, a parte ejus ultima.

Δεκέτης. Decennis. Δεκέτις vero, genere fœminino, per ι ſcribitur.

Δέκιος. Decius, Romanorum Imperator, Philippi ſucceſſor, edicto Chriſtianos omnes morte mulctavit, & ut Deos adorarent vi coegit.

Δεκτέον. Accipiendum eſt.

Δεκτῆρες. Qui aliquos excipiunt, vel ſuſcipiũt.

Δελεάζοντες. Ineſcantes. *Scythopolitæ vero duos dies quieverunt, fidem eorum quaſi ineſcantes: at tertia nocte, captata temporis opportunitate dormientem interfecerunt.*

---

[1] Τίς σε μᾶτερ ἐν δεκάτᾳ τοῦ τόκου ὠνόμ.] Verſus hic Euripidis eſt omnino mendoſus, ſive verba, ſive metrum ſpectes: quem Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἑβδομευομένου poſt Scaligerum ſic in integrum reſtituendum eſſe cenſet:

Τίς σ' ὠνόμαζεν τῇ δεκάτῃ μήτηρ τόκου.

[2] Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸς τὴν ζ'. διὸ καὶ τὰ ὀν.] Apud Ariſtotelem libro VII. *Hiſt. Anim.* cap. XII. locus hic ita legitur: Πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη μᾶλλον τῇ σωτηρίᾳ. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

[3] Δεκατεύειν. ἀντὶ τοῦ δεκάτην εἰσπρ.] Ex Harpocratione.

[4] Δεκατευτάς. τοὺς τελώνας, τοὺς τὴν δεκ.] Ex Harpocratione.

[5] Δεκατευτήριον. τὸ ἐν τῇ Ἀβ.] Vide Paul. Leopard. *Emend.* lib. XVI. cap. III.

[6] Δεκάτην ἑστιάσαι] Vide paulo ante v. Δεκατεύειν.

[7] Δεκάχοια] Vocem hanc ſuſpectam habeo, quamvis non ignorem, eandem etiam apud Heſychium legi.

[8] Δεκελεικός. Πελοποννησ.] Ex Harpocratione. Vide etiam ſupra v. Ἀρχίδαμος, & Scaligerum ad Olymp. XCI. 4.

[9] Δέκιος, Ῥωμαίων βασιλεύς, Φιλίππου διάδ.] Hæc leguntur in Excerptis ex Joanne Antiocheno a Valeſio editis pag. 834. unde ea Suidas deſcripſit.

Δελέαρ.

Δέλεαρ. ἀπάτη. δόλος. Τοῦ δὲ προθύμως συγκαταθεμένου δελέατος, προσεπέθηκε τὸ ἀκόλουθον, παρακαλῶν πλεῦσαι πρὸς τὸν Δημήτριον.

Δελεασμός. καὶ δελεάσμασι.

Δελέαστρα. παγίδες.

Δελεάζω. αἰτιατικῇ. καὶ δελητήριον, τὸ δέλεαρ.

Δέλτα. τὸ τέταρτον στοιχεῖον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. [1] Δέλτα παρατετιλμέναι.

Δέλιθες. τὰ σφηκία.

Δέλτος. πινακίδιον. τιτλάριον. σχεδάριον. [2] Ζήνων ὁ Κιτιεὺς Κλεάνθην τὸν αὐτοῦ διάδοχον ἀφωμοίου ταῖς σκληροκήροις δέλτοις, αἳ μόλις μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γραφέντα.

Δέλφακας.[3] τοὺς μεγάλους χοίρους. οἱ δὲ καὶ τοὺς μικρούς. Ὅμηρος·

Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι
Χοίρε᾽· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι.

Δέλφακος ἄῤῥενος λίθῳ τὴν κεφαλὴν παίοντες ἀρῶνται. † Νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακουμένη ἕξει μεγάλην τε καὶ παχεῖαν κέρκον.

Δελφάκιον. ὁ μικρὸς χοῖρος. [4] Ἀριστοφάνης·

Οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

τοῦτο εἴρηκεν, ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν. μετὰ γὰρ τὸ τυθῆναι τὰ δελφάκια, φλογίζονται, ἵνα ψιλωθῶσι.

Δελφίνιον.[5] ἔστι μέν τοι χωρίον ἐν Χίῳ. ἔστι δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος, οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ [6] ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον.

Δελφίς. πρὸς ναυμαχίαν πολεμιστήριον ὄργανον. ὅθεν καὶ δελφινοφόρον ναῦν Θουκυδίδης ἐν τῇ ζ΄ Φησίν· Ἔπειτα αὐτοὺς αἱ κεραῖαι ὑπὲρ τῶν ἔσπλων, αἱ ἀπὸ τῶν ὁλκάδων δελφινοφόροι, ἠρμέναι ἐκώλυον.

Δέλεαρ. Fraus. Dolus. *Illo vero prompte aſſentiente, ut eum deciperet, & id, quod conſequens erat, addidit, hortans eum, ut ad Demetrium navigaret.*

Δελεασμός. Ineſcatio. Et δελεάσμασι, illecebris.

Δελέαστρα. Decipulæ. Laquei.

Δελεάζω. Accuſativo jungitur. Ineſco. Et δελητήριον. Idem quod δέλεαρ, illecebræ.

Δέλτα. Delta. Quarta litera [alphabeti.] Significat etiam genitale muliebre. [Ariſtophanes:] *Genitalibus depilatis & vulſis.*

Δέλιθες. Veſparum examina.

Δέλτος. Tabellæ. Pugillares. Titularium. *Zeno Cittieus Cleanthem ſucceſſorem ſuum comparabat tabellis duriore cera obductis, quæ difficulter quidem ſcripturam admittunt, ſed ſcripta diu conſervant.*

Δέλφακας. Majores porcos. Quidam, minores porcos. Homerus: *Comede nunc, hoſpes, carnes ſuillas, quæ ſervis apponuntur. At pingues porcos proci comedunt.* [Ariſtophanes:] *Juvencula enim eſt: at cum ad porcæ ætatem pervenerit, habebit magnam & rubram caudam.* † Porci maris caput lapide percutientes diras imprecantur.

Δελφάκιον. Porcellus. Ariſtophanes: *Hei mihi infelici! porcellus fiam.* Hoc [Mneſilochus] dicit, quia podex ejus aduſtus erat. Porcelli enim mactati igne aduruntur, ut pilis nudentur.

Δελφίνιον. Locus in Chio. Item Athenis templum Apollinis, in quo erat dicaſterium ἐν Δελφινίῳ vocatum.

Δελφίς. Inſtrumentum bellicum, cujus in navali pugna uſus erat. Hinc Thucydides libro VII. navem, [quæ ejuſmodi inſtrumentum vehebat,] δελφινοφόρον vocat. *Deinde antennæ navium onerariarum, ex quibus delphines* [*plumbei*] *pendebant, portus oſtio imminentes, eos* [*ulterius progredi*] *prohibuerunt.*

Δελφίς. ὁ ἰχθύς. καὶ ὄργανον ναυτικὸν σιδηροῦν, ἢ μολύβδινον. [7] Ἀριστοφάνης· Πρὶν ἐκεῖνον προσκέεσθαί σου, πρότερον τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβαλοῦ. Δελφὶν, σιδηροῦν κατασκεύασμα, ἢ μολύβδινον, εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. [8] τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων νῆας, καὶ κατεδύοντο. Δελφινοφόρος τε ἡ ναῦς. τὴν ἄκατον δὲ παραβάλλου· ἀντὶ τοῦ ἕτοιμον ποίει, ὡς εἴ τις κίνδυνος ἐκ τοῦ ἀνέμου, ἐς αὐτὴν ἐμβησόμενος.

Δελφίς. Delphin, piſcis. Item, inſtrumentum nauticum ferreum, vel plumbeum. Ariſtophanes: *Priuſquam ille te aggrediatur, ex malo ſuſpende delphines, & lembum paratum habe.* Δελφὶν, inſtrumentum ferreum, vel plumbeum, delphinis figuram habens, quod ex antennis mali in hoſtium naves dejiciebant, eaſque ſic demergebant. Hinc δελφινοφόρος ναῦς vocatur navis, quæ hujuſmodi delphines fert. At ἄκατον παραβάλλου ſignificat, ſcapham [admove, vel] paratam habe, ut in eam ingrediaris, ſi a vento periculum aliquod impendeat.

---

[1] Δέλτα παρατετιλμ.] Ariſtoph. *Lyſiſtrata* pag. 844. (544. Ed. Baſ. P.) Vide etiam infra v. Παρατίλλεται.

[2] Ζήνων ὁ Κιτι. Κλεάνθην τὸν αὐτοῦ διαδ.] Hæc ſunt verba Laertii *Zenone*, lib. VII. Segm. XXXVII.

[3] Δέλφακας. τοὺς μεγάλους χοίρους. οἱ δὲ καὶ τοὺς μικρ.] Totus hic locus ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 407. (292. Ed. Baſ. P.) ſic ſcribendus eſt: Δέλφακας. παρ᾽ ἡμῖν τοὺς μικροὺς σῦς, οὓς οἱ ἀρχαῖοι χοίρους ἐκάλουν. Ὅμηρος·

Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι,
Χοίρε᾽· αὐτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν.

ἐκάλουν δὲ τοὺς μεγάλους χοίρους δέλφακας. ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησι· Νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένη &c. Ex hoc loco diſcimus, porcos minores a veteribus appellatos fuiſſe χοίρους; grandiores vero, δέλφακας: quod etiam confirmat Athenæus lib. IX. pag. 375. qui cum hoc loco Suidæ conferendus eſt.

[4] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 779. (517. Ed. Baſ. P.)

[5] Δελφίνιον. ἔστι μέντοι χωρίον ἐν Χίῳ] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Harpocrationem, & Enarratorem Comici ad *Equit.* pag. 333.

[6] Τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστ.] Vide infra v. Ἐπὶ Δελφινίῳ.

[7] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 333. (232. Ed. Baſ. P.) locus hic ita legitur & diſtinguitur:

———Καὶ πρὶν ἐκεῖνον προσκεῖσθαί σοι, πρότερος σὺ
Τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[8] Τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ ἠφ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Thucyd. ad lib. VII. cap. XLI. Ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν ἠρτημέναι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσί. οἷον ἐμπίπτοντες αὐταῖς διέκοπτον τοὔδαφος αὐτῶν, καὶ κατέδυον.

Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, [1] δίψει δὲ ἀπόλλυται. ἐπεὶ οὗτοι διὰ τὸ ἱερᾶσθαι τῷ Θεῷ [2] ἐστεφανωμένοι, τῶν δὲ ἐπιτηδείων ἀπορῶντες οὐκ ἀπαλλάσσουσι.

Δελφοί. τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Δελφύνην δράκοντα ἐκεῖ εὑρεθῆναι, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων. Πυθὼ δὲ, διὰ τὸ ἐκεῖ σαπῆναι. καὶ Δελφὶς, ἡ Δελφικὴ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφὶς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γενοίμαν
Τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίη.

Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰς παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηνται. καὶ, Δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων· διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρόν.

Δελφύς. ἡ μήτρα. ἡ γαστήρ. ἔνθεν ἀδελφὸς, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος.

Δέμνια. ἐγκοίτια στρώματα. καὶ φυγοδέμνιος, ἡ παρθένος.

Δέμας. σῶμα. Δέμας πυρός. λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὡς πῦρ.

Δέμω. αἰτιατικῇ. οἰκοδομῶ. ἐξ οὗ καὶ ἐδείματο.

Δεννάζων. βλασφημῶν. [3] Κακὰ δεννάζων ῥήματα.

Δενδίλλων. [4] τοῖς ὄμμασι νεύων.

Δένδρει. τῷ δένδρῳ.

Ξηρῶν [5] φανέντων δενδρέων, κενοὶ κόποι.

Δενδροκόμους. τὰς κομώσας τοῖς δένδροις. [6] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Δενδροκόμους κορυφάς.

Δενδρώτης. ἡ τῶν δένδρων αὔξησις.

Δενδρυάζειν. [7] εἰς δρῦς καταδύεσθαι κυρίως. ἀπὸ τῶν παλαιῶν, ταῖς δρυσὶ σκέπῃ χρωμένων πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι. καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι, καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν.

Δεντάτος. ὄνομα κύριον.

Δεξαμενή. Εἰς [8] τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἥκων, ἐς αὐτήν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισεν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἴσχυσε. τουτέστιν, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θεῖα δεχομένη.

Δελφὸς ἀνὴρ στέφ. *Delphus vir coronam quidem geſtat, at ſiti perit.* Hi enim, ut Apollini ſacri, coronati quidem ſunt, at cum inopia conflictantur.

Δελφοί. Templum Apollinis, ſic vocatum, quod Apollo draconem Delphinem illic inventum interfecerit. Pytho vero, quod illic computruerit. Et Δελφὶς, pro Δελφικὴ, Delphica. *Delphicū enim oraculum pronuntiavit, ut eſſem illius ſponſæ monumentum & hiſtoria.*

Δελφῖνα νήχεσθαι διδ. *Delphinum natare doces.* In eos, qui aliquos iis rebus inſtituunt, in quibus ſunt exercitati. Et, *Delphinum cauda ligas.* Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt: quoniam [cauda hujus animalis] eſt maxime mobilis & lubrica.

Δελφύς. Matrix. Venter. Uterus. Unde ἀδελφὸς, qui ex eodem utero prodiit, i. e. frater.

Δέμνια. Strata, in quibus cubamus. Lecti. Et φυγοδέμνιος, fugiens lectos: epithetum virginis.

Δέμας. Corpus. Et δέμας πυρός. Inſtar ignis. Deeſt τὸ ὡς: ut ſit, ὡς πῦρ, tanquam ignis.

Δέμω. Accuſativo jungitur. Ædifico. Unde & ἐδείματο, ædificavit.

Δεννάζων. Maledicens. Convitians. [Sophocles:] *Convitia effutiens.*

Δενδίλλων. Oculis nuens, vel annuens.

Δένδρει. Idem quod δένδρῳ, arbori. *Cum aridæ apparuerint arbores, fruſtra laborabis.*

Δενδροκόμους. Arborum comis abundantes. Ariſtophanes *Nubibus: Montium vertices arboribus opacos.*

Δενδρώτης. Arborum incrementum.

Δενδρυάζειν. Proprie, [cavas] quercus ſubire. Priſci enim mortalium ante inventa domicilia quercubus pro tectis utebantur. [Per tranſlationem vero etiam ſignificat,] aquam ſubire, & [quovis modo] ſe occultare.

Δεντάτος. Dentatus. Nomen proprium.

Δεξαμενή. Aquarū receptaculū. *In templū Sophiæ confugiens, in ipſo ſacro fonte repente ſupplex conſedit. Sed & inde eum abſtrahere valuit.* [Δεξαμενὴ hic eſt] menſa, in qua res ſacræ reponuntur.

---

[1] Δίψει δ' ἀπόλλυται] Metri gratia ſcribendum eſt, vel, δίψει δ' ἀπόλωλεν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice: vel, δίψει δ' ἀπολωλώς, ut habet Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 320. (219. Ed. Baſ. *P.*) qui eundem verſum proverbialem adducit.

[2] Ἐστεφανωμένοι] Scribe, ἐστεφανωμένοι μέν εἰσι, ut habet Diogenianus; vel, ἐστεφανωμένοι περιΐασιν, ut legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice.

[3] Κακὰ δεννάζων ῥήματα] Sophocles *Ajace* pag. 16. ut Portus monuit.

[4] Δενδίλλων] Vide quæ de hac voce obſervat eruditus Enarrator. Apoll. Rhod. ad lib. III. v. 281.

[5] Ξηρῶν φανέντων δενδρ.] Ex Aſtrampſycho.

[6] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 140. (75. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Δενδρυάζειν] Confer Etymologum.

[8] Εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Σοφίας ἥκων, ἐς αὐτήν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως.] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arcan.* cap. III. ubi Photium quendam, a Juſtiniano in cuſtodiam miſſum, & fuga inde elapſum, primo ad ſacram menſam in Virginis Deiparæ templo, & deinde ἐς τὴν δεξαμενὴν in templo Sophiæ ſupplicem confugiſſe refert. Τὰ μὲν πρῶτα, inquit Procopius, ἐς τὸν νεὼν τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν ἱερὰν τράπεζαν ἱκέτης καθῆστο.——τὸ δὲ δεύτερον ἐς τὸ τῆς Σοφίας τὸ ἱερὸν ἥκων, ἐς αὐτήν που τὴν θείαν δεξαμενὴν ἐξαπιναίως ἐκάθισε, ἣν δὴ μάλιστα πάντων νενομίκασιν οἱ Χριστιανοὶ σέβειν. ἀλλὰ κἀνθένδε ἀφέλκειν αὐτὸν ἡ γυνὴ ἴσχυσε. Hoc loco Suidas δεξαμενὴν interpretatur menſam ſacram, τὴν τράπεζαν τὴν τὰ θεῖα δεχομένην; errore nimis ſupino: cum Procopius duo iſta expreſſe a ſe invicem diſtinguat, & Photium, ut diximus, primo ad menſam ſacram, & deinde ἐς τὴν δεξαμενὴν ſupplicem ſe recepiſſe ſcribat. Suidæ παρόραμα advertit Nic. Alemann. in notis ad locum hunc Procopii, ſed in aliud non minus craſſum incidit ipſe, dum δεξαμενὴν *emiſſarium* interpretatur, & pro *cloaca* accipit, hoc eſt, pro conceptaculo illo, in quod aquæ, poſtquam uſui ſacro inſervierant, defluebant. At quis cloacam illam, *ſacram*, imo *divinam* appellet? Aut, quis apud Chriſtianos eam in maxima veneratione eſſe dicat? Quare tam Suidæ quam Alemanni interpretatione valere juſſa, probo ſententiam doctiſſimi Gatakeri, qui ad Marc. Antonin. lib. VII. §. III. pag. 259. hunc ipſum locum Procopii excutiens, δεξαμενὴν interpretatur *fontem ſacrum*, alias βαπτιστήριον & κολυμβήθραν a ſcriptoribus Eccleſiaſticis dictum; quæ ſignificatio loco huic optime convenit.

Δεξάμενος. ἀντὶ τοῦ λαβών. Ἡρόδοτος.

Δεξιὰ Κυρίου. ἡ ἄνωθεν ῥοπὴ, καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. † [1] Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ συνετά· ἀριστερὰ δὲ, τὰ μωρά. Σοφοκλῆς· Οὔποτε γὰρ φρένοθέν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, παῖ Τελαμῶνος, ἔβας.

Δεξιάς. συνθήκας. Ὁ δὲ πέμπει χιλίαρχον, δεξιὰς τῷ Ἰωσήπῳ δοῦναι κελεύσας.

Δεξίδωροι. δωροδόκοι.

Δεξικράτης. οὗτος Ἀθηναῖος κωμικός. [2] δράματα αὐτοῦ εἰσιν, Ὑφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι, ὡς Ἀθήναιός φησιν ἐν τρίτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν.

Δεξιμήλων. Θεῶν. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ θυόμενα μῆλα.

Δεξιόλαβος.[3] παραφύλαξ.

Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς [4] ποδονίπτραν. Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

Δεξιός. εὔνους. ἀγαθός. ἐπιτήδειος. καὶ δεξιώτερος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθός. Καὶ τούτων ὅστις δεξιώτερος καὶ φιλοικτίρμων, θαῤῥεῖν ἐπεκέλευε. Δεξιοὺς δὲ τοὺς πεπαιδευμένους ἔλεγον. Ζητῶν δεξιὸς εἶναι. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. † Ὁ δὲ φίλος γέγονε τούτῳ, καὶ δεξιάν τε ἐνέβαλεν αὐτῷ, καὶ ἑστιᾶν ἔμελλεν. καὶ Ἰώσηπος· Ὁ δὲ ἐζήτει ἐπὶ δεξιᾷ καταβῆναι. τουτέστιν, ἐπὶ συνθήκῃ.

Δεξιοὺς[5] ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς ἐστρατευμένους, καὶ ἐπαίνου ἀξίους. τοὺς δὲ διαδιδράσκοντας στρατιώτας, φιλοδίκους[6] καὶ συκοφάντας.

Δεξιός. καὶ ὁ εὐχερής. [7] Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος τις ἦν Βαρσύμης οὕτω καλούμενος, ὃς ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ χαλκοῦ καθήμενος, κέρδη αἰσχρὰ ἐπορίζετο ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας, τὴν περὶ τοὺς ὀβολοὺς κλοπὴν εὖ μάλα τεχνάζων, καὶ τοὺς αὐτῷ ξυμβάλλοντας ἀεὶ τάχει δακτύλων ἐκκρούων. δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ δεξιᾷ χρησάμενος τύχῃ, ἐκυρίευσε Ῥώμης. Ὅτι πρώτῳ Ποπλίῳ ἐλλοχήσεως ἀμοιβὴ δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος ἀγρώστεως χλωρᾶς. ἀντὶ τοῦ ἁρμοδίως. καὶ Ἀῤῥιανός· Ὁ δὲ[8] παρὰ Μάννου ἀπεχώρησε, δεξιάς τε παραβὰς, ἃς βασιλεῖ ἔδωκε, καὶ ὅρκους πατήσας, οὓς ὤμοσε.

Δεξιός. ὁ εὐπαίδευτος. καὶ Δεξιοὶ, οἱ εὐπαίδευτοι. Ἀριστοφάνης[9]·

Τὸ δὲ μεταστρέφεσθ' ἀεὶ

Δεξάμενος. Pro λαβὼν, qui accepit. Herodotus.

Δεξιὰ Κυρίου. Dextra Domini. Sic in S. Scriptura vocatur nutus divinus, & potentia Numinis. Δεξιὰ veteres etiam vocabant prudentiam & judicium rectum: ἀριστερὰ vero, ſtultitiam. Sophocles: *Nunquam enim, fili Telamonis, a ſana mente deſciſcens ad ſtultitiam deflexiſti.*

Δεξιάς. Pacta. Fœdera. Fidem. *Ille vero tribunum militum mittit, cui præceperat, ut Joſepho fidem daret.*

Δεξίδωροι. Qui dona accipiunt. Qui donis corrumpuntur.

Δεξικράτης. Dexicrates. Hic fuit Comicus Athenienſis: inter cujus fabulas eſt una, quæ inſcribitur, *Se ipſos decipientes*, ut ait Athenæus *Dipnoſophiſtarum* libro tertio.

Δεξιμήλων. Sic vocantur Dii, quod pecudes, quæ ipſis immolantur, accipiant.

Δεξιόλαβος. Satelles.

Δεξιὸν εἰς ὑπ. *Dextrum* [*pedem*] *in calceo, ſiniſtrum vero in pelluvio.* Ariſtophanes. Dicitur de iis, qui rebus apte uti norunt.

Δεξιός. Benevolus. Bonus. Aptus. *Et horum quiſquis erat benignior & miſericors, eos bono animo eſſe jubebat.* Δεξιοὺς etiam vocabant homines doctos & eruditos. *Doctus eſſe cupiens.* Ariſtophanes *Nubibus*. † *Ille vero amicus ipſi factus eſt, dextramque ei porrexit, convivio eum excepturus.* Et Joſephus: *Ille autem fœderis ineundi cauſa deſcendere cupiebat.* [Ἐπὶ δεξιᾷ enim hic idem ſignificat, quod] ἐπὶ συνθήκῃ.

Δεξιούς. Veteres eos, qui militarant, rerum peritos & laude dignos cenſebant. At milites, qui aufugerant, voluptatum amantes & ſycophantas [appellabant.]

Δεξιός. Expeditus. Agilis. Promptus. *Juſtiniani temporibus fuit Petrus quidam, Barſymes vocatus, qui ad menſam ærariam ſedens turpi quæſtu opes corradebat, artem obolorum ſolertiſſime furandorum exercens, & illos, qui cum ipſo contraherent, celeritate digitorum ſemper decipiens. Artem enim furandi optime callebat.* Et iterum: *Ille vero ſecunda uſus fortuna Romæ regnum adeptus eſt.* † Primo Publio corona ex gramine viridi præmii loco a Romanis data eſt, quod prudenter & ſolerter inſidias hoſti ſtruxiſſet. Et Arrianus: *Ille vero a Manno diſceſſit, violata fide, quam Regi dederat, & ſpreto jurejurando, quo ſe obſtrinxerat.*

Δεξιός. Eruditus. Catus. Et δεξιοὶ, eruditi, cati, prudentes. Ariſtophanes: *Se vero ad mollius latus ſemper convertere, hominis eſt*

---

[1] Δεξιὰ δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ συνετά. ἀριστερὰ δὲ, τὰ μωρά] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 12.

[2] Δράματα αὐτοῦ εἰσιν] Lege, δρᾶμα αὐτοῦ ἐστι.

[3] Δεξιόλαβος] Scribe δεξιολάβος, cum acuto in penultima. Vide interpretes ad *Actor.* cap. XXIII. v. 23.

[4] Εἰς ποδονίπτραν] Rectius εἰς ποδόνιπτρον, ut habet Zenobius.

[5] Δεξιοὺς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ καὶ τοὺς ἐστρατ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Ranas* pag. 265.

[6] Φιλοδίκους] Scribe φιληδόνους, ut habet Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato.

[7] Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Πέτρος τις ἦν Βαρσύμης οὕτω καλ.——δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XXII. quæ etiam leguntur infra v. Θεόδοτος.

[8] Ὁ δὲ παρὰ Μάννου ἀπχ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀπεχώρησε, & infra v. Μάννον, & v. Πατήσας.

[9] Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 237. (152. Ed. Baſ. *P.*)

Πρὸς τὸ μαλθακώτερον,

Δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους.

Οὗτος [1] ὁ Θηραμένης τῶν τὰ πολιτικὰ πραττόντων ἦν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὡς εὐμετάβολον ὄντα, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἁρμόζοντα. ὁ δὲ Θηραμένης οὗτος διδάσκαλος Ἰσοκράτους, Ἄγνωνος παῖς, Στειριεὺς τὸν δῆμον. τούτῳ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρανενόμηται, δύο δὲ τὰ μέγιστα καὶ σχετλιώτατα, ἥτε [2] τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγῶν ἀπαγωγή, ἣν αὐτὸς συνεστήσατο μετὰ [3] Καλλιξένους· καὶ ἡ τῶν λ΄ ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου κατάστασις. τοιγάρτοι τῆς τοῦ βίου προαιρέσεως ἐπαξίως τῆς τελευτῆς ἔτυχεν. ὑπὸ γὰρ αὐτῶν τῶν τριάκοντα ἀνῃρέθη, Κριτίου κρίναντος αὐτόν. ἔνιοι δέ φασι καὶ καταφυγόντα ἐπὶ τὴν Ἑστίαν ἀποσπασθῆναι. τοῦτον διὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ ἤθους [4] Κόθορνον ἐπεκάλουν, ἐπειδὴ ἑκατέρᾳ στάσει τῇ τῶν ἀντιπολιτευομένων ἑαυτὸν παρετίθει, καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιρούς, καὶ τὸ συμφέρον ἑαυτοῦ τοῦ πιστοῦ προτάσσων· ἐπειδὴ καὶ ὁ κόθορνος ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ πρὸς τὰς ὑποδέσεις ἁρμόττει. δοκεῖ δὲ οὗτος καὶ τὰ τρία ψηφίσασθαι ἐπιζήμια, ἢ [5] δεσμεύεσθαι ἐν τῷ ξύλῳ, ἢ πιεῖν κώνειον, ἢ ἐκφυγεῖν. δοκεῖ δὲ οὗτος ἀπὸ Κέω τῆς νήσου εἶναι, οὐκ εἶναι δὲ γνήσιος, ἀλλὰ ποιητὸς υἱὸς τοῦ Ἄγνωνος. ὁ δὲ Θουκυδίδης αὐτὸν ἐπαινεῖ.

Δεξιοῦται. προσάγεται. [6] ξενοδοχεῖ. φιλοφρονεῖ.

Δεξίωσις. ὑποδοχή.

Δέξιππος, [7] Δεξίππου, ὁ Ἑρέννιος χρηματίσας, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, γεγονὼς ἐπὶ Βαλεριανοῦ καὶ Γαλιήνου καὶ Κλαυδίου δευτέρου καὶ Αὐρηλιανοῦ τῶν βασιλέων Ῥωμαίων.

Δέξιππος, Κῷος, ἰατρός, Ἱπποκράτους μαθητής· ὃς μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑκατόμνου τοῦ Καρῶν βασιλέως, ἰάσασθαι αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἀπογνωσθέντας Μαύσωλον καὶ Πιξώδαρον, ἐπὶ ὑποσχέσει ἰάσατο τοῦ παῦσαι τὸν πρὸς Κᾶρας τότε αὐτοῖς ἐνεστῶτα πόλεμον. ἔγραψεν [8] Ἰατρικὸν βιβλίον α΄ καὶ περὶ προγνώσεων β΄.

Δεξιοί. οἱ εὐπαίδευτοι.

Δέμος. [9] νόμος. ἢ δεσμός.

Δέομαι. γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ. Τούτῳ τοίνυν ἐροῦμεν, ἃ δὴ δέομαί τε καὶ ἀντιβολῶ.

Δέον. ὅτι εἰ κείμενόν ἐστι, τὸν σπουδαῖον πολιτεύεσθαι, χρὴ διελομένους τὸ δέον παρ' ἑαυτοῖς· ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ καλόν, καὶ συμφέρον, καὶ τὸ ἀναγκαῖον. τὸ μὲν ἀναγκαῖον, ὅταν λέγωμεν, πᾶν τὸ γενόμενον δέον εἶναι καὶ φθαρῆναι. τὸ δὲ συμφέρον, ὅ-

cati, & plane Theramenis. Hic Theramenes erat unus illorum, qui negotia civilia tractabant. Perſtringit vero eum [Ariſtophanes,] ut hominem inconſtantem & levem & tempori inſervientem. Idem fuit Iſocratis magiſter, filius Agnonis, & populo Sterienſis: cujus cum multa alia ſunt injuſte facta, tum duo hæc maxima & graviſſima: ducum nempe, qui ad Arginuſas pugnaverant, damnatio, cujus ipſe cum Callixeno auctor fuit; & xxx Tyrannorum ad evertendam populi libertatem conſtitutio. Quamobrem etiam dignum inſtituto ſuo finem vitæ habuit; ab ipſis quippe xxx interemptus, Critia eum damnante. Quidam ajunt, cum ex templo Veſtæ, quo ſupplex conſugerat, abſtractum eſſe. Hic ob ingenium anceps & leve *Cothurnus* appellatus fuit, quod, cum Reſpubl. in duas factiones diviſa eſſet, utrique ſeſe adjungeret, temporibus ſemper inſerviens, & majorem utilitatis quam fidei rationem habens. Nam & cothurnus tam virorum quam fœminarum pedibus aptus eſt. Idem etiam trium horum ſuppliciorum auctor fuiſſe videtur, ut damnati vel vinculis ligneis conſtringerentur, vel cicutam biberent, vel exilio mulctarentur. Videtur autem ex inſula Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis ſed adoptivus fuiſſe. Hunc Thucydides laudat.

Δεξιοῦται. Data dextra ſalutat. Hoſpitio excipit. Benevole excipit.

Δεξίωσις. Suſceptio.

Δέξιππος. Dexippus, Dexippi filius, qui Erennius cognominatus eſt, orator, Athenienſis, vixit temporibus Valeriani & Galieni & Claudii ſecundi & Aureliani, Imperatorum Romanorum.

Δέξιππος. Dexippus, Cous, medicus, Hippocratis diſcipulus, qui accerſitus ab Hecatomno Carum Rege, ut ipſius filios Mauſolum & Pixodarum, deſperato morbo laborantes curaret, eos ea conditione ſanavit, ut bellum quod tunc adverſus Coos parabat, omitteret. Scripſit de Re Medica librum unum: & de Præcognitionibus duos.

Δεξιοί. Docti. Eruditi.

Δέμος. Lex. Vel, vinculum.

Δέομαι. Genitivo [jungitur.] Item accuſativo: ut, *Huic dicemus, quæ peto & rogo.*

Δέον. Id, quod oportet. Si ponatur, virum bonum Rempubl. adminiſtrare oportere, diverſæ vocis δέον ſignificationes diſtinguendæ ſunt, quæ tres ſunt. Nam & honeſtum ſignificat, & utile, & neceſſarium. Neceſſarium, ut cum dicimus, quicquid natum eſt, oporταν λέγωμεν, δέον εἶναι περιπάτοις χρῆσθαι, ἢ διαίτῃ τοιαύτῃ. τὸ δὲ καλὸν, ὅταν λέγωμεν, δέον εἶναι τὰ δίκαια ποιεῖν, ἢ πείθεσθαι τοῖς νόμοις, ἢ τοῖς γονεῦσι. τρία οὖν σημαίνει. [1] Δέον δὲ λέγεται, ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή.

---

[1] Οὗτος ὁ Θηραμένης τῶν τὰ πολιτ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[2] Ἥ τε τῶν ἐν Ἀργινούσαις στρατηγ. ἀπαγ.] Hiſtoria eſt apud Xenophontem Ἑλληνικῶν lib. 1.

[3] Καλλιξένους] Scribe Καλλιξένου, a recto Καλλίξενος. Sic enim appellatur a Xenophonte & Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato.

[4] Κόθορνον ἐπεκάλουν] Vide quæ notavimus infra v. Θηραμένης.

[5] Δεσμεύεσθαι] Sic reſcripſi ex Scholiaſta Ariſtophanis, cum ante male legeretur δημεύεσθαι.

[6] Ξενοδοχεῖ] Vox hæc in prioribus Editt. deeſt, quam ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

[7] Δέξιππος] Alium ab hoc puto eſſe Dexippum, cujus *Excerpta Legationes* hodie adhuc exſtant: quamvis Meurſius in *Bibliotheca Attica* ſecus ſtatuat; quem vide.

[8] Ἰατρικὸν βιβλίον α΄] Scribe, Ἰατρικῶν βιβλίον α΄.

[9] Δέμος] Vox eſt ſuſpecta, de qua amplius cogitandum cenſeo.

tere etiam interire. Utile, ut cum dicimus, oportere nos uti ambulationibus, vel certa victus ratione. Honeſtum, ut cum dicimus, oportere nos juſte facere, & legibus vel parentibus obtemperare. Tria igitur ſignificat. Δέον autem inde dictum eſt, quod nos in officio contineat.

Δέον. [2] Ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα. Περικλέης [3] Ἀθηναίων στρατηγὸς, λόγον ἀπαιτούμενος ὑπὲρ χρημάτων Κλεάνδρῳ τῷ Ἁρμοστῇ Λακεδαιμονίων ἐπὶ [4] προδοσίᾳ, τοῦτο οὐκ ἐδήλου, ἀλλ' εἰς τὸ δέον ἔλεγεν ἀναλῶσαι αὐτά. οἱ δὲ ἄλλως φασί. Πολλῶν ὄντων χρημάτων ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἰς τὸν πόλεμον τὰ πλεῖστα ἀνάλωσε. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ λογισμοὺς διδοὺς πεντήκοντα ταλάντων, ἁπλῶς εἶπεν εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. μετὰ δὲ ταῦτα μαθόντες Λακεδαιμόνιοι, Κλέανδρον μὲν ἐδήμευσαν, Πλειστάνακτα δὲ πέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὑπολαβόντες, δωροδοκήσαντας αὐτοὺς φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς, καὶ τὸν Περικλέα, ἵνα μὴ γυμνῶς εἴπῃ ὅτι δέδωκα τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι ταῦτα, οὕτως αἰνίξασθαι.

Δέον. Quod oportet. Neceſſarium. *Ut Pericles in res neceſſarias pecuniam impendi.* Pericles, dux Athenienſium, cum ratio ab eo exigeretur pecuniæ, quam Cleandro Harmoſtæ Lacedæmoniorum proditionis cauſa dederat, id non aperuit, ſed dixit, ſe eam in res neceſſarias impendiſſe. Alii vero rem ſic narrant. Cum magna pecuniæ vis in arce condita eſſet, Pericles maximam ejus partem in bellum impendit; & cum L talentorum expenſorum rationes redderet, ſimpliciter dixit, ſe ea in res neceſſarias impendiſſe. Poſtea vero Lacedæmonii re cognita, Cleandri bona publicarunt, Pliſtianacta vero quinque talentis mulctarunt, putantes, eos muneribus corruptos reliquæ Athenienſium terræ peperciſſe, & Periclem, cum aperte dicere nollet ſe pecuniam iſtam Lacedæmoniorum Regibus dediſſe, ſic oblique reſpondiſſe.

Δέον. τὸ πρέπον. ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή. [5] Προκόπιος· Μίαν πηγὴν οὖσαν, οὐ δέον αὐτὴν ἐκπεπωκότων ἀποξηρανθῆναι.

Δέον. Quod decet. [Sic dictum,] quod homines in officio contineat. [A δέω, vincio.] Procopius: *Unus qui illic erat fons, tot equis muliſque ex eo bibentibus, quod fieri non oportebat, exaruit.*

Δέοντο. ἐδεσμεύοντο.

Δέοντο. Ligabantur. Vinciebantur.

Δέος. Φόβος.

Δέος. Metus.

Δέω μικροῦ. μικροῦ γε ἔχομαι.

Δέω μικροῦ. Parum abſum.

Δέπας. τὸ ποτήριον. καὶ δεπάεσσι, σὺν τοῖς ποτηρίοις.

Δέπας. Poculum. Et δεπάεσσι, poculis.

Δεραγχέας [6] πάγας. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας.

Δεραγχέας πάγας. Laqueos guttur ſtringentes, vel ſtrangulantes.

Δέρας. τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ὅπερ ὁ Ἰάσων διὰ τῆς Ποντικῆς θαλάσσης σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολχίδα παραγενόμενοι ἔλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν τὴν Αἰήτου τοῦ βασιλέως θυγατέρα. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ποιητικῶς φέρεται, [7] ἀλλὰ βιβλίον ἦν ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χημείας χρυσόν. εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ δέρας, διὰ τὴν ἐνέργειαν τὴν ἐξ αὐτοῦ.

Δέρας. Aureum vellus, quod Jaſon cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus cepit, abducta ſimul Medea Æetæ Regis filia. Hoc autem non fuit vellus, ut fabulæ ferunt, ſed liber in membranis ſcriptus, docens quomodo arte Chemica conficiendum ſit aurum. Merito igitur priſci librum illum vocarunt aureum vellus, propter artem conficiendi auri in eo comprehenſam.

Δερβιστήρ. [8] τὸ δέρμα. παρὰ τὸ δέρος, δεριστήρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, δερβιστήρ. πλεονάζουσι δὲ τὸ β οἱ Συρακούσιοι, ὡς ἐπὶ τοῦ ὀλβάχνιον, ἀντὶ τοῦ ὀ-

Δερβιστήρ. Pellis. Cutis. A δέρος enim fit δεριστήρ, & inſerta litera β, δερβιστήρ [ſecundum dialectum Syracuſanorum.] Illi enim

---

[1] Δέον δὲ λέγεται, ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή] Hæc etymologia vocis δέον legitur etiam apud Laertium lib. VII. Segm. XCIX. unde eam Suidas mutuatus eſt.

[2] Ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀνάλωσα] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 174. (104. Ed. Baſ. P.)

Ὥσπερ Περικλέης εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.

Huc Suidas reſpexit, ſed qui metro neglecto & ſenſus tantum rationem habens pro ἀπώλεσα ſcripſit ἀνάλωσα. Τὸ ἀπώλεσα autem joci captandi gratia & παρ' ὑπόνοιαν Comicus dixit, ne quis putet, eum metri tantum gratia voce illa pro ἀνάλωσα uſum eſſe.

[3] Περικλέης Ἀθην. στρατηγὸς, λόγον ἀπαιτ.] Similia his leguntur apud Scholiaſtam ad modo indicatum locum Ariſtophanis, quem confer. Vide etiam infra v. Ἔφοροι, v. Εἰς δέον, & v. Εἰς τὸ δέον.

[4] Ἐπὶ προδοσίᾳ] Senſus gratia addendum eſt, διδομένων, vel ſimile quid.

[5] Προκόπιος· Μίαν πηγὴν οὖσαν, οὐ δέον αὐτ.] Apud Procopium *de Bello Perſ.* lib. II. cap. VII. locus hic rectius ita legitur: Μιᾶς γὰρ οὔσης ἐνταῦθα πηγῆς, ἵππων τε καὶ ἡμιόνων καὶ ζώων ἑτέρων, οὐ δέον, αὐτὴν ἐκπεπωκότων, ἀποξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ξυνέβη.

[6] Δεραγχέας πάγας] In Epigrammate quodam Anthologiæ ineditæ inter inſtrumenta venatoria, quæ Gelon Pani dedicat, etiam πάγαι δεραγχεῖς recenſentur. Epigramma ipſum, quod nondum a quoquam editum eſſe memini, Lectori non invidebo. Ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Γέλωνος κυνηγοῦ.

Ὑλοσκόπῳ με Πανὶ θηρευτὴς Γέλων
Ἔθηκε λόγχην, ἧς ἀπέτρυσε χερὸς
Ἀκμὴν ἐν ἔργῳ, καὶ λίνου πολυστρόφου
Γεραιὰ τεύχη, καὶ πάγας δεραγχίας.

Huc Suidas reſpexit.

[7] Ἀλλὰ βιβλίον ἦν ἐν δέρμασι γεγρ.] Eadem eſt ſententia Characis apud Euſtathium ad Dionyſium Perieg. pag. 131. quem vide.

[8] Δερβιστήρ. τὸ δέρμα. παρὰ τὸ δέρος, δερισ.] Eadem habet Etymologus.

λάχνιον, τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον. σημαίνει δὲ τὸ κανοῦν, ἐν ᾧ ἀπετίθουν τὰς οὐλάς.

Δέργμα. τὸ βλέμμα. ἐκ τοῦ δέρκω, τὸ βλέπω.

Δέραια. ἐπιτραχήλιος κόσμος.

Δεραιοπέδη. τὸ ἰξευτικὸν λίνον. ἐν [1] Ἐπιγράμματι·

——Τῶνδε πελειῶν
Ἄῤῥηκτον Πίγρης τάνδε δεραιοπέδην.

λέγεται δὲ καὶ λαιμοπέδην.

Δέρη. τράχηλος. λέγεται καὶ δειρή.

Δεῤῥίδιον. σκιάδιον δερμάτινον.

Δέῤῥις. δέρμα. βύρσα. ἢ τρίχινον παραπέτασμα.

Δερκυνέος. τοῦ λαγωοῦ· ἐπειδὴ δοκεῖ κοιμώμενος βλέπειν. Νίκανδρος εἰς τὸ ἀντιφάρμακον· [2] Εὖτ' ἂν ὑπὲρ φάρυγγος χεύῃ πάντα δ' ἀεργὰ ἄπεπτα δόρπα. πολλάκι δ' ἢ σκύλακος δερκυνέος.

Δέρκειν. βλέπειν. καὶ δερκομένων, βλεπόντων.

Δερκυλλίδας.[3] ὄνομα κύριον. βασιλεὺς Λακεδαιμονίων.

Δερματικόν.[4] Λυκοῦργος λέγει τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον.

Δέρμη. πόλις.

Δερμιστής.[5] Λυσίας μὲν τὸν σκώληκά φησιν οὕτω λέγεσθαι· Ἀρίσταρχος δὲ, τὸν ὄφιν. εἴη δ' ἂν μᾶλλον ὁ δέρματα ἐσθίων, ἐτυμώτερον οὕτω καλούμενος.

Δερμόπτερα ζῶα. οἷον νυκτερίς· ἥ τις μόνη τῶν πτηνικῶν ζώων καὶ γάλα ἔχει ἐν μαστοῖς, καὶ θηλάζει τὸ γεννώμενον.

Δερμύλλοντα. αἱμοποτοῦντα. ἢ ἐκδέροντα.

Δέρος. αἱ τοιαῦται εὐθεῖαι ἤτοι Ἰωνικαί εἰσιν, ἢ Δωρικαί· δέρος, κῶος. ἀπὸ γὰρ τοῦ δέρας καὶ κῶας πεποίηνται.

Δέρτρον.[6] ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δέρμα καὶ πάντα τὸν χρῶτα τὸν περὶ τοῦ ἥπατος. ἄμεινον δὲ τὸ ῥάμφος. δέρτρον, ἀπὸ τοῦ δέρειν, ὅπερ ἐστὶ κρούειν. τούτῳ δὲ διαῤῥήσσουσιν ἃ ἂν ἐσθίωσιν οἱ γῦπες τῇ κρούσει τοῦ ῥάμφους. καί ἐστι τὸ ὄνομα ῥηματικόν. ὡς παρὰ τὸ πλήσσω, πλῆκτρον· οὕτω καὶ παρὰ τὸ δέρω, δέρτρον.

Δέρτρου. τοῦ ἐντέρου τὸ λεπτὸν λέγει ὁ Ἱπποκράτης. [7] Φησὶ καὶ ὁ Ψελλός· Τοῦ δὲ ἐντέρου τὸ λεπτὸν καλονομάζει δέρτρον.

pleonaſmo literæ β gaudent, ut in vocabulo ὀλβάχνιον, pro ὀλάχνιον, quod ſignificat caniſtrum, in qua molas ſalſas reponebant; quaſi dicas οὐλὰς ἔχον.

Δέργμα. Aſpectus. Viſus. A δέρκω, video.

Δέραια. Torques. Ornamentum colli.

Δεραιοπέδη. Vinculum aucupatorium, volucres ſtrangulans. In Epigrammate: *Vinculum vero hoc aucupatorium, quod non facile rumpitur, Pigres [dedicavit.]*

Δέρη. Cervix. Collum. Dicitur & δειρή.

Δεῤῥίδιον. Umbella ex pellibus confecta.

Δέῤῥις. Pellis. Corium. Vel velum ex pilis confectum.

Δερκυνέος. Leporis, [ſic dicti,] quia dormiens videre putatur. Nicander in *Alexipharmacis: Poſtquam evomuerit cibum, antequam concoctus ſit. Sæpe vel ex veloci lepore;* [*vel ex dama,* &c.]

Δέρκειν. Videre. Intueri. Et δερκομένων, videntium.

Δερκυλλίδας. Dercyllidas. Nomen proprium. Rex Lacedæmoniorum.

Δερματικόν. Sic Lycurgus vocat pecuniam, ex pellibus venditis redactam.

Δέρμη. Derme. Urbs.

Δερμιστής. Lyſias vermem ſic appellari tradit; Ariſtarchus vero, ſerpentem. At videtur potius ſic appellari is, qui pelles corrodit & comedit, quoniam ſignificatio iſta ad etymologiam vocis hujus propius accedit.

Δερμόπτερα ζῶα. [Sic appellantur animalia volantia, quorum alæ non pennis ſed cute conſtant;] ut veſpertilio: qui ſolus inter volucres & lac habet in mammis, & fœtum ſuum lactat.

Δερμύλλοντα. Sanguinem bibentem. Vel, excoriantem.

Δέρος. Pellis. Hujuſmodi caſus recti vel Ionici ſunt, vel Dorici: δέρος & κῶος. Nam a δέρας & κῶας formantur.

Δέρτρον. Omentum. Ariſtarchus vero ſic vocari tradit pellem & omnem membranam, quæ eſt ante hepar. Præſtat vero interpretari roſtrum: quo ſenſu δέρτρον eſt a verbo δέρειν, quod ſignificat tundere & pulſare. Vultures enim roſtro tundentes frangunt, quicquid edunt. Eſt autem nomen verbale. Ut enim a πλήσσω fit πλῆκτρον: ſic a δέρω δέρτρον.

Δέρτρου. Inteſtini tenuem partem ſic vocat Hippocrates. Pſellus etiam inquit: *Inteſtini partem tenuem voca* δέρτρον.

---

[1] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VI. cap. XV. Epigr. IV. ut Portus etiam monuit.

[2] Εὖτ' ἂν ὑπὲρ φάρυγγος χ.] Locus hic ex Nicandro ita ſcribendus eſt:

Εὖτ' ἂν ὑπ' ἐκ φάρυγγος χεύῃ παναεργέα δόρπον.
Πολλάκι δὴ σκίνακος &c.

Vide ibi Scholiaſtam.

[3] Δερκυλλίδας] De eo vide Athenæum lib. XI. pag. 500.

[4] Δερματικόν. Λυκοῦργος λέγει τὸ ἐκ τ.] Ex Harpocratione.

[5] Δερμιστής] Harpocratio, ex quo notam hanc deſcripſit Suidas, habet δερμηστής, per η.

[6] Δέρτρον. ἐπίπλουν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Homeri Odyſſ. Λ. v. 577.

Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον
Δέρτρον ἔσω δύνοντες.

Confer Etymologum.

[7] Φησὶ καὶ ὁ Ψελλός· Τοῦ δὲ ἐντ.] Hic locus depromptus eſt ex libro quodam Pſelli inedito, cujus mentionem fecimus ſupra v. Γηρας.

Δέρω. τὸ ἐκδέρω. καὶ δέρεις, ὁμοίως. Δαίρω δὲ, τὸ τύπτω.

Δερῶ σε [1] θύλακον κλοπῆς. ἀντὶ τοῦ ἐκδερῶ σε, ὥστε ἀπὸ τοῦ δέρματός σου θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν τῶν κλεμμάτων.

Δέσιος. παρὰ Μακεδόσιν ὁ μὴν Ἰούνιος.

Δεσμὰ [2] τῆς ψυχῆς, αἱ φλέβες, καὶ αἱ ἀρτηρίαι, καὶ τὰ νεῦρα. [3] ὅταν δὲ καθ' αὑτὴν ἠρεμῇ, δεσμὰ γίνεται αὐτῆς περὶ τοῦ λόγου τὰ ἔργα.

Δεσμωτήριον. ἡ φυλακή.

Δεσμώτης. [4] καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων·

Ὄψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου
Πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην.

Δεσμοὶ [5] Τυῤῥηνοί. οἷς ἐχρῶντο κατ' ἐκεῖνο καιροῦ εἰς τὰς τῶν δεσμωτῶν κακουχίας.

Δεσποτεία. ἡ κυρίευσις.

Δεσπότου [6] κεκαρμένου. πενθοῦντος.

Δεσπόσυνος. παῖς τοῦ δεσπότου ἐστίν.

Δέοιτο. χρήζοι.

Δέδευκε. πεφύρακε.

Δεύειν. φυρᾷν.

Δευθέντα. βραχέντα. καὶ Δευόμενος, βρεχόμενος. Αἰλιανός· Αἵματί τε δευόμενοι οἱ τοῖχοι τῶν δωματίων, καὶ ἐκ τῶν δαπέδων ἀνέβρυε λύθρον, καὶ πάντων τὰς διανοίας ἐξέπληττε. καὶ Δεύομαι, τὸ στερίσκομαι.

Δευκαλίων. ὄνομα κύριον.

on in Eur. t. 1679

Δεῦρ' ἀεί. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ΄. Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. τινὲς ἀντὶ τοῦ ὡδὶ τιθέασιν.

Δεῦρ' [7] ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. ἀντὶ τοῦ ταχύτερον, ἢ ὡς ἔδει βαδίζειν.

Δεῦρ' ἴθι. [8] Ἀριστοφάνης· Δεῦρ' ἴθ', ἵνα κλάῃς. ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ τινα ἐπισπωμένων. Τὸν παῖδά φησιν ἐλθεῖν πλησίον τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἀνέκειτο ὁ δεσπότης, τύψειν αὐτὸν ἀπειλῶν.

Δεῦρο. ἐνθάδε. ἐπὶ τοῦ παρόντος. καὶ δεῦρο ἀεί. ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ παρόντος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐλθέ. δεῦρο νῦν πρόσελθε. ἀντὶ τοῦ, πλησίον, ἐγγὺς ἐλθέ. καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Δεῦρ' ἴθι. λέγεται δὲ καὶ δευρὶ παρὰ [9] Ἀριστοφάνει· Ταχέως ἥκειν ὡς ἐμὲ δευρί,

Δέρω. Excorio. Et δέρεις, excorias. Δαίρω vero, verbero, cædo.

Δερῶ σε θύλακον κλ. Id eſt, excoriabo te, ut ex pelle tua faciam ſaccum, in quo res furtivæ reponantur.

Δέσιος. Deſius. Menſis Junius apud Macedones.

Δεσμὰ τῆς ψυχῆς. *Animæ vincula ſunt venæ & arteriæ & nervi. Quum autem apud ſe quieſcit, vincula ejus ſunt orationes & opera.*

Δεσμωτήριον. Cuſtodia. Carcer.

Δεσμώτης. Sic dicitur tam ipſe vinctus, ut δεσμώτης Προμ. Prometheus vinctus: quam qui vincit. Cratinus in *Pytine* accipit pro carceris cuſtodibus. *Videbis enim ipſam non multo poſt tempore apud carceris cuſtodes pice eſſe illitam.*

Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί. Vincula Tyrrhena: ſive, quibus tunc temporis Tyrrheni utebantur ad vexandos captivos.

Δεσποτεία. Dominatus. Imperium.

Δεσπότου κεκαρμένου. Domino raſo. Id eſt, lugente.

Δεσπόσυνος παῖς. Filius domini.

Δέοιτο. Indigeat.

Δέδευκε. Miſcuit. Maceravit.

Δεύειν. Miſcere. Macerare. Subigere.

Δευθέντα. Rigata. Et δευόμενος. Rigatus. Ælianus: *Et ſanguine irrigati fuerunt parietes cubiculorum, & ex pavimentis cruor ebulliit, & omnium mentes perculit.* Et δεύομαι, privor, indigeo.

Δευκαλίων. Deucalion. Nomen proprium.

Δεῦρ' ἀεί. Huc uſque. Plato *Legum* ſeptimo: *Ad ſermones, quos a luce orta ad hoc uſque tempus enarravimus.* Quidam ponunt pro ὡδὶ, hic.

Plato. Leg. ζ. Vol. II. p. 811. C.

Δεῦρ' ἦξα θᾶσσ. *Citius huc properavi, quam pedibus gratum eſſet.* Id eſt, celeriori gradu, quam oportebat.

Δεῦρ' ἴθι. Ariſtophanes: *Huc accede, ut plores.* Dicitur de iis, qui aliquem ad ſe venire jubent, ut eum male mulctent. *Ajunt puerum acceſſiſſe ad lectum, in quo jacebat dominus, verbera ei minans.*

Δεῦρο. Huc. Dicitur etiam de tempore præſenti. Et δεῦρο ἀεὶ, ad præſens uſque tempus. Significat etiam veni. Δεῦρο νῦν πρ. Id eſt, propius accede. Et apud Homerum: *Huc veni.* Dicitur etiam δευρὶ apud Ariſtophanem. *Ut celeriter ad me accedant, nec* καὶ μὴ μέλλειν. κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ, μὰ τὸν Ἀπόλλωνα, κατὰ γῆς ἀποπέμψω.

---

[1] Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Equit.* pag. 309. (209. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam.

[2] Δεσμὰ τῆς ψυχῆς, αἱ φλ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium in vita Pythagoræ Segm. XXXI.

[3] Ὅταν δὲ καθ' αὑτὴν ἠρεμῇ, δεσμὰ γίν.] Scribe ex Laertio, ὅταν δὲ ἰσχύῃ, καὶ καθ' αὑτὴν γενομένη ἠρεμῇ, δεσμὰ γίνεται αὐτῆς τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα.

[4] Δεσμώτης. καὶ αὐτὸς ὁ δέσμ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 7. ut Pearſonius recte obſervavit.

[5] Δεσμοὶ Τυῤῥηνοί] Heſychius, Δεσμοὶ πειρατικοί. Idem tamen ſuo loco recte, Τυῤῥηνοὶ δεσμοί.

[6] Δεσπότου κεκαρμένου. πενθ.] Vide Artemidorum lib. I. cap. XXIII.

[7] Δεῦρ' ἦξα θᾶσσον, ἢ καθ' ἡδ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 300. ut Portus recte obſervavit. Pro ἦξα autem ibi ſcriptum eſt ἦρξα, ab αἴρειν.

[8] Ἀριστοφάνης] *Nubibus*, pag. 126.

[9] Παρὰ Ἀριστοφάνει] Ubi fragmentum hoc apud Ariſtophanem exſtet jam non memini.

Δεῦρο. τοῦτο τὸ ἐπίῤῥημα τινὲς ἐπὶ χρόνου τάττεσθαι νομίζουσιν. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται· ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Καὶ παραχεῖν τῷ μὲν φεύγοντι θαῤῥεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ. καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ παρανόμων κατηγορίᾳ· Ναυμάχους ὡς περὶ δωρεῶν μὲν εἰπεῖν καλάγειν δεῦρο. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρους· Περὶ τοῦ ταλαιπώρου Διδύμου νῦν πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. καί μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεσον. Δημοσθένης· Ἀπόκριναι γὰρ δεῦρο ἀναστάς μοι. καὶ ἄλλοι ἕτεροι.

Δεύσας. βρέξας. Ὁ δὲ δεύσας τῷ αἵματι τοὺς δακτύλους, προσέγραψεν.

Δευσοποιός. βαφεύς. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον. [1] Δευσοποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τὸ ὄνομα, τῆς ἔμμονον καὶ ἀνέκπλυτον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς· ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων, τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. καὶ δευσοποιὸς πονηρία. μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῶν καταβεβαμμένων ἐρίων. σημαίνει δὲ τὸ βέβαιον καὶ ἀνέκπλυτον τοῦ χρώματος. οἱ συγγραφεῖς δὲ ὅταν ἀμετακίνητόν τι δηλῶσαι βούλονται, καταχρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἄλλων. δύναται οὖν ἡ δευσοποιὸς πονηρία, ὑπερβάλλουσα εἶναι, καὶ ἧς οὐχ οἷόν τε περιγενέσθαι.

Δεύταλος. ὁ ἔσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι καὶ ἐνδεῖν.

Δεῦτε. παρακελεύσεως ἐπίῤῥημα.

Δευτεριάζειν.

Ἐγὼ[2] ἤδη διαπεραξάμενος, παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

τὸ ὕστερον διαπράττεσθαι.

Δεύτερος πλοῦς. ὅτε ἀποτυχών τις οὐρίου, κώπαις πλεῖ.

Δέφεσθαι. [3] Ἀριστοφάνης·

Ὑμᾶς δὲ θρία λαβόντας διαφόρου συκῆς,
Ἐν τοῖς προθύροις δέφεσθαι.

ἵνα κνησμὸν αὐτοῖς τὸ φύλλον ἐμποιῇ.

Δέφειν. τὸ τοῦ αἰδοίου τινὰ ἅπτεσθαι. καὶ δεφόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποδέρων τὸ αἰδοῖον.

Δέχεται καὶ βῶλον [4] Ἀλήτης. ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων τάττεται. ἢ ἁπλῶς, ἐπὶ τῶν μηδένα [5] προσιεμένων.

Δέψα. ἡ βύρσα.

Δεψῆσαι. ἁπαλῦναι.

Δεῖ. πρέπει. δ' ἔχει τὰ σημαινόμενα. ἀντὶ τοῦ

cunctentur. Et niſi celeriter venerint, ego, per Apollinem, infra terram eos amandabo.

Δεῦρο. Hoc adverbium quidam de tempore dici putant. Oratores vero omnes eo utuntur de loco: ut Æſchines in oratione contra Timarchum: *Et reum bono animo eſſe jube, cum ipſe huc acceſſerit.* Et Antipho in ea oratione, qua aliquem ob decreta contra leges facta accuſat: *Qui prœlio navali interfuerunt, huc accedere jubeantur, ut cauſam dicant de muneribus acceptis.* Dinarchus in oratione contra Leocharem: *De miſero Didymo nunc apud vos dicam. Quare ad me huc ipſius filiolum voca.* Et Demoſthenes: *Reſponde mihi huc adſtans.* Et ſic alii.

Δεύσας. Qui rigavit. Qui madefecit. *Ille vero, cum digitos ſanguine madefeciſſet, hæc adſcripſit.*

Δευσοποιός. Tinctor. Significat etiam [colorem] permanentem, & qui difficulter elui poteſt. Proprie autem hæc vox dicitur de purpura, cujus color non eſt evanidus, ſed permanens. Per metaphoram vero etiam dicitur de aliis omnibus, quæ colorem habent permanentem & diuturnum. Et δευσοποιὸς πονηρία, improbitas inveterata. Metaphora ducta eſt a lanis, quæ tinctæ ſunt colore tali, qui diu durat, nec facile elui poteſt. Scriptores enim, cum aliquid ſtabile & firmum ſignificare volunt, hac voce etiam de rebus aliis abutuntur. Δευσοποιὸς πονηρία igitur ſignificare poteſt improbitatem ſummam, & quæ a nullo vinci poteſt.

Δεύταλος. Ultimus. Extremus. A verbo δεύεσθαι, indigere.

Δεῦτε. Huc ágite. Adverbium adhortandi.

Δευτεριάζειν. Secundo loco, ſive poſt alterum aliquid facere. *Cum ipſe rem fecero, ejus tibi poſt me faciendæ poteſtatem faciam.*

Δεύτερος πλοῦς. Altera navigatio. Id eſt, cum quis vento ſecundo deſtitutus, remis navigat.

Δέφεσθαι. Glandem penis nudare. Ariſtophanes: *Vos autem foliis bis fructus ferentis ficus ſumptis, in veſtibulis penem ſubigetis.* [Ideo autem hoc eos facere debere ait,] ut folium pruritum in eis excitet.

Δέφειν. Penem nudare & ſubigere. Et δεφόμενος, penem nudans.

Δέχεται καὶ β. *Accipit & glebam Aletes.* Proverbium hoc dicitur de iis, qui omnia in meliorem partem accipiunt. Vel ſimpliciter de iis, qui omnia admittunt.

Δέψα. Corium.

Δεψῆσαι. Subigere. Mollire.

Δεῖ. Decet. Convenit. Quatuor habet ſiχρή. καὶ ἀντὶ τοῦ χρεία ἐστί. Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων. καὶ ἀντὶ τοῦ δεσμεῖ. καὶ δέει ἐν διαλύσει. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπέχει. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δεῖ, ἀντὶ τοῦ δῆσον. Ὀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

---

[1] Δευσοποιός. κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφ.——πολυχρόνιον] Ex Harpocratione: qui præterea ad confirmandam vocis δευσοποιὸς ſignificationem citat Platonem lib. v. *de Leg.* Sed memoria, ut puto, eum decepit; quoniam locus, ad quem Grammaticus ille reſpexit, exſtat apud Platonem lib. IV. *de Legibus*, pag. 449.

[2] Ἐγὼ ἤδη διαπρ.] Apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 742. (499) locus hic rectius ita legitur:

Ὅταν ἤδη 'γὼ διαπεραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

[3] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 745. (501. Ed. Baſ. P.) ubi prior verſus ſic legitur:

Ὑμᾶς δὲ πως θρῖα λαβόντας διφόρου συκῆς.

[4] Ἀλήτης] Interpretes vulgo vocem hanc exponunt *erro*, quaſi ſit nomen appellativum. At ego exiſtimo eſſe nomen proprium viri, cujus meminit Pauſanias in *Corinthiacis*.

[5] Μηδένα προσιεμένων] Senſus requirit, ut ſcribatur πάντα προσιεμένων: ut habet Michael Apoſtolius.

Δεῖγμα.[1] κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων. ἔστι δὲ καὶ τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζοντο, καλούμενος οὕτως.[2] Ἀττικὸν δὲ ἔθος ἐστὶ, τὸ καλεῖν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ καὶ αὐτοὺς τοὺς τόπους.

Δεῖγμα.[3] τόπος ἦν ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα πολλοὶ συνήγοντο ξένοι καὶ πολῖται, καὶ ἐλογοποίουν. τὸ δὲ τῶν δικῶν προσέθηκεν Ἀριστοφάνης, ἵνα δείξῃ καὶ διαβάλλῃ τοὺς Ἀθηναίους ὡς φιλοδίκους. Οἷον ἀργαλεωτάτων ἤκουσ' ἐν τῷ Δείγματι τῶν δικῶν ἀντιλεγόντων.

Δεῖγμα. καὶ ἡ ἔνδειξις.[4] Ἀριστοφάνης· Τοῦ βίου δ' ἐξέβαλλε δεῖγμα πρὸ τῶν θυρῶν πτερά. οἷον τῆς παρ' αὐτῷ ἔνδον τρυφῆς σημεῖον καὶ ἀπόδειξις πρὸ τῶν θυρῶν αὐτοῦ τὰ τῶν ὀρνίθων πτερὰ, ἃ τιλθέντων καὶ τυθέντων πρὸς εὐωχίαν προέβαλλε.

Δεδέχατ' ἀλλήλους.[5] Ὅμηρος.

Δειδία.[6] ἡ σκοτία νύξ. Δείδια δὲ, φοβοῦμαι. καὶ δείδιεν, ἐφοβεῖτο. δείω, δεδίω· ὡς πείθω, πεπίθω. δεδίω, δέδια· πλεονασμῷ τοῦ ι, δείδια. καὶ δείδιθι, φοβήθητι. καὶ δειδιὼς, φοβούμενος.

Δειδίσκω. δεικνύω.

Δειδίσσω. ἐκφοβῶ.

Δείδω. τὸ φοβοῦμαι.

Δειελινόν. τὸ δειλινόν. καὶ δείελον, τὸ δειλινόν.

Δείκελον. εἴδωλον. ἄγαλμα. ἢ ὁμοίωμα. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ῥείης[7] πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων.

Δείκηλα. μιμήματα. εἰκάσματα. τὸ δει δίφθογγον.[8] κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διΐ. καταχρηστικῶς δὲ πᾶν ὁμοίωμα.

Δειλάκρα.[9] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.

σκώπτει κατωρῶσαν τὴν γραῦν. δειλάκρα δὲ, ἄκρως ἀθλία. καὶ δειλακρίων, ὁ ἄκρως δειλός. ὁ ἐλεεινός. ὁ ταλαίπωρος. ἢ ὁ ἐπίπονος. ὁ αὐτὸς[10] Ἀριστοφάνης· Ὦ δειλακρίων. ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς, ὡς οὐκέτ' εἶναι δοκῶ μιαρώτατος; [11] δειλακρίων ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο, ὡς

gnificationes, I. Oportet. II. Opus eſt. [Ut Demoſthenes:] *Opus eſt pecunia, ſine qua nihil eorum fieri poteſt, quæ oportet.* III. Ligat. Vincit. Et abſque contractione dicitur δέει. IV. Abeſt. Apud Ariſtophanem δεῖ dicitur pro δῆσον, liga, vinci. *Manus a tergo liga.*

Δεῖγμα. Proprie ſic vocatur ſpecimen rerum, quæ venduntur. Erat etiam locus quidam Athenis in foro, ſic vocatus, in quem ſpecimina rerum venalium deferebantur. Atticorum vero eſt, locis nomina imponere a rebus, quæ in iis geruntur.

Δεῖγμα. Locus in Piræo, quo multi peregrini & cives convenire & ſermones inter ſe conferre ſolebant. Vocem vero δικῶν addidit Ariſtophanes, ut Athenienſes tanquam litium & judiciorum amantes perſtringeret. [*Senes quoſdam*] *moroſiſſimos in Digmate judiciario audivi verbis inter ſe contendentes.*

Δεῖγμα. Argumentum. Indicium. Signum. Ariſtophanes: *Projecit foras pennas, quæ victus ejus indicium præbent.* Id eſt, avium convivii cauſa vulſarum & mactatarum pennæ, quas ante fores projecit, ſignum ſunt epularum, quibus domi fruitur.

Δεδέχατ' ἀλλήλους. *Se invicem invitarunt* [*aureis poculis.*] Homerus.

Δειδία. Nox obſcura. Δείδια vero, metuo. Et δείδιεν, metuebat. A δείω fit δεδίω, ut a πείθω, πεπίθω. A δεδίω formatur δέδια, & inſerto ι, δείδια. Et δείδιθι, time. Et δειδιὼς, timens.

Δειδίσκω. Oſtendo. Demonſtro.

Δειδίσσω. Terreo.

Δείδω. Metuo.

Δειελινόν. Pro δειλινόν. Veſpertinum tempus. Et δείελον, idem.

Δείκελον. Idolum. Simulacrum. Effigies. In Epigrammate: *Rheæ turriferæ ſimulacrum intuens.*

Δείκηλα. Effigies. Imagines. Simulacra. Syllaba δει per diphthongum ſcribitur. Proprie autem δείκηλον eſt ſimulacrum Jovis, quaſi Διῒ εἴκελον. Abuſive vero quælibet effigies.

Δειλάκρα. Infeliciſſima. Ariſtophanes *Pluto: Ego vero infeliciſſima pruritu amoris miſere vexor.* Ridet anum, ut ſubantem & libidine prurientem. Δειλάκρα vero eſt ſumme miſera. Et δειλακρίων, ſumme miſer, miſerabilis, ærumnoſus, multis laboribus & moleſtiis obnoxius. Idem Ariſtophanes: *O miſer,* [*quomodo huc veniſti?*] *O guloſe, vides me non am-*

---

[1] Δεῖγμα. κυρίως μὲν τὸ δεικν.] Ex Harpocratione.

[2] Ἀττικὸν δὲ ἔθος ἐστὶ, τὸ καλεῖν ἀπὸ τ.] Sic Attice dicebatur ἰχθύες pro ἰχθυοπωλεῖον, i. e. forum piſcarium, ut apud Ariſtophanem *Veſpis*, & Athen. lib. III. pag. 104. τοὔψον pro τὸ ὀψοπωλεῖον, ut apud Æſchinem orat. contra Timarchum, pag. 179. κρόμμυα pro κρομμυοπωλεῖον, teſte Heſychio: χύτραι pro χυτροπωλεῖον, teſte eodem; multaque alia hujus generis. Vide Iſaac. Caſaub. ad *Charact.* Theophr. cap. περὶ ἀναισθησίας; & præcipue celeberrimum Grævium *Lection. Heſiod.* cap. XIX. ad verſ. 312. qui plura hujus generis exempla collegit.

[3] Δεῖγμα. τόπος ἦν ἐν Πειρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* Pag. 346. (243. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 418. ubi locus hic rectius ita legitur:

Τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

[5] Ὅμηρος] Il. Δ. v. 4.

[6] Δειδία. ἡ σκοτία νύξ] Confer Etymologum & Euſtathium.

[7] Ῥείης πυργοφόρου δείκελον εἰσ.] Fragmentum hoc legitur Anthol. lib. VII. pag. 593.

[8] Κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Δ.] Idem docet Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 746. Δείκηλον κυρίως τὸ τῷ Διῒ ἐοικὸς ἄγαλμα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα.

[9] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 95. (47. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 636. (440. Ed. Baſ. *P.*

[11] Δειλακρίων ὁ Ἑρμῆς ἐλέγετο] Scribe, γλίσχρων ὁ Ἑρμ. Apud Ariſtophanem enim loco laudato Trygæus Mercurium vocat γλίσχρωνα, ob rationem, quam Suidas hoc loco reddit. Vide quæ notavimus ſupra v. Γλίσχρος.

λίχνος. κρεαδίων γὰρ ἐπιδεικνυμένων αὐτῷ, κατήρχετο αὐτίκα.

Δειλανδεία. καὶ δειλανδρῶ.

Δείλαιος. ἄθλιος.

Δείλη ὀψία. ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. Δείλη πρωΐα, ἡ περὶ ἀρίστου ὥρα. ἢ μετὰ τὸ ἄριστον. Ξενοφῶν· Ἡνίκα δὲ δείλη ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτός. καὶ κλίνεται δείλης.

Δείλης πρωΐας, καὶ δείλης ἑσπέρας. οὕτω λέγουσιν Ἀττικοί.

Δειλία. ὁ φόβος. Δειλία ἐστὶ κακία ἐν ἐνδείᾳ τῇ περὶ τάδε τινὰ τὰ πάθη, ἐναντία τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῇ θρασύτητι. καὶ κατὰ μὲν τὸ κακία εἶναι, καὶ ἀσυμμελεία. περὶ δὲ τὰ πάθη, ἐναντία ἐστὶ τῇ ἀνδρείᾳ. κατὰ δὲ τὸ ἐν ἐνδείᾳ περὶ τάδε εἶναι, τῇ θρασύτητι. οὔτε γὰρ τῇ θρασύτητι ἐναντία ἡ δειλία κατὰ τὸ κακία εἶναι· κοινωνεῖ γὰρ αὐτῇ τούτου· οὔτε τῇ ἀνδρείᾳ, κατὰ τὸ ἐνδείᾳ εἶναι κατὰ τάδε. οὐ γάρ ἐστιν ἐναντίον τὸ περὶ τάδε ἐνδεὲς τῷ περὶ τὰ αὐτὰ μέσῳ.

Δειλινήσας.[1] δείλης τοῦτο ποιήσας. καὶ δειλινός, δείλης.

Δειλοκομπήσας.[2] ἐξαπατήσας. Ἕρμιππος.

Δειλότερος τοῦ παρακύπτοντος. ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν. ἀνὴρ γάρ τις ἐγένετο δειλός· ὃς παρακύψας ἐκ σπηλαίου,[3] καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανεν. καὶ ἑτέρα παροιμία·[4] Δειλότερος Πεισάνδρου.

Ἔνθα[5] καὶ Πείσανδρος ἦλθεν
Δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
Ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπεν.

δειλὸς γὰρ ἦν καθ' ὑπερβολήν.

Δείλοψ. ὄνομα ἔθνους.

Δεῖμα. φόβος. Ἀρριανός· Τοσόνδε αὐτοὺς δεῖμα, ὡς προσαγόντων τῶν δεινῶν, κατέσχεν, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀποστῆσαι τῆς ἐκπλήξεως.

Δειμαλέος. εὐλαβής. καὶ ὁ δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός.

Κέρβερε δειμαλέην ὑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
Ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν.

Δειμάμενοι. οἰκοδομήσαντες. καὶ δείμασθαι, οἰκοδομεῖν. καὶ δειμᾶν, ὁμοίως.

Δειμαλώδης. ὁ φοβερός.

Δειμάτων. φόβων. καὶ[6] δειματοῦται, φοβεῖται.

plius tibi videri ſceleſtiſſimum? Hic Mercurius vocatur γλίσχρων, tanquam guloſus & catillo. Cum enim carnes ei oſtenderentur, illico deſcendit.

Δειλανδρία. Ignavia. Pavor. Et δειλανδρῶ, meticuloſus ſum.

Δείλαιος. Miſer. Infelix.

Δείλη ὀψία. Tempus veſpertinum, quo Sol ad occaſum vergit. Et δείλη πρωΐα, tempus ante prandium, vel poſt prandium. Xenophon: *Circa tempus veſpertinum nubes pulveris apparuit.*

Δείλης πρωΐας. Tempore matutino. Et δείλης ἑσπέρας, tempore veſpertino. Sic Attici dicunt.

Δειλία. Timiditas. Metus. Timiditas eſt vitium, quod in defectu quorundam affectuum verſatur, contrarium fortitudini & audaciæ. Et quatenus quidem eſt vitium, eſt quædam inconcinnitas. Quatenus vero circa affectus verſatur, contraria eſt fortitudini. Et denique quatenus eſt defectus, [contraria eſt] audaciæ. Non enim timiditas contraria eſt audaciæ, quatenus eſt vitium; (id enim utrique commune eſt) neque fortitudini, quatenus in defectu verſatur. Defectus enim affectuum non eſt contrarius eorum medio.

Δειλινήσας. Qui aliquid tempore veſpertino fecit. Et δειλινός, veſpertinus.

Δειλοκομπήσας. Qui decepit. Hermippus.

Δειλότερος τοῦ παρακ. *Timidior es eo, qui corpore inclinato proſpectat.* Dicitur in homines valde meticuloſos. Fuit enim vir quidam valde timidus, qui ex ſpelunca proſpectans, & Herculem conſpiciens, in eam ſe abdidit, & præ metu mortuus eſt. Et aliud proverbium: *Timidior Piſandro.* [Ariſtophanes:] *Illuc & Piſander venit, cupiens videre animam, quæ viventem illum deſeruerat.* Erat enim ſupra modum timidus.

Δείλοψ. Dilops. Nomen gentis.

Δεῖμα. Terror. Metus. Pavor. Arrianus: *Tantus enim metus quaſi malis jam appropinquantibus eos occupaverat, ut a conſternatione ſe recolligere non poſſent.*

Δειμαλέος. Timidus. Item qui metum ac timorem incutit. Terribilis. *Cerbere, qui terribilem mortuis latratum reddis, jam terribilem tu quoque mortuum metue.*

Δειμάμενοι. Qui ædificarunt. Et δείμασθαι, ædificare. Et δειμᾶν, idem.

Δειμαλώδης. Terribilis.

Δειμάλων. Terrorum. Et δειμαλοῦται, metuit.

---

[1] Δειλινήσας] Hesychius, δειελιήσας. Et ſic Homerus Odyſſ. P. v. 599. ubi vide veterem Enarratorem.

[2] Δειλοκομπήσας] Hesychius δειλοκοπήσας.

[3] Καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, κατέδυ εἰς τὸ σπ.] Priores Editt. plura habent, quippe in quibus locus hic ita legitur: Καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα [ἀπελιθώθη, καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδής. φοβούμενος γὰρ τὸν Ἡρακλέα,] κατέδυ &c. Sed verba duobus uncis incluſa in hac Editione prætermiſi, quoniam non ſolum in optimo & antiquiſſimo MS. Pariſ. deſunt, ſed etiam ſenſum inconcinnum reddunt. Non enim cohæret, ſi dicas, virum aliquem timidum, cum ex ſpelunca proſpectaret, & Herculem videret, in ſaxum diriguiſſe: & de eodem poſtea affirmes, eum metu Herculis in ſpeluncam ſe abdidiſſe, ibique mortuum eſſe. Quare exiſtimem, duplicem hic miſceri hiſtoriam, dicique debuiſſe, virum illum timidum ſecundum nonnullos quidem viſo Hercule in lapidem mutatum fuiſſe: ſecundum alios vero, in ſpeluncam ſe abdidiſſe & præ metu mortuum fuiſſe.

[4] Δειλότερος Πεισάνδρου] Vide infra v. Εἴ τι Πεισάνδρου, & v. Πεισάνδρου.

[5] Ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε δεόμενος ψ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Avibus* pag. 612. (426. Ed. Baſ. P.)

[6] Δειματοῦται] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. corrupte exhibent δειμᾶ τοῦτον.

Δειμαίνει. Φοβεῖται. [1] Προκόπιος· Οὐδέ τι πρὸς τοῦ ξυνοικοῦντος δειμαίνουσα δέος, οὔτε αἰδῶ τινα ἔργου ἐλάμβανε πώποτε. † Πάντες δειμαίνοντες τοῦ εὐνούχου Εὐτροπίου τὴν ἀκοήν, ἐξεστήκεσαν, καθάπερ οἱ μνηστῆρες, τὸν Ὀδυσσέα γυμνωθέντα τῶν ῥακίων ἰδόντες. καὶ δειμαίνοντα, φοβούμενον.

Δεῖμος, [2] καὶ Φόβος, καὶ Κυδοιμός, ὑπηρέται τοῦ Ἄρεος, υἱοὶ τοῦ πολέμου· οἳ καὶ αὐτοὶ συμπεπόνθασι τῷ Ἄρει, τοῦ Ἡφαίστου αὐτοὺς μὴ φοβηθέντος.

Δείμωμεν. οἰκοδομῶμεν.

Δεῖν. δεσμεύειν. καὶ δεῖν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ δεῖσθαι. Δεῖν δ' ἔοικε. καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφείλειν. καὶ μικροῦ δεῖν· ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον.

Δεῖν ᾠήθην. δέον εἶναι ὑπέλαβον. ἀναγκαῖον ἐνόμισα.

Δεινά. Οὐχὶ δεινὰ ταῦτα τύπτειν τουτονί. ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ [3] Σοφοκλῆς·

Γνοὺς δ' ὁ ἐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος,
Ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει.

ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος. † [4] Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας, οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσκονθ'. ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ· πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν, οὔτ' ὀπίσω.

Δείναρχος, Κορίνθιος, ῥήτωρ, τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων εἷς. [5] υἱὸς τίνος ἐστίν, οὐχ ἱστόρηται. γράψας κατὰ μέν τινας λόγους τοὺς πάντας ρξ'. κατὰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, μόνους ξ', τοὺς πάντας δικανικούς· ὧν οἱ μὲν εἰσι δημόσιοι, οἱ δὲ, ἰδιωτικοί. ἐτελεύτησε δὲ οὗτος, ἐπιμελητὴς Πελοποννήσου κατασταθεὶς ὑπὸ Ἀντιπάτρου, μετὰ τὸ τελευτῆσαι Ἀντίπατρον, Πολυσπέρχοντος αὐτῷ ἐπιβουλεύσαντος.

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον. ἀνάγκη γὰρ καὶ Θεοὺς βιάζεται. καὶ Πλάτων φησίν· [6] Ἀνάγκην δὲ οὐδὲ Θεοὺς βιάζεσθαι.

Δεινιάδαι. ὄνομα πόλεως, ἢ τόπου.

Δεινίας. ὄνομα κύριον.

Δεινοκράτης, [7] Μεσσήνιος, οὐ μόνον κατὰ τὴν τριβὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν φύσιν αὐλικὸς καὶ στρατιωτικὸς ἄνθρωπος. τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον· ἦν δὲ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικός. ἔν τε γὰρ τοῖς πολεμικοῖς κατὰ μὲν τὴν εὐχέρειαν καὶ τὴν τόλμαν πολὺ διέφερε τῶν ἄλλων, καὶ λαμπρὸς ἦν ἐν τοῖς κατ' ἰδίαν κινδύνοις. ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διάθεσιν. ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὔχαρις καὶ πρόθυμος ἦν, περί τε τὰς συνουσίας εὐ-

Δειμαίνει. Timet. Formidat. Procopius: *Nec maritum verebatur, nec ullius flagitii eam pudebat.* † *Omnes Eutropii Eunuchi nomen metuentes, terrore perculſi ſunt, ut proci, Ulyſſem laceris pannis exutum conſpicati.* Et δειμαίνοντα, timentem.

Δεῖμος καὶ Φόβ. Metus & Terror & Tumultus Martis miniſtri, & belli filii: qui etiam ſimul cum Marte vincula paſſi ſunt, quod Vulcanus eos non formidaret.

Δείμωμεν. Ædificemus.

Δεῖν. Ligare. Vincire. Et δεῖν Ariſtophanes poſuit pro δεῖσθαι, indigere. Ut, *Indigere vero videtur.* Item pro debere. Et μικροῦ δεῖν, parum abeſt.

Δεῖν ᾠήθην. Exiſtimavi oportere. Neceſſarium putavi.

Δεινά. Gravia. Atrocia. Indigna. Magna. *Nonne indignum facinus eſt hunc verberare?* Et Sophocles: *Peritus autem ille Athenienſis auriga, hoc conſpicatus, ad latus exterius deflectit, & curſum inhibet.* Δεινὸς hic ſignificat peritus. [Idem:] *Graviter enim, graviter ſane me turbat ſapiens augur, cum nec pro veris credere, nec ut falſa rejicere audeam ea,* [*quæ dicit.*] *Quid autem dicturus ſim neſcio. Incerta interim ſpe feror, nec præſentia cernens, nec præterita.*

Δείναρχος. Dinarchus, Corinthius, unus ex x. illis oratoribus, in quorum numero etiam ponitur Demoſthenes. Cujus vero filius fuerit, non traditur. Scripſit ſecundum quoſdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX. omnes forenſes: quarum aliæ ſunt publicæ, aliæ vero privatæ. Hic obiit, Peloponneſi præſes ab Antipatro conſtitutus, Polyſperchonte poſt Antipatri obitum ei inſidiante.

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχ. *Gravi neceſſitate nihil eſt potentius.* Nam neceſſitas vel ipſos Deos cogit. Et Plato dicit: *Neceſſitas ne a Diis quidem cogi poteſt.*

Δεινιάδαι. Diniadæ. Nomen urbis, vel loci.

Δεινίας. Dinias. Nomen proprium.

Δεινοκράτης. Dinocrates, Meſſenius, non uſu tantum, ſed etiam natura aulicus erat & militaris: prudentiam vero in rebus gerendis ſpecie quidem omnibus numeris abſolutam præferebat, re ipſa autem adumbrata quædam & fucata civilis prudentiæ imago in ipſo inerat. Namque in bellicis rebus alacritate atque audacia cunctos anteibat, & in ipſo pugnæ diſcrimine erat conſpicuus. Similiter, quod ad reliquam vitæ rationem attinet, in ſermonibus quidem venuſtus prom-

---

[1] Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. 1. ubi hiſtoricus ille de Antonina Beliſarii uxore verba facit.

[2] Δεῖμος καὶ Φόβος——ὑπηρέται τοῦ Ἄρεως] Aliter Artemidorus lib. II. cap. IV. qui Δεῖμον & Φόβον filios Martis facit: cui ſuffragatur Scholiaſta Homeri ad Il. Δ. v. 440.

[3] Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 114. ut Portus monuit.

[4] Δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφ.] Hæc ſunt verba ejuſdem Sophoclis *Oedip. Tyran.* pag. 172. ut itidem Portus obſervavit.

[5] Υἱὸς τίνος ἐστὶν οὐχ ἱστ.] Imo, Plutarchus in *Vit.* x. *Orat.* tradit, Dinarchum hunc filium fuiſſe Soſtrati, vel, ſecundum alios, Sophoclis.

[6] Ἀνάγκην δὲ οὐδὲ Θεοὺς βιάζεσθαι] Schottus ad Zenobium recte monuit, legendum eſſe, ἀνάγκην δὲ οὐδὲ Θεὸς δυνατός ἐστι βιάζεσθαι.

[7] Δεινοκράτης, Μεσσήνιος, οὐ μόνον κατὰ τὴν τρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Collectaneis Conſtantini, a Valeſio editis, pag. 114. unde ea Suidas deſcripſit.

τράπελος καὶ πολιτικός. ἅμα δὲ τούτοις φιλέραστος. περὶ κοινῶν δὲ ἢ πολιτικῶν πραγμάτων ἀτενίσαι καὶ προϊδέσθαι τὸ μέλλον ἐμφρόνως, ἔτι δὲ παρασκευάσασθαι καὶ διαλεχθῆναι πρὸς πλῆθος ἐς τέλος ἀδύνατος. καί ποτε κεκινηκὼς ἀρχὴν μεγάλων κακῶν τῇ πατρίδι, τελείως οὐδὲν ᾤετο ποιεῖν· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν ἦγε τοῦ βίου, προορώμενος οὐδὲν τῶν μελλόντων, ἐρῶν δὲ γὰρ καὶ κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας, καὶ τοῖς ἀκροάμασι τὰς ἀκοὰς ἀνατεθεικώς. βραχεῖάν τέ τινα τῆς περιστάσεως ἔμφασιν ὁ Τίτος αὐτὸν ἠνάγκασε λαβεῖν. ἰδὼν γὰρ αὐτὸν παρὰ πότον ἐν μακροῖς ἱματίοις ὀρχούμενον, παραυτὰ μὲν ἐσιώπησε. τῇ δ' αὔριον ἐντυγχάνοντος αὐτοῦ, καί τι περὶ τῆς πατρίδος ἀξιοῦντος, ἐγὼ μὲν, ὦ Δεινόκρατη, πᾶν, ἔφη, ποιήσω τὸ δυνατόν· ἐπὶ δὲ σοῦ θαυμάζω, πῶς δύνῃ παρὰ πότον ὀρχεῖσθαι, τηλικούτων πραγμάτων ἀρχὴν κεκινηκὼς ἐν τοῖς Ἕλλησι. δοκεῖ δὲ τότε βραχύ τι συσταλῆναι, καὶ μαθεῖν, ὡς ἀνοίκειον ὑπόθεσιν τῆς ἰδίας αἱρέσεως καὶ φύσεως ἀποδέδωκε. πλὴν τό γε παρεῖναι εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ Τίτου, πεπεισμένος ἐξ ἐφόδου τὰ κατὰ τὴν Μεσσήνην χειρωθήσεσθαι κατὰ τὴν αὐτοῦ βούλησιν.

ptuſque, in conſuetudine autem & convictu urbanus atque civilis, neque ab amore alienus. In rebus autem publicis ac civilibus animum intendere, & futura prudenter providere, ſeque adeo præmunire, & ad populum verba facere prorſus non poterat. Qui cum maximorum cauſas malorum in patria excitaviſſet, nullius momenti eſſe arbitrabatur quæ ageret, ſed idem vitæ inſtitutum tenebat, nihil in futurum proſpiciens, ſed amoribus ac poculis de die indulgens, ac ſymphoniacorum cantibus aures commodans. Tandem vero Titus ad ſtatum, in quo res eſſent, leviter attendere eum coegit. Conſpicatus enim hominem longa & ad talos demiſſa veſte in convivio ſaltantem, tacuit tum quidem. Poſtridie vero, cum adiiſſet eum Dinocrates, & neſcio quid patriæ cauſa rogaret: Equidem, inquit Titus, quod in me erit præſtabo: cæterum te miror, Dinocrates, quo pacto in convivio tibi ſaltare lubeat, cum tantos motus in Græcia excitaris. Tum quidem pauliſper ad ſe rediiſſe viſus eſt, atque agnoſſe tandem, argumentum longe ab inſtituto ingenioque ſuo abhorrens abs ſe ſuſceptum fuiſſe. Cæterum, tunc temporis inter Titi comites in Græciam venerat, perſuaſus, res Meſſeniorum ex arbitratu ſuo quamprimum conſtituendas eſſe.

Δεινόλοχος, Συρακούσιος, ἢ Ἀκραγαντῖνος, κωμικός. ἦν ἐπὶ τῆς ογ' Ὀλυμπιάδος, υἱὸς Ἐπιχάρμου· ὡς δέ τινες, μαθητής. ἐδίδαξε δράματα ιδ' Δωρίδι διαλέκτῳ.

Δεινόλοχος, Dinolochus, Syracuſanus, aut Argentinus, Comicus, vixit Olympiade LXXIII. filius Epicharmi, aut, ut quidam tradunt, diſcipulus. Docuit fabulas XIV, Dorica dialecto [ſcriptas.]

Δεινομάχη. ὄνομα κύριον. καὶ Δεινόμαχος, ὄνομα κύριον.

Δεινομάχη. Dinomache. Nomen proprium. Et Dinomachus, nomen proprium.

Δεινόν.

Δεινὸν[1] μὲν, τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν,
Ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν.

τουτέστι,[2] τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακινεῖν τὰ πάλαι συμβάντα, δυσχερές. ὅμως δὲ μαθεῖν ἐπιθυμῶ τὴν αἰτίαν τῆς πηρώσεως. καὶ Καλλίμαχος·

--- Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις·

Ἀριστοφάνης·[3]

Δεινὸν γὰρ, οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
Τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
Ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον.

ἀντὶ[4] τοῦ ὠμὸν καὶ σκληρόν. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀμφάκων. οὕτω δὲ αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὖσαι καὶ οὔπω πέπειροι καλοῦνται. ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου πεπανὸν τὸ ὥριμον καὶ ἡδύ. θηλυκῶς δὲ τὰς ὄμφακας. καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν δράματι Ἑορταῖς·

Καὶ τὰς ὀφρῦς χάσασθαι, καὶ τὰς ὄμφακας.

ἴσον δὲ ἴσῳ φέρον· ἀντὶ τοῦ, δίκαιον, καὶ ἐξ ἴσου. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κιρναμένου οἴνου πρὸς ἴσον ὕδωρ. λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι. Καὶ αὖθις· Ἀνθρώπους [6] ἐσθίειν βλέποντας, καὶ δεινοὺς κατὰ γαστέρα· λέ-

Δεινόν. Grave. [Sophocles:] *Grave eſt, hoſpes, malum jam olim ſopitum rurſus excitare.* [Scholiaſta:] Moleſtum quidem eſt, eorum, quæ olim acciderunt, memoriam renovare: ſed tamen cæcitatis cauſam cognoſcere cupio. Et Callimachus: *Quid lacrymam dormientem excitas?* Ariſtophanes: *Moleſtum enim eſt, adeo duro & intractabili homines eſſe animo, ut lapidibus petant, & clamitent, & nihil æqui bonique audire velint.* Ὀμφακίαν hic ſignificat immitem & durum: per tranſlationem ductam ab uvis acerbis & immaturis, quæ ὄμφακες vocantur. Contra vero, quod eſt maturum, molle eſt & ſuave. Dicitur autem & genere fœminino τὰς ὄμφακας. Plato Comicus in fabula Ἑορταῖς: *Supercilia ſubduc & uvas immaturas.* Ἴσον ἴσῳ φέρον vero eſt juſtum & æquum: per metaphoram ductam a vino, quod cum pari aquæ quantitate miſcetur. Intelligit autem æquam dicendi & audiendi poteſtatem. Et iterum: *Homines voraces, & ventri maxime deditos: Cliſophos* γω δὴ Κλεισόφους τε, καὶ Θήρωνας, καὶ Στρουθίας, καὶ Χαιρεφῶντας.

---

[1] Δεινὸν μὲν, τὸ πάλαι κείμ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 289. ut Portus monuit.

[2] Τουτέστι, τὸ ἐπεγείρειν καὶ ἀνακ.——ἐγείρεις] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Sophoclis.

[3] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 388. (289. Ed. Baſ. P.)

[4] Ἀντὶ τοῦ ὠμὸν καὶ σκληρόν. μεταφ.—— εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[5] Ἐσθίειν βλέποντας] Infra v. Κλεισόφος, ubi fragmentum hoc repetitur, rectius legitur ἐσθίειν εἰδότας.

Δεινοπαθεῖ. δεινῶς ἔχει. χαλεπὰ πάσχει.

Δεινόπους[1] ἀραί. ἡ διὰ ποδῶν δέος ἐμποιοῦσα.

Δεινός. πανοῦργος. ἱκανός. ἀκολάκευτος. σοφός. ἔμπειρος.

Λέγειν[2] σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
Σοῦ. δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' εὕρηκ' ἐμοί.

ὁ νοῦς· Σὺ μὲν δεινὸς ἐν τῷ λέγειν· ἐγὼ δὲ οὐ μετ' εὐνοίας σου ἀκούω διὰ τὴν δυσμένειαν.

Δεινός. ὅτι[3] Δεκέβαλος, ὁ τῶν Δακῶν βασιλεύς, δεινὸς μὲν ἦν συνεῖναι τὰ πολέμια, δεινὸς δὲ καὶ πρᾶξαι, καὶ ἐπελθεῖν εὔστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος, ἐνέδρας τεχνίτης, μάχης ἐργάτης· καὶ καλῶς μὲν νίκῃ χρήσασθαι, καλῶς δὲ ἧτταν διαθέσθαι ἠπίστατο. ἀφ' οὗ δὴ καὶ ἀνταγωνιστὴς ἀξιόμαχος ἐπιπολὺ τοῖς Ῥωμαίοις ἐγένετο.

Δεινός. λέγεται καὶ κατὰ τὴν τῶν λόγων δύναμιν.

Δεῖνος.[4] περισπωμένως, ὁ ψηκτήρ, ὃ παρ' ἡμῖν ψηκτεῖον λέγεται.

Δεῖν ᾠήθην. δέον εἶναι ὑπέλαβον.

Δεινότητα. τήν τε τῶν λόγων δύναμιν δηλοῖ, τήν τε πανουργίαν.

Δεινουμένην. πατουμένην.

Δεινουμένην[5] ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα.

Δείνων. ὄνομα κύριον.

Δείνωσις. δεινότης. [6] σκότωσις.

Δεινωποί.[7] δειματώδεις. φοβεροί.

Δεινοί. ἔμπειροι. σοφοί. [8] Διὸ ἄμφω ἅπαντας ἀλλήλοιν ὠμοσάτην, ὅσοι δὴ ἐν Χριστιανοῖς δεινότατοι ὅρκοι εἰσί τε καὶ ὀνομάζονται, μή ποτε ἀλλήλων καταπροήσεσθαι ἄχρι τῶν ἐς τὸν ὄλεθρον φερόντων κινδύνων.

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι. ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργούντων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ [9] Ὅμηρος· Δεινὸς ἀήτης. ὡς, Κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

dico, & Therones, & Struthias, & Chærephontes.

Δεινοπαθεῖ. Graviter vexatur. Magnas moleſtias patitur.

Δεινόπους ἀραί. Diræ terribiles. Quaſi, quæ pedibus terrent.

Δεινός. Callidus. Ad aliquid faciendum aptus. Qui nullis blanditiis flectitur. Sapiens. Peritus. [Sophocles:] *Dicendi quidem peritus es: at ego ægre te audio. Inimicum enim & moleſtum mihi te expertus ſum.* [Scholiaſta:] Ipſe quidem eloquens es & facundus; at te, ut inimicum mihi, æquis auribus audire non poſſum.

Δεινός. Decebalus, Dacorum Rex, in rebus bellicis intelligendis acutus, & gerendis ſtrenuus erat: idemque hoſtem prudenti ratione aggredi, & opportuno tempore ſeſe recipere, inſidiaſque ſtruere, & prœlium inire, & victoria recte uti, acceptamque cladem reſarcire optime norat. Quamobrem adverſus Romanos bella gerens, diu eis multum negotii faceſſivit.

Dion Cass. LXVII. p. 1105.

Δεινός. Hoc vocabulum etiam dicitur de eo, qui facultate dicendi pollet.

Δεῖνος. Cum circumflexo in priore ſyllaba, idem ſignificat quod ψηκτήρ, ſive, ut apud nos dicitur, ψηκτήριον.

Δεῖν ᾠήθην. Oportere putavi.

Δεινότητα. Et facultatem dicendi ſignificat, & calliditatem.

Δεινουμένην. Calcatam. *Calcatam a bobus meam cuſtodiebam aream.*

Δείνων. Dinon. Nomen proprium.

Δείνωσις. Indignitatis exaggeratio. Vertigo.

Δεινωποί. Terribiles. Formidabiles.

Δεινοί. Periti. Sapientes. *Quare juramentis omnibus, quæ apud Chriſtianos ſanctiſſima habentur, adhibitis, alter alteri fidem ſuam adſtrinxit, non deſerturos ſe eſſe invicem, etiamſi ſupremum vitæ diſcrimen ſubeundum ſit.*

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχ. *Ægyptii callidi ſunt technarum & fraudum artifices.* Dicitur de hominibus callidis & improbis. Tales enim ſunt Ægyptii. Et Homerus: *Vehemens ventus.* Dictum eſt ut κλυτὸς Ἱπποδάμεια, i. e. *Inclyta Hippodamia.*

Δείξαντες. Οἱ δὲ [10] αἰφνιδίως ἐπεκθέουσι τῷ τάγματι, καὶ διὰ τῆς φάραγγος δείξαντες, προσπίπτουσι τοῖς Ῥωμαίοις.

Δείξαντες. *Illi vero repente legionem invadunt, &, cum vallem tranſiiſſent, in Romanos impetum faciunt.*

Polybius. Fragm. Gr. Vol. V. p. 82. Not. 33.

---

[1] Δεινόπους ἀραί. ἡ διὰ τῶν ποδῶν δ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag. 169. ut Portus etiam obſervavit.

[2] Λέγειν σὺ δεινός. μανθ.] Duo hi ſenarii leguntur apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 175.

[3] Ὅτι Δεκέβαλος, ὁ τῶν Δακῶν βασ. δεινὸς μὲν ἦν συνεῖναι τὰ πολ.] Fragmentum hoc legitur apud Xiphilinum, vel potius Dionem in *Domitiano* pag. 330. 331.

[4] Δεῖνος. περισπωμ.] De ſignificatione hujus vocis vide Athen. lib. XI. pag. 467.

[5] Δεινουμένην] Vox hæc corrupta eſt, cujus loco Portus putabat ſcribendum eſſe δινουμένην. Sed quid hoc? Omnino & ſenſus & metrum requirunt, ut legatur θεινομένην, a θείνω, tundo, vel verbero: ſed quæ vox alio loco ponenda eſt.

[6] Σκότωσις] Hæc interpretatio referenda eſt ad vocem δίνωσις, non δείνωσις: quarum illa ducta eſt a δίνη, hæc vero a δεινός.

[7] Δεινωποί. δειματώδεις. φοβεροί. † Δεινοί. ἔμπ.] Sic locum hunc ex MSS. Pariſ. ſupplevimus & diſtinximus, qui in prioribus Editt. ita legitur: Δεινωποί. δειματώδεις, φοβεροί. ἔμπειροι, &c. Excidit ibi nimirum vox δεινοί, & cætera, quæ ſequuntur, præcedentibus invito ſenſu continuantur: quam confuſionem auctoritate MStorum ex hoc loco ſuſtulimus.

[8] Διὸ ἄμφω ἅπαντας ἀλλήλοιν ὠμοσ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. 2. ejuſque pars repetitur infra v. Καταπροήσεσθαι.

[9] Ὅμηρος] Il. Ο. v. 626.

[10] Οἱ δὲ αἰφνιδίως ἐπεκθ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert; qui etiam recte monuit, pro δείξαντες hic ſcribendum eſſe διήξαντες. Nam alteram lectionem ſenſus omnino reſpuit.

Δείξεις.[1] Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἐς[2] τὰς ἀργυρεικὰς δείξεις ἀπήντα πρῶτος, συχνοῖς τε ἐπήρκει, καὶ συνηράνιζε.

Δείξεις. *Arceſilaus vero ad menſas argentariorum primus accedebat, plurimiſque ſuppeditabat ſumptus, & pecunia collatitia eos adjuvabat.*

Δειπνητός. ὁ καθ' ἡμᾶς ἀρίστου καιρός. Δειπνίζω ἕτερον· δειπνῶ δὲ ἐγὼ αὐτός. καὶ δειπνεῖν. Καί τοι τὸν Ἀγαμέμνονα ἐποίησεν Ὅμηρος δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους. καὶ αὖθις· Ὑπόδεξαι ἡμᾶς καὶ δείπνισον.

Δειπνητός. Tempus prandii, quod nos καιρὸν ἀρίστου vocamus. Δειπνίζω eſt, alterum cœna excipio: δειπνῶ vero, cœno. *Quanquam Homerus Agamemnonem facit cœna excipientem [Græcorum] principes.* Et iterum: *Hoſpitio & cœna nos excipe.*

Δειπνολόχον. κλεπτοτρόφον.

Δειπνολόχον. Furem ciborum.

Δεῖπνόν τοι ὦ Σκύθα. ζήτει ἐν τῷ Ἀκκιζόμενος.

Δεῖπνόν τοι ὦ Σκ. Ecce tibi cœnam, Scytha. Quære in v. Ἀκκιζόμενος.

Δεῖπνον.[3] τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ὅπερ ἀκρατισμὸς λέγεται. εἶτα περὶ ὥραν τρίτην, ἄριστον· παρὰ τὸ εἰς ἀριστείαν προέρχεσθαι. καὶ δεῖπνος, μεθ' ὃν δεῖ πονεῖν. εἶτα τὸ ἑσπερινὸν, δόρπος, παρὰ τὸ δόρυ παύειν. καὶ Ἀριστοφάνης· Δειπνεῖν με δίδασκε. ἐπὶ τῶν ἀδδηφάγων.

Δεῖπνον. Cibus, quem veteres mane ſumebant, vocabatur ἀκρατισμός. Deinde circa horam tertiam ἄριστον, i. e. jentaculum, ita dictum, quod eo ſumpto ad ἀριστείαν, i. e. ſtrenue pugnandum exirent. Inde δεῖπνος, prandium, ita dictum, quod eo ſumpto laborandum eſſet. Denique δόρπος, cœna, ſic dicta, quod tunc haſta quieſceret. Et Ariſtophanes: *Cœnare me doce.* Dicitur de hominibus voracibus.

Δειπνοσοφισταί. βιβλίον ἐστὶν οὕτως ἐπιγραφόμενον (Ἀθήναιος δὲ ὁ γεγραφὼς ὄνομα) ὅ ἐστιν ἐπωφελές. Οὐλπιανὸς,[4] εἷς τῶν Δειπνοσοφιστῶν. ὃς Κειτούκειτος ἐκλήθη, διὰ τὸ συνεχῶς[5] προβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας μορίου· καὶ εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός· ἢ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἐδωδίμου βρώματος· σύαγρός τε εἰ κεῖται ἐπὶ τοῦ συός. καὶ νόμον εἶχεν ἴδιον μηδενὸς ἀπογεύεσθαι, πρὶν εἰπεῖν κεῖται ἢ οὐ κεῖται.

Δειπνοσοφισταί. Eſt liber, qui ſic inſcribitur, valde utilis, cujus Athenæus auctor eſt. Ulpianus autem eſt unus Dipnoſophiſtarum, qui Κειτούκειτος appellabatur, quod crebro in ore habere ſoleret [κεῖται ἢ οὐ κεῖται: quærens ſcilicet, an vox] ὥρα apud ſcriptorem aliquem pro parte diei poſita inveniretur: an μέθυσος pro viro ebrio: an μήτρα pro edulio; & an σύαγρος pro apro, vel ſue. Idem hanc ſibi legem indixerat, ne de ullo cibo comederet, prius quam dixiſſet, κεῖται ἢ οὐ κεῖται, i. e. exſtat ne an non?

Δειπνοφόροι.[6] αἱ φέρουσαι τοῖς κατακεκλιμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα.

Δειπνοφόροι. Sic vocabantur illæ, quæ in Minervæ templo accumbentibus cœnam miniſtrabant.

Δειρά. καὶ δειράδες, οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ὀρῶν.

Τὸν[7] πάρος Ὀρβηλοῖο μεμυκότα δειράσι ταῦρον.

Δειρά. [Pro δειρὴ,] collum, cervix. Et δειράδες, juga montium. [In Epigrammate:] *Taurum, qui ante in Orbeli montis jugis mugiit.*

Δειραπιώτης.[8] δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος Δειράδες. ἀφ' οὗ ὁ δημότης Δειραπιώτης.

Δειραπιώτης. Diratiotes. Dirades, eſt populus tribus Leontiæ: cujus popularis dicitur Diratiotes.

Δειραχθές. τὸ τὴν δειρὴν ἀλγῦνον.[9] Δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πελειῶν.

Δειραχθές. Quod collum ſtringit & premit. [In Epigrammate:] *Bene nexum vinculum aucupatorium, collum avium ſtringens.*

Δειρή. ὁ τράχηλος.

Δειρή. Cervix. Collum.

Δεῖσα. ἡ ὑγρασία.

Δεῖσα. Humor. Humiditas.

Δεισαλέα. κοπρώδη. δεῖσα γὰρ, ἡ κόπρος.

Δεισαλέα. Stercorea. Δεῖσα enim eſt ſtercus.

Δείσαντες. φοβηθέντες. καὶ δείσας, φοβηθείς. Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, μὴ οὐ δύνωνται τὸν βάρβαρον ὑπερβαλέσθαι. καὶ Ἀππιανός· Δείσας ὁ Καῖσαρ περὶ τῷ Κικέρωνι, ὑπέστρεφεν εἰς τοὐπίσω. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ δείσας περί τε οἱ αὐτῷ καὶ τῇ πόλει.

Appian. IV. Fragm. XX. Vol. I. p. 91. Schweigh.

Δείσαντες. Metuentes. Et δείσας. Metuens. Herodotus: *Ille vero metuens, ne Græci Barbarum ſuperare non poſſent.* Et Appianus: *Cæſar Ciceroni metuens, reverſus eſt.* Et iterum: *Ille vero & ſibi ipſi & civitati metuens.*

---

[1] Ὁ δὲ Ἀρκεσίλαος ἐς τὰς ἀργ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium lib. IV. Segm. XXXIV.

[2] Ἐς τὰς ἀργυρεικὰς δ.] Loci hujus ſenſum optime exponit Salmaſius *de Fœn. Trapezit.* pag. 547. 548. quem vide.

[3] Δεῖπνον. τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ὅπερ ἀκρ.] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Ω. v. 124. & Athen. lib. I. cap. IX.

[4] Οὐλπιανὸς, εἷς τῶν Δειπνοσοφιστῶν· ὃς Κειτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſumpta ſunt ex proœmio, quod libris Athenæi præfixum eſt; eademque repetuntur infra v. Κειτούκειτος.

[5] Προβάλλειν, εἰ κεῖται ὥρα ἐπὶ τοῦ τ.] Sic locum hunc ex MSS. ſupplevi, qui in prioribus Editt. ita legitur, προβάλλειν κεῖται ἐπὶ τοῦ τ. &c.

[6] Δειπνοφόροις. αἱ τοῖς κατακ.] Plenius hac de re Harpocratio: ex quo Suidas. Vide etiam Meurſ. *Græc. Fer.* v. Ὀσχοφόρια.

[7] Τὸν πάρος Ὀρβηλ.] Hexameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Antholog. lib. VI. cap. XV. Epigr. XXIII.

[8] Δειραπιώτης] Scribe Δειραδιώτης, ut habet Harpocratio, ex quo Suidas.

[9] Δειραχθὲς εὔβροχον ἅμμα πτ.] Fragmentum hoc legitur Antholog. lib. VI. cap. XV. Epigr. VII.

Δεισιδαιμονία. εὐλάβεια περὶ τὸ θεῖον. δειλία. ἀμφιβολία περὶ τὴν πίστιν. καὶ δεισιδαίμων, οἱονεὶ δεδοικώς. ὁ Ἀπόστολος· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. ἀντὶ τοῦ θεοσεβεῖς. καὶ Κρίτων ἐν τοῖς Γετικοῖς φησίν· Οἱ δὲ βασιλεῖς τῶν Γετῶν ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ δεισιδαιμονίαν ἐνεργασάμενοι αὐτοῖς καὶ ὁμόνοιαν, μεγάλων ἤδη ἐφίεντο. καὶ Πολύβιος ὁ Μεγαλοπολίτης περὶ Τιμαίου φησίν· [1] Οὗτος γὰρ ἐν μὲν ταῖς τῶν πέλας κατηγορίαις πολλὴν ἐπιφαίνει δεινότητα καὶ τόλμαν· ἐν δὲ ταῖς ἰδίαις ἀποφάσεσιν, ἐνυπνίων καὶ τεράτων καὶ μύθων ἀπιθάνων, καὶ συλλήβδην, δεισιδαιμονίας ἀγεννοῦς καὶ τερατείας γυναικώδους ἐστὶ πλήρης. † [2] Ἀσκληπιόδοτος ὅσιος ἦν καὶ εὐσεβής· καὶ τὰ μὲν πρῶτα δεισιδαίμων ἐγεγόνει καὶ εὐλαβὴς οὕτω σφόδρα, ὥστε μήτε θύειν ἀνέχεσθαι, μήτε τινὸς ἀποῤῥήτου μηδενὸς ἀκούειν. οὐ γὰρ εἶναι ταῦτα τῆς γενέσεως ἄξια, ἀλλὰ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ διαζῆν ἡγουμένων. † Ἡ εὐσέβεια μέση τυγχάνει ἀσεβείας καὶ δεισιδαιμονίας. † Ὅτι δεισιδαιμονία ἡ ἄκαιρος [3] παῤῥησία. [4] Ὁ Πύῤῥος γὰρ συλῶν τὰ χρήματα τῆς Περσεφόνης, ἐπισκώψας ἔφη· Ἡ ἄκαιρος θεοσέβεια δεισιδαιμονία ἐστὶ, καὶ τὸ συλλέξαι πλοῦτον ἄπονον, εὐβουλία.

Δεισιδαίμων. θεοσεβής. ἢ ἀμφίβολος περὶ τὴν πίστιν, καὶ οἱονεὶ δεδοικώς. καὶ δεισιδαιμονίας, ἀντὶ τοῦ θεοσεβείας, εὐλαβείας περὶ τὸ θεῖον· ἢ δειλίας. [5] Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας.

Fragm. gr. V. p. 82.

Δεῖ σοι. πρέπει.

Δεῖται. προσδεσμεύεται. ἢ χρήζει.

Δή. ἀντὶ τοῦ νῦν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει. Σωκράτης λέγει πρὸς τὸν πρεσβύτην. τὸ δὴ ἰσοδύναμον τῷ νῦν.

Δηβελτός.[6] πόλις Θρακική.

Δήγηρες. οἱ στρουθοί.

Δήετε. εὑρήσετε.

Δηθά. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηθάκις. πλειστάκις.

Δηθαίωνες. οἱ μακρόβιοι.

Δῆθεν. ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους. λαμβάνεται δὲ τὸ θεν, ὡς παραπληρωματικόν. Ὁ δὲ Σερτώριος παρῄνει, ὡς δῆθεν αὐτοῖς παραδοῦναι τὴν πόλιν. † Ὁ δὲ Κῦρος ὡς ἐπὶ Πισιδίας δῆθεν ἐπορεύετο, ἐφ' οὓς στρατεύειν προεφασίζετο. Καὶ αὖθις· Προέτεινε τὰς χεῖρας, ἱκετεύων δῆθεν.

Δηθύνω. ἐγχρονίζω. βραδύνω.

Δήεις. εὑρήσεις. ἐν Ἐπιγράμματι· Γραψάμενος δήεις.

Δεισιδαιμονία. Metus Numinis. Superſtitio. Dubitatio de fide. Et δεισιδαίμων, metuens Numinis. Apoſtolus [Paulus inquit:] *Viri Athenienſes, video vos nimis eſſe ſuperſtitioſos.* Et Crito in *Geticis* ait: *Reges vero Getarum, cum impoſtura & præſtigiis magicis animis illorum religionem incuſſiſſent, & ad concordiam eos redegiſſent, magna jam animo agitabant.* Et Polybius Megalopolitanus de Timæo inquit: *In aliorum vitiis objurgandis magnam gravitatem & audaciam oſtendit: in ſuis vero narrationibus ipſe ſomniis & prodigiis refertus eſt, & fabulis ab omni fide remotis, ac poſtremo degeneri ac muliebri ſuperſtitione.* † *Aſclepiodotus religioſus erat & pius & initio ſuperſtitioſus adeo, ut neque ſacrificare ſuſtineret, neque arcanum ullum audire. Neque enim hæc mundo digna eſſe cenſebat, ſed cœlo, & iis, qui ſe in cœlo vivere exiſtimarent.* † Pietas media eſt inter impietatem & ſuperſtitionem. † Superſtitio eſt intempeſtiva religio. Pyrrhus enim, cum templum Proſerpinæ expilaret, cavillans dixit, intempeſtivam religionem eſſe ſuperſtitionem; pecuniam vero paratam nullo labore capere, viri eſſe prudentis.

Polyb.

2. conf. supr. V. Ἀσκληπιόδοτος, p. 353.

Δεισιδαίμων. Religioſus. Superſtitioſus. In fide dubius. Timidus. Et δεισιδαιμονίας, ſuperſtitionis, religionis, vel metus. *Ille autem videns, prodigia militum animis religionem injeciſſe, commento aliquo & arte metum multitudinis in fiduciam vertere ſtudebat.*

Δεῖ σοι. Decet te.

Δεῖται. Ligatur. Vincitur. Vel, indiget.

Δή. Pro νῦν, nunc. Ariſtophanes *Nubibus*: *Meditare nunc & diſpice.* Hæc Socrates ad [Strepſiadem] ſenem dicit. Τὸ δὴ ibi idem valet ac τὸ νῦν, nunc.

Δηβελτός. Debeltus, urbs Thraciæ.

Δήγηρες. Paſſeres.

Δήετε. Invenietis.

Δηθά. Diu.

Δηθάκις. Sæpe.

Δηθαίωνες. Longævi.

Δῆθεν. Scilicet. Tanquam. Hæc vox ſpeciem habet veritatis, at vim mendacii. Syllaba vero θεν aſſumitur ut particula expletiva. *Sertorius vero ſuadebat, ut ipſis urbem ſcilicet dederet.* † *Cyrus vero præ ſe ferebat, quaſi Piſidiam petere, & expeditionem adverſus eos ſuſcipere vellet.* Et iterum: *Manus protendebat, utpote ſupplex.*

Δηθύνω. Diu maneo. Moror. Cunctor.

Δήεις. Invenies. In Epigrammate: *Cum ſcripſeris, invenies.*

---

[1] Οὗτος γὰρ ἐν μὲν ταῖς τῶν π.——ἐστὶ πλήρης] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Conſtantini Imperatoris a Valeſio editis pag. 57. unde id Suidas deprompſit.

[2] Ἀσκληπιόδοτος ὅσιος ἦν —— ζῆν ἡγουμένων] Ex Damaſcio.

[3] Παῤῥησία] Scribendum εὐσέβεια, vel θεοσέβεια, ſenſus loci ſuadet.

[4] Ὁ Πύῤῥος γὰρ συλῶν τὰ χρήματα τῆς Περσ.] Hæc ſunt verba Appiani, quæ leguntur in Excerptis a Valeſio editis, pag. 554.

[5] Ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

[6] Δηβελτός.] Vide ſupra v. Δεβελτός.

Δηΐα.[1] καταπεπολεμημένη. κατακεκαυμένη. ἢ δηΐα, πεπονθυῖα. κοινῶς, πολεμία. Ἀττικῶς, δύστηνε. Σοφοκλῆς·

Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος.

Δηϊάνειρα. ὄνομα κύριον.

Δηϊδάμεια. ὄνομα κύριον.

Δηϊόκεω. ὅτι [2] Ἀλυάττης Κυαξάρῃ τε τῷ Δηϊόκεω ἀπογόνῳ ἐπολέμησε, καὶ Μήδοισι, Κιμμερίους τε ἐκ τῆς Ἀσίας ἐξήλασε.

Δηϊονεύς. ὄνομα κύριον.

Δηϊοπίστης.[3] ὄνομα κύριον.

Δήϊος. ὄνομα κύριον.

Δηϊοτῆτος. μάχης.

Δηϊώ. ὄνομα κύριον.

Δηΐων. διακόπτων.

Δηΐπυλος. ὄνομα κύριον.

Δηΐπυρος.[4] ὄνομα κύριον.

Δηΐφοβος. ὄνομα κύριον.

Δηλαδή. φανερῶς.

Δηλαϊστή. ἐλεεινή. ἀθλία.

Δηλάτωρ. ὁ κατήγορος. καὶ δηλάτωρες. Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων τὸ τῆς δηλατωρείας πάθος τιμωρεῖται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔργοις.

Δηλατωρεῖαι. αἱ τῆς καταστάσεως τοῦ δημοσίου φόρου ἀποδείξεις. παρὰ Ῥωμαίοις αἱ εἰσαγγελίαι.

Δήλεια. καὶ Δηλιάς.

Δηλίου[5] κολυμβητοῦ. τοῦτο ἐρρέθη εἰς βίβλον Ἡρακλείτου, διὰ τὸ δυσνόητον, Δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ, οἱ μὲν, Μούσας· οἱ δὲ, Περὶ Φύσεως· Διόδοτος δὲ, Ἀκριβὲς οἰάκισμα πρὸς στάθμην βίου· ἄλλοι, [6] Γνώμην ἠθῶν· [7] Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων. ἢ οὕτως. Δηλίου κολυμβητοῦ. ἐπὶ τῶν ἄκρως νηχομένων. Σωκράτει γὰρ δόντος τοῦ Εὐριπίδου Ἡρακλείτου τοῦ Σκοτεινοῦ σύγγραμμα, ἐρέσθαι, τί δοκεῖ; τὸν δὲ φάναι· Ἃ μὲν συνῆκα, γενναῖα· οἶμαι δὲ καὶ ἃ μὴ συνῆκα. πλὴν Δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, εἰς τὸ μὴ ἀποπνιγῆναι ἐν αὐτῷ. καὶ παροιμία· Δήλιος κολυμβητής. ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρων νήχεσθαι.

Δηΐα. Bellis vexata. Combusta. Vel, quæ mala passa est. Communiter ita vocatur hostis. Attice vero, infelix, misera. Sophocles: *O misera Tecmessa, genus infelix.*

Δηϊάνειρα. Deianira. Nomen proprium.

Δηϊδάμεια. Deidamea. Nomen proprium.

Δηϊόκεω. Deiocis. Alyattes Cyaxari, Deiocis nepoti, Medisque bellum intulit, & Cimmerios ex Asia expulit.

Δηϊονεύς. Deioneus. Nomen proprium.

Δηϊοπίστης. Deopistes. Nomen proprium.

Δήϊος. Deius. Nomen proprium.

Δηϊοτῆτος. Pugnæ. Prœlii.

Δηϊώ. Deio. Nomen proprium.

Δηΐων. Dissecans.

Δηΐπυλος. Deipylus. Nomen proprium.

Δηΐπυρος. Deipyrus. Nomen proprium.

Δηΐφοβος. Deiphobus. Nomen proprium.

Δηλαδή. Palam. Manifeste.

Δηλαϊστή. Miseranda. Misera.

Δηλάτωρ. Delator. Et δηλάτωρες, delatores. Anastasius Imperator Romanorum præter alia etiam delationis crimen ultus est.

Δηλατωρεῖαι. Indicia, quæ deferuntur de publico tributo alicubi instituto. Apud Romanos ita vocantur delationes & accusationes.

Δήλεια. Delia. [Festum.] Et Δηλιὰς, Deliaca.

Δηλίου κολυμβητοῦ. Delii natatoris. De libro Heracliti, qui valde obscurus erat & intellectu difficilis, dicebatur, Delium natatorem esse oportere, qui in eo non submergatur. Hunc librum alii inscribunt, *Musas*: alii, *de Natura*. Diodotus vero, *certam vitæ dirigendæ rationem secundum normam* [*virtutis.*] Alii, *Regulam morum.* [Alii,] *Ornamentum morum.* Vel sic. *Delii natatoris.* Dicebatur de iis, qui natandi peritissimi erant. Euripides enim, cum Heracliti Σκοτεινὸς vocati librum Socrati [legendum] dedisset, interrogasse fertur, quid ei videretur? Illum vero respondisse: *Ea quidem, quæ intellexi, præclara sunt: puto item & ea, quæ non intellexi: sed Delium natatorem esse oportet, qui in iis non suffocetur.* Et proverbium: *Delius natator.* Dicitur de iis, qui sunt natandi peritissimi.

Δηληγατίων. κατὰ Ῥωμαίους ἡ ἐκταγὴ τοῦ σιτοπομπείου, καὶ ἡ ἀννονῶν μετακομιδή.

Δήλημα. βλάβη. δηλήμων, ὁ βλαπτικός. δηλήσεται, βλάψει, διαφθερεῖ. καὶ δήλησις, ἡ βλάβη.

Δηληγατίων. Delegatio. Sic apud Romanos vocatur procuratio rei frumentariæ, & annonæ transportatio.

Δήλημα. Damnum. Læsio. Δηλήμων. Qui lædit. Qui nocet. Δηλήσεται. Lædet. Perdet.

---

[1] Δηΐα. καταπεπολ.] Ex Scholiasta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 47. ut Portus etiam monuit.

[2] Ὅτι Ἀλυάττης Κυαξάρῃ τε τῷ Δηϊόκ.] Hæc sunt verba Herodoti libro 1. pag. 4.

[3] Δηϊοπίστης] Imo Δηϊοπίτης. Vide Homerum Il. Λ. v. 420.

[4] Δηΐπυρος] Ejus meminit Homerus Il. I. v. 83.

[5] Δηλίου κολυμβητοῦ ——— ἑνὸς τῶν ξυμπάντων] Hæc leguntur apud Laertium *Heraclito*, Segm. xii. unde Suidas.

[6] Γνώμην ἠθῶν] Malim Γνώμονα ἠθῶν, i. e. *Indicem morum.*

[7] Κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν ξυμπάντων] Quamvis sic etiam legatur apud Laertium, locum hunc tamen suspectum habeo, qui sic fortasse scribendus & distinguendus est: Κόσμον τρόπων. Ἓν ἀντὶ ξυμπάντων. i. e. *Ornamentum morum. Unum instar omnium.* Videtur enim liber Heracliti præter alios titulos splendidos & ambitiosos etiam hunc habuisse, Εἷς ἀντὶ ξυμπάντων: quasi liber iste esset unus instar omnium, & qui eum legeret, reliquis carere facile posset. Hæc est mea de loco isto conjectura, quam tamen non ita probo & amplector, ut non eam indictam velim, si quis sit, qui meliora docere me voluerit.

Λῃσταὶ ἐπελθόντας ἐπὶ δηλήσει τῶν βοῶν Θεσπιάδου.

Δηλητήριον. Φάρμακον.

Δηλιάς.[1] ἡ ναῦς. καὶ ἡ Δημήτηρ. καὶ κύριον ὄνομα.

Δηλιασταί.[2] οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες θεωροί. οὕτω Λυκοῦργος.

Δήλιος. ὁ ἀπὸ τῆς Δήλου. Δῆλος γὰρ ἡ νῆσος τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δήλων.[3] ὁράσεων. καὶ δῆλοι, ὁράσεις, ἐνύπνια.

Δημαγωγεῖ. στρατηγεῖ. ἄρχει τοῦ δήμου.

Ὃς[4] ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας.
Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ.

τουτέστιν, οὐκ ἐνεγράφη εἰς τοὺς φράτορας.

Δημαγωγικός. στρατηγικός. [5] Πολύβιος· Μολπαγόρας, ἀνὴρ λέγειν καὶ πράττειν ἱκανός, κατὰ δὲ τὴν αἴτησιν[6] δημαγωγικὸς καὶ πλεονέκτης· ὃς μοναρχικὴν ἐξουσίαν ἑαυτῷ περιποιησάμενος, ἀνῃρέθη παρά τινων. Καὶ αὖθις· Ἡ[7] δημαγωγία δὲ οὐ πρὸς μουσικοῦ ἐστιν ἀνδρός, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους, ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. Ἀριστοφάνης φησί.

Δημαγωγός. Ἀνδρὸς δημαγωγοῦ μεταπείσαντος αὐτόν. τουτέστι, τοῦ δήμου ἄρχοντος. Ὁ[8] Φλαμίνιος ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, πρὸς ἀληθινῶν δὲ καὶ πολεμικῶν πραγμάτων χειρισμὸν οὐκ εὐφυής.

Δημάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, καὶ δημαγωγὸς πανοῦργος καὶ εὐτυχής· [9] πρότερον ναύτης ὤν. ἔγραψεν[10] ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπιάδα τῆς ἑαυτοῦ δωδεκαετίας. ἱστορίαν περὶ Δήλου, καὶ τῆς γενέσεως τῶν τῆς Λητοῦς παίδων. οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας. τελευτᾷ δὲ ἐπὶ Ἀντιπάτρου.

Δημάδης, μετ'[11] Ἀντίπατρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε, Δημαίου ναύτου, ναύτης αὐτός, καὶ ναυπηγὸς καὶ πορθμεύς. ἀποστὰς δὲ τούτων ἐπολιτεύσατο, καὶ ἦν προδότης, καὶ ἐκ τούτου εὔπορος παντός, καὶ κτήματα ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ Φιλίππου δωρεὰν ἔλαβεν. οὗτος Δημοσθένει λέγοντι ὑπὲρ Ὀλυνθίων ἀντέλεγεν· Εὐθυκράτη δὲ τὸν Ὀλύνθιον, ἀτιμωθέντα παρὰ

Corrumper. Et δήλησις. Læſio. Damnum. *Latrones, qui advenerant, ut Theſpiadis boves læderent.*

Δηλητήριον. Venenum.

Δηλιάς. Navis Deliaca. Eſt etiam epithetum Cereris. Item nomen proprium.

Δηλιασταί. Sic vocabantur legati, qui [quotannis] ſacrorum cauſa in Delum inſulam mittebantur. Sic Lycurgus.

Δήλιος. Qui eſt ex Delo. Delus enim erat inſula, Apollini ſacra.

Δήλων. Viſionum. Et δῆλοι, viſiones, ſomnia.

Δημαγωγεῖ. Eſt populi dux. Populum regit. [Ariſtophanes:] *Qui cum ſeptennis eſſet, non edidit tribules. Nunc vero orator eſt apud populum gratioſus.* Id eſt, in album tribulium relatus non eſt.

Δημαγωγικός. Qui facultate dicendi multum apud populum valet. Polybius : *Molpagoras erat vir ad dicendum & ad agendum promptus, &, quod ad vitæ ejus inſtitutum attinet, orator popularis, & ſupra cæteros eminere ſtudens. Hic cum regiam poteſtatem ſibi comparaſſet, a quibuſdam interfectus eſt.* Et iterum: *Reipubl. & populo non amplius præſunt viri eruditi & probi; ſed res iſta ad viros indoctos & flagitioſos recidit.* Ariſtophanes inquit.

Δημαγωγός. Qui gratia & auctoritate multum apud populum valet. Orator popularis. *Cum vero orator popularis eum a ſententia dimoviſſet.* † *Flaminius quidem erat plebicola, & populi favorem quovis modo aucupabatur: ſed ad rem bellicam adminiſtrandam & vera certamina ineptus erat.*

Δημάδης. Demades, Athenienſis, orator, & plebicola, homo callidus & fortunatus: qui ante nauta fuerat. Scripſit orationem ad Olympiadem, in qua duodecennii ſui rationes reddit. Item, hiſtoriam Deli, & de ortu liberorum Latonæ. Idem judicia & certamina oratorum ſuſtulit, & ſub Antipatro obiit.

Δημάδης. Demades, Demææ nautæ filius, & ipſe nauta, & naupegus, & portitor: ſed qui eo inſtituto vitæ relicto ad negotia Reip. tractanda poſtea ſe contulit, & ob venalem fidem opulentiſſimus evaſit, Philippo poſſeſſiones in Bœotia ipſi donante. Hic contra Demoſthenem Olynthiorum cauſam agentem dixit, & Euthycratem Olynthium, ab A-

---

[1] Δηλιάς. ἡ ναῦς] Hæc navis etiam dicebatur Θεωρίς. Vide infra v. Θεωρίς.

[2] Δηλιασταί. οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθ.] Ex Harpocratione.

[3] Δήλων. ὁράσεων] Hoc ſenſu vox iſta accipitur apud LXX Interpretes, ad quos Suidas reſpexit.

[4] Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Ranis* pag. 231. (147. Ed. Baſ.)

[5] Πολύβιος. Μολπαγόρας ἀνὴρ λέγ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Excerptis a Valeſio editis, p. 65. unde id Suidas deprompſit. Confer etiam infra v. Μολπαγόρας.

[6] Αἴτησιν] In Excerptis modo laudatis legitur *αἵρεσιν*, uti etiam hic apud Suidam legendum eſt.

[7] Ἡ δημαγωγία δὲ οὐ πρὸς μουσ.] Locus hic ex Ariſtoph. *Equit.* pag. 297. (200. Ed. Baſ. *P.*) ſic ſcribendus & diſtinguendus eſt:
Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
Ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
Ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν.

[8] Ὁ Φλαμίνιος ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. cap. LXXX. ejuſque pars repetitur infra v. Ὄχλου.

[9] Πρότερον ναύτης ὤν] Idem teſtatur Syrianus in Hermogenem: Οἷον Δημάδου, τοῦ ἀπὸ τῆς κώπης ἀνίπτοις τὸ τοῦ λόγου χερσὶν ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσαντος. i. e. *Ut Demadis, qui a remo illotis, ut ajunt, manibus ad tribunal tranſiluit.* Et Quintilianus lib. II. cap. XVII. *Ad cujus rei confirmationem afferunt Demadem remigem & Æſchinem hypocriten oratores fuiſſe.* Hæc duo loca etiam ante me obſervaſſe video Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

[10] Ἔγραψεν ἀπολογισμὸν πρὸς Ὀλυμπ. τῆς ἑαυτοῦ δωδεκ.] Hujus orationis fragmentum hodie adhuc exſtat inter orationes veterum oratorum Græcorum.

[11] Μετ' Ἀντίπατρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε] Hæc verba oſcitantia librariorum loco movit, quæ collocanda ſunt poſt vocem ultimam articuli præcedentis, & ſic legenda, ὃς μετ' Ἀλέξανδρον βασιλεύσας, Θήβας ἀνέστησε.

Ἀθηναίοις, ἐψηφίσατο ἐπίτιμον εἶναι καὶ πρόξενον Ἀθηναίοις. λόγους δὲ διδοὺς ἀρχῆς, θορυβηθεὶς ἀπεδήμησεν, οὔτε ἑαυτῶν, εἰπὼν, ἐστὲ κύριοι, οὔτε ἐμοῦ. ἐπέστελλε δὲ Φιλίππῳ, καὶ τὸν υἱὸν ἔπεμπε πρὸς αὐτόν. ἱπποτρόφει δὲ καὶ ἠγωνίζετο Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐνίκα. ἔγραψε δὲ καὶ ψήφισμα, τῷ Φιλίππῳ τοὺς Ἕλληνας ὑπακούειν. ἐν Χαιρωνείᾳ δὲ αἰχμάλωτος γενόμενος, ἀφείθη, καὶ [1] πρεσβευτὴς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπεστάλη, οὓς ἀνῆκε Φίλιππος. δὶς δὲ παρανόμων ἑάλω. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ ἐπ' Ἀλεξάνδρου.

Δημάδης, Λακιάδης, Ἀθηναῖος, ῥήτωρ. τοῦτον εἰσεποίησεν ὁ πρότερος Δημάδης, ὁ καὶ δημαγωγὸς, ἀπὸ αὐλητρίδος τεχθέντα. πατὴρ δὲ καὶ αὐτὸς Δημαίου τοῦ ῥήτορος γέγονε, καὶ ἀπώλετο ῥιφεὶς εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως λίμνην ὑπὸ Ἀντιπάτρου, τοῦ Κασάνδρου πατρὸς, καὶ διαδόχου.

Δημάρατος, Πατροκλέους ἀπόγονος, ὑπὸ Κλεομένους τοῦ Εὐρυσθέως ἀπογόνου, ὃς Ἱππίαν καθεῖλε συμβασιλεύων, [2] ἐκβέβληται ὡς νόθος· διότι τεχθέντος αὐτοῦ, καὶ ἀγγελθέντος Ἀρίστωνι τῷ πατρὶ, λογισάμενος ὁ πατὴρ τὸν ἀπὸ γάμου χρόνον ἐλάττονα δέκα μηνῶν ὄντα, οὐκ ἐμὸς παῖς οὗτός ἐστιν, ἔφη. ἐκπεσὼν δὲ, εἰς Πέρσας ἀνῆλθε, καὶ τελευτήσαντος Δαρείου, συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Ξέρξῃ, ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύειν αὐτὸν ἔπεισεν.

Δημαρχία. ὅτε ὁ δῆμος ἄρχει. καὶ ὄνομα ἀξιώματος.

Δήμαρχος. ἑκάστου δήμου τῶν ἐν Ἀθήναις κατάρχων, δήμαρχος ἐλέγετο. [3] οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν προσόντων ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων. ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν. ἀλλὰ καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὁπότε δέησαι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν, καὶ ἐνεχυρίαζον δὲ οὗτοι.

Δήμαρχοι. ὁ δῆμος εἰς τὴν προτέραν ἐπανελθὼν εὐκοσμίαν, δημάρχους εἵλετο Σικίννιον καὶ Βροῦτον, οἳ τοῖς ὑπάτοις εἰς τὸ αὐτὸ τῆς δυνάμεως καθιστάμενοι, ἐνιαυτῷ τε ταύτην καρπούμενοι τὴν ἐξουσίαν, ἐδημαγώγουν τὸ πλῆθος τοῖς καθ' ἡδονὴν πολιτεύμασιν. † Ὄνομα δὲ πολιτείας οἱ δήμαρχοι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, οἱ πρώην Ναύκραροι καλούμενοι· οἷς ἐξῆν ἐνεχυράζειν. καὶ Φερεκράτης·

Ὑπέλυσε [4] δήμαρχός τις ἐλθὼν εἰς χορόν.

οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες. οὗτοι δὲ διεκόσμουν τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Δημαίνετος. ὄνομα κύριον.

Δημελέητος. ἐλεεινός.

Δημεύσας. δημοσιεύσας.

thenienſibus ignominia notatum, decreto ſuo in integrum reſtituit, & publicum Athenienſium hoſpitem effecit. Cum autem magiſtratus a ſe geſti rationes redderet, ob metum urbe ceſſit, *Nec ipſi veſtrum*, [*Athenienſes*,] inquiens, *nec mei eſtis domini*. Scripſit ad Philippum, filiumque ad eum miſit. Idem etiam equos aluit, & in ludis Olympiacis certans vicit. Decretum quoque ſcripſit, ut Græci Philippo parerent. Idem in pugna Chæronenſi captus eſt. Dimiſſus vero legationem captivorum gratia obiit, quos Philippus dimiſit. Bis decretorū contra leges factorum reus peractus eſt. Rempublicam etiam ſub Alexandro geſſit.

Δημάδης. Demades, Laciades, Athenienſis, orator: quem ſuperior Demades, qui & Demagogus fuit, ex tibicina natum adoptavit. Fuit & ipſe pater Demeæ oratoris. Periit in lacu Amphipolitano, in quem ab Antipatro Caſſandri patre & [Alexandri] ſucceſſore conjectus fuit.

Δημάρατος. Demaratus, a Patrocle oriundus, arte & dolo Cleomenis (qui ab Euryſtheo genus ducebat, & Hippiam regni ſocium poteſtate regia privavit) ut ſpurius patria ejectus fuit. Pater enim ejus Ariſto, cum eum natum eſſe audiviſſet, negavit hunc eſſe filium ſuum, quod ſubducta ratione temporis deprehendiſſet, nondum x. menſes a nuptiis effluxiſſe. Ejectus igitur, ad Perſas ſe contulit, & Xerxi, quem defuncto Dario in obtinendo regno adjuverat, perſuaſit, ut Græciæ bellum inferret.

Δημαρχία. Imperium, quod eſt penes populum. Item, nomen dignitatis. Tribunatus.

Δήμαρχος. Cujuſque populi Attici princeps vocabatur δήμαρχος. Hi agros & loca ad ſingulos populos pertinentia deſcribebant, tabulas lexiarchicas cuſtodiebant, populoſque, cum res poſtularet, convocabant, & in ſuffragia mittebant. Iidem etiam pignora capiebant.

Δήμαρχοι. Tribuni plebis. Populus [Romanus] ſeditionibus & diſſidiis inteſtinis compoſitis Tribunos plebis creavit Sicinnium & Brutum, qui poteſtate Conſulibus æquati, & annum magiſtratum gerentes, certis artibus plebem arbitratu ſuo gubernabant. † Δήμαρχοι, nomen magiſtratus apud Athenienſes, antea *Naucrari* vocati: quibus pignora capere licebat. Et Pherecrates: * * * * Sic autem appellabantur, qui ſingulis populis [Atticis] præfecti erant. Hi feſtum Panathenæorum curabant.

Δημαίνετος. Demænetus. Nomen proprium.

Δημελέητος. Miſerandus.

Δημεύσας. Qui publicavit.

---

[1] Καὶ πρεσβευτὴς ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων ἀπ.] Hujus rei ipſe Demades meminit in ante laudata oratione ὑπὲρ δωδεκαετίας, pag. 179.

[2] Ἐκβέβληται ὡς νόθος] Hiſtoria eſt apud Herodotum lib. vi. pag. 222. 223.

[3] Οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐπ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 125. apud quem eadem leguntur.

[4] Ὑπέλυσε δήμαρχός τις ἐλθ.] Fragmentum hoc ἀνερμήνευτον reliqui, quoniam ſenſus ejus eſt omnino mutilus & imperfectus.

Δημηγόρος. ἐπὶ τοῦ δήμου λαλῶν.

Δημήτηρ. ἡ γῆ. οἱονεὶ Γημήτηρ τις οὖσα. [1] Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐστιν, ὡς βαστάζουσα τὰς πόλεις, πλάττεται πυργοφόρος. καὶ αὖθις· Ὤικουν δὲ γῆν εὐδαίμονα μάλιστα, καὶ καρποὺς ἐνεγκεῖν οὖσαν ἀγαθήν, οἶνόν τε ἡδὺν καὶ πολὺν ἔχουσαν.

Δήμητρα. ὄνομα Θεᾶς.

Δημήτριος καρπός. ὁ τῆς Δήμητρος. ὅτι Ἀπολλώνιον βραχέως, τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον) καὶ Ποσειδώνιον, τὸ τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς Ἀθήναιον, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ Διονύσιον, καὶ Δημήτριον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα τοῖς ἀνθρωπωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δωριέων.

Δημήτριος,[2] Φανοστράτου, Φαληρεύς· Φάληρον δὲ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς· ὃς τὸ πρῶτον Φανὸς ἐκαλεῖτο· φιλόσοφος Περιπατητικός. γέγραφε φιλόσοφά τε, καὶ ἱστορικά,[3] καὶ ῥητορικά, καὶ πολιτικά, καὶ περὶ ποιητῶν. ἠκροάσατο δὲ Θεοφράστου, καὶ δημαγωγὸς Ἀθήνησι γέγονε. συνέγραψε δὲ συχνὰ βιβλία. οὗτος δὲ ἦν σφόδρα εὐπρεπής, ὡς καὶ διαβολὴν λαβεῖν, ὅτι γέγονεν ἐρώμενος [4] νέος ὤν, καὶ [5] προσαγορευθῆναι ὑπό τινων αὐτὸν Λαμπετὼ καὶ Χαριτοβλέφαρον. εἰς μέγα δὲ ἀρθεὶς δόξης καὶ ἐπικρατείας, ὑπὸ τοῦ φθόνου κατεστρατηγήθη, καὶ ἐξελαθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων, εἰς Αἴγυπτον ἦλθεν, καὶ παρὰ τῷ Σωτῆρι Πτολεμαίῳ διατρίβων, δηχθεὶς ὑπὸ ἀσπίδος ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῷ Βουσιρίτῃ νομῷ, πλησίον Διοσπόλεως τῆς ἐν τοῖς ἕλεσι. † [6] Ὅτι τοῦ πατρὸς ἤδη γεγηρακότος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, αἱ τῆς βασιλείας ἐλπίδες ἐς τὴν τούτου διαδοχὴν ἦγον ἅμα τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν τῶν [7] ὄχλων εὔνοιαν. ἦν δὲ τῷ κάλλει καὶ μεγέθει διάφορος· ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε πολλὴν ὑπεροχὴν καὶ κατάπληξιν, δι' ἧς εἰς ἐλπίδας ἀδρὰς ἦγε τοὺς πολλούς. πρὸς δὲ τούτοις πραότης τις ἦν περὶ αὐτόν, ἁρμόζουσα νέῳ βασιλεῖ, δι' ἧς εἰς προθυμίαν ἐξεκαλεῖτο πάντας, ὥστε καὶ τοὺς ἐκτὸς τάξεως συνδραμεῖν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν, συναγωνιῶντας τῇ νεότητι, καὶ τῇ μελλούσῃ γίνεσθαι κρίσει διὰ τῆς παραλάξεως.

Δημήτριος,[8] ὁ ἐπίκλην Ἰξίων, γραμματικός, Ἀτραμυττηνός, γεγονὼς κατὰ τοὺς Αὐγούστου τοῦ Καίσαρος χρόνους· ὃς διέτριψεν ἐν Περγάμῳ. ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο, ὡς μέν τινες, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων

Δημηγόρος. Qui ad populum verba facit.

Δημήτηρ. Ceres. Tellus. Quaſi dicas Γημήτηρ. *Quoniam autem terra omnes urbes ſuſtinet & geſtat, fingitur turrifera.* Et iterum: *Incolebant autem terram beatam, frugumque feraciſſimam, & vini ſuaviſſimi copia abundantem.*

Δήμητρα. Cererem. Nomen Deæ.

Δημήτριος καρπός. Fructus Cerealis. Fruges. † Ἀπολλώνιον, templum Apollinis, penultimam brevem habet; (& ſic apud Thucydidem ſcribendum eſt) & Ποσειδώνιον, templum Neptuni, & Ἀθήναιον, templum Minervæ, & Διονύσιον, Bacchi, & Δημήτριον, Cereris. Omnia enim hujuſmodi vocabula eodem modo efferuntur, quo nomina virorum ejuſdem originis. Ποσειδάνειον vero Dorice dici [pro Ποσειδώνιον] manifeſtum eſt.

Δημήτριος. Demetrius, Phanoſtrati filius, Phalereus, (Phalerum autem eſt portus Atticæ) ante Phanus appellatus, philoſophus Peripateticus: qui Philoſophica, Hiſtorica, Rhetorica, Politica, itemque de Poetis ſcripſit. Theophraſtum quoque audivit, & orator popularis Athenis fuit, pluresque libros ſcripſit. Idem adeo formoſus fuit, ut male audiret, quaſi in adoleſcentia impudicus fuiſſet, & a quibuſdam Lampeto & Charitoblepharus vocatus fuiſſet. Ad magnam poſtea gloriam & potentiam evectum invidi artibus & dolis ſuis ſubruerunt. Athenis igitur pulſus in Ægyptum venit, & apud Ptolemæum Soterem degens, morſu aſpidis periit, & in præfectura Buſiritide prope Dioſpolin in paludibus ſitam ſepultus eſt. † Cum pater Demetrii Poliorcetæ jam conſenuiſſet, ſpes regni, quod ſucceſſionis jure ad eum pertinebat, benevolentiam populi ei conciliavit. Hic egregia forma & ſtatura præditus erat, &, cum inſuper armis regiis ornatus eſſet, majeſtatem quandam imperatoriam præ ſe ferebat, quæ intuentes percellebat, & ſimul in ſpem præclaram erigebat. Adhæc clementia, rege juvene digna, in eo elucebat, quæ in omnium animis alacritatem quandam & fiduciam excitabat, adeo ut magno ſtudio concurrerent ad eum audiendum, ſolliciti de ipſius adoleſcentia & futuri conflictus eventu.

Δημήτριος. Demetrius, cognomento *Ixion*, Grammaticus, Atramyttenus, qui Auguſti Imperatoris tempore Pergami vixit, & ſecundam quoſdam *Ixion* ideo vocatus eſt, quod deprehenſus eſſet in furto, quo aureas braτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη. ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον Φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχον τὸν Ἰξίονα. ἕτεροι δὲ, ὅτι τῷ διδασκάλῳ Ἀριστάρχῳ ἀντήρισεν, ὥσπερ ὁ Ἰξίων εὐεργετήσασιν αὐτὸν τοῖς Θεοῖς ἀχαριστεῖν ἐπεχείρησεν. ἔγραψε δὲ περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων· καὶ ἄλλα περὶ ἀντωνυμιῶν. εἰς Ὅμηρον ἐξήγησιν. εἰς Ἡσίοδον ὁμοίως.

---

[1] Ἐπεὶ δὲ ἕδρα πάσης πόλεως ἡ γῆ ἐς. —— πυργοφόρος.] Eadem leguntur etiam apud Codinum *de Origin. CPol.* pag. 14.

[2] Δημήτριος, Φανοστρ.] De hoc Demetrio plura lege apud Laertium.

[3] Καὶ ῥητορικά] Hæc ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. Deſunt enim in prioribus Editt.

[4] Νέος ὤν] MSS. Pariſ. habent Νέωνος. Sed legendum eſt Κλέωνος, auctoritate Laertii, qui lib. V. Segm. LXXVI. teſtatur, Demetrium noſtrum a Cleone in deliciis habitum fuiſſe.

[5] Προσαγορευθῆναι ὑπό τινων αὐτὸν Λαμπ.] Idem tradit Laertius loco laudato; itemque Athenæus lib. XIII. pag. 593.

[6] Ὅτι τοῦ πατρὸς ἤδη γεγηρακότος Δημητρ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Diodori Siculi lib. XIX. pag. 721.

[7] Ὄχλων] Sic ex Diodoro Siculo reſcripſi, cum antea male legeretur ὅπλων; quam vocem miror Wolfium & Portum de mendo ſuſpectam non habuiſſe.

[8] Δημήτριος, ὁ ἐπίκλην Ἰξ.] Laertius lib. V. Segm. LXXXIV. varios Demetrios recenſens, etiam Ixionis hujus meminit his verbis: Δημήτριος, Ἀδραμυττηνός, γραμματικός, ἐπικληθεὶς Ἰξίων, διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν. Vide ibi Menagium. Heſychius Mileſius: Δημήτριός τις ἕτερος Ἰξίων ἐπεκλήθη, διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη. Ixionem hunc ἐν ταῖς Ἀττικαῖς Λέξεσι citat Enarrator Comici ad *Aves* pag. 614. & Athenæus lib. IX. cap. XI. ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου: & lib. III. cap. I. ἐν πρώτῃ ἐτυμολογουμένων. Præterea, abſque nomine operis idem laudatur a Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 227. & ab Euſtathio ad Il. Ε. pag. 518. 18.

Δημήτριος, ὁ Ἀντιγόνου, καὶ Πτολεμαῖος, ὡμολόγησαν φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι ἐπ’ ἐλευθερώσει τῆς πάσης Ἑλλάδος, καὶ ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν· καὶ ἅμιλλα ἦν αὐτοῖς, πότερος μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει. καὶ ὁ Μακεδονικὸς ἄρχων οὐ διὰ σχολαιότητος ἀφικνεῖται, καὶ τήν τε εἰς Μουνυχίαν οὖσαν φρουρὰν ἐκβάλλει, καὶ Διονύσιον, τὸν ἐπιτεταγμένον αὐτῇ, κτείνει, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μεθίστησιν, ὃς δὴ τὰ Ἀθήνησιν ἦγεν εἰς ὀλιγαρχίαν, καὶ αὐτονομεῖσθαι, καθότι πάτριον, Ἀθηναίοις τε καὶ Μεγαρεῦσιν ἔδωκε, φυλάττειν τε ὅσα ἦν σφίσιν ἐκ τῆς εἰς τὸ ἀρχαῖον πολιτείας νόμιμα. ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ἅτε διαφερόντως τρόπου πρᾳότητα καὶ φιλανθρωπίαν ἔργοις δηλώσας, ἐπῆρε τοὺς Ἕλληνας τῇ τοῦ ἐλευθερωθῆναι ἐλπίδι ἐνδιδόναι σφᾶς ἔτι μᾶλλον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐφολκὰ τῶν λόγων, καὶ ὧν ἔπραττε, θαρσεῖν ἐποίει, πιστεύοντας, ὡς ἐπὶ σαφεῖ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερώσει, καὶ οὐκ ἀρχῆς ἐπιθυμίᾳ, τὰ πραττόμενα γίγνοιτο. αὐτονόμους τε δὴ τὰς πλείστας τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀφίησι, καὶ τὰς Ἰσθμιάδας σπονδὰς ἐπήγγελε, κελεύων οἷα ἐπ’ ἐλευθερώσει θαλλοφοροῦντας θεωρεῖν εἰς τὰ Ἴσθμια. ἄρας δὲ ἐντεῦθεν, ἀπέπλευσεν ἐπ’ Αἴγυπτον, Λεωνίδην ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῇ ἀρχῇ ἐπιστήσας· καὶ Λιβύης πάσης ἐκράτησεν, Ὀφέλλα τοῦ Κυρηναίου δυνάστου πρὸς[1] Ἀγαθοκλέους κατὰ Σικελίαν ἀναιρεθέντος δόλῳ. διέμεινε δὲ ἄρα οὐκ ἐπὶ πολὺ Πτολεμαίῳ καὶ Δημητρίῳ ἡ ὁμολογία τῆς ξυμβάσεως πέρι.

Δήμιον. δημόσιον.

Δημιόπρατα.[2] ἃ ὁ δῆμος πιπράσκει. τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα. Ἀριστοφάνης·

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ’ ὁ βάσκανος.

Δήμιος. ὁ κολάζων τοὺς παρανόμους.

Δημιουργεῖ. τὰ μὴ ὄντα ποιεῖ.

Δημιουργός. χειροτέχνης. ὁ τὰ μὴ ὄντα ποιῶν. ὁ τὰ δημώδη ἐργαζόμενος. Ἅδης[3] δημιουργὸς ἄγριος. † Καὶ[4] μηκέτι δέχεσθαι τοὺς κατ’ ἔτος ἐκπεμπομένους Κορινθίων Ἐπιδημιουργοὺς κελεύοντες. † Ἑαυτόν τε

ctꝫeas ſimulacri Junonis Alexandrinæ ſurripere conabatur. Ut vero alii dicunt, quod Euripidio Philotimo Ixionem fabulam abſtuliſſet: aut, ut alii, quod cum Ariſtarcho magiſtro contendiſſet; quemadmodum Ixion adverſus Deos, qui beneficiis ipſum affecerant, ſe ingratum præbere non dubitarit. Scripſit de Verbis in μι. De Pronominibus. Commentarium in Homerum & Heſiodum.

Δημήτριος. Demetrius, Antigoni filius, & Ptolemæus amicitiam & fœdus inter ſe pepigerunt, quo cautum erat, ut Græciam totam in libertatem aſſererent, & alter alteri in bello opem ferret. Itaque cum certamen inter eos eſſet, uter majore ſtudio exequeretur ea, quæ inter ipſos convenerant; Rex Macedoniæ ſine cunctatione in Atticam profectus, præſidium Munychia ejecit, Dionyſio, qui ei præfectus erat, interfecto; & Demetrium Phalereum, qui ſummam rerum Athenis a populo ad pauciores transferre ſtudebat, urbe expulit, patriamque Athenienſibus & Megarenſibus libertatem reſtituit, iiſque permiſit, ut legibus ſuis & priſcis majorum inſtitutis uterentur. Ptolemæus vero, cum inſignem clementiam & humanitatem re ipſa demonſtraſſet, in majorem etiam libertaris ſpem Græcos erexit. Verbis enim blandis & factis popularibus efficiebat, ut Græci optimam de rebus ſuis ſpem conciperent, perſuaſi, palam eum omnia, quæ ageret, Græciæ liberandæ cauſa, at nulla imperii cupiditate impulſum facere. Quare pleraſque urbes Græciæ libertate donavit, fœduſque Iſthmiacum promulgavit, & Græcos ob libertatem recuperatam ramos olivæ manibus tenentes Iſthmia ſpectare juſſit. Inde in Ægyptum navigavit, poſtquam Leonidem Græciæ præfeciſſet: totaque Libya potitus eſt, Ophella Cyrenæo Dynaſta per inſidias ab Agathocle in Sicilia interfecto. Cæterum, Demetrius & Ptolemæus non diu ſteterunt conditionibus fœderis, quod inter ſe pepigerant.

Δήμιον. Publicum.

Δημιόπρατα. Quæ populus vendit. Quæ publice venduntur. Ariſtophanes: *Adſperſa placentis condimenta, publice ante vendita, peſſimus ille lingens.*

Δήμιος. Publicus miniſter, qui maleficos punit. Carnifex.

Δημιουργεῖ. Qui facit ea, quæ non ſunt. Qui creat.

Δημιουργός. Opifex. Creator. Qui facit ea, quæ non ſunt. [Proprie,] qui publica opera fabricat. [Sophocles:] *Orcus crudelis opifex.* † *Præcipientes, ne amplius reciperent Corinthiorum Epidemiurgos, qui quotan-*

---

[1] Πρὸς Ἀγαθοκλέους κατὰ Σικελίαν ἀναιρ.] Imo in Africa cædes illa Ophellæ contigit,ut teſtatur Diodorus Siculus lib. xx. pag. 779. quem vide.

[2] Δημιόπρατα. ἃ ὁ δῆμος πιπρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 294 (197. Edit. Baſ. *P.*)

[3] Ἅδης δημιουργὸς ἄγριος] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Sophocles *Ajace* pag. 59. unde verba hæc a Suida deprompta ſunt. In prioribus vero Editt. totus hic locus corrupte ſic legitur: Δημώδη ἐργαζόμενος εἴδη. δημιουργὸς ἄγριος.

[4] Καὶ μηκέτι δέχεσθαι——κελεύοντες] Fragmentum hoc legitur apud Thucydidem lib. I. cap. LVI. ut Portus etiam monuit.

παρέχων ὑπόδειγμα, ὥσπερ οἱ πλαστικώτεροι τῶν δημιουργῶν, τὸν χαλκὸν ἄμορφον παραλαβόντες καὶ ἀειδέστερον, εἰς μορφὴν ἐκλείνουσι καὶ κατασχηματίζουσι.

Δημιουργοί.[1] οἱ κεραμεῖς. οἱ σκευοποιοί. Δημιουργοὺς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν λεγομένας ὑπονυμφίδας· τουτέστι [2] τὴν παρεστῶσαν τῇ νύμφῃ γυναῖκα. ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρῳ Δημιουργός. κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργοὺς, τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους. ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας. [3] Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. καὶ δημιουργικῶς, ἀντὶ τοῦ, τεκτονικῶς. Δημιουργοὶ γὰρ, [4] οἱ τέκτονες.

Δημοβόρος. ὁ τὰ δημόσια ἐσθίων.

Δημογέροντες. οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι.

Δημόδοκος. ἀοιδός. ζήτει ἐν τῷ Ἀοιδός.

Δημόθοινα, καὶ δημοθοινία. ἡ τοῦ δήμου εὐωχία. ἢ θυσία.

Δημοκήδης, Καλλιφῶντος, ἱερέως ἐν Κνίδῳ γενομένου Ἀσκληπιοῦ, Κροτωνιάτης, ἰατρός· ὃς ἐν Αἰγίνῃ ἰάτρευσέ τε, καὶ ἔγημε, καὶ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον ἰάτρευσεν ἐπὶ χρυσίου ταλάντοις δύο· καὶ ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου μετεπέμφθη, καὶ συνεγένετο αὐτῷ χρόνον ἱκανόν. ἔγραψεν ἰατρικὸν βιβλίον. † Ὅτι [5] Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς, ἐν ἄγρῃ θηρῶν, ἀποθρώσκων ἀπὸ ἵππου, ἐστράφη τὸν πόδα καίκως ἰσχυροτέρως. ὁ γὰρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ τῶν ἄρθρων. νομίζων δὲ καὶ πρότερον περὶ ἑωυτὸν ἔχειν τοὺς δοκέοντας Αἰγυπτίων εἶναι πρώτους τὴν ἰατρικὴν, τούτοισιν ἐχρῆτο. οἱ δὲ στρεβλοῦντες καὶ βιώμενοι τὸν πόδα, κακὸν μεῖζον εἰργάζοντο. ἐφ' ἑπτὰ μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ ὁ Δαρεῖος ἀγρυπνίῃ συνείχετο. τῇ δ' ὀγδόῃ ἡμέρῃ ἔχοντι οἱ φλαύρως, παρακούσας τις πρότερον ἔτι ἐν Σάρδισι τοῦ Κροτωνιήτεω Δημοκήδου τὴν τέχνην, ἀγγέλλει τῷ Δαρείῳ. ὁ δὲ ἄγειν μιν τὴν ταχίστην παρ' ἑωυτὸν ἐκέλευε. τὸν δὲ ὡς ἐξεῦρον ἐν τοῖσιν Ὀροίτεω ἀνδραπόδοισιν ὅκου δὴ ἀπημελημένον, παρῆγον εἰς μέσον, πέδας τε ἕλκοντα καὶ ῥάκεσιν ἐσθημένον. σταθέντα δὲ ἐς μέσον ἠρώτα ὁ Δαρεῖος, τὴν τέχνην εἰ ἐπίσταιτο. ὁ δὲ οὐκ ἀπεδέχετο, ὀῤῥωδέων μὴ ἑωυτὸν ἐκφήνας τοπαράπαν τῆς Ἑλλάδος ᾖ ἀπεστερημένος. κατεφάνη τε τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν ἐπιστάμενος· καὶ τοὺς ἀγαγόντας αὐτὸν ἐκέλευσε μάστιγάς τε καὶ κέντρα παραφέρειν εἰς τὸ μέσον. [6] ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὢν ἐκφαίνει, φὰς, ἀτρεκέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὁμιλήσας δὲ ἰητρῷ φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην. μετὰ δὲ, ὡς ἐπέτρεψεν, Ἑλληνι-

nis ad ipſos mitti ſolebant. † *Se ipſum præbens exemplar, quemadmodum peritiores ſtatuarii, qui æs rude & informe fingunt & formant.*

Δημιουργοί. Figuli. Vaſorum fabri. Δημιουργοὺς etiam vocabant fœminas eas, quæ nunc ὑπονυμφίδες appellantur; id eſt, mulieres, quæ ſponſæ adſtant. Unde & Menander ſcripſit fabulam, Δημιουργός vocatam. Communiter autem δημιουργοὺς vocabant eos, qui publica opera faciebant. Interdum architectos: ut Ariſtophanes in *Pace*. Et δημιουργικῶς, more periti artificis, vel architecti. Δημιουργοὶ enim dicuntur artifices & fabri.

Δημοβόρος. Qui bona populi conſumit. Qui bona populi devorat.

Δημογέροντες. Qui in populo ſunt [ſeniores, ac propter ætatem] honoratiores.

Δημόδοκος. Domodocus, cantor. Quære in voce Ἀοιδός.

Δημόθοινα, & δημοθοινία. Epulum publicum. Sacrificium publicum.

Δημοκήδης. Democedes, filius Calliphontis (qui Cnidi Æſculapii ſacerdos fuit) medicus, Crotoniates, Æginæ artem medicam exercuit, & uxorem duxit: idemque Polycratem Sami tyrannum pacta mercede duorum talentorum curavit; & a Dario Perſa accerſitus diu cum illo fuit. Scripſit librum medicum. † Darius Rex, in venatu ex equo deſiliens, graviter diſtorſit pedem, ut talus e juncturis emoveretur. Exiſtimans igitur, ſe medicos Ægyptios præſtantiſſimos ſecum habere, eos adhibuit. At illi pedem torquentes & violentius tractantes, malum exaſperarunt: adeo ut ſeptem noctes totidemque dies præ cruciatu inſomnes exigeret. Octavo die eidem male habenti quidam ſignificat ea, quæ Sardibus ante de arte & peritia Democeditis Crotoniatæ audiviſſet. Darius igitur hominem quamprimum ad ſe adduci juſſit. Quem cum neſcio ubi inter Orœtæ mancipia neglectum repeririſſent, in medium produxerunt, vinctum compedibus & laceris veſtibus indutum. Eum adſtantem Darius rogat, an artem medicam noſſet? Negat ille, veritus, ne ſi ſe prodidiſſet, reditu in Græciam omnino privaretur. Verum cum Darius animadverſa ejus diſſimulatione juſſiſſet eos, qui ipſum adduxerant, flagra & ſtimulos in medium proferre; tunc ſe quidem accurate artem illam non ſcire, ſed cum medico verſatum, exiguam ejus notitiam ſe habere dixit. Poſtea facta ei poteſtate curandi, Græcis medicamentis utens, & remedia maximam leniendi vim habentia adhibens, & ſomnum Regi conciliavit, & ſanitatem brevi

---

[1] Δημιουργοί. οἱ κερ.——ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 237. (226. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Τὴν παρεστῶσαν τῇ νύμφῃ γυν.] Lege, τὰς παρεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας, ut habet Enarrator Comici loco laudato.

[3] Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ] Pag. 651. (448. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Οἱ τέκτονες] In prioribus Editt. poſt vocem τέκτονες hæc adduntur: Οἱ παλαιοὶ δημιουργοὶ συμμεμυκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐποίουν. ὁ δὲ Δαίδαλος ἀνεπέτασεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς πόδας διέστησε. καὶ Ὅμηρός φησιν· Ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν. Sed verba iſta hic inducenda putavi, tum quoniam in uno MS. Pariſ. deſunt, & in altero margini adſcripta ſunt; tum quia eadem αὐτολεξεὶ leguntur ſupra v. Δαιδάλου ποιήματα, & proinde eorum repetitio hic eſt ſupervacanea.

[5] Ὅτι Δαρεῖος ὁ βασιλεὺς ἐν ἄγρῃ θηρῶν ἀποθρ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur apud Herodotum lib. III. pag. 132. 133. ut Portus etiam monuit.

[6] Ὁ δὲ ἐν ἑωυτῷ δὴ ὢν] Herodotus habet, ὁ δὲ ἐνταῦθα δὴ ὢν ἐκφ. quæ lectio præferenda eſt.

κοῖσι[1] ῥήμασι χρεώμενος, καὶ φάρμακα τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνου τε μεταλαγχάνειν ἐποίεε, καὶ ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγιέα μιν ὄντα ἀπέδειξεν, οὐδαμὰ ἔτι ἐλπίζοντα ἀρτίπουν ἔσεσθαι. οὕτω φησὶν Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός. † Ὅτι καὶ Ἄτοσσα, ἡ Κύρου μὲν θυγάτηρ, Δαρείου δὲ γυνὴ, ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἔσχε φῦμα. μετὰ δὲ ἐκραγὲν ἐνέμετο πρόσω. ὅσον μὲν δὴ χρόνον ἦν ἔλασσον, ἡ δὲ κρύπτουσα καὶ αἰσχυνομένη ἔφραζεν οὐδενί. ἐπεί τε δὴ ἐν κακῷ ἦν, μετεπέμψατο τὸν Δημοκήδην, καί οἱ ἐπέδειξεν. ὁ δὲ φὰς ὑγιέα ποιήσειν, ἐξορκοῖ μιν, ἦ μὴν οἱ ἀντυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο, ὃ ἂν αὐτῆς δεηθῇ. δεήσεσθαι δὲ οὐδενὸς τῶν ὅσα ἐς αἰσχύνην φέρει. καὶ ᾐτήσατο τὴν εἰς Ἑλλάδα ἄφιξιν.

Δημοκλείδας.[2] ξένους, καὶ μοιχούς. τοιοῦτος ὁ Δημοκλῆς.

Δημοκοπεῖν. καὶ ἑλληνοκοπεῖν. [3] Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν ἀνανεωσάμενος, ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλλετο. λέγεται καὶ δημοκοπία, ἡ δοξοκοπία. Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ δόξης πολεμικῆς, Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας, Τερέντιον.

Δημόκομπος. ὁ στωμύλος.

Δημοκρατία. ὅτι [4] Πολύβιός φησιν, ὡς δημοκρατία ἐπανελομένη τοὺς ἐπιβουλεύοντας, οὐκέτι μισθοφόροις τηρεῖ τὴν ἑαυτῆς ἐλευθερίαν.

Δημόκριτος, Ἡγησιστράτου (οἱ δὲ Ἀθηνοκρίτου, ἢ Δαμασίππου) γεγονὼς ὅτε καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος, κατὰ τὴν οζ΄ Ὀλυμπιάδα, (οἱ δὲ κατὰ π΄ φασίν·) Ἀβδηρίτης, ἐκ Θρᾴκης, φιλόσοφος, μαθητὴς κατά τινας Ἀναξαγόρου καὶ Λευκίππου· ὡς δέ τινες, καὶ Μάγων, καὶ Χαλδαίων Περσῶν. ἦλθε γὰρ καὶ εἰς Πέρσας καὶ Ἰνδοὺς καὶ Αἰγυπτίους, καὶ τὰ παρ᾽ ἑκάστοις ἐπαιδεύθη σοφά. εἶτα ἐπανῆλθε, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνῆν Ἡροδότῳ καὶ Δαμάστῃ. ἦρξε δὲ ἐν Ἀβδήροις, διὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν τιμηθείς. μαθητὴς δὲ αὐτοῦ διαφανὴς ἐγένετο Μητρόδωρος ὁ Χῖος· οὗ πάλιν ἀκροαταὶ, Ἀνάξαρχος, καὶ Ἱπποκράτης ὁ ἰατρός. ἐπεκλήθη δὲ Σοφία Δημόκριτος, καὶ Γελασῖνος, διὰ τὸ γελᾷν πρὸς τὸ κενόσπουδον τῶν ἀνθρώπων. γνήσια δὲ αὐτοῦ βιβλία εἰσὶ δύο· ὅ, τε μέγας Διάκοσμος· καὶ τὸ περὶ φύσεως κόσμου. ἔγραψε δὲ καὶ Ἐπιστολάς.

Δημόκριτος. [5] Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὐκ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τοσαύτης πόλεως ὑπερεφρόνησεν, οὐκ ἐκ τοῦ τόπου λαβεῖν δόξαν βουλόμενος, ἀλλὰ τῷ τόπῳ δόξαν περιθεῖναι προελόμενος. Ἐλθόντα[6] Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα, καὶ θεασάμενον τὸ γάλα, εἰπεῖν

tempore reſtituit, non amplius ſperanti, ſe pedibus integris uſurum eſſe. Hæc narrat Herodotus hiſtoricus. † Atoſſa, Cyri filia, Darii uxor, tuber in mamma habuit: quod, cum erupiſſet, latius ſerpebat. Et quamdiu quidem id minus erat, rem pudore diſſimulavit, nec ulli indicavit. Cum vero malum creſceret, Democedem accerſivit, eique tuber oſtendit: qui ſe illam ſanaturum pollicitus, obteſtatur, ut ſibi viciſſim gratificetur in eo, quod petere velit. Nihil autem ſe petiturum eſſe, quod turpe ſit. Petiit igitur reditum in Græciam.

Δημοκλείδας. Democlidas. Id eſt, peregrinos & adulteros. Talis enim erat Democles.

Δημοκοπεῖν. Populi gratiam captare. Et ἑλληνοκοπεῖν, Græcorum benevolentiam aucupari. Polybius: *Perſeus vero renovata cum populo Romano amicitia, Græcos ſibi conciliare omnibus modis cœpit.* Dicitur etiam δημοκοπία, inanis gloriæ ſtudium. *Conſules eligunt, Lucium, bellicæ fortitudinis laude celebrem; & Terentium, qui apud populum gratioſus erat.*

Δημόκομπος. Garrulus. Loquax.

Δημοκρατία. Democratia. Reſpublica. Polybius ait, *Rempubl. inſidiatoribus ſublatis, non amplius mercenariis militibus libertatem ſuam ſervare.*

Δημόκριτος. Democritus, Hegeſiſtrati, vel, ut alii tradunt, Athenocriti, vel Damaſippi filius: vixit eodem tempore, quo Socrates Philoſophus, Olympiade LXXVII, vel, ſecundum alios, LXXX. Abderita, Thrax, Philoſophus, & diſcipulus, ut quidam tradunt, Anaxagoræ & Leucippi: quinetiam, ut alii ſcribunt, Magorum & Chaldæorum in Perſia. Adiit enim & Perſas & Indos & Ægyptios, & ſingulorum ſapientiam addidicit. Deinde domum reverſus, cum fratribus Herodoto & Damaſte vixit. Præfuit & Abderitarum Reipubl. qui honor propter ſapientiam ipſi habitus fuit. Diſcipulus ejus illuſtris fuit Metrodorus Chius: cujus viciſſim auditores fuerunt Anaxarchus & Hippocrates medicus. Idem cognominatus fuit Sapientia, & Gelaſinus, i. e. *Riſor*; quod inania hominum ſtudia ridere ſoleret. Germani ejus libri ſunt duo: *Magnus Diacoſmus*; &, *de Natura Mundi.* Scripſit etiam Epiſtolas.

Δημόκριτος. Democritus Abderita non adiit Athenas, ſed tantam urbem contempſit; ut qui non a loco gloriam mutuari, ſed loco gloriam conciliare vellet. † Cum Hippocrates ad Democritum veniſſet, juſſit afferri lac: quod conſpicatus, dixit eſſe capræ nigræ, quæ primum peperiſſet. Hippocra-

---

[1] Ἑλληνικοῖσι ῥήμασι χρεώμενος, καὶ φάρμακα τὰ ἰσχ.] Apud Herodotum rectius legitur, Ἑλληνικοῖσι ἰήμασι χρεώμενος, καὶ ἤπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ πρ.

[2] Δημοκλείδας. ξένους καὶ μοιχ.] Vide Heſych. v. Δημοκλείδαι.

[3] Πολύβιος· Ὁ δὲ Περσεὺς τὴν πρὸς Ῥωμ.] Fragmentum hoc Polybii legitur in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 125. unde id Suidas deprompſit. Vide etiam infra v. Καταγελῶν, & v. Περσεύς.

[4] Ὅτι Πολύβιός φησιν] Lib. XI. cap. XI.

[5] Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης οὐκ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ τοσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Laertio.

[6] Ἐλθόντα Ἱπποκράτην] Conſtructio requirit ἐλθόντος Ἱπποκράτους, ut legitur etiam apud Laertium.

αἰγὸς εἶναι πρωτοτόκου καὶ μελαίνης· καὶ τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ θαυμάσαι τὸν Ἱπποκράτην. ἀλλὰ καὶ τὴν κόρην, τὴν μετὰ Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν, τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀσπάσασθαι οὕτω· Χαῖρε κόρη. τῇ δὲ ἐρχομένῃ, Χαῖρε γύναι. καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. ἤδη δὲ ὑπέργηρων ὄντα πρὸς τῷ καταστρέφειν εἶναι. τὴν οὖν ἀδελφὴν λυπεῖσθαι, ὅτι ἐν τῇ τῶν Θεσμοφορίων ἑορτῇ μέλλει τεθνήξεσθαι, καὶ τῇ Θεῷ τὸ καθῆκον αὐτὴν οὐ ποιῆσαι· τὸν δὲ θαῤῥεῖν εἰπεῖν, καὶ κελεῦσαι αὐτῷ προσφέρειν ἄρτους θερμοὺς ὁσημέραι· τούτους δὴ ταῖς ῥισὶ προσφέρων, διεκράτησεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἑορτήν. ἐπεὶ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι, τρεῖς δὲ ἦσαν, ἀλυπότατα τὸν βίον προήκατο.

Δημόκοινον. δημόσιον. τὸ τοῦ δημοσίου. καὶ [1] δημόκοινος, δημόσιος βασανιστὴς, ἢ ὁ δήμιος.

Δημονιάδης. ὄνομα κύριον.

Δημοποίητος. ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου εἰσποιηθεὶς, καὶ γεγονὼς πολίτης. Περικλῆς γὰρ ὁ Ξανθίππου, [2] νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ [3] ἀμφοῖν ἀστυπολίτην μὴ εἶναι, οὐ κατὰ μακρὸν τοὺς γνησίους ἀποβαλὼν, ἄκων δὲ στένων καὶ λύσας τὸν ἑαυτοῦ νόμον, καὶ ἀσχημονήσας, ἐλεεινὸς ἅμα καὶ μισητὸς ἔτυχεν, ὧν ἠβούλετο. ὅμως γε μὴν ἀντιβολοῦντος καὶ δεκάσαντος τοὺς ἐντεῦθεν ζῶντας, ὀψὲ καὶ μόλις τὸν νόθον οἱ παῖδα ἐκ τῆς Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας ἐποίησε δημοποίητον. Δημοποίητος οὖν, ὁ φύσει ξένος, ὑπὸ τοῦ δήμου δὲ πολίτης γεγονώς.

a populo donaretur. Δημοποίητος igitur eſt, pulo civis factus.

Δῆμος. παρὰ [4] Ἀριστοφάνει ἡ κώμη. ἢ ἡ νῆσος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον.

Ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον ἐς
Τὸν δῆμον ἐλθών.

Δημός. τὸ λίπος.

Δημοῦ [5] βοείου θρίον ἐξωπτημένον.

σκεύασμά τι μετὰ ἐγκεφάλου γινόμενον ἐν τοῖς θρίοις· τουτέστι τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς.

Δημοσθένης, Ἀθηναῖος, υἱὸς Δημοσθένους καὶ Κλεοβούλης, ῥήτωρ, τὸν δῆμον Παιανιεύς· ἐπιμελὴς μᾶλλον, ἢ εὐφυὴς, ὡς Ἕρμιππος ἱστορεῖ. καὶ τὰς ἡδονὰς ἀκόλαστος, ὡς αὐτός φησιν. [6] ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν, Βάταλος ἐκλήθη, ὡς γυναικείᾳ ἐσθῆτι πολλάκις χρησάμενος. [7] Ἀργᾶς δὲ, μετὰ τὸ εἰς ἄνδρας τελέσαι· ὅπερ ἐστὶν ὄνομα ὄφεως. ἐπεθύμησε δὲ ῥητορικῆς, Καλλίστρατον θεασάμενος τὸν ῥήτορα ὑπὲρ Ὠρωπίων λέγοντα. διήκουσε δὲ Ἰσαίου, τοῦ Ἰσοκράτους μαθητοῦ, καὶ τοῖς λόγοις ἐχρῆτο [8] Ζωΐλου τοῦ Ἀμφι-

tes igitur accuratam ejus cognitionem rerum admiratus eſt. Idem puellam, quæ cum Hippocrate venerat, primo die ita ſalutavit: *Salve puella.* Poſtridie vero, *Salve mulier.* Noctu enim ſtuprata fuerat. Idem cum ſenio jam confectus & morti vicinus eſſet, ſororem mœſtam conſpicatus, quod Theſmophoriis obiturus eſſet, & ipſa proinde debitum officium Deæ præſtare non poſſet; eam bono animo eſſe juſſit, & quotidie panes calentes ſibi afferri præcepit: quibus ad nares admotis, vitam ad feſtum uſque produxit. Poſtea vero, cum tres illius feſti dies præteriiſſent, placide & abſque ullo dolore vitam finiit.

Δημόκοινον. Publicum. Quod ad Rempub. pertinet. Item δημόκοινος, publicus tortor, vel carnifex.

Δημονιάδης. Demoniades. Nomen propriū.

Δημοποίητος. Qui a populo in civitatem adſcriptus & civis factus eſt. Pericles enim Xanthippi filius, cum legem tuliſſet, ne quis civis eſſet, niſi qui utroque parente cive natus eſſet, non multo poſt legitimis liberis amiſſis, invitus & dolens legem ſuam ſolvit, & indigna ſe faciens, miſerabiliſque ſimul & inviſus ea impetravit, quæ volebat. Cum enim & humiliter oraſſet & muneribus corrupiſſet eos, qui ex illo quæſtu vivebant, ſero tandem & ægre effecit, ut filius nothus, quem ex Aſpaſia Mileſia ſuſceperat, jure civitatis qui ortu quidem peregrinus eſt, ſed a po-

Δῆμος. Apud Ariſtophanem, vicus, vel oppidum. Vel, inſula. Significat etiam populum Athenienſium. *Sexto nunc anno te alloquor, ut vicum meum adeas.*

Δημός. Pinguedo. Pingue. *Pingue bubulum in folio ficulneo aſſatum.* Erat edulium quoddam, quod cum cerebro parabatur in foliis ficus.

Δημοσθένης. Demoſthenes, Athenienſis, Demoſthenis & Cleobulæ filius, orator, populo Pæanienſis: qui majore diligentia & ſtudio quam ingenii felicitate præditus fuit, ut auctor eſt Hermippus. Idem intemperans & libidinoſus fuit, ut itidem Hermippus tradit. Quare, cum adoleſcens eſſet, Batalus vocatus eſt, quod muliebri veſte ſæpe uteretur. Cum vero ad ætatem virilem perveniſſet, Argas; quod eſt nomen ſerpentis. Ad ſtudium eloquentiæ animum appulit, cum Calliſtratum pro Oropiis dicentem viπολίτου, σοφιστεύοντος ἐν Ἀθήναις, καὶ Πολυκράτους, καὶ Ἀλκιδάμαντος, τοῦ Γοργίου μαθητοῦ, καὶ αὐτοῦ μέντοι Ἰσοκράτους. συνεφιλολόγησε δὲ Αἰσίωνι τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ Θεοπόμπῳ τῷ Χίῳ φιλοσόφῳ. [1] διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ Διαλεκτικοῦ, καὶ Πλάτωνος. ἐτελεύτησε φυγὼν εἰς Καλαυρείαν ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ, διὰ τὸν Μακεδόνα Ἀντίπατρον, προσενεγκάμενος φάρμακον τὸ ἐν τῷ δακτυλίῳ, ἔτη βιώσας δύο καὶ ἑξήκοντα.

---

[1] Δημόκοινος, δημόσιος βασαν.] Ex Harpocratione. Vide etiam Helladium apud Photium pag. 1589.

[2] Νόμον γράψας, τὸν μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπ.] Hujus legis meminit etiam Ælianus *Var. Hiſt.* lib. VI. cap. X. Περικλῆς, στρατηγῶν Ἀθηναίοις, νόμον ἔγραψεν, ἐὰν μὴ τύχῃ τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀστῶν, τούτῳ μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας. Lege ibi & ſequentia. Idem lib. XIII. cap. XXIV. Καὶ Περικλῆς ἔγραψε, μὴ εἶναι Ἀθηναῖον, ὃς μὴ ἀμφοῖν γέγονεν ἀστοῖν. Vide ad utrumque locum eruditiſſimum Perizonium.

[3] Ἐξ ἀμφοῖν ἀστυπολίτην] Scribendum eſſe, ἐξ ἀμφοῖν ἀστοῖν πολίτην, recte monuit Petitus *de Leg. Att.* pag. 138. & ante eum Wolfius.

[4] Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Acharnenſ.* pag. 384. (273. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Δημοῦ βοείου θρίον ἐξωπτ.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 345. (242. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam infra. v. Θρίον.

[6] Ὅθεν καὶ νέος μὲν ὢν Βάταλος ἐκλ.] Æſchines ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. pag. 260. Ἐν παισὶ μὲν γὰρ ὢν (Δημοσθένης) ἐκλήθη δι' αἰσχρουργίαν τινὰ ἢ κιναιδίαν ΒΑΤΑΛΟΣ· ἐκ παίδων δὲ ἀπαλλαττόμενος, ΑΡΓΑΣ ἐκλήθη. Ad hunc locum Suidas reſpexit. Vide etiam ſupra v. Βάταλος.

[7] Ἀργᾶς] Vide ſupra h. v.

[8] Ζωΐλου τοῦ Ἀμφιπολίτου] Eandem rem narrans Plutarchus pro Ζωΐλου ſcribit Ζήθου. Sed mendum in codices Plutarchi irrepſiſſe recte monuit Reineſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 328. quem vide.

Δημοσθένης, ὁ ῥήτωρ, ἀνὴρ ἦν γνῶναί τε καὶ εἰπεῖν, ὅσα ἐνθυμηθείη, δυνατώτατος. ὅθεν καὶ δεινότατος ἔδοξε τῶν καθ' αὑτόν· οἷα δὴ ἱκανώτατος τὸ ἀφανὲς εἰκάσαι, καὶ τὸ γνωσθὲν ἐξηγήσασθαι. καὶ ἐν οἷς ὑπὲρ τῶν κοινῶν λέγειν τι ἢ πράττειν ἐπεχείρησε, καιρῷ μὲν ἐπιτηδείῳ οὐ μάλα ἐχρήσατο ἐς δόξαν τῶν δημαγωγούντων. πλεῖστα δὲ εἷς ἀνὴρ οὗτος τῶν καθ' αὑτὸν Ἀθηναίων καὶ τοῖς Μακεδόνων τυράννοις σὺν παῤῥησίᾳ ἀντειπὼν, παρὰ τοῖσδε ἀδωρότατος ἔδοξεν εἶναι· ὅτε δὴ συνέβαινε τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἷα δὴ τῶν κερδῶν ἐφιεμένους μᾶλλον τοῦ ἐς τὸ κοινὸν λυσιτελοῦντος, ἐξωνηθέντας χρημάτων δόσει, τὸ κατὰ σφᾶς, ὡς ἐδόκουν, ἐν τῷ παραυτίκα, κέρδους τοῦ σφετέρου εἵνεκα, πρὸ τοῦ ἐς τὰ κοινὰ συμφέροντος τίθεσθαι. ὅθεν αὐτῷ καὶ ἐφ' οἷς ὕστερον ἠτιάθη συγγνόντες οἱ Ἀθηναῖοι, κατεδέξαντό τε αὖθις, καὶ ἐς πάντα συμβούλῳ ἐχρήσαντο. καὶ αὐτῷ ἡ τελευτὴ γενναία ἐπιγενομένη μάλιστα, ἐς μεταμέλειαν ἤγαγεν αὐτοὺς οὐκ ἀφανῆ τῶν γνωσθέντων. οὐ πολλῷ γοῦν ὕστερον ἢ ἐξαγγελθῆναι τεθνηκότα Δημοσθένην, μετεγίνωσκον ἐφ' οἷς δέει τῶν Μακεδόνων μᾶλλον, ἢ γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ ἔκριναν, καὶ ἀτέλειάν τε τῷ πρεσβυτάτῳ γένει τοῦ Δημοσθένους ψηφίζονται, καὶ χαλκοῦν στῆναι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ, καὶ ἐλεγεῖον τῇ βάσει τοῦ ἀνδριάντος ἐπέγραψαν·

Εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες, εἶχες,
Οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

diſſet. Audivit Iſæum, Iſocratis diſcipulum; uſuſque eſt orationibus Zoili Amphipolitæ, qui Athenis eloquentiam docuit, itemque Polycratis, & Alcidamantis, Gorgiæ diſcipuli, & ipſius Iſocratis. In eloquentiæ ſtudio ſocios habuit Æſionem Athenienſem, & Theopompum Chium philoſophum. Præterea audivit Eubulidem Dialecticum, & Platonem. Deceſſit in Calabria, quo metu Antipatri Regis Macedoniæ [Athenis] fugerat, hauſto in æde Neptuni veneno, quod in annulo circumferebat; poſtquam vixiſſet annos LXII.

Δημοσθένης. Demoſthenes, orator, vir fuit & judicio ſingulari, & in dicendis iis, quæ animo cogitaſſet, eloquentia ſumma præditus. Quare etiam omnium ætatis ſuæ oratorum præſtantiſſimus habitus eſt, cum & in rebus obſcuris conjectura aſſequendis mire ſagax, & in exponendis iis, quæ mente teneret, admodum facundus eſſet. Alieno autem tempore & eloquentiam & operam ſuam Reip. navare cœpit, quoniam tunc oratorum ſiniſtra erat apud populum fama. Cæterum, unus hic vir omnium Athenienſium maxime Macedonum Regibus dicendi libertate reſtitit, nec ulla ab iis munera accepiſſe viſus eſt: cum reliquarum tunc civitatum oratores, lucri ſui majorem habentes rationem quam publicæ utilitatis, largitione pecuniæ corrupti, ut rei privatæ (ſic enim putabant) in præſens conſulerent, emolumentum proprium Reipubl. commodo præferrent. Quamobrem Athenienſes illis etiam delictis, quorum poſtea accuſatus fuit, ignoverunt, eumque ab exilio revocarunt, & conſiliis ejus in omnibus uſi fuerunt. Poſtea mors ejus, quam generoſo & virili animo ſibi conſciverat, effecit, ut eos decretorum ſuorum non obſcure pœniteret. Paulo enim poſt allatum de morte ejus nuntium pœnituit eos ſententiæ, quam metu Macedonum potius, quam ſuo judicio & pro meritis viri tulerant: eamque ob cauſam natu maximo filiorum Demoſthenis immunitatem decreverunt, & ipſi ſtatuam in foro erigendam cenſuerunt, his verbis baſi inſcriptis: *Si pares animo vires, Demoſthenes, habuiſſes; nunquam Macedones armis Græciam ſubjugaſſent.*

Δημοσθένης, μαχαιροποιὸς, Παιανιεύς· οὗ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ. ὀρφανὸς καταλειφθεὶς, ἐπιτρόπους ἔσχε τρεῖς, Ἄφοβον, Δημοφῶντα, Θηριππίδην. ὧν [2] ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσίας, αὐτὸς αὑτὸν ἐνεχείρισε διδασκάλῳ Ἰσαίῳ. φιλόπονος δὲ οὕτως ἦν, ὥστε φασὶν ἑαυτὸν οἴκοι καθείρξαντα, ἑαυτοῦ ξυρῆσαι τῆς κεφαλῆς μέρος, ἵνα μήτε προΐοι, μήτε δέχοιτό τινα. παιδευθεὶς δὲ εἷλε τῆς ἐπιτροπῆς τοὺς ἐπιτρόπους. σοφιστεύειν βουληθεὶς ἀπέστη, διαβληθεὶς ἐπὶ Μόσχῳ μειρακίῳ τῶν εὐγενῶν. λογογραφεῖν δὲ ἀρξάμενος, διεβλήθη πάλιν, ὡς ἐναντίους λόγους ἐκδοὺς Ἀπολλοδώρῳ καὶ Φορμίωνι. καὶ τούτου οὖν ἀποστὰς, ἤρξατο πο-

Δημοσθένης. Demoſthenes, gladiorum faber, Pæanienſis, cujus filius fuit Demoſthenes orator. Hic pupillus a patre relictus tres habuit tutores, Aphobum, Demophontem, & Theripidem: qui cum & ipſum & patrimonium ejus negligerent, ipſe ſe Iſæo erudiendum tradidit. Idem adeo ſtudioſus fuit, ut domi ſe concluderet, capitiſque partem raderet, ne in publicum prodiret, nec quenquam ad ſe admitteret. Literis inſtitutus tutores male adminiſtratæ tutelæ reos peregit. Rhetoricam docere cum vellet, inſtituto illi renuntiavit, ſiniſtro rumore ob Moſchum nobilem adoleſcentem de eo ſparſo.

---

[1] Διηκροάσατο δὲ καὶ Εὐβουλίδου τοῦ Διαλ.] Idem teſtantur Laertius lib. II. Segm. CVIII. & Apulejus in *Apologia.* Poſterioris verba hæc ſunt: *Ita ille ſummus orator cum a Platone Philoſopho facundiam hauſiſſet, ab Eubulide Dialectico argumentationes edidiciſſet,* &c.

[2] Ὧν ἀμελούντων αὐτοῦ καὶ τῆς οὐσ.] Hinc cum ad ætatem adultam perveniſſet Demoſthenes, dicam tutoribus ſuis ſcripſit: quo nomine eum reprehendit Æſchines ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. 206.

λιτεύεσθαι. τραυλὸς δὲ ὤν, καὶ τὸν ὦμον ἀπρεπῶς ἐκίνει, καὶ τὴν ἀκοὴν ἀσθενής, καὶ τὸ πνεῦμα οὐ διαρκής· ἅπερ ἀσκήσει διωρθώσατο. τήν τε ὑπόκρισιν οὐκ ὢν ἄκρος, ὑπ' Ἀνδρονίκῳ καὶ ταύτην ἐξήσκησεν. ἐχορήγησε δὲ, καὶ ἐτριηράρχησε, καὶ αἰχμαλώτους ἐλύσατο, καὶ θυγατέρας συνεξέδωκεν. ὅτε δὲ ἐχορήγει, [1] τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου, τρισχιλίαις, ὥς φασιν, ἐπείσθη. καὶ Δημαίνετον ἀνεψιὸν γραψάμενος τραύματος, ὥς φασι, διελύσατο. αἰτησάμενος δὲ Χαβρίου τοῦ στρατηγοῦ γυναῖκα, Χαβρίου τελευτήσαντος, Κτησίππου θυγατέρα ἔγημεν. ἐπολιτεύσατο δὲ κατὰ Φίλιππον· οὗ Θηβαίοις ἐπιόντος, πείθει συμμαχῆσαι· καὶ κατὰ Χαιρώνειαν ἡττῶνται, χιλίων ἀποθανόντων, καὶ μ', καὶ δισχιλίων αἰχμαλώτων. ἀγαπητὴν δὲ ἔχων θυγατέρα, τελευτήσασαν ἐπένθησε· καὶ ἑβδομαίου τοῦ πάθους ὄντος, ἀγγελθέντος ἀνῃρῆσθαι Φίλιππον ὑπὸ Παυσανίου, μετημφιάσατο, καὶ τοῖς Θεοῖς ἔθυσεν. ἐπολιτεύσατο δὲ καὶ κατὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. οὗ Ἅρπαλος πολλὰ νοσφισάμενος χρήματα, ὡς Ἀθηναίους κατέφυγεν· ὧν καὶ Δημοσθένης εἰληφέναι μέρος ἔδοξε. καὶ ἔφυγεν εἰς Τροιζῆνα. Ἀλεξάνδρου δὲ ἐν Βαβυλῶνι τελευτήσαντος, ὁ Δημοσθένης κατῆλθε κληθείς. Ἀντίπατρος δὲ ἄρξας τῶν Ἑλλήνων, [2] πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας. ἐκδόντων Ἀθηναίων, ὁ Δημοσθένης εἰς Καλαβρίαν ἔφυγεν. Ἀρχίας δὲ ὁ ὑποκριτὴς ἀποσταλεὶς ἐπ' αὐτὸν ὑπ' Ἀντιπάτρου, βίᾳ ἀποσπᾷ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ποσειδῶνος, ὃ ἦν ἄσυλον. ὁ δὲ ὑπὸ τῇ σφραγῖδι φάρμακον ἔχων, μυζήσας ἀπέθανε.

Poſt, orationes ſcribere aggreſſus, cum & tunc male audire cœpiſſet, quaſi Apollodoro & Phormioni contrarias orationes edidiſſet, eo etiam ſtudio relicto Rempubl. capeſſivit. Quamvis autem eſſet balbus, humerumque indecore moveret, & minus acute audiret, & ſpiritus eum dicentem cito deficeret: ea tamen omnia exercitatione correxit. Cum etiam actionem & pronuntiationem haberet non optimam, eam quoque exercuit, Andronico uſus magiſtro. Fuit etiam choragus & trierarcha, & captivos redemit, & aliorum filias, cum elocarentur, dote inſtruxit. Cum choragus eſſet, a Midia verberatus, ter mille drachmis, ut ajunt, placatus fuit. Cum Demæneto item conſobrino, quem vulneris inflicti accuſaverat, in gratiam rediit. Idem cum Chabriæ ducis uxorem ambiiſſet, eo mortuo, Cteſippi filiam duxit. Rempubl. geſſit ſub Philippo: quo Thebanis bellum inferente, auctor Athenienſibus fuit, ut Thebanis opem ferrent. Iis igitur ad Chæroneam victis mille & XL interfecti, & bis mille capti fuerunt. Filiam habuit unicam: quam defunctam lugens, ſeptimo poſt obitum ejus die, cum nuntiatum eſſet, Philippum a Pauſania cæſum eſſe, veſte mutata Diis ſacrificavit. In gerenda republica adverſatus eſt etiam Alexandro Philippi filio; cui cum Harpalus magnam pecuniæ ſummam ſurripuiſſet, ad Athenienſes confugit. Hujus pecuniæ partem Demoſthenes quoque accepiſſe putabatur: qui proinde cum Trœzenem exulatum abiiſſet, in patriam revocatus eſt, Alexandro Babylone mortuo. Poſtea Antipater, cum in Græcia regnare cœpiſſet, legatos miſit ad depoſcendos x oratores. Quos cum Athenienſes dedidiſſent, Demoſthenes in Calabriam fugit: ad quem comprehendendum Archias hiſtrio ab Antipatro miſſus eſt; qui eum ex æde Neptuni vi abſtraxit, quamvis ibi ſupplices violare ob religionem loci nefas haberetur. Ille vero veneno, quod in annulo circumferebat, exſucto obiit.

Δημοσθένης Θρᾷξ. οὗτος ἔγραψε μετάφρασιν Ἰλιάδος πεζῷ λόγῳ. Ἐπιτομὴν [3] Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου. Περὶ διθυραμβοποιῶν. Μετάφρασιν εἰς τὴν Ἡσιόδου Θεογονίαν.

Δημοσιεύω. δωρεὰν ἐργάζομαι. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.

οἱ γὰρ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ, καὶ δημόσιοι, προῖκα ἐθεράπευον. οἷον, οὐ κοινῇ ἐσπεισάμην, ἀλλ' ἐμαυτῷ, καὶ μόνῳ, καὶ ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμί σοι.

Δημόσιον. τὸ τοῦ δήμου.

Δημόσιος. [5] Δημοσίους ἔλεγον τοὺς τῆς πόλεως δούλους. [6] Ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν· ἀλλ' οὐ τὰ δημόσια τῆς βασιλείας κτήματα. διὸ τὰς ἐξ ἀνάγκης καὶ μεθ' ὕβρεως εἰσπράξεις ὥσπερ τυραννικὰς ἀ-

Δημοσθένης. Demoſthenes Thrax. Hic ſcripſit metaphraſin Iliadis, oratione ſoluta. Epitomen Damageti Heracleotæ. De poetis Dithyrambicis. Metaphraſin Theogoniæ Heſiodeæ.

Δημοσιεύω. Operam meam gratis alicui navo, [tanquam publicus miniſter vel medicus.] Ariſtophanes: *Sed o miſer, non ſum publicus miniſter,* [*ut gratis operam tibi navem.*] Medici enim publice electi ægrotos gratis curabant. Senſus igitur eſt: Non omnibus, ſed mihi ſoli fœdus pepigi, cujus proinde gratis te participem non faciam.

Δημόσιον. Quod ad populum pertinet. Publicum.

Δημόσιος. Publicus. Δημοσίους vocabant ſervos publicos. †*Regnum poſſidetur a Republica: non autem Reſp. a regno. Quamobrem violentæ & ſuperbæ exactiones odio dignæ ſunt, ut quæ a tyrannica regni licentia* κολασίας μισεῖν δεῖ· τὰς δὲ σὺν λόγῳ καὶ φιλανθρωπίᾳ τὴν εἰσφορῶν ἀπαιτήσεις ὥσπερ κηδεμονίας τιμᾶν.

---

[1] Τυπτηθεὶς ὑπὸ Μειδίου] Hac de cauſa Demoſthenes orationem contra Midiam ſcripſit, quæ hodie adhuc exſtat.

[2] Πέμψας ἐξαιτεῖ τοὺς δέκα ῥήτορας] Vide quæ diximus ſupra ad v. Ἀντίπατρος.

[3] Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου. Περὶ διθυρ.] Pearſonius teſtatur, ſe in codice quodam MS. locum hunc abſque diſtinctione ſic ſcriptum reperiſſe, Δαμαγήτου τοῦ Ἡρακλεώτου περὶ διθυρ. Ejus ergo codicis ſi ſequenda eſt auctoritas, Damagetus Heracleota de poetis Dithyrambicis ſcripſerit, idque opus Demoſthenes Thrax in compendium redegerit: quod mihi admodum fit veriſimile.

[4] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 420. (301. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Δημοσίους ἔλεγον τοὺς τῆς πόλεως δ.] Ex Harpocratione.

[6] Ἡ βασιλεία κτῆμα τῶν κοινῶν· ἀλλ' οὐ τὰ δημ.] Totum hoc fragmentum αὐτολεξεὶ etiam legitur ſupra v. Βασιλεία.

Δημοσίων πραγμάτων διοικητής. οἷον φροντιστὴς χορηγίας, τριηραρχίας, καὶ τῶν τοιούτων. ἰδίως δὲ, οἷον εἰ ἀδικοῖτό τις καὶ δικάζοιτο πρός τινα, αὐτὸς ἐφρόντιζεν. [1] ἀπεχθάνη δὲ, διότι ἀλλοτρίοις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες μισοῦνται.

Δημοσιώνης. εὐτελής. Οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον· οὗτος δὲ δοκῶν εἶναι δημοσιώνης, παρεθεωρεῖτο.

Δημοτελῆ. δημοσίαν. [2] Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερὰ διέφερον ἀλλήλων, καὶ τῶν ὀργεωνικῶν, καὶ τῶν γενικῶν.

Δημοτελῶς. παντὶ τῷ δήμῳ.

Δημοτευόμενος. μετὰ τῶν δημοτῶν. Φησὶ Δημοσθένης.

Δημοτεύεσθαι. [3] ἔστι τὸ τοῦδε τινὸς δήμου κοινωνεῖν, καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ.

Δημότης. πολίτης.

Δημοτικά. τὰ τοῖς πολλοῖς ἐμπρέποντα.

Ὁ [4] δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους·
Ὁρᾶτε μέν με σωτηρίας δεόμενον.

Δημοῦσθαι. δημοκοπεῖν. καὶ [5] ἀντιπαίζειν.

Δημοφάνης. ὄνομα κύριον.

Δημόφιλος, [6] Ἐπίσκοπος Κωνσταντίνου πόλεως, ἄνθρωπος [7] ἦν, οἷος ἐμπεσὼν ὁμοῦ σύμπαντα φύρειν ἀκόσμῳ φορᾷ, καθάπερ ἄτακτος χειμάῤῥους, πολὺν ἐν τοῖς λόγοις τὸν συρφετὸν ἄγων, ὡς εἴσεταί τις ἐκ γοῦν τῆς ἐν τοῖς ἔτι σωζομένοις ὑπομνήμασιν αὐτοῦ γεγονυίας δημηγορίας, ἔνθα καὶ μᾶλλον εἰκὸς ἦν ἀσφαλείας αὐτὸν φροντίδα θέσθαι τινὰ, ὡς ἐγγράφοις [8] μνήμαις ἀναλαμβανομένων τῶν λεγομένων. ἐν τούτοις γοῦν ἄλλα τε πολλὰ διείλεκται ἄναρθρα, διαῤῥήδην τε ἐν τοῖς περὶ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ λόγοις. Φησὶ γάρ· Υἱὸς μὲν Πατρὸς θελήσει γεγέννηται μόνου, ἀχρόνως, ἀμεσιτεύτως, ἵνα διάκονος γένηται καὶ ὑπηρέτης βουλημάτων τοῦ Πατρός. [9] ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων Θεὸς, ἃ ἔμελλε πράττειν, ἀδύνατα ἦν τῆς ἀκρατήτου τάξεως τοῦ μέλλοντος αὐτὰ ποιεῖν Θεοῦ ἐν τῷ γενέσθαι μέλλοντα. ἢ γὰρ ἔδει αὐτὰ πάντα Θεοὺς γενέσθαι πρὸς ἀξίαν τοῦ ποιοῦντος, καὶ ἐκ τούτων ἔμελλον εἶναι Θεοί· ἢ ἔδει αὐτὰ γενόμενα λύεσθαι, ὥσπερ κηρὸν πυρὶ θερμῷ προσαγόμενον. γέγονε μὲν οὖν μεσίτης τῶν τε ἐσομένων, καὶ τοῦ γεγεννηκότος αὐτὸν Θεοῦ, ὁ Υἱὸς, ἵνα

proficiſcuntur. At principi, qui tributa moderate & humaniter imperat, tanquam patri patriæ cum debito honore parendum eſt.

Δημοσίων πραγμ. Qui publicas res adminiſtrat; veluti choragus, trierarcha, & ſimiles. Peculiariter vero, ſi quis eum, a quo injuria affectus fuerat, in jus vocaret, is ejus rei curam gerebat. Inviſus autem erat, quoniam qui aliena negotia curant, odio haberi ſolent.

Δημοσιώνης. [Publicanus.] Homo contemptus. *Alii quidem cum honore excipiebantur: ſed iſte, quod publicanus eſſe videretur, contemnebatur.*

Δημοτελῆ. Publicam. Sacra publica & popularia tum inter ſeſe, tum ab orgeonicis & gentilitiis differebant.

Δημοτελῶς. Publice. Publicis impenſis.

Δημοτευόμενος. Qui cum popularibus verſatur. Sic Demoſthenes.

Δημοτεύεσθαι. Populo alicui accenſeri, & ab eo nuncupari.

Δημότης. Popularis. Civis.

Δημοτικά. Popularia. Quæ populo jucunda ſunt. *Ille vero verbis maxime popularibus uſus eſt: Videtis me ſalutis egentem?*

Δημοῦσθαι. Gratiā populi aucupari. Et, ludere.

Δημοφάνης. Demophanes. Nomen proprium.

Δημόφιλος. Demophilus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, vir fuit, qui inconſiderato & temerario impetu ruens, omnia miſceret, & rapidi vagique torrentis inſtar plurimum luti & ſordium in ſermonibus ſuis veheret; ut quivis facile deprehendet ex [prima,] quā habuit, concione, in commentariis ejus adhuc exſtante: qua quidem in concione veriſimile eſt eum accuratiorem ac diligentiorem fuiſſe, quippe cum hujuſmodi ſermones a notariis excipi ſoleant. In iis igitur commentariis multa differit confuſa atque indiſtincta, & de Patre ac Filio loquens diſertis verbis ita pronuntiat: Filius ſolius Patris voluntate genitus eſt, ſine tempore, ac ſine medio, ut juſſorum Patris miniſter ſit ac famulus. Prævidebat enim Deus, ea, quæ facturus erat, non poſſe conſiſtere, quippe quæ puri ac impermixti ordinis futura eſſent, perinde ac ipſe Deus, qui ea fecerat. Nam prorſus neceſſe erat, ut vel omnia Dii eſſent, juxta dignitatem ejus, qui illa condiderat: ex quo eventurum erat, ut omnia Dii eſſent: vel certe neceſſe erat, ut, poſtquam facta fuerant, συντάξας ἑαυτὸν καὶ συγκαταβαίνων τοῖς γινομένοις, ἀποτελέσῃ τὸ βούλημα τοῦ πατρὸς, καὶ μεσίτης γένηται τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡμῶν, τῶν δι' αὐτοῦ γενομένων. ἐλάνθανε δὲ διὰ τούτων τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων ἀσθένειαν καὶ βασκανίαν καταψευδόμενος, καὶ τὸν Υἱὸν πάντων τῶν κτισμάτων ἀποφαίνων καταδεέστερον. ὁ μὲν γὰρ ἀσθενὴς ἂν ἦν κατὰ Δημόφιλον, εἰ βουληθεὶς, ἔπειτα ἀπόρως εἶχε τοῖς πᾶσι τὸ εἶναι δωρήσασθαι. Φθόνου δ' οὐκ ἀπήλλακτο ἂν, εἰ ἐξὸν αὐτῷ Θεοὺς τὰ πάντα ποιεῖν, ὁ δὲ ἐφαίνετο μηχανώμενος, ὅπως μὴ ταύτης αὐτῷ τύχῃ τὰ γενησόμενα τῆς ἀξίας. τοῦ δέ γ' αὖ παιδὸς οὐκ ἦν τῶν κτισμάτων οὐδὲν, ὃ μὴ ἄμεινον ὑπάρχειν ἐδείχθη ἂν, εἴπερ γε μὴ δι' ἑαυτὸν ἐκεῖνον ἔτυχε γεγονὼς, ἀλλὰ διὰ σκοπὸν καὶ χρείαν τῆς τούτων γενέσεως. ἅπαν γέ τοι τὸ δι' ἑτέρων γινόμενον χρείαν, ἔλαττον ὑπάρχειν ἐκείνων ἀνάγκη, δι' ἃ τοῦ εἶναι τυγχάνει. καὶ ἄλλα δὲ ἐληρώδει πολλά.

---

[1] Ἀπεχθάνη] Senſus & conſtructio requirunt, ut ſcribatur ἀπηχθάνετο.

[2] Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερὰ διέφ.] Ex Harpocratione. Docte Heſychius: Δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱερά. (Sic enim apud eum ſcribendum eſt) καὶ δημοτελῆ μὲν, εἰς ἃ θύματα δίδωσιν ἡ πόλις. δημοτικὰ δὲ, εἰς ἃ οἱ δῆμοι.

[3] Δημοτεύεσθαι. ἔστι τὸ τοῦδε τινὸς δήμου κοιν.] Ex Harpocratione.

[4] Ὁ δὲ ἔλεξε δημοτικωτάτους λ.] Metrum hujus fragmenti prorſus eſt ſolutum & turbatum, quod ex Ariſtoph. *Ecclеſ.* pag. 736. unde id Suidas depromſit, ſic in integrum reſtituendum eſt:
Κᾄπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας.

[5] Ἀντιπαίζειν] Sic habent omnes Editt. ſed male. Scribendum enim eſt, ἀντὶ τοῦ παίζειν. Grammatici enim τὸ δημοῦσθαι etiam interpretantur παίζειν, ut vel ex Heſychio conſtat.

[6] Δημόφιλος, Ἐπίσκοπος Κωνσταντ.] Integrum hunc locum de Demophilo ex Philoſtorgio deſcriptum eſſe ſuſpicatur Valeſius, qui proinde eum inter fragmenta Philoſtorgiana refert.

[7] Ἄνθρωπος ἦν] Hæ duæ voces a prioribus Editt. abſunt, quas ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. Eaſdem etiam agnoſcit codex Vatic. teſte Pearſonio; nec prætermiſit eas Suidas infra v. Οἷον, ubi locus hic repetitur.

[8] Μνήμαις] Abeſt a prioribus Editt. ſed legitur in 2 MSS. Pariſ.

[9] Ἐπειδὴ γὰρ ὁ προγινώσκων Θεὸς, ἃ ἔμελλε πρ.] Lego cum Porto, ἐπειδὴ γὰρ ἃ ὁ προγ. Θεὸς ἔμελλε πρ. Aliter enim conſtructio hujus loci erit manca & mutila.

ſtatim diſſolverentur, perinde ac cera ardentiſſimo igni admota. Idcirco Filius inter creaturas, quæ condendæ erant, & inter Patrem, ex quo genitus erat, medius exſtitit: ut is ſeſe demittens, ſeque adjungens & ſocians iis, quæ creanda erant, voluntatem Patris adimpleret, eſſetque mediator inter Deum atque inter nos, qui per illum facti ſumus. Sed non animadvertit Demophilus, ſe his verbis ſummo omnium Deo infirmitatem & invidiam falſo affingere, & Filium deterioris conditionis facere, quam reliquas omnes creaturas. Nam Pater quidem infirmus fuerit ſecundum Demophili ſententiam, quippe qui, cum voluiſſet cunctis eſſentiam largiri, id poſtea perficere non potuerit. Ab invidia autem nequaquam alienus fuerit, ſi, cum ipſi liceret cunctas creaturas Deos efficere, ipſe ſtudioſe cavit, ne creaturæ ejuſdem cum ipſo conditionis ac dignitatis eſſent. Jam vero Filio nulla eſt creatura quæ non potior ac beatior jure merito eſſe videatur: ſi quidem ille non propter ſemetipſum, ſed ob contemplationem atque uſum creaturarum factus fuerit. Quicquid enim ob aliorum utilitatem fit, inferius ſit neceſſe eſt iis, quorum cauſa factum eſt. Multa quoque alia hujuſmodi proferebat deliria.

Δημοφῶν. ὄνομα κύριον.

Δημοχάρης. ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους. [1] περὶ οὗ Τίμαιός φησιν, [2] ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος· οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον [3] τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν· ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα, καὶ [4] Φιλαινίδος, καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων. Πολύβιος δὲ λέγει πρὸς Τίμαιον· Ταύτην δὲ τὴν λοιδορίαν καὶ τὰς ἐμφάσεις οὐχ οἷον ἄν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν [5] ἀπὸ τέγους ἄχρι τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς. [6] οὐδ' ἵνα πιστὸς φανῇ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τἀνδρὸς, [7] κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον. ἠξιώθη δὲ ὁ Δημοχάρης καὶ στρατηγίας παρ' Ἀθηναίοις, καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν, ὧν οὐδὲν αὐτῷ συνεξέδραμε, τοιαύταις ἀτυχίαις παλαίοντι.

Δημοφῶν. Demophon. Nomen proprium.

Δημοχάρης. Demochares, Demoſthenis ex ſorore nepos. Hunc Timæus ſcribit ſuperioribus corporis partibus impudicum fuiſſe, neque dignum, qui ignem ſacrum flatu accenderet: eundemque Botryis ac Philænidis aliorumque hujuſmodi laſciviæ ſcriptorum commentarios obſcœnitate ſua ſuperaſſe. Timæo vero Polybius ita reſpondet: *Iſtud vero convitium atque eam turpitudinem non ſolum nemo paulo humanior protulerit, ſed ne ullus quidem ex iis, qui in fornice quæſtum corpore faciunt. Hic deinde ut obſcœnis ſuis atque impudentibus maledictis fidem adſtrueret, mendacium quoque adverſus eundem virum confinxit, Comico quodam abſque nomine teſte advocato. At vero Demochares hic non ſolum prætura, ſed etiam cæteris honoribus ab Athenienſibus ornatus eſt; quod profecto non adeptus eſſet, ſi hujuſmodi probris contaminatus fuiſſet.*

Δημώ. ὄνομα κύριον. Ἐξένισεν [8] ἡ Βαβὼ τὴν Δημώ. Δημῷ δὲ, τῷ λίπει.

Δημωδέστερος. ἀσχημονέστερος. διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον, διὰ τὸν δῆμον.

Δημώναξ. ὄνομα κύριον.

Δημωφελής. δῆμον ὠφελῶν.

Δήν. ἐπίρρημα. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δημώ. Demo. Nomen proprium. Babo Cererem hoſpitio excepit. Δημῷ vero, pinguedine.

Δημωδέστερος. Inhoneſtior. Turpior. Ideo, quod in omnium conſpectu fiat, & vidente populo.

Δημώναξ. Demonax. Nomen proprium.

Δημωφελής. Qui populo prodeſt.

Δήν. Adverbium. Diu. Ad multum tempus.

---

[1] Περὶ οὗ Τίμαιός φησιν, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur in Excerptis Polybii a Valeſio editis, pag. 53. unde ea Suidas deſcripſit.

[2] Ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σ.] Intelligit τὸ τῷ στόματι μολύνεσθαι; quam obſcœnitatem Græci vulgo vocant αἰσχρουργίαν, vel ἀρρητοποιΐαν: cujus infamia præter alios etiam Ariſtyllus olim flagrabat. Vide ſupra h. v.

[3] Τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν] Vide infra v. Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ φυσ.

[4] Φιλαινίδος] Inter ſcriptores obſcœnos celebre eſt nomen Philænidis, quæ olim de ſchemis Venereis ſcripſerat; uti etiam Elephantis & Aſtyanaſſa, teſte Suida ſupra v. Ἀστυάνασσα. Philænidem tamen ab hoc probro vindicat Æſchrion apud Athenæum lib. VIII. quem vide.

[5] Ἀπὸ τέγους] Sic ex 2 MSS. Pariſ. reſcripſi, cum antea peſſime legeretur, ἀπὸ τέλους. Significat autem τέγος lupanar, ſive cellam, in qua mulieres impudicæ proſtant: & αἱ ἐπὶ τέγους προεστῶσαι vocantur meretrices. Euſtathius ad Il. I. pag. 741. 28. Ἀντιφάνης κασωρῖτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν. i. e. meretricem, quæ in lupanari proſtat. Suidas infra: Κασαλβάδες. ἑταῖραι. τουτέστιν αἱ ἐπὶ τέγους καὶ οἰκήματος προεστῶσαι γυναῖκες. Euſebius *Hiſtor. Eccleſ.* lib. II. cap. XIII. fœminam, quæ corpore quæſtum fecerat, & publice in lupanari proſtiterat, ἐπὶ τέγους σταθεῖσαν vocat. Vide ibi Valeſium.

[6] Οὐδ' ἵνα] Legendum eſt, ὁ δ' ἵνα.

[7] Κωμικόν τινα μάρτυρα] Comicus hic eſt Democlides, ut diſcimus ex iis, quæ leguntur apud Suidam infra, v. Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ φ.

[8] Ἐξένισεν ἡ Βαβὼ τὴν Δημώ] Locum hunc emendavimus & illuſtravimus ſupra v. Βαβώ, ante v. Βάψαι: quo Lectorem remittimus.

Δηνάριον. εἶδος ἀργυρίου, [1] ὁλοκοτίνου ἴσην ἔχον ἰσχύν.

Δηναδίπτρα. κατὰ Ῥωμαίους δωρεὰ βασιλικὴ, στρατιώταις διδομένη.

Δηναιόν. τὸ ἐνιαύσιον. τὸ μακροχρόνιον. καὶ δηναιὸν, ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηνέον. τὸ βούλευμα.

Δήομεν, εὑρήσομεν.

Δηοῦν. πολεμεῖν. πορθεῖν. Δηίουν δὲ, διέκοπτον, ἐτίτρωσκον.

Δηώ. Δηοῦς κλίνεται. ἡ Δημήτηρ.

Δηώσας. πραιδεύσας. ἀνελών. κατεκτονώς.

Δήπου. ὡς δή.

Δήπουθεν. δηλονότι. ἢ ἔκ τινος τόπου. Καὶ χρὴ πείθεσθαι δήπουθεν. † Καὶ τὴν σχολὴν δήπουθεν ἐκείνην ἐπαινῶν.

Δηριάασθον.

Δηριγευόμενος.[2] ὀφικευόμενος. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ῥωμαϊκή.

Δῆρις, δήρεως, δήρει. καὶ δῆριν, μάχην, ἢ φιλονεικίαν. ἐν Ἐπιγράμμασι·

> Μέλλον ἄρα στυγερὰν κἀγώ ποτε δῆριν Ἄρηϊ
> Ἐκπρολιποῦσα, χορῶν παρθενίων ἀΐειν.

Καὶ αὖθις·

> Φεῦγε[3] Λάκων ποτὲ δῆριν, ὑπαντιάσασα δὲ μάτηρ.

Δηρόν. ἐπιπολύ.

Δήσαντες. δεσμεύσαντες.

Δῆτα. οὕτως.

Δηφενσίων. ὁ ἔκδικος χάρτης. καὶ Δηφένσωρ, ὁ ἔκδικος.

Δήφηλα. πόλις παρὰ Ἰωσήπῳ.

Δί. ἐπέκτασις.

Δία. τὸν Δία. Δῖα δὲ ἡ ἔνδοξος. καὶ δῖος, ὁ ἔνδοξος.

Διαβάλλεται.[4] χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπατᾷν. Ἄρχιππος·

> Τὸν γὰρ γέροντα διαβαλοῦμεν τήμερον.

Διαβάλλεταί σ᾽ ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σύ.

Διαβάλλειν. τὸ ἐξαπατᾷν καὶ παραλογίζεσθαι. Θουκυδίδης ά, καὶ Κράτης. καὶ διαβάλλειν τὸ πέλαγος, τὸ διαπερᾷν. Ἐντεῦθεν ἐνόει διαβάλλειν τὸ ἐν μέσῳ πέλαγος, καὶ λῃστεύειν τὰς νήσους. καὶ Ἀῤῥιανός· Αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὦξον ποταμόν. ἀντὶ τοῦ περᾷν. καὶ διαβάλλω, αἰτιατικῇ. Διαβάλλει τὸν ἀεὶ προτετιμημένον.

Διαβάσης. ἐπελθούσης. Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως ἐπ᾽ αὐτοὺς διαβάσης.

Δηνάριον. Denarius. Genus nummi, holocotino parem habens valorem.

Δηναδίπτρα. Donativum, ſive donum, quod Imperator militibus dabat.

Δηναιόν. Annuum. Diuturnum. Item δηναιὸν, [adverbium,] diu.

Δηνέον. Conſilium.

Δήομεν. Inveniemus.

Δηοῦν. Bellum inferre. Vaſtare. Δηίουν vero, diſſecabant, vulnerabant.

Δηώ. In genitivo Δηοῦς. Ceres.

Δηώσας. Prædatus. Populatus. Qui interfecit.

Δήπου. Utique. Certe.

Δήπουθεν. Videlicet. Scilicet. Utique. Vel, ex aliquo loco. *Et parere utique oportet.* † *Et illud otium ſcilicet laudans.*

Δηριάασθον. Contenditis. Dimicatis.

Δηριγευόμενος. Qui in pompis præcedit. Dux pompæ. Eſt vox Latina.

Δῆρις. Pugna. Declinatur δήρεως, δήρει. Et δῆριν, pugnam, prœlium. In Epigrammate: *Et ego aliquando, inviſo bello Marti relicto, choros virgineos auditura eram.* Et iterum: *Lacon olim ex prœlio fugiens, a matre obviam ipſi veniente [occiſus eſt.]*

Δηρόν. Diu. Ad multum tempus.

Δήσαντες. Qui ligarunt.

Δῆτα. Sic. Ita.

Δηφενσίων. Defenſio. Et δηφένσωρ, defenſor.

Δήφηλα. Dephela. Urbs apud Joſephum.

Δί. Eſt ſyllaba, quæ vocibus quibuſdam in fine addi ſolet.

Δία. Jovem. Δῖα vero, [cum circumflexo,] illuſtris. Et δῖος, [genere maſculino,] illuſtris, clarus, divinus.

Διαβάλλεται. Hoc verbo ſcriptores etiam utuntur pro decipere. Archippus: *Senem enim decipiemus hodie.* † *Decipit te patruus, o miſer.*

Διαβάλλειν. Decipere. Fallere. Thucydides lib. 1. & Crates. Et διαβάλλειν τὸ πέλαγος, mare trajicere. *Hinc mare, quod erat in medio, trajicere, & inſulas latrociniis infeſtare ſtatuerat.* Et Arrianus· *Ille vero Alexandro, navem prætoriam gubernanti, & Oxum trajicere volenti, [reſtitit.]* Et διαβάλλω, accuſativo jungitur. Criminor. Accuſo. *Semper criminatur eum, qui ipſi præfertur.*

Διαβάσης. Trajiciente. *Cum exercitus Romanus fluvium trajeciſſet, ut eos invaderet.*

---

[1] Ὁλοκοτίνου] De hac voce vide Dufrenium in Gloſſario Græco.

[2] Δηριγευόμενος] Sic recte habet codex Vatic. teſte Pearſonio: cujus loco in prioribus Editt. legitur δηριγούμενος. Meurſius in Gloſſario ſcribendum putabat δηριγευομονὸς, a δηριγεύειν & μονή: ſed quam conjecturam merito rejicit Dufrenius in Gloſſario Græco.

[3] Φεῦγε Λάκων ποτὲ δ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. 1. cap. v.

[4] Διαβάλλεται. χρῶνται ἐπὶ τοῦ ἐξαπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 616.

Διαβασιλίζεται. τῆς βασιλείας ἀντιποιεῖται.

Διαβάσκει. περιέρχεται. περιέπει.

Διαβηνός. ὄνομα κύριον.

Διαβησείοντας. ἐρωτικῶς ἔχοντας τοῦ διαβῆναι. [1] Ἀγαθίας· Ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν, ἀπείργειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησείοντας.

Διαβήτης. [2] ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης, εὔχρηστος τέχναις πολλαῖς, τῷ λάμβδα στοιχείῳ παρεοικός. τούτου τὸ ἓν μέρος ἐνπηθέντες, τὸ δὲ ἕτερον περιάγοντες, κύκλους ποιοῦσι. [3] σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιροῦ παρασιτικόν.

Διάβολος. ἐν τῷ Σατανᾶς.

Διάβολος. διὰ τοῦτο, ὡς δυνάμενος βάλλειν, καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους. καί ἐστιν ἐν τῷ Δύναμις.

Διαβούλιον. ὁ διαλογισμός. Δαβίδ· Συλλαμβάνονται ἐν διαβουλίοις, οἷς διαλογίζονται. καὶ οἷον διαβούλια, τὰ ἐκ λογισμῶν ἀτόπων πλάσματα.

Διαβούλομαι. ἀναπείσω. Θουκυδίδης.

Διὰ βραχέων. ἐν συντόμῳ.

Διάβροχος. οἰνωμένος. Ὡς δὲ ἐμέθυεν ὁ πορνοβοσκὸς, καὶ διάβροχος ἦν πάνυ, τί μέλλομεν ἔφη·

y. Fragm. Gr. 34.
p. 82.

Διαβιασάμενος. προσαναγκασθείς. Πολύβιος· Διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ συνηθείᾳ τῇ πρὸ τοῦ, παρῆν ἐξ Ἄργους εἰς Μεγαλόπολιν αὐθημερόν.

Διὰ [4] γὰρ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ. ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων.

Διαγεγονότος. παρελθόντος. Μετὰ τὸν πρῶτον ἀνοικισμὸν τῆς πόλεως τοὺς διαγεγονότας. Διαγινώσκειν δέ ἐστι, τὸ δι᾽ ἀκριβείας ἐπιστημονικῆς τὸ πρᾶγμα εἴσεσθαι μετὰ τὴν προλαβοῦσαν γνῶσιν.

Διαγέγραπται. [5] κατέξυσται. ἀνῄρηται ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο, καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

—— Ἥδομαι,
Ὅτι πεντετάλαντός μοι διαγέγραπται δίκη.

Διαγγέλλων. καὶ διαγγελλομένους, προκελευομένους. Ξενοφῶν· Ἐγίνωσκον αὐτοὺς ἀπιέναι βουλομένους, καὶ διαγγελλομένους. ἢ ἀντὶ τοῦ φανερουμένους. δήλους γινομένους.

Διάγειν. [6] Οὐδὲ δίηγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτολογίᾳ ἐδίδου, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσε. περὶ Ἀπολλωνίου φησὶ Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος.

Διαγκωνισάμενος. ἐπ᾽ ἀγκῶνος καθίσας. [7] Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλεψάμενος εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἶπεν· Ὦ δέσποτα, τί ἐκέλευσας.

Διαβασιλίζεται. Regnum ſibi vendicat.

Διαβάσκει. Circumit. Obit. Curat.

Διαβηνός. Diabenus. Nomen proprium.

Διαβησείοντας. Trajicere cupientes. Agathias: *Ille vero turres ædificavit, quæ Romanos trajicere volentes arcerent.*

Διαβήτης. Circinus. Inſtrumentum, ad multas artes utile, & literæ Λ ſimile: cujus alteram partem immotam tenentes, alteram vero circumagentes, circulos deſcribunt.

Διάβολος. Diabolus. Quære in v. Σατανᾶς.

Διάβολος. Diabolus. Ideo ſic dictus, quod homines calumniis petere, & ex amicis inimicos facere poſſit. Quære in v. Δύναμις.

Διαβούλιον. Conſultatio. Conſilium. David: *In conſiliis, quæ animo agitant, comprehenduntur.* Id eſt, ipſi ſibi abſurdis & ſtultis conſiliis malum accerſunt.

Διαβούλομαι. Perſuadeo. Thucydides.

Διὰ βραχέων. Breviter. Compendioſe.

Διάβροχος. Vino madidus. Ebrius. *Cum leno ebrius eſſet, & vino prorſus madidus, quid, inquit, cunctamur?*

Διαβιασάμενος. Qui coegit. Qui vim attulit. Polybius: *Cum autem infirmitatem vi viciſſet, propter ſuperioris temporis conſuetudinem, Argis Megalopolin eodem die pervenit.*

Διὰ γὰρ μαχ. *Per enſes & ignem ruere oportet.* Dicitur de hominibus, qui inconſulte & temere ſeſe periculis offerunt.

Διαγεγονότος. Præteriti. [*Annos*] *poſt primam urbis ædificationem præteritos.* Διαγνώσκειν vero eſt, rem, quam ante didiceris, accurate & ſecundum præcepta artis cognoſcere.

Διαγέγραπται. Eraſa eſt. Deleta eſt ex tabula ſcribæ, in qua ſcribebantur lites & cauſæ, quæ in Judicium introducebantur. Ariſtophanes *Nubibus*: *Gaudeo valde, expunctam mihi eſſe dicam quinque talentorum.*

Διαγγέλλων. Denuncians. Divulgans. Et διαγγελλομένους, de quibus fama aliquid divulgat. Xenophon: *Cognoverant, eos abire velle, & rumorem de iis jam ſparſum eſſe.*

Διάγειν. *Neque prolixitatem in ſermonibus affectabat, neque ſubtilitati verborum ſtudebat, neque ironice loquentem quiſquam audiebat.* Sic Philoſtratus Lemnius de Apollonio inquit.

Διαγκωνισάμενος. Cubito innitens. *Ille vero cubito innitens, & in grabatum reclinatus, oculis in Æſculapii ſimulacrum conjectis dixit, Domine, quid imperas?*

---

[1] Ἀγαθίας] Lib. 11. pag. 39.

[2] Διαβήτης. ἐργαλεῖον ὁ διαβήτης, εὔχρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 133.

[3] Σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα καιροῦ παρας.] Quid hæc verba ſibi velint, dicant alii. Ego enim ſenſum illorum me ignorare fateor.

[4] Διὰ γὰρ μαχαιρῶν καὶ π.] Vide infra v. Διὰ μαχαιρῶν.

[5] Διαγέγραπται. κατέξυσται. ἀνῄρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 170. (101. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Οὐδὲ δίηγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτ.] Fragmentum hoc legitur apud Philoſtratum *de Vita Apoll.* lib. 1. cap. XIII. idemque repetitur infra v. Κατεστωμυλισμένον.

[7] Ὁ δὲ διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Damaſcio, quod longe auctius legitur infra v. Δομνῖνος.

Διαγνώμη. [1] Διάγνωσις, καὶ διάκρισις. [2] Ὥσπερ καὶ καταβοή. ἡ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου.

Διαγνώμων. Διακρίνων. Διαγινώσκων. [3] Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγνώμων τῶν τε ζώντων καὶ τῶν μὴ ζώντων ἀγαλμάτων. εὐθὺς γὰρ ἐμβλέπων, ἐπιτρώσκετο τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ θειασμοῦ, καὶ ἀνεπήδα τό, τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατάσχετος. εἰ δὲ μὴ κινοῖτο τοιοῦτον, ἄψυχον ἦν ἐκεῖνο τὸ ἄγαλμα, καὶ ἄμοιρον θείας ἐπιπνοίας. οὕτω διέγνω τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τοῦ Αἰῶνος, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεχόμενον, ὃ Ἀλεξανδρεῖς ἐτίμησαν, Οσιριν ὄντα καὶ Ἄδωνιν ὁμοῦ, κατὰ μυστικὴν θεοκρασίαν. ἐνῆν δὲ τοῦ Ἡραΐσκου τῇ φύσει καὶ τὸ τοὺς μολυσμοὺς τῆς φύσεως ἀναινόμενον. εἰ γοῦν αἴσθοιτο φθεγγομένης ὅπως δὴ καὶ ὅθεν γυναικὸς ἀκαθάρτου τινὸς, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλήν· καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας. ἦν δὲ καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ γένεσις μυστική. λέγεται γὰρ κατελθεῖν ἀπὸ τῆς μητρὸς, ἐπὶ τοῖς χείλεσιν ἔχων τὸν κατασιγάζοντα δάκτυλον, οἷον Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσι Ὧρον καὶ Ἥλιον. τοιγαροῦν, ἐπεί οἱ συνεπεφύκει τοῖς χείλεσιν ὁ δάκτυλος, ἐδεήθη τομῆς, καὶ διέμεινεν ἀεὶ τὸ χεῖλος ὑποτετμημένος.

Διαγόρας, Τηλεκλείδου, ἢ Τηλεκλύτου, Μήλιος, φιλόσοφος, καὶ ᾀσμάτων ποιητής· [4] ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης, ὠνήσατο αὐτὸν δοῦλον ὄντα μυρίων δραχμῶν, καὶ μαθητὴν ἐποιήσατο. ὁ δὲ καὶ τῇ λυρικῇ ἐπέθετο, τοῖς χρόνοις ὢν [5] μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλίδην, [6] Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος. ἤκμαζε τοίνυν οή Ὀλυμπιάδι· [7] ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος. ἔγραψε τοὺς Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης. κατοικήσας δὲ Κόρινθον Διαγόρας, αὐτόθι τὸν βίον κατέστρεψε.

Διαγόρας ὁ [8] Μήλιος. ἐπὶ τῶν ἀθέων καὶ ἀπι-

Διαγνώμη. Ratio res dignoſcendi & dijudicandi. Eſt vox Thucydidi peculiaris: uti & καταβοή.

Διαγνώμων. Dignoſcens. Dijudicans. Diſcernens. Heraiſcus abſque ulla diſciplina ipſo naturæ inſtinctu animata & inanimata ſimulacra dignoſcere poterat. Quamprimũ enim ea conſpexiſſet, cor ejus quaſi vulnerabatur, & ipſe extra ſe raptus, animo & corpore exultabat, quaſi Numine quodam afflatus eſſet. Quod ſi ea ratione non commoveretur, inanimatum erat ſimulacrum illud, & divini afflatus expers. Sic cognovit arcanum ſimulacrum Æternitatis, a Deo inſeſſum, quod Alexandrini ſub Oſiridis ſimul & Adonidis nomine colebant, myſtica quadam ratione uno Numine ex duobus Diis conflato. In ejuſdem Heraiſci natura quiddam etiam inerat, quod pollutiones naturæ averſaretur. Nam ſi mulierem aliquam impuram utcunque & undecunque loquentem audiviſſet, confeſtim caput ipſi dolebat: quod ipſi erat indicium menſtruorum. Fuit autem & primus ejus ortus vere myſticus. Fertur enim in lucem editus eſſe, digito ſilentii indice labiis ejus admoto, quemadmodum Ægyptii Orum & Solem natos eſſe fabulantur. Quare cum digitus ille labiis firmiter adhæreſceret, ſectione ei opus fuit: & Heraiſcus labium inciſum ſemper retinuit.

Διαγόρας, Diagoras, Teleclidæ, vel Teleclyti filius, Melius, Philoſophus, & canticorum ſcriptor: quem, cum eſſet ſervus, Democritus Abderita egregio ingenio præditum cernens, decem millibus drachmarum emit, & in diſcipulorum ſuorum numerum recepit. Hic poeſi Lyricæ operam etiam dedit, Pindaro & Bacchylide poſterior, at Melanippide antiquior; ita ut vixerit Olympiade LXXVIII. Cognominatus fuit Atheus; ſcripſitque orationes, quæ vocantur Ἀποπυργίζοντες, in quibus rationes reddit, quare ab opinione de Deo deſciverit. Habitavit Corinthi, ibique vitam finiit.

Διαγόρας ὁ Μήλιος. Diagoras Melius. De

---

[1] Διαγνώμη. Διάγνωσις, καὶ διάκρ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. I. cap. LXXXVII.

[2] Ὥσπερ καὶ καταβοή] Hæc verba ex margine in textum irrepſerunt, quæ vel delenda ſunt, vel collocanda poſt vocem Θουκυδίδου.

[3] Ὁ μὲν δὴ Ἡραΐσκος αὐτοφυὴς ἐγένετο διαγν.] Totus hic locus legitur etiam infra v. Ἡραΐσκος.

[4] Ὃν εὐφυᾶ θεασάμενος Δημόκριτος ὁ Ἀβδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, totidem pene verbis etiam leguntur apud Heſychium Mileſium.

[5] Μετὰ Πίνδαρον καὶ Βακχυλ.] Scribendum eſt, κατὰ Πίνδαρον καὶ Βακχ. ut ſit ſenſus, eum Pindari & Bacchylidis æqualem fuiſſe. Paulo poſt enim additur, Diagoram floruiſſe Olympiade LXXVIII; in quam ætas Pindari incidit, quippe qui, teſte Suida, natus eſt Olymp. LXV. & ſecundum quoſdam vitam produxit uſque ad Olymp. LXXXV. Bacchylide vero Diagoras adeo non fuit poſterior, ut potius eo antiquior fuerit; quippe quem Euſebius in Chronicis ad Olymp. LXXXII refert. Potuit tamen Bacchylides etiam ante illud tempus vixiſſe, & jam Olymp. LXXVIII inclaruiſſe, adeout cum ratione temporis non videatur pugnare, ſi dicas, Diagoram Bacchylidis æqualem fuiſſe. Enarrator Comici ad *Ranas* pag. 227. Diagoram hunc non Bacchylidis, ſed Simonidis & Pindari æqualem facit. Ait enim: Ἦν δὲ οὗτος Τηλεκλύτου παῖς, Μήλιος τὸ γένος, τῶν χρόνων κατὰ Σιμωνίδην καὶ Πίνδαρον. Natus autem fuit Simonides Olymp. LVI, vel LXII, teſte Suida: obiit vero Olymp. LXXVIII, ut idem auctor eſt. Quare Simonidem ſenem Diagoras adoleſcens videre potuit.

[6] Μελανιππίδου δὲ πρεσβύτερος. ἤκμαζε τοίνυν οή Ὀλυμπιάδι] Hæc verba abſunt a prioribus Editt. quæ ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. Eadem etiam leguntur in codice Vaticano, ut teſtis eſt Pearſonius. Cæterum in uno MS. Pariſ. ſcriptum eſt Μελανιππίδης; quam lectionem etiam agnoſcit codex Vaticanus, teſte Pearſonio. At in optimo & antiquiſſimo MS. Pariſ. eadem vox breviate ſcripta eſt, ita ut Lectori integrum ſit, pro ratione ſenſus & conſtructionis eam in quemcunque caſum flectere. Cum igitur ratio conſtructionis genitivum potius quam nominativum requirat, Μελανιππίδου in hac Editione excudendum curavi. Neque ſenſus & temporis ratio lectioni huic refragantur, ſi verba iſta de Melanippide juniore intelligas, quippe qui paulo poſt Diagoram circa Olymp. LXXXVIII vel XC floruit, ut ex Suida colligi poteſt.

[7] Ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος. ἔγραψε τοὺς Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἔκπτ. ἔχοντας τῆς περὶ τὸ θεῖον δόξης] Locus hic in 2 MSS. plenius ita legitur: Ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος, διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον. μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτὸν, εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς, ἔγραψε τοὺς καλουμένους Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν &c. Sic etiam legitur in codice Vatic. teſte Pearſonio; eademque totidem verbis habet Heſychius Mileſius in v. Διαγόρας.

[8] Ὁ Μήλιος] Apud Plutarchum *de Placit. Philoſ.* lib. I. cap. VII. Diagoras hic corrupte vocatur Μιλήσιος: quod mendum eſſe vetuſtiſſimum inde patet, quod Theodoretus *Therap.* III. pag. 506. loco iſto Plutarchi fretus, Diagoram hunc Mileſium appellat; ut ante nos etiam obſervavit Cl. Bentlejus ad Fragm. Callim. LXXXVI.

στων καὶ ἀσεβῶν. [1] οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθήναις· τὰ δὲ μυστήρια οὕτως ηὐτέλιζεν, ὡς πολλοὺς ἐκτρέπειν [2] τῆς τελετῆς. τοῦτο οὖν [3] ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐν χαλκῇ στήλῃ ἔγραψαν, τῷ [4] μὲν ἀποκτείναντι, τάλαντον λαμβάνειν· τῷ δὲ ἄγοντι, δύο. ἐκηρύχθη δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτοῦ, ἐπεὶ τὰ μυστήρια πᾶσι διηγεῖτο, κοινοποιῶν αὐτὰ, καὶ μικρὰ ποιῶν, καὶ τοὺς βουλομένους μυεῖσθαι ἀποτρέπων. Φησὶν οὖν [5] Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι·

Τῇδε μέντοι δ' ἡμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται·
Ἤν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
Λαμβάνειν τάλαντον. ἤν τε τῶν τυράννων τις τινὰ
Τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, καὶ τάλαντον λαμβάνειν.

τεθνηκότων. τουτέστι, τῶν ἐπὶ θανάτῳ φευγόντων. ἐν ὑπερβολῇ δὲ εἴρηται, τοὺς τεθνηκότας ἀποκτείνειν.

atheis & infidelibus & impiis hominibus dicitur. Hic poſt captam Melum Athenis habitavit, & myſteria adeo contempſit, ut multos induceret, ne ſacra ſuſciperent. Quare Athenienſes eo proſcripto non ſolum voce præconis pronuntiari, ſed etiam æreæ columnæ inſcribi juſſerunt, eum, qui Diagoram occidiſſet, talentum; qui vero vivum adduxiſſet, duo talenta accepturum eſſe. Hoc autem Athenienſes fecerunt propter ejus impietatem, quod myſteria omnibus enuntiaret, eaque evulgans & deſpiciens, illos etiam, qui ſacris initiari volebant, a propoſitio iſto dehortaretur. Quare Ariſtophanes in *Avibus* inquit: *Hoc quidem die potiſſimum præconis voce pronuntiatur: Si quis veſtrum Diagoram Melium interfecerit, talentum accipiet: & ſi quis aliquem tyrannorum mortuorum occiderit, item talentum accipiet.* Τεθνηκότων, id eſt, eorum, qui capitalis criminis rei ſunt. Per hyperbolen vero dictum eſt, mortuos occidere.

Διαγορεύων. [6] ἀντὶ τοῦ, διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. οὕτως Ἰσαῖος. τὸ δὲ ἐναντίον συναγορεύειν· ὥσπερ ἐναντίον καὶ τὸ συμφέρεσθαι πρὸς τὸ διαφέρεσθαι· καὶ τὸ συμφωνεῖν πρὸς τὸ διαφωνεῖν.

Διαγορεύων. Diverſa, nec eadem dicens. Sic Iſæus. Contrarium vero eſt συναγορεύειν, i. e. eadem dicere. Quemadmodum contraria ſunt συμφέρεσθαι & διαφέρεσθαι: & συμφωνεῖν & διαφωνεῖν.

Διαγωνιάσαντες. διενθυμηθέντες. Οἱ [7] δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ προηττῆσθαι δόξωσι καταπεπλῆχθαι τοῖς ὅλοις, ἐξῆγον ἅμα φωτί. ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθέντες.

Διαγωνιάσαντες. Vehementer metuentes. *Illi vero vehementer metuentes, ne univerſo bello jam victi viderentur, & penitus perculſi; prima luce copias ex caſtris [in aciem] eduxere.*

Διάγραμμα. τὸ μίσθωμα. διέγραφον δὲ οἱ ἀγορανόμοι, ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἑταίραν ἑκάστην.

Διάγραμμα. Merces meretricum. Ædiles enim ſtatuebant, quantum unamquamque meretricem accipere oporteret.

Διάγραμμα. [8] τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις, ὁπόσον ἕκαστον εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς οὐσίας. [9] Διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν, ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρῖναι, πόσον ἕκαστος εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.

Διάγραμμα. Statutum & definitum tributum, quod unumquemque in Symmoriis conferre oportebat. Non idem autem tributum omnibus imperabatur, ſed aliis aliud, pro cenſu facultatum. Et διαγραφεὺς dicebatur ille, qui in Symmoriis conſtitutus erat, ut dijudicaret & ſtatueret, quantum quiſque conferre deberet.

Διαγράμματα. ὅταν εἰσφορᾶς δεήσειεν εἰς τὸ κοινὸν, πολέμου ὄντος, τὸ ἑκάστῳ ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.

Διαγράμματα. Quum tempore belli tributo in commune collato opus erat, portio pecuniæ, ſingulis aſſignata, διάγραμμα vocabatur.

Διαγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις, ἐπὶ τῷ διακρῖναι, πόσον ἕκαστος εἰσενεγκεῖν ὀφείλει.

Διαγραφεύς. Sic vocatur ille, qui in Symmoriis conſtitutus eſt, ut ſtatuat, quantum quiſque conferre debeat.

Διαγραφή. [10] ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πέρατος πιπράσκεται.

Διαγραφή. Metallorum, quæ venduntur, deſcriptio, literis indicans, a quo initio ad quem uſque terminum vendantur.

Διαγραφή. καὶ τοῦτο ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐγένετο, ζημίαις πολλαῖς καθυποβάλλεσθαι τὴν πόλιν.

Διαγραφή. Et hoc ſub Juſtiniano contigit, ut urbs multis afficeretur damnis.

---

[1] Οὗτος δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν Μήλου ᾤκει ἐν Ἀθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 592. (410. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Τῆς τελετῆς] Sic habet MS. Pariſ. A. & Enarrator Comici loco laudato: at priores Editt. minus recte ἀρετῆς.

[3] Ἐκήρυξαν κατ' αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ ἐν χαλκ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ ad *Ranas* pag. 227. Ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι, ὡς χλευάζοντος τοὺς Θεοὺς καταψηφισάμενοι, ἀνεκήρυξαν, τῷ μὲν ἀναιρήσοντι, ἀργυρίου τάλαντον· τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι, δύο. Vide etiam Meurſium ad Lycophronem v. 1172.

[4] Τῷ μὲν ἀποκτείναντι —— τῷ δὲ ἄγοντι] Conſtructio requirit ut legatur, τὸν μὲν ἀποκτείναντα —— τὸν δὲ ἄγοντα: ut recte legitur apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Aves*, loco eo, quem paulo ante indicavimus.

[5] Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι] Pag. 592. (410. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Διαγορεύων. ἀντὶ τοῦ διάφ.] Ex Harpocratione.

[7] Οἱ δὲ διαγωνιάσαντες, μὴ διὰ τὸ πρ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. XI. cap. XXX. ut Jac. Gronovius recte obſervavit. Apud Polybium tamen hodie legitur, μὴ προηττῆσθαι δόξωσι καὶ καταπεπλῆχθαι &c.

[8] Διάγραμμα. τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμ.] Ex Harpocratione. Vide etiam ſupra v. Ἀνασύνταξις.

[9] Διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν, ὁ καθισ.] Iidem etiam vocabantur Ἐκλογεῖς, Ἐπιγραφεῖς, & Ἐπιγνώμονες, ut docet Suidas infra ſuis locis.

[10] Διαγραφή. ἡ διατύπωσις τῶν πιπρ.] Ex Harpocratione.

Διαγραφὴ δίκης. ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος, ἢ κατὰ διάγνωσιν τυχόντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, διαγραφὴ δίκης λέγεται.

Διαγράψαντος.[1] τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ [2] διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διαγράψασθαι.[3] ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα.

Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἑλκυσθῆναι. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.

Διάδημα. τὸ βασιλικὸν ἔνδυμα. τὸ στέμμα.

Διαδιδράσκει. διαφεύγει. καὶ διαδιδρᾶναι.

Διαδικασάμενος. ὀνειδίσας. ἐξελέγξας. Ὃς διαδικασάμενος αὐτῷ περὶ τῆς ἀποστασίας, ἀπέκτεινεν αὐτοῦ τοὺς παῖδας.

Διαδικασία. διαδικασία ἐστὶν, ἣν ποιοῦνταί τινες τοῖς μέλλουσι χορηγεῖν, οὓς ἂν ὁρισθῆναι βούλωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς.

Διαδορατίζω.

Διαδόσεις.[4] τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπιβαλλούσας δόσεις. Λυσίας.

Διαδρᾶναι. διαφυγεῖν.

Διαδρασιπολίτας. ἀντὶ τοῦ δειλούς. ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

Διαδρομαί. ἐπὶ τῶν ἐπὶ παρατάξει κινημάτων. Καὶ ἦγε ἵππος παρήλασε πρώτη εὐτάκτως τε καὶ σὺν κόσμῳ· εἶτα διῃρέθησαν, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι στάντες, μαχομένων σχήματα ἐπεδείξαντο. κᾆτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγίνοντο, καὶ ἑλελίξεις, καὶ περίοδοι.

Διαζεύγνυμι. γενικῇ.

5. Polybius. Fragm. Hist. 61. Vol. V. p. 71.

Διαζηλοτυπούμενοι. φθονερῶς διακείμενοι. [5] Οἱ δὲ διαζηλοτυπούμενοι πρὸς τὸν Σκιπίωνα, ἐπεβάλοντο διασύρειν τὰς πράξεις αὐτοῦ.

Διάζωμα.[6] τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα.

Διαείδεται. γνωρίζεται. φαίνεται. [7] Ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, κατὰ τὸν ποιητήν· μᾶλλον δὲ, ὅπου ζητεῖται τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς.

Διαήσει. διαπέμψει. διάησι δὲ, διέρχεται. παρ' Ἡσιόδῳ.

Διαθέουσα. διατρέχουσα.

Διαθέσθαι. ἀντὶ τοῦ ἀποδόσθαι.

Διάθεσις. [8] Ἐπειδὴ οὐκ ἄσχετός ἐστιν ὁ δεσμὸς τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ συμπαθής. διαβαίνει

Διαγραφὴ δίκης. Quum reus abſolvitur, vel actore jus ſuum remittente, vel judice litem dijudicante, ita ut non amplius a quoquam accuſetur, id διαγραφὴ δίκης, i. e. litis expunctio, vocatnr.

Διαγράψαντος. Alii vocem hanc accipiunt de eo, qui [pecuniam aliquam] ſolvit & numerat. Alii vero de eo, qui, ut vulgo dicere ſolemus, ex menſa ſolvit.

Διαγράψασθαι. Actionem expungere.

Διὰ δακτ. *Per annulum te trahi oportet.* Dicitur de iis, qui morbo vel mœrore emaciati & confecti ſunt.

Διάδημα. Diadema. Ornamentum regium. Corona.

Διαδιδράσκει. Effugit. Et διαδιδρᾶναι, effugere.

Διαδικασάμενος. Qui exprobravit. Qui redarguit. *Cum defectionem ipſi exprobraſſet, ejus liberos interfecit.*

Διαδικασία. Dijudicatio litis inter eos, qui choragi munere functuri ſunt, cum tempus definiri volunt, quando publicum munus ipſis obeundum ſit.

Διαδορατίζω. Haſta dimico.

Διαδόσεις. Portiones, quæ ex æquali rerum diviſione alicui obtingunt. Lyſias.

Διαδρᾶναι. Diffugere. Effugere.

Διαδρασιπολίτας. Timidos. Qui negotia Reipubl. fugiunt.

Διαδρομαί. Diſcurſus militum in acie. *Equitatus autem primus compoſite & ordine præteriit. Deinde in duas diviſi partes, & frontibus adverſis inter ſe ſtantes, pugnantium ſpeciem præbuerunt: militeſque armati diſcurrere, & circuire, & ordines evolvere cœperunt.*

Διαζεύγνυμι. Disjungo. Cum genitivo.

Διαζηλοτυπούμενοι. Invidia affecti. Invidentes. *Illi vero Scipioni invidentes, res ab ipſo geſtas elevare cœperunt.*

Διάζωμα. Tegumentum partium genitaliũ.

Διαείδεται. Cognoſcitur. Apparet. Perſpicitur. *Ubi virorum virtus & fortitudo perſpicitur, ſecundum Poetam. Vel potius, ubi virtutis magnitudo requiritur.*

Διαήσει. Dimittet. At διάησι, tranſit. Apud Heſiodum.

Διαθέουσα. Diſcurrens. Percurrens.

Διαθέσθαι. [Interdum ſignificat] vendere.

Διάθεσις. Affectio. Anima ita juncta eſt corpori, ut inter ea ſit mutua quædam conοὖν ἐκ τῶν τῆς ψυχῆς κινημάτων ἴχνη πρὸς τὸ σῶμα, καὶ ἐκ τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχήν. ἄλλο γοῦν τὸ εἶδος τοῦ διανοουμένου, καὶ ἄλλο τοῦ λυπουμένου. καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐμφαίνεται ἴχνος ἐν τῷ σώματι τῆς κινήσεως τῆς ψυχῆς. ὅθεν καὶ οἱ φυσιογνώμονες ἐκ τῆς τοῦ σώματος ἰδέας τεκμαίρονται τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ὅτι δὲ ἐκ τῶν παθῶν τοῦ σώματος διαβαίνει τι καὶ πρὸς τὴν ψυχήν, πρόδηλον. ἀλγοῦντι γὰρ συναλγεῖ, καὶ εὐθυμοῦντι συνήδεται. ὅτι δὲ καὶ ἐμποδίζει αὐτῇ τὸ σῶμα, τοίως ἢ τοίως διακείμενον, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. ὅπερ οὐκ ἂν ἐγένετο τὸ ἐμποδίζεσθαι αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ, εἰ μὴ διέβαινεν ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸ σχέσεως συμπάθειά τις ἐπὶ τὴν ψυχήν· οὕτως ὡς τοῦ ἐγκεφάλου κοιλίας μὲν παθούσης τῆς ὄπισθεν, τὸ μνημονευτικὸν πάσχειν· ἄλλης δέ, αὐτὸ τὸ λογιστικόν. καὶ τοίως μὲν διακειμένου, ἀφάνταστον εἶναι τὴν ψυχήν· τοίως δέ, δυσφάνταστον. καὶ αἱ διάφοροι δὲ τῶν ψυχῶν ἐπιτηδειότητες, καὶ τὸ εἰς τάδε πάθη ἐπιρρεπῶς ἔχειν, ἐκ τῆς πρὸς σῶμα σχέσεως καὶ συμπαθείας παραγίνεται. ὅθεν καὶ νενομίκασί τινες, ταῖς τοῦ σώματος κράσεσιν ἕπεσθαι τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις.

---

[1] Διαγράψαντος. τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ καταβ.] Ex Harpocratione.

[2] Διὰ τραπέζης] Id eſt, per menſarium. Uſitatiſſimum enim erat apud veteres, pecuniam aliquam per menſarium ſolvere vel numerare: cui opponebatur ſolutio, quæ dicebatur *ex arca.* Vide Salmaſium *de Fœn. Trapez.* pag. 30.

[3] Διαγράψασθαι. ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλ.] Ex Harpocratione.

[4] Διαδόσεις. τὰς ἐκ τῆς διαιρ.] Ex Harpocratione.

[5] Οἱ δὲ διαζηλοτ.] Fragmentum hoc Polybio aſſignat Valeſius.

[6] Διάζωμα] Ejuſmodi ſubligaculo, ſive velamine partium genitalium, utebantur olim athletæ, cum nudi in certamen deſcenderent. Thucydides lib. 1. cap. vi. Τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν τῷ Ὀλυμπικῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο. i. e. *Olim vero & in Olympiaco certamine athletæ ſubligacula circa pudenda habentes certabant.* Hunc locum ideo attuli, quia Suidam eo reſpexiſſe puto.

[7] Ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν] Hæc ſunt verba Homeri Il. Ν. v. 277.

[8] Ἐπειδὴ οὐκ ἄσχετός ἐστιν ὁ δεσμὸς τῆς ψυχ.——τῆς τῆς ψυχῆς δυνάμεως] Totus hic locus deſcriptus eſt ex Joanne Philopono in lib. 1. Ariſtotelis *de Anima*, Ε. 4.

Διάθεσις, καὶ διατίθεσθαι. ἑκάτερον αὐτῶν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· Μετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκρισιν ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην· Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο, οὐ [1]παρανοῶν, οὐδὲ [2]γυναικὶ πεισθείς; Ἐχρήσαντο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν ἑκατέρῳ αὐτῶν. παρ' Ἰσοκράτει δὲ ἐπὶ τοῦ πάσχειν κεῖται τὸ διατίθεσθαι· ὅς φησιν ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ· Γνοίη δ' ἄν τις κἀκεῖθεν, ὅσον διαφέρει τῶν ὄντων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διατιθέμεθα πρὸς ἕκαστον τῶν καλῶν. Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέσει ἐχρήσατο ἐπὶ γνώμης, ἢ διανοίας. ὁ αὐτὸς καὶ ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον, τουτέστιν, ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι. [3]Ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακοσμήσεως.

Διάθεσις.[4] Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ πράσις. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ διοίκησις. καὶ διαθέσθαι, ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. παραλαμβάνεται δὲ τὸ διαθέσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι, ὡς [5]Ὑπερείδης καὶ Δημοσθένης. † Διαθέσεις οὐ μόνον αἱ ἐπιστῆμαι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρεταί. ὑπάρχει δὲ τῇ τέχνῃ τὸ φαῦλον καὶ τὸ σπουδαῖον. τῶν γὰρ τεχνῶν αἱ μέν εἰσι φαῦλαι, αἱ δέ, σπουδαῖαι. τῷ δὲ τῆς ἐπιστήμης ὀνόματι Ἀριστοτέλης ἀντὶ τῆς τέχνης χρῆται κοινότερον. ὑπάρχοι δ' ἂν καὶ τῇ διαθέ-

ſenſio, & altera ab altero afficiatur. Ex motibus enim animæ veſtigia quædam ad corpus tranſeunt, & viciſſim ex corpore ad animam. Quare alius eſt vultus cogitantis, & alius dolentis: & ſic reliquorum etiam motuum animi veſtigia quædam in corpore apparent. Hinc phyſiognomones ex habitu vultus animi affectiones conjiciunt. Viciſſim ex motibus corporis aliquid etiam ad animum pervenire manifeſtum eſt. Cum dolente enim dolet, &, cum voluptatem idem percipit, una lætatur. Jam corpus aliter atque aliter affectum animum impedire nullus ignorat. Quod profecto non accideret, niſi propter mutuum, quod inter duo iſta intercedit, vinculum, anima eorum, quæ corpus afficiunt, particeps eſſet. Hinc, cum poſterior ventriculus cerebri læſus eſt, læditur & vis memoriæ: at cum anterior, ipſa facultas mentis. Præterea, cum hoc vel illo modo corpus affectum eſt, anima nulla viſa concipit: at cum aliter, triſtia ei viſa obverſantur. Quin etiam diverſæ animorum proprietates, atque ad hos vel illos affectus propenſiones, ex conjunctione & conſenſione cum corpore oriuntur. Unde etiam quidam exiſtimarunt, animi facultates temperamentis corporis conſentaneas eſſe.

Διάθεσις. Teſtamentum. Et διατίθεσθαι, teſtamentum ſcribere. Iſæus in oratione adverſus Ariſtogitonem: *Poſt hoc reſponſum alterum teſtamentum attulerunt, quod ab Archepoli in Lemno conditum dicebant.* Et Lyſias in oratione adverſus Timonidem: *Non video, quare teſtamentum defuncti negligere debeamus, quod ille nec a ſana mente alienus, nec ab uxore perſuaſus fecit.* Utroque vocabulo etiam uſi ſunt pro vendere. Apud Iſocratem τὸ διατίθεσθαι ſignificat ab aliquo affici, vel certo modo affectum eſſe. Is enim in *Helenæ Encomio* inquit: *Quantum autem pulchritudo omnibus rebus antecellat, e noſtris affectionibus erga formoſos quivis intelligat.* Antipho vero vocem διάθεσις accepit pro ſententia vel cogitatione. Apud eundẽ τὸ διαθεῖναι λόγον ſignificat rumorem differre vel divulgare. Idem in oratione ſecunda *de Veritate* hoc vocabulo uſus eſt pro apta rerum diſpoſitione & ordinatione.

Διάθεσις. Iſocrati ſignificat venditionem. Antiphonti vero adminiſtrationem. Et διαθέσθαι, adminiſtrare. Accipitur etiam pro paciſci: ut apud Hyperidem & Demoſthenem. † Diſpoſitiones non ſolum ſunt ſcientiæ & artes, ſed etiam virtutes. Arti autem ineſt malum & bonum, quoniam artium aliæ ſunt bonæ, aliæ vero malæ. Ariſtoteles vero ſcientiæ nomine pro arte communiter utitur. Diſpoſitioni autem, quæ eſt genus artis, itidem bonum & malum ineſt. † Diſpoſitioσει, γένος οὔσῃ τέχνης, τὸ φαῦλόν τε καὶ σπουδαῖον. † [1] Διαθέσεις λέγονται, ἅ ἐστιν εὐκίνητα, καὶ ταχὺ [2] μεταβάλλονται· οἷον θερμότης, καὶ ψύξις, καὶ νόσος, καὶ ὑγεία. διάκειται μὲν γάρ πως [3] κατ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος· ταχὺ δὲ μεταβάλλει ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν, καὶ ἐκ τοῦ ὑγιαίνειν εἰς τὸ νοσεῖν. εἰ μή τις διὰ χρόνου πλῆθος ἤδη πεφυσιωμένη ἀνίατός ἐστιν, ἢ δυσκίνητος· ἣν ἄν τις ἴσως ἕξιν ἤδη προσαγορεύοι. καὶ διαφέρει ἕξις διαθέσεως. ἡ μὲν γὰρ ἕξις δυσκίνητος· ἡ δὲ διάθεσις, εὐκίνητος.

---

[1] Παρανοῶν] Sic recte habent MSS. Pariſ. itemque Editt. Mediol. & Aldina. At in Editt. Baſil. & Genev. male excuſum eſt παρανομῶν.

[2] Γυναικί] Sic MSS. Pariſ. cujus loco priores Editt. male exhibent γυναικεῖον.

[3] Ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακ.] Hæc Harpocratio non ad vocem διάθεσις ſed διάστασις refert. Sed malim Suidam ſequi.

[4] Διάθεσις. Ἰσοκράτης ἀντὶ τοῦ πρ.——καὶ Δημοσθένης] Ex Harpocratione.

[5] Ὑπερείδης καὶ Δημοσθένης] Apud Harpocrationem legitur Ὑπερείδης κατὰ Δημοσθένους, uti etiam hic legendum eſt.

Διαθέτης. διοικητής. ἐπιμελητής. [4] Ἦν δὲ καὶ τἄλλα σοφὸς οἴκου διαθέτης, καὶ πολύ τι τῆς ἡμέρας μέρος εἰς ταῦτα ἀνήλισκε, τὰ μὲν αὐτουργῶν, τὰ δὲ διατάττων.

Διαθείη. διαπράξοι.

Διαθηγή.[5]

Διαθήκη. διχῶς ἐκφωνεῖται. ἡ μὲν ἐπὶ θνησκόντων διατάξεως, καὶ ἐνταλμάτων χαρακτῆρα φέρουσα. θατέρα δὲ διαθήκη, καὶ ἡ Θεοῦ πρὸς Ἀβραὰμ καὶ τοὺς λοιποὺς προπάτορας γενομένη ἐπαγγελία, ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἀναστήσειν τὸν Κύριον ἡμῶν καὶ Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν. καὶ [6] παρὰ Ἀριστοφάνει διαθήκη ἡ συνθήκη.

Ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοί.

καὶ διατίθεμαι, ἀντὶ τοῦ συντίθεμαι.

Διαθήκη. καὶ ὁ νόμος. [7] Δαβίδ· Ἐβεβήλωσαν τὴν διαθήκην αὐτοῦ. εἴρηκε γὰρ, Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. οἱ δὲ οὐκ ἤκουσαν αὐτοῦ.

Διαθήκην διαθώμεθα, ἣν διέθετο Πίθηκος τῇ γυναικί. ἀντὶ τοῦ συνθήκην. [8] αἰσχρὸς γάρ τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ [9] διαπληκτιζόμενος, διέθετο ἐπὶ φίλων, μήτε τύπτειν, μήτε τύπτεσθαι· μήτε δάκνειν, ὡς αὐτὸν φιλοῦντα, μήτε δάκνεσθαι. οἷον, σὺ μὲν οὐχ ἑλκύσεις τῶν ὀρχιπέδων, οὐδὲ ἐγὼ τῶν τριχῶν. ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν· ὡς καὶ ἐν Νήσοις· Καλαλιπὼν Παναίτιον πίθηκον. ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς εἶναι λέγει αὐτόν. Πίθηκον μὲν, διὰ τὸ πανοῦργον. μαχαιροποιὸν δὲ, τὸν μαχαίραις ἐργαζόμενον, ὡς μάγειρον. αὐτόθεν οὖν φησὶν αὐτὸν μαχαιροποιόν. ὁ γὰρ Παναίτιος μάγειρος μικροφυὴς ἦν. διαβάλλει δὲ αὐτὸν Ἀριστοφάνης, ὡς καταλαβόντα τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχευομένην. ἐδυναστεύετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης.

Διαθλίβειν. ἔστιν ἐν τῷ Βλιμάζειν.

nes vocantur eæ, quæ facile moventur, & celeriter mutantur: ut caliditas & frigefactio; morbus & ſanitas. Illis enim homo certo quodam modo afficitur, & celeriter ex calido fit frigidus; & ex ſano æger. Niſi forte quædam diſpoſitio propter longitudinem temporis in naturam jam abierit, & ideo vel prorſus non, vel difficulter ſaltem tolli & mutari queat: quam quis forſan jam habitum appellarit. Differt autem habitus a diſpoſitione: quod ille difficulter; hæc vero facile mutetur.

Διαθέτης. Adminiſtrator. Procurator. *Erat autem & in cæteris prudens adminiſtrator rei domeſticæ, & magnam diei partem in hæc impendebat, partim ipſe manibus ſuis opus faciens, partim aliis,* [*quæ facienda erant,*] *præſcribens.*

Διαθείη. Peregerit. Confecerit.

Διαθηγή. Ordo. Diſpoſitio.

Διαθήκη. Duplici ſenſu accipitur. Interdum enim ſignificat ſupremam voluntatem morientis, & vim mandati habet. Altero vero ſenſu ſic appellatur promiſſio, qua Deus Abrahamo & reliquis Patribus promiſit, ſe ex ſemine illorum excitaturum eſſe Dominum noſtrum & Deum Jeſum Chriſtum. Et apud Ariſtophanem διαθήκη ſignificat fœdus & pactionem. *Niſi iſti pactionem mecum faciant.* Et διατίθεμαι, pactionem facio.

Διαθήκη. Sic etiam Lex [Dei] vocatur. David: *Ipſius legem profanarunt.* Dixit enim: *Diliges proximum tuum ut te ipſum.* Illi vero ipſi non obtemperarunt.

Διαθήκην διαθ. *Niſi pactionem mecum faciant, qualem Pithecus cum uxore fecit.* Διαθήκην enim hic idem ſignificat, quod συνθήκην. Homo autem quidam deformis perpetuo cum uxore rixans & manus conſerens, coram amicis hanc cum ea pactionem fecit, ne vel verberaret, vel verberaretur; neque præ amore morderet, nec morderetur. Ait igitur: Nec tu prehenſis teſticulis me trahes; nec ego te, capillis. Videtur autem Panætium comice perſtringere; quem & in *Inſulis* perſtrinxit his verbis: *Relicto Panætio. Simio.* Ibi & coqui filium eum eſſe dicit. Simium vero illum vocat, propter aſtutiam. Μαχαιροποιὸν vero, quod cultris ad artem ſuam exercendam uteretur, ut coquus. Panætius enim coquus parva corporis ſtatura præditus erat: quem Ariſtophanes perſtringit, quod uxorem ſuam in adulterio deprehendiſſet. Illa enim, cum grandis eſſet ſtaturæ, virum parcere ſibi cogebat.

Διαθλίβειν. Premere. Vide in v. Βλιμάζειν.

---

[1] Διαθέσεις λέγονται, ἅ ἐστιν εὐκίνητα——ἤδη προσαγορεύοι] Hæc ſunt verba Ariſtotelis in *Categoriis*, cap. περὶ ποιότητος, p. 15.

[2] Μεταβάλλονται] Apud Ariſtotelem loco laudato rectius legitur μεταβάλλοντα.

[3] Κατ' αὐτήν] Scribe κατ' αὐτάς: ut apud Ariſtotelem. Refertur enim ad διαθέσεις.

[4] Ἦν δὲ καὶ τἄλλα σοφὸς οἴκου διαθ.——διατάττων] Hæc verba ex Damaſcio deprompta eſſe diſcimus ex Photio, apud quem idem fragmentum in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1032. legitur, ut Pearſonius recte obſervavit.

[5] Διαθηγή] Hac voce Democritum philoſophum peculiariter olim uſum fuiſſe pro διάταξις, docet Suidas infra v. Ῥυσμός.

[6] Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Avibus* pag. 561. (385. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Δαβίδ] Pſalm. LIV. 21. ubi vide Theodoretum; cujus interpretationem hic ſecutus eſt Suidas.

[8] Αἰσχρὸς γάρ τις τὴν ὄψιν συνεχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Enarratore Comici ad *Aves* pag. 562. (385. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Διαπληκτιζόμενος] Apud Scholiaſtam Ariſtophanis hodie minus recte legitur πλησιαζόμενος.

Διαθλοῦντες. πονοῦντες.

Διαθρύπτεται. χαυνοῦται. διαλύεται.

Διακαυνίσασθαι.[1] διακληρώσασθαι. Καῦνος γὰρ ὁ κλῆρος.

Διακεκαυμένον. πῦρ ἐν ἑαυτῷ ἔχον.[2] Ἀριστοφάνης·

Δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.
Τί δ' ὦ τάλας γε τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;
Χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

οἱ γὰρ πρεσβύτεροι, διὰ τὸ μόλις βαδίζειν, ἐν σπυρίδι ἔκρυπτον τὸν λύχνον, ὥστε σώζειν τὸ πῦρ.

Διακεκναισμένη. διεφθαρμένη. καὶ [3] διακεκναισμένος, ἠμαυρωμένος. Εἰ γενοίμην ὠχρὸς, ὡς οἱ περὶ τὸν Σωκράτην, καὶ ἀνυπόδετος, καὶ ῥυπῶν. οἱ γὰρ ἱππεῖς εὔχροι, καὶ ὑποδεδεμένοι, καὶ ἐν γυμνασίοις ἐξεταζόμενοι καὶ παλαίστραις. καὶ [4] ἐν Ἱππεῦσι·

Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.

τουτέστι, λιπῶσι. τοῦτο οὖν καὶ νῦν ὁ νεανίσκος δεδοικέναι φησὶ, τὸ ἀπέχθεσθαι τοῖς περὶ τὴν ἱππικὴν ἔχουσιν, εἰ καταλιπὼν τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα, καὶ μετιέναι τὰ τῶν ἱππέων ἐπιτηδεύματα, τὰ τῶν φιλοσόφων μετέλθοι. καὶ ἐν Νεφέλαις·

-- Οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
Τοὺς ἱππέας, τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.

Διακέκοπται. οἷον ἀδόκιμόν ἐστι. διέκοπτον γὰρ τὸ ἀδόκιμον νόμισμα οἱ παλαιοί.

Διακεκορῆσθαι. διαπεπαρθενεῦσθαι. [5] τετμῆσθαι τῇ μίξει.

Διακεκριμένως. διακεχωρισμένως.

Διακενῆς. ἄνευ τινὸς προφάσεως. Δαβίδ· Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς.

Διάκενος. ἡ κενή.

Διακεχαραγμένος. ξίφεσι πεπληγμένος. Ὁ δὲ διεσώθη εἰς τὸν Ναρσῆν, διακεχαραγμένος τὸ σῶμα.

Διακεχείρικε. Ὥσθ' ἅπαντα τὸν βίον ὑπεύθυνον εἶναι ὁμολογῶν, ὧν διακεχείρικεν, ἢ πεπολίτευται παρ' ἡμῖν. Διαχειρίζω δὲ, αἰτιατικῇ. Καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν διεχειρίσατο. † Καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς τὴν οὐσίαν παρέδωκε τοῖς υἱέσιν.

Διακεχρημένον.[6] ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος δεδανεισμένον.[7] Δημοσθένης.

Διακεχυμένοι. ἐκλελυμένοι τὴν ψυχὴν ὑπὸ χαρᾶς.[8] Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπήντων πρὸς Γάϊον,

Διαθλοῦντες. Laborantes. Certantes.

Διαθρύπτεται. Luxu enervatur. Diſſolvitur.

Διακαυνίσασθαι. Sortiri. Καῦνος enim eſt ſors.

Διακεκαυμένον. Ignem in ſe continens. Ariſtophanes: *Da mihi ſportulam, in qua ſit accenſa lucerna. Quis ſportulæ hujus uſus tibi erit, homo miſer? Uſus quidem nullus: volo tamen accipere.* Senes enim, quod ægre incederent, lucernam in ſportula occultabant, ut ignem ſervarent.

Διακεκναισμένη. Perdita. Corrupta. Et διακεκναισμένος, corruptus, obſcuratus, vitiatus. Si ſim pallidus, ut Socrates, & ſine calceis incedam, & ſordibus ſqualeam. Equites enim bono colore erant prædití, & calceati, & in gymnaſiis & palæſtris ſe exercebant. Et in *Equitibus: Ne invideatis nobis comatis & terſis nitidiſque.* Hoc igitur & nunc adoleſcens ſe metuere dicit, ne in odium incurrat equitum, ſi neglecto cultu corporis & ſtudio rei equeſtris, philoſophiæ operam dare cœperit. Et in *Nubibus: Haud enim poſſim aſpicere equites, adeo pallidus & macie confectus.*

Διακέκοπται. [Per metaphoram ſignificat,] adulterinum eſt. Adulterinam enim monetam veteres pertundere ſolebant.

Διακεκορῆσθαι. Stupratam eſſe. Coitu diviſam eſſe. [De virgine dicitur.]

Διακεκριμένως. Diſcrete. Diſtincte.

Διακενῆς. Sine ulla cauſa. Temere. David: *Erubeſcant, qui ſine cauſa impia facinora patrant.*

Διάκενος. Inanis.

Διακεχαραγμένος. Gladiis vulneratus. *Ille vero ad Narſem fuga ſe recepit, gladiis toto corpore vulneratus.*

Διακεχείρικε. Adminiſtravit. Tractavit. *Quare confitetur, ſe per totam vitam obnoxium fore rationibus reddendis illarum rerum, quas adminiſtravit, aut publice apud nos geſſit.* † *Et patrimonium, quod recte adminiſtravit, filiis tradidit.* Item διαχειρίζω, interficio. *Et ipſe ſe interfecit.*

Διακεχρημένον. Dicitur de pecunia, quam quis per partes aliis fœnori dat. Demoſthenes.

Διακεχυμένοι. Quorum animi gaudio diffuſi ſunt. *Quidam vero adoleſcentum Cajo obvi-*

---

[1] Διακαυνίσασθ. διακληρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 704. (475. Ed. Baſ. *P.*) ubi legitur διακαυνιάσαι, uti & hic apud Suidam legendum eſt.

[2] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 393. (280. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Καὶ διακεκναισμένος, ἠμαυρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 130. (65. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Καὶ ἐν Ἱππεῦσι] Pag. 322. (222. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Τετμῆσθ. τῇ μίξει] Hæc Suidas ideo addit, ut innuat, τὸ διακορεῖν proprie ſignificare virginem penetrare & dividere; propter vim præpoſitionis διά. Sic τὸ διαμηρίζειν, quod proprie ſignificat femora dividere, itidem de coitu venereo dici conſtat. Apud Latinos quoque vox *dividere* obſcœno ſenſu interdum accipitur.

[6] Διακεχρημένον] Scribendum potius eſt διακεχρησμένον, ut monuit etiam Salmaſius *de Modis Uſur.* pag. 191.

[7] Δημοσθένης] Locus Demoſthenis, ad quem Suidas hic reſpexit, exſtat in orat. 1. contra Aphobum, pag. 549.

[8] Τινὲς δὲ τῶν νεανίσκων ἀπήντων πρὸς Γάϊον, διακεχ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. VIII. cap. XXII. ut Jac. Gronovius obſervavit.

διακεχυμένοι, καὶ τι προσπαίζοντες ἀλλήλοις.

Διακλιμακίσας. διαπαλαίσας. κλίμαξ γὰρ καὶ κλιμακισμὸς, πάλαισμα ποιόν.

Διακλεισθέντες. ἐξαπορήσαντες. κωλυθέντες. εἰρχθέντες. [1] Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς διακλεισθέντες ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

Διακλῶν. διαθρύπτων.

Διακναιόμενος. ξεόμενος. ἢ λυπούμενος. [2] Ἀριστοφάνης· Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοι τις πόθος, ὅς με διακναίσας ἔχει.

Διακναισθήσεται. [3] διαφθαρήσεται. Διακναίειν ἐστὶ κυρίως τὸ ξύειν τυρὸν τῇ κνήστι.

Διακομισθείς. διελθών.

Διακόνιον. οἱ μὲν τὴν τοῦ πλακοῦντος κρηπῖδα. Μενεκλῆς δὲ ἐν τῷ Γλωσσοκόμῳ ταῦτα εἴρηκε· περὶ αὐτοῦ· Ἀθηναῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν καλουμένην εἰρεσιώνην ὅταν ποιῶσι, πλάττοντες [4] λύραν τε, καὶ κοτύλην, καὶ κλῆμα, καὶ ἄλλα τὰ κυκλοτερῆ πέμματα, ταῦτα καλοῦσι διακόνιον. [5] λέγεται δ' ἐπί τινος ἐγκρατοῦς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀμερίας διακόνια τὰ κατὰ τὴν εἰρεσιώνην τῷ Ἀπόλλωνι πλασσόμενα πέμματα. τινὲς δὲ λέγουσι ζωμὸν ποιόν. τινὲς δὲ, μάζαν.

Διάκονος. μακρὸν τὸ α. Ὁ δὲ ἦν ἱερεὺς, διάκονος τὴν τιμήν. Καὶ Φιλοκτήτης·

Ἀλλ' [6] ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
Ὡς εἰκὸς οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει
Ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον.

Διακορῆσαι. διαπαρθενεῦσαι. [7] οἱονεὶ διατεμεῖν.

Διακορεῖς. πεπληρωμένους. Ἰδὼν αὐτοὺς διακορεῖς μέθης ὄντας.

Διακορεῖς. μεμεστωμένοι.

Διακορῶ. κόρην διαφθείρω.

Διακόσμησις. τοῦ παντὸς ἡ διάθεσις. [8] Μέση ἡ γῆ, κέντρου λόγον ἔχουσα. μεθ' ἣν τὸ ὕδωρ σφαιροειδὲς, ἔχον τὸ αὐτὸ σχῆμα τῇ γῇ· ὥστε τὴν γῆν ἐν ὕδατι εἶναι. μετὰ τὸ ὕδωρ δὲ, ἀὴρ ἐσφαιρωμένος. κύκλοι δέ εἰσιν ἐν τῷ οὐρανῷ πέντε.

Διακούω. γενικῇ. Διακούετε ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως. ὁ Μωϋσῆς φησιν ἐν τῷ Δευτερονομίῳ.

Διακορεάζεσθαι. ἀτενὲς βλέπειν. διὰ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι.

Διακωδωνίζω. διαφημίζω. καὶ διακωδωνισθέν-

am venerunt, gaudio diffuſi, & inter ſe nonnihil jocantes.

Διακλιμακίσας. Qui ſupplantavit. Qui lucta vicit. Κλίμαξ enim & κλιμακισμὸς eſt quoddam luctæ genus.

Διακλεισθέντες. Ad inopiam redacti. Interclusi. Prohibiti. *Omni prorſus commeatu brevi temporis momento intercluſi, parum aberat quin perirent.*

Διακλῶν. Frangens. Comminuens.

Διακναιόμενος. Qui laceratur. Qui pungitur. Aut, qui dolore afficitur. Ariſtophanes: *Vehemens animum meum cepit amor, qui me vexat & moleſtia afficit.*

Διακναισθήσεται. Lacerabitur. Perdetur. Διακναίειν vero proprie ſignificat, caſeum radula radere.

Διακομισθείς. Qui per aliquem locum tranſit.

Διακόνιον. Quidam ſic vocant placentæ crepidinem. Menecles vero in *Gloſſocomo* de voce iſta ſic ſcribit: *Athenienſes Ereſionen, ita dictam, Apollini parantes, lyram, & cotylam, & clema, aliaſque placentas rotundas conficiunt, eaſque diaconium vocant.* Sic autem & placenta quædam vocatur. Similiter etiam Amerias διακόνια vocat placentas, quas [Athenienſes,] cum Ereſionen pararent, Apollini conficere ſolebant. Quidam vero jus quoddam ita appellant. Alii, mazam.

Διάκονος. Miniſter. Τὸ α longum eſt. *Ille vero erat ſacerdos, & honoris gradu Diaconus.* Et Philoctetes [apud Sophoclem:] *Sed vel mortuus eſt, vel miniſtri, ut veriſimile eſt, conditionis meæ exiguam rationem habentes, domum conſcenſis navibus properarunt.*

Διακορῆσαι. Virginem vitiare. Virginem ſtuprare. Quaſi, [coitu] dividere.

Διακορεῖς. Satiatos. *Videns eos vino ad ebrietatem uſque repletos eſſe.*

Διακορεῖς. Satiati. Repleti.

Διακορῶ. Virginem vitio.

Διακόσμησις. Univerſitatis hujus apta & concinna diſpoſitio. Terra [in hoc Univerſo] eſt media, centri rationem obtinens. Poſt hanc aqua globoſa, eandem habens figuram, quam terra: ita ut terra ſit in aqua. Aquam excipit aer, itidem globoſus. Circuli autem in cœlo ſunt quinque.

Διακούω. Genitivo jungitur. Attente audio. *Audite cauſam fratrum veſtrorum, & juſte judicate.* Sic Moſes in *Deuteronomio* inquit.

Διακορεάζεσθαι. Intentis & fixis oculis intueri. Pupillæ enim oculi appellantur κόραι.

Διακωδωνίζω. Diffamo. Sermonibus differo.

---

[1] Καὶ πάσης ἀθρόον ἀγ.] Præcedentia hujus fragmenti lege apud Suidam infra v. Ἐδωδίμων.

[2] Ἀριστοφάνης] *Eccleſ.* 752. (506. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Διακναισθήσεται. διαφθ.] Ex Enarratore Comici ad *Pacem*, pag. 639. (443. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Λύραν] Sic apud Græcos ſpecies quædam πέμματος appellabatur. Stephanus Byzantius v. Πάταρα: Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα, λύραι τε, καὶ τόξα, καὶ βέλη. Vide etiam Euſtathium ad Dionyſium, pag. 23.

[5] Λέγεται δ' ἐπί τινος ἐγκρατοῦς] Hæc procul dubio corrupta ſunt, quæ ſic legenda exiſtimo, λέγεται δὲ καὶ ἐπί τινος πλακοῦντος. Διακόνιον enim placentæ quoddam genus fuiſſe ex Grammaticis conſtat.

[6] Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Philoctete* pag. 403. ut Portus monuit.

[7] Οἱονεὶ διατεμεῖν] Vide quæ notavimus ſupra ad vocem Διακηνορῆσαι.

[8] Μέση ἡ γῆ, κέντρου λόγον ἔχ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CLV. ut Pearſonius etiam obſervavit.

τες, διαφημισθέντες. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ τῶν ἐμπαιζομένων λαμβάνεται.

Διακωδωνίσαντες. δοκιμάσαντες. Διακωδωνίσας δὲ ὁ παιδευτὴς τὰ μειράκια, λέγε, ἔφη, ὅ, τι βούλει, πρὸς Ἱππόδρομον διαλεγόμενος τὸν σοφιστήν.

Διακωδωνίσω. οἷον δοκιμάσω. Ἀριστοφάνης. [1]διότι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμάζεται τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ. καὶ τοὺς ἵππους οὕτως ἐδοκίμαζον κώδωσιν, εἰ ψοφοδεεῖς εἶεν. ἢ ἀπὸ τῶν ὀρτύγων. οἱ γὰρ ὑπομένοντες τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος, ἐπιτηδείως ἔχουσι πρὸς μάχην. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν ἀγγείων τῶν σαθρῶν· ἐπεὶ οὕτω δοκιμάζουσι διακρούοντες. τινὲς δὲ ἀπὸ τῶν φυλακῶν. βέλτιον δὲ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀγγείων. τὰ δ' ἄλλα ἐσχεδίασται. τὸ δὲ τοὺς φύλακας ἐγρηγορέναι, κώδωσι διεσήμαινον, ὅπως ἀντιφθέγγωνται. καὶ Ἰάμβλιχος· Ἐπειδὴ διακωδωνίζων ἕκαστον τῶν ποιμένων, οὐχ οἷός τε ἦν ἀκοῦσαι καὶ μαθεῖν, οἵ τινες ἦσαν οἱ παῖδες.

Et διακωδωνισθέντες, diffamati. Plerumque autem [malo ſenſu] dicitur de illis, qui deridentur.

Διακωδωνίσαντες. Qui explorarunt. Qui examinarunt. *Cum autem ludimagiſter adoleſcentes examinaſſet, Dic, inquit, quicquid vis, cum Hippodromo Sophiſta colloquens.*

Διακωδωνίσω. Explorabo. Ariſtophanes. Aves enim quædam ſono tintinnabuli explorantur. Equos itidem tintinnabulis explorabant, an ſtrepitum expaveſcerent. Vel [tranſlatio ducta eſt] a coturnicibus. Illæ enim, quæ ſonum tintinnabuli ferre poſſunt, ad pugnam aptæ ſunt. Quidam vero [tranſlationem ductã putant] a vaſis vitioſis, quæ pulſu explorari ſolent. Quidã vero ab excubiis. Præſtat autem dicere ab equis & vaſis ductum eſſe. Reliqua enim perfunctoria ſunt & auctoritate carent. Qui vero excubitores explorabant, an vigilarent, tintinnabulis ſignum dabant, ut [ad illorum ſonum] reſponderent. Et Iamblichus: *Cum omnes paſtores ſciſcitaretur, nec ex quoquam audire & cognoſcere poſſet, quinam eſſent illi pueri.*

Διακωχή. διάλειψις.

Διακραδαίνων. σείων.

Διακριδόν. διακεκριμένως.

Διακριθέν. διαχωρισθέν. διϋλισθέν. Καὶ μὴν τοι διακριθὲν πρότερον ὑπὸ τοῦ λεγομένου ἠθμοῦ.

Διακρίνεται. ἀμφιβάλλει. ἀπιστεῖ. διαχωρίζεται. καὶ διακρίνομαι, τὸ χωρίζω.

Διακρούεσθαι. ἐξωθεῖν. ἢ ὑπερτίθεσθαι, καὶ ἄλλοτε ἄλλως διαναβάλλεσθαι.

Διάκτωρ. διάκονος. ἄγγελος. ἀπαγγέλλων.

Διακυκῶσι. διαταράττουσι.

Διαλαβών. διαδεξάμενος. Διαλαβόντες, ὅσα χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου εἶχον, καὶ συγχωνεύσαντες.

Διαλαβών. προκαταλαβών. Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς.

Διαλλαγή. εἰρήνη.

Ὦ [2]Κύπριδι τῇ καλῇ, καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
Ξύντροφε διαλλαγή.

ἐπειδὴ γάμοι καὶ ἑορταὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰρήνης ἄγονται. ἢ ὅτι ἡδίστη καὶ ἐπίχαρίς ἐστι.

Διαλλαγῆναι.[3] τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι καὶ φιλιωθῆναι. Ἐναλλαγῆναι δὲ, τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπηδῆσαί τινος, [4]ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον.

Διαλαγχάνειν.[5] διαμερίζεσθαι. διακληροῦσθαι. τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ. Διάληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα.

Διαλλακτής. φιλιωτής. Ἀριστοφάνης· Διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε. ἀντὶ τοῦ φιλιοῦσθε.

Διαλαμβάνει. ὑπονοεῖται. Ἡ δὲ εὐμηχάνως δια-

Διακωχή. Intermiſſio. Ceſſatio. Induciæ.

Διακραδαίνων. Quatiens. Agitans. Movens.

Διακριδόν. Diſcrete. Diſtincte.

Διακριθέν. Diſcretum. Separatum. Percolatum. *Cum ante per colum percolatum eſſet.*

Διακρίνεται. Dubitat. Non credit. Diſcernitur. Et διακρίνομαι, ſeparo.

Διακρούεσθαι. Expellere. Vel, differre, & identidem procraſtinare

Διάκτωρ. Miniſter. Nuncius. Internuncius.

Διακυκῶσι. Confundunt. Perturbant.

Διαλαβών. Qui excepit. Qui accepit. *Cum omnem auream & argenteam ſupellectilem accepiſſent, & in maſſam conflaſſent.*

Διαλαβών. Qui præoccupavit. *Ille vero, cum vias præſidiis præoccupaſſet.*

Διαλλαγή. Reconciliatio. Pax. [Ariſtophanes:] *O pax, Veneris formoſæ & Gratiarum amicarum contubernalis.* Nuptiæ enim & feſta tempore pacis celebrantur. Vel, quia pax eſt jucundiſſima & ſuavitatis plena.

Διαλλαγῆναι. Ipſi inimico reconciliari, & cum eo in gratiam redire. Ἐναλλαγῆναι vero, ab amicitia alicujus tranſire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus eſt.

Διαλαγχάνειν. Dividere. Diſtribuere. Sorte dividere. Et διάληξις, diviſio, quæ ſorte fit.

Διαλλακτής. Qui aliquos reconciliat, & ad amicitiam revocat. Ariſtophanes: *Reconciliemini, & in gratiam redeatis.*

Διαλαμβάνει. Suſpicatur. *Illa autem facile* λαμβάνει, καὶ δεῖται τῶν Καβείρων, τιμωρῆσαι αὐτῇ, καὶ μετελθεῖν τὸν ἐπίορκον.

---

[1] Διότι τινὰ τῶν ὀρνέων δοκιμ.——ὅπως ἀντιφθέγγωνται] Hæc deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 214. (133. Ed. Baſ. P.) Vide etiam v. Ἀκωδώνιστον, v. Διεκωδώνισε, v. Ἐκωδωνίζοντο, & v. Κωδωνίσαι.

[2] Ὦ Κύπριδι τῇ καλ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtoph. *Acharn.* pag. 418. (300. Ed. Baſ. P.)

[3] Διαλλαγῆναι. τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθρ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. cxx. ut Portus etiam obſervavit.

[4] Ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον] Scribe ex Scholiaſta Thucyd, ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ φίλῳ.

[5] Διαλαγχάνειν. διαμερ.] Ex Harpocratione.

Διαλαμβάνων. ὑπομνηματίζων. συγγράφων.

Διαλλάττειν.

Καὶ [1] διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
Οἷσι [2] πιστὸν οὐδὲν, εἰ μὴ περ λύκῳ κεχηνότι.

Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια διαρπαζόντων. ὃν γὰρ τρόπον λύκοις οὐκ ἔστι πίστις, οὐδὲ τούτοις. τὸ δὲ κεχηνότι, ἐπὶ τῶν μάτην χαινόντων.

Διαλλάττω. δοτικῇ. [3] Ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου. Αἰτιατικῇ δέ· Διαλλάξαντες τὰ ὅπλα πρὸς ἀλλήλους.

Διαλαχεῖν. τὸ διανεμεῖσθαι οἱ ῥήτορες εἰρήκασιν. Ἀπολαχεῖν δὲ, τὸ διανείμασθαι τὰ πατρῷα. ἔστιν ἐν τῷ Ἀπολαχεῖν.

Διὰ λαίλαπος.

Διαλέγεσθαι. τὸ συνουσιάζειν. καὶ διαλέγομαι, δοτικῇ.

Διαλέγουσαν. [4] διοικοδομοῦσαν. [5] λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν. καὶ διαλέγου. διορύττου. Θουκυδίδης.

Διαλέγοιντο γυναιξίν. ὁμιλοῖεν, ἢ συνουσιάζοιεν. οὕτως Ἱεροκλῆς.

Διαλεκτική. ἡ ἀποδεικτική. ὀλίγα Διαλεκτικῆς ἀψάμενος. [6] Διαλεκτική ἐστιν ἐπιστήμη ἀληθῶν, καὶ ψευδῶν, καὶ οὐδετέρων. [7] τυγχάνει δ' αὐτὰ ἐπισημαίνοντα καὶ σημαινόμενα. ἢ οὕτω. [8] Μέθοδος δι' ἐνδόξων περὶ παντὸς τοῦ προκειμένου συλλογιστική. καλεῖται δὲ Διαλεκτικὴ ἀπὸ τοῦ διαλέγεσθαι. τὸ δὲ διαλέγεσθαι, ἐν ἐρωτήσει τε καὶ ἀποκρίσει. διαφέρει ἡ Διαλεκτικὴ τῆς Ῥητορικῆς. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Διεξοδικούς.

Διάλογος. [9] λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως συγκείμενος, περί τινος τῶν Φιλοσοφουμένων καὶ πολιτικῶν, μετὰ τῆς πρεπούσης ἠθοποιΐας τῶν παραλαμβανομένων προσώπων, καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς. Διαλεκτικὴ δέ ἐστι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομέν τι ἢ κατασκευάζομεν, ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως τῶν προσδιαλεγομένων.

Διάλεξις. [10] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Διάλεξιν ἡμῖν παρέχουσιν. τουτέστι, λόγων ἐμπειρίαν. καὶ νοῦν, τουτέστι τὰ νοηθέντα φράζειν. διαφέρει δὲ διάλεξις δια-

rem ſuſpicata, Cabiros orat, ut injuriam ſibi illatam ulciſcantur, & pœnas a perjuro expetant.

Διαλαμβάνων. Commentans. Conſcribens.

Διαλλάττειν. Reconciliare. [Ariſtophanes:] *Et ſuadent, ut pacem faciamus cum Lacedæmoniis, qui non magis fidem ſervant, quam lupus hians.* Hoc proverbium dicitur de illis, qui aliena diripiunt. Sicut enim lupis nulla ineſt fides, ita nec iſtis. Vox κεχηνότι vero dicitur de hominibus, qui vana ſpe lactantur.

Διαλλάττω. Reconcilio. Dativo jungitur. *Abi, & primum reconciliare fratri tuo.* Accuſativo vero [junctum ſignificat permuto.] *Cum inter ſe arma permutaſſent.*

Διαλαχεῖν. Apud Oratores ſignificat diſtribuere. Ἀπολαχεῖν vero, bona paterna dividere. Vide in v. Ἀπολαχεῖν.

Διὰ λαίλαπος. Per procellam.

Διαλέγεσθαι. Cum fœmina coire. Item διαλέγομαι, cum dativo, colloquor.

Διαλέγουσαν. Ædificantem. Λέγειν enim eſt ædificare. Et διαλέγου. Perfodiaris. Thucydides.

Διαλέγοιντο γυναιξίν. Cum mulieribus colloquantur, vel coeant. Sic Hierocles.

Διαλεκτική. Dialectica. Ars argumentis aliquid demonſtrandi. *Cum Dialecticam leviter attigiſſet.* Dialectica eſt ſcientia veri & falſi & neutrius. Verſatur autem circa ea, quæ ſignificant & ſignificantur. Vel ſic. [Dialectica eſt] methodus probabilibus rationibus de qualibet re propoſita argumentandi. Dicitur vero Dialectica a διαλέγεσθαι, i. e. diſſerere. Diſſeritur autem interrogando & reſpondendo. Differt autem Dialectica a Rhetorica: ut exponitur infra v. Διεξοδικούς.

Διάλογος. Dialogus eſt oratio, ex interrogatione & reſponſione conſtans, de rebus philoſophicis vel politicis, apte exprimens & imitans mores & affectus perſonarum, quæ colloquentes introducuntur, & argumento, de quo tractatur, accommodata. Dialectica vero eſt ars ſermonis, per quam aliquid refutamus, vel confirmamus. Ea autem conſtat ex interrogatione & reſponſione eorum, qui inter ſe diſſerunt.

Διάλεξις. Ratio loquendi. Dicendi peritia. Ariſtophanes *Nubibus*: *Dicendi peritiam nobis ſuppeditant.* Et νοῦν, i, e. facultatem animi ſenſa feliciter exprimendi. Difλέκτου. ὅτι διάλεκτος μέν ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός. διάλεξις δὲ, τῆς συνήθους φωνῆς ἐκτροπὴ ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ ἀγροικότερον.

---

[1] Καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς τἀνδρ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtrata* pag. 876. (555. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Οἷσι πιστὸν οὐδὲν] Perfidiam Ariſtophanes etiam alibi Lacedæmoniis exprobrat. In *Acharnenſ.* enim pag. 386. ſic de iiſdem inquit:

Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει.

Id eſt. *Qui nec fœdera, nec jusjurandum, nec fidem ſervant.* Scholiaſta ad eum locum: Ἐπὶ ἀπιστίᾳ γὰρ διεβάλλοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομάχῃ·

Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια. Lege ibi & ſequentia.

[3] Ὕπαγε, πρῶτον διαλλ.] *Matth.* cap. v. v. 24.

[4] Διαλέγουσαν. διοικ.] Reſpexit Suidas ad locum illum Ariſtophanis *Lyſiſtr.* pag. 883.

Τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσιν τὴν ὀπήν.

Scholiaſta ineditus τὸ διαλέγουσιν ibi exponit διορύττουσιν.

[5] Λέγειν γὰρ τὸ οἰκοδομεῖν] Sic etiam Heſychius. Et Suidas infra, Ἐσκατελέγησαν, ἀντὶ τοῦ ἐσκατῳκοδομήθησαν. Et alibi: Λιθολόγοι, οἰκοδόμοι.

[6] Διαλεκτική ἐστιν ἐπιστήμη ἀληθῶν καὶ ψευδ. καὶ οὐδετ.] Sic Stoici Dialecticam definiebant, ut patet ex Laert. lib. VII. Segm. XLII. unde locum hunc depromſit Suidas.

[7] Τυγχάνει δ' αὐτὰ ἐπισημ.] Pearſonius legendum putabat, τυγχάνει δ' αὐτὴ περὶ σημαίνοντα καὶ σημ. quod verum puto.

[8] Μέθοδος δι' ἐνδόξων περὶ παντὸς τοῦ προκ.] Locus hic depromptus eſt ex Alexandro Aphrodiſeo in *Topica* pag. 4. ut Pearſonius obſervavit.

[9] Διάλογος. λόγος ἐξ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. III. Segm. XLVIII. ut itidem Pearſonius monuit.

[10] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 143. (78. Ed. Baſ. *P.*) Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

Διαλεπτολογοῦμαι. διαλέγομαι. ὥσπερ καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη· [1] Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· ἵνα μὴ ἕλκῃ τὴν ἰκμάδ' ἐς τὰ κάρδαμα. οὕτω καὶ ὁ πρεσβύτης·

Διαλεπτολογοῦμαι [2] ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας.

Διάλειμμα. διάστημα. καὶ διαλείποντα. διαχωρήματα. Ἀρριανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.

Διαλείμματος. διαχωρισμοῦ.

Διαλείπουσαι. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. [3] Ἀρριανός· Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον, εἰς τὸ συνορᾷν τε ἀλλήλους, καὶ κατακούειν εὐπετῶς.

Διαλειπούσῃ. διακοπτομένῃ. [4] Ὑφειμένῃ οὖν καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτό οἱ ξυγγνῶναι βασιλέα.

Διάληξις. [5] Διαλαγχάνειν μέν ἐστι τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ. διάληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα.

Διάληψις. ἐνθύμησις. ἡ γνῶσις. Πολύβιος· [6] Διὰ γὰρ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ἐπιθυμίαν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ διάληψις, ὡς οὐδὲν προὐργιαίτερον ποιουμένου κατὰ τὸν βίον τοῦ κυνηγετεῖν. † Οἱ [7] γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐκ ἐκ τοῦ κατὰ λόγον, ἀλλ' ἐκ τῶν συμβαινόντων ἀγαθοὶ ποιεῖσθαι τὰς διαλήψεις. (τὰς τοῦ [8] νοὸς ὁρμάς) ἄρτι γὰρ δι' αὐτὸ τοῦτο [9] προκεχειρισμένοι τὸν [10] Πεισίστρατον, διὰ τὸ πρᾶξιν ἔχειν τινὰ καὶ τόλμαν, παραχρῆμα μετέπιπτον ἐς τἀναντία ταῖς γνώμαις, διὰ τὴν περιπέτειαν. Καὶ αὖθις· Παραπλησίως καὶ τὰ πλήθη ὁμοίως τούτοις ἔχει τὰς διαλήψεις ὑπὲρ τῶν κοινῶν, τῆς φύσεως αὐτοὺς διδασκούσης. Καὶ [11] Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, πρακτικοῦ τοῦ κεντήματος περὶ αὐτὰς ὑπάρχοντος, τύπτοντες ἐς τὰ στέρνα καὶ ἐς τὰ πρόσωπα, διέφθειραν πάντας.

Διαλογή. διάλεξις. ὁμιλία. [12] Δαβίδ· Ἡδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογή μου.

Διαλοιδορεῖται. δοτικῇ συντάσσεται. [13] ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης οὐ τόσον φιλῶν Πρόδικον ταῦτά φησιν, ὅσον

fert autem διάλεξις a διάλεκτος. Nam διάλεκτος eſt character ſermonis, genti alicui proprius. Διάλεξις vero, conſueti ſermonis ad ſublimius vel trivialius dicendi genus inflexio.

Διαλεπτολογοῦμαι. De rebus frivolis & levibus diſſero. Ut & Socrates dixit: *Aerem perambulo, & contemplor ſolem: ne humorem trahat in naſturtia.* Sic & ſenex: *Cum trabibus domus ſubtiliter diſputo.*

Διάλειμμα. Intervallum. Intercapedo. Et διαλείποντα. Intervalla. Intercapedines. Arrianus: *Iis vero in locis, ubi foſſa deficiebat, cuſtodiæ diſpoſitæ erant.*

Διαλείμματος. Interſtitii. Intervalli.

Διαλείπουσαι. A ſe invicem diſtantes. Arrianus: *Modico intervallo disjunctæ, ut alteri alteros facile conſpicere & audire poſſent.*

Διαλειπούσῃ. Interruptæ. *Submiſſa igitur & ſæpe interrupta voce Regem orabat, ut ſibi veniam daret.*

Διάληξις. Διαλαγχάνειν eſt rem ſorte dividere. Διάληξις vero diviſio, quæ ſorte fit.

Διάληψις. Cogitatio. Opinio. Vel cognitio. Polybius: *Quia enim ei ſtudio ſupra modum deditus erat, vulgo omnes opinabantur, venatione ipſum per omnem vitam nihil antiquius habere.* † *Plerique homines non ex conſilio & ratione, ſed ex eventu judicare ſolent. Cum enim nuper Piſiſtratum elegiſſent, quod ad agendum audendumque ſtrenuus eſſet, tum repente ob illum caſum in contrariam ſententiam omnes verſi fuerunt.* Et iterum: *Similiter & vulgus idem de Republ. ſentiebat, quod iſti, natura eos docente.* Et iterum Polybius: *Romani vero non cæſim feriendo, ſed punctim ſubinde rectis gladiis utendo, qui mucronibus valent,* [*crebro repetitis ictibus*] *pectora & facies* [*hoſtium*] *cædentes, illorum pleroſque obtruncarunt.*

Διαλογή. Colloquium. Oratio. David: *Ipſi oratio mea placeat.*

Διαλοιδορεῖται. Maledicit. Convitiis inſectatur. † Ariſtophanes enim non tam amans μισῶν Σωκράτην. ἐν γὰρ ταῖς Ὄρνισι διαλοιδορεῖται Προδίκῳ.

---

[1] Ἀεροβατῶ——κάρδαμα] Vide Ariſtoph. *Nubibus* pag. 136. (71. Ed. Baſ. P.) unde locum hunc confuſe & negligenter excerpſit Suidas.

[2] Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. circa finem *Nubium*.

[3] Ἀρριανός] Lib. v. pag. 332.

[4] Ὑφειμένῃ οὖν καὶ διαλ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Ὑφειμένοι.

[5] Διαλαγχάνειν μέν ἐστι τὸ διαιρ.] Ex Harpocratione.

[6] Διὰ γὰρ τὴν ὑπερβ.——κυνηγετεῖν] Caſaubonus fragmentum hoc Polybii pertinere putabat ad hiſtoriam de Demetrio obſide Roma fugiente, quæ habetur Legationum Fragmento cxiv. Valeſius vero in notis ad Excerpta a ſe edita, pag. 28. eadem verba de Scipione intelligenda eſſe exiſtimabat. Sed uterque vir ſummus fallitur. Scripſit enim iſta Polybius de Philemene Tarentino, ut patet ex lib. viii. cap. xx. ubi locus integer exſtat: quod & ante me recte obſervavit doctiſſimus Jac. Gronovius in notis ad Fragmenta Polybii a Caſaubono collecta.

[7] Οἱ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων——διαλήψεις] Fragmentum hoc legitur in Excerptis Polybianis a Valeſio editis, pag. 110.

[8] Τὰς τοῦ νοὸς ὁρμάς] Hæc verba ſunt ſcholium & interpretatio vocis διαλήψεις, ſed alieno loco poſita, quoniam ſeriem orationis interrumpunt.

[9] Προκεχειρισμένοι] Sic habet MS. Pariſ. A. cujus loco in prioribus Editt. minus recte legitur προκεχειρισμένον.

[10] Πεισίστρατον] Hunc Livius Pauſiſtratum vocat lib. xxxiii. initio, & in fine libri xxxvi. & alibi.

[11] Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμ. οὐκ ἐκ καταφ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. ii. cap. xxxiii.

[12] Δαβίδ] Pſalm. ciii. 34.

[13] Ὁ γὰρ Ἀριστοφάνης οὐ τόσον φιλῶν Πρ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Nubibus* pag. 147. (81. Ed. Baſ. P.)

Οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν,
Πλὴν ἢ Προδίκῳ· τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὕνεκα &c.

Vide ibi veterem Enarratorem.

Διαλύω. Πνεῦμα μέν ἐστιν, ἀλλὰ διαλύων ὄρη.

Διαμαδῶντες. διαβρέχοντες.

Διαμαρτία. ἡ ἀποτυχία. καὶ διαμάρτοι. ἀποτύχοι. μέλλοντος σημασία.

Διαμάρτυραι. βεβαίωσαι. καὶ [1] διαμαρτυρεῖν, τὸ προλέγειν τῆς ἀπειθείας τὴν τιμωρίαν, καὶ τῆς εὐπειθείας τὴν ὠφέλειαν.

Διαμαρτυρία, καὶ διαμαρτυρεῖν. τρόπος τις ἦν ἡ διαμαρτυρία παραγραφῆς. πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι, [2] ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη, ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος. διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς, τῷ τὴν μὲν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. καὶ πρότερόν γε ὁ διώκων προὐβάλλετό τινα μαρτυροῦντα, εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. καὶ περὶ τούτου πρῶτον ἐγίνετο ἡ κρίσις [3] πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὐ πρὸς τὸν ἐξ ἀρχῆς δικαζόμενον. εἰ δὲ μὴ προβάλλοιτο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα, οὐκ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην· καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν ϗ ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ ταῖς μαρτυρίαις. τάχα δὲ ἐπὶ ταῖς τοῦ ἀποστασίου δίκαις ἐκεκώλυτο διαμαρτυρεῖν· ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀπροστασίου οὐκ ἔτι.

Διαμαρτάνω. γενικῇ. καὶ τοῦ σκοποῦ δοκοῦσιν ἔμοιγε διαμαρτάνειν.

Διαμαρτύρωμαί σοι. ἀντὶ τοῦ βεβαιώσω σε. μέλλοντα σημαίνει. ἐπὶ δὲ ἐνεστῶτος διὰ τοῦ ο μικροῦ· ὡς ἐν τῷ, [4] Ἄκουσον λαός μου, καὶ λαλήσω σοι Ἰσραὴλ, καὶ διαμαρτύρομαί σοι.

Διαμαρτυρομένους. προλέγοντας. ἀποτρέποντας. Ἀπέστειλε πρεσβευτὰς, διαμαρτυρομένους, μήτε τὴν πόλιν οἰκίζειν, μήτε παρὰ τὰς συνθήκας ποιεῖν μηδέν. καὶ διαμαρτύρασθαι, βεβαιῶσαι. Ἐβουλήθησαν οὖν καὶ διαμαρτύρασθαι τοῦτο τρόπον τινά.

Διὰ [5] μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥιπτεῖν δεῖ. ἐπὶ τῶν παραβόλως τι ποιούντων.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Οὐδενὸς τοπαράπαν θαῤῥήσαντος διὰ μάχης αὐτοῖς ἐλθεῖν, οὔτε μὴν ἀντιτάξασθαι ἐς τὸ παντελές.

Διαμέλλει. ἀναβολῇ χρῆται. Ὁ δὲ πρὸς ὀργὴν ὑπεριδὼν, καὶ μὴ πάνυ πιστεύσας, διεμέλλησεν.

Prodicum hæc dicit, quam odio proſequens Socratem. In *Avibus* enim Prodicum inſectatur.

Διαλύω. Diſſolvo. *Ventus quidem eſt, ſed montes diſſolvens.*

Διαμαδῶντες. Irrigantes. Rigantes.

Διαμαρτία. Aberratio. Et διαμάρτοι. Aberret. Futuri ſignificationem habet.

Διαμάρτυραι. Affirma. Aſſevera. Et διαμαρτυρεῖν. Prædicere contumaciæ pœnam, & obedientiæ fructum.

Διαμαρτυρία. Et διαμαρτυρεῖν. Διαμαρτυρία erat modus quidam exceptionis. Nam antequam cauſa in Judicium introduceretur, cuivis licebat teſtificari, cauſam per leges in Judicium introduci poſſe vel non poſſe. Differt autem ab exceptione, quod διαμαρτυρία non ſolum fiat a reis, ſed etiam ab actoribus. Et primum quidem actor aliquem producebat, qui teſtaretur, cauſam in Judicium introduci poſſe: de qua re primũ inſtituebatur diſceptatio adverſus ipſum teſtem, non adverſus actorem. Si vero actor nullum teſtem produceret, tunc reo licebat aliquem producere, qui teſtaretur, cauſam non poſſe in Judicium introduci: & rurſus diſceptatio erat adverſus ipſum teſtem. Actio autem falſi teſtimonii tam in διαμαρτυρίαις quam μαρτυρίαις locum habebat. In cauſa autem ἀποστασίου non videtur licitum fuiſſe διαμαρτυρεῖν: ſecus ac in cauſa ἀπροστασίου.

Διαμαρτάνω. Aberro. Genitivo jungitur. *Et a ſcopo mihi videntur aberrare.*

Διαμαρτύρωμαί σοι. Affirmabo tibi. [Serio te monebo.] Futuri ſignificationem habet. In præſenti vero per ο ſcribitur. Ut in hoc [dicto:] *Audi popule mi, & loquar tibi Iſrael, & ſerio te moneo.*

Διαμαρτυρομένους. Prædicentes. Interminantes. *Miſit legatos, interminaturos, ne urbem conderent, nec quidquam præter fœdus facerent.* Et διαμαρτύρασθαι, confirmare. *Voluerunt igitur & hoc teſtimonio ſuo quodam modo confirmare.*

Διὰ μαχ. *Per gladios & ignem ruere oportet.* De iis dicitur, qui temerarium aliquod facinus aggrediuntur.

Διὰ μάχης ἐλθεῖν. Pugnam cum aliquo committere. *Cum nemo prorſus pugnam cum ipſis committere, nec aciem inſtructam ipſis opponere auderet.*

Διαμέλλει. Cunctatur. Dilatione utitur. *Ille vero cum iratus eum neglexiſſet, nec rem omnino credidiſſet, cunctatus eſt.*

---

[1] Διαμαρτυρεῖν, τὸ προλέγειν τῆς ἀπειθ.] Hæc interpretatio ſumpta eſt ex Theodoreto ad Pſalmum LXXX. pag. 724.

[2] Ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη] Apud veteres Græcos, antequam actor reo litem intenderet, Judex cognoſcebat, utrum cauſa in Judicium introduci poſſet, an non. Hæc cognitio dicebatur δίκης ἀνάκρισις. Vide Harpocrationem v. Ἀνάκρισις, & Suidam infra v. Δίκης ἀνάκρισις.

[3] Πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτ.] Vide Harpocrationem v. Αὐτομαχεῖν.

[4] Ἄκουσον λαός μου, ϗ λαλ.] Pſalm. XLIX. 7.

[5] Διὰ μαχαιρῶν ϗ π.] Vide ſupra v. Διὰ τῶν μαχαιρῶν.

‡

Διαμεμετρημένη[1] ἡμέρα. μέτρον τι ἐστὶν ὕδατος, πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον. [2]ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί· [3]ὡς δὴ τούτῳ ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. [4]διενέμετο δὲ εἰς τρία μέρη τὸ ὕδωρ· τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσιν. [5]ἐπισκεπτέον δὲ τὸ παρ' Ἰσαίῳ, ὃς μεμετρημένης ἡμέρας ὅτε μὲν χωρὶς ὕδατός φησι γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὅτε δὲ πρὸς ὕδωρ.

Διὰ[6] μέσου τείχους. τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, [7]ἀπὸ τοῦ Βορείου, καὶ τοῦ Νοτίου, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τῶν παρ' ἑκάτερα τὸ Νότιον ἐλέγετο· οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διάμετρος. [8]γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας κεχιᾶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. Δείναρχος δὲ διάμετρον λέγει τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος.

Διαμησάμενος. διορύξας. Διαμησάμενος γὰρ πᾶσαν τὴν ὑπὸ τὰ κράσπεδα τοῦ Ὀλύμπου ἄμμον, ὕδωρ πολὺ καὶ πότιμον εὗρε. καὶ αὖθις· [9]Διαμησάμενος τὴν χιόνα, τὴν ἐπ' αὐτῇ, ἐξῳκοδόμει τὸν κρημνόν.

Διαμῆσαι. διακόψαι.

Διαμώμενος. θερίζων. καὶ διαμώμενοι, διασκάπτοντες, ζητοῦντες. [10]Θουκυδίδης· Διαμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἐσκήνουν ἐπὶ τῆς χιόνος, διαμώμενοι καὶ μεταξὺ ἐκκαθαίροντες.

Διαμνημονεύω. αἰτιατικῇ συντάσσεται. Οὓς καὶ διαμνημονεῦσαι καθέκαστον ὁ λόγος διὰ τὸ πλῆθος, καὶ πρὸς ὄνομα διελθεῖν, παρῃτήσατο.

Διαμπάξ. διόλου. διαπαντός.

Διαμπερέως. διαμπερές. διόλου διῆκον. Ὁ[11] δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπί τι ὄρυγμα, ὃ διαμπερὲς μὲν ἦν ὀρωρυγμένον ἐπὶ σταδίους λ', εἶχε δὲ ἔξοδον ἐπὶ θάτερα τοῦ ὀρύγματος.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα. Eſt menſura quædam aquæ, ad definitũ diei ſpatiũ fluens: quæ menſe Poſideone menſurabatur, quod tunc judicia de cauſis maximi momenti haberentur. Ea autem aqua in tres dividebatur partes: quarum una actori; altera reo, & tertia Judicibus aſſignabatur. Videndum autem quid ſibi velit Iſæus, cum ait, partibus diei ad clepſydram menſuratis, interdum ſine aqua, interdum ad aquam cauſas diſceptari.

Διὰ μέσου τείχους. Medius murus. Cum in Attica tres eſſent muri, Borealis, Auſtralis, & Phalericus; medius inter utrumque dicebatur Auſtralis: cujus & Plato meminit in Gorgia.

Διάμετρος. Diameter. Inſtrumentum quoddam Geometricum. Eunapius: *Ita ut lingua ſecundum quaſdam diametros adverſis & coeuntibus ſpiculorum ictibus decuſſata eſſet.* Dinarchus vero διάμετρον vocat id, quod juſtæ menſuræ deeſt.

Διαμησάμενος. Qui effodit. *Cum autem omnem arenam ad Olympi montis radices effodiſſet, aquam multam & potui aptam invenit.* Et iterum: *Nive effoſſa & egeſta, in ipſo præcipitio viam munivit.*

Διαμῆσαι. Diſſecare. Diſcindere.

Διαμώμενος. Metens. Et Διαμώμενοι. Effodientes. Quærentes. Thucydides: *Glarea ad mare effoſſa aquam, ut credibile eſt, potabant.* Et iterum: *Illi vero tentoria in nive figebant, eam effodientes, & loca interjecta purgantes.*

Διαμνημονεύω. Cum accuſativo conſtruitur. Commemoro. *Quos ſingulatim commemorre & nominatim recenſere multitudo vetat.*

Διαμπάξ. Penitus. Prorſus. Semper.

Διαμπερέως. Penitus. Prorſus. *Ille vero deduxit eos ad locum quendam, qui ad* XXX. *ſtadia penitus erat perfoſſus, & in altera parte exitum habebat.*

---

[1] Διαμεμετρημένη ἡμέρα. μέτρον τι ἐσ.] Hæc Suidas deſcripſit ex Harpocratione: cujus interpretes doctiſſimos miror non adduxiſſe locum aliquem oratoris Græci, in quo λέξις propoſita reperiatur, & ad quem Harpocratio forte reſpexerit. Quod igitur ab illis prætermiſſum eſt, a me præſtabitur. Demoſthenes ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. pag. 215. Ὃς γὰρ ἀγῶνας καινοὺς, ὥσπερ δράματα, καὶ τούτους ἀμαρτύρους, πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν αἱρεῖς διώκων. Wolfius male, vel ſaltem ambigue, *ad præfinitam diem*. Senſus eſt, *ad clepſydram*. Idem in oratione adverſus Nicoſtratum pag. 725. Ἡμέραις γὰρ οὐ πολλαῖς ὕστερον εἰσελθὼν εἰς τὸ δικαστήριον πρὸς ἡμέραν διαμεμετρημένην, &c. Et hic Wolfius in eundem lapidem impegit. Quoniam igitur πρὸς διαμεμετρημένην ἡμέραν, ſive, ad clepſydram, cauſæ in Judiciis olim perorabantur, non licebat oratori diutius verba facere, quam aqua flueret, etiamſi quædam dicenda ſupereſſent. Hinc Demoſthenes orat. I. contra Stephanum pag. 618. inquit: Πολλὰ δ' ἔχων εἰπεῖν, οὐχ ἱκανὸν τὸ ὕδωρ ὁρῶ μοι. i.e. *Cum multa habeam dicenda, non ſatis aquæ reſtare mihi video.* Huic autem aquæ judiciali quidam erat præpoſitus, qui Ἐφ' ὕδωρ dicebatur, & ſorte ad id munus legebatur. Pollux lib. VIII. cap. IX. ſect. ult. Ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίγνετο, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐφ' ὕδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας. Heſychius: Ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν. Λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις. Suidas infra: Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελημένος τούτου. Hic ſub ſe alios habebat miniſtros, κρουνοφύλακας dictos, qui aquam ex fonte petitam in clepſydram infundebant, ut docet Pollux loco ante laudato. Id autem munus vile admodum & contemptum habebatur, teſte Suida infra v. Εἶτ' ἐφ' ὕδωρ, quem conſule.

[2] Ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί] Vide infra v. Ποσειδεών.

[3] Ὡς δὴ τούτῳ ἠγ.] Lege, πρὸς δὴ τοῦτο, (ſcilicet ὕδωρ:) ut habet Harpocratio. Senſus enim eſt, ad aquam, ſive ad cleſydram, majoris momenti cauſas olim peroratas & diſceptatas fuiſſe. Vide Mauſſacum ad Harpocrationem.

[4] Διενέμετο δὲ εἰς τρία μ.] Id expreſſe docet Æſchines in oratione contra Cteſiph. cujus locum adducit Petitus *de Leg. Attic*. pag. 109. quem vide.

[5] Ἐπισκεπτέον δὲ τὸ παρ' Ἰσ.] Hunc locum illuſtrare conatur idem Petitus *de Leg. Attic.* pag. 165. ſed meo quidem judicio ἥμαρτεν, οὐκ ἔτυχεν.

[6] Διὰ μέσου τείχους. τριῶν ὄντων τ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἀπό] Hanc vocem tanquam ſuperfluam dele.

[8] Γεωμετρικόν] Sic repoſui ex 2 MSS. Pariſ. cum antea male legeretur γεωργικόν.

[9] Διαμησάμενος τὴν χιόνα, τὴν ἐπ' αὐτ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. cap. LV.

[10] Θουκυδίδης] Lib. IV. cap. XXVI.

[11] Ὁ δὲ διῆγεν αὐτοὺς ἐπί τι ὀρ.] Fragmentum hoc legitur apud Photium in Excerptis ex Iamblicho, Cod. XCIV. pag. 237. ut Pearſonius recte obſervavit.

Διαμοιρωμένη. διαιροῦσα, καὶ μερίζουσα. ἢ τὰς μοίρας μεμφομένη.

Διαμυδαίνεται. ἀντὶ τοῦ διαπηδᾷ, καὶ διαῤῥεῖ, καὶ διηθεῖ.

Διαμυλλαίνῃ. αἰσχρῶς πράττεις.

Οὗτος[1] δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.

καὶ διαμυλλαίνειν, τὸ διαμωκᾶσθαι τοῖς χείλεσι. ἢ τὸ ἐσθίειν, καὶ διακόπτειν, καὶ διαστρέφειν τὰ χείλη. Ἀριστοφάνης φησί.

Διάνδιχα. διχῶς.

Διανενεύκαμεν. ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν.

Διανεῦσαι.[2] διακολυμβῆσαι. Καὶ διανεῦσαι ἐθελήσαντες, ἐβαπτίζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.

Διανεῖμαι. μερίσαι.

Διανηξάμενος. διακολυμβήσας.

Διανίζεται. διανίπτεται. καθαρίζεται.

Διανθίζω. τὸ τὰ ἄνθη συλλέγω. καὶ διηνθισμένας.

Διανοεῖσθαι.[3] τοῦτο ἐνέργειά ἐστι καὶ διέξοδος τῆς ψυχῆς. ἐπίστασθαι μὲν γὰρ πολλὰ δυνατὸν εἶναι· διανοεῖσθαι δὲ ἅμα πολλὰ, ἀδύνατον. πᾶς γὰρ ὁ διανοούμενος, ἕν τι διανοεῖται. ὡς γὰρ ἀδύνατον ἅμα λέγειν πολλοὺς λόγους· οὕτω διανοεῖσθαι ἅμα πολλά. λόγος γάρ τις ἡ διάνοια, αὐτῆς τῆς ψυχῆς ἐφ᾽ ἑαυτῆς λεγούσης.

Διάνοια Εὔριπος. ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Διάνοια. ἔστιν ἐν τῷ Δόξα.

Διανταίᾳ πληγῇ. Τοῦ γὰρ περὶ τὸν βραχίονα τραύματος διανταίᾳ πληγῇ καταβαροῦντος, κατεξανέστη τῶν ἀλγηδόνων.

Διανυσθῆναι. τελειωθῆναι.

Διαξαίνειν. ἀναιρεῖν. διακόπτειν. Ὁ δὲ ἑάλω, καὶ ἔμελλεν ὁ δῆμος διαξαίνειν αὐτόν. ὁ δὲ οὐκ ἀφῆκεν, ἀλλ᾽ εἴασεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ φόνους ἐργασάμενος ἐναγεῖς, καὶ διαῤῥήξας καὶ διαξήνας τοὺς νόμους, καὶ τὴν ἀνδρῶν ἀπειπάμενος φύσιν, καὶ [4] γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγάμους ἐκείνους γάμους.

Διαξῆναι. διαλῦσαι. [5] Ἀριστοφάνης· Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς διαξῆναι. Τῶν [6] γὰρ ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας· καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός. πρὸς ἑκάτερον οὖν· καὶ τὰς κορυφὰς τοῦ ἐρίου πεπιλημένας ἐν τῷ πόκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν πονηρῶν συνισταμένων τοῖς πράγμασι διαλῦσαι λέγει.

Διαμοιρωμένη. Dividens & partiens. Vel de fato ſuo conquerens.

Διαμυδαίνεται. Saltu ſuperat. Diffluit. Percolat.

Διαμυλλαίνῃ. Turpiter te geris. [Diſtortis labris derides.] *Hic vero alios deridebat, tanquam cæteris peritior eſſet.* Ariſtophanes. Διαμυλλαίνειν eſt diſtortis labris deridere. Vel, edere, & diſcindere, & labia diſtorquere.

Διάνδιχα. Bifariam. In duas partes.

Διανενεύκαμεν. [Nando] trajecimus.

Διανεῦσαι. Enatare. Natando trajicere. *Cum autem [amnem] nando trajicere vellent, propter pondus armorum ſubmerſi fuerunt.*

Διανεῖμαι. Diſtribuere. Dividere.

Διανηξάμενος. Qui enatavit.

Διανίζεται. Abluitur. Lavatur. Purgatur.

Διανθίζω. Flores colligo. Et διηνθισμένας, variis coloribus pictas.

Διανοεῖσθαι. Cogitare eſt animæ actio & digreſſio. Nam fieri quidem poteſt, ut multa ſcias: ſed fieri nequit, ut multa ſimul cogites. Quiſquis enim cogitat, de una quadam re cogitat. Quemadmodum enim fieri non poteſt, ut quis de multis rebus ſimul loquatur: ſic nec multa ſimul cogitare quis poteſt. Cogitatio enim eſt quædam oratio animæ ſecum loquentis.

Διάνοια Εὔριπος. Animus Euripus. Dicitur de hominibus levibus & inconſtantibus.

Διάνοια. Cogitatio. Mens. Vide in voce Δόξα.

Διανταίᾳ πληγῇ. Adverſo ictu. *Cum enim vulnus adverſo ictu brachio inflictum eum gravaret, doloribus fortiter reſtitit.*

Διανυσθῆναι. Confectum eſſe. Perfectum eſſe.

Διαξαίνειν. Interficere. Diſſecare. *Illum autem, cum captus eſſet, populus dilaniaturus erat. Ille vero id non permiſit, ſed eum in aliam regionem abire ſivit.* Et iterum: *Ille vero cum nefarias cædes perpetraſſet, legeſque violaſſet & rupiſſet, & ab humana natura deſciviſſet, infauſtas nuptias nullis ſacris litatis celebravit.*

Διαξῆναι. Diſſolvere. Ariſtophanes: *In principiis diſſolvere.* Lanarum enim vellera habent principia & capita conglobata: quæ ſi vellantur, & vellus diſſolvitur. Utrumque igitur ſignificare vult Ariſtophanes, & capita lanæ conglobata in vellere, & capita malorum hominum, iiſque patrocinantium, diſſolvenda eſſe.

---

[1] Οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Veſpis* pag. 524. (359. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Διανεῦσαι] Male Heſychius διαναῦσαι; pro quo vir doctus ſcribendum ſuſpicatur διανῦσαι: ſed fallitur. Vera enim lectio eſt διανεῦσαι, ut hic Suidas habet. Quemadmodum enim a πλέω deducitur πλεύσω, & ῥέω, ῥεύσω; ſic a νέω, no, fit νεύσω, & νεῦσαι, & addita præpoſitione διανεῦσαι.

[3] Τοῦτο ἐνέργειά ἐστι καὶ διέξ.] Hæc deſcripta ſunt ex Philopono in Ariſtotelem *de Anima*.

[4] Γήμας ἀθύτους τε καὶ ἀγ. ἐκείνους γάμους] Fragmentum hoc ampliabis ex ipſo Suida ſupra v. Ἀθύτους.

[5] Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 837. unde locus hic ita ampliandus eſt:

Καὶ τοὺς γε συνισταμένους τούτους, καὶ τοὺς θλίβοντας ἑαυτοὺς,
Ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι.

In priore verſu pro θλίβοντας in codice MS. Iſaaci Voſſii, in quo *Lyſiſtrata* Ariſtophanis cum vetere Scholiaſta inedito continetur, legitur πιλοῦντας; quam vocem Scholiaſta ille exponit θλίβοντας: unde ſuſpicor Ariſtophanem ſcripſiſſe πιλοῦντας, ſed ejus loco θλίβοντας ex Scholiis in textum poſtea irrepſiſſe.

[6] Τῶν γὰρ ἐρίων οἱ μαλ.] Hæc deſcripta ſunt ex modo laudato Scholiaſta inedito in *Lyſiſtratam*, cujus apographum ex codice Voſſiano penes me habeo.

Διαπαρατριβαί.[1] ἐνδελέχειαι.

Διαπαρθενεῦσαι. μιγῆναι παρθένῳ. ἐλέγετο δὲ οὕτω καὶ τὸ παρθενοτροφῆσαι, καὶ διαφυλάξαι παρθένον.

Διαπατταλευθήσῃ[2] χαμαί. ἀπὸ τῶν τὰς βύρσας διατεινόντων. σημαίνει δὲ τὸ διερευνᾷν καὶ ζητεῖν ἐπιμελῶς. ἢ διαπατταλευθήσῃ, ἀντὶ τοῦ ἐκταθήσῃ χαμαί. τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο ἢ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ τὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες, ἐκτείνουσι.

Διαπεπαρθενεῦσθαι.[3] τετμῆσθαι τῇ μίξει.

Διαπεπονημένης. κατορθωθείσης.

Διαπεράναντες. διακεντήσαντες.

Διαπεράναι. τελειῶσαι.

…Gr. Gram. 35.
…2. ubi fors. leg.
…ῆς Schweighaus.

Διαπεσούσης. ἀποτυχούσης.[4] Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφαλὲς ἔχειν τὸ κοινωνῆσαι αὐτοῖς τῆς πράξεως, καὶ διαπεσούσης καὶ συντελεσθείσης τῆς ἐπιβουλῆς. καὶ διαπίπτων, ἀποτυγχάνων.

Διαπέσοιμι. οἷον διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος. Ἀριστοφάνης·[5] Εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν ἐμῶν ψευσμάτων ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.

Διαπεφώνηκεν. ἀντὶ τοῦ ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνὴν ἀφῆκε. τουτέστιν, ἀπέθανεν. [6] ὅτε δὲ λέγει, ὅτι διαπεφώνηκε δὲ τούτων οὐδὲ εἷς· περὶ τῆς ὁμονοίας τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν φησιν ὁ Χρυσόστομος.

Διαπεινῶμεν[7] ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. [8] παρὰ προσδοκίαν. ὡσεὶ ἔφη, διαπίνομεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ. ὁ δὲ εἶπε, διαπεινῶμεν. οἱ γὰρ πότοι χειμῶνος πρὸς τὸ πῦρ γίνονται. εἴρηκε δὲ οὕτω διὰ τὸν λιμόν. τουτέστιν, ἐσχάτως πεινῶμεν, ὥστε καὶ τὰ ἱμάτια ἀποδυόμενοι καθεζόμεθα πρὸς τὸ πῦρ διὰ τὸ ῥῖγος. ἢ διαπύρως καὶ ἐκτόπως πεινῶμεν· ὃ καὶ βέλτιον.

Διαπαρατριβαί. Commoratio diuturna.

Διαπαρθενεῦσαι. Virginem vitiare. Item, virginem alere & cuſtodire.

Διαπατταλευθήσῃ χαμαί. Humi clavis diſtenderis. [Apud Ariſtophanem de Agoracrito dicitur: per tranſlationem ductam] ab illis, qui pelles extendunt. Significat autem ſcrutari & ſtudioſe quærere. Aliter. Διαπατταλευθήσῃ, humi pellis inſtar clavis extenderis. Pelles enim, ne ardore Solis corrugentur aut contrahantur, humi extendi ſolent, clavis in extremis earum partibus defixis.

Διαπεπαρθενεῦσθαι. Stupratam eſſe. [Quaſi dicas,] coitu diviſam eſſe.

Διαπεπονημένης. Bene elaboratæ.

Διαπεράναντες. Qui trajecerunt. Qui tranſfixerunt.

Διαπεράναι. Perficere. Ad finem perducere.

Διαπεσούσης. Ad irritum cadentis. *Videbatur igitur res periculo non vacare, ſi conſpirationis illius particeps fieret, ſive inſidiæ ad irritum cecidiſſent, ſive ad ſperatum finem perductæ fuiſſent.* Et διαπίπτων, ſpe & voto excidens.

Διαπέσοιμι. Spe fruſtrer. Ariſtophanes: *Niſi te perdam, ſi quid modo fraudis & mendacii mihi reſtat, ſpe mea penitus fruſtrer.*

Διαπεφώνηκεν. Extremam & ultimam vocem emiſit. Id eſt, mortuus eſt. Quum vero [Scriptura] dicit: *Horum vero nullus* διαπεφώνηκε, i. e. diſcrepat; id de conſenſu quatuor Euangeliſtarum Chryſoſtomus intelligit.

Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρ. *Semper ad ignem eſurimus.* Præter expectationem hoc [ab Ariſtophane dictum eſt:] quaſi dixiſſet, *ad ignem ſemper potamus.* Compotationes enim hieme ad ignem fieri ſolent. Propter famem autem [qua Athenienſes tunc laborabant,] Comicus iſta dixit. Id eſt, maximam famem ſuſtentamus: adeo ut veſtibus carentes ad ignem ſedeamus propter frigus. Vel, vehementiſſime & ſupra modum eſurimus: quod & melius.

Διὰ πείρας συχνῆς. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀκρίβειαν. Τοῦτον[9] ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς μάλα, τήν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ τοῦ πατρὸς οὐ πολύ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν.

Διαπειρωμένη.[10] ἀπόπειραν ποιουμένη. Ὁ δὲ ἐξώρκισεν αὐτὴν, εἰ ταῦτα οὕτως ἐγνωκυῖα λέγει, ἢ δια-

Διὰ πείρας συχνῆς. Crebra experientia. *Hujus optimum vitæ inſtitutum crebra experientia exploratum habeo, cognovique, eum, quod ad ſtudium pietatis attinet, patre non multo inferiorem eſſe.*

9. ſupra p. 352.

Διαπειρωμένη. Periculum faciens. Explorans. Tentans. *Ille vero jurejurando eam adegit,* πειρωμένη αὐτοῦ. ἡ δὲ ὤμοσεν, ἦ μὴν τῷ ὄντι καὶ φρονεῖν ταῦτα, καὶ λέγειν περὶ αὐτοῦ.

---

[1] Διαπαρατριβαί] Heſychius habet διαπαρατριβαί. Uterque forte reſpexit ad 1. ad Timoth. VI. 5. ubi hodie quidem legitur παραδιατριβαί: at Beza annotat, in antiquis codicibus ſe διαπαρατριβαί reperiſſe. Theophylactus tamen vulgatam lectionem παραδιατριβαί agnoſcit.

[2] Διαπατταλευθήσῃ χαμαί.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Equit.* pag. 309. (209. Ed. Baſ. *P.*) ubi confer veterem Enarratorem, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

[3] Τετμῆσθαι τῇ μίξει] Vide quæ diximus ſupra ad vocem Διακεκορῆσθαι.

[4] Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἐπισφ.] Hoc fragmentum Valeſius ad Polybium refert.

[5] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 329. (228. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ὅτι δὲ λέγει, ὅτι διαπεφ.] Hæc videntur referenda eſſe ad locum illum *Numeror.* XXXI. 49. Καὶ οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς.

[7] Διαπεινῶμεν ἀεὶ πρὸς τὸ πῦρ] Apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* p. 407. locus hic Dorica dialecto ſic expreſſus eſt: Διαπεινᾶμες αἰεὶ ποτὶ τὸ πῦρ. Megarenſis enim aliquis ibi loquens introducitur, qui Dorica dialecto utebantur.

[8] Παρὰ προσδοκίαν. ὡσεὶ ἔφη, διαπ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[9] Τοῦτον ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς μ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Aſclepiodoto Philoſopho, ut diſcimus ex ipſo Suida ſupra v. Ἀσκληπιόδοτος.

[10] Διαπειρωμένη. ἀπόπειραν ποιουμ.] Locum hunc auctoritate duorum MSS. Pariſ. ſupplevi & a capite repoſui, qui in prioribus Editt. omiſſa voce διαπειρωμένη, cum articulo præcedenti, invito prorſus & reclamante ſenſu, conjunctus eſt.

Διαπηνηκίσαι.[1] ἐξαπατῆσαι. πηνήκην γὰρ οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὴν ἐκ τῶν τριχῶν παραθετὴν κόμην. καὶ τὸ φενακίσαι τινὲς ἀπὸ τούτου εἰρῆσθαι λέγουσιν.

Διαπιθηκίσαι. τὸ διαπαῖξαι. ἀπὸ τῶν πιθήκων. Φιλοπραγμονέστατον[2] γὰρ τὸ ζῶον.

Διαπλέκειν. διαποικίλλειν. διάγειν. [3] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Εἰ μετ᾽ ὀρνίθων τις ὑμῶν βούλεται διαπλέκειν ζῶν ἡδέως, τὸ λοιπὸν ὡς ἡμᾶς ἴτω.

Διαπληκτίζονται. διαμάχονται.

Wesseling in Herodot. V. p. 422. Toup. in Suid. I. p. 20.

Διαπλώσας. διαπλεύσας. διελθών.

Ὦ [4] σὺν ἀοιδᾷ
Πάντα διαπλώσας, καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

Διαπνεῖν. τὸ ἀποπνεῖν καὶ πέρδεσθαι. εὐσχημονέστερον τοῦ ἀποψοφεῖν.

Διὰ πολλοῦ χρόνου.

Ὁ [5] γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
Ἤκουσέ τ᾽ αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
Τ᾽ [6] ἀρχαῖ᾽ ἐκεῖν᾽, οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο.

Διαπονεῖν. [7] ἀσκεῖσθαι.

Διαπορηθέντες. διαποροῦντες.

Διαπορῶ. διαπορήσω. ζητῶ. ἀμφιβάλλω.

Διαπορεία. ἡ διαπόρευσις. διαπορία δὲ, ἡ ἀμφιβολία.

Διαπορθμεύεται. διακομίζεται. διαπερᾷ.

Διαπορθμεύσων. διαπεράσων. διακομίσων.

Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. κατασκευασάμενον.

Διαπρέπειν. διαφαίνεσθαι διαφέρειν.

Διαπρεπής. ἔκδηλος. ἐπίσημος.

Διαπρήσσει. διανύει. τελειοῖ.

Διαπρύσιον. διὰ παντὸς [8] δεξιόν. μέγα. ἐξάκουστον. διαβόητον.

Διαπυνθάνεται. ἐρωτᾷ.

Διαπυρώτατος. ὁ θερμός.

Διάρας. διατείνας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν.

Διαράμενον. Ὡς οὐκ εἰκός τε αὐτὸν διαράμενον βλοσυροῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέψαι χρυσίῳ. τοὐναντίον μὲν οὖν.

ut affirmaret, utrum ex animi ſententia hæc diceret, an vero, ut ipſum exploraret. Illa vero juravit, ſe non aliter ſentire ac loqueretur.

Διαπηνηκίσαι. Decipere. Fallere. Πηνήκην enim veteres Attici appoſititiam comam vocant. Et φενακίσαι quidam inde dictum ajunt.

Διαπιθηκίσαι. Ludere. Ductum eſt a ſimiis. Animal enim iſtud maxime eſt curioſum.

Διαπλέκειν. Implicare. Degere. Ariſtophanes *Avibus: Si quis veſtrum cum avibus degere vult; ut ſuaviter in poſterum vivat, ad nos veniat.*

Διαπληκτίζονται. Dimicant. Pugnant.

Διαπλώσας. Qui navigando trajecit. Qui emenſus eſt. [Qui tranſegit.] *O qui vitam omnem in cantu & amoribus traduxiſti.*

Διαπνεῖν. Idem quod ἀποπνεῖν, i. e. crepitum ventris emittere. Honeſtius autem ſic dicitur, quam ἀποψοφεῖν.

Διὰ πολλοῦ χρόνου. Multo tempore interjecto. [Ariſtophanes:] *Senex enim, poſt longum temporis intervallum bibens, & tibiam audiens, ſupra modum re iſta lætus, tota nocte ſaltare non deſinit ſaltationes illas veteres, quibus Theſpis certabat.*

Διαπονεῖν. Laboribus exerceri.

Διαπορηθέντες. Dubitantes.

Διαπορῶ. Dubito. Quæro. Ambigo.

Διαπορεία. Tranſitus. Διαπορία vero, dubitatio.

Διαπορθμεύεται. Tranſportatur. Tranſvehitur. Trajicit.

Διαπορθμεύσων. Tranſportaturus. Trajecturus.

Διαπραξάμενον ἐλευθερίαν. Qui libertatem alicui peperit. Libertatis auctorem.

Διαπρέπειν. Excellere. Inter aliquos præſtare.

Διαπρεπής. Inſignis. Eximius. Excellens.

Διαπρήσσει. Perficit. Conficit.

Διαπρύσιον. Quod per omnia penetrat. Magnum. Quod procul audiri poteſt. Clarum. Celebre.

Διαπυνθάνεται. Percontatur. Interrogat.

Διαπυρώτατος. Maxime calidus.

Διάρας. Qui oculos in cœlum ſuſtulit.

Διαράμενον. *Quia veriſimile non videbatur, eum fixis & torvis oculis aurum aſpexiſſe: ſed contra potius*, &c.

---

[1] Διαπηνηκίσαι] Sic etiam Heſychius. At Etymologns ſcribit διαπηνικίσαι, & πηνίκη: quod præſtat.

[2] Φιλοπραγμονέστατον] In Editt. Baſileenſi & Genevenſi legitur φιλοπαιγμονέστατον: quam lectionem etiam agnoſcit Etymologus. At MSS. Pariſ. & duæ antiquiſſimæ Editt. Mediolanenſis & Aldina, exhibent φιλοπραγμονέστατον; quam lectionem in hac Edit. ſecutus ſum: quamvis nec alteram ſenſus aſpernetur. Vide etiam infra v. Πίθηκος, ubi itidem φιλοπραγμονέστατον legitur.

[3] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 576. (397. Ed. Baſ. *P.*) ex quo loci hujus metrum ſupplendum eſt.

[4] Ὦ σὺν ἀοιδᾷ πάντα διαπλ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis in Anacreontem, quod exſtat Antholog. lib. III. cap. XXV. p. 399.

[5] Ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλ.] Quatuor hi ſenarii leguntur apud Ariſtophanem *Veſpis* pag. 535. (364. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Τ᾽ ἀρχαῖ᾽ ἐκεῖν᾽, οἷς Θέσπις ἠγ.] De ſaltationibus Theſpidis vide eruditiſſimum Bentlejum in Diſſertatione de Phalaridis Epiſtolis pag. 264. 265.

[7] Ἀσκεῖσθαι] Sic recte legitur in 2 MSS. Pariſ. cujus loco priores Editt. vitioſe exhibent ἀρκεῖσθαι.

[8] Δεξιόν] Male. Scribendum enim eſt διεξιόν: quam lectionem in verſione expreſſi. Pari modo, quod obiter moneo, emendandus eſt Heſychius voce Διαπρύσιον, apud quem idem mendum reperitur.

Διάργυ-

Διάργεμοι. πῇ μὲν, λευκοί· πῇ δὲ, μέλανες. [1] Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφρώδεις· ἕτεροι ξανθοί, καὶ διάργεμοι στήθη.

Διαῤῥαῖσαι. διαφθεῖραι.

Διαῤῥέουσα. τρυφηλή.

Διαῤῥεῖν. διαχεῖσθαι. χαυνοῦσθαι. Οὗ διαῤῥεῖ πολὺ καὶ κλεινὸν ὄνομα. ἀντὶ τοῦ, εὐφημίᾳ γεραίρεται.

Διαῤῥήδην. σαφῶς. φανερῶς. Διαῤῥήδην ἀπειπὼν, μήτε μάχην συνάπτειν, μήτε περαιτέρω ἰέναι, μήτε ἄλλο πράττειν μηδέν.

Διαῤῥήξομεν. αἰπαικῇ. διακόψομεν.

Διαρθρώσας. διατυπώσας.

Διαρκῶς. καρτερῶς. δαψιλῶς. Αἰλιανός· Ὁ δὲ, οὐ γὰρ [2] ἐληλύθει τὰ ἔνδον, ὑπερήδετο, καὶ τὴν ἐλπίδα ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐλάμβανεν ἐς τὸ κρεῖττον, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει.

Δίαρμα. [3] Πολύβιος· Ἅμα δὲ πρὸς τὸν ἀπὸ Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον δίαρμα λίαν εὐφυῶς ἔκειτο τοῖς Καρχηδονίοις ἡ πόλις. Καὶ αὖθις· Ἦν μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ χάρακος ἐπὶ θάλατταν ἑκατὸν εἴκοσι στάδια. τὸ δὲ δίαρμα βραχὺ πλεῖον ξ'. καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀδηλότης καὶ [4] συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως. Καὶ αὖθις· Εἶδον ὄψιν γεγεφυρωμένου τοῦ θαλαττίου διάρματος ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου ἕως [5] Καρχηδόνος.

Διὰ [6] ῥωπήϊα. τὰ παρ' ἡμῖν ῥωπάκια.

Δίαρσις. ἔπαρσις εἰς ὕψος. [7] Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνδραμόντες ἐς τὰς χεῖρας, τοὺς Κελτοὺς ἀπράκτους ἐποίησαν, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον Γαλαικῆς χρείας, διὰ τὸ μηδαμῶς κέντημα τὸ ξίφος ἔχειν.

Διαρτᾶν. κυρίως, ἀντὶ τοῦ διαίρειν. καὶ τὸ ἀρτῆσαι, ἐπὶ τοῦ ἀνακρεμάσαι.

Διαρτῆσαι. τὸ ἐξαπατῆσαι. οὕτω Μένανδρος. Διαρτίσαι δὲ, διὰ τοῦ ι, ἀναπλάσαι, καταρτίσαι. Διαρτίζω γὰρ, πλάττω, καὶ τελειῶ. Διαρτῶ δὲ, τὸ κρεμῶ.

Διαρτία. ἡ διάπλασις. Εὐτελοῦς διαρτίας Χριστὲ γεγονώς.

Διαρτίζεται. ὁρμᾷ.

Διαρτώμενος. ἐξαπατώμενος. Ὁ [8] δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἴχνεσι διαρτώμενος, οὐδὲν δὲ ἧττον οἰόμενος εἶναι διερευνήσασθαι τὸν χῶρον. Καὶ αὖθις· Πολλαχόθεν ἀκροβολισμοῖς χρώμενοι, ἵνα διαρτώμενοι τῇ δοκήσει τῶν κατὰ πρόσωπον ἐπιόντων, μηδεμίαν αἴσθησιν λάβωσι τῶν ὑπὲρ κεφαλῆς. καὶ διαρτῶ, τὸ κρεμῶ. καὶ [9] διαρτωμένων, καταρτιζομένων.

Διάργεμοι. Partim albi: partim vero nigri *Sed veſtrum alii ſunt nigri, alii cineracei, alii flavi, alii albi pectoribus.*

Διαῤῥαῖσαι. Perdere. Corrumpere.

Διαῤῥέουσα. Luxu diffluens.

Διαῤῥεῖν. Diffluere. Diffundi. Laxari. *Cujus nomen celebre eſt, & longe lateque diffuſum.*

Διαῤῥήδην. Claris & diſertis verbis. Palam. Manifeſte. *Cum diſerte interdixiſſet, ne pugnam committeret, neve ulterius pergeret, nec quicquam aliud faceret.*

Διαῤῥήξομεν. Diffringemus. Dirumpemus.

Διαρθρώσας. Qui formavit. Qui expreſſit.

Διαρκῶς. Fortiter. Largiter. Copioſe. Ælianus: *Ille vero (non enim illum latebat, quod in urbe acciderat) valde gaudebat, & meliora omnia de præſentibus ſperabat, & multo magis in obſidione ſtrenue perſeverabat.*

Δίαρμα. Trajectus. Tranſitus. Polybius: *Simul etiam urbs hæc Carthaginenſibus opportuna erat, ſive navigare ex Africa, ſive mare trajicere volentibus.* Et iterum: *Nam a vallo uſque ad mare erant centum & viginti ſtadia: trajectus vero paulo major* LX. *ſtadiis. Hinc cum nox eſſet obſcura, faces continuo ardebant, ad lucem navigantibus præbendam.* Et iterum: *Vidi fretum a Byzantio Chalcedonem uſque ponte ſtratum.*

Διὰ ῥωπήϊα. Per arbuſta: quæ apud nos ῥωπάκια vocantur.

Δίαρσις. Elatio in altum. Polybius: *Romani vero, cum cominus pugnare cœpiſſent, uſum armorum hoſtibus ademerunt, facultate ablata gladios ad cæſim feriendum attollendi, qui proprius eſt Gallorum pugnandi modus, quoniam gladii illorum mucrone carent.*

Διαρτᾶν. Proprie, in altum tollo. Et ἀρτῆσαι, ſuſpendere.

Διαρτῆσαι. Decipere. Fallere. Sic Menander. Διαρτίσαι vero, per ι, formare, fingere, perficere. Διαρτίζω enim ſignificat, fingo, perficio. Διαρτῶ vero, ſuſpendo.

Διαρτία. Formatio. *Chriſte, qui in vili utero formatus, & ex eo natus es.*

Διαρτίζεται. Ruit. Impetu fertur.

Διαρτώμενος. Qui decipitur. *Hercules vero, quamvis veſtigia eum deciperent, locum tamen illum perſcrutari ſtatuit.* Et iterum: *Velites undique laceſſere eos juſſerunt, ut animis intenti in eos, qui a fronte ipſos invaderent, averterentur a ſenſu eorum, qui capitibus ipſorũ imminebant.* Et διαρτῶ, ſuſpendo. Et διαρτωμένων, perfectorum.

---

[1] Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν μελ.] Locus hic ita ſcribendus & diſtinguendus eſt:

Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφρώδεις·
Ἕτεροι δὲ ξανθοί, καὶ διάργεμοι στήθη.

Sunt enim duo Scazontes, quos ex Babrio Suidam deſcripſiſſe non dubito.

[2] Ἐληλύθει] Kuhnius ad Fragmenta Æliani reſcribendum cenſet ἐλελήθει; cujus conjecturam probo.

[3] Πολύβιος] Lib. x. cap. VIII. ut Jacobus Gronovius obſervavit.

[4] Καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφάσεως] Locum hunc ex 2 MSS. Pariſ. emendavi, qui in prioribus Editt. peſſime ſic legitur: Καὶ συνέχεια τῆς ἐπιφύσεως: ex qua lectione Portum nullum ſenſum elicere potuiſſe non miror.

[5] Καρχηδόνος] Scribendũ eſſe Χαλκηδόνος ſenſus loci hujus clamat.

[6] Διὰ ῥωπήϊα] Recte monuit Pearſonius, reſpexiſſe hic Suidam ad locum illum Homeri Il. Ψ. v. 122.

—— Πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά.

Ubi Scholiaſta: Διὰ ῥωπήϊα. διὰ τῶν δασέων καὶ θαμνωδῶν τόπων.

[7] Πολύβιος] Lib. II. cap. XXXIII.

[8] Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῖς μὲν ἴχνεσι διαρτ.] Fragmentum hoc legitur apud Dionyſium Halicarnaſſeum lib. I. pag. 31. ut Portus etiam monuit.

[9] Διαρτωμένων] Scribe, διαρτιζομένων.

Διάῤῥοια. πάθος περὶ τὰς ὗς γινόμενον. τρία δέ εἰσι πάθη, βράγχη, κραῦρα, διάῤῥοια. ἡ μὲν οὖν βράγχη, μέρους τινὸς τοῦ σώματος. ἡ δὲ κραῦρα, πυρετὸς σὺν κεφαλῆς πόνῳ. σημειοῦται δὲ τοῦτο τῷ καταβεβλῆσθαι τὰ ὦτα, καὶ κατηφῆ εἶναι τὰ ὄμματα. ἡ μὲν οὖν διάῤῥοιά ἐστιν ἀθεράπευτος. τὴν δὲ κραῦραν οἱ νομεῖς ἐγχυματίζουσι. τῆς δὲ βράγχης, περιτέμνουσι τὰ σεσηπότα τῶν σαρκιδίων.

Διαῤῥυῆναι. φθαρῆναι.

Διασαλακωνίσαι. [1] διαθρύψαι. [2] Ἀριστοφάνης·

Ὡδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαλακώνισον.

Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαθρυπτομένους· ἀπὸ τοῦ [3] σαυλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἁβρῶς βαίνειν, καὶ οἱονεὶ [4] σύεσθαι παρὰ τὸν σάλον. [5] οἱ δὲ νεώτεροι διαφθεῖραι καὶ βιάσασθαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττουσιν ἀδιαφόρως.

Διασαφηνίζειν. τὸ τῇ γλώττῃ ἀκριβοῦν.

Διασαφῆσαι. ἑρμηνεῦσαι.

Διασαφούσης. ἀντὶ τοῦ φωτιζούσης. Σελήνης τὸν ζόφον διασαφούσης.

Διασείων [6] τοὺς ὑπευθύνους, εἰ πέπων, ἢ μὴ πέπων. ἀντὶ [7] τοῦ ἁπλῶς καὶ ῥᾳδίως διασφαλθῆναι δυνάμενος. μεταφορικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ συκάζειν κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν Ἀριστοφάνης. ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῶν καρπῶν, ἐκ μὲν τῶν πεπόνων ἔστι δρέψασθαι καὶ φαγεῖν· ἐκ δὲ τῶν ἀώρων οὐκέτι· οὕτω φησὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Κλέων διελογίζετο καὶ διέκρινε, τίς ἐπιτήδειος διασφαλθῆναι, καὶ τίς σκληρὸς καὶ δυσκαταμάχητος. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν, πένης ἢ πλούσιος, ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ ὡς ἐπὶ σύκων.

Διασείστους. [8] ἐοίκασιν ὠνομάσθαι οἱ διάσειστοι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵνα ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι.

Διασήθειν. διαξύειν. ἀπαλείφειν. [9] παραρίπτεσθαι.

Διασηκῶσαι. [10] βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι, καὶ διασηκῶσαι, καὶ διασκέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὁλκήν.

Διάσημος. ὁ λαμπρός. καὶ διασημότατος.

Διάῤῥοια. Ventris profluvium. Eſt morbus porcorum. Tres autem ſunt morbi, βράγχη, κραῦρα, & διάῤῥοια. Ac βράγχη quidem parti tantum alicui corporis propria eſt. Κραῦρα vero eſt febris cum capitis dolore: cujus indicium ſunt aures demiſſæ, & oculi languidi. Ex his διάῤῥοια ſanari non poteſt. At κραῦραν ſubulci liquorum infuſione curant. In morbo βράγχῃ vero putrefactas carnes reſecant.

Διαῤῥυῆναι. Diffluxiſſe. Periiſſe.

Διασαλακωνίσαι. Delicias facere. Molli gradu incedere. Molliter incedere. Ariſtophanes: *Huc progreſſus delicias fac, & mollitiem tuam oſtende.* Homines enim molles & deliciis diffluentes σαλάκωνας vocabant, a σαυλοῦσθαι, quod ſignificat molli gradu incedere, & mobilem natem verſare; quod a σάλος deductum eſt. † Recentiores vero inter διαφθεῖραι & βιάσασθαι nullum ſignificationis diſcrimen ſtatuunt.

Διασαφηνίζειν. Lingua accurate & dilucide explicare.

Διασαφῆσαι. Interpretari.

Διασαφούσης. Illuminante. Illuſtrante. *Luna tenebras illuſtrante.*

Διασείων τοὺς ὑπ. [Ariſtophanes:] *Concutiens eos, qui rationibus reddendis tenentur,* [*& obſervans,*] *an quis maturus ſit, an non.* [Scholiaſta:] Sicut fructus maturos decerpere & edere licet, ſecus ac immaturos: ſic etiam Cleon, inquit, obſervabat & diſcernebat, quis civium calumniis opportunus eſſet; aut contra, quis durus & expugnatu difficilis. Cum autem dicendum eſſet, *quis pauper, aut quis dives*; in metaphora permanſit, quaſi de ficubus loqueretur.

Διασείστους. [Talos] concuſſos. Videntur autem [tali] dicti eſſe διάσειστοι, quod prius moverentur & concuterentur, & deinde [in alveolum] mitterentur, ut fraudibus aleatorum minus eſſent obnoxii.

Διασήθειν. Abradere. Expungere. Delere.

Διασηκῶσαι. Pondus manu æſtimare. Τὸ βαστάσαι non ſignificat apud Atticos onus tollere & portare, ſed contrectare, & rei alicujus pondus manu æſtimare & explorare.

Διάσημος. Clarus. Illuſtris. Et διασημότατος. Clariſſimus. Illuſtriſſimus.

---

[1] Διαθρύψαι] Imo, διαθρύψασθαι.

[2] Ἀριστοφάνης] *Veſpis*, pag. 514. (353. Ed. Baſ. *P.*) ad quem locum vide Scholiaſtam, qui lectu digna habet.

[3] Σαυλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἁβρῶς β.] Confer Etymologum v. Διασαυλούμενος.

[4] Σύεσθαι] Etymologus rectius habet σείεσθαι.

[5] Οἱ δὲ νεώτεροι διαφθεῖραι καὶ βιάσ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττ. ἀδιαφ.] Hæc non pertinent ad vocem Διασαλακωνίσαι, ſed alibi collocanda ſunt.

[6] Διασείων τοὺς ὑπευθύνους, εἰ πέπων, ἢ μὴ πέπων] Hic locus eſt mutilus & interpolatus, qui ex Ariſtophane in *Equit.* pag. 301. (203. Ed. Baſ. *P.*) ſic ſcribendus eſt:

——Πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν,
Ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων.

[7] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ῥᾳδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, mire ſunt confuſa & mutilata, quæ in integrum reſtitui debent ex Scholiaſta ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[8] Διασείστους] Intellige ἀστραγάλους. Æſchines orat. contra Timarchum, pag. 179. Πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκευάρια, καὶ διεῤῥίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν ἀστραγάλους τέ τινας διασείστους, καὶ φιμοὺς, καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα. Id eſt. *Primum quidem confringebant vaſa, & foras projiciebant talos quoſdam, ſæpe ante concuſſos, & turriculas, & alia inſtrumenta aleatoria.* Hunc ipſum locum Æſchinis Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) exponere voluit. Pollux etiam inter aleatoria inſtrumenta κύβους & ἀστραγάλους διασείστους recenſet. Appellabantur autem tali διάσειστοι, quod in fritillo, ſive ψηφοβόλῳ, prius concuti, & deinde per turriculam (quam Græci φιμὸν vel πύργον vocabant) in alveolum mitti ſolerent: idque ideo, ne fraudi & fallaciæ aleatorum ullus locus eſſet. Plura de hoc argumento legere licet apud Salmaſium ad Flav. Vopiſcum, cujus ſcrinia hic non compilabo. Confer etiam Valeſium ad Harpocrationem v. Φιμοί.

[9] Παραρίπτεσθαι] Quomodo hæc interpretatio voci διασήθειν convenire poſſit, non video.

[10] Διασηκῶσαι. βαστάσαι οὐ τὸ ἆραι δηλ.] Hæc nota ſupra rectius ad vocem βαστάσαι refertur.

Διάσια.[1] ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός. προσαγορεύεται δὲ Διάσια, ἀπὸ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας. καὶ[2] Ἀριστοφάνης·

Ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.

Διασκανδικίσης.[3] ἀποδειλιάσης. εὐριπιδίσης. ἀμελήσης. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ εἶδος λαχάνου λεπτοῦ. καὶ ἀλλαχοῦ·

Σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένος.

Διασκεδαννύουσι. διασκορπίζουσι. λέγεται γὰρ καὶ διασκίδνησιν.[4] Ἰώσηπος· Οὔτε γὰρ ἀταξία διασκίδνησιν αὐτοὺς τῆς συντάξεως τῆς ἐν ἔθει.

Διασκευαζόμενος.[5] Εὔπολις, Ἀθηναῖος, κωμικός, ἔγραψε τόσα καὶ ἄλλα διασκευαζόμενος. διασκευάσασθαι, ἀντὶ τοῦ συσκευάσασθαι[6] ἴσως.

Διασκευή. Ἀπὸ τῆς κλίνης σοι γέγραφα, μόλις ἀνεχόμενος εἰς διασκευὴν τῶν γραμμάτων. τουτέστι, συνθήκην.

Διασκηνητέον. καταλυτέον.[7] Ξενοφῶν· Ἔδοξε διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας, εἰς στέγας.

Διασμώμενος. ἐρευνῶν.

Διασμύχων. διαξύων. διακαίων.

Διασπαθᾶν. ἀφειδῶς δαπανᾶν.

y. Fragm. Gr. 36 sium. Vol. V. Διασπεύσας. διεγείρας. παρορμήσας. Τοὺς μὲν στρατιώτας διασπεύσας, τοὺς δὲ χιλιάρχους παρακαλέσας ἅψασθαι τῆς πράξεως.

Δι'[8] ἀσπιδέος πεδίοιο. οἱ μέν, διὰ τὸ πολλὰς ἀσπίδας ἐν αὐτῷ ἐρρίφθαι. οἱ δέ, ἀσπιδοειδοῦς, διὰ τὸ τοῦ πεδίου περιφερές. οἱ δέ, ἀπὸ μήκους.

Διασπώμενος. συντρίβων καὶ κατακλῶν.

Διάστασις.[9] Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διακόσμησις.

Διαστελλόμενος. διαχωριζόμενος.

Διαστῆσαι.[10] ἀντὶ τοῦ διαταράξαι, καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι.

Διαστήτην. ἐχωρίσθησαν.

Διαστείχειν. διέρχεσθαι.

Διαστείχοντας. διαπορευομένους. διαστείχουσαν, διερχομένην.

Διαστολή. διαχώρησις. ἐξοχή. Οὐ[11] χρὴ θαυμάζειν, εἰ φιλοτιμότερον ἐξηγούμεθα τὰ κατὰ τὸν Σκιπίω-

Διάσια. Diaſia. Feſtum Athenis Jovis Milichii: ſic dictum, quod Athenienſes precibus ἄσας, i. e. mala & calamitates effugiſſent. Et Ariſtophanes: *Hoc obolo Diaſiis ploſtellum tibi emi.*

Διασκανδικίσης. Formides. Euripidis more te geras. Negligas. Perſtringit vero Euripidem, ut filium venditricis olerum. Eſt enim σκάνδιξ genus oleris vilis. Et alibi: *Des mihi ſcandicem, quam a matre accepiſti.*

Διασκεδαννύουσι. Diſſipant. Dicitur etiam διασκίδνησι, diſſipat. Joſephus: *Non enim ob diſciplinæ neglectum ordinibus deſertis hinc & & inde vagantur.*

Διασκευαζόμενος. Emendans & refingens. Eupolis, Athenienſis, Comicus, tum has, tum etiam alias fabulas emendavit & refinxit. Διασκευάσασθαι pro συσκευάσασθαι, i. e. ſarcinas & vaſa colligere, poſuit Iſæus.

Διασκευή. *Ex lecto tibi ſcripſi, cum ad literas exarandas vix vires mih ſuppeterent.* Διασκευὴ hic ponitur pro συνθήκη, i. e. compoſitio.

Διασκηνητέον. Divertendum eſt. Xenophon: Xenoph. Anab. Δ'. 301. Hutchinſ. *Ad vicos & oppida divertendum eſſe videbatur.*

Διασμώμενος. Scrutans.

Διασμύχων. Abradens. Abſtergens. Exurens.

Διασπαθᾶν. Luxu prodigere & diſſipare.

Διασπεύσας. Qui excitavit. Qui incitavit. *Cum milites incitaſſet, & tribunos militum adhortatus fuiſſet, ut manum operi admoverent.*

Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. Nonnulli [campum ab Homero ἀσπιδέα vocari putant,] quod multi clypei in eo ſparſi jacerent. Alii, quod clypei inſtar rotundus eſſet. Alii vero a longitudine [eum ſic appellatum putant.]

Διασπώμενος. Conterens & confringens.

Διάστασις. Antiphon poſuit pro apta & concinna rerum diſpoſitione.

Διαστελλόμενος. Diſtinctus. Sejunctus. Separatus.

Διαστῆσαι. Conturbare, & invalidum reddere.

Διαστήτην. Diviſi ſunt. Separati ſunt.

Διαστείχειν. Per aliquem locum ire.

Διαστείχοντας. Per aliquem locum euntes. Et διαστείχουσαν, per aliquem locum euntem.

Διαστολή. Separatio. Eminentia. [Diligens obſervatio & inquiſitio.] *Mirari nemo debet,* 11 Polybius. XXXVI. 6. Vol. IV. p. 677.

---

[1] Διάσια. ἑορτὴ Ἀθήνησι Μειλιχίου Διός] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 150. Vide etiam inſignem de hoc feſto locum apud Thucydidem lib. I. cap. CXXVI.

[2] Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 174. (104. Edit. Baſ. *P.*)

[3] Διασκανδικίσης. ἀποδειλιάσης. εὐριπ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 289. (192. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. III. pag. 835. ubi rem militarem veterum Romanorum deſcribit.

[5] Διασκευαζόμενος] Locum hunc Portus imperite admodum interpretatus erat, cujus hallucinationem ex verſione ſuſtulimus, & verum in ea ſenſum expreſſimus. Τὸ διασκευάζεσθαι enim dicebatur de Poetis, qui fabulas ſuas, quæ recto talo non ſteterant, emendatas & nova lima perpolitas in ſcena denuo exhibebant, ut erudite docet Caſaubonus ad Athenæum lib. III. cap. XXVI. quem conſule.

[6] Ἴσως] Scribe Ἰσαῖος ex Harpocratione.

[7] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 328. ut Pearſonius obſervavit.

[8] Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο] Homerus Il. Λ. v. 753.

Τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο.

Scholiaſta ad eum locum: Δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. ἤτοι ἐπιμήκους καὶ μακροῦ· ἢ πλατέος καὶ περιφεροῦς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἀσπίδος. ἢ ἐν ᾧ τῶν ἀνῃρημένων αἱ ἀσπίδες ἔκειντο. Confer etiam Heſychium & Etymologum.

[9] Διάστασις. Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διακ.] Ex Harpocratione.

[10] Διαστῆσαι. ἀντὶ τοῦ διαταρ.] Ex Harpocratione.

[11] Οὐ χρὴ θαυμάζειν, εἰ φιλοτιμ.] Fragmentum hoc Fulvius Urſinus & Caſaubonus ad Polybium referunt.

να, καὶ πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ' αὐτοῦ [1] μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν.

Διασφάξ.[2] διατομὴ ὄρους. καὶ διασφάγες. διεστῶσαι πέτραι.

Διασχών. διελθών. διαστήσας. Πολύβιος· Ὁ δὲ διασχὼν τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια, κατεστρατοπέδευσε, μεταξὺ λαβὼν τὸν ποταμόν.

Διατάγματα. Ὁ δὲ διατάγματα προθείς, ἱκέτευε τὸν δῆμον εἰς διαλλαγὰς ἐλθεῖν, καὶ αὐτοῖς ἀμνηστίαν ὑπισχνεῖτο. ἀντὶ τοῦ λήθην τῶν ἐπταισμένων.

Διαττᾶν. σήθειν.

Διαταπικώτερον. Πολύβιος· [3] Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ [4] διαταπικώτερον, τὸ [5] μήτε τῷ καιρῷ, μήτε ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι παραγίνεσθαι τῶν ἐναντίων.

Διαταφρεύει. διασκάπτει.

Διατάχυς. ἐπίρρημα.

Διατεθώκηται. τεθρόνισται. [6] διεχώρισται.

Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα. οἷον κατηδολεσχημένος. ἢ οἷον πλειστάκις καὶ περὶ τῶν αὐτῶν πλεῖστα ἀκηκοώς.

Διατεθρυμμένος. διακεκλασμένος.

Διατεκμαίρεται. στοχάζεται.

Διατερσαίνω. ξηραίνω.

Διάττειν. ὁρμᾶν. τρέχειν. ἢ δάκνειν.

Διατείνεται. διαβεβαιοῦται.

Διατίθεται. πράττει.

Διατιμᾶται. δοκιμάζεται.

Διατιμητικός. δοκιμαστικός.

Διατετρᾶν. διατρυπᾶν. Ἐς τὰ ἀποκρημνότατα ἄνω διατετράναντες. Καὶ αὖθις· Μαχαιριδίοις διατετρᾶν τοὺς ἀσκούς.

Διατορηθῆναι. Δύο δὲ τῶν ὀρυγμάτων ὑπόβρυχα, καὶ κατωτέρω τοῦ χάρακος διατορηθῆναι τὴν γῆν, ὑπὸ τὸν περίβολον αὐτὸν ἐξενεχθῆναι. διατορηθῆναι οὖν ἀντὶ τοῦ διακοπῆναι, διατρυπηθῆναι.

Διάτορον.[7] ἐξάκουστον. ὀξύτερον. μεγαλόφωνον.

Διατορώτατον. τρανώτατον.

Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν. ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπραττομένων.

ſi res Scipionis diligentiore ſtudio narramus, & ſingula ejus dicta cum obſervatione proferimus.

Διασφάξ. Montis hiatus & ſciſſura. Et διασφάγες, rupes hiantes & diductæ.

Διασχών. Qui penetravit. Qui diduxit. [Item, qui diſtat.] Polybius: *Ille vero cum tria circiter ſtadia ab hoſte diſtaret, caſtra poſuit, fluvium munimenti loco hoſtibus objiciens.* Polybius. R… 37. Vol. V…

Διατάγματα. Mandata. Edicta. *Ille vero propoſitis edictis, populum oravit, ut pacem faceret, præteritarum injuriarum oblivionem ei pollicens.*

Διαττᾶν. Cribrare.

Διαταπικώτερον. Polybius: *Melius exiſtimantes eſſe, & prudentiæ ducis magis conveniens, neque temporis opportunitatem negligere, neque ad hoſtes accedere, cum duces pro concione animos illorum orationibus accendiſſent.* Polybius. R… 38. Vol. V… ubi conf. Sch…

Διαταφρεύει. Perfodit. Foſſam per aliquem locum ducit.

Διατάχυς. Adverbium.

Διατεθώκηται. In ſede vel ſolio collocatus eſt. Vel, ſeparatus eſt.

Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα. Cujus aures crebris aliorum ſermonibus obtuſæ ſunt. Vel, qui ſæpius eandem rem audivit.

Διατεθρυμμένος. Diffractus. Comminutus.

Διατεκμαίρεται. Conjicit. Conjecturis aſſequitur.

Διατερσαίνω. Sicco. Exſicco.

Διάττειν. Impetu ferri. Per aliquem locum currere. Vel, mordere.

Διατείνεται. Contendit. Affirmat. Aſſeverat.

Διατίθεται. Diſponit. Facit.

Διατιμᾶται. Probatur. Æſtimatur.

Διατιμητικός. Vim habens æſtimandi.

Διατετρᾶν. Perforare. *Cum rupes maxime præruptas ad ſummam uſque partem perforaſſent.* Et iterum: *Cultris utres perforantes.*

Διατορηθῆναι. Perforatum eſſe. *Cum autem duos cuniculos admodum profundos egiſſent, & ſub ipſo vallo terram perfodiſſent, intra murorum ambitum evaſerunt.* Διατορηθῆναι hic ſignificat, perfodi, vel perforari.

Διάτορον. Per aures penetrans, ſive: quod clare audiri poteſt. Acutum. Sonorum.

Διατορώτατον. Maxime penetrans. Valde clarum.

Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν. Per parietem loqui. De iis dicitur, qui clam aliquid agunt.

---

[1] Μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν] De hoc loco afferam verba Caſauboni in Commentario ad Polybium pag. 157. "Heic διαστολή, "inquit vir magnus, eſt obſervatio ſive diſputatio Polybii circa "Scipionis dicta, cauſam & rationes, cur hoc aut illud vir tan"tus dixerit, explicans. Suidas exponit διαχώρησις & ἐξοχή, pa"rum ex mente Polybii, qui omnem diligentem tractationem & "veritatis inquiſitionem vocat διαστολήν: ut libro III. Ἐγὼ ἐπὶ πλεῖ"ον διαστολὴν πεποίημαι περὶ τούτων. Et ita ſæpe. Libro V. διαστο"λὰς appellat idem diſceptationem ad pacis conditiones ſtatuendas "pag. 533." Hæc Caſaubonus.

[2] Διασφάξ. διατομὴ ὄρ.] Vide Menagium ad Laertium lib. VIII. Segm. LX.

[3] Τοῦτ' ἄμεινον ὑπολαμβάνοντες εἶναι καὶ διαπιτ.] Obſcuriſſimum hoc fragmentum, prout potui, verti: de cujus vero ſenſu certius nobis conſtare poſſet ſi integer locus Polybii hodie exſtaret.

[4] Διαταπικώτερον] Puto ſcribendum eſſe διατακτικώτερον: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[5] Τὸ μήτε τῷ καιρῷ] Caſaubonus ad Polybium locum hunc mutilum eſſe exiſtimat, quem ſic ſupplet & emendat, τὸ μήτε τῶν καιρῶν ἀμελῆσαι.

[6] Διεχώρισται] Scribe διακεχώρισται, ut habet Heſychius.

[7] Διάτορον] Occaſione hujus vocis obiter emendo Heſychium v. Διάκτορος, ubi ſic legitur: Διάκτορος. ἄγγελος. ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας. ἢ οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος. Pro διακτόρως lege διατόρως: quæ vox etiam in mendo cubat apud Scholiaſtam Homeri ad Il. B. v. 104. ubi itidem male legitur διακτόρως. Recte Euſtathius ad Il. B. pag. 182. Ἔστι δὲ διάκτορος μὲν, ἢ ὁ διάτορος, ὅ ἐστι σαφὴς ἐν ταῖς ἀγγελίαις. τορὸν γὰρ τὸ τρανὲς καὶ σαφές.

Fabricius in Sext. Empiric. Adv. Mathem. I. c. 2. 45

Διατρέχοντες. οἱ διάττοντες [1] ἀστέρες. οἱ ἀποσπινθηρίζοντες.

Διατριβή. τόπος, ἐν ᾧ τινες μανθάνουσιν. ἢ χρόνος, καθ' ὃν ἀναστρεφόμεθα περί τι. ἢ διάλεξις φιλόσοφος. [2] σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα, καὶ τὸ ἀσχόλημα, δίαιταν, διαγωγὴν, πρόφασιν, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.

καὶ τὴν ἀργίαν. Ἐγίνετο δὲ αὐτῷ ἑκούσιος ἡ διατριβὴ, καὶ τῆς ἐφόδου ἡ σχολαιότης, τοῦ τε ἀτάκτου ἕνεκα, καὶ τοῦ ἐς τὸ ἀποβησόμενον προμηθοῦς.

Διατροπή. συμπάθεια. οἶκτος. [3] Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλαυθμὸν μετὰ δακρύων προϊεμένων, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχεν.

Διατοιχεῖ. ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ πλοίου, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γίνεται.

Διατυπῶν. διατιθέμενος ἐπὶ τὸ βέλτιον. Καὶ διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μεταπλάττων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον.

Διαυανθῆναι. ξηρανθῆναι.

Διαύγεια. ἡ ἔκλαμψις. διαυγία δέ. ὁ [4] Θεολόγος· Μὴ λίθων διαυγίαις. τοῦτο διὰ τοῦ ι γράφεται, καὶ παροξύνεται. προπαροξύνεται δὲ ἐν τῷ ἀττικίζειν. εἰ δὲ ὁ παρὼν λόγος ἀττικίζει, προπαροξύνειν ὀφείλομεν, διαύγειαν λέγοντες, ὡς ἀμέλειαν.

Διαύλειον [5] προσαυλεῖ τις. τοῦτο παρεπιγραφή. Φασὶ δὲ διαύλειον λέγεσθαι, ὅταν ἡσυχίας πάντων γινομένης, ἔνδον ὁ αὐλητὴς ᾄσῃ. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Διαυλίζων. βαθύνων. ἢ μηκύνων.

Δίαυλος. [6] ὁ διστάδιος τόπος. ἢ μέτρον [7] πηχῶν σ'. δίαυλος καὶ ἡ μακρὰ περίοδος. [8] Τούτους δὴ τοὺς μακροὺς διαύλους ποιεῖσθαι.

Δίαυλος. [9] ὁ διπλοῦν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. δολιχοδρόμοι δὲ οἱ ζ' τρέχοντες. διὸ καὶ δολιχοδρόμοι. οἱ γὰρ σταδιοδρόμοι [10] διπλοῦν ἐποίουν τὸν δρόμον. ὁπλίτης δὲ δρόμος, ὅταν μεθ' ὅπλων ἀγωνίζωνται. ὀκτὼ δέ εἰσιν ἀγωνίσματα, στάδιον, δίαυλος, δόλιχος, ὁπλίτης, πυγμὴ, παγκράτιον, πάλη, καὶ ἅλμα.

Διαυλωνίζειν. διὰ στενοῦ ῥεῖν.

Διατρέχοντες. Stellæ trajicientes, & ſcintillæ inſtar proſilientes.

Διατριβή. Schola, ſive locus, in quo literas diſcimus. Vel tempus, quo circa aliquam rem verſamur. Vel diſputatio philoſophica. Significat etiam inſtitutum, ſtudium, certam rationem vivendi, occupationem, itemque cauſam, ob quam in aliqua re operam & ſtudium poſituri ſumus. Ariſtophanes *Pluto: Niſi vita noſtra in aliquo ſtudio occupata ſit.* Significat etiam otium, vel moram. *De induſtria autem moram nectebat, & lento agmine ad hoſtem ducebat, tum ut diſciplinæ militaris melius haberetur ratio, tum ut caute & provide pericula omnia vitaret.*

Διατροπή. Affectio animi, per quam alienæ calamitatis ſenſu tangimur. Commiſeratio. *Cum autem Carthaginenſes ingentem ejulatum cum lacrymis ederent, vehemens commiſeratio Senatum inceſſit.*

Διατοιχεῖ. Modo in dextro, modo vero in ſiniſtro latere navis verſatur.

Διατυπῶν. In melius fingens & formans. *Et id, quod erat rude & informe, in melius formans, & confuſa antea & indigeſta decenti ordine diſponens.*

Διαυανθῆναι. Exſiccatum eſſe.

Διαύγεια. Fulgor. Splendor. At διαυγία, per ι ſcribitur, & acuto in penultima notatur. Theologus: *Non lapillorum ſplendoribus.* Attice vero cum acuto in antepenultima ſcribitur. Quod ſi igitur in præſenti loco Theologus Attice locutus eſt, penultimam acuere debemus, dicentes διαύγειαν, ut ἀμέλειαν.

Διαύλειον προσαυλεῖ. *Diaulium accinit.* Eſt parepigraphe. Ajunt autem διαύλειον vocari, cum omnibus in ſcena tacentibus tibicen intus canit. Ariſtophanes *Ranis.*

Διαυλίζων. Profunde excavans. Vel, in longum extendens.

Δίαυλος. Locus duo habens ſtadia. Vel, menſura ducentorum cubitorum. Item longus circuitus. *Longos hos circuitus conficere [videbatur.]*

Δίαυλος. Curſus, quo ſtadium bis decurritur; a carceribus ad metam, & a meta rurſus ad carceres. Δολιχοδρόμοι vero vocantur, qui ſeptem [ſtadia] decurrunt. Σταδιοδρόμοι duplicem conficiebant curſum. Curſus vero, qui ὁπλίτης vocatur, eſt, quo armati certant. Octo autem ſunt certamina, ſtadium, diaulus, dolichus, curſus in armis, pugilatus, pancratium, lucta, & ſaltus.

Διαυλωνίζειν. Per anguſtum fluere.

---

[1] Ἀστέρες] Hæc vox in prioribus Editt. deſideratur, quam ex MSS. revocavi.

[2] Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπιτήδευμα——διατρίβειν] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 91. (45. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Τῶν δὲ Καρχηδονίων πολὺν κλ.] Fragmentum hoc Polybio tribuendum eſſe exiſtimat Caſaubonus in Commentar. ad Polybium pag. 160. Sed fallitur vir magnus. Verba enim iſta leguntur apud Diodorum in Legationum ecloga XXVII. ut Pearſonius recte monuit.

[4] Ὁ Θεολόγος] Locus Theologi, ſive Gregorii Nazianzeni, ad quem Suidas reſpexit, exſtat Orat. XVII. in S. Cyprianum, pag. 275. ſed ubi nunc legitur, οὐ λίθων διαυγείαις.

[5] Διαύλειον προσαυλεῖ τις. τοῦτο παρεπιγρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 270. (179. Ed. Baſ. *P.*) Cæterum, verba illa διαύλειον προσαυλεῖ τις, apud Comicum κατὰ παρεπιγραφὴν, ut Suidas hic ex Scholiaſta recte monet, accipienda ſunt. Nulli enim perſonæ tribuuntur, nec ad ſeriem fabulæ pertinent, ſed obiter iis ſignificatur, tibicinem tunc diaulium accinisſe.

[6] Δίαυλος. ὁ διστάδιος τ.——περίοδος] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 555.

[7] Πηχῶν σ'] Imo potius πηχῶν ω', i. e. cubitorum 800. Stadium enim habet pedes ſexcentos, definiente ipſo Suida: unde conficitur, δίαυλον, ſive ſtadium duplicatum, habere pedes 1200. At cum cubitus ſit menſura pedis unius & ſemis, mille & ducenti pedes erunt cubiti octingenti.

[8] Τούτους δὴ τοὺς μακροὺς διαύλους π..] Hoc fragmentum legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

[9] Δίαυλος. ὁ διπλοῦν ἔχων τὸν δρ.——πάλη καὶ ἅλμα] Et hæc leguntur apud Scholiaſtam Ariſtophanis loco proxime ante laudato.

[10] Διπλοῦν] Imo ἁπλοῦν.

Διαυχενίζεσθαι. [1] Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. ἀντὶ τοῦ, ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν.

Διαφανές. [2] Διαφανές φασιν εἶναι φύσιν ἐν πλείοσιν ὑπάρχουσαν, διαπορθμευτικὴν τῶν χρωμάτων· ἥτις φωτὸς μὲν μὴ παρόντος, δυνάμει ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο διαφανές· ἐνεργείᾳ δὲ γίνεται διαφανὲς, φωτὸς παρόντος. ἔστι δὲ διαφανῆ, οὐκ ἀὴρ μόνον, καὶ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν στερεῶν σωμάτων· οἷον φεγγῖται λίθοι, κέρατα, ὕελος, γύψος, καὶ ἕτερα. ἔστιν οὖν τοῦ διαφανοῦς ἡ φύσις, ἥτις ἐν πλείοσιν οὐσίαις ὑποκειμέναις ἔχει τὸ εἶναι, ἑτέρα αὐτῶν οὖσα, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων ποιοτήτων ὁρῶμεν. μετέχει δὲ τῆς διαφανείας καὶ τὸ ἀΐδιον τὸ ἄνω σῶμα, οἷον τὸ χῦμα τῶν σφαιρῶν. διαφανὲς γὰρ ἅπαν. καὶ γὰρ ὁρῶμεν τὰ ἐν τῇ ἀπλανεῖ ἄστρα διὰ τούτου. καὶ αἱ μὲν σφαῖραι διαφανεῖς εἰσι· τὰ ἄστρα δὲ, οὐκέτι. ὅθεν καὶ ἐπιπροσθοῦσιν ἀλλήλοις. ἐντεῦθεν γοῦν ἡ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις, ἐπιπροσθουμένου ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐναργῶς φαίνεται γίνεσθαι.

Διαφανῆ [3] χιτώνια. οὐ τὰ λαμπρὰ, ἀλλὰ τὰ ἰσχνὰ, δι' ὧν διαφαίνεται τὰ σώματα τῶν γυναικῶν. καὶ Ἡσαΐας ὁ προφήτης· Καὶ τὰ διαφανῆ Λακωνικά.

Διαφανῶς. σαφῶς. ἢ συμφώνως.

Διαφαίνει. διαδείκνυσιν.

Διαφέρεσθαι. ἐρίζειν. φιλονεικεῖν. Τοῦτον οὖν ὁμόδουλος κύων ὑπέρ τινος παραπεσόντος ἐδέσματος οἰηθεῖσά οἱ διαφέρεσθαι, προσπαίζοντα ἄλλως. ὁ δὲ ἠγανάκτησεν.

Διαφέρει μοι. ἀντὶ τοὐμόν ἐστι.

Διαφερόντως. ἐξαιρέτως.

Διαφερώμεθα. φιλονεικήσωμεν.

Διαφέρων. παρασκευάζων. Παρέργως τὰ πρότερα τὸν πόλεμον διαφέρων Ἰουστινιανὸς, ἀξιολογωτάτην αὐτοῦ πεποίηται τὴν παρασκευήν. καὶ διαφερόντων, ἀντὶ τοῦ ἐπιλέκτων. [4] Πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὀχυρῶσθαι, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων διαφερόντων εἰς αὐτὴν ἠθροῖσθαι.

Διαφέρω. τὸ διαλλάσσω. γενικῇ. Τοσοῦτον διαφέρομεν τῶν προγόνων. Δοτικῇ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνω. Ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις. Καὶ, Τίνι διαφέρει στιγμὴ ὑποστιγμῆς; χρόνῳ.

Διαφερούσῃ. πληθυνούσῃ. Ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν ἐν χώρᾳ, πάντα τὰ γεννήματα διαφερούσῃ.

Διαφεῖναι. διαλῦσαι. καὶ διαφείς· ἀντὶ τοῦ ἀ-

Διαυχενίζεσθαι. Cervicem erigere. Elata cervice incedere. *Ille vero ſpiritus & animos militum irritabat, eoſque ad ferociam erectis cervicibus oſtendendam, & pericula prompte adeunda orationibus ſuis provocabat.*

Διαφανές. Pellucidum. Διαφανὲς dicunt eſſe proprietatem quandam naturalem tranſmittendi colores, quæ pluribus corporibus ineſt. Hæc luce quidem abſente, potentia tantum quid pellucidum eſt: actu vero fit pellucidum, luce præſente. Sunt autem pellucida non ſolum aer & aqua; ſed etiam multa ex ſolidis corporibus, ut lapides phengitæ, cornua, vitrum, gypſus, & alia. Eſt igitur pellucidi natura talis, ut in pluribus ſubjectis ſuum eſſe habeat, quamvis ab iis ſit diverſa: id quod & in aliis qualitatibus cernimus. Pellucidum etiam eſt æternum illud & cœleſte corpus, ex quo ſphæræ conſtant. Omnes enim ſunt pellucidæ: unde ſtellas in cœlo inerrante per eas cernimus. Et ſphæræ quidem, [ut dictum eſt] pellucidæ ſunt: ſed aſtra non item. Alia enim ab aliis obſcurantur. Quare manifeſte apparet, obſcurari ſolem interjecto lunæ corpore.

Διαφανῆ χιτώνια. Veſtes, non ſplendidæ, ſed tenues, ita ut corpora mulierum per eas tranſpareant. Et Eſaias Propheta: *Et pellucidæ veſtes Laconicæ.*

Διαφανῶς. Perſpicue. Vel, cum concentu.

Διαφαίνει. Demonſtrat. Oſtendit.

Διαφέρεσθαι. Contendere. Rixari. Litigare. *Hunc igitur conſervus canis ob fruſtum aliquod cibi, humi delapſum, ſecum contendere putans, cum tamen cum ipſo luderet, indignatus eſt.*

Διαφέρει μοι. Mea intereſt.

Διαφερόντως. Excellenter. Eximie.

Διαφερώμεθα. Diſſideamus. Contendamus.

Διαφέρων. Parans. Apparans. *Juſtinianus bellum ſummo ſtudio apparavit, quod negligenter antea & obiter curaverat.* Et διαφερόντων. Eximiorum. Delectorum. *Audiens urbem eſſe munitam, & delecta virorum multitudine refertam.*

Διαφέρω. Differo. Genitivo jungitur. *Tantum a majoribus differimus.* Dativo vero junctum ſignificat, inimicus ſum, diſſideo. *Ob quod & tunc & nunc & ſemper mihi litem cum illis interceſſuram eſſe profiteor.* Et, *Quomodo differt punctum a virgula? Tempore.*

Διαφερούσῃ. Abundante. Ferace. *Ille vero caſtra poſuit in regione omnium frugum ferace.*

Διαφεῖναι. Dimittere. Et διαφεὶς, qui dimi-

---

[1] Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς στρ.] Ex Eunapio. Vide ſupra v. Ἀνηρέθιζε.

[2] Διαφανές φασιν εἶναι φύσιν ἐν κτλ.] Omnia, quæ Suidas hic habet, excerpta ſunt ex Philopono in lib. II. Ariſtot. *de Anima*. K. III. b. ut Pearſonius etiam monuit. Nonnulla tamen apud Philoponum paulo aliter leguntur.

[3] Διαφανῆ χιτώνια. οὐ τὰ λαμπρ.——τῶν γυναικῶν] Hæc ipſiſſimis verbis leguntur apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis, ad locum illum, qui non procul initio modo laudatæ fabulæ legitur:

Χ' ἤγχουσαι, καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.

Hinc ergo Suidam ſua deſcripſiſſe dubium non eſt.

[4] Πυνθανόμενος τὴν πόλιν ὀχυρ.] Fragmentum hoc exſtat apud Polybium lib. III. cap. XVIII. ut doctiſſimus Jac. Gronovius recte obſervavit. Apud Polybium tamen pro ὀχυρῶσθαι legitur ὀχυρὰν εἶναι.

πολύσας. ὁρίσας. Ὁ δὲ [1] διαφεὶς τοὺς ἡγεμόνας, ἐκίνει τὴν πρωτοπορείαν.

Διαφθονούμενος. Ὁ δὲ διαφθονούμενος Ζήνωνι, ἐν ἡσυχίᾳ ἔμενεν.

Διαφθορά. θάνατος. διάλυσις τοῦ συνθέτου σώματος. [2] Φθορὰ, διαφθορὰ, καὶ καταφθορά. καὶ φθορὰ μέν ἐστι σωμάτων νέκρωσις, καὶ ἀκινησία τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς ἀπὸ τούτου χωρισθείσης. Διαφθορὰ δὲ, διάλυσις σώματος, καὶ παντελῶς ἀφανισμὸς, καὶ σκωλήκων κατάβρωμα. Καταφθορὰ δὲ, ὁ αἰώνιος θάνατος. ἢ παρανομίαι, καὶ παραβάσεις, καὶ ἀνομίαι. ὡς τὸ, Ὁ λαὸς ἐφθάρη ἐν ἀνομίαις. καὶ Φθορὰν μὲν ὑπέστη τὸ τοῦ Κυρίου σῶμα, διαφθορὰν δὲ οὔ.

Διάφορα.[3] ἀναλώματα. Θουκυδίδης.

Διαφορά. ἔχθρα. διαφορὰ, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἡ παραλλαγὴ, καὶ ἀνομοιότης.

Διαφορηθῶ. διασπασθῶ. καὶ διαφορηθῆναι, ἀντὶ τοῦ διασπασθῆναι.

Διαφόρημα. τὸ παίγνιον. καὶ διαφορήσει, διάφορος γενήσεται.

Διαφορῆσαι. [4] Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους, ὑπό τε τοῦ ἀήθους τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπηρτημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας, διαφορῆσαι αὐτόν.

Διαφορότης. ἡ διαφορὰ [5] παρ' Αἰλιανῷ.

Διάφοροι. ἐχθροί. παρὰ τὸ διαφορεῖσθαι τὰς γνώμας. λέγεται δὲ καὶ διάφορον πρᾶγμα, τὸ τίμιον. Ἐστρέβλωσαν δὲ πολλοὺς τούτων, οἷς [6] ἠπίστησαν ἔχειν κεκρυμμένον [7] διάφορον, ἢ κατασκεύασμα, ἢ ἄλλο τι τῶν πλείονος ἀξίων.

Διαφορουμένης [8] τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ἀντὶ τοῦ διασπωμένης. Ἀῤῥιανός· Τοὺς δὲ ἵππους ἀνασοβηθέντας διαφορῆσαι αὐτόν.

Διαφορήσετε.[9] διαπέμψετε.

Διὰ φροντίδος ἦν αὐτῷ. ἀντὶ τοῦ ἐβουλεύετο. ἐσκέπτετο. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Θεὸς λέγει, ἐκείνους μὴ πολυπραγμονεῖν. αὐτῷ γὰρ εἶναι διὰ φροντίδος.

Διαφρυκτοῦν.[10] διαψηφίζειν. διακληροῦν. τὸν γὰρ κύαμον ἐκάλουν φρυκτόν. ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί.

Διαχειρίσαι. φονεῦσαι.

Διαχειροτονία.[11] διάκρισις τῆς χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. οὕτω Δημοσθένης.

ſit, qui ſolvit. *Ille vero ducibus dimiſſis primum agmen movit.*

Διαφθονούμενος. Invidens. *Ille vero Zenoni invidens, quievit.*

Διαφθορά. Mors, ſive corporis compoſiti diſſolutio. Φθορὰ, διαφθορὰ, & καταφθορὰ [differunt.] Nam φθορὰ dicitur de corporibus vita privatis, & quorum membra motu carent, anima inde ſeparata. Διαφθορὰ vero eſt, cum corpus putreſit, & prorſus interit, & a vermibus conſumitur. At καταφθορὰ eſt mors æterna. Vel, iniquitates & peccata. Ut, *Populus iniquitatibus corruptus eſt.* Et corpus Domini φθορὰν quidem paſſum eſt, ſed non καταφθορὰν, i. e. corruptionem.

Διάφορα. Sumptus. Impenſæ. Thucydides.

Διαφορά. Diſſidium. Inimicitia. Item διαφορὰ vulgo dicitur differentia & diſſimilitudo.

Διαφορηθῶ. Dilacerer. Et διαφορηθῆναι, dilacerari, diſcerpi.

Διαφόρημα. Ludicrum. Ludibrium. Et διαφορήσει, diverſus fiet.

Διαφορῆσαι. Dilaceraſſe. Dilaniaſſe. [*Dicunt*] *equos natura feros, & vinculis inſuetos, & onere ipſis appenſo inſuper perterritos, eum dilaceraſſe.*

Διαφορότης. Apud Ælianum ponitur pro διαφορά. Differentia. Diſcrimen.

Διάφοροι. Inimici. Sic dicti, quod ſententiis & animis diſcrepent. Dicitur etiam διάφορον πρᾶγμα, res pretioſa. *Multos eorum tormentis cruciarunt, quos norant rem aliquam pretioſam, vel vas, vel aliquid aliud majoris pretii occultaſſe.*

Διαφορουμένης. Diſcerptæ. Diſſipatæ. [Ariſtophanes:] *Liciis a gallis gallinaceis diſcerptis.* Arrianus: *Equos vero turbatos eum diſtraxiſſe.*

Διαφορήσετε. Tranſmittetis.

Διὰ φροντ. Curæ ipſi erat. Curabat. Providebat. Ælianus: *Deus vero præcepit, ne de hac re curioſe ſolliciti eſſent. Sibi enim negotium iſtud curæ fore.*

Διαφρυκτοῦν. Suffragium ferre. Sorte dividere. Fabam enim vocabant φρυκτόν: quibus in ſuffragiis ferendis loco calculorum Judices Athenienſium olim utebantur.

Διαχειρίσαι. Interficere. Occidere.

Διαχειροτονία. Suffragiorum, quæ a populo porrectis manibus feruntur, diſtinctio. Sic Demoſthenes.

---

[1] Ὁ δὲ διαφεὶς τοὺς ἡγεμ.] Et hæc ſunt verba Polybii lib. VIII. cap. XXI. Vide etiam infra v. Κνέφας.

[2] Φθορὰ, διαφθορὰ, καὶ καταφθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſunt in Edit. Mediolanenſi, itemque in 2 MSS. Pariſ. in tertio vero ad marginem ſcripta leguntur: quod arguit, notam iſtam a recentioribus ex ſcriptore quodam excerptam, & Collectaneis hiſce inſertam eſſe.

[3] Διάφορα. ἀναλώματα] Vide Caſaubonum ad *Charact.* Theophr. pag. 229.

[4] Τοὺς ἵππους εἶναι ἀγρίους] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀνασοβηθείς. Vide etiam paulo poſt v. Διαφορουμένης.

[5] Παρ' Αἰλιανῷ] *Var. Hiſt.* lib. II. cap. XXI.

[6] Οἷς ἠπίστησαν] Lego, οὓς ἠπίσταντο: vel, οἷς ἠπίστησαν μὴ &c.

[7] Διάφορον] Suidas vocem διάφορον hic interpretatur τίμιον. Sed rectius & magis ex mente ſcriptoris Anonymi dixiſſet ἀργύριον, i. e. pecuniam. Illo enim ſenſu vocabulum hoc apud Polybium, Dionyſium Halicarnaſſeum, alioſque ſcriptores Græcos interdum accipi, paulo doctiores non ignorant.

[8] Διαφορουμένης τῆς κρόκης ὑπὸ τῶν κτλ.] Locus hic apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata*, pag. 892. unde eum deprompſit Suidas, ſic legitur & diſtinguitur:

Ὀλίγου μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
Ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων, &c.

[9] Διαφορήσετε. διαπέμψετε] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 550. Διαφρήσετε. διαφορήσετε. διαπέμψετε. Hinc Suidas ſua hauſit.

[10] Διαφρυκτοῦν. διαψ.] Confer Heſych. v. Διάφρυκτος, & Suidam infra v. Κυαμεῦσαι, & Κυαμοτρώξ.

[11] Διαχειροτονία. διάκρισις τῆς χειρ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

Διαχεῖται. χαίρει. διαχέεται.

Διαχωρήματα.[1] τὰ διαλείποντα. Ἀῤῥιανός· Φυλακαὶ δὲ ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο.

Διαχώρους. τὰ διαστήματα τῶν λόχων. Οὕτω τε ἀνεπλήρωσε τῇ πυκνότητι τοῦ στρατοῦ τοὺς διαχώρους.

Διὰ χρόνου. ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον.

Ἆρ'[2] ἂν βλαβείημι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
Οὐκ εἴγε κυκεῶν' ἐπιπίοις γληχωνίαν.

καὶ[3] γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν, βλάπτονται· καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. οἱ οὖν πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν γλήχωνα πίωσιν, οὐ βλάπτονται, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι[4] τὴν καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποστύφῃ, γλήχωνα πίνουσιν.

Διάχυσις. χαρά. τέρψις.

Διαψαλάττεσθαι. τὸ διαστέλλεσθαι εἰς ἔρευναν. τὸ γὰρ ἀψάλακτον, ἄθικτον. οὕτω Κράτης.

Διάψαλμα. μέλους ἐναλλαγή.

Διαψᾶν. διορύττειν, διασκαλεύειν. Κελεῦσαι πάντας διαψᾶν τὴν ἄμμον, καὶ ποιεῖν βοθύνους εὐμεγέθεις.

Διαψαίρουσι.[5] διαπνέουσι. ψαίρειν γὰρ τὸ πνεῖν οἱ ναυτικοὶ λέγουσι.

Διαψεύδονται. ἐκπίπτουσιν. ἀποτυγχάνουσιν. Διὸ τοῦ μὲν καλοῦ διαψεύδονται, τοῦ δὲ παρ' αὐτοῖς συμφέροντος ὡς ἐπίπαν οὐκ ἐπιτυγχάνουσι.

Διαψήφισις,[6] καὶ ἀποψήφισις. οἱ πολῖται συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὐτῶν δήμους, καὶ περὶ τῶν αἰτίαν ἐχόντων, ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν, ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἷον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσίνιοι, καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τοῦτο διαψήφισις καλεῖται. οἱ μὲν οὖν πλειόνων ψήφων τυγχάνοντες, ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν. ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι νομίζονται. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀποψήφισις.

Διαψήφισις.[7] ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἳ γίνονται περὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν, ἢ ξένος ὢν παρεγγέγραπται.

Διβητήσια. διαβίκια.

Διγῆρες. οἱ λαμπροί. ἢ οἱ στρουθοί.

Δίγλωσσος. ὁ δύο γλώσσας ἐπιστάμενος. Ἀνάχαρσις Σκύθης ἦν, μητρὸς δὲ Ἑλληνίδος. διὸ καὶ δίγλωττος ἦν· ὃς ἔθηκε νόμους Σκύθαις.

Διαχεῖται. Lætatur. Gaudio diffunditur.

Διαχωρήματα. Intervalla. Interſtitia. Arrianus: *In foſſæ interſtitiis cuſtodiæ erant collocatæ.*

Διαχώρους. Manipulorum interſtitia. *Sic autem manipulorum interſtitia militibus denſe collocatis replevit.*

Διὰ χρόνου. Poſt longum tempus. [Ariſtophanes:] *An putas male mihi fore, Domine Mercuri, ſi poſt tantum temporis intervallum Oporam ſubigam? Non, ſi potionem pulegii ſumpſeris.* Qui enim poſt longum temporis intervallum multa poma edunt, valetudinem ſuam lædunt; itemque qui crebro coitu venereo utuntur. At pomorum eſus valetudini non nocet, ſi pulegium bibatur, quoniam a ſucco ejus poma conſumuntur. Ut igitur acrimonia aliqua [nimiam humorum copiam] adſtringat, pulegium bibunt.

Διάχυσις. Lætitia. Voluptas.

Διαψαλάττεσθαι. Dimitti ad ſcrutationem. Ἀψάλακτον enim intactum vocatur. Ita Crates.

Διάψαλμα. Cantus immutatio.

Διαψᾶν. Perfodere. Effodere. [*Dicunt eum*] *juſſiſſe omnes effodere arenam, & magnas foſſas facere.*

Διαψαίρουσι. Perflant. Ψαίρειν enim nautæ flare dicunt.

Διαψεύδονται. Excidunt. Fruſtrantur. Non aſſequuntur. *Quare nec honeſti rationem aſſequuntur, nec ejus, quod utile ipſis videtur, compotes fiunt.*

Διαψήφισις, & ἀποψήφισις. Singulorum populorum cives [apud Athenienſes] conveniunt, & de iis, qui criminis alicujus ſuſpecti habentur, aut in civium album falſo relati ſunt, clam ſuffragia ferunt: veluti Acharnenſes de Acharnenſibus, & Eleuſinii de Eleuſiniis, & pariter reliqui populares [de ſuis civibus.] Atque id vocabatur διαψήφισις. Qui igitur plura ſuffragia conſequuntur, jus civitatis abſque controverſia retinent: qui vero pauciora; non amplius cenſentur cives. Et hoc appellatur ἀποψήφισις.

Διαψήφισις. Proprie dicitur de examine, quod ſinguli populi de popularibus ſuis inſtituunt, inquirentes, utrum quis revera civis ſit & popularis, an vero peregrinus, & in civitatem falſo adſcriptus.

Διβητήσια. Diabicia.

Διγῆρες. Illuſtres. Splendidi. Vel, paſſeres.

Δίγλωσσος. Qui duas linguas novit. Bilinguis. Anacharſis erat Scytha, at matre Græca natus, & ideo bilinguis: qui etiam Scythis leges tulit.

---

[1] Διαχωρήματα. τὰ διαλ.] Supra inverſo verborum ordine rectius legitur, Διαλείποντα. τὰ διαχωρήματα. Non enim in hac nota exponitur vox διαχωρήματα, ſed διαλείποντα, quippe cujus gratia locus Arriani a Suida hic adductus eſt.

[2] Ἆρ' ἂν βλαβείημι διὰ χρ.] Ariſtoph. in *Pace* pag. 674. (460. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Καὶ γὰρ οἱ διὰ χρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis: eademque leguntur ſupra v. Βληχωνία.

[4] Τὴν καρδίαν] Imo potius ὀπώραν.

[5] Διαψαίρουσι] Vox hæc legitur apud Ariſtophanem *Avibus* p. 618. ad quem locum Suidam hic reſpexiſſe puto.

[6] Διαψήφισις καὶ ἀποψήφισις] Vide omnino Petitum in Commentario ad Leges Att. pag. 134. & Scaligerum ἐν Συναγωγῇ ad Olympiadem xc. 2. itemque Suidam ſupra v. Ἀποψηφισθέντα, & infra v. Ἔκλεψις.

[7] Διαψήφισις. ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δ.] Ex Harpocratione.

Bos. Animadverſ.

Διὰ χρόνου, ἀντὶ τοῦ μετὰ πολλὴν χρόνον.] Subjungit Suid. locum Ariſtoph. in *Pace* p. 710.

Τρ. Ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ, 151
Ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
Ἑρμ. Οὐκ εἴγε κυκεῶν' ἐπιπίοις γληχωνίαν.

poſt quæ addit Suidas verba Scholiaſtæ: καὶ γὰρ οἱ διὰ χρόνου ἐσθίοντες ὀπώραν πολλὴν, βλάπτονται· καὶ οἱ συνουσιάζοντες συνεχῶς. οἱ οὖν πολλὴν ὀπώραν ἐσθίοντες, ἐὰν γλήχωνα πίωσιν, οὐ βλάπτονται· διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι τὴν καρδίαν. ἵνα οὖν ἡ δριμύτης ἀποστύφῃ, γλήχωνα πίνουσιν.] Ad quæ verba in Notis Vir Cl. pro τὴν καρδίαν potius ὀπώραν legendum cenſet. & vertit verba, - - - *at pomorum eſus valetudini non nocet, ſi pulegium bibatur, quoniam à ſucco ejus poma conſumuntur. Ut igitur acrimonia aliqua (nimiam humorum copiam) adſtringat, pulegium bibunt.* Ego vero retineo vocem καρδίαν, partim, quia nimium diſtant characteres vocum καρδίαν & ὀπώραν, partim, quia ſenſus omnino requirit καρδίαν, non ὀπώραν. Accedit, quod non tantum hic, ſed etiam ſupra in v. Βληχωνία Suidas habet καρδίαν, & Scholiaſtæ duo diverſi ad illum Comici locum: tertius vero Scholiaſta pro καρδίας voce habet ϛόμαχον. Non itaque voluit dicere *quod à ſucco pulegii poma conſumantur;* ſed quod ab *acri ſucco pomorum ſtomachus hominis qui m*[illegible] 150 *edit po-*

ma afficitur & conſumitur. hoc ſignifican
verba, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ὀποῦ κατεσθίεσθαι τὴν κα
καρδίαν enim veteres medici ſtomachum
runt. Alterius Scholiaſtæ verba notanda
Τοὺς ὑπὸ τῆς ὀπώρας βαρυνομένους ἰᾶσθαι
εἰ ἀποβρέξαντες γλήχωνα εἰς ὕδωρ πίοιεν· ἰᾶσθαι
οὕτω τοὺς καρδιῶν πόνους. Ridiculus eſſet, qui
legeret τοὺς ὀπωρῶν πόνους.

Δίγνωμος. ὁ ἐπαμφοτερίζων τῇ γνώμῃ.

Δίγνωμος. Homo ancipitis & dubiæ mentis.

Διδαξάμενος. τελέσας τι ὑπὲρ ἑτέρου διδασκάλῳ.

Διδαξάμενος. Qui magiſtro pro altero inſtituendo mercedem ſolvit.

Διδάξομαι. [1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσι Θεοῖσι, διδάξομαι.

ἀντὶ τοῦ διδαχθήσομαι. νῦν μὲν παθητικὸν ἀποδεκτέον. τουτέστι, διδαχθήσομαι. ἔστι δὲ τῶν μέσων, καὶ παθητικὸν μὲν ἔχει τὸν σχηματισμὸν, ἐνέργειαν δὲ δηλοῖ. εἴποι γὰρ ἄν τις διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν κυριώτερον, ἢ διδάξω. Διδάξω μὲν γὰρ ὁ διδάσκαλος ἐρεῖ· διδάξομαι δὲ, ὁ πατὴρ, καὶ πᾶς ὁ παραδιδοὺς ἕτερον μανθάνειν. δυνατὸν οὖν καὶ νῦν μὲν εἶναι τὸ αὐτό· ἵν' ᾖ νοούμενον, διδάξομαι, ἐπεὶ οὐ τὸν υἱὸν, ἐμαυτόν. [2] τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν ἐμαυτὸν διδάξας, ἔφη καὶ αὐτὸς βαδίζειν εἰς τὸ φροντιστήριον.

Διδάξομαι. Diſcam. Erudiendum me alteri tradam. Ariſtophanes *Nubibus: Sed Deos precatus, magiſtro erudiendum me dabo.* Hic τὸ διδάξομαι paſſive accipiendum eſt, pro διδαχθήσομαι. Eſt autem verbum medium, quod formam quidem habet paſſivam, at actionem ſignificat. Magis enim proprie dixeris, διδάξομαι τὸν υἱὸν φιλοσοφεῖν, i. e. filium præceptis philoſophiæ inſtituendum alteri dabo, quam διδάξω. Nam ipſe magiſter dicet διδάξω: at pater, & quilibet, qui aliquem in diſciplinam alteri tradit, διδάξομαι. Poteſt igitur & hic eodem modo res ſeſe habere, ut ſit ſenſus, me ipſe docendum alteri tradam, quoniam filium non potui. Quoniam autem metrum non permittebat, ut diceret διδάξομαι ἐμαυτὸν, tantum dixit διδάξομαι, i. e. docendum me dabo magiſtro, ipſe ludum literarium frequentans.

Διδασκαλεῖον. τὸ σχολεῖον. διδασκάλιον δὲ, αὐτὸ τὸ μάθημα.

Διδασκαλεῖον. Ludus literarius. Schola. Διδασκάλιον vero, ipſa diſciplina.

Διδάσκαλος. [3] ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν. καὶ Σοφοκλῆς·

—— Οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
Διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.

Διδάσκαλος. Peculiariter διδασκάλους vocant poetas Dithyrambicos, vel Comicos, aut Tragicos. Et Sophocles: *Homines immodeſti magiſtrorum ſermonibus mali evadunt.*

Διδάσκαλος. δαίω, τὸ μανθάνω, δαίσω, δαΐσκω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, δάσκω (ἐπεὶ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν) ἀναδιπλασιασμῷ, διδάσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ διδάσκαλος.

Διδάσκαλος. Doctor. Magiſter. [Hæc vox ita formatur.] Δαίω, diſco, δαίσω, δαΐσκω, & abjecto ι, δάσκω. Verba enim in σκω deſinentia diphthongum repudiant. Hinc per reduplicationem fit διδάσκω: unde διδάσκαλος.

Διδαχή. ἀντὶ τοῦ διδασκαλία. Ἡρόδοτος γ'.

Διδαχή. Diſciplina, doctrina. Herodotus lib. tertio.

Δίδημι. τὸ δεσμεύω.

Δίδημι. Ligo. Vincio.

Διδίας. ὄνομα κύριον.

Διδίας. Didias. Nomen proprium.

Διδοῦς. διδόντος. ἢ καὶ διδοῦντος.

Διδοῦς. Genitivum habet διδόντος. Vel etiam διδοῦντος.

Δίδραχμον. συντέλεσις. εἰσφορά. λειτουργία. ἔχει δὲ τὸ δίδραχμον [4] οὐγγίας ς'. [5] κ' ὀβολούς· γράμματα ς'.

Δίδραχμον. Didrachmum. Collatio. Tributum. Penſitatio publica. Habet autem didrachmum quartam partem unciæ, obolos viginti, & ſcrupulos ſex.

Δίδωμί σοι. παρέχω σοι.

Δίδωμί σοι. Do tibi. Præbeo tibi.

Διδυμαχίας. ὄνομα κύριον. ὅτι [6] Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐπὶ σμικρότητι σώματος διεβέβληντο.

Διδυμαχίας. Didymachias. Nomen proprium. Aſopodorus, & Didymachias ejus frater, ob exiguam corporis ſtaturam cavillis & dicteriis hominum exagitabantur.

Δίδυμον [7] ξύλον. ἢ παρὰ Ῥωμαίοις φοῦρκα. [8] Εὑρὼν δὲ Ἰλλοῦστον φθορέα, ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμου ξύλου. † Οὓς ζῶντας ἐκ διδύμων ξύλων ἀπαρτῶν.

Δίδυμον ξύλον. Geminum lignum, ſive, ut Romani appellant, furca. *Cum autem Illus ſtupratorem inveniſſet, eum ex furca ſuſpendit.* † *Quos vivos ex furcis ſuſpendens.*

---

[1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 130. (66. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba hic more ſuo Suidas deſcripſit.

[2] Τοῦ μέτρου οὐκ ἐπιτρ] Totum hunc locum ſic conſtitue & lege: Τοῦ δὲ μέτρου οὐκ ἐπιτρέποντος εἰπεῖν, διδάξομαι ἐμαυτόν· ἔφη, διδάξομαι, αὐτὸς βαδίζων &c.

[3] Διδάσκαλος. ἰδίως διδασκ.] Ex Harpocratione. Hujus autem loci ampliorem enarrationem & illuſtrationem reperiet Lector apud Caſaubonum ad Athen. lib. VI. cap. VII. ubi prolixe & docte de ſignificatione vocis διδάσκαλος & διδασκαλία diſputat.

[4] Οὐγγίας ς'] Peſſime. [Corrigendum enim eſt ex Heſychio, τὸ τέταρτον τῆς οὐγγίας, i. e. quartam partem unciæ. Vide rei nummariæ ſcriptores.

[5] Κ' ὀβολούς] Imo potius ιβ' ὀβολούς, i. e. duodecim. Tot enim duæ drachmæ Atticæ continebant. Poteſt tamen lectio vulgata ſtare, ſi locus hic accipiatur de drachma Æginetica, quæ x obolos continebat.

[6] Ὅτι Ἀσωπόδωρος, καὶ Διδυμ.] Vide ſupra v. Ἀσωπόδωρος.

[7] Δίδυμον ξύλον] Lipſius in libello *de Cruce* τὸ δίδυμον ξύλον *crucem* ſignificare putat, reprehenditque Suidam, quod verba iſta de *furca* Romanorum exponat. Sed interpretationem Suidæ contra Lipſium recte defendit Caſaubonus adverſus Baronium Exercit. XVI. num. LXXVII. quem conſule.

[8] Εὑρὼν δὲ Ἰλλοῦστον φθορέα] Locus hic emendatur infra v. Ἰλλοῦστον: quo Lectorem remittimus.

Δίδυμος,[1] Ἀτήϊος, ἢ Ἄττιος χρηματίσας, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκός. Πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις ἐν βιβλίοις β΄· καὶ ἄλλα πολλά.

Δίδυμος,[2] Διδύμου ταριχοπώλου, γραμματικὸς Ἀρισταρχεῖος, Ἀλεξανδρεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος, καὶ ἕως Αὐγούστου· Χαλκέντερος κληθεὶς, διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. Φασὶ γὰρ αὐτὸν [3] συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια καὶ πεντακόσια βιβλία.

Δίδυμος νέος, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός· ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε Πιθανά· Περὶ ὀρθογραφίας· καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα.

Δίδυμος, ὁ Κλαύδιος χρηματίσας, γραμματικός. Περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ. Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας. Ἐπιτομὴν τοῦ Ἡρακλέωνος· καὶ ἄλλα τινά.

Δίδυμος, ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, γραμματικός· ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι, καὶ ἐχρηματίσατο· μουσικός τε ἦν λίαν, καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος.

Δίδυμος, Ἀλεξανδρεύς· Γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιέ. Δίδυμος καὶ ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς.

Δίδυμοι. συνήθως ἡμῖν καὶ οἱ συμφυεῖς. [4] ἰδίως οἱ μόνοι. ἢ διττῶς· καὶ Αὐλοῖσι διδύμοισι.

Δίδυμον τεῖχος. πόλις Καρίας. οἱ πολῖται, Διδυμοτειχῖται.

Δίδυμος. ὁ μεθ' ἑτέρου τεχθεὶς ἐκ μιᾶς συλλήψεως.

Διαίνεσθαι. βρέχεσθαι. διαίνω γὰρ, τὸ ὑγραίνω.

Διαίρεσις. ἡ διαχώρισις.

Διαιωνιεῖ. δι' αἰῶνος παραμενεῖ.

Διαιρῶν. αἰτιατικῇ. ἀναπτύσσων, δοκιμάζων, καὶ διακρίνων τὰ πράγματα, καὶ οἷον διαίρεσιν αὐτῶν ποιῶν.

Δίαιτα. ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τροφή. καὶ ἡ κρίσις. Τὴν τῶν ἐγκλημάτων δίαιταν ἐπίτρεψον ἄλλοις. † Διαίτης [5] οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμένης, [6] τὸ καλὸν ἐκὰς γενόμενον, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζο-

Δίδυμος. Didymus, Atejus, vel Attius cognominatus, Philoſophus Academicus. Scripſit Probabilium & Sophiſmatum ſolutiones libris duobus: & alia multa.

Δίδυμος. Didymus, Didymi ſalſamentarii filius, Alexandrinus, Grammaticus Ariſtarchius, qui vixit temporibus Antonii & Ciceronis uſque ad Auguſtum: Chalcenterus vocatus, propter aſſiduitatem, qua in libris legendis & ſcribendis eſt uſus. Ajunt enim eum ultra M. M. M. D. libros conſcripſiſſe.

Δίδυμος. Didymus Junior, Alexandrinus, Grammaticus, qui Romæ eloquentiam docuit. Scripſit Probabilia: De Orthographia; & alia plurima, eaque optima.

Δίδυμος. Didymus, cognomento Claudius, Grammaticus. Scripſit de iis, quæ præter Analogiam a Thucydide perperam dicta ſunt. De Analogia Latinorum. Epitomen Heracleonis: & alia quædam.

Δίδυμος. Didymus, Heraclidæ filius, Grammaticus, qui apud Neronem vixit, & magnas divitias ſibi comparavit, & Muſicus valde inſignis fuit, & ad carmina componenda aptus.

Δίδυμος. Didymus Alexandrinus. De re ruſtica libros xv. ſcripſit. † Apoſtolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus.

Δίδυμοι. Gemini. Gemelli. Proprie de fratribus dicitur. Interdum tamen ſimpliciter *duos* ſignificat. [Homerus:] *Geminis tibiis.*

Δίδυμον τεῖχος. Urbs Cariæ. Cives, Didymotichitæ.

Δίδυμος. Gemellus. Sive, qui cum altero ex una conceptione natus eſt.

Διαίνεσθαι. Rigari. Διαίνω enim, rigo, humecto.

Διαίρεσις. Diviſio. Separatio.

Διαιωνιεῖ. In æternum permanebit.

Διαιρῶν. Accuſativo jungitur. Explicans, explorans, dijudicans & diſcernens res, eaſque quaſi dividens.

Δίαιτα. Quotidianus cibus. Item judicium, ſive arbitrium, *Judicium de criminibus permitte aliis.* † *Vitæ igitur ratione ad voluptatem & ſuperbiam comparata, ab honeſtis ſtudiis re-*

---

[1] Ἀτήϊος] Jonſius *de Scriptor. Hiſt. Phil.* lib. III cap. I. pro Ἀτήϊος hic legendum cenſet Ἀρεῖος, fretus auctoritate Euſebii, qui lib. xv. *Præp. Euang.* c. xv. Didymi cujuſdam Ἀρείου mentionem facit. Sed cum non ſatis conſtet, utrum Didymus ille idem ſit cum eo, de quo Suidas hic agit, conjecturam hanc in medio relinquo. Præterea, etiamſi daretur, & Suidam & Euſebium de eodem Didymo loqui, incertum tamen foret, utrum Suidas ex Euſebio, an vero Euſebius ex Suida emendandus eſſet.

[2] Δίδυμος, Διδύμου ταρ.] Hic eſt celebris ille Didymus, cujus Grammatici veteres & Enarratores Poetarum Græcorum tam crebram mentionem faciunt. Fuit vir ſingularis induſtriæ & φιλοπονίας, ſcripſitque commentarios in pleroſque poetas Græcos: itemque in præcipuos oratores veteres, ut conſtat ex Harpocratione, qui ὑπομνήματα ejus in Demoſthenem, Iſæum, & Hyperidem laudat. Præterea ἐν τῷ περὶ διεφθορυίας λέξεως citatur a Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 277. & Athen. lib. IX. pag. 368. Ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεσιν, ab eodem, lib. XIV. pag. 634. Ἐν τῷ περὶ τοῦ ἀρκτεύειν καὶ δεκατεύειν, ab Harpocratione v. Δεκατεύειν. Ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως, ab eodem, v. Δερμηστής. Ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν ποιητῶν, ab Etymologo, v. Προσῳδίαι. Ἐν Συμποσιακοῖς, a Stephano Byzantio v. Ἠπία; Laertio in *Demetrio*, Segm. LXXVI; Etymologo, v. Σκολιά; & Clemente Alexandrino *Strom.* lib. IV. pag. 381. Ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ, a Plutarcho in Vita Solonis. Præterea, vocabula Comicorum & Tragicorum eum collegiſſe & expoſuiſſe diſcimus ex Præfatione Lexici Heſychiani, & Harpocratione v. Ξηραλοιφεῖν.

[3] Συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τρισχίλια καὶ πεντ.] Idem teſtatur Athenæus lib. IV. pag. 139.

[4] Ἰδίως οἱ μόνοι. ἢ διττῶς· καὶ Αὐλ.] Locus hic corruptus eſt, quem, ſi mei arbitrii res ſit, ſic legerim: ἰδίως Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ, οἱ διττοί. ὡς τὸ, Αὐλοῖσι διδύμοισι. Apud Homerum enim Odyſſ. Τ. v. 227. ubi verba citata leguntur, τὸ δίδυμοι ſumitur pro διττοὶ, vel, ut Scholiaſta exponit, διπλοῖ. Pro οἱ μόνοι autem legendum eſſe Ὅμηρος nemo mirabitur, qui ſciet, nomen illud, quod breviate plerumque in veteribus codicibus ſcribi ſolet, imperitos librarios ſæpe corrupiſſe, & nunc in ὅμως, ut infra v. Ἦδος; nunc in ὅλως, ut v. Ἰδίειν; nunc in ὁμοίως, ut v. Ἀκιδνός; nunc in alias voces affines detorſiſſe.

[5] Διαίτης οὖν ἐν ἡδονῇ καὶ τύφῳ τιθεμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba ſcriptoris cujuſdam de Zenone Imperatore, ut diſcimus ex Suida infra v. Ζήνων βασ. ubi locus hic repetitur.

[6] Τὸ καλὸν ἐκὰς γενόμενον] Infra v. Ζήνων rectius legitur, τοῦ καλοῦ ἐκὰς γενόμενος.

νείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ καραδοκίᾳ διὰ τῶν προσώπων ἀπεμφαίνων, ἀκροβαλεῖν τε ἤρξατο, καὶ μετέωρον τὸν αὐχένα αἴρειν. καὶ συλλήβδην φάναι, προσέχων πᾶσιν ὥσπερ οἰκέταις ἀνθρώποις.

Διαίταις. ταῖς χωρὶς δικαστηρίου κρίσεσι.

Διαιτῆσαι. κρῖναι. γνῶναι. καὶ διαιτητής, ὁ κριτής.

Διαιτητάς. τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας, καὶ καθαροὺς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους, ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες, τὰς τῶν πολιτῶν διαίτας ἐποίουν. ξένοις μέντοι γε ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ καὶ τοῖς μεμφομένοις διαιτῶν, ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

Διαιτηταῖς.[1] ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰσιν οἱ διαιτηταί. οἱ μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον. οἱ δὲ διαιτηταὶ πρότερον κλήρῳ λαχόντες, ἢ ἐπιλεψάντων αὐτοῖς[2] κρινομένοις, δίῃτων. καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη. εἰ δὲ μή, τὰ ἐγκλήματα, καὶ τὰς [3]προβλήσεις, καὶ μαρτυρίας, ἔπι δὲ καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων ἐμβαλόντες εἰς [4]καδίσκους, [5]καὶ σημειωσάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν.

Διαιτητήριον. ἐν ᾧ διαιτῶνται.

Διαιτῶν. δικάζων. καὶ διαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. δοτικῇ.

Δι' αἰφνιδίου ὀπός. τουτέστι, τῆς ἐνθουσιαστικῆς.

Διέβαλεν.[6] ἐξηπάτησεν. καὶ Θουκυδίδης οὕτως κέχρηται καὶ [7]Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Καὶ διέβαλέ μ' ἡ γραῦς. ἀντὶ τοῦ ἐξηπάτησε.

Διεγείρωμεν. παροξύνωμεν.

Διέγνωκα. κέκρικα.

Διεγγύησιν.[8] ἀντὶ τοῦ, κατάστασιν ἐγγυητῶν. Δημοσθένης.

Διέδριον. τὸ καθέδριον. Ὡς δὲ οὐκ ἴσχυον τῇ εἰσόδῳ χρήσασθαι, ἄραντες αὐτὸν διεδρίῳ κατὰ τοὺς οἴκους τῶν λεγομένων σχολῶν εἰσεκόμιζον.

Διεδοιδύκησε.[9] διέγραψε τῇ χειρί, στρογγύλην αὐτὴν ποιήσας ὡς δοίδυκα.

Διέζευξε. διεχώρισε. καὶ παρὰ τοῖς μουσικοῖς διεζευγμένον λέγεται τὸ τετράχορδον. καὶ συνεζεῦχθαι λέγουσι τὸ ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι.

Διέθει. διέτρεχε.

Διεθρόησε. [10]Θουκυδίδης· Οἱ δὲ πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων διεθρόησαν, ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν. ἀντὶ τοῦ, διελάλησαν, διεθορύβησαν.

motus, & arrogantiam, quam ob ſpem imperii animo conceperat, vultu ipſo præ ſe ferens, ſuperbe incedere, & ſublimem cervicem erigere, ac, ut breviter dicam, omnes haud aliter ac ſervos tractare cœpit.

Διαίταις. Judiciis, quæ privatim fiunt. Arbitriis.

Διαιτῆσαι. Judicare. Cognoſcere. Et διαιτητής. Judex. Arbiter.

Διαιτητάς. Judices. Arbitros. Viros quinquagenariis majores, & nullius probri compertos, ex civium albo ſorte delectos, controverſiarum, quæ inter cives intercedebant, arbitros conſtituebant. Peregrinis vero apud arbitros diſceptare non licebat. Quod ſi quidam in arbitrorum ſententia non acquieſcerent, illis ad publicum judicium provocare licebat.

Διαιτηταῖς. Arbitris. Arbitri a Judicibus ſunt diverſi. Hi enim in dicaſteriis judicabant, & de appellationibus, quæ ab arbitris fiebant, cognoſcebant. Arbitri vero prius electi ſorte, vel litigantium arbitratu, judicabant. Et, ſi [ipſorum arbitrium atque judicium] adverſariis placebat, lis erat finita: ſin minus, crimina, & provocationes, & teſtimonia, præterea vero & leges, & alias utriuſque partis probationes in capſulas conjiciebant, & obſignatas tradebant cauſarum introductoribus.

Διαιτητήριον. Locus, in quo judicant arbitri.

Διαιτῶν. Judicans. Item, qui ſuum cuique tribuit. Dativo jungitur.

Δι' αἰφνιδίου ὀπός. Per vocem, quæ Numinis cujuſdam afflatu editur.

Διέβαλεν. Decepit. Sic & Thucydides hac voce uſus eſt. Et Ariſtophanes *Theſmophoriazuſis: Anus me decepit.*

Διεγείρωμεν. Incitemus. Impellamus.

Διέγνωκα. Cognovi. Judicavi.

Διεγγύησιν. Sponſorum exhibitionem. Demoſthenes.

Διέδριον. Biſellium. *Cum introire ipſis non liceret, eum biſellio impoſitum per ædes, quæ Scholæ vulgo appellantur, [in locum conſtitutum] intulerunt.*

Διεδοιδύκησε. Manu deſcripſit, rotundam eam faciens, ut piſtillum.

Διέζευξε. Disjunxit. Et apud Muſicos tetrachordum vocatur διεζευγμένον. Et συνεζεῦχθαι dicunt in eodem loco eſſe.

Διέθει. Diſcurrebat. Percurrebat.

Διεθρόησε. Divulgavit. Rumorem ſparſit. Thucydides: *Athenienſium vero legati divulgarunt, ſe magnam pecuniæ vim vidiſſe.* Vel, ſermonibus diſtulerunt, & cum ſtrepitu divulgarunt.

---

[1] Διαιτηταῖς, ἕτεροι παρὰ τοὺς δικαστάς εἰσιν οἱ διαιτ.] Ex Harpocratione. De toto autem hoc loco videndus eſt Petitus in Commentario ad *Leges Att.* lib. IV. Tit. V.

[2] Τοῖς κρινομένοις] Lege τῶν κρινομένων, ut apud Harpocrationem.

[3] Προβλέσεις] Harpocratio rectius προκλήσεις.

[4] Εἰς καδίσκους] Portus vertit, *in capſulas*. Melius, *in urnas*.

[5] Καὶ σημειωσάμενοι] Vide infra v. Ἐχῖνοι.

[6] Διέβαλεν. ἐξηπ.] Vide ſupra v. Διαβάλλειν.

[7] Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφ.] Pag. 540. Ed. Baſ.

[8] Διεγγύησιν. ἀντὶ τοῦ κατ.] Ex Harpocratione.

[9] Διεδοιδύκησε. διέγραψε τῇ χ.] Eadem habet Etymologus.

[10] Θουκυδίδης] Lib. VI. cap. XLVI.

Διέκδυσιν. διεξέλευσιν. Τῶν δεσμωτῶν εἷς ἀπορρήξας τὰ δεσμὰ, καὶ διεκδὺς, εἶτα καταφεύγει ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος πρόθυρα. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξελθὼν, ἐκφυγών.

Διεκερμάτισε[1] τὴν δραχμὴν ἐν τοῖς ἰχθύσιν.

Διεκόρησας[2] τὴν παῖδα. διεπαρθένευσας.

Διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσατο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

---Εἶτ' ἐταράχθης
Τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε.

κλόνος δὲ, στρόφος, ἴλιγξ.

Διεκοσμήθησαν. διετάχθησαν.

Διεκωδώνισεν.[4] ἀντὶ τοῦ διεπείρασε, καὶ [5] ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἢ ἀπὸ τῶν περιπολούντων τοῖς κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς· ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος.

Διεκπατῆσαι. τοῦ πάτου παρεξελθεῖν. [6] Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν.

Διεκπέσαντες. [7] διεκτρυπήσαντες. διεκδραμόντες.

Δίεκπλοι.[8] τὸ ἐμβάλλειν καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν, καὶ πάλιν ὑποστρέφειν, καὶ αὖθις ἐμβάλλειν. ἀναστροφαὶ δέ εἰσιν, αἱ εἰς τοὐπίσω ὑποχωρήσεις.

Διεκπερδικίσαι.[9] διαδρᾶναι. ἐκφυγεῖν. ἐξαπατῆσαι. ἀπὸ τοῦ πέρδικος, πανούργου ὄντος καὶ ἀποδιδράσκοντος.

Διέκυψαν. Χόρτῳ παραπλησίως ἀπὸ τῆς γῆς διακύψαντες ἤνθησαν.

Διελέσθαι. διαμερίσαι.

Διέλιπεν. ἀφῆκε.

Διεμήρισαν[10] ἄνδρες ἐρασταί. καὶ [11] διαμηρίζοιμι, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζοιμι. [12] Ἀριστοφάνης· Τῆς διακόνου πρώτης ἀνατείνας τὰ σκέλη διαμηριῶ.

Διέκδυσιν. Tranſitum per aliquem locum. *Captivorum aliquis ruptis vinculis, & fuga elapſus, ad Cereris veſtibulum confugit.* Διεκδὺς ſignificat, qui clam ſe ſubduxit, qui aufugit.

Διεκερμάτισε τὴν δρ. *Drachmam ærea moneta permutavit in foro piſcario.*

Διεκόρησας. Puellam ſtupraſti, vel vitiaſti.

Διεκορκορύγησε. Murmuravit. Κορκορυγεῖν ſignificat murmurare, & de ventre dicitur. Imitatus autem eſt voce illa ipſum inteſtinorum ſonum & murmur. Ariſtophanes Nubibus: *Deinde ventre tuo turbato, murmur repente ex eo audiri cœpit.* Vel κλόνος ſignificat dolorem inteſtinorum, ſive tormina.

Διεκοσμήθησαν. Diſpoſiti fuerunt. In ordinem redacti fuerunt.

Διεκωδώνισεν. Tentavit. Exploravit. Tranſlatio ducta eſt vel ab illis, qui noctu cum tintinnabulis excubias circumeunt: vel ab illis, qui tintinnabuli ſono pugnaces coturnices explorant.

Διεκπατῆσαι. Ab hominum conſortio recedere. *Ferunt Epimenidem ad aliquod tempus ab hominum conſortio receſſiſſe, in herbis legendis occupatum.*

Διεκπέσαντες. Qui per aliquem locum elapſi ſunt.

Δίεκπλοι. In hoſtes impetum facere, eorumque ordines perrumpere, & ad ſuos redire, & iterum impreſſionem facere, id διέκπλους dicitur. Ἀναστροφὴ vero eſt, cum retrocedimus & pedem referimus.

Διεκπερδικίσαι. Diffugere. Effugere. Decipere. Tranſlatio ducta eſt a perdice, quæ aſtuta eſt, & [aucupes] effugit.

Διέκυψαν. *Ex terra tanquam herba prorumpentes floruerunt.*

Διελέσθαι. Diviſiſſe. Diſtribuiſſe.

Διέλιπεν. Dimiſit.

Διεμήρισαν ἄνδρ. *Amatores [multos pueros] ſubegerunt.* Et διαμηρίζοιμι, ſubigam, coeam. Ariſtophanes: *Primæ miniſtræ diducens crura, [ipſam Iridem] ſubigam.*

---

[1] Διεκερμάτισε τὴν δραχμὴν ἐν τοῖς ἰχθ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Veſpis* pag. 487. quæ Portus peſſime ſic interpretatus erat: *In piſcibus drachmam lucrifecit. Vel, facta piſcium permutatione drachmam eſt lucratus.* Confer cum his verſionem noſtram, quæ longe aliud ſonat. Διακερματίζειν enim hic eſt, monetam argenteam vel auream moneta viliore, puta ærea, permutare: quod facere ſolemus, cum res vilioris pretii emimus. Vide etiam infra v. Κερματίζειν. Ἐν ἰχθύσιν vero hic non ſignificat *in piſcibus*, ut Portus putabat, ſed *in foro piſcario*. Attici enim locis nomina imponere ſolebant a rebus, quæ in illis erant vel gerebantur. Sic exempli cauſa dicebant ἐν τῷ μύρῳ, pro ἐν τῷ μυροπωλείῳ: ἐν ταῖς χύτραις, pro ἐν τῷ χυτροπωλείῳ: ἐν τῷ ὄψῳ pro ἐν τῷ ὀψοπωλείῳ, & ſexcenta alia hujus generis. Vide nos ſupra ad v. Δεῖγμα.

[2] Διεκόρησας] Vide ſupra v. Διακεκορῆσθαι.

[3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 149. (83. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[4] Διεκωδώνισεν. ἀντὶ τοῦ διεπ.] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Ulpiani in orat. Demoſth. περὶ παραπρ. pag. 119. Διεκωδώνιζεν. ἐδοκίμαζεν. ἐπείραζεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κώδωνος, οὗ (lege μεθ' οὗ) περιιάσιν νύκτωρ οἱ φύλακες, ἀποπειρώμενοι, εἰ ἐγρηγόρασιν οἱ περὶ τὰς πύλας φυλάττοντες. Vide etiam ſupra v. Ἀκωδώνιστον, & Διακωδωνίσαι.

[5] Ἐξήτασεν] Male priores Editt. habent ἐξηπάτησεν: cujus loco ſcribendum eſſe ἐξήτασεν vel ex ipſo Suida infra v. Κεκωδωνισμένος patet.

[6] Λέγουσιν Ἐπιμενίδην χρόνον ἕνα διεκπ.] Ex Laertio: apud quem legitur ἐκπατῆσαι, &, χρόνον τινά.

[7] Διεκπέσαντες] Confer paulo poſt v. Διεξέπεσε.

[8] Δίεκπλοι. τὸ ἐμβάλλειν——αὖθις ἐμβάλλειν] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. XLIX. apud quem tamen verba illa, καὶ διασχίζειν τὴν τῶν ἐναντίων τάξιν non leguntur.

[9] Διεκπερδικίσαι] Ariſtophanes *Avibus* pag. 577.

Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

Huc Suidas reſpexit. Vide ibi veterem Enarratorem, qui vocem illam prolixe exponit. Confer etiam infra v. Ἐκπερδικίσαι, & Heſychium tum eadem voce, tum etiam v. Διαπερδικίσαι.

[10] Διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Avibus* pag. 574. (396. Ed. Baſ. P.) In prioribus autem Editt. pro ἐρασταί, quod non ſolum Ariſtophanes, ſed etiam 2 MSS. Pariſ. agnoſcunt, male legitur δικασταί.

[11] Διαμηρίζοιμι. ἀντὶ τοῦ συνουσιάζοιμι] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 599. (415. Ed. Baſ. P.)

[12] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 599. (415. Ed. Baſ. P.) ubi locus hic recte ſic legitur & diſtinguitur:

——Τῆς διακόνου
Πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλει διαμηριῶ
Τὴν Ἶριν αὐτήν

Διεμπολᾷν.[1] τὰ πρὸς πραγματείαν ἐπιτήδεια ἀγοράζειν.

Διενέγκαντες. ὑπενέγκαντες. Πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα διήνεγκαν μεθ᾽ ἡμῶν, εἰσβολάς τε καὶ μάχας. Καὶ αὖθις· Οὕτω δὲ διενέγκαντός μου ἐπὶ μῆνα ἡμερῶν.

Διενεγκεῖν. ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργον κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν.

Δι᾽ ἐνιαυτοῦ. ἀντὶ τοῦ δι᾽ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. καὶ δι᾽ ἡμέρας· ἀντὶ τοῦ δι᾽ ὅλης τῆς ἡμέρας.

Διενοχλῶ σοι. καὶ αἰτιατικῇ.

Διεντέρευμα.[2] τὸ ἐρώτημα.

Διεξάγοντες. διοικοῦντες. [3] Μεθυσκομένους καὶ ῥᾳδίως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακήν.

Διεξέπεσε. Τὰ ὅπλα ἀνελόμενος διεξέπεσε διὰ τῶν πολεμίων. τουτέστι, διήλασε, διῆλθε, διέφυγεν.

Διέξειν. ἀπείρξειν. Οὕτω γὰρ διέξειν τὰς χεῖρας, καὶ φροντιεῖν τοῦ μηδὲν ἀδίκημα ποιήσειν τὸν Προυσίαν εἰς αὐτούς.

Διεξήεσαν.

Δίεξιν. διέξοδον. διεξέλευσιν.

Διεξιφίσω.[4] διεμαχέσω περὶ τῆς χώρας. ἐν Μαραθῶνι πολεμήσας πρὸς τοὺς Μήδους τοῖς ξίφεσι κατ᾽ αὐτῶν ἐχρήσω. Μαραθὼν δὲ τόπος τῆς Ἀττικῆς, εἰς ὃν ἐνωρμίσαντο Δάτις καὶ Ἀρτάβαζος Μηδικοὶ σατράπαι, πεμφθέντες ὑπὸ Δαρείου βασιλέως καταδουλώσασθαι τὴν Ἑλλάδα. ἔνθα συμβαλόντες αὐτοῖς οἱ Ἀθηναῖοι Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, μόνων Πλαταιέων συμμαχησάντων αὐτοῖς χιλίοις ἀνδράσι, καὶ οὕτω πληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῆς [5] Ἑλληνικῆς δυνάμεως, τῆς τε Περσικῆς δυνάμεως περιεγένοντο, καὶ τοῖς Ἕλλησι τῆς ἐλευθερίας αἴτιοι κατέστησαν, μόνοι ἐξ ἁπάντων Ἑλλήνων πρώτους τῶν Περσῶν διαφθείραντες.

Διεξοδικούς. περὶ διαλεκτικῆς φησὶν ὁ Ἀφροδισιεὺς Ἀλέξανδρος, ὅτι [6] διαφέρει ἡ διαλεκτικὴ τῆς ῥητορικῆς, τῷ τὴν διαλεκτικὴν περὶ πᾶσαν ὕλην τῇ δυνάμει χρῆσθαι, καὶ μὴ διεξοδικοὺς ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, ἀλλ᾽ ἐν ἐρωτήσει, καὶ ἀποκρίσει (ἀπὸ γὰρ τούτου καὶ ὅλον τὸ ὄνομα αὐτῇ) καὶ καθολικωτέρας καὶ κοινοτέρας τὰς ἀποφάσεις ποιεῖσθαι. τὴν δὲ ῥητορικὴν μήτε περὶ πᾶσαν ὕλην ὁμοίαν εἶναι τῇ διαλεκτικῇ (περὶ γὰρ τὴν πολιτικὴν μᾶλλον ὁ ῥήτωρ) καὶ διεξοδικῷ γε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσθαι λόγῳ, καὶ

Διεμπολᾷν. Res ad negotiationem necessarias mercari.

Διενέγκαντες. Qui pertulerunt. Qui toleraruntur. *Qui multas nobiscum molestias pertulerunt, & irruptiones hostiles, & pugnas.* Et iterum: *Cum has molestias integrum mensem tolerassem.*

Διενεγκεῖν. Adducere. Referre. Eunapius: *His temporibus facinus quoddam a virilis animi muliere patratum & editum est, adeo generosum & virile, ut incredibile videatur, si referatur.*

Δι᾽ ἐνιαυτοῦ. Per totum annum. Et δι᾽ ἡμέρας, per totum diem.

Διενοχλῶ σοι. [Cum dativo. Molestus tibi sum.] Item cum accusativo.

Διεντέρευμα. Quæstio de intestino.

Διεξάγοντες. [Et διεξάγω, administro, curo.] *Ebrietati indulgentes, & negligenter admodum custodias agentes.*

Διεξέπεσε. Pervasit. Evasit. Effugit. *Cum arma cepisset, per medios hostes evasit.*

Διέξειν. Cohibiturum esse. *Sic enim se manus ejus cohibiturum esse, ne Prusias ullam injuriam ipsis inferret.*

Polybius. Fragm. Hist. 48.
Vol. V. p. 68.

Διεξήεσαν. Pervaserunt.

Δίεξιν. Transitum. Fugam, qua per mediam turbam evadimus.

Διεξιφίσω. Pugnasti pro patria. In Marathone cum Persis dimicans gladiis contra eos usus es. Marathon autem est locus Atticæ, in quem Datis & Artabazus Satrapæ Persarum appulerunt, a Dario Rege missi, ut Græciam subjugarent. Cum his Athenienses dicto loco Miltiade duce congressi, solis Platæensibus cum mille viris opem ipsis ferentibus, & sic numero exercitus Græcorum completo, Persas superarunt, & Græcis auctores libertatis exstiterunt, cum soli omnium Græcorum principes Persarum occidissent.

Διεξοδικούς. Prolixos. Amplos. Dialecticam Alexander Aphrodisiensis sic a Rhetorica differre ait, quod Dialecticæ facultas circa omne genus rerum versetur, nec perpetua & prolixa oratione utatur, sed interrogatione & responsione constet (inde enim nomen ipsi impositum est) & universales generalesque enuntiationes fere adhibeat. Rhetoricam vero dicit non in quavis materia versari, ut Dialecticam (oratorem enim res civiles magis tractare) perpetuaque & prolixa oratione plerumque uti, & de rebus singularibus po-

---

[1] Διεμπολᾷν. τὰ πρὸς πραγμ.] Ex Scholiasta Aristophanis ad *Acharnens.* pag. 418. (299. Ed. Bas. *P.*)

[2] Διεντέρευμα] Respexit ad locum illum Aristophanis *Nubibus* 132. (68. Ed. Bas. *P.*)
Ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
Vide ibi Scholiastam.

[3] Μεθυσκομένους καὶ ῥᾳδίως διεξ.] Fragmentum hoc excerpsit Suidas ex Polybii libro IV. cap. LVII. ubi pro ῥᾳδίως recte legitur ῥαθύμως.

[4] Διεξιφίσω. διεμαχέσω περὶ τῆς χώρας. ἐν Μαραθῶνι πολ.] Hæc, & quæ sequuntur, descripta sunt ex Scholiasta Aristophanis ad *Equit.* pag. 335. (233. Ed. Bas. *P.*)

[5] Τῆς Ἑλληνικῆς δυνάμεως] Hæ tres voces desunt in prioribus Editt. quas ex MSS. revocavi.

[6] Διαφέρει ἡ διαλεκτικὴ τῆς ῥητορικῆς——καὶ τὰ ἐγκώμια, καὶ αἱ δίκαι] Hæc omnia ad verbum descripta sunt ex Alexandro Aphrodisiensi in 1. *Topic.* Aristot. pag. 5.

περὶ τὴν καθέκαστα μᾶλλον λέγειν, καὶ πρὸς περιστάσεις καὶ τύχας καὶ καιροὺς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς τόπους καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς λόγους σχηματίζειν, ἅπερ ἐν τοῖς καθέκαστά ἐστι. περὶ τοιούτων γὰρ αἵ τε συμβουλαὶ καὶ τὰ ἐγκώμια καὶ αἱ δίκαι. Διεξοδικοὺς οὖν, ἀντὶ τοῦ πλατυτέρους, καὶ καθολικωτέρους. Διεξωδηκὸς δὲ, τὸ διωγκωμένον.

Διεξοδικῶς. λεπτομερῶς. καὶ διεξοδικώτερον, λεπτομερέστερον.

Διέξοδοι. ἐκπνοαί. ἐκβάσεις.

Λήγουσι [1] γάρ τοι καὶ ἀνέμων διέξοδοι
Θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους.

Διεξόδους [2] ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Δαβίδ· Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. διέξοδοι οὖν ὑδάτων, οἱ ὀχετοί.

Διεπεραιώθη. διειλκύσθη. διῆλθε.

Κολεῶν [3] ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.

ἀντὶ τοῦ, ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἑλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται.

Διέπεσεν. ἀπέτυχε. Καὶ ἡ μὲν κατὰ τὴν Βιθυνίαν ἐλπὶς τούτῳ τῷ τρόπῳ διέπεσεν.

Διέπει. ἐνεργεῖ. διοικεῖ. καθίσταται. διατάττει. διακοσμεῖ.

Διεπίμπρατο.

Διέπτυξε. διεσαφήνισε.

Διεπυνθάνετο. ἠρώτα.

Διερά. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν καὶ ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά.

Διεργάζεται. ἀναιρεῖ. κλείνει. [4] Ἰώσηπος· Πλήξας δὲ αὐτὸν κάτωθεν ἐπὶ τὸν βουβῶνα δόρατι, παραχρῆμα διεργάζεται. καὶ διεργασθείς, ἀναλωθείς.

Διερέττοντα. διακωπηλατοῦντα.

Διέῤῥει. δύο σημαίνει· τὸ διεφθείρετο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεφήμιστο. Καὶ διέῤῥει δὲ Φήμη, λέγουσα, καὶ εὐπατρίδην αὐτὸν εἶναι.

Διερειδόμεθα. στηριζόμεθα.

Διερὰν. δίυγρον. καὶ διερὸς, ὁ δίυγρος.

Διεῤῥικνοῦντο. διεκαμπυλοῦντο.

Διέῤῥιψαν. Τήν τε οὐσίαν καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ, ἐπειδὴ φθάσας ἑαυτὸν προαπεχρήσατο, διέῤῥιψαν.

Διεῤῥωγώς. διεσχισμένος. καὶ διεῤῥωγότα.

Διεῤῥύη. διέδραμε. διῆλθε. Τὸ γάρ τοι κλέος τῶν τετολμημένων διεῤῥύη πολύ. λέγεται καὶ διέῤῥει. Αἰλια-

tius verba facere, & circumſtantiis & caſibus fortunæ & temporibus & perſonis & locis & ſimilibus orationem accommodare, quæ rerum ſingularium ſunt. In hujuſmodi enim rebus & conſultationes & laudationes & judicia verſantur. Διεξοδικοὺς igitur hic ſignificat ampliores & magis univerſales. Διεξωδηκὸς vero, quod intumuit, & inflatum eſt.

Διεξοδικῶς. Oratione prolixa & per ſingulas partes eunte. Et διεξοδικώτερον, oratione prolixiore & ampliore.

Διέξοδοι. Expirationes. Flatus. Exitus. *Latent enim & ventorum flatus avem fœmellam, niſi cum pullos peperit.* Ex Sophoclis *Oenomao.*

Διεξόδους ὑδάτων. Sic David vocat lacrymas ubertim ex oculis manantes. Ait enim: *Oculi mei rivos aquarum fuderunt.* Id eſt, lacrymæ ubertim & copioſe ex oculis meis manarunt. Proprie vero διέξοδοι ὑδάτων ſunt rivi aquarum.

Διεπεραιώθη. Diſtrictus eſt. Extractus eſt. Ex vagina eductus eſt. [Sophocles:] *Ex vaginis educti fuerunt gladii.* Διεπεραιώθη hic ponitur pro, vaginis nudati fuerunt, quoniam, niſi enſis ad finem uſque extrahatur, non exit e vagina.

Διέπεσεν. Ad irritum cecidit. *Et ſpes quidem de Bithynia hoc modo ad irritum cecidit.*

Διέπει. Operatur. Adminiſtrat. Alicui rei præpoſitus eſt. Diſponit. Ordinat.

Διεπίμπρατο. Adurebatur. Cremabatur.

Διέπτυξε. Explicavit. Explanavit.

Διεπυνθάνετο. Percontabatur. Interrogabat.

Διερά. Fluviorum crepidines & ripas etiam ἄνδηρα vocant, quod ſint humidæ & irriguæ.

Διεργάζεται. Interficit. Occidit. Joſephus: *Haſta vero ad imam ventris partem, qua inguen eſt, percuſſum confeſtim interfecit.* Et διεργασθεὶς, confectus, abſumptus.

Διερέττοντα. Remigando trajicientem, vel ſuperantem.

Διέῤῥει. Duo ſignificat: periit, ſive perditus eſt; & divulgatus eſt. *Et fama ſparſa erat, ipſum etiam eſſe patricium.*

Διερειδόμεθα. Fulcimur. Innitimur.

Διερὰν. Irriguam. Humidam. Et διερός. Humidus.

Διεῤῥικνοῦντο. Inflectebantur. Incurvabantur.

Διέῤῥιψαν. Disjecerunt. Projecerunt. *Et facultates & oſſa ejus projecerunt, quod ſe ipſe interfeciſſet.*

Διεῤῥωγώς. Diſruptus. Diviſus. Et διεῤῥωγότα. Diſrupta. Diviſa.

Διεῤῥύη. Dimanavit. Pervaſit. *Gloria facinorum ejus longe lateque dimanavit.* Dicitur

---

[1] Λήγουσι] Lege λήθουσι, ut infra recte v. Λήθω, ubi fragmentum hoc repetitur. Deinde pro καὶ ἀνέμων metri gratia ſcribendum eſt κἀνέμων; quod & Portus monuit.

[2] Διεξόδους ὑδάτων. ἀντὶ τοῦ κρουν.] Locus hic eſt mutilus & confuſus, qui ex Theodoreto ad Pſalm. CXVIII. v. 136. ſic ſupplendus & in ordinem redigendus eſt: Διεξόδους ὑδάτων Δαβὶδ τὸ πλῆθος τῶν δακρύων ἐκάλεσε. λέγει γάρ· Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου. ἀντὶ τοῦ, κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα. Hanc lectionem & hunc ordinem in verſione ſecutus ſum. Portus hic οὐδὲν ὑγιές.

[3] Κολεῶν ἐρυστὰ διεπ.] Senarius hic legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 44. ut Portus recte monuit. Vide ibi Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

[4] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. III. pag. 850. ut vir quidam doctus ad marginem codicis Pearſoniani recte annotaverat.

νός· Διέῤῥει τοίνυν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου κλέος σοβαρώτατον. ἀντὶ τοῦ λαμπρὸν, ἐπηρμένον.

Διεῤῥυηκόσιν. Ἠλίθιον ἐφθέγξατο καὶ τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι. τουτέστι, μωρῶς καὶ ἀνοήτως καὶ ἀπαιδεύτως· καὶ τοῖς χείλεσι κεχαλασμένοις καὶ κεχηνόσιν· ἀντὶ τοῦ οὐ συνεστραμμένοις.

Δίεσθαι. ἀντὶ τοῦ διώκειν. ἀπὸ τοῦ δίω, τὸ διώκω γίνεται παράγωγον, δίημι· τὸ παθητικὸν, δίεμαι, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, δίεσθαι. οἷον,

Αἶψα δ' ἐρυσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι.

Διεσαρδάνισε.[1] διεγέλασεν, οὐκ ἐπὶ διαχύσει, ἀλλ' οἷον Σαρδάνιον γέλωτα.

Δίεσιν. διαχωρισμόν. καὶ ἡ περὶ μουσικῆς ᾠδῆς κίνησις, δίεσις λέγεται. τὸ [2] ἐλάχιστον μέτρον τῶν εναρμονίων διαστημάτων· ὅπερ ἀπολωλὸς ἐκ τῆς ἡμετέρας αἰσθήσεως καὶ τὸ ἐναρμόνιον προσαπώλεσεν, ἀγυμνάστου πρὸς αὐτὸ τῆς ἀκοῆς ἀπολελειμμένης.

Δίεσις. τὸ χώρισμα. ἢ ἄνεσις.

Διεσκαριφησάμεθα.[3] ἀντὶ τοῦ διελυσάμεθα. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. οὕτως Ἰσοκράτης. σκαριφήσασθαί[4] ἐστι, τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

Διεσκεδασμένον.[5] διατετυπωμένον. καὶ διεσκέδασε, διεσκόρπισεν.

Διεσκευασμένην. μετὰ δόλου γεγραμμένην. Πολύβιος· [6] Ἐκπέμπουσι τῶν Κρητῶν τινας ὡς ἐπὶ λῃστείαν, δόντες ἐπιστολὴν διεσκευασμένην.

Διεσκήριπτεν. ἐπεστήριζεν.

Ἦλθεν[7] ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ,
Τό μιν διεσκήριπτε τὴν τετρωμένην.

Διεσκίασται. ἀποκέκρυπται.

Διεσμιλευμένον. διεσχισμένον. ἠκριβωμένον. ἐξεσμένον. περικεκαθαρμένον.

Διεσπαθηκότα. διεῤῥιφότα.

Διεσπευσάμην. ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐποιησάμην. ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην.

Διεσπεκλωμένη. [8] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπεκλωμένῃ
Ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.

τὸ [9] πλέκειν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν· οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦ σημαινομένου, ἀλλ' ὁμοίως πολλοῖς

etiam διέῤῥει. Ælianus: *Valde illuſtris de hoc homine fama dimanavit.* Σοβαρώτατον enim hic ſignificat valde ſplendidum, illuſtre.

Διεῤῥυηκόσιν. Diffluentibus. Diductis. *Stultum ſermonem labris diductis protulit.* Id eſt, ſtulte & inſipienter & indocte [locutus eſt,] labiiſque laxatis & hiantibus & apertis.

Δίεσθαι. Perſequi. A δίω, perſequor, deducitur δίημι: paſſivum, δίεμαι, & infinitivus, δίεσθαι. Ut, *Confeſtim autem ingenti gladio diſtricto ſurrexit ad [hoſtem] perſequendum.*

Διεσαρδάνισε. Riſit, non ob lætitiam, ſed Sardonium riſum.

Δίεσιν. Intervallum. Item cantus muſici principium. Sic etiam vocatur minima menſura intervallorum harmonicorum: cujus ſenſum ſi amittamus, univerſum etiam genus muſicæ, quod ἐναρμόνιον dicitur, ſcientiam noſtram fugit, aure ad eam rem inexercitata relicta.

Δίεσις. Intervallum [ſoni muſici.] Item remiſſio & relaxatio.

Διεσκαριφησάμεθα. Diſſolvimus. Diſſipavimus. Σκάριφον enim eſt feſtuca & cremium. Ea enim facile diſſolvuntur & flatu diſſipantur. Sic Iſocrates. Vel σκαριφήσασθαι eſt negligenter aliquid agere, nec ea, qua par eſt, cura & diligentia.

Διεσκεδασμένον. Diſſipatum. Et διεσκέδασε. Diſſipavit.

Διεσκευασμένην. [Epiſtolam] commentitiam & doloſe confictam. Polybius: *Emittunt Cretenſium quoſdam, quaſi ad prædandum, quibus fictam epiſtolam dederunt.*

Διεσκήριπτεν. Fulciebat. Firmabat. *Venit quondam [anus] lento gradu incedens, cum baculo querno, quo ſe vulneratam ſuſtinebat.*

Διεσκίασται. Obumbratum eſt. Occultatũ eſt.

Διεσμιλευμένον. Diffiſſum. Elaboratum. Scalptum. Expolitum. Perpurgatum.

Διεσπαθηκότα. Illum, qui [patrimonium] diſſipavit.

Διεσπευσάμην. Feſtinanter feci. Sedulo peregi.

Διεσπεκλωμένη Subagitatæ. Ariſtophanes *Pluto: Non commutaverim verba cum anu, quæ ab annis ter decies mille ſubagitata ſit.* Σπεκλοῦν ponitur pro ſubigere & coire: non quaſi hæc ſit prima & propria vocis illius ſignificatio,

---

[1] Διεσαρδάνισε] Malim διεσαρδώνισε, per ω. Vide infra v. Σαρδώνιος γέλως.

[2] Τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμ. διας. ὅπερ ἀπολ.] Fragmentum hoc auctius legitur apud Photium in Excerptis ex Damaſcio pag. 1053. unde de auctore ejus conſtat, cujus nomen Suidas hic reticuit.

[3] Διεσκαριφησάμεθα. ἀντὶ τοῦ διελυσάμεθα. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κ.] Ex Harpocratione.

[4] Σκαριφήσασθαί ἐστι, τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρ.] Hæc totidem verbis etiam leguntur apud Enarratorem Comici ad *Ranas* pag. 281.

[5] Διεσκεδασμένον] Ex interpretatione voci huic addita patet, ſcribendum eſſe διεσκευασμένον, ut recte legitur apud Heſychium. Apud eundem vero paulo ante male legitur, Διεσκεδασμένως, διαπιπτωμένως. Scribendum enim eſt & ibi, διεσκευασμένως.

[6] Ἐκπέμπουσι τῶν Κρητῶν τινας ὡς ἐπὶ λῃς.] Doctiſſimus Jacobus Gronovius in notis ad Fragmenta Polybii a Caſaub. collecta pag. 457. bene monuit, Livium hunc ipſum locum Polybii ob oculos habuiſſe, cum lib. XXIV. cap. XXXI. hæc ſcriberet: *Et Cretenſium quibuſdam ad itinera inſidenda miſſis, velut interceptas literas, quas ipſe compoſuerat, recitat.*

[7] Ἦλθεν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρ.] Fragmentum hoc ampliabis ex Suida ſupra v. Γραῦς.

[8] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 104. (51. Ed. Baſ. P.)

[9] Τὸ πλέκειν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν· οὐχ ὡς προηγ. τοῦ σημ.] Locus hic ex Scholiaſta ad modo indicatum locum Ariſtophanis ſic emendandus eſt: Τὸ σπεκλοῦν ἐπὶ τοῦ συνουσιάζειν τάττουσιν, οὐχ ὡς προηγουμένως τοῦτο σημαῖνον, &c.

συμβολικοῖς ὀνοματοποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἐν οἷς τὸ εὐθυρρημονεῖν ἐνίσταται.

Διέστειλεν.[1] ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀναμφιβόλως ἐξηγήσατο τοῖς λόγοις. περὶ Μωσέως δὲ ὁ λόγος. Δαβίδ· Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτῶν.

Διεσφαιρίσθη. ὥσπερ σφαῖρα κατηνέχθη.

Διεσφηκωμένον. διαδεδεμένον.

Διέσχε. διῆλθεν. [2]Ἀρριανός· Οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴν φάλαγγα. (ἀντὶ τοῦ διεχώρισαν) τῶν δὲ [3]ἀσπίδων ὑπερκυλισθεῖσαι αἱ ἅμαξαι, ὀλίγα ἔβλαψαν.

Διατέτατο. Ξύλοις τέσσαρσι διατέτατο.

Δίεται. διέρχεται.

Διέτεινε. διαρρήδην εἶπεν.

Διετείνοντο.[4] ἰδίως Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηρνήσαντο.

Διετοῦς. Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω. ὁ Εὐαγγελιστής.

Διετίτρη. [5]Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα, ταῖς Ῥωμαϊκαῖς ναυσὶν ὑποτρέχοντα, διετίτρη τὰς πρύμνας, καὶ τὰ πηδάλια ἐξέκοπτεν.

Διευθετῶ. τὸ καλῶς διατίθεμαι.

Διευκρινῆ. σαφῆ. καὶ διευκρίνησις, ἡ σαφήνεια.

Διευκρινημένοι. διακρίνοντες. καὶ διευκρινήσας, καλῶς διαχωρίσας. Τοὺς ἀλκιμωτάτους τοῦ πλήθους διευκρινήσας.

Διέφερον. Ἀππιανός· Οἱ δὲ Κελτοὶ ἐς Ῥωμαίους τι μήνιμα ἐκ πολλοῦ διέφερον. ἀντὶ τοῦ εἶχον, ἐνεκότουν.

Appian. Fragm. Incert. Schweigh. III. 14.

Διέφερον. παρὰ Θουκυδίδῃ ἀντὶ [6]τοῦ διήνυον, ἢ ὑπέμενον, ἢ ἐπιμελῶς ἐξήνυον. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον διέφερον.

Διεφθαρμένος. τοῦ πρέποντος παρατραπεὶς τὸν νοῦν. Ἤδη γὰρ Ἀντώνιος τῷ Κλεοπάτρας ἔρωτι διεφθαρμένος, ἥττων ἦν ἐν πᾶσι τῆς ἐπιθυμίας.

Διεφορήθη. Χρημάτων δὲ ἄπιστον πλῆθος διεφορήθη. ἀντὶ τοῦ ἐξηνέχθη. ἐξεκομίσθη.

Διεφόρησαν. μετεκόμισαν. Τάς τε καταλειφθείσας ἐν τῷ χάρακι κατασκευάς, πολλαὶ δ' ἦσαν, ὡς εἰς χρόνιον πολιορκίαν διεφόρησαν.

Δι' ἔχθρας γενήσομαι. ἀντὶ τοῦ, ἐχθρὸς ἔσομαι. Ἀριστοφάνης·[7]

ſed [poetæ] nomen hoc formarunt eodem modo, quo & multa alia, quibus obſcure res ſignificatur, quando aperte aliquid eloqui pudor vetat.

Διέστειλεν. David de Moſe inquit: Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χ. Id eſt, *Et dubie ambigueque locutus eſt.*

Διεσφαιρίσθη. Tanquam pila delatus eſt.

Διεσφηκωμένον. Ligatum. Conſtrictum.

Διέσχε. Penetravit. Tranſivit. [Item, diviſit, disjunxit.] Arrianus: *Illi enim phalangem diviſerunt. At* [*currus*] *per clypeos devoluti, parum eis nocuerunt.*

Διατέτατο. Diſtentus erat. *Quatuor lignis diſtentus erat.*

Δίεται. Tranſit. Permeat.

Διέτεινε. Diſertiſſimis verbis dixit. Contendit.

Διετείνοντο. Peculiariter hoc verbo uſus eſt Antipho pro, conſtanter & acriter negarunt.

Διετοῦς. Biennis. *A bienni & infra.* Euangeliſta inquit.

Διετίτρη. *Afrorum ſcaphæ, quæ parvæ erant, Romanas naves ſubibant, earumque puppes perforabant, & gubernacula detergebant.*

Διευθετῶ. Apte diſpono.

Διευκρινῆ. Dilucida. Perſpicua. Et διευκρίνησις. Diluciditas. Perſpicuitas.

Δευκρινημένοι. Diſtinguentes. Diſcernentes. Et διευκρινήσας. Qui res bene diſtinxit & diſcrevit. *Cum fortiſſimos quoſque in populo a reliquis diſcreviſſet.*

Διέφερον. Appianus: *Galli vero a longo jam tempore iram adverſus Romanos fovebant.* Διέφερον [μήνιμα] hic ſignificat, ἐνεκότουν: i. e. iram fovebant, infenſi erant.

Διέφερον. Apud Thucydidem ſignificat, conficiebant, vel ſuſtinebant, vel diligenter perficiebant. *Athenienſes vero bellum ſuſtinuerunt.*

Διεφθαρμένος. [Corruptus.] Qui decorum prorſus negligit. *Jam enim Antonius amore Cleopatræ corruptus, omnibus in rebus libidini obſequebatur.*

Διεφορήθη. Elatum eſt. Exportatum eſt. *Incredibilis pecuniæ vis exportata eſt.*

Διεφόρησαν. Tranſportarunt. *Et relictas in caſtris machinas bellicas* (*erant autem multæ*) *ut ad diuturnam obſidionem tolerandam, inde tranſportarunt.*

Δι' ἔχθρας γενήσομαι. Aliquem inimicum mihi reddam. Ariſtophanes: *Neutrum enimi-*

---

[1] Διέστειλεν. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀναμφ.] Locus hic inverſo ordine ita legendus eſt: Διέστειλεν. Δαβίδ· Καὶ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως ἐξηγ. &c. Verba autem Davidis, a Suida hic citata, exſtant Pſalm. cv. verſ. 33. ad quem locum Theodoretus: Θυμῷ καὶ λύπῃ περιχυθεὶς (Μωϋσῆς,) οὐ μετὰ τῆς συνήθους ἁρμονίας τῷ θείῳ προστάγματι διεκόνησεν, ἀλλ' ἀμφιβολίαν τινὰ τοῖς λόγοις ἀναμίξας, τὴν πέτραν ἐπάταξε, καὶ τὸ ὕδωρ ἐξήγαγε. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, Διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ· ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀναμφιβόλως τοῖς λόγοις ἐξηγήσατο. Hæc lucem fœnerantur Suidæ, quem ſua ex hoc ipſo loco Theodoreti hauſiſſe apparet.

[2] Ἀρριανός] Lib. 1. *de Expedit. Alex.* pag. 5.

[3] Ἀσπίδων] Hæc vox in prioribus Editt. deeſt, quem ſenſus ſupplendi gratia ex Arriano addidi.

[4] Διετείνοντο. ἰδίως Ἀντιφ.] Ex Harpocratione.

[5] Τῶν Λιβύων τὰ σκάφη μικρὰ ὄντα, ταῖς Ῥωμ.] Hæc Caſaubonus Polybio tribuit: ſed ſunt Appiani in *Libycis* pag. 125.

[6] Ἀντὶ τοῦ διήνυον. ἢ ὑπέμενον, ἢ ἐπιμελῶς ἐξήνυον] Ex Scholiaſta Thucydidis ad librum 1. cap. xi.

[7] Ἀριστοφάνης] *Ranis*, pag. 287. (184. Ed. Baſ. P.:)

Οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
Τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἥδομαι.
τὸν Αἰσχύλον, σοφόν· ἥδομαι τῷ Εὐριπίδῃ.

Διεχρήσατο. αἰτιατικῇ.

Διέχουσαν. ἀπῳκισμένην οὖσαν. Ἐς [1] Σελεύκειαν πόλιν ἐπιθαλασσίαν ἀφίκετο, Ἀντιοχείας ϛ' καὶ λ' σταδίους διέχουσαν.

Διεψευσμένοι. ἠγνοηκότες. Πολύβιος· Πάντων τούτων ἦσαν διεψευσμένοι οἱ Αἰτωλοί. καὶ αὖθις· [2] Διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμοῖς. κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας, ἐξελὼν τὴν πόλιν.

Διζημένη. καὶ διζήμενος. ζητῶν.

Διειδές. λαμπρόν. διαυγές. καὶ καθαρὸν ὕδωρ.

Διεῖλεν. ἐχώρισε.

Δίειμι. διέρχομαι.

Διεῖπε. διῴκει, περιήρχετο.

Διειργάσατο.[3] ἐφόνευσεν. ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἑκάτερον διειργάσατο.

Διείργω. γενικῇ. Οὔτε ἡ ἀρχὴ τῷ ἀρχὴ εἶναι τοῦ ἀνάρχου διείργεται. αἰτιατικῇ δέ· Οὐ [4] μόνον πλοῦτον διείργων τῶν ὀρεκτῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ.

Διείρεο.

Διείρουσι. τὸ ἐπιβάλλουσι.

Διειρωνόξενοι.[5] ἐξαπατῶντες τοὺς ξένους, καὶ ψευδόμενοι δι' εἰρωνείας καὶ ὑποκρίσεως. οἱ Λάκωνες· παρ' [6] οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας ἔκειτο νόμος. ὅτι δὲ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δηλοῖ ὁ χρησμός·

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν [7] ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.

ἦσαν δὲ καὶ περὶ τοὺς ξένους ἀπάνθρωποι· καὶ οὐκ ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις.

Διείς. ἐκτείνας. ἁπλώσας. [8] Διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, ἐδέξατο αὐτούς.

Δίεισι. διέρχεται.

Διῆγε. παρεξέτεινεν. [9] Ἰωάννης· Ἀντίοχος, ὃς ἐρυμνὰ χωρία κατειληφὼς ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύνων τὴν τοῦ Ἀννίβου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς.

Διηγκυλημένον. τὸ ἀκόντιον μεταχειριζόμενον. ἀντὶ τοῦ ἐν μασχάλῃ [10] κρατῶν τὸ δόρυ. [11] Ξενοφῶν· Ὁ

nimicum mihi reddam. Nam alterum ſapientem judico: altero vero delector. Æſchylum ſcilicet ſapientem judico: Euripide vero delector.

Διεχρήσατο. Accuſativo jungitur. Interfecit.

Διέχουσαν. Diſtantem. Remotam. *Seleuciam pervenit, urbem maritimam, centum & triginta ſtadiis Antiochia diſtantem.*

Διεψευσμένοι. Ignorantes. [Quos opinio vel ſpes fefellit.] Polybius: *Ætolos vero his omnibus in rebus ſpes fruſtrata eſt.* Et iterum: *Sed opinio eos fefellit. Annibal enim ipſos antevertit, & urbem exſcidit.*

Polybius. Fragm. Histor. V.
Vol. V. p. 54.

Διζημένη, & διζήμενος. Quærens.

Διειδές. Clarum. Perſpicuum. Limpidum. Purum.

Διεῖλεν. Diviſit. Separavit.

Δίειμι. Permeo. Tranſeo.

Διεῖπε. Adminiſtravit. Obivit.

Διειργάσατο. Confecit. Interfecit. Occidit. *Ille vero & cæterorum utrumque interfecit.*

Διείργω. Diſtinguo. Separo. Genitivo jungitur. *Neque imperium, quatenus eſt imperium, ab anarchia diſtinguitur.* Item accuſativo: *Non ſolum divitias ab expetendo illo ſinu Abrahami ſejungens.*

Διείρεο. Inquire. Interroga.

Διείρουσι. Trajiciunt. Inſerunt.

Διειρωνόξενοι. Qui hoſpites mendaciis verbiſque ſimulatis decipiunt. Sic autem Lacedæmonios Ariſtophanes vocat. Apud eos enim lex lata erat, quæ peregrinos Sparta arcebat. Eoſdem etiam ſordidos & avaros fuiſſe Oraculum hoc declarat: *Nimius lucri amor Spartam perdet, nec aliud quicquam.* Erant etiam erga peregrinos inhumani: nec licebat peregrinis quovis tempore Spartam adire, ſed tantum certis & definitis diebus.

Διείς. Qui expandit. Qui extendit. *Alas ſuas expandens, eos ſuſcepit.*

Δίεισι. Tranſit. Permeat. Penetrat.

Διῆγε. Produxit. Extraxit. Joannes Antiochenſis: *Qui cum loca munita occupaſſet, diu bellum extraxit, Annibalis celeritatem lenta mora retundens.*

Διηγκυλημένον. Jaculum manibus tenentem. Vel, ſub axilla haſtam tenentem. Xenophon:

---

[1] Ἐς Σελεύκειαν πόλιν ἐπιθαλασσ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. *de Bello Perſ.* cap. XI.

[2] Διεψεύσθησαν δὲ τοῖς λογισμ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XVI.

[3] Διειργάσατο] Vide ſupra v. Διεργάζεται.

[4] Οὐ μόνον πλοῦτον διείργων τῶν ὀρεκτῶν κόλπων τοῦ Ἀβρ.] Hæc ſunt verba Gregorii Nazianzeni Orat. XLIV. pag. 714.

[5] Διειρωνόξενοι. ἐξαπατ.] Totus hic locus deſcriptus eſt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 668. 669. (457. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Παρ' οἷς καὶ ὁ τῆς ξενηλασίας ἔκειτο νόμος] Ariſtophanes *Avibus* pag. 590.

——Ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι
Ξενηλατοῦνται.

Vide ibi Scholiaſtam.

[7] Ὀλεῖ] Cum ad hunc locum perveniſſem, incomparabilis vir Rich. Bentlejus hanc notam mecum communicavit: *In Editione Fragmentorum Poetarum Græcorum oſtendam, veram lectionem eſſe* ἕλοι. *Nam ea, quæ recepta eſt, ne Græca quidem eſt.* Conjectura hæc viri doctiſſimi facile placebit omnibus, quibus non erunt nares obeſæ.

[8] Διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, ἐδέξατο αὐτούς] Hæc ſunt verba Moſis *Deuteronom.* cap. XXXII. ut Portus etiam monuit.

[9] Ἰωάννης. Ἀντίοχος, ὃς ἐρ.] Locus hic ita ſcribendus & diſtinguendus eſt: Ἰωάννης Ἀντιοχεύς· Ὃς &c. Significare enim vult Suidas, locum hunc ex Joanne Antiochenſi depromptum eſſe. In 2 MSS. Pariſ. pro Ἰωάννης legitur Ἰώσηπος: ſed mendoſe.

[10] Κρατῶν] Potius κρατοῦντα, ut reſpondeat accuſativo præcedenti διηγκυλημένον.

[11] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. V. pag. 347. ubi ſic legitur: Ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε διηγκυλισμένους ἰέναι, &c.

δὲ πᾶσι παρήγγειλε διηγκυλημένους ἰέναι, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, ἀκοντίζειν δεήσοι· καὶ τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς, ὁπόταν σημήνῃ, τοξεύειν δεῆσον. καὶ τοὺς γυμνῆτας λίθων ἔχειν μεστὰς τὰς διφθέρας.

Διηθεῖν. διυλίζειν. καὶ διηθεῖται, ἀφυλίζεται. διήθησις καὶ ἡ διύλισις.

Διῆκαν. διέπεμψαν.

Διήκει. διέρχεται. Ὁ δὲ εἶπεν, ἀλλὰ πιστεύω· πάνυ γάρ σου κλέος ἐπ' ἀρετῇ διήκει.

Διήκουσαν. διελθοῦσαν. διερχομένην.

Διήκουσεν. ἠκροάσατο.

Διήλλαξεν. ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν. ἐτελεύτησεν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἤμειψεν.

Διήλυσις. ὁ χωρισμός.

Διήνεγκαν. γενικῇ. ὑπέμειναν. ἐκαρτέρησαν. Προκόπιος· Ῥωμαίων δὲ ἱππεῖς ἦσαν ἄρχοντες ἱππέων, οἱ τὰ πρότερον τὴν ἐς Δάρας μάχην διήνεγκαν. τουτέστιν, ὑπήνεγκαν, ἢ διεπράξαντο. Καὶ αὖθις· Ἐπ' ἐννέα διήνεγκε τὴν πολιορκίαν ἔτη.

Διηνέχθη. ἐμαχέσατο.

Διηρέθιζεν. ἀνεκίνει. ἀνετάραττεν. ἀνερρίπιζεν. Ὁ δὲ τὸ θηριῶδες καὶ ἄγριον ὑπεκίνει καὶ διηρέθιζεν, εἴ που κύριος γένηται τοῦ χωρίου.

Διῆρες πλοῖον.

Διήρει. διέτεμε. διεμέριζεν. Ὁ δὲ πρεσβύτης ὤν, διήρει τὰς μοίρας τῶν κρεῶν.

Διήρηκε. διεχώρισεν.

Διήρης ναῦς. ὑπὸ δύο ἐρετῶν ἐλαυνομένη.

Διήρησαι.[2] δέδεσαι. διηρημένος εἶ.

Διηρθρωμένον. δεδηλωμένον. ἠκριβωμένον.

Διήρκεσε. διέμεινε. παρέμεινεν. Αἱ δὲ ἐντολαί, ἃς τοῖς βασιλεῦσιν ἐνετείλατο, καὶ τὰ ἐπεσταλμένα τοῖς Κελτοῖς, εἰς τοσόνδε διήρκεσεν εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν ἀδικημάτων, ὥστε ἀπέδοσαν μὲν τὰ ἁρπαγέντα.

Διῆρξα.[3] ἀντὶ τοῦ, διὰ τέλους ἦρξα. Λυσίας.

Διϊπόλια. ἑορτὴ Ἀθηναίων, ἐπιτελουμένη Διΐ.

Διήρτησεν.[4] ἐξηπάτησεν. ἐπλάνησεν.

ξ Dion Cass. II. 1185. 79. Reimar. II. 1521.

Διήσειν. διαφήσειν. ξ Οὓς οὔτε δέξεσθαι, οὔτε διήσειν διὰ τῆς χώρας ὠμωμόκεισαν.

Διηύθυνεν. [5] ἐκώλυσε.

Διηυχενίζετο. ὑψαυχένει. Ἕτερα δὲ οὐ πολύ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο· ἀλλὰ τούτων βαρύτερα, καὶ κεραυνοῖς προσεμφερῆ.

Ille vero cetratos prehenſis jaculorũ amentis ingredi juſſit, ut, cum ſignum ipſe dediſſet, jacula vibrarent: itidemque ſagittarios nervis ſagittas admovere juſſit, ut ipſo ſignum dante ſagittas emitterent: velitibus denique præcepit, ut pelles haberent lapidibus plenas.

Διηθεῖν. Percolare. Tranſmittere. Et διηθεῖται. Percolatur. Tranſmittitur. Et διήθησις, percolatio.

Διῆκαν. Tranſmiſerunt. Dimiſerunt.

Διήκει. Tranſit. Pervadit. *Ille vero dixit: Equidem id credo. Gloria enim virtutis tuæ [multas gentes & regiones] pervaſit.*

Διήκουσαν. Tranſeuntem. Pervadentem.

Διήκουσεν. Alicujus auditor fuit. Audivit.

Διήλλαξεν. Idem quod μετήλλαξεν. Obiit. Vitam finiit. Vel [ſimpliciter,] commutavit.

Διήλυσις. Digreſſio. Separatio.

Διήνεγκαν. Genitivo jungitur. Suſtinuerunt. Tolerarunt. Procopius: *Romanorum vero equitatui præfecti erant iidem illi, qui ante ad Daras prælium [contra Perſas] commiſerant.* [Διήνεγκαν hic exponi poteſt,] fortiter ſuſtinuerant, vel confecerant. Et iterum: *Obſidionem per novem annos ſuſtinuit.*

Διηνέχθη. Contendit. Pugnavit.

Διηρέθιζεν. Irritabat. Commovebat. Excitabat. Accendebat. *Ille vero iracundum & ferocem illorum animum [verbis] irritavit & accendit, ſi forte loco illo potiri poſſet.*

Διῆρες πλοῖον. Navigium bireme.

Διήρει. Diſſecuit. Diviſit. *Ille vero, cum eſſet ſenior, carnium portiones diſtribuit.*

Διήρηκε. Diviſit. Separavit.

Διήρης ναῦς. Biremis navis.

Διήρησαι. Vinctus es. Diviſus es.

Διηρθρωμένον. [Articulis diſtinctum.] Explanatum. Accurate elaboratum.

Διήρκεσε. Manſit. Permanſit. [Item, ſuffecit, valuit.] *Ea vero, quæ Regibus mandaverat, & Gallis imperaverat, ad hoc valuerunt, ut damna illata ſarcirent, & res raptas reſtituerent.*

Διῆρξα. Ad finem uſque magiſtratum geſſi. Lyſias.

Διϊπόλια. Feſtum apud Athenienſes, quod Jovi celebrabatur.

Διήρτησεν. Decepit. Fefellit. In errorem induxit.

Διήσειν. Tranſmiſſurũ eſſe. Tranſitum daturũ eſſe. *Quibus ſe neque receptum neque tranſitum per regionem ſuam daturos eſſe juraverant.*

Διηύθυνεν. Gubernavit. Direxit.

Διηυχενίζετο. Cervicem erigebat. *Ob alia vero quædam non multo minora caput erigebat, & cervice elata incedebat: ſed his graviora & fulmini ſimilia.*

---

[1] Προκόπιος] Lib. 1. *de Bello Perſ.* cap. XVIII. ex quo ſic apud Suidam ſcribendum eſt: *Ἄρχοντες δὲ ἱππέων μὲν ἅπαντες ἦσαν, οἱ τὰ πρότερα τὴν ἐν Δάρας μάχην διήνεγκαν.* Vocem Ῥωμαίων Suidas ſenſus ſupplendi gratia addidit. Vide etiam ſupra v. Δάρας.

[2] Διήρησαι] Heſychius διήρτησαι.

[3] Διῆρξα. ἀντὶ τοῦ, διὰ τέλους ἦρξα] Ex Harpocratione.

[4] Διήρτησεν. ἐξηπ.] Vide ſupra v. Διαρτῆσαι, & Διαρτώμενος.

[5] Ἐκώλυσε] Hæc interpretatio ſuſpecta mihi eſt, de qua proinde amplius cogitandum cenſeo.

Διήφυσεν.[1] διέκοψεν. ἀπὸ τοῦ διαφύσσειν. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφύσσεσθαι, ὅ ἐστιν ἀπαντλεῖν. ὁ γὰρ ἀντλῶν διακόπτει τὸ ἀντλούμενον.

Διήφυσεν. Diſſecuit. Diſcidit. A διαφύσσειν. Vel a διαφύσσεσθαι, quod haurire ſignificat. Qui enim haurit, dividit id, quod hauritur.

Διηυχενίζετο. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Εὐνάπιος. Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν.

Διηυχενίζετο. Cervicem erigebat. Eunapius: *Ille autem adverſus ea, quæ reliqua erant, ſe præparans, corpore erecto & cervice elata ſtabat, ut Leonem ita dictum aggrederetur, cumque interficeret.*

Διηχή.[2] ἡ τῶν ἤχων διαπορθμευτικὴ δύναμις, ἢ διὰ τῶν μηνίγγων καὶ τοῦ ἔνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται.

Διηχή. Facultas ſonos tranſmittendi: cui membranæ & aer intra aures concluſus inſerviunt.

Διθυραμβοδιδάσκαλοι[3] περὶ τῶν μετεώρων καὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά, καὶ συνθέτους δὲ λέξεις ἐποίουν, [4]καὶ ἔλεγον, ἐνδιαέριαι ἐερινηχέτους· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χῖος ποιητής. ἐποίησε δὲ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή· Ἀοῖον ἠεροφοίταν [5]ἀστέρα μῆνα μὲν ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον. παίζων δὲ Ἀριστοφάνης Ἀοῖον αὐτὸν ἀστέρα φησὶ κληθῆναι. περιβόητος δὲ ἐγένετο. ἔγραψε δὲ κωμῳδίας, καὶ [6]ἐπιγράμματα καταλογάδην, καὶ πρεσβευτικὸν λεγόμενον. καὶ Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου ἐστὶ λόγος εἰς αὐτόν. καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Poetæ Dithyrambici. Hi de rebus, quæ in ſublimi fiunt, & nubibus multa dicere ſolebant, vocibuſque compoſitis utebantur, dicentes exempli cauſa, ἐνδιαεριανεερινηχέτους. Talis erat Ion Chius poeta, qui poema fecit, cujus initium eſt, Ἀοῖον ἠεροφ. *Matutinam & aerivagam ſtellam expectavimus, quæ Solem candidis alis præcurrit.* Ideo Ariſtophanes jocans *matutinam ſtellam* eum vocatum fuiſſe ait. Fuit autem valde celebris, ſcripſitque comœdias, & Epigrammata, & ſoluto ſermone orationem, quæ Πρεσβευτικὸς inſcribitur. Exſtat etiam Socratis philoſophi in eum oratio. Callimachus etiam in *Choliambis* ejus mentionem faciens, multa eum ſcripſiſſe dicit.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. † [7]Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγου ἰδέαν ἐπήσκει, οὐ τὴν διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασι. καὶ Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος· παρὰ τὸ δύο θύρας βῆναι, τήν τε τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τῶν μηρῶν τοῦ Διός.

Διθύραμβος. Hymnus in Bacchum. [Et διθυραμβώδης, Dithyramborum inſtar tumidus & inflatus.] *Apollonius vero non uſus eſt genere dicendi dithyrambico & poeticis nominibus tumente.* Et Διθύραμβος appellatur Bacchus, quod per binas quaſi fores in lucem prodierit, & uteri matris Semeles, & femorum Jovis.

Διθυράμβων[8] νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.

Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλ. *Minus mentis habes quam Dithyrambi.* Dicitur de hominibus ſtolidis & inconſideratis. Toup. II. p. 528.

Διθύροις. διπτύχοις. διπλαῖς θύραις.

Διθύροις. Biforibus. Geminas fores habentibus.

Δίθυρσον. [9]Ἀρριανός. Τὸ δίθυρσον τὸ λογχωτόν, καὶ τὸ περισφύριον, οἷς ἀνέδην ἐβάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα.

Δίθυρσον. Agathias [in Epigrammate:] *Et geminum hunc thyrſum haſtæ inſtar cuſpide munitum, & talorum faſciam, quibus [Porphyris] effuſe bacchabatur, cum ad Bacchi ſacra itaret.*

Διιέναι. διέρχεσθαι.

Διιέναι. Permeare. Tranſire.

Διιέντα. ἐκπέμψαντα.

Διιέντα. Illum, qui tranſmiſit. Qui emiſit.

Διίεται. διέρχεται.

Διίεται. Permeat. Tranſit.

Διιθύτης.[10] ὁ διευθύνων.

Διιθύτης. Director. Gubernator.

Διιείς. διαπέμψας.

Διιείς. Qui tranſmiſit.

---

[1] Διήφυσεν. διέκοψεν] Ex Scholiaſta Homeri ad Odyſſ. Τ. v. 450.

[2] Διηχή. ἡ τῶν ἤχων διαπορθμ.] Ex Philopono in lib. II. Ariſtotel. *de Anima*. Vide etiam infra v. Μῆνιγξ.

[3] Διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ τῶν νεφ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 685. 686.

[4] Καὶ ἔλεγον ἐνδιαέριαι ἐερινηχ.] Ariſtophanes loco laudato:

——Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι
Τὰς ἐνδιαεριανεερινηχέτους τινάς.

Sic etiam apud Suidam legendum eſt.

[5] Ἀστέρα μῆνα μὲν] Emenda ex Enarratore Comici, ἀστέρα μείναμεν.

[6] Καὶ Ἐπιγράμματα καταλογάδην] Peſſime. Quis enim unquam Epigrammata pedeſtri ſermone ſcripta viderit vel legerit? Omnino hæc ſunt ἀσύστατα; nec dubium eſt, quin ſcribi debeat, καὶ Ἐπιγράμματα, καὶ καταλογάδην Πρεσβευτικόν: ut recte habet Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato.

[7] Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λόγου ἰδέαν ἐπήσκει, οὐ τὴν διθ.] Fragmentum hoc legitur apud Philoſtratum *de Vita Apoll.* lib. I. cap. XIII. idemque repetitur infra v. Κατεγλωττισμένον. Vide etiam Photium in Bibliotheca pag. 1020.

[8] Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλ.] Una ſyllaba addita verſum hunc ſic complebis: Καὶ Διθυράμβων νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. Apud Enarratorem Comici ad *Aves* pag. 606. legitur: Διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχεις ἐλάττονα. Sed lectioni iſti metrum refragatur. Syllaba enim prima in Διθυραμβοποιῶν, uti & in Διθυράμβων, longa eſt.

[9] Ἀρριανός] Scribendum eſt Ἀγαθίας. Verba enim, quæ ſequuntur, decerpta ſunt ex Epigrammate Agathiæ in Baccham, quod exſtat Antholog. lib. VI. cap. V. ut Portus etiam monuit. Ibi autem locus hic recte ſic legitur & diſtinguitur:

——Καὶ τὸ δίθυρσον
Τοῦτο τὸ λογχωτόν, καὶ τὸ περισφύριον·
Οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοίτα, &c.

[10] Διιθύτης] Heſychius rectius, Διιθυντής.

Διίημι.

Διΐημι. διέρχομαι. καὶ διΐησι.

Διϊκνείσθω. φθασάτω. καὶ διϊκνούμενος, διερχόμενος.

Δίϊος ὀργή. καὶ Δίϊος βωμός.

Διῖχθαι. διέρχεσθαι.

Διϊππασία, καὶ ἀνθιππασία. τῶν ἵππων ἅμιλλα. ὥσπερ δὴ διωμοσία καὶ ἀντωμοσία τὸ αὐτὸ ἄμφω δηλοῦσι.

Διϊπελέος.[1] τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου.

Διϊπόλια. ἑορτή τις Ἀθήνησι τὰ Διϊπόλια.

Καὶ [2] Διϊπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα.

Διϊπόλια, τὰ λεγόμενα Διάσια. ἑορτὴ οὕτως ἐλέγετο, διότι τῷ Πολιεῖ Διῒ ἐθύετο.

Διϊσθμήσαντα.[3] τὸν Ἰσθμὸν διαβιβάσαντα. [4] Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τοὺς λέμβους διϊσθμήσαντα.

Διϊσθμονίσαι.[5] τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕλκειν τὴν ναῦν. ὅπερ ἐποίουν ἐν τῷ Ἰσθμῷ οἱ Κορίνθιοι.

Διϊστάς. διαχωρίζων.

Διΐσταται. διαχωρίζεται.

Διΐσχω σου, καὶ διϊσχύω. γενικῇ. τὸ κρατῶ σου, καὶ ἄρχω σου.

Διϊσχυρίζομαι. ἀνθίσταμαι. ἀμφιβάλλω. Περὶ τούτων οὐδὲν διϊσχυρίζομαι.

Διϊτρέφης ἀνεπτέρωκεν. ἐπὶ τῶν ἀναπειθόντων ἐπί τι πρᾶγμα. [6] Ἀριστοφάνης· Δεινῶς τέ μου τὸ μειράκιον ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν. οὗτος γὰρ πρότερον πυτινοπλόκος ἦν· ἔπειτα ἐγένετο φύλαρχος καὶ ἵππαρχος.

Διϊτρέφης[7] πυτιναῖα ἔχων πτερά. οὗτος πολυπράγμων ἐγένετο· ὃς θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα, ἐπλούτησε καὶ ἱππάρχησε καὶ ἐφυλάρχησε. Εὐφρόνιος δὲ τὰ περὶ τῷ τραχήλῳ τῆς πυτίνης κρεμώμενα ἱμαντάρια ἑκατέρωθεν, πτερὰ καλεῖσθαι· καὶ ὅτι οὗτος πυτίνας ἔπλεκε. τινὲς δὲ ἐς πένητα εἰρῆσθαι, διὰ τὸ ἀνυπόκριτον. ὡς εἰ ἔφη, μηδὲν ἄλλο ἔχων, ἀλλ' ἢ πίθου πόδας καὶ χύτρας ὀμφαλούς. οὗτος δὲ ἦν νεόπλουτος, καὶ ἅρπαξ, καὶ πονηρός. Πλάτων ἐν Ἑορταῖς·

Τὸν μαινόμενον, τὸν Κρῆτα, τὸν μόγις Ἀττικόν.

πυτίνη δέ ἐστι πλέγμα. Ὃς ᾑρέθη φύλαρχος, ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει, κἄστι νῦν

Διΐημι. Permeo. Tranſeo. Et διΐησι. Permeat. Tranſit.

Διϊκνείσθω. Perveniat. Et διϊκνούμενος, permeans, tranſiens, penetrans.

Δίϊος ὀργή. Jovialis (Jovis) ira. Et Δίϊος βωμός. Jovis ara.

Διῖχθαι. Tranſiiſſe. Permeaſſe. Penetraſſe.

Διϊππασία, & ἀνθιππασία. Certamen equeſtre. Sic etiam διωμοσία & ἀντωμοσία idem ambo ſignificant.

Διϊπετέος. [Fluvii,] qui a Jove repletur.

Διϊπόλια. Feſtum quoddam Athenis ita vocatum. [Ariſtophanes:] *Et Diipoliorum inſtar antiqua, & cicadis plena.* Διϊπόλια autem, quæ etiam dicebantur Διάσια, ſic appellata fuerunt, quod Jovi Polieo (i. e. Urbis Præſidi) celebrarentur.

Διϊσθμήσαντα. Illum, qui Iſthmum trajecit. *Hortabatur eum, ut lembis per Iſthmum trajectis opem [Achæis] ferret.*

Διϊσθμονίσαι. Navem per Iſthmum trahere, (trajicere) quod in Iſthmo Corinthii faciebant.

Διϊστάς. Dividens. Separans.

Διΐσταται. Dividitur. Separatur.

Διΐσχω σου, & διϊσχύω σου. Genitivo jungitur. Potentia te ſupero. Impero tibi.

Διϊσχυρίζομαι. Contendo. Affirmo. *De his nihil affirmo.*

Διϊτρέφης. *Diitrephes ſpe injecta [adoleſcentem] impulit.* Dicitur de iis, qui aliquem ad aliquid faciendum inducunt. Ariſtophanes: [*Diitrephes*] *adoleſcentis mei animo mirificum equitandi amorem injecit.* Hic enim, cum ante eſſet vietor, poſtea factus eſt phylarchus & magiſter equitum.

Fragm. p. 84.

Διϊτρέφης πυτιν. *Diitrephes vimineas habens alas.* Hic erat homo intempeſtive curioſus, & vaſa ex viminibus contexebat: ex quo quæſtu cum ditatus eſſet, phylarchus & magiſter equitum creatus eſt. Euphronius dicit lora viminea ex collo utrinque pendentia alas vocari: & Diitrephem hunc vimina plexuiſſe. Quidam vero hoc in pauperem dictum putant, propter vitæ genus a ſimulatione alienum. Idem enim eſt, ac ſi dixiſſet, nihil aliud habens niſi dolii pedes & ollæ umbilicos. Hic autem ex paupere dives factus eſt; eratque idem rapax & improbus. Plato in *Feſtis*: *Et peregrinum, & furioſum, & Cretenſem illum, & vix Atticum.* Πυτί-

---

[1] Διϊπετέος. τοῦ ὑπὸ Διὸς πλ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Iliadem P. v. 263.

[2] Καὶ Διϊπολιώδη καὶ τεττ.] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 179. (109. Ed. Baſ. P.)

Ἀρχαῖά γε, καὶ Διϊπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα,
Καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων.

Vide ibi Scholiaſtam.

[3] Διϊσθμήσαντα] Cum verbum hoc active a Suida hic exponatur, ſcribendum eſt διϊσθμίσαντα, per ι, a διϊσθμίζω. Τὸ διϊσθμήσαντα enim eſt verbum neutrum, ut Grammatici loquuntur, a διϊσθμεῖν: quod huc non facit.

[4] Παρεκάλει αὐτὸν βοηθεῖν, τοὺς λέμβους διϊσθμ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. cap. XIX.

[5] Διϊσθμονίσαι. τὸ διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἑλκ.] Vide infra v. Ἰσθμός, ubi locus Ariſtophanis affertur, ad quem Suidas hic reſpexit.

[6] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 608. (422. Ed. Baſ. P.) ubi locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Δεινῶς τέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διϊτρέφης
Λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.

[7] Διϊτρέφης πυτιναῖα ἔχων πτ.] Ariſtophanes *Avibus*, pag. 578 (399. Ed. Baſ. P.)

Ὡς Διϊτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ,
Ἡρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
Μεγάλα πράττει, κἄστι νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

ξουθὸς ἱππαλεκτρυών. ἀντὶ τοῦ, ἤδη μέγας ὄρνις γέγονε, καὶ οὐχ ὁ τυχών. ἢ βουλευτής. ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν ἐν τοῖς ὄρνισιν ἐντιμότερος.

Δικάζεσθαι¹ Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρείσσων. καὶ, Πριηνὴ² δίκη. ἐπὶ τῶν ἰσχὺν ἐχόντων ἐν τῷ δικάζεσθαι.

Δικαϊκόν. Τρέχε ἐπὶ τὸ σεαυτοῦ ἡγεμονικὸν, ἵνα νοῦν δικαϊκὸν αὐτὸ ποιήσῃς.

Δικασπόλοι. δικασταί.

Δίκας πραττόμενοι. ἀντὶ τοῦ, τιμωρίαν ἐπιζητοῦντες.

Δικασταὶ αἱρετοί. ἐν τῷ Ἀμφικτυόνες.

Δικαιάρχεια. πόλις. Δικαιαρχία δὲ, ἡ δικαίως ἄρχουσα.

Δικαίαρχος,³ Φειδίου, Σικελιώτης, ἐκ πόλεως Μεσήνης, Ἀριστοτέλους ἀκουστὴς, φιλόσοφος, καὶ ῥήτωρ, καὶ γεωμέτρης. Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὀρῶν. ⁴Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ΄. οὗτος ἔγραψε τὴν πολιτείαν Σπαρτιατῶν· καὶ νόμος ἐτέθη ἐν Λακεδαίμονι, καθ᾽ ἕκαστον ἔτος ἀναγινώσκεσθαι τὸν λόγον εἰς τὸ τῶν Ἐφόρων ἀρχεῖον, τοὺς δὲ τὴν ἡβητικὴν ἔχοντας ἡλικίαν ἀκροᾶσθαι. καὶ τοῦτο ἐκράτησε μέχρι πολλοῦ.

Δικαίαρχος, Λακεδαιμόνιος, γραμματικὸς, ἀκροατὴς Ἀριστάρχου.

Δικαιογένης. ὄνομα κύριον. ὃς τραγῳδίας καὶ διθυράμβους ἔγραψεν.

Fragm. Gr. p. 84. Δικαιοδοσία. Πολύβιος· Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων, ἢ κατὰ νόμους, ἢ κατά τινας ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. ⁵ἀντὶ τοῦ, εὐλόγους ἀφορμάς.

Δικαιοδότης. ὁ δικαστής.

Δικαιόπολις. πόλις ἐν Θρᾴκῃ, πλησίον Αὐδήρων.

Δικαιοπραγεῖν.⁶ Καὶ μηδὲν δικαιοπραγεῖν παρὲξ τῶν προσταττομένων.

Δίκαιον πρᾶγμα. ὅ, τι τῷ νόμῳ ἐστὶ σύμφωνον, καὶ κοινωνίας ποιητικόν.

Δίκαιος. Κατὰ ⁷τὸν Αἰσχύλον, οὐ δοκεῖν δίκαιος,

νη vero eſt vas ex vitilibus plexum. [Ariſtophanes:] *Qui creatus eſt phylarchus, & deinde magiſter equitum, & poſtea ex nullo ad res magnas gerendas provectus eſt, & nunc flavus & ingens gallus gallinaceus evaſit.* Id eſt, Senator factus eſt. Gallus enim inter aves eſt honoratior & præſtantior.

Δικάζεσθαι Βίαντ. Judex Biante Prienenſi præſtantior. Et, Judicium Prienenſe. Dicitur de iis, qui facultate dijudicandi lites excellunt.

Δικαϊκόν. Judicialem. Juris dicendi peritum. *Recurre ad mentem tuam, ut juſtitiæ amantem eam efficias.*

Δικασπόλοι. Judices.

Δίκας πραττόμενοι. Qui pœnas exigunt.

Δικασταὶ αἱρετοί. Judices electi. Vide in v. Ἀμφικτυόνες.

Δικαιάρχεια. Dicæarchia. Urbs. Δικαιαρχία vero, imperium juſtum.

Δικαίαρχος. Dicæarchus, Phidiæ F. Siculus, Meſſenius, Ariſtotelis auditor, philoſophus, orator, & geometra. Scripſit dimenſiones montium, qui ſunt in Peloponneſo. Vitam Græciæ libris tribus. Rempublicam Spartanorum. Hic liber ut quotannis in Ephororum prætorio puberibus auſcultantibus legeretur, lege ſancitum fuit apud Lacedæmonios, & longo tempore obſervatum.

Δικαίαρχος. Dicæarchus, Lacedæmonius, Grammaticus, auditor Ariſtarchi.

Δικαιογένης. Dicæogenes. Nomen proprium viri, qui Tragœdias & Dithyrambos ſcripſit.

Δικαιοδοσία. Polybius: *Cum jus ſuum repetere licet ab iis, qui injuriam nobis fecerunt, vel ſecundum leges, vel ſecundum alias moribus hominum receptas rationes ſarciendæ injuriæ.* Hæc iterum infr. V. Ἐκλαβεῖν

Δικαιοδότης. Judex.

Δικαιόπολις. Dicæopolis, urbs in Thracia prope Abdera.

Δικαιοπραγεῖν. *Et ne quid niſi ducum juſſu proprio conſilio facerent.* [Lege ἰδιοπραγεῖν.]

Δίκαιον πρᾶγμα. Juſtum eſt id, quod eſt legi conſentaneum, & ſocietatem [inter homines] conſervat.

Δίκαιος. Juſtus. *Secundum Æſchylum,*

---

[1] Δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πρ.] Vide ſupra v. Βίαντος τοῦ Πριηνέως δίκη.

[2] Πριηνὴ δίκη] Lege Πριηνίη δίκη, ut apud Laertium in *Biante*.

[3] Δικαίαρχος] De hoc Dicæarcho vide omnino Voſſium in egregio opere *de Hiſtor. Græcis*, qui multa de eo docte & diligenter collegit. Quibus addo, Dicæarchum etiam citari ab Enarratore Apollonii Rhodii ad lib. IV. 272. his verbis: Φησὶ δὲ Δικαίαρχος ἐν δευτέρῳ, καὶ Ἑλληνικοῦ βίου Σεσογχώσιδι μεμεληκέναι· ὃς νόμους αὐτὸν θέσθαι λέγει, ὥστε μηδένα καταλιπεῖν τὴν πατρῴαν τέχνην. τοῦτο γὰρ ᾤετο ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας. Hæc Dicæarchum in opere περὶ Βίου Ἑλλάδος memoriæ prodidiſſe mihi quidem dubium non eſt. Et ad verſ. 276. ejuſdem libri: Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ, μετὰ τὸν Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος Ὧρον, βασιλέα γεγονέναι Σεσόγχωσιν λέγει. Præterea Dicæarchus ἐν τῷ περὶ Μουσικῶν ἀγώνων laudatur a Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 273. & ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων ab ejuſdem Comici Enarratore ad *Aves* pag. 606. Plura de eo Jonſius l. I. c. XVI.

[4] Ἑλλάδος βίον ἐν βιβλίοις γ΄] Hujus operis luculentum fragmentum hodie adhuc exſtat. Primum ejus librum citat Stephanus Byzantius v. Χαλδαῖοι: ubi tamen Salmaſius pro ἐν πρώτῳ τοῦ τοῦ Ἑλλάδος βίου reponendum putat, ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ Ἑλλάδος βιβλίου; omnino male. Titulum enim operis iſtius fuiſſe Ἑλλάδος βίον non ſolum ex hoc loco Suidæ patet, ſed etiam ex Athenæo, qui Dicæarchum duobus in locis ἐν τῷ περὶ τοῦ τοῦ Ἑλλάδος βίου citat. Præterea, Jaſon etiam Βίον Ἑλλάδος olim ſcripſerat, teſte Stephano Byzantio v. Ἀλεξάνδρεια, & Suida infra v. Ἰάσων: quod ideo moneo, nè quis titulum hunc ſuſpectum habeat.

[5] Ἀντὶ τοῦ εὐλόγους ἀφορμάς] Perperam. Senſus enim vocis δικαιοδοσίας in loco allegato Polybii eſt is, quem verbis Caſauboni in verſione expreſſi.

[6] Δικαιοπραγεῖν. Καὶ μηδὲν δικ.] Doctiſſimus Jac. Gronovius recte monuit, Suidam corruptam lectionem ſecutum fragmentum hoc ſumpſiſſe ex Polyb. lib. VIII. cap. XXI. ubi legitur ἰδιοπραγεῖν.

[7] Κατὰ τὸν Αἰσχύλον] Locus Æſchyli, ad quem auctor anonymus, unde fragmentum hoc excerpſit Suidas, reſpexit, exſtat in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. v. 598.

ἀλλ' εἶναι θέλων, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος. † [1] Ἡ κωμῳδία τὸν δίκαιον οὐ πολιτικὸν, οὐδ' ἥμερον καλεῖ.

Δίκαιος. Δοκῶ δὲ ἐγὼ τοῦτον δειλιᾷν, τῷ ξυνειδέναι οὐ δίκαιος ὢν περὶ τὸν βασιλέα· ὧν ἐπάξιος ἦν τυχεῖν, ταῦτα ὡς καὶ πεισόμενος ἤδη δειμαίνει.

Δίκαιος. ἔφη τις τῶν ὁσίων· Ἄλλους γὰρ οὐ πάντες ἀπαιτούμεθα σῶσαι· ἑαυτοὺς δὲ πάντες πάντως. καὶ ἄλλος· Σώζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν. [2] καὶ ὁ Προφήτης ὡς ἐκ Θεοῦ· Ἐν τῷ ἀποστρέψαι δίκαιον ἐκ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, τοῦ ποιῆσαι ἀδικίαν, πᾶσαι αἱ δικαιοσύναι αὐτοῦ, ἃς ἐποίησεν, οὐ μὴ μνησθῶσιν· ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ αὐτοῦ ἀποθανεῖται. καὶ δικαιοσύνη δικαίου, οὐ μὴ ἐξέληται αὐτὸν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ πλανηθῇ.

Δικαιοσύνη. [3] ἐπιστήμη ὧν αἱρετέον, καὶ εὐλαβητέον, καὶ οὐδετέρων. † Δικαιοσύνη οὖν ἡ κοινὴ ἀρετὴ, καὶ ἡ ἀντιδιαιρουμένη ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ὁμωνύμως. διαφέρει δὲ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη, ὁμογενεῖς οὖσαι ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος τὴν ἀρετήν· οἷον, ἄλλως μὲν ἡ ἀνδρία μεσότης, ἄλλως δὲ ἡ δικαιοσύνη. ἡ μὲν γὰρ δύο κακιῶν, θρασύτητος, καὶ δειλίας. ἡ δὲ, πλεονεξίας, καὶ μειονεξίας· ἐξ ὧν ἡ ἀδικία. ἐν γὰρ τούτοις τῇ ἀδικίᾳ τὸ εἶναι. καὶ περὶ ἄλλα μὲν ἡ ἀνδρία· περὶ γὰρ τὰς τῶν κινδύνων ὑπομονάς· περὶ ἄλλα δὲ ἡ δικαιοσύνη. περὶ γὰρ τὸ ἴσον, τό, τε ἐν τῇ διανομῇ, καὶ ἐν τοῖς συναλλάγμασι. καὶ οὕτω μὲν τὰ ὁμογενῆ.

Conf. supr. V. Ἀνδρεια.

non videri juſtus, ſed eſſe volens, ex profundo mentis ſulco fructum capiebat.* † Comicus virum juſtum vocat ruſticum & agreſtem.

Δίκαιος. Juſtus. *Ego autem exiſtimo, eum, cum ſibi conſcius ſit, ſe in Regem fuiſſe injuriũ, pœnam, quam meruit, metuere, tanquam jam jam eam paſſurus ſit.*

Δίκαιος. Dixit quidam ex ſanctis: *Non enim a nobis omnibus requiritur, ut alios ſervemus: ſed ut nos ipſi ſervemus, a nobis omnino exigitur.* Et alius: *Animam tuam omni ſtudio ſerva.* Et Propheta Dei nomine dixit: *Cum juſtus a juſtitia ſua ſe averterit, ut injuſtitiam committat, omnia, quæ antea juſte fecit, oblivioni mandabantur, & in peccato ſuo morietur: nec juſtitia juſti eum eripiet, quo die a recta via aberraverit.*

Δικαιοσύνη. Juſtitia eſt ſcientia rerum expetendarum, & fugiendarum, & neutrarum. Juſtitia igitur eſt virtus communis, & quæ ab aliis virtutibus æquivoce diſtinguitur. Differunt autem fortitudo & juſtitia, quamvis ſub eodem virtutis genere collocentur. Nam aliter fortitudo eſt mediocritas; aliter vero juſtitia. Illa enim inter duo vitia, audaciam & timiditatem, media eſt. Hæc vero inter exceſſum illum & defectum, per quem quis vel plus vel minus ſuo habet. Hæc eſt enim origo injuſtitiæ, & in eo eſſentia ejus conſiſtit. Præterea, in aliis verſatur fortitudo; in aliis vero juſtitia. Illa enim in periculis tolerandis verſatur: hæc vero in ſervanda paritate; quæ tam in rerum diſtributione, quam in contractibus ſpectatur. Et ſic comparata ſunt ea quæ idem genus habent.

Δικαιοσύνη. οὐχ ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ, ἀλλ' ἡ μείζων, τῷ δὲ αὐτῷ ὀνόματι χρωμένη. [4] Δικαιοσύνην δὲ τὴν ἑκάστη τῶν λοιπῶν ἀρετῶν οἰκειοπραγίαν ἀρχῆς πέρι, καὶ τοῦ ἄρχεσθαι. καὶ δικαιοσύνη, ἀποχὴ τῶν κερδῶν.

Δικαιοσύνη. καὶ ἡ τελεία ἀρετὴ, καὶ ἡ δικαία αἴτησις· ὡς ὁ Ψάλλων· [5] Εἰσάκουσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Δικαιότερον σταχάνης. ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν. ἴσως παρὰ τὴν στάσιν. καὶ ἑτέρα παροιμία· Δικαιότερος τρυτάνης.

Δικαιούμενος. κολαζόμενος. δίκης τυγχάνων.

Δικαιοῦν. [6] δύο δηλοῖ· τό, τε κολάζειν, καὶ τὸ δίκαιον νομίζειν. οὕτως Ἡρόδοτος· Δικαιῶν τοῖς αὐτοῖς τοὺς Σκύθας ἀμύνεσθαι, οἷς δὴ καὶ αὐτοὶ ἐς Ἀθηναίων τοὺς ἐνδόντας τὴν ἄκραν ὑπῆρξαν παρασπονδήσαντες. Καὶ αὖθις Ἀππιανός· Ξυμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν Γάβιοι δικαιῶσιν. ἀντὶ τοῦ, δίκαιον εἶναι νομίζωσι. Καὶ Ἰώσηπος· Οἱ δὲ ἐφ' ὕβρει τὴν δικαίωσιν λογιζόμε-

Appian. Hist. Rom. Fragm. VII. Vol. I. p. 27. Schweigh.

Δικαιοσύνη. Juſtitia, non civilis illa, ſed major & nobilior virtus; quamvis eodem nomine appellata. Juſtitia vero continet cujuſque cæterarum virtutum proprium munus in imperando & parendo. † Juſtitia eſt abſtinentia a lucris.

Δικαιοσύνη. Juſtitia. Eſt & perfecta virtus; & juſta petitio: ut Pſaltes dicit: *Exaudi Domine juſtitiam meam.*

Δικαιότερον σταχάνης. *Trutina juſtius.* De iis, qui juſtitiam diligunt. Dorienſes enim trutinam vocant σταχάνην: fortaſſe a nomine στάσις. Et aliud proverbium: Δικαιότερος τρυτάνης: quod idem ſignificat.

Δικαιούμενος. Qui punitur. Qui pœnas dat.

Δικαιοῦν. Duo ſignificat: & punire, & juſtum cenſere. Sic Herodotus: *Juſtum eſſe cenſens, iiſdem malis ulciſci Scythas, quibus ipſi priores contra fœdus affecerant Athenienſes illos, qui arcem dediderant.* Et iterum Appianus: *Pacem facere iis conditionibus, quas Gabii juſtas eſſe cenſuiſſent.* Et Joſephus: *Illi vero animadverſionem contumeliæ* νοι, κατασπάσαντες τῶν ὅπλων πολλὰ, ᾤχοντο εἴς τι χωρίον.

---

[1] Ἡ κωμῳδία] Intelligit Ariſtophanem, apud quem hæc me legiſſe memini, quamvis locus nunc non ſuccurrat.

[2] Καὶ ὁ Προφήτης] Ezech. III. 20.

[3] Δικαιοσύνη. ἐπιστήμη ὧν αἱρετέον, καὶ εὐλαβητέον, καὶ οὐδετ.] Sic Stoici Juſtitiam definiebant, ut teſtatur Laertius lib. VII. Segm. XCII.

[4] Δικαιοσύνην δὲ τὴν ἑκάστη τῶν λοιπ.] Locum hunc ita lego: Δικαιοσύνην δέ φησι τὴν ἑκάστης τῶν λοιπῶν ἀρετῶν &c.

[5] Εἰσάκουσον, Κύριε, δικ.] Pſalm. XVI. 1.

[6] Δικαιοῦν] Vide infra v. Ἐδικαίου & Ἐδικαιώθησαν: itemque Paul. Leopardum *Emend.* lib. V. cap. IX. & Gatakerum in Diſſertat. *de Stylo Nov. Inſtr.* cap. VIII.

Δικαιοῦσαν. καταδικάζουσαν. [1] Ὑπὲρ δὴ τούτων τὴν Ἄρτεμιν μηνίσαι, καὶ μετελθεῖν δικαιοῦσαν αὐτοὺς τῆς γῆς ἀγονίᾳ.

Δικαίωμα. Ὅτι [2] οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον. πᾶς γὰρ ὁ δυνάμει προέχων, δικαιότερα ἀεὶ καὶ πράττειν καὶ λέγειν δοκεῖ. † Ἀρχέλαος, ὁ Φυσικὸς τὴν αἵρεσιν ἐπικληθεὶς, ἐδόξασε τὸ δίκαιον καὶ αἰσχρὸν οὐ φύσει εἶναι, ἀλλὰ νόμῳ.

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαὶ, κρίματα. [3] Νόμον καλεῖ, τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωσέως δεδομένον. Ἐντολὰς δὲ καὶ προστάγματα πάλιν τὸν αὐτὸν, ὡς βασιλικῶς ἐνταλθέντα καὶ προσταχθέντα. Δικαιώματα, ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον. Κρίματα δὲ, ὡς τὰς θείας ψήφους ὑποδεικνύντα καὶ τὰς ἀξίας ἀντιδόσεις τῶν τε ἐννόμως καὶ παρανόμως βιούντων. Μαρτύρια δὲ, ὡς διαμαρτυρόμενον καὶ ὑποδεικνύντα, οἵαις ὑποβληθήσονται ποιναῖς οἱ ταῦτα παραβαίνοντες. Δικαιώματα δὲ, καὶ αἱ κατακρίσεις.

Δικαιώματα. εὐλόγους ἀφορμάς. Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἕξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων.

Δικαίως κἀδίκως. ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ. [4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

--- Ἡ γὰρ οἰκία
Αὕτη 'στὶν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
Μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως κἀδίκως.

τουτέστι, πάσῃ τέχνῃ.

Δικαίωσις. κατάκρισις. Οὐ γάρ τι που μετὰ μακρὸν ἐκολάσθη δικαιώσει. † Δικαιωθέντων πάντων τῶν ἀδελφῶν Ἀρισταίου τοῦ Γίγαντος δικαίωσιν τὴν πρεπωδεστάτην.

Δικαιώσεις. [5] Λυσίας τὰς δικαιολογίας. Θουκυδίδης δὲ τὰς κολάσεις λέγει.

Δικαιωτήρια. ἤγουν δικαστήρια.

Δίκελλα. γεωργικὸν ἐργαλεῖον. Οὐ βουσὶ καὶ δικέλλῃ πορίζομένοις τὸν βίον, ἀλλ' ἵππῳ καὶ μαχαίρᾳ. καὶ δικελλίτης.

Δικέραιον. δύο κέρατα ἔχουσαν. ἐν [6] Ἐπιγράμματι·

Δέρμα δὲ, καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρθυγγα μετώπων
Σπασάμενος, κέρα θῆκε παρ' ἀγρότιδι.

Δίκη. ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων συνισταμένη κατηγορία, καὶ ἧς τὸ τίμημα ὥρισται τοῖς νόμοις. Ὁ δὲ δίκην [7] ἄδικον δικάσας, καὶ διαφυγὼν μὴ ἀπολέ-

cauſa factam eſſe putantes, armis dereptis, ad locum aliquem [occupandum] iverunt.

Δικαιοῦσαν. Condemnantem. [Punientem.] *Hac de cauſa Dianam iratam eſſe, & terræ ſterilitate eos ulciſci.*

Δικαίωμα. Jus. *Nullum jus armis eſt potentius. Quiſquis enim potentia præſtat, juſtiora ſemper & facere & dicere videtur.* †Archelaus, a ſecta, quam ſequebatur, Phyſicus appellatus, cenſuit, nihil eſſe juſtum vel turpe natura, ſed inſtituto.

2 Dion. Caſs. II. 979. 7-10.
Suid. ſupra. V. Γνώμη.
Reimar. II. 1521.

Δικαιώματα, νόμος, ἐντολαὶ, κρίματα. Jura, Lex, Præcepta, Judicia. Legem vocat eam, quæ per Moſen a Deo data eſt. Præcepta vero & mandata eandem Legem vocat, ut regio more latam & imperatam. Δικαιώματα vero, ut quæ juſtum reddere poſſit eum, qui recte facit. Κρίματα vera, ut judicia hominibus oſtendentem, & digna præmia eorum, qui vel a criminibus vacuam, vel impiam vitam egerunt. Μαρτύρια denique, ut interminantem & declarantem, quas pœnas ſubituri ſint, qui eam violaverint. Δικαιώματα etiam vocantur condemnationes, [ſive pœnæ.]

Δικαιώματα. Jura. Privilegia. *Si enim vincamus, magna a me conſequeris privilegia, quia maximorum periculorum ſocius nobis fuiſti.*

Δικαίως κἀδίκως. Per fas nefaſque. Sive, quovis modo. Ariſtophanes *Pluto: Hæc enim eſt domus, quam te hodie per fas nefaſque pecunia replere oportet.* Sive, omni arte, & quavis ratione.

Δικαίωσις. Condemnatio. Pœna. *Haud enim diu poſt juſta pœna affectus eſt.* † *Cum omnes fratres Ariſtæi Gigantis dignas [impietatis ſuæ] pœnas dediſſent.*

Δικαιώσεις. Sic Lyſias vocat cauſarum defenſiones in Judicio. Thucydides vero pœnas & ſupplicia.

Δικαιωτήρια. Loca, in quibus exercentur judicia.

Δίκελλα. Inſtrumentum ruſticum. Ligo. *Non bobus & ligone, ſed equo & gladio victum ſibi parantibus.* Et δικελλίτης, qui ligone terram fodit.

Δικέραιον. Bicornem. In Epigrammate: *Pellem vero, & bina hæc cornua, a frontibus avulſa, Dianæ venatrici dedicavit.*

Δίκη. Accuſatio, quæ de privatis delictis inſtituitur, & cujus æſtimatio legibus definita eſt. *Ille vero de cauſa ſemel jam judicata* θαι πρότερος, τούτων πάλιν δίκην γενέσθαι ἄδικον. αἱ τοιαῦται δίκαι οὕτω λέγονται, αἱ εἰς [1] ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι, ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων [2] ψευδοκατηγόρων.

---

[1] Ὑπὲρ δὴ τούτων τὴν Ἄρτεμιν μηνίσαι, καὶ μετελθ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀγόνων.

[2] Ὅτι οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλ.] Eadem recitat Suidas ſupra v. Γνώμη.

[3] Νόμον καλεῖ, τὸν ὑπὸ τοῦ Μωσ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Theodoreto ad Pſalm. cxviii. v. 2. pag. 879. ut Pearſonius obſervavit.

[4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 24. (13. Ed. Baſ. P.)

[5] Δικαιώσεις. Λυσίας τὰς δικαιολ.] Ex Harpocratione.

[6] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. vi. cap. xv. pag. 568. ut Portus etiam monuit.

[7] Δίκην ἄδικον] Legendum eſſe ἀνάδικον ex ſequentibus patet. Eſt autem δίκη ἀνάδικος judicium, quod reſciſſa priore ſententia de re aliqua de integro inſtituitur. Vide Heſychium v. Ἀνάδικος, & Harpocrationem v. Ἀναδικάσασθαι.

Δίκη.[3] κρίσις. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων λέγεται, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος δῆλον ποιεῖ.

Δίκη δίκην ἔτικτε, καὶ βλάβη βλάβην. παροιμία ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. καὶ

Δίκην ὑφέξει, κἂν ὄνος δάκῃ κύνα.

ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντουμένων.

Δίκην. τρόπον. [4] Καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος δίκην, ῥιφεὶς εἰς θάλασσαν, καὶ δίδωσι δίκας αὐτῷ γένει.

Δίκης. δικαιοσύνης. ἢ τιμωρίας. [5] Ἥξομεν κομιούμενοι παρ' ἀνδρῶν ἀνοσίων καὶ ψευδόρκων δίκας. † Ὅτι τὴν δίκην φασὶν οἱ παλαιοὶ εὐθεῖάν τε εἶναι, καὶ ἀκλινῆ, καὶ ἄτρεπτον· καὶ τοῦτο ᾄδουσι μὲν πλεῖστοι. ἤδη δὲ καὶ ἀνάγκη. φύσιν γὰρ δήπου τὸ δίκαιον τοιαύτην εἴληχεν. Ἡσίοδος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ παρθένον, καὶ ἀδιάφθορον, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ μέντοι καὶ ὑπ' εὐνῆς Ἀφροδισίου· αἰνιττόμενος, ὅτι μὴ χρὴ δολοῦν τὸ δίκαιον, μήτε ἄλλως πεισθέντα, μήτε λέχει παρατραπέντα. Φησὶ δὲ καὶ μετιέναι αὐτὴν τιμωρουμένην τούτους, οἷσπερ οὖν ὕβρις μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα. τοῖς γε μὴν ἐκείνην σέβουσι τήν τε γῆν τὰ οἰκεῖα βρύειν φησὶν ἀγαθά, καὶ τὴν θάλατταν χορηγεῖν ὅσα τίκτει καὶ τρέφει μάλ' ἀφθόνως. ἀκούω δὲ αὐτὴν καὶ παρ' αὐτοῦ Διὸς καθῆσθαι θρόνῳ, καὶ κοινωνὸν τῶν ἀρίστων βουλευμάτων εἶναι. καὶ Ὅμηρος δὲ μέγα αὐτῆς τὸ κράτος ὑμνεῖ, καὶ λέγει, τοῖς ἀτιμάζουσιν αὐτὴν μηνιεῖν τὸν Θεόν, καὶ λάβρους καταντλεῖν ὑετοὺς[6] αὐτὴν, καὶ χειμάρρους ἐπ' αὐτοὺς ὠθεῖσθαι, καὶ ἀφανίζειν πόλεις αὐτῶν καὶ ἔργα καὶ ποίμνας. καὶ ταύτῃ κολάζεσθαι τῇ τιμωρίᾳ ὕβρεως καὶ ἀτασθαλίας [7] ἔργα ὑπομένοντας πρεπωδέστερα, καὶ ἕτερα ἄττα.

Δίκης[8] ἀνάκρισις. οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων ἀντιλέγῃ καὶ

denuo diſceptans, cum condemnationem effugiſſet, effecit, ut de re eadem denuo judicium inſtitueretur. Δίκαι ἀνάδικοι vero dicuntur judicia, quæ reſciſſa priore ſententia de re aliqua de integro inſtituuntur; vel propter cauſam aliquam civilem; vel teſtibus falſi teſtimonii convictis.

Δίκη. Hæc vox tum alia ſignificat; tum peculiariter de privatis criminibus dicitur: ut Demoſthenes in oratione contra Cononem declarat.

Δίκη δίκην ἔτικτε. *Lis litem parit, & noxa noxam.* Proverbium hoc dicitur in homines contentioſos, & qui lites ex litibus nectunt. Et, *Pœnas dabit, vel ſi aſinus canem momorderit.* Dicitur de iis, qui ob res parvi momenti calumniis litium vexantur.

Δίκην. Inſtar. In modum. *Ille quidem pinus inſtar extirpatus eſt, in mare projectus; pœnaſque cum toto genere ſuo dedit.*

Δίκης. Juſtitiæ. Vel, pœnæ. *De viris nefariis & perjuris pœnas ſumpturi veniemus.* † Juſtitiam veteres eſſe dicunt rectam & rigidam & talem quæ flecti neſciat: idque plurium Poetarum teſtimonio proditum eſt. Nec aliter ſeſe res habere poteſt, cum Jus eam naturam ſortitum ſit. Heſiodus vero eam virginem eſſe dicit, & incorruptam, tum quod ad alia, tum etiam quod ad concubitum venereum attinet; innuens ſcilicet, non oportere nos juſtitiam adulterare, nec aliis rationibus inductos, nec amore corruptos. Dicit etiam, eam ulciſci & punire eos, qui injuriæ & impiis facinoribus ſtudeant. Illis vero, qui eam colant, terram fructus largiter producere, & mare abunde ſuppeditare omnia, quæ parit & alit. Quinetiam audio, eam Jovis throno aſſidere, & optimorum conſiliorum eſſe participem. Præterea, Homerus magnam ejus potentiam canit, dicens, contemptoribus ejus Deum iraſci, violentoſque imbres in eos effundere & torrentes immittere, qui urbes, arva, & greges illorum perdant & deleant. Et hanc quidem pœnam illorum eſſe dicit, quibus injuria & ſcelera cordi ſint.

Δίκης ἀνάκρισις. Non omnes cauſæ per leges in Judicium introduci poſſunt, ſed cum παραγραφῇ), λέγων, εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις, ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

---

[1] Εἰς ἄκαιρον ἀποκαθισταμέναι] Peſſime. Scribendum enim eſt, εἰς ἀκέραιον ἀποκαθ. quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Apud Heſychium quoque v. Ἀνάδικοι pro οἱ εἰς ἀκεραίαν ἰσκαθιστάμενοι, ſcribere præſtat οἱ εἰς ἀκέραιον ἀποκαθιστάμενοι.

[2] Ψευδοκατηγόρων] Hanc lectionem, quam etiam agnoſcit Heſychius v. Ἀνάδικοι, Portus fruſtra ſuſpectam habet. Uti enim, exempli cauſa, apud Græcos dicitur ἁλοὺς κλέπτης, i. e. *convictus furti*; & ἁλοὺς μοιχὸς, *convictus adulterii*: ſic etiam recte dicas, ἁλοὺς ψευδοκατηγόρος, pro ψευδοκατηγορίας.

[3] Δίκη. κρίσις. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν ἰδ.] Ex Harpocratione.

[4] Καὶ ὁ μὲν ἐξετρίβη πίτυος δ.] Videtur fragmentum hoc depromptum eſſe ex libro Æliani *de Providentia*, ex quo non pauca loca Suidam in Lexicum ſuum tranſtuliſſe conſtat. Certe idem Ælianus phraſi hac uſus eſt *Var. Hiſtor.* lib. VI. cap. XIII. ubi ſic inquit: Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ τριγονίαν τυραννίδας μὴ ἄγειν, ἀλλὰ ἢ παραχρῆμα ἐκτρίβειν τοὺς τυράννους πίτυος δίκην &c. i. e. *Recte Deus tyrannides ad tertiam uſque generationem durare non ſinit, ſed aut confeſtim tyrannos tanquam piceas extirpat*, &c. Vide ad eum locum doctiſſimos interpretes. Eleganter autem illi, qui funditus intereunt, piceæ inſtar extirpari dicuntur, quod arbor illa ſemel exciſa nunquam renaſci & repullulare credatur. Euſtath. ad Il. A. pag. 42 Τινὲς δὲ ἐχεπευκὲς εἶπον τὸ θανάσιμον καὶ ἐκτρίμιον τοῦ βίου τοῦ βληθέντος δίκην πεύκης· ἥτις ἐκτμηθεῖσα οὐκέτι ἀναβλαστάνει. Lege ibi & ſequentia. Parœmiographi: Πεύκης τρόπον. αὕτη πίπτει κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων· παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται.

[5] Ἥξομεν κομιούμενοι παρ' ἀνδρ.] Totum hunc locum Kuhnius Æliano adſcribit: ſed qui duo diverſa fragmenta miſcuit & in unam quaſi maſſam compegit. Verba enim illa priora, ἥξομεν ——— ψευδόρκων δίκας, diſtinguenda ſunt a ſequentibus, quippe quæ ex alio auctore excerpta eſſe, vel ſaltem novam eſſe παρεκβολήν, non ſolum ſenſus, ſed etiam particula ὅτι declarant.

[6] Αὐτήν] Senſus requirit αὐτῶν: quod & Kuhnius monuit.

[7] Ἔργα ὑπομένοντας πρεπ.] Locum hunc corruptum vel mutilum eſſe exiſtimo, quoniam non ſatis cohærere mihi videtur cum iis, quæ præcedunt.

[8] Δίκης ἀνάκρισις] Vide Harpocrationem v. Ἀνάκρισις, & ibi Valeſium: itemque ſupra v. Διαμαρτυρία.

Δίκης δικαιότερος. καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων.

Δίκης ὀφθαλμός. [1] Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολογῆσαι, διότι, κατὰ τὴν παροιμίαν, [2] ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς, ἧς μηδέ ποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

Δίκηλα. [3] μιμήματα. εἰκάσματα. τὸ δει δίφθογγον. κυρίως τὸ ὁμοίωμα καὶ εἴκελον τῷ Διΐ· καταχρηστικῶς δὲ, πᾶν ὁμοίωμα.

Δικηλιστῶν, [4] καὶ μιμηλῶν. εἶδος ἐστὶ κωμῳδίας, ὥς φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων.

Δικολροπεῖ. φυγαδεύει.

Δικιδίοις. ὑποκοριστικῶς, ταῖς δίκαις.

Δικλίς. δίθυρον. [5] ἐν Ἐπιγράμματι·

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις.

Δικοῤῥαφεῖν. [6] δίκας συῤῥάπτειν. ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι.

Δίκορος. ὅτι Ἀναστάσιος ὁ τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς Δίκορος ἐλέγετο.

Δίκορσον. δικόρυφον.

Δικραές. δικέφαλον.

Δίκρανα. Παρεσκεύαστο δὲ καὶ δίκρανα, ὥστε ἀπωθεῖσθαι τὴν τῶν λεγομένων σκαλῶν προσαγωγήν.

Δίκραιρος.

Δικραίρῳ [7] δικέρωτα· δασυκνάμῳ δασυχαίταν.

ἐν Ἐπιγράμματι.

Δίκροτα. δίηρη. [8] Πλοῖα μονήρη, ἔστιν ἃ καὶ δίκροτα κατεσκευάσαντο. τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἤσκηντο, ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι, καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ διάπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσιν.

Δικροῖς. διφυέσι ξύλοις. δικρανίοις. [9] Ἀριστοφάνης·

Δικροῖς ἐώθουν τὴν Θεὸν κεκράγμασι.

τὴν εἰρήνην λέγων. ἔδει δὲ εἰπεῖν ξύλοις, καὶ εἶπε κεκράγμασι. ἐπειδὴ οἱ ῥήτορες δημηγοροῦντες τῇ κραυγῇ ἔπειθον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.

reus exceptione utitur, negans, litem ab actore ſibi intendi poſſe, tunc ea de re prius inſtituitur judicium, quod δίκης ἀνάκρισις dicitur.

Δίκης δικαιότερος. Juſtitia juſtior. Per hyberbolen de hominibus valde juſtis dicitur.

Δίκης ὀφθαλμός. Juſtitiæ oculus. *Adeo ut omnes faterentur, eſſe quendam, ut proverbio dicitur, juſtitiæ oculum, quem quidem ab hominibus ſperni haudquaquam fas ſit.*

Δίκηλα. Simulacra. Effigies. Syllaba prima per diphthongum ει ſcribitur. Proprie ſignificat ſimulacrum & imaginem Jovis: quaſi dicas Διΐ εἴκελον. Abuſive vero quamlibet imaginem.

Δικηλιστῶν, & μιμηλῶν. Diceliſtarum, & mimorum. Genus eſt Comœdiæ, ut ait Soſibius Laco.

Δικολροπεῖ. In exilium pellit.

Δικιδίοις. Diminutive. Liticulis.

Δικλίς. Fores. In Epigrammate: *Fores Galatea coram me ſubito clauſit.*

Δικοῤῥαφεῖν. Lites conſuere. In judiciis frequenter verſari.

Δίκορος. Anaſtaſius Romanorum Imperator Dicorus vocabatur.

Δίκορσον. Quod geminum habet verticem. Bivertex.

Δικραές. Biceps.

Δίκρανα. Furcæ. *Paratas etiam habebant furcas, quibus ſcalæ muris admotæ dejicerentur.*

Δίκραιρος. Biceps. In Epigrammate: *Bicipiti* [*Pani*] *bicornem; & hirſuta crura habenti hirſutam* [*capram donat.*]

Δίκροτα. Biremes. *Naves uniremes, quaſdam etiam biremes confecerunt. Nonnullæ & a puppi & a prora gubernaculis utrinque inſtructæ erant, ut nec, cum in hoſtem vela darent, nec cum ſe reciperent, ſe convertere neceſſe haberent, ſed tam in acceſſu quam receſſu hoſtem eludere poſſent.*

Δικροῖς. Bifurcis. Bicipitibus. Bifidis. Ariſtophanes: *Bifurcis Deam expellebant clamoribus.* Pacem intelligit. Cum autem dicere oporteret [δικροῖς] ξύλοις, i. e. bifurcis lignis, [præter expectationem δικροῖς] κεκράγμασι dixit: idque ideo, quia oratores magno cum clamore in concionibus populo perſuadebant, ne pacem faceret.

---

[1] Ὡς καὶ πάντας ἀνθρώπους ὁμολ.] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis pag. 117.

[2] Ἔστι δίκης ὀφθαλμός] Diphilus apud Theodoretum Θεραπ. pag. 564. Ἔστι δὲ δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. Euſebius orat. de Laud. Conſtant. pag. 661. Καὶ δίκης ὀφθαλμὸν ὑπάρχειν, ἔφορον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Anthol. lib. III. cap. VI. pag. 301.

Ὄμμα δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

Vide etiam Stobæum in Eclog. Phyſ. lib. I. cap. VII.

[3] Δίκηλα] Scribe δείκηλα, per ει diphthongum, ut recte ſupra.

[4] Δικηλιστῶν] Vide omnino Athenæum lib. XIV. pag. 621.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Antholog. lib. VII. pag. 593.

[6] Δικοῤῥαφεῖν] Voce hac uſus eſt Ariſtophanes *Avibus* pag. 607. ad quem locum nota hæc Suidæ referenda eſt.

[7] Δικραίρῳ δικέρ.] Hexameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. XXIV. ut Portus monuit.

[8] Πλοῖα μονήρη. ἔστιν ἃ καὶ δίκρ.] Fragmentum hoc apud Dionem, vel potius Xiphilinum in Epit. Dionis pag. 402. paulo auctius ſic legitur: Καὶ πλοῖα δὲ τοῖς Βυζαντίοις πεντακόσια, τὰ μὲν πλεῖστον μονήρη, ἔστι δ' ἃ καὶ δίκροτα κατεσκεύαστο, ἐμβόλους ἔχοντα· καί τινα αὐτῶν ἑκατέρωθεν καὶ ἐκ τῆς πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας πηδαλίοις ἤσκητο, καὶ κυβερνήτας ναύτας τε διπλοῦς εἶχεν, ὅπως αὐτοὶ μὴ ἀναστρεφόμενοι (melius Suidas μεταστρεφόμενοι) καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους καὶ ἐν τῷ πρόσπλῳ καὶ ἐν τῷ ἀπόπλῳ σφῶν σφάλλωσι. Narrat ibi Dio hiſtoriam de urbe Byzantio a Severo Imperatore per triennium obſeſſa, & tandem capta.

[9] Ἀριστοφάνης] *Pace* 668. (457. Ed. Baſ. P.) ubi ſic legitur:

Τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν Θεὸν κεκράγμασι.

Scholiaſta ad eum locum: Δικροῖς. δικράνοις. ἔδει εἰπεῖν ξύλοις δικράνοις, τουτέστι διφυέσι. ὁ δὲ εἶπε, δικροῖς κεκρ. &c. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

Δικτατωρεία. ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος.

Δικτάτωρ. ὁ διπλασίαν τὴν ἀρχὴν ἔχων. [1] ὃς παρὰ Ῥωμαίοις καὶ δισύπατος καλεῖται. ἀρχὴ δ' ἦν πρόσκαιρος, οὐ διὰ βίου, καὶ ἀνεύθυνος. ἢ ὁ μονάρχης πάντων κρατῶν.

Δικτάτωρ. Ἐπειδὴ [2] Μάλλιος, ἀνὴρ Λατῖνος μὲν γένος, καὶ μέγα παρὰ τοῖς ὁμοφύλοις δυνάμενος, ἀναστήσας πανδημεὶ τὸ Λατίνων γένος, χεῖρά τε μισθοφόρων πολλὴν ἀγείρας, τιμωρεῖν τοῖς κηδεσταῖς ἀτίμως παρεωσμένοις ἠξίου τῆς δυναστείας, ἡ βουλὴ καταδείσασα τὸ πλῆθος τοῦ πολεμίου νέφους, καινὸν ἡγεμονίας εὑρίσκει γένος, προχειρισαμένη τότε πρῶτον Δικτάτωρα, [3] ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κληθείη ἂν εἰσηγητὴς τῶν λυσιτελῶν· ὑπερέχων μὲν τῆς τῶν ὑπάτων ἀρχῆς, τοῖς δὲ βασιλεῦσι προσφερέστατος. ἀνυπεύθυνόν τε γὰρ τῶν ὅλων εἶχε τὸ κράτος, καὶ ἰσοτύραννον ἐν τῷ καθεστηκότι χρόνῳ τὴν ἐξουσίαν. [4] τοιγαροῦν Γάϊος Καῖσαρ πρότερος, καὶ μετὰ τοῦτον Αὔγουστος Ὀκτάβιος, ὧν ὕστερον κατὰ τοὺς οἰκείους χρόνους μνημονεύσομεν, ὑπὸ τῷδε ὀνόματι τῆς μοναρχίας ἀντιλαμβάνεσθαι διέγνωσαν.

Δικταῖον σπήλαιον.

Δικτυεύς. ὁ ἁλιεύς.

Δίκτυον. καὶ παροιμία· Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς. ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων. καί, Δίκτυον φυσᾷς. ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἀνοήτων.

Δικτυωτή. καγκελωτή. καὶ δικτυωτός. ὁ πολύπλοκος.

Δίκτυς, ἱστορικός. ἔγραψεν Ἐφημερίδα. [5] ἔστι δὲ Τὰ μεθ' Ὅμηρον καταλογάδην ἐν βιβλίοις θ'. Ἰταλικά. Τρωϊκοῦ διακόσμου. οὗτος ἔγραψε τὰ περὶ τῆς ἁρπαγῆς, καὶ περὶ Μενελάου, καὶ πάσης Ἰλιακῆς ὑποθέσεως.

Δίκτυς. Ἐπὶ Κλαυδίου τῆς Κρήτης ὑπὸ σεισμοῦ κατενεχθείσης, καὶ πολλῶν τάφων ἀνεωχθέντων, εὑρέθη ἐν ἑνὶ τούτων [6] τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δίκτυος, τὸν Τρωϊκὸν περιέχον πόλεμον, ὅπερ λαβὼν Κλαύδιος ἐξέδωκε γράφεσθαι.

Δικῦμα. τὰ διδυμοτόκα πρόβατα.

Δίλημμα. τὸ διττῶς λαμβανόμενον φρόνημα.

Διλήμματον. διχῶς νοούμενον.

Διλιμνῖται.[7]

Δικτατωρεία. Dictatura. Magiſtratus ſummus: quo qui fungitur, nemini rationes reddere tenetur.

Δικτάτωρ. Dictator. Geminum habens magiſtratum: qui apud Romanos etiam Biſconſul appellatur. Magiſtratus autem ille ad tempus tantum durabat, nec erat perpetuus: & qui eo fungebatur, a rationibus reddendis immunis erat.

Δικτάτωρ. Dictator. Cum Manlius, homo Latinus, & apud ſuos magnæ auctoritatis, omne Latinum nomen concitaſſet, & magnam mercenariorum manum coegiſſet, ut injuriam affinibus ſuis factam, qui per ignominiam regno pulſi erant, ulciſceretur, Senatus hoſtium multitudine territus, novum imperii genus excogitat, creato tunc primum Dictatore, quem Græce dicas εἰσηγητὴν τῶν λυσιτ. i. e. ſuaſorem rerum utilium. Hic & Conſulibus erat ſuperior, & Regibus ſimillimus: quippe qui nemini rationes reddere teneretur, & poteſtatem haberet ad tempus regiæ parem. Quamobrem etiam Cajus Cæſar, & poſt eum Octavius Auguſtus, quorum deinceps ſuis locis mentionem faciemus, ſub hoc nomine imperium ſuſceperunt.

Δικταῖον σπήλαιον. Dictæum antrum.

Δικτυεύς. Piſcator.

Δίκτυον. Rete piſcatorium. Et proverbium: *Reti ventos venaris.* De iis, qui fruſtra & ſtulte aliquid faciunt. Et, *Rete inflas.* Itidem de ſtultis dicitur.

Δικτυωτή. Reticulata. Cancellata. Et δικτυωτὸς, reticulatus, multos nexus habens.

Δίκτυς. Dictys, Hiſtoricus. Scripſit Epheridē. Item, Rerum, poſt id tempus geſtarum, in quo Homerus deſinit, libros novem, oratione proſa. Res Italicas. Ad hæc, opus, quod Τρωϊκὸν Διάκοσμον inſcripſit. Præterea, de raptu Helenæ, & Menelao, & omnibus hiſtoriæ Trojanæ partibus.

Δίκτυς. Dictys. Cum ſub Claudio [Imperatore] Creta terræ motu quaſſata fuiſſet, & multis in locis terra diſceſſiſſet, in ſepulcri cujuſdam hiatu opus hiſtoricum Dictyis de bello Trojano repertum fuit: quod Claudius cum accepiſſet, deſcribendum curavit.

Δικῦμα. Oves gemelliparæ.

Δίλημμα. Dilemma. Sententia anceps.

Διλήμματον. Quod ancipitem habet ſenſum.

Διλιμνῖται. Diliminitæ.

---

[1] Ὃς παρὰ Ῥωμαίοις καὶ δισύπατος καλ.] Hæ ſunt germanæ nugæ, & merum Græculi cujuſdam ſomnium, qui in hiſtoria Romana plane hoſpes erat.

[2] Μάλλιος ἀνὴρ Λατ.] Imo Μαμίλιος, ut ex Livio & Dionyſio Halicarnaſſenſi conſtat.

[3] Ὃς καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν κλ. ἂν εἰσηγ.] Inepte. Quid enim commune habet hæc interpretatio cum voce *Dictator*?

[4] Τοιγαροῦν Γάϊος Καῖσαρ πρ.] Eutropius in *Breviario*: *Nec quicquam ſimilius poteſt dici, quam Dictatura antiqua huic imperii poteſtati, quam nunc Tranquillitas veſtra habet: maxime cum Auguſtus quoque Octavianus, de quo poſtea dicemus, & ante eum Cajus Cæſar ſub Dictaturæ nomine atque honore regnaverint.* Idem plane dicit, quod hic Suidas.

[5] Ἔστι δὲ] In codice Vaticano, teſte Pearſonio, legitur ἔτι δέ: quod fortaſſe verum eſt. Videntur enim Ἐφημερὶς, & Τὰ μεθ' Ὅμηρον, opera diverſa fuiſſe.

[6] Τὸ σύνταγμα τῆς ἱστορίας Δικτ.] Intelligit ipſam illam hiſtoriam belli Trojani, quæ hodie adhuc exſtat, & Dictyis nomen mentitur. Nec de alio opere & ſcriptore accipiendus videtur Euſtathius ad Il. Υ. pag. 1192. ubi τὸν τὰ Δικτυακὰ μελετήσαντα laudat. Cæterum, fabulam de reperta in Creta inſula Dictyis Hiſtoria Trojana Joannes Malala quoque pag. 322. his verbis refert. Τῷ δὲ ιγ' ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ Κλαυδίου Καίσαρος ἔπαθεν ὑπὸ θεομηνίας ἡ Κρήτη νῆσος πᾶσα. ἐν οἷς χρόνοις ηὑρέθη ἐν τῷ μνήματι τοῦ Δίκτυος ἐν κασσιτερίνῳ κιβωτίῳ ἡ Ἔκθεσις τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, μετὰ ἀληθείας παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσα πᾶσα. Ἔκειτο δὲ προσκέφαλα τοῦ λειψάνου τοῦ Δίκτυος· καὶ νομίσαντες τὸ αὐτὸ κιβώτιον θησαυρὸν εἶναι, προσήνεγκαν αὐτὸ τῷ βασιλεῖ Κλαυδίῳ· καὶ ἐκέλευσε μετὰ τὸ ἀνοῖξαι, καὶ γνῶναι, τί ἐστι, μεταγραφῆναι αὐτά, καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ ἀποτεθῆναι αὐτά.

[7] Διλιμνῖται] Eſt nomen gentis, de qua vide Agathiam l. III. p. 93.

Διλοχία. δύο λόχοι. καὶ ὁ ἡγούμενος αὐτῶν διλοχίτης.

Διμήτωρ. ὁ Διόνυσος.

Διμίτριος. ὁ ἔχων δύο μίτρας. Δημήτριος δὲ, διὰ τοῦ η, ὄνομα κύριον.

Διμοιρίτης. τοῦτο ἔνιοι τριώβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο δίμοιρόν ἐστι τῆς δραχμῆς, ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης, διμοιρίτης ἐλέγετο. ἔστι δέ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ, ὡς λοχαγὸς, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. [1] οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταυτό φασι. καὶ διμοιρίτης, καὶ ἡμιλοχίτης· ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας, καὶ τῆς ἡμιλοχίας.

Δινδύμοις. οἱ ἐν Δινδύμοις τῆς Μιλησίας οἰκοῦντες, Ξέρξῃ χαριζόμενοι, τὸν νεὼν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀπόλλωνος τοῖς βαρβάροις προὔδοσαν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βραγχίδαι.

Δῖναι. αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. καὶ δίνης, τῆς συστροφῆς τῶν ὑδάτων.

Δινεύοντες. στρέφοντες.

Δινήεντος. δίνας ἔχοντος. συστροφὰς ὕδατος περιφερεῖς τινας [2] πεποιημένας.

Δινήσας. στρέψας. Ἀρριανός· Δῖναί τε εἰσιν ὅπη ἀτόπως ἐπιστρέφουσαι, ὡς μὴ πρόσθεν ἐμπίπτειν δυνῆναι τὴν ἑπομένην τῇ προπλευούσῃ νηΐ, ἢ τὴν φθάνουσαν τῇ ἄγαν εἰρεσίᾳ ἐκ τῆς δίνης ἐξελαθεῖσαν εἰς εὐθὺ τοῦ πλοῦ καταστῆναι.

Δῖνος. ἡ περιδίνησις ἡ αἰθερία. ἡ συστροφή. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. οἱ δὲ, ὅτι κεραμεοῦν ἐστιν ἀγγεῖον. τουτέστι, βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος. Δῖνόν φησι Ἀριστοφάνης, καὶ τὰς νεφέλας Θεάς.

Δινωτήν. περιφερῆ.

Δινωτοῖς. λιθοστρώτοις.

Διό. σύνδεσμος.

Διόβλητος. ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς. Ὁ δὲ τοῦ τολμήματος ἡγεμὼν διόβλητος γενόμενος, εἶτα κατεπρήσθη.

Διόβλητοι. οὐρανόθεν βαλλόμενοι. Σκηπτοί τε κατωλίσθανον καὶ ἐγένοντο διόβλητοι ἅπαντες.

Διογενής. εὐγενέστατος.

Διογενειανὸς, Ἡρακλείας Πόντου, γραμματικὸς, γεγονὼς αὐτὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως. ἐπιζητέον δὲ, μή ποτε ἐστὶν ὁ ἐκ τῆς Ἀλβάκης Ἡρακλείας τῆς ἐν Καρίᾳ ἰατρός. ἦ γὰρ ἦν οὗτος [4] παντοίοις λόγοις. οὐ γὰρ εὗρον ῥητῶς τὸ ἐξ Ἡρακλείας αὐτὸν εἶναι τῆς ἐν Πόντῳ· ἀλλ' οὕτω παρά τισι δεδόξασται. ἔστι δὲ αὐτοῦ βιβλία ταῦτα. [5] Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον, ἐν βι-

Διλοχία. Duo manipuli. Et διλοχίτης appellatur eorum dux.

Διμήτωρ. Bimater. Eſt epithetum Bacchi.

Διμίτριος. Qui duas mitras habet. Δημήτριος vero, per η, eſt nomen proprium.

Διμοιρίτης. Sic appellabatur miles, qui tres obolos accipiebat. Illi enim dimidiam partem drachmæ conſtituunt. Διμοιρίτης etiam vocabatur dux quidam ordinum militarium, ut λοχαγός; quod præ cæteris militibus duas [ſtipendii] partes acciperent. Alii vero διμοιρίαν & ἡμιλοχίαν idem eſſe dicunt. Et διμοιρίτης vocatur dux Dimœriæ; ut ἡμιλοχίτης, dux Hemilochiæ.

Δινδύμοις. Dindymis. *Qui Dindymis in Mileſia habitabant, Xerxi gratificantes, templum Apollinis, qui iſthic colebatur, Barbaris prodiderunt.* Vide in v. Βραγχίδαι.

Δῖναι. Vortices. Et δίνης. Vorticis.

Δινεύοντες. Verſantes. Contorquentes.

Δινήεντος. Vortices habentis. Aquam in gyrum torquentis.

Δινήσας. Qui contorquet. Arrianus: *Vortices erant rapidiſſimi, ita ut navis, quæ præcedentem ſequebatur, non prius in eos impellenda eſſet, quam altera ſumma remorum vi inde eluctata recto curſu rurſus pergeret.*

Δῖνος. Vortex ætherius. Turbo. Ariſtophanes *Nubibus: Sed vortex ætherius.* Alii dicunt, τὸ δῖνος hic ſignificare vas fictile, ſive poculum profundum. Ariſtophanes verticem [cœleſtem] & nubes Deas vocat.

Δινωτήν. Tornatam. Rotundam.

Δινωτοῖς. Teſſellatis.

Διό. Conjunctio. Quamobrem.

Διόβλητος. Fulmine ictus. *Facinoris vero illius dux & auctor fulmine ictus poſtea conflagravit.*

Διόβλητοι. De cœlo tacti. Fulmine icti. *Et omnes fulminibus, quæ e cœlo cadebant, percuſſi perierunt.*

Διογένης. Nobiliſſimus. Jove genitus.

Διογενειανός. Diogenianus Heracleota, Ponticus, Grammaticus, qui ſub Adriano vixit. Videndum autem an non forte ſit medicus ille, qui ex Albace Heraclea, urbe Cariæ, oriundus erat. Erat enim omni doctrinæ genere eruditus: neque expreſſe a quoquam traditum reperi, eum eſſe ex Heraclea Ponti, ſed ita nonnulli opinantur. Libri ejus hi

---

[1] Οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλ.] Ælianus *Tactic.* cap. v. Τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίας ἐκάλεσαν· καὶ τὸν ἡγούμενον αὐτῆς διμοιρίτην. ὥστε τὸ ἡμιλόχιον καὶ διμοιρίαν καλεῖσθαι· καὶ τὸν ἡμιλοχίτην, διμοιρίτην.

[2] Πεποιημένας] Scribe ποιοῦντος. Scholiaſta Homeri ad Il. Β. pag. 877. Δινήεντος. Δίνας καὶ συστροφὰς ποιοῦντος ἐν τῷ καταφέρεσθαι.

[3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 148. (82. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Παντοίοις λόγοις] Deeſt πεπαιδευμένος, vel ſimile quid: ut Portus etiam monuit.

[5] Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχ.] De hoc opere audiendus eſt Heſychius in Epiſtola ad Eulogium: Διογενιανὸς δέ τις μετὰ τούτους γεγονὼς, ἀνὴρ σπουδαῖος καὶ φιλόκαλος, τά τε προειρημένα βιβλία, καὶ πάσας τὰς σποράδην παρὰ πᾶσι κειμένας λέξεις συναγαγὼν ὁμοῦ πάσας, καθ' ἕκαστον στοιχεῖον συντέθεικε· λέγω δὴ τάς τε Ὁμηρικὰς, καὶ Κωμικὰς, καὶ Τραγικὰς, τάς τε παρὰ τοῖς Ῥήτορσι κειμένας. Lege ibi & ſequentia. Ad hoc opus Diogeniani procul dubio reſpexit Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 15. ubi inquit: Διογενιανὸς δὲ χλοάεντ

βλίοις

βιβλίοις ε´. ἐπιτομὴ δέ ἐστι τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων ε´ καὶ [1] τετρακοσίων. καὶ τοῦ Ζωπυρίωνος ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον. Περὶ ποταμῶν, λιμνῶν, κρηνῶν, ὀρῶν, ἀκρωρειῶν. Περὶ [2] ποταμῶν κατὰ στοιχεῖον, ἐπίτομον [3] ἀναγραφήν. Συναγωγὴν καὶ πίνακα τῶν ἐν πάσῃ τῇ γῇ πόλεων. καὶ τὰ λοιπά.

Διογένης. ὄνομα Φιλοσόφου, τοῦ καὶ Κυνός. Ὅτι χρὴ περὶ τῆς ἀνδρείας Διογένους λέγειν, τῆς πρᾳότητος Ξενοκράτους, τῆς Ἀριστοτέλους πολυμουσίας, τῆς Θεοφράστου βαρύτητος, Ζήνωνος αὐστηροῦ καὶ γενναίου τρόπου, Πλάτωνος σεμνότητος, Πολέμωνος ἐγκρατείας. τούτων γὰρ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ πάντα ἀγαθὸς ὤν, διέφερεν ὅμως τοῦ πλησίον κατὰ πολύ. Φέρεται καὶ Ἐπίγραμμα [4] εἰς αὐτόν·

Διόγενες, ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
Ἐς ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

τὸ δὲ Ἐπίγραμμα διὰ βραχέων.

Διογένης, ἢ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος, τραγικός. γέγονεν ἐπὶ τῆς τῶν λ´ καταλύσεως. δράματα αὐτοῦ, Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος, [5] Σεμέλη.

Διογένης, Ἱκεσίου υἱὸς, τραπεζίτου, Σινωπεύς. ὃς Φυγὼν τὴν πατρίδα διὰ τὸ παρακόψαι νόμισμα, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, καὶ Ἀντισθένει παραβαλὼν τῷ Κυνικῷ, ἠράσθη τοῦ ἐκείνου βίου, καὶ τὴν Κυνικὴν Φιλοσοφίαν ἠσπάσατο, πολλῆς οὔσης αὐτῷ ὑπεριδὼν οὐσίας. γηραιὸς δὲ ὢν ὑπὸ [6] πειρατοῦ Σκιρτάλου ἐλήφθη, καὶ πραθεὶς ἐν Κορίνθῳ Ξενιάδῃ τινὶ, παρὰ τῷ πριαμένῳ διέμεινεν, οὐχ ἑλόμενος λυθῆναι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἢ τῶν οἰκείων Φίλων. ἐπὶ δὲ τῆς [7] ριγ´ Ὀλυμπιάδος κατέστρεψε τὸν βίον, δηχθεὶς ὑπὸ κυνὸς τὸ σκέλος, καὶ θεραπείας ὑπεριδὼν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε καὶ ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι ἀπέθανεν.

Διογένης, Ἀντισθένους ὁμιλητής· ὃς πρῶτος Κλέων [8] ἐπεκλήθη. ἐν πίθῳ δὲ διέτριβεν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ, πῶς ἂν πρωτεύσειεν, ἐπολιτεύετο γὰρ, ὁ Θεὸς ἀνεῖλεν, εἰ παραχαράξειεν. ὁ δὲ τὸ νόμισμα παρεχάραξεν· ἐφ' ᾧ Φυγὼν, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. ἐντυχὼν δὲ

ſunt. Omnis generis vocabula ordine alphabetico libris v. expoſita. Eſt autem epitome vocabulorum, quæ Pamphilus & Zopyrion libris ccccv. expoſuerant. Florilegium Epigrammatum. De fluminibus, lacubus, fontibus, montibus, & promontoriis. Fluminum brevis recenſio ſecundum ordinem alphabeticum. Collectio & tabula omnium totius terræ urbium: & alia.

Διογένης. Diogenes. Nomen Philoſophi, qui & Canis appellatus fuit. *Oportet dicere de Diogenis fortitudine, de Xenocratis manſuetudine, de Ariſtotelis varia eruditione, de Theophraſti gravitate, de Zenonis auſteris ac virilibus moribus, de Platonis majeſtate, de Polemonis continentia. Horum enim nemo eſt, qui quamvis non in omni virtutum genere excelleret, aliis tamen non longe præſtaret.* Circumfertur etiam epigramma hoc in Diogenem: *Diogenes, age, dic, quonam correptus fato ad Orcum deſcendiſti? Sævo morſu canis interii.* Epigramma hoc ſyllabis brevibus conſtat.

Διογένης. Diogenes, vel Oenomaus, Athenienſis, Tragicus: vixit eo tempore, quo xxx Tyranni ſublati fuerunt. Fabulæ ejus ſunt, *Achilles*, *Helena*, *Hercules*, *Thyeſtes*, *Medea*, *Oedipus*, *Chryſippus*, *Semele*.

Διογένης. Diogenes, Hiceſii trapezitæ filius, Sinopenſis; qui, cum monetam adulteraſſet, ex patria profugus Athenas venit, & Antiſthenem Cynicum ſectari cœpit; cujus vivendi rationem cum valde probaret, Cynicam philoſophiam amplexus eſt, magnis opibus, quas habebat, contemptis. Senex vero a Scirtalo pirata captus, & Xeniadæ cuidam Corinthio venditus, apud eum permanſit, nec ab Athenienſibus nec ab amicis ſuis redimi volens. Obiit Olympiade CXIII. cum curationem cruris a cane admorſi neglexiſſet; eodem die, quo Alexander Babylone obiit.

Διογένης. Diogenes, Antiſthenis diſcipulus, primum Cleon cognominatus, in dolio habitavit. Huic ſciſcitanti, quo pacto principatum [inter cives ſuos] conſequi poſſet, (Rempubl. enim gerebat) Deus reſpondit: Si [numiſma] adulteraret. Is igitur mone-

---

καλῶς αὔξειαν καὶ βλαστάνειν. Item auctor Lexici Rhetorici apud Euſtathium ad Odyſſ. Ε. pag. 1533. Διογενιανὸς οἴακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν. ἤγουν κανόνας καὶ κρίκους, δι' ὧν ἱμάντες διείρονται. Vide etiam Harpocrationem v. Ἀειεστώ, & Suidam ead. v. itemque Etymologum v. Ἀπαλαίπωρος, & v. Βρύττειν.

[1] Τετρακοσίων. καὶ τοῦ Ζωπυρ.] Locus hic prava interpunctione laborat, quem Reineſius *Var. Lect.* lib. II. cap. I. pag. 128. ſic diſtinguendum eſſe recte monuit: τετρακοσίων, καὶ τοῦ Ζωπυρίωνος. Ἐπιγραμμάτων Ἀνθολόγιον. Non enim Zopyrion Epigrammata ſcripſerat, ut priores interpretes putarunt; ſed varias λέξεις a litera α uſque ad δ digeſſerat; reliquas κατὰ στοιχεῖον uſque ad ω Pamphilus adjecerat, teſte Suida infra v. Πάμφιλος. Hujus igitur operis a Zopyrione inchoati, & a Pamphilo abſoluti epitomen Diogenianum confeciſſe, Suidas Lectorem hic docere vult: cujus tamen mens propter pravam interpunctionem a pleriſque hactenus intellecta non fuit.

[2] Περὶ ποταμῶν] Cum τὸ ποταμῶν jam ante præceſſerit, aſſentior Andreæ Schotto, qui in Præfat. ad Parœmiographos a ſe editos hic legendum cenſet παροιμιῶν. Exſtat enim adhuc hodie brevis Collectio Proverbiorum, a Diogeniano ſecundum ordinem alphabeticum digeſta: quam ipſam Suidam hic deſignare voluiſſe puto. Antequam Diogenianum linquam, moneo Lectorem, Euſebium *de Præpar. Euang.* lib. IV. cap. III. ex Diogeniano quodam fragmentum contra μαντικήν; & l. VI. c. VIII. ex eodem fragmentum de Fato contra Chryſippum producere: qui Diogenianus an idem ſit cum eo, de quo hic Suidas agit, videant eruditi.

[3] Ἐπίτομον ἀναγραφήν] Scribendum eſt in caſu recto, ἐπίτομος ἀναγραφή; & deinceps, συναγωγὴ καὶ πίναξ. Præceſſerat enim, ἔστι δὲ αὐτοῦ βιβλία ταῦτα.

[4] Ἐπίγραμμα] Epigramma hoc in Diogenem legitur etiam apud Diogenem Laertium lib. VI. Segm. LXXIX. & ſupra v. Ἄγε.

[5] Σεμέλη] Hujus fabulæ meminit Athenæus.

[6] Ὑπὸ πειρατοῦ Σκιρτάλου] Vide Menag. ad Laert. lib. VI. Segm. LXXIV.

[7] Ριγ´ Ὀλυμπ.] Meurſius *Lect. Att.* lib. II. cap. XXII. legendum monet ριδ´ Ὀλυμπιάδος.

[8] Κλέων] Forte Κλύων, inquit Menagius ad Laert. lib. VI. Segm. XX.

Ἀντισθένης

Ἀντισθένει κατὰ δόξης διαλεγομένῳ, ἐφιλοσόφησε. πλέων δὲ ὑπὸ καταποντιστῶν ληφθεὶς, ἐπράθη. κηρυττόμενος δὲ, καὶ ἐρωτώμενος, τί εἰδείη, ἄρχειν ἀνθρώπων, ἔφη. καὶ θεασάμενος Κορίνθιον πλούσιον ἄνθρωπον, καὶ ἄσωτον, τούτῳ με, ἔφη, πώλησον. δεσπότου γὰρ δεῖται. ὁ δὲ ὠνεῖται, καὶ εἰς Κόρινθον ἄγει, καὶ τῶν παίδων ἀποδείκνυσι παιδαγωγόν. ἔλεγε δὲ δαίμονα ἀγαθὸν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσεληλυθέναι.

tam adulteravit, eaque de cauſa ex patria profugus Athenas venit: cumque Antiſthenem contra gloriam diſſerentem forte audiviſſet, ad philoſophiam animum adjunxit. Idem mare navigans a piratis captus & venditus eſt. Cumque præco eum venalem pronuntiaret, interrogatus, quam artem ſciret? Hominibus ſe imperare noſſe reſpondit. Et Corinthium quendam divitem, qui & prodigus erat, conſpicatus, huic, inquit, me vende. Domino enim indiget. Is igitur eum emptum & Corinthum ductum liberorum ſuorum pædagogum conſtituit, dixitque, bonum Genium ædes ſuas ingreſſum eſſe.

Διογένης. [1] Ὅτι Διογένης εἶχεν ἐρῶντα παῖδα, καὶ πικρὸς ὢν πατὴρ, οὐ συνεγίνωσκε νέου ῥᾳθυμίαν, ἀλλὰ ἀνείργων αὐτὸν καὶ ἀναστέλλων τοῦ πόθου, μᾶλλόν οἱ τὸ πάθος παρώξυνε. καὶ ἦν τοῦ κακοῦ δεινὴ ἐπίτασις. ἐξερριπίζετο γὰρ ὁ ἔρως, ἐμποδὼν ἱσταμένου τοῦ Διογένους, καὶ ἐς τὴν παροῦσαν νόσον μᾶλλον ἐξήπτετο ὁ νέος. ἧκεν οὖν εἰς Δελφοὺς, ὡς ἑώρα φιλόνεικον ὂν τὸ κακὸν, καὶ δυσαναχετῶν τε ἅμα καὶ περιαλγῶν, ἐρωτᾷ, εἴ οἱ πέπαυται νοσῶν ποτε ὁ παῖς. ὁ δὲ, ὡς εἶδεν οὐ πάνυ φρενήρη γέροντα, οὐδὲ ἐρωτικαῖς συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει ταῦτα·

Λήξει παῖς σὸς ἔρωτος, ὅταν κούφῃ νεότητι
Κύπριδος ἱμερόεντι καταφλεχθῇ φρένας οἴστρῳ.
Ὀργὴν οὖν πρήϋνον ἀμειδέα, μηδ᾽ ἐπιτείνειν
Κωλύων. πράσσεις γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς.
Ἢν δ᾽ ἐφ᾽ ἡσυχίην ἔλθῃς, λήθην τάχος ἕξεις
Φίλτρων, καὶ νήψας αἰσχρᾶς καταπαύσεται ὁρμῆς.

Ἀκούσας τοίνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν, ἐλπίδος δὲ ὑπεπλήσθη χρηστῆς, ἔχων τῆς τοῦ παιδὸς σωφροσύνης ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως· καὶ ἐν ταυτῷ βελτίων ἐγένετο πατὴρ, ἡμερωθείς τε καὶ πραϋνθεὶς τὸν τρόπον. τοῦτό τοι καὶ ὁ τραγικὸς Αἵμων, ὁ τοῦ Σοφοκλέους, ἀπεδείξατο, τῆς Ἀντιγόνης ἐρῶν, καὶ πικρῷ ζυγομαχῶν πατρὶ τῷ Κρέοντι· καὶ γάρ τοι καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως ἐλαυνόμενος, ξίφει πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πατέρα τὴν νόσον διελύσατο.

Διογένης, ἢ Διογενειανὸς, Κυζικηνὸς, γραμματικός. ἔγραψε πάτρια [2] Κυζίκου. Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις [3] σημείων. Περὶ ποιητικῆς. Περὶ στοιχείων.

Διόγνητος. ὄνομα κύριον.

Διοδεία. ἡ διέλευσις.

Διόδωρος μονάζων, ἐν τοῖς χρόνοις Ἰουλιανοῦ καὶ Οὐάλεντος ἐπισκοπήσας Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. οὗτος ἔγραψεν, ὥς φησι Θεόδωρος Ἀναγνώστης ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ, διάφορα. εἰσὶ δὲ τάδε. Ἑρμηνεῖαι εἰς τὴν παλαιὰν πᾶσαν· Γένεσιν, Ἔξοδον, καὶ ἐφεξῆς. καὶ εἰς Ψαλμούς· καὶ εἰς τὰς δ' Βασιλείας. εἰς τὰ ζητούμενα τῶν Παραλειπομένων. εἰς τὰς Παροιμίας. Τίς διαφορὰ [4] θεωρίας καὶ ἀλληγορίας. εἰς

Διογένης. Diogenes. Hic filium habebat amantem: cumque, ut durus pater, adoleſcenti minime indulgeret, ſed eum identidem coerceret & ab amore revocaret, morbum magis irritavit & auxit. Amor enim quaſi flabello incendebatur, obſiſtente Diogene, & præſentis morbi vis in adoleſcentis animo vehementius exardeſcebat. Diogenes igitur, ut vidit malum eſſe pertinax, Delphos proficiſcitur, & indignationis dolorisque plenus interrogat oraculum, an filius ſuus aliquando deſiturus eſſet hoc morbo laborare. Deus autem, cum parum cordatum ſenem videret, nec amatoriis aliquid dantem neceſſitatibus, hæc reſpondit: *Deſinet filius tuus amare, cum levi juventute veneris amabili conflagraverit animus œſtro. Iram igitur tempera triſtem, neque intende prohibendo. Tuis enim ipſe contraria facies cogitationibus. Si vero mitior eſſe cœperis, celeriter obliviſcetur amorum, & reſipiſcens turpi ceſſabit a libidine.* His auditis Diogenes iram compreſſit, & bona ſpe repletus eſt, idoneos quippe habens ſponſores, filium ſuum ad bonam frugem rediturum eſſe: ſimulque melior evaſit pater, moribus mitior & lenior factus. Idem & tragicus Hæmon apud Sophoclem demonſtravit, Antigones amore flagrans, & cum duro parente Creonte conflictans. Nam & ille ſimili modo vexatus, gladio morbum abrupit, ut amoris ſimul & parentis ſævitiam effugeret.

ὁ τραγικὸς Sic Plutarch. Vit
Demosth. IV. 742.

Διογένης. Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, Grammaticus: ſcripſit Origines Cyzici. De notis librorum. De Poetica. De Elementis.

Διόγνητος. Diognetus. Nomen proprium.

Διοδεία. Tranſitus.

Διόδωρος μονάζων. Diodorus monachus, Juliani & Valentis temporibus vixit, & Tarſi in Cilicia Epiſcopus fuit. Scripſit varia, ut Theodorus Lector in hiſtoria Eccleſiaſtica tradit. Sunt autem hæc: Interpretationes in totum vetus Teſtamentum; Geneſin, Exodum, & reliqua. In Pſalmos. In quatuor libros Regum. In loca difficiliora Paralipomenorum. In Proverbia. Quomodo inter ſe dif-

---

[1] Ὅτι Διογένης εἶχεν ἐρῶντα π.] Totum hoc fragmentum Kuhnius ad Ælianum refert; ſed qui id male cum alio fragmento conjungit, in quo non de Diogene, ſed de Dionyſio quodam mercatore agitur.

[2] Πάτρια Κυζίκου] Hoc opus ſeptem libris conſtitiſſe diſcimus ex Stephano Byzantio v. Βέσβικος.

[3] Σημείων] Intellige notas Criticorum, quales erant *obelus, antiſigma, diple, ceraunium,* & ſimiles. Confer cum hoc loco, quæ diximus ſupra v. Ἀριστόνικος.

[4] Θεωρίας] Θεωρία hic ſignificat ſenſum abſtruſiorem & myſticum: cui opponitur τὸ ῥητὸν, ſive ſenſus literalis. Sozomenus *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VIII. cap. 2. de Diodoro noſtro: Οἱ ἐπιτό-

τὸν Ἐκκλησιαστήν. εἰς τὸ ᾆσμα τῶν ᾀσμάτων. εἰς τοὺς Προφήτας. Χρονικὸν, διορθούμενον τὸ σφάλμα Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου περὶ τῶν χρόνων. εἰς τὰ δ' Εὐαγγέλια. εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. εἰς τὴν ἐπιστολὴν Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. Περὶ τοῦ, εἷς Θεὸς ἐν Τριάδι. Κατὰ Μελχισεδεκιτῶν. Κατὰ Ἰουδαίων. Περὶ νεκρῶν ἀναστάσεως. [1] Περὶ ψυχῆς. Κατὰ διαφόρων περὶ αὐτῆς αἱρέσεων. Πρὸς Γρατιανὸν κεφάλαια. Κατὰ ἀστρονόμων καὶ ἀστρολόγων καὶ εἱμαρμένης. Περὶ σφαίρας, καὶ τῶν ζ' ζωνῶν, καὶ τῆς ἐναντίας τῶν ἀστέρων πορείας· Περὶ τῆς Ἱππάρχου σφαίρας. Περὶ προνοίας. Κατὰ Πλάτωνος περὶ Θεοῦ καὶ Θεῶν. Περὶ φύσεως καὶ ὕλης, ἐν ᾧ, τί τὸ δίκαιόν ἐστι. Περὶ Θεοῦ καὶ ὕλης Ἑλληνικῆς [2] πεπλασμένης. ὅτι αἱ ἀόρατοι φύσεις οὐκ ἐκ τῶν στοιχείων, ἀλλ' ἐκ μηδενὸς μετὰ τῶν στοιχείων ἐδημιουργήθησαν. Πρὸς Εὐφρόνιον Φισόσοφον, κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. Κατὰ Ἀριστοτέλους περὶ σώματος οὐρανίου. Πῶς θερμὸς ὁ ἥλιος. Κατὰ τῶν λεγόντων ζῶον τὸν οὐρανόν. Περὶ τοῦ, πῶς ἀεὶ μὲν ὁ δημιουργὸς, οὐκ ἀεὶ δὲ τὰ δημιουργήματα. Πῶς τὸ θέλειν καὶ τὸ μὴ θέλειν ἐπὶ Θεοῦ ἀϊδίου ὄντος. Κατὰ Πορφυρίου περὶ ζώων καὶ θυσιῶν.

Διόδωρος, [3] ὁ Οὐαλέριος ἐπικληθεὶς, Φιλόσοφος, μαθητὴς Τηλεκλέους, Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς [4] Πολίωνος τοῦ Φιλοσόφου, τοῦ γράψαντος τὴν Ἀττικὴν λέξιν· γεγονὼς ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Ἀδριανοῦ.

Διόδωρος Σικελιώτης, ἱστορικός. ἔγραψε Βιβλιοθήκην. ἔστι δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκή τε καὶ ποικίλη ἐν βιβλίοις μ'. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ ἐπάνω.

Διόδωρος, καὶ αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν, Αὐλητρὶς, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν Δειπνοσοφιστῶν λέγει. ἐν δὲ τῷ ιβ' φησὶν, ὅτι Ἐπίκληρος, καὶ Πανηγυρισταί.

Δίοδοι. αἱ ὁδοί. ἀπὸ τοῦ διοδεύειν. [5] Ἀριστοφάνης·

Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
Προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ τοῦ δείπνου,
Τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
Ἐνθάδε μεῖραξ ἔστ' ὡραία.

Διοκαισάρεια, ἡ νῦν λεγομένη Ἀνάζαρβα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ. πρότερον δὲ Κύινδα ἐλέγετο. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνάζαρβα.

Διοκλῆς, Ἀθηναῖος, ἢ Φλιάσιος, ἀρχαῖος κωμικὸς, σύγχρονος Σαννυρίωνι καὶ Φιλυλλίῳ. δράμα-

ferant theoria & allegoria. In Eccleſiaſten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Euſebio Pamphili in chronologia admiſſa emendantur. In IV Euangelia. In Acta Apoſtolorum. In Epiſtolam Joannis Euangeliſtæ. De eo, quod ſit unus Deus in Trinitate. Contra Melchiſedecitas. Contra Judæos. De reſurrectione mortuorum. De anima. Contra diverſas de ea hæreticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra Aſtronomos, & Aſtrologos, & Fatum. De Sphæra, & VII Zonis, & contrario aſtrorum motu. De Hipparchi ſphæra. De providentia. Contra Platonem de Deo & Diis. De natura & materia: in quo opere tractatur de eo, quod juſtum eſt. De Deo, & falſa Græcorum materia. Naturas inviſibiles non ex elementis, ſed una cum elementis ex nihilo factas eſſe. Ad Euphronium philoſophum per interrogationem & reſponſionem. Contra Ariſtotelem de corpore cœleſti. Quomodo Sol ſit calidus. Contra eos qui cœlum animal eſſe dicunt. De eo, quomodo opifex quidem ſemper, opera vero ejus non ſemper [permaneant.] Quomodo velle & nolle ſit in Deo æterno. Contra Porphyrium de animalibus & ſacrificiis.

Διόδωρος. Diodorus, cognomento Valerius, Philoſophus, Teleclis diſcipulus, Alexandrinus, filius Polionis Philoſophi, qui de vocibus Atticis ſcripſit. Vixit ſub Adriano Cæſare.

Διόδωρος. Diodorus Siculus, Hiſtoricus, ſcripſit *Bibliothecam*, quæ hiſtoriam Romanam & variam libris XL complectitur. Vixit ſub Imperatore Auguſto, & ante illum.

Διόδωρος. Diodorus, Comicus. Hujus comœdiis ab Athenæo lib. x. *Dipnoſophiſtarum* accenſetur *Tibicina*: & lib. XII. *Epiclerus* & *Panegyriſtæ*.

Δίοδοι. Viæ, per quas itur. A διοδεύειν, per aliquem locum ire. Ariſtophanes: *Fœminæ vero in viis accedentes ad eos, qui a cœna redibunt, hæc dicent: Huc veni: hic enim adoleſcentula adeſt formoſa.*

Διοκαισάρεια. Diocæſarea, nunc Anazarba dicta, urbs Ciliciæ, quæ ante Cyinda vocabatur. Vide in v. Ἀνάζαρβα.

Διοκλῆς. Diocles, Athenienſis, aut Phliaſius, Comicus antiquus, æqualis Sannyrionis &

μην ἰδίων συγγραμμάτων πολλὰς καταλιπεῖν βίβλους· περὶ δὲ τὸ ῥητὸν τῶν ἱερῶν λόγων τὰς ἐξηγήσεις ποιήσασθαι, τὰς θεωρίας ἀποφεύγοντα. Id eſt: *Quem accepi multos libros a ſe ſcriptos poſteris reliquiſſe, & ſacram ſcripturam ad literam expoſuiſſe, omiſſo ſenſu myſtico.* Et Socrates lib. VI. cap. III. Διόδωρος δὲ αὐτῶν ὕστερον Ἐπίσκοπος Ταρσοῦ γενόμενος, πολλὰ βιβλία συνέγραψε, ψιλῷ τῷ γράμματι τῶν θείων προσέχων γραφῶν, τὰς θεωρίας αὐτῶν ἐκτρεπόμενος. *Diodorus vero poſtea ad Epiſcopatum Tarſi promotus, multos conſcripſit libros, ſimplicem tantum atque obvium ſcripturarum ſenſum inquirens, myſticam vero earum interpretationem refugiens.* Θεωρία igitur quid ſignificet, hinc patet. Ab ea differt *allegoria*; quod hæc in inferioribus ſubſiſtat, nec in tam ſublimi argumento verſetur, quam *theoria*: quæ ratio eſt, quare Diodorus, ut Suidas hic teſtatur, de differentia *theoria* & *allegoria* ſcripſerit.

[1] Περὶ ψυχῆς. Κατὰ διαφ.] Lego, περὶ ψυχῆς, καὶ διαφόρων &c. Κατὰ enim cum καὶ, & vice verſa, a librariis ſæpe confundi ſolere, non ignorant, qui in ſtudio Critico vel leviter verſati ſunt.

[2] Πεπλασμένης] Priores Editt. habent πεπλανημένης. Sed magis placet πεπλασμένης, quod in 2 MSS. Pariſ. reperi.

[3] Διόδωρος] De variis Diodoris egit Meurſius ad Chalcidium pag. 20. & 21. quem vide. Omiſit autem Diodorum Megaricum, cujus mentio exſtat apud Euſtathium ad Odyſſ. Α. pag. 1397. 34. & Diodorum Ariſtophanium, quem idem laudat ad Odyſſ. Δ. pag. 1480. 24. & Athen. lib. IV. pag. 180.

[4] Υἱὸς Πωλίωνος] Vide infra v. Πωλίων.

[5] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiazuſis* pag. 745. (500. Ed. Baſ. P.)

τα αὐτοῦ, [1] Θάλαττα, Μέλιτται, Ὄνειροι, [2] Βάκχαι, Θυέστης β΄. τοῦτον [3] δέ φασιν εὑρεῖν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀξυβάφοις ἁρμονίαν, ἐν ὀστρακίνοις ἀγγείοις, ἅπερ ἔκρουεν ἐν ξυλυφίῳ. τὸ δὲ Θάλαττα ἑταίρας ὄνομά ἐστιν, [4] ὡς Ἀθήναιός φησιν.

Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς, βασιλεῖς Ῥωμαίων. Ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ διωγμὸς κατὰ Χριστιανῶν ἐκινήθη φρικωδέστατος. προσέταξαν γὰρ κατὰ χώραν καὶ πόλιν τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καταστρέφεσθαι, καὶ τὰς θείας αὐτῶν γραφὰς κατακαίεσθαι. τοὺς δὲ Χριστιανοὺς εὑρισκομένους ἀναγκάζεσθαι θύειν τοῖς δαίμοσιν. ἡττηθέντες δὲ τῷ πλήθει τῶν ἀναιρουμένων Χριστιανῶν, ἐξέθεντο δόγμα, ὥστε τοὺς εὑρισκομένους Χριστιανοὺς ἐξορύττεσθαι τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν· οὐ μόνον διὰ τὸ ὀδυνηρὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἄτιμόν τε καὶ πρόδηλον, καὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων πολιτείας ἀλλότριον· οὓς ἡ θεία δίκη ἐνδίκως μετελθοῦσα, δικαίως ἐξέκοψε. καὶ ὁ μὲν ἐσφάγη ὑπὸ τῆς συγκλήτου· ὁ δὲ ἀπήγξατο. Οὗτος ὁ ἄνους καὶ μισόχριστος [5] μνήμῃ καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχὴν νεωτερισθέντων περὶ τὴν Αἴγυπτον, οὐ μετρίως οὐδὲ ἡμέρως τῷ κρατεῖν ἀπεχρήσατο, ἀλλὰ προγραφαῖς τε καὶ φόνοις τῶν ἐπισήμων μιαίνων ἐπῆλθε τὴν Αἴγυπτον. ὅτε δὴ καὶ τὰ περὶ [6] χυμείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ τοῖς παλαιοῖς αὐτῶν γεγραμμένα βιβλία διερευνησάμενος ἔκαυσε, πρὸς τὸ μηκέτι πλοῦτον Αἰγυπτίοις ἐκ τῆς τοιαύτης περιγίνεσθαι τέχνης, μηδὲ χρημάτων αὐτοὺς θαῤῥοῦντας περιουσίᾳ, τοῦ λοιποῦ Ῥωμαίοις ἀνταίρειν. ἦν δὲ τὸ ἦθος ποικίλος τις καὶ πανοῦργος· τῷ δὲ λίαν συνετῷ καὶ ὀξεῖ τῆς γνώμης ἐπεκάλυπτε πολλάκις τὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἐλαττώματα, πᾶσαν σκληρὰν πρᾶξιν ἑτέροις ἀνατιθείς. ἐπιμελὴς δὴ ὅμως καὶ ταχὺς ἐν ταῖς τῶν πρακτέων ἐπιβολαῖς. καὶ πολλὰ τῶν τῆς βασιλικῆς θεραπείας ἐπὶ τὸ αὐθαδέστερον παρὰ τὰ καθεστηκότα Ῥωμαίοις πάτρια μετεσκεύασεν. † Ὅτι Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς τὴν βασιλείαν ἀφέντες, τὸν ἰδιώτην μετῆλθον βίον. καὶ ὁ μὲν ἐς Σαλωνας, πόλιν Ἰλλυρικήν· ὁ δὲ ἐς τῶν Λευκανῶν ἀφίκετο. καὶ ὁ μὲν Μαξιμιανὸς πόθῳ τῆς ἀρχῆς ἐς μεταμέλειαν ἦλθε. Διοκλητιανὸς δὲ ἐν ἡσυχίᾳ κατεγήρα ἐν ἔτεσι τρισὶν, ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν ἐνδειξάμενος· τῆς δὲ Ἑλληνικῆς θρησκείας οὐδ᾽ ὅλως ἀποστάς.

Διακωχή. ἀνακωχὴ χρόνου. Ἐν μάχαις τισὶν αὐτοὺς νικήσας, καὶ διακωχὴν αἰτήσασιν, ἔδωκε.

Διολισθαίνω. καὶ διολισθεῖν, ἐκφυγεῖν. [7] Ὥστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν. τουτέστι, τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν.

Philyllii. Fabulæ ejus ſunt, *Thalatta. Apes, Somnia, Bacchæ, Thyeſtes ſecundus.* Hunc ajunt inveniſſe harmoniam quandam muſicam, ex ſono acetabulorum & vaſorum fictilium conſtantem, quæ bacillo percutiebat. Thalatta autem meretricis erat nomen, ut ait Athenæus.

Διοκλητιανός. Diocletianus, & Maximianus, Imperatores Romanorum. Sub Diocletiano, & Maximiano ipſius genero, atrociſſima perſecutio contra Chriſtianos exorta eſt. Juſſerunt enim in ſingulis provinciis & urbibus Chriſti Eccleſias everti, & divinas earum ſcripturas comburi;& omnes Chriſtianos, quotquot invenirentur, cogi, ut dæmonibus immolarent. Sed victi multitudine Chriſtianorum, qui occidebantur, decretum promulgarunt, ut omnibus Chriſtianis, quotquot invenirentur, dexter oculus effoderetur; idque non ſolum propter dolorem, ſed etiam manifeſtam ignominiam, & [modum ſupplicii] a moribus Romanorum abhorrentem. Sed hos vindicta divina non ſivit impunitos, ſed merito perdidit. Alter enim a Senatu jugulatus eſt: alter vero ſe ipſe ſuſpendit. † Hic [Diocletianus] amens & Chriſti inimicus, infenſus Ægyptiis ob tumultum, quem concitaverant, victoria acerbe uſus eſt, totamque Ægyptum gravibus proſcriptionibus cædibuſque fœdavit. Sed & libros a veteribus Ægyptiis de Chemia auri & argenti conſcriptos cum perquiſiviſſet, igni tradidit, ne ex hujuſmodi arte opes, & ex opibus fiducia atque animus ad rebellandum poſthac ſuppeterent Ægyptiis. Erat porro Diocletianus verſutus & callidus, ſed qui ſagacitate ac ſubtilitate ingenii naturæ vitia velaret, in alios culpam ſemper conferens, ſi crudelius quoddam facinus admiſiſſet. Idem tamen diligentiſſimus fuit & ſolertiſſimus, & imperialem habitum ac cultum primus ad inſolentiorem formam præter Romanam conſuetudinem mutavit. † Diocletianus & Maximianus, cum imperio ſe abdicaſſent, privatam vitam egerunt: quorum ille Salonas urbem Illyrii ſe contulit; hic vero in Lucanos abiit. Et Maximianum quidem & deſiderium imperii & pœnitentia facti ſubiit. Diocletianus vero tranquille conſenuit, & per triennium eximiæ virtutis ſpecimina dedit: quamvis ethnicæ religionis cultor ſtrenuus ſemper permanſerit.

Διακωχή. Induciæ. *Cum ipſos in aliquot prœliis viciſſet, inducias, quas petierunt, iis dedit.*

Διολισθαίνω. Elabor. Effugio. Et διολισθεῖν. Elabi. Effugere. *Ut creditores effugiam.*

---

[1] Θάλαττα] Hujus fabulæ meminit Athenæus: ut & ſequentis Μέλιτται.

[2] Βάκχαι] Hæc fabula laudatur a Suida infra v. Κακὰ κακῶν.

[3] Τοῦτον δέ φασιν εὑρεῖν καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀξυβ.] Vide de hoc loco Caſaubonum ad Athenæum lib. v. cap. IV.

[4] Ὡς Ἀθήναιός φησιν] Lib. XIII. pag. 567.

[5] Μνήμῃ καὶ ὀργῇ τῶν περὶ τὴν ἀρχ.——πάτρια μετεσκεύασεν] Hæc omnia αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Joannem Antiochenum in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 834. unde Suidas ea deſcripſit.

[6] Χυμείας] Lege potius Χημίας, ut apud Joannem Antiochenum. Vide etiam infra v. Χημεία, ubi locus hic repetitur.

[7] Ὥστε τοὺς χρήστας διολισθεῖν] Ariſtophanes *Ranis* 152. ubi vide Scholiaſtam, cujus interpretationem Suidas more ſuo hic ſecutus eſt.

Διολκή.

Διόμεια.[1] δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς· ἀπὸ Διόμου ἐρωμένου τοῦ Ἡρακλέους. Ἀριστοφάνης·

—— Ἐφρόντιζα,
Ὁπόθ' Ἡράκλεια τὰ 'ν Διομείοις γίνεται.

τὸ δὲ Ἡράκλειον, ἱερὸν Ἡρακλέους. καὶ [2] διομειαλαζόνας λέγει, ἀπὸ Διομείων τοῦ δήμου· ὃς ὠνόμασται οὕτως ἀπό τινος Διόμου.

Διομήδεια. ἡ νῆσος.

Διομήδειον ἔπος. τὸ τοῦ Διομήδους.

Διομήδειος [3] ἀνάγκη. παροιμία· ἀπὸ τοῦ Τυδέως, ἢ ἀπὸ τοῦ Θρᾳκός· ὃς ἠνάγκαζε τοὺς ξένους αἰσχραῖς οὔσαις ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ μίγνυσθαι, (ἃς καὶ ἵππους ἀλληγορεῖ) εἶτα ἀνῄρει. οἱ δὲ, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες, νυκτὸς ἐπανῄεσαν. ἑπόμενος δὲ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτεῖναι. ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιὰν τοῦ ξίφους ὁ Διομήδης, δείσας, τὸν Ὀδυσσέα ἐποίησε προάγειν, παίων αὐτοῦ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τι πραττόντων. διὰ τοῦτο λέγεται, ὅτι ἵππους ἀνθρωποφάγους εἶχεν ὁ Διομήδης. † Διομήδης εἰς τὸν ἀπόπλουν καταχθεὶς εἰς τὰ ἴδια, οὐκ ἐδέχθη· ἀλλὰ διωχθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Καλαβρίαν, καὶ κτίζει πόλιν, ἣν ἐκάλεσεν Ἀργυρίππην, τὴν μετονομασθεῖσαν Βενεβέντον.

Διόμνυται. ὀμνύει.

Δῖον. ἔνδοξον.

Διονύσια. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις. καὶ [4] παροιμία· Ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοσοῦτον, ὅσον ἐκ Διονυσίων. ἔθος ἦν Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη καὶ τὸν ὑπερπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. Καὶ αὖθις·

——— Ὦ [5] Διονύσια·
Αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος.

εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀποδοχῆς ἀξίων. προσδοκῶν εἰρήνης οὔσης τῶν Διονυσίων τὴν πανήγυριν ἔσεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἥδισθαι· ἄξιαι τῶν Διονυσίων. Διονύσια οὖν ἑορτὴ Διονύσου, ἣν ἦγον Ναυπάκτιοι.

Διονύσιος, ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακώς· ἀκουστὴς Παύλου, πρὸς τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ καταστὰς εἰς αὐτὰς Ἀθήνας Ἐπίσκοπος. Οὗτος ὁ Ἀρεοπαγίτης κατὰ τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλήσων. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ὁ σοφιστής, ὃν Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς

Διολκή. Diſtractio.

Διόμεια, Diomea, populus tribus Ægeidis, a Diomo Herculis amaſio ſic dictus. Ariſtophanes: *Cogitabam, quando feſtum Herculis apud Diomenſes celebraretur.* Ἡράκλειον vero eſt feſtum Herculis. [Idem Ariſtophanes] διομειαλαζόνας vocat [homines jactabundos & glorioſos:] a Διόμεια, quod eſt nomen populi Attici, a Diomo quodam ſic appellati.

Διομήδεια. Diomedia, inſula.

Διομήδειον ἔπος. Diomedis verbum.

Διομήδειος ἀνάγκη. Diomedea neceſſitas. Proverbium, [ductum vel a Diomede] filio Tydei, vel a [Diomede] Thrace; qui hoſpites, poſtquam eos cum filiabus ſuis deformibus, quæ allegorice equæ vocabantur, concumbere coegiſſet, occidebat. Alii vero dicunt, cum Ulyſſes & Diomedes noctu furati Palladium [in caſtra] redirent, Ulyſſem pone ſequentem ſtricto gladio interficere voluiſſe Diomedem: qui conſpecta ad Lunam enſis umbra territus, Ulyſſem præcedere coegerit, enſe tergum ejus verberans. Proverbium autem hoc dicitur de illis, qui neceſſitate coacti aliquid faciunt. Hinc orta eſt fabula, Diomedem habuiſſe equos, qui homines devorarent. † Diomedes [ab Ilio] domum reverſus, a ſuis receptus non fuit: ſed ab iis expulſus in Calabriam abiit; ubi Argyrippam condidit, poſtea Beneventum vocatam.

Διόμνυται. Jurat.

Δῖον. [Divinum.] Illuſtrem. Clarum.

Διονύσια. Dionyſia. Feſtum apud Athenienſes. Et proverbium: *Ex eo fere tantum [effluxit temporis,] quantum a Dionyſiis.* Mos enim erat Atticis, annos & dies excedentes a Dionyſiis numerare. Et iterum: *O Dionyſia! Hæc quidem [fœdera] ambroſiam & nectar redolent.* Dicitur de rebus vehementer expetendis. Sperans, ſi pax eſſet, ſpectacula Dionyſiis celebratum iri. Vel, [fœdera] jucundiſſima, & Dionyſiis digna. Dionyſia igitur feſtum erat Bacchi, quod Naupactii celebrabant.

Διονύσιος. Dionyſius Areopagita, Epiſcopus Athenarum, vir celeberrimus, & doctrinæ Græcorum longe peritiſſimus, cum Paulo audito ad religionem Chriſtianam converſus eſſet, ab eo Athenarum Epiſcopus conſtitutus eſt. Hic Areopagita imperante Tiberio in Ægyptum abiit, ut cum ſapientibus illius regionis colloqueretur: eratque cum eo Apollophanes Sophiſta, quem Polemo

---

[1] Διόμεια. δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φ] Ex Enarratore Comici ad *Ranas* pag. 243. (156. Ed. Baſ. *P.*) Confer etiam Harpocrationem v. Ἐν Διομείοις Ἡρ. & Meurſium in *Græc. Fer.* v. Ἡράκλεια.

[2] Διομειαλαζόνας] Vox hæc legitur apud Ariſtophanem *Acharnenſibus* pag. 399. (285. Ed. Baſ. *P.*) ad quem locum Suidas reſpexit. Etymologus: Διομειαλαζόνας τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης. ἀπὸ τῆς Διομείας, πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἠλαζονεύοντο οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες. Hæc Suidam egregie illuſtrant.

[3] Διομήδειος ἀνάγκη] Meminit hujus proverbii Ariſtophanes *Ecclesiaz.* pag. 754.

Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὔστι. Διομήδειά γε.

Scholiaſta ad eum locum: Διομήδεια. Ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς συνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι, καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες. ὡς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν.

[4] Καὶ παροιμία· Ἐξ αὐτοῦ σχ.] Vide Henr. Steph. in Animadverſ. ad Adag. Eraſmi, pag. 29. & Paul. Leopardum *Emendat.* lib. XII. cap. ult.

[5] Ὦ Διονύσια. αὗται μὲν ὄζ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* pag. 380. (269. Ed. Baſ. *P.*)

Ὃν

ἐν Σμύρνῃ διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους [1] ἄμφω ἤστην ἐν ἡλίου πόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγενημένης· οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός· ἀλλὰ παραδόξως τῷ ἡλίῳ τῆς σελήνης συμπεσούσης, καὶ ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστάσης. ἦν γὰρ ἡ ἔμπτωσις αὐτῆς ἐξ ἀνατολῶν ἀρξαμένη, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσα, εἶτα ἀναποδίσασα· καὶ αὖθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ ἔμπτωσις καὶ ἡ ἀνακάθαρσις, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγενημένη· ἃ οὐκ ἔξεστιν ἄλλως γενέσθαι, εἰ μὴ ὁρισμῷ καὶ οἰκονομίᾳ μόνου τοῦ παντοδυνάμου. τούτων τῶν ὑπερφυῶν οὕτω τότε καινουργηθέντων, ἔφη ὁ σοφιστὴς Ἀπολλοφάνης, ὥσπερ προφητευσάμενος· Ὦ καλὲ Διονύσιε· ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων. ὁ αὐτὸς Διονύσιος ἔφη· Ἢ τὸ θεῖον πάσχει· ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει. ἔγραψε δὲ ὁ αὐτὸς τάδε· Πρὸς Τιμόθεον Ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου, περὶ θείων ὀνομάτων [2] βιβλία ιβ'. περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας. περὶ τοῦ, τίς ἡ τῆς εὐχῆς δύναμις. περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου. περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς Θεολογικῆς. περὶ ἀγαθοῦ, φωτὸς, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὂν, οὔτε ἐξ ὄντων. περὶ τοῦ ὄντος. περὶ ζωῆς. περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως. περὶ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως. περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος. περὶ παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν. περὶ αἰῶνος, καὶ χρόνου. περὶ εἰρήνης. περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων, Κυρίου Κυρίων, Θεοῦ Θεῶν. Περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας. Περὶ τῆς οὐρανίου ἱεραρχίας. Περὶ μυστικῆς θεολογίας. Περὶ τῶν οὐρανίων ταγμάτων, καὶ ὅσα τῷ ἀριθμῷ. Οὗτος πλήρης ἡμερῶν γεγονὼς, τῷ τοῦ πνεύματος μαρτυρίῳ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος, ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος. Οὗτος, ἡνίκα ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σωτηρίου πάθους μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἔφη· Ἄγνωστος πάσχει Θεὸς, δι' ὃν τὸ πᾶν ἐζόφωται καὶ σεσάλευται. ὃ καὶ ἐτεκμηριώσατο, σημειωσάμενος τὸν καιρόν.

Διονύσιος [3] Ἁλικαρνασσεὺς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστὴς, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς, διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς. ἔγραψε δὲ ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ'. Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λϛ'. ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν, καὶ κιθαρῳδῶν, καὶ ποιητικῶν παντοίων μέμνηται. Μουσικῆς παιδείας, ἢ διατριβῶν, βιβλία κβ'. Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ, βιβλία ε'.

Laodicenſis, magiſter Ariſtidis, Smyrnæ audivit. Hi igitur tempore paſſionis Dominicæ ambo erant Heliopoli in Ægypto: quo tempore defectus Solis præter naturam accidit. Non enim tunc erat interlunium, ſed luna mira quadam ratione cum ſole coiens, ab hora ſexta uſque ad veſperam contra naturæ leges diametro ejus oppoſita ſtabat. Ab oriente autem in Solem primum incidens, totum ejus orbem pervadebat, & deinde regrediebatur: nec ab eadem parte Sol & obſcurari & lucem recipere incipiebat, ſed locis e diametro oppoſitis; quod profecto fieri non poteſt, niſi jubente & moderante illo, qui ſolus eſt omnipotens. Cum hæc igitur miracula præter ſolitum naturæ ordinem acciderent, Apollophanes Sophiſta velut vaticinans dixit: *O bone Dionyſi! vices ſunt rerum divinarum.* Idem Dionyſius dixit: *Vel Deus patitur: vel patientis vicem dolet.* Scripta ejus hæc ſunt: Ad Timotheum Epiſcopum Epheſi, qui & ipſe Pauli diſcipulus erat, De divinis nominibus libri XII. [quorum argumenta hæc ſunt:] De conjuncta & diſtincta Theologia. De viribus orationis. De beato Hierotheo. De religione & verecundia, qua libri Theologici ſcribendi ſint. De Bono, Lumine, Pulchro, Amore, Ecſtaſi, Zelo; & quod malum neque ens ſit, neque ex entibus. De eo, quod eſt. De Vita. De Sapientia, Mente, Ratione, Veritate, Fide. De potentia, Juſtitia, Salute, redemptione. De Magno & Parvo, Eodem, Alio, Simili, Diſſimili, Quiete, Motu, Paritate. De Omnipotente, & Antiquo dierum. De Ævo & Tempore. De Pace. De Sancto Sanctorum, Rege Regum, Domino Dominorum, Deo Deorum. De Eccleſiaſtica Hierarchia. De cœleſti Hierarchia. De Myſtica Theologia. De ordinibus cœleſtibus, eorumque numero. Hic plenus dierum Spiritus S. martyrio conſummatus eſt ſub Trajano Imperatore: quo tempore & divinus Ignatius [martyrii coronam adeptus eſt.] Hic, cum tempore paſſionis Dominicæ Sol ipſo meridie deficeret, dixit: *Ignotus Deus patitur, propter quem Univerſum hoc obſcuratum & concuſſum eſt:* id quod [vere] tunc conjecit, obſervato [Solaris defectus] tempore.

Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς. Dionyſius Halicarnaſſeus, qui vixit ſub Hadriano Imperatore, Sophiſta, cognominatus *Muſicus*, quod in arte muſica valde exercitatus eſſet. Scripſit commentariorum Rhythmicorum libros XXIV. in quibus tibicinum & citharœdorum & poetarum omnis generis mentionem facit. Doctrinæ Muſicæ, ſive Diatribarum libros XXII. De iis, quæ in Republica Platonis muſice dicta ſunt, libros V.

---

[1] Ἄμφω ἤστην ἐν ἡλίου πόλει τῇ ἐν Αἰγ.——ἐναντίου γεγενημένη] Hæc leguntur apud Michaelem Syncellum in Encomio S. Dionyſii, pag. 214. 215. unde Suidas ea deſcripſit.

[2] Βιβλία ιβ'] Capita pro libris hic accepit Suidas. Opus enim Dionyſii Areopagitæ *de Divinis Nominibus*, quod & hodie exſtat, non quidem XII, ſed XIII capitibus conſtat; quorum argumenta Suidas hic recenſet: omiſſo tamen argumento capitis ultimi, quod eſt περὶ τελείου καὶ ἑνός.

[3] Διονύσιος] De variis Dionyſiis vide Meurſium in peculiari libello, quem de hoc argumento conſcripſit: & Jonſium *de Script. Hiſt. Phil.* lib. III. cap. VIII. ubi LIV hujus nominis ſcriptores recenſet. Ceterū, hic articulus, & qui proxime ſequitur, deeſt in Edit. Mediol.

Διονύσιος[1] Ἀλεξανδρεὺς, Θρᾷξ δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς Τήρου, Τῆρος τοὔνομα κληθεὶς, Ἀριστάρχου μαθητὴς, γραμματικός. ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐξηγήσατο Τυραννίωνι τῷ προτέρῳ. συνέταξε δὲ πλεῖστα γραμματικά τε, καὶ συνταγματικὰ, καὶ ὑπομνήματα.

Διονύσιος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ Γλαύκου υἱὸς, γραμματικός· ὅς τις ἀπὸ Νέρωνος συνῆν, καὶ τοῖς μέχρι Τραϊανοῦ, καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν προὔστη, καὶ τῶν ἐπιστολῶν καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο, καὶ ἀποκριμάτων. ἦν δὲ καὶ διδάσκαλος Παρθενίου τοῦ γραμματικοῦ· μαθητὴς δὲ Χαιρήμονος τοῦ φιλοσόφου· ὃν καὶ διεδέξατο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Διονύσιος[2] ὁ Ἀρεοπαγίτης, Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακὼς, ἀκουστὴς Παύλου, πρὸς τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ θρησκείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κατασταθεὶς εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας Ἐπίσκοπος. πρὸς δὲ τὴν πάτριον τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἄσκησιν πάντων προὔκέκειτο. ἑκάστης γὰρ ὡς εἰπεῖν αἱρέσεως, τῆς ὑπ' αὐτῶν πρεσβευομένης, ἐν πολλῇ καθειστήκει τῇ πείρᾳ. οὗτος ἤκουσε Παύλου δημηγοροῦντος ἐν Ἀθήναις, καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀνάστασιν μετὰ παῤῥησίας τοῖς Ἕλλησιν εὐαγγελιζομένου. καὶ πιστεύσας τῷ Παύλου κηρύγματι, ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἐπισκοπεῖν τάττεται. κατὰ γοῦν τὴν ἀρχὴν Τιβερίου Καίσαρος, ὅτε δὴ καὶ τὴν ἡλικίαν ἤκμαζεν, ἀπῆρεν εἰς Αἴγυπτον, τοῖς ἐκεῖσε σοφοῖς ὁμιλῆσαι γλιχόμενος. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλοφάνης ἐκεῖνος ὁ σοφιστὴς, οὗ Πολέμων ὁ Λαοδικεὺς ἐν Σμύρνῃ διήκουσεν, ὁ διδάσκαλος Ἀριστείδου. κατὰ γοῦν τὸν καιρὸν τοῦ σωτηρίου πάθους τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, ἄμφω ἤστην ἐν Ἡλιουπόλει τῇ ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ δὴ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως οὐ κατὰ φύσιν γεγενημένης, οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρὸς, εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὸν μακάριον Διονύσιον τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην ταῦτα· Ὦ καλὲ Διονύσιε· ἀμοιβαὶ θείων πραγμάτων. Μνημονεύει δὲ τούτων ὁ αὐτὸς Διονύσιος[3] ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον τὸν μέγαν ἐπιστολῇ, τὸν Σμύρνης Ἐπίσκοπον. ἦν γὰρ ὁ Ἀπολλοφάνης τῷ Διονυσίῳ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἕνεκα διαλοιδορούμενος, καί φησι· Σὺ δὲ φὴς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, καὶ πατραλοίαν ἀποκαλεῖν, ὡς τοῖς Ἑλλήνων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας οὐχ ὁσίως χρωμένῳ. καί τοι πρὸς αὐτὸν ἡμᾶς ἦν ἀληθέστερον εἰπεῖν, ὡς Ἕλληνες τοῖς θείοις οὐχ ὁσίως ἐπὶ τὰ θεῖα χρῶνται, διὰ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ τὸ θεῖον ἐκβάλλειν πειρώμενοι σέβας. Καὶ μετὰ μικρόν· Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἀπολλοφάνης οὐχ ὁσίως τοῖς θείοις ἐπὶ τὰ θεῖα χρῆται. τῇ γὰρ τῶν ὄντων γνώσει καλῶς λεγομένῃ πρὸς αὐ-

Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς. Dionyſius Alexandrinus, (Thrax vero a patre Tero) Terus cognominatus, Ariſtarchi diſcipulus, Grammaticus: qui Romæ docuit Pompeji M. tempore, & Tyrannionis prioris magiſter fuit. Plurima ſcripſit Grammatica, & Syntagmatica: itemque Commentarios.

Διονύσιος Ἀλ. Dionyſius Alexandrinus, Glauci F. Grammaticus, qui tempore Neronis & ſequentium Imperatorum uſque ad Trajanum vixit, & Bibliothecis præfuit, & ab epiſtolis, reſponſis, legationibuſque fuit. Idem etiam Parthenii Grammatici magiſter fuit; diſcipulus vero Chæremonis Philoſophi: cui etiam Alexandriæ ſucceſſit.

Διονύσιος. Dionyſius Areopagita, Athenarum Epiſcopus, vir clariſſimus, ad ſummum Græcæ diſciplinæ faſtigium provectus, auditor Pauli, ad Chriſtianiſmi cultum [ab eo adductus, & Athenarum Epiſcopus conſtitutus. In patria vero Græcarum diſciplinarum exercitatione [excellebat, & ideo] omnibus anteponebatur. Unius enim cujuſque (ut ita loquar) ſectæ, quæ ab ipſis [Græcis] honorifice celebratur, magnam habebat peritiam. Hic Paulum Athenis concionantem audivit, & Chriſtum, & mortuorum reſurrectionem liberrime Græcis annuntiantem. Et Pauli præconio fide adhibita ab ipſo etiam Athenarum Epiſcopus eſt conſtitutus. Hic igitur ſub Tiberii Cæſaris imperio, quo tempore etiam ætate florebat, in Ægyptum abiit, cum illius loci ſapientibus colloqui cupiens. Cum ipſo autem erat Apollophanes Rhetor, quem Polemo Laodicenſis Smyrnæ audivit, ille Ariſtidis præceptor. Salutaris igitur paſſionis tempore, quo Dominus Chriſtus patiebatur, ambo fuerunt in urbe Heliopoli, quæ eſt in Ægypto. Cum autem ſolaris defectus non ſecundum naturam factus fuiſſet (neque enim [ſolaris & lunaris] congreſſus erat tempus) Apollophanes Rhetor hæc beato Dionyſio dixiſſe fertur: *O præclare Dionyſi, rerum divinarum ſunt vices!* Horum autem omnium idem Dionyſius mentionem facit in Epiſtola ad Magnum Polycarpum, Smyrnæ Epiſcopum. Nam Apollophanes Dionyſium propter Chriſtianiſmum conviciis inſectabatur. Sic autem [ad Polycarpum ſcribit:] *Tu vero dicis, me ab Apollophane Rhetore conviciis peti, & parricidam vocari, quod Græcorum [argumentis] adverſus ipſos Græcos impie utar. Atqui nos adverſus illum verius dicere poſſemus, Græcos divinis adverſus divina non pie uti, quod per divinam ſapientiam divinum cultum evertere conentur.* Et paulo poſt: *Quinetiam ipſe Apollophanes divinis adverſus divina non religioſe utitur. Nam per ip-*

---

[1] Διονύσιος Ἀλεξανδρ.] Vide Meurſium in *Rhodo* pag. 95. 96.

[2] Διονύσιος ὁ Ἀρεοπ.] Huc uſque verſionem Porti, invitis ſane Muſis elaboratam, totam fere induxi, aliamque in ejus locum ſubſtitui: ſed cum propter magnitudinem laboris & temporis anguſtiam eodem tenore ulterius pergere non poſſim, interpretationem ejus qualemcunque, ſaltem in articulis longioribus, retinere deinceps conſtitui: quod ideo moneo, ne quis forte hallucinationes & peccata Porti mihi tribuenda putet.

[3] Ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον τὸν μέγαν Ἐπιστ.] Hæc Epiſtola inter opera S. Dionyſii hodie adhuc exſtat, eſtque inter reliquas ejus epiſtolas ordine & numero ſeptima.

τοῦ φιλοσοφίᾳ, καὶ πρὸς τοῦ θείου Παύλου σοφίᾳ Θεοῦ κεκλημένῃ, πρὸς τὸν αἴτιον καὶ αὐτῶν τῶν ὄντων, καὶ τῆς γνώσεως αὐτῶν, ἐχρῆν ἀνάγεσθαι τοὺς ἀληθεῖς φιλοσόφους. Καὶ μετὰ βραχέα· Ἔδει συνιδεῖν Ἀπολλοφάνην σοφὸν ὄντα, μὴ ἂν ἄλλως ποτὲ δυνηθῆναι τῆς οὐρανίας ἢ παραλλαγῆναι τάξεως καὶ κινήσεως, εἰ μὴ τὸν τοῦ εἶναι αὐτὴν καὶ συνοχέα καὶ αἴτιον ἔχειν, εἰς τοῦτο κινοῦντα, τὸν ποιοῦντα πάντα, καὶ μετασκευάζοντα, κατὰ τὸν ἱερὸν λόγον. Καὶ αὖθις μετὰ μικρόν· Εἶπε δὲ αὐτῷ, τί λέγεις περὶ τῆς ἐν τῷ σωτηρίῳ σταυρῷ γεγονυίας ἐκλείψεως; ἀμφοτέρω γὰρ τότε κατὰ Ἡλιούπολιν ἅμα παρόντε καὶ συνεστῶτε παραδόξως τῷ ἡλίῳ τὴν σελήνην ἐμπίπτουσαν ἑωρῶμεν. οὐ γὰρ ἦν συνόδου καιρός. αὖθίς τε αὐτὴν ἀπὸ [1] τῆς ἐννάτης ὥρας ἄχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ τοῦ ἡλίου διάμετρον ὑπερφυῶς ἀντικαταστᾶσαν. ἀνάμνησον δέ τι καὶ ἕτερον αὐτόν. οἶδε γὰρ ὅτι καὶ τὴν ἔμπτωσιν αὐτὴν ἐξ ἀνατολῶν ἑωράκαμεν ἀρξαμένην, καὶ μέχρι τοῦ ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσαν, εἶτα ἀναποδίσασαν· καὶ αὖθις οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν [2] ἔμπτωσιν, καὶ τὴν ἀνακάθαρσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κατὰ διάμετρον ἐναντίου γεγενημένην. τοσαῦτα τοῦ τότε καιροῦ τὰ ὑπερφυῆ καὶ μόνῳ Χριστῷ τῷ παναιτίῳ δυνατὰ, τῷ ποιοῦντι μεγάλα καὶ ἐξαίσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. ταῦτα εἴ σοι θεμιτὸν, εἰπὲ, καὶ δυνατὸν, Ἀπολλόφανες, ἐξέλεγχε καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τότε συμπαρόντα σοι, καὶ συνεωρακότα, καὶ συνανακρίναντα πάντα, καὶ συναγάμενον. ἀμέλει καὶ μαντείας τότε, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ὁ Ἀπολλοφάνης ἀπάρχεται, καὶ πρὸς ἐμὲ, ὥσπερ τὰ γινόμενα συμβάλλων, ἔφη ταῦτα· Ὦ καλὲ Διονύσιε· θείων ἀμοιβαὶ πραγμάτων. Τοσαῦτα ὡς κατ' ἐπιστολὴν εἴρηκεν ὁ μέγας Διονύσιος πρὸς τὸν θεοφόρον Πολύκαρπον. Τῆς δέ γε σοφίας αὐτοῦ καὶ τῆς εὐγλωττίας ἔνδειξις ἀκριβὴς ἡ τῶν παρ' αὐτοῦ γραφεισῶν βίβλων ἀνυπέρβλητος φράσις. τῇ γὰρ παρὰ τῶν ἔξωθεν καλουμένῃ παιδείᾳ, τῇ τε θείᾳ, καὶ ἡμετέρᾳ, πολλὴν εἶχε τὴν ἐπιστήμην ἐν ἑκατέρᾳ. εἰ γάρ τις ἀπίδοι πρὸς τὰ κάλλη τῶν αὐτοῦ λόγων, καὶ τὰ βάθη τῶν νοημάτων, οὐκ ἀνθρωπίνης φύσεως ταῦτα νομίσοι γεννήματα, ἀλλά τινος ἀκηράτου καὶ θείας δυνάμεως. καὶ τοίνυν αὐτῷ γέγραπται τάδε· Πρὸς Τιμόθεον Ἐπίσκοπον Ἐφέσου, καὶ αὐτὸν μαθητὴν Παύλου τυγχάνοντα, περὶ θείων ὀνομάτων, βιβλία ιβ'. [3] περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκριμένης θεολογίας. περὶ τοῦ, τίς ἡ τῆς εὐχῆς δύναμις, καὶ περὶ τοῦ μακαρίου Ἱεροθέου. περὶ εὐλαβείας καὶ συγγραφῆς θεολογικῆς. περὶ ἀγαθοῦ, φωτὸς, καλοῦ, ἔρωτος, ἐκστάσεως, ζήλου· καὶ ὅτι τὸ κακὸν οὔτε ὂν, οὔτε ἐξ ὄντων,

ſam rerum cognitionem, quæ ab ipſo philoſophia recte vocatur, & a divino Paulo ſapientia Dei nominatur, ad ipſum auctorem & rerum naturæ & cognitionis ipſarum veros Philoſophos oportebat adſcendere. Et paulo poſt: *Oportebat igitur Apollophanem, cum ſapiens eſſet, illud perſpicere, nunquam quidquam in ordine motuque cœleſti temere mutari potuiſſe, niſi ab ipſo [ordinis & motus] auctore & conſervatore, qui in hoc [ordine motuque res omnes arbitratu ſuo] movet: ille ſcilicet, qui omnia facit & mutat, ut oracula ſacra teſtantur.* Item rurſus paulo poſt: *Dixit autem ipſi: Quid dicis de illo Solis defectu, qui in ipſa ſalutari cruce factus eſt? Nos enim ambo tunc Heliopoli ſimul eramus præſentes, & ſimul ſtabamus, quum præter omnem expectationem vidimus Lunam incidentem in Solem. Haud enim Lunaris & Solaris congreſſus erat tempus. Et rurſus eandem ab hora ſexta uſque ad veſperam præter naturam Solis diametro oppoſitam ſtare vidimus. Aliquid etiam aliud ipſi in memoriam revoca. Scit enim quomodo [Lunæ in Solem] incurſionem ab oriente viderimus incipientem, & uſque ad ſolarem terminum progreſſam, & deinde regreſſam: nec ex eadem parte Solem obſcurari & lucem recipere cœpiſſe, ſed locis e diametro ſibi oppoſitis. Hæc ſunt, quæ tunc temporis acciderunt præter naturam, & quæ ſolus Chriſtus omnium rerum creatarum auctor facere potuit: qui res magnas & admirabiles facit, quarum non eſt numerus: Hæc, ſi tibi fas eſt, Apollophanes, redargue, & apud me [refelle,] qui tunc tecum fui præſens, & tecum vidi & tecum accurate examinavi omnia, & ſimul ſum admiratus. Quinetiam Apollophanes tunc neſcio quo inſtinctu quaſi vaticinans, & conjiciens ea, quæ fiebant, hæc ad me dixit: O præclare Dionyſi! rerum divinarum ſunt vices.* Hæc in epiſtola magnus ille Dionyſius ad Deo plenum Polycarpum ſcripſit. Ipſius vero ſapientiæ & eloquentiæ manifeſtum eſt indicium librorum ab ipſo ſcriptorum incomparabilis dictio. Nam utriuſque doctrinæ, tam profanæ quam ſacræ, valde erat peritus. Si quis enim ſpectet elegantiam ipſius orationum, & ſententiarum profunditatem, ea non humani ingenii, ſed alicujus cœleſtis & divinæ facultatis fœtus judicabit. Scripta vero ejus ſunt: Ad Timotheum Epheſi Epiſcopum, qui & ipſe Pauli erat diſcipulus, de Divinis Nominibus libri XII. De conjuncta & diſtincta Theologia. De viribus precationis. De beato Hierotheo. De verecundia & ſcriptione theologica. De Bono,

---

[1] Ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας] Sic etiam legitur apud ipſum Dionyſium Tom. II. Oper. ejus p. 91. ſed minus recte. Scribendum enim potius eſt ἀπὸ τῆς ἕκτης ὥρας; propter auctoritatem Euangeliſtarum, qui tempore paſſionis Dominicæ ab hora ſexta uſque ad nonam orbi tenebras offuſas fuiſſe referunt.

[2] Ἔμπτωσιν] Sic non ſolum in MSS. Pariſ. ſed etiam apud ipſum Dionyſium in epiſtola ad S. Polycarpum recte legitur. At Editt. Baſil. & Genev. male habent ἔκπτωσιν: quam lectionem Portus ſecutus, locum hunc peſſime ſic verterat: *Et rurſus non ex eodem loco & excurſionem & repurgationem, ſed ex contrario per diametrum eſſe factam.* Hæc ſane nemo intelligat. Quæ ratio eſt, quare iis inductis, aliam loci hujus interpretationem dederim.

[3] Περὶ ἡνωμένης καὶ διακεκρ——καὶ Θεοῦ Θεῶν] Recenſet hic Suidas capita operis *de Divinis Nominibus*; omiſſo tamen ultimo, quod eſt περὶ τελείου καὶ ἑνός: ut diximus etiam paulo ante. Id autem ideo hic iterum moneo, ne quis forte argumenta iſta capitum pro titulis integrorum operum accipiat.

οὔτε ἐν τοῖς οὖσι. περὶ τοῦ ὄντος· ἐν ᾧ καὶ παραδείγματα. περὶ ζωῆς. περὶ σοφίας, νοῦ, λόγου, ἀληθείας, πίστεως. περὶ δυνάμεως, δικαιοσύνης, σωτηρίας, ἀπολυτρώσεως. περὶ μεγάλου καὶ μικροῦ, ταυτοῦ, ἑτέρου, ὁμοίου, ἀνομοίου, στάσεως, κινήσεως, ἰσότητος. περὶ παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν· ἐν ᾧ καὶ περὶ αἰῶνος καὶ χρόνων. περὶ εἰρήνης· καὶ τί βούλεται αὐτὸ τὸ αὐτοεῖναι. περὶ ἁγίου ἁγίων, βασιλέως βασιλέων, καὶ Κυρίου Κυρίων, καὶ Θεοῦ Θεῶν. Ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, περιέχουσα κεφάλαια ιέ. Ἑτέρα βίβλος πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον, περὶ τῆς οὐρανίου Ἱεραρχίας, περιέχουσα καὶ αὐτὴ κεφάλαια ιέ. Ἄλλη πρὸς τὸν αὐτὸν Τιμόθεον βίβλος, περὶ μυστικῆς θεολογίας, περιέχουσα κεφάλαια πέντε. Φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολαὶ πρὸς Γάϊον θεραπευτὴν δ΄. πρὸς Δωρόθεον λειτουργὸν ά. πρὸς Σώπατρον ἱερέα, ά. πρὸς Πολύκαρπον ἱεράρχην Σμύρνης, ά. πρὸς Δημόφιλον θεραπευτὴν, ά. πρὸς Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸν Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν, ά. Ἰστέον δὲ, ὥς τινες τῶν ἔξω σοφῶν, καὶ μάλιστα Πρόκλος, θεωρήμασι πολλάκις τοῦ μακαρίου Διονυσίου κέχρηται, καὶ αὐταῖς δὲ ξηραῖς ταῖς λέξεσι. καὶ ἔστιν ὑπόνοιαν ἐκ τούτου λαβεῖν, ὡς οἱ ἐν Ἀθήναις παλαιότεροι τῶν φιλοσόφων, σφετερισάμενοι τὰς αὐτοῦ πραγματείας, ὧν αὐτὸς μνημονεύει πρὸς Τιμόθεον γράφων, ἀπέκρυψαν, ἵνα πατέρες αὐτοὶ ὀφθῶσι τῶν θείων αὐτοῦ λόγων. ὁ τοίνυν θεοφάντωρ Διονύσιος, ἤδη που μακρὸν ἐλάσας χρόνον, καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονὼς, τῷ τοῦ πνεύματος μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ τελειοῦται ἐπὶ Τραϊανοῦ Καίσαρος· ὅτε καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος τὸν τῆς ἀθανασίας διήθλησεν ἀγῶνα. Οὗ [1] εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκελλος Ἱεροσολύμων, ἐν ᾧ φησιν· Ὅσα δὲ δι᾽ ἀγράφου παραδόσεως, ἢ ἐγγράφως παρειλήφαμεν, ἥκομεν ὑμῖν τοῖς φιλακροάμοσι παραθησόμενοι. [2] τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατήντηκε λόγος, ἀνέκαθεν πρὸς πατρὸς παιδὶ παραδεδομένος, ὡς ὁ μέγας Διονύσιος οὗτος κατὰ τὸν τοῦ σωτηρίου πάθους καιρὸν, ἡνίκα μεσούσης ἡμέρας ὁ ἥλιος ἐκρύπτετο, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ σφόδρα τεθηπὼς, καὶ τὴν ἀνθρωπείαν ὑπερβεβηκὼς γνῶσιν, κατανοήσας τὸ γεγονὸς, Ἄγνωστος, ἔφη, πάσχει Θεὸς, δι᾽ ὃν τόδε τὸ πᾶν ἐζόφωταί τε καὶ σεσάλευται. καὶ παραχρῆμα τὸν χρόνον, καθ᾽ ὃν τουτὶ τὸ παγκόσμιον ἐτετέλεστο τερατούργημα, τεκμηριωσάμενος, ἐτήρει παρ᾽ ἑαυτῷ, τοὐντεῦθεν διαγγελλόμενον καραδοκῶν. μέμνηται μέν τοι καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Πολύκαρπον ἐπιστολῇ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως ἐκείνης τῆς φρικωδεστάτης. Ἀπολλοφάνους γὰρ, ἀνδρὸς φιλοσόφου, τὴν θρησκείαν Ἕλληνος τυγχάνοντος, νεμεσῶντός τε καὶ λοιδορουμένου τῷ τρισολβίῳ τούτῳ, ὡς ἑταίρῳ δῆθεν ὄντι φιλτάτῳ καὶ ὁμογενεῖ, τὰ πατρῷα μὲν μυ-

Lumine, Pulchro, Amore, Ecſtaſi, Zelo; & malum nec eſſe ens, nec ex entibus, nec in entibus. De Ente: in quo etiam de exemplaribus [agitur.] De Vita. De Sapientia, Mente, Oratione, Veritate, Fide. De Potentia, Juſtitia, Salute, Redemptione. De Magno & Parvo, Eodem, Alio, Simili, Diſſimili, Statu, Motu, Paritate. De Omnipotente. De Antiquo dierum; in quo & de ævo & temporibus. De pace, & quid ſibi velit τὸ per ſe eſſe. De Sancto Sanctorum, Rege Regum, Domino Dominorũ, Deo Deorum. Alter liber ad eundem Timotheum, de Eccleſiaſtica Hierarchia, xv. capita continens. Alius liber ad eundem Timotheum, de cœleſti Hierarchia, continens & ipſe xv. capita. Alius liber ad eundem Timotheum, de Myſtica Theologia, continens quinque capita. Circumferuntur etiam ejus epiſtolæ ad Cajum Monachum quatuor. Ad Dorotheum publicum miniſtrum una. Ad Sopatrum ſacerdotem una. Ad Polycarpum Epiſcopum Smyrnæ una Ad Demophilum Monachum una. Ad Joannem Theologum, Apoſtolum, & Euangeliſtam, una. Sciendum autem eſt, quoſdam ex profanis ſapientibus, præcipue vero Proclum, ſæpe theorematis beati Dionyſii, & interdum nudis ejus verbis uſos eſſe. Hinc autem ſuſpicari licet, vetuſtiores Philoſophos, qui Athenis erant, ipſius opera (quorum ipſe meminit ad Timotheum ſcribens) ſibi vendicaſſe, eaque occultaſſe, ut ipſi divinorum ipſius ſermonum auctores eſſe viderentur. Hic igitur Dei præco Dionyſius, jam ætate provectus, & plenus dierum, ſpiritus martyrio propter Chriſtum conſummatur ſub Trajano Cæſare: quo tempore etiam ille Deo plenus Ignatius immortalitatis certamine defunctus eſt. Michael Syncellus Hieroſolymitanus in magnum Dionyſium ſcripſit encomium, in quo [inter alia] dicit: *Quæcunque vero per traditionem nullis ſcriptis mandatam, vel ex aliorum ſcriptis accepimus, ea vobis audiendi cupidis expoſituri venimus. Talis igitur ſermo ad nos pervenit, antiquitus a patre filio per manus traditus: Magnum illum Dionyſium ſalutaris paſſionis tempore, cum Sol ipſo meridie deficeret, miraculo illo vehementer attonitum, & humana cognitione ſuperata, animadvertentem id, quod acciderat, dixiſſe: Ignotus Deus patitur, propter quem hæc rerum univerſitas tenebris obducta & concuſſa eſt. Eundem etiam tempus, quo prodigium hoc toti orbi conſpicuum accidit, protinus notatum memori mente ſervaſſe, ut eventum, qui conſecuturus eſſet, expectaret. Meminit & ipſe in epiſtola ad Polycarpum illius ſupra modum horrendæ ſolaris eclipſis. Nam cum Apollophanes Philoſophus, religione Græcus, indignaretur, & huic beatiſſimo viro convicia diceret, quod nimirum, cum ejus chariſſimus amicus eſſet & popularis, patrios tamen ritus averſaretur, & Chriſtianorum fidem illis*

---

[1] Εἰς τὸν μέγαν Διονύσιον ἔγραψεν ἐγκώμιον Μιχαὴλ Σύγκ.] Hoc Encomium S. Dionyſii, a Mich. Syncello conſcriptum, hodie adhuc exſtat, editumque eſt Tom. II. Oper. S. Dionyſii, p. 207. & ſeqq.

[2] Τοιοῦτος οὖν εἰς ἡμᾶς κατ.——καὶ σεσάλευται] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἀνέκαθεν.

σαπτομένῳ σεβάσματα, τὴν δὲ τῶν Χριστιανῶν προτιμῶντι καὶ ἀσπαζομένῳ πίστιν, καὶ ταύτης ἀγωνιστικώτατα προασπίζοντι, καὶ τοῖς Ἑλλήνων κατὰ τῶν Ἑλλήνων χρωμένῳ, τὴν λοιδορίαν καὶ τὴν νέμεσιν ἀνασκευάζειν πειρώμενος, μᾶλλον δὲ ὑποτιθέμενος τῷ Πολυκάρπῳ, πρὸς ὃν καὶ ὁ συστρατιώτης ἐποιεῖτο τὰ σκώμματα, τάδε φησί· Σὺ δὲ φῂς λοιδορεῖσθαί μοι τὸν σοφιστὴν Ἀπολλοφάνην, καὶ πατραλοίαν ἀποκαλεῖν, καὶ τὰ ἑξῆς.

Διονύσιος,[1] Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεύς, ῥήτωρ, καὶ παντοίως λόγιος· γέγονεν ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος[2] Ἀττικιστοῦ.

Διονύσιος Μιτυληναῖος, ἐποποιός. οὗτος ἐκλήθη Σκυτοβραχίων, καὶ Σκυτεύς. Τὴν Διονύσου καὶ Ἀθηνᾶς στρατιάν. Ἀργοναύτας ἐν βιβλίοις ἕξ. ταῦτα δέ ἐστι πεζά. Μυθικὰ πρὸς Παρμένοντα.

Διονύσιος Βυζάντιος, ἐποποιός. [3] Περιήγησιν τοῦ ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἀνάπλου. Περὶ θρήνων. ἔστι δὲ ποίημα μεστὸν ἐπικηδείων.

Διονύσιος Κορίνθιος, ἐποποιός. Ὑποθήκας. Αἴτια ἐν βιβλίῳ ά. Μετεωρολογούμενα. καὶ καταλογάδην ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον. Οἰκουμένης περιήγησιν δι' ἐπῶν. ταῦτα δὲ εὗρον καὶ ἐν [4] Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακὰ γράψαντι. πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα.

Διονύσιος, Σικελίας τύραννος· ἔγραψε τραγῳδίας, καὶ κωμῳδίας, καὶ ἱστορικά. Ὅτι καὶ ἕτεροι ἐτυράννησαν· ἀλλ' ἡ τελευταία καὶ μεγίστη κάκωσις πάσαις ταῖς πόλεσιν ἡ Διονυσίου τυραννὶς ἐγένετο.

Διονύσιος, υἱὸς τοῦ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς τύραννος καὶ φιλόσοφος. Ἐπιστολάς· καὶ περὶ τῶν ποιημάτων Ἐπιχάρμου.

Διονύσιος[5] Μιλήσιος, ἱστορικός. Τὰ μετὰ Δαρεῖον ἐν βιβλίοις έ. Περιήγησιν οἰκουμένης. Περσικά, Ἰάδι διαλέκτῳ. Τρωϊκῶν βιβλία γ'. Μυθικά. Κύκλον ἱστορικὸν ἐν βιβλίοις ζ'.

Διονύσιος Μουσωνίου, Ῥόδιος, [6] ἢ Σάμιος, ἱστορικός. ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖσε ἱεροῦ τοῦ ἡλίου. Ἱστορίας τοπικὰς, βιβλία ἕξ. Οἰκουμένης περιήγησιν. Ἱστορίας παιδευτικῆς βιβλία ι. † [7] Ὑπολαμβάνω, ὅτι Διονύσιος ὁ Περιηγητὴς [8] Βυζάντιος ἦν, διὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν.

Διονύσιος,[9] ἐξ Ἀλεξανδρείας· οὗ εὗρον ὑπομνη-

anteponeret ac amplecteretur, eamque acerrime defenderet, & Græcorum rationibus contra Græcos uteretur; ea convicia eamque criminationem refutare ſtudens, vel potius Polycarpo defenſionem ſuggerens, apud quem etiam ille, qui olim commilito ipſius fuerat, convitia iſta jactaverat, hæc ſcribit: Tu vero dicis, Apollophanem ſophiſtam mihi maledicere, meque parricidam vocare, &c.

Διονύσιος. Dionyſius, Alexandri F. Halicarnaſſeus, orator, & omni doctrinæ genere excultus: ſub Cæſare Auguſto vixit. Ex hujus poſteris fuit [Dionyſius] Atticiſta, qui ſub Adriano vixit.

Διονύσιος. Dionyſius Mitylenæus, poeta Epicus: qui Scythobrachion & Sutor dictus fuit. [Scripſit] Bacchi & Minervæ expeditionem. Argonautica libris ſex, oratione ſoluta. Mythica ad Parmenontem.

Διονύσιος. Dionyſius Byzantius, poeta Epicus. Deſcriptionem navigationis per Boſporum. De Threnis. Eſt autem poema refertum Epicediis.

Διονύσιος. Dionyſius Corinthius, poeta Epicus. Scripſit præcepta morum. Cauſarum librum unum. Meteorologica. Item oratione ſoluta commentarium in Heſiodum. Orbis terrarum deſcriptionem verſibus. Hæc autem reperi etiam in Dionyſio, qui *Lithiaca* ſcripſit. Uter tamen horum ſit auctor, ignoro.

Διονύσιος. Dionyſius, Siciliæ Tyrannus: ſcripſit tragœdias & comœdias & hiſtorica. † *Quamvis autem & alii fuerint [Siciliæ] tyranni, ultima tamen & maxima vexatio, qua omnes [illius inſulæ] urbes afflictæ fuerunt, Dionyſii tyrannis fuit.*

Διονύσιος. Dionyſius, filius Siciliæ tyranni, & ipſe tyrannus & philoſophus. Scripſit epiſtolas; & de poematibus Epicharmi.

Διονύσιος. Dionyſius Mileſius, hiſtoricus, res poſt Darium geſtas quinque libris deſcripſit. Orbis deſcriptionem. Perſica, Ionica dialecto. Rerum Trojanarum libros tres. Fabulas. Circuli hiſtorici libros ſeptem.

Διονύσιος. Dionyſius, Muſonii F. Rhodius, aut Samius, hiſtoricus: qui etiam ſacerdos fuit templi Solis, quod illic erat. Scripſit locorum hiſtorias libris ſex. Orbis deſcriptionem. Hiſtoricæ inſtitutionis libros decem. † Exiſtimo Dionyſium, qui orbem deſcripſit, Byzantium fuiſſe, propter fluvium Rhebam.

Διονύσιος. Dionyſius Alexandrinus: cujus

---

[1] Διονύσιος, Ἀλεξ.] Hic eſt Dionyſius ille Halicarnaſſenſis, cujus hiſtoria Romana, aliaque nonnulla opera Rhetorica hodie adhuc exſtant: de quo viri docti abunde.

[2] Ἀττικιστοῦ] De hoc Dionyſio Atticiſta vide Suidam paulo ante; itemque Photium in *Bibliotheca*; & Meurſium in notis ad Helladii Beſant. *Chreſtomathiam.*

[3] Περιήγησιν τοῦ ἐν τῷ Βοσπ.] Hoc opus citat Stephanus v. Χρυσόπολις.

[4] Διονυσίῳ, τῷ τὰ Λιθιακὰ γρ.] Euſtathius in Epiſtola ad Joannem Ducam τῶν Λιθιακῶν auctorem facit Dionyſium illum, cujus Περιήγησις hodie exſtat.

[5] Διονύσιος Μιλήσιος] Alius eſt Dionyſius Mileſius, cujus vitam deſcribit Philoſtratus lib. I. *de Vit. Soph.*

[6] Ἢ Σάμιος] Euſtathius in Epiſtola ante laudata huic Dionyſio etiam tribuit Βασσαρικά: de quibus Suidas hic tacet.

[7] Ὑπολαμβάνω, ὅτι Διονύσιος ὁ Περ.] Hæc alieno loco poſita ſunt, & referri debent ad v. Διονύσιος Βυζάντιος.

[8] Βυζάντιος ἦν, διὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν] Cum Rhebas Bithyniæ fluvius fuerit, ut ex antiquis Geographis conſtat; pro Βυζάντιος hic apud Suidam legendum videtur Βιθυνός: ut jam olim etiam monuit Voſſius *de Hiſt. Gr.* lib. II. cap. III. quem conſule.

[9] Διονύσιος, ἐξ Ἀλεξ.] De hoc Dionyſio vide Hieronymum in *Catalogo.*

μα εἰς τὸν Ἐκκλησιαστὴν Σολομῶντα, λίαν εὐφραδές.

Διονυσίων σκωμμάτων. [1] Ποτὲ μὲν βάλλων καὶ σκώπτων τοῖς ἐκ Διονυσίων σκώμμασι. ἑορτὴ δὲ ἦν τὰ Διονύσια. † Ὃς λοξὰ βλέπων καὶ δεδορκὼς, ἄλλο μὲν ἔκευθε φρεσὶν, ἄλλο δὲ ἔφασκεν. οὗ ἀρᾶς, καὶ πικρίας, καὶ δόλου τὸ στόμα ἔγεμεν. ὃν ἐνδίκως ἡ δίκη δικάσασα κατεδίκασεν. ὃς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης ἐτύγχανεν ὤν. ἀλλ' ἐς κόρακας βέβληται, καὶ οἴχεται ἄϊστος, ἄπυστος· γιγλύμου πολυστροφώτερος ἐν τοῖς πρακτέοις ἀποδεικνύμενος. ἐῤῥώσθω, οἰχέσθω, [2] μηδ' ἐν περιδείπνῳ ἐπαινεθησόμενος ὁ τρισβδέλυρος, καὶ κυκῶν, καὶ φύρδην καὶ μίγδην ἅπαντα πιῶν· τὸ Κυκλώπειον τέρας· ὁ εἰδεχθὴς καὶ ἐμβρόντητος, καὶ πλουτίνδην ἡρημένος βιῶναι, Θεοῦ ὄπιν οὐκ ἀλέγων, οὐδὲ κατεπληχὼς ἀδράστειαν ἄφυκτον. ὁ βωμολοχεύων ἀεὶ, καὶ πέρπερα γλισχρευόμενος. ὁ κυνῶν κύντερος, καὶ δαιμόνων ἀργαλεώτερος.

Διονυσόδωρος. ὄνομα κύριον.

Διόνυσος, ὁ Σεμέλης υἱός. [3] παρὰ τὸ διανύειν ἑκάστοις τὸν ἄγριον βίον ζῶσιν. ἢ [4] παρὰ τὸ διανοεῖν ἕκαστα τοῖς τὸν ἄγριον βίον ζῶσι.

Δι' ὀξείας δραμεῖν. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

Διοπετές. ἐξ οὐρανοῦ κατερχόμενον. [5] Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάζοντες, φόβον ἐμποιῆσαι βουλόμενοι τοῖς ὁρῶσιν, ἔφασκον, ὅτι τὸ ἄγαλμα παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη καὶ κατέπτη, κρεῖττον ὑπάρχον πάσης ἀνθρωπίνης χειρὸς καὶ ἀναλώματος. ὅθεν καὶ Διοπετὲς αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας ἐκάλουν, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. τοῦτο δὲ οὕτως ἐκήρυττον, τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ ἀποκτείνοντες, ἢ φυγαδεύοντες, ἵνα μὴ λέγοιεν, ὅτι χειροποίητον τὸ ξόανον. φήμην πλάσαντες ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν πεφενακισμένων ἠφίεσαν, ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἄγαλμα. Πτολεμαῖος γὰρ συναγαγὼν τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα ποιῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν ὀρύξας, καὶ τὸν δόλον κρύψας, ἐκέλευσε τοὺς τεχνίτας ἐν αὐτῷ δειπνῆ-

inveni commentarium valde diſertum in Eccleſiaſten Solomonis.

Διονυσίων σκωμμάτων. Dionyſiacorum dicteriorum. *Modo quidem convitiis & dicteriis Bacchanalium* [*eum*] *inceſſens*. Bacchanalia autem feſtum erat. † *Qui torvum cernens, aliud in ore promptum, aliud vero in pectore clauſum habebat: cujus os imprecationibus & acerbitate & dolo plenum erat: quem ipſa juſtitia juſto judicio condemnavit: qui, ſecundum Poetam, telluris inutile pondus erat. Sed in malam rem abiit & obſcura prorſus morte periit: qui in rebus gerendis cardine verſatilior fuit. Valeat, pereat, impuriſſimus homo, & ne in ſilicernio quidem laudandus: qui omnia miſcuit, confudit, & turbavit: Cyclopicum monſtrum: homo turpi vultu præditus, & ſtupidus: qui vitæ genus divitiis abundans eſt ſectatus, Dei vindictam non curans, neque reformidans inevitabilem Adraſtiam: ſemper ſcurriliter agens, & ſordide avarus, canibus impudentior, dæmonibus ſævior.*

Διονυσόδωρος. Dionyſodorus. Nomen proprium.

Διόνυσος. Bacchus, Semelæ filius. [Sic appellatus,] quod hominibus agreſtem vitam viventibus omnia expediat.

Δι' ὀξείας δραμεῖν. Per haſtæ cuſpidem currere. De iis, qui periclitantur. Ὀξεῖαν enim vocant haſtæ cuſpidem.

Διοπετές. A Jove delapſum. De cœlo deſcendens. Qui apud Græcos ſimulacra conficiebant, terrorem hominibus ea ſpectantibus incutere volentes, dicebant, hocvel illud ſimulacrum a Jove demiſſum, & omni humano artificio ſumptuque præſtantius de cœlo devolaſſe. Quamobrem etiam id & a Jove delapſum, & cœleſte βρέτας, (i. e. ſimulacrũ) vocabant; quod homini ſimile eſſet. Hoc autem ita per præconis vocem promulgabant, ſtatuariis vel occiſis, vel in exilium pulſis, ne ſimulacrum illud manu factum eſſe dicerent. Famam autem fictam ſpargebant per aures illorum, qui [falſis ipſorum rumoribus] decipiebantur: quæ ipſam quoque Epheſiorum urbem decepit. Ejus autem, quod dixi, argumentũ eſt Alexandrinũ ſimulacrum. Ptolemæus enim artificibus ad conficiendam Dianæ ſta-

---

[1] Ποτὲ μὲν βάλλων καὶ σκώπτων τοῖς ἐκ Διον. σκ.] Fragmentum hoc excerptum eſt ex Syneſii *Dione*, ut monuimus etiam ſupra v. Βάλλων, ubi hic ipſe locus auctior legitur.

[2] Μηδ' ἐν περιδείπνῳ] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, μηδὲ περὶ δείπνου.

[3] Παρὰ τὸ διανύειν ἑκάστοις τῶν ἀγρ.] Locus hic ad ſomniorum interpretationem pertinet, ut patet ex Artemidoro, apud quem lib. II. cap. XLII. pag. 134. ubi de Baccho agitur, inter alia ſic legitur: Ἀγαθὸν δὲ καὶ τοῖς ἐν περιστάσει τινὶ οὖσι. παῦλαν γὰρ καὶ ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν σημαίνει, δι' αὐτὸ τὸ ὄνομα· ἔστι γὰρ διόνυσις· παρὰ τὸ διανύειν ἕκαστα. τοῖς δὲ τὸν ἁβρὸν βίον ζῶσι, καὶ μάλιστα παισὶ, ταραχὰς —— σημαίνει. Hinc Suidas ſua deſcripſit: quamvis ſenſum & verba Artemidori turbaverit & corruperit.

[4] Ἢ παρὰ τὸ διανοεῖν ἕκαστα τ.] Hæc nihil aliud ſunt, quam interpretationis præcedentis diverſa lectio.

[5] Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Iſidori Peluſ. lib. IV. epiſt. CCVII. apud quem tamen locus hic plenior ſic legitur. Οἱ παρ' Ἕλλησι τὰ ξόανα κατασκευάσαντες, φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ὁρῶσι βουλόμενοι, ἔφασκον, ὅτι ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Διὸς ἐπέμφθη ἢ κατέπτη, κρεῖττον ἁπάσης ἀνθρωπίνης χειρός. διὸ καὶ Διοπετὲς αὐτὸ καὶ οὐράνιον βρέτας προσηγόρευον. βρέτας δὲ, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. τὸ γὰρ οὐ τοιοῦτον ἦν· ἀλλὰ τοὺς ἀγαλματοποιοὺς ἢ φυγαδεύοντες, ἢ ἀποκτείνοντες, ἵνα μηδεὶς εἰπεῖν ἔχοι, ὅτι χειροποίητόν ἐστι τὸ ξόανον, ταύτην τὴν φήμην πλανᾶσθαι ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἠφίεσαν· ἥτις καὶ τὴν Ἐφεσίων ἐπλάνα πόλιν. διὸ καὶ ὁ γραμματεὺς αὐτῶν τοῦτο αὐτοῖς ἔφη. τινὲς μὲν οὖν φασιν, ὅτι περὶ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγάλματος εἴρηται, τουτέστι τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος. ὅτι δὲ ἀληθές ἐστι τὸ ἢ ἀποκτείνεσθαι τοὺς ἀγαλματοποιοὺς, ἢ φυγαδεύεσθαι, μαρτυρεῖ τὸ χθὲς καὶ πρώην ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πρὸς Αἰγύπτῳ γεγενημένον· Πτολεμαίου γὰρ συναγαγόντος τοὺς τεχνίτας, ὥστε τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀνδριάντα δημιουργῆσαι, μετὰ τὸ ἔργον βόθρον μέγαν κελεύσας ὀρυγῆναι, καὶ στιβάδα μηχανησάμενος, καὶ κρύψας τὸν δόλον, ἐκέλευσεν αὐτοὺς δειπνεῖν. οἱ δὲ δειπνοῦντες, εἰς τὸ χάσμα ἐκεῖνο κατενεχθέντες, ἀπέθανον, δικαίαν, ὥς γέ μοι δοκεῖ, δίκην δεδωκότες, ὅτι πλάττειν ἐπεχείρουν ξόανα πρὸς ἀπάτην τῶν ἐντευξομένων. ὅμως δ' ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκ ποδῶν ποιῆσαι τοὺς τεχνίτας, ἵνα ἀχειροποίητος δόξῃ ὀνομαζόμενος Θεὸς, ὃν καὶ ἀχειρομίαντον κέκληκε, τοῦτο δέδρακε. Locus eſt inſignis & lectu dignus. Vide etiam Photium in *Bibliotheca*, Cod. CCXV.

σαι· οἵ τινες δειπνοῦντες ἐκεῖσε, κατεχώσθησαν καὶ ἀπέθανον, ἄξιον μισθὸν κομισάμενοι.

Διοπείθης. κύριον. καὶ κλίνεται εἰς ους. Αἰλιανὸς περὶ Διοπείθους· Οὗτος [1] νόμον εἰσάγει, τὸν ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐν Πειραιεῖ μείναντα, τοῦτον τεθνάναι. οὗτος οὖν ὠψίσθη ποτὲ ἄκων, καὶ κατέμεινεν ἐν τῷ Πειραιεῖ· καὶ αὐτὸν οἱ ἐχθροὶ εἰς δίκην ὑπάγουσι.

Διοπομπεῖσθαι. ἀποτροπιάζεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι. καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι.

Δίοπος. ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων. ὁ τῆς νεὼς ἐπιμελητής. καὶ δίοποι, οἱ βασιλεῖς. παρὰ τὸ διοπεῖν, ἢ διοπτεύειν.

Διοπτεύσων. διοψόμενος. κατασκοπήσων.

Διοπτῆρα. κατάσκοπον. οἰκονόμον. Διοπτὴρ καὶ μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο τὸ ὕψος τῶν ἐπάλξεων. ἢ διόπτρα.

Διοπτῆρες. οἱ ἐπιτηρηταί. οἱ προφύλακες. Καταχεομένου τοῦ ἐξ ἐπιτεχνήσεως ὄμβρου τῶν Ἀβάρων, καὶ συννεφοῦς ὄντος τοῦ ἀέρος, καὶ ἔστι σκοτώδους, οὐχ οἷοί τε ἐγένοντο οἱ διοπτῆρες διαγνῶναι ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς.

Διόπτης.

Ὦ [2] Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ.

ταῦτά φησιν, ἐπειδὴ πολύτρητα ἦν τὰ ῥάκη, δι' ὧν ἦν πάντα ἐπισκοπῆσαι. ἀντὶ τοῦ παντεπόπτα.

Διόπτρα. μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' οὗ οἱ γεωμέτραι ἀπηκρίβουν τὴν τῶν ἐπάλξεων ἐκ διαστήματος ἀναμέτρησιν. Πισίδης·

Ταῦτα πρὸ πολλοῦ τῇ διόπτρᾳ σὺ βλέπεις.

Διορία. προθεσμία. εἰ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, καιρὸν δηλοῖ, διωρία γραφόμενον.

Διοριστέον. διαχωριστέον.

Διορυγή. ἡ ὄρυξις. διῶρυξ δὲ, διώρυγος. καὶ διορωρυγμένος.

Δῖος. ὄνομα μηνὸς παρὰ Μακεδόσιν. ὁ νέος δὲ καὶ ὁ ἔνδοξος. ἡ κλητικὴ, ὦ δῖε. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα τόπου.

Διὸς [3] ἄνθος. φυτὸν ἀκανθῶδες.

Διὸς ἐγκέφαλος. τὸ κάλλιστον βρῶμα. οὕτω λέγουσιν οἱ Πέρσαι ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. ἢ, βασιλέως ἐγκέφαλος.

Διοσημία. [4] θεομηνία. [5] Παρῆσαν δὲ οἱ δισχίλιοι Σκύθαι, πάσης ὀξύτεροι διοσημίας, ἤτοι ἀστραπῆς, ἢ πρηστῆρος, ἢ κεραυνοῦ, ἢ σκηπτοῦ, ἢ διάττοντος ἀστέρος.

tuam convocatis, opere jam perfecto, magna foſſa effoſſa, doloque occultato, artifices in illo loco cœnare juſſit: qui cœnantes illic ruina oppreſſi perierunt, dignam [ſuis laboribus] mercedem reportantes.

Διοπείθης. Diopithes. Nomen proprium. Declinatur Διοπείθους. Hic, ut Ælianus ſcribit, legem tulerat, ut civi in Pyreæo pernoctare capitale eſſet. Cum igitur ipſe aliquando opprimente veſpera in Pyreæo noctem manſiſſet, inimici eum lege ſua capitis accuſarunt.

Διοπομπεῖσθαι. Averruncari. Luſtrari. Expiari. Et ἀποδιοπομπεῖσθαι. Idem.

Δίοπος. Adminiſtrator. Inſpector. Curator navis. Et δίοποι, Reges: a διοπεῖν, vel διοπτεύειν.

Διοπτεύσων. Inſpecturus. Speculaturus. Exploraturus.

Διοπτῆρα. Speculatorem. Inſpectorem. Diſpenſatorem. Διοπτὴρ etiam, vel διόπτρα, erat mechanicum quoddam inſtrumentum, cujus ope [Geometræ] propugnaculorum altitudinem æſtimabant.

Διοπτῆρες. Speculatores. Excubitores. *Cum autem imber factitius in Abares effunderetur, & aer nubiloſus eſſet & tenebroſus, excubitores hoſtes adventantes dignoſcere non potuerunt.*

Διόπτης. Inſpector. *O Jupiter, qui omnia inſpicis & deſpicis.* Hæc ideo dicit, quia veſtes [Telephi] erant laceræ, & foraminibus plenæ, per quæ omnia cernere licebat. Διόπτα igitur hic idem ſignificat, quod παντεπόπτα.

Διόπτρα. Dioptra. Inſtrumentnm mechanicum, cujus ope Geometræ ex intervallo propugnaculorum dimenſionem æſtimabant. Piſides: *Hæc multo ante dioptra tua cernis:*

Διορία. Dies præſcriptus. Dies præſtitutus. Si vero per ω ſcribatur, διωρία, ſignificat ſpatium duarum horarum.

Διοριστέον. Diſtinguendum. Separandum.

Διορυγή. Foſſio. Διώρυξ vero, foſſa, canalis. Et διορωρυγμένος, perfoſſus.

Δῖος. Dius. Nomen menſis apud Macedones. Item, illuſtris. Vocativus eſt ὦ δῖε. Significat etiam nomen loci.

Διὸς ἄνθος. Jovis flos. Planta ſpinoſa.

Διὸς ἐγκέφαλος. Jovis cerebrum. Id eſt, cibus lautiſſimus. Proverbio hoc Perſæ utuntur de iis, qui delicate vivunt. Vel, Regis cerebrum.

Διοσημία. Oſtentũ. Tempeſtas ſolito gravior. *Aderant autem illi bis mille Scythæ, omni velociores tempeſtate, vel fulgure, vel fulmine, vel*

---

[1] Οὗτος νόμον εἰσάγει, τὸν ἀπ.] Vide ſupra v. Γοργῶν, & infra v. Ὠψίσθη.

[2] Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα παντ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 392.

[3] Διὸς ἄνθος] Vide Bodæum a Stapel ad Theophr. *Hiſt. Plant.* lib. vi. pag. 667.

[4] Διοσημία] Unus MS. Pariſ. habet διοσημεία, per ει.

[5] Θεομηνία] Unus MS. Pariſ. θεοσημία.

Ἡ διοσημία ἐστὶν ὁ παρὰ καιρὸν χειμών. [1] Ἀριστοφάνης·

Διοσημί' ἐστί· καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
Τοὺς Θρᾶκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην.

οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν. ἐπὶ τῶν ἀναβαλλομένων. παρεφυλάττοντο δὲ Ἀθηναῖοι τὰς διοσημίας, καὶ διέλυον τὰς ἐκκλησίας, διοσημίας γενομένης, ἢ ἄλλο τι μέλλοντες ἀνύειν. καὶ Εὐνάπιός φησι περὶ Καρίνου τοῦ βασιλέως· Καὶ [2] πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημίας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

Διοσκουρίδης [3] Ἀναζαρβεύς, ἰατρός· ὁ [4] ἐπικληθεὶς Φακᾶς, διὰ τοὺς ἐπὶ τῆς ὄψεως φακούς. [5] συνῆν δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Ἀντωνίου. γέγραπται αὐτῷ βιβλία κδ'· τὰ πάντα ἰατρικὰ περιβόητα.

Διὸς [6] Κόρινθος. ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων παροιμία. ἐρρέθη δὲ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μεγαρεῖς ὑπακούοντες Κορινθίοις, ἐβαροῦντο τοῖς ἐπιτάγμασι, καὶ φανεροὶ δυσανασχετοῦντες ἦσαν ἐπὶ τούτῳ. Κορινθίων δὲ πρέσβεις ἦλθον εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ τοῦ δήμου [7] προσέχοντος αὐτοῖς, ἀγανακτοῦντες ἐβόων· Οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ὁ Διὸς Κόρινθος. Φασὶν οὖν τοὺς Μεγαρεῖς ἐκβάλλοντας αὐτοὺς παίειν, καὶ λέγειν, Παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον.

Διοσκόριος, [8] Μυραῖος, γραμματικός, ὕπαρχος πόλεως καὶ πραιτωρίων· ὁ διδάξας τὰς θυγατέρας Λέοντος τοῦ βασιλέως ἐν Βυζαντίῳ.

Διόσκουροι. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Αἰλιανός· Καὶ μέν τοι καὶ Διοσκούρων ἦν ἀγάλματα δύο· νεανίαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος, καὶ χλαμύδας ἔχοντες ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐφημμένην ἑκατέραν· καὶ ξίφη ἔφερον τῶν χλαμύδων ἠρτημένα, καὶ λόγχας εἶχον παρεστώσας, ἐν αἷς ἠρείδοντο, ὁ μὲν κατὰ δεξιάν· ὁ δὲ κατὰ λαιάν.

Διὸς [9] κώδιον. οὗ τὸ ἱερεῖον Διῒ τέθυται. θύουσί τε τῷ Μειλιχίῳ καὶ τῷ Κτησίῳ Διΐ. τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσουσι, Δία προσαγορεύοντες. χρῶνται δ' αὐτοῖς οἵ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ δᾳδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμοὺς ὑποστρωννύοντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν.

emicante ſtella. Vel διοσημία eſt tempeſtas, quæ inſolito tempore contingit. Ariſtophanes: *Tempeſtas mala ingruit: & jam gutta me percuſſit. Thraces abire jubeo, & adeſſe trigeſimo die menſis.* Prytanes enim concionem dimittunt. Dicitur hoc autem de illis, qui rem in aliud tempus rejiciunt. Athenienſes enim obſervabant oſtenta, & conciones dimittebant, ſi quod oſtentum ipſis apparuiſſet: vel ſi quid aliud agere decreviſſent. Et Eunapius de Carino Imperatore inquit: *Et omnia, quæ faciebat, quavis tempeſtate graviora erant, & in medio ſubjectorum ſuorum furebat.*

Διοσκουρίδης. Dioſcorides Anazarbenſis, medicus; qui cognomento vocatus eſt Phacas, ob lentes, quas in facie habebat. Vixit apud Cleopatram ſub Antonio: ſcripſitque libros XXIV, omnes de re medica, eoſque celeberrimos.

Διὸς Κόρινθος. Corinthus Jovis. Dicitur de iis, qui eadem ſemper inculcant. Proverbium hoc inde ortum eſt, quod Megarenſes, cum Corinthiis parerent, imperium illorum iniquo animo ferentes, indignationem ſuam manifeſte oſtenderent. Cum igitur hac de re legati Corinthiorum Megara miſſi, populum dicto audientem non haberent, indignabundi exclamarunt: *Non feret hæc Jovis Corinthus.* Ajunt igitur Megarenſes legatos [ex urbe] expuliſſe, verberaque iis ingerentes dixiſſe: *Feri, feri Jovis Corinthum.*

Διοσκόριος. Dioſcorius, Myræus, Grammaticus, Præfectus urbi & Prætorio: qui Leonis Imperatoris filias Byzantii docuit.

Διόσκουροι. Dioſcuri. Id eſt, Caſtor & Pollux. Ælianus: *Erant autem Dioſcurorum duo ſimulacra: adoleſcentes proceri, nudi genas, ambo ſimili figura, & chlamyde induti ex humeris dependente. Enſes etiam geſtabant ex chlamydibus ſuſpenſos: haſtæque juxta eos ſtabant, quibus innitebantur; alter ad dextram, & alter ad ſiniſtram.*

Διὸς κώδιον. Pellis Jovis. Sive pellis victimæ, quæ Jovi immolabatur. Immolabant autem victimas Jovi Milichio & Cteſio: quarum pelles ſervabant, Jovis nomine eas appellantes. His utebantur illi, qui Sciroptoriorum pompam inſtruebant: itemque Daduchus Eleuſine, & alii quidam luſtrationis gratia, ſubſternentes eas pedibus eorum, qui piaculo polluti erant.

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 379. (268. Ed. Baſ. P.)

[2] Καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσ.] Locus hic multo auctior legitur infra v. Καρῖνος.

[3] Διοσκουρίδης Ἀναζ.] De variis hujus nominis ſcriptoribus vide Jonſium *de Scriptor. Hiſt. Phil.* lib. II. cap. VI. Omiſit autem Dioſcoridem quendam, quem ἐν σταθμοῖς καὶ μέτροις citat Tzetzes Chil. XIII. cap. CDLXXIX.

[4] Ὁ ἐπικληθεὶς Φακᾶς] Confundit hic Suidas duos Dioſcorides. Anazarbenſis enim Dioſcorides, cujus hodie adhuc *de Materia Medica* & *Alexipharmacis* ſcripta exſtant, diverſus erat ab eo, qui Φακᾶς cognominabatur, ut monuit etiam Jonſius loco laudato, quem conſule.

[5] Συνῆν δὲ Κλεοπάτρᾳ ἐπὶ Ἀντ.] De ætate Dioſcoridis Anazarbenſis videndus eſt Marſilius Cagnatus *Var. Obſerv.* lib. II. cap. XXVIII. qui recte quidem contra Suidam oſtendit, eum poſt Cleopatræ & Antonii tempora vixiſſe; ſed in eo non habet aſſentientes eruditos, quod eundem Plinio juniorem faciat: cum vel paulo eo antiquior fuerit, ut exiſtimat Salmaſius in *Exercitat. Plin.* vel ſaltem eodem, quo ille, tempore vixerit, ut contendit Jonſius loco ante laudato.

[6] Διὸς Κόρινθος] Proverbium hoc fuſius enarrat Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 232. quem omnino confer.

[7] Προσέχοντος] Addita negatione, οὐ προσέχοντος legendum eſſe, ſenſus manifeſto flagitat.

[8] Διοσκόριος, Μυραῖος, κτ.] Hæc repetuntur infra v. Θυάτειρα: ſed loco alieno.

[9] Διὸς κώδιον] Confer Heſychium h. v.

Δίοσμος.[1] ἡ διαπορθμευτικὴ δύναμις τῶν ὀσφραντῶν παρὰ Θεοφράστῳ. οὐκ[2] ἔστι δὲ ἡ ῥὶς τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ' ἡ μαστοειδὴς τοῦ ἐγκεφάλου ἀπόθεσις.

Διὸς φήμη. ἡ μαντεία. ὁ γὰρ Ἀπόλλων ὑποφήτης τοῦ πατρὸς, καὶ παρ' ἐκείνου λαμβάνει τὰς μαντείας, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐκφέρει. καὶ [3]Ὅμηρος·

Διὸς ἄγγελος ὄσσα δεδήει.

Διὸς[4] ψῆφος. οὕτως [5]καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν ἐκρίθησαν. Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις·

Ἔνθα Διὸς μεγάλου θῶκος πεσσοί τε καλοῦνται.

ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ ἐκρίθησαν, Διὸς ψῆφος καλεῖται. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων.

Διότι. ἔσθ' ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι λαμβάνεται. οὕτω γὰρ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἱεροκλῆς. † Κατὰ[6] τρεῖς δὲ τρόπους τὸ σαφέστερον ἡμῖν θεωρεῖται. καθ' ἕνα μὲν τὸ ὅτι τοῦ διότι. σαφέστερον μὲν γὰρ, καὶ πρῶτον εἰς γνῶσιν. καὶ γὰρ ὅτι ἔχομεν ψυχὴν, καὶ ὅτι ἀθάνατος, προχειρότερον εἰς νόησιν τοῖς πολλοῖς μᾶλλον, ἢ τὸ παραχωρῆσαι,[7] καὶ ἐπιβάλλειν τῷ λόγῳ, τῷ ταῦτα κατασκευάζοντι. δεύτερον, τὸ [8]καθόλου καὶ συγκεχυμένον τοῦ μερικοῦ καὶ διηρημένου. οἷον τὸ εἰδέναι ἁπλῶς, ὅτι σῶμα, ἢ ὅτι τοιόνδε σῶμα, τουτέστιν οὐράνιον, ἢ γήϊνον, ἢ τοιῶσδε ἢ τοιῶσδε κεκραμένον. τρίτον, τὸ ὡς πρὸς ἡμᾶς μὲν πρῶτον, ὕστερον δὲ τῇ φύσει. τῶν γὰρ ἁπλουστέρων, ἅπερ ἐστὶ τῇ φύσει πρῶτα ἡμῖν, τὰ συνθετώτερα γνωριμώτερα.

Διότιμος. ὄνομα κύριον.

Διοτρεφής. ὑπὸ Διὸς τεθραμμένος.

Διοφάνης.[9] οὗτος Μεγαλοπολίτης ἦν. ὃς μεγάλην ἕξιν εἶχεν ἐν τοῖς πολεμικοῖς, διὰ τὸ πολυχρονίου γεγονότος τοῦ πρὸς Νάβιν πολέμου τοῖς Μεγαλοπολίταις ἀστυγείτονος, πάντα συνεχῶς τὸν χρόνον ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα τεταγμένος, τριβὴν ἐσχηκέναι τὴν κατὰ πόλεμον ἔργων ἀληθινήν. χωρίς τε τούτων, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν χρείαν, ἦν ὁ ἀνὴρ δυνατὸς καὶ καταπληκτικός. τὸ δὲ κυριώτερον, πρὸς πόλεμον ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἀγαθὸς, καὶ τοῖς ὅπλοις ἐχρῆτο διαφερόντως.

Διόφαντος. ὄνομα κύριον.

Δι' ὄχλου. ἐπιβαρές. [10]Ἀριστοφάνης·

Κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
Ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν.

Διώβολον, καὶ τριώβολον, καὶ ἡμιωβόλιον ὁμοίως.

Δίοσμος. Facultas tranſmittendi odores ad nares, apud Theophraſtum. Non eſt autem ipſe naſus inſtrumentum odoratus, ſed pars cerebri mammæ inſtar extuberans.

Διὸς φήμη. Oraculum Jovis. Apollo enim eſt patris miniſter in oraculis edendis, & ab illo oracula accepta hominibus reddit. Et Homerus:

Jovis nuncia fama percrebeſcebat.

Super. p. 262. v. Ἀπόλλων.

Διὸς ψῆφος. Jovis ſuffragium. Sic locus vocatur, in quo de Minerva & Neptuno judicium factum eſt. Cratinus Archilochis: *Illic Jovis magni ſedes calculique vocantur.* Locus enim, in quo [de Minervæ Neptunique controverſia] judicium factum eſt, *Jovis ſuffragium* vocatur. Hoc autem proverbium de rebus ſacris & non tangendis uſurpatur.

Διότι. Interdum ſumitur pro ὅτι, tum apud multos alios, tum etiam Hieroclem. † Tribus modis id, quod notius nobis eſt, conſideratur. Primum enim, rem eſſe, notius nobis eſt, & prius a nobis cognoſcitur, quam cur ſit. Etenim, habere nos animam, eamque eſſe immortalem, facilius vulgo intelligitur, quam rationes, quibus iſtud confirmatur & demonſtratur. Deinde res univerſalis & confuſa notior eſt particulari & diſtincta: ut, ſcire ſimpliciter eſſe corpus, quam eſſe tale corpus: id eſt, cœleſte, vel terreſtre, vel hoc aliove modo temperatum. Tertio loco, id, quod reſpectu quidem noſtri prius eſt, at natura poſterius. Nam ſimplicibus, quæ prima ſunt natura, compoſita nobis ſunt notiora.

Διότιμος. Diotimus, Nomen proprium.

Διοτρεφής. A Jove nutritus.

Διοφάνης. Diophanes. Hic Megalopolitanus fuit, & magno uſu rei militaris inſtructus. Bello enim adverſus Nabidem tyrannum diuturno, & Megalopolitanis finitimo, ſub Philopœmenis diſciplina aſſidue militans, veram bellicarum rerum peritiam collegerat. Præterea, ipſa ſpecie & corporis robore conſpicuus ac formidabilis erat: quodque eſt præcipuum, ſtrenuus bellator, & tractandorum inprimis armorum peritus.

Διόφαντος. Diophantus. Nomen proprium.

Δι' ὄχλου. Moleſtum. Grave. Ariſtophanes:

Quamvis enim moleſtũ hoc ſit ſpectatoribus,
Tamen habet aliquid jucundum & comicum.

Διώβολον, & τριώβολον, & ἡμιωβόλιον, [per ω ſcribuntur.]

---

[1] Δίοσμος. ἡ διαπορθμευτικὴ δύναμις τῶν ὀσφρ.] Vide Philoponum in lib. II. Ariſtot. *de Anima* M. III. b. & Suidam infra v. Κογχύλη.

[2] Οὐκ ἔστι δὲ ἡ ῥὶς τὸ αἰσθητήριον, ἀλλ' ἡ μασ.] Hæc apud Philoponum in lib. II. Ariſtot. *de Anima*, M. 4. a. paulo plenius ſic leguntur: Ἔστι δὲ τὸ ὀσφραντικὸν αἰσθητήριον ἡ κατὰ τὰ ἔμπροσθια τοῦ ἐγκεφάλου μαστοειδὴς αὐτοῦ ἀπόφασις. Sed pro ἀπόφασις legendum eſt ἀπόφυσις: uti etiam hic apud Suidam pro ἀπόθεσις reſcribi debet.

[3] Ὅμηρος] Il. B. v. 93.

[4] Διὸς ψῆφος. οὕτως καλ.] Huc ſpectant ea, quæ habet Heſychius v. Διὸς θᾶκοι, cujus verba hic adſcribam, ut emendem: Διὸς θᾶκοι καὶ πεσσοί. τινὲς γράφουσι ψῆφοι. φασὶ δὲ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων διαψήφισιν. (lege διαψηφίσει) ὅτι ἠμφισβήτει Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶν, τὴν Ἀθηνᾶν Διὸς δεηθῆναι ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν, καὶ ὑποσχέσθαι ἀντὶ τούτου τὸ τοῦ Πολιέως ἱερὸν (lege ἱερεῖον) πρῶτον θύεσθαι ἐπὶ βωμοῦ.

[5] Καλεῖται] Adde τόπος.

[6] Κατὰ τρεῖς δὲ τρόπους τὸ σαφ.] Hæc, & quæ ſequuntur, apud Alexandrum Aphrod. in *Topica* me legiſſe memini; quamvis locus nunc non ſuccurrat.

[7] Παραχωρῆσαι] Wolfius recte monuit, legendum eſſe προχωρῆσαι.

[8] Τὸ καθόλου καὶ συγκεχ.] Vide Ariſtotel. *Phyſic.* lib. I. cap. I.

[9] Διοφάνης. οὗτος Μεγαλοπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur apud Polybium in Excerptis a Valeſio editis pag. 110.

[10] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 750.

Διωγκωμένον. πεφυσημένον.

Διῴδει. ἐφλέγμαινε.

Διῳδηκότα. ἐξωγκωμένον. Ὅσοι γὰρ ἐκ τῆς αὐτῆς σπορᾶς γεγόνασι, κάτω τὸν πόδα τὸν δεξιὸν ἔχουσι διῳδηκότα, καὶ βάδισιν ἀσθενῆ τε καὶ νωθῆ. καὶ διῳδηκὼς, ὁμοίως.

Διωθεῖτε. ἀποστρέφετε. καὶ διωθούμενοι. ἀνατρεπόμενοι. ἐκβαλλόμενοι.

Δίωκε ἀρετήν. ζήλου. ἐπιτήδευε.

Διώκειν. εἰς ἀγορὰν ἄγειν. τοῦτο λέγεται, ὅταν προϋποφύγῃ τις. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ συντόνως ἐλαύνειν. καὶ διωκόμεθα, ἀντὶ τοῦ κατηγορούμεθα.

Διώκειν. ἀντὶ τοῦ ἄγειν εἰς κρίσιν, καὶ κατηγορεῖν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθυμεῖν καὶ ὀρέγεσθαι. διώκειν γὰρ φαμὲν ἀρετήν. καὶ ἐπὶ τοῦ διελθεῖν. Αἱ δὲ νῆες ἐς φυγὴν καταστᾶσαι, πολλοὺς μετεδίωξαν τόπους. αἱ μὲν γὰρ εἰς Ἰόνιον κόλπον ἐξέπλευσαν· αἱ δὲ ἄλλῃ.

Διῳκίσατο. διεχώρισεν. ἀπ' ἀλλήλων ἐποίησε. Καὶ διῳκίσατο τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ Θεοῦ ἡ ἀνοσιότης. ὅτις δὲ δι' ἀρετῆς καὶ ὁσιότητος ἀπάγων ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ σπουδασμάτων ἐπ' αὐτὸν τὸν Θεὸν, καὶ ζῶν τυγχάνει παρόντος, καὶ τελευτήσας μετῳκίσατο πρὸς αὐτόν.

Διῳκισμένος. γενικῇ. κεχωρισμένος.

Διώκω σε. ἐλαύνω σε. τὸ δὲ κατηγορῶ, γενικῇ. Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος.

Διωλύγιον. μέγα. καὶ παροιμία· [1] Διωλύγιον κακόν. ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμένων. Διωλύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα καὶ ἐπὶ πολὺ διῆκον. [2] Οὕτω δυοπαλίζεις διωλύγιος φλυαρία. [3] Πλάτων δέ. καὶ Δαμάσκιος· Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι; καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου.

Suidas et Timaeus, v. Ἀντωμοσία.

Διωμοσία. ὅρκοι οἱ ὑπὸ τῶν δικαζομένων γινόμενοι· τοῦ μὲν ὀμνύντος, ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ· τοῦ δὲ ἄρα, ὅτι οὐκ ἐποίησε.

Διωμοσία, καὶ [4] ἀντωμοσία. ὅταν οἱ κατηγοροῦντες ὀμνύωσιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦσι, τοῦτο διωμοσία. ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι ὀμνύωσι τὸν αὐτὸν ὅρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοσία.

Διώμοτος. [5] Διωμότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλευε τοὺς ῥήτορας. τουτέστι τοὺς συνηγόρους. † Ὅτι ὁ Σιμόκαττος ἐπὶ τοῦ ὅρκου ἐχρήσατο τῇ διωμοσίᾳ, λέγων· [6] Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐποιήσαντο.

Διωγκωμένον. Inflatum. Tumens.

Διῴδει. Tumebat.

Διῳδηκότα. Tumentem. Inflatum. Tumidum. *Quotquot enim ab eadem origine procreati ſunt, inferne dextrum pedem tumidum habent, & greſſum infirmum & tardum.* Et διῳδηκώς. Inflatus. Tumidus.

Διωθεῖτε. Propellite. Avertite. Et διωθούμενοι. Repulſi. Ejecti.

Δίωκε ἀρετήν. Sectare virtutem. Stude virtuti. Virtutis ſtudio da operam.

Διώκειν. Aliquem in jus rapere. Vel, reum judicio perſequi. Dicitur etiam de eo, qui magna contentione aliquem perſequitur. Et διωκόμεθα, accuſamur.

Διώκειν. In judicium adducere, & accuſare. Item, concupiſcere, deſiderare, & optare. Dicimus enim διώκειν ἀρετήν: ſectari virtutem. Id eſt, deſiderare, optare, ejuſque conſequendæ deſiderio teneri. Item, tranſire. *Naves vero in fugam verſæ, per multa loca tranſiverunt. Aliæ enim in ſinum Ionium; aliæ vero alio enavigarunt.*

Διῳκίσατο. Disjunxit. Sejunxit. Alios ab aliis ſeparavit. *Et impietas homines a Deo diſjunxit. Quiſquis vero per virtutem & ſanctitatem a rebus & ſtudiis humanis ſeſe ad ipſum Deum convertit, & vivens præſentia ejus fruitur, & mortuus ad ipſum commigrat.*

Διῳκισμένος. Genitivo jungitur. Disjunctus.

Διώκω σε. Perſequor te. At cum ſignificat accuſo, genitivo jungitur. *Ille vero ob decretum eum accuſans.*

Διωλύγιον. Magnum. Ingens. Et proverbium: Διωλύγιον κακόν. Quod de iis dicitur, qui magnum aliquod & grave malum ſuſtinent. Διωλύγιον enim dicitur magnum, & quod longe penetrat. * * * * * Plato [dixit διωλύγιος φλυαρία: i. e. Nugæ maximæ.] Et Damaſcius: *Hæccine nugæ immanes eſſe videantur? Imo, non ſolum anilibus fabulis ſimilia ſunt, ſed maximam etiam futilitatem ſuperant.*

Διωμοσία. Jusjurandum de calumnia, quod a litigantibus juratur: quorum alter quidem jurat, ſe ab eo, quem accuſat, injuria affectum eſſe: alter vero negat, ſe id, [quod ipſi objicitur,] feciſſe.

Διωμοσία, & ἀντωμ. Cum actores jurant, ſe bona fide & non animo calumniandi alterum accuſare, id vocatur διωμοσία. Cum vero rei idem jusjurandum jurant, crimina diluentes, id vocatur ἀντωμοσία.

Διώμοτος. Juratus. *Oratores ligantium patrocinium juratos ſuſcipere juſſit.* † Simocatta voce διωμοσία pro jurejurando uſus eſt, cum dicit: *Mauruſii contra Romanos conjurarunt.*

---

[1] Διωλύγιον κακόν] Syneſius *de Providentia* pag. 106. Typhonis uxorem διωλύγιον κακὸν, id eſt, *immane malum* vocat. Vide etiam Parœmiographos.

[2] Οὕτω δυοπαλίζεις διωλ. φλ.] In fragmento hoc nil niſi tenebras cerno, quas aliis diſcutiendas relinquo,

[3] Πλάτων δέ] Plato in Theæteto pag. 122. διωλύγιος φλυαρία dixit: ad quem locus Suidas procul dubio reſpexit. Sed mirum eſt, eum ipſa verba Platonis non adduxiſſe, abſque quibus ſenſus hujus loci mutilus eſt, nec ſcias, quid Suidas hic ſibi velit.

[4] Ἀντωμοσία] Vide ſupra h. v.

[5] Διωμότους συνίστασθαι τοῖς διαφερομένοις ἐκέλ. τοὺς ῥήτ.] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſt. Arcan.* cap. XXVI.

[6] Οἱ Μαυρούσιοι διωμοσίαν κατὰ τῶν Ῥωμ.] Ad oram Suidæ mei hic notaveram, *Ex Simocatt.* lib. VII. cap. VI. Sed ad Simocattam rediens, locum iſtum ibi non inveni: unde ſuſpicor, me in numero libri vel capitis erraſſe.

Δίων,[1] Ἱππαρίνου, Συρακούσιος, Φιλόσοφος Πλατωνικός, τοῦ Σικελίας τυράννου Διονυσίου τοῦ προτέρου τῆς γαμετῆς Ἀριστομάχης ἀδελφός· ὃς καὶ ἐκράτησε τῆς Σικελίας τυραννίδος, ἐκβαλὼν τὸν τοῦ προτέρου Διονυσίου υἱὸν Διονύσιον· οὗ πάλιν ἀδελφὸς Νισαῖος ἐξέβαλε Δίωνα τοῦτον. ἔγραψεν ἐπιστολὰς πρὸς Πλάτωνα, καὶ ἄλλους τινάς.

Δίων, ὁ [2] Κάσιος χρηματίσας, ὁ ἐπίκλην Κοκήϊος· οἱ δὲ, Κοκκηϊανός· Νικαεύς, ἱστορικός, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαμαίας. ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις π΄. διαιροῦνται δὲ κατὰ δεκάδας. Περσικά. [3] Γετικά. Ἐνόδια. Τὰ κατὰ Τραϊανόν. Βίον Ἀρριανοῦ τοῦ Φιλοσόφου.

Δίων, ὁ Πασικράτους, Προυσαεύς, σοφιστής, καὶ φιλόσοφος· ὃν Χρυσόστομον ἐκάλεσαν. [4] ἀντεποιεῖτο δὲ σεμνότητος, ὡς καὶ λεοντῆν φοροῦντα προϊέναι. ἦν δὲ λεπτὸς τὸ σῶμα, καὶ διέτριψε τὸ πλεῖστον παρὰ Τραϊανῷ Καίσαρι, ὡς καὶ συγκαθέζεσθαι ἐν τῷ βασιλικῷ ὀχήματι. [5] ἔγραψεν, εἰ φθαρτὸς ὁ κόσμος. Ἐγκώμιον Ἡρακλέους, καὶ Πλάτωνος. Ὑπὲρ Ὁμήρου πρὸς Πλάτωνα δ΄. Περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἀρετῶν, η΄.

Διώνασα. ὄνομα κύριον.

Διωναία.[6] ἡ Ἀφροδίτη. καὶ Διώνη. ἡ αὐτή.

Διώνυμον. διαβόητον. ὀνομαστόν. περίφημον. Διώνυμοι ἐν τοῖς Ἕλλησι. † [7] Διώνυμοι κόλακες περιηχοῦσιν ἡμᾶς, Κλείσοφοί τε, καὶ Στρουθίαι, καὶ Θήρωνες, καὶ οἱ περὶ τὴν Διονυσίου βομβοῦντες τράπεζαν, καὶ οἱ περὶ τὴν δαῖτα Ἀλεξάνδρου μεμηνότες.

Διωξικέλευθα[8] κέντρα.

Διώξιππος, Ἀθηναῖος, κωμικός. δράματα αὐτοῦ, [9] Ἀντιπορνοβοσκὸς, Φιλάργυρος, Ἱστοριογράφος, Διαδικαζόμενοι.

Διώξομαί σε δειλίας. ἀντὶ τοῦ κατηγορήσω σου. Ἐς δικαστὰς αὐτὸν ἀγαγόντες, ἐδίωξαν κατηγορήσαντα τυραννίδος.

Διώρης. ὄνομα κύριον.

Διωρία.[10] ἀνακωχή. Δόξαν δ' ἐπανεῖναι τὴν πολιορκίαν, καὶ διωρίαν βουλῆς τοῖς στασιασταῖς παρασχεῖν.

Δίων. Dion, Hipparini filius, Syracuſanus, Philoſophus Platonicus, Ariſtomachæ, uxoris Dionyſii prioris, Siciliæ tyranni, frater, qui Siciliæ tyrannide potitus eſt, ejecto Dionyſio, Dionyſii prioris filio; cujus frater Niſæus viciſſim hunc Dionem ejecit. Scripſit epiſtolas ad Platonem, & alios quoſdam.

Δίων ὁ Κάσιος. Dion, Caſſius vulgo dictus, cognomento Coccejus, vel, ut alii, Coccejanus, Nicenus, Hiſtoricus: qui vixit temporibus Alexandri Mammææ filii. Scripſit hiſtoriæ Romanæ libros LXXX. qui in Decades diſtributi ſunt. Item, Perſica: Getica: Enodia: Res a Trajano geſtas: Vitam Arriani Philoſophi.

Δίων. Dion, Paſicratis filius, Pruſaenſis, Sophiſta, & Philoſophus: quem Chryſoſtomum appellarunt. Hic gravitatem adeo affectabat, ut & leonina pelle indutus prodiret. Corpore fuit tenui & gracili, maximamque ætatis partem apud Trajanum Imperatorem exegit, ut etiam in curru imperatorio cum eo ſederet. Scripſit, An mundus interire poſſit. Encomium Herculis & Platonis. Pro Homero adverſus Platonem libros quatuor. De Alexandri virtutibus libros VIII.

Διώνασα. Dionaſa. Nomen proprium.

Διωναία. Dionæa. Venus. Eadem & Dione vocatur.

Διώνυμον. Celebrem. Clarum. Famoſum. *Celebres inter Græcos.* † *Celebres aſſentatores nos circumſonant, Cliſophi, Struthiæ, & Therones, & illi, qui Dionyſii menſam circumſtrepunt, & circa epulas Alexandri inſaniunt.*

Διωξικέλευθα κέντρα. Stimuli, vel calcaria, quibus equus ad curſum incitatur.

Διώξιππος. Dioxippus, Athenienſis, Comicus. Ejus fabulæ ſunt, *Antipornoboſcus, Philargyrus, Hiſtoriographus, Litigantes.*

Διώξομαί σε δειλίας. Timiditatis te accuſabo. *Ad judices adductum accuſarunt, quod in tyrannidem invectus fuiſſet.*

Διώρης. Diores. Nomen proprium.

Διωρία. Induciæ. Intermiſſio. Temporis intervallum. *Cum autem obſidionem remittere viſum fuiſſet, & ſpatium deliberandi ſeditioſis præbere.*

---

[1] Δίων] Hujus Dionis vitam prolixe deſcribit Plutarchus, quem vide.

[2] Δίων, ὁ Κάσιος χρ.] De eo vide Voſſium *de Hiſt Gr.* lib. II. cap XV.

[3] Γετικά] Imo Dionem Caſſium cum Dione Chryſoſtomo Suidas hic confudit. Poſteriori enim *Getica* tribuenda eſſe diſcimus ex Philoſtrato, qui lib. II. *de Vit. Soph.* pag. 491. expreſſe refert, Dionem Chryſoſtomum de iſto argumento ſcripſiſſe.

[4] Ἀντεποιεῖτο δὲ σεμνότητος, ὡς καὶ λεοντῆν φορ. πρ.] Idem teſtatur Photius in *Bibliotheca*, Cod. CCIX. ubi plura de hoc Dione legere licet.

[5] Ἔγραψεν] Mirum eſt, Suidam hic nullam mentionem facere orationum, quas Dio ſcripſit: quarum argumenta recenſet Photius loco laudato. Cæterum a Dionibus, quos Suidas hic recenſet, diverſus fuiſſe videtur ille, quem noſter infra v. Οὐδὲ Ἡρακλῆς citat ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρας συντάξεως; & Scholiaſta Nicandri pag. 29. ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως.

[6] Διωναία. ἡ Ἀφροδ.] Epithetum hoc Veneri procul dubio tributum fuit a Διωνία, quæ erat urbs Cypri, teſte Stephano Byzantio.

[7] Διώνυμοι κόλακες περιηχ.] Fragmentum hoc ampliabis ex ipſo Suida infra v. Κλείσοφος.

[8] Διωξικέλευθα κέντρα] Ex Anthol. lib. VI. cap. 2. Epigr. 1. Vide etiam infra v. Κημός.

[9] Ἀντιπορνοβοσκὸς, Φιλ.] Harum fabularum, excepta ultima, meminit Athenæus.

[10] Διωρία] Vide ſupra v. Διορία: ubi oblitus ſum monere, Phrynichum τὸ διορία pro προθεσμία prorſus damnare. Verba ejus hæc ſunt: Διωρία (ſcribe διορία, per ο) ἐσχάτως κίβδηλον. ἀντ' αὐτοῦ δὲ προθεσμίαν ἐρεῖς.

Διώροφον. τὸ οἴκημα τὸ δύο ἔχον στέγας.

Διώρυξ,[1] διώρυγος.

Διωρυχή. διάνοιξις τοίχων, ἢ χωμάτων. Διορυγὴ δὲ, ἡ ὄρυξις.

Διωσόμεθα. ἀπωσόμεθα, καὶ ἀποπεμψόμεθα.

Διωστῆρσιν. ἀναφορεῦσι τοῖς ἀναβαστάζουσι.

Δίπαλτος. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν. οἷον[2] περιδεξίοις. παντὶ σθένει. [3] Σοφοκλῆς· Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι. ἢ οὕτως· Ὁ στρατός με φονεύοι, λαβὼν τὰ δίπαλτα δόρατα.

Διπλασιάσαι.[4] διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν· ἢ τὸν ἀριθμὸν αὐτόν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς. ἢ κατὰ λόχους, ἢ κατὰ ζυγά. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν, κατὰ μῆκος ἢ κατὰ βάθος. κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παρεμβάλωμεν, ἢ [5] παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος. ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. κατὰ βάθος δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλωμεν, ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα· ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνον. κατὰ μῆκος δὲ τόπου γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν· ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους ἀποδοκιμάζουσι· καὶ μάλιστα, ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς [6] ψιλοὺς καὶ [7] τοὺς ἵππους ἐπεκτείναντες, τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Διπλαῖ. τὸ θηλυκὸν πληθυντικόν. ὅτι τὸ ἁπλᾶ, καὶ διπλᾶ, καὶ πολλαπλᾶ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν οἱ Ἀττικοί. ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ· ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν· καὶ φοινικᾶ, ἀπὸ τοῦ φοινικοῦν.

Διπλόη. ἡ ἀπάτη.

Διπλόη. ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη· ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας. καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑπισχνούμενοι, προϊέμενοι δὲ αὐτὸν τοῖς πολεμίοις. Πισίδης·

Ἐπέσχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ὑπηγμένην
Ἡ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη.

τάττεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους.

Διπλοῦν κάππα. ἀντὶ τοῦ διπλοῦν κακόν. καὶ, Τρία κάππα κάκιστα· Καππαδοκία, Κρήτη, καὶ Κιλικία.

Διποδία.[8] εἶδος ὀρχήσεως. Ἀριστοφάνης·

Διώροφον. Domus geminum tectum habens.

Διώρυξ. Foſſa.

Διωρυχή. Perfoſſio parietum & aggerum. Διορυγὴ vero, foſſio.

Διωσόμεθα. Repellemus, & amandabimus.

Διωστῆρσιν, Vectibus, quibus aliquid portamus.

Δίπαλτος. Ambabus manibus. Vel, dextre & prompte. Totis viribus. Sophocles: *Totus exercitus utraque manu tela conjiciens me interficiet*. Vel ſic: Exercitus me interficiet, correptis haſtis, quæ utraque manu vibrantur.

Διπλασιάσαι. Conduplicare. Bifariam dicitur: aut locum, in quo eſt phalanx, manente virorum eadem multitudine; aut ipſum numerum. Fit autem utrumque bifariam; vel manipulatim, vel jugatim: id eſt, vel ſecundum longitudinem, vel ſecundum latitudinem. Ac ſecundum longitudinem fit conduplicatio virorum, cum inter eos manipulos, qui adſunt, interſeruerimus aut implicuerimus alios numeros, eadem ſervata phalangis longitudine, ut ex iſta virorum conduplicatione denſitas tantum aciei accedat. Secundum profunditatem vero, cum inter priora juga interſeruerimus aut implicuerimus alia numero eis paria, ut in profunditate modo ſit denſitas. In longitudine vero fit conduplicatio loci, cum ſupra dictam in longitudine denſitatem raritate transferimus: aut cum ii, qui interſiti ſunt, ſecundum profunditatem ſe explicant. Nonnulli vero hos improbant, præſertim vicinis hoſtibus. In utroque autem cornu velitibus & equitibus extenſis, conſpectum conduplicationis abſque perturbatione phalangis efficiunt. *Wolf.*

Διπλαῖ. Fœmininum pluralis numeri. Duplices. Hæc autem nomina ἁπλᾶ, διπλᾶ, πολλαπλᾶ, & omnia hujus generis, Attici circumflectunt. Sic & ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ, a κεραμεοῦν; & φοινικᾶ, a φοινικοῦν.

Διπλόη. Fraus.

Διπλόη. Virtus, quæ extrinſecus quidem ita apparet: ſed intrinſecus vitiis referta eſt. Dicitur etiam hæc vox de illis, qui ſe amicos quidem aliorum fore pollicentur, ſed tamen hoſtibus eos produnt. Piſides: *Teli veſtri clam in me contorti ictum repreſſit oppoſita veſtis duplicata.* Idem vocabulum etiam dicitur de iis, qui non ſunt moribus ſimplicibus & apertis, ſed doloſis.

Διπλοῦν κάππα. Duplex cappa. Id eſt, duplex malum. Et, Tria cappa peſſima. Cappadocia, Creta, & Cilicia.

Διποδία. Genus ſaltationis. Ariſtophanes:

---

[1] Διώρυξ, διώρυγος] Phrynichus: Διώρυγος, διώρυγα, διὰ τοῦ γ' κακῶς. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ταῦτα διὰ τοῦ χ λέγουσι, διώρυχος, διώρυχα.

[2] Περιδεξίοις] Lege περιδεξίως, ut apud Scholiaſtam Sophoclis ad *Ajacem* pag. 25. unde Suidas hæc deſcripſit.

[3] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 25. ut Portus obſervavit.

[4] Διπλασιάσαι. διχῶς λ.] Vide Æliani *Tactica* cap. XXVIII. XXIX. Cæterum, verſionem Wolfii in hoc articulo retinui, iis tantum in locis interpolatam & mutatam, ubi & textum Græcum mutavi.

[5] Παρεμπλέκωμεν] Sic habet MS. Pariſ. A. At priores Editt. minus recte παρεπλέκωμεν.

[6] Ψιλοὺς] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, πολεμίους. Vide Arcerium in notis ad Æliani *Tactica* cap. XXVIII.

[7] Τοὺς ἵππους] Potius, τοὺς ἱππίας

[8] Διποδία] In prioribus Editt. non ſolum male excuſum eſt διαποδία; ſed etiam totus hic articulus alieno loco inter Διοσκεύω & Διτάλαντον legitur, unde eum in ſedem hanc retraxi, quam duo

Ἵν᾽ ἐγὼ [1] διποδιέξω γε, κᾀείσω καλὸν
Ἐς τοὺς Ἀσαναίους τε καὶ ἡμᾶς ἅμα.

ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίους.

Διπλύχια.[2] δύο περιβόλαια ἔχοντα· ὡς τὸ μὲν ὑπεστρῶσθαι, τὸ δὲ ἕτερον ὑποβεβλῆσθαι.

Δίπυρος ἄρτος. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενος παξαμᾶς.[3] Σισύρας[4] ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντες, ἐν αἷς δὴ ἄλλο οὐδὲν, ὅτι μὴ διπύρους ἄρτους οἴκοθεν ἐμβεβλημένοι ἀφίκοντο.

Δίρκη. ἡ πηγή. καὶ κύριον ὄνομα. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀντιόπη.

Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς [5] πολύπους πιλούμενος. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. παρόσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίων γενέσθαι. καὶ ἑτέρα παροιμία· Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν. οὕτω χρὴ τὸ καλὸν πολλάκις λέγειν. καὶ, Δὶς παῖδες οἱ γέροντες. ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων εἶναι δοκούντων. καὶ,

Δὶς [6] πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον.

ἐπὶ τῶν ἐκ δευτέρου τοῖς ἀτοπήμασι περιπιπτόντων.

Δισκεύων. ἐκδεχόμενος. ἢ κυλίων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον.

Δίσκος. ὁ [7] σόλος.

Διτάλαντον. Καταστήσαντες διτάλαντον πετροβόλον, τὰ μὲν κατέβαλλον τῶν τειχῶν, τὰ δὲ διέσειον.

Δὶς κράμβη θάνατος.

Διοιγνύντες. ἀνοίγοντες.

Διοιδούντων. ἐκφυσώντων.

Διοιδοῦσα. ἀντὶ τοῦ ὀγκουμένη.

Διοικιεῖν. ἀντὶ τοῦ διαιρήσεσθαι· ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς, καὶ κατὰ μόνας.

Διοικίζω. τὸ διαχωρίζω. καὶ διοικίζεσθαι. χωρίζεσθαι. διοικῶ δὲ, τὸ τελειῶ.

Διοιμώζειν.

Διοίσασα. διαπεράσασα.

Διοίσεται. διαφορὰν ἕξει.

Διοίσεται. [8] Σοφοκλῆς·

Τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος.

ἀντὶ τοῦ, διάξει, βιώσεται.

Διοίσειν. διαφέρειν, ἢ διαφορὰν ἕξειν. [9] Πίστεις τε ἔδοσαν, ὡς καὶ προθύμως σφίσι τὸν πόλεμον διοίσαντες. ἀντὶ τοῦ συνδιενεγκόντες. † Τὸν πίθον οὔτ᾽ ἐπει-

Ut ego ſaltem, & pulchrum in Athenienſes & nos ſimul carmen canam. Ἀσαναίους enim hic [Dorice] dictum eſt pro Ἀθηναίους.

Διπλύχια. Duplicem veſtem ſtragulam habentia: ita ut altera ſit ſubſtrata, altera vero ſuperſtrata.

Δίπυρος ἄρτος. Panis bis coctus: qui apud Romanos Paxamas vocatur. *Pelles humeris portantes, in quibus nihil aliud quam panes bis coctos domo diſcedentes ſecum tulerant.*

Δίρκη. Dirce. Fons. Item nomen proprium. Vide in voce Ἀντιόπη.

·Δὶς ἑπτὰ πλ. *Bis ſeptem plagis polypus contuſus.* De iis dicitur, qui pœna digni ſunt. Polypus enim captus ſæpe cæditur, ut pinguis fiat. Et aliud proverbium: *Bis & ter, quod pulchrum eſt.* Oportet enim id, quod pulchrum eſt, ſæpe iterare. Et, *Senes bis pueri.* Dicitur de iis, qui ob ſenectutem ſimpliciores eſſe videntur. Et, *Bis ad eundem lapidem impingere turpe eſt.* De iis, qui in eoſdem errores iterum incidunt.

Δισκεύων. Diſco ludens. Vel, volvens. Et in Epigrammate. *Et nunc diſcus mihi eſt crepitaculum.*

Δίσκος. Diſcus. Globus ferreus.

Διτάλαντον. Duorum talentorum pondus habens. *Cum autem catapultam, duorum talentorum ſaxa jaculantem,* [*eo loco*] *conſtituiſſent, muros partim proſtraverunt, partim vero concuſſerunt.*

Δὶς κράμβη. Crambe bis [cocta] mors eſt.

Διοιγνύντες. Aperientes.

Διοιδούντων. Inflatorum. Tumidorum.

Διοιδοῦσα. Tumens. Inflata. Tumida.

Διοικιεῖν. Disjuncturum eſſe: ita ut non in eodem loco omnes habitent, ſed ſeparatim & ſingulatim.

Διοικίζω. Disjungo. Separo. Et διοικίζεσθαι. Disjungi. Separari. Διοικῶ vero, perficio. [Adminiſtro.]

Διοιμώζειν. Lamentari.

Διοίσασα. Quæ trajecit.

Διοίσεται. Differet.

Διοίσεται. Vivet. Deget. Sophocles: *Te nutritio orbatus ſolus vitam deget.*

Διοίσειν. Differre. Diverſum eſſe. [Item, tolerare, ſuſtinere.] *Et fidem dederunt, ut qui prompte & alacriter cum ipſis bellum ſuſtinuiſ-*

MSS. recte ei aſſignant. Pro διαποδία autem ſcribendum eſſe διποδία, non ſolum probatur auctoritate MStorum, itemque Pollucis & Heſychii: ſed idem etiam patet ex verbo διποδιάζω, quod inde formatum legitur apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 910. (569. Ed. Baſ. *P.*)

[1] Διποδιέξω] Lege διποδιάξω, ut apud Ariſtophanem loco laudato.

[2] Διπτύχια] Legendum potius δίπτυχα, ut habet Heſychius. Et deinde ἐπιβεβλῆσθαι pro ὑποβεβλῆσθαι.

3 Παξαμᾶς] Vide de hac voce Dufrenium in Gloſſario Græco.

4 Σισύρας ἐπὶ τῶν ὤμων φέροντ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſt. Arc.* cap. VI. idemque repetitur infra v. Σισύρα.

5 Πολύπους] Metri gratia ſcribendum eſt πουλύπους.

6 Δὶς πρὸς τὸν αὐτ.] Senarius hic in legem metri peccat, quem præeunte Scaligero in Collectione proverbiorum ſic legerim:

Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν ἐγχρούειν λίθον.

7 Ὁ σόλος] Editt. Baſil. & Genev. inepte habent ὁ στόλος.

8 Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 31. ut Portus monuit.

9 Πίστεις τε ἔδοσαν] In hoc exemplo, & eo, quod proxime ſequitur, τὸ διαφέρειν, vel διοίσειν, nihil facit ad ſignificationem illam, quam Suidas ei hic tribuit. Quare ſuſpicor, duo iſta loca non eſſe ab ipſo Suida, ſed ab alio, qui ea primum ad oram libri annotaverat: unde poſtea in textum irrepſiſſe videntur. Tolle enim iſta, & ſuccedet ῥῆσις hæc, Οὐδὲν διοίσεις Χαιρ. in qua τὸ διοίσειν ex mente Suidæ *differre* ſignificat. Sane, exploratum nobis eſt, Suidam eo, quo diximus, modo, ſæpiſſime interpolatum eſſe, eamque eſſe rationem, quare ῥήσεις ex auctoribus excerptæ tot in locis Lexici hujus a mente & interpretatione Suidæ diſcrepent.

κὲς διοίσειν, οὔτε ἀσφαλὲς καινὸν ὄντα. ἀντὶ τοῦ ἀνοῖξαι. καὶ παροιμία·

Οὐδὲν [1]διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ ἰσχνῶν. ἐπεὶ τοιοῦτος ὁ Χαιρεφῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν ἰδέαν, ἅτε σοφίᾳ [2]συντετηκώς. ὅθεν καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο. καὶ [3]Ἀριστοφάνης·

--- Οὐδὲν διοίσοντ᾽ ἄντικρυς
Τῶν Ἡρακλειδῶν, οὐδ᾽ ὁτιοῦν τοῦ Παμφίλου.

οὗτος τραγῳδοποιὸς ἐγένετο, καὶ ἔγραψε τὰ συμβάντα τοῖς Ἡρακλείδαις.

Διοίσομαι. ἀμφιβαλῶ. Οὐ μὴν κατὰ τοῦτο διοίσομαι οὐδέν.

Διύγρος. ὁ ἀσθενής.

Διύλισις.[4] ἡ διήθησις.

Διυπνίζω. ἐξανιστῶ. καὶ διύπνισεν, ἐξύπνισεν.

Διφαλαγγία[5] ἀντίστομος. ἥτις μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους· τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους, οὓς μὲν ἐν δεξιᾷ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμῳ. τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἐν μέσῳ τεταγμένους. καὶ διφαλαγγίαι, αἱ δύο Φαλαγγαρχίαι· ἄνδρες ὀκτακισχίλιοι ἑκατὸν ἐνενήκοντα δύο. τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ᾽ ἐνίων καλεῖται. ἀλλὰ καὶ κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος, κεράρχης.

Διφασία. ἡ [6]δικαιολογία, καὶ δικαιοσύνη.

Διφάσια. [7]Ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφάσια Μιλησίων ἐγένετο, ἔν τε Λιμενείῳ χώρης τῆς σφετέρης μαχεσαμένων, καὶ ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ.

Διφθέρα. ποιμενικὸν περιβόλαιον ἐκ δερμάτων. † Ὅτι [8]ἀσκώματα λέγεται) τὰ ἐν ταῖς κώπαις σκεπαστήρια ἐκ δερμάτων, οἷς χρῶνται ἐν ταῖς τριήρεσι, καθ᾽ ὃ τρῆμα ἡ κώπη βάλλεται). εἰς διφθέρας γὰρ τὰς διανοίας ἑαυτοῦ γράψας ὁ [9]Θωρακίων, ἔπεμπε τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

Διφρεία. ἡ τοῦ ἅρματος περιφέρεια.

Διφρηλατῶν. [10]Σοφοκλῆς·

Σὺ δ᾽ ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
Ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
Ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς, μόρον τ᾽ ἐμόν.

ὁ Αἴας φησί. καὶ διφρηλάτης.

Διφρίσκος.[11] τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἐφεστῶτες οἱ ἡνίοχοι ἐλαύνουσιν. ὑποκοριστικῶς δὲ εἶπε, διὰ τὸ κούφους εἶναι καὶ μικροὺς τοὺς ἀγωνιστικούς.

ſent. † *Nec æquum eſt, nec tutum, dolium novum aperire.* Διοίσειν enim hic poſitum eſt pro ἀνοῖξαι. Et proverbium: *Specie oris & corporis nihil a Chærephonte differes.* Dicitur de hominibus pallidis & macilentis. Tali enim corpore & vultu erat Chærephon, ut qui ſtudio philoſophiæ impalluiſſet. Unde etiam *Veſpertilio* appellabatur. Et iterum Ariſtophanes: *Qui nihil prorſus differt ab Heraclidis Pamphili.* Hic fuit poeta Tragicus, & de Heraclidis eorumque fatis fabulam ſcripſit.

Διοίσομαι. Ambigam. Dubitabo. *Haud tamen hac de re ullo modo dubitabo.*

Διύγρος. [Humidus. Mollis.] Infirmus.

Διύλισις. Percolatio.

Διυπνίζω. Ex ſomno excito. Expergefacio. Et διύπνισεν. Expergefecit. Excitavit.

Διφαλαγγία ἀντ. Phalanx duplex, frontem fronti oppoſitam habens. Hæc cum inſtruitur, duces in medio collocantur; tergiductores vero extrinſecus ab utraque aciei obliquæ parte: alii quidem ad dextram, alii vero ad ſiniſtram. Et διφαλαγγίαι ſunt duæ phalangarchiæ, ſive viri 8192. Idem autem & μέρος a quibuſdam appellatur; ut & κέρας: ejuſque dux κεράρχης.

Διφασία. Sermo duplex, & ſecum non conſentiens.

Διφάσια. Gemina. Bina. [Herodotus:] *Quibus annis Mileſii binas magnas clades acceperunt, prælio & in Limenio, regionis ſuæ loco, & in Mæandri planitie commiſſo.*

Διφθέρα. Pellicea paſtorum veſtis. † Ἀσκώματα vocantur remorum tegumenta ex pellibus confecta, quibus [nautæ] utuntur in eo foramine, cui remus inſeritur. Thorycion enim conſilia ſua in pellibus ſcripta cum hoſtibus in Laconia communicabat.

Διφρεία. Aurigatio.

Διφρηλατῶν. Currum agitans. Curru invectus. Sophocles: *Tu vero, qui per altum cœlum currum agis, Sol, cum patriam meam aſpexeris, aureo fræno inhibens equos, infelix fatum meum annuntia.* Sic Ajax inquit. Et διφρηλάτης, auriga.

Διφρίσκος. Locus in curru, ubi aurigæ ſtantes aurigantur. Diminutive vero [διφρίσκος] dixit, quia currus, quibus ad certamina utuntur, ſunt leves & parvi.

---

[1] Οὐδὲν διοίσεις Χαιρ.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Nubibus*, pag. 155. (88. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam infra v. Χαιρεφῶν.

[2] Συντετηκώς] Apud Scholiaſtam ad modo indicatum locum Comici hodie male legitur συνεστηκώς.

[3] Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 41. (22. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Διύλισις] Sic recte MS. Pariſ. A. At priores Editt. male διύλησις, per η.

[5] Διφαλαγγία ἀντίστομος] Confer omnino Ælianum in *Tacticis* cap. XL. ubi Lectori ſchema διφαλαγγίας ἀντιστόμου exhibetur. Notandum autem eſt, pro διφαλαγγία ἀμφίστομος ibi legendum eſſe διφαλ. ἀντίστομος, ut hic apud Suidam.

[6] Δικαιολογία] Scribe διλογία: ut recte habet Heſychius. Sequens vero vox δικαιοσύνη prorſus inducenda eſt, quoniam eam ineptus aliquis ſciolus adjecit, qui non videbat, præcedens δικαιολογία corruptum eſſe.

[7] Ἐν τοῖσι τρώματα μεγάλα διφ.] Fragmentum hoc legitur apud Herodotum lib. 1. pag. 5. ut Portus obſervavit.

[8] Ὅτι ἀσκώματα λέγεται τὰ ἐν ταῖς κώπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 230. eademque leguntur ſupra v. Ἀσκώματα. Vide etiam Enarratorem ad *Acharnenſ.* pag. 376.

[9] Θωρακίων] Sic habet MS. Pariſ. A. a quo leviter diſcrepat Ariſtophanes, apud quem *Ranis* pag. 230. idem vocatur Θωρυκίων. Priores vero Editt. male habent Ἑρμίων.

[10] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 51. ut Portus monuit.

[11] Διφρίσκος. τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ἐφεσ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 124. (60. Ed. Baſ. *P.*)

Δίφρον. σελλίον. ἅρμα. ἢ καθιστήριον. καὶ διφρηφόρος, ἡ τὸ σελλίον βαστάζουσα. [1] Ἀριστοφάνης· Δίφρων διφροφόρος. ταῖς γὰρ κανηφόροις σκιάδειον καὶ δίφρον ἠκολούθει τις ἔχουσα. καὶ διφροφορουμένους, φορείοις φερομένους.

Διφροφόροι. Στράττις ἐν Ἀταλάνταις. [2] Ἡρόδοτος· Διφροφορουμένους παρὰ Πέρσαις. Φορείοις φερομένους. † Καὶ τεθέντος αὐτῷ δίφρου τινὸς, ἰζήσας, κήρυκας διεπέμπετο, τοὺς ἐν τῷ τείχει σφᾶς ἐκδιδόναι παραινῶν.

Δίφρος. καὶ τὸ ἅρμα. παρὰ τὸ δύο φέρειν· τὸν παραβάτην, καὶ τὸν ἡνίοχον. ἐξ οὗ καὶ διφρηλάτης.

Διφυᾶ. δύο φύσεις ἔχοντα.

Διφῶν. ζητῶν. ἐρευνῶν.

Δίχα. διχῶς.

Διχαζούσης. κλινούσης. Ἤδη δὲ τοῦ καύματος ἀκμάζοντος, καὶ διχαζούσης τῆς ἡμέρας.

Διχῆ. διχῶς.

Δίχηλα ζῶα. βοῦς, ἔλαφος, δόρκων· οἷς συμβέβηκεν ἐν τοῖς ὀπισθίοις ποσὶν ἀστραγάλους ἔχειν.

Διχομηνία. τοῦ μηνὸς τὸ ἥμισυ. καὶ διχομηνιαία, πεντεκαιδεκαταία τοῦ μηνὸς, ἢ τῆς σελήνης.

Διχόθεν. ἀπὸ τῶν δύο μερῶν.

Διχοτομία [3] φάλαγγος. ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταύτης δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα· ὧν τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας λέγεται καὶ οὐρά· τὸ δὲ ἕτερον, δεξιὸν κέρας, καὶ κεφαλὴ, καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή. ἄραγος, καὶ ὀμφαλὸς, καὶ συνοχὴ, φράγμα, ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται.

Δίψα. τῷ δίψει, καὶ τὸ δίψος, καταχρηστικώτερον εὑρίσκεται, ὅπερ ἡ δίψα. δίψη δὲ τότε γράφεται διὰ τοῦ η, ὅταν ἔχῃ ἐπαγόμενον θηλυκὸν ἐπισημαῖνον αὐτό. ὡς ἂν δίψῃ τῇ ἐπιγινομένῃ. εἰ δὲ μὴ οὕτως εἴη, διὰ διφθόγγου τῷ δίψει.

Διψάς. εἶδος ὄφεως. ἔστι δὲ ἔχεως ὀλιγωτέρα, ἀποκτεῖναι δὲ ὀξυτέρα. οἱ δὲ δηχθέντες ἐξ αὐτῆς, ἐξάπτονται εἰς δίψος, ὥστε ῥήγνυσθαι. λευκὴ δέ ἐστι, καὶ ἔχει ἐν τῇ οὐρᾷ γραμμὰς β΄. πρηστῆρα δὲ αὐτήν τινες καλοῦσιν. καύσωνα δὲ ἄλλοι. γίνεται δὲ ἐν Λιβύῃ καὶ Ἀραβίᾳ μᾶλλον. καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ μελάνουρον, καὶ ἀμμοάτιν, καὶ κεντρίδα.

Διψῶ. [4] αἰτιατικῇ. τὸ ἐπιθυμῶ. Θεῷ γὰρ βούλομαι ἀρέσκειν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὁρᾶν, καὶ τῇ ἐκείνου βουλήσει ἕπεσθαι· τῷ οἴακι τῷ ἐκείνου.

Δίφρον. Sella. Currus. Sedes. Et διφροφόρος, ſellam geſtans. Ariſtophanes: *Ubi eſt ſellifera.* Caniſtriferas enim quædam ſequebatur, umbellam & ſellam ferens. Et διφροφορουμένους, qui ſellis vel lecticis geſtantur.

Διφροφόροι. Selliferi. Strattis in *Atalantis.* Et Herodotus: *Illos, qui apud Perſas ſellis geſtabantur.* † *Cum autem ſella quadam ipſi poſita ſediſſet, præconibus miſſis, illis, qui intra urbem erant, ſuaſit, ut ſe dederent.*

Δίφρος. Sic etiam currus dicitur: quod duos vehat; militem & aurigam. Hinc διφρηλάτης, auriga.

Διφυᾶ. Duas naturas habentia.

Διφῶν. Quærens. Scrutans. Inveſtigans.

Δίχα. Bifariam. Dupliciter.

Διχαζούσης. Inclinante. Vergente. *Cum æſtus eſſet maximus, & dies jam inclinare cœpiſſet.*

Διχῆ. Bifariam. Bipartito. Duobus modis.

Δίχηλα. Animalia biſulca: ut bos, cervus, caprea; quæ in poſterioribus pedibus talos habent.

Διοχομηνία. Dimidia menſis pars. Et διχομηνιαία, quæ decimo quinto die menſis aliquid facit.

Διχόθεν. A duabus partibus.

Διχοτομία φάλαγγος. Phalangis in duas partes æquales diviſio. Hæ autem partes vocantur *cornua*: quorum alterum quidem ſiniſtrum cornu appellatur, & cauda; alterum vero dextrum cornu, & caput, & dextra aciei extremitas, & dextrum principium. Præterea, dimidia illa phalangis pars appellatur etiam ἄραγος, & ὀμφαλὸς, & συνοχὴ, & ſecundum nonnullos, φράγμα, vel, ut alii, στόμα.

Δίψα. Sitis. Τῷ δίψει & τὸ δίψος abuſive poſitum reperitur pro ἡ δίψα. Δίψη vero, ſequente nomine fœminino, quod ad præcedens illud referatur, ſcribitur per η. Ut, δίψῃ τῇ ἐπιγ. *Siti, quæ ſecuta eſt.* Sin ſecus, ſcribitur per diphthongum ει, δίψει.

Διψάς. Genus ſerpentis, vipera minus, ſed celerius [veneno ſuo] necans: a quo morſi tanta ſiti exardeſcunt, ut rumpantur. Eſt autem hæc dipſas alba, & caudam habet duabus lineis diſtinctam; naſciturque præcipue in Libya & Arabia. Eandem etiam quidam vocant preſterem: alii vero cauſonem; itemque melanurum, & ammoatin, & centridem.

Διψῶ. Accuſativo jungitur. Cupio. Concupiſco. *Deo enim placere volo, & illum intueri, & ejus voluntutem ſequi, illiuſque ductu regi.*

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiazuſis* pag. 746. (501. Ed. Baſ. P.) ubi tamen non legitur, δίφρων διφροφόρος: ſed, Ποῦ ᾽σθ᾽ ἡ διφροφόρος; Διφροφόροι autem appellabantur apud Athenienſes pediſſequi vel pediſſequæ, quæ viros vel fœminas opulentiores ſequi ſolebant, ſellas plicatiles, quas ὀκλαδίας vocabant, ferentes. Ælianus *Var. Hiſt.* lib. IV. cap. XXII. Καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε. Loquitur ibi de Athenienſibus.

[2] Ἡρόδοτος] Lib. III. pag. 137. ubi ſic legitur: Τῶν Περσέων τοὺς διφροφορευμένους.

[3] Διχοτομία φάλαγγ.] Huc egregie faciunt verba Æliani in *Tactic.* cap. VII. Διαιρεῖται δὲ ἡ φάλαγξ οὕτως. εἰς μὲν ὁλοσχερῆ μέρη δύο, ἀπὸ τοῦ μετώπου διχοτομίας δι᾽ ὅλου τοῦ βάθους· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ δεξιὸν καλεῖται κέρας καὶ κεφαλή· τὸ δὲ λοιπὸν, εὐώνυμον λέγεται κέρας, καὶ οὐρά. Αὕτη δὲ ἡ διχοτομία τοῦ μήκους ὀμφαλὸς προσαγορεύεται, καὶ στόμα, καὶ ἄραρος. Pro voce ultima ἄραρος Suidas hic habet ἄραγος: quarum lectionum neutra ſuſpicione mendi apud me caret.

[4] Διψῶ. τὸ ἐπιθυμῶ] Artemidorus lib. I. cap. LXVIII. pag. 56. Τὸ μὲν γὰρ διψᾶν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ ἐπιθυμεῖν. Vide etiam Athen. lib. X. pag. 433. qui pluribus exemplis ſignificationem iſtam verbi διψᾶν confirmat.

Διψῶν καὶ δίψα, ἡ ἐπιθυμία. Δημοσθένης. Διψῶ τοῦ κωνείου.

Δμηθέντα. [1] δαμασθέντα. ὑπείξαντα.

Δεδμηκότες. δαμάσαντες.

Δμῆσις. ἡ δάμασις.

Δμωΐς. ἡ δούλη.

Δμώς. ὁ δοῦλος. καὶ δμωός.

Δνοπαλίζω. [2] Οὕτω δνοπαλίζεις διωλύγιος φλυαρία.

Δνοπαλίζεις. τουτέστι, διὰ τῶν χειρῶν κινήσεις, καὶ ἐκλικνάζεις. ἡ εὐθεῖα, ἡ δνοπάλιξις.

[3] Antipater { Brunck. II. 34. 99.
Sidonius {
Conf. V. Αμησαμενος.

Δνοφερόν. μέλαν. σκοτεινόν.

---Ὀλοφύρατο [3] χερσὶν ἀμήσας
Ἀνδροφόνοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν.

Δοάζω. [4] ἀμφιδοξῶ.

Δόβειρα. ὄνομα πόλεως.

Δογματίζει. θεολογεῖ. [5] φυσιοῦται. δογματίζειν ἐστί, τὸ δόξαν τιθέναι· ὡς τὸ νομοθετεῖν, νόμους τιθέναι.

Δόγματα [6] ἑκατέρως καλεῖται· τό, τε δοξαζόμενον, καὶ ἡ δόξα αὐτή. τούτων δὲ τὸ μὲν δοξαζόμενον, πρότασίς ἐστιν· ἡ δὲ δόξα, ὑπόληψις. ὁ τοίνυν Πλάτων, περὶ μὲν ὧν κατείληφεν, ἀποφαίνεται· τὰ δὲ ψευδῆ διελέγχει· περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. καὶ περὶ τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, [7] ξένου. εἰσὶ δ' οἱ ξένοι, οὐχ ὥς τινες ὑπέλαβον, Πλάτων καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσματά ἐστιν ἀνώνυμα. περὶ δογμάτων. Οἱ μὲν γεννητόν, οἱ δὲ ἀγέννητον· καὶ οἱ μὲν ἔμψυχον, οἱ δὲ ἄψυχον. Ἀναξαγόρας δὲ καὶ Πυθαγόρας εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενοι, καὶ τοῖς Αἰγυπτίων καὶ Ἑβραίων αὐτόθι σοφοῖς ὁμιλήσαντες, τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτίσθησαν. ὕστερον δὲ καὶ Πλάτων, ὡς Πλούταρχος ἐν τοῖς Παραλλήλοις φησίν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ Θεοὺς [8] Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ὠνόμασαν· καλέσαντες τὸν μὲν ἥλιον, Ὄσιριν· τὴν δὲ σελήνην, Ἶσιν· ἅτε [9] ὁρῶντες αὐτοὺς δρόμῳ ἰόντας, Θεοὺς ἐκ τοῦ θεῖν καὶ ἰέναι ὠνόμασαν.

Δοθιῆνι. [10] σκορόδῳ ἠμφιεσμένῳ ἔοικεν.

Διψῶν. [Sitiens. Vehementer cupiens.] Et δίψα. Cupiditas. Deſiderium. Demoſthenes. *Cicutam concupiſco.*

Δμηθέντα. Domitum. Victum. Cedentem.

Δεδμηκότες. Qui domuerunt.

Δμῆσις. Subactio. Ipſe domandi actus.

Δμωΐς. Serva.

Δμώς, & δμωός. Servus.

Δνοπαλίζω. [Manu moveo. Quatio. Tundo.] *Sic* [*aures noſtras*] *ingenti garrulitate obtundis.*

Δνοπαλίζεις. Motiones & agitationes, quæ manibus fiunt. Caſus rectus eſt δνοπάλιξις.

Δνοφερόν. Nigrum. Atrum. Obſcurum. [In Epigrammate:] *Luxit, manibus bellicoſis atrum ſupra caput pulverem accumulans.*

Δοάζω. Ambigam. Dubitabo.

Δόβειρα. Dobera. Nomen urbis.

Δογματίζει. De Deo vel natura diſſerit, & dogma aliquod tradit. Δογματίζειν eſt, dogma vel opinionem aliquam proponere: ut νομοθετεῖν, leges ponere.

Δόγματα ἑκατ. Dogmata duplici ſenſu dicuntur: & id quod opinamur; & opinio ipſa. Ex his id, quod opinamur, eſt propoſitio: opinio vero, perſuaſio de aliqua re. Plato igitur, quæ percepit, ea enuntiat: falſa vero coarguit, & de incertis aſſenſum inhibet. Atque de his quidem, quæ ipſi vera videntur, quatuor perſonas loquentes inducit: Socratem, Timæum, hoſpitem [Athenienſem, & hoſpitem Eleatam.] Sunt autem hoſpites, non, ut quidam putarunt, Plato & Parmenides; ſed fictæ quædam perſonæ, quæ nomine carent. De dogmatibus. Philoſophorum alii [mundum] ortum habuiſſe, alii vero ortu caruiſſe dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum eum ſtatuunt. Anaxagoras vero & Pythagoras in Ægyptum profecti, & Ægyptiorum & Hebræorum uſi conſuetudine, rerum cognitionem ab illis hauſerunt. Poſtea vero & Plato, ut Plutarchus in *Parallelis* refert. Quinetiam Ægyptii primi Solem & Lunam Deos vocarunt: Solem quidem Oſirin; Lunam vero Iſidem nominantes. Vocarunt autem eos Θεοὺς, i. e. Deos; a θεῖν currere: quod eos currere & ire viderent.

Δοθιῆνι. *Similis eſt furunculo, qui allio veſtitus eſt.*

---

[1] Δαμασθέντα] Hæc vox in prioribus Editt. deſideratur, quam ex MSS. revocavi.

[2] Οὕτω δνοπαλίζεις διωλ.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Διωλύγιον.

[3] Ὀλοφύρατο χερσὶν ἀμ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum exſtat Antholog. lib. III. cap. VII. pag. 319.

[4] Ἀμφιδόξω] Potius ἀμφιδοξῶ, vel ἀμφιδοξήσω. Præſens enim eſt ἀμφιδοξέω.

[5] Φυσιοῦται] Hoc nihil ad rem facere videtur; niſi forte conſequens pro antecedenti poſitum eſſe dicas: quod doctores & magiſtri ſæpe cum faſtu aliquo dogmata ſua tradere ſoleant. Sed & ſic interpretatio illa eſt frigida, & ineptæ proxima.

[6] Δόγματα ἑκατέρως καλ.——πλάσματά ἐστιν ἀνώνυμα] Hæc ſunt verba Laertii Lib. III. Segm. LII.

[7] Ξένου] Supple ex Laertio, τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου.

[8] Θεοὺς Αἰγύπτιοι πρῶτοι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελ.] Diodorus Siculus lib. I. pag. 10. Τοὺς δ' οὖν κατ' Αἴγυπτον ἀνθρώπους τὸ παλαιὸν γενομένους, ἀναβλέψαντας εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὴν τῶν ὅλων φύσιν καταπλαγέντας καὶ θαυμάσαντας, ὑπολαβεῖν εἶναι δύο Θεοὺς ἀϊδίους τε καὶ πρώτους, τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὧν τὸν μὲν Ὄσιριν, τὴν δὲ Ἶσιν ὀνομάσαι. Id eſt, *Vetuſtiſſimos igitur in Ægypto mortales, mundum ſupra ſe contemplatos, & non ſine ſtupore demiratos univerſi naturam, duos eſſe Deos exiſtimaſſe æternos & primos, Solem & Lunam, quorum iſtum Oſirim, hanc vero Iſidem appellarint.* Hunc locum Diodori ad verbum tranſſcripſit Euſebius lib. I. *Præp. Euang.* cap. IX. Vide præterea Diogenem Laertium in *Proœmio*, qui idem de Ægyptiis teſtatur.

[9] Ἅτε ὁρῶντες αὐτοὺς δρόμῳ ἰόντας, Θεοὺς ἐκ τοῦ θεῖν καὶ ἰέναι ὠνόμασαν] His gemina habet Plato in *Cratylo* pag. 263. quem Suidas, vel potius auctor anonymus, ex quo Suidas, ſecutus fuiſſe videtur. Verba Philoſophi hæc ſunt: Ἅτε οὖν αὐτὰ (ſcilicet ἄστρα) ὁρῶντες πάντα ἀεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν, Θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι. Idem etiam verbis Platonis tradit Euſebius *Præp. Euang.* lib. I. cap. IX. pag. 29.

[10] Δοθιῆνι. σκορόδῳ ἠμφ.] Non miror Portum loco huic notam ſuam ſolitam N. L. qua ſibi non liquere fatetur, appinxiſſe. Neſciebat enim, unde locus hic excerptus eſſet: quem Suidas deſcripſit ex Ariſtoph. *Veſpis* pag. 514. ubi ſic legitur:

Δοθίων.[1] Φῦμα φλυκταίνῃ ἐοικός. Ἔχουσα δοθίωνα ὑποφυόμενον ἄρτι.

Δόκανα.[2] τάφοι τινὲς ἐν Λακεδαιμονίᾳ· παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας.

Δοκεύει. ἐπιτηρεῖ.

Δόκησις. ὑπόνοια. ἢ τὸ μὴ ὄν, νομιζόμενον δέ. ὅ ἐστι φαντασίη, καὶ σκιά, καὶ ὄναρ.

Δόκησις ἀληθείας. περιφραστικῶς ἡ ἀλήθεια παρὰ Θουκυδίδῃ.

Δοκησίσοφος. ἀντὶ τοῦ φρόνιμος.[3] Ἀριστοφάνης· Νεανίας δοκησίσοφος.

Δοκίδες. ἀστέρων ὀνόματα.

Δοκιμάσας. ἀντὶ τοῦ κρίνας. καὶ δοκιμασθείσαις. κυρωθείσαις. βεβαιωθείσαις. Μαθὼν ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθείσαις σπονδαῖς οὐ στέργουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν [4] Χωσδρὼ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας.

Δοκιμασθείς.[5] Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ [6] εἰς ἄνδρας ἐγγραφείς. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τὸ δοκιμασθῆναι. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων τὸ δοκιμασθῆναι, εἰ καὶ μηδ' ἥντινα [7] ἦρχον ἀρχήν. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῶν ἐξητάζετο ὁ βίος. Λυκοῦργος δὲ τρεῖς δοκιμασίας φησὶ κατὰ τὸν νόμον γίνεσθαι. καὶ γὰρ μία μέν ἐστιν, [8] ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμάζονται. ἄλλην [9] δέ, ἣν οἱ ῥήτορες. τρίτη δέ, ἣν οἱ στρατηγοί. λέγει [10] δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ [11] ἱππέων δοκιμασίαν.

Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι. τὸ [12] δίκην ἑταιρήσεώς τι-

Δοθίων. Furunculus, vel puſtula, phlyctænæ ſimilis. *Habens furunculum recens enatum.*

Δόκανα. Sepulchra quædam in Laconia: in quibus Caſtor & Pollux conditi fuerunt.

Δοκεύει. Obſervat.

Δόκησις. Opinio. Sive id, quod non eſt, quamvis eſſe putetur. Hoc eſt, phantaſia, & umbra, & ſomnium.

Δόκησις ἀληθείας. Sic apud Thucydidem periphraſtice ipſa veritas dicitur.

Δοκησίσοφος. Qui ſapiens ſibi videtur. Ariſtophanes: *Adoleſcens, qui ſapiens ſibi videtur.*

Δοκίδες. Stellarum nomina.

Δοκιμάσας. Qui judicavit. Qui exploravit. Et δοκιμασθείσας, judicatis, confirmatis. *Cum intellexiſſet, Romanos non eſſe contentos fœdere a Zacharia jam confirmato, Choſdroum* [*cum exercitu*] *in ditionem Romanorum mittit.*

Menander Protector. p. 157. D.

Δοκιμασθείς. Apud Demoſthenem ſignificat eum, qui in virorum album relatus eſt. Dicebatur vero etiam τὸ δοκιμασθῆναι de magiſtratibus: itemque de iis, qui Reipubl. negotia tractabant, etiamſi nullo magiſtratu fungerentur. Interdum vero etiam illorum vita & mores examinabantur. Lycurgus autem dicit, tria examina ſecundum leges fieri ſolita fuiſſe. Unum, quo novem Archontes: alterum, quo Oratores; & tertium, quo belli Duces examinarentur. In eadem oratione Equites etiam examinatos fuiſſe dicit.

Δοκιμασίαν ἐπαγγεῖλαι. Impudicitiæ crimine

Ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ
Μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.
Ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Senſum autem hujus loci ex ipſo Comico, ejuſque interpretibus Lector petat. Nobis enim ſufficit digitum ad fontes intendere, & Lectorem docere, unde Suidas ſua depromſerit: quod tamen ſi quis leve putet, & tale, quod a quovis facile præſtari poſſit, non parum fallitur.

[1] Δοθίων] Idem quod δοθιήν. Neſcio tamen an ſolius Suidæ auctoritas ſufficiat, ad vocem iſtam civitate Græca donandam: præſertim, cum apud Enarratorem Comici ad *Veſpas* pag. 515. unde noſter hæc deſcripſit, legatur δοθιήν. Certe & alii ſcriptores Græci id, quod Latinis eſt *furunculus*, δοθιῆνα vocant, non δοθίωνα, ut ex Lexicis vulgatis notum eſt. Heſychius tamen δοθίων pro δοθιὴν etiam agnoſcit: dummodo locum, ubi vox illa exſtat, a mendo prius liberes. Hodie enim apud eum in ſerie ſua ſic legitur: Δολίων, ὁ δοθιήν. At certum eſt, τὸ δολίων mendo laborare, ejuſque loco ſcribendum eſſe δοθίων: quamvis Henricus Stephanus in Theſauro ſuo mendoſam lectionem Heſychii, uti ſæpe alibi, ita & hic, bona fide ſecutus ſit. Cæterum, apud eundem Heſychium δοθιὴν habes non ſolum loco laudato, ſed etiam v. Ἀμάνορες, & v. Ὀλοφυκτίς.

[2] Δόκανα. τάφοι τινὲς ἐν Λακεδ.] Miror, quo auctore hæc Suidas tradat. Alii enim ſcriptores δόκανα apud Spartanos vetuſta quædam Caſtoris & Pollucis ſimulacra appellata fuiſſe docent. Plutarchus ἐν τῷ περὶ φιλαδελφίας pag. 478. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιᾶται δόκανα καλοῦσιν. ἔστι δὲ δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλαγίοις ἐπεζευγμένα. Ad hunc locum Plutarchi reſpexit Euſtathius ad Il. P. pag. 1125. 60. ubi ait: Παράγωγον δὲ δοκοῦ καὶ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δόκανα, ὧν χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ. ἦσαν δὲ αὐτὰ Διοσκούρων ἀφιδρύματα, ὡς ἐκεῖνος καὶ ἱστορεῖ καὶ ἐκφράζει.

[3] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 627. (436. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Τὸν Χωσδρῶ] Lege una voce Ταγχωσδρώ. Eſt enim nomen proprium ducis Perſarum, qui Tanchoſdro appellabatur. Vide infra v. Ἐμβριθῆ, & v. Ταγχοσδρώ.

[5] Δοκιμασθείς. Δημοσθένης μὲν ἀντὶ τοῦ, εἰς ἄνδρ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

[6] Εἰς ἄνδρας ἐγγραφείς] Hinc ille, qui nondum in virorum album relatus erat, appellabatur ἀδοκίμαστος. Harpocratio: Ἀδοκίμαστος. Δοκιμασθῆναι λέγεται, τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. καὶ ἀδοκίμαστος, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. Appellationis autem iſtius ratio eſt, quod apud Athenienſes nemo virorum albo inſcriberetur, antequam populares habito examine cognoviſſent, aliquem parentibus civibus Atticis natum, vel ſecundum leges adoptatum fuiſſe. Vide Petitum *de Leg. Att.* lib. II. cap. IV. pag. 152.

[7] Ἦρχον ἀρχήν] Sic MSS. Pariſ. & Harpocratio. At priores Editt. εἶχον ἀρχήν.

[8] Ἣν οἱ ἐννέα ἄρχοντες δοκιμ.] De hac Novemvirorum apud Athenienſes δοκιμασίᾳ prolixe agit Petitus in Commentario ad *Leges Att.* pag. 237. 238. quem vide.

[9] Ἄλλην δέ, ἣν οἱ ῥήτορες] Et hunc locum illuſtrat idem Petitus pag. 260. 261.

[10] Λέγει δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ] Scilicet Lycurgus ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, ut ex Harpocratione conſtat.

[11] Ἱππέων δοκιμασίαν] Equites olim apud Athenienſes examinatos fuiſſe, diſcimus etiam ex oratione Lyſiæ κατὰ Ἀλκιβιάδου λειποταξίου, pag. 140.

[12] Τὸ δίκην ἑταιρήσεώς τινα καλ.] At latius patebat actio illa, nec impudicitiam ſolum perſequebatur, ſed etiam alia quædam crimina, ut expreſſe nos docet Æſchines orat. contra Timarchum, pag. 174. 175. cujus verba, quoniam ſunt lectu digna, & apprime huc faciunt, hic deſcribere non gravabor. Τίνας δ' οὐκ ᾤετο (ὁ νομοθέτης) δεῖν λέγειν; τοὺς αἰσχρῶς βεβιωκότας. τούτους οὐκ ἐᾷ δημηγορεῖν. καὶ ποῦ τοῦτο δηλοῖ; δοκιμασία φησὶ ῥητόρων· Ἄν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ, τὸν πατέρα τύπτων ἢ τὴν μητέρα, ἢ μὴ τρέφων, ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν, τοῦτον οὐκ ἐᾷ λέγειν.——καὶ τίσι δεύτερον ἀπεῖπε μὴ λέγειν; εἴ τις στρατείας, φησί, μὴ ἐστρατευμένος, ὅσαι ἂν αὐτῷ προσταχθῶσιν, ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβεβληκώς.——τρίτον τίσι διαλέγεται; εἰ πεπορνευμένος, φησίν, ἢ ἡταιρηκώς——τέταρτον τίσι διαλέγεται; εἰ τὰ πατρῷα, φησί, κατεδηδοκώς, ἢ ὧν κληρονόμος γένηται.——τούτους οὖν ἐξείργει τοῦ βήματος. τούτοις ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα μὴ μόνον λέγῃ, ἀλλὰ καὶ συκοφαντῇ καὶ ἀσελγαίνῃ, καὶ μηκέτι τοιοῦτον ἄνθρωπον δύνηται φέρειν ἡ πόλις, ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ μέν, φησίν, ΕΠΑΓΓΕΙΛΑΤΩ Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος, οἷς ἔξεστι. Locus eſt inſignis: ex quo diſcimus, actionem, quæ δοκιμασία vocabatur, inſtitutam fuiſſe contra oratores, non ſolum eos, qui impudici fuiſſent, ſed etiam qui patrem vel matrem verberaſſent, aut non aluiſſent, aut tectum ad habitandum non præbuiſſent: vel qui militiæ nomina non dediſſent; vel clypeum in prœlio abjeciſſent; vel patrimonium dilapidaſſent. Hæc paucis complexus eſt Pollux lib. VIII. cap. VI. pag. 387. Δοκιμασία τοῖς δημαγωγοῖς ἐπηγγέλλετο, εἰ ἡταιρηκότες εἶεν, ἢ τὰ πατρῷα κατεδηδοκότες, ἢ τοὺς γονέας κεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες· ἀτίμους αὐτοὺς ἐχρῆν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν.

να καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἑταιρήσεως δοκιμασία οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορσι, καὶ ψηφίσματα γράφουσι.

Δοκιμαστῆρες. [1] οἱ ἐτασταί. [2] Ὁ δὲ ὢν καὶ πρότερον ἔν γε Ἰταλιώταις πᾶσι δόκιμος, μεῖζον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ κλέος ἀπήνεγκε.

Δοκιμώταται τῶν πόλεων.

Δοκός. τὸ μέγα ξύλον.

Δοκοῦντα. ἀντὶ τοῦ ἀρέσκοντα. Πολλὰ λέγει παράδοξα, καὶ δοκοῦντα τοῖς φιλοσόφοις, πολλὰ τῶν καθ' ᾅδου, ὅπου τινὰ ἀκοὴν φέροντι τῷ Ἴσιδι τοσούτων ἀκουσμάτων.

Δολίωνος. ὄνομα κύριον.

Δολιχά. μακρά. πολλά. [3] Δόλιχος, τὸ ἱπποδρόμιον. ἀπὸ τοῦ κάμπτειν. Στάδιον δὲ, ὁ ὀρθὸς δρόμος.

Δολιχεύουσι. περιοδεύουσιν. Αἰλιανός· [4] Διονύσιος τοὔνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτήδευμα, δολιχεύσας πολλοὺς πολλάκις πλοῦς, περιβάλλεται πλοῦτον εὖ μάλα ἁδρόν.

Δολιχόν. μακρόν. ἢ πολύ. Ἔχειν δὲ δόρυ, οὐ κατὰ τὸν ἐξ ἵππου μαχόμενον δολιχὸν, ἀλλ' ὥστε μόνον τὴν ἐπιδορατίδα ὑπερέχειν ἐς ὕψος.

Δόλιχος. τὸ ὄσπριον. καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δρόμου προπαροξυτόνως. δολιχὸς δὲ, τὸ ἐπίθετον, ὁ μακρὸς, ὀξυτόνως. ἔστι δὲ ὁ δόλιχος [5] κδ' στάδια.

Δολιχόσκιον. τὸ [6] μακροπόρευτον.

Δολοβέλλας. ὄνομα κύριον.

Δολόμητις. δολιόβουλος.

Δόλος. ἡ ἐπὶ λύμῃ τῶν ἀδελφῶν ἐπιβουλή τε καὶ μηχανὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ.

Δόλοψ. ὄνομα κύριον.

Δόλοπες. ἔθνος Θετταλικόν.

Δόλων. οὕτω καλεῖται ὁ παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς τὴν Ἄρτεμιν θεραπεύων γυναικεῖος θίασος, ὥς φησιν Αἰλιανός. καὶ Δόλων, ὁ παρὰ Ὁμήρῳ. καὶ φυτόν.

Δόλωνες. τὰ μικρὰ ἱστία. [7] Χαλάσαντες τὰ μεγάλα ἄρμενα, τοῖς μικροῖς, ἃ δὴ δόλωνες καλοῦσιν, ἕπεσθαι. καὶ αὖθις· Προβαλόμενος τοῦ παντὸς στόλου ναῦς ὀλίγας, ταύταις, τοὺς δόλωνας ἐπαράμενος, ἔπλει. † Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πλησίον γενόμενοι καθεῖλον τοὺς δόλωνας.

aliquem accuſare. Actio autem illa impudicitiæ non adverſus quoſvis iuſtituebatur, ſed oratores negotia publica tractantes, & decreta ſcribentes.

Δοκιμαστῆρες. Examinatores. Cenſores. [Et δόκιμος. Laudatus. Probatus.] *Ille vero cum jam ante apud omnes Italos magno in pretio haberetur, majorem etiam, ut par eſt, ob humanitatem conſecutus eſt gloriam*

Δοκιμώταται τῶν πόλεων. Omnium urbium laudatiſſimæ & præſtantiſſimæ.

Δοκός. Trabs.

Δοκοῦντα. Placita. *Multa dicit relatu mira, quæ a Philoſophis ſtatuuntur: multa item eorum quæ apud Inferos fiunt* * * * *

Δολίωνος. Nomen proprium.

Δολιχά. Longa. Multa. Δόλιχος, curriculum. A κάμπτειν, i. e. flectere. Stadium vero eſt curſus rectus.

Δολιχεύουσι. Multas terras mariaque obeunt. Ælianus: *Dionyſius quidam nomine, mercator, cum multas longaſque navigationes ſæpe confeciſſet, ingentes divitias ſibi comparavit.*

Δολιχόν. Longum. Vel multum. *Habere haſtam, non longam, qualem habere ſolet is, qui ex equo pugnat; ſed talem, cujus ſumma tantum cuſpis promineat.*

Δόλιχος. Nomen leguminis. Item, nomen curſus, cum acuto in antepenultima. Δολιχὸς vero adjectivum, [ſignificat] longus, habetque accentum in ultima. Continet autem dolichus xxiv ſtadia.

Δολιχόσκιον. Longe ſe extendens.

Δολοβέλλας. Dolobella. Nomen proprium.

Δολόμητις. Doloſis conſiliis inſtructus. Doloſus.

Δόλος. Apud Apoſtolum ita vocantur inſidiæ & machinæ, quæ in fratrum perniciem parantur.

Δόλοψ. Dolops. Nomen proprium.

Δόλοπες. Dolopes. Gens Theſſalica.

Δόλων. Apud Cyzicenos ita vocatur muliebris cœtus, qui Dianam colit, ut ait Ælianus. Dolon etiam eſt nomen viri, cujus meminit Homerus. Item, planta.

Δόλωνες. Parva vela. *Juſſit eos majora vela demittere, & minoribus, quæ dolones vocant, expanſis, ſequi.* Et iterum: *Cum ante totam claſſem paucas quaſdam naves [hoſtibus] objeciſſet, cum his præceſſit, minoribus velis expanſis.* † *Romani vero, cum propius acceſſiſſent, dolones demiſerunt.*

---

[1] Δοκιμαστῆρες] Sic apud Lacedæmonios magiſtratus quidam appellabatur. Vide infra v. Χαίρων.

[2] Ὁ δὲ ὢν καὶ πρότερον ἐν γε Ἰταλ.] Hoc exemplum non pertinet ad vocem δοκιμαστῆρες, ſed δόκιμος, quæ incuria librariorum excidit.

[3] Δόλιχος, τὸ ἱπποδρόμιον. ἀπὸ τοῦ κ.] Neſcio, an hæc Lector abſque cenſura dimiſſurus ſit. Certe mihi non probantur.

[4] Διονύσιος τοὔνομα, ἔμπορος τὸ ἐπιτ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Κύφη.

[5] Κδ' στάδια] Sic habent omnes editi, & unus MS. Pariſ. At in duobus aliis codicibus MSS. exaratum reperi κ' στάδια, i. e. viginti ſtadia. Quomodo autem hæc concilies cum iis, quæ Suidas habet ſupra v. Δίαυλος, ubi Dolicho ſeptem tantum ſtadia tribuuntur? Confer loca & examina.

[6] Τὸ μακροπόρευτον] Secundum hanc interpretationem τὸ δολιχόσκιον non fuerit compoſitum ex δολιχὸς, & σκιὰ umbra; ſed ex δολιχὸς, & κίω, eo, vado: quaſi dicas δολιχόκιον. Vide Etymologum.

[7] Χαλάσαντες τὰ μεγάλα ἄρμ.——ἔπλει] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. I. *Vandal.* cap. XVII.

Δολώνεια. πόλις.

Δόμα. τὸ διδόμενον δῶρον.

Δόμεν, ὅσκεν δῷ· καὶ μὴ δόμεν, ὅσκεν μὴ δῷ. Ἡσίοδός[1] φησιν. ἀντὶ τοῦ, δόμεναι καὶ μὴ δόμεναι.

Δομέστικοι.[2] οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς. οἱ κατὰ Ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται.

Δομετιανὸς,[3] βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου νεώτερος, Νέρωνι, καὶ Καλλιγόλᾳ, καὶ Τιβερίῳ, τοῖς αἴσχιστα καὶ φαυλότατα προστᾶσι τῆς ἡγεμονίας, ἤπερ τῷ πατρὶ καὶ τἀδελφῷ προσεοικὼς τὸν τρόπον. μετρίοις γὰρ δὴ τῆς ἀρχῆς προοιμίοις χρησάμενος, εὐθὺς εἰς πλείονά τε καὶ ἄτοπα γνώμης ἐκπίπτει μειονεκτήματα. πλεονεξίαν τε νοσῶν ἄμετρον καὶ ἀσέλγειαν, θυμοῦ τε ἀκρατὴς ὢν, καὶ ἀπαραίτητος ἐν ταῖς κολάσεσι, φιλαπεχθήμων τε καὶ φιλάργυρος, εἰ καί τις ἕτερος. ταχέως γοῦν πρὸς ἁπάντων μῖσος ἐφειλκύσατο, ὥστε τό, τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς ἀποσβέσαι κλέος. σφαγαῖς τε γὰρ τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἑκάστης ἡμέρας ἐμίαινε τὴν πόλιν. τάς τε ἴσας τοῖς κρείττοσι μεταδιώκων τιμὰς, οὐχ ὑπέμεινεν ἑτέρων αὐτοῦ γενέσθαι κατὰ τὸ Καπιτώλιον ἀνδριάντων στάσιν ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πεποιημένων. ἀπείχετο δὲ οὐδὲ τοῦ τῶν συγγενῶν φόνου, ἀλλ᾽ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀφ᾽ αἵματος τὴν ἀνοσίαν ἤγαγε δεξιάν· οὔτε Θεοὺς ὁμογνίους, οὔτε δίκην αἰδούμενος· ἀλλ᾽ ὁμοῦ τά τε θεῖα περιφρονῶν, καὶ τὰ ἀνθρώπινα.

Δομετιανὸς,[4] βασιλεὺς Ῥωμαίων, ἀδελφὸς Τίτου· οὗ διάδοχος γενόμενος, οὐ τὴν πατρικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐζήλωσεν ἀρίστην πολιτείαν, ἀλλὰ τὴν Τιβερίου καὶ Νέρωνος ἀνοσιουργίαν ἐκ διαμέτρου. καὶ δὴ πᾶν εἶδος κακίας ἐπελθὼν, μιαιφονίας τε καὶ γυναικομανίας ἅμα καὶ ἀνδρομανίας ἀνάπλεως γενόμενος, αὐτὸν ὁ ἄθεος τελευταῖον ἀπεθέωσε. κἀντεῦθεν οὖν ἔχθιστον ἅπασι καὶ ἀπόβλητον, διὰ τὸ φονικόν τε καὶ θηριῶδες τῆς μιαρᾶς γνώμης, ἑαυτὸν ὁ τάλας ἀποφήνας, εἰκότως μάλα τὰ ἐπίχειρα τῆς οἰκείας δυσμενείας κομισάμενος, αἰσχίστῳ μόρῳ τὸν μυσαρὸν καὶ βέβηλον καταστρέφει βίον. οὗτος σὺν τῷ βασκάνῳ δαίμονι νεμεσήσας τῷ ἀδελφῷ, τοῦτον ἀναιρεῖ φαρμάκῳ, ἔρωτι τῆς ἀρχῆς. καὶ πονηρῶς πράγματα Ῥωμαίων διαθεὶς, οὐδὲν ὠμότητος, οὐδὲ πλεονεξίας, οὐδὲ φονικῆς ἐνεργείας, ἢ ἑτέρου τινὸς παραλέλοιπεν εἶδος ἢ σπούδασμα, μετὰ καὶ τοῦ ἀκρατὴς εἶναι καὶ ἀκόλαστος τὰ περὶ τὸ σῶμα. οὗτος καὶ Νέρβαν μετέστησεν, ὡς ἐπιβουλεύοντα τῇ βασιλείᾳ. καὶ Ἀπολλώνιον τὸν Τυανέα, ὡς φίλον Νέρβᾳ, συλλαβὼν ἀπέκειρε, καὶ δέσμιον εἰς δικαστήριον ἤγαγεν. καὶ ἐπεὶ ὁ φιλόσοφος οὐκ ἐνεδίδου,[5] ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ᾽

Δολώνεια. Dolonia. Urbs.

Δόμα. Donum, quod datur.

Δόμεν. Pro δόμεναι, dare. Heſiodus: *Da ei, qui dedit: non vero da ei, qui non dedit.*

Δομέστικοι. Equites, vel milites apud Romanos, qui vulgo *Domeſtici* vocantur.

Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, Titi frater natu minor, Neroni, & Caligulæ, & Tiberio, qui turpiſſime & peſſime imperio præfuerunt, quam patri aut fratri moribus ſimilior. Moderatis enim imperii principiis uſus, confeſtim in plurima & graviſſima animi vitia incidit, immoderata pluris habendi cupiditate & libidine [luxuque] laborans, & iræ impotens, & inexorabilis in animadverſionibus, & inimicitiarum gerendarum amans, & pecuniæ cupidus, ſi quis alius. Celeriter autem omnium odium in ſe attraxit [ſibique conciliavit,] ita ut & fratris & patris gloriam extinxerit. Nam & cædibus inſignium Senatorum quotidie urbem polluebat, & præſtantioribus pares honores ſectans, non patiebatur aliorum, præter ſuas, ex auro & argento factas ſtatuas in Capitolio collocari. Ac ne a cognatorum quidem cæde abſtinuit, ſed in omnes conſanguineos impiam injecit dextram, neque Deos gentilitios, neque Juſtitiam veritus: ſed ſimul & divina & humana jura contemnens. *Port.*

Δομετιανός. Domitianus, Romanorum Imperator, frater Titi, cujus ſucceſſor cum fuiſſet, nec paternam, nec fraternam, optimam adminiſtrandæ Reipubl. formam eſt æmulatus, ſed Tiberii & Neronis impietatem, ex diametro [illi oppoſitam.] Quamobrem etiam omne vitiorum [& ſcelerum genus] perſequutus, & cædium pollutione, & mulierum amatarum inſania, ſimul etiam virorum amatorum furore repletus, ſe ipſum atheus [ac impius] ille in Deorum numerum retulit. Hinc igitur ille miſer, cum ob ingenii cædibus addicti crudelitatem & impuræ mentis feritatem ſe omnibus inimiciſſimum & dignum, qui ab omnibus rejiceretur, oſtendiſſet, jure optimo præmia ſui hoſtilis animi, [quo omnes perſequebatur,] conſequutus, fœdiſſima morte impuram & profanam vitam finivit. Hic imperii cupiditate [flagrans,] ac æſtuans invidia adverſus fratrem, eum veneno tollit, & Romanorum res male adminiſtrans, nullum crudelitatis, nullum avaritiæ, nullum ſanguinarii facinoris, aut alicujus alius [impietatis ac inhumanæ feritatis] genus aut ſtudium prætermiſit. Huc adde, quod & impotens eſſet, & intemperans in corporis voluptatibus. Hic

---

[1] Ἡσίοδος] *Oper. & Dier.* v. 354.
Καὶ δόμεν, ὅσκεν δῷ, καὶ μὴ δόμεν, ὅσκεν μὴ δῷ.

[2] Δομέστικοι] Vide Ducangium in utroque Gloſſario.

[3] Δομετιανὸς, βασιλεὺς Ῥωμ.] Totus hic locus αὐτολεξεὶ etiam legitur apud Joannem Antiochenum in Excerptis a Valeſio editis, pag. 817. unde Suidas iſta deſcripſit. Joannes Antiochenus autem eadem vel ipſe ex Eutropio vertit, vel, quod potius crediderim, a Græco aliquo iſtius ſcriptoris interprete, qui olim exſtabat, mutuatus eſt. Latina enim Eutropii Græcis Joannis Antiocheni mire reſpondent.

[4] Δομετιανὸς, βασιλεὺς Ῥωμ.——καταστρέφει βίον] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Cedrenum pag. 244.

[5] Ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ᾽ αὐτοῦ, αἰσχ.] Duo MSS. Pariſ. plenius: Ἐπεγγελῶν τὰ γινόμενα παρ᾽ αὐτοῦ, καὶ ἐπιπλήττων τοῖς στρατευομένοις, αἰσχυνθεὶς &c.

αὐτοῦ, αἰσχυνθεὶς ἀφῆκεν αὐτόν. ¹τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρύλλητον ἔπος εἰπεῖν τὸν Ἀπολλώνιον·

Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι·

καὶ ἄφαντον γενέσθαι παραχρῆμα. οὗτος καὶ τοὺς φιλοσόφους καὶ μαθηματικοὺς ἐφυγάδευσεν ἀπὸ Ῥώμης. ἐπὶ τούτου καὶ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς Πάτμον ἐξορίζεται. καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους Δαβὶδ ἀναιρεῖσθαι προσέταξε· καὶ Χριστιανοὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτοῦ μαρτυροῦσι. Νέρβας δὲ ἀπολύει τῆς ἐξορίας τὸν Θεολόγον Ἰωάννην. Ἀδριανὸς δὲ πολλὰ ἀνορθώσας, καὶ Λαζοῖς, ἤτοι Κόλχοις, βασιλέα ἐπέστησεν. οὐκ εὐβούλως δὲ τῆς Μεσοποταμίας παραχωρεῖ Πέρσαις δεηθεῖσιν αὐτοῦ, κτηθείσης ὑπὸ Τραϊανοῦ Ῥωμαίων, καὶ τὸν Εὐφράτην ὅρον ποιεῖται τῆς ἀρχῆς. οὗτος διὰ τὸ φονικὸν καὶ τὸ θηριῶδες ἔχθιστος ὤν, πρὸς τῶν οἰκείων συστάντων ἐπ' αὐτῷ κατακλείνεται, καὶ ²παρασκευασαμένους εἰσπέμψαι σὺν ξιφιδίῳ Στέφανον τὸν ἀπελεύθερον· καὶ τοῦτον προσπεσόντα Δομετιανῷ καθεύδοντι τὸ μεθημερινὸν, πατάξαι μὲν, οὐ μὴν καιρίαν, ἀναπηδήσαντος ἐκείνου.

etiam Nervam, ut imperio inſidiantem, amovit: & Apollonium Tyaneum, ut Nervæ amicum, comprehenſum totondit, & vinctum in judicium adduxit. Cum vero Philoſophus illi non cederet, deridens ejus acta, verecundia motus, eum dimiſit. Tunc autem ajunt Apollonium illud valde celebre carmen dixiſſe: *Nequaquam me occides, quia non eſt in fatis, ut a te interficiar*. Atque e veſtigio ipſum evanuiſſe ferunt. Hic & Philoſophos & Mathematicos Roma expulit. Sub hoc & Joannes Euangeliſta in Patmum relegatur. Idem etiam Davidici generis homines interfici juſſit: multique ſub eo Chriſtiani Martyres facti ſunt. Sed Nerva Joannem Theologum illa relegatione liberavit. Adrianus vero multis rebus emendatis [atque correctis,] Lazis etiam, ſeu Colchis, Regem præfecit. Non prudenter tamen Meſopotamiam a Trajano Romanis partam, Perſis orantibus conceſſit, & imperii [Romani] terminum Euphratem conſtituit. Hic Domitianus cum ob ſuam crudelitatem & feritatem omnibus odioſiſſimus eſſet, a ſuis, qui conſpirationem in ipſum fecerant, interficitur. Nam ex compoſito [in ejus cubiculum] immiſerant cum pugione Stephanum ejus libertum: qui in Domitianum meridianis horis dormientem irruens, ipſum percuſſit quidem, at non letali plaga, quod ille [ex ſuo lecto ſtatim] exiluiſſet. *Port.*

Δομήτιος. ὄνομα κύριον.

Δομιτία. ὄνομα κύριον.

Δομνῖνος, ³φιλόσοφος, Σύρος τὸ γένος, ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας, μαθητὴς Συριανοῦ, καὶ τοῦ Πρόκλου συμφοιτητὴς, ὥς φησι Δαμάσκιος. ἐν μὲν τοῖς μαθήμασιν ἱκανὸς ἀνήρ· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις φιλοσοφήμασιν ἔπι παλαιότερος. διὸ καὶ πολλὰ τῶν Πλάτωνος δοξάσμασιν οἰκείοις ⁴διέστρεψε. καὶ διαλυμηνάμενος, ἀποχρώσας ὅμως εὐθύνας τῷ Πρόκλῳ δέδωκε, γράψαντι πρὸς αὐτὸν ὅλην πραγματείαν, καθαρτικὴν, ὥς φησιν ἡ ἐπιγραφὴ, τῶν δογμάτων τοῦ Πλάτωνος. ἦν δὲ οὐδὲ τὴν ζωὴν ἄκρος, οἷον ἀληθῶς φιλόσοφον εἰπεῖν. ὁ γὰρ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιὸς τὴν αὐτὴν ἴασιν ἐχρησμῴδει Πλουτάρχῳ τε τῷ Ἀθηναίῳ, καὶ τῷ Σύρῳ Δομνίνῳ. τούτῳ μὲν αἷμ' ἀποπτύοντι πολλάκις, καὶ τοῦτο φέροντι τῆς νόσου τὸ ὄνομα· ἐκείνῳ δὲ οὐκ οἶδα ὅ, τι νενοσηκότι. ἡ δὲ ἴασις ἦν ἐμπίπλασθαι χοιρείων κρεῶν. ὁ μὲν δὴ Πλούταρχος οὐκ ἠνέσχετο τῆς τοιαύτης ὑγείας, καί τοι οὐκ οὔσης αὐτῷ παρανόμου κατὰ τὰ πάτρια· ἀλλ' ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, καὶ ⁵διαγκωνισάμενος ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἀποβλέπων εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (καὶ γὰρ ἐτύγχανεν ἐγκαθεύδων τῷ προδόμῳ τοῦ ἱεροῦ) Ὦ δέσποτα, ἔφη, τί δὲ ἂν προσέταξας Ἰουδαίῳ νοσοῦντι ταύτην τὴν νόσον; οὐ γὰρ ἂν ἐκείνῳ ἐμφορεῖσθαι χοιρείων κρεῶν προσέταξας. ταῦτα εἶπεν. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς αὐτίκα ἀπὸ τοῦ ἀγάλμα-

Δομήτιος. Domitius. Nomen proprium.

Δομιτία. Domitia. Nomen proprium.

Δομνῖνος. Domninus Philoſophus, natione Syrus, ex Laodicæa, vel Lariſſa, urbe Syriæ, Syriani diſcipulus, & Procli condiſcipulus, ut ait Damaſcius. In mathematicis quidem diſciplinis vir fuit exercitatus, ſed in aliis Philoſophiæ partibus longe exercitatior. Quamobrem etiam multa Platonica [dogmata] ſuis ſententiis pervertit. Cumque ea corrupiſſet, ſufficientes tamen juſtaſque pœnas Proclo perſolvit, qui ſcripſit adverſus ipſum integrum librum, Platonicorum dogmatum, ut fert inſcriptio, purgatorem. Sed ne in ipſa quidem vita fuit adeo exquiſitus, ut vere Philoſophus dici poſſet. Nam Æſculapius Athenienſis eandem medicinam præſcripſit & Plutarcho Athenienſi, & Domnino Syro; huic quidem ſanguinem ſæpe expuenti, & hoc morbi nomen ferenti: illi vero, neſcio quo morbi genere laboranti. Medicina vero hæc fuit, ut ſuillis carnibus replerentur. Plutarchus tamen talem recuperandæ ſanitatis rationem non tulit, quamvis ea non eſſet ipſi legibus patriis interdicta: ſed ſomno excitatus, & ulnis in lectulo diductis, Æſculapii ſtatuam intuens, (in templi enim veſtibulo dormiebat) O Domine, inquit: Quid ſi Judæo, hoc morbo laboranti, [idem remedium] præſcripſiſſes? Neque enim illi imperaſſes, ut ſuillis carnibus ſe repleret. Hæc cum dixiſ-

---

[1] Τότε φασὶ καὶ τὸ πολυθρύλλητον ἔπος εἰπεῖν τὸν Ἀπολλ.] Confer Philoſtratum lib. VIII. cap. 2. & Cedreaum pag. 245.

[2] Παρασκευασαμένους] Cum Porto legere malim, παρασκευασαμένων, propter præcedens συστάντων.

[3] Δομνῖνος, φιλόσοφος, Σύρος τὸ γ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Damaſcii Hiſtoria Philoſophica, ut & ſtilus & argumentum ſuadent.

[4] Διέστρεψε] Sic habet MS. Pariſ. A. cujus loco in prioribus Editt. legitur ἀνέστρεψε; quod minus placet.

[5] Διαγκωνισάμενος] Vide ſupra h. v.

τος ἐμμελέστατον δή τινα [1]φθόγγον, ἑτέραν ὑπεγράψατο θεραπείαν τῷ πάθει. Δομνῖνος δὲ οὐ κατὰ θέμιν πεισθεὶς τῷ ὀνείρῳ, θέμιν τοῖς Σύροις πάτριον, οὐδὲ παραδείγματι τῷ Πλουτάρχῳ χρησάμενος, ἔφαγε τότε καὶ ἤσθιεν ἀεὶ τῶν κρεῶν. λέγεταί που, μίαν εἰ διέλειπεν ἡμέραν ἄγευστος, ἐπιτίθεσθαι τὸ πάθημα πάντως, ἕως ἀνεπλήσθη. τούτῳ οὖν ἤδη γεγηρακότι νεώτερος ὢν ἐντυχεῖν ὁ Ἀσκληπιάδης λέγεται, ἰδεῖν δὲ ἄνθρωπον ἔχοντά τι περιττὸν καὶ ἀστεμφὲς, οὐκ ἀξιοῦντα λόγου πολλοῦ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἰδιώτας, ἢ ξένους, ἄλλως τε καὶ τοὺς τῷ διαφέρειν αὐχοῦντας. ἀμέλει καὶ αὐτῷ προσενεχθῆναι τραχύτερον. ἐπεὶ δὲ περὶ ἀριθμητικοῦ ὅτου δὴ θεωρήματος οὐκ ἠξίου ὁμολογεῖν πρὸς αὐτὸν, οἷα δὲ νέος ὤν, οὐδὲ ἐνδιδόναι τι μαλθακὸν, ἀλλὰ διελέγχειν τὸν λόγον οὕτω θρασέως, ὥστε τὸν Δομνῖνον μηκέτι προσίεσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν.

Δόμνος. ὄνομα κύριον.

Δόμος. οἶκος.

Δόνακες. κάλαμοι ἁλιευτικοί. ἢ αὐλοί. ἡ εὐθεῖα, δόναξ.

Δονάτος. ὄνομα κύριον.

Δονεῖται. κλονεῖται. σαλεύεται. [2]Ἀριστοφάνης·

Πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
Τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.

ἀντὶ τοῦ κινεῖ, ἐρεθίζει.

Δόξα. ὑπόνοια. ὑπόληψις. Δόξα δέ ἐστιν, ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος. εἰ δὲ τῶν πολλῶν, ὅτι τῶν οὐκ εἰδότων.

Δόξα.[3] τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος τῆς ψυχῆς διαιρεῖται εἰς νοῦν, διάνοιαν, δόξαν. ἡ μὲν οὖν δόξα καταγίνεται περὶ τὸ καθόλου, τὸ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς. οἶδε γὰρ ὅτι τὸ λευκὸν διακριτικὸν ὄψεως· καὶ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος δίπους. ἔτι γε μὴν τῶν διανοητῶν οἶδεν ἄνευ λόγου τὰ συμπεράσματα. οἷον, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, οἶδε. διὰ τί δὲ, οὐκέτι. ὥστε [4]δοξαστά ἐστι τό, τε ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καθόλου, καὶ τῶν διανοητῶν τὰ [5]συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλῶς ὁρίζεται τὴν δόξαν [6]Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ, διανοίας λέγων ἀποτελεύτησιν. τῆς γὰρ διανοίας συλλογισαμένης, ὅτι ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, τὸ συμπέρασμα μόνον οἶδεν ἡ δόξα. διανοίας δέ ἐστι τὸ οἷον ὁδόν τινα διανύειν, μεταβαίνουσαν ἀπὸ προτάσεως εἰς συμπέρασμα· ἐξ οὗ καὶ τὴν κλῆσιν εἵλκυσε.

Δόξα. [7]Σοφοκλῆς·

Τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς

ſet, Æſculapius ſtatim ex ſtatua ſonum ſuaviſſimum edens, alteram curandi morbi rationem ipſi præſcripſit. Domninus vero, cum nec ſecundum patrias Syrorum leges ſomnio paruiſſet, nec Plutarchi exemplum ſequutus fuiſſet, tunc ſuillas carnes comedit, & iis ſemper veſcebatur. Fertur autem, ſi forte diem unum intermiſiſſet, nec ſuillas carnes comediſſet, ille morbus ipſum omnino invaſiſſe, donec iis impleretur. Hunc igitur jam ætate provectum Aſclepiades adoleſcens conveniſſe fertur, & vidiſſe hominem illum habere quiddam eximium & conſtans; qui cum idiotis aut peregrinis non multum colloqui vellet, præcipue vero cum illis, qui ſe cæteris præſtare gloriarentur. Quinetiam ſe ab ipſo dicebat tractatum aſperius, quum de neſcio quo arithmetico theoremate contenderet cum ipſo, &, ut adoleſcens, ipſi nullo modo cedere vellet: at ipſius rationem adeo audacter redargueret, ut Domninus ipſum ad colloquium admittere noluerit. *Port.*

Δόμνος. Domnus. Nomen proprium.

Δόμος. Domus. Ædes.

Δόνακες. Calami piſcatorii. Vel, tibiæ. Rectus caſus eſt, δόναξ.

Δονάτος. Donatus. Nomen proprium.

Δονεῖται. Turbatur. Agitatur. Quaſſatur. Et δονεῖ, movet, laceſſit. Ariſtophanes: *Plane enim me amor quidam cincinnorum tuorum movet.*

Δόξα. Opinio. Gloria. Gloria autem eſt laus, quæ a populo tribuitur. Si vero a populo, manifeſtum eſt, eam ab illis tribui, qui ſunt imperiti.

Δόξα. Pars illa animæ, qua ratiocinamur & intelligimus, dividitur in mentem, intellectum, & opinionem. Ac opinio quidem verſatur circa univerſalia ſenſilia. Novit enim album facillime a viſu diſcerni: & omnem hominem eſſe bipedem. Adhæc, rerum intellectilium concluſiones abſque ratione novit: veluti, animam eſſe immortalem. Cur vero [ſit immortalis,] non novit. Quamobrem ſub opinionem cadunt tam univerſalia ſenſilia, quam concluſiones intellectilium. Unde Plato in *Sophiſta* opinionem recte definit, intellectus concluſionem. Poſtquam enim intellectus ratiocinando collegit, animam eſſe immortalem, opinio ſolam tantum concluſionem novit. Intellectus autem velut iter quoddam conficit, a propoſitione ad concluſionem tranſiens: unde etiam appellationem traxit.

Δόξα. Gloria. Sophocles: *Quid igitur gloria, aut vana fama, quæ in ore hominum ver-*

---

[1] Φθόγγον] Deeſt verbum ἱεὶς, vel ſimile quid.

[2] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 752. (506. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Δόξα. τὸ λογικὸν καὶ γνωστικὸν μέρος τῆς ψυχ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Philoponi in Procem. ad Ariſtot. *de Anima*, A. 1. ut Pearſonius recte obſervavit.

[4] Δοξαστά] Apud Philoponum loco laudato hodie legitur δόξα. Sed lectio Suidæ præferenda eſt.

[5] Συμπεράσματα. ὅθεν καὶ καλ.] In prioribus Editt. inter voces συμπεράσματα & ὅθεν hæc addita leguntur: Καὶ τοῦτ' ἔστιν ἡ δόξα, γνῶσις διὰ τί δὲ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, οὐκέτι οἶδεν ἡ δόξα. διανοίας γὰρ ἔργον ἐστὶ τοῦτο. Sed verba iſta, quæ nec Philoponus agnoſcit, & manifeſtam ταυτολογίαν continent, tanquam ſupervacanea hic inducenda putavi.

[6] Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ] Pag. 167. F. ubi Philoſophi verba hæc ſunt: Οὐκοῦν ἐπείπερ λόγος ἀληθὴς ἦν καὶ ψευδής, τούτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος· δόξα δὲ, διανοίας ἀποτελεύτησις· φαίνεται δὲ, ὃ λέγομεν, σύμμιξις αἰσθήσεώς τε καὶ δόξης· ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ ξυγγενῶν ὄντων, ψευδῆ τε αὐτῶν ἔνια καὶ ἐνίοτε εἶναι.

[7] Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 280. ut Portus monuit.

Μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίνεται;
Εἰ τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
Εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
Σώζειν οἵας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν·
Κἀμοί γε ποῦ ταῦτ' ἔστιν;

Δόξα. ἔπαινος.

Δόξα Θεοῦ. παρὰ [1] τῷ Ἀποστόλῳ τὸ δημιουργικὸν καὶ προνοητικόν. ταύτην τοιγαροῦν προσεκύρωσαν εἰδώλοις, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων καὶ πετεινῶν καὶ τῶν λοιπῶν.

Δόξαν. ἀρέσαν. βεβουλευμένον. Δόξαν δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸν μὲν ἕτερον αὐτόθι μένειν, τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὰς προσχώρους πόλεις ἀφικόμενον, ἐφ' οἷς ποιήσεται εἰρήνην, ὁρίσαι. Καὶ αὖθις· [2] Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἐναντίων καταφρονεῖσθαι. Σοφοκλῆς·

Σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἐστίν· ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

οἷον, σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται· ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.

Δοξάριον. δόξα. ὑποκοριστικῶς.

Δοξάσαι. ὑπονοῆσαι· εἰκάσαι. [3] Ἀριστοφάνης·

Δοξάσαι ἔστι κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

καὶ [4] Σοφοκλῆς·

——Δόξα μοι παρεστάθη
Ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
Στέφη λαβούσῃ.

Τὸν [5] σπουδαῖον οὐ δεῖ δοξάσαι. τουτέστι, ψεύδει μὴ συγκατατίθεσθαι.

Δοξασίας. δόξης. ὑπολήψεως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν νγ'. Προσέσται δὲ καὶ τῆς ἐμῆς δοξασίας.

Δόξης. Οἱ δὲ σὺν τῷ Φαβίῳ μέγα ἐκβοήσαντες, οὐκέτι δόξης ἀλλὰ πολέμου ἔργα παρείχοντο.

Δοξοκοπία. κενοδοξία. Ἀππιανός· Ὁ δὲ Φλαμίνιος τὴν ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ᾑρημένος, ἠπείγετο Ἀννίβᾳ συμπλακῆναι. Λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία, καὶ δοξοκοπία. [6] Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ δόξης πολεμικῆς Λεύκιον· ἐκ δὲ δημοκοπίας, Τερέντιον.

Δοξολογῶ σε. ὑμνῶ σε.

Δοξολογούμενος.

Δορά. τὸ δέρμα. καὶ δορὰ ὄνων. [7] Ὁ Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσανέμας ἐπεκλήθη, διὰ τὸ ἀνέμου πολλοῦ ἐπιθεμένου τῇ Ἀκράγαντι, ἐξελάσαι αὐτόν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει.

Δόρατα. λογχάρια.

Δοράτιον. μικρὸν δόρυ.

Δορί. τῷ δόρατι.

Δοριάλωτον. αἰχμάλωτον.

ſatur, prodeſt? Si enim Athenas dicunt eſſe religioſiſſimas, & ſolas afflictum hoſpitem ſervare, eique opem ferre poſſe: ubinam hæc mihi ſunt?

Δόξα. Gloria. Laus.

Δόξα Θεοῦ. Sic apud Apoſtolum vocatur vis illa Dei, qua omnia creavit; itemque ejus providentia. Hanc [gentiles] ſub hominum, volucrum, aliarumque rerum ſpecie falſis Diis attribuerunt.

Δόξαν. [Pro δόξαντος.] Cum viſum fuiſſet. Cum placuiſſet. Cum decretum fuiſſet. *Cum autem Ægyptiis placuiſſet, ut alter quidem illic maneret, alter vero ad vicinas urbes profectus ſtatueret, quibus conditionibus pax facienda eſſet.* Et iterum: *Exiſtimans ſe ab adverſariis contemni.* Sophocles: *Tibi quidem hæc opinari licet: meum vero eſt, accuratius ea intelligere.* Vel, tu quidem ea opinaris, ego vero certo ſcio.

Δοξάριον. Diminutive. Parva gloria.

Δοξάσαι. Opinari. Suſpicari. Conjicere. Ariſtophanes: *Conjicere quidem licet, puellæ: non autem certi quid affirmare poſſum.* Et Sophocles: *Faciendum mihi putavi, ut templa Deorum adirem, has corollas manibus tenens.* † Virum probum non oportet opinari. Id eſt, mendacio non aſſentiri.

Δοξασίας. Opinionis. Suſpicionis. Conjecturæ. Dion Hiſtor. Rom. lib. LIII. *Addam etiam meam hac de re opinionem.*

Δόξης. Opinionis. *Illi vero, qui cum Fabio erant, ingenti clamore ſublato, non amplius opinionis ſed belli opera faciebant.*

Δοξοκοπία. Vana jactantia. Affectatio gloriæ. Popularis auræ captatio. *Flaminius vero, qui populi favore Conſulatum adeptus erat, cum Annibale manus conſerere quamprimum cupiebat.* Pro δοξοκοπία autem dicitur etiam δημοκοπία. *Conſules autem eligunt: Lucium, ut rei bellicæ peritum; & Terentium, ut qui apud populum gratioſus eſſet.*

Δοξολογῶ σε. Celebro te. Laudo te.

Δοξολογούμενος. Laudatus. Celebratus.

Δορά. Pellis. Et δορὰ ὄνων, pellis aſinorum. Empedocles vocatus eſt Κωλυσανέμας: quod, cum vehemens ventus in Agrigentum irruiſſet, urbe pellibus aſinorum circundata, eum propulſaſſet.

Δόρατα. Haſtæ.

Δοράτιον. Parva haſta.

Δορί. Haſta. Pro δόρατι.

Δοριάλωτον. Bello captum.

---

[1] Παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ] Intelligit Divum Paulum ad Romanos cap. 1.

[2] Δοξάζων ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν ἐναντ. καταφρ.] Fragmentum hoc legitur apud Polyb. lib. III. cap. LXXXII.

[3] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 632. ſed ubi pro οὐκ ἔχω εἰπεῖν, hodie legitur, ἄχθομαι ὑμῖν.

[4] Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyran.* ut Portus monuit.

[5] Τὸν σπουδαῖον οὐ δεῖ δοξάσαι. τουτέστι, ψεύδει μὴ συγκ.] Hæc ſunt verba Laertii *Zenone* Lib. VII. Segm. 121. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[6] Ὑπάτους αἱροῦνται, ἐκ δόξης πολ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Δημοκοπεῖν.

[7] Ὁ Ἐμπεδοκλῆς Κωλυσ.] Vide Laertium *Empedocle*, ſegm. LX & noſtrum ſupra v. Ἄπνους.

Δορύκλητος.[1] περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος.

Δορίκτητος πλοῦτος. ὁ ἀπὸ πολέμου.

Δόριλλος.[2] τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου.

Δορίσκος.[3] χωρίον Θρᾳκικόν.

Δορκαλίδες. ὄργανόν ἐστι κολαστικόν τι. ἢ μάστιγες αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκάδων.

Δορκάς. καὶ παροιμία·

Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης.

ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

Δόρκων. ὄνομα τόπου. καὶ ὁ ἔλαφος.

Δοροδόκος.[4] τὸ [5] ξύλον τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον.

Δορός. δόρατος.

Ἴσως[6] τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν,
Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.

Τέκμησσά φησι, γυνὴ Αἴαντος περὶ Ἀγαμέμνονος.

Δορπήσας. δειπνήσας.

Δόρπεια. ἡ πρώτη ἡμέρα, ἡ τῶν Ἀπατουρίων. ἡ δ' ἑξῆς, Ἀνάῤῥυσις. Κουρεῶτις δὲ, ἡ τρίτη. καὶ πλατύτερον ἐν τῷ Ἀπατούρια.

Δόρπιστος. δείπνου ὥρα.

Δόρπος. ὁ δεῖπνος. καὶ δορπορή. ὁ αὐτός. δόρπος οὖν τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον· παρὰ τὸ δόρυ παύειν. καὶ ἐν τῷ Δεῖπνος.

Δόρυ. τὸ ἀκόντιον. Καὶ δορύκτητον ὄλβον ἐδέξατο.

Δόρυ[7] κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. Οἱ [8] δὲ κατευθέντες εἰς Δελφοὺς ὑπ' Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμόν· Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ φίλος οἶκος· ἀκολουθοῦντες βουσὶν, ἕως ἂν οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσωσιν, ὡς ὁ Θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι, πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ὑπὸ τὴν Τάναγραν καλουμένην ὤδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους.

Δορυάλειον. τόπος. καὶ Δορύλαιον. τόπος.

Δορυμέδων. ὄνομα κύριον.

Δορυμήστορος. τοῦ ἐπιστημόνως πολεμοῦντος.

Δορύξενος.[9] ὁ ἐκ τῶν πολεμίων φίλος, ὡς [10] Γλαῦ-

Δορύκλητος. Haſta clarus. Bello inclytus.

Δορίκτητος πλοῦτος. Divitiæ bello partæ.

Δόριλλος. Pudendum muliebre, [ſic vocatum,] in contumeliam Dorilli Tragici.

Δορίσκος. Doriſcus. Oppidum Thraciæ.

Δορκαλίδες. Inſtrumentum quoddam, quo ſontes torquentur. Vel flagella, ex caprearum loris confecta.

Δορκάς. Caprea. Dama. Et proverbium: *Ne caprea cum leone pugnam ineam.* Dicitur de iis, qui viribus ſunt impares.

Δόρκων. Nomen loci. Item cervus.

Δοροδόκος. Lignum, quod tectum domus ſuſtinet.

Δορός. Pro δόρατος. Haſtæ. [Sophocles:] *Fortaſſe, quamvis viventem non amaverint, mortuum deplorabunt, urgente belli neceſſitate.* Tecmeſſa Ajacis uxor de Agamemnone hæc dicit.

Δορπήσας. Qui cœnavit. Qui cœnam ſumpſit.

Δόρπεια. Dorpia. Primus Apaturiorum dies. Secundus autem appellabatur Anarrhyſis; & tertius Cureotis. De hac re fuſius agitur v. Ἀπατούρια.

Δόρπιστος. Cœnæ hora.

Δόρπος. Cœna. Et δορπορή. Idem. Δόρπος igitur vocatur veſpertina cœna: quod tunc haſta quieſcat. Vide in v. Δεῖπνος.

Δόρυ. Haſta. Jaculum. *Et opes bello partas accepit.*

Δόρυ κηρύκειον. Haſta & caduceum. Proverbium de iis, qui precibus minas jungunt. Gephyræi ab Athenienſibus Delphos miſſi, accepto Oraculo: *Viro Gephyræo domus amica:* cum boves ſequerentur, ut illic manerent, ubi illi defatigati fuiſſent, prout oraculum ipſis præceperat; Eumolpo Athenienſes oppugnante, Tanagram ita dictam profecti ſunt, & duci quidem caduceum dederunt, juventutem vero pone ſequentem armarunt.

Δορυάλειον, & Δορύλαιον. Nomen loci.

Δορυμέδων. Dorymedon. Nomen proprium.

Δορυμήστορος. Artis bellicæ periti.

Δορύξενος. Qui ex hoſte factus eſt amicus:

---

[1] Δορύκλητος] Scribendum eſſe δορίκλυτος vel cœcus videat.

[2] Δόριλλος] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 237. ſcribit δορίαλος. At Heſychius, δορύαλλος. In hoc trivio quæ via ſequenda ſit, difficile dictu eſt.

[3] Δορίσκος. χωρίον Θρᾳκ.] Vide Harpocrationem h. v. & Herodotum lib. VII. pag. 406.

[4] Δοροδόκος] Vide omnino Valeſium ad Harpocrationem v. Στρωτήρ.

[5] Τὸ ξύλον] Hæ duæ voces deſunt in prioribus Editt. at exſtant in 2 MSS. Pariſ.

[6] Ἴσως τοι, κεἰ βλ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 56. ut Portus monuit.

[7] Δόρυ κηρύκειον. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακ.] Locus hic Suidæ emendandus & ſupplendus eſt ex Euſtathio ad Iliad. Γ. pag. 408. qui eadem plane ex Pauſaniæ Lexico recitat. Verba Euſtathii hæc ſunt: Θατέρᾳ μὲν δόρυ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προΐσχειν. ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὥς φησι Παυσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων. οἱ δεκατευθέντες γὰρ, φησὶν, εἰς Δελφοὺς ὑπὸ Ἀθηναίων Γεφυραῖοι, λαβόντες χρησμὸν, ὡς

Ἀνδρὶ Γεφυραίῳ οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος·

εἶτα βουσὶν ἀκολουθοῦντες, ἕως οὗ ἐκεῖνοι κοπιάσουσιν, οἱ βόες δηλαδὴ, ὡς ὁ Θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν, ὅπως ἐκεῖ καταμείνωσι· πολεμουμένων Ἀθηναίων ὑπὸ Εὐμόλπου, ἐπὶ Τάναγραν ὤδευσαν, δόντες μὲν τῷ προηγουμένῳ κηρύκειον, ὡς ἐπὶ πρεσβείᾳ καὶ εἰρήνῃ, καθοπλίσαντες δὲ κατόπιν τοὺς νέους. ὅθεν παροιμία ἐξέπεσεν, ἐπὶ τῶν ὅμοια (lege ἀνόμοια) τινὰ ποιούντων, λέγουσα, δόρυ καὶ κηρύκειον. Qui hæc legerit, vix dubitabit, quin & Suidas ſua ex eodem Pauſaniæ Lexico deſcripſerit. Cæterum, non ſolum Euſtathius loco citato, ſed etiam Zenobius & Heſychius proverbium hoc cum copula efferunt, δόρυ καὶ κηρύκειον: quod magis placet.

[8] Οἱ δὲ κατευθέντες] Sic habent omnes Editt. ſed mendoſe: cujus loco Portus legendum putabat, οἱ δὲ καταχθέντες. At Euſtathius loco laudato habet οἱ δεκατευθέντες, i. e. decimati: quæ lectio an veritati hiſtoriæ congruat, propter ſilentium veterum ſcriptorum affirmare non habeo.

[9] Δορύξενος. ὁ ἐκ τῶν πολ.] Sophocles *Electra* pag. 82.

Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

Scholiaſta ad illum locum: Δορυξένων. φίλων. κυρίως δὲ δορύξενοι καλοῦνται, οἱ ἐν πολέμῳ γιγνόμενοι φίλοι, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Huc Suidas reſpexiſſe videtur. Pauſanias apud Euſtath. ad Il. Γ. pag. 405. Δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. Hæc ad verbum reſpondent iis, quæ Suidas hic habet. Vide etiam infra v. Ἰδιόξενος.

[10] Ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης] Hæc verba in prioribus Editt. male collocata ſunt poſt ζωγρηθεῖέν τινες: quæ nos loco ſuo recte reſtituiſſe non ſolum ex ſenſu patet, ſed etiam ex Scholiaſta Sophoclis, cujus verba paulo ante adduximus.

χος καὶ Διομήδης. ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. [1] Δορυξένους ἐκάλουν καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἐπιξενωθέντας. [2] Ἀνδρὸς τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰὲν ἐστὶν ἑστία. ἢ ἐπιταλικῶς νῦν ἀντὶ τοῦ, ἡ καὶ πολεμίοις φίλη.

Δορυξόος. [3] Ἀριστοφάνης·

Κεἴ τις δορυξόος, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
Ἦν [4] ἐμπολῶν βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
Ληφθεὶς ὑπὸ ληστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

Δορυσσόντων [5] μόχθων. τουτέστι, τῶν κατὰ πόλεμον μόχθων. ἐξ οὗ, πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. αἰτιατικῇ. τιμὴν περιποιεῖ.

Δορυφόροι. φύλακες. ὑπηρέται βασιλέως. ὁπλοφόροι. ὑπασπισταί.

Δορύχνιον, [6] καὶ δορύκνιον. ἔστι δὲ πόα τις. πινόμενον γὰρ ὑπάρχει τῶν θανασίμων. ἔστι δὲ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ τὴν γεῦσιν γάλακτι παραπλήσιον. ὅθεν δυσδιάκριτον τοῖς πίνουσι, διὰ τὸ εἶναι γάλακτι παραπλήσιον. Δημοφῶν δὲ ἐτυμολογεῖ αὐτὸ οὕτω κεκλῆσθαι διὰ τὸ δόρατι ἴσον εἶναι κατὰ τὴν ἀναίρεσιν.

Δός. δότε.

Καί [7] δὸς, πᾶς ὁ βίος· λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ νηυσὶν
ἀκούσαις.

Δοσίθεος. [8] ὄνομα κύριον.

Δόσις. [9] ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσι συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διδῷ διὰ τῶν ἀρχόντων.

Δοσοληψία.

Δότε [10] μοι λεκάνην. ἐπὶ τῶν ὀργιζομένων καὶ προσποιουμένων ὑπὸ χολῆς ἐμεῖν.

Δότειρα. δοτήρ. δότης. δώτωρ δέ.

Δουλεία. [11] κατὰ τρεῖς τρόπους. ἡ κατὰ τὴν δημιουργίαν. καθά φησιν· Ὅτι τὰ [12] σύμπαντα δοῦλα σά. ἡ παρὰ τῆς πίστεως· ὡς εἴρηται, [13] Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ. τρίτον, ἀπὸ τῆς πολιτείας· κατὰ τὸ εἰρημένον· [14] Μωϋσῆς ὁ θεράπων μου.

Δούλειον ἦμαρ.

Δουλίχιος. νῆσος.

ut Glaucus & Diomedes. Item, qui legatus mittitur captivorum redimendorum gratia. Δορυξένους etiam vocabant, qui quomodocunque hoſpitio ab aliquo excepti fuiſſent. [Sophocles:] *Quis viri iſtius benevolentiam rejiciat, cui in terra noſtra, omnibus hoſpitibus communi, ſedes deneganda non eſt.* Vel ſenſus eſt, quæ vel hoſtibus amica eſt.

Δορυξόος. Haſtarum faber. Ariſtophanes: *Et ſi quis haſtarum faber, aut clypeorum inſtitor bellum cupit, ut merces ſuas melius vendat, a latronibus captus ſolum hordeum edat.*

Δορυσσόντων μόχθων. Laborum, qui in bello ſuſtinentur. Δορυσσόντων enim hic eundem ſenſum habet quem πολεμικῶν.

Δορυφορεῖ. Accuſativo jungitur. [Satellitio ſtipat.] Honorem conciliat.

Δορυφόροι. Cuſtodes. Regis miniſtri. Armigeri. Satellites.

Δορύχνιον, & δορύκνιον. Herba quædam, quæ, ſi bibatur, letalis eſt. Eadem odore & ſapore lacti ſimilis eſt. Unde difficulter a bibente diſcerni poteſt, quod lacti ſimilis ſit. Demophon vero eam inde dictam eſſe putat, quod haſtæ inſtar occidat.

Δός. δότε. Da, date. *Et, da, tota eſt vita. Accipe vero, ne in navibus quidem audias.*

Δοσίθεος. Doſitheus. Nomen proprium.

Δόσις. Apud oratores peculiariter ſic vocantur tabulæ teſtamenti, in quibus quis, quæ ſua ſunt, alteri dat, interveniente magiſtratu.

Δοσοληψία. Donorum acceptio.

Δότε μοι λεκάνην. Date mihi pelvim. De iis dicitur, qui iraſcuntur, & præ ira ſe vomere ſimulant.

Δότειρα, δοτήρ, & δότης, [per ο ſcribuntur.] Δώτωρ vero, per ω.

Δουλεία. Servitus. Triplici ſenſu dicitur. Primo quatenus Deo, ut creatori, ſubjecti ſumus; ſecundum illud: *Omnia tibi ſerviunt.* Deinde eſt etiam ſervitus reſpectu fidei; ſecundum illud: *Liberati a peccato ſervi Juſtitiæ facti eſtis.* Tertia ſervitus eſt civilis & politica; ſecundum illud: *Moſes ſervus meus.*

Δούλειον ἦμαρ. Servitus.

Δουλίχιος. Dulichius, inſula.

---

[1] Δορυξένους ἐκάλουν καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἐπιξενωθ.] Hæc deſcripta ſunt ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 292. ut Portus bene monuit.

[2] Ἀνδρὸς τοιοῦδ', ὅτου μὲν πρ.] Supple & diſtingue ex Sophocle:

Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
Τοιοῦδ', ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
Κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν αἰὲν ἐστιν ἑστία.

Sed verſum ſecundum ſenſus gratia ita refinxerim:

Τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορυξένοις. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum. Et deinde, pro κοινή τ' ἄρ' ἡμῖν, ex Suida reſcribendum eſt, κοινὴ παρ' ἡμῖν.

[3] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 449. (653. Ed. Baſ. P.)

[4] Ἦν ἐμπολῶν] Scribe, ἵν' ἐμπολᾷ, ut legitur apud Ariſtophanem.

[5] Δορυσσόντων μόχθων] Sunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 66. ut Portus obſervavit.

[6] Δορύχνιον, καὶ δορύκνιον. ἔστι δὲ πόα τις] Hæc & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum: ſed deſunt in MSS. Pariſ.

[7] Καὶ δὸς, πᾶς ὁ β.] Scaliger in Collectione Proverbiorum metricorum verſum hunc ita edidit:

Δὸς, δότε, πᾶς ὁ βίος. λάβε δ' οὐδ' ἐπὶ νηυσὶν ἀκούσαις.

[8] Δοσίθεος] De eo vide apud Photium Cod. ccxxx. pag. 884.

[9] Δόσις. ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum & Valeſium.

[10] Δότε μοι λεκάνην] Sunt verba Ariſtophanis *Nubibus* pag. 176. (106. Ed. Baſ. P.)

[11] Δουλεία. κατὰ τρεῖς τρόπους. ἡ κατὰ τὴν δημ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Chryſoſtomi Homil. I. in Epiſt. ad Roman. pag. 5. His apprime conſona ſunt, quæ habet Theophylactus ad cap. I. Epiſt. ad Rom. v. I. Πολλοὶ δουλείας τρόποι· ὁ ἀπὸ τῆς δημιουργίας, καθ' ὃν τὰ πάντα δοῦλα σά. ὁ ἀπὸ τῆς πίστεως, καθ' ὃν εἴρηται, ὅτι ὑπηκούσατε εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς. ὁ ἀπὸ τῆς πολιτείας, καθ' ὃν καὶ Μωσῆς θεράπων Θεοῦ.

[12] Τὰ σύμπαντα δοῦλα σά] Pſal. CXVIII. 91.

[13] Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτ.] Rom. VI. 18.

[14] Μωϋσῆς ὁ θεράπων μου] Deuteron. XXXIV. 5.

Δουλιχοδείρων. μακροτραχήλων.

Δουλοκρατίαν. Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν, εἴ τι ἂν εἰδεῖεν αὐτῶν πλημμέλημα. τὰ λοιπὰ ἐν τῷ Γάϊος.

Δοῦλος. δύηλίς τις ὤν. δύη γὰρ ἡ κακοπάθεια καὶ δυστυχία.

Δοῦλος [1] ὢν κόμην ἔχεις. ἐπὶ τῶν παραλόγως τι πραττόντων· παρ' ὅσον ἐλευθέρων τὸ κομᾷν. λέγεται δὲ καὶ δουλότερος κατὰ σύγκρισιν.

Δουλοσύνη. [2] Οἱ δὲ Φωκέες περιημέκτεον τῇ δουλοσύνῃ. ἀντὶ τοῦ, ἐδυσφόρουν.

Δούλων [3] πόλις. παροιμία. ἐν Λιβύῃ. Ἔφορος ε'. καὶ ἑτέρα ἱεροδούλων· ἐν ᾗ εἷς ἐλεύθερός ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν Κρήτῃ δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ ά τῶν Κρητικῶν. ἔστι δέ τις καὶ περὶ Θρᾴκην Πονηρόπολις, ἣν Φίλιππόν φασι συνοικίσαι, τοὺς ἐπὶ πονηρείᾳ διαβαλλομένους αὐτόθι συναγαγόντα, συκοφάντας, ψευδομάρτυρας, καὶ τοὺς συνηγόρους, καὶ τοὺς ἄλλους πονηρούς, ὡς δισχιλίους· ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ αγ' τῶν Φιλιππικῶν φησι.

Δοῦλοι πάντες μὲν φύσει Θεοῦ· διαθέσει δέ, οἱ τούτου τὴν δεσποτείαν ἀσπασίως αἱρούμενοι. καὶ δοῦλοι οἱ φαῦλοι τῶν [4] κακῶν. οἱ δὲ σπουδαῖοι ἐλεύθεροι. [5] εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν, τὴν ἐν ὑποτάξει. καὶ τρίτην ἐν κτήσει καὶ ὑποτάξει· ᾗ ἀντιτίθεται ἡ δεσποτεία, φαύλη οὖσα καὶ αὐτή. οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σπουδαίους, ἀλλὰ καὶ βασιλέας. [6] ἡ γὰρ βασιλεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος. ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς συσταίη.

Δούπησεν. ἔπεσεν, ὥστε ψόφον τινὰ ἀπετέλεσε.

Δοῦπον. ψόφον. καὶ δοῦπος, θάνατος μετὰ ψόφου.

Δούπων. ὄνομα κύριον.

Δουράτειος ἵππος. καὶ δουράτεος.

Δούρειος. ὁ ξύλινος ἵππος τῶν Ἑλλήνων. [7] Ἀριστοφάνης· Μέγεθος ὅσον ὁ δούρειος, ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. τὸ δὲ μῆκος ἑκατοντόργυιον.

Δουρινεκές. [8] ὅσον δόρατος βολή. ὅσον δόρυ διατεῖναι. ἢ μῆκος δόρατος.

Δουλιχοδείρων. Longa colla habentium.

Δουλοκρατίαν. *Cajus Romanorum Imperator ſervis lege lata eam poteſtatem & licentiam conceſſit, ut dominos accuſare eis liceret, ſi quod crimen ab iis admiſſum eſſe ſcirent.* Cætera quære in v. Γάϊος

Δοῦλος. Servus. Quaſi dicas δύηλις. Δύη enim ærumnam & infelicitatem ſignificat.

Δοῦλος ὢν κόμ. *Servus cum ſis, comam habes?* Dicitur de iis, qui indecore aliquid faciunt. Ingenuorum enim eſt comam alere. Dicitur etiam δουλότερος in comparativo.

Δουλοσύνη. Servitus. *Phocenſes vero ſervitutem iniquo animo ferebant.*

Δούλων πόλις. Servorum urbs. Proverbium. Erat autem in Africa ſita, ut auctor eſt Ephorus libro v. Et altera, ſacrorum ſervorum urbs, in qua unus erat ingenuus. Erat & in Creta Dulopolis, ut ait Soſicrates libro primo rerum Creticarum. Erat & alia quædam Poneropolis (i. e. urbs improborum) in Thracia, quam Philippus, ut ferunt, condidit, conductis eo hominibus, qui flagitiis infames erant; veluti calumniatoribus, falſis teſtibus, cauſidicis, & aliis hujus generis hominibus ad duo millia, ut ait Theopompus rerum Philippicarum lib. XIII.

Δοῦλοι. Servi. Omnes quidem natura ſervi ſunt Dei: at animi voluntate illi, qui imperio ejus ſe libenter ſubjiciunt. Et mali ſunt vitiorum ſervi: boni vero, liberi. [Dicunt autem Stoici,] eſſe & aliam ſervitutem, quæ in ſubjectione conſiſtat: itemque tertiam, qua mancipia dominis ſubjecta ſint: cui dominatio, quæ & ipſa mala eſt, opponitur. Non ſolum autem viros bonos ajunt eſſe liberos, ſed & Reges. Regnum enim eſt imperium nemini obnoxium, quod in ſolos tantum ſapientes cadat.

Δούπησεν. Cum ſonitu cecidit.

Δοῦπον. Strepitum. Et δοῦπος, mors ejus, qui cum ſtrepitu cadit.

Δούπων. Dupon. Nomen proprium.

Δουράτειος, & δουράτεος ἵππος. Ligneus equus.

Δούρειος. Ligneus equus Græcorum. Ariſtophanes: *Duo currus in muri dorſo propter ejus latitudinem facile ſe prætereant; etiamſi eum trahant equi, ligneo Græcorum equo magnitudine pares. Longitudo vero ejus eſt centum orgyiarum.*

Δουρινεκές. Quouſque haſtæ jactus pertingit. Quantum haſta extendi poteſt. Vel, haſtæ longitudo.

---

[1] Δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις] Ariſtophanes *Avibus* pag. 584. (404. Ed. Baſ. P.)

[2] Οἱ δὲ Φωκέες περιημέκτεον τῇ δουλ.] Hæc ſunt verba Herodoti lib. 1. pag. 42. ſed ubi pro περιημέκτεον legitur περιημεκτέοντες.

[3] Δούλων πόλις] Confer Stephanum Byzantinum h. v. & Vaticanam Proverbiorum Append. Centur. III. Adag. XCIV. & ibi Schottum.

[4] Κακῶν] Lego κακιῶν, id eſt, vitiorum.

[5] Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν, τὴν ἐν ὑπο.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. CXXI. CXXII. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[6] Ἡ γὰρ βασιλεία] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male ὁ γὰρ βασιλεύς.

[7] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 595. (412. Ed. Baſ. P.) unde locus hic ita ampliandus & diſtinguendus eſt:

Ὥσθ' ὑπερφάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς
Καὶ Θεαγένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,
Ἵππων ὑπόντων μέγεθος, ὅσον ὁ Δούρειος,
Ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Ἡράκλεις.
Τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγώ,
Ἑκατοντόργυιον.

Senſus eſt clarus. Scholiaſta ad illud, ὅσον ὁ Δούρειος: Οὐ πιθανὸν κοινῶς λέγειν αὐτόν· ἀλλὰ περὶ τοῦ χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει. ἀνέκειτο γὰρ ἐν Ἀκροπόλει δούρειος ἵππος, ἐπιγραφὴν ἔχων· Χαιρέδημος Εὐαγγέλου ἐκ Κοίλης ἀνέθηκε. δύναται δὲ ὁ ἐν Ἰλίῳ λαμβάνεσθαι. ἐν Ἀκροπόλει δὲ χαλκοῦς ἵππος ἀνέκειτο, κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰλιακοῦ. Confer etiam Heſychium v. Κελὸς ἀσελγόκερως, & Meurſium *Cecrop.* pag. 26.

[8] Δουρινεκές] Scribe δουρηνεκές. Vide Homerum Il. K. v. 357. & ibi interpretes.

Δουρί, καὶ δορί. τῷ δόρατι.

Δουρίληπτος. αἰχμάλωτος.

Δοῦρις. ὄνομα ποιητοῦ.

Δουροδόκης.[1] τῆς τὰ δόρατα δεχομένης.

Δοχμή. σπιθαμή·[2] Ἀριστοφάνης·

Πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν. Δοχμή. ἡ παλαιστή. λέγει δὲ περὶ βυρσοδέψην περὶ τοῦ δέρματος.

Δόχμιον. πλάγιον.

Δῶ. κατ' ἀποκοπήν. δῶμα. ὁ οἶκος.

Δωδεκάβοιον. δώδεκα βοῶν ἄξιον.

Δωδεκαδώρῳ. δώδεκα παλαιστῶν ὄντι. δῶρον γὰρ ἡ παλαιστή. ἐν Ἐπιγράμμασι·[3] Κυλλανίων ἀνερύσαντες ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα ἄλλῳ μακρολένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν.

Δωδεκάκρουνος.[4] κρήνη Ἀθήνησιν ἦν.[5] Θουκυδίδης Ἐννεάκρουνον[6].

Δωδεκάκρουνον στόμα. ὁ γὰρ Κρατῖνος ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν Πυτίνῃ λέγων·

Ἄναξ[7] Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων
Καναχοῦσι[8] πηγαί, δωδεκάκρουνον στόμα.
Ἰλισσὸς[9] ἐν τῇ φάρυγγι ἂν εἴποιμι.
Εἰ μὴ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα
Κατακλύσει τοῖς λόγοισιν.

Δωδεκαμήχανον. ἐπὶ τῶν παντοδαποῖς καὶ ποικίλοις ἤθεσι χρωμένων.[10] Κυρήνη γάρ τις ἐπίσημος γέγονεν ἑταίρα, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη, διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου· Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον. καὶ δωδεκαμήχανος πόρνη, ιβʹ σχήμασι χρωμένη, Κυρήνη τοὔνομα.

Δωδεκατημόριον ἡ δωδεκάτη μοῖρα.

Δωδεκίδες.[11] θυσίαι δώδεκα ἱερείων· ὡς τριττύς, ἡ ἐκ τριῶν.

Δωδωναῖον[12] χαλκεῖον. ἐπὶ τῶν[13] μικρολογούντων. Δήμων γάρ φησιν, ὅτι τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον ἐν Δωδώνῃ λέβησιν ἐν κύκλῳ περιείληπται. τούτους δὲ ψαύειν ἀλλήλους, καὶ κρουσθέντος τοῦ ἑνός, ἠχεῖν ἐκ διαδοχῆς

Δουρί, & δορί. Idem quod δόρατι. Haſta.

Δουρίληπτος. Bello captus.

Δοῦρις. Duris. Poetæ nomen.

Δουροδόκης. Thecæ haſtarum.

Δοχμή. Palmus. Ariſtophanes: *Priuſquam unum diem ſoleæ geſtatæ eſſent, ultra duos palmos ſeſe dilataverant.* Hæc aliquis de corio dicit ad coriarium.

Δόχμιον. Obliquum.

Δῶ. Per apocopen pro δῶμα. Domus.

Δωδεκάβοιον. Quod duodecim boves valet.

Δωδεκαδώρῳ. Duodecim palmorum longitudinem habenti. Δῶρον enim eſt palmus. In Epigrammate: [*Juvencam*] *capite reſupinato immolarunt Cyllenio, eique cornua duodecim palmorum longo clavo ad platanum affixerunt.*

Δωδεκάκρουνος. Fons erat Athenis, ita dictus: quem Thucydides Ἐννεάκρουνον vocat.

Δωδεκάκρουνον στόμα. Duodecim fiſtulas vel ſcatebras habens os. Cratinus in *Pytina* ſe ipſe laudat, ſic dicens: *Rex Apollo, os ejus inſtar fontis plures ſcaturigines habentis verſuum flumina cum ſtrepitu fundit. Iliſſus eſt in faucibus ejus. Quid dicam? Niſi quis os ejus obturaverit, omnia hæc obruet poematibus.*

Δωδεκαμήχανον. Vox hæc dicitur de illis, qui variis artibus & technis utuntur. Cyrene enim nobilis meretrix, δωδεκαμήχανος vocata fuit, quod in concubitu duodecim ſchemis venereis uti ſoleret. Hoc autem expreſſum eſt ex illo verſu Euripidis *Hypſipyla*: Ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον. Et δωδεμήχανος πόρνη, meretrix, duodecim ſchemis venereis utens, quæ vocabatur Cyrene.

Δωδεκατημόριον. Duodecima pars.

Δωδεκίδες. Sacrificia duodecim victimarũ: ut τριττὺς, ſacrificium ex tribus victimis conſtans.

Δωδωναῖον χαλκεῖον. Æs Dodonæum. Proverbium de iis, qui multa garriunt. Demon enim narrat, Dodonæi Jovis oraculum lebetibus fuiſſe circundatum, inter ſe contiguis;

---

[1] Δουροδόκης] Homerus Odyſſ. A. v. 128.
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόου.
Brevis Scholiaſta ad eum locum τὸ δουροδόκης exponit δορατοθήκης.

[2] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 305. (206. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Κυλλανίων ἀνερύσαντες ἐῤῥ.] Locus hic eſt corruptiſſimus, quem Portus infeliciter tentavit. Ejus autem veram emendationem afferam ex Cod. MS. Anthologiæ ineditæ, in quo integrum Epigramma, cujus verba iſta pars ſunt, ſic legitur: Ἐρυκίου.

Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὔρεσι βουκολέοντες,
Ἀρκάδες ἀμφότεροι, τὰν κεραὸν δάμαλιν
Πανὶ φιλορείτᾳ Κυλλανίῳ αὖ ἐρύσαντες
Ἔρρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα
Ἅλῳ μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν
Εὐρεῖαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα Θεῷ.

Glaucon & Corydon, in montibus armenta paſcentes, ambo Arcades, cornutam hanc juvencam Pani montium amanti & Cyllenio capite reſupinato immolarunt, eique duodecim palmorum cornua clavo longo ad patulam platanum affixerunt, pulcrum paſtorali Deo *donarium.* In Hexametro ſecundo Pan dicitur Κυλλήνιος, a Cyllene, monte Arcadiæ; quæ regio ei præcipue ſacra erat. In Hexametro tertio τὸ ἅλῳ Dorice dictum eſt pro ἥλῳ, i. e. clavo. Reliqua ſunt plana.

[4] Κρήνη Ἀθήνησιν ἦν. Θουκυδ.] Lego & diſtinguo: Κρήνη Ἀθήνησιν, ἣν Θουκυδίδης &c.

[5] Θουκυδίδης] Lib. II. cap. XV. ubi Hiſtoricus ſic inquit: Καὶ τῇ κρήνῃ, τῇ νῦν μὲν, τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρρόῃ ὠνομασμένῃ &c.

[6] Ἐννεάκρουνος] Sic non ſolum Thucydides, ſed etiam alii ſcriptores fontem hunc vocant. Quare miror, unde Suidas expiſcatus ſit, eundem etiam δωδεκάκρουνον vocatum fuiſſe.

[7] Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπ.] Hi verſus Cratini leguntur apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 319. (219. Ed. Baſ. *P*) unde Suidas eos deſcripſit. Vide etiam ſupra v. Ἀφέλεια. & Tzetzem Chil. VIII. cap. CLXXXIV. qui tres priores fragmenti hujus verſus itidem adducit.

[8] Καναχοῦσι] Sic MSS. & ipſe Suidas ſupra v. Ἀφέλεια. At priores Editt. minus recte καναχῶσι.

[9] Ἰλισσὸς ἐν τῇ φαρ.] Hi tres verſus male ſe habent, qui ex Scholiaſta Ariſtophanis ſic emendandi ſunt:

Ἰλισσὸς ἐν φάρυγξι. τί ἂν εἴποιμί σοι;
Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
Ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.

[10] Κυρήνη γάρ τις ἐπίσημος γέγονεν ἑτ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag, 275. (181. Ed. Baſ. *P.*)

[11] Δωδεκίδες] Confer Heſychium v. Δωδεκάδες, & v. Δωδεκηΐδα

[12] Δωδωναῖον χαλκεῖον] Confer Parœmiographos, & præcipue Stephanum Byzantium v. Δωδώνη.

[13] Μικρολογούντων] Imo μακρολογούντων: ut Portus etiam monuit.

πάντας· ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ἠχῆς τὴν περίοδον. [1] Ἀριστοτέλης δὲ ὡς πλάσμα διελέγχων, δύο [2] φησὶ στύλους εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου λέβητα, ἐπὶ θατέρου δὲ, παῖδα κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας σειομένους ὑπ' ἀνέμου τῷ λέβητι προσκρούειν. τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Αὐλητρίδι. † Πρὸς Δήμωνα. Εἰ δὲ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ [3] ἂν ἑνικῶς ἐλέγετο ἡ παροιμία.

Δωδωναῖος. ὁ Ζεύς. παρόσον ἐν Δωδώνῃ τῆς Θεσπρωτίδος ἐτιμᾶτο.

Δωδώνη. πόλις ἐν τῇ Θεσπρωτίδι Πελασγία, ἐν ᾗ ἵστατο δρῦς, ἐν ᾗ μαντεῖον ἦν γυναικῶν προφητίδων. καὶ εἰσιόντων τῶν μαντευομένων, ἐκινεῖτο δῆθεν ἡ δρῦς ἠχοῦσα. αἱ δὲ ἐφθέγγοντο, ὅτι τάδε λέγει ὁ Ζεύς. καὶ ἀνδριὰς ἵστατο ἐν ὕψει ῥάβδον κατέχων, καὶ παρ' αὐτὸν λέβης ἵστατο· καὶ ἔπαιεν ὁ ἀνδριὰς τὸν λέβητα· ἐξ οὗ ἦχός τις ἐναρμόνιος ἀπετελεῖτο. αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φωναὶ ἄναρθροί εἰσι.

Δωήκ. ὄνομα κύριον. ὁ Σύρος.

Δῶμα.[4] ὁ οἶκος. καὶ δωμάτιον, οἰκημάτιον.

Δωνατική. διάδοσις, ἡ διδομένη παρὰ τοῦ βασιλέως τοῖς στρατεύμασι.

Δῶρα θεοὺς πείθει, καὶ αἰδοίους βασιλῆας. οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἴονται τὸν στίχον. εἴρηται δὲ καὶ [5] Πλάτωνος ἐν τρίτῃ πολιτείᾳ.

Δῶρα καὶ δωρεὰ διαφέρει. Δωρεαὶ μὲν γὰρ, αἱ σιτήσεις, καὶ αἱ προεδρίαι, καὶ αἱ ἀτέλειαι, καὶ τὸ ἱερᾶσθαι, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπρύνει ἄνδρας. Δῶρα δὲ, χρυσὸς, ἄργυρος, ἵπποι, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἑρμηνεύει πλοῦτον. ἀπὸ τοῦ δῶρα οὖν δωρὰ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, δωρεά. ἢ οὕτως· Δῶρα μὲν τὰ ἐπὶ δωροδοκίᾳ διδόμενα· Δωρεὰ δὲ, ἐπὶ τιμῇ.

Δωρεά. δόσις ἀναπόδοτος. ἔστι δὲ ἡ δόσις γένος τῆς δωρεᾶς.

Δωρήκ. ὄνομα κύριον.

Δωρησάμενος χρήμασι μεγάλοις. ἀντὶ τοῦ δωροδοκήσας.

Δωρητόν. τὸ ὡς δῶρον διδόμενον. ἡ τραγῳδία·

Ὅσος [6] παρ' ἡμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται·
Εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
Δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισε,
Ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
Λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται.

Δωρητός. ὁ δῶρα λαμβάνων.

adeo ut uno pulſato, reliqui omnes ordine reſonarent, diu durante ſoni illius circuitu. Ariſtoteles vero ut figmentum hoc explodens, duas dicit eſſe columnas, in quarum altera lebes ſit, & in altera puer, flagellum tenens, æreis loris inſtructum, quæ a vento agitata impingant in lebetem; qui pulſatus ſonum edat. Proverbio hoc uſus eſt Menander in *Tibicina.* † Adverſus Demonem. Si multi fuiſſent [lebetes,] proverbium hoc non efferretur numero ſingulari.

Δωδωναῖος. Dodonæus. Sic appellabatur Jupiter, qui Dodonæ, quæ erat urbs Theſprotiæ, colebatur.

Δωδώνη. Dodona. Urbs Pelaſgia in Theſprotia, in qua quercus erat, &oraculum mulierum fatidicarum. Intrantibus igitur illis, qui oraculum conſulturi erant, quercus movebatur, & ſonum edebat: quod cum fieret, fœminæ fatidicæ hoc vel illud Jovem dicere ajebant. Ibidem etiam ſtatua in loco altiore ſtabat, virgam tenens; cui proximus erat lebes. Hic igitur a ſtatua percuſſus ſonum quendam harmonicum edebat. Dæmonum enim voces ſunt inarticulatæ.

Δωήκ. Doeg. Nomen proprium. Syrus.

Δῶμα. Domus. Et δωμάτιον. Cubiculum.

Δωνατική. Donativum. Sive, dona, quæ militibus ab Imperatore dabantur.

Δῶρα θεοὺς πείθ. *Dona & Deos flectunt, & venerandos Reges.* Hic verſus, quem nonnulli Heſiodi eſſe dicunt, legitur etiam apud Platonem lib. III. *de Republica.*

Δῶρα & δωρεὰ differunt. Δωρεαὶ enim dicuntur ex. gr. victus, qui publice alicui præbetur; prima ſedes; immunitates; ſacerdotia, & quivis alii honores. Δῶρα vero, aurum, argentum, equi, mancipia, & quæcunque ad opes & divitias pertinent. A δῶρα igitur fit δωρὰ, & inſerto per pleonaſmum ε, δωρεά. Vel ita. Δῶρα dicuntur dona, quæ corrumpendi alicujus gratia dantur. Δωρεὰ vero, quicquid honoris cauſa alicui tribuitur.

Δωρεά. Quod ita datur, ut non reddatur. Eſt autem δόσις genus, ſub quo δωρεὰ tanquam ſpecies continetur.

Δωρήκ. Dorec. Nomen proprium.

Δωρησάμενος χρ. Magnis muneribus donatus.

Δωρητόν. Donatum. Gratis datum. Sophocles: [*O opes & regnum,*] *quantæ invidiæ obnoxia eſtis! Siquidem hujus regni cauſa, quod mihi civitas ultro, nec petenti dedit, Creon, fidus ille a longo jam tempore amicus, clam me circumventum urbe expellere cupit.*

Δωρητός. Qui dona accipit.

---

[1] Ἀριστοτέλης] Stephanus Byzantius hanc æris Dodonæi deſcriptionem non Ariſtoteli, ſed Ariſtidi tribuit. Quare alterutra lectio mendo laborare videtur. Euſtathius tamen ad Odyſſ. Ξ. pag. 1760. ubi de eodem argumento agit, Suidæ lectionem confirmat.

[2] Δύο φησὶ στύλους εἶναι —— τὸν δὲ τυπτόμενον ἠχεῖν] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtathium loco laudato.

[3] Οὐκ ἂν ἑνικῶς] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. male, οὐκ ἂν δυϊκῶς.

[4] Δῶμα. ὁ οἶκος. καὶ δωμ.] Ammonius: Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ Δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

[5] Πλάτωνος] Malim Πλάτωνι, vel παρὰ Πλάτωνι. Locus autem Platonis, ad quem Suidas reſpexit, exſtat lib. III. *de Republ.* p. 435.

[6] Ὅσος παρ' ἡμῖν ὁ φθόνος φυλ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 163. ut Portus obſervavit.

Δωριάζειν.[1] παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γὰρ ἐστὶ τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, διὰ τὸ μηδὲ ζώνας ἔχειν, τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν· ἐν Σπάρτῃ δὲ καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι.

Δώριος αὔλησις. μουσική· ὥσπερ καὶ Λύδιος, καὶ Φρύγιος. [2] Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο μετρίαν τινὰ καὶ ἄθρυπτον, οὔτε κακουργοῦσαν διὰ πενίαν, οὔτε διὰ πλοῦτον βλακεύουσαν, ἀλλὰ μέσην καὶ μουσικὴν, τὸν Δώριον τρόπον τῆς τύχης ἀληθῶς ἡρμοσμένην. Καὶ παροιμία· Ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρύγιον. [3] Οὐ φανοῦμαι στρογγύλλων λογάρια, αὐτὰς δὲ τὰς θέσεις τῶν νοημάτων εἰς μέσον τιθέμενος, μόνον εἰ τῆς γλώττης τὸν τόνον ἀπὸ τῆς διαλέξεως εἰς ἐπιστροφὴν μεθαρμόσαιμι, ἀπὸ Δωρίου φασὶν ἐπὶ Φρύγιον.

Δώριος. ὄνομα κύριον. καὶ, Δώριος οἰκονομία. Τήν[4] τε ἀκακίαν καὶ τὸν αὐχμὸν ὁ Πολέμων ἐνεδέδυτο Ξενοκράτους, καὶ τὸ βάρος, οἱονεὶ [5] Δώριος οἰκονομία. καὶ Δώριον μέλος.

Δωρὶς, Δωρίδος. ὦ Δωρί.

Δωρίσκος. ὄνομα τόπου.

Δωριστί.[6] τουτέστι, δωροδοκιστί. [7] Ἀριστοφάνης· Τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν· ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν.

Δωρίχα. ὄνομα κύριον. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

Δωρογραφή.[8] ὅταν τις αἰτίαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῆ ἐλέγετο, δωροδοκία τε, καὶ δώρων γραφή.

Δωροδοκεῖν. οὐ μόνον δῶρα διδόναι καὶ ἀναπείθειν, ἀλλὰ καὶ τὸ λαμβάνειν. [9] Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς ἕξ.

Δωροδοκήσας. αἰτιατικῇ. δῶρα λαβών.

Δωροδόκος. δῶρα δεχόμενος.

Δῶρον. ἡ παλαιστή. καὶ [10] Ὅμηρος· Ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

Δώρων δόκησιν. τὴν δωροδοκίαν. Θουκυδίδης.

Δωριάζειν. Partem corporis nudare. Dorienſium enim mos erat, partem aliquam corporis nudam conſpiciendam præbere, quod nec zonis uterentur, & tunicas plerumque geſtarent; Spartæ vero puellæ etiam nudæ conſpicerentur.

Δώριος αὔλησις. Dorius cantus. Eſt modus quidam muſicus: ut & Lydius & Phrygius. *Cibo uſus eſt mediocri & minime delicato, neque propter paupertatem noxio, neque ob divitias [& luxum] animum enervante, ſed medio, & muſico, & qui vere Dorio quodam modo temperatus eſſet.* Et proverbium: *A* [*modo*] *Dorio ad Phrygium.* [Syneſius:] *Non videbor verba torquere & rotundare: ſed nudas ſenſuum animi enuntiationes in medium proferam. Liceat modo linguæ tonum a diſputatione ad rei propoſitæ conſiderationem convertere; a Dorio, ut ajunt, ad Phrygium.*

Δώριος. Dorius. Nomen proprium. Et Δώριος οἰκονομία, modus Dorius. *Polemo Xenocratis innocentiam, & externi cultus neglectum, & gravitatem, vita & moribus exprimebat, adeo ut modo muſico, qui Dorius dicebatur, ſimilis eſſe videretur.* Et Δώριον μέλος, carmen Dorium.

Δωρίς. Doris. Doridis. [Vocativus,] Dori.

Δωρίσκος. Doriſcus. Nomen loci.

Δωριστί. Dorice. Apud Ariſtophanem [ſenſu jocoſo dicitur] pro δωροδοκιστί, i. e. more ejus, qui donis corrumpitur. *Doricæ tantum harmoniæ eum ſemper accommodare lyram: aliam vero nolle diſcere.*

Δωρίχα. Doricha. Nomen proprium. Quære in Ῥοδώπιδος ἀνάθημα.

Δωρογραφή. Cum quis eorum, qui Rempubl. adminiſtrabant, munerum acceptorum accuſabatur, actio, quæ contra ipſum inſtituebatur, duplici nomine appellabatur, & δωροδοκία, & δώρων γραφή.

Δωροδοκεῖν. Non ſolum dona dare, iiſque aliquem corrumpere ſignificat: ſed etiam dona accipere. [Ariſtophanes: *Oſtendam,*] *te a Mitylenæis corruptum eſſe, minis plus quam quadraginta ab iis acceptis.*

Δωροδοκήσας. Accuſativo jungitur. Qui dona accepit.

Δωροδόκος. Qui dona accipit.

Δῶρον. Palmus. Homerus: [*Cujus ex capite cornua*] *ſedecim palmorum enata erant.*

Δώρων δόκησιν. Acceptionem munerum, quibus quis corrumpitur. Thucydides.

---

[1] Δωριάζειν. παραγυμνοῦσθαι. Δωρικὸν γάρ ἐστι τὸ παραφ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtathium ad Il. Ξ. pag. 975. qui ea ex Pauſaniæ Lexico ſe excerpſiſſe teſtatur. Confer etiam Heſychium h. v.

[2] Τὴν δὲ τροφὴν ἐκληρώσατο —— ἡρμοσμένην] Hæc verba eſſe Damaſcii non ſolum patet ex ipſo Suida v. Ἄθρυπτος, ſed etiam ex Photio, apud quem inter excerpta ex illo ſcriptore pag. 1037. etiam hic ipſe locus legitur, ut Pearſonius recte obſervavit.

[3] Οὐ φανοῦμαι στρογγύλλων λογάρια, αὐτὰς δὲ τὰς θ.] Fragmentum hoc legitur apud Syneſium in *Encom. Calvit.* ut bene monuit Paulus Leopard. *Emendat.* lib. v. cap. XXIII. quem de hoc loco vide.

[4] Τήν τε ἀκακίαν καὶ τὸν αὐχμὸν ὁ Πολ.] Fragmentum hoc legitur apud Laertium *Polemone* Segm. XIX.

[5] Δώριος οἰκονομία] Forte legendum eſt Δώριος ἁρμονία: quæ olim conjectura fuit Chriſtiani, teſte Menagio ad modo indicatum locum Laertii.

[6] Δωριστί. τουτέστι, δωροδοκιστί] Hæc non ſunt accipienda ſenſu Grammatico, ſed Comico. Ariſtophanes enim, ex quo hæc ſumpta ſunt, jocum captat ex affinitate vocum Δωριστί & δωροδοκιστί; tacite perſtringens Cleonem, tanquam hominem venalis fidei, & qui muneribus ſe corrumpi ſineret. Adi ipſum Comicum.

[7] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 346. (243. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi vox ἁρμονίαν deeſt, quam Suidas ſenſus ſupplendi gratia addidit. Quomodo autem hi verſus diſtinguendi ſint, apud ipſum Comicum vide.

[8] Δωρογραφή] Ex Harpocratione: ſed apud quem duabus vocibus legitur δώρων γραφή. Nihil tamen apud Suidam mutandum eſſe, literarum ſeries indicat.

[9] Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλ.] Hæc ſunt verba Ariſtoph. *Equit.* pag. 338. ſed apud quem pro μνᾶς ἕξ legitur μνᾶς τετταράκοντα; uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Sic ergo totum hunc verſum leges.

Δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.

[10] Ὅμηρος] Il. Δ. v. 109.

Δῶρον,[1] ὃ δίδοι τις, ἐπαίνει.

Δωροξενία. ὅταν τις γραφῇ ξενίας, [2] καὶ δῶρα δοὺς ἐκφύγῃ τὴν συκοφαντίαν, δωροξενία λέγεται.

Δῶρος.[3] ὁ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας· ὅν φησι Δαμάσκιος εἰς τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν, δεινότατον εἶναι ζητητὴν ἀληθείας. τοῦτον Ἰσίδωρος ὁ φιλόσοφος ᾐσθάνετο μὲν τὴν ἀρχὴν ἐπὶ ταῖς Ἀριστοτέλους ὑποθέσεσιν ἐνδεδεμένον, ἅτε ἐκ παίδων ἐν αὐταῖς τεθραμμένον, πορρωτέρω τῆς ἡλικίας, καὶ διὰ[4] τὴν ἀήθειαν τῆς Πλάτωνος μεγαλοπρεποῦς ἐπιστήμης οὐ δυνάμενον ἀναπτῆναι πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ λαμπρὰ τῶν νοημάτων. οὕτω τε ἔχοντα καταμαθὼν, ἀνεκαλέσατο κατὰ βραχὺ, καὶ ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας· ὥστε ἀποσκευασάμενον τὴν τὰ μικρὰ συλλογιζομένην ἀκρίβειαν περιπατητικὴν, εἰς τὴν διὰ Προμηθέως τινὸς ἅμα φανοτάτῳ πυρὶ καταπεμφθεῖσαν διαλεκτικὴν, αὐτοψίαν καθαρωτάτην τε οὖσαν νοῦ καὶ φρονήσεως, ἀναδραμεῖν τε, καὶ ἐν αὐτῇ εἰσοικίσαι τὰς τοῦ βίου φιλοσόφου ἐλπίδας.

Δωροῦμαι. δοτικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Δωροῦμαί σε χρήμασιν.

Δώς. ἡ δόσις. ἡ δωρεά.

Δὼς[5] ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα. καὶ Αἰλιανὸς ἐν Ποικίλῃ ἱστορίᾳ περὶ τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν· Αἱ δεξάμεναι παρὰ Πύῤῥου τὰ δῶρα, ἔφασαν, ἰδεῖν μὲν αὐταῖς πρέπειν, καὶ ἄξια εἶναι τοῦ πέμψαντος Πύῤῥου· ἀνόσιον δὲ αὐταῖς εἶναι φορεῖν.

Δωσιάδης. ὄνομα κύριον. καὶ Δωσίας.

Δωσιδίκους. ἐκδότους τῇ δίκῃ. Περὶ[6] δὲ τῶν τεθνεώτων δωσιδίκους παράσχοι τοὺς ἠδικηκότας.

Δωσίπυγος.

Μισῶ[7] τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν.

ἐπὶ τῆς ἀπονήρου καὶ δωσιπύγου.

Δώσων. ὄνομα κύριον.

Δωτίνη. ἡ δωρεά.

Δώτωρ. ὄνομα κύριον. καὶ βώτωρ.

Δωτὺς,[8] δωτύος. τῆς τροφῆς.

Δρᾷ. ποιεῖ. ἢ πορεῖ.

Δρᾶ. ἀντὶ τοῦ πρᾶττε. προστακτικῶς. [9] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾶ.

Δράγματα. ἀπαρχαί. [10] Ἥρωναξ πρῶτα δράγ-

Δῶρον, ὃ διδ. *Donum, quod quis dat, boni conſule.*

Δωροξενία. Quum quis peregrinitatis accuſatus judices muneribus corrumpit, & ſic judicium evadit, [accuſatur criminis, quod] δωροξενία vocatur.

Δῶρος. Dorus, Arabs: quem Damaſcius in Hiſtoria Philoſophica ait fuiſſe veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Iſidorus Philoſophus initio quidem ſenſit Ariſtotelicis opinionibus irretitum, ut qui a puero iis innutritus fuiſſet, & ætate jam provectiorem, propter morum ſimplicitatem, non poſſe ad illas Platonis magnificæ ſcientiæ ſublimes & illuſtres ſententias evolare. Hoc igitur ejus ingenio perſpecto, paulatim hominem inde revocavit, & animum ipſius explicatum in amplum veritatis pelagus deduxit: ita ut rejecta illa Peripatetica ſubtilitate, res minutas colligente, ſe conferret ad illam, quæ per Prometheum quendam una cum ignis ſplendore [cœlitus ad homines] demiſſa eſt, Dialecticam, quæ eſt mentis & prudentiæ puriſſima inſpectio; & in ea philoſophicæ vitæ ſpes collocaret. *Port.*

Δωροῦμαι. Dativo jungitur. [Dono tibi.] Item accuſativo. Dono te pecunia.

Δώς. Donatio. Donum. [Heſiodus:] *Donatio eſt bona; rapina vero mala & letifera.* Et Ælianus in *Varia Hiſtoria* de matronis Romanis dicit: *Quæ dona a Pyrrho accipientes, dixerunt, fas quidem ſibi eſſe illa aſpicere, nec Pyrrho, qui miſerat, indigna videri: nefas autem ſibi eſſe eadem geſtare.*

Δωσιάδης. Doſiades. Nomen proprium. Et Doſias.

Δωσιδίκους. Qui ad pœnam traduntur. *Quod ad mortuos attinet; delicti auctores ad pœnam tradat.*

Δωσίπυγος. Quæ facile copiam ſui facit. [In Epigrammate:] *Odi nimis ſimplicem, odi pudicam nimis.* Hæc dicuntur de puella ſimplici & nimis facili.

Δώσων. Doſon. Nomen proprium.

Δωτίνη. Donum.

Δώτωρ. Dotor. Nomen proprium. [Scribitur per ω, ut] βώτωρ.

Δωτύς. Cibus. Alimentum.

Δρᾷ. Facit. Vel, præbet.

Δρᾶ. Fac. Eſt imperativus. Ariſtophanes *Avibus*: *Tu vero fac cætera.*

Δράγματα. Primitiæ. [In Epigrammate:]

---

[1] Δῶρον, ὃ δίδοι τις, ἐπ.] Metri gratia ſcribe, Δῶρον δή· ὃ δίδοι τις &c. De hoc autem proverbio, præter Zenobium, vide etiam Paul. Leopard. *Emend.* lib. II. cap. XIV.

[2] Καὶ δῶρα δοὺς ἐκφύγῃ τὴν συκοφ.] Hæc repetuntur infra v. Παράστασις: ſed ubi pro συκοφαντίαν legitur ξενίαν, quæ lectio & hic reponenda eſt.

[3] Δῶρος.] Hujus Dori mentionem facit Photius ex Damaſcio pag. 1053.

[4] Διὰ τὴν ἀήθειαν] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. legitur συνήθειαν· quod a ſenſu hujus loci omnino alienum eſt. Portus locum hunc infeliciter vertit; cujus interpretationem peritus Lector facile emendabit.

[5] Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπ.] Eſt notiſſimus verſus Heſiodi ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ.

[6] Περὶ δὲ τῶν τεθνεώτων δωσιδ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. IV. cap. IV.

[7] Μισῶ τὴν ἀφελ.] Verſus hic legitur Anthol. lib. VII. pag. 631. (486. Ed. Henr. Steph. P.)

[8] Δωτὺς, δωτύος.] Scribendum eſt ἐδητύς, idque ſuo loco ponendum. Inciderat enim Suidas in corruptum codicem, in quo pro ἐδητύς, extrito ε, δητὺς vel δωτὺς legebatur: quod dum ille temere & ἀβασανίστως in Collectanea ſua retulit, ſtuporem ſuum prodit, & dignus eſt, qui paſtoritia fiſtula a Grammaticorum corona excipiatur.

[9] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 596. (413. Ed. Baſ. P.)

[10] Ἥρωναξ πρῶτα δράγματα φυτ.] Portus recte monuit, locum

ματα Φυταλιῆς, τελσῶν οἰνοπέδων τελσοὺς ἱρώσατο τούσδε κάδους.

Heronax vitis primitias, pro numero trium vinearum, tres hosce dedicavit cados.

Δραγμὴ[1] χαλαζῶσα. ἐπὶ Διοφάντου [2] τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δραχμή. ἐπεὶ δὲ ἐπέσχε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, δραχμὴν αὐτὴν χαλαζῶν ἐπέσκωπτε.

Δραχμὴ χαλαζῶσα. Drachma grandinans. Sub Diophanto ſtatutum fuit, ut drachma ludorum ſpectandorum cauſa perſolveretur. Cum autem tunc grando e cœlo forte cecidiſſet, eam per jocum drachmam grandinantem vocarunt.

Δράκαυλος.[3] Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ᾽ αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα, ταῖς Κέκροπος θυγατράσι. ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ. ὅτι συναυλίζεται μία τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα [4] τῷ Θεῷ.

Δράκαυλος. Penes quem draco vel ſerpens habitat. [Epithetum Cecropis, quo uſus eſt] Sophocles *Tympaniſtis*. Putatur enim Minerva Cecropis filiabus draconem contubernalem addidiſſe. Et merito [ſerpentes] contubernales eſſe dicuntur Cecropis, qui biformis eſt. Una [filiarum Cecropis] contubernalis eſt draconis in Arce, & toto die Deæ præſto eſt.

Δρακοντίδης.[5] εἷς τῶν τριάκοντα.

Δρακοντίδης. Dracontides. Unus e xxx. Tyrannis.

Δράκων,[6] Ἀθηναῖος νομοθέτης. οὗτος εἰς Αἴγιναν ἐπὶ νομοθεσίαις εὐφημούμενος ἐν τῷ θεάτρῳ,[7] ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετάσους πλείονας, καὶ χιτῶνας, καὶ ἱμάτια, ἀπεπνίγη, καὶ ἐν αὐτῷ ἐτάφη τῷ θεάτρῳ. γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις κατὰ τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς, ἢ μᾶλλον καὶ πρεσβύτερος. τῇ γοῦν λθ' Ὀλυμπιάδι [8] τοὺς νόμους ἔθετο τοῖς Ἀθηναίοις, γηραιὸς ὤν. ἔγραψεν ὑποθήκας εἰς ἔπη τρισχίλια.

Δράκων. Dracon, Athenienſium Legiſlator. Hic cum Æginæ in theatro propter leges latas lætis acclamationibus celebraretur, pluribus petaſis, & tunicis, & palliis in ejus caput injectis, ſuffocatus eſt, & in ipſo theatro ſepultus. Vixit autẽ iiſdem temporibus quibus ſeptem Sapientes; aut potius fuit illis antiquior. Cum ſenex jam eſſet, Olymp. xxxix. leges Athenienſibus tulit. Vitæ degendæ præcepta ſcripſit verſuum circiter tribus millibus. *Port.*

Δράκων Στρατονικεύς, γραμματικός. Τεχνικά. Ὀρθογραφίαν. Περὶ τῆς κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων. Περὶ ἀντωνυμιῶν. Περὶ μέτρων. Περὶ σατύρων. Περὶ τῶν Πινδάρου μελῶν. Περὶ τῶν Σαπφοῦς μέτρων. Περὶ τῶν Ἀλκαίου μελῶν.

Δράκων. Dracon Stratonicenſis, Grammaticus. [Scripſit] de Arte Grammatica: Orthographiam: De conjugatis Nominibus: De Pronominibus: De Verſibus: De Satyris: De Pindari carminibus: De Sapphonis verſibus: De Alcæi carminibus.

Δράκων, υἱιδοῦς Ἱπποκράτους, τοῦ διασήμου ἰατροῦ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· πατὴρ δὲ Ἱπποκράτους· οὗ πάλιν γέγονε Δράκων, ἰατρὸς καὶ αὐτὸς, ὃς Ῥοξάνην ἰάτρευσε, συνοικοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι.

Δράκων. Dracon, nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Theſſali, pater Hippocratis: cujus filius rurſus fuit Dracon, & ipſe medicus, qui Rhoxanen Alexandri Macedonis conjugem curavit.

Δράκων,[9] τὸ θηρίον, διπλῆν ἔχει τὴν γλῶσσαν. καὶ ὁ ῥήτωρ ὁμοίως. Φασὶν ὅτι δράκων, ἐὰν ἁλῷ, εἰς τὴν κεφαλὴν παιόμενος ἀποθνήσκει. Δράκων ἐν τῷ Ἰὼβ ὁ Διάβολος λέγεται. [10] Ψελλίῳ τρυπήσεις τὸ χεῖλος αὐτοῦ.

Δράκων. Draco, ſive ſerpens, linguam habet biſulcam: ut & orator. Ajunt draconem captum, ſi caput ejus percutias, mori. Apud Jobum Diabolus dicitur Draco. *An torque labrum ipſius perforabis.*

Δρᾶμα. ποίημα. πρᾶγμα. ὡς καὶ δρᾶσαι, πρᾶξαι. λέγεται δρᾶμα καὶ τὸ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενον ὡς ἐν ὑποκρίσει. Ὁ δὲ ἐβουλεύσατο ἀστειοτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἠπατηκότα. τυ-

Δρᾶμα. Fabula. Poema. Res. Et δρᾶσαι, facere. Præcipue vero δρᾶμα dicitur fabula, quam hiſtriones in ſcena agunt. *Ille vero commento lepidiore fallere ſtatuit eum, qui ipſum deceperat.* Eunapius: *Et tanquam fa-*

---

hunc ex Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. iii. ſic ſupplendum & diſtinguendum eſſe:

Γλαυκωπότας Σατύροισι καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
Ἡρώναξ πρώτης δρείσματα φυταλιῆς,
Τελσῶν οἰνοπέδων τρισσοὺς ἱρώσατο τούσδε
Ἐμπλήσας οἴνου πρωτοχύτοιο κάδους.

Vide etiam infra v. Κάδος.

1 Δραγμὴ χαλαζ.] Pearſonius ad locum hunc ſequentia notaverat. *Non habuit hæc Suidas ex Heſychio, qui ordinem alphabeti hic ſervat; neque ex aliquo, ut opinor, Lexico, ſed Scholiaſta: apud quem perperam ſcribebatur δραγμή, per γ.* Sane Suidam δραγμὴ per γ, conſulto hic ſcripſiſſe, ſeries literarum arguit. Sed temere eum corrupti codicis fidem ſecutum eſſe Pearſonius recte monuit.

2 Τὸ θεωρητικὸν ἐγένετο δρ.] Totus hic locus ex Zenobio ſic emendandus eſt: Τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον. De pecunia autem vel drachma theorica Suidas plura habet infra v. Θεωρικά.

3 Δράκαυλος. Σοφοκλῆς Τυμπ.] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum. Confer Meurſium *Cecropia* cap. xx.

4 Τῷ Θεῷ] Scribe τῇ Θεῷ, ut habet Etymologus. Intelligit enim Suidas Minervam Poliadem.

5 Δρακοντίδης] De hoc vide Enarratorem Comici ad *Veſpas* p. 441.

6 Δράκων, Ἀθηναῖος, νομοθ.———ἀπεπνίγη] Hæc ad verbum etiam leguntur apud Heſychium Mileſium v. Δράκων.

7 Ἐπιρριψάντων αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφ.] Vide quæ de hoc more obſervavimus ſupra ad v. Ἀκρόδρυα.

8 Τοὺς νόμους] Magis proprie Suidas dixiſſet θεσμούς. Sic enim Draconis leges Græci appellabant: ut Solonis, νόμους. Ælianus *Var. Hiſt.* viii. x. Καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρώμενοι τοῖς (νόμοις) Δράκοντος. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι ΘΕΣΜΟΙ. Etymologus v. Θεσμοθέται: Θεσμοὺς γὰρ εἶναι τοὺς Δράκοντος· νόμους δὲ τοὺς Σόλωνος. Plura de hoc argumento vide apud Meurſium in *Solone*, & Menagium ad Laert. lib. i. Segm. liii.

9 Δράκων, τὸ θηρίον, διπλῆν ἔχει τὴν γλ.] Artemidorus lib. iv cap. lxix. pag. 241. Γυνὴ ἔδοξεν, ἐν γαστρὶ ἔχουσα, δράκοντα γεγεννηκέναι. ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος, ῥήτωρ ἄριστος καὶ δεινὸς ἐγένετο. διπλῆν γὰρ ἔχει τὴν γλῶτταν ὁ δράκων· ὥσπερ καὶ ὁ ῥήτωρ. Huc Suidas reſpexit, ut Pearſonius recte obſervavit.

10 Ψελλίῳ τρυπήσεις τὸ χ.] Hæc ſunt verba τῶν lxx interpretum, Job. cap. xl.

τέστι, πράξει. Εὐνάπιος· Καὶ [1] τοῦτο ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.

Δραματουργήσας. [2] συνείς.

Δράος καὶ Σάος ποταμοὶ, περιλαμβάνοντες τὴν δευτέραν [3] Παιονίαν, εἰς τὸν [4] ποταμὸν Ἴστρον καταφέρονται.

Δραπετεύσας. φυγών.

Δραπέτης. ὁ ἀποδρῶν τῆς δουλείας. ὁ τὸ δρᾶν πετεύων, ὅ ἐστι φεύγων. δραπέτης, τὸ δρα μακρόν.

Δραπέτης [5] κλῆρος. ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἱστόρηται περὶ Κρεσφόντου καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων· ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς· [6] Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς· ἀλλ' ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν. καὶ δραπέτιδι, θηλυκῶς, παρὰ Κρατίνῳ.

Δραπετίνδα. εἶδος παιδιᾶς.

Δράπων. ὄνομα κύριον.

Δράσας. ποιήσας. καὶ δρᾶσαι.

Δρασείεις. δρᾶν διανοῇ. Ὦ ζεῦ, τί δρασείεις ποθῶν τὸν λεών. [7] Ἀριστοφάνης. καὶ δρασείοντες, ἐπιθυμοῦντες πρᾶξαί τι.

Δρασμός. ἡ φυγή.

Δρᾶσον. [8] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.

Ἀττικῶς.

Δραστήριον. Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο, καὶ τοῦ ἀνδρώδους. ἐπιεικὴς γὰρ ὢν, καὶ πρὸς γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκὼς ἐξ ἀνάγκης, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.

Δραστήριος. ὁ περίεργος.

Δραστηρίοις. πρακτικωτάτοις.

Δραχαρνεῦ. [9] δρύϊνε Ἀχαρνεῦ. ἀναίσθητε. [10] ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρνεῖς, ὡς ἄγριοι καὶ σκληροί. Ποτάμιοι δὲ, ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράφους. Θυμοιτάδαι, καὶ Προσπάλτιοι, ὡς δικαστικοί.

Δραχμή. ἔστιν ἐν τῷ Τάλαντα. αἱ ρ' δραχμαὶ

bulam aliquam ingentem & triſtem non minore hoc epiſodio Muſoniano Deus interpolavit.

Δραματουργήσας. Qui aliquid machinatus eſt.

Δράος καὶ Σάος. Dravus & Savus fluvii, Pannoniam ſecundam utrinque alluentes, in fluvium Iſtrum ſe exonerant.

Δραπετεύσας. Qui aufugit.

Δραπέτης. Qui ex ſervitute aufugit. Servus fugitivus. Δραπέτης ſyllabam δρα longam habet.

Δραπέτης κλῆρος. Sors fugitiva. Sive ſors, cui fraus ſubeſt. Hoc autem referendũ eſt ad hiſtoriam de Creſphonte & Ariſtodemi liberis. Creſphontes enim, homo callidus & fraudulentus, madidam glebam in urnam injecit, cum de Meſſene ſors jaceretur. Sophocles: *Haud deponens in medio ſortem illam fugitivam,* [*humidam terræ glebam;*] *ſed talem, quæ levi ſaltu ex criſtata galea primum exitura erat.*

Δραπετίνδα. Genus luſus.

Δράπων. Drapon. Nomen proprium.

Δράσας. Qui fecit. Et δρᾶσαι, feciſſe.

Δρασείεις. Facere cupis. Facere cogitas. *O Jupiter! Quid tandem populo noſtro facturus es?*

Δρασμός. Fuga.

Δρᾶσον. Fac. Ariſtophanes *Avibus: At ſcis quid ſis facturus? crure tunde ſaxum.* Attice hoc dictum eſt.

Δραστήριον. [Efficax. Strenuum.] *Modeſtia & tranquillitas in illo conjuncta erat cum ſtrenuitate & fortitudine. Cum enim modeſtus eſſet, & vitæ quietæ amans; idem tamen, cum neceſſitate cogente ad negotia accederet, nullo erat inferior eorum, qui in illis aſſidue verſati erant.*

Δραστήριος. [Strenuus. Induſtrius.] Curioſus.

Δραστηρίοις. Efficaciſſimis. Maxime ſtrenuis.

Δραχαρνεῦ. Querne Acharnenſis. Id eſt, ſtupide. Acharnenſes enim a Comicis carpebantur, ut agreſtes & duri. Potamii vero, ut qui facile reciperent homines falſo in civitatem adſcriptos. Thymœtadæ vero & Proſpaltii, ut litium amantes.

Δραχμή. Drachma. Vide in v. Τάλαντα.

---

[1] Καὶ τοῦτο ὥσπερ δρ.] Hoc fragmentum repetitur infra v. Ἐπισόδιον.

[2] Συνείς] Scribe συνθείς: ut Portus etiam ex Heſychio reponendum eſſe monuit.

[3] Παιονίαν] Cum Dravus & Savus ſint fluvii Hungariæ, olim dictæ Pannoniæ; forſan erunt, qui putabunt, mendum in hunc locum irrepſiſſe, & pro Παιονίαν ſcribendum eſſe Παννονίαν: quod tamen ſecus eſt. Solent enim Græci ſcriptores Pannoniam paſſim vocare Παιονίαν: quod multis exemplis demonſtrare facile mihi foret, ſi quenquam ea de re dubitare exiſtimarem. Fateor tamen conſuetudinem illam primum ortam fuiſſe ex errore illorum, qui Pæoniam cum Pannonia confundebant, ut diſcimus ex hoc loco Dionis lib. XLIX. Τῶν δὴ Ἑλλήνων τινὲς τὸ ἀληθὲς ἀγνοήσαντες, Παίονας σφᾶς (Παννονίους nempe) προσεῖπον, ἀρχαίου μέν τινος τοῦ προσρήματος ὄντος, οὐ μέντοι καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἔν τε τῇ Ῥοδόπῃ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μέχρι τῆς θαλάσσης. ὑφ' οὗπερ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ τινὲς καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύσω. Locus eſt notatu dignus: ex quo patet, jam ante Dionis tempora, eam quam Latini Pannoniam vocant, a Græcis nonnullis ſcriptoribus Παιονίαν appellatam fuiſſe.

[4] Ποταμόν] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. male legitur ποτί: quod mendum ex ſcripturæ compendio natum eſt. Solet enim vox ποταμός in libris MSS. breviate ſæpe ſic ſcribi, πο, addito τ ſuper ο: quæ captioſa ſcribendi ratio librarios in errorem facile inducere potuit. Sane in uno MS. Pariſ. vocem illam eo, quo dixi, modo exaratam reperi, non ſolum hoc loco, ſed etiam infra v. Ἐπὶ πόλι; ubi priores Editt. Suidæ itidem ποτὶ pro ποταμῷ male exhibent, ut Lectorem ibi docemus. Idem etiam mendum, quod obiter noto, irrepſit hodie in Stephanum Byzantium v. Αἰγαῖον πέλαγος, ubi pro παρὰ Αἶγα ποτί, ut vulgatæ Editt. exhibent, Salmaſius in MSS. Palatinis recte ſcriptum invenit παρὰ Αἶγαν ποταμόν: ut Berkelius ad locum illum monuit.

[5] Δραπέτης κλῆρος. ὁ μετὰ πανουργίας γιν.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 70. ut Portus monuit.

[6] Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μ.] Locus hic ex Sophocle ſic ſupplendus & diſtinguendus eſt:

Οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον εἰς μέσον καθεὶς,
Ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον· ἀλλ' ὃς εὐλόφου
Κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν.

[7] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 628. (436. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi pro ποθῶν recte legitur ποθ' ἡμῶν.

[8] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 544. (370. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Δραχαρνεῦ] Scribe Δρυαχαρνεῦ, eamque vocem ſuo loco reddo. Vide Heſychium & Etymologum v. Δρυαχαρνεῦ.

[10] Ἐκωμῳδοῦντο γὰρ οἱ Ἀχαρν.] Vide ſupra v. Ἄγριος.

ποιοῦσι μίαν μνᾶν. [1] δραχμὴ δὲ ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρείου δραχμὰς ί.

Δραχμή. ἓξ ὀβολῶν. καὶ [2] Ἀριστοφάνης· Εἰς χοιρίδιον δάνεισόν μοι τρεῖς δραχμάς. ἐπὶ τῶν μελλόντων ἀποθνήσκειν, ἢ μυεῖσθαι. ἐπεὶ οἱ μυούμενοι χοῖρον ἔθυον. ἐδόκουν δὲ οἱ μυούμενοι ἐς τοὺς εὐσεβεῖς τάττεσθαι.

Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται. ἐν τῷ Ἀράβιος ἄγγελος.

Δρεπανηφόρα τέθριππα. [3] Ἦν δὲ τῷ Δαρείῳ ὑπ' Ἀλεξάνδρου πολεμουμένῳ τέθριππα δρεπανηφόρα κατεσκευασμένα τῷδε τῷ τρόπῳ. τῶν τροχῶν ἦσαν εἰς τὸν κύκλον περικεχαλκευμένα δρέπανα· συνέβαινέ τε ἐπερχομένων τὰς τάξεις ἀναιρεῖσθαι, καὶ τοὺς ἐμπίπτοντας οἰκτρῶς ἀπόλλυσθαι. ἐλαυνομένων γὰρ δρεπάνων, οἱ μὲν τῶν ποδῶν, οἱ δὲ τῶν χειρῶν, οἱ δὲ ἐκ τῶν ὅπλων κρατούμενοι ἐσύροντο ἐπὶ πολὺ, καὶ ἀνηροῦντο.

Δρεπανηφόρος. ξιφηφόρος. καὶ δρεπανηφόροι. Ξενοφῶν· [4] Τὰ δὴ δρεπανηφόρα καλούμενα, εἶχον δρέπανα ἐκ τῶν ἀξόνων εἰς πλάγιον ἀποτεταμένα, καὶ ὑπὸ τοῖς δίφροις εἰς γῆν βλέποντα, ὡς διακόπτειν, ὅτῳ ἐνετύγχανον.

4 Xenophon. Anab. A'. 79. Whiter inter Not. Brev. Porsoni, xlv. 76 qui variationem notat.

Δρέπεται. θερίζεται. ἀπανθίζεται. τρυγᾶται.

---Ἐφ' [5] ἧς μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Πλείονες, ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρείδος·
Δρεπόμενοι χάριτάς τε, καὶ ὠνητὴν ἀφροδίτην.

Δρέπομαι. γενικῇ. Τῶν αὐτῶν σοι λόγων ἐδρεψάμην κἀγώ. αἰτιατικῇ δέ. Πονηρὸν πονηρᾶς δόξης καρπὸν δρεπόμενος. καὶ, Τὰ κάλλιστα δρεπόμενος τῆς φιλίας ἄνθη.

Δρέπου. τρύγα. [6] Ἡρόδοτος· Τῶν δένδρων φλοιὸν περιλέποντες, καὶ τὰ φύλλα καταδρέποντες ἤσθιον.

Δρεφθῆναι. ἀποδρεπανισθῆναι.

Δρῆσος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ.

Δρῆσται. οἱ οἰκέται.

Δρηστοσύνη.

Δριμέα. τὰ δριμύτατα. καὶ δριμεῖα, ἡ δριμυτάτη.

Δριξίπαρος. πόλις τῆς Θρᾴκης.

Δριμώ. μία τῶν Ἀλκυονίδων. καὶ ζήτει ἐν τῷ Ἀλκυονίδες.

Δρίος. σύνδενδρος τόπος.

Οὐκέτ' ἂν ὑλῆεν δρίος εὔσκιον, ἀγρότα [7] πέρδιξ,
Ἠχήσεις, ἀνεὶς γῆρυν ἀπὸ στόματος.

Centum drachmæ faciunt minam unam. Drachma [auri,] pondus nummi, qui valet decem drachmas argenti.

Δραχμή. Drachma, quæ ſex obolos continet. Et Ariſtophanes: *Ad porcellum emendum mutuo mihi da tres drachmas.* Dicitur de iis, qui morti erant proximi; vel, qui initia ſuſcepturi erant. Ii enim porcellum immolabant. Initiati autem in piorum numerum referebantur.

Δραχμῆς. *Si ei drachmam dederis, tibia canit: ſin quatuor, tacet.* Vide in v. Ἀράβιος ἄγγελος.

Δρεπανηφόρα τέθριππα. Quadrigæ falcatæ. *Habebat autem Darius, cum Alexander ei bellum faceret, currus falcatos, hoc modo fabricatos. Summis rotarum orbibus falces erant affixæ: quibus, cum currus in hoſtem emitterentur, obvii quique lacerati miſere peribant. Falcibus enim circumactis, alii ex pedibus, alii ex manibus, alii ex armis prehenſi, & diu raptati, tandem necabantur.*

Δρεπανηφόρος. Falcifer. Enſifer. Et δρεπανηφόροι. Falciferi. Enſiferi. Xenophon: *Currus autem, qui falcati vocabantur, falces habebant ab axibus oblique protenſas, & ſub curruum ſellis terram verſus directas, ut obvios quoſque diſſecarent.*

Δρέπεται. Metit. Decerpit. Vindemiat. [In Epigrammate:] *Quæ plures habebat procos illuſtres, quam ipſa Helena, fruentes ejus forma & venali venere.*

Δρέπομαι. Genitivo jungitur. *Ex eadem, qua tu, doctrina, partem aliquam decerpſi.* Item accuſativo. *Malum malæ gloriæ fructum percipiens.* Et, *Pulcherrimos amoris flores decerpens.*

Δρέπου. Vindemia. Decerpe. Herodotus: *Cortices arboribus detractos, & folia decerpta edebant.*

Δρεφθῆναι. Falce reſectum fuiſſe.

Δρῆσος. Dreſus. Nomen proprium [viri.] Item, nomen fluvii.

Δρῆσται. Famuli. Servi.

Δρηστοσύνη. Strenuitas in agendo.

Δριμέα. Acria. Et δριμεῖα, acris.

Δριξίπαρος. Drixiparus. Urbs Thraciæ.

Δριμώ. Drimo. Una Alcyonidum. Quære in voce Ἀλκυονίδες.

Δρίος. Locus nemoroſus. Sylva. [In Epigrammate:] *Non amplius, agreſtis perdix, in denſa & opaca ſylva vocem ore emittes.*

---

[1] Δραχμὴ δὲ ὁλκὴ νομ.] Supple ex Heſychio: Δραχμὴ χρυσίου, ὁλκὴ νομίσματος εἰς ἀργυρείου λόγον δραχμῶν ί. Sic recte ſe res habet. Senſus enim eſt, aurum ad argentum eandem habere proportionem, quam habet unus ad decem: quod olim quidem ita ſeſe habebat, ut ex veteribus ſcriptoribus colligere licet. Hodie vero pretium auri crevit, & proinde major eſt ejus ad argentum proportio.

[2] Ἀριστοφάνης] *Pace* p. 647. (446. Ed. Baſ. *P.*) ubi ſic legitur:
Ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[3] Ἦν δὲ τῷ Δαρείῳ ὑπ' Ἀλεξάνδρου κτλ.] Hæc nec apud Arrianum, nec Diodorum Siculum reperio. Quare miror unde ea Suidas ſumpſerit.

[4] Ξενοφῶν· Τὰ δὴ δρεπανηφόρα κτλ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem lib. I. *De Expedit. Cyri*, pag. 264. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[5] Ἐφ' ἧς μνηστῆρες ἀγαυοὶ κτλ.] Fragmentum hoc eſt pars Epigrammatis in Laidem meretricem, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. cap. XII. Epigr. VIII. ſed ubi pro ἐφ' ἧς rectius legitur ἀφ' ἧς; & pro δρεπόμενοι, δρεπτόμενοι: quæ lectio propter metrum præferenda eſt.

[6] Ἡρόδοτος] Lib. I. pag. 317. ut Portus monuit.

[7] Πέρδιξ] Portus reponendum putabat τέττιξ: ſed male. Nam πέρδιξ etiam legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. Epigr. XIX. unde locus hic depromptus eſt: quod Portum fugiebat.

Δρογγύλον. χωρίον Θρακικόν.

Δρομαῖος. ἐπιῤῥηματικόν. ἐπὶ ἑνικοῦ. Δρομαίως δὲ, ἐπιῤῥηματικῶς πληθυντικῶς. ὡς τὸ, Δρομαίως ἦλθον οἱ ἄνδρες. Δρομαῖος δὲ ἦλθεν ὁ ἀνήρ. δρομεὺς δὲ, δρομέως.

Δρομιχαίτης. ὄνομα κύριον. ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν.

Δρομοκήρυκες. οἱ ἀγγελιαφόροι παρὰ Δίωνι.

Δρόμοις. τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρῆτας.

Δρόμῳ[1] δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ πράγματα,
Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.

περὶ Ὀρέστου φησίν. οἷον, οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασιν. ἀντὶ τοῦ ἴσος, καὶ τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. τουτέστιν ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη. ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

Δρώμενα. πραττόμενα. ἐνεργούμενα. καὶ δρωμένων. πραττομένων.

Δρώντων.[2] ἀντὶ τοῦ δράτωσαν. χρήσθων, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν.[3] Ἀττικὴ δέ ἐστιν ἡ σύνταξις· ὥσπερ ποιούντων ἐκεῖνοι· ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν· φρονούντων, ἀντὶ τοῦ φρονείτωσαν· καὶ νοούντων, νοείτωσαν.

Δρωπακίζειν. παρ' ἡμῖν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τινος χρίεσθαι τὸ σῶμα, πρὸς ψίλωσιν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν, καὶ μερικήν τινα κένωσιν τῶν ταύτῃ προσγινομένων αἰτιῶν· ἀπὸ τοῦ μυζᾶν αὐτάς.

Δρωπακίζω. συνάγω. τρυγῶ. δρωπτὰ γὰρ,[4] τὰ δρεπτὰ, τὰ δρέπανα.

Δρώπαξ. ὁ κεκαλλωπισμένος ἀνήρ. Πολλοὺς ὁρῶ διὰ τὴν ὑγίειαν ἐπὶ τὸν ξυρὸν καὶ δρώπακα καταφεύγοντας.

Δρώπης. πλανήτης. πτωχός.

Δρωπίδης. ὄνομα κύριον.

Δρύϊνος. ξύλινος. ὡς ἂν τις εἴποι λίθινος. πᾶν γὰρ ξύλον δρῦς καλεῖται κατὰ τὸ γενικὸν ἀπὸ τούτου. καὶ τὰ ἀκρόδρυα, καὶ δρύφακτοι, καὶ δρυμὼν, καὶ δόρατα.

Δρυΐδαι.[5] παρὰ Γαλάταις οἱ φιλόσοφοι, καὶ Σεμνόθεοι.

Δρυμός. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους. πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς.

Δρυμός.[6] ὁ σύνδενδρος τόπος. Ἐν τοῖς δρυμοῖς αὐτόματος ἐξάπτεται φλὸξ, τῶν δένδρων ὑπὸ σφοδροῦ πνεύματος κινουμένων καὶ ἀλλήλοις ἐντριβομένων.

Δρυοκοίτης.

Ἀκρίδι[7] τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτῃ

Δρογγύλον. Drongylum. Locus, vel oppidum Thraciæ.

Δρομαῖος. Eſt nomen, adverbii ſignificationem habens, & de uno tantum dicitur. Δρομαίως vero eſt adverbium, & de pluribus etiam dicitur. Ut, *Viri curſim venerunt*. Et, *Vir curſim venit*. Δρομεὺς vero, curſor.

Δρομιχαίτης. Dromichætes. Nomen proprium. Odryſſarum Rex.

Δρομοκήρυκες. Nuncii apud Dionem.

Δρόμοις. [Curſibus.] Exercitiis, ſecundum Cretenſes. [Sophocles:] *Cum curſus ſui terminos æquaſſet naturæ terminis, præmium victoriæ, cum maximo honore conjunctum, reportavit.*

Toup in Add. in Theocr. 18.39.

Δρώμενα. Quæ geruntur. Quæ fiunt. Et δρωμένων. Eorum, quæ fiunt.

Δρώντων. Pro δράτωσαν, faciant. Et χρήσθων, pro χρήσθωσαν. Sic Attici dicunt. Ut ποιούντων, pro ποιείτωσαν: φρονούντων, pro φρονείτωσαν: & νοούντων pro νοείτωσαν.

Δρωπακίζειν. Apud nos ſignificat, aliquo unguento ungere corpus, quo pilis vulſis cutis glabra reddatur. * * * * *

Δρωπακίζω. Colligo. Vindemio. Δρωπτὰ enim, vel δρεπτὰ, ſunt falces.

Δρώπαξ. Vulſus. Glaber. Comptus. *Multos video ſanitatis gratia ad novaculam & dropacem confugere.*

Δρώπης. Erro. Mendicus.

Δρωπίδης. Dropides. Nomen proprium.

Δρύϊνος. Ligneus. Eodem modo formatum eſt, quo λίθινος. Nam omne lignum vocatur δρῦς; a genere ejus præcipuo. Hinc etiam deducta ſunt nomina ἀκρόδρυα, & δρύφακτος, & δρυμὸς, & δόρατα.

Δρυΐδαι. Druidæ. Apud Gallos ita vocantur Philoſophi, & Semnothei.

Δρυμός. Drymus. Urbs inter Bœotiam & Atticam; cujus meminit Demoſthenes in orat. de falſa legatione.

Δρυμός. Sylva. Nemus. *In ſylvis ultro accenditur flamma, arboribus a vehementi vento agitatis, & inter ſe colliſis.*

Δρυοκοίτης. In arboribus ſedens. Vel, in ſylvis commorans. [In Epigrammate:] *Locu-*

---

[1] Δρόμῳ δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ πρ.] Scribe, Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Sic enim legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 112. unde locus hic depromptus eſt, ut Portus obſervavit. Vide ibi Triclinium, qui mentem Tragici melius mihi aſſecutus videtur, quam vetus Scholiaſta: cujus interpretatio obſcurior eſt ipſis verbis Sophoclis.

[2] Δρώντων] Sic MSS. At priores Editt. male, δρόντων.

[3] Ἀττικὴ δὲ ἐστιν ἡ σύνταξις. ὥσπερ ποιούντων ἐκ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 152. (85. Ed. Baſ. P.)

[4] Τὰ δρεπτά] Hanc vocem agnoſcunt 2 MSS. Pariſ. At eadem deeſt in prioribus Editt.

[5] Δρυΐδαι. παρὰ Γαλάταις οἱ φιλ.] Laertius in proœmio: Γεγενῆσθαι παρά τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις τοὺς καλουμένους Δρυΐδας καὶ Σεμνοθέους. Huc Suidam reſpexiſſe puto.

[6] Δρυμός. ὁ σύνδενδρος τ.] Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* p. 7. Δρυμοὺς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους. πᾶν γὰρ δένδρον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι δρῦν.

[7] Ἀκρίδι τῇ κατ' ἄρουραν ἀηδ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 382.

Τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρὼ,
Παρθένιον στάξασα κόρη δάκρυ.

Δρύοπες. [1] ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον, [2] ὃ Ἡρακλῆς μετῴκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔφερεν, ἐζήτει αὐτοὺς τροφήν. οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

Δρύοχοι. πάτταλοι, οἱ ἐντιθέμενοι ναυπηγουμένης νεώς. [3] καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἀγάθων ἔρχεται,
Δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
Κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν·
Τὰ δὲ τορνεύει· τὰ δὲ [5] κωλομελεῖ,
Καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
Καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
Καὶ [6] χιανεύει.

ἐν Ἐπιγράμματι·

--- Τὸν δ' ἔπι θείης
Εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

Δρυόχους [7] Πλάτων ἐν Τιμαίῳ καλεῖ τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου, καθ' ἕνα καιρὸν λαθεῖν ἀδύνατον.

Δρύππα. [8]

———Ἅτ' ἐφολκὶς
Δρύππα, καὶ τυροῦ δρύψια κυκλιάδος.

τουτέστιν, ἐλαία, καὶ τυροῦ ξύσματα περιφεροῦς.

Δρυπέπης. [9] ὁ πέπειρος καρπὸς τῶν δένδρων. ἢ ἐπὶ τῶν δένδρων πεπανθεῖσα ἐλαία· ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχὰς, καὶ δρύπεπα. [10] Τήν θ' ἁλίπαστον [11] δρύπεπα. τουτέστιν, ἐλαίαν.

Δρυπολεῖν. τὸ ξύλοις πολιορκεῖν.

Δρῦς. ἔστι μὲν πόλις ἐν Ἠπείρῳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θρᾴκῃ. δρῦς, τὸ δένδρον· τὸ δρυ βραχύ.

Οὐκέτι [12] θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας
Ἄξεις. ———— ————
καὶ [13] Ὅμηρος·
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.

Δρυτόμος. ὑλοτόμος. δενδροτόμος.

Δρύφακτοι. ξύλινοι θώρακες. τὰ διαφράγματα. τὰ περιτειχίσματα. ἢ κιγκλίδες. περιφράγματα. τὰ [14] νῦν ταυλωτὰ καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. Ὁ δὲ τετρακοσίας φορτίδας νῆας

ſtæ, quæ in agris luſciniæ inſtar eſt, & cicadæ arboribus inſidenti, commune hoc ſepulcrum fecit Myro, virgineam puella fundens lacrymam.

Δρύοπες. Dryopes. Gens injuſta circa Pythonem, quam Hercules in alias ſedes migrare juſſit. Cum enim Erymanthium aprum ferret, victum ab ipſis petiit, ſed non impetravit.

Δρύοχοι. Lignei clavi, quibus naves compinguntur. Abuſive vero ſic vocantur procœmia. Ariſtophanes: *Agathò venit, clavis compacta fabulæ fundamenta poſiturus. Novos autem fornices verborum curvat, eorumque alia tornat, alia vero concinne conglutinat. Idem & ſententias format, & antonomaſiis utitur, & ex cera quaſi fuſas* [*dictiones*] *fingit, easdemque conflat, & rotundat.* Et in Epigrammate: *Hunc etiam prædæ compotem reddas in mari; illum vero in ſylvis.* Plato in *Timæo* δρυόχους vocat ſtatumina ſive fundamenta navis. *Dum autem claſſis navium a fundamentis ædificatur, fieri non poteſt, ut toto tempore* [*res illa hoſtes*] *lateat.*

Δρύππα. Drupa. Olivæ genus. [In Epigrammate:] *Et cœnæ additamentum drupa, & caſei rotundi ramenta.*

Δρυπέπης. Maturus arborum fructus. Oliva, quæ in arbore maturuit. Item ficus ſic dicitur. Et δρύππα. *Et ſale conſperſam drupam.* Id eſt, olivam.

Δρυπολεῖν. Lignis urbem obſidere.

Δρῦς. Drys. Eſt urbs in Epiro: itemque in Thracia. Δρῦς, quercus, [ſyllabam] δρυ [in caſibus obliquis] brevem habet. *Non amplius, Orpheu, quercus & rupes cantu tuo delinitæ te ſequentur.* Et Homerus: *Aut quercus, aut piceæ: quod arborum genus non computreſcit ab imbre.*

Δρυτόμος. Qui ligna cædit. Qui arbores cædit.

Δρύφακτοι. Ligneæ loricæ. Sepimenta. Vel cancelli. Septa. Item ea, quæ nunc ταυλωτὰ, i. e. tabulata, vocantur. Et prominentia ædificiorum ligna. *Cum autem quadrin-*

---

[1] Δρύοπες, ἔθνος περὶ τὴν Πυθ.] Hæc ecloga repetitur infra v. Κάπρος.

[2] Ὃ Ἡρακλῆς μετ.] Vide Pauſaniam lib. IV. pag. 283.

[3] Καταχρηστικῶς δὲ τὰ προοίμια] Inepte. Non enim ſola vox δρύοχοι in ſubjuncto loco Ariſtophanis ponitur pro προοίμια, ſed conjuncta cum ἀρχαί.

[4] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 768. (513. Ed. Baſ. P.)

[5] Κωλομελεῖ] Apud Ariſtophanem rectius hodie legitur κολλομελεῖ: a κολλᾶν, conglutinare.

[6] Χιανεύει] Scribe χοανεύει, ut apud Ariſtophanem.

[7] Πλάτων ἐν Τιμαίῳ] Pag. 547.

[8] Δρύππα] Sic legitur in MS. Pariſ. A. cujus loco priores Editt. minus recte habent δρύπτα. Δρύππα autem eſt Latinorum *drupa.* Gloſſæ Græco-Latinæ: Γεργέριμος. ἐλαία μέλαινα. *Drupa.* Athenæus lib. II. pag. 56. Δρυπεπεῖς τ' ἐλαίας. ταύτας Ῥωμαῖοι δρύππας λέγουσι. Cæterum, vox *drupa* detorta eſt ex Græco δρυπέπης, vel δρυπετής: de cujus ſignificatione vide Suidam voce ſequenti.

[9] Δρυπέπης] Sic MS. Pariſ. A. At priores Editt. δρυπέτης: cui lectioni alteram prætuli, ut interpretationi Suidæ magis convenientem. Cæteroqui fateor, τὸ δρυπέτης, vel δρυπετὴς, quod proprie ſignificat *ab arbore decidens,* paſſim etiam in veterum libris occurrere, & itidem dici de fructibus maturis, quod, qui tales ſunt, ab arboribus decidere ſoleant. Confer Athen. lib. II. pag. 56.

[10] Τήν θ' ἁλίπαστον δρύπεπα] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. VII. pag. 555.

[11] Δρύπεπα] In Anthologia loco laudato legitur δρύπεπε. Sed neutra lectio ſana eſt. Scribendum enim eſt δρύππαν, i. e. drupam: de qua voce vide quæ diximus paulo ante.

[12] Οὐκέτι θελγομένας, Ὀρφ.] Integrum Epigramma, ex quo verba hæc deprompta ſunt, exſtat Anthol. lib. III. cap. XXV. ut Portus etiam monuit.

[13] Ὅμηρος] Il. ψ. v. 328.

[14] Τὰ νῦν ταυλωτὰ καλ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 328. Τοὺς δρυφάκτους. τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἢ τὰ κάγκελα. δρυόφακτοί τινες ὄντες. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πάντα δένδρα δρῦν ἐκάλουν.

συχῶν, δρυφάκτους τε ταύταις πηξάμενος ἐν κύκλῳ.

Δρύφη. ξέσματα.

Δρύψαι. ἀποξέσαι.

Δοιά. δύο. Δοιὰ δὲ θέλων ἄροτρα πονησάμενος.

Δοιδυκοποιός. ὁ τὰ κοχλιάρια ποιῶν.

Δοῖδυξ. κοχλιάριον. παρὰ τὸ δαδύσσω, τὸ ταράσσω.

Δοῖδυξ. ὁ ἀλετρίβανος. [1] Ἀριστοφάνης·

Ὡς εἰ μὴ γένοιτ' οὗτος ἐν
Τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
Δοῖδυξ[2] καὶ ἀλετρίβανος.

ἔστιν ἐν τῷ Ἀλετρίβανος.

Δοίημεν. παράσχοιμεν.

Δοιοί. ἀντὶ τοῦ δύο. ὡς τὸ

Δοιοὶ[3] γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει.

Δυάζει. φλυαρεῖ. ἀλογεῖ.

…r. Gr. XL.
…agm. an
…non defi-
…Schweighauſ.

Δυεῖν. Πολύβιος· Ἀπελθεῖν εἰς πόλιν, ἣ δυεῖν μὲν ἡμερῶν ἀπεῖχε. καὶ αὖθις· Δυεῖν προελέσθαι θάτερον, ἢ τό, ἢ τό.

Δυερόν. βλαβερόν. ἐπιβλαβές.

Δύη. ἡ κακοπάθεια. ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δοῦλος· δυηλός τις ὤν. Καλλίμαχος· [4] Δύην ἄποθέν γ' ἀλάλκοι, τὴν οὐδεὶς ποθεῖ. ἐν Μύθοις·

Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὄπωπε δύην.

Δυηπαθής. ὁ καρτερικός.

Αὐτοῦ[5] σοὶ παρ' ἅλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
Ἠρίον ἐκ βώλου διψάδος ἐκτισάμαν.

Δῦθι. ἔνδυσαι.

Δύμας, ὁ Φρύξ, ὁ πατὴρ Ἑκάβης, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ τὴν ἑαυτοῦ ἐξέδοτο θυγατέρα. ὁ δὲ Πρίαμος καὶ Φρυξὶ συμμαχεῖ.

Ἤδη[6] καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν.

Ὅμηρος.

Δύμη. πόλις. καὶ Δυμαῖος, ὁ πολίτης.

Δύναμις. ὁ στρατός. Συναχθείσης δυνάμεως θαυμαστῆς ἡλίκης τὸ μέγεθος. ἀντὶ τοῦ, πλείστης ὅσης, κατ' Ἀττικὴν σύνταξιν. ἢ πολλῆς τὸ πλῆθος. Δύναμις λέγεται καὶ ἰσχύς, καὶ ὁ στρατός. Τῷ ἀνὰ τοὺς ἑῴους πολέμους τὰς Ῥωμαίων [7] τετράφθαι δυνάμεις.

Δύναμις. καὶ ἡ ἰσχύς. Δαμάσκιος περὶ Ἰσιδώρου· Ὁ δὲ ἐμελέτα ἄττα τῶν ποιητικῶν, οὐχ ὅσον δυνάμεως, ἀλλ' ὅσον ὀρέξεως εἶχε.

Δύναμις. εἴ τις τῶν φευκτῶν τινος τὴν δύναμιν ἀποδοίη· οἷον, ἄν τις τὸν κλέπτην ἢ σοφιστὴν ἢ διάβο-

gentas naves onerarias in unum coegiſſet, & ſeptis ligneis eas circumdediſſet.

Δρύφη. Ramenta.

Δρύψαι. Abraſiſſe. Abradere.

Δοιά. Duo. Bina. *Bina vero aratra facere conatus.*

Δοιδυκοποιός. Qui cochlearia facit.

Δοῖδυξ. Cochleare. A verbo δαδύσσω, turbo, agito.

Δοῖδυξ. Piſtillum. Ariſtophanes: *Niſi iſte magnus in urbe vir evaſiſſet, non forent in ea duo inſtrumenta utilia, piſtillum & cochleare.* Vide in v. Ἀλετρίβανος.

Δοίημεν. Demus. Præbeamus.

Δοιοί. Duo. Bini. Ut, *Duo namque dolia jacent in Jovis atrio.*

Δυάζει. Nugatur. Ineptias loquitur.

Δυεῖν. Duorum, vel duarum. Polybius: *Abiiſſe in urbem, quæ duorum dierum ſpatio aberat.* Et iterum: *Alterum duorum elegiſſe, vel hoc, vel illud.*

Δυερόν. Damnoſum. Noxium.

Δύη. Calamitas. Infelicitas. Unde etiam ſervus appellatur δοῦλος: quaſi dicas δυηλός. Callimachus: *Calamitatem longe propulſet, quam nemo optat.* In *Fabulis*: *Idcirco ſuum nemo vidit malum.*

Δυηπαθής. Ærumnæ patiens. Laborioſus. *Hic tibi juxta aream, laborioſa formica, tumulum ex gleba ſicca condidi.*

Δῦθι. Indue. Subi.

Δύμας. Dymas, Phryx, pater Hecubæ, filiam ſuam Priamo, Ilii Regi, in matrimonium dedit. Priamus vero Phrygibus opem in bello tulit. *Jam & Phrygiam intravi vitibus abundantem.* Homerus.

Δύμη Dyme, urbs. Et civis ejus, Dymæus.

Δύναμις. Exercitus. *Coacto exercitu longe maximo.* Hanc enim ſignificationem habet θαυμαστῆς ἡλίκης τὸ μέγεθος: quæ eſt conſtructio Attica. Δύναμις tam ſignificat potentiam, quam copias, ſive exercitum. *Quod in bellis orientalibus copiæ Romanorum diu multumque verſatæ eſſent.*

Δύναμις. Vires. Potentia. Damaſcius de Iſidoro inquit: *Carmina etiam quædam ſcribebat, non pro ea, qua præditus erat, ingenii facultate, ſed quantum deſiderio ejus ſatis eſſet.*

Δύναμις. Poteſtas. Facultas. Si quis alicujus rei fugiendæ facultatem tradat: ut, ſi

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 346. (243. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Δοῖδυξ καὶ ἀλετρ.] Apud Ariſtophanem loco laudato rectius hodie legitur, δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη.

[3] Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακ.] Eſt notiſſimus verſus Homericus Il. Ω. v. 527.

[4] Δύην ἄποθέν γ' ἀλ] Lege & diſtingue:
———Δύην ἄποθέν γ' ἀπαλάλκοι
Ἣν οὐδεὶς ποθεῖ.
Sic enim legendum eſſe recte monuit vir πολυμαθέστατος Richardus Bentlejus ad Fragm. Callim. CCCII.

[5] Αὐτοῦ σοὶ παρ' ἅλωνι, δυηπ.] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 383.

[6] Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπ.] Eſt verſus Homericus Il. Γ. v. 184. ſed qui nihil ad rem facit.

[7] Τετράφθαι] Malim τετρίφθαι, i. e. uſu exercitatum eſſe, vel multum in aliqua re verſatum eſſe.

λογ

λον ὁριζόμενος, λέγοι, τὸν μὲν διάβολον, τὸν δυνάμενον [1]βάλλειν καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους· τὸν δὲ κλέπτην, τὸν δυνάμενον λάθρα τὰ ἀλλότρια ἀφαιρεῖσθαι· τὸν δὲ σοφιστὴν, τὸν δυνάμενον ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματίζεσθαι. οὐδεὶς γὰρ τούτων τοιοῦτός ἐστι τῷ δύνασθαι, ἀλλὰ τῷ προαιρεῖσθαι τοιαῦτα. δύναμιν μὲν γὰρ καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἔχουσι τοῦ τὰ φαῦλα δρᾶν, ἀλλ' οὐ δρῶσιν αὐτὰ, τῷ μὴ προαιρεῖσθαι. ἔστι δὲ δύναμις ὀργανικὸν ἀγαθὸν δι' ἄλλο αἱρετὸν, δυνάμει, ἢ ἐνεργείᾳ, ἢ ἐντελεχείᾳ. [2]ἀντὶ μὲν τοῦ σώματος ἐχρήσατο ὁ Ἀριστοτέλης τῇ δυνάμει· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀσωμάτου τῇ ἐντελεχείᾳ, περὶ ψυχῆς τὸν λόγον διαιρῶν. καὶ γὰρ τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ, δυνάμει ἐστὶ, καὶ κατ' οὐσίαν, καὶ κατὰ ποιότητα, καὶ κατὰ ποσότητα, καὶ τὴν ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταβολήν. δυνάμει γὰρ ἐσμὲν ἄνθρωποι ἐν τῷ σπέρματι, καὶ ἐν τῷ καταμηνίῳ. καὶ δυνάμει παῖδες ὄντες, ἔχομεν τὸ τοῦ ἀνδρὸς μέγεθος. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦ. δυνάμει ψυχροὶ θερμοὶ ὄντες, καὶ δυνάμει κινούμεθα καθήμενοι. τὰ δὲ οὐράνια ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ μόνον ἔχουσι τὸ δυνάμει. ἀνατέλλων γὰρ ὁ ἥλιος δυνάμει μεσουρανεῖ· καὶ μεσουρανῶν, δυνάμει δύνει. καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ κινήσεως, καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων, ἐν τῇ κατὰ τόπον μεταβολῇ τὸ δυνάμει ἔστι θεωρεῖν. † Ὅτι αἱ δυνάμεις τῷ χρόνῳ μὲν τῶν ἐνεργειῶν πρότεραι· τῷ δὲ λόγῳ, δεύτεραι. πρότεραι μὲν γὰρ τῇ διδασκαλίᾳ, καὶ σαφέστεραι ἡμῖν εἰσὶν εἰς γνῶσιν αἱ ἐνέργειαι τῶν δυνάμεων, τῇ τελειότητι. τελειότης γὰρ τοῦ δυνάμει ἡ ἐνέργεια. ταύτης γὰρ ἕνεκα ἡ δύναμις. τὸ δὲ οὗ ἕνεκα, πρότερον τοῦ ἕνεκά του. καὶ παντὸς δὲ τὸ μὲν τέλος τῷ χρόνῳ ὕστερον, τῷ δὲ λόγῳ, πρότερον. προτιθέμενοι γὰρ τῷ λόγῳ τὸ τέλος, οὕτω τὰ πρὸς αὐτὸ ζητοῦμεν καὶ παρασκευαζόμεθα. Δυνάμεις γεωμετρικαὶ πέντε. Πισίδης·

Τὰς πέντε δυνάμεις Ἀρχιμήδους εἰς μίαν
Συνάψας[3] ὅλην, εἰς τὸ κινῆσαι μόλις
Τῶν δυστραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία.

Ὅτι Φίλων ἔφη, δύο δυνάμεις εἰς πᾶσαν ψυχὴν συνέρχεσθαι, σωτήριόν τε καὶ φθοροποιόν. οὐδ' ὄναρ οὗτος τῆς σωτηρίου ἐπήσθετο, ἀλλ' ὅλος ἄκρατος ἐκ τῆς φθοροποιοῦ ὑπέστη.

quis furem, vel ſophiſtam, vel calumniatorem definiens, dicat, calumniatorem eſſe illum, qui criminari alios, & ex amicis inimicos facere poſſit: furem, qui aliena clam ſurripere: ſophiſtam, qui ex falſa ſapientiæ ſpecie quæſtum facere poſſit. Nullus enim horum talis eſt facultate, ſed voluntate. Nam & boni facultatem habent mala faciendi: ſed ea non faciunt, quia non volunt. Eſt autem facultas inſtrumentale bonum propter aliud expetendum, facultate, vel actu, vel perfectione. Ariſtoteles autem uſus eſt voce τῆς δυνάμεως, eam corpori tribuens; & voce τῆς ἐντελεχείας, eam incorporeo tribuens, de anima diſſerens. Nam corpora, quæ in ortu & interitu verſantur, facultate ſunt, & ſubſtantia, & qualitate, & quantitate, & loci mutatione, quæ fit ex uno in alterum. Facultate enim ſumus homines in ſemine & menſtruo: & facultate, dum pueri ſumus, viri magnitudinem habemus. Sic etiam in qualitate [ſeſe res habet.] Facultate frigidi ſumus, quum calidi ſumus. Et quum ſedemus, facultate movemur. Cœleſtia vero corpora in ſola loci mutatione hanc facultatem habent. Sol enim oriens, facultate medium cœli ſpatium occupat; & quum in medio cœlo jam eſt, facultate occidit. In reliquis etiam ipſius & cæterorum aſtrorum motionibus facultas in loci mutatione cerni poteſt. Facultates autem tempore quidem ſunt actionibus priores; ratione vero poſteriores. Nam actiones doctrina quidem ſunt facultatibus priores, & nobis magis perſpicuæ ad cognitionem, propter perfectionem. Actio enim eſt perfectio illius, quod eſt facultate. Hujus enim cauſa facultas eſt. Illud vero, cujus cauſa aliquid eſt, eſt prius eo, cujus cauſa illud eſt. Atque adeo rerum omnium finis tempore quidem poſterior eſt; ratione vero prior. Finem enim ratione nobis proponentes, ea, [quæ ad finem illum ſpectant, poſtea] quærimus, & nobis comparamus. † Facultates Geometricæ ſunt quinque. Piſides: *Cum Archimedis quinque facultates in unam contraxiſſet, ut machinis quibuſdam graviſſima onera moverentur.* Philo dixit, duas facultates in omnem animam convenire; unam quidem, ſalutarem; alteram vero, pernitioſam. Hic tamen ne in ſomnis quidem illam ſalutarem ſenſit: ſed totus ac merus ex illa pernitioſa conflatus eſt. *Port.*

Δυναστεύω. τὸ ἄρχω. γενικῇ.

Δυναστεία. ἡ ἰσχύς.

Δυνάστην.[4] ἡ θεία γραφὴ τὸν Διάβολον ἐκάλεσε. φησὶ γὰρ ὁ Δαβίδ· Ὅτι ἐρρύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου. τουτέστιν, ἀνθρωπείαν φύσιν, ὡς ἔρημον γεγενημένην τηνικαῦτα Θεοῦ.

Δυνατήν. ἐνδεχομένην. Ξενοφῶν ἔφη· Ἡγήσα

Δυναστεύω. Impero. Genitivo jungitur.

Δυναστεία. Potentia. Poteſtas.

Δυνάστην. Dynaſtam. Sic ſacra Scriptura Diabolum appellat. Ait enim David: *Eripuit pauperem ex manibus Dynaſtæ.* Id eſt, humanam naturam, ut tunc temporis a Deo deſertam.

Δυνατήν. Eam, quæ fieri poteſt. Xenoθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν.

---

[1] Βάλλειν] Cum Porto malim διαβάλλειν.

[2] Ἀντὶ μὲν τοῦ σώματος ἐχρήσατο —— τὸ δυνάμει ἐστὶ θεωρεῖν] Hæc omnia αὐτολεξεὶ pene leguntur apud Philoponum in lib. 1. Ariſtot. *de Anima*, A. 8. a. ut Pearſonius recte obſervavit. Hinc ergo Suidam ſua deſcripſiſſe puto.

[3] Συνάψας ὅλην] Metri gratia ſcribendum eſt, Ὅλην συνάψας, ut Portus etiam monuit.

[4] Δυνάστην. ἡ θεία γραφὴ τὸν Διάβολον ἐκάλ.] Locum hunc excerpſit Suidas ex Theodoreto ad Pſalmum LXXI. pag. 680. ut Pearſonius monuit.

Δῦναι. κατελθεῖν. ἢ εἰς δύσιν ἀπελθεῖν.

Δύνωμαι. γίνεται ἐκ τοῦ δύνημι, δύναμαι. τὸ ὑποτακτικὸν, ἐὰν δύνωμαι. πᾶν δὲ ὑποτακτικὸν ἔχον ἐνεργητικὸν περισπώμενον, περισπᾶται· ἱστῶ, ἐὰν ἱστῶμαι. ἐὰν δὲ οὐκ ἔχῃ ἐνεργητικὸν, προπαροξύνεται· δύνωμαι, δύνωνται. καὶ Ὅμηρος·

Εἰ δύναμαί τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.

† Περιώρικε γὰρ τὸν ἐπιδεχόμενον τελέσαι δυνατὸν εἶναι δεῖν· καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εὔθετον εἶναι πρὸς τὴν τελείωσιν.

Δυοκαιδεκάτη. καὶ δυοκαιδέκατος. δυωδεκάτη δὲ, καὶ δυώδεκα.

Δύο τοίχους ἀλείφεις. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ διὰ μέσου χωρούντων ἐν μάχαις, ἢ φιλίαις. εἴρηται δὲ ἴσως ἀπὸ τῶν δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιούντων.

Δύο ἐτῶν ἐν τοῖς Ἕλλησι καταμείνας τῆς ἀδίκου φυγῆς ὤνητο.

Δυοῖν. ἀντὶ τοῦ δύο.

Δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν·
Ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.

ἀντὶ τοῦ, ἓν τῶν δύο ποιήσας.

Δυῤῥάχιον. πόλις, τὸ πάλαι Ἐπίδαμνος καλουμένη· νῦν δὲ πάλιν καλουμένη Δυῤῥάχιον, κατὰ τὸν τόπον περιεχούσης ἄκρας γεωλόφου, ὅπου τὸ κῦμα προσπίπτον καὶ σχιζόμενον ῥαχίαν ποιεῖ μεγάλην. ὅθεν καὶ διὰ τὴν ῥαχίαν δύσορμον, Δυῤῥάχιον ὠνόμασαν τὸν τόπον.

Δυσάλγητος. ἀσυμπαθής.

Δυσαλθές. δυσίατον.

Δυσάλωτον. δύσληπτον.

Δυσανάγωγος. δυσχερής. ἀπειθής.

Δυσαναχετοῦσι. βαρέως οἴσουσι. παραιτοῦνται. Δυσαναχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ, ἐκ Καλυδῶνος ἐξεχώρει μετὰ τῆς Δηϊανείρας.

Δυσαναχέτως. ὀκνηρῶς. ἀπειθῶς. Ὁ δὲ δυσαναχέτως εἶχε δέξασθαι τὰ βασιλικὰ δῶρα.

Δυσάνιος. [1] Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ.

Δυσαῶν ἀνέμων. τῶν σφοδρῶς πνεόντων. Πνευμάτων ἐπελαυνόντων δυσαῶν αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν.

Δυσάντητον. δυσχερές. δυσαπάντητον.

Δυσαρεστούμενος. μὴ ἀρεσκόμενος. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἔφασαν, τὴν σύγκλητον δυσαρεστεῖσθαι τῇ τῶν ἐν Λακεδαίμονι τειχῶν καθαιρέσει. Καὶ αὖθις·

Χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,

phon dixit: *Exiſtimare eum, viam eſſe talem, quam jumenta ingredi poſſint.*

Δῦναι. Deſcendere. Vel, occidere.

Δύνωμαι. A verbo δύνημι, fit δύναμαι; & ſubjunctivus modus, ἐὰν δύνωμαι, ſi poſſim. Omne autem verbum ſubjunctivi modi, quod habet activum circumflexum, circumflexo in penultima notatur: ut, ἱστῶ, ἐὰν ἱστῶμαι. Niſi vero habeat activum [circumflexum,] acuto notatur in antepenultima: ut, δύνωμαι, poſſim: δύνωνται, poſſint. Et Homerus: *Si modo poſſim hoc perficere, & perfici [a quoquam] poſſit.* † Deſcripſit enim illum, qui recipit in ſe aliquid perficiendum, oportere præditum eſſe facultate rem perficiendi: & ſimul rem ipſam talem eſſe debere, ut facile effici poſſit.

Δυοκαιδεκάτη, & δυοκαιδέκατος, [per ο ſcribuntur.] At δυωδεκάτη, & δυώδεκα, [per ω.]

Δύο τοίχους ἀλείφεις. *Duos parietes illinis.* Dicitur de illis, qui inter duas partes ancipitem animum gerunt, & in inimicitiis vel amicitiis medios ſe præbent.

Δύο ἐτῶν ἐν τ. *Biennium inter Græcos commoratus, injuſti exilii fructum cepit.*

Δυοῖν. Pro, δύο. Duorum. *Cum e duobus malis alterum delegiſſet: vel ex patrio ſolo ejicere; vel comprehenſum interficere.* Id eſt, cum ex duobus unum feciſſet.

Δυῤῥάχιον. Dyrrhachium. Urbs, quæ olim Epidamnus vocata, nunc rurſus Dyrrhachium appellatur. [Eſt autem ſita] eo loco, ubi rupes in mare procurrit, quæ littus ſcopuloſum reddit, ad quod fluctus alliſi franguntur. Quare etiam a littore importuoſo locus ille vocatus eſt Δυῤῥάχιον.

Δυσάλγητος. Qui non facile dolore & miſeratione movetur.

Δυσαλθές. Sanatu difficile.

Δυσάλωτον. Captu difficile.

Δυσανάγωγος. Contumax. Inobediens.

Δυσαναχετοῦσι. Graviter ferunt. Recuſant. *Illam vero calamitatem iniquo animo ferens, Calydone cum Deianira exceſſit.*

Δυσαναχέτως. Iniquo animo. Gravate. *Ille vero dona regia gravate accipiebat.*

Δυσάνιος. Antiphon. Qui ob quamlibet rem, licet leviſſimam & nullius momenti, dolore afficitur.

Δυσαῶν ἀνέμων. Ventorum vehementer ſpirantium. *Vehementi vento in eos irruente, naves una cum viris ſubmerſæ ſunt.*

Δυσάντητον. Difficile. Cui difficulter occurri poteſt.

Δυσαρεστούμενος. Cui aliquid diſplicet. Qui rem aliquam iniquo fert animo. *Romani vero dixerunt, murorum Lacedæmonis demolitionem Senatui diſplicere.* Et iterum:

*Moleſtum enim profecto eſt, viros moroſos
monere,*

---

[1] Δυσάνιος. Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀν.] Ex Harpocratione: ex quo pro δυσάνιτος, ut priores Editt. male exhibent, repoſui δυσάνιος.

Εἰ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,

Τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθ' ἑκάστοτε.

Δυσαριστοτόκεια.[1] δυστυχῶς ἄριστον τεκοῦσαν. ἢ διὰ τὴν ἀριστείαν δύστηνον.

Δυσαύλης.[2] οὗτος αὐτόχθων μὲν ἦν, συνῴκησε δὲ Βαβοῖ, καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτονόην τε καὶ [3]Νῆσαν.

Δυσαχθές. βαρύ. ἀβάστακτον.

Δυσβῆρες.[4] οἱ δύσβατοι τόποι.

Δυσβουλία. κακοβουλία.

Δυσβράκανος.[5] δυσκατανόητος. βράκανα γάρ, ἄγρια λάχανα δύσπλυτα.

Δυσγάργαλις.[6] δυσυπότακτος. γαργαλίζειν γάρ, τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν, καὶ πείθειν.

Δυσγενής. ὁ ἐκ κακοῦ γένους. καὶ δυσγένεια, ὁμοίως.

Δυσδιάλλακτον.[7] δυσθρήνητον.

Δυσδιάφυκτον. δυσχερῶς λανθάνον.

Δυσδιόρθωτος. ὁ ἀδιόρθωτος.

Δυσαιάκτου. δυσθρηνήτου.

Δυσεκλογίστων. δυσαρέστων. δυσδιαγνώστων. Ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δυσεκλογίστων τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων.

Δυσέκλυτα. δυσχερῶς λυόμενα.

Δυσέκτων. δυσγνώμων.

Δυσέμβολος. δυσεπιχείρητος. καὶ δυσεμβολώτατον. Φρούριον Ἀρμενίας ἀπόρθητον ὑπάρχειν δοκοῦν, διὰ τὸ δυσεμβολώτατον.

Δυσέντευκτος. δυσομίλητος.

Δυσέξιτος. τόπος ἀδιόδευτος.

Δυσέξοιστον. δυσεκκόμιστον.

Δυσεπίβολος. [8]Ἀγάπιος φιλόσοφος ἐθαυμάζετο ἐπὶ φιλομαθίᾳ καὶ ἀποριῶν προβολῇ δυσεπιβόλων.

Δύσεργον. δυσχερές. δύσκολον. Ἐπ' ἄμφω τὰ πλευρὰ τοῦ δόρατος μεταλαμβανομένου, ὃ δὴ δύσεργον ἦν τοῖς ἀῤῥωστοτέραν ἔχουσι τὴν ἑτέραν.

Δύσεριν. φιλόνεικον.

Δυσερμίας.[9] κακῆς ἀποτυχίας. [10]Εὐερμίαν γὰρ τὴν ἐπιτυχίαν καλοῦσι.

Si illos quidem, qui vos amare volunt, timetis,
Illos vero, qui [*vos amare*] *nolunt, ſuppliciter ſemper oratis. Port.*

Δυσαριστοτόκεια. Quæ malo fato fortiſſimum peperit. Vel, quæ peperit filium, propter fortitudinem ſuam infelicem.

Δυσαύλης. Dyſaules. Hic indigena fuit, & Babonem uxorem habuit, ex qua filias Protonoen & Neſam ſuſcepit.

Δυσαχθές. Grave. Quod difficulter ferri poteſt.

Δυσβῆρες. Loca tranſitu difficilia.

Δυσβουλία. Malum conſilium.

Δυσβράκανος. Difficilis intellectu. Βράκανα enim ſunt olera agreſtia, quæ difficulter lavari poſſunt.

Δυσγάργαλις. Contumax. Refractarius. Γαργαλίζειν enim ſignificat, riſum alicui movere, & verbis flectere.

Δυσγενής. Ignobilis. Et δυσγένεια, generis obſcuritas.

Δυσδιάλλακτον. Difficile reconciliatu.

Δυσδιάφυκτον. Quod difficulter vitari poteſt.

Δυσδιόρθωτος. Qui difficulter emendari poteſt.

Δυσαιάκτου. Valde lugubris. Valde triſtis.

Δυσεκλογίστων. Rerum, quæ difficulter cognoſci & conjici poſſunt. *Cum caſus belli incerti ſint, & conjectu difficiles.*

Δυσέκλυτα. Quæ difficulter ſolvuntur.

Δυσέκτων.. Malum animum habentium.

Δυσέμβολος. Acceſſu difficilis. Quem quis difficulter aggredi poteſt. Et δυσεμβολώτατον, [ſuperlativus.] *Caſtellum Armeniæ nunquam captum videri, quod ſit acceſſu difficillimum.*

Δυσέντευκτος. Qui non facile ſui conveniendi copiam alteri facit. Non affabilis.

Δυσέξιτος. Locus tranſitu difficilis. Impervius.

Δυσέξοιστον. Quod difficulter exportari poteſt.

Δυσεπίβολος. Conjectu difficilis. Difficilis explicatu. *Agapium philoſophum omnes admirabantur ob ſtudium diſcendi, & quod quæſtiones obſcuras & difficiles in promptu ſemper haberet.*

Δύσεργον. Difficile factu. Difficile. *Cum haſta ab utroque latere prehenderetur, quod erat difficile illis, qui alteram manum infirmiorem habebant.*

Δύσεριν. Litigioſum. Contentioſum.

Δυσερμίας. Infelicis ſucceſſus. Εὐερμίαν enim felicem ſucceſſum vocant.

---

[1] Δυσαριστοτόκεια] Uſus eſt hac voce Homerus Il. Σ. v. 54.

[2] Δυσαύλης. οὗτος αὐτ.] Ex Harpocratione.

[3] Νῆσαν.] Harpocratio habet Νίσαν. Sed ipſe Suidas infra Νῆσσαν, per duplex σ.

[4] Δυσβῆρες] Heſychius: Δυσβηρές. δύσβατον. δυσχερές. Hinc & apud Suidam ſcribendum puto, Δυσβηρεῖς. οἱ δύσβατοι τόποι.

[5] Δυσβράκανος] Sic etiam Heſychius. At Pſellus in Synopſi inedita, verſibus politicis ſcripta, cujus & alibi mentionem feci, habet δυσβάρκανος. Sic enim ille:
Δυσβάρκανος, ὁ δύσληπτος. οἱ δασεῖς, δασυλίδες.

[6] Δυσγάργαλις] Sic etiam Etymologus. At Heſychius, δυσγάργαλος.

[7] Δυσδιάλλακτον. δυσθρ.] Ex interpretatione, quam Suidas huic voci addidit, patet, legendum eſſe δυσιάκτον. Recte Suidas paulo poſt: Δυσαιάκτου. δυσθρηνήτου. Apud Heſychium pro δυσαιάκτου male legitur δυσδιάκτου; ut viri docti jam ante monuerunt.

[8] Ἀγάπιος φιλόσοφος ἐθαυμ.] Fragmentum hoc, quod ex Damaſcio depromptum eſſe exiſtimo, legitur etiam ſupra v. Ἀγάπιος.

[9] Δυσερμίας] Sic recte habent MSS. Pariſ. itemque Heſychius & Etymologus. At priores Editt. mendoſe δυσεργίας. Dictum eſt autem δυσερμία, a δὺς, & Ἑρμῆς, Mercurius. Deus enim ille ſortium præſes habebatur: & proinde, qui eum minus faventem haberent, iis ſortes male cadere exiſtimabantur. Hinc igitur factum, ut δυσερμία latiori ſignificatione quemvis infelicem ſucceſſum denotaret.

[10] Εὐερμίαν] Vide infra h. v.

Δύσερμος. ὁ δύσελπις.

Δύσερως. ὁ σφόδρα κακῶς ἐρῶν. ἢ ὁ ἐπὶ κακῷ ἐρῶν. Ἀποσφαγεῖσαν γὰρ αὐτὴν ὑπὸ ἐραστοῦ δυσέρωτος.

Δύσζηλοι. φθονερώτατοι.

Δυσειδής. ὁ ἄμορφος.

Δυσείκαστον. ἀπρεπῶς εἰκασθέν.

Δυσείμων. ὁ ἀχίτων.

Δυσηρεσία. τὸ κακῶς ἐρέττειν.

Δυσηλεγής. κακόηχος. χαλεπός.

Δυσήνεμον. τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον. δυστάραχον.

Δυσηνίους. δυσπειθεῖς. ἀνυποτάκτους. δυσαγώγους. δυσμετόχους. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων. ἡνία γὰρ τὰ λῶρα.

Δυσήνυκτον.[1] δυσκατόρθωτον.

Δυσῆρες. δυσχερές.

Δυσηχής. ὁ κακόηχος. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ῥυσαμένη[2] Πύθωνα δυσηχέος ἐκ πολέμοιο
Ἀσπὶς, Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

Δυσίατον. ἀθεράπευτον.

Δυσιθάλασσα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. Καὶ [3] δίκτυα δυσιθάλασσα.

Δυσθανατῶντα. βιαίως τὸν βίον καταστρέφοντα. Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀτραποῦ δυσθανατῶντα στρατιώτην Ῥωμαῖον περιεβλέψαντο, τέτρασι βολαῖς τὸ σῶμα κοσμούμενον.

Δύσθεος. ἀσεβής.

Ὦ[4] δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνη πατὴρ
Τέθνηκε;

fragm.
xxiv. Vol. V.

Δυσθετήσας. Ὁ[5] δὲ Νάβις δυσθετήσας ταῖς συνθήκαις, οὐ προσεῖχε τοῖς γραφεῖσιν. ἀντὶ τοῦ, μὴ στέρξας ταῖς συνθήκαις. μὴ ἐμμείνας. καὶ δυσθετούμενοι, ἀντὶ τοῦ κακῶς διατιθέμενοι. Καὶ δυσθετούμενοι τοῖς συμβαίνουσιν, ἀποδυσπετοῦσι.

Δυσθήρατος. ὁ δυσεύρετος.

Δύσθυμος. κακόβουλος. [6] Σοφοκλῆς·

Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
Δύσθυμος. εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
Γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

Δυσκάθεκτον. δυσνόητον. ἀκατάληπτον.

Δυσκελάδου. κακοήχου.

Δυσκίνητε. ἀμείλικτε. δυσμετάθετε.

Ἅδη[7] δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
Ἥρπασας; ἦ καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα.

Δυσκλέα. [8] Ὅμηρος κατὰ συστολὴν ἐκφέρει τὰ τοιαῦτα. Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι. καὶ ἀκλέα, ἀν-

Δύσερμος. Cui mala ſpes eſt.

Δύσερως. Qui infeliciter amat. Vel, cujus amor alteri malum adfert. *Ipſam enim ab infelici amatore jugulatam eſſe.*

Δύσζηλοι. Valde invidi.

Δυσειδής. Turpis aſpectu. Deformis.

Δυσείκαστον. Quod difficulter conjici poteſt.

Δυσείμων. Male veſtitus. Veſte carens.

Δυσηρεσία. Difficilis vel mala remigatio.

Δυσηλεγής. Malum habens ſonum. Moleſtus.

Δυσήνεμον. Malis ventis expoſitum. A ventis turbatum.

Δυσηνίους. Refractarios. Contumaces. Intractabiles. Frænis repugnantes. Tranſlatio ducta eſt ab equis. Ἡνία enim ſignificat lora ſive habenas.

Δυσήνυκτον. Quod difficulter perfici poteſt.

Δυσῆρες. Difficile. Moleſtum.

Δυσηχής. Horriſonus. In Epigrammate:

Qui ſervavit Pythonem horriſono ex bello
Clypeus, jam in delubro Minervæ pendet.

Δυσίατον. Curatu difficile. Sanatu difficile.

Δυσιθάλασσα. Quæ in mare demittuntur. *Et retia, quæ in mare demittuntur.*

Δυσθανατῶντα. Eum, qui vitam violenta morte finit. Vel, cum morte conflictantem. *In quadam autem ſemitæ parte viderunt militem Romanum cum morte conflictantem, corpore ejus quatuor ictibus vulnerato.*

Δύσθεος. Impius. [Sophocles:] *O Diis hominibuſque inviſa! tibi ne ſoli pater mortuus eſt?*

Δυσθετήσας. Qui in aliqua re non acquieſcit. *Nabis vero, cum in conditionibus pacis non acquieſceret,* (vel, *iis non ſtaret,*) *literarum ad ſe ſcriptarum nullam rationem habuit.* Et δυσθετούμενοι, male affecti. Ægre ferentes. *Et caſus ægre ferentes, animum deſpondent.*

Δυσθήρατος. Captu, vel inventu difficilis.

Δύσθυμος. Quem pœnitentia facti ſubit. Sophocles: *Me quidem eorum, quæ feci, non pœnitet. Quod ſi autem tibi videor male judicare, cum recte ſentiam, vicinos vitupera.*

Δυσκάθεκτον. Intellectu difficile. Quod comprehendi nequit.

Δυσκελάδου. Malum ſonū edentis. Horriſoni.

Δυσκίνητε. Inexorabilis. Præfracti. *Pluto inexorabilis, quid amabilem amicam rapuiſti? An & tuam Venus mentem amore replevit?*

Δυσκλέα. Inglorium. Homerus hujuſmodi nomina corripit. *Inglorium Argos adire.* Et τὶ τοῦ ἄδοξον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι.

---

[1] Δυσήνυκτον] Rectius Heſychius δυσήνυτον.

[2] Ῥυσαμένη Πύθωνα δυσηχ.] Epigramma hoc Anacreonti tribuitur in Anthologia inedita.

[3] Καὶ δίκτυα δυσιθάλασσα] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. III. Epigr. XI. ut Portus obſervavit.

[4] Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 95. ut Portus monuit.

[5] Ὁ δὲ Νάβις δυσθετ.] Caſaubonus fragmentum hoc ad Polybium refert.

[6] Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 107. *Port.*

[7] Ἅδη δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XII. Epigr. X. ut Portus monuit.

[8] Ὅμηρος] Il. B. v. 115.

Δυσκλεές. ἄδοξον. ἄτιμον. ἀπρεπές. Μὴ γὰρ οὕτως ὑφ' ἡλίῳ δυσκλεὴς εἴην, ὥστε τὸν ἐμὲ σώσαντα μὴ ἀντισῶσαι.

Δυσκληδόνιστον. δυσφήμιστον. Δυσκλυδώνιστον δὲ, δυσέκβαλον, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ.

Δυσκολαίνει. [1] λέγει Ἀριστοτέλης· Δυσκολαίνει γὰρ, ὁ μὴ διὰ προσηκουσῶν ἀποκρίσεων φθείρων καὶ κωλύων γίνεσθαι συλλογισμόν. Δυσκολία δ' ἐστὶν ἀπόκρισις [2] παρὰ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις, συλλογισμοῦ φθαρτική.

Δυσκολοκάμπτους ᾠδάς. τὰς κεκλασμένας. [3] Ἀριστοφάνης·

Εἰ δέ τις ἐπικάμψειέ τινα καμπὴν,
Οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων.

Δύσκωφος. ὁ ἐκ μέρους ἀκούων.

Δύσλοφα. χαλεπῶς φερόμενα.

Δυσλυτότατος. ὁ πάνυ δύσλυτος.

Δυσμαῖς βίου. τῷ τέλει τῆς ζωῆς.

Δυσμεναίνω. δοτικῇ. καὶ δυσμενῶς ἔχω. δοτικῇ.

Δυσμένεια. ἔχθρα. κακόνοια. καὶ δυσμενὴς, ὁ πολέμιος.

Δύσμηνις. βαρύθυμος. ὀργίλος. μνησίκακος.

Δύσμητις. ὁ κακόβουλος.

Δυσμικῶν. τῶν τῆς δύσεως. Προνοήσας δὲ καὶ τὰς τῶν δυσμικῶν ὁμαιχμίας, [4] ἔπεισε κοινοπραγῆσαί τινας τῶν δυναστῶν.

Δυσμίσητος. ὁ πάνυ ἀπεχθανόμενος.

Δένδρεα [5] δυσμίσητα, καὶ ἤν ποτε τεῖχος ἴδωσι
Τρώϊον, αὐαλέαν φυλλοχοοῦσι κόμην.

Δύσμορος. δυστυχής. κακοθάνατος.

Ἢν [6] δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη.

Δύσνους. ἐχθρός. Ὁ δὲ ἦν δύσνους βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις.

ἀκλέα, obſcurum, ignobilem. Attici vero eadem producunt.

Δυσκλεές. Inglorium. Inhonoratum. Indecorum. Infame. *Abſit enim, ut, dum vivo, infamiæ hujus reus ſim, ut eum, qui me ſervavit, non viciſſim ſervem.*

Δυσκληδόνιστον. Quod eſt mali ominis. Male ominatum. Δυσκλυδώνιστον vero, per υ, ex cujus fluctibus egredi quis difficulter poteſt.

Δυσκολαίνει. Ariſtoteles inquit: *Ille vero difficilem in diſputando & iniquum ſe præbet, qui reſponſionibus inſtituto non convenientibus ſyllogiſmum corrumpit, ejuſque concluſionem impedit.* Δυσκολία *vero eſt reſponſio a more & modo Dialecticarum reſponſionum abhorrens, & ſyllogiſmum corrumpens.*

Δυσκολοκάμπτους ᾠδάς. Cantiones fractas: ſive tales, in quibus cantandis vox varie inflectitur. Ariſtophanes. *Quod ſi quis illorum in cantando vocem varie inflecteret, ſecundum difficilem illam modulandi rationem, quam Phrynnis introduxit; multis cædebatur verberibus, ut qui artem muſicam corrumperet.*

Δύσκωφος. Surdaſter.

Δύσλοφα. Quæ difficulter portantur.

Δυσλυτότατος. Qui difficulter ſolvi poteſt.

Δυσμαῖς βίου. Fine vitæ.

Δυσμεναίνω. Dativo jungitur. Infenſus ſum. Et δυσμενῶς ἔχω. Itidem dativo jungitur. Hoſtili & infenſo ſum animo.

Δυσμένεια. Inimicitia. Odium. Et δυσμενὴς, hoſtis.

Δύσμηνις. Qui diu & graviter iraſcitur. Iracundus. Injuriarum acceptarum memor.

Δύσμητις. Qui mala conſilia animo volvit.

Δυσμικῶν. Occidentalium. *Cum autem occidentalium etiam gentium fœdera provide ſibi conciliaſſet, Dynaſtis quibuſdam perſuaſit, ut ſocietatem ſecum inirent.*

Δυσμίσητος. Exoſus. Vehementer odioſus. [In Epigrammate:] *Arbores inviſæ ſi quando murum viderint Trojanum, arida amittunt folia.*

Δύσμορος. Infelix. Qui mala morte perit. *Si vero manibus meis mortem tibi conſciſcam, mater quidem vocabor infelix, at in patria mea ſalva [& incolumis vixero.]*

Δύσνους. Inimicus. *Ille vero erat inimicus Regi & Romanis.*

---

[1] Λέγει Ἀριστοτέλης] Senſum non verba Ariſtotelis Suidas hic retulit. Verba enim Philoſophi lib. VIII. *Topic.* cap. III. hæc ſunt: Τὸ γὰρ ἄνευ ἐνστάσεως ἢ οὔσης ἢ δοκούσης, κωλύειν τὸν λόγον, δυσκολαίνειν ἐστίν. Et paulo poſt: Ἔστι γὰρ ἡ ἐν λόγοις δυσκολία, ἀπόκρισις παρὰ τοὺς εἰρημένους τρόπους, συλλογισμοῦ φθαρτική.

[2] Παρά] Sic recte MSS. Pariſ. & Ariſtoteles loco laudato. At priores Editt. male, περί.

[3] Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 178. (108. Ed. Baſ. *P.*) ubi primus verſus rectius ſic legitur:

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα καμπήν.

Vide etiam ſupra v. Βωμολοχεύσαιτο; & infra v. Κάμπτω.

[4] Ἔπεισε] Sic 2 MSS. Pariſ. At priores Editt minus recte ἐποίησε.

[5] Δένδρεα δυσμίσητα, καὶ ἤν π.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Proteſilaum, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. cap. XIV. pag. 343. Sed ibi pro δυσμίσητα male hodie legitur δυσμίμητα: pro quo Brodæus ſcribendum conjiciebat δυσμήνιτα; & Vincent. Obſopœus, δυσμείλικτα. Sed lectionem Suidæ, quæ viros illos doctos latebat, veram eſſe dubitari non debet. Cæterum, in Anthologia inedita in eundem Proteſilaum exſtat Epigramma Philippi, quod propter argumenti affinitatem cum Lectore curioſo hic communicabo. Φιλίππου εἰς Πρωτεσίλαον, ἐν Τροίᾳ πρῶτον τελευτήσαντα. ὅτι ἐν τῷ τούτου τάφῳ, ὅσα φυτὰ βλέπει εἰς τὸ Ἴλιον, ξηραίνονται καὶ τῶν φύλλων τὰς κόμας ἀποβάλλουσι.

Ἥρως Πρωτεσίλαε, σὺ γὰρ πρώτην ἐμύησας
Ἴλιον Ἑλλαδικοῦ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος.
Καὶ περὶ σοῖς τύμβοις ὅσα δένδρεα μακρὰ τέθηλε
Πάντα τὸν εἰς Τροίην ἐκκεχύηκε χόλον.
Ἴλιον ἢν εἰσίδῃ γὰρ, ἐπ' ἀκρεμόνων κορυφαίων
Καρφοῦται, πετάλων κόσμον ἀναινόμενα.
Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεσας, ἡνίκα τὴν σὴν
Σώζει καὶ στελέχη μῆνιν ἐπ' ἀντιπάλους.

Idem Epigramma ante nos etiam publici juris fecit Bodæus a Stapel ad Theophraſtum pag. 492.

[6] Ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. I. cap. V. pag. 10.

Δυσξύμβολα. δυσνόητα.

Δυσοδία. ἡ κακὴ ὁδός.

Δύσοδος, καὶ δυσόδης ὁδός. τραχεῖα. δυσχερῆ διάβασιν ἔχουσα.

Δυσόμοια. ἀνόμοια. Στράττις.

Δύσοργος. ὀξύχολος. [1] Σοφοκλῆς·

Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς
Ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.

πρὸς οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ πρὸς οὐδὲν ἀληθές· ἢ αἴτιον ἐμοί. καὶ αὖθις·

Ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὢν,
Δηχθεὶς, πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο.

Δυσόρφναια. μέλανα.

Δύσοσμος. δυσώδης.

Δυσωδία. ἡ φαύλη ὀδμὴ, καὶ κακὴ πνοή.

Δυσωδίαν[2] νόμιζε τὴν ἀηδίαν.

Δυσώνυμος. κακώνυμος.

Δυσωπεῖσθαι. ὑφορᾶσθαι, καὶ ὑπόπτως ἔχειν. Φοβεῖσθαι μεθ' ὑπονοίας. Ὁρῶν δὲ τὸν ἀδελφὸν πάντα δυσωπούμενον, καὶ οὐδὲν ἐπὶ τῶν ὄψων οὐχ ὑφορώμενον. καὶ ἐπὶ τοῦ κακῶς πάσχειν ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰς ὄψεις. Ὡς ἂν καταλάμποντος τοῦ ἡλίου, δυσωπεῖν τοὺς ἐχθρούς. ἔνιοι δὲ, εἰ καὶ μὴ τῶν Ἀττικῶν, ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι. ἡ δὲ συνήθεια καὶ ἐπὶ τοῦ ἱκετεύειν καὶ παρακαλεῖν κέχρηται.

Δυσωποῦμαι.[3] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι.

Δυσωπῶ. αἰτιατικῇ. ἱκετεύω. Δυσωπῶ καὶ ἐπὶ τοῦ παρακαλῶ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντρέπομαι. Τοὺς Ἰουδαίους ἐλπίσας δυσωπήσειν ἐν τῷ κακοῦν ἐξὸν μὴ θέλειν.

Δυσωρήσονται. δυσφυλακτήσουσι.

Δύσωρον. ὄνομα ὄρους.

Δυσπάλαιστος. δυσκαταγώνιστος. οὕτως Εὐριπίδης. καὶ δυσπαλές. δυσχερές. δυσκαταγώνιστον.

Δύσπαρι.[4] ἐπὶ κακῷ Πάρι ὠνομασμένε. οἷον ζήσας ὡς Πάρις. δυσώνυμε.

Δυσπάριτον. δυσπόρευτον. Ξενοφῶν· Ἐρωτώμενος δ', εἰ εἴη δυσπάριτόν τι χωρίον. τὸ ἄβατον.

Δυσπέμφελον. δυστάρακτον.

Δυσπαίπαλος. τραχεῖα.

Δυσπετής. δυσχερής.

Δυσπετοῦντα. κακῶς πάσχοντα.

Δυσπινῆ.[5] τὰ ἐρρυπωμένα. τὰ ῥυπαρά. πίνος γὰρ, ὁ ῥύπος. Ἀριστοφάνης·

Δυσξύμβολα. Conjectu difficilia. Intellectu difficilia.

Δυσοδία. Malum iter.

Δύσοδος, & δυσόδης ὁδός. Via aſpera & ſalebroſa.

Δυσόμοια. Diſſimilia. Strattis.

Δύσοργος. Iracundus. Sophocles: *Talia vir iracundus & ob ſenectutem moroſus dicet, nulla de cauſa iratis verbis me inceſſens.* Et iterum: *Ille autem huc veniens, quamvis non ſit iracundus, verbis tamen illis animum ejus mordentibus, ad ea ſic reſpondit.*

Δυσόρφναια. Nigra. Obſcura.

Δύσοσμος. Malum odorem ſpirans. Fœtidus.

Δυσωδία. Malus odor. Malus halitus. Fœtor.

Δυσωδίαν νόμ. Fœtorem exiſtima moleſtiam.

Δυσώνυμος. Mali nominis. Infauſtus. Deteſtabilis.

Δυσωπεῖσθαι. Suſpectum habere. Suſpicacem eſſe. Cum ſuſpicione formidare. *Videns autem fratrem omnia ſuſpecta habere, & a nullis non cibis ſibi timere.* Dicitur etiam de iis, quorum viſus a ſole perſtringitur. *Ut ſplendore ſolis oculi hoſtium perſtringerentur.* Quidam vero, quamvis non ſint Attici, vocem hanc accipiunt pro, pudore & verecundia moveri. At vulgo verbum hoc accipi ſolet pro, ſupplicibus precibus aliquem orare & rogare.

Δυσωποῦμαι. Demoſthenes in *Philippicis*, & Xenophon in *Memorabilibus* vocem hanc accipiunt pro metuo, timeo.

Δυσωπῶ. Accuſativo jungitur. Suppliciter oro. Rogo. Precor. Item, revereor. Verecundia moveor. *Sperans fore, ut Judæos puderet, quod, cum poſſet, eos tamen nullo maleficio afficere vellet.*

Δυσωρήσονται. Difficulter cuſtodient.

Δύσωρον. Dyſorum. Montis nomen.

Δυσπάλαιστος. Superatu difficilis. Sic Euripides. Et δυσπαλές. Difficile. Superatu difficile.

Δύσπαρι. Infauſte Pari. Vel, qui vixiſti ut Paris. Infauſtum, vel male ominatum nomen habens.

Δυσπάριτον. Difficile tranſitu. Xenophon: *Interrogatus autem, an locus eſſet tranſitu difficilis.* Vel invius.

S. Vocem Xenophonti restituit Porsonus in loc. cit. a Suida, ex Anabas. Δ'. 271. — Not. Bros. I. 259.

Δυσπέμφελον. Valde turbatum. Tempeſtuoſū.

Δυσπαίπαλος. Aſpera.

Δυσπετής. Difficilis.

Δυσπετοῦντα. Male ſe habentem. Qui cum malo aliquo conflictatur.

Δυσπινῆ. Squalida. Sordida. Πίνος enim ſordes ſignificat. Ariſtophanes: *An vero*

---

[1] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 58. ut Portus monuit.

[2] Δυσωδίαν νόμιζε τὴν ἀηδ.] Senarius hic onirocriticus legitur apud Aſtrampſychum.

[3] Δυσωποῦμαι. Δημοσθένης ἐν Φιλ.] Ex Harpocratione.

[4] Δύσπαρι] Homerus Il. Γ. v. 39. Obiter hic emendo Heſychium, apud quem v. Δύσπαρις, pro ἐπὶ κακῷ παρακληθεὶς, legendum eſt, ἐπὶ κακῷ Πάρι κληθεὶς.

[5] Δυσπινῆ. τὰ ἐρρυπ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Acharnenſ.* pag. 392. (279. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα;
Καὶ αὖθις· [1] Εἶτ' ἔδυσε δυσπινεῖς στολάς.

Δυσπόριστον. δυσεύρετον.

Δυσποτμότερον. ἀθλιώτερον. καὶ δυσποτμία Οἰδίποδος, ἡ δυστυχία. καὶ Πολύβιος· Ἐς παραπλησίαν διάθεσιν ἦλθον τοῖς ἐν ταῖς πολυχρονίαις ἀρρωστίαις δυσποτμοῦσι.

Δυσπρόσιτα. δυσχερῆ ἐγγισθῆναι.

Δυσπροσπέλαστος.

Δυσριγότερος. ὁ φρικωδέστατος.

Δυστέκμαρτον. δυσκατέργαστον. δυσζήτητον. δυσεύρετον. δυσκατάληπτον.

---Ποῦ [2] τόδ' εὑρεθήσεται
Ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

καὶ δυστεκμαρτότερον. δυσκαταληπτότερον.

Δύστηνος. ταλαίπωρος. δυστυχής. ἄθλιος. τάττεται δὲ καὶ παρὰ [3] Σοφοκλεῖ δυστηνοτάτη ἐπὶ τοῦ ἐξωλεστάτη, οὐκ ἐπὶ τοῦ οἴκτου, ἐν οἷς φησιν·

Ἰὼ παῖ δυστηνοτάτης
Ἠλέκτρα μητρός.

οὐ γάρ ἐστιν νῦν ἐπὶ οἴκτου.

Δύστηνος. ἐπὶ τοῦ ἀθλίου, παρὰ [4] Σοφοκλεῖ.

—— Τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
Ἥπου τάλαινα τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
Ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.

Δυστόπαστος. κακοϋπονόητος. παρὰ τὸ τοπάζω.

Δυστοπώτατα. δυσχερέστατα.

Δυστράπελος. δύστροπος. ἄμορφος. δυσμετάθετος.

Δυστράπελος. [5] δυσκίνητος. ἀμετάτρεπτος. δυσμετάθετος. ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος. οὕτω λέγουσι καὶ δυστράπελον ὄργημα, τὸ οὐκ εὐδιάλυτον. ἢ [6] ἡ ἀμετακίνητος ὀργή. ἢ διαθέσει, ἢ φιλαργυρίᾳ τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον. Σοφοκλῆς· Κεῖται ὁ δυστράπελος. (τουτέστιν, ὁ δύσκολος) δυσώνυμος Αἴας.

Δύστροπος. [7] ὁ ἄχρηστος μαργαρίτης.

Δυστροπία. ἡ κακότροπος γνώμη.

Δύστροπον. σκολιόν. δυσάρεστον. Οἰκέτην δύστροπον δεσμοῖς περιβαλὼν, ἄγριος ὢν καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν.

Δύστρος. ὁ Μάρτιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν.

Δυσοίκτρου. δυσθρηνήτου.

Δύσοιμος. δύσοδος. οἷον, ἐπὶ κακῷ [8] ἄγουσα.

Δυσύποιστος. ὁ δυσυποχώρητος.

Δύσοιστος. δυσφόρητος.

Δυσφημία. ἡ κακὴ ἀγγελία. Ὁ δὲ στρατηγὸς

ſordida vis veſtimenta? Et iterum: *Poſtea ſordidas ſolvit veſtes.*

Δυσπόριστον. Inventu, vel paratu difficile.

Δυσποτμότερον. Infelicius. Miſerius. Et δυσποτμία Οἰδίποδος, Oedipodis infelicitas & miſeria. Et Polybius: *Eodem modo affici cœperunt ac illi, qui cum diuturnis morbis conflictantur.*

Polybius
Vol. V. p. 8

Δυσπρόσιτα. Difficilia acceſſu.

Δυσπροσπέλαστος. Difficilis acceſſu.

Δυσριγότερος. Maxime alſioſus.

Δυστέκμαρτον. Quod difficulter conjici poteſt. Quod difficulter quæri vel inveniri & comprehendi poteſt. [Sophocles:] *Ubi invenietur veſtigium hoc inventu difficile veteris criminis?* Et δυστεκμαρτότερον, quod difficilius conjici & inveniri poteſt.

Δύστηνος. Ærumnoſus. Infelix. Miſer. Apud Sophoclem etiam δυστηνοτάτη ponitur pro ἐξωλεστάτη, i.e. exitio digniſſima, vel peſſima; non autem pro miſerrima, in hoc loco: *O Electra, peſſimæ matris filia.* Jam enim vox illa non dicitur commiſerationis gratia.

Δύστηνος. Miſer, apud Sophoclem. *Et miſeræ nutrici. Sane infelix illa, cum famam iſtam audiet, magnum ululatum per totam urbem edet.*

Δυστόπαστος. Difficilis conjectu. A τοπάζω, conjicio.

Δυστοπώτατα. Difficillima.

Δυστράπελος. Moroſus. Deformis. Durus. Rigidus.

Δυστράπελος. Qui difficulter movetur. Rigidus. Mutatu difficilis. Qui ſuæ calamitatis effugium non invenit. Sic etiam vocant δυστράπελον ὄργημα, iram, quæ non facile ſedatur. Vel hominem, qui in ira, vel affectione, vel avaritia ſua pertinaciter perſiſtit. Eundem etiam ἀτράπελον vocant. Sophocles: *Cecidit contumax ille & infauſti nominis Ajax.*

Δύστροπος μαργ. Inutilis margarita.

Δυστροπία. Malignitas & pravitas animi.

Δύστροπον. Pravum. Contumacem. *Cum ſævus eſſet, & implacabilem iram gereret, famulum contumacem in vincula conjecit.*

Δύστρος. Dyſtrus. Menſis Martius apud Macedones.

Δυσοίκτρου. Lugubris.

Δύσοιμος. Cujus adventus malum alicui affert.

Δυσύποιστος. Intolerabilis.

Δύσοιστος. Qui ægre ferri poteſt.

Δυσφημία. Mala fama. Malus nuntius.

---

[1] Εἶτ' ἔδυσε δυσπινεῖς στολ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 323. ut Portus obſervavit. Pro ἔδυσε autem apud Sophoclem legitur ἔλυσε, uti & hæc apud Suidam ſcribendum eſt.

[2] Ποῦ τόδ' εὑρεθ.] Et hæc ſunt verba Sophoclis *Oed. Tyran.* pag. 154. ut itidem Portus monuit.

[3] Παρὰ Σοφοκλεῖ] *Electra* pag. 86.

[4] Παρὰ Σοφοκλεῖ] *Ajace* pag. 51. *Port.*

[5] Δυστράπελος. δυσκ.——— καὶ ἀτράπελον] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 54. *Port.*

[6] Ἢ ἡ ἀμετακίνητος ὀργή] Lege, ἢ τὸ ἀμετακίνητον ἐν ὀργῇ. Sic enim recte habet Scholiaſta Sophoclis loco laudato.

[7] Δύστροπος] Sic habent omnes Editt. At in 2 MSS. Pariſ. legitur δύστρητος; & in uno δύστριτος: quarum lectionum priorem veram eſſe cenſeo. Videtur enim ſic appellari margarita ea, quæ difficulter perforari vel trajici poteſt, & eam ob cauſam inutilis cenſetur. Hac expoſitione ſi quis meliorem afferat, ei libenter dociles aures præbebo.

[8] Ἄγουσα] Heſychius rectius ἥκουσα.

θεωρῶν τὴν περὶ τὸ στρατόπεδον δυσφημίαν, ἐταράττετο.

Δύσφορα. χαλεπά. δυσύποιστα.

Λέγω γὰρ αὐτὰ καὶ τὰ δύσφορ' εἰ τύχοι
Κατ' ὀρθὸν ἐξιόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ὅ ἐστι, καὶ τὰ χαλεπὰ κατ' ὀρθὸν προϊόντα, εὐτυχεῖν ἡμᾶς λέγω. καὶ αὖθις·

Ἀλλ' [1] ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
Ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.
Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;

ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμεῖς. τί μοι, φησὶ, τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνου καὶ πένθους.

Δυσφόραστος. [2] δυσκόλως ἐλεγχόμενος. ἢ ὁ κακῶς ὑφορώμενος, καὶ ὑπονοῶν.

Δυσφώρατος. μόλις φωραθῆναι δυνάμενος.

Δυσχερασμάτων. ἀτυχημάτων. Ὁ δὲ ἐπὶ τὸν ἀπράγμονα βίον ἐτράπετο, μισῶν τῶν ἐν πολιτείᾳ δυσχερασμάτων.

Δυσχέραινε. δολιχῆ. λυποῦ.

Δυσχέρεια. Εἰ γάρ που τι καὶ εὑρίσκετο ὕδωρ, ἄποτον ὑπὸ δυσχερείας ἦν.

Δυσχρηστούμενος. κακῶς διατιθέμενος. Ὁ [3] δὲ Ἀννίβας δυσχρηστούμενος ἤδη τοῖς πράγμασι, διεπέμπετο ἐς Καρχηδόνα, ταύτην τὴν περίστασιν διασαφῶν.

A I.

Αἶ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε. δασυνόμενον δὲ, ἄρθρον θηλυκὸν καὶ ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. καὶ διπλασιάζεται.

Αἶ αἶ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη.

Αἶα. ἡ γῆ.

Αἴαγμα. θρῆνος. καὶ σύντριμμα.

Αἰάζειν. θρηνεῖν. ἢ τὸ κατοικτείρειν.

Αἰακίδης. ὁ τοῦ Αἰακοῦ υἱός.

Αἰακίξ. [4] εἶδος κύλικος.

Αἰανὴς κύκλος. σκοτεινός. ἀδιάλειπτος. [5] Σοφοκλῆς· Νυκτὸς αἰανὴς κύκλος. ἢ αἰανῆς. θρηνητικῆς. παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνῶ.

Αἰανή. [6] πόλις Μακεδονίας· ἀπὸ Αἰανοῦ, παιδὸς Ἐλύμου τοῦ βασιλέως Τυρρηνῶν, μετοικήσαντος εἰς Μακεδονίαν. τὸ ἐθνικόν, Αἰαναῖος.

Αἰάντειος γέλως. ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων.

Imperator autem videns, malum nuntium per caſtra [ſparſum eſſe,] turbabatur.

Δύσφορα. Moleſta. Intolerabilia. *Dico ſi res hæ adverſæ proſperum exitum habuerint, omnia recte ſeſe habitura eſſe.* Id eſt, dico nos felices fore, ſi res iſtæ difficiles nobis feliciter ſucceſſerint. Et iterum: *Sed nullum in luctu modum ſervans, immoderato dolore animum ſemper conficis, quamvis ex ea re nullum malis tuis lenimen accedat. Quid ita moleſto luctui indulges?* Sive, quare concupiſcis ea, quæ hominibus moleſtiam afferunt? Id eſt, fletum & luctum.

Δυσφόραστος. Qui difficulter convinci poteſt. Vel, qui malam de altero ſuſpicionem fovet.

Δυσφώρατος. Qui difficulter deprehendi poteſt.

Δυσχερασμάτων. Infortuniorum. *Ille autem negotiis relictis ad otium ſe contulit, pertæſus moleſtiarum, quæ Reip. adminiſtrationem comitari ſolent.*

Δυσχέραινε. Dativo gaudet. Dole. Indignare.

Δυσχέρεια. Difficultas. *Sicubi enim aliqua aqua inveniretur, ea propter difficultatem potari non poterat.*

Δυσχρηστούμενος. Qui cum rerum difficultatibus conflictatur. *Annibal vero, non idoneum amplius ſe rebus ſuſtentandis animadvertens, nuntios Carthaginem miſit, qui urgentem rerum neceſſitatem ſignificarent.*

A I.

Αἶ tenui ſpiritu notatum, & circumflexum, ſignificat *utinam*; diciturque per apocopen pro αἴθε. Cum vero aſpiratur, eſt articulus fœmininus & relativus. Eſt etiam adverbium lamentandi. Sed tunc circumflectitur & tenui ſpiritu notatur, & geminatur. *Heu, heu, miſera nutrix combuſta.*

Αἶα. Terra. Tellus.

Αἴαγμα. Ejulatus. Lamentatio. Item, contritio.

Αἰάζειν. Lugere. Lamentari. Vel, miſerari.

Αἰακίδης. Æaci filius.

Αἰακίξ. Poculi genus.

Αἰανὴς κύκλος. Orbis obſcurus. Perpetuus. Continuus. Sophocles: *Noctis obſcurus circulus.* Vel αἰανῆς, lugubris. Ab αἰάζω, lugeo, lamentor.

Αἰανή. Æane. Urbs Macedoniæ: [ſic dicta] ab Æano, filio Elymi Regis Tyrrhenorum, qui in Macedoniam migravit. Gentile, Æanæus.

Αἰάντειος γέλως. Riſus Ajacis. Dicitur de

---

[1] Ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 87. ut Portus monuit.

[2] Δυσφόραστος] Vocem hanc ſuſpectam habeo.

[3] Ὁ δὲ Ἀννίβας δυσχ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. 1. cap. XVIII.

[4] Αἰακίξ] Sic etiam Heſychius. Sed Athenæus & Euſtathius rectius Αἰακίς. Vide Caſaub. ad Athen. lib. XI. cap. IV.

[5] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 40. ut Portus monuit. V. 672.

[6] Αἰανή, πόλις Μακεδ.] Ex Stephano Byzantio.

καὶ Αἰάντειος οἶκος. ὁ τοῦ Αἴαντος. καὶ Αἰαντὶς φυλὴ, ἡ τοῦ Αἴαντος.

Αἴαξ. ὄνομα κύριον.

Αἴαψος. ὁ ποικίλος.

Αἰβάλη.[1] ἡ θύρα.

Αἴβηλος. ὄνομα κύριον.

Αἰβιωναῖος. ὄνομα κύριον.

Αἰβοῖ. σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ ἡδονῆς·[2] παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν· Αἰβοῖ

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον.

Αἴγαστρος.[3] εἶδος ζώου.

Αἰγανέα. ἀκόντιον ὁλοσίδηρον. ἐν [4] Ἐπιγράμματι·

Ἄνθετο δέρμα λέοντος
Τεῦκρος Ἄραψ, καὐτὴν ἀγρότιν αἰγανέαν.

ἔστι δὲ ἀκόντιον μικρὸν ἡ αἰγανέα· παρὰ τὸ ἄγαν νεῖσθαι, ὅ ἐστι πορεύεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι. ἢ διὰ τὰς αἶγας. ἐπ᾽ αὐτὰς γὰρ μάλιστα ἵεται. ἢ διὰ τὸ εὐθετεῖν αὐτὴν εἰς ἄγραν αἰγῶν.

Αἲ γάρ. εἴθε γάρ.

Αἶγας[5] ἀνιεμένους.

Αἰγαῖον πέλαγος. οὕτω καλούμενον ἀπὸ ἱστορίας. Θησεὺς ὁ Αἰγέως υἱὸς, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, βασιλεύει Κρητῶν, καὶ διώκει τὸν Μινώταυρον [6] ἐκ τῆς Λαβυρίνθου χώρας, καὶ κρυπτόμενον αὐτὸν ἐν σπηλαίῳ ἀνεῖλε, καὶ λαμβάνει τὴν Ἀριάδνην γυναῖκα, τὴν ἀπὸ τοῦ Μίνωος τεχθεῖσαν τῇ Πασιφάῃ, καὶ οὕτω κρατεῖ τῆς Κρήτης. εἶτα ᾔτησεν ἀπελθεῖν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τὸν Αἰγέα, καὶ τὴν ἑαυτοῦ νίκην τὴν κατὰ τοῦ Μινωταύρου ἀπαγγεῖλαι. ὡς οὖν ἔπλει ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν χώραν, προλαβών τις τῶν διὰ θαλάσσης πορευομένων, ἐψεύσατο τὸν τούτου πατέρα, εἰρηκὼς αὐτῷ, ὅτι παρέβησαν οἱ Κρῆτες τὸν Θησέα (ἔχουσι γὰρ καὶ ψευδομένων ὑπολήψεις) καὶ προδεδώκασι τῷ Μίνωϊ τοῦτον εἰς θυσίαν. πιστεύσας δὲ ὁ Αἰγεὺς, καὶ κατολιγωρήσας, ἔρριψεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπεπνίγη. διόπερ ἐκεῖνο τὸ πέλαγος μέχρι τῆς σήμερον Αἰγαῖον ἐκλήθη. ἐλθὼν οὖν ὁ Θησεὺς εὗρεν αὐτὸν τελευτήσαντα. καὶ καταφρονήσας τῆς βασιλείας τῆς Κρήτης, καὶ τῆς αὐτοῦ γυναικὸς Ἀριάδνης, ἐβασίλευσεν ἀντὶ τοῦ πατρὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ Αἰγαῖος ὁ κόλπος. Αἰγαῖον οὖν πέλαγος τὸ φοβερώτατον. Ἀττικώτερον δὲ τὸ Αἴγαιον.

Αἰγαῖος κόλπος.

Αἰγαίωρος. ὄνομα κύριον.

Αἰγέα. τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Αἰγέα, καὶ Ἐρεχθέα, καὶ [7] πάντων τῶν τοιούτων ἐκείνου τὸ τελευταῖον ἀλ-

iis, qui ſtulte rident. Et Αἰάντειος οἶκος, domus Ajacis. Et Αἰαντὶς φυλὴ, tribus Ajacis.

Αἴαξ. Ajax. Nomen proprium.

Αἴαψος. Varius.

Αἰβάλη. Janua.

Αἴβηλος. Æbelus. Nomen proprium.

Αἰβιωναῖος. Æbionæus. Nomen proprium.

Αἰβοῖ. Adverbium indignantis, & dolentis. Ponitur etiam pro adverbio lætantis [& admirantis,] apud Ariſtophanem *Avibus: Vah! Nihil eſt jucundius, quam volare.*

Αἴγαστρος. Ægaſtrus. Animalis genus.

Αἰγανέα. Jaculum totum ferreum. In Epigrammate: *Dedicavit pellem leonis Teucer Arabs, & ipſum jaculum venatorium.* Eſt autem αἰγανέα parvum jaculum: ſic dictum ab ἄγαν νεῖσθαι, quod *valde ire* ſignificat. Vel ab ἄγαν ἵεσθαι: quod crebro mittatur. Vel a capris; quas Græci αἶγας vocant. In eas enim potiſſimum torquetur. Vel, quod hoc teli genus ad caprarum venationem valde aptum ſit.

Αἲ γάρ. Utinam enim.

Αἶγας ἀνιεμένους. Capras excoriantes.

Αἰγαῖον πέλαγος. Mare Ægæum: quod ab hac hiſtoria nomen accepit. Theſeus filius Ægei, Regis Atticæ, in Creta regnavit, & Minotaurum ex Labyrinthi regione expulit, eumque in ſpelunca latentem interfecit; &, cum Ariadnam Minois ex Paſiphae filiam uxorem duxiſſet, Creta potitus eſt. Deinde ad patrem ſuum Ægeum redire cupiens, ut victoriam a Minotauro reportatam ei nuntiaret, in Atticam navigavit. Quidam vero mari trajecto Theſeũ antevertit, ejuſque patri falſũ nuntium retulit, dicens, Theſeũ a Cretenſibus perfide & contra datam fidem (Cretenſes enim mendaces habebantur) Minoi proditum fuiſſe, ut ab eo immolaretur. Cui nuntio Ægeus fidem adhibens, vitæque pertæſus, e promontorio in mare ſe præcipitavit, & ſic ſuffocatus eſt. Hinc mare illud ad hunc uſque diem Ægeum appellatur. Theſeus igitur cum in Atticam veniſſet, & Ægeum mortuum inveniſſet, regno Cretæ & uxore ſua Ariadna contemptis, patri in regno Atticæ ſucceſſit. Ab eodem etiam dictus eſt ſinus Ægeus. Mare autem Ægeum eſt maxime terribile. Cæterum, magis Atticum eſt ſi ſcribatur Αἴγαιον, [cum accentu in antepenultima.]

Αἰγαῖος. κόλπος. Ægæus ſinus.

Αἰγαίωρος. Ægæorus. Nomen proprium.

Αἰγέα. Pellis caprina. Αἰγέα & Ἐρεχθέα & omnia hujuſmodi nomina producunt ulti-

---

[1] Αἰβάλη] Heſychius habet αἰβάνη. Sed lectionem Suidæ confirmat Theognotus Grammaticus in *Canonibus* ineditis, qui MSS. exſtant in Bibliotheca Oxonienſi. In eo enim opere *Canone* v. inter alia & hæc leguntur: Αι ante Β. Αἰβάλη. ὁ δηλοῖ τὴν θύραν.

[2] Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Avibus*, pag. 604.

[3] Αἴγαστρος] Brodæus *Miſcell.* lib. IX. cap. 2. legendum putat αἴγαγρος: quæ conjectura minime mihi diſplicet. Αἴγαγρος enim animalis genus eſſe vel ex Heſychio patet, qui αἴγαγρον interpretatur, αἶγα ἄγριον. At αἰγάστρου animalis quis meminit?

[4] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XV. ut Portus etiam obſervavit.

[5] Αἴγας ἀνιεμένους] Hæc ſunt verba Homeri Odyſſ. Β. v. 300.

[6] Ἐκ τῆς Λαβυρίνθου χ.] Duo MSS. Pariſ. habent, εἰς τὴν Λαβυρίνθου χώραν. Unus vero, ἐν τῇ Λαβυρίνθου χώρᾳ.

[7] Καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκείνου τὸ πλ.] Locus hic corruptus eſt, quem ſic lego, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνει τὸ πλ. Vel ſic, καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνεται τὸ πλ.

φα. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι·

Τὸν Ἐρεχθέα μοι, καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

Αἶγες.[1] τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ συνηθείᾳ. καὶ ἐπαιγίζω, ἐπὶ τοῦ σφοδρῶς πνέω. τοῦ ἀστέρος τῆς αἰγὸς λάμψαντος, σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν τὸ [2] λάβρος ἐπαιγίζων. καὶ [3] Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ φοβερώτατον.

Αἰγεσταῖος. ὄνομα κύριον. καὶ Αἰγεστεὺς, Αἰγεστέως.

Αἰγεῖδαι.[4] Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, εἰ γνήσιός ἐστιν. ἔστι δὲ Αἰγηῒς φυλὴ, ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίονος· ἧς οἱ φυλέται, Αἰγεῖδαι. καὶ Αἰγείδης, ὁ τοῦ Αἰγέως παῖς.

Αἰγεῖον.[5] τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Αἰγεῖόν ἐστι, Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις.

Αἴγειρος. ἡ [6] λεύκη. εἶδος φυτοῦ. [7] Αἰγείρου θέα. Αἴγειρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον [8] τοῦ ἱεροῦ· ἔνθα, πρὶν γενέσθαι τὸ θέατρον, τὰ ἴκρια ἐπήγνυον. ἀφ' ἧς αἰγείρου οἱ μὴ ἔχοντες τόπον, ἐθεώρουν. Αἴγειρος δὲ, ὄνομα πόλεως.

Αἰγεὺς, Αἰγέως. ὄνομα κύριον.

Αἰγηΐς. ἡ τοῦ Αἰγέως φυλή.

Αἰγιάζειν.

Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος.

Αἰγιαλεύς. ὄνομα κύριον.

Αἰγιάλεια. ὄνομα κύριον.

Αἰγιάλη. ὄνομα κύριον.

Αἰγιαλῷ λαλεῖς. ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων. καὶ, Ἀνέμῳ διαλέγῃ. ὁμοίως ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων.

Αἰγίβοτος γῆ. ἐπιτηδεία αἶγας βόσκειν.

Αἴγιγες. ὄνομα ἔθνους.

Αἰγίζειν.[9] διασπᾶν. ἐκ μεταφορᾶς· παρ' ὃ καὶ τὸ [10] αἰγίζεσθαι. ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖς καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω καλεῖ.

Αἰγιεῖς [11] οὔτε τριταῖοι, οὔτε τεταρταῖοι· ἀλλ' οὐδὲ δεκαταῖοι. ἐπὶ τῶν ἄγαν εὐτελῶν. οἱ γὰρ ἐν Ἄργει Αἰγιεῖς, νικήσαντες Αἰτωλοὺς, ἠρώτων τὴν Πυθίαν, τίνες εἶεν. ἀνεῖλε δὲ αὐτοῖς· Αἰγιεῖς οὔτε τριταῖοι, οὔτε τεταρταῖοι, ἀλλ' οὐδὲ δεκαταῖοι.

mum α. Ariſtophanes *Dætalenſibus: Erechtheum mihi & Ægeum voca.*

Αἶγες. Sic vulgo ingentes fluctus vocantur. Et ἐπαιγίζω, vehementer ſpiro. Cum ſtella capræ ſplendet, vehementes venti ſpirant. Hinc ἐπαιγίζων dicitur ventus vehementer ſpirans. Et mare Ægeum [hinc dictum eſt:] quod ſit maxime terribile.

Αἰγεσταῖος. Ægeſtæus. Nomen proprium. Et Αἰγεστεύς. Ægeſteus.

Αἰγεῖδαι. Ægidæ. Demoſthenes in oratione funebri; ſi modo is verus ejus auctor eſt. Eſt autem tribus Ægeis dicta ab Ægeo, filio Pandionis: cujus tribules vocantur Ægidæ. Et Αἰγείδης, filius Ægei.

Harpocrat.

Αἰγεῖον. Ægei oraculum. Dinarchus in oratione contra Polyeuctum. Item Αἰγεῖον eſt fanum Ægei Athenis.

Αἴγειρος. Populus arbor. Et, Spectaculum, quod ex populo, vel alno, ſpectatur. Populus Athenis ſtabat prope locum illum, in quo, antequam theatrum exſtructum eſſet, tabulata poſita erant. Ex hac populo ii, quibus nulla ſedes erat, ſpectare ſolebant. Αἴγειρος etiam eſt nomen urbis.

Αἰγεύς. Ægeus. Nomen proprium.

Αἰγηΐς. Ægei tribus.

Αἰγιάζειν. Capras paſcere. *Tu vero capras paſcis hic ſedens.*

Leg. ἐνθάδε κ.

Αἰγιαλεύς. Ægialeus. Nomen proprium.

Αἰγιάλεια. Ægialea. Nomen proprium.

Αἰγιάλη. Ægiale. Nomen proprium.

Αἰγιαλῷ λαλεῖς. Littori loqueris. De iis, qui non exaudiuntur. Et, Vento loqueris. Similiter de iis, qui non exaudiuntur.

Αἰγίβοτος γῆ. Terra capris paſcendis apta.

Αἴγιγες. Ægiges. Gentis nomen.

Αἰγίζειν. Dilacerare. Dilaniare. Dictum eſt per tranſlationem a vehementibus procellis, quæ καταιγίδες vocantur. Æſchylus. Idem autem in *Edonis* & pelles cervinas ſic appellat.

Αἰγιεῖς. *Ægienſes neque tertii, neque quarti, ſed ne decimi quidem ſunt.* Dicitur de hominibus valde contemptis. Nam Ægienſes Argivi victis Ætolis Pythiam interrogarunt, quinam eſſent? Illa vero eis reſpondit: *Ægienſes neque tertii, neque quarti, ſed ne decimi quidem ſunt.*

---

[1] Αἶγες. τὰ μεγάλα κύματα ἐν τῇ συνηθ.] Artemidorus lib. II. cap. XII. Αἶγες δὲ, οὔτε λευκαὶ ἀγαθαὶ, οὔτε μέλαιναι. ἀλλὰ πᾶσαι πονηραί. λευκαὶ μὲν ἧττον· μέλαιναι δὲ μᾶλλον, καὶ μάλιστα τοῖς πλέουσι. καὶ γὰρ τὰ μεγάλα κύματα αἶγας ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. καὶ λάβρος ἐπαιγίζων, φησὶν ὁ ποιητής· περὶ σφοδροῦ ἀνέμου λέγων. καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Hinc Suidam ſua deſcripſiſſe Pearſonius recte monuit.

[2] Λάβρος ἐπαιγίζων] Homerus Il. B. v. 148.

Ὡς δ', ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν
Λάβρος, ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν.

Huc Suidas (vel potius Artemidorus, ex quo Suidas) reſpexit.

[3] Αἰγαῖον πέλαγος. τὸ φοβερ.] Vide Bochartum *Geograph. Sacr.* Part. II. lib. I. cap. XIII.

[4] Αἰγεῖδαι. Δημοσθ.] Ex Harpocratione.

[5] Αἰγεῖον. τὸ τοῦ Αἰγέως μαντ.] Ex Harpocratione.

[6] Ἡ λεύκη] Si Grammaticus noſter vocem hanc interpretationis loco τῷ αἴγειρος junxit, fallitur. Λεύκη enim ſignificat populum albam: αἴγειρος vero, populum nigram; ut ex aliis Lexicographis conſtat.

[7] Αἰγείρου θέα] Vide Suidam ſupra v. Ἀπ' αἰγείρου θέα; & Heſychium v. Θέα παρ' αἰγείρῳ, & v. Παρ' αἰγείρου θέα; itemque Meurſium *Lect. Attic.* lib. IV. cap. ult.

[8] Τοῦ ἱεροῦ] Meurſius loco laudato legendum cenſet τοῦ ἰκρίου: cui emendationi ταυτολογία obſtare videtur, quoniam paulo poſt ſequitur, τὰ ἴκρια ἐπήγνυον. Sed nulla erit ταυτολογία, ſi ἰκρίον hic accipiatur pro loco, in quo erant τὰ ἴκρια, ſive tabulata; more Atticorum, qui locis nomina imponere ſolebant a rebus, quæ in illis erant, ut oſtendimus ſupra v. Δεῖγμα. Exiſtimo igitur emendationem Meurſii ſpernendam non eſſe.

[9] Αἰγίζειν. διασπᾶν. ἐκ μεταφ.] Eadem habet Heſychius: quem etiam vide v. Καταιγίσιν.

[10] Αἰγίζεσθαι] Scribe αἰκίζεσθαι: ut habet Heſychius.

[11] Οὔτε τριταῖοι, οὔτε τεταρτ.] Lege, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι· ἀλλ' οὐδὲ δωδέκατοι. Zenobius: Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. Diogenianus: Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὐδὲ τέταρτοι. ἐπὶ τῶν παντελῶς ἀπλῶν (lege εὐτελῶν) καὶ μικρῶν. Simile autem proverbium, ſive oraculum, olim de Megarenſibus etiam circumferebatur, ut diſcimus ex Suida infra v. Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς: quem locum conſule.

Αἰγίθαλος. τὸ ζῶον. καὶ ἡ ὄρχησις.

Αἰγιλία.[1] δῆμος Ἀντιοχίδος. ἧς ὁ δημότης, Αἰγιλιεύς.

Αἰγίλιψ. πόλις Κεφαλληνίας. σημαίνει δὲ καὶ πέτραν ὑψηλήν.[2] Ὅμηρος·

Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.

ὥστε ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν.

Αἴγιλλος. εἶδος βοτάνης.

Αἰγίλοψ. κόρης πάθος.

Αἰγίμιος. ὄνομα κύριον.

Αἰγιμώ. ὄνομα πόλεως.

Αἴγινα. πόλις. καὶ Αἰγιναία ναῦς. καὶ Αἰγινήτης, ὁ ἀπὸ τῆς Αἰγίνης.

Αἴγινθος. ὄνομα κύριον.

Αἴγιον. ὄνομα τόπου.

Αἰγίοχος. ὁ Ζεύς.

Αἴγιρος. ὄνομα πόλεως.

Αἰγίς.[3] ἣν Λίβυες φοροῦσι δορὰν.

Αἰγίς. τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πλέγμα. καὶ τὸ διὰ στεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον. ὡς Λυκοῦργος καὶ Ἡρόδοτος. ἡ δὲ ἱέρεια Ἀθήνησι τὴν ἱερὰν αἰγίδα φέρουσα, πρὸς τοὺς νεογάμους εἰσήρχετο. ἐπὶ τῶν ἀναίδην οὖν ποιούντων τάττεται ἡ παροιμία. καὶ ὁ θώραξ. καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης.[4] Νυμφόδωρος δὲ ταῦτα ὑπὸ Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι.

Αἰγίς. καταιγίς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις· Οἴμοι κακοδαίμων, αἰγὶς ἔρχεται.

Αἴγισθος. ὄνομα.

Αἰγιστεύς, Αἰγιστέως. ὄνομα κύριον.

Αἴγλη.[5] βόλος κυβευτικός. λαμπηδών. αὐγή. Κρατῖνος. καὶ ποπάνου εἶδος δηλοῖ, καὶ θυσίαν, ὥς φησι Λεαγόρας. ἔστι καὶ παιδιά τις. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη οὕτω καλεῖται, καὶ ὁ Ἀσκληπιός.

Αἰγλήεντος. λαμπροῦ. ἡ εὐθεῖα, αἰγλήεις.

Αἰγλῆς[6] Χάριτες. πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας· ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δοκεῖ.

Αἰγόκερως. εἶδος ζώου.

Αἰγὸς[7] τρόπον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν. ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμία. Ἡ αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν.

Αἰγοφάγος.

Αἰγώνη. ὄνομα πόλεως. καὶ Αἰγωνίεια, ὁμοίως.

Αἰγῶν ὀνόματα. οἷον ἄχρηστα πράγματα. ὅμοιαι γὰρ αἱ αἶγες. ἐπὶ δὲ τοῖς διαφέρουσι ὡς χαρακτηριστι-

Αἰγίθαλος. Avis quædam. Item, ſaltatio.

Αἰγιλία. Populus tribus Antiochidis: cujus popularis vocatur Αἰγιλιεύς.

Αἰγίλιψ. Urbs Cephalleniæ. Significat etiam rupem excelſam. Homerus: *Qui (fons) ab excelſa rupe nigram fundit aquam.* Sic autem dicta, quod proter ipſius altitudinem vel ipſæ capræ eam adſcendere nequeant.

Αἴγιλλος. Genus herbæ.

Αἰγίλοψ. Pupillæ oculi morbus.

Αἰγίμιος. Ægimius. Nomen proprium.

Αἰγιμώ. Ægimo. Nomen urbis.

Αἴγινα. Ægina. Urbs. Et Æginæa navis. Et Ægineta, civis Æginæ.

Αἴγινθος. Æginthus. Nomen proprium.

Αἴγιον. Ægium. Nomen loci.

Αἰγίοχος. Jupiter ægidem geſtans.

Αἴγιρος. Ægirus. Nomen urbis.

Αἰγίς. Caprina pellis, quam Libyes geſtant.

Αἰγίς. Quod ex vittis contextum eſt. Et rete ex vittis contextum. Sic Lycurgus & Herodotus. Sacerdos vero Athenis, ſacram ægidem ferens, ad novos ſponſos accedebat. Proverbium igitur hoc dicitur de illis, qui impudenter aliquid faciunt. Αἰγὶς etiam vocatur lorica. Item, criſpum illud, quod eſt in piceis. Nymphodorus vero hæc a Libyis αἰγέας vocari ait.

Αἰγίς. Procella. Turbo. Pherecrates *Myrmecanthropis: Hei mihi infelici, procella venit.*

Αἴγισθος. Ægiſthus. Nomen proprium.

Αἰγιστεύς. Ægiſteus. Nomen proprium.

Αἴγλη. Jactus aleatorius. Coruſcatio. Splendor. Cratinus. Significat etiam quoddam placentæ genus; itemque ſacrificium, ut ait Leagoras. Eſt etiam luſus quidam. Adhæc, Luna & Æſculapius ita vocantur.

Αἰγλήεντος. Splendidi. Rectus caſus eſt, αἰγλήεις.

Αἰγλῆς Χάριτες. Gratiæ Ægles filiæ. Veriſimiliter Gratias ab Ægle prognatas eſſe fingunt. Gratias enim ſplendidas eſſe oportet.

Αἰγόκερως. Animalis genus. Capricornus.

Αἰγὸς τρόπον. Capræ inſtar. De iis dicitur, qui ſibi ipſi malum accerſunt. Proverbium autem hoc a [capra] Corinthiaca ortum eſt. *Capra gladium præbens.*

Αἰγοφάγος. Caprivorus.

Αἰγώνη. Ægone. Nomen urbis. Et Ægoniea, ſimiliter.

Αἰγῶν ὀνόματα. Caprarum nomina. Dicitur de rebus inutilibus. Capræ enim ſibi ſimiles

---

1 Αἰγιλία. δῆμος Ἀντιοχ.] Ex Harpocratione.

2 Ὅμηρος] Il. Π. v. 4.

3 Αἰγίς. ἣν Λίβυες φοροῦσι δορ.] Ex Lexico Herodoti.

4 Αἰγίς. τὸ ἐκ τῶν στεμμ. κτλ.] Eadem habet Harpocratio: ex quo Suidas.

5 Νυμφόδωρος] Imo Herodotus, ut recte monuit Mauſſacus ad Harpocrationem. Locus Herodoti exſtat in *Melpomene* pag. 178. ubi hiſtoricus ille ita inquit: Αἰγέας γὰρ (ſic enim ibi legendum eſt pro *αἰγίδας*) περιβάλλονται ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα θυσανωτὰς αἱ Λίβυσσαι, κεχρισμένας ἐρευθεδάνῳ· ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τουτέων αἰγίδας οἱ Ἕλληνες μετωνόμασαν. Huc Suidas (vel potius Harpocratio, ex quo Suidas) reſpexit.

6 Αἴγλη. βόλος κυβ.] Huc apprime faciunt verba Euſtathii ad Il. K. pag. 823. Αἴγλη οὐ μόνον ἡ λαμπηδών, ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος, κατὰ Παυσανίαν. καὶ θυσία τις πεμπομένη εἰς Δελφούς· καὶ κυβευτικὸς βόλος. ἕτερος δέ τις φησὶν, ὅτι αἴγλη ὄνομα κυβευτικοῦ βόλου φαύλου.

7 Αἰγλῆς Χάριτες. πιθανῶς ἐγεν.] Rectius Heſychius: Αἴγλης Χάριτες. πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἴγλης καὶ Ἡλίου. ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ. Hinc Suidas ſupplendus eſt.

8 Αἰγὸς τρόπον. ἐπὶ τῶν ἑαυτ.] Vide infra v Αἶξ.

κὰ πίθεσθαι τὰ ὀνόματα.

Αἰγυπιόν. οὕτως οἱ παλαιοί· ἀλλ' οὐ γῦπα. Αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικῶς, γυπῶν. Ἡρόδοτος. ἡ εὐθεῖα, αἰγυπιὸς, ὁ γύψ.

Αἰγυπτιάζειν. τὸ πανουργεῖν, καὶ κακοτροπεύεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. καὶ παροιμία· [1] Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. οὗτοι διαβάλλονται ὡς ἀεὶ ἀχθοφόροι ὄντες.

Αἰγυπτία[2] κληματίς. ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν καὶ ὑπομήκων· ὁποῖος ἦν Ζήνων ὁ Κιτιεύς. ὃν [3] φασι χρηστηριαζόμενον, πῶς ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν Θεὸν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. ὅθεν ξυνιέντα, τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν.

Αἴγυπτος. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. [4] ὅτε ἀφίκετο ὁ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πήκου, τοῦ καὶ Διὸς, Μεστρὲμ ἐβασίλευε τῶν ἐκεῖ· ὃν μετωνόμασαν Αἴγυπτον· (ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα) τοῦ γένους τοῦ Νῶε. † Ἐν ταῖς τεσσαράκοντα ἡμέραις γεγόνασιν αἱ κατ' Αἴγυπτον πληγαί.

Αἰδέσασθαι.[5] ἀντὶ τοῦ [6] μεταπεισθῆναι. οὕτω Λυσίας, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι.

Αἰδεσία,[7] Ἑρμείου γυνή. αὕτη μὲν ἦν προσήκουσα γένει τῷ μεγάλῳ Συριανῷ, καλλίστη δὲ καὶ ἀρίστη γυναικῶν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ μὲν ἤθη τῷ ἀνδρὶ παραπλησία, ἁπλῆ, καὶ γενναία, καὶ δικαιοσύνης οὐδὲν ἧττον ἢ σωφροσύνης ἐπιμεληθεῖσα διὰ βίου παντός. τὸ δὲ ἐξαίρετον αὐτῆς Φιλόθεον καὶ Φιλάνθρωπον. διὰ τοῦτο καὶ παρὰ δύναμιν εὖ ποιεῖν ἐπεχείρει τοὺς δεομένους· ὥστε καὶ τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα τῶν αὐτῶν εἴχετο δαπανημάτων εἰς τὰς εὐποιΐας. τοιγάρτοι καὶ ὑπόχρεων τοῖς υἱέσι τὸν βίον ἐποίησεν· ἐφ' ᾧ καὶ μέμψασθαί τινες αὐτὴν ἐπεχείρουν. ἡ δὲ ἕνα θησαυρὸν ἡγουμένη τῆς ἀμείνονος ἐλπίδος, εἴ τις ἐθέλει τοῖς ἱεροῖς καὶ ἐπιεικέσιν ἀνθρώποις ἐπικουφίζειν τὰ ἄχθη τῆς χρησμοσύνης, οὐδενὸς ἐφείδετο, διὰ τὸν ἔλεον τῆς κατὰ τὰ ἀνθρώπεια τύχης. τοιγαροῦν ἠγάπων αὐτὴν καὶ τῶν πολιτῶν οἱ πονηρότατοι. μάλιστα δὲ τῶν υἱέων ἐπεμελεῖτο τὰ περὶ Φιλοσοφίαν, ὀρεγομένη τὴν τοῦ πατρὸς ἐπιστήμην αὐτοῖς παραδοῦναι, καθάπερ κλῆρόν τινα πατρῴας οὐσίας. ἦγε καὶ τὴν δημο-

ſunt. Nomina vero imponuntur illis rebus, quæ inter ſe differunt, ut ſic aliæ ab aliis dignoſcantur.

Αἰγυπιόν. Sic antiqui vulturem appellabant, non autem γῦπα. Αἰγυπιῶν vero, vulturum, eſt [genitivus] pluralis. Herodotus. Caſus rectus eſt αἰγυπιός, vultur.

Αἰγυπτιάζειν. Fraudibus & dolis uti. Callido & improbo ingenio præditum eſſe. Tales enim erant Ægyptii. Et proverbium: Ægyptius laterifer. Ægyptii enim ut bajuli perſtringebantur.

Αἰγυπτία κληματίς. Ægyptia clematis. Dicitur de hominibus gracilibus & longis; qualis erat Zeno Cittieus: cui oraculum conſulenti, quomodo optime vitam tranſigere poſſet, Deum reſpondiſſe ajunt: Si mortuis concolor fieret. Unde intellecta mente oraculi, ad antiquorum ſcriptorum lectionem animum appuliſſe fertur.

Αἴγυπτος. Ægyptus. Nomen proprium viri. Item regio Ægyptiorum. Cum Mercurius filius Pici, qui & Jupiter vocatur, in Ægyptum veniſſet, Meſtrem illic Rex erat, poſtea Ægyptus vocatus, (a quo & regio Ægyptus nomen accepit) qui ex genere Noe oriundus erat. † Plagæ Ægypti XL dies durarunt.

Αἰδέσασθαι. [Verecundia moveri.] A priore ſententia ad aliam traduci. Flecti. Sic Lyſias. Demoſthenes vero in oratione contra Ariſtocratem verbum hoc accepit pro placare & exorare.

Αἰδεσία. Ædeſia, Hermiæ uxor, cognata magni Syriani, pulcherrima & optima Alexandrinarum mulierum, moribus marito ſimilis, candida & generoſa, juſtitiæque non minus quam modeſtiæ per omnem ætatem ſtudioſa, & inſigni amore Deum & homines proſequens. Quapropter etiam ſupra vires egentibus benefacere ſtudebat; adeo ut Hermia quoque defuncto, vidua cum pupillis relicta, eoſdem ſumptus in beneficentiam conferret. Unde factum, ut patrimonium liberis obæratum traderet. Qua de cauſa non deerant, qui illam reprehenſam vellent. At illa, quæ unum theſaurum duceret ſpei melioris, ſi quis ſacros & modeſtos homines onere inopiæ levaret, nullis ſumptibus parcebat, propter humanæ ſortis commiſerationem: eaque de cauſa vel ab improbiſſimis civibus diligebatur. In primis autem dabat operam, ut in philoſophia filii erudirentur, cupiens doctrinâ patris velut hæreditatem quandam illis tradere. Hæc & publicum victum, qui patri præbebatur, pueris adhuc parvulis, cũ philoſopharentur, conſervavit: id quod ne-

---

[1] Αἰγύπτιος πλινθοφόρος] Proverbio hoc uſus eſt Ariſtophanes *Avibus* pag. 595. ubi vide Scholiaſtam. Confer etiam Suidam ſupra v. Ἄρειτο.

[2] Αἰγυπτία κληματίς. ἐπὶ τῶν ἰσχν.] Laertius in vita Zenonis Cittiei: Ἰσχνὸς ἦν (Ζήνων,) ὑπομήκης, μελάγχρως. ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν Αἰγυπτίαν κληματίδα, καθά φησι Χρύσιππος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν. Huc Suidas reſpexit. Proverbium autem hoc ideo in homines graciles & longos dicebatur, quod Ægyptiæ clematides eſſent longæ & tenues, ut teſtatur Plinius lib. XXIV. cap. XV. quem conſule.

[3] Ὃν φασι χρηστηριαζόμενον] Ne oratio ſit ἀνακόλουθος, vel ſcribendum eſt, οὗ φασι χρηστηριαζομένου: vel, ᾧ φασι χρηστηριαζομένῳ.

[4] Ὅτι ἀφίκετο ὁ Ἑρμῆς, ὁ υἱὸς Πήκου, τοῦ καὶ Δ.] Emendationem hujus loci tentat Berkelius ad Stephanum v. Αἴγυπτος: quem vide.

[5] Αἰδέσασθ. ἀντὶ τοῦ μεταπ.] Ex Harpocratione.

[6] Μεταπεισθῆναι] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male μεταποιηθῆναι.

[7] Αἰδεσία, Ἑρμείου γ.] Totum hunc articulum de Ædeſia deſcripſit Suidas ex Damaſcio.

σίαν τῷ παλεὶ [1] σίτησιν διδομένην, τοῖς παισὶ διεφύλαξε, νέοις ἔτι οὖσιν, ὡς ἐφιλοσόφησαν· ὅπερ οὐκ ἴσμεν οὐδὲ ἀνδρῶν ἕτερον πεποιηκότα, μήτι γε δὴ γυναικῶν. ἦν γὰρ παρὰ πᾶσι τιμὴ καὶ αἰδὼς οὐκ ὀλίγη τῆς Αἰδεσίας. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ συνέπλευσε τοῖς υἱέσιν Ἀθήναζε στελλομένοις ἐπὶ Φιλοσοφίαν, ἐθαύμαζεν αὐτῆς τὴν ἀρετήν, ὅ, τε ἄλλος χορὸς τῶν Φιλοσόφων, καὶ ὁ κορυφαῖος Πρόκλος. αὕτη ἐστὶν Αἰδεσία, ἣν κόρην οὖσαν ἔτι τῷ Πρόκλῳ κατεγγυήσειν ἔμελλεν ὁ Συριανός, εἰ μὴ Θεῶν τις ἀπεκώλυσεν ἐπὶ γάμον ὁρμῆσαι τὸν Πρόκλον. τὰ δὲ πρὸς Θεὸν εὐσεβὴς οὕτω καὶ ἱερά, καὶ τὸ ὅλον Φάναι [2] θεοφιλής, ὥστε πολλῶν ἐπιφανειῶν ἀξιοῦσθαι. ἡ δὲ Αἰδεσία τοιαύτη καὶ διεβίω πάντα τὸν βίον ὑπὸ Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων ἀγαπωμένη καὶ ἐπαινουμένη. καὶ ταύτην ἐπίσταμαι γραῦν γυναῖκα, καὶ ἐπ' αὐτῇ τεθνηκυίᾳ τὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ λέγεσθαι νομιζόμενον ἔπαινον ἐπεδειξάμην ἡρωϊκοῖς ἔπεσι κεκοσμημένον, ἔτι νέος ὢν καὶ κομιδῇ μειράκιον. ταύτης δὲ παῖδες ἀπὸ τοῦ Ἑρμείου, νεώτερος μὲν, Ἡλιόδωρος· πρεσβύτης δὲ, Ἀμμώνιος. οὗτος μὲν οὖν εὐφυέστερος ἦν καὶ Φιλομαθέστερος. ὁ δὲ ἁπλούστερος καὶ ἔτι παλαιότερος, ἔν τε τοῖς ἤθεσιν, ἔν τε τοῖς λόγοις. ἄμφω μὲν γὰρ ἐφιλοσοφησάτην ὑπὸ Πρόκλῳ, μετὰ τῆς μητρὸς ὡς αὐτὸν ἀφικομένω παιδαγωγούσης. καὶ ὁ Πρόκλος αὐτοῖς [3] προσεῖχε τὸν νοῦν ἐπιμελέστερον, ὡς παισὶν Ἑρμείου, Φίλου τε καὶ ἑταίρου ἀνδρός· παισὶ δὲ Αἰδεσίας, τῷ γένει Συριανῷ προσηκούσης, καὶ ἅμα σφίσι τὸ τηνικαῦτα παρούσης. ἀφίκετο μὲν δὴ σὺν αὐτοῖς Ἀθήναζε καὶ Ἱέραξ ὁ Συνεσίου ἀδελφός.

Αἰδέσιμον. ἀξιοτίμητον. καλόν. ἢ λαμπρόν.

Αἰδημόνως. αἰδεσίμως.

Αἰδήμων. αἰδέσιμος.

Ἀΐδου κυνῆ. ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων, καὶ ἀφανῶν, καὶ λανθάνειν βουλομένων.

Αἰδῶ. τὸ αἰδοῖον. καὶ [4] ἡ σελήνη παρὰ Χαλδαίοις. καὶ ἡ ῥιπὴ παρὰ Λάκωσι. [5] καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ ὁ [6] βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

Αἰδώς. [7] ἡ ἐπιτιμία. καὶ παροιμία·

Αἰδὼς [8] δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ.

ἐπὶ τῶν δι' ἐπιείκειαν βλαπτομένων. Ὅμηρος. καὶ Ἡσίοδος·

Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει.

καὶ ἑτέρα παροιμία· Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς. παρόσον οἱ κεκακωμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐκ αἰδοῦνται. [9] ἢ ὅτι

minem alium virum conſecutum novimus, nedum mulierem. Omnes enim non mediocriter Ædeſiam & honorabant, & venerabantur. Cum autem cum filiis, Philoſophiæ operam daturis, Athenas profecta eſſet, ipſius virtutem cum reliquus Philoſophorum cœtus, tum ejus anteſignanus Proclus, ſunt admirati. Hæc eſt Ædeſia illa, quam adhuc puellam Syrianus Proclo deſponſurus erat, niſi Deus quiſpiam Proclum ab illo conjugio revocaſſet. Adeo autem pia, & religioſa, &, ut breviter dicam, Deo chara fuit, ut multis apparitionibus digna judicata fuerit. Hæc igitur Ædeſia talis fuit, & totam vitam a Deo & ab hominibus dilecta & laudata tranſegit. Eandem etiam ætate provectam vidi, & in ipſam defunctam more ſolito laudationem funebrem, verſibus heroicis ſcriptam, adoleſcens adhuc publice recitavi. Hujus ex Hermia filii, natu minor, Heliodorus; natu vero major, Ammonius, fuerunt: quorum ille & ingenio & ſtudio diſcendi alteri præſtitit; hic vero ſimplicior fuit, idque ipſum tam in moribus quam ſermonibus præ ſe tulit. Ambo tamen ſub Proclo philoſophiæ operam dederunt, ad quem cum matre, quæ ipſis pædagogi loco erat, acceſſerunt. Proclus autem ſingulari cura & favore eos proſecutus eſt, ut filios Hermiæ, quocum ipſi amicitia & familiaritas interceſſerat; itemque filios Ædeſiæ, quæ Syriano cognatione juncta erat, & tunc temporis una cum ipſis aderat. Cum eis autem Athenas una ivit Hierax, Syneſii frater.

Αἰδέσιμον. Venerandum. Honore dignum. Præclarum. Illuſtre.

Αἰδημόνως. Verecunde. Reverenter.

Αἰδήμων. Venerandus.

Ἀΐδου κυνῆ. Orci galea. De occultis, & obſcuris, & latere volentibus.

Αἰδῶ. Pudendum. Et Luna, apud Chaldæos. Et jactus, apud Lacones. Et Minervæ nutrix. Et ara, quæ eſt in Arce.

Αἰδώς. Pudendũ. Quod etiam Græce ἐπιτιμία vocatur. Et proverbium: *Pudor autem non eſt utilis viro mendico.* Homerus. Dicitur de iis, quibus modeſtia ſua obeſt. Et Heſiodus: *Pudor autem non bonus virum egenum tenet.* Et aliud proverbium: *Pudor ineſt oculis.* Illi enim, quorum oculi vitio laborant, nullo pudore moventur. Vel quia

---

[1] Σίτησιν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male αἴτησιν.

[2] Θεοφιλής] Et hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. revocavi, cujus loco in prioribus Editt. excuſum eſt θεοσεβής: quod non placet, quia paulo ante præceſſit εὐσεβής. Illi enim ſi τὸ θεοσεβὴς hic ſubjungas, ταυτολογίαν haud ſane effugere queas.

[3] Προσεῖχε] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte παρεῖχε.

[4] Καὶ ἡ σελήνη] Heſychio non αἰδὼς eſt luna, ſed αἰδής: quod magis placet.

[5] Καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς] Locum hunc egregie illuſtrat Pauſanias apud Euſtathium ad Il. Χ. pag. 1279. Ἀθήνησιν αἰδοῦς καὶ ἀφελείας ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς νεών, καθὰ καὶ Παυσανίας ἱστορεῖ· ὡς οἱ μὲν παιδαγωγούς, οἱ δὲ ΤΡΟΦΟΥΣ τῆς Θεᾶς γενέσθαι φασίν.

[6] Καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ Ἀκροπ.] Melius Heſychius: Αἰδοῦς βωμὸς Ἀθήνησιν ἐν τῇ Ἀκροπόλει. i. e. *Verecundiæ ara Athenis in Arce erat.* Sic quoque Suidas hic intelligendus eſt. Huc adde locum Euſtathii, quem in nota præcedente adduximus.

[7] Αἰδώς. ἡ ἐπιτιμία] Hæc nemo intelligat, quin prius ſciat, unde ea Suidas ſumpſerit. Sumpſit autem ex Artemidoro, qui lib. I. cap. XLVII. de pudendis agens, inter alia & hæc ſcribit: Πρὸς δὲ καὶ ἀξιωμάτων ἐπιτιμίαν. ΑΙΔΩΣ γὰρ καὶ ΕΠΙΤΙΜΙΑ καλεῖται. Huc Suidam reſpexiſſe nemini dubium fore puto. Ex loco autem hoc Artemidori obſervandum eſt, pudendum a Græcis ἐπιτιμία etiam appellari: quod haud temere alibi legas.

[8] Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγ.] Eſt verſus Homericus Odyſſ. Σ. v. 347.

[9] Ἢ ὅτι τοὺς παρθένους αἰδ.] Huc faciunt verba Ariſtotelis lib. II. *Rhetor.* cap. VI. Ὅθεν ἡ παροιμία τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. Διὰ τοῦτο τοὺς ἀεὶ παρεσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς διὰ τὸ εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφότερα.

τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, ἢ τοὺς ἀπόντας. ἡ αἰτιατικὴ, τὴν αἰδῶ.

Αἰδοῖ εἴκων. αἰδούμενος. Καὶ χρυσοῦν στέφανον ἐπέβαλεν, αἰδοῖ τοῦτο δρῶν τῆς περὶ τὸν Μάρκελλον ἀρετῆς.

Αἰδοῖον. τὸ μόριον· ὃ[1] καὶ ἀναγκαῖον πρός τινων καλεῖται· ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβολον. Ὅτι μεγάλα ἔχων αἰδοῖα ἀνδροσάθων ἐλέγετο.

Αἰδοῖος. ὁ αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἄξιος. Δαμάσκιος· Ὁ Ἰσίδωρος ἐξεπλήττετο, ὁρῶν τὸν Πρόκλον αἰδοῖόν τε καὶ δεινὸν ἰδεῖν, αὐτὸ δοκῶν ἐκεῖνο ὁρᾷν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον.

Αἴδυλος. ὁ θρασύς.

Αἲ αἴ.

Αἲ[2] αἴ, τίς ἄν ποθ᾽ ᾤεθ᾽ ἐπώνυμον
Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ,
Καὶ τρίς.

ὁ Αἴας φησί. τοῦτο ἀρχαιότροπόν ἐστι, τὸ πρὸς τὰς ὀνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφοράς. καλῶς μὲν οὖν πράττων, οὐκ ἂν ἐμνήσθη τοῦ ὀνόματος· ἐν συμφορᾷ δὲ ὢν, τοῦτο ποιεῖ.

Αἰαία.[3] νῆσος.

Αἰαιοί. οἱ σύγγαμβροι.

Αἱ ἐμοῦ πόλεις. αἱ πόλεις μου.

Αἰένυπνος. ὁ θάνατος, ὁ ἀεὶ κοιμώμενος. ὑφὲν δὲ ἀναγνωστέον. [4] Σοφοκλῆς· Σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

Αἴεχος.[5] ὁ τῆς δάφνης κλάδος.

Αἰετός. τὸ ὄρνεον. Πισίδης φησίν·

Οἷς οὔτε δίψης ἐστὶν ἥττων ἡ φύσις,
Οὐδ᾽ αὖ κονίστρας ἐνδεὴς ἡ στερρότης·
Ἀλλ᾽ εἰσὶ δίψης καὶ κρύους ἀνώτεροι.

Αἰετὸς[6] ἐν νεφέλαις. ἐπὶ τῶν δυσαλώτων. παρόσον αἰετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἁλίσκεται.

Αἰζηός. ὁ ἀκμάζων.

Αἰζήρ. ὄνομα κύριον.

Αἰεί. ἀντὶ τοῦ ἀεί.

Αἰεί με τοιοῦτοι πολέμιοι διώκοιεν.

ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων. καὶ αὖθις·

Αἰεὶ[7] γὰρ ἡ γυνή σ᾽ ἔχει διὰ στόμα.
Κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβοι, Κινησίᾳ
Τουτὶ γένοιτο, φησί.

Αἰεὶ[8] δὲ γέροντι νέαν ποτιβάλλεο κούρην.

præſentes magis vereri ſolemus, quam abſentes. Accuſativus eſt αἰδῶ.

Αἰδοῖ εἴκων. Qui verecundia, vel pudore movetur. Qui veretur. *Et auream coronam injecit, propter reverentiam, qua virtutem Marcelli proſequebatur.*

Αἰδοῖον. Membrum genitale. Pudendum. Idem etiam ἀναγκαῖον a quibuſdam appellatur, quoniam neceſſitatis eſt ſymbolum. † Bene vaſatus appellabatur ἀνδροσάθων.

Αἰδοῖος. Venerandus. Reverentia & veneratione dignus. Damaſcius: *Iſidorus vero admiratione percellebatur, cum Proclum videret, aſpectu adeo venerabilem & gravem, ut exiſtimaret, ſe revera ipſum Philoſophiæ vultum videre.*

Αἴδυλος. Audax.

Αἲ αἴ. [Interjectio dolentis. Sophocles:] *Ai, ai! quis unquam putaſſet, nomen meum reſponſurum fuiſſe calamitatibus meis? Nunc enim eo redactus ſum, ut juſta mihi ſit cauſa iterum iterumque lamentandi.* Sic Ajax inquit. Antiqui autem moris eſt, in calamitatum commemoratione ad nomina alludere. Si enim Ajax felix fuiſſet, nominis ſui nullam mentionem feciſſet; quod fecit cum malis conflictans.

Αἰαία. Ææa, inſula.

Αἰαιοί. Duarum ſororum mariti.

Αἱ ἐμοῦ πόλεις. Meæ urbes.

Αἰένυπνος. Epithetum mortis. Semper dormiens. Una vero voce legendum eſt [αἰένυπνος; non duabus.] Sophocles: *Te invoco perpetuo dormientem.*

Αἴεχος. Lauri ramus.

Αἰετός. Aquila. Piſides inquit: *Quarum* [aquilarum] *natura neque ſiti eſt obnoxia; neque robur & firmitas corporis palæſtra indiget: ſed ſitis & frigus eas nunquam vexat.*

Αἰετὸς ἐν νεφέλαις. *Aquila in nubibus.* Dicitur de iis, qui difficulter capiuntur. Aquila enim, cum in nubibus eſt, capi nequit.

Αἰζηός. Juvenis ætate florens.

Αἰζήρ. Æzer. Nomen proprium.

Αἰεί. Pro ἀεί. Semper. *Semper me tales hoſtes inſequantur.* Dicitur de hominibus contemptis, & quorum nulla ratio habetur. Et iterum: *Semper enim mulier te in ore habet: &, ſi ovum vel malum ceperit, dicit; Cineſiæ hoc ſit.*

Αἰεὶ δὲ γέρ. *Seni vero juvenem ſemper admove puellam.*

---

[1] Ὃ καὶ ἀναγκαῖον πρός τινων καλεῖται· ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμβ.] Hæc ſunt verba Artemidori lib. I. cap. XLVII. ut Pearſonius bene obſervavit. Vide etiam ſupra v. Ἀναγκαῖον.

[2] Αἲ αἴ, τίς ἂν π.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 26. ut Portus obſervavit.

[3] Αἰαία νῆσος] Vide Heſychium, qui plura de hac inſula Lectorem docet.

[4] Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 322. ut Portus monuit.

[5] Αἴεχος] Heſychius habet Αἴεχλος.

[6] Αἰετὸς ἐν νεφέλαις] Proverbium hoc ſumptum eſt ex oraculo quodam, Athenienſibus olim reddito, ut nos docet Enarrator Comici ad *Equit.* pag. 347. Ἐγένετο χρησμὸς τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τοῦ δήμου αὐτῶν λεγόμενος,

Εὔδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης,
Πολλὰ ἰδὸν, καὶ πολλὰ παθὸν, καὶ πολλὰ μογῆσαν,
Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα.

Οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξεις ἁπάντων, ὥσπερ αἰετὸς τῶν ὀρνέων. Idem Scholiaſta ad *Aves* pag. 588. Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσιν. Οὐχ ἁπλῶς τοῦτό φησιν, ἀλλ᾽ ὅτι χρησμὸς ἦν τοῖς Ἀθηναίοις δεδομένος, τοσοῦτον αὐξηθήσεσθαι, ὅσον αἰετὸς τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν ταῖς νεφέλαις ὑπερέχει. Vide etiam Parœmiographos.

[7] Αἰεὶ γὰρ ἡ γυνή σ᾽ ἔχ.] Ariſtophanes *Lyſiſtrata* pag. 890.

[8] Αἰεὶ δὲ γέρ.] Ut metrum verſus hujus fulciatur, ſcribendum eſt, Αἰεὶ δ᾽ ἀνδρὶ γέροντι &c.

Αἰειεστώ.[1] Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι· ὥσπερ καὶ εὐεστὼ, ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις Διογενειανοῦ ἐν [2] ἀληθείας δευτέρῳ τοῦ Ἀντιφῶντος.

Αἰεὶ φέρει ἡ Λιβύη κακόν. ἐπὶ τῶν κακούργων, καὶ ἀεί τι κακὸν ἐξευρισκόντων νεώτερον. παρόσον ἡ Λιβύη πολυποικιλώτατα εἴωθε φέρειν θηρία.

Αἰήτης. ὄνομα κύριον. καὶ Αἰήτειον ἔπος.

Αἰθάλη. σποδός. τέφρα. τὸ ἐκ καμίνου μέλαν. ἡ αἰθάλη, εἶδος καπνοῦ πεπυκνωμένου. Αἰθάλη λέγεται καὶ κονιορτός. [3] Ἀσκοὺς πληρώσας κονιορτοῦ, κατὰ τὴν συμπλοκὴν ἐκέλευσε τὰ ταμιεῖα τῆς αἰθάλης μαχαιριδίοις διακεντρᾶν. ἤγουν διατρεῖν, διακόπτειν.

Αἰθαλείδης. [4] δῆμός ἐστιν Αἰθαλεῖδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς· ἧς ὁ [5] φυλέτης Αἰθαλείδης.

Αἰθαλόεν. κεκαυμένον.

Αἰθαλόεις Θεός. ὁ Ἥφαιστος· ὡς χαλκεύς. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ κλυτοτέχνης λέγεται, ὡς ἔχων ἔνδοξον τὴν χαλκευτικήν.

Αἰθαλοκομπίαις.[6] καπνοῖς, καὶ ψευδολογίαις.

Αἴθαλος. ὄνομα κύριον. καὶ τόπου.

Αἰθαλώδης. σκοτώδης.

Αἶθε. εἴθε.

Αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Αἰθέριον ὕψος. τὸ τοῦ αἰθέρος. τὸ ἐν τῷ αἰθέρι.

Αἰθέριος. ἐπῶν ποιητής. ἔγραψε διάφορα, καὶ Ἐπιθαλάμιον δι' ἐπῶν εἰς Σιμπλίκιον τὸν ἴδιον ἀδελφόν.

Αἰθεροβαλεῖν. εἰς τὸν αἰθέρα βαίνειν. Καὶ ὃς δοκῶν αἰθεροβατεῖν, καὶ αὐτῆς ἧφθαι τῆς οὐρανίας ἁψῖδος, καὶ συμπεριπολεῖν τοῖς ἄστροις, ἠγνόησε τὸ κρεουργηθῆναι, καὶ ὡς μύσος ἐκριφῆναι.

Αἴθεσι. λαμπροῖς.

Αἴθειν. καίειν. [7] Ὡς δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν, παρεκελεύετο αἴθειν καὶ φθείρειν τὴν χώραν.

Αἴθη. ὄνομα θηλείας ἵππου. [8] Ὅμηρος· Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην.

Αἰθήρ. ὁ ἐν ὕψει ἀήρ. ὁ ἐπάνω τοῦ ἀέρος καιόμενος ἐκ τοῦ ἡλίου αἰθήρ. θηλυκῶς Ὅμηρος· Αἰ-

Αἰειεστώ. Antipho ita vocat æternitatem, & ſtatum rerum perpetuo durantem: ut εὐεστὼ dicitur felicitas. Vox hæc reperitur apud Diogenianum, qui eam ſumpſit ex oratione ſecunda Antiphontis de Veritate.

Αἰεὶ φέρει ἡ Λιβ. *Semper Libya aliquid mali affert.* De iis dicitur, qui aliis nocent, & ſemper malum aliquod novum excogitant. Libya enim beſtias varias & multiformes gignere ſolet.

Αἰήτης. Æetes. Nomen proprium. Et Αἰήτειον ἔπος. Æetæ verbum.

Αἰθάλη. Favilla. Cinis. Fuligo. Vel αἰθάλη, genus fumi ſpiſſioris. Αἰθάλη etiam dicitur pulvis. *Cum utres pulvere impleviſſet, juſſit eos inter pugnandum cultris perforari.*

Αἰθαλείδης. Æthalidæ eſt populus tribus Leontidis: cujus popularis dicitur Æthalides.

Αἰθαλόεν. Uſtum. Fuliginoſum.

Αἰθαλόεις Θεός. Fuliginoſus Deus. Id eſt, Vulcanus. Eſt enim faber ferrarius. Idem etiam vocatur κλυτοτέχνης, quod peritia artis ferrariæ excellat.

Αἰθαλοκομπίαις. Fumis. Mendaciis.

Αἴθαλος. Æthalus. Nomen proprium viri & loci.

Αἰθαλώδης. Fuliginoſus. Tenebricoſus.

Αἶθε. Pro εἴθε. Utinam.

Αἰθέρα νήνεμον ἐρ. *Ætherem tranquillum remigas.* Dicitur de iis, qui fruſtra laborant.

Αἰθέριον ὕψος. Ætheris altitudo [Et αἰθέριον,] quod eſt in æthere.

Αἰθέριος. Ætherius, poeta Epicus. Scripſit tum alia, tum Epithalamium in fratrem ſuum Simplicium, carmine Heroico.

Αἰθεροβαλεῖν. Per ætherem incedere. *Et ille cum ſibi videretur per ætherem incedere, & ipſum cælum vertice attingere, & aſtris caput inſerere, ignorabat ſe minutatim conciſum, & tanquam purgamentum projectum iri.*

Αἴθεσι. Splendidis.

Αἴθειν. Urere. *Cum autem terram hoſtium ingreſſus eſſet, juſſit milites ferro flammaque regionem vaſtare.*

Αἴθη. Equæ nomen. Homerus: *Æthen Agamemnonis.*

Αἰθήρ. Aer ſupremus. Sive, æther ſupra aerem, qui a Sole accenditur. Homerus gene-

---

[1] Αἰειεστώ] Vide ſupra v. Ἀειεστώ.

[2] Ἐν ἀληθείας δευτ.] Si vera eſt conjectura Reineſii *Var. Lect.* lib. II. pag. 128. ſcribendum erit ἐν Ἀμαλθείας δευτέρῳ; & ſequentia illa, τοῦ Ἀντιφῶντος, tanquam ſupervacanea, ex textu ejicienda ſunt. Scripſerat enim Diogenianus Lexicon variarum vocum, ut ex Heſychio & Suida conſtat: cui operi nomen Ἀμαλθεία, vel Κέρας Ἀμαλθείας ab auctore inditum fuiſſe, idque ipſum a Suida hic deſignari, modo laudatus vir doctiſſimus ſuſpicatur. Sed conjecturæ huic, quamvis ingenioſæ, haud temere tamen ſubſcripſerim, exiſtimoque potius locum hunc ſic conſtituendum & legendum eſſe: Ἡ λέξις Διογενειανοῦ ἐξ Ἀντιφῶντος ἐν Ἀληθείας δευτέρῳ. Vel, ſi hoc non placeat, ſimpliciter dicendum eſt, Diogenianum opus aliquod περὶ ἀληθείας conſcripſiſſe, & verba illa ultima, τοῦ Ἀντιφῶντος, adjecta eſſe a ſciolo quodam, qui, cum legiſſet, Antiphontem de ſimili argumento orationes compoſuiſſe, ſcriptorem illum a Suida hic deſignari exiſtimabat. Certe apud Harpocrationem v. Ἀειεστὼ (unde Suidas hæc deſcripſit) τὸ Ἀντιφῶντος initio deerat; quam vocem Mauſſacus poſtea ex Suida adjecit: quod conjecturam, ultimo loco a me propoſitam, non parum confirmare videtur.

[3] Ἀσκοὺς πληρώσας κον.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Κονιορτόν.

[4] Αἰθαλείδης. δῆμός ἐστιν Αἰθ.] Ex Harpocratione.

[5] Φυλέτης] Scribe δημότης.

[6] Αἰθαλοκομπίαις] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 329. Ψολοκομπίαις. αἰθαλοκομπίαις. μεγαλοδοξίαις. ψευδολογίαις. μεγαληγορίαις. καπνοῖς. Hinc Suidas ſua deſcripſit. Vide etiam infra v. Ψολοκομπίαις.

[7] Ὡς δὲ ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολ.] Fragmentum hoc legitur apud Xenophontem *de Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 338.

[8] Ὅμηρος] Il. Ψ. v. 295.

θέρος ἐκ δίης. καὶ [1]Πίνδαρος· [2]Ἐρήμας δι' αἰθέρος. διότι πυρσώδης ὢν οὐ τρέφει. καὶ αὖθις· [3]Ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσ' αἰθέρος.

Αἴθικες. ὄνομα ἔθνους.

Αἰθιόλας. ὄνομα κύριον.

Αἰθίοπα σμήχειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Αἰθιοπία. χώρα.

Αἰθιόπιον. τῆς Εὐβοίας ἐστὶ χωρίον.

Αἰθίοψ. ὁ μέλας.

Αἴθλη. ἡ Χίος.

Αἰθόμενος. καιόμενος.

Αἴθοπα. ἀντὶ τοῦ διάπυρον. φλεγμαίνουσαν. [4]ἐν Ἐπιγράμματι·

--- Μέχει καὶ αὐτοῦ
Βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.

Αἴθοπος. διαπύρου. θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις. [5]ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ παρακεκινηκότος ἐχρήσατο. Οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθοπος ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτήν.

Αἶθος. ὁ [6]ἐκκαύστης.

Αἰθός. ὁ καιόμενος.

Αἴθ' ὄφελε. παραλλήλως τὰ εὐκτικὰ κείμενα μόρια κατὰ τοῦτο διαφέρουσιν, ὅτι τὸ μέν ἐστιν ἀπαρέμφατον πρόσωπον· τὸ δὲ ὄφελον τὰ πρόσωπα ἐμφαίνει.

Αἴθ' [7]ὄφελες θανεῖν, ἢ πανύστατον ὀρχήσασθαι.

ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα ὅταν λάβωσι τὰ παιδία, περιάγουσιν. ἡ δὲ μὴ βλέπουσα δι' ἡμέρας, ὥσπερ ὀρχεῖται. ἢ ὅταν πληγῇ τελευτῶσα στρέφεται, ὥσπερ ὀρχουμένη· Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ λέγει περὶ αὐτῆς.

Αἴθοψ. ὁ μέλας.

Αἴθρανος.[8] τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, ἐν ᾧ ὡς δι' ὀπῆς αὐτῶν θερμαίνονται τοῖς κάρβωσιν.

Αἴθουσα. ἡ στοά.

Αἴθω. τὸ καίω.

Αἰθώ. ὄνομα πόλεως.

Αἴθων.[9] ὁ βίαιος λιμός. ἀπὸ [10]Αἴθωνος [11]Ἡλίου

re fœminino dixit, Αἰθέρος ἐκ δ. *Ex æthere dio.* Et Pindarus: Ἐρήμας δι' αἰθ. *Deſertum per ætherem.* [Ideo autem deſertum dixit,] quia, cum ſit igneus, [nulla animalia] nutrit. Et iterum: *Per ſtellatum cœli dorſum currum agens* [*Luna.*]

Αἴθικες. Æthices. Nomen gentis.

Αἰθιόλας. Æthiolas. Nomen proprium.

Αἰθίοπα σμήχειν. Æthiopem lavare. Dicitur de iis, qui fruſtra laborant.

Αἰθιοπία. Æthiopia regio.

Αἰθιόπιον. Æthiopium.

Αἰθίοψ. Æthiops. Niger.

Αἴθλη. Chius.

Αἰθόμενος. Ardens. Qui uritur.

Αἴθοπα. Igneum. Ardentem. Tumentem. In Epigrammate: *Præ atra invidia & mutuum aſpectum noſtrum impedire conatus eſt.*

Αἴθοπος. Ignei. Ardentis. In præliis fervidi. Sophocles vero hac voce uſus eſt de eo, cui non eſt mens ſatis ſana. *Qualem mihi de viro in bellis ſtrenuo & forti affers nuntium, haud ſane ferendum, nec audientibus gratum.*

Αἶθος. Ardor. Æſtus.

Αἰθός. Uſtus.

Αἴθ' ὄφελε. Utinam. Duæ hæ particulæ optandi ſimul junctæ hac ratione differunt, quod altera quidem nullam certam perſonam deſignet: altera vero, i. e. ὄφελον, perſonas ſignificet. *Utinam mortuus eſſes, vel poſtremus ſaltares.* Pueri enim, cum noctuam ceperunt, eam circumferunt. Illa vero, cum interdiu non videat, quodammodo ſaltat: vel, cum percuſſa fuerit, moriens circumagitur, tanquam ſaltans. Callimachus in *Hecale* de ea loquitur.

Αἴθοψ. Niger.

Αἴθρανος. Scabellum muliebre: per cujus foramina pedes illarum prunis calefiunt.

Αἴθουσα. Porticus.

Αἴθω. Uro. Comburo.

Αἰθώ. Ætho. Nomen urbis.

Αἴθων [λιμός.] Violenta fames. [Sic dicta]

---

[1] Πίνδαρος] *Olympion.* I. v. 10.

[2] Ἐρήμας δι' αἰθ.] Peſſime infra Φρήμας δι' αἰθ. ubi locus hic repetitur.

[3] Ἀστροειδέα νῶτα διφρ. αἰθ.] Hæc apud Sophoclem me legiſſe memini: quamvis locum nunc in promptu non habeam.

[4] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 588. unde ſenſus hujus loci petendus eſt.

[5] Ὁ δὲ Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 15. ſed ubi pro αἴθοπος legitur αἴθωνος.

[6] Ὁ ἐκκαύστης] Cum Porto malim ἡ ἔκκαυσις. Heſychius: Αἶθος. καῦμα.

[7] Αἴθ' ὄφελες θαν.] Lege,

Αἴθ' ὄφελες θανέειν, ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.

Sic enim verſum hunc ſcribendum eſſe recte monuit eruditiſſimus Bentlejus ad Fragm. Callim. XLIII.

[8] Αἴθρανος. τὸ γυναικ.] Ad hunc locum Suidæ reſpexit Euſtathius ad Odyſſ. H. pag. 1571. 25. 26. ubi ſic ait: Πολλῶν δὲ παρηγμένων ἐκ τοῦ αἴθειν, παραδίδοται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουίδᾳ αἴθρανος, (ſcribe αἴθρανος, ut hic apud Suidam) ἡ καὶ ἀνδράχλη, ὡς ἐκεῖνος λέγει. δηλοῖ δὲ τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον ποδαρύλιον. Vide etiam Suidam ſupra v. Ἀνδράχλη; & Salmaſium ad Flav. Vopiſcum.

Eustathium corrigit H. Steph. Ind. Thesaur. p. 433.

[9] Αἴθων. ὁ βίαιος λ.] Callimachus *Hymno in Cerer.* v. 67.

Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε ΛΙΜΟΝ,
ΑΙΘΩΝΑ, καρτερόν.

Huc Suidam reſpexiſſe, recte, ni fallor, monuit Reineſius *Var. Lect.* lib. III. pag. 370.

[10] Αἴθωνος] Id eſt, Eryſichthonis. Eum enim ob βουλιμίαν & inexplebilem eſuriem Αἴθωνα dictum fuiſſe veteres ſcriptores teſtantur. Athen. lib. X. pag. 416. Ἑλλάνικος Ἐρυσίχθονα φησὶ τὸν Μυρμιδόνος, ὅτι ἄπληστος ἦν βορᾶς, Αἴθωνα κληθῆναι. Euſtath. ad Il. Λ. pag. 862. 7. Ἐρρέθη δὲ ἰδίως Αἴθων καὶ Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος, διὰ τὸ εἶναι, φασί, βορᾶς ἄπληστος. Ælianus *Var. Hiſt.* lib. I. cap. XXVII. Ἀδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γεγονέναι Πιτυρέα τὸν Φρύγα —— καὶ Ἐρυσίχθονα τὸν Μυρμιδόνος. ἔνθεν τοι καὶ Κάνθων ἐκλήθη οὗτος. Pro Κάνθων, ut hodie apud Ælianum excuſum eſt, in codice quodam MSto Αἴθων ſe reperiſſe teſtatur Brodæus ad Anthol. Epigr. lib. II. pag. 227. quam veram eſſe lectionem ex locis auctorum proxime ante citatis patet.

[11] Ἡλίου] Non diſplicet conjectura Reineſii, qui *Var. Lect.* lib. III. pag. 370. Θετταλοῦ hic apud Suidam ſcribendum eſſe exiſtimat. Erat enim Æthon, ſive Eryſichthon, Theſſalus; teſtibus Palæphato, Ovidio, & aliis At filium Solis eundem fuiſſe, quis veterum memoriæ prodidit?

τινός· ὃς τὸ Δήμητρος ἄλσος κατέκοψε, καὶ τιμωρίαν ὑπέστη ἀξίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐλίμωττεν ἀεί.

Αἰθωνίδης. ὄνομα κύριον.

Αἴθρει.[1] χειμάζει.

Αἴθρη. ὄνομα κύριον.

Αἰθρηγενέτης.

Αἰθρία. ἔξω ὑπὸ τὸν ἀέρα. λέγεται δὲ καὶ ὕπαιθρον. καὶ ἡ εὐδία. Ξενοφῶν· Οἱ δὲ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες, δίκην ἔδοσαν, ὑπὸ τῆς αἰθρίας κακῶς σκηνοῦντες.

Toup in Suid. I.
Xenophon. Anab. Δ'. 302. cum varietate. Porson. Not. Brev. in Xenoph. II. 287.

Αἴθρια[2] στέφη. τὰ ἐξ Ὑπερβορέων κομιζόμενα· ὡς ἀεὶ ἐν ὑπαίθρῳ τιθέμενα.

Αἰθριαίνης. ὄνομα κύριον.

Αἴθριξ. ὄνομα κύριον.

Αἴθριον. καὶ αἴθριος. ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα.

Αἴθριπος. ὁ ταχύς.

Αἶθρον.[3] τὸ καῦμα.

Αἴθυια. ἡ ἴγδις. καὶ ἡ θαλαττία ὄρνις. [4] Αἰθυίης ὑπὸ πτερύγεσσιν ἔλυσαν πείσματα νηός. αἱ γὰρ αἴθυιαι ὅταν δύνωσι, κάκιστος οἰωνὸς ὑπάρχει τοῖς πλέουσι. τὴν δὲ αἰτίαν λέγουσιν, ὅτι γαλήνης οὔσης οὐ τολμᾷ προϊέναι, φοβουμένη τὰ θαλάσσια ζῶα. χειμῶνα δὲ προορωμένη, προέρχεται, τῶν ἄλλων ζώων ἐν ταῖς καταδύσεσιν ὄντων.

Αἴθυγμα. ὅρμημα. Ὁ δὲ βασιλείαν ὠνειροπόλει, καὶ αἴθυγμα ἀμηγέπη καὶ φαντασίαν τινὰ ἀπετέλει μοναρχίας. ταύτῃ καὶ [5] ἐκποδὼν ἐγένετο τῷ ἀνδρὶ ὑπάτῳ γενέσθαι.

Αἴθυγμα. ἐπὶ πυρός.

Αἰθύξασα. κινήσασα.

Αὐτόθεν ἐξ εὐνῆς ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα.

Αἰθύσσω. τὸ θερμαίνω. ἐκτείνω.

Οὐδ᾽ [6] ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερώπιδος ἠριγενείης
Ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πτερύγων.

καὶ αἰθύσσων, διαλάμπων. ἐν [7] Ἐπιγράμματι εἰς Ἀνακρέοντα·

Αἰθύσσον λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης.

Αἰκάλλει. θωπεύει. κινεῖ. προτρέπεται. Τὴν βασιλέως θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων δάφνην. λέγεται καὶ ὑπαικάλλειν. Τὴν Ἀντωνίου θεραπεύων καὶ ὑπαικάλλων ἅμα φάτνην.

Αἰκάλλει.[8] σαίνει. [9] Αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν.

Αἰκανός. ὄνομα ὄρους.

Αἰκατερίνα. ὄνομα κύριον.

Αἴκεν πως. ἐάν πως.

Αἴκε [10] πάθοι τά κ᾽ ἔρεξε, δίκη δ᾽ ἰθεῖα γένοιτο.

ab Æthone quodam Solis filio, qui, cum lucum Cereris excidiſſet, dignas impietatis ſuæ pœnas dedit, & fame ſemper laboravit.

Αἰθωνίδης. Æthonides. Nomen proprium.

Αἴθρει. Sub dio verſatur.

Αἴθρη. Æthra. Nomen proprium.

Αἰθρηγενέτης. Serenitatem inducens.

Αἰθρία. Sub dio verſans. Item, locus ſubdialis. Aer ſerenus. Xenophon: *Illi vero, cum ædificia incendiſſent, pœnas dederunt, male in tentoriis ſub dio habitantes.*

Αἴθρια στέφη. Coronæ ſubdiales. Sive coronæ, quæ ab Hyperboreis afferuntur: quod ſub dio ſemper ponantur.

Αἰθριαίνης. Æthriænes. Nomen proprium.

Αἴθριξ. Æthrix. Nomen proprium.

Αἴθριον. Subdiale. Et αἴθριος. Subdialis.

Αἴθριπος. Celer. Velox.

Αἶθρον. Fervor. Æſtus.

Αἴθυια. Pila. Mortarium. Item, avis marina. Mergus. *Mergo volante ſolverunt funes navis.* Cum enim mergi mare ſubeunt, id peſſimum navigantibus omen eſt. Cauſam autem hanc eſſe dicunt, quod mergus mari tranquillo prodire non audeat, belluas marinas metuens: tempeſtatem vero præſentiens, progrediatur, quod aliæ belluæ tunc in latebris ſuis lateant.

Αἴθυγμα. Impetus. [Umbra.] *Ille vero regnum ſomniabat, & umbram quaſi & inanem quandam monarchiæ ſpeciem ſibi fingebat, eamque ob cauſam impedimento fuit viro illi, ne Conſul fieret.*

Αἴθυγμα. Splendor vel calor ignis.

Αἰθύξασα. Quæ movit. *Cum ſtatim ex lecto exiguum & lacerum pannum ſuſtuliſſet.*

Αἰθύσσω. Calefacio. Extendo. [In Epigrammate:] *Non amplius roſea aurora illuceſcente ſummas tepidarum alarum partes explicabis.* Et αἰθύσσων, ſplendens. In Epigrammate in Anacreontem: *Splendentem nitida florem in coma.*

Αἰκάλλει. Blanditur. Aſſentatur. Movet. Impellit. Adhortatur. *Regis laurum colens, eique aſſentans.* Dicitur & ὑπαικάλλειν. *Antonii præſepe colens, eique ſimul blandiens.*

Αἰκάλλει. Blanditur. Aſſentatur. [Demulcet.] *Demulcet quiddam cor meum.*

Αἰκανός. Æcanus. Nomen montis.

Αἰκατερίνα. Nomen proprium.

Αἴκεν πως. Si quo modo.

Αἴκε πάθ. *Si patiatur, quæ fecit, juſtiſſi-*

---

[1] Αἴθρει] Heſychius rectius, ut puto, αἰθρεῖ.

[2] Αἴθρια στέφη] Sic MSS. Pariſ. itemque Heſychius, & ipſe Suidas infra v. Στέφη. At priores Editt. minus recte, αἴθεια στέφη.

[3] Αἶθρον. τὸ καῦμα] Contra Etymologus ψύχος exponit. Et ſic brevis Scholiaſta Homeri ad Odyſſ. K. v. 318.

[4] Αἰθυίης ὑπὸ πτ.] Si præpoſitionem ὑπὸ deleas, erit verſus hexameter.

[5] Ἐκποδὼν] Portus malebat ἐμποδὼν: quod non damno.

[6] Οὐδ᾽ ὑπὸ μαρμαρυγαῖς θαλερ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in perdicem, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 380.

[7] Ἐν Ἐπιγράμματι εἰς Ἀνακρ.] Anthol. lib. III. cap. XXV. ut Portus monuit.

[8] Αἰκάλλει] Hoc verbum proprie de canibus dicitur, qui cauda alicui blandiuntur. Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 291. Αἰκάλλειν ἐστὶ τὸ τὴν κύνα τοῖς ὠσὶ καὶ τῇ οὐρᾷ σαίνειν τοὺς ἠθάδας.

[9] Αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμ.] Ariſtophanes *Theſmophor.* pag. 814.

Ἀλλ᾽ ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν.

Hinc Suidæ verba deprompta ſunt.

[10] Αἴκε πάθοι τά κ᾽ ἔρεξε, δίκη δ᾽ ἰθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, in prioribus Editt. male cum præcedentibus cohærent, quæ inde ſeparanda eſſe & ſenſus & ſeries literarum ſuadent.

χρησμός

χρησμὸς δοθεὶς περὶ τῶν Αὐρηλιανοῦ φόνων καὶ ἀδικιῶν. [1] Ἀριστοφάνης·

Ἀθηναίων πᾶς τις εἰσιὼν,
Κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας·
Ζητεῖτε ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε
Τῆς μαινίδος; τὸ τρύβλιον
Τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι;
Ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθεσινόν;
Τίς τὰς ἐλάας παρέτραγε,

ταῦτα μικροπρεπῆ πάντα. τὸ δὲ τέθνηκεν, ἀντὶ τοῦ κέκλασται.

Αἴκε ποθί. ἐάν ποτε.

Αἰκία. ὕβρις ἔμπληγος. Καὶ μὴν ἡ ἄλλη αἰκία, καὶ ἰσομοιρία τῶν κακῶν, ἔχουσά τινα ὅμως τὸ μετὰ πολλῶν κούφισιν, οὐδ' ὡς ῥᾳδία οὐδ' ἐν τῷ παρόντι ἐδοξάζετο.

Αἰκία. ἡ τρῶσις. [2] Αἰκία εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικῆς, ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης· ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὡρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα· οἱ δὲ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.

Αἰκίζει. κακοῖ. τύπτει. καθυβρίζει.

Αἰκίστρια. ἡ αἰκίζουσα. καὶ αἰκίστριος.

Αἶκλος. ὄνομα κύριον.

Αἶκνον.[3] τὸ σύνδειπνον.

Αἰκόλος. ὄνομα κύριον. καὶ ὄνομα ὄρους.

Αἱ λαχάνων παραθῆκαι. ἐπὶ τῶν μὴ μίαν ὄνησιν ἐμποιούντων.

Αἰλία. ὄνομα πόλεως. ἡ Ἱερουσαλήμ.

Αἰλιανός,[4] ἀπὸ Πραινεστοῦ τῆς Ἰταλίας, ἀρχιερεὺς, καὶ σοφιστὴς, ὁ χρηματίσας Κλαύδιος· ὃς ἐπεκλήθη μελίγλωσσος, ἢ μελίφθογγος, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ αὐτῇ, [5] ἐπὶ τῶν μετ' Ἀδριανὸν χρόνων.

Αἰλιανός. [6] οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν. ἦν δὲ ἐκ [7] Συέδρων, ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ ἀνεστηκὼς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος. τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει, καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν· ὥσθ' ἅμα τι πρᾶξαι [8] ἐδέδοκτο, καὶ ἐπέπρακτο. καὶ παιδείας [9] οὔτε ἐκτὸς ἦν, οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροι-

mam luet pœnam. Oraculum redditum de Aureliani cædibus & injuſtis facinoribus. Ariſtophanes : *Athenienſium unuſquiſque domum ingreſſus, magno clamore ſervos rogat: Ubi eſt olla? Quis caput devoravit mænidis? An patella, anno ſuperiore empta, fracta eſt? Ubi eſt allium heſternum? Quis olivas arroſit?* Hæc omnia in homines ſordidos conveniunt. Τέθνηκε vero hic poſitum eſt pro κέκλασται, fractum eſt.

Αἴκε ποθί. Sicubi. Si quando. Si forte.

Αἰκία. Injuria cum verberibus conjuncta. Timeus. p. 15. *Atqui cæteræ injuriæ cum verberibus conjunctæ, & malorum æqualitas, quamvis aliquod levamentum haberent, quod cum multis* [*aliis hæc mala tolerarentur,*] *tamen ne ſic quidem in præſentia faciles eſſe videbantur* [*hæ injuriæ.*] *Port.*

Αἰκία. Vulneratio. Verberatio. Αἰκία eſt genus actionis, quæ ob verbera illata contra aliquem inſtituitur : cujus æſtimatio quidem legibus definita non eſt, ſed actor in libello ſuo injuriam æſtimat, & Judices ea de re cognoſcunt.

Αἰκίζει. Male tractat. Verberat. Injuria vel contumelia afficit.

Αἰκίστρια. Quæ male aliquem tractat. Injuria afficiens. Et αἰκίστριος, [eſt maſculinum.]

Αἶκλος. Æclus. Nomen proprium.

Αἶκνον. Convivium. Cœna.

Αἰκόλος. Æcolus. Nomen proprium [viri.] Item nomen montis.

Αἱ λαχάνων παραθῆκαι. Olerum additamenta. [Proverbium] de iis, qui nullam utilitatem adferunt.

Αἰλία. Ælia. Nomen urbis. Hieruſalem.

Αἰλιανός. Ælianus, ex Italiæ urbe Præneſte, ſummus Pontifex & Sophiſta, Claudius dictus, qui [ob melleam eloquentiam] cognomen *Meliglosſi* vel *Meliphthongi* habuit. Docuit in ipſa urbe Roma poſt tempora Adriani.

Αἰλιανός. Ælianus, ſub Valente copiarum dux, ex urbe Syedris, valde liber, & a puero animo erecto, corporiſque dotibus a natura abunde inſtructus. Membra enim corporis habebat firma & robuſta, quæque motum & impetum animi facile ſequerentur : adeo ut, ſimul ac aliquid facere decreviſſet, id ſtatim ab eo perficeretur. Idem doctrinæ nec periκότερος, ὅσον θυμοειδέστερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου.

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 258. (169. Ed. Baſ. *P.*) ſed cujus verba nihil omnino ad inſtitutum Suidæ faciunt.

[2] Αἰκία. εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδ.] Ex Harpocratione: vel Scholiaſta Ariſtophanis ad *Eccleſiaz.* pag. 745. Apud utrumque enim hæc leguntur.

[3] Αἶκνον] Alii αἶκλον. Vide Caſaub. ad Athen. lib. IV. cap. VI. & VIII.

[4] Αἰλιανός] De hoc vide Philoſtrat. *de Vit. Soph.* lib. II. circa finem.

[5] Ἐπὶ τῶν μετὰ Ἀδρ.] De ætate hujus Æliani legendus omnino eſt eruditiſſimus Perizonius in præfatione ad Ælianum, ubi docte oſtendit, ſcriptorem illum ad tempora Alexandri Severi referri debere, eundemque diverſum eſſe ab altero Æliano, *Tacticorum* ſcriptore; quem tamen omnes viri docti cum priore illo antea confuderant.

[6] Αἰλιανός. οὗτος ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρ.] Totum hunc locum ex hiſtoria deperdita Eunapii depromptum eſſe diſcimus ex Suida ſupra v. Ἀνεστηκώς· ubi fragmenti hujus pars addito ſcriptoris iſtius nomine adducitur.

[7] Ἐκ Συέδρων] Sic recte 2 MSS. Pariſ. & ipſe Suidas infra v. Συέδρων. At priores Editt. male συνέδρων; quod Portus plane ἀστόχως verterat, *ex aſſeſſoribus:* non animadvertens ſcilicet, voce hac patriam Æliani deſignari. Eſt enim Σύεδρα nomen urbis, in Iſauria olim ſitæ, teſte Stephano Byzantio : ex qua Ælianum hunc oriundum fuiſſe Suidas Lectorem hic docere vult.

[8] Ἐδέδοκτο] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male ἐδέδοντο.

[9] Οὔτε ἐκτὸς ἦν] Sic habent MSS. Pariſ. At priores Editt. οὔτι ἐκτὸς ἦν: quæ lectio propter ταυτολογίαν admitti non poteſt. Sequitur enim οὔτι ἄμοιρος ἦν, quod idem plane ſignificat, ac præcedens illud οὔτι ἐκτὸς ἦν: cum tamen particula οὔτι requirat aliquid, quod a priore diverſum ſit.

Αἴλινον. εἶδος θρήνου καὶ ᾠδῆς.

Αἴλινον[1] ὠκυμόρῳ με λεχωΐδι τοῦτο κεκόφθαι
Τῆς Διοδωρείου γράμμα λέγει σοφίης.

Αἴλινον. κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστίν· ἀπὸ Αἰλίνου τοῦ Καλλιόπης.

Αἴλινος. ὀδυρτική. θρηνητική.

Οὐκ ἐμάλαξε τεὸν θράσος αἴλινος αὐδή.

Αἴλιος Ἀδριανός. ἐν τῷ Βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως.

Αἴλιος. ὄνομα ἐθνικόν.

Αἴλουρος. τὸ ζῶον.

Αἷμα. τὸ ζωτικὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Αἷμα. τὸ γένος.

Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.

καὶ τὸ ἐν ἡμῖν τεσσάρων χυμῶν τὸ χρειώτατον. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν αἷμά φησιν.

Αἱμαλέας.

——Ὀκτὼ[2] ὑφαντοὺς
Θώρηκας, τόσσας δ' αἱμαλέας κοπίδας.

Αἱμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ παρὰ Ἡροδότῳ· ἣν τινες ἕρπαζον. καὶ Ἴωνες οὕτω χρῶνται. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. Φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον τὸ ὑπὸ αἱμασιῶν περιεχόμενον, αἱμασιὰν καλοῦσι.

Αἱμασιαῖς. τοῖς φραγμοῖς. κυρίως τοῖς ἠκανθωμένοις.

Αἵματι κλαίειν. καθ' ὑπερβολήν, οὐ δάκρυσιν. ἐφ' ὧν μὴ δύναιντο πεῖσαι πάντα πράττοντες, οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Οὐκ ἂν πείσῃ αὐτὸν, οὐδ' αἵματι κλαίων. λέγουσι δὲ καὶ, Οὐδ' ἂν αἵματι στένων πείσειεν.

Αἱματόεντα. αἱματώδη.

Αἱματοπότης.[3] ὁ φονεύς. οἰκείως δὲ ἐπὶ τοῦ δράκοντος. αἱματοποτεῖ γὰρ τὸ ζῶον. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου. τὰ γὰρ ἔντερα καὶ τοὺς ἀλλᾶντας μετ' αἵματος καὶ πιμελῆς καὶ ἀλφίτων φυρῶντες πληροῦσιν. αἱματοπότην οὖν τὸν τὸ αἷμα καταναλίσκοντα, καὶ ὥσπερ ἐκροφοῦντα.

Αἵματος[4] ἆσαι Ἄρηα. αἵματος κορέσαι. ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι. ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμινθος, ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐλούοντο· ὅ ἐστι, τὴν ῥυπαρίαν μειοῦντες.

Αἱματωπός. ὁ τοὺς ὦπας ᾑμαγμένους ἔχων.

tus valde, nec omnino expers erat; agreſtior tamen & iracundior, inſita quadam ingenio ejus ferocia & feritate, quæ rationis cultura non eſſet mitigata vel ſubacta.

Αἴλινον. Genus lamentationis & carminis. *Lamento hoc obitum puerperæ præmaturo fato exſtinctæ defletum fuiſſe, viri ſapientis Diodori inſcriptio teſtatur.*

Αἴλινον. Communiter & de lamentatione & de hymno dicitur. Ab Ælino Calliopes filio.

Αἴλινος. Lugubris. Luctuoſus. *Non mollivit ferociam tuam lamentatio & fletus.*

Αἴλιος Ἀδρ. Ælius Adrianus. Quære in v. Βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως.

Αἴλιος. Nomen gentile.

Αἴλουρος. Felis. Catus.

Αἷμα. Sanguis: ſive id, quo hominis vita continetur.

Αἷμα. Genus. [Homerus:] *Hoc genere & ſanguine me ortum eſſe glorior.* Item [proprie] ſanguis, qui eſt quatuor humorum corporis præſtantiſſimus. Sophocles vero in *Electra* gladium vocat αἷμα, i. e. ſanguinem.

Αἱμαλέας. Sanguineas. Cruentas. [In Epigrammate:] *Octo textos thoraces, totidemque cruentas bipennes.*

Αἱμασιά. Sic apud Herodotum vocatur murus ex parvis lapidibus ſine luto constructus: quem nonnulli ἕρπαζον appellant. Sic Iones vocabulum hoc accipiunt, ut declarat Herodotus libro primo. Male autem vulgo locus maceriis ſeptus αἱμασιὰ appellatur.

Αἱμασιαῖς. Sepibus. Proprie iis, quæ ſpinis munitæ ſunt.

Αἵματι κλαίειν. Sanguine flere. Per hyperbolen: non lacrymis. Hoc de iis dicebant antiqui, qui, cum omnia tentarent, fruſtra tamen aliquem flectere conabantur. *Non flectes ipſum, ne ſanguine quidem flens.* Dicunt etiam, *Ne ſanguine quidem gemens illum flectet.*

Αἱματόεντα. Sanguinea. Cruenta.

Αἱματοπότης. Interfector. Homicida. Proprie autem de dracone dicitur. Animal enim iſtud ſanguinem bibit. Et de allantopola. Illi enim inteſtina & exta cum ſanguine, pinguedine, & farina miſcent. Αἱματοπότην igitur vocat illum, qui homines occidit, & ſanguinem quodammodo exſorbet.

Αἵματος ἆσαι Ἄρ. Sanguine ſatiare Martem. Vel, polluere, & cruentare. Ἄση enim ſignificat ſordes. Unde etiam ſolium balneatorium dicebatur ἀσάμινθος, quod illi, qui in eo lavabantur, ſordes corporis minuerent.

Αἱματωπός. Qui oculos ſanguine cruentatos habet.

---

[1] Αἴλινον ὠκυμόρῳ με λεχ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis hactenus inediti, quod ex Anthologia MS. integrum hic cum Lectore communicabo. Διοδώρου.

Αἴλινον ὠκυμόρῳ με λεχωΐδι τοῦτο κεκόφθαι
Τῆς Διοδωρείου γράμμα λέγει σοφίης.
Κοῦρον ἐπὶ πήχεσσι κατέφθιτο, παῖδα δὲ Μήλου
Δεξάμενος θαλερὴν κλαῖεν Ἀθηναΐδα.

‡

Λεσβιάδ' ὥσπιν αὐχὸς ἐν Ἰησόνι πατρὶ λιποῦσαν,
Ἄρτεμι, σοὶ δὲ κυνῶν θηροφόνων ἔμελεν.

[2] Ὀκτὼ ὑφαντοὺς θώρ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum exſtat Anthol. l. vi. c. xxv. ut Portus etiam monuit.

[3] Αἱματοπότης. ὁ φονεύς. οἰκείως δὲ ἐπὶ τοῦ δρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 298. (200. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Αἵματος ἆσαι Ἄρηα] Hæc ſunt verba Homeri Il. E. v. 289.

Αἱμηρόν. αἵματος πλῆρες.

Αἱμηρόν. Sanguine plenum.

Αἰμιλία,[1] Σκιπίωνος τοῦ μεγάλου γυνή· ἣν συνέβαινε μεγαλοπρεπῆ τὴν περίστασιν ἔχειν ἐν ταῖς γυναικείαις ἐξόδοις, ἅτε συνηκμακυῖαν τῷ βίῳ καὶ τῇ τύχῃ τοῦ Σκιπίωνος. χωρὶς γὰρ τοῦ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀπήνην κόσμου, καὶ τὰ κανᾶ καὶ τὰ ποτήρια καὶ τἄλλα τὰ πρὸς θυσίαν ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ πάντα συνεξηκολούθει κατὰ τὰς ἐπιφανεῖς ἐξόδους αὐτῆς. τό, τε τῶν παιδισκῶν καὶ τῶν οἰκετῶν παρεπομένων πλῆθος, ἀκόλουθον ἦν τούτοις. ταύτην δὲ τὴν περικοπὴν ἅπασαν (τουτέστι τὴν ὕπαρξιν) εὐθέως μετὰ τὸν Αἰμιλίας τάφον ἐδωρήσατο τῇ μητρί. ᾗ συνέβαινε κεχωρίσθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου πρότερον ἤδη πολλοῖς χρόνοις, τὴν δὲ τοῦ βίου χορηγίαν ἐλλειπεστέραν ἔχειν τῆς κατ' εὐγένειαν φαντασίας. διὸ τοῦ πρὸ τοῦ χρόνου ἀνακεχωρηκυίας αὐτῆς ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐξόδων, τότε κατὰ τύχην οὔσης ἐπιφανοῦς καὶ πανδήμου θυσίας, ἐκπορευομένης αὐτῆς ἐν τῇ τῆς Αἰμιλίας περικοπῇ καὶ χορηγίᾳ, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τῶν ὀρεωκόμων καὶ τοῦ ζεύγους καὶ τῆς ἀπήνης τῆς αὐτῆς ὑπαρχούσης, συνέβη τὰς γυναῖκας θεωμένας τὸ γεγονός, ἐκπλήττεσθαι τὴν Σκιπίωνος χρηστότητα καὶ μεγαλοψυχίαν.

III. 90

laris.

Ἀπήνη.

Περικοπή.

Αἰμιλία. Æmilia, Scipionis majoris uxor. Polybius. XXXII. 12. Vol. IV. 566 Hæc magnifico omnis generis apparatu in ſolenni matronarum pompa uti ſolebat, ut quæ in Scipionis Africani matrimonio & fortuna vixiſſet. Nam præter muliebrem mundum, pilentique ipſius ornatum, & caniſtra & pocula & cætera ad ſacrificium neceſſaria, partim aurea, partim argentea, in maximis ſolennitatibus circumferebat. Ancillarum quoque ac ſervorum comitatus haud quaquam diſpar erat. Univerſum hunc apparatum ſtatim ab obitu Æmiliæ Scipio matri ſuæ donavit; quæ jampridem a L. Æmilio repudiata, arctiorem quam pro ſplendore generis rem familiarem habebat. Proinde cum antea a ſolenni pompa abeſſe conſuevisset, tum forte publico ac celebri ſacrificio progreſſa cum apparatu Æmiliæ, iiſdem pilento, bigis ac mulionibus, reliquas mulieres advertit: quæ Scipionis pietatem animique magnitudinem admiratione & laudibus proſequutæ ſunt.

Αἰμιλιανός. ὄνομα κύριον.

Αἰμιλιανός. Æmilianus. Nomen proprium.

Αἰμίλιος,[2] ὁ ὕπατος, ὁ τὸν Περσέα τὸν τῶν Μακεδόνων βασιλέα χειρωσάμενος. οὗτος ἀνὴρ ἦν σώφρων, καὶ φέρειν εὐπραγίας εἰδὼς καὶ ἱκανὸς ὤν. ἅμα γὰρ βασιλικῇ θεραπείᾳ τὸν ἄνδρα ὑπεδέξατο, πεσεῖν τε βουληθέντα πρὸς τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, ἀναστήσας, καὶ ἐπειπών, Ἄνθρωπε, τί μου καταβάλλεις τὸ κατόρθωμα; ἐπί τινος βασιλικοῦ θρόνου πάρεδρον ἑαυτῷ καθεστήσατο. Μακεδόνας δὲ καὶ Ἰλλυριοὺς τῆς πρόσθεν δουλείας ἀπηλλαγμένους, ἐλευθέρους εἶναι καὶ αὐτονόμους προστάττει τὸ συνέδριον, δασμόν τε φέρειν βραχὺν, καὶ πολλῷ τινι τοῦ πάλαι κομιζομένου τοῖς ἑκατέρων βασιλεῦσι καταδεέστερον· ὡς ἂν ὁμολογοῖτο πρὸς ἁπάντων, Ῥωμαίους τῶν ὑπαρξάντων εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων, ἤπερ ἐφέσει τῆς Μακεδονικῆς ἡγεμονίας, ἐξενηνοχέναι τὸν πόλεμον. [3] ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὴν ἁπάντων τῶν παρόντων ἀκοὴν (ἦσαν δὲ πολλοὶ ἐκ πολλῶν ἐθνῶν συνειλεγμένοι) τὸ τῆς βουλῆς ἐξενεγκὼν δόγμα, ἐλευθέρους εἶναι τοὺς ἄνδρας ἀπεφήνατο· τούς τε πρὸς αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαίων πρέσβεις εἱστία πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. ἔλεγε γάρ, τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν εἶναι, τῷ τε πολέμῳ κρατεῖν, καὶ ταῖς παρασκευαῖς τῶν συμποσίων ἐπιμελεῖς τε καὶ φιλοτίμους φαίνεσθαι.

Αἰμίλιος. Æmilius Conſul, is, qui Perſem Macedonum Regem ſuperavit, vir fuit inprimis modeſtus, & qui ſecundam fortunam præclare ferret. Nam & regio cultu & honore excepit Perſem, ſubmittentemque ſe ad pedes ſuſtulit, additis hiſce verbis: Miſer, quid victoriæ meæ decus labefactas? & juxta ſe in ſella collocavit. Macedones vero & Illyrios priore ſervitute liberatos ſui juris eſſe Senatus juſſit, modicumque tributum pendere, & longe minus, quam olim Regibus ſuis præſtitiſſent: ut omnes confiterentur, Romanos injuriarum potius ulciſcendarum cauſa, quam regni Macedonici cupiditate inductos bellum illud ſuſcepiſſe. Itaque Æmilius omnibus præſentibus & audientibus (multi autem ex variis gentibus collecti aderant) recitato Senatuſconſulto, Macedones & Illyrios liberos eſſe juſſit. Poſt hæc legatos, qui ex variis Europæ populis ad eum venerant, magnificentiſſimo convivio excepit. Gloriabatur enim hujuſmodi apparatu, dicens, eorundem virorum eſſe & bello vincere, & convivium ſcite & magnifice apparare.

Αἵμιλλος. ὄνομα κύριον.

Αἵμιλλος. Hæmillus. Nomen proprium.

Αἵμνιον. τὸ ἄγγος τὸ αἱμοδόχον.

Αἵμνιον. Vas, quo [victimarum] ſanguis excipitur.

Αἱμοβόρος. ὁ αἷμα ἐσθίων.

Αἱμοβόρος. Qui ſanguinem vorat.

Αἷμος. ὄρος Θρᾴκης. Αἷμος δὲ, υἱὸς Βορέου· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄρος.

Αἷμος. Hæmus, mons Thraciæ. Hæmus etiam Boreæ filius, a quo & mons ita dictus eſt.

---

[1] Αἰμιλία, Σκιπίωνος τοῦ μεγάλου γυν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 154. unde ea Suidas excerpſit. Vide etiam ſupra v. Ἀπήνη.

[2] Αἰμίλιος, ὁ ὕπατος, ὁ τὸν Περσ.] Totus hic locus αὐτολεξεὶ legitur in Excerptis Joh. Antiocheni a Valeſio editis, pag. 790. unde Suidas eum deſcripſit.

[3] Ὁ γὰρ Αἰμίλιος ἐς τὴν ἁπάντ.] Hæc, & quæ ſequuntur, expreſſa videntur ex Eutropio, qui idem plane refert.

Αἰμονία. ὄνομα κύριον.

Αἰμόνιος, Ῥωμαῖος, κατὰ τὸν Περσῶν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον τραυματίας δραμὼν εἰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τοὺς πρυτάνεις εἰσελθὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Χαίρετε, καὶ χαίρομεν· καὶ πεσὼν ἀπέθανεν.

Αἱμόῤῥους. γένος ἔχεως ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἔχον τὰς διατριβάς.

Αἱμοπότης.[1] ὁ φονεύς.

Αἶμους. τὰς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος.

Αἱμωδεῖν. τὸ αἱμωδιᾷν, καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι.

Αἱμωποὺς. αἱματοχαρεῖς.

Ἃ[2] πάρος αἱμωποὺς ἐστυφέλιξε λύκους.

Αἱμύλος. κόλαξ. ἀπατεών. Τῶν μὲν τινες αἱμύλων καὶ κομψῶν ἡγήσονταί με παίζειν. παροξυτόνως τὸ αἱμύλος, ὡς Τερτύλος, Ῥωμύλος, Αἰσχύλος.

Αἰμύλιος. ὄνομα κύριον.

Αἰναρέτης.[3] ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκλημένος.

Αἰνέας. ὄνομα κύριον.

Αἰνείας. οὗτος[4] ἔγραψε περὶ πυρσῶν, ὥς[5] φησι Πολύβιος. καὶ[6] περὶ στρατηγημάτων ὑπόμνημα.

Αἰνειάδες. οἱ ἐκ τοῦ Αἰνείου καταγόμενοι. Αἰνιᾶνες δὲ, ὄνομα ἔθνους. καὶ Αἰνιεῖς, πληθυντικόν.

Αἰνή. ἡ δεινή. Αἴνη δὲ, τὸ τῆς Σικελίας ὄρος.

Αἱ νῆτται. αἱ νῆσσαι. Αἰνῖται δὲ, οἱ ἀπὸ τῆς Αἴνου.

Αἰνίζω, καὶ αἰνίσσω. τὸ ἐν παραβολαῖς λαλῶ.

Αἰνίγματα. ζητήματα.

Αἴνικος,[7] Ἀθηναῖος, κωμικός. ἔστι δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. δρᾶμα αὐτοῦ Ἄντεια. ἔστι δὲ καὶ Αἴνειος σοφιστὴς, οὗτινος βιβλία αἱ Μετάβολοι.

Αἰνικτά. ἄγνωστα. κεκρυμμένα. Ὡς[8] πάντα γ' αἰνικτὰ κᾀσαφῆ μοι λέγεις.

Αἴνιον, καὶ Αἰνία. πόλις.[9] Συνέβαινε δὲ τοὺς Αἰνίους πάλαι μὲν στασιάζειν, προσφάτως δὲ ἀπονεύειν τοὺς μὲν πρὸς Εὐμένη, τοὺς δὲ πρὸς Μακεδονίαν.

Αἶνος. πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης· ἣν οἱ Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισαν, ὕστερον δὲ ἐκ

9. Polybius. Fragm. Histor. IV. Vol. V. p. 54. — et Polybius. XXIII. 6. Vol. IV. p. 257. + Citatur a J. P. Maussac. in Harpocr. V. Αινος. et Polybio adsignatur a Valesio in not. Mauss. p. 211. Ed. Gron.

Αἰμονία. Hæmonia. Nomen proprium.

Αἰμόνιος. Hæmonius, Romanus, in bello Perſarum contra Athenienſes vulneratus, Athenas curſu contendit, & ad Prytanes ingreſſus, eis dixit: *Salvete, & ſalvi ſumus.* Quibus dictis, mortuus concidit.

Αἱμόῤῥους. Hæmorrhus. Genus ſerpentis, quod in ſaxoſis cavernis degit.

Αἱμοπότης. Qui ſanguinem bibit. Interfector.

Αἶμους. Sic Æſchylus rores vocat.

Αἱμωδεῖν. Idem quod αἱμωδιᾷν. Dolere dentibus. Stupore dentium laborare.

Αἱμωποὺς. Sanguine gaudentes. Sanguinarios. *Quæ (clava) antea ſanguinarios percuſſit lupos.*

Αἱμύλος. Adulator. Aſſentator. Impoſtor. *Aſſentatorum igitur ac feſtivorum hominum aliqui me jocari putabunt.* Scribendum vero eſt αἱμύλος, cum acuto in penultima, ut Τερτύλος, Ῥωμύλος, Αἰσχύλος.

Αἰμύλιος. Æmylius. Nomen proprium.

Αἰναρέτης. Cui ſua virtus obeſt, vel nocet.

Αἰνέας. Æneas. Nomen proprium.

Αἰνείας. Æneas. Hic ſcripſit de facibus, quæ in ſpeculis accenduntur, ut inquit Polybius. Item commentarium de ſtratagematibus.

Αἰνειάδες. Qui ab Ænea genus ducunt. Αἰνιᾶνες vero, nomen gentis. Et Αἰνιεῖς, pluralis, Ænienſes.

Αἰνή. Gravis. Æne vero, Siciliæ mons.

Αἱ νῆτται. Anates. Αἰνῖται vero, qui ſunt ex urbe Æno.

Αἰνίζω, & αἰνίσσω. Per parabolas loquor.

Αἰνίγματα. Ænigmata. Quæſtiones [obſcuræ.]

Αἴνικος. Ænicus, Athenienſis, Comicus Comœdiæ antiquæ. Ex fabulis ejus eſt Antia. Eſt & Αἴνειος Sophiſta, qui librum ſcripſit, Μετάβολοι vocatum.

Αἰνικτά. Ignota. Obſcura. Abſtruſa. *Ut omnia abſtruſa & obſcura mihi dicis.*

Αἴνιον, & Αἰνία. Ænium, & Ænia, urbs. *Accidit autem, ut Ænii jamdudum ante ſeditione laborantes, tunc pars ad Eumenem, pars vero ad Macedones vergere inciperent.*

Αἶνος. Ænus, urbs Thraciæ, in quam Græci primum quidem ex Alopeconneſo; dein-

---

[1] Αἱμοπότης] Vide ſupra v. Αἱματοπότης.

[2] Ἃ πάρος αἱμωπ.] Diſtichum hoc legitur Antholog. lib. VI. cap. XXIV. Epigr. 2. ut Portus etiam obſervavit.

[3] Αἰναρέτης. ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Π. v. 31.

[4] Οὗτος ἔγραψε περὶ πυρσ.] Cum hoc loco confer, quæ notavimus infra ad v. Κλεόξενος.

[5] Ὥς φησι Πολύβιος] Lib. X. cap. XL.

[6] Περὶ στρατηγημάτων] Imo περὶ στρατηγικῶν, (id eſt, de iis, quæ ad artem imperatoriam pertinent) ut recte monuit Caſaubonus in Præfat. ad Æneam Tacticum. Pro emendatione hac ſtat auctoritas Polybii, qui lib. X. cap. XL. Αἰνείας δὲ, inquit, βουληθεὶς διορθώσασθαι τὴν τοιαύτην ἀπορίαν, ὁ τὰ περὶ τῶν ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ὑπομνήματα συντεταγμένος, &c. Hunc locum Polybii Suidas in animo habuit, ſed qui vel errore μνημονικῷ deceptus, vel fidem exemplaris ſui ſecutus, στρατηγημάτων pro στρατηγικῶν ſcripſit. Præter Polybium, Ælianus quoque *De inſtruenda acie* cap. 1. Æneam *Strategica* ſcripſiſſe expreſſe teſtatur his verbis: Ἐξειργάσαντο δὲ τὴν θεωρίαν τὴν Τακτικὴν, Αἰνείας τε διὰ πλειόνων, ὁ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΑ βιβλία ἱκανῶς συνταξάμενος· ὧν ἐπιτομὴν ὁ Θετταλὸς Κινέας ἐποίησε. i. e. *Tacticum argumentum perpolivit pluribus ſcriptis Æneas; is, qui libros de arte imperatoria non paucos compoſuit: quorum epitomen Theſſalus Cineas confecit.* Satin' jam planum & certum eſt, Æneam non περὶ Στρατηγημάτων, (ut Suidas hic ait,) ſed περὶ Στρατηγικῶν ſcripſiſſe?

[7] Αἴνικος] A Polluce lib. X. cap. XXIV. citatur Εὔνικος ἐν Ἀντείᾳ: quam ipſam fabulam Suidas hic Ænico tribuit. Quare vel apud Pollucem Αἴνικος pro Εὔνικος ex Suida reponendum eſt; vel, quod potius exiſtimo, ex Polluce apud Noſtrum ſcribendum eſt Εὔνικος: quamvis vox iſta non hic, ſed alibi, propter literarum ſeriem collocanda ſit. Videtur autem Suidas ad huncipſum locum Pollucis reſpexiſſe, ſed codice quodam uſus fuiſſe, in quo Αἴνικος pro Εὔνικος exáratum erat. Eam enim diverſæ hujus lectionis veram originem & cauſam eſſe exiſtimo.

[8] Ὡς πάντα γ' αἰν.] Eſt verſus Jambicus, ſed luxatus, qui apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 170. recte ſic legitur:

Ὡς πάντ' ἄγαν γ' αἰνικτὰ κᾀσαφῆ λέγεις.

[9] Συνέβαινε δὲ τοὺς Αἰνίους π.] Fragmentum hoc Caſaubonus Polybio aſſignat.

Μιτυλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους. καὶ ἐξ αὐτῶν Αἰνίτης, ὁ πολίτης.

Αἰνίττεται. ἀντὶ τοῦ δηλοῖ. Ἀριστοφάνης·

Δοκέω μὲν ὡς Κλέωνα τοῦτ᾽ αἰνίττεται.

καὶ αἰνίττεσθαι, τὸ λεληθότως περί τινος λέγειν.

Αἰνοβίας. πολεμικός.

Ἀβδήρων [1] προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ᾽ ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ᾽ ἐβόησε πόλις.

Αἰνόθεν. αἰνῶς. λίαν. δεινῶς.

Αἰνόμορος. ὁ κακόμορος.

Αἶνος. λόγος παροιμιώδης. ἢ ἔπαινος, καὶ ἐγκώμιον. Αἶνός τίς ἐστιν, ὡς [2] ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ, ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα δ᾽ ὅμως, ἐπὶ ξύλου κοὐ ξύλου καθημένην, λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βαλὼν διώλεσεν.

Αἶνος διαφέρει μύθου, τῷ τὸν αἶνον μὴ πρὸς παῖδας, ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας πεποιῆσθαι, καὶ μὴ πρὸς ψυχαγωγίαν μόνον, ἀλλὰ καὶ παραίνεσιν ἔχειν τινά. βούλεται γὰρ ἐπικρυπτόμενος παραινεῖν τι καὶ διδάσκειν· ὅπερ Ἡσίοδος φαίνεται πεποιηκώς. Αἰνὸς δὲ, ὀξυτόνως, ὁ δεινὸς ἄνθρωπος. καὶ αἶνος. ἔπαινος, ὕμνος, δόξα.

Αἶνος. πόλις Θρᾴκης, Ἄψινθος καλουμένη. ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ.

Αἰνῶ. [3] παραιτοῦμαι. Σοφοκλῆς.

Αἰνών. ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελίου. [4] Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνὼν ἐγγὺς τοῦ Σαλήμ.

Αἰνοίην. ἀντὶ τοῦ συγκατένευσα.

Αἴνυτο. ἀφῄρητο. ἐλάμβανε.

Αἴξ, αἰγός. καὶ παροιμία· Ἡ [5] αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. Κορινθίων γὰρ Ἥρᾳ [6] Ἀκραίᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρῦσαι Μήδειαν, οἱ ἐν τῇ παρόχῳ μεμισθωμένοι, γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν, ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι. ἡ δὲ αἲξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν.

Αἲξ οὐρανία. τὰ τοῦ λευκοῦ κυάμου γένη, ᾧ ἐπεψήφιζον καὶ ἐχειροτόνουν. ὁ δὲ Κρατῖνος καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμάλθειαν τροφὸν, οὕτω καὶ τὴν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν. οἱ δὲ τὰ εἰς τὸ χρηματίζεσθαι τισὶν ἀφθόνως ἀφορμὴν παρέχοντα, οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες, καὶ καταλαμβάνειν. Αἲξ οὖν οὐρανία, ἐπὶ τοῦ τυγχάνοντος ὅσων βούλεται. τὴν γὰρ αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατηστερίσθαι φασί. καὶ φασὶ τὸν ἐπιφθασάμενον [7] ἐπιτέλλουσαν αὐτὴν, ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἂν εὔξηται.

de vero ex Mitylene & Cuma colonos deduxerunt. Ejus civis dicitur Αἰνίτης.

Αἰνίττεται. Indicat. Innuit. Ariſtophanes: *Exiſtimo in Cleonem id obſcure dictum eſſe* Et αἰνίττεσθαι, obſcure de re aliqua loqui.

Αἰνοβίας. Bellicoſus. [In Epigrammate:] *Bellicoſũ Agathonẽ, qui pro Abderis mortẽ oppetiit, tota civitas rogo impoſitum clara voce luxit.*

Αἰνόθεν. Graviter. Valde. Atrociter.

Αἰνόμορος. Infelix. Qui mala morte perit.

Αἶνος. Oratio proverbialis [& ſymbolica. Ænigma.] Vel laus & encomium. Ænigma quoddam circumfertur, virũ non virum, avem non avem, in arbore non arbore ſedentem, lapide non lapide percuſſam necaſſe.

Αἶνος differt a μῦθος: quod αἶνος non puerorum ſed virorum gratia factus ſit, nec tantum animum oblectet, ſed etiam præcepta virtutum contineat. Propoſitum enim ei eſt, occulte aliquid ſuadere & docere: quod ab Heſiodo factum videmus. Αἰνὸς vero, cum acuto in ultima, homo ſævus & atrox. Et αἶνος, laus, hymnus, gloria.

Αἶνος. Ænus, urbs Thraciæ, Abſynthus vocata. Eſt & altera, ab Æno Gunei fratre ſic dicta.

Αἰνῶ. Recuſo. Sophocles.

Αἰνών. Ænon. Ex Euangelio. *Joannes autem baptizabat in Ænon prope Salem.*

Αἰνοίην. Annui. Aſſenſus ſum. Comprobavi.

Αἴνυτο. Abſtulit. Cepit.

Αἴξ. Capra. Et proverbium: *Capra præbens gladium.* Cum enim Corinthii Junoni Acrææ (cujus ſtatua a Medea fertur dedicata) rem divinam facerent, qui ad præbendam victimam cæteraſque res ad ſacrificium neceſſarias conducti fuerant, gladio ſub terra occultato, ſe ejus oblitos eſſe ſimulabant. Capra vero eum pedibus eruit. *Port.*

Αἲξ οὐρανία. Capra cœleſtis. Albarum fabarum genera, quibus in ſuffragiis, & ſententiis ferendis olim utebantur. Cratinus vero, ut capram Amaltheam Jovis nutricem fuiſſe dicit; ſic etiam capram cœleſtem illorum, qui dona accipiebant. Alii vero ea, quæ aliquibus pecuniæ parandæ facultatem copioſe præbent, ita comice dicere & uſurpare ſolent. Capra igitur cœleſtis dicitur de illo, qui rerum omnium fit compos, quaſcunque cupit. Capram enim Jovis nutricem in aſtra tranſlatam fuiſſe ferunt. Ajunt autem illum, qui ipſam orientem conſpexerit, omnium votorum compotem fieri. *Port.*

---

[1] Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβ.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. V. Epigr. III.

[2] Ὡς ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀν.] Senſus hujus ænigmatis eſt, veſpertilionem ſambuco inſidentem ab eunucho pumice percuſſum fuiſſe.

[3] Αἰνῶ. παραιτ.] Græci, cum beneficium aliquod oblatum recuſabant, vel ſibi eo opus non eſſe ſignificare volebant, dicere ſolebant αἰνῶ, vel ἐπαινῶ: ut non ſolum ex hoc loco Suidæ, ſed etiam ex aliis Grammaticis conſtat. Eodem etiam ſenſu interdum adhibere ſolebant vocem καλῶς, ut diſcimus ex Suida infra h. v. Item, καὶ κάλλιστα; ut obſervavit Caſaubonus *Lect. Theocr.* cap. XVI. Sic Latini *benigne*: ut apud Horatium lib. I. Epiſt. VII. & VIII.

[4] Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτ.] Joh. cap. III. v. 23.

[5] Ἡ αἲξ δοῦσα τὴν μάχ.] De proverbio hoc plenius Heſychius.

[6] Ἥρᾳ Ἀκραίᾳ] Junonis Ἀκραίας meminit etiam Zenobius in hoc ipſo proverbio; & Pauſanias lib. II. pag. 128. Hoc autem ideo moneo, ut obiter emendem Heſychium, apud quem in ſerie ſua hodie legitur, Ἀκρέα, ἡ Ἀθηνᾶ ——— ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἥρα καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἀφροδίτη. Dicit Ἀκρέα eſſe epithetum Minervæ, Junonis, Dianæ, & Veneris: ſed male. Scribendum enim eſt Ἀκραία; quæ vox deducta eſt ab ἄκρα, i. e. mons, vel arx urbis. Dii enim, quorum ſimulacra vel templa in montibus vel arcibus urbium dedicata erant, appellabantur Ἀκραῖοι. Pollux lib. IX. cap. V. Τὰ δὲ δημόσια, ἀκρόπολις· ἣν καὶ ἄκραν ἂν εἴποις, καὶ πόλιν. καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ θεοὺς, Ἀκραίους. Apud eundem Heſychium alibi legas: Ἀκρεία, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη. Sed & ibi ſcribendum eſt Ἀκραία, per αι. Diphthongus enim αι cum vocali ε ſexcentis in locis apud Grammaticos confundi ſolet.

[7] Ἐπιφθασάμενον] Alii ἐπιθεασάμενον: quod non diſplicet.

Αἲξ Σκυρία. ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων. Φασὶ γὰρ αὐτὰς πολὺ γάλα ἐχούσας, ἐπειδὰν ἀμελχθῶσιν, ἀνατρέπειν τὸ ἀγγεῖον.

Αἰξωνεύεσθαι. τὸ κατηγορεῖν βλασφημοῦντα. μετῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ δήμου τῶν Αἰξωνέων. βλάσφημοι γὰρ κωμῳδοῦνται.

Timaeus p. 15.

Αἰξωνεύς. ὁ βλάσφημος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν τὰς αἶγας ὠνούμενον.

Αἰξωνεία. ἡ βλασφημία.

Αἰξωνηΐς.[1] δῆμός ἐστι φυλῆς Κεκροπίδος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι. ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγεσθαι αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον.

Αἰξωνίδα τρίγλην. δοκοῦσιν αὗται κάλλισται εἶναι, καὶ τῶν ἄλλων διαφέρειν ταύτῃ.

Αἰόλαν. πηδητικήν. [2] Αἰόλαν χορείαν ἐφθεγξάμεθα βρεκεκὲξ.

Αἰόλαν. σκοτεινήν.

Αἰόλλει. ποικίλλει. στρέφει. πλανᾷ.

Αἰόλη[3] νύξ. ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα.

Αἰόλιος ὄνομα κύριον.

Αἰολοκένταυρος.

Αἰολομίτρης.[4] ποικίλην ἔχων μίτραν.

Αἰολόπωλος.[5] ποικίλους ἵππους ἔχων.

Αἴολος. ὄνομα κύριον.

Αἰόλος. εὐκίνητος. ποικίλος. ἢ ταχύς. παρὰ τὴν ἄελλαν, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ εἱλεῖν.

Αἰονῶ. τὸ βρέχω.

Αἰών. ὁ νωτιαῖος μυελός. ἢ χρόνος ἀΐδιος. Αἰὼν δὲ καὶ ὁ παρὼν βίος. [6] Δαβίδ· Ὁ αἰὼν ἡμῶν εἰς φωτισμὸν τοῦ προσώπου.

Αἰῶνα. ζωήν. βίον. [7] Σοφοκλῆς·

Ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι βροτῶν, πρὶν ἂν
Θάνοι τις· οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός.
Ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς ᾅδου μολεῖν,
Ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν.

Αἰωνίζει. διὰ παντὸς μένει.

Αἰωνίου μακαριότητος.

Αἰωνοάριος. ὁ Ἰαννουάριος μήν. οὕτω Λογγῖνος αὐτὸν ἑρμηνεῦσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα.

Αἰῶνος ἄγαλμα. ἐν τῷ Διαγνώμων.

Αἰώρα.[8] ἀγχόνη. ὕψωσις. ἔπαρσις.

Ὡς[9] δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,
Οὐδὲν κρεμαστῆς οὖσα πλεῖον αἰώρας,
Παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην.

Αἲξ Σκυρία. Capra Scyria. De iis, qui beneficia ſua irrita faciunt. Ajunt enim eas multum habere lactis: ſed cum [paſtores] eas mulſerint, evertere mulctram.

Αἰξωνεύεσθαι. Maledicere. Maledictis inſectari. Tranſlatio ducta eſt a populo Æxonenſium, qui ut maledici a Comicis perſtringuntur.

Αἰξωνεύς. Maledicus. Significat etiam caprarum emptorem.

Αἰξωνεία. Maledicentia.

Αἰξωνηΐς. Populus tribus Cecropiæ. Æxonenſes vero ut maledici a Comicis perſtringebantur: unde etiam αἰξωνεύεσθαι ponebatur pro maledicere.

Αἰξωνίδα τρίγλην. Mullum Æxonenſem. [Id eſt, optimum.] Mulli enim hi pulcherrimi, & reliquis præſtantiores eſſe putantur.

Αἰόλαν. Saltatricem. *Choream luſimus, accinentes brececex.*

Αἰόλαν. Obſcuram.

Αἰόλλει. Variat. Vertit. Decipit.

Αἰόλη νύξ. Nox atra. Vel, variis ſtellis diſtincta.

Αἰόλιος. Æolius. Nomen proprium.

Αἰολοκένταυρος. Centaurorum inſtar agilis.

Αἰολομίτρης. Variam zonam habens.

Αἰολόπωλος. Varios equos habens.

Αἴολος. Æolus. Nomen proprium.

Αἰόλος. Agilis. Varius. Vel, velox. Ab ἄελλα, procella: ſic dicta ab ἄειν, ſpirare, & εἱλεῖν, convolvere.

Αἰονῶ. Rigo. Irrigo.

Αἰών. Medulla dorſi. Vel, tempus perpetuum. Ævum. Item, vita præſens. David: *Vita noſtra a vultu tuo illuminetur.*

Αἰῶνα. Ævum. Vitam. Sophocles: [*Vulgo quidem dici ſolet,*] *neminem mortalium ſcire poſſe, utrum quis felicem, an vero infelicem vitam egerit, antequam moriatur. Ego vero, vel antequam ad inferos deſcenderim, de vitæ meæ infelicitate ſatis perſuaſa ſum.*

Αἰωνίζει. In æternum durat.

Αἰωνίου μακαρ. Beatitudinis æternæ.

Αἰωνοάριος. Menſis Januarius. Sic enim Longinus menſem illum dictum eſſe contendit, quaſi patrem ævi.

Αἰῶνος ἄγαλμα. Ævi ſimulacrum. Vide in v. Διαγνώμων.

Αἰώρα. Suſpenſio. In altum ſublatio. Elevatio. [Babrius:] *Cum autem eo pertingere non poſſet, ſed ſaltando defatigata fruſtra pendentia* [*in arbore pira*] *ſpectaret, abiit, hoc modo animi ſui dolorem fallens.*

---

[1] Αἰξωνηΐς. δῆμός ἐστι φυλ.] Ex Harpocratione: ſed apud quem pro Αἰξωνηΐς rectius legitur Αἰξωνή.

[2] Αἰόλαν χορείαν ἐφθ.] Ariſtoph. *Ranis* pag. 223. (140. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Αἰόλη νύξ. ἤτοι μέλαινα. ἢ ποικ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Trachin.* pag. 334. ut Pearſonius obſervavit.

[4] Αἰολομίτρης] Eſt vox Homerica Il. Ε. v. 707.

[5] Αἰολόπωλος] Et hac voce uſus eſt Homerus Il. Γ. v. 185. ſed quam brevis Scholiaſta ibi exponit ἱπποκόμος, i. e. equiſo.

[6] Δαβίδ] Pſalm. LXXXIX. v. 8.

[7] Σοφοκλῆς] Initio *Trachin.*

[8] Αἰώρα] Vide infra v. Ἑώρα.

[9] Ὡς δ' οὐκ ἐφικν.] Fragmentum hoc ex Babrio depromptum eſt, idque pertinere videtur ad fabulam de vulpe, quæ cum mala vel pira in arbore conſpecta fruſtra appeteret, neque ſe eorum compotem fieri poſſe videret, ſe eadem contemnere ſimulabat. Fabula exſtat apud Æſopum.

Αἰωρηθέντες. ἀντὶ τοῦ μετεωρισθέντες.

Αἰωρήσεις. κρεμάσεις.

Αἰωροῦνται. κρέμανται. Εἰς ὃν τὰ τῶν Καρχηδονίων αἰωρεῖται πράγματα.

Αἶπερ. ὥσπερ.

Αἴπει. τῷ ὑψηλῷ. ἡ εὐθεῖα, αἶπος, οὐδετέρως.

Αἴπεια. ὄνομα κύριον.

Αἰπεινή. ὑψηλή.

Αἰπεινὴν ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἴσυλα φάσθαι.

Αἰπειναῖς. ὑψηλαῖς. μακραῖς. ἐν μύθῳ·

Αἰπειναῖς ἐλάταις ἤρισεν βάτος. ἡ μὲν ἔπειπε,
Καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τεμνομένην τελέειν.

Αἰπεινός. ὁ χαλεπός.

Αἰπήεσσα. ὑψηλή.

Αἰπόλια. αἰγονόμια. καὶ αἰπόλος, αἰγονόμος. καὶ αἰπολῶ, διοικῶ.

Αἰπύ. ὑψηλόν. μέγα.

Λευκάδος[1] αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλέσκοπον
ὄχθον.
Σὺ[2] δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
Ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
Ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμάς.

Αἰπύκερως ἔλαφος. ὑψηλὰ κέρατα ἔχων.

Αἰπύς. ὁ ὀλέθριος.

Αἰπύ[3] οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ δυσπρόσβατον, δυσχερές.

Αἶρα. ἡ τοῦ σίτου διαφθορά· διὰ διφθόγγου. Ἔρα δὲ ἡ γῆ, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν [4]σφαῖραν. καὶ ὄνομα πόλεως.

Αἴρεσθαι. προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ.
Οὐ σῖτον αἴρεσθ', οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος.

Αἶρε. πρόσφερε. Ὅμηρος· Μή μοι οἶνον ἄειρε. καὶ [5]Ἀριστοφάνης·
Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

Αἶρε δάκτυλον. τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ [6]ἀγωνίᾳ. ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα, σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι. καὶ Πολύβιος· Ὁ δὲ προσπεσὼν, αἴρεται νίκην εὐτυχεστάτην.

Αἱρεθέν. θεληθέν.

Αἶρε[7] μασχάλην. ἐπὶ τοῦ ὀρχήσασθαι.

Αἰωρηθέντες. In altum ſublati. Suſpenſi. Pendentes.

Αἰωρήσεις. Elevationes. Suſpenſiones.

Αἰωροῦνται. Pendent. Suſpenſa ſunt. *Ex quo res Carthaginenſium pendent.*

Αἶπερ. Quemadmodum.

Αἴπει. Altitudini. Rectus eſt αἶπος: idque generis neutrius.

Αἴπεια. Æpea. Nomen proprium.

Αἰπεινή. Excelſa. Alta. Procera. *Procera abies, contentionis ſtudio impulſa, protervis verbis* [*rubum*] *laceſſivit.* Et αἰπειναῖς, altis, proceris. In Fabula: *Altis cum abietibus contendit rubus: cui abies dixit, ex lignis ſuis & naves & templa ædificari.*

Αἰπεινός. Gravis. Moleſtus.

Αἰπήεσσα. Excelſa. Alta.

Αἰπόλια. Greges caprarum. Et αἰπόλος, caprarius, ſive paſtor caprarum. Et αἰπολῶ, capras paſco.

Αἰπύ. Altum. Magnum. [In Epigrammate:] *Qui altum & nautis longe conſpicuum Leucadis promontorium tenes.* [Et Sophocles:] *Tu vero, qui per altum cœlum currum agis, Sol, cum terram meam patriam conſpexeris, aureo fræno adducto, calamitates meas annuntia.*

Αἰπύκερως ἔλαφος. Excelſa cornua habens cervus.

Αἰπύς. Pernicioſus.

Αἰπύ. Arduum. Acceſſu difficile. Difficile. Per metaphoram. *Arduum hoc ipſi erit & difficile, quamvis pugnandi valde cupido.*

Αἶρα. Per αι diphthongum, lolium. Ἔρα vero, per ε, terra. Significat etiam malleum. Item, nomen urbis.

Αἴρεσθαι. Sumere. Capere. Cratinus *Trophonio: Nec cibum nec ſomnum capere.*

Αἶρε. Admove. Affer. Præbe. Homerus: *Ne mihi vinum præbe.* Et Ariſtophanes: *Præbe, præbe quam citiſſime ſcarabæo mazam.*

Αἶρε δάκτυλον. Tolle digitum. De iis dicitur, qui in certamine ſuccumbunt. Qui enim manum tollebant, victos ſe eſſe ſignificabant. Et Polybius: *Ille vero hoſtem adortus, inſignem victoriam reportavit.*

Polybius. Fragm. Gr. 7. Vol. V. p. 77.

Αἱρεθέν. Quod quis ſponte elegit, vel voluit.

Αἶρε μασχάλην. Tolle axillam. De ſaltatione dicitur.

---

[1] Λευκάδος αἰπὺν ἔχ.] Hexameter hic eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum publici juris fecimus ſupra v. Βραχυφεγγέτης.

[2] Σὺ δ' ὦ τ' αἰπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 51. ut Portus quoque monuit. Vide etiam ſupra v. Διφρηλατῶν, ubi idem fragmentum legitur.

[3] Αἰπύ οἱ ἐσσ.] Eſt verſus Homericus Il. N. v. 317.

[4] Σφαῖραν] Sic habent omnes Editt. itemque Etymologus: ſed male. Scribendum enim eſt σφῦραν. Recte Heſychius: Αἶρα. σφῦρα. ἀξίνη. Quæ vero apud eundem ſequuntur, fœde corrupta ſunt: Αἶ ῥα. αἰρεταί. αἵ τινες δὴ ἄρχοντες. Scribe abſque novo principio, ἡ ῥαιστήρ: idque refer ad vocem præcedentem αἶρα. Significat enim ῥαιστὴρ malleum, æque ac αἶρα: cui proinde τὸ ῥαιστὴρ interpretationis loco recte jungitur. Quid vero facias illis: Αἵτινες δὴ ἄρχοντες? Equidem, lituram ea mereri exiſtimo, quoniam a librariis neſcio quid ſomniantibus temere in textum intruſa videntur. Saltem fateor, me non videre, quomodo verba iſta inſtituto Heſychii convenire queant: & proinde liberum cuivis Lectori de hoc loco judicium relinquo.

[5] Ἀριστοφάνης] Initio *Pacis*.

[6] Ἀγωνίᾳ] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, γωνίᾳ. Ἀγωνία autem idem ſignificat, quod ἀγὼν, i. e. certamen.

[7] Αἶρε μασχάλην] Aliter proverbium hoc interpretantur Zenobius Centur. v. Adag. VII. & ipſe Suidas infra v. Μασχάλην: quæ loca confer.

Arist. Av. 1365

Αἶρε[1] πλῆκτρον. τουτέστιν, ὅπλον ἀμυντήριον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. κἀκεῖνοι γὰρ ἔχουσι πλῆκτρα, ἐν οἷς μάχονται· ἃ ἡμεῖς κέντρα λέγομεν τῶν ὀρνίθων· οἱ δὲ, πλῆκτρα. πλῆκτρα δέ εἰσι, τὰ ἐμβαλλόμενα τοῖς πλήκτροις τῶν ἀλεκτρυόνων τὰ χαλκᾶ.

Αἵρεσις. καταστροφή. κατάλυσις. Διὸ καὶ πρώτῳ τῶν ἄλλων ἐπέθεντο δι' ἐπιβουλῆς, ἵνα σφίσι, τὸ λεγόμενον, ἐξ ἄκρας ἡ αἵρεσις γένηται τῶν θεοφιλῶν καὶ ἀρχαιονόμων ἠθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.

Αἵρεσις.[2] ἡ λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκολουθοῦσα, ἢ δοκοῦσα ἀκολουθεῖν. Ἱππόβοτος δὲ θ' φησὶν αἱρέσεις εἶναι τῶν φιλοσόφων καὶ ἀγωγάς· Μεγαρικὴν, Ἐρετριακὴν, Κυρηναϊκὴν, Ἐπικούρειον, Ἀννικέρειον, Θεοδώρειον, Ζηνώνειον, τὴν καὶ Στωϊκὴν, Ἀκαδημαϊκὴν, Περιπατητικήν. οὔτε δὲ Κυνικὴν, οὔτε Ἠλιακὴν, οὔτε Διαλεκτικήν. τὴν γὰρ Πυῤῥώνειον οὐδ' οἱ πλείους προσποιοῦνται διὰ τὴν ἀσάφειαν. εἰ γὰρ αἵρεσιν νοοῖμεν [3] πρόσκλισιν ἐν δόγμασιν, ἀκολουθίαν ἔχουσαν, οὐκέτ' ἂν προσαγορεύοιτο αἵρεσις ἡ Πυῤῥώνειος. οὐ γὰρ ἔχει δόγματα. ἔτι δὲ καὶ Ἐκλεκτική τις εἰσῆλθεν ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένου τὰ ἀρέσαντα ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων. [4] Κριτήρια δέ φησιν εἶναι τἀληθῆ· τὸ μὲν ὡς ὑφ' οὗ γίνεται ἡ κρίσις· τουτέστι, τὸ ἡγεμονικόν· τὸ δὲ, ὡς δι' οὗ, οἷον τὴν ἀκριβεστάτην φαντασίαν. ἀρχάς τε τῶν ὅλων τήν τε ὕλην καὶ τὸ ποιοῦν· ποίησίν τε καὶ τόπον. ἐξ οὗ γὰρ, καὶ ὑφ' οὗ, καὶ ποίῳ, καὶ ἐν ᾧ. τέλος δὲ εἶναι, ἐφ' ὃ πάντα ἀναφέρεται, ζωὴν κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τελείαν, οὐκ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος κατὰ φύσιν ἀγαθῶν, καὶ τῶν ἐκτός.

Αἱρέσιος. ὄνομα κύριον.

Αἱρετίζω. τὰ τῶν αἱρετικῶν φρονῶ. σημαίνει καὶ τὸ προαιροῦμαι. ἐξ οὗ καὶ αἱρετισάμενος, καὶ ᾑρετίσατο.

Αἱρετόν. ἐπιθυμητόν. [5] τοῦτο τριχῶς λέγεται. τὸ καλὸν, τὸ ἡδὺ, καὶ τὸ συμφέρον. ᾧ δὴ ταῦτα πάντα ὑπάρχει, καὶ διὰ πάντα αἱρετὸν, τοῦτο τῶν μὴ πάντα ἐχόντων αἱρετώτερον· οἷον ἡ φρόνησις. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ [6] Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς μᾶλλον ἀναγκαῖος ἦν στρατηγὸς, ἤπερ αἱρετὸς βασιλεὺς, ἐν παντὶ καιρῷ δυσχερὴς ὢν, καὶ ἀπρόσιτος, ὡς μηδὲ τῶν οἰκείων αἵματος διαμεῖναι καθαρός.

Αἱρετώτερος. προκριτότερος. Οὐκ ἐκ παραλλήλου κεῖται τὸ αἱρετώτερον τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ἐπὶ

Αἶρε πλῆκτρον. Tolle calcar. Id eſt, telum, quo vis hoſtilis propulſatur. Tranſlatio ducta eſt a gallis gallinaceis, qui ferreis ſtimulis armati pugnare ſolent. Eos autem ſtimulos nos κέντρα; alii vero πλῆκτρα vocant. Πλῆκτρα vero ſunt ferrei illi ſtimuli, qui calcaribus gallorum addi ſolent.

Αἵρεσις. Everſio. Deſtructio. *Quamobrem etiam illum primum omnium per inſidias aggreſſi ſunt, ut Deo grata & antiqua inſtituta moreſque funditus, quod ajunt, everterent.*

Αἵρεσις. Secta, quæ rationem aliquam probabilem ſequitur, aut ſequi videtur. Hippobotus dicit novem eſſe ſectas, ſive diſciplinas Philoſophorum: Megaricam, Eretriacam, Cyrenaicam, Epicuream, Anniceriam, Theodoriam, Zenoniam (quam & Stoicam vocant) Academicam, Peripateticam. Cynicæ autem & Eliacæ atque Dialecticæ nullam mentionem facit. Nam Pyrrhonia quidem propter obſcuritatem a pleriſque repudiatur. Si enim ſectam intelligimus propenſionem ad dogmata, quæ aliquam habent conſequentiam; Pyrrhonia non poterit appellari ſecta. Nulla enim habet dogmata. Præterea vero ſecta quædam Eclectica introducta eſt a Potamone Alexandrino, qui ex ſingulis ſectis ea, quæ ſibi placerent, eligebat. Hic criteria veritatis duo eſſe dicebat: unum, a quo fiat judicium, id eſt, mentem: alterum, per quod; id eſt, phantaſiam claram & certam. Principia vero omnium rerum idem ſtatuebat, materiam, efficiens, effectionem, & locum. Ex quo enim fiant omnia [inquirimus,] & a quo, & quali, & in quo. Finem vero, ad quem omnia referantur, dicebat eſſe vitam, omni virtute perfectâ, boniſque corporis naturalibus & externis inſtructâ.

Αἱρέσιος. Hæreſius. Nomen proprium.

Αἱρετίζω. Cum Hæreticis ſentio. Hæreticorum opinionem ſequor. Item, eligo. Hinc αἱρετισάμενος, & ᾑρετίσατο.

Αἱρετόν. Expetendum. Hoc triplex eſt: Honeſtum, jucundum, & utile. Cui igitur hæc omnia inſunt, & quod ob omnia iſta expetendum eſt, præferendum utique eſt illis, quibus ea omnia non inſunt: ut prudentia. Et iterum: *Aurelianus vero magis neceſſarius erat belli dux, quam Imperator amabilis, trux omni tempore, & acceſſu difficilis, & qui ne a neceſſitudinum quidem cæde abſtineret.*

Αἱρετώτερος. Magis expetendus. Anteponendus. Τὸ αἱρετώτερον, & τὸ βέλ-

1. Vid. supr. Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν T.

---

[1] Αἶρε πλῆκτρον. τουτέστιν, ὅπλ. ἀμ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 577. Vide etiam infra v. Πλῆκτρον.

[2] Αἵρεσις. ἡ λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Laertii lib. 1. ſegm. XIX. XX.

[3] Πρόσκλισιν] Sic recte MS. Pariſ. A. At priores Editt. male πρόσκλησιν.

[4] Κριτήρια δὲ φησιν εἶναι τἀληθῆ] Locus hic ex Laertio ſic emendandus eſt: Κριτήρια δὲ φησιν εἶναι τῆς ἀληθείας δύο, &c.

[5] Τοῦτο τριχῶς λέγεται——ἡ φρόνησις] Locus hic ex Alexandro Aphrodiſeo in *Topica* pag. 140. ſic ſupplendus & ampliandus eſt: Λέγεται δὴ τὸ αἱρετὸν τριχῶς. καὶ γὰρ τὸ καλὸν, καὶ τὸ ἡδὺ, καὶ τὸ συμφέρον αἱρετά. ᾧ δὴ πάντα ταῦτα ὑπάρχει, καὶ διὰ πάντα ἐστὶν αἱρετὸν, τοῦτο τῶν μὴ πάντα ἐχόντων αἱρετώτερον. καὶ ᾧ τὰ πλείω τῶν οἷς τὰ ἐλάττω, ἂν τὸ ὁμοίως αὐτοῖς ὑπάρχῃ. ἐπειδὴ δύναταί γε τὸ κατά τι ὂν σφόδρα αἱρετὸν, τοῦ κατὰ πάντα μὲν μὴ μέντοι σφόδρα αἱρετοῦ αἱρετώτερον εἶναι. Ἡ γοῦν φρόνησις δι' αὐτὴν μόνον οὖσα αἱρετὴ, αἱρετωτέρα ἐστὶν ἰσχύος διὰ πάντα οὔσης αἱρετῆς, &c.

[6] Ὁ δὲ Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς μᾶλλον ἀναγκ.] Fragmentum hoc exſtat in Excerptis Joannis Antiocheni a Valeſio editis pag. 834. idemque legitur ſupra v. Αὐρηλιανός.

ΑΥΛΟΣ. Τὸ φωνητικὸν ὄργανον. Καὶ ϖερόνης μέτρον.] Hæc deſcripſit Suidas ex Etymologo v. Αὐλός. Reſpexit autem uterque ad Homer. Odyſſ. T. 227.

—— Αὐτὰρ οἱ ΠΕΡΟΝΗ χρυσοῖο τέτυκτο
ΑΥΛΟΙΣΙ διδύμοισι· ϖάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν.

Ad quem locum conſulendus Scholiaſtes. Atque hinc facile emendari poterit Etymologus, qui in hoc loco Poetæ inquinatiſſimus eſt.

ΑΥΤΟΥΡΓΗΤΟΝ. Αὐτοφυές. Ἐν Ἐπιγράμματι·

—— ϗ αὐτούργητον ἐρείκης
Βάθρον ——

Hæc partem faciunt Epigrammatis, quod le-

ATIMOTEPON. Εἰν ἀΐδᾳ γὰρ μένων Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος.] Hoc fragmentum eſt pars Epigrammatis, quod legitur apud Reiſk. in Anthol. Cephalæ, p. 165.

ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλεάς οὐ δεύτερος ἄλλων
Εἶμεν, ὁ δὲ φθονερὸς κλαιέτω ἔς κε θάνῃ.
Ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις, εἰν ἀΐδᾳ γὰρ
ΜΙΝΩ Θερσίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

Hinc Suidas emendandus eſt. Confer etiam Cl. Hemſterhuſ. ad Lucian. i. p. 433. ubi de hoc Epigrammate agit.

πλεῖον τὸ βέλτιον τοῦ αἱρετωτέρου. τὸ μὲν γὰρ αἱρετώτερον ἐν τοῖς αἱρετοῖς καὶ μόνοις· τὸ δὲ βέλτιον καὶ ἐν ἄλλοις. καὶ γὰρ ἐν θεωρητικοῖς, καὶ φυσικοῖς, καὶ λογικοῖς ἡ ζήτησις ἡ τοῦ βελτίονος. ὁ γὰρ ζητῶν, πότερα βελτίων οὐσία, ἡ κινουμένη, ἢ ἀκίνητος· φυσικὸν μεταχειρίζεται πρόβλημα. λογικὸς δὲ, ὁ ζητῶν, πότερον βέλτιον, ἐπαγωγὴ, ἢ συλλογισμός. θεωρητικὸς δὲ, ὁ ζητῶν, πότερον ἡ φρόνησις πρακτικώτερον, ἢ θεωρητικώτερον.

τιον melius, non ſunt ſynonyma, nec ejuſdem plane ſignificationis: ſed τὸ βέλτιον latius patet quam τὸ αἱρετώτερον. Nam τὸ αἱρετὸν in rebus expetendis, iiſque ſolis verſatur: τὸ βέλτιον vero etiam in aliis. Nam & in Theoreticis & Phyſicis & Logicis quæſtio de eo, quod eſt melius, locum habet. Qui enim quærit, utra ſubſtantia ſit melior, mobiliſne, an vero immobilis; is quæſtionem phyſicam tractat. Logicus vero quærit, utrum Inductio, an vero Syllogiſmus præſtet. Theoreticus vero quærit, utrum prudentia in actione, an vero in contemplatione potius verſetur.

Αἱρούμενος. ἀφαιρούμενος.

Αἱραί. πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Αἱρεύς.

Αἱρεῖ. ἀναιρεῖ. φονεύει. [1]Σοφοκλῆς·

——Πόλεμος οὐδέν᾽ ἄνδρ᾽ ἑκὼν
Αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

Αἱρεῖ. καταλαμβάνει. καὶ αἱρεῖν, κατακράτος τι λαμβάνειν.

Αἴρειν. αὔξειν. Ἢ τράπεζαν παρατιθέναι, ἢ αἴρειν.

Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ. ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας.

Αἴρειν. καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ.

Αἶρ᾽, αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ. καὶ μετὰ τῆς προθέσεως, Φερεκράτης Πετάλῃ·

Πρόσαιρε τὸ κανοῦν. εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε.

ἐπίθεσαν[2] δὲ τὴν λέξιν, ὡς καὶ ἡμεῖς, ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ·

Εἶτ᾽ εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἴρετε.
Μύρα, στεφάνους ἑτοίμασον, σπονδὰς ποίει.

καὶ Συναριστώσαις·

Ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῷ τις. ἀλλ᾽ ἡ βάρβαρος
Ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο
Ἄρασ᾽ ἀφ᾽ ἡμῶν.

Αἱρεῖς. δοξάζεις. ἡγῇ. ἐκ τοῦ Θεολόγου· καὶ ὁ λόγος αἱρεῖ, μὴ τιθέναι πρόσκομμα.

Αἱρεῖσθαι. ἐργάζεσθαι.

Αἱρῇ. βούλει. Ἐπείπερ αὐτὸς αἱρῇ λέγειν.

Αἱρησαμένων. βουλευσαμένων.

Αἱρήσασθαι. λαβεῖν.

Αἱρήσεται. λήψῃ.

Αἱρήσειν. κρατήσειν, συλλαβεῖν, ἑλκύσαι, χειρώσασθαι, πορθῆσαι.

Αἱρήσω τάχα. οἱ πειρώμενοι μετελθεῖν τινας, εἰώθασι τοῦτο λέγειν. καὶ, Αἱροῦντες ἡρήμεθα. ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατήσειν τινῶν, καὶ ὑπ᾽ ἐκείνων ἁλόντων. Αἱροῦντες οὖν ἡρήμεθα· δοκοῦντες κρατεῖν ἐλήφθημεν.

Αἱρούμενος. Auferens.

Αἱραί. Æræ. Urbs Macedoniæ. Gentile eſt, Αἱρεύς.

Αἱρεῖ. Cædit. Occidit. E medio tollit. Sophocles: *In bello vix unquam homines mali, ſed ſemper boni e medio tolluntur.*

Αἱρεῖ. Capit. Occupat. Et αἱρεῖν, per vim aliquid occupare, vel expugnare.

Αἴρειν. Augere. [De medio tollere.] *Vel menſam apponere, vel tollere.*

Αἴρειν ἔξω πόδα π. Pedem ex luto extrahere. De iis, qui negotia fugiunt. Dicitur etiam, pedem extra crimen habere.

Αἴρειν. Significat etiam admovere, vel præbere. Ariſtophanes *Pace*: *Præbe, præbe quam celerrime mazam ſcarabæo.* Et cum præpoſitione πρὸς, Pherecrates *Petale*: *Admove caniſtrum: vel, ſi vis, affer.* Significabat etiam hæc vox apud veteres, uti & apud nos, menſam poſitam removere. Menander *Cecryphalo*: *Deinde menſas confeſtim removete. [Tu vero] unguenta & coronas para, & libationes perage.* Idem *Synariſtoſis*: *Adhuc mihi [vinum] aliquis bibendum det. Sed hæc barbara abiit, ablato cum menſa & vino.*

Αἱρεῖς. Opinaris. Exiſtimas. Ex Theologo: *Et ratio convincit, non oportere cuiquam præbere offendiculum.*

Αἱρεῖσθαι. Operari. Opus facere.

Αἱρῇ. Vis. *Quandoquidem ipſe dicere vis.*

Αἱρησαμένων. Illorum qui conſultarunt.

Αἱρήσασθαι. Cepiſſe. Capere.

Αἱρήσεται. Capiet. Vel, capietur.

Αἱρήσειν. Capturum, comprehenſurum, tracturum, ſubacturum, direpturum eſſe.

Αἱρήσω τάχα. Capiam fortaſſe. Qui aliquos perſequuntur, hoc dicere conſueverunt. Et, *Captantes capti ſumus.* Dicitur de illis, qui, cum ſperarent, ſe alios capturos eſſe, ipſi ab illis capiuntur.

---

[1] Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 401.

[2] Ἐπίθεσαν δὲ τὴν λέξιν, ὡς καὶ ἡμ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Athenæo procul dubio deſcripſit Suidas, quamvis ea apud ſcriptorem iſtum hodie non reperias. Ratio ejus rei eſt, quod duorum priorum librorum Athenæi epitomen tantum hodie habeamus, quibus integris Suidam uſum fuiſſe ex multis apud eum eclogis colligere licet. Exiſtimo autem locum hunc deſcriptum eſſe ex libro primo *Dipnoſophiſtarum*, quoniam illic Athenæus ex veterum ſcriptis congeſſerat, quæ ad morem apponendi & removendi menſas pertinent, ut colligi poteſt ex iis, quæ hodie adhuc in Epitome iſtius libri pag. 11. & 12. leguntur.

Αἱρήσομαι. λήψομαι. σκέψομαι. βουλεύσομαι.

Αἱρείτω. κατασχέτω.

Αἱρισέων. ὄνομα ἔθνους. καὶ Αἱρισεύς.

Αἱρόμενος. φερόμενος.

Αἱρόπινον.[1] σκοτεινόν. καὶ τὸ κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ σήθονται, ὑπὲρ τοῦ τὰς αἴρας διελθεῖν.

Αἱρούμενος. βουλόμενος. καὶ δεῖπνον αἱρουμένοις, ἀντὶ τοῦ ἑλομένοις δειπνεῖν. Σῖτόν τε αἱρῇ τὸν αὐτὸν ἐκείνοις, καὶ πόμα παραπλήσιον.

Αἶσα. ἡ μοῖρα. ἐν [2] Ἐπιγράμματι·

Οὐ φθονέω· τὴν σὴν ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

καὶ αἶσα, ἡ μανία. Τὸν [3] αἶσ' ἄπλατος ἴσχει. τουτέστι, μανία.

Αἴσακος. ὁ κλάδος τῆς δάφνης, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς Θεούς.

Αἰσαλών. εἶδος ζώου.

Αἴσηπος. ὄνομα ποταμοῦ.

Αἴσιμα. τὰ προσήκοντα. παρὰ τὴν αἶσαν. ἐνίοτε δὲ τὰ καθήκοντα, ἢ τὰ ἀγαθά. ἔσθ' ὅτε δὲ τὰ εἱμαρμένα.

Αἰσιμία. ἡ μαντεία.

Αἴσιμος. ὁ χωλὸς, καὶ ἄτιμος, καὶ ἀμαθής. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαστος ὅ, τι τὶς κερδανεῖ·
Τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.

Αἰσιμῶ.[5] τὸ καταναλίσκω.

Αἴσιον. τὸ καλόν. μέτριον. δίκαιον. καὶ ὑπεραίσιον, τὸ ὑπὲρ τὴν μοῖραν. ὑπὲρ τὸ προσῆκον.

Αἴσιος. ὁ καθήκων, ἀληθής. Μένανδρος [6] Ἀλλ' οὐκ αἰσίως αὐτοῖς ἀπέπνευσεν ἡ τύχη. οἱ γὰρ ἐθελοκακοῦντες [7] οὐχ ὑπεστάλησαν. καὶ αὖθις· Καὶ τοῦτο οὐκ αἴσιον δόξαι ἂν βασιλεῖ. † Ὅτι [8] Δημοσθένης συνεφιλολόγησεν Αἰσίῳ τῷ Ἀθηναίῳ.

Αἰσθάνεσθαι. γενικῇ. τοῦτο δύο σημαίνει· τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ κατ' ἐνέργειαν. αἰσθάνεσθαι τοίνυν λέγονται οἱ κοιμώμενοι, δύναμιν ἔχοντες τοῦ αἰσθάνεσθαι.

Αἰσθέσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰσθέσθαι, ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι. τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι, ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν τι. καὶ περὶ μὲν τοῦ αἰσθάνεσθαι Ἀντιφῶν ἐν Προοιμίοις· Ἐγραψάμην ταύτην τὴν γραφὴν ἠδικημένος ὑπὸ τούτου νὴ Δία πολλά· ἔτι δὲ καὶ πλείω ὑμᾶς ᾐσθημένος ἠδικημένους, καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποπτεύειν, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ βεβαίως εἰδέναι. Λυ-

Αἱρήσομαι. Capiam. Diſpiciam. Deliberabo.

Αἱρείτω. Capiat. Comprehendat.

Αἱρισέων. Hæriſeorum. Ab Αἱρισεὺς, quod eſt nomen gentis.

Αἱρόμενος. Qui tollitur. Qui fertur.

Αἱρόπινον. Obſcurum. Tenebroſum. Item cribrum, quo frumentum cribratur, ut lolium per ejus foramina tranſeat.

Αἱρούμενος. Volens. Et δεῖπνον αἱρουμένοις. Cœnam capientibus. Et αἱρῇ. Capis. Particeps es. *Et cibum eundem capis, quem illi, & ſimilem potum.*

Αἶσα. Fatum. Sors. In Epigrammate: *Non invideo* [*tibi.*] *Tua autem vellem ſors mihi obtigiſſet.* Et αἶσα, inſania. *Fatalis eum inſania tenet.*

Αἴσακος. Lauri ramus, quem tenentes hymnis Deos celebrare ſolebant.

Αἰσαλών. Animalis genus

Αἴσηπος. Æſepus. Nomen fluvii.

Αἴσιμα. Quæ conveniunt. Quæ decent. Ab αἶσα. Interdum etiam officia, ſive ea, quæ honeſta ſunt. Item, fatalia.

Αἰσιμία. Vaticinium.

Αἴσιμος. Claudus. Item, infamis, & imperitus. Ariſtophanes: *Proprii unuſquiſque lucri & quæſtus rationem habet. Reſpubl. vero ut Æſimus claudicat.*

Αἰσιμῶ. Abſumo. Conſumo.

Αἴσιον. Honeſtum. Moderatum. Juſtum. Et ὑπεραίσιον. Quod eſt præter fatum, præter decorum, vel præter officium.

Αἴσιος. Decens. Conveniens. Verus. [Felix.] Menander: *Sed rem ex ſententia non geſſerunt, militibus pugnam ſponte remittentibus.* Et iterum: *Hoc vero Regi non videbitur decorum.* † Demoſthenes in diſcenda eloquentia Æſionem Athenienſem ſocium habuit.

Αἰσθάνεσθαι. Sentire. Genitivo jungitur. Duplici autem ſenſu aliquis *ſentire* dicitur: vel ſecundum facultatem, vel actum. Nam & dormientes ſentire dicuntur, quia ſentiendi facultatem habent.

Αἰσθέσθαι & αἰσθάνεσθαι differunt. Nam αἰσθέσθαι ſignificat, aliquid certo ſcire. Αἰσθάνεσθαι vero, aliquid ſuſpicari. Et verbo αἰσθέσθαι uſus eſt Antipho in *Proœmiis*: *Hanc actionem inſtitui, non ſolum multis ab eo injuriis affectus, ſed etiam qui ſcirem, vos & cæteros cives longe pluribus injuriis affectos eſſe.* Αἰσθάνεσθαι vero ſignificat aliquid ſuſpicari, non vero certo ſcire. Lyſias in oraσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην φησίν· Οἶμαι μὲν τοίνυν καὶ ἐκεῖνο ὑμᾶς αἰσθάνεσθαι, ὅτι Ἀλκιβιάδης οὐκ ἄλλο τι ἐζήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τῶν ἐμῶν ἠμφισβήτει. Ἔταξαν δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι. Ἰσαῖος· Τὰ δὲ τοιούτων δὴ μαρτυριῶν οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοὶ συνειδότες, ὅτι ὑγίανεν ὁ παῖς, τῶν ἑωρακότων αἰσθανόμενοι μαρτυρούντων· τὰ δὲ ἀκοῇ πυνθανόμενοι.

---

[1] Αἱρόπινον] Sic Pollux lib. x. cap. xxv. in f. & Etymologus. At Heſychius αἰρόπιον.

[2] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vii. pag. 607.

[3] Τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 56. ut Portus obſervavit.

[4] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 730. (490. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam.

[5] Αἰσιμῶ] Vide ſupra v. Ἀναισιμοῦ.

[6] Ἀλλ' οὐκ αἰσίως αὐτ.] Hæc ſunt verba Menandri hiſtorici, non Comici; quod ideo moneo, ne quem in errorem inducat Portus, qui fragmentum hoc, tanquam ex Menandro Comico depromptum, in verſus Jambicos redigere conatus eſt.

[7] Οὐχ] Voculam hanc delendam cenſeo. Senſui enim repugnare videtur, quantum quidem ex tam brevi fragmento colligere licet.

[8] Ὅτι Δημοσθένης συνεφιλολόγησεν Αἰσ.] Hæc occurrunt etiam ſupra v. Δημοσθένης: ſed ubi pro Αἰσίῳ rectius legitur Αἰσίωνι. Confer de hoc loco Reineſium *Var. Lect.* lib. iii. pag. 330. 331.

Αἰσθήσεις ε´. ὅτι τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, καὶ αὐτὴ τῆς ὀσφρήσεως· ἡ ὄσφρησις τῆς γεύσεως, καὶ τῆς ἁφῆς. ἡ [1] μέν τοι ἁφὴ δοκεῖ μηδὲ αἴσθησις εἶναι. ἑκάστη γὰρ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων περὶ μίαν τινὰ τῶν αἰσθητῶν τὴν ἀντίθεσιν ἐνεργεῖ, καὶ τὰ ταύτης μεταξύ· οἷον, ὄψις μὲν περὶ τὸ μέλαν, καὶ τὸ λευκὸν, καὶ τὰ τούτου μεταξὺ χρώματα. ἀκοὴ δὲ, περὶ τὸν βαρὺν καὶ τὸν ὀξὺν φθόγγον, καὶ τοὺς μεταξύ. ὄσφρησις περὶ τὸ εὐῶδες καὶ τὸ δυσῶδες. γεῦσις περὶ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρὸν, καὶ τὰ τούτων μεταξύ. ἡ μέν τοι ἁφὴ περὶ πλείους ἀντιθέσεις ἔχει, οὐκ οὔσας ὑπ' ἀλλήλους. περί τε γὰρ τὸ θερμὸν, καὶ τὸ ψυχρόν· καὶ τὸ ὑγρὸν, καὶ τὸ ξηρόν· καὶ τὸ σκληρὸν, καὶ μαλακόν· καὶ τὸ βαρὺ καὶ τὸ κοῦφον· καὶ τὸ μανὸν, καὶ τὸ πυκνόν· ἅπερ ὑπάλληλα εἶναι οὐ δύναται. † Ὅτι αἱ [2] αἰσθήσεις τῶν μειζόνων αἰσθητῶν ἀντιλαμβανόμεναι, οὐκέτι μετ' ἐκείνων τῶν ἡττόνων ἀντιλαμβάνεσθαι δύνανται. ὁ γὰρ πληκτικωτέρων χυμῶν γευσάμενος, τῶν ἠρεμαιοτέρων οὐκ ἐπαισθάνεται. καὶ ὁ μεγάλων ψόφων ἀκηκοὼς, πρὸς τοὺς ἥττους ἐστὶν ἀνεπαίσθητος. καὶ ὁ πρὸς ἥλιον ἀτενίσας, ἀναγνῶναι οὐ δύναται, οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀκριβῶς ὁρατῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς ἁφῆς. ὁ δὲ νοῦς τούτοις ἐναντίως ἔχει. ὅσῳ γὰρ τῶν μειζόνων νοητῶν ἀντιλαμβάνεται, τοσοῦτον καὶ ἀκριβέστερός ἐστι πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἡττόνων. καὶ τὰς μὲν αἰσθήσεις ὑπερβολαὶ τῶν αἰσθητῶν φθείρουσιν. ὑπερβολὴ γὰρ φωτὸς, ἢ ζόφου, ἔφθειρε τὴν ὄψιν. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. τὸν δὲ νοῦν τῶν μειζόνων νοητῶν ἡ ἀντίληψις ὀξυδερκέστερον ποιεῖ. † Ὅτι [3] κοινὰ αἰσθητὰ ε´. κίνησις, ἠρεμία, ἀριθμὸς, σχῆμα, μέγεθος. κοινὰ δὲ ταῦτα εἶναι λέγονται, οὐχ ὅτι ἓν ἕκαστον αὐτῶν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν ὑποπίπτει, ἀλλ' ὅτι ἕκαστον πλείοσι, καὶ οὐ μιᾷ. τινὰ δὲ καὶ πάσαις ἅμα. τὸ μὲν γὰρ μέγεθος κοινόν ἐστιν αἰσθητὸν ὄψεως καὶ ἁφῆς. ὁρῶμεν γὰρ, ὅτι μέγας ἐστὶ τυχὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἁπτόμενοι αἰσθανόμεθα, ὅτι μέγας ἢ μικρὸς ὁ παρεστὼς ὄγκος, καὶ τὸ διάστημα. ἤδη δὲ καὶ ψόφου λέγομεν ᾐσθῆσθαι μεγάλου, ἢ μικροῦ. ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ μέγεθος κατ' ἀναλογίαν εἴληπται, οὐ κυρίως. μέγεθος γὰρ λέγομεν τὸ συνεχὲς τῶν κοινῶν εἶναι αἰσθητῶν. ὁ μέν τοι μέγας ψόφος, ποιότητός ἐστιν ἐπιτεταμένης καὶ ἀνει-

tione adverſus Alcibiadem: *Arbitror igitur & illud vos ſentire, Alcibiadem nil aliud hinc conſequi ſtuduiſſe; ſed de bonis meis contendere voluiſſe.* Idem tamen vocabulum etiam pro *ſcire* [nonnulli] adhibuerunt. Iſæus: *Hæc vero teſtimonia partim ipſi Judices norunt, ſibi conſcii puerum tunc bene valuiſſe, (teſtes enim ipſi audiverunt;) partim vero fama acceperunt.*

Αἰσθήσεις πέντε. Quinque ſunt ſenſus. Ex his viſus clarior & diſtinctior eſt auditu; auditus olfactu; olfactus guſtatu & tactu. Tactus tamen ne ſenſus quidem eſſe videtur. Nam cæterorum ſenſuum quilibet in una tantum rerum ſenſilium oppoſitione, & in intermediis verſatur: veluti viſus in albo & nigro, & interjectis coloribus: auditus in ſono gravi & acuto, & interjectis: olfactus in odoribus & fœtoribus: guſtatus in dulci & amaro, & interjectis ſaporibus. Tactus autem in pluribus oppoſitionibus cernitur, non ſubalternis; ut in frigido & calido; humido & ſicco; duro & molli; gravi & levi; raro & denſo: quæ ſubalterna eſſe non poſſunt. † Senſus majoribus ſenſilibus perceptis, poſtea minora ſentire non poſſunt. Nam qui acriores ſapores guſtavit, is remiſſiores non percipit: & qui magnos ſtrepitus audivit, minores non ſentit: itemque qui ſolem intuitus eſt, legere non poteſt, aut alia quævis viſu dignoſcere. Idem etiam de tactu dicendum eſt. Mentis vero contraria eſt ratio. Quo enim majora intellectilia comprehenderit, eo expeditior eſt ad minora comprehendenda. Et ſenſum quidem immoderata ſenſilium vis corrumpit. Nimia enim lux vel obſcuritas viſui nocet: idemque de reliquis ſenſibus dicendum eſt. Mentem vero majorum intellectilium comprehenſio acutiorem facit. † Communia ſenſilia ſunt quinque: motus, quies, numerus, figura, magnitudo. Communia vero dicuntur, non quod eorum quodlibet ſub omnes ſenſus cadat: ſed quod ſingula ſub plures, non unum tantum, quædam vero etiam ſub omnes ſimul cadant. Nam magnitudo quidem eſt commune ſenſile viſus & tactus. Videmus enim ex. gr. magnum eſſe hominem; & tangendo ſentimus magnam aut parvam eſſe objectam molem & intervallum. Quinetiam ſtrepitum magnum vel parvum nos audiviſſe dicimus. Sed tunc magnitudo ſecundum proportionem quandam ſumitur, non autem proprie. Magnitudinem enim dicimus eſſe id, quod eſt continuum in rebus ſenſilibus. Magnus vero [vel parvus] ſtrepitus qualitatem intenſam vel remiſſam ſignificat. Quare lenis aut vehemens ſtrepitus magis proprie dicetur. Figura autem tam ſub viſum quam ta-

---

[1] Ἡ μέν τοι ἁφὴ δοκεῖ μηδὲ αἰσθ.—— ἅπερ ὑπάλληλα εἶναι οὐ δύναται] His ſimilia leguntur apud Philoponum in lib. II. Ariſtot. *de Anima*, M. 7. b. Non tamen Suidæ verba inde deſumpta ſunt. *Pearſ.*

[2] Ὅτι αἱ αἰσθήσεις τῶν μειζόνων αἰσθ.——ὀξυδερκέστερον ποιεῖ] Totus hic locus ad verbum deſcriptus eſt ex Philopono in lib. II. Ariſt. *de An.* H. 5. a.

[3] Ὅτι κοινὰ αἰσθητὰ ε´. κίνησις, ἠρεμ.] Hæc, & omnia quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, itidem deprompta ſunt ex modo laudato Philopono in lib. II. Ariſtot. *de An.* I. 8. a. b. ut Pearſonius recte obſervavit.

μένης δηλωτικός. διὸ τὸ ἀμυδρὸν ἢ σφοδρὸν κυριώτερον ἐπὶ τῶν ψόφων ἁρμόζει λέγεσθαι. τὸ δὲ σχῆμα κοινὸν ὄψεως καὶ ἁφῆς. σχῆμα δὲ, οὐ τὸ τετράγωνον, ἢ ὀκτάγωνον (τοῦτο γὰρ λόγου ἐστὶ τὸ εἰπεῖν, ὅτι σχῆμά ἐστι τὸ ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περιεχόμενον, ἢ ὑπὸ τριῶν, ἢ ὅσων δήποτε) ἀλλ' ὅ, τι ἁπλῶς περιγέγραπται. πᾶσα δὲ περιγραφὴ κατά τι τῶν σχημάτων γίνεται. καὶ τὰ ἄλογα γοῦν, ὅταν ἐπὶ μικρὸν ὕψος καὶ ἐπανάστημα γῆς ἐμπέσωσιν, ἐπιβαίνουσι διελθεῖν, ἅτε δὴ ἐπιστάμενα, ὡς περιγέγραπται τὸ μέγεθος, καὶ οἷά τε ἐστὶ διελθεῖν. εἰς δὲ ὑψηλὸν καὶ ἀποκρημνὸν ἐμπεσόντα, οὐκ ἐπιχειρεῖ παρελθεῖν, συναισθόμενα τοῦ μεγέθους τοῦ σχήματος. ὁ δὲ ἀριθμὸς κοινόν ἐστιν αἰσθητὸν πασῶν. [1] ὁρῶμεν γὰρ, ὅτι ε΄ τυχὸν ἄνθρωποι· ἀλλὰ καὶ ψηλαφῶντες τοῦτο αὐτὸ ἴσμεν, καὶ μὴν ἀκούοντες.

Αἴσθομαί σου. τὸ αἰσθήσεως ἐπιλαμβάνομαι.

γ. Dio. Caſs. I. 176. 90. Reimar. II. 1521.

Αἰσθόμενοι. νοήσαντες. γ. Οἱ δὲ τὴν προθυμίαν τοῦ Καίσαρος ἰδόντες, καὶ τὰ ἔργα ὁμολογοῦντα ταῖς ἐλπίσιν αἰσθόμενοι.

Αἴσθων. αἰσθόμενος, καὶ βασανιζόμενος ἢ ἐκπνέων.

Αἰσοὺρ. ὄνομα κύριον.

Αἰσώπειον αἷμα. ἐπὶ τῶν ἀδίκως ἀναιρουμένων. οὐ γὰρ ἐνδίκως ἀπέκτειναν τὸν Αἴσωπον οἱ Δελφοί. Αἰσώπειον οὖν αἷμα, ἐπὶ τῶν [2] δυσαπορρύπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων. Δελφοῖς γὰρ συνέβη τὸ δαιμόνιον ὀργισθῆναι, ἀδίκως ἀνελοῦσιν Αἴσωπον.

Αἴσωπος, Μιθριδάτου ἀναγνώστης. [3] ἔγραψε περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φησὶ, [4] πᾶνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη. ἐν τούτῳ δὲ ἀστερίτην λίθον εὑρίσκεσθαι, ὃς ὑπὸ τῷ ἡλίῳ ἀνάπτεται. ποιεῖ δὲ πρὸς φίλτρα. ἔγραψε καὶ Μιθριδάτου ἐγκώμιον.

Αἴσωπος, Σάμιος, ἢ Σαρδιανός. Εὐγείτων δὲ [5] Μεσημβριανὸν εἶπεν. ἄλλοι, Κοτυαέα Φρύγα. ἐγένετο δὲ λογοποιὸς, ὅ ἐστιν εὑρετὴς λόγων καὶ ἀποκειμάτων. διέτριψε δὲ παρὰ Κροίσῳ φιλέμενος, τοῖς χρόνοις πρὸ Πυθαγόρου· ὃς [6] μεσοῦν ἐπὶ τῆς μ΄ Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα ἐν βιβλίοις β΄. μᾶλλον δέ τινες φασὶ τὸν Αἴσωπον ἀποκείματα γεγραφέναι μόνον. [7] ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίκως ἀπολέσθαι, ὑπ' αὐτῶν κατακρημνισθέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν, κατὰ τὴν νδ΄ Ὀλυμπιάδα. οἰκέτην δὲ γενέσθαι Ξάνθου τοῦ Λυδοῦ. ἄλλοι, ἀνδρός τινος Σαμίου [8] Ἰάδμονος, ὄντινος καὶ ἡ Ῥο-

ctum cadit: figura inquam, non quadrangula, aut octangula; (rationis enim eſt dicere, figuram linea una, aut duabus, aut tribus, aut quotcunque tandem, circumſcriptam eſſe) ſed ſimpliciter circumſcripta. Omnis autem circumſcriptio fit ſecundum aliquam figuram. Itaque & brutæ animantes, cum ad tumulum aliquem vel collem modice editum pervenerunt, adſcendere non dubitant, quippe ſcientes, magnitudinem eſſe circumſcriptam, eamque a ſe tranſiri poſſe. Sin in locum nimis altum & præcipitem inciderint, tranſire non audent, animadverſa figuræ magnitudine. Numerus vero ſenſuum omnium commune eſt ſenſile. Nam quinque homines ex. gr. in aliquo loco eſſe videmus: idemque tactu atque auditu cognoſcere poſſumus.

Αἴσθομαί σου. Sentio te. Senſu te percipio.

Αἰσθόμενοι. Qui ſenſerunt. Qui animadverterunt. *Illi vero, cum Cæſaris alacritatem vidiſſent, & facta ſpei reſpondere animadvertiſſent.*

Αἴσθων. Sentiens. Animadvertens. Item, examinans. Vel, expirans.

Αἰσοὺρ. Æſur. Nomen proprium.

Αἰσώπειον αἷμα. Æſopeus ſanguis. De iis, qui injuſte occiduntur. Delphi enim Æſopum injuſta morte affecerunt. Æſopeus igitur ſanguis dicitur de illis, qui criminibus & piaculis obſtricti ſunt, quæ difficulter elui queunt. Deum enim Delphis iratum fuiſſe ferunt, quod Æſopum injuſte interfeciſſent.

Αἴσωπος. Æſopus, Mithridatis Anagnoſta. Scripſit de Helena: in quo opere dicit, eſſe piſcem quendã cetacei generis, Pana vocatum, in quo reperiatur lapis Aſterites, qui a Sole accendatur, & ad amores conciliandos aptus ſit. Idem etiam ſcripſit Encomium Mithridatis.

Αἴσωπος. Æſopus, Samius, aut Sardianus. Eugiton vero Meſembrianum fuiſſe dicit. Alii Cotyaenſem Phrygem. Fuit autem inventor fabularum, vixitque apud Crœſum, a quo in deliciis habebatur. Idem Pythagora antiquior fuit, utpote qui vixit circa Olympiadem quadrageſimam. Scripſit hiſtoriam eorum, quæ Delphis ſibi acciderant, libris duobus. Vel potius, ut alii dicunt, [fabulas tantum, & arguta] reſponſa ſcripſit. Apud Delphos autem injuſta morte periit, præcipitatus ab illis a rupibus, quæ Phædriades appellantur, Olympiade LIV. Servum fuiſſe ajunt Xanthi Lydi. Alii vero, Samii cujuſdam Iadmo-

---

[1] Ὁρῶμεν γὰρ, ὅτι ε΄ τυχὸν ἄνθρ.] Plenius Philoponus loco laudato: Ὁρῶμεν γὰρ, ὅτι ε΄ τυχὸν οἱ ἄνθρωποι. ἀλλὰ καὶ ψηλαφῶντες τὸ αὐτὸ τοῦτο ἴσμεν. καὶ ἀκούοντες δὲ ἴσμεν, ὅτι πλειόνων ἢ ἐλαττόνων ἢ ἑνός ἐστιν ἡ προσπίπτουσα φωνή.

[2] Δυσαπορρύπτοις] In prioribus Editt. legitur δυσαπορρίπτοις: quod mendum eſſe librarii facile cuivis patet. Zenobius habet δυσαπονίπτοις; lectione quidem diverſa, ſed ſenſu eodem.

[3] Ἔγραψε περὶ Ἑλένης· ἐν ᾧ φ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Heſychio Mileſio: eademque repetuntur infra v. Πάν.

[4] Πᾶνα ἰχθὺν καλεῖσθαι κητώδη. ἐν τούτῳ δὲ ἀστερ.] Huc apprime faciunt ea, quæ refert Photius ex Hephæſtione cod. cxc. in fine: Πᾶνα δέ φησιν ἰχθὺν εἶναι θαλάσσιον, κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν ὄψιν. ἐν τούτῳ λίθον εὑρίσκεσθαι τὸν Ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα ἀνάπτεσθαι. ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. τοῦτον δὲ τὸν λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυφὴν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθὺν τὸν Πᾶνα, καὶ ταύτῃ ἐκέχρητο τῇ σφραγῖδι. Hæc Hephæſtionis verba adeo gemina & affinia ſunt iis, quæ Suidas hic habet, ut non dubitem, quin utriuſque ecloga ex eodem fonte, id eſt, ex libro Æſopi de Helena, deprompta ſit.

[5] Μεσημβριανόν] Unus MS. Pariſ. habet, Μαρκελιανόν. Sed duo reliqui cum excuſis conſentiunt.

[6] Ὃς μεσοῦν ἐπὶ τῆς μ΄ Ὀλ.] Senſus hujus loci clarus eſt: quamvis verba ſint mendoſa. Docere enim vult Suidas, Æſopum Olymp. XL. vixiſſe. Quare pro ὃς μεσοῦν legi poterit, ὥστε βιοῦν αὐτόν; vel ſimile quid.

[7] Ἐν γὰρ Δελφοῖς ἀδίκως ἀπολέσθαι] De morte Æſopi, ejuſque cauſa, videndus omnino eſt Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* p. 534.

[8] Ἰάδμονος, ὄντινος καὶ ἡ Ῥοδ.] Eadem leguntur infra v. Ἰάδμων.

δῶπις

δώπις δούλη ἦν· ἣν ἑταίραν γενομένην, Θρᾷσσαν τὸ γένος, Χάραξος ὁ ἀδελφὸς Σαπφοῦς ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἐξ αὐτῆς γεννᾷ.

Αἴσωπος,[1] ὁ τῶν μύθων ποιητὴς, [2]Σάμιος, δοῦλος, οὐ τὴν τύχην μᾶλλον, ἢ τὴν προαίρεσιν· οὐκ ἄφρων[3] μὲν, οὐδὲ [4]κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνήρ. ᾧ γὰρ ὁ νόμος οὐ μετεδίδου παῤῥησίας, τούτῳ προσῆκον ἦν, [5]ἐσκιαγραφημένας τὰς συμβουλὰς καὶ πεποικιλμένας ἡδονῇ καὶ χάριτι προφέρειν· ὥσπερ καὶ τῶν ἰατρῶν οἱ μὲν ἐλεύθεροι τὸ δέον ἐπιτάττουσι· ἐὰν δέ τις οἰκέτης γένηται τὴν τύχην, καὶ τὴν τέχνην ἰατρὸς, πράγματα ἔχει, κολακεύειν ἅμα καὶ θεραπεύειν τὸν δεσπότην ἀναγκαζόμενος.

Αἴσωπον[6] ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας,
Θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
Κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν· Ὦ κύον, κύον,
Εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
Πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκοῖς.

Τὸν[7] Αἴσωπόν φασί τινες τοσοῦτον ἄρα θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτὸν, [8]καθάπερ οὖν τὸν Τυνδάρεων, καὶ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Γλαῦκον. [9]καὶ Πλάτων φησὶν ὁ κωμικός· Καὶ νῦν ὄμοσόν μοι μὴ τεθνάναι τὸ σῶμα. ἐγὼ ψυχὴ δ' ἀπὸ νίκης ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Αἴστωρ.[10] ὁ ἁγνός.

Αἰσυητῆρι. χοιροβοσκῷ.

Αἴσυλα. παράνομα. ἄδικα. ἐν Μύθοις·

Αἰπεινὴν[11] ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἴσυλα φάσθαι.

Αἰσύμη. πόλις. καὶ Αἰσύμνη, πόλις.

Αἰσυμνητήρ. ὁ βασιλεύς.

Αἰσυμνῆται. οἱ ἀγωνοθέται. οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες. ἢ οἱ νεανίαι. ἢ οἱ νεμηταί· ὅ ἐστι, βραβευταί.

Αἰσυμνῆτις. ἡ δέσποινα.

Αἴσυμνος. ὄνομα κύριον.

Αἰσύφηλος. ὁ δειλός.

Αἰσχίνης,[12] Χαρίνου, ἀλλαντοποιοῦ, φιλόσοφος Σωκρατικός. τινὲς δὲ Λυσανίου παῖδά φασιν, Ἀθηναῖον, Σφήττιον. Διάλογοι δὲ αὐτοῦ, Μιλτιάδης, [13]Καλλίας,

nis; cujus & Rhodopis ancilla fuit, quam, corpore quæſtum facientem, & gente Thraciam, Charaxus Sapphonis frater uxorem duxit, liberoſque ex ea ſuſcepit.

Αἴσωπος. Æſopus, fabularum ſcriptor, non fortuna magis quam voluntate ſervus: non ille quidem inſipiens, neque ideo vituperandus. Nam cui lex libertatem ademerat, huic conſentaneum erat conſilia ſua & monita adumbrata quaſi, & voluptate leporeque condita, in medium proferre. Quemadmodum e medicis ingenui quique, quod facto opus eſt, [palam & aperte] præſcribunt. Sin quiſpiam ſit conditione ſervus, & profeſſione medicus, haud mediocriter laborat, dum eodem tempore hero ſuo & adulari & mederi cogitur. [Ariſtophanes:] *Æſopum veſperi a cœna redeuntem audax & ebria allatrabat canis. Cui ille dixit: O canis canis, ſi loco maledictorum frumentum tibi alicunde comparares, ſapere mihi videreris.* † Æſopum quidam ajunt Diis adeo charum fuiſſe, ut mortuus revixerit; ſicut & Tyndareus, & Hercules, & Glaucus. Et Plato Comicus inquit: *Et nunc jura mihi, corpus quidem interiiſſe; animam vero redituram eſſe* [*in vitam,*] *ut quondam Æſopi.*

Αἴστωρ. Caſtus. Purus.

Timaeus. p. 15: Suid. supr. 1. 68.
Bos. (Ω)

Αἰσυητῆρι. Subulco.

Αἴσυλα. Iniqua. Injuſta. In Fabulis: *Excelſam abietem contentio impulit, ut protervis verbis* [*rubum*] *laceſſeret.*

Αἰσύμη. Æſyme. Urbs. Et Æſymne, pariter.

Αἰσυμνητήρ. Rex.

Αἰσυμνῆται. Agonothetæ. Certaminum ac ludorum præſides. Vel, juvenes & adoleſcentes. Vel, præmiorum victoriæ arbitri.

Αἰσυμνῆτις. Domina.

Αἴσυμνος. Æſymnus. Nomen proprium.

Αἰσύφηλος. Ignavus. Improbus.

Αἰσχίνης. Æſchines, Charini fartoris filius, Philoſophus Socraticus. Quidam vero ipſum Lyſaniæ filium, Athenienſem, Sphettium,

---

[1] Αἴσωπος, ὁ τῶν μύθων ποιητ. —— τὸν δεσπότην ἀναγκαζόμενος.] Hæc omnia αὐτολεξεὶ leguntur apud Julianum Orat. VII. pag. 388. unde ea Suidas deſcripſit. Eadem etiam occurrunt apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 521. unde tamen Suidas ſua non deſcripſit. Contra enim potius exiſtimo, locum hunc, uti & multa alia, a Muſuro, vel alio quopiam, ex Suida in Scholia Ariſtophanis tranſlatum eſſe: qua de re alibi accuratius & prolixius a nobis agetur.

[2] Σάμιος, δοῦλος.] Hæ duæ voces in prioribus Editt. deſiderantur, quas ex Juliano, & 2 MSS. Pariſ. loco huic reſtitui.

[3] Ἄφρων μὲν] Sic recte Julianus, & MSS. Pariſ. At priores Editt. male, ἄφρων μόνον.

[4] Οὐδὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀνήρ] Apud Julianum hoc loco lacuna occurrit. Nec lectionem Suidæ ſatis ſanam vel integram eſſe puto, ſed ei mendum aliquod ſubeſſe ſuſpicor, quoniam ſenſum planum fruſtra quis inde elicere conetur.

[5] Ἐσκιαγραφημένας] Hæc vox apud Julianum hodie deſideratur; quæ proinde ex hoc loco Suidæ ei reſtituenda eſt.

[6] Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδ.] Quinque hi ſenarii Jambici leguntur apud Ariſtophanem *Veſpis* pag. 530. (361. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Τὸν Αἴσωπόν φασί τινες τοσ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam ſupra v. Ἀναβιῶναι.

s. Animadv.

[8] Καθάπερ οὖν τὸν Τυνδάρ.] Vide Apollodorum lib. III. cap. X. §. 3.

[9] Καὶ Πλάτων φησὶν ὁ κωμικός. Καὶ ν.] Eundem locum Platonis Comici adducit Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 563. Ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων καὶ ἀναβιῶσαι αὐτόν φησιν ἐν τοῖς Λάκωσιν οὕτως· Καὶ μὴν ὄμοσόν μοι μὴ τεθνάναι· ψυχὴν δ' αὖ ἥκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ. Sed tam apud Scholiaſtam, quam Suidam, locus hic Platonis in mendo cubat, nec metri ratio ei conſtat, qui ſic in integrum reſtitui poteſt:

Καὶ νῦν ὄμοσόν μοι, μὴ τεθνάναι τὸ σῶμ'. Ἐγώ.
Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

Vel ſic:

Καὶ νῦν ὄμοσον τὸ σῶμα μέν μου τεθνάναι,
Ψυχὴν δ' ἐπανήκειν ὥσπερ Αἰσώπου ποτέ.

[10] Αἴστωρ. ὁ ἁγνός] Scribendum puto. Ἄϊστος. ὁ ἀγνώστος. Id eſt, homo ignotus & obſcurus. Lectio enim vulgata meis ſaltem auribus nova prorſus eſt & inaudita.

[11] Αἰπεινὴν ἐλάτ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Αἰπεινή.

[12] Αἰσχίνης] De eo vide Laertium lib. II. & Meurſium in *Bibliotheca Attica.*

[13] Καλλίας] Quodnam fuerit Dialogi hujus argumentum, docet Athenæus lib. V. cap. ult. pag. 220. Ὁ δὲ Καλλίας αὐτοῦ (Αἰσχίνου) περιέχει τὴν τοῦ Καλλίου πρὸς τὸν πατέρα διαφορὰν, καὶ τὴν Προδίκου καὶ Ἀναξαγόρου τῶν σοφιστῶν διαμώκησιν, &c.

Ῥίνων,

ὁ ἁγνός.] Vertitur *Caſtus, purus.*
Notis Cl. Kuſter., ſcribendum puto
ὁ ἄγνωστος, id eſt, homo ignotus &
Lectio enim vulgata meis ſaltem
nova prorſus eſt & inaudita. Nihil
m, quin mendum aliquod occupet
m. id tamen non eſt in priore voce,
ſteriore. Prior ſatis eſt ſana, & non
ari in Ἄϊστος, ut vult V. Cl., ſed po-
corrupta, & medica manu eget. fa-
n ſanari poteſt, ſi modo ο mutes
pro ſpiritu *aſpero* ponas *tenuem*,
: Αἴστωρ, ὁ ἀγνώς. h. e. Αἴστωρ eſt
ignarus. Ic. Αἴστωρ eſt ex α priv.
ἀγνὼς ex α & [illegible]. Et ne ul-
[illegible] loco, vide ſis ipſum

dem hanc vocem: Ἄϊστωρ, inquit, ἄπειρος, ἀμαθής.

Ῥίνων, [1] Ἀσπασία, [2] Ἀξίοχος, [3] Τηλαύγης, Ἀλκιβιάδης, καὶ οἱ καλούμενοι Ἀκέφαλοι, Φαίδων, Πολύαινος, Δράκων, Ἐρυξίας, περὶ ἀρετῆς, Ἐρασίστρατος, [4] Σκυθικοί.

Αἰσχίνης, [5] Ἀθηναῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Ἀτρομήτου καὶ Γλαυκοθέας, μαθητὴς κατὰ τὴν ῥητορικὴν Ἀλκιδάμαντος τοῦ Ἐλεάτου. τινὲς δὲ καὶ δούλους τοὺς γονεῖς αὐτοῦ γεγραφήκασιν. οὗτος ἐπειδὴ συναίρων ἐν δίκῃ τινὶ διέφθειρε τοὺς δικαστὰς, ἐμβληθεὶς ἅμα αὐτοῖς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ κώνειον πιὼν, ἀπέθανε, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν ὡς ἀτέκνων ἐδημοσιώθη. ᾤκησε μέντοι ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐπαίδευσεν, ἡττηθεὶς ὑπὸ Δημοσθένους τὸν περὶ τοῦ στεφάνου ἀγῶνα. πρῶτος δὲ πάντων τὸ θείως λέγειν ἤκουσε, διὰ τὸ σχεδιάζειν, ὡς ἐνθουσιῶν.

Αἰσχίνης, Ἀθηναῖος, Ἀτρομήτου γραμματοδιδασκάλου, καὶ Γλαυκοθέας τῆς τελεστρίας, αὐτὸς ὑποκριτὴς, εἶτα γραμματεὺς, εἶτα ῥήτωρ, προδότης, ὁ Κερσοβλέπτην καὶ Φωκέας προδούς. γραψάμενος δὲ παρανόμων Κτησιφῶντα, στεφανοῦν γράψαντα Δημοσθένην, ἡττήθη, καὶ ἔφυγεν εἰς Ῥόδον, καὶ ἐπαίδευσεν ἐκεῖ.

Αἰσχίνης, ὁ τοῦ Λυσανίου. [6] οὗτος παρὰ Διονύσιον εἰς Σικελίαν ὑπὲρ χρημάτων ᾤχετο. Πλάτων δὲ τρὶς ἀναμετρῆσαι λέγεται τὴν Χάρυβδιν ὑπὲρ πλούτου Σικελικοῦ. Ἀρίστιππος δὲ ὁ Κυρηναῖος, καὶ Ἑλίκων ἐκ Κυζίκου, καὶ [7] Φοίτων, ὅτε ἔφευγε Ῥήγιον, οὕτω τι ἐς τοὺς Διονυσίου κατέδυσαν θησαυροὺς, ὡς μόγις ἀνασχεῖν ἐκεῖθεν. καὶ μὴν καὶ τὸν Κνίδιόν φασιν Εὔδοξον ἐς Αἴγυπτόν ποτε ἀφικόμενον, ὑπὲρ χρημάτων τε ὁμολογεῖν ἥκειν, καὶ διαλέγεσθαι τῷ βασιλεῖ ὑπὲρ τούτου. καὶ ἵνα μὴ πλείους διαβάλλω, Σπεύσιππον τὸν Ἀθηναῖον οὕτω τι ἐρασιχρήματον γενέσθαι φασὶν, ὡς ἐπὶ τὸν Κασσάνδρου γάμον ἐς Μακεδόνας κωμάσαι, καὶ ποιήματα ψυχρὰ ξυνθέντα, δημοσίᾳ ταῦθ᾽ ὑπὲρ χρημάτων ᾆσαι.

Αἰσχίους ἄνδρας. ἀμόρφους.

Αἰσχίω. χείρω.

Αἶσχος. ἀτιμία.

Αἰσχρὰ γυνή. ἄμορφος. καὶ αἰσχρὸν, ἐπὶ κακοῦ. Ταῦτα αἰσχρὰ μὲν οἱ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἐγίνωσκον, καὶ τὴν ἀποχώρησιν οὔτε ἐν τῷ παραυτίκα εὐπρεπῆ, οὔτε ἀσφαλῆ ἐς τὰ μέλλοντα.

Αἰσχρίων, [8] Μιτυληναῖος, ἐποποιὸς, ὃς συνεξεδήμει Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου. ἣν δὲ Ἀριστοτέλους

fuiſſe dicunt. Ejus Dialogi ſunt, Miltiades, Callias, Rhinon, Aſpaſia, Axiochus, Telauges, & Alcibiades. Item illi, qui vocantur Acephali; ut, Phædon, Polyænus, Dracon, Eryxias, De virtute, Eraſiſtratus, Scythici.

Αἰσχίνης. Æſchines. Athenienſis, orator, Atrometi & Glaucotheæ filius, in arte dicendi diſcipulus Alcidamantis Eleatæ: quem nonnulli etiam ſervis parentibus natum fuiſſe ſcripſerunt. Hic cum cauſæ alicujus patrocinio ſuſcepto Judices corrupiſſet, una cum ipſis in carcerem conjectus, hauſta cicuta obiit: eorumque bona publicata ſunt, ac ſi ſine liberis obiiſſent. Rhodi habitavit & docuit, victus a Demoſthene in cauſa de Corona. Primus autem divinitus dicere dictus eſt, quod tanquam divino numine afflatus ex tempore diceret.

Αἰσχίνης. Æſchines, Athenienſis, Atrometi ludimagiſtri & Leucotheæ ſacrificulæ filius, hiſtrio, deinde ſcriba, poſtea orator: proditor, qui Cerſoblepten, & Phocenſes prodidit. Hic cum Cteſiphontem legum violatarum accuſaſſet, quod [aurea] corona donandum Demoſthenem decreto ſuo cenſuiſſet, [a Demoſthene] victus Rhodum fugit, ibique docuit.

Αἰσχίνης. Æſchines, Lyſaniæ filius, in Siciliam ad Dionyſium pecuniæ cauſa profectus eſt. Plato vero Sicularum opum cauſa Charybdim ter emenſus fuiſſe fertur. Item Ariſtippus Cyrenæus, & Helicon Cyzicenus, & Phyton, cum Rhegio exularet, ita Dionyſii theſauris ſe immerſerunt, ut vix inde emergere poſſent. Quin etiam Eudoxum Cnidium pecuniæ cauſa in Ægyptum olim profectum, idque etiam fateri auſum, & cum Rege ea de re collocutum fuiſſe ferunt. Et ne plures criminer, Speuſippum Athenienſem adeo pecuniæ cupidum fuiſſe dicunt, ut ad Caſſandri nuptias in Macedoniam profectus, frigida poemata a ſe compoſita pecuniæ cauſa publice caneret.

Αἰσχίους ἄνδρ. Viros deformes & turpe.

Αἰσχίω. Turpiora. Deteriora.

Αἶσχος. Turpitudo. Ignominia. Dedecus.

Αἰσχρὰ γυνή. Mulier deformis, vel fœda. Et αἰσχρὸν, malum, turpe. *Et amici quidem ejus hæc mala eſſe norant, & diſceſſum ejus nec in præſens honeſtum, nec in poſterum tutum [fore videbant.]*

Αἰσχρίων. Æſchrion, Mitylenæus, poeta Epicus: qui Alexandro Philippi filio itine-

---

[1] Ἀσπασία] Athenæus ibidem: Ἐν δὲ τῇ Ἀσπασίᾳ Ἱππόνικον μὲν τὸν Καλλίου κοάλεμον προσαγορεύει (Αἰσχίνης.) τὰς δὲ ἐκ τῆς Ἰωνίας γυναῖκας συλλήβδην μοιχάδας καὶ κερδαλέας.

[2] Ἀξίοχος] Vide Suidam ſupra v. Ἀξίοχος: itemque Athenæum loco laudato, & Menag. ad Laert. lib. II. ſegm. LXI.

[3] Τηλαύγης] Quodnam fuerit argumentum hujus Dialogi, dodocet Athenæus eodem loco: quem proinde conſule.

[4] Σκυθικοί] Hunc Dialogum quidam Phædoni olim tribuerunt, teſte Laertio in *Phædone*: ubi vide quæ notavit Menagius.

[5] Αἰσχίνης, Ἀθην.] De eo præter veteres vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

[6] Οὗτος παρὰ Διονύσιον εἰς Σικελίαν ὑπὲρ χρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ad verbum deſcripta ſunt ex Philoſtrato *de Vit. Apoll.* lib. I. cap. XXII.

[7] Φοίτων] De hoc Phœtone, vel, ut alii eum vocant, Phytone, vide omnino Diodorum Siculum lib. XIV. cui cum Philoſtrato (ex quo, ut diximus, locum hunc excerpſit Suidas) non bene convenire videtur.

[8] Αἰσχρίων, Μιτυλην.] Vide Jonſium *de Scriptor. Hiſtor. Philoſ.* lib. II. cap. II. ubi plures Æſchriones recenſet. Omiſit autem Æſchrionem Grammaticum, cujus mentionem facit Euſtathius ad Il. Λ. pag. 841. 24.

γνώριμος καὶ ἐρώμενος, ὡς Νίκανδρος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

Αἰσχρόν. [1] Σοφοκλῆς·

Αἰσχρὸν γάρ ἐστι τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου
Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.

Τουτέστιν, ὅστις ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται.

Αἰσχροῦ [2] εἴδη δ'· Ἄδικον, δειλὸν, ἄκοσμον, ἄμορφον.

Αἰσχύλος, Ἀθηναῖος, τραγικός, [3] υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίου, Εὐφορίωνος, καὶ Κυναιγείρου, τῶν εἰς Μαραθῶνα διαγωνισάντων ἅμα αὐτῷ. ἔσχε δὲ καὶ υἱοὺς τραγικοὺς δύο, Εὐφορίωνα καὶ [4] Βίωνα. ἠγωνίζετο δὲ αὐτὸς ἐν [5] τῇ θ' Ὀλυμπιάδι, ἐτῶν ὢν κε'. οὗτος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ καὶ [6] χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικοὺς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις τοῖς καλουμένοις ἐμβάταις κεχρῆσθαι. ἔγραψε δὲ ἐλεγεῖα, καὶ [7] τραγῳδίας ἐνενήκοντα. νίκας δὲ εἷλεν κη'. οἱ δὲ, τρισκαίδεκά φασι. φυγὼν δὲ ἐπὶ Σικελίαν, διὰ τὸ πεσεῖν τὰ ἰκρία ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ, χελώνης ἐπιρριφείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἀπώλετο, ἐτῶν νη' γενόμενος.

Αἰσχύνει. αἰκίζεται. λυμαίνεται. αἶσχος περιτίθησιν.

Αἰσχύνη πόλεως, πολίτου ἁμαρτία.

Αἰσχύνομαι. αἰτιατικῇ. καί,

Αἰσχύνομαί [8] τοι ταῖς προτέραις ἁμαρτίαις.

Αἴτημα. ἡ ἐπιθυμία. Δαβίδ· Καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὸ αἴτημα αὐτῶν.

Αἰτήσασθαι. [9] τὸ χρήσασθαι. [10] Ἀνδρὸς τίτθη, ἣν ἄν τις ὑμῶν παιδίον ᾐτήσατο, ἢ κέχρηκεν ἄνδρες γλυκύτατοι. Μένανδρος Ὑμνίδι·

Οὐ [11] πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Αἴτησις. παρὰ Ἀριστοτέλει αἴτησίς ἐστι τοῦ ἐναντίου ἡ ἐν λόγοις προσαγωγή, τὸ λαμβάνειν τι παρὰ τοῦ ἀποκρινομένου, καὶ μετὰ ταῦτα πειρᾶσθαι τὸ ἀντικείμενον αὐτῷ παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν, καὶ διὰ τούτου τοῦ τρόπου δεῖξαι τὴν ἐναντιολογίαν τῶν ἀποκρίσεων.

ris comes fuit. Eundem Ariſtotelis diſcipulum & amaſium fuiſſe ſcribit Nicander in libro de Ariſtotelis diſcipulis.

Αἰσχρόν. Turpe. Sophocles: *Turpe enim eſt, longæ cupidum eſſe vitæ, cum quis malis ſemper vexatur.* Vel, cum quis cum malis ſemper conflictatur.

Αἰσχροῦ εἴδη δ'. Turpitudinis ſpecies ſunt quatuor: Injuria, ignavia, immodeſtia, deformitas.

Αἰσχύλος. Æſchylus, Athenienſis, Tragicus, Euphorionis filius, & frater Aminiæ, Euphorionis, & Cynægiri, qui una cum ipſo in pugna Marathonia fortiter dimicarunt. Filios habuit duos Tragicos, Euphorionem & Bionem. Certavit Olympiade IX, natus annos XLV. Primus auctor fuit, ut Tragici perſonis terribilibus & pictis, arbyliſque calceis ita vocatis, uterentur. Scripſit Elegias & Tragœdias XC. Vicit octies & vicies: vel, ut alii, decies ter. Cum autem in Siciliam fugiſſet, quod eo tragœdiam agente tabulata theatri cecidiſſent, teſtudine ab aquila in caput ejus dejecta obiit, anno ætatis LVIII.

Αἰσχύνει. Male tractat. Lædit. Dedecore & ignominia afficit.

Αἰσχύνη πόλ. Peccatum civis eſt civitatis dedecus.

Αἰσχύνομαι. Pudore afficior. Erubeſco. Accuſativo jungitur. [Item dativo. Ut,] *Priorum peccatorum me pudet.*

Αἴτημα. Petitio. Quod petitur. Quod deſideratur. David: *Et dedit eis id, quod cupiebant.*

Αἰτήσασθαι. Utendum rogaſſe. Commodato accepiſſe. Menander *Nutrice*: *Si quis veſtrum, viri ſuaviſſimi, puerum utendum rogaverit, vel commodaverit.* Idem *Hymnide*: *Neque enim ignem [ab aliquo] petens, neque patinam commodato accipiens.*

Αἴτησις. Petitio. Apud Ariſtotelem αἴτησις eſt contrarii in diſputationibus productio. Quod fit, quum aliquid a reſpondente accipimus, & poſtea conamur id, quod eſt ipſi contrarium, ab ipſo accipere, atque hoc modo reſponſionum contradictionem demonſtramus. *Port.*

---

[1] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 28. ut Portus monuit.

[2] Αἰσχροῦ εἴδη δ'. ἄδικον, δειλ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Sophoclis.

[3] Υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς δὲ Ἀμεινίου, Εὐφορ. καὶ Κυν.] Locum hunc ex 2 MSS. Pariſ. ſupplevi, qui in prioribus Editt. mutilus ſic legitur: Υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος καὶ Κυναιγείρου, τῶν &c. Confer vitam Æſchyli, ab Anonymo conſcriptam quæ operibus ejus præfixa eſt.

[4] Βίωνα] Sic excuſi omnes. At in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt, Εὐβίωνα; & in tertio, Εὐαίωνα.

[5] Ἐν τῇ θ' Ὀλυμπ.] In numero hic erratum eſſe, vel pueri videant. Quis enim neſcit, Æſchylum diu poſt Olymp. IX. vixiſſe? Quare vel dicendum eſt, excidiſſe hic numerum majorem, qui præcedebat minorem, ſcribique debere, ἐν τῇ ξθ' Ὀλυμπιάδι; quæ eſt ſententia Caſauboni in libello *de Satyrica Poeſi* lib. I. cap. V. Vel ſimpliciter dici poteſt, numerum eſſe corruptum, & pro θ' reponendum eſſe ο', i. e. LXX: ut cenſent Meurſius *de Archont.* lib. II. cap. 2. & Sam. Petitus *Miſcellan.* lib. III. cap. XIV.

[6] Χρώμασι] Vocem hanc ex 2 MSS. Pariſ. revocavi, quæ in prioribus Editt. deeſt.

[7] Τραγῳδίας ἐνεν.] De fabulis Æſchyli ſingularem libellum conſcripſit Meurſius, quem conſule. Confer etiam Stanlejum ad Vitam Æſchyli ab Anonymo conſcriptam.

[8] Αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρ.] Senarius hic, legitur apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 363. (257. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Αἰτήσασθαι. τὸ χρήσ.] Ut locum hunc recte intelligas, videndus eſt Noſter paulo poſt v. Αἰτούμενος. Huc adde Ammonium: Αἰτῶ καὶ αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι. τὸ δὲ αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῇ Ὑμνίδι διαστέλλει·

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Sic enim verſus iſte legendus eſt. Confer etiam Harpocrationem v. Ἠτημένην.

[10] Ἀνδρὸς τίτθη] Sic habent libri tam ſcripti quam excuſi: ſed peſſime. Scribendum enim eſt, Μένανδρος Τίτθῃ; i. e. Menander in fabula, Τίτθη vel *Nutrix* vocata: quomodo locum hunc emendandum eſſe jam ante etiam recte monuerunt Meurſius in *Bibliotheca Attica*, & Valeſius in notas Mauſſaci ad Harpocrationem v. Ἠτημένην.

[11] Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπ.] Fragmentum hoc Menandri citat etiam Ammonius loco laudato; itemque Harpocratio v. Ἠτημένην, & Suidas paulo poſt v. Αἰτούμενος.

(c) Dio Caſs. l. 67. 39. Reimar. II. 1521.

Αἰτήσιος. ὁ αἰτῶν.

Αἰτηταί. οἱ παρά τινος τι αἰτοῦντες.(c) Οἱ δὲ Ῥόδιοι τῷ Περσεῖ οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον, ἢ δόται ὄντες, ὑπερήφανα τοῖς Ῥωμαίοις διελέχθησαν.

Αἰτία. ἡ παναιτία.

Αἰτίζων. ποιητικῶς.

Αἰτίζων[1] ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας.

Αἴτιον. τετραχῶς τὰ αἴτια· ὡς ὕλη, ὡς εἶδος, ὡς τέλος, ὡς ποιητικόν. καὶ τῶν αἰτίων τὰ μὲν, προκαταρκτικά· τὰ δὲ, συνεργὰ, ἢ συναίτια· τὰ δὲ, τελικά.

Αἰτιῶδες[2] ψεῦδος. ἤτοι, ὁ ἀπὸ ψεύδους ἄρχεται, ἢ μὴ εἰς ἀκόλουθον λήγει, ἢ ἔχει τῷ λήγοντι τὸ ἀρχόμενον[3] ἀνακόλουθον. οἷον, διότι νὺξ ἐστι, Δίων περιπατεῖ.

Αἰτιῶμαι. δοτικῇ. Τί ἡμῖν αἰτιᾷ, ὡς αἰτίοις; Αἰτιατικῇ δέ· Εἰ μὴ καὶ τὸν ἰατρὸν αἰτιῷτό τις.

Αἰτναία πῶλος. ἡ μεγάλη. [4] Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβῶσαν.

Αἰτναῖον πῦρ. τὸ Σικελικὸν πῦρ, ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ λεγομένου Αἴτνα.

Αἴτνη. ὄρος Σικελίας.

Αἰτναῖος[5] κάνθαρος. ὁ μέγας. διὸ καὶ τὸ ὄρος μέγα. † [6]Ἀρισταῖον μόνον τὸν γίγαντα περισωθῆναί φασι, καὶ οὔτε πῦρ οὐράνιον ἐπ' αὐτὸν ἦλθεν, οὔτε Αἴτνη πιέζει αὐτόν.

Αἰτούμενος.[7] κιχράμενος. Μένανδρος Ὑμνίδι·

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, ἀλλὰ λοπάδ' αἰτούμενος.

τὸ μὲν αἰτῶν, εἰσαεὶ ἕξων· τὸ δὲ αἰτούμενος, λαβὼν, καὶ αὖθις ἀποδώσων.

Αἰτωλία. χώρα. Αἰτωλὸς, ὁ ἀπὸ Αἰτωλίας.

Αἱ [8]Οἰδίποδος ἀραί. ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων.

Αἴφνης. ἐξαίφνης.

Αἰφνίδιον. αἰφνιδίως.

Αἱ Χάριτες γυμναί. δεῖ ἀφελῶς καὶ φανερῶς χαρίζεσθαι. ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον περιῄρηνται.

Αἰχμάσουσι. δορατομαχήσουσιν.

Αἰχμή. ἡ ἐπιδορατίς. ὁ σίδηρος τοῦ δόρατος.

Αἰχμητής. πολεμικός.

Αἶψα. θᾶττον.

Αἰτήσιος. Qui petit.

Αἰτηταί. Qui aliquid ab aliquo petunt. *Rhodii vero, qui pacem a Perſeo non tam petebant, quam ei dabant, ſuperbe cum Romanis egerunt.*

Αἰτία. Cauſa.

Αἰτίζων. Poetice, [pro αἰτῶν.] Petens. Mendicans. *Mendicans panis fruſtula, non enſes, nec lebetes.*

Αἴτιον. Cauſa. Quatuor ſunt cauſæ, materia, forma, finis, efficiens. Et cauſarum aliæ ſunt procatarcticæ; aliæ, adjuvantes; aliæ vero finales.

Αἰτιῶδες ψεῦδος. Falſum cauſale. Id eſt, quod a falſó incipit; vel, quod deſinit in id, quod non eſt conſequens; vel, quod habet initium fini non reſpondens. Ut, Quia nox eſt, Dion deambulat.

Αἰτιῶμαι. Dativo jungitur. Accuſo. Criminor. *Quid nos accuſas, ut* [*harum rerum*] *auctores?* Item accuſativo. *Niſi quis etiam ipſum medicum accuſet.*

Αἰτναία πῶλος. Ætnæa equa. Id eſt, magna. [Sophocles:] *Equa Ætnæa vectam.*

Αἰτναῖον πῦρ. Ignis, quem Ætna, mons in Sicilia, eructat.

Αἴτνη. Ætna, Siciliæ mons.

Αἰτναῖος κάνθαρος. Scarabæus Ætnæus. Id eſt, magnus. Nam Ætna eſt mons ingens. † *Ariſtæum Gigantem ſolum evaſiſſe ſalvum ferunt: eumque nec ignis cœleſtis feriit, nec Ætna pondere ſuo premit.*

Αἰτούμενος. Utendum rogans. Vel, utendum accipiens. Menander in *Hymnide: Non enim ignem petens, ſed patinam utendam rogans.* Et quidem αἰτῶν dicitur de eo, qui, quod ab altero accepit, id ſemper retinet: αἰτούμενος vero de eo, qui rem commodato ab altero accipit.

Αἰτωλία. Ætolia. Regio. Et Αἰτωλὸς, Ætolus.

Αἱ Οἰδίποδ. Oedipis imprecationes. Dicitur de hominibus valde infelicibus.

Αἴφνης. Idem ac ἐξαίφνης. Repente. Statim.

Αἰφνίδιον, & αἰφνιδίως. Repente. Statim.

Αἱ Χάριτες γυμναί. Gratiæ nudæ. Simpliciter enim & aperto animo aliis gratificari oportet. Vel, quia ingrati ornamento ſuo ſpoliati ſunt.

Αἰχμάσουσιν. Haſta pugnabunt.

Αἰχμή. Haſtæ cuſpis. Haſtæ mucro.

Αἰχμητής. Bellicoſus. Bellator.

Αἶψα. Celeriter. Confeſtim. [In Epigram-

---

[1] Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβ.] Eſt verſus Homericus Odyſſ. P. v. 222.

[2] Αἰτιῶδες ψεῦδος. ἤτοι, ὁ ἀπὸ ψ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. LXXIV.

[3] Ἀνακόλουθον] Sic recte Laertius. At priores Editt. male ἀκόλουθον.

[4] Αἰτναίας ἐπὶ πώλου βεβ.] Sophocles *Oedip. Colon.*

——————Γυναῖκ' ὁρῶ
Στείχουσαν ἆσσον ἡμῶν, Αἰτναίας ἐπὶ
Πώλου βεβῶσαν.

Hinc Suidæ verba deprompta ſunt, ut Portus etiam monuit.

[5] Αἰτναῖος κάνθαρος. ὁ μ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Pace* pag. 629. (436. Ed. Baſ. P.)

Εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον

Vide ibi Scholiaſtam.

[6] Ἀρισταῖον μόνον τὸν γιγ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀρισταῖος.

[7] Αἰτούμενος. κιχρ.] Vide quæ diximus paulo ante ad v. Αἰτήσασθαι. Iis adde Tzetzem Chil. XII. cap. CD.

[8] Αἱ Οἰδίποδος ἀρ.] Locum hunc fide 2 MSS. Pariſ. ſupplevi & a capite repoſui, qui in prioribus Editt. omiſſa vocula αἱ, male cum præcedentibus cohæret.

Λάζεο,[1] τιμήεσσα Κυθηρείας, ὑμνοπόλοιο
Αἶψα τάδε κλυτὰ δῶρα Λεωνίδεω.

Αἶψα. ἀντὶ τοῦ ταχέως. καὶ[2] Ὅμηρος·
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.

Αἰψηρήν. ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς, ταχέως.[3] Λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. οὐκ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. καὶ αἰψηρὸς, ὁ ταχύς. ἀπὸ τοῦ ψαίρειν, ὃ σημαίνει, ταχύνειν.

Ε Α.

Ἔα.[4] συγχώρει.
Ἐάγη. ἐθραύσθη. ἐκλάσθη.
Ἔα δή. ἄγε δή.

Ἑαδότα. ἀρέσκοντα.[5] Ἡρόδοτος· Τοῖσι δὲ ἕαδε μὲν βοηθέειν, ἀδύνατα δέ σφι ἦν.

Ἐακότες. παρῃτημένοι. ἀποπεπαυκότες.

Ἐάλη.[6] συνεστράφη. παρὰ τὸ ἀλῶ, τὸ ἐκκλίνω, καὶ πλανῶ.

Ἑάλω. ἥλω. ἐκρατήθη. ἑάλωκεν, ἐλήφθη.

Ἐανόν.[7] τὸ λεπτὸν, καὶ ποικίλον.

Ἑανῷ[8] λιτί. οὕτω κέκληκε τὸ λεπτόν. καὶ αὖθις·

Ἁ[9] μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δάψατο χαί-
ταν.

Ἔαρ. εὐκρασία τοῦ ἀέρος. ὥρα τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς τοῦ ἡλίου πορείαν. κλίνεται δὲ ἔαρος, καὶ κράσει, ἦρος. καὶ ἡ δοτικὴ ἔαρι, καὶ κράσει, ἦρι. ἔαρ λέγεται καὶ τὸ αἷμα, διὰ τὸ ἐν τῷ ἔαρι πλεονάζειν.

——— Ἦχι[10] κονίστραι
Ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι.

Ἔαρος χρῄζει. ἐπειδὴ παλαιὸν χιτῶνα ἔχει. καὶ Ἀριστοφάνης·[11]

Δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
μία γὰρ χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

Ἐαρινός. ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος.

Ἕαται. Ἰωνικῶς. καὶ πλεονασμῷ, εἴαται.

Ἑαυτῷ. ἐπὶ γ' προσώπου. οἱ Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ β' προσώπου κέχρηνται.

Ἑαυτούς. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Ἑάφθη. ἐπηκολούθησεν. ἕπω, ἕψω, ἧφα, ἧμμαι, ἥφθην, καὶ ἐν διαλύσει, ἑάφθην. τὸ τρίτον ἑάφθη.

mate:] *Accipe cito, veneranda Venus, inſignia hæc dona poetæ Leonidæ.*

Αἶψα. Confeſtim. Celeriter. Et Homerus: *Celeriter enim in miſeriis mortales conſeneſcunt.*

Αἰψηρήν. Pro αἰψηρῶς. Celeriter. Cito. *Concionem autem cito dimiſerunt.* Hic τὸ αἰψηρὴν non eſt epithetum vocis ἀγορήν: [ſed adverbialiter accipitur.] Et αἰψηρὸς, velox. A ψαίρειν, quod accelerare ſignificat.

Ε Α.

Ἔα. Sine. Concede. Permitte.
Ἐάγη. Ruptus eſt. Fractus eſt.
Ἔα δή. Age igitur.

Ἑαδότα. Placentia. Grata. Herodotus: *Illis quidem placuit opem ferre* [*Athenienſibus,*] *ſed in præſentia id facere illis non licebat.*

Ἐακότες. Qui recuſarunt. Qui ceſſarunt, vel ſiverunt.

Ἐάλη. Convolutum eſt. Contortum eſt. Ab ἀλῶ, declino, vito, erro.

Ἑάλω. Captus eſt. Comprehenſus eſt. Et ἑάλωκεν, idem.

Ἐανόν. Tenue, ſimplex, nec coloribus variis diſtinctum.

Ἑανῷ λιτί. Tenui velo, vel peplo. Et iterum: *Magna vero Ægyptus ſuam vulſit & laceravit comam.*

Ἔαρ. Ver. Sive tempus anni, quo Sol ad nos accedit. Declinatur ἔαρος, & per craſin, ἦρος. Et dativus ἔαρι, & per craſin ἦρι. Ἔαρ etiam dicitur ſanguis, quod vere corpus noſtrum eo abundet. *Ubi palæſtræ inhoſpitales cruore & ſanguine repletæ ſunt.*

10. Hoc fragm. citatur ſupra, V. Ἄξεινος, ubi male Ἄρεϊ pro εἴαρι. Toup in Theocr. Add. p. 405.

Ἔαρος χρῄζει. Veris indiget. Veterem enim & attritam tunicam habet. Et Ariſtophanes: *Non paucis vero hirundinibus indigere videtur.* Una enim hirundo non facit ver.

Ἐαρινός. Vernus. Qui eſt veris tempore.

Ἕαται. Sedent. Ionice, [pro ἧνται.] Et per pleonaſmum inſerto ι, εἴαται.

Ἑαυτῷ. Sibi. De tertia perſona dicitur. Attici vero etiam de ſecunda perſona vocem illam uſurpant.

Ἑαυτούς. Apud Atticos ſignificat ἀλλήλους, i. e. ſe invicem.

Ἑάφθη. Sequutus eſt. Ab ἕπω fit ἕψω, ἧφα, ἧμμαι, ἥφθην, & per diſſolutionem ἑάφθην, & in tertia perſona, ἑάφθη.

---

[1] Λάζεο, τιμήεσσα Κυθηρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. VII. pag. 555.

[2] Ὅμηρος] Odyſſ. Τ. v. 360.

[3] Λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψ.] Homerus Odyſſ. Β. v. 257.

[4] Συγχώρει] In Cod. MS. qui eſt Antwerpiæ, poſt hanc vocem additur, ἄφες. καὶ ἐκπληκτικὸν ἐπίρρημα.

[5] Ἡρόδοτος] Lib. VI. pag. 233. ut Portus monuit.

[6] Ἐάλη. συνεστράφη. παρὰ τ.] Articulus hic deeſt in Cod. MS. Antwerpienſi.

[7] Τὸ λεπτὸν καὶ ποικ.] Scribe & ſupple, τὸ λεπτὸν καὶ ἀποίκιλον ὕφασμα. Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Σ. v. 352.

[8] Ἑανῷ λιτί] Homerus Il. Σ. v. 352.

Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.

Scholiaſta ad eum locum: Ἑανῷ. λεπτῷ πέπλῳ. παρὰ τὸ ἐννύω. Hinc & apud Suidam hic ſcribendum eſt, οὕτω κέκληκεν Ὅμηρος τὸ λεπτὸν πέπλον.

[9] Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑανῷ δ.] Fragmentum hoc haud leviter corruptum eſt, quod ſic emendari debet:

Ἁ μεγάλα δ' Αἴγυπτος ἑὰν ὠλέψατο χαίταν.

Vide nos ſupra ad v. Δάψατο, ubi rationem hujus emendationis reddimus, & ſimul Lectorem docemus, unde Suidas locum hunc deprompſerit.

[10] Ἦχι κονίστραι ἄξεινοι λ.] Idem fragmentum poetæ anonymi citat etiam Euſtathius ad Odyſſ. Σ. pag. 1851. 44.

[11] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 607. (422. Ed. Baſ. *P.*)

Ἔβα με. κατέλαβέ με. [1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;

Ἐβαρύνετο. κυριώτερον. οὐ δεῖ γὰρ λέγειν ἐβαροῦτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος, οὐδὲ ἄλλην τινὰ κλίσιν ποιεῖσθαι τοῦ βαροῦμαι ῥήματος· ἀλλὰ βαρύνομαι καὶ βαρυνόμενος. Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον.

Ἐβαρυώπησαν. βαρεῖς ἔσχον τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἔβασον. [2] ἔασον.

Ἐβάστασεν. [3] ἀντὶ τοῦ ἐδοκίμασεν. Πάσας δ' ἰδέας ἐξήτασε, πάντα δ' ἐβάστασε φρενὶ, πυκνῶς τε καὶ ποικίλως τοὺς λόγους ἀνεῦρεν.

Ἐβδελύχθησαν. ἀπερρίφησαν.

Ἑβδομάτη. ἑβδόμη.

Ἑβδομαῖος. ἕβδομος.

Ἑβδομευόμενα. [4] τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τά γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς, οἱ μὲν, τῇ ἑβδόμῃ, οἱ δὲ, τῇ δεκάτῃ. † [5] Ἐπὶ ἓξ σελήναις βοῦν ἕβδομον ἔπεττον, κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφανοῦς σελήνης· Ἕβδομον οὖν βοῦν, ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

Τὸν ἕβδομον βοῦν ἡ σοφὴ παροιμία.

Ἔβενος. τὸ μέλαν ξύλον. καὶ ἔβελος, ὁμοίως.

Ἐβιάζοντο. καὶ ἐπὶ τῶν πασχόντων Θουκυδίδης.

Ἐβίσκος. κατὰ ἰατροὺς ἡ μαλάχη, ἡ καὶ ἀλθαία λεγομένη.

Ἐβληχῶντο. ἐπὶ τῶν προβάτων.

Ἐβόησεν. ἐφώνησεν.

Ἐβόμβησεν. ἤχησεν.

Ἐβόων. ἔκραζον. καὶ ἔβωσεν. ἔκραγεν. ἔκραξεν.

Ἐβουλιμίασαν. λίαν ἐπείνασαν. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Βουλιμιῶν.

Ἐβραγχίασε. κεκοπίακεν. ἐβρόντησεν.

Ἔβρασεν. ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν γῆν ἔρριψεν.

Μυριόπουν [6] σκολόπενδραν ὑπ' Ὠρίωνι κυκηθεὶς
Πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους.

Ἑβραῖοι. ἀπὸ Ἕβερ υἱοῦ Σάλα, ὃς ἐμέρισε τοῖς ἔθνεσι τὴν γῆν, τοὺς προσοίκους ὀνομάσας Ἑβραίους. οὗτος οὐ συνεπόνησε τοῖς πυργοποιοῖς, καὶ διέμεινεν ἡ διάλεκτος αὐτοῦ ἀμετάβλητος.

Ἐβρόμησεν. ἤχησεν.

Ἐβρόντησεν. ἤχησεν.

Ἔβα με. Invaſit me. Comprehendit me. Ariſtophanes *Nubibus* : *Quod debitum mihi reſtat poſt Paſiam.*

Ἐβαρύνετο. Gravabatur. Sic enim dicere oportet, non ἐβαροῦτο, vel βαροῦμαι, vel βαρούμενος, nec ulla inflexione uti, a verbo βαροῦμαι deducta: ſed dicendum eſt βαρύνομαι, & βαρυνόμενος, &c. *Videns autem Senatum hoc graviter ferentem.*

Ἐβαρυώπησαν. Graves oculos habuerunt.

Ἔβασον. Pro ἔασον. Sine.

Ἐβάστασεν. Examinavit. Exploravit. *Omnes vero formas examinavit, omniaque prudenter mente perpendit, multaſque & varias rationes excogitavit*

Ἐβδελύχθησαν. Tanquam abominanda rejecta ſunt.

Ἑβδομάτη. Idem quod ἑβδόμη. Septima.

Ἑβδομαῖος. Septimus.

Ἑβδομευόμενα. Celebratio diei ſeptimi. Septimos enim & decimos a nativitate infantū dies veteres celebrabant, nominaque eis imponebant, alii ſeptimo, alii vero decimo die. † Poſt ſex lunas bovem ſeptimum pinſebant, habentem cornua ad imitationem lunæ primum apparere incipientis. Septimus igitur bos proverbii loco dicebatur de hominibus ſtupidis. *Septimum bovem ſapiens proverbium* [*celebrat.*]

Ἔβενος. Ebenus. Lignum nigrum. Et ἔβελος, pariter.

Ἐβιάζοντο. Apud Thucydidem paſſive accipitur. Vim patiebantur.

Ἐβίσκος. Sic a medicis vocatur malva, quæ & althæa dicitur.

Ἐβληχῶντο. Balabant. De ovibus dicitur.

Ἐβόησεν. Vociferatus eſt.

Ἐβόμβησεν. Bombum edidit. Sonum edidit.

Ἐβόων. Clamabant. Et ἔβωσεν, [pro ἐβόησεν,] clamavit, vociferatus eſt.

Ἐβουλιμίασαν. Valde eſurierunt. Gravi fame laborarunt. Vide in v. Βουλιμιῶν.

Ἐβραγχίασε. Laboravit: Intonuit.

Ἔβρασεν. Ex mari in terram ejecit. [In Epigrammate:] *Multos pedes habentem ſcolopendram ab Orione turbatus pontus Iapygum ejecit in ſcopulos.*

Ἑβραῖοι. Hebræi, ſic dicti ab Hebero, filio Salæ, qui terram gentibus diſtribuit, & accolas vocavit Hebræos. Hic turris conditores non adjuvit, & ideo lingua ejus confuſionis & mutationis expers permanſit.

Ἐβρόμησεν. Strepitum edidit. Inſonuit.

Ἐβρόντησεν. Intonuit. Fragorem edidit.

---

[1] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 124. (60. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἔβασον. ἔασον] Vide ſupra v. Δερβιστήρ.

[3] Ἐβάστασεν. ἀντὶ τοῦ ἐδοκ.] Vide ſupra v. Βαστάσας.

[4] Ἑβδομευόμενα. τοῖς ἀποτ.——οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ] Ex Harpocratione: ad quem vide Mauſſacum. Confer etiam Noſtrum ſupra v. Ἀμφιδρομία, & v. Δεκατεύειν.

[5] Ἐπὶ ἓξ σελήναις βοῦν ἑβδ.] Vide ſupra v. Βοῦς ἕβδομος.

[6] Μυριόπουν σκολόπενδραν ὑπ' Ὠρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum hic cum Lectore communicabo. Θεοδωρίδα εἰς σκολόπενδραν.

Μυριόπουν σκολόπενδραν ὑπ' Ὠρίωνι κυκηθεὶς
Πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους,
Καὶ τόδ' ἀπὸ βλοσυροῦ σελάχευς μέγα πλευρὸν ἀνῆψαν
Δαίμοσι, βουφόρτων κοίρανοι εἰκοσόρων.

In Pentametro primo pro Ἰαπύγων metri gratia ſcribendum exiſtimem Ἰαπυγίους. Syllaba enim tertia in Ἰαπύγων brevis eſt. Vide præterea Suidam ſupra v. Βουφόρτων, & infra v. Κυκῶ, ubi itidem fragmenta Epigrammatis hujus adducuntur.

Ἕβρος, ποταμὸς Θρᾴκης, τὰ ῥεύματα ἔχων ἐκ Ῥοδόπης τοῦ Θρᾳκικοῦ ὄρους.

Ἐβρυάζοντο. εὐφραίνοντο.

Ἐβύνουν.[1] ἐπλήρουν. ἔφραττον. [2] Ἀριστοφάνης· Χρυσίῳ τούτων ἐβύνουν τὸ στόμα. τουτέστι, τῶν ῥητόρων.

Ἐγανώθην.[3] ἐχάρην. εὐφράνθην. ἀπὸ τοῦ γάνυμαι. Ὅμηρος· Γάνυται δέ τε φρένα ποιμήν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν λαμπρυνομένων χαλκωμάτων.

Ἐγγαστρίμυθος. ἐγγαστρίμαντις· ὃν νῦν τινες πύθωνα. Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν. Πλάτων ὁ Φιλόσοφος [4] Εὐρυκλέα· ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου μάντεως. Ἀριστοφάνης Σφηξί·

Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν.

Φιλόχορος δ' ἐν γ' περὶ μαντικῆς, καὶ γυναῖκας ἐγγαστριμύθους. αὗται τὰς τῶν τεθνηκότων ψυχὰς ἐξεκαλοῦντο. μιᾷ δὲ αὐτῶν ἐχρήσατο Σαοὺλ, ἥτις ἐξεκαλέσατο τὴν ψυχὴν Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

Ἐγεγήθει. ἔχαιρεν.

Ἐγγελῴη. γελάσοι.

Ἐγένετο. ἐγεγόνει. Ἐγεγώνει δὲ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ἀντὶ τοῦ ἐβόησεν.

Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς. λέγεται ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα καὶ παρ' ἀξίαν εὐτυχησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσιν. ὁ γὰρ [5] Μάνδρων παρ' Ἀθηναίοις ναύαρχος ᾑρέθη, ἀνάξιος ὢν τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ συκίνη ναῦς τὸ εὐτελὲς δηλοῖ.

Ἐγενήθη. ἐπὶ τῆς ποιήσεως, δι' ἑνὸς ν. ἐπὶ δὲ τῆς γεννήσεως, διὰ δύο. καὶ Δαβίδ· Ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος. τουτέστιν, οἷόν τινα τροφὴν ποιοῦμαι τὰ δάκρυα.

Ἔγγεον.[6] τὸ ἀσφαλές.

Ἔγεστα.[7] πολεμικὸν μηχάνημα, ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοὸς ἐγειρόμενον.[8] τοῦτο δὲ οἱ ἐργαζόμενοι προκάλυμμα τιθέασιν ἐξ αἰγείων τριχῶν, τῶν λεγομένων κιλικίων· ἃ δὴ πάχους τε καὶ μήκους διαρκῶς ἔχοντα ἀναρτήσαντες ἐκ ξύλων μακρῶν, ἐπίπροσθεν ἐτίθεντο. ἐνταῦθα γὰρ οὔτε πυρφόροι οἰστοὶ, οὔτε ἄλλα βέλη ἐξικνεῖσθαι εἶχον, ἀλλ' αὐτοῦ ἐπὶ τῶν προκαλυμμάτων ἔμενον. οἱ δὲ διὰ τοῦ α, ἄγεστά φασι τὸ τοιοῦτον μηχάνημα.

Ἐγεύσαντο. Καὶ πρίν τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο. ἀγ-

Ἕβρος. Hebrus, Thraciæ fluvius, qui ex Rhodope monte Thraciæ oritur.

Ἐβρυάζοντο. Delectabantur. Voluptate afficiebantur.

Ἐβύνουν. Replebant. Obturabant. Ariſtophanes: *Auro illorum obturabant os.* Hoc eſt, oratorum.

Ἐγανώθην. Gaviſus ſum. Lætatus ſum. A γάνυμαι. Homerus: *Lætatur autem animo paſtor.* Metaphora ducta eſt ab æreis vaſis, quæ ſplendent & nitent.

Ἐγγαστρίμυθος. Engaſtrimythus. Qui ex ventre vocem reddit. Sive, qui dæmonem in ventre habet, interrogantibus reſponſa dantem. Hunc quidam nunc Pythonem vocant. Sophocles vero στερνόμαντιν appellat. At Plato Philoſophus Εὐρυκλέα: ab Eurycle, qui hujuſmodi vates fuit. Ariſtophanes *Veſpis: Imitans Euryclis divinationem & mentem.* Philochorus libro tertio *de divinatione* mulieres etiam ventriloquas fuiſſe dicit. Hæ mortuorum animas evocabant: quarum una uſus eſt Saulus, quæ Samuelis Prophetæ animam evocavit.

Ἐγεγήθει. Gaudebat. Lætabatur.

Ἐγγελῴη. Irrideat. Rideat.

Ἐγένετο. Idem quod ἐγεγόνει. Fuit. Ἐγεγώνει vero, per ω, ſignificat, clamavit.

Ἐγένετο καὶ Μάνδρ. *Fuit & Mandroni ficulna navis.* Dicitur de iis, qui præter ſpem & meritum rem ex ſententia gerunt, & præſenti felicitate inſoleſcunt. Mandron enim apud Athenienſes prætor claſſis creabatur, cum honore illo indignus eſſet. Navis vero ficulna ſignificat rei alicujus vilitatem & contemptum.

Ἐγενήθη. Cum ſignificat, factum eſt, per unum ν ſcribitur: cum vero, natum eſt, per duo. Et David: *Lacrymæ meæ mihi fuerunt panis.* Id eſt, lacrymis pro cibo utor.

Ἔγγεον. Firmum. Tutum.

Ἔγεστα. Agger ex lapidibus & lignis & terra excitatus. Hunc autem qui moliebantur, tegumenta juſtæ craſſitudinis & longitudinis, ex pilis caprinis, quæ cilicia vocantur, contexta, & ex longis perticis ſuſpenſa, ſibi prætendebant: quo facto nec igniferæ ſagittæ, nec alia tela ad ipſos pervenire poterant, ſed omnia, cum in tegmina incidiſſent, in illis hærebant. Quidam etiam per α ſcribunt, Ἄγεστα.

Ἐγεύσαντο. Guſtarunt. Comederunt. *Quin-*

---

[1] Ἐβύνουν] Scribe ἐβύουν; ut recte legitur apud Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Pacem* pag. 670. (458. Ed. Baſ. P.) unde notam hanc Suidas deſcripſit.

[2] Ἀριστοφάνης· Χρυσίῳ τούτ.] Apud Ariſtophanem loco laudato verſus integer ſic legitur:

Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα.

[3] Ἐγανώθην. ἐχάρην. εὐφρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 370.

[4] Εὐρυκλέα] Pearſonius ad hunc locum ſequentia notaverat: "Henr. Stephanus legit Εὐρυκλείτην, vel Εὐρυκλείτας: ſed perperam. Quamvis enim hi ab aliquibus Εὐρυκλεῖται dicantur, non "tamen ita eos nominavit Plato; cujus verba in *Sophiſta* hæc ſunt: "Ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον, ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα. Hæc Pearſonius: cujus obſervatio recte ſe habet.

[5] Μάνδρων παρ' Ἀθηναίοις] Hæc verba ex MSS. revocavi: quæ in prioribus Editt. deſunt.

[6] Ἔγγεον] Imo ἔγγυον. Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* p. 88.

[7] Ἔγεστα] Id eſt, agger, ex humo aggeſta exſtructus: quem Procopius (unde locum hunc depromptum eſſe in nota ſequente docebimus) rectius vocat ἄγεστα; a voce Latina *aggeſtus*. Vide etiam Suidam ſupra v. Ἄγεστα.

[8] Τοῦτο δὲ οἱ ἐργαζόμενοι προκάλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Procopii lib. II. *de Bello Perſ.* cap. XXVI.

τὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης καὶ Θουκυδίδης.

Ἐγγείνωνται. γεννήσωσιν. [1] Ὅμηρος·

Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν.

Ἔγγειον. χέρσον. [2] ξηράν. Πισίδης·

Ταύτην, κράτιστε, τὴν ἀπεξενωμένην
Ὁδὸν περάσας, ὥσπερ ἔγγειον δρόμον.

Ἔγγειον. [3] Ὁ δὲ κατεκληρούχει τὴν χώραν, διδοὺς ἑκάστῳ ταλάντειον κλῆρον, οὕτως ὑπολαμβάνων στῆναι τὰ κατὰ τὴν πόλιν, προσδεθέντων τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἐγγείοις κτήσεσι. τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρω. οὐχ οὕτω δὲ οἱ ῥήτορες ἔτασσον, ἀλλ' ὅταν τὸ ἐν γῇ θέλωσι δηλῶσαι· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον· Οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ, [4] οὔτε ἐγγείου συμβολαίου. καὶ Λυσίας· Τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι· οὗτος δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει. Ἔγγιον δὲ, διὰ τοῦ ι, τὸ ἐγγύτερον.

Ἔγγειον κτῆσιν. τὴν ἐπὶ γῆς.

Ἐγείρεται τῆς νυκτός. οὕτως οἱ Ἀττικοί.

Ἐγήγαρτος. ὁ ἐπιχαρής.

Ἐγηγερμένος. διανιστάμενος.

Ἐγκάθετος. δόλιος. κατάσκοπος. καὶ ἐγκάθηνται, ἀντὶ τοῦ ἐγκεκρυμμένοι εἰσίν. οἱ γὰρ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

Μὴ τοῖς [5] τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.

καὶ ἐγκάθηται, ἐνεδρεύει.

Ἐγκαθειργνύντες. ἀποκλείοντες.

Ἐγκάθηται. ἐνεδρεύει. [6] Δαβίδ· Ἐγκάθηται ἐνέδρα μετὰ πλουσίων. ἢ ἐν ἕδρᾳ.

Ἐγκαθιέμενοι. ἀφιέντες.

Ἐγκαθίζουσιν. ἐνεδρεύουσι. Οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις.

Ἐγκαλῶ. δοτικῇ. Ἐγκαλῶ σοι ῥᾳθυμίαν. ἐγκαλοῦμαι δὲ, αἰτιατικῇ. Ἡμεῖς τὰς αἰσχίστας σχεδὸν ὡς πράξεις ἐγκαλούμεθα.

Ἐγκαλλωπισαμένου. ἐναβρυνομένου. Εἴτε τοῦ βασιλέως τῷ ψεύσματι ἐγκαλλωπισαμένου.

Ἐγκάναξον. ἔνσεισον. προσένεγκε. ἔγχεον. πεποίηται δὲ ἡ λέξις. [7] Ἀριστοφάνης·

Ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.

ἕλκυσον, ἐκρόφησον, ἔκπιε.

Ἔγκαρπον. ἔγκυον. Ὁ δὲ Φίλιππος Ἀρσινόῃ ὁμιλήσας, εἶτα ἐξ αὐτοῦ κατέλιπεν ἔγκαρπον, καὶ ὅγε τὴν Ὀλυμπιάδα ἄγεται.

Ἐγκάρπιον. πλάγιον.

etiam nonnullis in locis ſe ipſi comederunt. Ἀλλήλων enim hic poſitum eſt pro ἑαυτῶν. Sic Euripides & Thucydides.

Ἐγγείνωνται. Generent. Homerus: *Vermes generent, ejuſque cadaver fœdent.*

Ἔγγειον. [Terreſtre. Vel,] terram. Continentem. Piſides: *Hoc, optime, ignotum iter cum confeceris, velut curſum terreſtrem.*

Ἔγγειον. Terreſtre. *Ille vero regionem viritim diviſit, unicuique aſſignans poſſeſſionem talenti pretio æſtimandam, ſic ſperans res civitatis conſtitui & ſtabiliri poſſe, ſi homines fundis & agris affixi forent.* Quidam autem vocem illam accipiunt pro ἐγγυτέρω, i. e. propius. At apud oratores vox illa ſignificabat quicquid in terra poſſidetur vel habetur. Demoſthenes in oratione adverſus Apaturium: *Cum nullus mihi cum hoc homine contractus ſit, ſive nauticus, ſive terreſtris.* Et Lyſias: *Cum jubeat lex tutores pecuniam pupillorum in agros collocare, hic nos navicularios & mercatores reddit.* Ἔγγιον vero, per ι, ſignificat, propius.

Ἔγγειον κτῆσιν. Poſſeſſionem terreſtrem. Id eſt, prædium, fundum.

Ἐγείρεται τῆς νυκτός. Noctu excitatur. Ita Attici.

Ἐγήγαρτος. Lætus. Hilaris.

Ἐγηγερμένος. Excitatus.

Ἐγκάθετος. Inſidiator. Explorator. Et ἐγκάθηνται, in inſidiis latent. Inſidiatores enim in occultis locis deliteſcere ſolent. *Ne in viis alicubi lateant lapides.* Et ἐγκάθηται, inſidiatur.

Ἐγκαθειργνύντες. Includentes. Coercentes.

Ἐγκάθηται. Inſidiatur. David: *Cum opulentis in inſidiis latet.* Vel ſcribendum eſt, ἐν ἕδρᾳ, duabus vocibus.

Ἐγκαθιέμενοι. Immittentes. Dimittentes.

Ἐγκαθίζουσιν. In inſidiis collocant. *Illi vero in opportunis illarum regionum locis inſidias collocant.*

Ἐγκαλῶ. Dativo jungitur. Accuſo. *Socordiæ te accuſo.* Ἐγκαλοῦμαι vero, accuſativo. *Nos turpiſſimorum prope flagitiorum accuſamur.*

Ἐγκαλλωπισαμένου. Illius, qui re aliqua gloriatur, & ideo delicias facit. *Sive quod Rex illo mendacio gloriaretur.*

Ἐγκάναξον. Immitte. Adfer. Infunde. Eſt autem vocabulum fictum. Ariſtophanes: *Age, multum nunc merum mihi infunde.* Vel, hauri, ſorbe, ebibe.

Ἔγκαρπον. Gravidam. Prægnantem. *Philippus vero, poſtquam cum Arſinoe rem habuiſſet, eam gravidam ex ſe reliquit, & Olympiadem uxorem duxit.*

Ἐγκάρπιον. Obliquum. Tranſverſum.

---

[1] Ὅμηρος] Il. Τ. v. 26.

[2] Ξηρὰν] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. ξηρόν: minus recte. Ξηρὸν enim eſt adjectivum: at ξηρὰν, ſubſtantive capitur, ſubintelligendo γῆν; quæ vox proinde recte ἐκ παραλλήλου jungitur τῷ χέρσον.

[3] Ἔγγειον] Vide Salmaſium *de Mod. Uſur.* pag. 83.

[4] Οὔτε ἐγγείου συμβ.] Legendum eſſe οὔτε ἐγγύου συμβολ. oſtendit Salmaſius *de Modo Uſur.* pag. 88. quem de hoc loco vide.

[5] Μὴ τοῖς τρίβωσιν] Portus legendum ſuſpicabatur, μὴ τοῖς τρίβοισιν: quod non aſpernor.

[6] Δαβίδ] Pſalm. ix. 30. ubi hodie rectius legitur, ἐγκ. ἐν ἐνέδρᾳ.

[7] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 294. (197. Ed. Baſ. P.)

Ἔγκασιν. ἐγκάτοις. ἐντέροις.

Ἐγκατελέγησαν[1] λίθοι. ἀντὶ τοῦ ἐγκατῳκοδόμησαν. καὶ Ὅμηρος· Αἱμασιάς τε λέγων.

Ἐγκατῳκοδόμησεν.[2] Ὁ δὲ πατὴρ μηνίσας τῷ παιδὶ ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ παλλακῇ, ἐπήρωσεν αὐτὸν, καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. ἱστορεῖ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν.

Ἐγκαταζεύξας. συνθείς. συναρμόσας.

Νέας βουλὰς νέοις ἐγκαταζεύξας τρόποις.

Σοφοκλῆς.[3]

Ἐγκατέσκηψαν. ἐφώρμησαν. ἐπέδραμον. ἐπεδράξαντο. Τὰ Αἰγυπτίων κακὰ, τὰ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ πόλει, ἐγκατέσκηψε καὶ τῇ Ῥώμῃ. Οὐάρρων φησίν.

Ἐγκατειλημμένην. ληφθεῖσαν.

Ἐγκατειλεγμένος. τεταγμένος.

Ἔγκαφος. τὸ ἐλάχιστον. Εὔπολις·

Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος.

παρὰ τὸ ἐγκάπτω, ἔγκαφος. τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν.

Ἐγκαίνια. ἑορτὴ καθ' ἣν ἐκαινουργήθη τι.

Ἐγκαινίδες. μέρος τι τοῦ πλοίου. [4]Ξύλα ἰθυντῆ καθά που ζυγὰ, καὶ ἐγκαινίδας ὕπερθε κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες, οὐ διὰ παντὸς, ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίτατον δεσμοῖς περισφίγξαντες.

Ἐγκεκορδυλημένος.[5] ἐντετυλιγμένος, ἐγκεκαλυμμένος, καὶ συνεστραμμένος, ὥστε μηδ' ἀνθρώπου σχῆμα δηλοῦν, ἀλλ' ἐξοχὴν φαίνεσθαι τῶν στρωμάτων. κορδύλη γὰρ ἰδίως λέγεται τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ ἐξέχον οἴδημα, ἀπὸ πληγῆς εἰς ὕψος καὶ ὄγκον ἀρθὲν, ὃ καλοῦμεν κόνδυλον. Κρέων δὲ ἐν τῷ ά τῶν ῥητορικῶν, κορδύλην φησὶ καλεῖσθαι παρὰ Κυπρίοις τὸ περὶ κεφαλῆς προσείλημα· ὃ δὴ παρ' Ἀθηναίοις καλεῖται κρώβυλον· παρὰ δὲ Πέρσαις [6]νιδάελον. ὅτι δὲ νῦν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐγκεκορδυλημένος, ἀντὶ τοῦ ἐνειλημένος, καὶ ἐγκρύψας ἑαυτὸν, δῆλον ἐκ τῶν ἐπιφερομένων·

Ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.

ψῦχος γὰρ ἦν, ὡς εἰκὸς, καὶ περιεκαλύπτοντο. ὅθεν καὶ πέντε περιβόλαια περιβεβλῆσθαι τὸν υἱὸν εἶπεν.

Ἐγκεκοισυρωμένην.[7] ἀντὶ τοῦ περιττῶς κεκοσμημένην. τὰ Κοισύρας φρονοῦσαν. ἔστι δὲ Ἐρετριακὸν τὸ ὄνομα. οὗτοι δὲ εἰς τρυφὴν διεβάλλοντο. αὕτη δὲ ἐγαμήθη Πεισιστράτῳ, ἐπιχειρήσαντι τυραννεῖν. λέγει δὲ τὴν περιεργίαν τῆς κομμωτικῆς. πολλοῖς γὰρ, οἷα εἰκὸς, ἐκέχρητο καλλωπίσμασι· τουτέστι νίμμασι, καὶ

Ἔγκασιν. Viſceribus. Inteſtinis.

Ἐγκατελέγησαν λίθοι. Lapides ædificio inſerti fuerunt. Et Homerus: *Maceriaſque ſtruens.*

Ἐγκατῳκοδόμησεν. In muro concluſit. Parietibus ſtruxit. *Pater autem filio iratus, quod cum pellice rem habuiſſet, eum parietibus ſtruxit.* Hoc refert Hieronymus in libro de poetis Tragicis.

Ἐγκαταζεύξας. Conjungens. Componens. Adaptans. Sophocles: *Nova conſilia novis modis adaptans.*

Ἐγκατέσκηψαν. Irruerunt. Incurrerunt. Invaſerunt. Corripuerunt: *Mala urbis Alexandrinæ in Ægypto Romam etiam invaſerunt.* Ita Varro inquit.

Ἐγκατειλημμένην. Interceptam. Correptam. Captam.

Ἐγκατειλεγμένος. In aliquem ordinem allectus.

Ἔγκαφος. Minimum fruſtum. Eupolis: *Ne minima quidem rerum mearum pars relicta eſt.* A κάπτω, fit ἔγκαφος. Id eſt, quod adeo parvum eſt, ut edi vel deglutiri non poſſit.

Ἐγκαίνια, Encænia, ſive feſtum, quo nova aliqua res ſolenniter dedicatur.

Ἐγκαινίδες. Encænides. Pars quædam navigii. [Agathias:] *Perticas in longum porrectas tanquam juga vel tranſtra, & ſuper eas encænides tranſverſim poſitas, eaſque non totas, ſed tantum circa extrema & media majoribus vinculis circumligatas, [inter ſe committebant & coaptabant.]*

Ἐγκεκορδυλημένος. Involutus. Tectus, ita ut ne hominis quidem figura appareat, ſed ſummæ tantum ſtragulorum partes conſpiciantur. Κορδύλη enim proprie dicitur tuber capitis, a plagis & verberibus ortum, & tumore inflatum: quod κόνδυλον vocamus. Creon vero libro 1. *Rhetoricorum* inquit, κορδύλην apud Cyprios vocari faſciam capitis; quæ apud Athenienſes vocatur κρώβυλον, & apud Perſas νιδάελον. Ἐγκεκορδυλημένος igitur ſignificat involutus, vel ſe ipſe involvens: id quod ex ſequentibus patet. *Sed, ſi ita videatur, ſtertamus ſtragulis involuti.* Frigus enim erat, ut credibile eſt, eamque ob cauſam ſtragulis ſe involvebant. Quare & filium quinque ſtragulis involutum fuiſſe dicit.

Ἐγκεκοισυρωμένην. Nimio ſtudio ornatam & comptam. Eadem mente præditam, qua Cœſyra. Eſt autem vocabulum Eretriacum. Eretrienſes enim ob luxum & delicias male audiebant. Hæc Cœſyra Piſiſtrato tyrannidem affectanti nupſit. Intelligit autem nimium formæ ornandæ ſtudium. Multis e-

---

[1] Ἐγκατελέγησαν λίθοι] Reſpexit Suidas ad locum illum Thucydidis lib. 1. cap. XCIII. Πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. Vide ibi Scholiaſtam, cujus interpretationem Suidas hic ſecutus eſt.

[2] Ἐγκατῳκοδόμησεν] Vide infra v. Κατῳκοδόμησεν.

[3] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 44. ut Portus monuit.

[4] Ξύλα ἰθυντῆ καθά που ζυγ.] Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. v. pag. 167. ex quo poſt περισφίγξαντες ſenſus ſupplendi gratia addendum eſt, ξυνῆπτον ἀλλήλοις αὐτὰς καὶ συνεμίγνυον.

[5] Ἐγκεκορδυλημένος. ἐντετυλ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis initio *Nubium:*

Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.

Confer ibi Scholiaſtam, apud quem pro περὶ κεφαλῆς προσείλημα, rectius legitur κεφαλῆς περιείλημα.

[6] Νιδάελον] An potius κιδάελον? Vide Heſychium v. Κίδαρις.

[7] Ἐγκεκοισυρωμένην] Ariſtophanes pag. 126.

Σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.

Vide ibi Scholiaſtā: itemque Noſtrū infra v. Κεκοισυρῶσθαι, & v. Κοισύρα.

τοῖς τῆς κεφαλῆς πλέγμασι, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς κοσμεῖσθαι γυναῖκας ἔθος. Ἐγκεκοισυρωμένη οὖν, οἷον τρυφῶσα· ἀπὸ Κοισύρας γυναικὸς πλουσίας, Ἀλκμαίωνος [1] γαμετῆς.

Ἐγκεράσαι. ἐγχεῖν.

Ἐγκεκύκλησαι. ἀνέστραψαι. [2] Ἀριστοφάνης· Οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι.

Ἐγκέλευστοι. μετὰ προστάξεως. [3] Ξενοφῶν· Προσῆγον τῷ Κυαξάρει δῶρα, οἱ μὲν καθ' ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ὑπὸ Κύρου ἐγκέλευστοι.

Ἐγκεντρωθείς. ἀσφαλισθείς.

Ἐγκέχοδα. ἀπεπάτησα διὰ φόβον τινά. ἔχεσα. Ἀριστοφάνης [4] Βατράχοις· Ἐγκέχοδα. κάλει Θεὸν εἰς βοήθειαν.

Ἔγκειται. ἐπίκειται. λίαν ἐπιθυμητικῶς ἔχει. Λαχάρης δὲ, ὁπηνίκα ἀπέδρα, ἁλώσεσθαι μέλλων, τῶν δαρεικῶν κατ' ὀλίγον τοὺς ἐγκειμένους μεθεὶς, τελεώτατα τῷ δελεάματι ἐξέφυγε τὸ δυσμενές.

Ἐγκιλικίζεται. [5] κακοηθεύεται. κακοποιεῖ. διεβέβληντο γὰρ ἐπὶ πονηρίᾳ οἱ Κίλικες. ἐντεῦθεν λέγεται καὶ Κιλίκιος ὄλεθρος. ἐγκιλικίζειν γὰρ, τὸ κακοηθίζεσθαι.

Ἐγκιαστήσωσι. συλλάβωσιν. ἐπιθυμήσωσιν. Ἐγκίαστησις, ἡ ὄχευσις.

Ἔγκλητον [6] λέγοντες δικαστήριον, καὶ δίκην ἔγκλητον, ἐγκαλέσασθαι οὐ λέγουσι.

Ἔγκλισιν. [7] Ἀναξαγόρας φησὶν, ὥστε κατὰ κορυφὴν τῆς γῆς τὸν ἀεὶ φαινόμενον εἶναι πόλον· ὕστερον δὲ τὴν ἔγκλισιν λαβεῖν. τουτέστι, παρατροπήν.

Ἐγκολεήσατο. καθῆκεν εἰς τὸν κολεὸν τὸ ξίφος.

Ἐγκολπίζονται. [8] Οἱ δὲ Βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπίζονται, προσχωρῆσαι Ῥωμαίοις ὑποκρινάμενοι, οἱ υ' [9] τὸν ἀριθμόν.

Ἔγκομμα. τὸ πρόσκομμα.

Ἐγκομβώσασθαι. [10] Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀ-

nim, ut veriſimile eſt, pigmentis, & fucis, formæque lenociniis, & capillorum nexibus, aliiſque ornamentis mulierum utebatur. Ἐγκεκοισυρωμένη igitur ſignificat, delicias faciens: a Cœſyra, muliere opulenta, Alcmæonis uxore.

Ἐγκεράσαι. Infundere.

Ἐγκεκύκλησαι. Converſus es. Ariſtophanes: *Neſcio, quo converſus ſis.*

Ἐγκέλευστοι. Juſſi. Xenophon: *Attulerunt autem Cyaxari dona, alii quidem ſua ſponte; alii vero a Cyro juſſi.*

Ἐγκεντρωθείς. Aculeis munitus.

Ἐγκέχοδα. Præ metu cacavi. Cacavi. Ariſtophanes *Ranis: Cacavi. Dei opem implora.*

Ἔγκειται. Imminet. Urget. Valde cupit. *Lachares autem, cum fugeret, & jam jam capiendus eſſet ab illis, qui ipſum inſequebantur, Daricos* [*aureos*] *ſubinde humi ſpargens, his illecebris hoſtes ineſcatos effugit.*

Ἐγκιλικίζεται. Improbo ingenio præditus eſt. Maleficia admittit. Cilices enim ob improbitatem male audiebant. Hinc etiam dictum eſt *Cilicium exitium.* Et ἐγκιλικίζειν, improbis moribus præditum eſſe.

Ἐγκιαστήσωσι. Concipiant. Concupiſcant. Et ἐγκίαστησις, coitus venereus.

Ἔγκλητον. Quamvis dicatur ἔγκλητον δικαστήριον, (i. e. Judicium, ad quod a reo provocatur) & δίκη ἔγκλητος (i. e. lis, de qua ad alios Judices provocatur) non tamen ἐγκαλέσασθαι dicitur [pro, ad alios Judices provocare.]

Ἔγκλισιν. Inclinationem. Anaxagoras ait, polum, qui ſemper apparet, [initio] ſupra verticem terræ conſtitutum fuiſſe: poſtea vero inclinationem accepiſſe.

Ἐγκολεήσατο. Gladium in vaginam recondidit.

Ἐγκολπίζονται. In poteſtatem ſuam redigunt. *Barbari vero oppidum in poteſtatem ſuam redigunt: illi nempe* cccc. *qui defectionem ad Romanos ſimulaverant.*

Ἔγκομμα. Offendiculum. Offenſio.

Ἐγκομβώσασθαι. Induere. Conſtringere.

---

[1] Γαμετῆς] Hæc vox non tam deeſt in prioribus Editt. quam culpa librariorum in locum alienum, poſt διὰ φόβον τινὰ in v. Ἐγκέχοδα, rejecta eſt, quam fide 2 MSS. Pariſ. in ſedem ſuam repoſui.

[2] Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 480. (335. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ξενοφῶν· Προσῆγον τῷ Κυαξ.] Senſum, non ipſa verba Xenophontis Suidas hic retulit. Apud Xenophontem enim lib. v. *de Inſtit. Cyri*, pag. 147. locus hic ita legitur: Οἱ δὲ Μῆδοι, ὅσον χρόνον σχολὴν παρὰ δείπνου ἦγεν ὁ Κυαξάρης, ἤεσαν πρὸς αὐτὸν, οἱ μὲν καὶ αὐτοὶ ἀφ' ἑαυτῶν, οἱ δὲ πλεῖστοι ὡς κεκέλευστο ὑπὸ Κύρου, δῶρα ἄγοντες &c. Notanda hic eſt diverſitas lectionis. Nam pro ἐγκέλευστοι, cujus vocis gratia locum hunc attulit Suidas, apud Xenophontem hodie legitur ὡς κεκέλευστο: cui lectioni tamen τὸ ἐγκέλευστοι prætulerim.

[4] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 234. (149. Ed. Baſ. *P.*) ubi verſus integer ſic legitur:

Οὗτος τί δέδρακας; Ἐγκέχοδα. κάλει Θεόν.

[5] Ἐγκιλικίζεται. κακοηθ.] Vide infra v. Κιλίκιος.

[6] Ἔγκλητον] Rectius Ἔκκλητον. Vide Suidam infra v. Ἔφεσις.

[7] Ἀναξαγόρας φησὶν, ὥστε κατὰ κορυφ.] Hæc ſunt verba Laertii *Anaxagora* ſegm. ix.

[8] Οἱ δὲ Βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπ.] Fragmentum hoc conſarcinavit Suidas ex Theophyl. Simoc. lib. iii. cap. v. ubi quæ ſcriptor ille prolixius refert, Noſter in pauciora hic contraxit.

[9] Οἱ υ' τὸν ἀριθμόν] Sic Simocatta, & 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, οἱ ὑπὸ τὸν ἀριθμόν.

[10] Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀπολιποῦσι] Joannes Crojus in *Obſervat. in Nov. Teſt.* pag 281. legit, Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις, ἢ Ἀπολιπούσῃ: quippe exiſtimans, Apollodorum fabulam ſcripſiſſe, quæ Καρύστιοι vel Ἀπολιποῦσα appellata fuerit. Sed ſubſcribo potius Thomæ Gatakero, qui *Cinn.* Part. 1. cap. ix. legendum monet, Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ. Verba viri doctiſſimi hæc ſunt: "Apud Suidam pro Καρυστίοις Ἀπολιποῦσι, Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ omnino legendum. Apollodori ſcilicet Comici duo fuerunt; Caryſtius alter, alter Gelous: a patria uterque ſic dictus. Ex utroque excerpta exſtant adhuc in veterum monumentis, apud Athenæum, Heſychium, Pollucem, Ammonium, Euſtathium, Suidam, Donatum, alios. Utriuſque diſertim diſtinctimque eodem loci meminit Pollux lib. x. cap. xxxi. Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῷος ἐν Ψευδαίαντι.—Ὁ δ' Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀντευεργετοῦντι. Nec me movet, quod Ἀπολιποῦσα non Caryſtio, ſed Geloo ab Athenæo adſcribitur. Siquidem pari modo, quod & Caſaubonus obſervavit, fabulam alteram, cui titulus Γραμματειδιοποιὸς, Caryſtio Athenæus lib. vii. Geloo Pollux lib. x. cap. xxiii. attribuit. Alterius itaque, prout iſtic, ita illius fuerit σφάλμα μνημονικόν: niſi de auctore, hoc an illo, variæ fuerint Criticorum ſententiæ; quod in multis, & Apollodori alterius inter alios, contigiſſe, ex Athenæo & Polluce (alios ut taceam) liquido patet." Hæc Gatakerus

πολιποῦσι

πολιπῦσι· [1] Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος· Εἴγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς. [2] Ἀμύκῳ.

Ἐγκονέουσα. διεγείρουσα. ἐποτρύνουσα.

Δεινὸν [3] μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσίν.

Ἐγκόνει. [4] ἀντὶ τοῦ σπεῦδε. μέλλοντας γὰρ ἐσθίειν ἐπέχεις δειπνεῖν. κατακωλύεις πάλαι. καὶ ἐγκονεῖν. ἐνεργεῖν.

Ἐγκονεῖτε. [5] ἐνεργεῖτε. ταχύνατε. ἢ ἐπεὶ οἱ τρέχοντες κόνεως πληροῦνται. ἢ ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν. ἐν κόνει γὰρ ἐκείνων τὸ ἔργον. ἢ ὅτι πρὸ τοῦ τῆς κόνεως ἅψασθαι, νικῶσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς.

Ἐγκονίδες. αἱ ὑπηρέτιδες.

Ἐγκοπεύς. ἐργαλεῖον λιθοξόον.

Ἐγκοπή. [6] ἔνεδρον. ἐμπόδιον. Χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ [7] κλημακτήρων οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας.

Ἐγκορδυλῶ. δοτικῇ.

Ἐγκοτῶ σοι. Ἐνεκότει Ἠσαῦ Ἰακὼβ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

Ἐγκώμιον. ἔνδημον. κῶμαι γὰρ τὰ τοῦ δήμου συστήματα.

Ἐγκώμιον ἐπαίνου διαφέρει. ἔπαινος μὲν γάρ ἐστι λόγος ἐπαινετικὸς, μίαν πρᾶξιν ἐπαινῶν. ἐγκώμιον δὲ, λόγος ἐγκωμιαστικὸς, πολλὰς ἐν ἑαυτῷ πράξεις περιλαμβάνων. καὶ ἐπιστολὴ, ἡ μίαν πρᾶξιν ἐπαινοῦσα τινὸς, ἐπαινετικὴ καλεῖται. ἡ δὲ πολλὰς, ἐγκωμιαστική.

Ἔγκοτον. ἐχθρόν. ἐνδιάθετον. καὶ ἐγκότως, ὀργίλως.

---Τίς [8] Φθόνος αἰὲν
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

ἔγκοτος οὖν, ἡ ἐπίμονος ὀργή.

Ἐγκωμπώσασθαι. [9] στολίσασθαι.

Ἐγκώπαια. τὰ περιδέῤῥαια.

Ἐγκραγγάνειν. ἐμβοᾶν.

Ἐγκραγών. [10] λόγοις κατεξαναστάς. διαλοιδορησάμενος. δοτικῇ συντάσσεται.

Apollodorus Caryſtius Ἀπολιπῦσι: *Epomida duplicem cum complicaſſem, eam deſuper conſtrinxi.* Epicharmus *Amyco: Si modo recte conſtrictus eſt.*

Ἐγκονέουσα. Excitans. Incitans. *Mirum in modum prædæ cupidos ad curſum incitans canes.*

Ἐγκόνει. Propera. [Ariſtophanes:] *Feſtina. Iampridem enim cœnare volentes moraris.* Et ἐγκονεῖν, feſtinare. Propere aliquid facere.

Ἐγκονεῖτε. Properate. Feſtinate. Urgete opus. [A κόνις, pulvis.] Vel quia, qui currunt, pulvere replentur. Vel tranſlatio ducta eſt ab athletis. Illi enim in pulvere ſe exercere ſolent. Vel quia, antequam pulverem attigerint, adverſarios vincunt. Ariſtophanes *Pluto: Ite, properate. Non enim tempus eſt cunctandi, ſed maxime opportuna nunc ſeſe offert rei gerendæ occaſio.*

Ἐγκονίδες. Ancillæ. Famulæ. Miniſtræ.

Ἐγκοπεύς. Inſtrumentum, quo lapides ſecantur & inciduntur.

Ἐγκοπή. Inſidiæ. Impedimentum. [Inciſura.] *Sine inciſuris & ſcalis rupes adſcendi non poterat.*

Ἐγκορδυλῶ. Involvo. Dativo jungitur.

Ἐγκοτῶ σοι. Iraſcor tibi. *Eſau iraſcebatur Jacob fratri ſuo.*

Ἐγκώμιον. Quod eſt in aliquo pago vel populo. Κῶμαι enim ſunt partes minores populi.

Ἐγκώμιον. Encomiū. Ἐγκώμιον differt ab ἔπαινος. Nam ἔπαινος eſt oratio, quæ unicam tantū rem vel actionem laudat. Ἐγκώμιον vero oratio, multarum actionum laudes complectens. Sic epiſtola, quæ unicam tantum alicujus actionem laudat, vocatur ἐπαινετική: quæ vero plures, ἐγκωμιαστική.

Ἔγκοτον. Inimicum. Pertinaciter infeſtum. Et ἐγκότως, irate, animo infenſo. [In Epigrammate:] *Quæ invidia bonis infeſta Athenienſes ſemper tenet?* Ἔγκοτος ὀργή igitur eſt ira pertinax.

Ἐγκωμπώσασθαι. Veſtire. Amicire.

Ἐγκώπαια. Monilia collum circundantia.

Ἐγκραγγάνειν. Inclamare. Vociferari.

Ἐγκραγών. Qui verbis & clamore in aliquē invehitur. Qui maledictis inſectatur. Dativo jungitur.

---

[1] Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλ.] Idem fragmentum Apollodori citat etiam Etymologus v. Ἐγκόμβωμα: ſed apud quem legitur, τὴν ἐπωμίδα πτύξας διπλῶς &c. Hanc lectionem ſi ſequamur, (ſequendam autem eſſe metrum ſuadet) locus hic ita diſtingui poterit:

———Τὴν ἐπωμίδα
Πτύξας διπλῶς ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

[2] Ἀμύκῳ] Vox hæc ſede ſua mota eſt, quæ reponi debet poſt Ἐπίχαρμος; ut legatur, Ἐπίχαρμος Ἀμύκῳ. Scripſerat enim Epicharmus fabulam *Amycus* vocatam, cujus meminit Enarrator Sophoclis ad *Ajacem* pag. 44. & ex eo Suidas infra v. Κυδάζεται.

[3] Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκον.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Εἰνοσίφυλλον.

[4] Ἐγκόνει. ἀντὶ τοῦ σπεῦδε] Ariſtophanes *Acharnenſ.* pag. 423. (303. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.

Huc Suidas reſpexit.

[5] Ἐγκονεῖτε. ἐνεργεῖτε. ταχ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Plutum* pag. 28. (14. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἔνεδρον. ἐμπόδιον] Hæ interpretationes nihil faciunt ad mentem ſcriptoris anonymi, ex quo fragmentum, quod ſtatim ſubjungitur, Suidas excerpſit. Ibi enim vox ἐγκοπὴ non ſignificat impedimentum, ſed inciſuram in rupe, ut ex ſenſu manifeſtum eſt.

[7] Κλημακτήρων] Scribe κλιμακτήρων, per ι. Infra v. Κλημακτήρων, ubi locus hic repetitur, Suidas vocem iſtam exponit δυσχερειῶν: inepte ſane. Τὸ κλιμακτήρων enim (ſic namque & ibi ſcribendum eſt) nihil affine habet cum δυσχερειῶν, ſed notat, ut proprie notare conſuevit, *ſcalas*. Compilator autem ſubodorari ſibi viſus eſt interpretationem τοῦ κλημακτήρων ex adjuncta voce ἐγκοπῶν, quæ, etſi hic minime, ſed alibi ſæpe idem ſignificat quod δυσχέρειαι, i. e. moleſtia, impedimentum. Heſychius: Ἐγκοπαί, δυσχερεῖς.

[8] Τίς φθόνος αἰὲν Θησ.] Locus hic repetitur infra v. Θησείδας.

[9] Ἐγκωμπώσασθαι] Rectius ſupra ἐγκομβώσασθαι.

[10] Ἐγκραγών] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐγκρατῶν.

Ἐγκρατέστερος. [1] Θουκυδίδης· Τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν ἐποίησαν καὶ κατεστήσαντο, καὶ αὐτοὶ ἐπὶ μέγα δυνάμεως ἐχώρησαν.

Ἐγκράτεια. [2] Διάθεσις ἀνυπέρβλητος τοῦ κατ' ὀρθὸν λόγον. ἢ ἕξις ἀήττητος ἡδονῶν. † [3] Ὅτι ἔστι δεικνύναι, ὡς ποτὲ μὲν σπουδαῖος οὐ σώφρων, μεταλαβόντας τὸν σώφρονα εἰς τὸν ἐγκρατῆ. εἰ γὰρ τοῦ μὲν ἐγκρατοῦς οὐ συμφωνεῖ τὰ μέρη τῆς ψυχῆς πρὸς ἄλληλα, τοῦ δὲ σπουδαίου συμφωνεῖ, οὐκ ἂν εἴη ὁ σπουδαῖος ἐγκρατής. ὥστε οὐδὲ σώφρων, εἰ ταυτὸν ἡ σωφροσύνη τῇ ἐγκρατείᾳ. πάλιν δ' αὖ δύναταί τις δεικνύναι τὸν σπουδαῖον ἐγκρατῆ, μεταλαβὼν τὴν ἐγκράτειαν εἰς τὴν σωφροσύνην. εἴγε ὁ μὲν σπουδαῖος ἐν ὁμολογίᾳ τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων πρὸς ἀλλήλας εἴη· ἡ δὲ τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων ὁμολογία πρὸς ἀλλήλας σωφροσύνη. οὕτω καὶ ὁ Δημοσθένης κατασκευάσαι βουληθεὶς, μὴ δεῖν χάριν ἔχειν Φιλίππῳ, ὑπὲρ ὧν ἔδωκεν, μετέλαβε τὸ ἔδωκεν εἰς τὸ ἀποδέδωκεν. καὶ ὁ Θουκυδίδης βουληθεὶς παροξῦναι τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Μιτυληναίους, τὴν ἀπόστασιν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπανάστασιν μετέλαβε. καὶ ἡ συνήθεια δὲ πλήρης τῆς τοιαύτης χρήσεως, μεταλαμβάνοντες ἀεὶ τὰ ὀνόματα πρὸς τὰ ἐμφατικώτατα· τὸ τέμνειν, τὸ ἐσθίειν, εἰς τὸ κατατέμνειν, καὶ κατεσθίειν· τὸ μειδιᾷν, εἰς τὸ γελᾷν. μεταλαμβάνουσι δὲ καὶ τὸν πανοῦργον εἰς τὸν φρόνιμον, τὸν δὲ τολμηρὸν εἰς τὸν ἀνδρεῖον, τὸν πρᾶον εἰς τὸν ἀργὸν καὶ ἀκίνητον, τὸν ἐλευθέριον εἰς τὸν ἄσωτον, τὸν οἰκονομικὸν εἰς τὸν ἀνελεύθερον. οὕτω καὶ Καλλικλῆς ἐν τῷ Γοργίᾳ παρὰ Πλάτωνι, τοὺς σώφρονας εἰς ἠλιθίους μεταλαμβάνει. [4] Δεῖξαι δὲ θέλοντες, ὅτι ὁ σώφρων οὐκ ἔστιν ἐγκρατὴς, μεταληψόμεθα τὸν ἐγκρατῆ εἰς τὸν [5] αὐτοκρατοῦντα, (τοῦτο δὲ σημαίνει τὸ ὄνομα) καὶ δείξαντες, ὅτι ἔνθα τὸ κρατοῦν, ἐνταῦθα καὶ κρατούμενόν τι ἔσται· τὸ δὲ κρατούμενον ἀντισπῶν καὶ μαχόμενον κρατεῖται· ἔνθα δὲ τὸ μὲν κρατοῦν, τὸ δὲ κρατούμενον ἔσται τῆς ψυχῆς, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ὁμολογία. ὁ δὲ σώφρων ὁμολογοῦντα ἔχει τὰ τῆς ψυχῆς μέρη πρὸς ἄλληλα. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκρατοῦς, καὶ ἀκολάστου.

Ἐγκρατέστερος. Firmior. Potentior. Thucydides: *Et imperium magis firmarunt & ſtabiliverunt, & ipſi magnam potentiam adepti ſunt.*

Ἐγκράτεια. Continentia. Eſt affectio animi, quæ rectam rationem non tranſcendit. Vel, habitus a voluptatibus invictus. Demonſtrari autem poteſt, ſi nominibus abutamur, facta eorum permutatione, quomodo interdum vir bonus non ſit temperans, ſi temperantis nomine abutamur pro continente. Si enim continentis inter ſe non conſentiunt partes animi; boni vero viri, conſentiunt; vir bonus non erit continens. Quare ne temperans quidem erit, ſi temperantia idem ſit, quod continentia. Rurſus vero demonſtrare quis poteſt, virum bonum eſſe continentem, ſi continentiæ nomine quis abutatur pro temperantia. Bonus enim vir facultates animi inter ſe conſentientes habet: & ipſa illa facultatum animi inter ſe conſenſio eſt temperantia. Sic Demoſthenes confirmare volens, Philippo nullam gratiam habendam eſſe pro iis, quæ dederat: facta verbi permutatione dixit, ἀποδέδωκεν (reddidit,) pro, δέδωκεν, (dedit.) Thucydides etiam, cum Athenienſes adverſus Mitylenæos irritare vellet, facta nominum permutatione, ipſorum defectionem non vocavit ἀπόστασιν, ſed ἐπανάστασιν. Conſuetudo autem eſt plena hujuſmodi uſus, ſemper ſignificantiſſima quæque nomina per iſtam nominum permutationem uſurpantis. Nam pro τέμνειν & ἐσθίειν dici ſolet κατατέμνειν & κατεσθίειν; & pro μειδιᾷν, γελᾷν. Sic etiam facta nominum permutatione accipiunt callidum pro prudente, audacem pro forti, lenem pro ignavo & ſtupido, liberalem pro prodigo, & frugalem pro illiberali & ſordido. Sic etiam Callicles in Gorgia apud Platonem facta nominum permutatione modeſtos homines vocat fatuos. Si vero velimus demonſtrare, temperantem non eſſe continentem, facta nominum permutatione ſumemus continentem pro eo, qui ſe ipſe vincit. Hoc enim ſignificat hæc vox. Et poſtquam demonſtrarimus, ubi eſt id quod vincit, illic etiam fore aliquid, quod vincatur; & id, quod vincitur, reluctans & repugnans vinci. Ubi vero eſt id, quod vincit, itemque id, quod vincitur, illic non eſſe conſenſionem animi. Temperans vero animi partes inter ſe conſentientes habet. Eadem eſt & incontinentis & intemperantis ratio. *Port.*

Ἐγκράτεια [6] σωφροσύνης διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ σωφροσύνη ἠρεμαίας ἔχει τὰς ἐπιθυμίας. ἡ δὲ ἐγκράτεια, σφοδράς. † [7] Ἐγκρατὴς λέγεται, οὐ κατὰ ἀπάθειαν, ἀλλὰ διὰ τὸ πάσχειν μὲν, μὴ ἄγεσθαι δὲ ὑπὸ τῶν παθῶν. καὶ ἐγκρατὴς, ὁ ἐπικρατέστερος.

Ἐγκράτεια. Continentia differt a temperantia. Temperantia enim habet remiſſas cupiditates: continentia vero, vehementes. Continens autem quis dicitur non propter affectuum vacuitatem; ſed quia affectibus quidem afficitur, non tamen ab ipſis abripitur. Et ἐγκρατὴς, potens, ſuperior.

---

[1] Θουκυδίδης] Lib. I. cap. CXVIII.

[2] Ἐγκράτεια. Διάθεσις ἀνυπ.——ἡδονῶν] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. XCIII.

[3] Ὅτι ἐστὶ δεικνύναι——εἰς ἠλιθίους μεταλαμβάνει] Hæc omnia ad verbum deſcripta ſunt ex Alexandro Aphrodiſeo in *Topica* Ariſtot. pag. 84. 85.

[4] Δεῖξαι δὲ θέλοντες, ὅτι ὁ σώφρων οὐκ ἔστιν ἐγκρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, excerpta ſunt ex eodem Alexandro Aphrod. in *Top.* Ariſtot. pag. 94. ut Pearſonius etiam monuit.

[5] Αὐτοκρατοῦντα] Scribe ἑαυτοῦ κρατοῦντα, ut habet Alexander Aphrod. loco laudato.

[6] Ἐγκράτεια σωφροσ.——σφοδράς] Et hæc ſunt verba Alexandri Aphrod. in *Top.* Ariſt. pag. 65.

[7] Ἐγκρατὴς λέγεται——ὑπὸ τῶν παθῶν] Hæc itidem deprompta ſunt ex Alexandro Aphrod. in *Top.* Ariſt. pag. 176.

Ἐγκράτεια. ἡ τῶν κακῶν ἀποχή.

Ἐγκρατής. Ὁ δὲ πολλάκις ἐνόσησε· καὶ ἀνέρρωσεν αὐτὸν ὁ Θεός. ἐπεὶ δὲ ἐγκρατὴς ἐγένετο ἑαυτοῦ καὶ τῆς ὑγιείας, τοῦ σωτῆρος οὐδεμίαν ὥραν ἔθετο. Καὶ αὖθις· Ἔλεγεν ὁ Λεωργὸς τῶν φθανουσῶν ἰάσεων τύχῃ μᾶλλον, ἢ βουλήσει Θεοῦ ἐγκρατὴς γεγονέναι.

Ἐγκρίνει. συντάττει. Οὔτι που τοὺς μὲν ἐγκρίνει, τοὺς δὲ ἀποκρίνει.

Ἐγκρίς. γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές.

Ἔγκρισις. ἱερὸς ἀγών.

Ἐγκρυφίας ἄρτος. ἐν σποδῷ κεκρυμμένος. τὰ δὲ γʹ [1] μέτρα τῆς σεμιδάλεως, ἐξ ὧν ὁ ἐγκρυφίας ἐγένετο, τὴν τριήμερον τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς ταφὴν ὑπαινίττεται.

Ἐγκυκλήθητι. [2] Εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις κατελθεῖν, ἐγκυκλήθητι. τουτέστι, [3] συστράφηθι. Ἐγκύκλημα δὲ λέγεται μηχάνημα ξύλινον, τροχοὺς ἔχον, ὅπερ περιστρεφόμενον τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ πράττεσθαι, καὶ τοῖς θεαταῖς ἐδείκνυεν. λέγει οὖν, ὅτι κἂν φανερὸς γενοῦ.

Ἐγκύκλιον. ἀπανταχοῦ καθολικόν. Εὐνάπιος περὶ Καρίνου φησίν· [4] Ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον, τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν. τουτέστιν, εἰς παῖδας ὑβρίζειν. † [5] Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι, τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδείαν. ἡ δὲ ἐγκύκλιος παιδεία διὰ πάσης ἐχώρει παιδεύσεως, καὶ ῥυθμοῦ, καὶ παντὸς κινήματος.

Ἐγκύκλιος. ἡ ἐτήσιος τῶν χρημάτων δόσις. [6] Τοῦ δὲ Χαγάνου τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἀβάρων ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον, ὃν ἀν' ἔτος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Καὶ αὖθις· Ὁ [7] δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο. Θεοφύλακτος Σιμοκάττης. Καὶ αὖθις· Ἡ [8] ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδοσις τῷ Ῥωμαϊκῷ ἔκειτο συντάγματι. Ἐγκύκλια λέγεται καὶ τὰ ποιητικά.

Ἔγκυκλον. ἱμάτιον. [9] Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ γ' ἂν εἴ μοι χρεῖ' ἢ τοὔγκυκλον τουτὶ καταθεῖσαν. καὶ ἀλλαχοῦ·

Φέρ' [10] ἔγκυκλον τουτί. λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος.

καὶ δῆλον, ὡς τὸ μὲν ἔγκυκλόν ἐστιν ἱμάτιον· [11] ὁ δὲ κροκωτὸς, ἔνδυμα.

Ἐγκράτεια. Continentia. Abſtinentia a malis.

Ἐγκρατής. Alicujus rei compos. *Illum vero ſæpe ægrotantem Deus priſtinæ valetudini reſtituit. Poſtquam autem ex morbo convaluiſſet, ſervatoris ſui nullam rationem habuit.* Et iterum: *Leorgus dicebat, ſe caſu potius quam voluntate Dei ante ſanatum fuiſſe.*

Ἐγκρίνει. Numero vel ordini alicui aliquem inſerit. *Non alios quidem in ordinem hunc recipit, alios vero repudiat.*

Ἐγκρίς. Libum ex oleo melle & aqua confectum.

Ἔγκρισις. Sacrum certamen.

Ἐγκρυφίας ἄρτος. Panis ſubcinericius. Tres autem menſuræ ſimilaginis, ex quibus ſubcinericius panis fiebat, triduanam panis vitæ ſepulturam obſcure denotant.

Ἐγκυκλήθητι. Conſpiciendum te præbe. *Si tibi otium non eſt deſcendendi, at ſaltem conſpiciendum te præbe.* Ἐγκύκλημα vero dicebatur machina lignea, rotas habens, quæ converſa, ea, quæ intus, ut in ædibus geri videbantur, ſpectatoribus oſtendebat. Dicere igitur vult: Saltem conſpiciendum te nobis præbeas.

Ἐγκύκλιον. Orbiculare. Univerſale. [Perpetuum. Continuum.] Eunapius de Carino dicit: *Sed ipſi quotidianum & maxime conſuetum erat hujuſmodi flagitia admittere.* Id eſt, pueros ſubigere. † *Qui vero ad dignitatem aliquam adſpirabant, encyclopædiæ ſtudebant. Encyclopædia vero per omnem diſciplinam & rhythmum & motum ibat.*

Ἐγκύκλιος. In orbem rediens. Annuus. *Cum vero Chaganus, Abarorum dux, annuam penſionem poſtularet, quam Abari quotannis a Romanis accipiebant.* Et iterum: *Imperator exercitus vero annua ſtipendia ipſis diſtribuit.* Theophylactus Simocatta. Et iterum: *Annua ſtipendia Romanorum exercitui numerabantur.* Ἐγκύκλια etiam dicuntur poemata Cyclica.

Ἔγκυκλον. Encyclum. Veſtimentum muliebre. Ariſtophanes: *Ego vero [idem fieri volo,] quamvis me oporteat encyclum hoc oppignorare.* Et alibi: *Affer encyclum hoc, e lectulo ſumptum.* Illud vero conſtat, τὸ ἔγκυκλον eſſe veſtimentum exterius; crocotum vero, interius.

---

[1] Μέτρα] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte μέρη.

[2] Ἐγκυκλήθητι] Scribe ἐκκυκλήθητι; & paulo poſt ἐκκύκλημα, pro ἐγκύκλημα, ut recte legitur apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Acharnenſes*, pag. 392. unde hæc Suidas deſcripſit. Vide etiam infra v. Ἐκκυκλεῖ.

[3] Συστράφηθι] Inepte. Τὸ ἐκκυκλεῖν enim, (ſic namque ſcribendum eſſe paulo ante diximus) hic & alibi ſignificat ἐκκαλύπτειν, i.e. oſtendere, conſpiciendum præbere, vel in medium proferre: per tranſlationem ductam a machina theatrali, cujus verſatione res oculis ſpectatorum exhibebantur. Vide infra v. Ἐκκυκλήθητι, & v. Ἐξεκύκλησαν; & Caſaubonum ad Athen. lib. VIII. cap. XV.

[4] Ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρ.] Vide infra v. Ὕβρις.

[5] Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 297.

[6] Τοῦ δὲ Χαγάνου τοῦ ἡγεμόνος τῶν Ἀβ.——Ῥωμαίων ἐλαμβ.] Fragmentum hoc conſarcinavit Suidas ex Theophylacto Simocatta lib. I. cap. VIII. ubi inter alia & hæc leguntur: Παραγυμνοῦται ὁ πόλεμος, ἔτι Σαργήτου τοῦ βασιλικοῦ ἐπιβαίνοντος ἄστεος ἐν πρέσβεων μοίρᾳ, καὶ τὸν ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ πλοῦτον παρὰ Ῥωμαίων ὑποθηλάζοντος, ὃν αἱ συνθῆκαι τοῦ Χαγάνου ἀν' ἔτος ἐβλάσταινον ἕκαστον. τοῦτό τοι καὶ βασιλέα σὺν ἀπὸ τρόπου πρὸς ὀργὴν ὑπηρέθιζεν, οὐχ ἥκιστα φενακίζεσθαι ὑπὸ τῶν Ἀβάρων διανοούμενον· τοῦ μὴ ἐξαιτοῦντος τὸν ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ πλοῦτον, καὶ τὰς εἰρηναίας προσόδους &c. Hinc Suidæ verba deprompta eſſe manifeſtum eſt.

[7] Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διαν.] Fragmentum hoc itidem mutuatus eſt Suidas a Theophyl. Simocatta, quem vide lib. VI. cap. VI.

[8] Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπιδ.] Et hic locus exſtat apud eundem Simocattam lib. I. cap. VIII.

[9] Ἀριστοφάνης· Ἐγὼ γ' ἂν εἴ μοι χρ.] Apud Ariſtophanem *Lyſiſtr.* pag. 842. (543. Ed. Baſ. *P.*) locus hic ita legitur & diſtinguitur:

Ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν εἴ μοι χρῇ ἢ τοὔγκυκλον
Τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθημερόν.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[10] Φέρ' ἔγκυκλον τουτί. λάμβ.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Theſmophor.* pag. 781. (518. Ed. Baſ. *P.*)

[11] Ὁ δὲ κροκωτὸς, ἔνδυμα] Cum iſta ſcriberet Suidas, reſpexit procul dubio ad verſum illum Ariſtophanis, qui exſtat in eadem fabula, pag. 780.

Ὁ, τί; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.

Ἐγκύμονος. ἐγκύου οὔσης.

Ἐγκυρῆσαι. ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν. οὕτω Κρατῖνος.

Ἐγκύρτια. τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. [1] Πλάτων δὲ κέχρηται ἐν Τιμαίῳ ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει.

Ἐγκαρσίχολοι.[2] ὀξύχολοι. χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες. οἱ γὰρ ἰχθύες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν χολὴν ἔχουσιν.

Ἐγκυσίχωλος.[3] εἴρηται παρὰ τὸν κύσον. ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλὸς καὶ τῆς κοτύλης. κύσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν πρωκτὸν καλεῖν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη ἐστίν.

Ἐγκυτί.[4] ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. οὕτω Καλλίμαχος.

Ἐγλιξάμην. ἐπεθύμησα. οὕτω Πλάτων.

Ἐγγλωττογάστωρ. [5] Ἐγγλωττογάστορες, οἱ ἀπὸ τῆς γλώττης βιοτεύοντες· ὡς ἐγχειρογάστορες, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

Ἐγγλωττοτυπεῖν.[6] τὴν γλῶτταν ψοφεῖν τὰ κατορθώματα, καὶ σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων κατορθώματα, καὶ ἀεὶ ἐπὶ τῆς γλώττης ἔχειν.

Ἔγνω. ἀντὶ τοῦ ἔκρινεν. Ἔγνω οὖν ὁ βασιλεὺς αὐτοὺς ἀδικεῖν. οἱ δὲ φεύγουσιν. καὶ ἔγνωσαν. ἀντὶ τοῦ ἔκριναν. † Καὶ τὸν Μάγκινον ἐκδοθῆναι τοῖς Νομάνταις ἔγνωσαν.

† Dio Caſſ. I. 69. 11. Reimar. II. 1521. † Hoc citat Suid. infr. V. Μάγκινος.

Ἐγνωμάτευεν. Ὁ δὲ τῶν βαρβάρων ἡγεμὼν ἐγνωμάτευε ξὺν τῷ ἀδελφῷ, καὶ ἔλεξεν, ὡς ἐγὼ μὲν ἐνέδραν ποιήσομαι· σὺ δὲ χρῶ ἀκροβολισμοῖς καὶ τοξεύμασιν. ἀντὶ τοῦ, βουλὰς ἐδίδου καὶ γνώμας. † Καὶ αὖθις·[α] Ὁ δὲ ἐγνωμάτευε πάντη ἀξύμφορον εἶναι Πέρσαις, φιλίαν θέσθαι ὡς πρὸς Τούρκους.

(α) Menander Historicus. De Legat. 107. B.

Ἐγνωσμένον. βεβουλευμένον. Ὁ δὲ φράζει, ὡς ἐγνωσμένον αὐτῷ εἴη, ἔτι νυκτὸς ἐμβαλεῖν εἰς τοὺς πολεμίους.

Ἐγνωσμένον. κεκριμένον. Ἀρριανός· Ἐγνωσμένον δὲ εἶναι σφίσιν, ἐπειδὰν ἐλάσωσιν οἱ Μαυρούσιοι εἰς αὐτούς, τοὺς μὲν κατὰ πρόσωπον αὐτῶν φεύγειν, ὡς πεφοβημένους· τοὺς δὲ ἐφ' ἑκάτερα τεταγμένους, ἐς τὰ πλάγια ἐμβάλλειν τῶν διωκόντων.

Ἔγωγε. κατὰ ε΄ τρόπους διαιρεῖται σύνθεσις ἀπὸ παραθέσεως· κατὰ τόνον, κατὰ γραφήν, κατὰ πνεῦμα, κατὰ εἰσβολὴν μορίου, κατὰ διάλεκτον. κατὰ τόνον, ὥσπερ τὸ πάροδος. κατὰ γραφήν, ὥσπερ τειχίλιοι. κατὰ πνεῦμα, ὡς ἔνεστι, καὶ ἔξεστι. κατὰ εἰσβολὴν μορίου, ὡς τό, ὡσεὶ χνοῦς. κατὰ διάλεκτον, ὥσπερ ἔγωγε.

Ἐγώγυον.[7] ἀρχαῖον. Ὠγύγιον. τὸ ἀρχαῖον.

Ἐγῷδα. ἐγὼ γινώσκω. περὶ Αἰσχύλου·

Ἐγῷδα[8] τοῦτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι
Ἄνθρωπον ἀγριοποιόν.

Ἐγκύμονος. Gravidæ. Prægnantis.

Ἐγκυρῆσαι. Incidiſſe. Ita Cratinus.

Ἐγκύρτια. Ea quæ ſagenis intexta ſunt. Plato vero in *Timæo* hac voce uſus eſt pro gutture, vel faucibus.

Ἐγκαρσίχολοι. Iracundi. Bilem in capite habentes. Piſces enim in capite bilem habent.

Ἐγκυσίχωλος. A podice uſque claudus. Vox enim iſta compoſita eſt ex κύσος [& χωλός.] Κύσον autem Comici vocare ſolent podicem, circa quem eſt κοτύλη, i.e. cavitas coxæ.

Ἐγκυτί. Prope. Ita Callimachus.

Ἐγλιξάμην. Concupivi. Sic Plato.

Ἐγγλωττογάστωρ. Ἐγγλωττογάστορες vocantur, qui lingua victum ſibi quærunt: ut ἐγχειρογάστορες, qui manibus victum ſibi parant.

Ἐγγλωττοτυπεῖν. Magno verborum ſtrepitu præclara aliquorum facinora prædicare & extollere, eaque in ore ſemper habere.

Ἔγνω. Judicavit. Decrevit. *Rex igitur eos injuſte facere judicavit. Illi vero fugiunt.* Et ἔγνωσαν, cenſuerunt. *Et Mancinum Numantinis dedendum eſſe cenſuerunt.*

Ἐγνωμάτευεν. Conſultabat. Cenſebat. *Barbarorum vero dux conſultabat cum fratre, dicens: Ego quidem hoſtibus inſidias ſtruam; tu vero velitationibus & ſagittis hoſtem laceſſe.* Et iterum: *Ille vero cenſebat haud e re fore Perſarum, amicitiam cum Turcis inire.*

Ἐγνωσμένον. Statutum. Decretum. *Ille vero dicit, apud ſe ſtatutum eſſe, noctu adhuc hoſtes adoriri.*

Ἐγνωσμένον. Judicatum. Statutum. Decretum. Arrianus: [*Dixerunt autem*] *id ſibi viſum eſſe faciendum, ut, poſtquam Mauruſii ſe invaſerint, alii quidem terga dent, tanquam timore perculſi; alii vero, ab utraque aciei parte collocati, hoſtem perſequentem ex transverſo aggrediantur.*

Ἔγωγε. Quinque modis diſtinguitur ſynthesis a parathesi: Tono, ſcriptura, ſpiritu, additione alicujus particulæ, dialecto. Tono, ut, πάροδος. Scriptura, ut τειχίλιοι. Spiritu, ut ἔνεστι, & ἔξεστι. Additione particulæ, ut, ὡσεὶ χνοῦς. Dialecto, ut ἔγωγε.

Ἐγώγυον. Antiquum. Vetuſtum.

Ἐγῷδα. [Pro ἐγὼ οἶδα.] Novi. Scio. [Euripides apud Ariſtophanem] de Æſchylo dicit: *Ego novi hunc & perſpexi jampridem, ut hominem, qui Heroes truces & crudeles in ſcenam introducit.*

---

[1] Πλάτων δὲ κέχρηται ἐν Τιμαίῳ] Pag. 549.

[2] Ἐγκαρσίχολοι] Hæc vox extra ſeriem ſuam poſita eſt, quæ proinde alibi collocanda eſt. Confer Etymologum, apud quem legitur ἐγκρασίχολοι.

[3] Ἐγκυσίχωλος. εἴρηται παρὰ τὸν κ.] Eadem habet Etymologus.

[4] Ἐγκυτί] Vide infra v. Ἐν χρῷ.

‡

[5] Ἐγγλωττογάστορες] Voce hac uſus eſt Ariſtophanes *Avibus* pag. 617. ad quem locum Suidas hic reſpexit.

[6] Ἐγγλωττοτυπεῖν. τὴν γλῶτταν ψοφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 335. (233. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ἐγώγυον] Mendoſe pro ὠγύγιον.

[8] Ἐγῷδα τοῦτον, καὶ διέσκ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Ranis* pag. 251. (163. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν. ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

Ἐγῷμαι. ἀντὶ τοῦ ἐγὼ οἶμαι.

Ἐγὼ[1] μὲν ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς καλὸν μετήνεγκα. ἐκ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγικόν. ἐπὶ τῶν ὁμοίως τι πραττόντων.

Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον. ὁ Νικόστρατος οὗτος κωμῳδίας ἦν ὑποκριτὴς, δοκῶν κάλλιστα ὑποκεκρίσθαι.

Ἐγώ σου ὀναίμην. ἐγώ σου ἀπολαύσω.

Ἐγγώνιος τράπεζα. ἡ μὴ στρογγύλη, καὶ μὴ ἄγαν περιφερής. Ἐν τῷ συνδείπνῳ τοῦ Μαικήνα τράπεζα ἐγγώνιος ἦν ὑπὸ τῇ κλισίᾳ, τὸ μέγεθος μεγίστη, καὶ κάλλος ἄμαχος, καὶ οἷα εἰκὸς ἐπῄνουν ἄλλοι ἄλλως αὐτήν. ὁ δὲ Ἴορτιος, οὐκ ἔχων ὅτι παρ' ἑαυτοῦ [2] τερατεύσασθαι, σιγῆς γενομένης, Ἐκεῖνο δὲ οὐκ ἐνοεῖτε, ὦ φίλοι συμπόται, ὡς στρογγύλη ἐστὶ καὶ ἄγαν περιφερής. ἐπὶ τοίνυν τῇ ἀκράτῳ κολακείᾳ, ὡς τὸ εἰκὸς, γέλως κατερράγη. Πλούταρχος.

Ἐγρήγορεν. ἔνηφεν. ἐγρήγορος. ὁ νηφάλεος.

Ἐγρήγοροι. Ἄγγελοι, οἱ τοῦ Σὴθ υἱοί.

Ἐγρηγορώς. ἄγρυπνος διατελῶν.

Ἔγρυπε. Σεισμὸς, φησὶ, γέγονε, καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. Μελάνθιος. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Γρυπάνιον.

Ἐγγύη. ἡ ἀσφαλὴς ἀντιποίησις, καὶ σταθηρά. ἀπὸ τοῦ γῆ, γύη, καὶ ἐγγύη. καὶ γὰρ ἡ γῆ τῶν ἄλλων στοιχείων παγιωτέρα.

Ἐγγύη. ἡ περί τινος ἀναδοχή.

Ἐγγυήσασθαι. μνηστεύσασθαι. καὶ ἐγγυητὴ γυνὴ, ἡ μεμνηστευμένη. [3] Προκόπιος· Ἡ δὲ ἐγγυητὴ ὕστερον Βελλισαρείῳ γυνὴ γέγονεν, ἤδη παίδων μήτηρ γενομένη πολλῶν. εὐθὺς οὖν ἠξίου μοιχεύτρια τὸ ἑξῆς εἶναι.

Ἐγγύθετος. ὁ προσεδρεύων τόπος.

Ἐγγυθήκη.[4] σκεῦός τι πρὸς [5] τὸ κρατῆρας ἢ λέβητας ἤ τι τοιοῦτον οὐκ ἀλλότριον ἐπικεῖσθαι, ἐπιτήδειον εἶναι.

Ἔγγυον. ἀσφαλές. καὶ ἔγγυος, ὁ ἐγγυητής. καὶ ἐγγυωμένη, ἀσφαλιζομένη. Πισίδης·

Νῦν πανσέληνος ἡ σελήνη λαμπέτω,
Τοῦ Χοσρόου λέγοντος ἐγγυωμένη,
Πέρσας τὸ λοιπὸν μὴ θεουργεῖν τὴν κτίσιν.

Ἐγγυῶ. ἐκδίδωμι.

Ἐγγυώμεθα. [6] ἀντιφωνοῦμεν.

Ἐγχανών. ἀντὶ τοῦ καταγελάσας. [7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξῃ.

Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ τ. *Ego vero & tu idem jugum trahimus*. Dicitur de iis, qui ſimilia mala patiuntur.

Ἐγῷμαι. Pro, ἐγὼ οἶμαι. Puto.

Ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ καλ. *At ego ex bono in aliud bonum hæc tranſtuli*. Nimirum a cithara, quæ bona eſt, ad tragœdiam. Dicitur hoc de iis, qui ſimile quid faciunt.

Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικ. *Nicoſtratum in omnibus imitabor*. Nicoſtratus hic fuit hiſtrio Comicus, qui ſcite admodum & pulchre fabulas agere norat.

Ἐγώ σου ὀναίμην. Utilitatem ex te percipiam.

Ἐγγώνιος τράπεζα. Menſa habens angulos; ſive, quæ non eſt perfecte rotunda. *In convivio Mæcenatis menſa ſub tentorio poſita erat, angulos habens, magnitudinis & pulchritudinis eximiæ; quam, ut par eſt, alii aliter laudabant. Iortius vero, cum nihil novum & inſolitum proferre poſſet, facto ſilentio: Illud vero non animadvertitis, chari compotores, inquit, menſam hanc eſſe apprime rotundam. Hanc igitur immodicam & ineptam aſſentationem omnes effuſo riſu exceperunt*. Plutarchus.

Ἐγρήγορεν. Vigilabat. Et ἐγρήγορος. Vigilans. Sobrius.

Ἐγρήγοροι. Angeli, filii Sethi.

Ἐγρηγορώς. Qui vigilat.

Ἔγρυπε. *Terra, inquit, tremore concuſſa eſt*. Melanthius. Vide in v. Γρυπάνιον.

Ἐγγύη. Securitas. Sponſio. Fidejuſſio. A γῆ, γύη, & ἐγγύη. Nam terra cæteris elementis eſt ſtabilior & firmior.

Ἐγγύη. Sponſio. Fidejuſſio.

Ἐγγυήσασθαι. Deſpondere. Et ἐγγυητὴ γυνὴ, mulier deſponſa. Sponſa. Procopius: *Illa vero mulier Belliſario poſtea deſponſa fuit, cum multorum jam liberorum mater fuiſſet. Statim igitur poſt ad adulterium animum adjecit*.

Ἐγγύθετος. Locus adſitus.

Ἐγγυθήκη. Vas quoddam, in quo crateres, vel lebetes, vel alia vaſa reponuntur. Repoſitorium.

Ἔγγυον. Firmum. Tutum. Et ἔγγυος. Sponſor. Fidejuſſor. Et ἐγγυωμένη, firmans, ſpondens. Piſides: *Nunc pleno orbe ſplendeat luna, Choſroe annuente ſpondens, Perſas non amplius rebus creatis divinos honores attributuros eſſe*.

Ἐγγυῶ. Eloco. Spondeo. Deſpondeo.

Ἐγγυώμεθα. Spondemus. Fidejubemus.

Ἐγχανών. Ore hianti deridens. Ariſtophanes *Nubibus*: *Tu vero ore hianti me deridens,*

---

[1] Ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς καλ.] Et hoc fragmentum legitur apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 272. (180. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Τερατεύσασθαι] Lege, τερατεύσαιτο, ut recte infra v. Ἴορτιος, ubi locus hic repetitur.

[3] Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. 1.

[4] Ἐγγυθήκη] Vide Caſaubonum ad Athen. lib. v. cap. xiii. & Mauſſacum ad Harpocrationem h. v. unde locum hunc deſcripſit Suidas.

[5] Πρὸς τὸ κρατῆρας ἢ λέβ. ἤ τι τοιοῦτον οὐκ ἀλλότρ. ἐπ.] Locum hunc ſic legendum eſſe puto: Πρὸς τὸ κρατῆρας ἢ λέβητας ἤ τι τοιοῦτον δέχεσθαι ἐπιτήδειον. Ex lectione enim vulgata nemo ſenſum planum & perſpicuum elicere queat.

[6] Ἀντιφωνοῦμεν] Ἀντιφωνεῖν proprie ſignificat *reſpondere*. Hic vero accipitur, pro ſpondere, vel fidejubere: eodem modo uti apud Latinos *reſpondere* pro *ſpondere* barbare dici ſolet. Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 718.

[7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 202. (125. Ed. Baſ. *P.*)

καὶ αὖθις·

Οὐ[1] γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει,
Ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας.

Ἔγχεα. δόρατα.

Ἐγχέλεις[2] θηρώμενος. ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων. ὅταν γὰρ τὸ ὕδωρ καταστῇ, οὐδὲν λαμβάνουσιν. ὅτε δὲ ἄνω καὶ κάτω τὸ ὕδωρ ταράξουσιν, κινοῦσι, καὶ λαμβάνουσιν. οὕτω καὶ οὗτοι ταράττοντες τὴν πόλιν.

Ἔγχελυς.[3] Ἀττικῶς. παρὰ Βοιωτοῖς δὲ, ἔγχελις.

Ἐγχεσίμορος.[4] ὁ πολεμιστής.

Ἔγχει. ἔμβαλε.

Ἐγχεία.

--- Ἀντιβίων[5] τε
Πολλάκις ἐγχείην γευσαμένην χολάδων.

Ἐγχεῖν. ἐγκεράσαι. Ξενοφῶν· Ὁ δὲ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευσεν, εὔχεσθαί τε τοῖς Θεοῖς. ἢ ἀντὶ τοῦ σπεῖσαι.

Ἐγχειρίδιον. ξίφος. ὄργανον. τμητικὸν ὄργανον.

Ἐγχειρογάστορες. οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶντες.

Ἐγχειρῶ ἐγώ. δοτικῇ. Ἐγχειρίζω δὲ ἕτερον. καὶ ἐγχειρίζω, δοτικῇ.

Ἔγχος. δόρυ. [6]Ὅμηρος· Ἔγχος ἑνδεκάπηχυ. τὸ διπλάσιον, δύο καὶ εἰκοσίπηχυ.

Ἔγχος. ἀλληγορικῶς παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ βοήθεια. παρὰ τὸ ἔχεσθαι. [7]Οὐδὲ νοῦ φροντίδος ἔγχος. οἷον, οὐκ ἔστι τῷ νῷ φροντίδος ἔγχος· τουτέστι, βουλῆς καὶ προμηθείας ἔργον.

Ἐγχώριον. οἰκεῖον. [8]Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἐγχωρίων ἀνθρώπων ἤθη κάλλιστα γινώσκουσιν.

Ἐγχρίπτεται. ἐγγίζει. Τοῖς δὲ κριοῖς, ὁπότ' ἐπιφέροιντο, ἐπέβαλλον βάρη, ὡς ἐγχριπτομένοις ὀλλύοιτο ἡ βία.

Ἐγχρίπτων. προσπελάζων. προστρίβων.

Ἐγχριμφθεῖσα. προσπελασθεῖσα. καὶ ἐγχρίψαι παρ' Ἡροδότῳ, ἐμπεσεῖν, παραπολαῦσαι.

Ἐγχρόνων. οὐ περὶ πολλοῦ χρόνου συντεθεισῶν.

morieris. Et iterum: *Haud enim nobis ſaltem ducibus deridebit civitatem, ſed naviget ſolus ad corvos.*

Ἔγχεα. Lanceæ. Haſtæ.

Ἐγχέλεις θηρώμενος. Anguillas captans. Dicitur de iis, qui privati commodi cauſa turbas excitant. Cum enim aqua tranquilla eſt, [piſcatores] nihil capiunt. Cum vero eam turbant, piſces capiunt. Sic etiam iſti, qui turbant civitatem.

Ἔγχελυς. Attice per υ. Apud Bœotos vero dicitur ἔγχελις, per ι.

Ἐγχεσίμορος. Bellicoſus. Bellator.

Ἔγχει. Infunde.

Ἐγχεία. Haſta. [In Epigrammate:] *Et haſtam, quæ ſæpe hoſtium guſtavit inteſtina.*

Ἐγχεῖν. Infundere. Miſcere. Libare. Xenophon: *Ille vero pueris imperavit, ut Diis libarent, iiſque vota facerent.*

Ἐγχειρίδιον. Pugio. Gladius.

Ἐγχειρογάστορες. Qui manibus propriis victum ſibi parant.

Ἐγχειρῶ ἐγώ. Cum dativo. Manum injicio. Aggredior. At Ἐγχειρίζω ἕτερον. Alterum in manus trado. [Cum accuſativo rei, &] dativo perſonæ.

Ἔγχος. Haſta. Homerus: *Haſta undecim cubitos longa.* Haſta autem duplex eſt viginti & duorum cubitorum.

Ἔγχος. Apud Sophoclem allegorice ſic vocatur auxilium. Ab ἔχεσθαι. *Neque adeſt haſta conſilii, qua [malum] propulſari queat.* Id eſt, nulla conſilii vel prudentiæ ope præſentia mala propulſari queunt.

Ἐγχώριον. Domeſticum. [Et ἐγχώριοι, indigenæ.] *Indigenæ enim non ſolum ventorum ſtationes, ut proverbio dicitur, ſed & popularium mores optime norunt.*

Ἐγχρίπτεται. Accedit. Appropinquat. *Arietibus vero, cum muris admovebantur, pondera injiciebant, ut debili ictu mœnia ferirent.*

Ἐγχρίπτων. Accedens. Admovens. Atterens.

Ἐγχριμφθεῖσα. Admota. Quæ acceſſit. Et ἐγχρίψαι apud Herodotum, incidiſſe, leviter deguſtaſſe.

Ἐγχρόνων. Dicitur de rebus, quæ non mul-

---

[1] Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχαν.] Fragmentum hoc exſtat apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 360. Huc pertinet alius locus, qui legitur apud eundem Comicum *Veſpis* pag. 501.

Οὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.

Ubi Scholiaſta: Οὐκ ἐγχανεῖται. οὐκ ἐγγελάσει σοι.

[2] Ἐγχέλεις θηρώμενος. ἐπὶ τῶν διὰ κ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Equit.* pag. 341. (239. Ed. Baſ. *P.*)

Ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας,
Ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν.
Ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
Αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.

I. e. interprete Friſchlino: *Idem accidit tibi, quod his, qui anguillas aucupantur. Ubi tranquillus eſt lacus, nil piſcium reportant. At ſi lutum ſtagni ſurſum commorint & deorſum; ibi capiunt demum. Sic & tu capis, ubi prius civitatem perturbaris.* Locus eſt elegans.

[3] Ἔγχελυς. Ἀττικῶς. παρὰ Βοιωτ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 414.

[4] Ἐγχεσίμορος] Scribe ἐγχεσίμωρος, per ω, ut apud Homerum paſſim.

[5] Ἀντιβίων τε πολλάκις ἐγχ.] Verba hæc ſunt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. xxv.

[6] Ὅμηρος] Il. Θ. v. 494.

[7] Οὐδὲ νοῦ φροντίδος ἔγχος] Apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 158. ſic legitur, uti etiam apud Suidam legendum eſt:

Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος,
Ὧ τις ἀλέξεται.

Scholiaſta: Οὐκ ἔνεστι τοῦ νοῦ φροντίδος ἔγχος. τοῦτο δὲ, οἷον τὸ διὰ τῆς βουλῆς καὶ προμηθείας γινόμενον ἀλέξημα καὶ ἀμυντήριον. Hæc Suidæ lucem fœnerantur.

[8] Ἐγχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀν.] Hæc ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Excerptis a Valeſio editis, pag. 34. unde ea Suidas deprompſit. Vide etiam ſupra v. Ἀνέμων στάσεις.

Appian. Fragm. Incert. Schweigh. III. 1A.

Ἀππιανός· Κατεφρόνουν τῶν σπονδῶν ἔτι ἐγχρόνων οὐσῶν.

Ἐγχυτρίστριαι.[1] αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι. [2] Μίνως, ἢ περὶ νόμου. ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι, καταχυτρίσαι· ὡς Ἀριστοφάνης. Ἐγχυτρίστριαι δὲ λέγονται, καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου. καὶ τὰς θρηνητρίας. ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς [3] ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη. ὅθεν καὶ ἐγχυτρίζειν, τὸ ἀποκτείνειν.

Ἐδάϊσεν. ἐμέρισεν.

Ἐδάμη. ἐδαμάσθη.

Ἑδανόν. ἡδύ. εὐῶδες. [4] Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. παρὰ τὸ ἥδω, τὸ εὐφραίνω, ἡδανὸν, καὶ συστολῇ, ἑδανόν.

Ἐδάσαντο. διεμερίσαντο.

Ἔδαφος. γῆ.

Ἔδαισεν. εὐώχησεν.

Ἐδάσατο. κατέφαγεν.

Ἐδέατρος.[5] τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν· ἡ δὲ χρεία, Περσική. ἦν δὲ [6] προγεύστης τὸ πρῶτον, καὶ προήσθιεν τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.

Ἐδεδίεσαν. ἐφοβήθησαν.

Ἐδεδίσκετο. ἐξεφόβει.

Ἐδεδίξατο. ἐφοβήθη.

Ἐδέδμητο. ᾠκοδόμητο.

Ἔδεθλον. ἕδρασμα.

Ἐδέκαζε πολλούς. ἐδωροδόκει πολλούς.

Ἐδέμ. τρυφὴ ἑρμηνεύεται. καὶ ὁ παράδεισος.

Ἔδεσσα. πόλις Συρίας· εἰς ἣν ἀφικομένῳ Τραϊανῷ ὑπαντιάζει πρὸ τῆς πόλεως Αὔγαρος, ἵππους τε δῶρ' ἄγων ν' καὶ σ', καὶ τοὺς καταφράκτους θώρακας ἱππεῦσι καὶ τοῖς ἵπποις ν' καὶ σ', καὶ βέλη ἑξακισμύρια. ὁ δὲ Τραϊανὸς τρεῖς λαβὼν θώρακας, τἄλλα ξύμπαντα αὐτὸν ἔχειν ἐκέλευσεν.

to ante factæ ſunt. Appianus: *Fœdera non multo ante facta, ſed adhuc recentia, contemnebant.*

Ἐγχυτρίστριαι. Mulieres, quæ defunctis inferias faciunt. [Sic apud Platonem] in *Minoe* ſive *de Lege*. Dicebant etiam τὸ καταχυτρίσαι pro βλάψαι, i. e. nocere, lædere. Ἐγχυτρίστριαι etiam vocantur fœminæ, quæ homines piaculo obſtrictos luſtrant, ſanguine victimæ eos aſpergentes. Item præficæ: nec non obſtetrices, quæ infantes in ollis exponunt. Inde etiam ἐγχυτρίζειν ponitur pro occidere.

Ἐδάϊσεν. Diviſit. Diſſecuit.

Ἐδάμη. Domitus eſt.

Ἑδανόν. Suave. Suavem odorem ſpirans. [Homerus: *Se vero unxit oleo*] *divino, & ſuaviter olenti.* Ab ἥδω, delecto, deducitur ἡδανὸν, & per ſyſtolen, ἑδανόν.

Ἐδάσαντο. Diviſerunt. Diſtribuerunt.

Ἔδαφος. Terra. Solum. Pavimentum.

Ἔδαισεν. Epulatus eſt.

Ἐδάσατο. Comedit. Epulatus eſt.

Ἐδέατρος. Hoc quidem nomen eſt Græcum: at res, quam ſignificat, Perſica. Sic autem primum appellabatur prægustator, ſive is, qui cibos ante Regem ſecuritatis gratia prægustabat. Poſtea vero uſus obtinuit, ut totius convivii & apparatus præfectus & magiſter ſic vocaretur.

Ἐδεδίεσαν. Timuerunt. Formidarunt.

Ἐδεδίσκετο. Terrebat.

Ἐδεδίξατο. Timuit. Formidavit.

Ἐδέδμητο. Ædificatum eſt.

Ἔδεθλον. Sedes.

Ἐδέκαζε πολλούς. Multos muneribus ac largitionibus corrumpebat.

Ἐδέμ. Hæc vox Edem, ſi eam interpreteris, ſignificat delicias. Item, paradiſum ſive hortum.

Ἔδεσσα. Edeſſa. Urbs Syriæ. Ad hanc proficiſcenti Trajano Abgarus ante urbem occurrit, dona adducens CCL. equos, & cataphractas loricas pro equitibus & equis CCL. & telorum LXM. Trajanus vero, tribus tantum loricis acceptis, cætera omnia ipſum ſervare juſſit.

---

[1] Ἐγχυτρίστριαι. αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 449. (320. Ed. Baſ. P.) ſed ubi pro ἐγχυτρίστριαι legitur ἐγχύτριαι.

[2] Μίνως] Locus Platonis in *Minoe*, ad quem Suidas reſpexit, ſic habet: Ὥσπερ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς οἶσθά που καὶ αὐτὸς ἀκούων, οἵοις νόμοις ἐχρώμεθα πρὸ τοῦ περὶ τοὺς ἀποθανόντας, ἱερεῖά τε προσφάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, καὶ ἐγχυτριστρίας μεταπεμπόμενοι. I. e. *Nos quoque audiviſti quales quondam ritus circa defunctos obſervaverimus, hoſtias jugulantes, antequam efferretur cadaver, præficaſque accerſentes.*

[3] Ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη] Infantes olim ἐν χύτραις, i. e. in ollis, exponi ſolebant. Hinc ἐγχυτρίζειν vel χυτρίζειν pro exponere dicebatur. Heſychius: Ἐγχυτριεῖς. ἀποκτενεῖς. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παίδων. Idem alibi: Χυτρίζειν. ἐν χύτρᾳ τιθέναι. Lege, ἐκτιθέναι. Apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 267. Æſchylus de Oedipo ait:

Πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον αὐτὸν γενόμενον
Χειμῶνος ὄντος ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ.

I. e. *Quomodo enim? Cum eum recens natum tempore hiberno in olla expoſuerit.* Scholiaſta ad eum locum: Τὸ δὲ ἐν ὀστράκῳ, ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία. διὸ καὶ χυτρίζειν ἔλεγον. Vide etiam Noſtrum infra v. Ἥτρον.

[4] Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ] Homerus Il. Ξ. v. 270. 271.

——— Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ.

[5] Ἐδέατρος. τὸ μὲν ὄνομα Ἑλλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Lexico deperdito Ælii Dionyſii Suidam deſcripſiſſe, diſcimus ex Euſtathio, qui in Commentar. ad Odyſſ. Α. pag. 1403. 40. eadem ex ſcriptore illo αὐτολεξεὶ refert; ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[6] Προγεύστης] Hi *prægustatores* a Latinis dicuntur: de quibus præter alios vide Meurſ. *Exercit. Crit.* Part. II. cap. III. Notandum autem eſt, quos Suidas & Euſtathius auctore Ælio Dionyſio vocant ἐδεάτρους, ab Athenæo lib. IV. pag. 171. appellari ἐλεάτρους, per λ. Verba ejus hæc ſunt: Ἐκάλουν δὲ τοὺς προγεύστας ἐλεάτρους, ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. νῦν δὲ ὁ ἐλέατρος ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας. Qui ἐλέατρος ſcribebant, vocem illam deducebant ab ἐλεός, i. e. menſa coquinaria. Athenæus loco laudato: Ἐλέατροι δὲ καλοῦνται, ὥς φησι Πάμφιλος, οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντες τράπεζαν, παρὰ τὸν ἐλεόν. Cæterum διττογραφία iſta procul dubio orta eſt ab affinitate τοῦ Δ & Λ: quas literas veteres librarii frequentiſſime inter ſe confundere ſolebant, ut alibi pluribus demonſtravimus.

Ἐδεσηνός. ἀπὸ πόλεως Ἐδέσης.

Ἕδεσιν. ἱεροῖς. ἐκ τῆς ἕδος εὐθείας.

Ἐδεστὰ κρέατα. τὰ τρωγόμενα.

Ἐδεστή. βρωτή.

Ἐδεύετο. ἐνδεὴς ἐγένετο. ἐν ἑτέρῳ, ἐκορέννυτο, εὐφραίνετο, ἐβρέχετο.

Ἔδει. ἔπρεπεν.

Ἐδείματο. κατεσκεύασεν. ἐκ τοῦ δέμω· τὸ κατασκευάζω.

Ἐδείμαντο. ᾠκοδόμησαν. καὶ ἐδειμάτουν. ἀντὶ τοῦ ἐξεφόβουν. εἰς πτοίαν ἦγον καὶ δέος. [1] Δράκοντες δὲ μεγέθει μέγιστοι συνέστελλον αὐτοὺς καὶ ἐδειμάτουν, τὰ οὐραῖα μέρη ἐς σπείρας ἑλίξαντες.

Ἐδείναζον. δεινῶς ἔφερον.

Ἐδεινολόγουν. ἐσχετλίαζον. Οἱ δὲ ἐδεινολόγουν ἐπὶ τῇ τοῦ βασιλέως ῥαθυμίᾳ. καὶ ἐδεινοπάθουν. ἀντὶ τοῦ, δεινὰ πεπονθέναι ἔλεγον. Διὸ πρὸς ἀλλήλους ἐδεινοπάθουν, εἰ γυναικῶν τρόπον γυμνώσουσιν ἑαυτοὺς ὅπλων.

Ἔδειξεν. ὑπέδειξεν.

Ἔδειραν. ἐξέδειραν. Ἔδηραν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔτυψαν, διὰ τοῦ η.

Ἔδεισα. ἐφοβήθην.

Ἐδεῖτο. ἐδέετο τοῦ Θεοῦ. σημαίνει δὲ, καὶ τὸ ἐδεσμεῖτο.

Ἕδη. τὰ ἱερά. τὰ ἐδάφη. ἐκ τοῦ ἕδους.

Ἐδηδοκώς. καταφαγών. καὶ ἐδήδοκα, καὶ ἐδηδώς.

Ἐδηλήσαντο. ἔβλαψαν.

Ἐδήμευσαν. δημόσιον ἐποίησαν. Καὶ ἐκράτησεν ὁ φθόνος, καὶ τὴν [2] οὐσίαν ἐδήμευσαν αὐτοῦ. ὁ δὲ ὑπεξαιρεῖται χρυσίου δέκα τάλαντα.

Ἐδημοσίωσαν. δημόσιον ἐποίησαν. Ὁ δὲ Θευδέριχος ἐπὶ Ζήνωνος ἐδημοσιώθη, χιλίας καμήλους προπέμψας χρυσίου καὶ ἀργυρίου. Καὶ αὖθις· Ὁ [3] δὲ Αἰσχίνης, ἐπειδὴ συναίρων ἐν δίκῃ τινὶ διέφθειρε τοὺς δικαστὰς, ἐμβληθεὶς ἅμα αὐτοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ, καὶ κώνειον πιὼν, ἀπέθανε, καὶ τὰ πράγματα αὐτῶν, ὡς ἀτέκνων, ἐδημοσιώθη.

Ἐδημώθη. ἐν τῷ δήμῳ διεδόθη. δῆλος πᾶσιν ἐγένετο. οὕτω Δίων ἐν Ῥωμαϊκῶν ἑπτακαιδεκάτῳ· Καί τις λόγος περὶ αὐτῶν τοιόσδε ἐδημώθη.

Ἔδηξεν. ἔδακεν.

Thucydid. VIII.

Ἐδῄουν. παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ διέκοπτον, διέφθειρον. Ἅπασαν κατεδῄουν τὴν ἀνατολικὴν χώραν· καὶ ἐδῄωσαν, ὁμοίως.

Ἔδησα. ἐδέσμευσα.

Ἐδητύος. βρώσεως.

Ἐδεσηνός. Edeſſenus. Ab Edeſſa urbe ſic dictus.

Ἕδεσιν. Templis. Sedibus. A recto ſingulari ἕδος.

Ἐδεστὰ κρέατα. Carnes, quæ eduntur, aut edi poſſunt.

Ἐδεστή. Quæ edi poteſt. Quæ eſui eſt.

Ἐδεύετο. Indigebat. Alibi vero exponitur, ſatiabatur, voluptate afficiebatur, rigabatur.

Ἔδει. Oportebat. Decebat.

Ἐδείματο. Ædificavit. Extruxit. A verbo δέμω, ædifico.

Ἐδείμαντο. Ædificarunt. Extruxerunt. At ἐδειμάτουν, terrebant. Terrorem incutiebant. *Sed ſerpentes immani magnitudine præditi eos reprimebant & terrebant, caudas in ſpiram convolventes.*

Ἐδείναζον. Graviter ferebant.

Ἐδεινολόγουν. Graviter conquerebantur. Indignabantur. *Illi vero de Regis ſocordia graviter conquerebantur.* Et ἐδεινοπάθουν, ſe gravia mala paſſos eſſe dicebant. *Quamobrem miſeram conditionem ſuam fore dicebant, ſi mulierum inſtar ſe ipſos armis eſſent nudaturi.*

Ἔδειξεν. Oſtendit. Demonſtravit.

Ἔδειραν. Excoriarunt. Pellem detraxerunt. At ἔδηραν, per η, verberarunt.

Ἔδεισα. Timui. Metui. Formidavi.

Ἐδεῖτο. Pro ἐδέετο. Rogabat. Orabat. Item, vinciebatur, ligabatur.

Ἕδη. Templa. Sedes. Pavimenta. A nomine ἕδος.

Ἐδηδοκώς. Qui comedit. Qui devoravit. Et ἐδήδοκα. Edi. Comedi. Et ἐδηδώς. Qui edit.

Ἐδηλήσαντο. Læſerunt.

Ἐδήμευσαν. Publicarunt. *Et invidia vincente, bona ejus publicarunt. Ille autem decem talenta auri ſubtraxit.*

Ἐδημοσίωσαν. Publicarunt. *Theuderichi vero bona tempore Zenonis publicata ſunt, qui mille camelos auro & argento onuſtos [ad Imperatorem] præmiſerat.* Et iterum: *Æſchines vero, cum cauſæ alicujus patrocinium ſuſcepiſſet, judices corrupit: cum quibus in carcerem conjectus, hauſta cicuta obiit; eorumque bona, ac ſi ſine liberis deceſſiſſent, publicata ſunt.*

Ἐδημώθη. Divulgatus eſt. Per populum ſparſus eſt. Omnibus innotuit. Dio *Rerum Romanarum* lib. XVII. *Et hujuſmodi rumor de ipſis divulgatus eſt.*

Ἔδηξεν. Mormodit.

Ἐδῄουν. Apud Thucydidem ſignificat, exſcindebant, perdebant, vaſtabant. *Omnem orientalem regionem vaſtarunt.* Et ἐδῄωσαν, ſimiliter.

Ἔδησα. Ligavi. Vinxi.

Ἐδητύος. Eſcæ. Cibi. Alimenti.

---

[1] Δράκοντες δὲ μεγέθει μ.] Vide infra v. Οὐραῖα.

[2] Οὐσίαν] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, θυσίαν.

[3] Ὁ δὲ Αἰσχίνης, ἐπειδὴ συναίρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur ſupra v. Αἰσχίνης.

Ἐδιδαξάμην.[1] ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς τούτου. τὸ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. δύναται εἶναι μεσότητος Ἀττικῶς· ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίδευσα.

Ἐδίδαξεν. ἔπεισεν. ἠρέθισεν. Ἐδίδαξεν αὐτοὺς ἀνάγκη κατασκηνῶσαι, οὗ πρῶτον εἶδον κώμας.

Ἐδίδη. ἐδέσμευεν.

Ἐδικανόωντο.[2] ἐδεξιοῦντο.

Ἐδικαίου.[3] δίκαιον εἶναι ἔλεγεν. Καὶ μὴ τὴν βασιλείαν ἑαυτῷ ἀποδίδωσί τις, ἀλλὰ τοῦ γε ἀπαλλάσσεσθαι κύριος ἐδικαίου εἶναι αὐτός. Ἀππιανός· Σύφαξ δὲ τῶν γενομένων πυνθανόμενος, ἐπεχείρει διαιτᾶν διαλύσεις, καὶ ἐδικαίου μήτε Ῥωμαίους Λιβύης, μήτε Καρχηδονίους Ἰταλίας ἐπιβαίνειν ἐπὶ πολέμῳ. ἢν δέ τις ἀπειθῇ, τοῖς πειθομένοις ἔφη συμμαχήσειν. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Μάρκιος ἀντιλέγειν μὲν πρὸς οὐδὲν αὐτῶν ἐδικαίου. Ἐδικαίου τοίνυν, ἀντὶ τοῦ ἔκρινε, δίκαιον εἶναι ἐνόμιζεν.

Ἐδικαιώθησαν. δίκαιοι ἐκρίθησαν. [4] σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον, κατεδικάσθησαν δικαίως. Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς ιε´· [5] Ἔκ τε γὰρ τῆς ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου ἀξιώσεως, καὶ ἐκ τῆς παλαιᾶς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φιλίας, οὐκ ἤνεγκαν [6] δικαιωθέντες· ἀλλ' ἐπεχείρησαν καὶ οἱ Καμπανοὶ τοῦ Φλάκκου, καὶ οἱ Συρακούσιοι τοῦ Μαρκέλλου κατηγορῆσαι· καὶ ἐδικαιώθησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ. Πολλαχοῦ δὲ οὗτος κέχρηται τῇ λέξει ταύτῃ ἐπὶ τοῦ εἰρημένου σημαινομένου· ὡς καὶ ἐν τῷ ιϛ´. Πάντες[7] ἀποθανεῖν ἐστὲ ἄξιοι· οὐ μέν τοι καὶ ἐγὼ πάντας ὑμᾶς θανατώσω, ἀλλ' ὀλίγους μὲν, οὓς καὶ συνείληφα ἤδη, δικαιώσω, τοὺς δὲ ἄλλους ἀφίημι. Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ ὁμοίως.

Ἐδικαίωσαν. ἀντὶ τοῦ κατέκτειναν. [8] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι καταγαγόντες αὐτὸν, ἐδικαίωσαν θανάτῳ.

Ἐδίνευον. κύκλῳ περιῄεσαν. ὠρχοῦντο.

Ἐδίωσεν. ἐξέωσεν. ἐδίωξεν.

Ἐδίψησαν. ἐπεθύμησαν. Ὁ δὲ ἐλευθερῶσαι τὴν πατρίδα ἐδίψησεν.

Ἔδνα. τὰ διδόμενα δῶρα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ.

Ἑδναία.[9] ἡ καθέδρα.

Ἐδοκίμαζεν. ἔκρινε. Σιωπηλὸς ἦν. ἐπὶ τούτοις

Ἐδιδαξάμην. Per alterum erudivi, ipſe curam hujus rei gerens. Paſſivum ponitur pro activo, Attice: pro, per alterum erudivi; ſive, inſtituendum & erudiendum curavi.

Ἐδίδαξεν. Docuit. Perſuaſit. Induxit. *Docuit ipſos neceſſitas illic tentoria habitandi cauſa ponere, ubi primum vicos vidiſſent.*

Ἐδίδη. Ligabat. Vinciebat.

Ἐδικανόωντο. Excipiebant.

Ἐδικαίου. Juſtum eſſe dicebat. *Et niſi quis regnum ſibi reſtitueret, ſaltem æquum eſſe judicabat, ut penes ſe liberum eſſet arbitrium diſcedendi.* Appianus: *Syphax autem auditis iis, quæ acciderant, bellum auctoritate ſua componere conabatur, æquum eſſe cenſens, ut & Romani Africa, & Carthaginenſes Italia abſtinerent. Si quis vero dictis ſuis parere recuſaſſet, ſe opem laturum eſſe illis, qui ſibi obtemperaſſent.* Et iterum: *Marcius vero æquum eſſe cenſebat, ne contra ullum eorum, [quæ propoſita eſſent, caput,] quicquam diceretur.* Ἐδικαίου igitur ſignificat, æquum eſſe judicabat. Juſtum eſſe cenſebat.

Ἐδικαιώθησαν. Juſti judicati ſunt. Significat etiam contrarium, juſte condemnati ſunt. Dio Hiſtor. Roman. lib. xv. *Nam & propter antiquam admodum dignitatem, & veterem amicitiam, quæ ipſis cum Romanis intercedebat, eorum condemnationem æquo animo non tulerunt. Sed & Campani Flaccum, & Syracuſani Marcellum accuſare agreſſi ſunt; qui in Senatu condemnati fuerunt.* Multis vero in locis Dio vocem illam eo, quo diximus, ſignificatu adhibet: ut libro xvi. *Quamvis omnes morte digni ſitis, non tamen vos omnes morte mulctabo, ſed paucos quidem, jam comprehenſos, juſtis pœnis afficiam; reliquos vero dimittam.* Et alibi ſæpe τὸ ἐδικαιώθησαν poſitum reperitur pro, condemnati ſunt, vel juſtis pœnis affecti ſunt.

Ἐδικαίωσαν. Condemnarunt. *Romani vero, cum ipſum in medium adduxiſſent, capitali ſupplicio affecerunt.*

Ἐδίνευον. Se in orbem agebant. Saltabant.

Ἐδίωσεν. Expulit. Perſecutus eſt.

Ἐδίψησαν. [Sitiverunt.] Concupiverunt. Vehementer optarunt. *Ille vero patriam liberare vehementer cupivit.*

Ἔδνα. Dona, quæ a ſponſo dantur ſponſæ.

Ἑδναία. Cathedra. Sedes.

Ἐδοκίμαζεν. Judicabat. Explorabat. *Ta-*

---

[1] Ἐδιδαξάμην. ἐπαιδευσάμην δι' ἑτ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 198. (122. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus hic rectius ſic legitur: Ἐδιδαξάμην. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. λέγονται (malim λέγεται) δ' εἶναι μεσότητος, Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ ἐξεπαίδευσα δι' ἑτέρου. τὸ γὰρ ἐδίδαξα δι' ἑαυτοῦ. Vide etiam Suidam ſupra v. Διδάξομαι.

[2] Ἐδικανόωντο] Imo ἐδεικανόωντο, per ει; a δεικανάω: ut Portus etiam monuit. Diphthongus enim ει frequentiſſime cum vocali ι a librariis confundi ſolet.

[3] Ἐδικαίου. δίκαιον εἶναι ἔλ.] Vide ſupra v. Δικαιοῦν.

[4] Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐναντίον, κατεδικάσθησαν] Verba hæc in præcedentibus Editt. peſſime ad finem præſentis articuli rejecta ſunt, quæ hic collocanda eſſe non ſolum ex Etymologo patet, (apud illum enim eadem, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ quoque leguntur) ſed etiam ſenſus manifeſto oſtendit. In exemplis enim, quæ ſubjunguntur, τὸ δικαιοῦσθαι non ſignificat, δίκαιον κρίνεσθαι, i. e. juſtum judicari, vel omnis criminis expertem cenſeri; ſed καταδικάζεσθαι, i. e. condemnari, vel juſta pœna affici.

[5] Ἔκ τε γὰρ τῆς ἀπὸ τοῦ π.] Hic locus exſtat etiam apud Zonaram pag. 86. ſed aliquot verbis mutilatus: ut Pearſonius quoque monuit.

[6] Δικαιωθέντες] Puto ſcribendum potius eſſe δικαιωθέντας.

[7] Πάντες ἀποθανεῖν ἐσ.] Et hoc fragmentum legitur apud Zonaram pag. 91.

[8] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κατ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Ἐμποίνιμος.

[9] Ἑδναία] Ex interpretatione vocis hujus patet, ſcribendum eſſe ἕδρα, vel ſaltem ἑδραία. Vulgata enim lectio, licet ordini alphabetico reſpondeat, ſenſui omnino repugnat.

Appianus. Fragm. incert. Schweigh. III. 14.

ἀποκρύπτειν ἐδοκίμαζεν. καὶ Ἀππιανός· Ὁ δὲ ἐπὶ τὰς οἰκίας χωρῶν, συνελάμβανεν, ὅσους ἐδοκίμαζεν. ἀντὶ τοῦ, ἔκρινεν ἐτάσεως εἶναι ἀξίους.

Ἐδοκίμασαν. προέκριναν. ἐκύρωσαν. Πολλῶν δὲ ῥηθέντων εἰς ἑκάτερα λόγων, οἱ πλείους γνῶναι τὴν προτέραν ἐδοκίμασαν.

Ἔδοξεν. εἰς ὑπόληψιν ἦλθε.

Ἕδος.[1] τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται.

Ἕδος. ἔδαφος. ἕδρασμα. ἱερόν. ναός. Τότε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάτριον προσκυνήσας, τὴν ἐπάνοδον αἰτεῖ.

Ἐδός. ὁ Φαγᾶς.

Ἔδοσαν δίκην.

Ἐδοῦνοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἐδωδή. βρῶσις. τροφή.

Ἐδωδίμων. βρωσίμων. Ἐπείπερ οὖν τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἀγνοοῦντες, οὐδὲν ἐδώδιμον ἐποίησαν ἐν ἀποθέτῳ, λυπρᾶς οὔσης αὐτῶν τῆς γῆς, καὶ πάσης ἀθρόον ἀγορᾶς [2] διακλεισθέντες.

Ἑδώλια. τὰ σανιδώματα. κυρίως τῶν πλοίων, ἐφ᾽ ὧν οἱ ἐρέται καθέζονται. καθέδραι, ἢ ἑδράσματα. Σοφοκλῆς· Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια. καὶ ἑδωλίοισι, παρὰ Ἡροδότῳ, ὑποστρώμασι νεώς.[4] Σοφοκλῆς δέ·

Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις
Πυρὸς φλέγοντος.

Ἑδωλιάσαι. συγκαθίσαι.

Ἑδωλιάσαι, καὶ ἰκριῶσαι. ἑκατέρῳ αὐτῶν ἐχρήσαντο.[5] τὸ μὲν οὖν ἑδωλιάσαι οἷον συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντιθέντων. τὸ δὲ ἰκριῶσαι δύναιτ᾽ ἂν καὶ ὡς κοινότερον λεχθὲν νοεῖσθαι. πολλοὶ γὰρ τῶν ἰδιωτῶν ἰκρία καλοῦσι τὰς ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων συντεθειμένας στέγας, ὑπὸ στέγαις ἑτέραις.

Ἐδώμ. ὄνομα κύριον. ἑρμηνεύεται δὲ θερμασία.

Ἔδων. ἐσθίων.

Ἐδωρεῖτο. δώροις ἐτίμα. Ἐδωρεῖτο δ᾽ ἐσθῆτι καὶ τοῖς ἄλλοις κειμηλίοις.

Ἐδωρήσατο. ἐφιλοφρονήσατο. Τὰ περιττὰ τῶν ὅπλων τοῖς ἐπιτηδείοις προσανέδωκε, τισὶ δὲ τῶν ἡγεμόνων σκηνὰς ἐδωρήσατο[6] τῶν ἐπιτηδείων· καθόλου δὲ πᾶν τὸ πρόσφορον ἐπειρᾶτο ποιεῖν ἑκάστοις.

Ἕδρα. βάσις. καθέδρα. ἕδρα, καὶ ἡ προεδρεία, παρὰ[7] Ἀριστοφάνει·

Καί σ᾽ ἀντὶ τούτων εἰς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
Εἰς τὴν ἕδραν θ᾽, ἵν᾽ ἐκεῖνος ἦν ὁ Φαρμακός.

citurnus erat: & ideo alios quoque [*arcana ſilentio*] *tegere debere judicabat.* Et Appianus: *Ille vero ædes intrans, comprehendebat, quoſcunque inquiſitione dignos eſſe judicabat.*

Ἐδοκίμασαν. Comprobarunt. Ratum fecerunt. Confirmarunt. *Cum multa in utramque partem dicta fuiſſent, plures priorem ſententiam comprobarunt.*

Ἔδοξεν. Viſum eſt.

Ἕδος. Simulacrum. Item locus, in quo ſimulacrum collocatur.

Ἕδος. Solum. Sedes. Templum. Fanum. *Tunc patrio Fortunæ ſimulacro adorato, reditum petit.*

Ἐδός. Edax. Vorax.

Ἔδοσαν δίκην. Pœnas dederunt.

Ἐδοῦνοι. Eduni. Gentis nomen.

Ἐδωδή. Eſca. Cibus. Alimentum.

Ἐδωδίμων. Rerum eſculentarum. Cibariorum. *Cum igitur præparationem ejus ignorantes, nulla cibaria in futurum uſum ſepoſuiſſent, & ager illorum ſterilis eſſet, omni commeatu repente intercluſi,* [*parum aberat, quin fame perirent.*]

Ἑδώλια. Proprie ſic vocantur tranſtra, ſive ſedilia remigum. Cathedræ. Sedes. Sophocles: *In antiquas patris ſedes.* Vel, in antiquam domum patris. Et ἑδωλίοισι, apud Herodotum, tabulatis navis. Et iterum Sophocles: *In ſummis jam tabulatis navium igne flagrante.*

Ἑδωλιάσαι. In tabulatis navium, vel tranſtris collocare, vel, conſidere.

Ἑδωλιάσαι, & ἰκριῶσαι. Utroque verbo ſcriptores uſi ſunt. Atque ἑδωλιάσαι quidem ſignificat, ex aliquibus lignis, vel tabulis compactis, tranſtra vel ſedilia remigum conficere. Ἰκριῶσαι vero, quod tabulatis inſtruere proprie ſignificat, & alio ſenſu magis communi accipi poteſt. Multi enim indoctorum hominum ἰκρία vocant tecta, ex longis lignis compoſita, ſuper quæ ſunt alia tecta.

Ἐδώμ. Edom. Nomen proprium, quod *calorem* ſignificat.

Ἔδων. Edens. Comedens.

Ἐδωρεῖτο. Donabat. Donis honorabat. *Illum vero veſte & cæteris rebus pretioſis donabat.*

Ἐδωρήσατο. Donavit. *Arma ſupervacanea amicis & familiaribus dedit: nonnullis etiam ducibus tentoria donavit; &, ut paucis omnia dicam, quidquid ſingulis erat commodum & utile, id ipſis præſtare conabatur.*

Ἕδρα. Baſis. Sedes. Item prima ſedes, apud Ariſtophanem. *Et te ob hæc* [*facinora*] *in Prytaneum voco, inque primam illam ſedem, ubi prius erat veneficus ille.* Et Arrianus:

---

[1] Ἕδος. τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τ.] Huc ſpectant verba Photii in *Bibliotheca* pag. 1069. Ὅτι τὰ ἕδη καὶ ἀντὶ αὐτῶν λαμβάνεται τῶν τεμενῶν. τάττει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων. λέγεται δὲ ἕδος καὶ τὸ ἔδαφος τοῦ ναοῦ.

[2] Διακλεισθέντες] Ex ipſo Suida ſupra v. Διακλεισθέντες, ſenſus ſupplendi gratia hic addendum eſt, ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

[3] Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 140. ſed ubi pro ἑδώλια hodie male legitur ἑδράσματα: gloſſemate locum genuinæ vocis occupante. Nam ἑδώλια etiam agnoſcit vetus Enarrator ad locum illum Sophoclis; qui vocem iſtam per ἑδράσματα exponit: certo indicio, olim apud Poetam iſtum ἑδώλια, non vero ἑδράσματα, lectum fuiſſe.

[4] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 70. ut Portus etiam monuit.

[5] Τὸ μὲν οὖν ἑδωλιάσαι, οἷον συνθ] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Etymologum.

[6] Τῶν ἐπιτηδείων] Duas has voces tanquam ſupervacaneas delendas cenſeo.

[7] Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Equit.* pag. 364. (258. Ed. Baſ. P.)

καὶ Ἀῤῥιανός· Ὅτι με καὶ ὄμμασι, καὶ φωνῇ, καὶ ἕδρᾳ ἐτίμησας. ἀντὶ τοῦ καθέδρᾳ.

Ἕδρα. καὶ ὁ σφιγκτὴρ τῶν ἀνθρώπων. καὶ τοῦτό φησιν ὁ Προφήτης· Καὶ ἐπάταξε τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω τῆς ἕδρας. τὸ πάθος σημαίνουσα. σεμνότερον δὲ τοῦτο εἴρηκεν, εἰπὼν, εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἕδραι[1] λέγονται καὶ αἱ σέλλαι, σελλάρια, σωτήρια.

Ἕδραν. τὴν μονὴν εἴρηκεν ἐ[2] Θουκυδίδης. καλοῦσι δὲ καὶ τὸ μέρος, ὡς ἡμεῖς, ἕδραν.

Ἑδράνων. θρόνων. [3] Σοφοκλῆς· Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίωνι στηρίζῃ σχολῇ. καὶ ἐν[4] Ἐπιγράμματι· Νηῶν ἕδρανον ἀσταθέων ἄγκυραν. ἀντὶ τοῦ ἕδρασμα.

Ἕδρασεν. ἐποίησεν. [5] ἐκάθισεν.

Ἑδραῖος. καὶ ἑδραίωμα, στήριγμα.

Ἑδριόωντο. ἐκαθίζοντο.

Ἑδρῖται.[6] οἱ ἱκέται. ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν.

Ἒ ἔ. ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν.

Ἑεδνωτής. ὁ προικιστής. ὁ πενθερός.

Ἐέλδωρ. ἐπιθύμημα. βούλημα.

Ἕεστο. ἐνεδέδυτο.

Ἐέσχατος. ὁ ἔσχατος.

Ἐετῶς. εὐχερῶς.

Ἐζεκίας, βασιλεὺς Ἱερουσαλὴμ, υἱὸς Ἄχαζ, ἁπάντων εὐσεβέστερος. οὐ γὰρ μόνον τὰ εἴδωλα κατέσκαψεν, καὶ τὰς στήλας αὐτῶν συνέτριψεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς καθεῖλε, καὶ τὰ ἄλση κατέκοψε, καὶ τὸν ὄφιν, ὃν ἐκρέμασε Μωϋσῆς (ἔτι γὰρ αὐτῷ πάντες ἐθυμίων) μετὰ τῶν λοιπῶν βδελυγμάτων ἠφάνισε, τούς τε Ἰουδαίους εἰδωλολατροῦντας ἐτιμωρεῖτο, ἐκκόπτων τὰ μνημόσυνα καὶ λείψανα τῆς ἀθεότητος. τοσοῦτον γὰρ θεοσεβείας ἀφειστήκεισαν, ὡς ὄπισθεν τῶν θυρωμάτων ζωγραφεῖν τὰ εἴδωλα, καὶ προσκυνεῖν· ἵν', εἴ τινες τῶν παρ' Ἐζεκίου ἐρευνῷεν, ἀνοιγνυμένων τῶν θυρῶν, σκέποιντο τὰ βδελύγματα. καὶ μόνος ἐβασίλευσεν Ἰουδαίας κατὰ προαίρεσιν Θεοῦ. Φέρεται δέ τι καὶ τοιοῦτον. ἦν Σολομῶντος βίβλος ἰαμάτων πάθους παντὸς, ἐγκεκολαμμένη τῇ τοῦ ναοῦ φλιᾷ. ταύτην ἐξεκόλαψεν Ἐζεκίας, οὐ προσέχοντος τοῦ λαοῦ τῷ Θεῷ, διὰ τὸ τὰς θεραπείας τῶν παθῶν ἐνθένδε τοὺς πάσχοντας αὐτοὺς κομίζεσθαι, περιορῶντας αἰτεῖν τὸν Θεόν. ἐπολέμησε δὲ μέχρι Γάζης τοῖς ἀλλοφύλοις, Ἀσσυρίων ἀποστὰς, πρότερον ὑπήκοος ὤν.

Quia me oculis, & voce, & ſede honoraſti.

Ἕδρα. Sedes. Sic etiam vocatur podex hominum. Et Propheta dicit: *Et ipſius inimicos percuſſit in poſterioribus podicis partibus.* De morbo loquitur. Honeſtius autem dixit, εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἕδραι. Sic etiam vocantur ſellæ familiaricæ, & latrinæ.

Ἕδραν. Thucydides libro v. ſic vocavit moram in aliquo loco. Ἕδραν etiam partem corporis noſtri, ſive podicem, vocant.

Ἑδράνων. Soliorum. Sedium. Sedilium. Sophocles: *At ſurge ex ſede, cui longo jam tempore affixus quaſi fuiſti.* Et in Epigrammate: *Ancoram navium inſtabilium firmamentum.*

Ἕδρασεν. Fecit. [At ἕδρασεν,] in ſede collocavit.

Ἑδραῖος. Stabilis. Firmus. Et ἑδραίωμα. Fundamentum. Firmamentum.

Ἑδριόωντο. Sedebant. Conſidebant.

Ἑδρῖται. Supplices. Sic dicti, quod ad focum confugiant.

Ἒ ἔ. Ee. Adverbium. lamentantis.

Ἑεδνωτής. Qui dotem dat. Socer.

Ἐέλδωρ. Deſiderium. Voluntas.

Ἕεστο. Indutus erat.

Ἐέσχατος. Pro ἔσχατος. Extremus. Ultimus.

Ἐετῶς. Facile.

Ἐζεκίας. Ezechias, Hieroſolymorum Rex, filius Achazi, omnium religioſiſſimus. Non ſolum enim idola ſubvertit, & ipſorum ſtatuas contrivit: ſed & ea, quæ in montium jugis erant, ſuſtulit, & lucos concidit, & ſerpentem illum, quem Moſes ſuſpenderat (adhuc enim odores ipſi omnes incendebant) cum reliquis abominandis ſuperſtitionibus delevit, & Judæos, qui Idola colerent, pœnis mulctavit, monumenta & reliquias impietatis exſcindens. Adeo enim a vero Dei cultu defecerant, ut poſt [ædium ſuarum] januas Idola pingerent & adorarent; & Ezechiæ miniſtris ædes ſcrutantibus, foreſque aperientibus, abominanda illa ſimulacra occultarent. Et ſolus in Judæa ex Dei voluntate regnavit. Fertur etiam tale quiddam. Exſtabat liber quidam Salomonis, remedia omnium morborum continens, qui Templi limini inciſus erat. Hunc Ezechias abolevit, quod populus mentem ad Deum non adverteret, ſed quicunque ægri eſſent, morborum curationes inde peterent, neglecta divini Numinis invocatione. Bellavit autem uſque ad Gazam adverſus Philiſtæos, poſtquam defeciſſet ab Aſſyriis, quorum imperio ante paruerat.

---

[1] Ἕδραι λέγονται καὶ αἱ σέλλαι, σελλ.] Vide quæ de hoc loco notavimus ſupra v. Ἀφ' ἑδρῶν.

[2] Θουκυδίδης] Lib. v. cap. vii. init.

[3] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 13. ut Portus monuit.

[4] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. iii. Epigr. viii. ubi ſic legitur:

——Νηῶν θ' ἕδρανον ἀσταθέων
Ἄγκυραν γριπεὺς, Ἑρμεία, σοὶ τάδε Βαίτων,
Δῶρα φέρει &c.

[5] Ἐκάθισεν] Hæc interpretatio pertinet ad vocem ἕδρασεν, ab ἕδρα; non vero ἔδρασεν, a δράω.

[6] Ἑδρῖται. οἱ ἱκέται] Vide Meurſium *Exercit. Crit.* Part. ii. lib. iii. cap. ult.

Ἕζεσθαι. καθέζεσθαι. καὶ ἕζετο.

Ἔζει. ἔβραζεν. Ἔζη δὲ διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ζῶν ἦν.

Ἐζήλωσεν. ἐπεθύμησεν.

Ἐζημίωσεν. ἀνεῖλεν. Ὁ δὲ Αὐρηλιανὸς ὁ βασιλεὺς τῶν πολιτῶν θανάτῳ πολλοὺς ἐζημίωσεν. ἀντὶ τοῦ κατέκεινε, κατεδίκασεν.

Ἔζων. ἀντὶ τοῦ ζῶν ἦν.

Ἐζωσμένοι. [1] ἐκδεδυμένοι.

Ἐζυγοστατεῖτο. ἐφ' ἑκάτερα ῥοπὰς ἐλάμβανε. Πολύβιος· [2] Ἐζυγοστατεῖτο τοῖς Ῥωμαίοις ὁ πόλεμος.

Ἐεικόσορος ναῦς. καὶ [3] ἐεικοσόροιο νηός. τῆς εἰκοσακώπου.

Ἐεισάμενος. ὁμοιωθείς.

Ἔηκα. συνεχώρησα.

Ἐήλακεν. ἐλήφθη.

Ἐῆος. τοῦ ἀγαθοῦ. Ἀνδρὸς ἐῆος, [4] Ὅμηρός φησιν.

Ἐϊκτόν. τὸ ὅμοιον.

Ἐΐση. ἡ ἴση. καὶ ἐΐσας ναῦς.

Ἐΐσκω. τὸ ὁμοιῶ. αἰτιατικῇ.

Ἐθαγενής. [5] ὁ ἐγχώριος. ὁ ἐν τόπῳ ἰδίῳ γεγεννημένος.

Ἐθάδας. συνήθεις. φίλους. Ἐθάς, ἡ εὐθεῖα.

Ἐθανατώθη. ὡς ἔνοχος θανάτου ἐκρίθη.

Ἐθέλγετο. ἐπείθετο. ἐθηλύνετο. Αἰλιανός· Οὐ μὴν ἐθέλγετο ὁ ὕπατος, τοῖς ὑπηρέταις σὺν ὀργῇ βριμούμενος.

Ἐθέλημος. ἥσυχος.

Ἐθελῆσαι. ἀντὶ τοῦ ἐθελήσειεν.

Ἐθελήσει. [6] δυνηθείη. [7] Ὅμηρος. Οὐδ' ἔθελε προρέειν. καὶ [8] Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἐθελήσει μαθεῖν. ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνηθῇ.

Ἐθελοδουλεία.

Ἐθελοθρησκεῖ. ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν.

Ἐθελοκακῆσαι. ἑκουσίως ἑλέσθαι τὸ κακόν. καὶ ἐθελοκακοῦντα, ἑκουσίως τὸ κακὸν αἱρούμενον. Ἐθελοκακοῦντα αὐτὸν περὶ τὴν πορείαν, καὶ καταλειφθῆναι παραμένοντα.

Ἐθελοκακία.

Appian. II. Fragm. VII. Vol. I. p. 31. Schweigh.

Ἐθελοκάκως. ἑκουσίως τὸ κακὸν ἐκλεγόμενον. Ἀππιανός· Τῷ δὲ στρατηγῷ στρατὸς ἦν δυσπειθὴς ὑπὸ μνησικακίας, ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο, καὶ ἔφευγον, ἐπιδησάμενοι τὰ σώματα, ὡς τετρωμένοι, καὶ τὰς σκηνὰς διέλυον, καὶ ἀναχωρεῖν ἐπεχείρουν, ἀπειρίαν [9] ἐπι-

Ἕζεσθαι. Sedere. Et ἕζετο. Sedebat.

Ἔζει. Fervebat. Ebulliebat. Ἔζη vero per η, vivebat.

Ἐζήλωσεν. Æmulatus eſt. Concupivit. Optavit.

Ἐζημίωσεν. Mulctavit. Suſtulit. Interfecit. *Aurelianus vero Imperator multos cives morte mulctavit.* Vel, condemnavit, atque damnatos capitali ſupplicio affecit.

Ἔζων. Vivebam.

Ἐζωσμένοι. Induti. Cincti.

Ἐζυγοστατεῖτο. In utramque partem vergebat. Polybius: *Fortuna belli, quod a Romanis gerebatur, modo huc, modo illuc inclinabat.*

Ἐεικόσορος ναῦς. Navis, quæ viginti remis agitur. Et ἐεικοσόροιο νηός. Navis viginti remis actæ.

Ἐεισάμενος. Aſſimilatus.

Ἔηκα. Conceſſi.

Ἐήλακεν. Captus fuit.

Ἐῆος. Boni. Ἀνδρὸς ἐῆος, (i. e. viri boni,) Homerus inquit.

Ἐϊκτόν. Aſſimilatum. Simile.

Ἐΐση. Æqualis. Et ἐΐσας ναῦς. Æquales naves.

Ἐΐσκω. Aſſimilo. Accuſativo jungitur.

Ἐθαγενής. Indigena. In loco proprio natus.

Ἐθάδας. Familiares. Amicos. Rectus caſus eſt ἐθάς.

Ἐθανατώθη. Capitis damnatus eſt. Morte mulctatus eſt.

Ἐθέλγετο. Flectebatur. Deliniebatur. Placabatur. Ælianus: *Nihil tamen Conſul leniebatur, lictoribus iratus & dira minitans.*

Ἐθέλημος. Quietus.

Ἐθελῆσαι. Pro ἐθελήσειεν. Voluerit. Velit.

Ἐθελήσει. [Proprie, volet. Interdum vero,] poterit. Homerus: *Nec profluere poterat.* Et Ariſtophanes: *Nec diſcere poterit.* Nam τὸ ἐθελήσει hic idem ſignificat, quod δυνηθῇ.

Ἐθελοδουλεία. Voluntaria ſervitus.

Ἐθελοθρησκεῖ. Arbitratu ſuo Numen aliquod ſibi fingit & colit.

Ἐθελοκακῆσαι. Sponte ſua malum eligere. [Vel, pugnam ſponte remittere, & ſimulato pavore hoſti cedere.] Et ἐθελοκακοῦντα, malum ſponte ſua eligentem. Vel, per voluntariam ignaviam hoſti cedentem. *Eum in itinere de induſtria rem ignaviter geſſiſſe, & relictum eſſe, cum illic remaneret.*

Ἐθελοκακία. Voluntaria ignavia.

Ἐθελοκάκως. Dicitur de eo, qui ſua ſponte malum eligit, & ignaviter ſe gerit. Appianus: *Exercitus autem, ob veteres injurias duci infenſus, ei parere recuſabat, militeſque pugnam ſponte remittentes, obligatis corporibus, quaſi* καλοῦντες[1] τοὺς στρατηγούς.

---

[1] Ἐκδεδυμένοι] Cum Porto legere malim ἐνδεδυμένοι.

[2] Πολύβιος] Lib. 1. cap. xx.

[3] Ἐεικοσόροιο νηός] Homerus Odyſſ. I. v. 322.
Ὅσσον τ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης.
Huc Suidas reſpexit, ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[4] Ὅμηρος] Il. A. v. 393. & alibi.

[5] Ἐθαγενής] Alias ἰθαγενής. Vide Suidam infra h. v.

‡

[6] Ἐθελήσει. δυνηθείη. Ὅμηρος· Οὐδ' ἔθ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 569. Confer etiam Suidam infra v. Οὐ θελήσῃ.

[7] Ὅμηρος] Il. Φ. v. 366.

[8] Ἀριστοφάνης· Οὐδ' ἐθελ.] Apud Ariſtophanem *Avibus* pag. 569. legitur, uti etiam apud Suidam legendum eſt: Οὐκ ἐθελήσει μὰ Δία &c.

Ἐθελοκώφων. μὴ βουλομένων ἀκούειν. θελήσει παρακουόντων.

Ἐθελονταί.[2] Φερωνύμως ἐκλήθησαν οἱ δοῦλοι οἱ στρατευθέντες ἑκουσίως ὑπὲρ τῶν δεσποτῶν, τῶν ἐν Κάνναις τελευτησάντων.

Ἐθελοντηδόν. [3] Θουκυδίδης διὰ τοῦ η.

Ἐθελοντήν. ἐπίρρημα. Τοὺς παραβόλους κινδύνους ἐθελοντὴν ἀναδεδεγμένος. Καὶ Πολύβιος· Τοῖς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἐθελοντὴν ὑπομένειν. Καὶ αὖθις· [4] Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθελοντὴν τοὺς ἀρίστους.

Ἐθελοντής. βουλόμενος. ἢ [5] χωρητός. [6] Ξενοφῶν· Διερωτᾶν, εἴ τις ἐστὶν, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλει ἂν γενέσθαι, ὑποστὰς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. † Προσλαβὼν ἐθελοντὰς ἐκ παντὸς τοῦ στρατεύματος. λέγεται καὶ ἐθελοντίους. Προσεδόκησεν ἐθελοντίους τοὺς Ἀραβίους ὁμολογήσειν.

Ἐθελοντί. ἐπίρρημα.

Ἐθελοπρόξενος.[7] ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος, καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγένοντο.

Ἐθελουργός. ἕτοιμος.

Ἐθελυμνοί. [8] πυκνοί.

Ἐθέμην. ἔκρινα. ἐνόμισα. Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. οἷον, κἀμοὶ τοῦτο δοκεῖ σύμφορον, τὸ μὴ εἶναι δικαστήρια. Ἀριστοφάνης.

Ἔθεσαν. ἐποίησαν.

Ἔθει. ἔτρεχεν. Ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐκ τῆς πόλεως, ἔθει δρόμῳ.

Ἔθει. ἔτρεχεν. ἔπλεεν. Ὁ δὲ ἄνεμος τὰ ἱστία ἐπλήρου, ἡ δὲ ναῦς ἔθει καλῶς.

Ἔθειρ. ἡ θρίξ. ἡ αἰπαλικὴ, ἔθειρα. οἱ δὲ, ἔθειρα, ἐθείρας φασί.

Ἔθειραι. αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελούμεναι τρίχες.

Πρώτας ὁππότ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας. ἀντὶ τοῦ, ἐκτένισε. καὶ ἐν [9] Ἐπιγράμματι·

vulnerati eſſent, fugiebant, & tentoria refigebant, abitum parantes, & imperitiæ ducem accuſantes.

Ἐθελοκώφων. Illorum, qui ſponte ſua ſunt ſurdi, vel audire nolunt.

Ἐθελονταί. Volones. Hoc nomine vocati ſunt illi ſervi, qui pro dominis, ad Cannas defunctis, ad militiam ultro profecti ſunt.

Ἐθελοντηδόν. Apud Thucydidem vox hæc per η ſcribitur. Sponte. Ultro.

Ἐθελοντήν. Adverbium. Voluntarie. Ultro. *Temeraria pericula ultro ſuſcipiens.* Et Polybius: *Illis, qui quodvis periculum ultro ſuſtinere volebant.* Et rurſus: *Ex toto exercitu fortiſſimos quoſque ultro delegit.*

Polybius. Fragm. Gram. 42. Vol. V. p. 85.

Ἐθελοντής. Qui ſponte & ultro aliquid facit. Volens. Xenophon: *Quærere ex iis ſtatuit, ecquis ſit, qui ſe virum fortem præſtare velit, & profectionem hanc ultro ſuſcipere.* [Et paulo poſt:] *Socios adſciſcens eos, qui ex toto exercitu ſe ſponte offerebant.* Dicitur etiam ἐθελοντίους. *Sperabat Arabes ultro deditionem facturos eſſe.*

Xenoph. Anab. Δ. 271. Suid. infr. V. Ὑποστάς. Whiter. in Not. Brev. Porsoni in Xenoph. 1. 259.

+ Forsan hoc Polybii fragm. Vol. V. P. 85. Schweighauser.

Ἐθελοντί. Adverbium. Voluntarie. Ultro. Sponte.

Ἐθελοπρόξενος. Qui hoſpites ultro, non autem a civitate juſſus recipit. Πρόξενοι enim vocabantur, qui hoſpites juſſu civitatis ſuæ excipiebant.

Ἐθελουργός. Paratus. Promptus.

Ἐθελυμνοί. Denſi.

Ἐθέμην [γνώμην.] Judicavi. Exiſtimavi. *Et ego hujus ſum ſententiæ.* Sive, mihi quoque videtur utile, ut nulla ſint judicia. Ariſtophanes.

Ἔθεσαν. Fecerunt.

Ἔθει. Currebat. *Ille vero ex urbe egreſſus, currens abiit.*

Ἔθει. Currebat. Navigabat. *Vento autem vela implente, navis cito curſu ferebatur.*

Ἔθειρ. Capillus. Accuſativus, ἔθειρα, capillum. Alii vero dicunt, ἔθειρα, ἐθείρας.

Ἔθειραι. Capilli, quos comere conſuevimus. [Ab ἔθος, mos, conſuetudo. In Epigrammate:] *Cum primum pulchros Eudo-*

---

[1] Ἐπικαλοῦντες τοὺς στρατ.] Scribe, ἐγκαλοῦντες τοὺς στρ.

[2] Ἐθελονταί] Latini *volones* vocant. Feſtus: *Volones dicti ſunt milites, qui poſt Cannenſem cladem uſque ad octo millia, cum eſſent ſervi, voluntarie ſe ad militiam obtulerunt.* Hæc egregie confirmant ea, quæ Suidas hic tradit. Locum Feſti obſervaverat etiam Portus.

[3] Θουκυδίδης] Lib. VIII. cap. XCVIII.

[4] Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε τοῦ στρατ.] Fragmentum hoc exſtat apud Polybium lib. I. cap. XLIX. ſed ubi pro ἐθελοντὴν hodie legitur ἐθελοντάς.

[5] Χωρητός] Quid hoc? Forte legendum eſt χορηγὸς, ex Heſychio; idque intelligendum videtur de iis, qui ultro & volentes olim chorum ſumptibus ſuis inſtruebant. Plerumque enim juſſu tribuum choragi apud Athenienſes conſtituebantur, & raro quiſquam ad λειτουργίαν illam ultro ſeſe offerebat, quoniam magni in eam rem ſumptus faciendi erant. Hinc laudabatur generoſitas Demoſthenis, quod, cum ludi habendi eſſent, & nemo in tribu ejus reperiretur, qui chorum ſumptibus ſuis inſtruere vel poſſet vel vellet, ipſe λειτουργίαν illam ſponte & ultro in ſe ſuſciperet. Libanius in argumento orationis contra Midiam: Ἑορτὴν ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι Διονύσῳ, ἣν ἐκάλουν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ Διονύσια. ἐν δὲ ταύτῃ τραγικοὶ καὶ κωμικοὶ καὶ αὐλητῶν χοροὶ διηγωνίζοντο. καθίστασαν δὲ τοὺς χοροὺς αἱ φυλαὶ, δέκα τυγχάνουσαι. Χορηγὸς δὲ ἦν ἑκάστης φυλῆς, ὁ τὰ ἀναλώματα παρέχων τὰ περὶ τὸν χορόν. ὁ τοίνυν Δημοσθένης τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς τῆς Πανδιονίδος ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ ὑπέστη ΧΟΡΗΓΟΣ. i. e. *Feſtum Bacchi celebrabant Athenienſes, quod a Deo illo Bacchanalia nominabant. In eo feſto Tragici & Comici & tibicinum chori inter ſeſe certabant. Hi chori conſtituebantur a tribubus, quæ decem erant; & eligebatur choragus ex unaquaque tribu, qui choro ſumptus ſuppeditaret. Demoſthenes igitur ultro tribus ſuæ Pandioniæ choragus eſſe voluit.* Hic locus & Heſychium egregie illuſtrat, & clare ſimul, ni fallor, probat, pro χωρητὸς apud Suidam χορηγὸς ſcribendum eſſe.

[6] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. IV. pag. 319. ut Pearſonius obſervavit. Sed ibi locus hic ita legitur: Ἐνταῦθα ἐδόκει——ἐρωτᾶν, εἴ τις εἴη, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐθέλοι γενέσθαι, καὶ ὑποστὰς ἐθελοντὴς πορεύεσθαι. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt.

[7] Ἐθελοπρόξενος. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γεν.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. III. cap. LXX.

[8] Ἐθελυμνοί] Imo προθέλυμνοι. Scholiaſta Homeri ad Il. I. v. 537. Προθέλυμνα. πρόρριζα, ἐπάλληλα, καὶ ΠΥΚΝΑ. Vide etiam Suidam infra h. v.

[9] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 591.

Χρυσῆς εἰρύσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθείρης.

Ἐθείρει. ἐξ ἔθους ἐπιμελεῖται.

Ἐθηήσατο. ἐθαύμασε.

Ἔθηκεν. ἐποίησεν. καὶ κυρίως. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἱππικὸν ἀγῶνα ἔθηκεν.

Ἐθηλύνθη. ἐκηλήθη.

Βαφῇ[1] σίδηρος ὡς ἐθηλύνθην στόμα.

ἐν [2] τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ μᾶλλον σκληρύνεται. οὕτως οὖν φησὶ διασταλτέον. Κἀγὼ γάρ, φησίν, ὃς ἠπείλουν, καὶ ἔζεον, καὶ ἐβόων ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, νῦν ἐθηλύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός. ἢ ὅτι διττῶς βάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν· εἰ δὲ σκληρόν, ὕδατι.

Ἐθημοσύνη. συνήθεια. ἐθισμός. καὶ ἔθιμος, συνήθης. καὶ ἐθάς.

Ἐθνῖται. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους.

Ἐθνοπάκτου.[3] ὁ Ἰώσηπος λέγει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Μακκαβαίων.

Ἔθνος. τὸ πλῆθος. [4] Ἤγοντο μοιχοί, πόρνοι, τοιχωρύχοι, βαλαντιοτόμοι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη.

Ἔθνος.[5] οὐ μόνον τὸ μέγα καὶ πολυάνθρωπον γένος, ἀλλὰ καὶ ἰδίως μέρος τι τῆς πόλεως. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ ἐν τῇ θ' τῶν Φιλιππικῶν.

Ἔθος. ἀντὶ τοῦ σημεῖον. ἢ [6] νόμος ἄγραφος. Νόμος δὲ ἔθος ἔγγραφον. τὸ ἔθος οὐκ ἔστιν εὕρημα ἀνθρώπων, ἀλλὰ βίου καὶ χρόνου. καὶ ὁ μὲν νόμος εἴκασται τυραννίδι. φόβῳ γὰρ ἕκαστα καὶ μετὰ προστάγματος διαπράττεται. τὸ δὲ ἔθος μᾶλλον τῇ φιλανθρωπίᾳ τῆς βασιλείας. βουλόμενοι γὰρ αὐτῷ πάντες δίχα ἀνάγκης ἕπονται. καὶ ὁ νόμος τοσαύτης δικαιοσύνης καὶ φιλανθρωπίας μεστός, ὥστε καὶ τοῖς ἀτυχοῦσι χρησιμώτερος καθέστηκε τῶν γένει προσηκόντων, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἰσχυρότερος τῆς αὐτῆς ἐκείνων ῥώμης, καὶ πατράσιν υἱέων εὐνούστερος, καὶ παισὶ γονέων, καὶ ἀδελφοῖς ἀδελφῶν. πολλοὶ γὰρ ὑπὸ τῶν φίλων ἀδικούμενοι, πρὸς τοῦτον καταφεύγουσι. καὶ ἄλλα πλείονά εἰσι περὶ νόμου.

Ἔθω. τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι. ὡς τό, [7] Ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν.

Ἐθώπευον. ἐκολάκευον.

Ἐθωύμαζον. ἀντὶ τοῦ ἐθαύμαζον.

Ἐθρίγκωσε. [8] περιετρόχωσε. περιεχαράκωσε.

Ἔθρισεν. ἐκ τοῦ θερίζω.

xus pexuit capillos. Et in alio Epigrammate: *Cum unicum pilum aureæ Doris vulſiſſet comæ.*

Ἐθείρει. Ex conſuetudine comam ſive capillum comit.

Ἐθηήσατο. Admiratus eſt.

Ἔθηκεν. Fecit. Idque proprie. *Julianus vero certamen equeſtre inſtituit.*

Ἐθηλύνθη. Delinitus eſt. Mollitus eſt. [Sophocles:] *Ego autem* [*verbis mulieris hujus ita repente*] *delinitus & mitigatus ſum, ut ferrum tinctura.* Ferrum tinctura non mollitur, ſed durius evadit. Sic igitur locus hic diſtinguendus & intelligendus eſt. Nam & ego, inquit, qui ante minabar, & fervebam, & vociferabar, ut in tinctura ferrum; nunc mulieris hujus verbis delinitus & mitigatus ſum. Vel [hoc ideo dictum,] quia ferrum duplici modo tingitur. Si enim id molle fieri volunt, oleo tingunt; ſin durum, aqua.

Ἐθημοσύνη. Mos. Conſuetudo. Et ἔθιμος, & ἐθάς. Conſuetus. Familiaris.

Ἐθνῖται. Qui ſunt ex eadem gente.

Ἐθνοπάκτου. Hac voce uſus eſt Joſephus in hiſtoria Maccabæorum.

Ἔθνος. Gens. Multitudo. *Adducebantur adulteri, ſcortatores, parietum perfoſſores, crumenarum ſectores, & alii id genus homines.*

Ἔθνος. Hæc vox non ſolum ſignificat gentem, ſed & peculiariter partem quandam urbis. Ita Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem, & in nona Philippica.

Ἔθος. Mos. Conſuetudo. Interdum, ſignum. Vel, lex non ſcripta. Lex vero eſt conſuetudo ſcripta. Conſuetudo non eſt inventum hominum, ſed vitæ & temporis. Ac lex quidem eſt ſimilis Tyranno. Cum terrore enim omnia imperat. Conſuetudo vero magis ſimilis eſt Regi benigno & humano. Omnes enim abſque neceſſitate volentes & ſponte ei parent. Et lex adeo eſt æqua & humana, ut miſeris magis proſit, quam cognati; & injuriam paſſis longe fortius viribus ipſorum robur præſtet; filiorumque erga patres, & patrum erga filios, & fratrum erga fratres benevolentiam ſuperet. Multi enim ab amicis injuria affecti ad eam confugiunt. Sunt & multa alia, quæ de lege dici poſſunt.

Ἔθω. Aliquid ex conſuetudine facio. Ut, *Vaſtare ſolitus Oenei vineam.*

Ἐθώπευον. Blandiebantur. Aſſentabantur.

Ἐθωύμαζον. Pro ἐθαύμαζον. Mirabor.

Ἐθρίγκωσε. Septo circumdedit. Vallo cinxit.

Ἔθρισεν. [Pro ἐθέρισεν.] Demeſſuit. A θερίζω.

---

[1] Βαφῇ σίδηρος ὡς ἐθ.] Verſus hic legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 39. ut Portus obſervavit.

[2] Ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίεται ὁ σίδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Sophoclis.

[3] Ὁ Ἰώσηπος λέγει ἐν τῇ ἱστορ. τῶν Μακκ.] Cap. xvi. ſed ubi legitur ἐθνοπάτορα, i. e. patrem gentis: ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[4] Ἤγοντο μοιχοί, πόρνοι, τοιχ.] Fragmentum hoc excerptum eſt ex Philoſtrato *de Vit. Apoll.* lib. iv. cap. vii. idemque legitur ſupra v. Βαλαντιοτόμος.

‡

[5] Ἔθνος. οὐ μόνον τὸ μέγα καὶ πολυάνθρ.] Ex Harpocratione.

[6] Νόμος ἄγραφος] Artemidorus lib. iv. cap. iii. Τῶν δὲ νενομισμένων ἃ μὴ συνθέμενοι ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἑαυτοῖς πράττουσι, καὶ καλεῖται τὸ τοιοῦτον ἔθος. ἔστι δέ, ὡς ἡ φήμη λέγει, ΝΟΜΟΣ ΑΓΡΑΦΟΣ. Locum hunc Artemidori acceptum refero Pearſonio, qui eum ad marginem Suidæ ſui annotaverat.

[7] Ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν] Hæc ſunt verba Homeri Il. I. v. 536.

[8] Περιετρόχωσε] Vox hæc mihi ſuſpecta eſt. Forte legendum eſt περιέχωσε, i. e. aggere cinxit: a περιχόω.

Ἐθρυλλίχθη. ἐταράχθη.

Ἐθοινήσαντο. εὐωχήθησαν.

Ἔθυσας. ἀντὶ τοῦ θύσῃ. τοῦτο παρὰ Φιλοξένῳ ὁ Κύκλωψ λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ἀπεκδέχονται γὰρ τὸ,

Ἐνθάδε [1] πῦρ κείαντες, ἐθυσάμεθα,

παρὰ τῷ ποιητῇ εἰρῆσθαι [2] ἐπὶ τῶν ξένων, οὐχὶ δὲ τὸ ἀπεθυσάμεθα νοεῖσθαι.

Ἐθνέσται. ἔθνος Θεσσαλίας.

Ἑκάβη. ἡ ἕκαθεν βεβηκυῖα πρὸς τὸν ἄνδρα. [3] ὁ γὰρ πατὴρ Δύμας, ὁ Φρὺξ, εἰς Ἴλιον Πριάμῳ ἐξέδοτο. ὅθεν Πρίαμος Φρυξὶ συμμαχεῖ.

Ἤδη [4] καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν.

Ὅμηρος.

Ἑκαδημία. [5] οὕτως πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Ἀκαδημία, ἀπὸ Ἑκαδήμου τινὸς ἥρωος.

Ἕκαθεν. πόρρωθεν.

Ἐκκακῶ. ἀπειροκακῶ. [6] πλειστάκις τοῦτο ποιῶ.

Ἐκκαλαμᾶται. [7] Ἡ θυγάτηρ παππίζουσ᾽ ἅμα τῇ γλώττῃ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται.

Ἐκαλαμήσαντο. ἀπεθέρισαν.

Ἐκκαλέσασθαι. παραθῆξαι. παρορμῆσαι. [8] Ἐκκαλέσασθαι σπουδάζων τοὺς ἐπὶ πραγμάτων ταττομένους πρὸς τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐλπίδας.

Ἐκκαλεῖται. προκαλεῖται. [9] Ὁ δὲ Κεκίλιος, θεωρῶν αὐτὸν καταπεθαῤῥηκότα, βουλόμενος ἐκκαλεῖσθαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ, συνεῖχε τοὺς στρατιώτας ἐντὸς τῶν πυλῶν. ἀντὶ τοῦ, προκαλεῖσθαι. καὶ ἐκκαλούμενοι, προκαλούμενοι, ἢ [10] προμηθούμενοι. Τῆς δὲ βουλῆς οὐδὲν προθυμουμένης, εἴτε τὴν καθ᾽ αὐτῶν ἐκκαλούμενοι διαβολὴν, ἵνα μὴ δοκοῖεν αὐτοὶ Μάρκιον ἐπάγειν ἐπὶ τὴν πόλιν· εἴτε τῷ δήμῳ φιλονεικοῦντες, καὶ ἐθίζοντες αὐτὸν, μὴ ῥᾳδίως ἀνδρὸς πατρικίου καταδικάζειν.

Ἑκάλη. ὄνομα κύριον. ἡ ἡρωὶς, ἡ [11] παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. [12] εἶχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον.

Ἐθρυλλίχθη. Turbatum eſt.

Ἐθοινήσαντο. Epulati ſunt.

Ἔθυσας. Pro θύσῃ. Immolabis. Hoc apud Philoxenum Cyclops Ulyſſi dicit. Quidam in verbis illis Homeri, Ἐνθάδε πῦρ κείαντες, ἐθυσάμεθα: vocem ἐθυσάμεθα de caſeo, non vero de ſacrificio dictum putant.

Ἐθνέσται. Ethneſtæ. Gens Theſſaliæ.

Ἑκάβη. Hecuba. Sic dicta, quod ex longinquo loco ad maritum venerit. Pater enim Dymas, Phryx, Priamo Ilii Regi eam elocavit. Unde Priamus Phrygibus in bello opem tulit. *Jam & Phrygiam vitiferam intravi.* Homerus.

Ἑκαδημία. Hecademia. Sic ante vocabatur Academia, ab Hecademo quodam Heroe.

Ἕκαθεν. Eminus. E longinquo.

Ἐκκακῶ. Malorum expers ſum. [Malis ſuccumbo.]

Ἐκκαλαμᾶται. Elicit. Subtrahit. *Filia patrem me blande appellans, ſimul lingua triobolum a me elicit.*

Ἐκαλαμήσαντο. Demeſſuerunt.

Ἐκκαλέσασθαι. [Evocare.] Exacuere. Incitare. [Allicere.] *Omnes, qui munere aliquo fungerentur, ad Romanorum partes allicere ſtudens.*

Ἐκκαλεῖται. Evocat. Provocat. *Cæcilius autem, temeraria ejus audacia cognita, quo impetum ejus magis etiam irritaret, ſuos intra portas continuit.* Et ἐκκαλούμενοι, provocantes, vel caute vitantes. *Cum autem Senatus nullum hac in re ſtudium ſuum oſtenderet, ſive, ut calumniam, qua ſe peti videbant, declinarent, ne ipſi Marcium adverſus patriam excivisse viderentur: ſive, ut cum plebe contenderent, eumque aſſuefacerent, ne patricium temere condemnarent.*

Ἑκάλη. Hecale. Nomen proprium heroinæ apud Callimachum: ſic dictæ, quod [hoſpites] ad ſe vocaret. Domus enim ejus nunquam clauſa erat [hoſpitibus.]

---

[1] Ἐνθάδε πῦρ κείαντες, ἐθ.] Hæc ſunt verba Homeri Odyſſ. I. v. 231.

[2] Ἐπὶ τῶν ξένων] Portus legendum putat ἐπὶ τῶν τυρῶν: quod non diſplicet. Apud Homerum enim loco laudato ſequitur:

——Ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν.

[3] Ὁ γὰρ πατὴρ Δύμας ὁ Φρ.] Vide ſupra v. Δύμας.

[4] Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθ.] Eſt verſus Homericus Il. Γ. v. 184.

[5] Ἑκαδημία. οὕτως πρ.] Vide Laertium in *Platone*, ſegm. VII. & VIII.

[6] Πλειστάκις τοῦτο ποιῶ] Quid hæc ad vocem ἐκκακῶ?

[7] Ἡ θυγάτηρ παππ.] Ariſtophanes *Veſpis* pag. 473. (332. Ed. Baſ. P.)

——Καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ μου
Ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ᾽ ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
Καὶ παππάζουσ᾽ ἅμα τῇ γλώσσῃ [τὸ] τριώβολον ἐκκαλαμᾶται.

Scholiaſta ad eum locum: Ἐκκαλαμᾶται. ὑποσπᾷ. ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων. Idem Comicus in eadem fabula pag. 456.

Ἄγε νῦν, ἢν αἰσθόμεθα τούτῳ ζητεῖτόν μ᾽ ἐκκαλαμᾶσθαι.

Ubi vetus Enarrator: Ἐκκαλαμᾶσθαι. ἀνασπάσαι. ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἀνασπώντων, ἕνεκα στέγης τῶν οἰκημάτων. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνιμᾶν· ὡς οἱ τοῖς καλάμοις τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες.

[8] Ἐκκαλέσασθαι σπουδάζων τοὺς ἐπὶ πρ.] Fragmentum hoc exſtat apud Polybium lib. III. cap. LXIX. ſed ubi pro Ῥωμαίων legitur Καρχηδονίων, ut Cl. Jac. Gronovius recte obſervavit.

[9] Ὁ δὲ Κεκίλιος θεωρῶν αὐτὸν καταπεθ.] Et hoc fragmentum legitur apud Polybium lib. I. cap. XL.

[10] Προμηθούμενοι] Hæc interpretatio omnino aliena eſt a verbo ἐκκαλούμενοι, neque ullo modo ei convenire poteſt; cujus proinde loco Portus reponendum putabat προθυμούμενοι: quod nec ipſum ſatis mihi arridet. Τὸ προθυμεῖσθαι enim, ut vel tironibus notum eſt, ſignificat, alacri & prompto eſſe animo; vel, alacri ſtudio aliquid facere: at τὸ ἐκκαλεῖσθαι ὁρμὴν vel προθυμίαν, ſtudium alicujus provocare, vel alacritatem excitare; quæ duæ ſignificationes a ſe invicem non parum differunt. Quare potius exiſtimo, Suidam, cum iſta ſcriberet, reſpexiſſe ad locum aliquem ſcriptoris, in quo ἐκκαλούμενοι vitioſe ſcriptum erat pro ἐκκλινούμενοι: quod mendum licet Noſter non ſubodoraretur, ex ſenſu tamen totius loci vidit, τὸ ἐκκαλούμενοι ibi nihil aliud ſignificare poſſe quam ἐκκλινούμενοι, i. e. vitaturi, vel declinaturi. Certe, quin in exemplo, quod hic ſubjungitur, ex mente auctoris anonymi pro ἐκκαλούμενοι ſcribendum ſit ἐκκλινούμενοι, nullus dubito. Lectio enim vulgata ſenſui omnino repugnat: cum contra τὸ ἐκκλινούμενοι optime ei quadret; ut nemini non manifeſtum eſt.

[11] Ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ] De hac Hecale Callimachus poema ſcripſerat, a nomine ejus *Hecale* vocatum, cujus ſæpe apud veteres fit mentio. Vide de eo Caſaub. ad Athen. lib. III. cap. I. & Meurſium in *Theſeo* cap. X.

[12] Εἶχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον] Lege, εἶχε γὰρ στέγας ἀκλήϊστον. Scho-

Ἐκαλλίστρουν.[1] Ἰακόν ἐστιν.

Ἑκαμήδη.[2] ἡ Νέστορος παλλακίς. παρὰ τὸ ἑκὰς μήδεσθαι, ὅ ἐστι βουλεύσασθαι.

Ἔκαμον. ἐκοπίασαν.

Ἐκκαπηλεύειν. δολοῦν. πανουργεῖν.

Ἐκάπυσεν.[3] ἐξέπνευσεν. ἐκ τοῦ κάπω, τὸ πνέω· ἀφ' οὗ καπύω.

Ἐκαραδόκησεν.[4] ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθετο τὴν κεφαλὴν μετεωρείσας. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει. ἀντὶ τοῦ ἐκαραδόκει, προσεδόκα, ἐκαρτέρει, ἀπεσκόπει.

Ἐκκαρπωσάμενοι. προσόδους μεγάλας λαβόντες.

Ἐκαρπώσαντο. μετειλήφασιν. Οἱ ἡττηθέντες φυγῇ ἐκαρπώσαντο τὸ εἶναι.

Ἑκάς. πόῤῥω. Ὅτι μέντοι οὐχ ἑκὰς, οὐδὲ ἀπὸ σφῶν τὸν κίνδυνον ἡγοῦντο, εἰ οἱ πολέμιοι κρατήσειαν, συνηγείροντο ἑκούσιοι, καὶ οὐκ ἐπίκλητοι.

Ἑκαστάτω. πορρωτάτω. [5]Προκόπιος· Ἑκαστάτω τῆς τοῦ βαρβάρου ἐπιβουλῆς ὄντες.

Ἑκασταχῇ. ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ. Ταῦτα μὲν οὖν ἑκασταχῇ ἐπράσσετο.

Ἑκάστοτε. ἀντὶ τοῦ ἀεί. οὐδὲ γὰρ λέγεται πάντοτε. Βάβριος·

Τῶν οὖν τριχῶν ἑκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαία
Ἔτιλλεν,[6] ἃς εὕρισκε λευκανθιζούσας.

καὶ αὖθις.

Τοὺς[7] μὲν φιλεῖν βουλομένους δεδοίκατε·
Τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας, ἀντιβολεῖτ' ἑκάστοτε.

ἀντὶ τοῦ ἀεί.

Ἐκ καταλόγου. τῶν εἰς στρατιώτας τελούντων. [8]Τὴν γάρ τοι πληθὺν, καὶ τοὺς ἐκ καταλόγου, ἐῶ νῦν. Αἰλιανός φησιν.

Ἑκαταῖος,[9] Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος· ὃς ἐπεκλήθη κριτικὸς καὶ γραμματικός· οἷα γραμματικὴν ἔχων παρασκευήν. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν διαδόχων. βιβλία αὐτοῦ ταῦτα· Περὶ τῆς ποιήσεως Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου.

Ἑκαταῖος,[10] Ἡγησάνδρου, Μιλήσιος, γέγονε κατὰ τοὺς Δαρείου χρόνους, τοῦ μετὰ Καμβύσην βασιλεύσαντος· ὅτε καὶ Διονύσιος ἦν, ὁ Μιλήσιος· ἐπὶ τῆς ξέ

Ἐκαλλίστρουν. Verbum eſt Ionicum. Vocabant.

Ἑκαμήδη. Hecamede. Neſtoris pellex; ſic dicta ab ἑκὰς, procul, & μήδεσθαι, conſultare.

Ἔκαμον. Laborarunt. Defatigati ſunt.

Ἐκκαπηλεύειν. Cauponum more adulterare. Aſtu & dolis uti.

Ἐκάπυσεν. Exſpiravit. A verbo κάπω, ſpiro: unde καπύω. Idem.

Ἐκαραδόκησεν. Longe proſpexit. Vel, caput arrectum mihi admovit. [Arrecto capite proſpexit, vel expectavit. Δοκεύειν enim eſt proſpectare, vel obſervare:] ſecundum Homericum illud, *Et Orionem obſervat.* Et ἐκαραδόκει, expectabat, tolerabat, proſpectabat.

Ἐκκαρπωσάμενοι. Qui magnos reditus & fructus perceperunt.

Ἐκαρπώσαντο. Fructum vel utilitatem perceperunt. *Victi vero hunc ex fuga fructum conſecuti ſunt, ut mortem evaderent.*

Ἑκάς. Longe. Procul. *Quoniam vero periculum non longe a ſe remotum ducebant, ſi hoſtes viciſſent, ultro nec vocati convenerunt.*

Ἑκαστάτω. Longiſſime. Procopius: *A barbari inſidiis longiſſime remoti.*

Ἑκασταχῇ. Ubique. *Hæc igitur ubique gerebantur.*

Ἑκάστοτε. Semper. Non enim dicitur πάντοτε. Babrius: *Puella igitur ætate florens ex capillis ſemper evellebat eos, quos canos inveniebat.* Et Ariſtophanes: *Illos quidem, qui vos amare volunt, timetis: at eos, qui nolunt, ſuppliciter ſemper oratis.*

Ἐκ καταλόγου. Milites, qui in numeros relati ſunt. Milites legionarii. *Nam reliquam multitudinem & milites legionarios taceo.* Ælianus inquit.

Ἑκαταῖος. Hecatæus, Abderites, Philoſophus: qui & Criticus & Grammaticus cognominatus eſt, quod apparatu Grammatico abunde inſtructus eſſet. Vixit ſub [Alexandri] ſucceſſoribus. Scripſit præter alia, de Homeri & Heſiodi poeſi.

Ἑκαταῖος. Hecatæus, Hegeſandri F. Mileſius: vixit temporibus Darii, qui poſt Cambyſen regnavit, (quo tempore & Dionyſius Mileſius vixit) Olympiade LXV. Hiſtoriogra-

---

liaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 377. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

——Τίον δέ ἑ πάντες ὁδῖται
Ἦ ῥα φιλοξενίης, ἔχε στέγος ἀκλήϊστον.

Scribe & ibi, ἔχε γὰρ στέγος ἀκλ. Id eſt: *Honorabant autem eam omnes viatores ob hoſpitalitatem. Habebat enim domum nunquam clauſam.* Hecales hujus hoſpitalitatem celebrat etiam Epigramma Crinagoræ Anthol. lib. 1. cap. LXVII. itemque aliud Epigramma, cujus partem adducit Suidas infra v. Ἐπαύλια. Confer etiam Meurſium in *Theſeo* cap. X. & Kuhnium ad Ælianum lib. XIV. c. XIV. itemque Richardum Bentlejum ad Frag. Callimachi XL. & XLI.

[1] Ἐκαλλίστρουν] Harpocratio, (ex quo Suidas) rectius ἐκαλίστρουν, per unum λ. Heſychius: Καλιστρεῖν, καλεῖν.

[2] Ἑκαμήδη] Homerus Il. Λ. v. 623.

[3] Ἐκάπυσεν. ἐξέπνευσεν] Homerus Il. Χ. v. 467.

——Ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.

Scholiaſta ad illum locum: Ἐκάπυσσεν. ἀπέπνευσε τὴν ψυχήν. κάπος γὰρ καλεῖται τὸ πνεῦμα, κατὰ διάλεκτον. ἐξ οὗ καὶ κῆπος. Huc Suidas reſpexit.

[4] Ἐκαραδόκησεν. ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθετο τὴν κεφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 328.

[5] Προκόπιος] *De bello Vandal.* lib. 1. cap. 2.

[6] Ἔτιλλεν] Sic ex 2 MSS. Pariſ. repoſui, cum ante minus recte legeretur, ἔτι μὲν.

[7] Τοὺς μὲν φιλεῖν βουλ.] Duo hi ſenarii leguntur apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 729. (489. Ed. Baſ. *P.*) Prior autem metri gratia ſic ſcribendus eſt:

Οἱ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε.

[8] Τὴν γάρ τοι πληθὺν, καὶ τοὺς ἐκ καταλ.] Idem fragmentum legitur etiam infra v. Κατάλογος.

[9] Ἑκαταῖος, Ἀβδηρ.] De hoc vide omnino Voſſium *de Hiſtor. Gr.* lib. 1. cap. X.

[10] Ἑκαταῖος, Ἡγησ.] De hoc Hecatæo vide itidem Voſſium, qui accurate de eo egit in modo laudato opere de *Hiſt. Gr.*

Ὀλυμπιάδος, ἱστοριογράφος. Ἡρόδοτος δὲ Ἁλικαρνασσεὺς ὠφέληται τούτου νεώτερος ὤν. καὶ ἦν ἀκουστὴς Πρωταγόρου ὁ Ἑκαταῖος. [1] πρῶτος δὲ ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ [2] Ἀγησιλάου νοθεύεται.

Ἑκάτιον. [3] Ἑκάτης ἄγαλμα. καὶ παροιμία· [4] Θεαγένους ἑκάτιον· οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών. ὃς [5] Καπνὸς ἐκαλεῖτο. [6] ἦσαν δὲ Θεαγένεις ἄλλοι β΄. ὁ περὶ Ὁμήρου γράψας, καὶ ὁ ἐπὶ μαλακίᾳ διαβεβλημένος.

Ἑκατηβελέτης. ὁ Ἀπόλλων. ὁ αὐτὸς καὶ ἑκατηβόλος.

Ἑκάτην.

---[7] Ἀπὸ ταύτης ἐστὶ μαθεῖν,
Εἴτε τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. Φησὶ γὰρ αὕτη,
Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν,
Τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι.

ἔθος γὰρ ἦν ἄρτους καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ μῆνα τιθέναι τῇ Ἑκάτῃ τοὺς πλουσίους, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτῶν τοὺς πένητας.

Ἑκάτην. [8] οἱ μὲν τὴν Ἄρτεμιν· οἱ δὲ τὴν σελήνην, ἐν [9] φάσμασιν ἐκτόποις φαινομένην τοῖς καταρωμένοις. τὰ δὲ φάσματα αὐτῆς δρακοντοκέφαλοι ἄνθρωποι, καὶ ὑπερμεγέθεις· ὡς τὴν θέαν ἐκπλήττειν τοὺς ὁρῶντας.

Ἑκάτης [10] νῆσος. πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων [11] Ψαμμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ οὕτω φασὶν αὐτὴν διὰ τὸ τοῖς ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὴν Θεόν. ψάμμιτον δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα.

Ἑκατομβαιών. μὴν Ἀθηναῖος. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ πλείστας ἑκατόμβας θύεσθαι τῷ μηνὶ τούτῳ.

Ἑκάτομνος. [12] ὄνομα κύριον.

Ἑκατόμπεδος [13] νεώς. ὁ Ἀθήνησι παρθενών. καὶ Ἑκατόμπεδον. Λυκοῦργος. ὁ παρθενὼν ὑπό τινων Ἑκατόμπεδος ἐκαλεῖτο, διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος.

phus. Hoc junior fuit Herodotus Halicarnaſſeus, qui multum ei debet. Fuit autem Hecatæus auditor Protagoræ, & primus hiſtoriam oratione proſa ſcripſit; uti primus Pherecydes [res philoſophicas] itidem oratione ſoluta expoſuit. Scripta enim Acuſilai adulterina ſunt.

Ἑκάτιον. Hecates ſimulacrū. Et proverbiū: *Theagenis Hecateū.* [Habebat enim Theagenes Hecates ſimnlacrū,] quod, quocunque iret, conſulebat. Hic *Fumus* vocatus fuit. Fuerunt autē & alii duo Theagenes, quorū alter de Homero ſcripſit; alter vero ob molliciē fuit infāis.

Ἑκατηβελέτης. Longe jaculans. Epithetum Apollinis: qui & ἑκατηβόλος vocatur.

Ἑκάτην. Hecaten. [Ariſtophanes:] *Ex hac diſcere licet, utrum divitem eſſe, an vero inopem vivere ſatius ſit. Nam ipſa ait, opulentos & divites quovis menſe ſibi apponere cœnam; pauperes vero eam rapere, priuſquam menſæ inferatur.* Moris enim erat, ut ditiores ſingulis menſibus panes & alia quædam Hecatæ apponerent, ex quibus partem pauperes capiebant.

Ἑκάτην. Hecaten. Hanc alii Dianam, alii vero Lunam eſſe ajunt: quæ iis, qui alios diris devovent, horrenda ſpectra objicit. Ea autem ſunt homines draconum capitibus terribiles & inſolita magnitudine præditi; ut eorum aſpectus intuentes terreat.

Ἑκάτης νῆσος. Hecatæ inſula. Ante Delum ſita eſt parva quædam inſula, a quibuſdam Pſammite vocata. Ajunt autem eam ſic appellari, quod Hecate pſammitis illic colatur. Eſt autem pſammitum genus placentæ.

Ἑκατομβαιών. Hecatombæon, menſis Atticus: ſic appellatus, quod eo menſe plurimæ Hecatombæ immolarentur.

Ἑκάτομνος. Hecatomnus. Nomen propriū.

Ἑκατόμπεδος. Sic Athenis vocabatur Parthenon, ſive templum Minervæ virgini ſacrum. Dicitur & Ἑκατόμπεδον, [genere neutro.] Lycurgus. Parthenon a quibuſdam Hecatompedus vocabatur, propter pulchritudinem & concinnitatem, non vero propter magnitudinem.

---

[1] Πρῶτος δὲ ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε.] Vide omnino, quæ de hoc loco notamus infra v. Ἱστορῆσαι.

[2] Ἀγησιλάου] Legendum eſſe Ἀκουσιλάου monet Voſſius *de Hiſt.* Gr. lib. I. cap. 2.

[3] Ἑκάτιον. Ἑκάτης ἄγ.] Vide Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 488. (339. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Θεαγένους ἑκάτιον. οὗ ἐπυνθάνετο πανταχ.] Scribe & ſupple: Θεαγένους ἑκάτιον. οὗτος δειλὸς ἦν. εἶχε δὲ Ἑκάτης ἄγαλμα, οὗ ἐπυνθ. Sic enim recte legitur infra ſuo loco. Cæterum, nota hæc Suidæ referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Lyſiſtrata* pag. 839.

——Ἦν γ' οὖν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα τἀκάτιον ἤρετο.

In verſu ultimo pro τἀκάτιον & ſenſus & metri gratia ſcribendum eſt τοὐκάτιον; quod dictum eſt pro τὸ ἑκάτιον, i. e. Hecates ſimulacrum: ut ante nos recte etiam monuit ὁ κριτικώτατος Bentlejus ad Fragm. Callim. CCXXVII. Doctiſſimus Florens Chriſtianus in loco hoc Ariſtophanis interpretando τἀκάτιον pro *acatio* vel *lembo* accepit; quod a mente Comici omnino eſt alienum. Eundem errorem erravit etiam Odoardus Bizetus in Græcis ad locum iſtum ſcholiis, ubi ſic inquit: Τἀκάτιον, τὸ ἀκάτιον. τοῦτο δ' ἦν εἶδος πλοίου ἁλιευτικοῦ. Tu pro τἀκάτιον, ut & paulo ante a nobis dictum eſt, ſcribe τοὐκάτιον, totumque hunc locum ſic verte:

——*Uxor Theagenis,*
Ut huc itura, Hecates ſimulacrum conſuluit.

[5] Ὃς Καπνὸς ἐκαλ.] Vide infra v. Θεαγένης.

[6] Ἦσαν δὲ Θεαγένεις ἄλλοι β΄· ὁ περὶ Ὁμ.] Hæc repetuntur infra v. Θεαγένους χρήματα.

[7] Ἀπὸ ταύτης ἐστὶ μαθεῖν, εἴτε τὸ πλ.] Locus hic exſtat apud Ariſtophanem *Pluto* pag. 63. (32. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi initium rectius ſic legitur:

——Παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι.

Vide ibi veterem Enarratorem.

[8] Ἑκάτην. οἱ μὲν τὴν Ἄρτεμιν· οἱ δὲ τὴν σελ.] Huc pertinent verba Scholiaſtæ Ariſtoph. ad *Plutum*, pag. 63. Τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ἐτίμων τὸ παλαιὸν, διὰ τὸ τὴν αὐτὴν σελήνην καὶ Ἄρτεμιν καὶ Ἑκάτην καλεῖσθαι.

[9] Ἐν φάσμασιν ἐκτόποις φαιν.] Hinc πολυφάσματος dicitur in Oraculo, quod exſtat apud Euſeb. *de Præp. Evang.* lib. IV. cap. XXIII.

[10] Ἑκάτης νῆσος. πρὸ τῆς Δ.] Ex Harpocratione.

[11] Ψαμμίτη] Harpocratio habet ψαμμητίχη. Sed lectionem Suidæ præferendam puto. Vide etiam infra v. Ψαμμίτη.

[12] Ἑκάτομνος] Vide infra v. Ἰδριεύς.

[13] Ἑκατόμπεδος νεώς. ὁ Ἀθ.] Ex Harpocratione.

Ἑκατοστός. ὁ ἀριθμός.

Ἐκβακχευθείς. ἐκμανείς. Ὁ δὲ Οὐάλης ἐκβακχευθεὶς, ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἀθρόαν παρήγγειλεν ἔξοδον.

Ἑκατοντάρχης.

Ἐκκαυλίζων.[1] ἀποκλῶν. ἀνασπῶν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ λάχανα ἀνασπώντων.

Ἐκβαλεῖν.[2] λέγουσιν ἰδίως τὸ κροῦσαι ταῖς ναυσίν.

Ἐκβάλλω. αἰτιατικῇ. Τὸν Ἀδὰμ ἐξέβαλε τοῦ παραδείσου. Ἐκβάλλομαι δὲ, γενικῇ. Ἐξεβλήθη Ἀδὰμ τοῦ παραδείσου.

Ἐκβεβόλισται. ἐξορώρυκται.

Ἐκβιαστής. Ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας. Περὶ Γρηγορίου καὶ Βασιλείου φησίν.

Ἐκβαίνει. αἰτιατικῇ. καὶ ἐκβῇς, ἐξέλθῃς.

Ἐκβιβάσας. ἐξαγαγών.

Τὸν[3] δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα μούσης
Κατάλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν
μετ' ἐκείνης.

ἀντὶ τοῦ, χορεύσωμεν.

Ἐκβρασθῇ.[4] ἐκβληθῇ. ἐκριφῇ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐκριπτομένων. λέγεται δὲ καὶ ἐξεπλύσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

Ἐκγαμηθῆναι. ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῇ παρθένος, οἱονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται.

Ἐκγεγάμεν. [5]Ὅμηρος· Εὔχεται ἐκγεγάμεν. ἀντὶ τοῦ γεγεννῆσθαι. ἀπὸ τοῦ γῶ, γήσω, γέγημι· ἀπαρεμφάτως γεγάναι, καὶ Δωρικῶς, γεγάμεν· ὡς τιθέναι, τιθέμεν.

Ἐκ γενετῆς τυφλός.

Ἐκ γειτόνων. Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν ἐκφεύγει. ἀντὶ τοῦ γειτνιῶσαν.

Ἐκδεδαρμένον δέρεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἐκδεές. ἀτελές. ἐλλιπές. Ἔδοξε δὲ αὐτοῖς πρότερον, ὡς μηδὲν ἐκδεὲς εἴη τῶν θείων λογίων, εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν, ὅπως τὸ ἄγαλμα, εἰ δύναιντο, κλέψειαν τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐκδέξασθαι. οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμεῖναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν. [6]Ἐκδέξασθαι ἐστὶ τὸ παρ' ἑτέρου λαβόντα, αὐτὸν ἐγχειρεῖν τὸ δεύτερον. ἐπισκεπτέον δὲ τὸ ἐν τῷ ε΄ Φιλιππικῷ ληφθέν· Καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαι τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων.

Ἑκατοστός. Centeſimus.

Ἐκβακχευθείς. Ad inſaniam adactus. Inſaniens. *Valens vero, quaſi furore agitatus, ſubito copias adverſus hoſtes educi juſſit.*

Ἑκατοντάρχης. Centurio.

Ἐκκαυλίζων. Defringens. Convellens. Per tranſlationem ductam ab illis, qui olera evellunt & defringunt.

Ἐκβαλεῖν. Sic peculiariter dicitur, remis aquam pulſare.

Ἐκβάλλω. Ejicio. Accuſativo jungitur. [*Deus*] *Adamum ex paradiſo ejecit.* Ἐκβάλλομαι vero, genitivo. *Adam ex paradiſo ejectus fuit.*

Ἐκβεβόλισται. Effoſſus eſt. Ejectus eſt.

Ἐκβιαστής. Qui aliquem vi cogit. Acris exactor. *Ambo enim ſunt acres exactores juris: qui nos ſtimulis quaſi ad terminum juſtitiæ incitant.* Hæc de Gregorio & Baſilio dicuntur.

Ἐκβαίνει. Cum accuſativo. Exit. Egreditur. Et ἐκβῇς Exeas. Egrediaris.

Ἐκβιβάσας. Qui eduxit. [Ariſtophanes:] *Suaviter canentem, & Muſæ in canendo ſociam luſciniam huc eductam nobis relinque, ut cum ea ludamus.* Vel παίσωμεν hic ſignificat, ſaltemus.

Ἐκβρασθῇ. Ejectum fuerit. Dicitur de rebus, quæ æſtu maris in terram ejiciuntur. Pro eodem etiam dicitur ἐξεπλύσθη.

Ἐκγαμηθῆναι. Quum virgo in alteram gentem vel familiam elocatur, & nuptui datur illis, qui nulla cognatione eam contingunt, id ἐκγαμεῖσθαι dicitur.

Ἐκγεγάμεν. Natum eſſe. Genus ducere. Homerus: [*Iſtis parentibus*] *ſe natum eſſe gloriatur.* A γῶ, γήσω, fit γέγημι: unde infinitivus γεγάναι, & Dorice γεγάμεν; ut τιθέναι, τιθέμεν.

Ἐκ γενετῆς τυφλός. A tempore nativitatis cœcus.

Ἐκ γειτόνων. Vicinam. *Arrogantiam magnitudini animi vicinam effugit.*

Ἐκδεδαρμένον δέρεις. Excoriatum excorias. Dicitur de iis, qui fruſtra laborant.

Ἐκδεές. Mutilum. Imperfectum. *Placuit autem ipſis, (ut divinis oraculis ſua in omnibus veritas conſtaret) in urbem ingredi, ut, ſi poſſent, Minervæ ſimulacrum furarentur.*

Ἐκδέξασθαι. Non accipitur pro expectare: ſed pro excipere & ſuſcipere. Ἐκδέξασθαι ſignificat aliquid ab altero accipere, quod ipſe deinde tractandum ſuſcipias. Videndum vero, quomodo hæc vox accipiatur a Demoſthene *Philipp.* v. ubi ait: Καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαι τῶν ἐκείνῳ πεπρ.

---

[1] Ἐκκαυλίζων. ἀποκλ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 338. (236. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἐκβαλεῖν] Imo ἐμβαλεῖν. Vide infra v. Ἐμβαλεῖς.

[3] Τὸν δ' ἡδυμελῆ ξύμφ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtophanem *Avibus*, pag. 572. (394. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἐκβρασθῇ] Sic recte MS. Pariſ. A. At in prioribus Editt. male excuſum eſt ἐκβιασθῇ.

[5] Ὅμηρος] Il. E. v. 248.

[6] Ἐκδέξασθαι ἐστὶ τὸ παρ' ἑτ.] Ex Harpocratione.

Ἔκδεξαι. ἀντὶ τοῦ, ἀληθεύων οὐ ψεύδομαι. πίστευσον ὑποσχομένῳ τῷ δούλῳ σου. αὐτὸς ἐγγυητὴς γενοῦ τῆς ἐμῆς ὑποσχέσεως.

Ἐκδέχεσθαι. ἀπείργειν. κωλύειν. Γέῤῥα τε παρατεταγμένα ἦν, εἰς τὸ ἐκδέχεσθαι τὰ τῶν βαρβάρων τοξεύματα.

Ἐκδέχῃ. νοεῖς. ὑπολαμβάνεις. [1] Πολύβιος· Οὐκ ὀρθῶς, ὦ στρατηγὲ, τοὺς ἡμετέρους ἐκδέχῃ λόγους.

Ἔκδεια. ἡ κεχρεωστημένη λοιπάς. ἔκδεια γάρ ἐστι, τὸ μέρος καταβαλεῖν, ὧν ὀφείλει τις, εἰ καὶ μὴ πάντα. ἔνδεια δὲ, τὸ μηδὲν ὅλως καταβαλεῖν. ἢ ἔκδεια μέν ἐστι τὸ ἔχοντα μὴ καταβαλεῖν· ἔνδεια δὲ, τὸ μηδὲν ἔχειν. ὡς εἶναι τὸ μὲν ἑκούσιον, τὸ δὲ ἀκούσιον. [2] ἔκδεια μέν ἐστιν ἑκούσιος στέρησις χρημάτων. ἔνδεια δὲ, [3] ἀκούσιος.

Ἐκδειματοῦντες. ἐκφοβοῦντες.

Ἐκδιαιτηθῆναι. [4] διαπεραθῆναι.

Ἐκδιῄτησε. κακῶς διῴκησεν.

Ἐκδιαίτησις.[5] ἡ τρυφή. Ὁ δὲ τρυφαῖς μαλακαῖς καὶ ἐκδιαιτήσεσι διαλυθεὶς ἐπανῄει, νωθείᾳ τε καὶ μαλακίᾳ καὶ ἀβουλίᾳ τὰς τῆς ἀρχῆς ἡνίας ἀφίησι. Καὶ αὖθις· Ἀπαγορεύει πρὸς τοὺς πόνους, πόθῳ τῆς ἐν Συρίᾳ ἐκδιαιτήσεως. Καὶ αὖθις· Τὴν Νέρωνος ἐς τρυφὴν ἐκδιαίτησιν.

Ἐκδικάσασθαι.[6] Ἰσαῖος, ἀντὶ τοῦ ἀνάδικον ἐκπρᾶξαι διὰ τὸ δικάσασθαι.

Ἔκδικον. τὸ ἔξω τοῦ δικαίου. Αἰλιανός· Τετόλμηται μὲν αὐτῷ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ παράνομον ἔργον.

Ἐκδίκους. ἀδίκους, καὶ ἔξω τοῦ δικαίου ὄντας. Ὁ δὲ ἦν ἔκδικός τε καὶ ἔκνομος. ἀντὶ τοῦ ἄδικος. [7] Σοφοκλῆς·

Καί τοι σὲ Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν.
Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν.
Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
Τὴν αὐτὸς αὑτοῦ. καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος
Γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι, καὶ τοῦ νοῦ κενόν.

Ἐκδίκως.[8] Δεῖν χοὰς τοῖς ἐκδίκως τῶν Αἰτωλῶν τεθνεῶσιν ἐπάγειν. Καὶ αὖθις· Καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνηρημένος ἐκδίκως.

Ἔκδοσις.[9] τὸ ναυτικὸν δάνεισμα. οἱονεὶ ἔξω δόσις. οὕτω καὶ [10] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ.

Ἔκδεξαι. Interdum ſignificat, promittenti hoc ſervo tuo crede. Vera enim dico, nec mentior. Ipſe ſis promiſſionis meæ ſponſor.

Ἐκδέχεσθαι. Excipere. Arcere. Propulſare. *Et crates vimineæ objectæ Barbarorum ſagittas excipiebant.*

Ἐκδέχῃ. Accipis. Intelligis. Putas. Polybius: *Non recte, Imperator, noſtros ſermones accipis.*

Ἔκδεια. Debiti reliquiæ. Ἔκδεια enim dicitur, cum quis pecuniæ debitæ partem, non autem totam ſummam perſolvit. Ἔνδεια vero, cum quis nihil prorſus [creditori] ſolvit. Vel, ἔκδεια eſt, cum quis debitum non ſolvit, licet habeat, unde ſolvat. Ἔνδεια vero, cum quis nihil habet, quod ſolvat. Quamobrem alterum quidem eſt voluntarium; alterum vero invitis nobis accidit. Ἔκδεια igitur eſt, cum volentes pecunia caremus: ἔνδεια vero, cum inviti.

Ἐκδειματοῦντες. Terrentes.

Ἐκδιαιτηθῆναι. Luxu corruptum eſſe.

Ἐκδιῄτησε. Male adminiſtravit.

Ἐκδιαίτησις. Deliciæ. Luxus. *Ille vero deliciis & luxu enervatus rediit, & præ ignavia & mollitie & imprudentia imperii habenas e manibus dimiſit.* Et iterum: *Moleſtiis autem & laboribus tandem ſuccubuit, præ deſiderio vitæ delicatæ & mollis, quam in Syria egerat.* Et iterum: *Neronis delicatum & molle vitæ genus.*

Ἐκδικάσασθαι. Apud Iſæum ſignificat, cauſam ſemel judicatam denuo ad Judices referre, quod ante male judicatum fuerit.

Ἔκδικον. Iniquum. Injuſtum. Ælianus: *Illud igitur injuſtum & nefarium facinus ab ipſo patratum eſt.*

Ἐκδίκους. Injuſtos, & juſtitiæ expertes. *Ille vero erat injuſtus & ſceleratus.* Sophocles: *Et tamen te Thebæ non educarunt malum virum. Haud enim viros injuſtos alere ſolent. Tu vero indignam* [*hoc opprobrio*] *dedecoras civitatem ipſe tuam: & longum tempus ſimul & ſenem & mente vacuum te reddit.*

Ἐκδίκως. Injuſte. *Inferias Ætolis injuſte cæſis faciendas eſſe* [*dicebant.*] Et iterum: *Et qui magna & injuſta facinora nefarie patraverat.*

Ἔκδοσις. Nauticum fœnus. Quaſi dicas ἔξω δόσις. Sic & Demoſthenes oratione prima contra Aphobum.

---

1 Πολύβιος] Lib. x. cap. XVIII.

2 Ἔκδεια μέν ἐστιν ἑκούσιος στέρ.] Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. XCIX. Ἔκδειαι, ἑκούσιον· ἔνδειαι, ἀκούσιον.

3 Ἀκούσιος] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. ejus loco inepte excuſum eſt, ἐκ διαμέτρου: quæ duæ voces in iiſdem MSS. poſt vocem ſequentē ἐκδειματοῦντες a capite, ſed abſque interpretatione, leguntur; ubi eas collocandas eſſe ſeries literarum arguit.

4 Διαπεραθῆναι] Hæc interpretatio procul dubio corrupta eſt; cujus loco apud Heſychium legitur, διατραφῆναι, ἢ διαπραχθῆναι. Sed & iſtum locum emendatione indigere monuit Salmaſius ad Spartianum in *Adriano*; qui poſterius quidem διαπραχθῆναι ex annotatione variæ lectionis ortum eſſe ſuſpicatur: at pro priori διατραφῆναι, recte, ut puto, διαστραφῆναι, i. e. perverti, reponendum eſſe cenſet. Τὸ ἐκδιαιτᾶσθαι enim nihil aliud eſt, quam luxu perverti & corrumpi, & a communi vivendi ordine & more recedere; quod διαστρέφεσθαι vel διαστραφῆναι recte dixeris.

5 Ἐκδιαίτησις] Vide omnino de hac voce modo laudatum Salmaſium ad Spartianum pag. 96.

6 Ἐκδικάσασθαι. Ἰσαῖος, ἀντὶ τοῦ ἀνάδ.] Eadem habent Harpocratio & Etymologus. Sed apud poſteriorem pro Ἰσαῖος male legitur Ἰσοκράτης.

7 Σοφοκλῆς] *Œdip. Colon.* pag. 301. ut Portus monuit.

8 Δεῖν χοὰς τοῖς ἐκδίκως τῶν Αἰτ.] Fragmentum hoc auctius legitur ſupra v. Ἄκος. Vide etiam infra v. Χοάς.

9 Ἔκδοσις. τὸ ναυτικὸν δάν.] Ex Harpocratione. Confer omnino Salmaſium *de Modo uſur.* pag. 192.

10 Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφ.] Verba Demoſthenis exhibet Salmaſius loco laudato.

Ἔκδοτος. παραδεδομένος.

Ἐκδοχεῖον. τὸ ταμιεῖον.

Ἐκ δυεῖν τρία βλέπεις. ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἢ ἄλλο τι πάθος οὐκ ὀξυδερκούντων, οὐδὲ εἰλικρινεῖς ἐχόντων τὰς ὁράσεις.

Ἑκκαιδεκάδωρα. ἑκκαίδεκα παλαιστῶν. δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιστή. [1] Ὅμηρος· Τοῦ κέρα ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει.

Ἔκαινον. ἔκοπτον.

Ἐκκαίω. αἰτιατικῇ.

Ἐκκαίομαί σου. γενικῇ. ἐρῶ σου.

Ἐκκέκοφθ᾽ [2] ἡ μουσική. Φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας [3] καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον. ὅθεν τὴν καινοτομίαν τινὲς αἰτιώμενοι, τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο.

Ἐκεκράγεισαν. ἔκραζον.

Ἐκκεκρικώς. ἐκκεχωρικώς.

Ἐκκεκυμασμένους. ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκβρασθέντας. Ὁ δὲ κατέλαβε τοὺς περὶ τὸν ἀδελφὸν νεκροὺς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ἐκκεκυμασμένους.

Ἐκκέλδυστος. [4] καὶ κατήγορος. Ἐκκέλευστος, ὃς ἂν μὴ γράψηται, παρανόμων ἑάλωκεν.

Ἐκενώθησαν. ἠρημώθησαν.

Ἐκεραΐζον. κατέτρεχον. ἐληΐζοντο. ἐπόρθουν.

Ἐκερουτίας. [5] τὴν κεφαλὴν ἀνέτεινες δίκην τῶν κερασφορούντων ζώων. ὅτι εὐειδῆ γίνεται μετεωρίζοντα τὴν κορυφήν. δηλοῖ δὲ τὸ γαυριᾷν. ὡς ἔλαφος, φησὶν, ἠγάλλου τοῖς κέρασιν. Ἀνωρτάλιζες, κἀκερουτίας.

Ἐκεύθανον. ἔκρυπτον.

Ἐκεχειρία. ἄνεσις. ἀργία. συνθήκη. ἔνδοσις. ἀνοχὴ πολέμου. ἢ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολὴ καὶ ἡσυχία. παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας· ἐχεχειρία τις οὖσα. [6] Ἰώσηπος· Ὥσπερ τοῖς ὅπλοις συμπεφυκότες, οὐδέποτε τῆς ἀσκήσεως λαμβάνουσιν ἐκεχειρίαν.

Ἐκκεχιλωμένην. [7] ἐψευσμένην. ἢ κεχερσωμένην. ὅτι ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται. τοῦτο δέ ἐστι χόρτος. οἷον ἐξημελημένην.

Ἔκζεσις. ἐκβρασμός. Φασὶ δὲ αὐτὴν φθειρσὶν ἐκζέσαι.

Ἐκζωπυρῆσαι. [8] ἀνάψαι. κυρίως τὸ ἐκ μικροῦ φυσῶντα μεγάλην φλόγα κινῆσαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀνθράκων.

Ἔκδοτος. Deditus. Proditus.

Ἐκδοχεῖον. Receptaculum. Promptuarium.

Ἐκ δυεῖν τρία βλ. Pro duobus tria vides. Dicitur de iis, qui propter ſenectutem, vel alium quendam morbum, obtuſam nec acutam oculorum aciem habent.

Ἑκκαιδεκάδωρα. Sedecim palmorum longitudinem habentia. Δῶρον enim vocatur palmus. Homerus: *Cujus ex capite cornua ſedecim palmorum enata erant.*

Ἔκαινον. Secabant. Cædebant.

Ἐκκαίω. Accuſativo jungitur. Exuro. Incēdo.

Ἐκκαίομαί σου. Cum genitivo. Amo te. Ardeo tui amore.

Ἐκκέκοφθ᾽ ἡ μουσική. Exciſa eſt Muſica. Cum veteres olim in conviviis eruditas quæſtiones tractare ſolerent, poſteri pſaltrias & cithariſtrias & ſaltatrices earum loco introduxerunt. Unde quidam novitatem hanc reprehendentes, proverbio ante dicto uſi ſunt.

Ἐκεκράγεισαν. Clamarunt. Vociferati ſunt.

Ἐκκεκρικώς. Qui ſecrevit. Qui delegit.

Ἐκκεκυμασμένους. Fluctibus ejectos. *Ille autem fratris & reliquorum cadavera a fluctibus in littus ejecta deprehendit.*

Ἐκκέλευστος. Accuſator. * * * * *

Ἐκενώθησαν. Evacuati ſunt. Habitatoribus vacui redditi ſunt.

Ἐκεραΐζον. Incurſionibus vaſtabant. Prædabantur. Populabantur. Diripiebant.

Ἐκερουτίας. Caput ſublime ferebas inſtar animalium cornigerorum. Ea enim aſpectu pulchra & ſpecioſa ſunt, cum ſublimem tollunt verticem. Significat autem ſuperbire & faſtu ſe efferre. Ut cervus, inquit, cornibus ſuperbiebas. [Ariſtophanes:] *Cervicem tollebas, & caput ſublime gerebas.*

Ἐκεύθανον. Occultabant.

Ἐκεχειρία. Remiſſio. Relaxatio. Ceſſatio. Belli ad exiguum tempus dilatio. Induciæ. Dicta eſt vox iſta ab ἔχειν τὰς χεῖρας, i. e. a continendis manibus: quaſi dicas ἐχεχειρία. Joſephus: *Quaſi cum armis coaluiſſent, ita nunquam ab exercitatione bellica ceſſabant.*

Ἐκκεχιλωμένην. Mentitam. Vel, factam continentem, & in terram mutatam. Χιλὸς enim, i. e. herba, in terra naſcitur. Vel, neglectam.

Ἔκζεσις. Ebullitio. [Et ἐκζέσαι, effervеſcere, ſcatere.] *Ferunt autem eam pediculis ſcatuiſſe.*

Ἐκζωπυρῆσαι. Accendere. Proprie autem ſignificat, magnam flammam ex parva flatu excitare. Tranſlatio ducta eſt a carbonibus.

---

[1] Ὅμηρος] Il. Δ. v. 109.

[2] Ἐκκέκοφθ᾽ ἡ μουσική. Φασὶν ὅτι τῶν παλ.] Ex Zenobio.

[3] Καὶ ὀρχηστρίας] Has duas voces ex MSS. Pariſ. revocavi, quæ in prioribus Editt. deſunt.

[4] Ἐκκέλδυστος. καὶ κατήγορος. Ἐκκέλ.] Hujus loci tenebras alius diſcutiat. Ego enim me nihil hic videre fateor.

[5] Ἐκερουτίας. τὴν κεφαλὴν ἀνέτ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 362. (256. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam Suidam infra Κἀκερουτίας.

[6] Ἰώσηπος] Lib. III. *de Bello Jud.* pag. 835. ut Pearſonius etiam monuit.

[7] Ἐκκεχιλωμένην. ἐψευσμένην. ἢ κεχερσ.] Eadem ex Pauſaniæ Lexico αὐτολεξεὶ adducit Euſtathius ad Il. I. pag. 773. 1. unde patet & Suidam ſua inde depromſiſſe. Cæterum, a Suida & Euſtathio diſcrepat Heſychius, quem confer. Etymologus vero manifeſte corruptus eſt, apud quem pro ἐλδωσμένην ex Suida reponendum eſt ἐψευσμένην. Vide etiam infra v. Χιλή.

[8] Ἐκζωπυρῆσαι. ἀνάψαι. κυρίως τὸ ἐκ μικρ.] Ex Enarratore Comici ad *Pacem* pag. 643.

Ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν, ἐκείνοθι, ἐκείνοθεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἐκεῖθεν, τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ.

Ἐκκείμεθα. Μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα. † [1] Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον, οὐδὲ καταβεβλημένον, [2] οὐδὲ θήρα ληπτέον. ἀντὶ τοῦ καταπεφρονημένον.

Ἐκείνῃ. ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ τοὺς αὐτόθι. Τὰς ἐκείνῃ νάπας διεξελθών. Καὶ αὖθις· Τοῖς τε Γέταις καὶ τοῖς ἐκείνῃ βαρβάροις.

Ἐκείνῃ. τὰ ἐκεῖσε. Εἰς Παρθυαίαν ἐμβάλλειν, καὶ τὰ ἐκείνῃ ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τῇ στρατιᾷ σῖτα παρέχειν.

Ἐκεῖνος,[3] καὶ κεῖνος, καὶ τὸ αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ ὀνόματος λαμβάνουσιν οἱ ποιηταί. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. καὶ Ὅμηρος τὴν Θέτιν παρεισάγει λέγουσαν· Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας Θεός; καὶ τὸ, αὐτὸς ἔφα, παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις.

Ἔκηαν. ἔκαυσαν.

Ἑκηβολία.

Ἑκηβόλιος,[4] σοφιστὴς Κωνσταντινουπόλεως. οὗτος ἐπὶ [5] Κωνσταντίνου διαπύρως χριστιανίζειν ὑποκρινόμενος, ἐπὶ Ἰουλιανοῦ ἄλογος [6] Ἕλλην ἐφαίνετο. ῥίψας γὰρ ἑαυτὸν πρὸ τῆς πύλης τοῦ εὐκτηρίου οἴκου, Πατήσατέ με, ἐβόα, τὸ ἅλας τὸ ἀναίσθητον. τοιοῦτος ἦν κοῦφος καὶ εὐχερὴς Ἑκηβόλιος, καὶ πρότερον καὶ ὕστερον.

Ἑκηβόλος. ὁ Ἀπόλλων.

Ἐκήδευσαν. κατ' ἐπιγαμίαν συνήφθησαν. Ἐκήδευσάν τε αὐτοῖς δόντες γυναῖκας, καὶ αὐτοὶ παρ' ἐκείνων λαβόντες.

Ἐκήκιεν. ἀνεφέρετο.

Ἐκήλει. σὺν ἡδονῇ ἔτερπε. [7] κηλῶ γὰρ τὸ ὑπ' αὐλὸν ἥδομαι. Οὕτω μὲν ὁ κατάρατος συνήθως τὸν ἄνθρωπον ἐκήλει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ διηγεῖτο μυρία ὅσα, δι' ὧν ἐκήλει τοὺς ἀκούοντας.

Ἕκηλος. ἥσυχος.

Ἐκηριώθην. ἐσκοτώθην. ἢ διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην.

Ἐκκήρυκτον. ἀπόβλητον. καὶ ἐξεκήρυξαν. ἀντὶ τοῦ ἀπεσκοράκισαν.

Ἕκητι. ἀντὶ τοῦ ἕνεκα. σημαίνει δὲ καὶ χωρίς.

Ἐκεῖ, Illic; ἐκεῖσε, Illuc, ἐκεῖθεν, Illinc, ἐκείνοθι, Illic, ἐκείνοθεν, Illinc, & per ſyncopen, ἐκεῖθεν: ſunt adverbia loci.

Ἐκκείμεθα. Expoſiti ſumus. *Soli tibi viventium expoſiti ſumus.* † *Veritas enim non eſt res obvia, neque abjecta, nec quæ altera, ut ajunt, manu capi queat.* Vel, contempta.

Ἐκείνῃ. Adverbium. Significat idem quod αὐτόθι. Illic. *Cum lucos, qui illic erant, pertranſiviſſet.* Et iterum: *Et Getis & Barbaris illic habitantibus.*

Ἐκείνῃ. Illic. *In agrum Parthorum irruptionem facere, omniaque illic vaſtare & diripere, exercituique commeatus præbere.*

Ἐκεῖνος, & κεῖνος, & αὐτὸς, apud Poetas ſæpe pro ipſo nomine ponuntur. Ariſtophanes *Nubibus*: *At intra, ne ille* (i. e. Socrates) *nos hic offendat.* Et Homerus Thetin introducit dicentem: *Cur magnus ille Deus me hoc facere jubet?* Huc etiam ſpectat tritum illud apud Pythagoreos, Αὐτὸς ἔφα, i. e. *Ille dixit.*

Ἔκηαν. Uſſerunt. Combuſſerunt.

Ἑκηβολία. Jaculatio.

Ἑκηβόλιος. Hecebolius, Sophiſta Conſtantinopolitanus. Hic ſub Conſtantino ſe ardenti Chriſtianiſmi zelo flagrare ſimulans, ſub Juliano ſe fatuum Gentilem oſtendit: [poſt cujus obitum rurſus Chriſtianam religionem profiteri voluit.] Etenim pro Eccleſiæ foribus ſe proſternens, *Conculcate me*, clamitabat, *fatuum ſalem.* Adeo levis & inconſtans & ante & poſt fuit Hecebolius.

Ἑκηβόλος. Longe jaculans. Sic Apollo vocatur.

Ἐκήδευσαν. Affinitate conjuncti ſunt. *Et affinitatem mutuam inter ſe contraxerunt, uxores illis dantes, & ab ipſis viciſſim accipientes.*

Ἐκήκιεν. Proſiliebat. Surſum ferebatur.

Ἐκήλει. Demulcebat. Κηλῶ enim ſignificat, tibiæ ſono oblecto. *Sic igitur execrandus ille hominem demulcere conſueverat.* Et rurſus: *Ille vero infinita narrabat, per quæ auditores demulcebat.*

Ἕκηλος. Quietus.

Ἐκηριώθην. Vertigine correptus ſum. Vel, præ metu ceræ inſtar expallui.

Ἐκκήρυκτον. Ejectum. Abjectum. Et ἐξεκήρυξαν, in malam rem abire juſſerunt.

Ἕκητι. Pro ἕνεκα. Cauſa. Gratia. Item, ſine, abſque.

---

[1] Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκ.] Hæc ſunt verba Syneſii in *Dione* pag. 52.

[2] Οὐδὲ θήρα ληπτέον] Vir doctus in Indice ad Ælianum v. Ἕτερος, legendum monet, οὐδὲ θατέρᾳ, vel τῇ ἑτέρᾳ (ſubintellige χειρὶ) ληπτέον: quæ elegans eſt emendatio. Rem enim, quam quis facili negotio conficere vel conſequi poſſe videbatur, Græci vocabant θατέρᾳ ληπτήν: i. e. talem, ad quam capiendam una tantum manu opus eſſet, non vero duabus. Phraſi hac uſus eſt Numenius apud Euſebium *de Præp. Evang.* lib. XIV. cap. VII. pag. 735. ſed ubi pro θατέρᾳ ληπτοί, male hodie legitur θήπερα ληπτοί: quod interpreti Latino fraudi fuit. Quæ præterea de hoc proverbio notavit vir doctus in modo laudato Indice ad Ælianum v. Ἕτερος, hic non repetam, ne aliena ſcrinia compilare velle videar.

[3] Ἐκεῖνος, καὶ κεῖνος, καὶ τὸ αὐτ.] Eadem leguntur apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 134. (70. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἑκηβόλιος, σοφιστὴς Κωνσταντ.] Hic articulus deſcriptus eſt ex Socratis *Hiſtor. Eccleſ.* lib. III. cap. XIII.

[5] Ἐπὶ Κωνσταντίνου] Socrates habet, ἐπὶ Κωνσταντίου.

[6] Ἕλλην ἐφαίνετο. ῥίψας γὰρ ἑαυτ.] Hic locus eſt mutilus, qui ex Socrate ſic ſuppleri debet: Ἕλλην ἐφαίνετο· καὶ αὖθις μετὰ Ἰουλιανὸν χριστιανίζειν ἤθελε. ῥίψας γὰρ ἑαυτὸν, &c.

[7] Κηλῶ γὰρ τὸ ὑπ' αὐλὸν ἥδ.] Scribe, κηλοῦμαι γὰρ, τὸ ὑπ' αὐλῶν ἥδομαι.

Ἐκίσσησεν. ἐν γαστρὶ ἔσχε. μεθ' ἡδονῆς συνέλαβεν. ἐγέννησεν.

Ἔκθαμβος ἦν. ἐν θάμβει καὶ ἐκπλήξει ἦν.

Ἐκθανεῖν. ἀποθανεῖν.

Ἐκθεατρίζουσιν. ἐκπομπεύουσιν. ἐκφαυλίζουσιν. ἐξελέγχουσιν. [1] Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων οὐ πειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες, ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν.

Ἔκθεσμον. παράνομον.

Ἔκθετα. ἐκριπτούμενα.

Ἐκθεῖ. ἔξεισιν. ἐξέρχεται. [2] Ἀριστοφάνης· Ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον κενῇ τῇ κοιλίᾳ, ἐκθεῖ πλέᾳ. τουτέστιν, ἔξεισιν ἐκ τῆς πόλεως, γενόμενος πλούσιος, προσελθὼν τῇ πολιτείᾳ. ἐμφαντικῇ δὲ λέξει κέχρηται, ἵνα δείξῃ αὐτὸν ἐπιπεπηδηκότα ἀναισχύντως τῇ πολιτείᾳ.

Ἐκθλίβω. αἰτιατικῇ.

Ἐκθειάσαι. θεοποιῆσαι.

Ἔκθορεν. ἐξεπήδησεν. Βάβριος·

Φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε φωλάδος κοίλης.

Ἐκθορεῖν. ἐκδραμεῖν. ἐκφυγεῖν.

Ἐκθρώσκειν. ἐκπηδᾷν.

Ἐκθυμία. ἡ προθυμία. Ἐπεὶ δ' ἔλαβε καιρὸν τῆς ἐκείνων ἐκθυμίας κατὰ τὴν μάχην πρὸς τοὺς πολεμίους, παρέσφαξεν αὐτούς.

Ἐκθύμως. προθύμως. Ὁ δὲ ἠγωνίζετο πεζὸς ἐκθύμως.

Ἐκθύσασθαι. τὸ ἐξιλεάσασθαι, καὶ ἐκμειλίξασθαι.

Ἐκκυκλήθητι. [3] Ἀριστοφάνης [4] Ἀχαρνεῦσιν· Ἀλλ' ἐκκυκλήθητι. Ἐκκύκλημα λέγεται μηχάνημά τι ξύλινον, τροχοὺς ἔχον, ὅπερ περιστρεφόμενον καὶ τὰ δοκοῦντα ἔνδον ὡς ἐν οἰκίᾳ διαπράττεσθαι, τοῖς ἔξω ἐδείκνυε. τοῖς θεαταῖς.

τῶν

5. Polybius. Fragm. Gram. 39. Vol. V. P. 84.

Ἐκλαβεῖν. ἀπολαβεῖν. Πολύβιος· [5] Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων, ἢ κατὰ νόμους, ἢ κατ' ἄλλας τινὰς ὑποκειμένας δικαιοδοσίας.

Ἔκλαγξαν. ἤχησαν.

Ἐκλεγόμενος. αἰτιατικῇ. προκρίνων. προτιμῶν. Ὁ δὲ [6] καταπιστεύων τοῖς πράγμασιν, ἔσπευδε δι' αὐτοῦ κρῖναι τὰ ὅλα. διόπερ οὐ τῶν πραγμάτων ἐκλεγόμενος καιρὸν, ἀλλὰ τὸν ἴδιον, ἔμελλε τοῦ δέοντος σφαλήσεσθαι.

Ἐκλέγοντες. ἀπαιτοῦντες.

Ἐκλεκτός. ὀξυτόνως. ἐπίλεκτος δὲ, προπαροξυτόνως. διότι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος· τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος συντέθειται. ὁ δὲ Σολομῶν φησι· Χεὶρ ἐκ-

Ἐκίσσησεν. In utero geſſit. Cum voluptate concepit. Genuit. Generavit.

Ἔκθαμβος ἦν. Stupore perculſus erat.

Ἐκθανεῖν. Emori. Mori.

Ἐκθεατρίζουσιν. Publice traducunt. Contemnunt. Redarguunt. *Vulgus ſeria quidem fortunatorum hominum opera imitari non ſtudet, at ludicra eorum facta æmulans, ſe nullo judicio præditum eſſe manifeſte declarat.*

Polybiu
Vol. III. p
Suid. II. 1
Θεατρίζ

Ἔκθεσμον. Iniquum. Injuſtum.

Ἔκθετα. Expoſita. Ejecta.

Ἐκθεῖ. Exit. Egreditur. Ariſtophanes: *Cum in Prytaneum inani ventre intraverit, exit inde pleno.* Id eſt, dives ex civitate exit, cum [pauper] ad Rempubl. acceſſerit. Emphatica autem uſus eſt voce, ut indicaret, [Cleonem] impudenter in Rempubl. ſe intruſiſſe.

Fragm.
V. 00:

Ἐκθλίβω. Accuſativo jungitur. Exprimo. Elido.

Ἐκθειάσαι. In Deorum numerum referre.

Ἔκθορεν. Exiluit. Proſiliit. Babrius: *Horrente autem juba ex cavo luſtro proſiluit.*

Ἐκθορεῖν. Exilire. Proſilire. Effugere.

Ἐκθρώσκειν. Exilire. Proſilire.

Ἐκθυμία. Animi alacritas, vel promptitudo. *Cum autem milites magnam in prælio adverſus hoſtes alacritatem oſtenderent, ea occaſione utens eos jugulavit.*

Ἐκθύμως. Prompte. Alacriter. *Ille vero pedes prompte dimicabat.*

Ἐκθύσασθαι. Sacrificiis placare.

Ἐκκυκλήθητι. Conſpiciendum te præbe. Ariſtophanes *Acharnenſibus: Sed conſpiciendum te præbe.* Ἐκκύκλημα vero vocatur machina quædam lignea, rotas habens, quæ verſata, ea, quæ intus, ut in domo fieri videbantur, ſpectatoribus oſtendebat.

Ἐκλαβεῖν. Recipere. Polybius: *Cum jus noſtrum repetere licet ab iis, qui injuriam nobis fecerunt, vel ſecundum leges, vel ſecundum alias moribus hominum receptas rationes damnum datum ſarciendi.*

Ἔκλαγξαν. Reſonuerunt.

Ἐκλεγόμενος. Accuſativo jungitur. Eligens. Præferens. Anteponens: *Ille vero rebus ſuis nimis confidens, de ſumma belli per ſe ipſe decernere properabat. Quare, cum conſilia ſua non rerum temporibus, ſed ſuis accomodaret, imperite & temere eum omnia facturum eſſe nemini dubium relinquebatur.*

Ἐκλέγοντες. Eligentes. Repetentes.

Ἐκλεκτός. Electus. Acuto notatur in ultima ſyllaba. Ἐπίλεκτος vero, in antepenultima. Nam illud deductum eſt a verbo;

---

[1] Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτ.] Fragmentum hoc infra v. Θεατρίζω Polybio tribuitur.

[2] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 303. (204. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus hic ita legitur & diſtinguitur:

———Κενῇ τῇ κοιλίᾳ
Ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ.

[3] Ἐκκυκλήθητι. Ἀρισ.] Hæc omnia leguntur etiam ſupra v. Ἐσκυκλήθητι: ubi nos vide. Cæterum, articulus hic deeſt in MSS. Pariſ.

[4] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι] Pag. 391. (279. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον κ.τ.λ.] Fragmentum hoc Polybii legitur etiam ſupra v. Δικαιοδοσία.

[6] Ὁ δὲ καταπιστεύων τοῖς πρ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LXX.

λεκτῶν κρατήσει εὐχερῶς. τὸ μὲν γὰρ κρατεῖν ἴσως ἐστὶν καὶ τῶν ἐπὶ πλεῖστον φαύλων, ἢ φόβῳ, ἢ αἰσχύνῃ τὴν διὰ τοῦ σώματος ἐνέργειαν κωλυόντων μετὰ πολλῆς τῆς ἀνάγκης. τὸ δὲ ἔρωτι τῶν ἄνω μὴ ἡττηθῆναι τοῖς κάτω, μόνων ἐστὶ τῶν φιλοθέων, καὶ οὓς ἡ γραφὴ ἐκλεκτοὺς ὠνόμασεν.

Ἐκλελάκικεν. ἀποβέβληκεν. ἀπέφυγεν.

Ἐκκλείεται. ἐμποδίζεται. Ἐκκλείεται ἡ πάροδος ἡ εἰς τὴν Χερόννησον διὰ τῆς πόλεως ταύτης.

Ἐκκλείουσι. κωλύουσιν. εἴργουσιν. Πολύβιος· Ἐπεὶ τὸν Φίλιππον ἐκκλείουσιν οἱ καιροί, βούλεσθαι τὸν βασιλέα τὴν ἐπιγραφὴν τῆς πράξεως ἐκείνῳ περιποιῆσαι, ὡς ἐν εὐεργεσίᾳ προφέρων τούτῳ τοὺς λόγους.

Ἐκλειπία. ἡ [1] συγχώρησις. [2] Ἄδικον ἡγεῖτο τὴν ἐκλειπίαν τῆς πρὸς τοὺς συνομωμοκότας πίστεως. καὶ σφάζει ἑαυτόν.

Ἔκλειψις,[3] καὶ ἐξέλιπεν. ἑκάτερον αὐτῶν τέτακται ἐπὶ τῶν διαψηφίσεων, τῶν γινομένων ἐν τοῖς δήμοις περὶ τῶν γινομένων εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. ὅσοι μὲν οὖν ἐγκαλούμενοι, ὅτι μή εἰσιν [4] ἀστοί, ἀπαντῶσι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, περὶ τούτων οἱ δημόται ψῆφον φέρουσιν. ὅστις δὲ μὴ παρεγένετο κριθησόμενος, ἐξέλιπεν οὗτος τὴν περὶ αὐτοῦ διάγνωσιν. καὶ τοῦτο ἔκλειψις καλεῖται.

Ἐκλειπέτωσαν.

Ἐκληδονίζετο. ἐμαντεύετο.

Ἐκληπτέον. δεῖ λαμβάνειν.

Ἐκκλήσεις. Πρόδηλος γὰρ ἐγένετο ἡ φυγή, καὶ τῶν ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν.

Ἐκκλησιάζων. εἰς ἐκκλησίαν συγκαλῶν. Ἡνίκα ἐκκλησιάζων ἐδίδου τὸ παράγγελμα.

Ἐκκλησία [5] κυρία. οὕτω λέγεται κυρία, ἐν ᾗ ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα. εἰσὶ δὲ νόμιμοι ἐκκλησίαι, αἱ λεγόμεναι κύριαι, [6] τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθήνησιν· ἡ [7] πρώτη, καὶ ι, καὶ ἡ τριακάς. εἰσὶ δὲ καὶ σύγκλητοι συναγόμεναι κατά τινα ἐπείγοντα πράγματα. αἱ μὲν οὖν νόμιμοι καὶ ὡρισμέναι, κύριοι καλοῦνται· αἱ δὲ πρὸς τὸ κατεπεῖγον συναγόμεναι, σύγκλητοι.

Ἐκκλησίαν. συναγωγὴν ὄχλου. [8] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐκκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;

hoc vero ex nomine compoſitum eſt. *Solomon dicit: Manus electorum facile vincet. Nam vincere fortaſſe & malorum interdum eſt, qui vel metu vel pudore coacti ſibi imperant, ne corpori obſequantur. Sed amore rerum cœleſtium a terreſtribus non vinci, eorum tantum eſt, qui Deum amant, & quos Scriptura electos vocat.*

Ἐκλελάκτικεν. Recalcitravit. Rejecit. Aufugit.

Ἐκκλείεται. Excluditur. Impeditur. *Acceſſus in Cherſoneſum per hanc urbem impeditur.*

Ἐκκλείουσι. Excludunt. Impediunt. Arcent. Polybius: *Cum tempora hæc Philippum impediant, Regem velle dicebat actionis hujus gloriam ei tribuere; beneficii quaſi loco hanc rem ei offerens.*

Ἐκλειπία. Defectus. *Injuſtum eſſe ducebat, fidem conjuratis datam non ſervare. Quare ſe ipſe interfecit.* Bos. animadv. 152. ☊)

Ἔκλειψις, & ἐξέλιπεν. Utrumque vocabulum dicebatur de inquiſitionibus, quæ a ſingulis populis Atticæ per ſuffragia fiebant de illis, quorum nomina in publicas civium tabulas relata erant. Quotquot igitur peregrinitatis accuſati, ad cauſam dicendam in judicio ſe ſiſtebant, de iis populares ſuffragium ferebant. Qui vero in judicium non veniebat, is inquiſitionem de ſe inſtituendam ſubterfugere videbatur: idque ἔκλειψις vocabatur.

Ἐκλειπέτωσαν. Derelinquant. Deſerant.

Ἐκληδονίζετο. Vaticinabatur.

Ἐκληπτέον. Sumendum eſt.

Ἐκκλήσεις. Evocationes. Provocationes. *Manifeſta enim fuit fuga, quæ hoſtes ad eos invadendos invitabat.* Polybius. Fr. Gr. 44. Vol. V. p. 85.

Ἐκκλησιάζων. In concionem convocans. *Quum concione convocata illud præciperet.*

Ἐκκλησία κυρία. Sic vocabatur concio populi, ſtatuto & fixo tempore haberi ſolita, in qua decreta rata fiebant. Ter autem quovis menſe conciones ejuſmodi legitimæ, ſive κύριαι dictæ, Athenis habebantur: die nimirum primo, decimo, & trigeſimo. Erant & aliæ, σύγκλητοι vocatæ, quæ exigente rerum neceſſitate convocabantur. Conciones igitur legitimæ, & ſtato tempore haberi ſolitæ, vocabantur κύριαι: quæ vero ob urgens aliquod negotium cogebantur, σύγκλητοι.

Ἐκκλησίαν. Concionem populi. Ariſtophanes *Pluto: Nonne vero concio populi propter hunc habetur?* In concionem enim con-

---

[1] Συγχώρησις] Mira interpretatio vocis ἐκλειπία, quæ longe aliud ſignificat, ut non ſolum ex Lexicis vulgatis, ſed etiam ex exemplo ſubjuncto patet.

[2] Ἄδικον ἡγεῖτο τὴν ἐκλειπίαν τῆς πρ.] Fragmentum hoc legitur apud Joſephum *Antiquit. Jud.* lib. XIX. cap. III. in fine: ut Pearſonius recte obſervavit.

[3] Ἔκλειψις] Confer omnino Suidam ſupra v. Διαψήφισις.

[4] Ἀστοί] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, αὐτοί.

[5] Ἐκκλησία κυρία. οὕτω λέγ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 371. (261. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Τρεῖς τοῦ μηνὸς Ἀθ.] Confer de hoc loco Petitum *de Leg. Att.* pag. 196.

[7] Ἡ πρώτη] Sic etiam Enarrator Comici loco laudato. At aliter Ulpianus in Timocrateam, qui primam ἐκκλησίαν κυρίαν non primo die menſis habitam eſſe tradit, ſed undecimo. Verba ejus quia apprime huc faciunt, adducere non gravabor. Ἴστον γάρ, ὅτι κατὰ μῆνα τρεῖς ἐκκλησίας ἐποιοῦντο, βουλευόμενοι περὶ τῶν ἐν πόλει πραγμάτων, εἰ μὴ ἄρα ἀνάγκη τις κατέλαβε πολέμου· ὥστε περὶ ἐκείνου ἄλλην ἐκκλησίαν ποιῆσαι πλέον τῶν ὡρισμένων. καὶ ἐγένετο ἡ πρώτη, ἑνδεκάτῃ τοῦ μηνός. ἡ δὲ δευτέρα, περὶ τὴν εἰκοστήν. ἡ δὲ τρίτη, περὶ τὴν τριακοστήν. Locum hunc Ulpiani adducit etiam Petitus, qui ex eo Suidam corrigit, & pro πρώτη ſcribendum eſſe ἑνδεκάτη contendit; cujus ſententiæ non refragor.

[8] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 18. (9. Ed. Baſ. *P.*)

ἐκκλη- ☊) Bos. animadv. 152.

Ἐκλειπία, ἡ συγχώρησις. additque Suidas exemplum ex Joſepho, ubi, ἐκλειπίαν τῆς πίστεως.] Ad hæc verba Cl. Int. miram ait eſſe interpretationem vocis Ἐκλειπία. nihil tamen emendat. Procul omni dubio mendum eſt in interpretatione: nam vox ἐκλειπία non poteſt ſignificare *conceſſionem*, συγχώρησις. ut interpretatur Suidas. quare equidem crediderim ſcripſiſſe Lexicographum, Ἐκλειπία, ἐξαναχώρησις: quoniam ἐξαναχωρεῖν τὴν πίστιν vel τὰ λεγόμενα, eſt *a fide & promiſſis diſcedere: fidem non ſervare*. ſic Thucydid. Vide inferius apud Suidam v. Ἐξαναχωρέω. unde jam videmus, Ἐκλειπίαν τῆς πίστεως recte exponi ἐξαναχώρησιν τῆς πίστεως, ſive ἐκλειπίαν eſſe ἐξαναχώρησιν.

ἐκκλησιάζομεν γὰρ, ἢ τῶν ἰδίων τι σῶσαι βουλόμενοι, ἢ τῶν ἀλλοτρίων σφετερίσασθαι. διαβάλλει δὲ τὸ ἐπὶ φιλοδικίᾳ τῶν Ἀθηναίων τριώβολον.

Ἐκκλησίαν. σῶμα ἑαυτοῦ τὴν Ἐκκλησίαν καλεῖ ὁ Χριστὸς, καὶ διὰ ταύτης ἱερατεύει ὡς ἄνθρωπος· δέχεται δὲ τὰ προσφερόμενα ὡς Θεός. προσφέρει δὲ ἡ Ἐκκλησία τὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος σύμβολα, πᾶν τὸ φύραμα διὰ τῆς ἀπαρχῆς ἁγιάζουσα.

Ἐκκλησίαις[1] ἑστῶσιν ἔγκλησιν φέρειν.

Ἐκκλητεύειν.[2] τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵνα ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ. οὕτως Αἰσχίνης.

Ἐκκλητευθῆναι.[3] τῶν ἐγκαταλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκηρύσσετο· ὅπερ ἔλεγον ἐκκλητευθῆναι, καὶ ἐκκλητεύειν.

Ἐκλήτευσεν.[4] ἐκάλεσεν.

Ἐκκλητικῶς.[5] ἐκκαλούμενος.

Ἔκκλητον.[6] τὴν ἐπὶ συνόδῳ παραίτησιν.

Ἐκλιπαρεῖ. παρακαλεῖ.

[α] Polybii videtur esse Schweigh. Vol. V. p. 85. n. 44.

Ἐκλογιστίαν. ἀρίθμησιν. καὶ Ἐκλογιζόμενος (α) τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. ἀντὶ τοῦ ἀριθμῶν. καὶ ἀντὶ τοῦ διανοούμενος. [7] Ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος. † Ὁ δὲ καὶ ἐκλογισμοῖς καθυπεβάλλετο.

Ἐκλογεῖον.[8] ἡ ἐκλογάς.

Ἐκλογεῖς. οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ ἐκλογεῖς. [9] ὁπότε δέοι χρήματα τοὺς πολίτας εἰσφέρειν, τούτους κατὰ δύναμιν οἱ καλούμενοι ἐκλογεῖς διέγραφον. ἀλλὰ καὶ οἱ τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν ὑπηκόων ἀθροίζοντες πόλεων, οὕτως ἐλέγοντο.

Ἐκλόνησεν. ἐτάραξεν. [10] Ἐκλώνισεν δὲ, κλῶνας ἔκοψαν.

Ἐκκλώζεται.[11] κλωσμὸν ἔλεγον τὸν γινόμενον ἐν τῷ στόματι ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων, ὧν οὐχ ἡδέως ἤκουον.

Ἐκλώπευον. ἀντὶ τοῦ ἔκλεπτον. Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει.

Ἐκλωπίζω. ἐκδέρω.

Ἔκλυεν. ὑπήκουσεν. ἐκέλευσεν.

Ἐκ λύκου στόματος. ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως παρά

venire ſolemus, aut ut res noſtras ſervemus; aut, ut alienas intervertamus. Carpit autem Athenienſes, ut trioboli vel mercedis judicialis cauſa litium & judiciorũ nimis amantes.

Ἐκκλησίαν. Eccleſiam. Corpus ſuum Chriſtus Eccleſiam vocat, & per hanc ut homo ſacerdotis munere fungitur: res autem oblatas accipit ut Deus. Eccleſia vero corporis ipſius & ſanguinis ſymbola offert, totam maſſam per primitias ſanctificans.

Ἐκκλησίαις ἑστῶσιν ἔγκλ. *In concione ſtantibus metuenda eſt accuſatio.*

Ἐκκλητεύειν. Aliquem in jus vocare, ut teſtimonium vel invitus perhibeat. Teſtimonium alicui denuntiare. Sic Æſchines.

Ἐκκλητευθῆναι. Nomina illorum, qui teſtimonii dicendi cauſa in jus venire recuſaverant, in judicio a præcone recitabantur: quod ἐκκλητευθῆναι, & ἐκκλητεύειν vocabant.

Ἐκλήτευσεν. In jus vocavit.

Ἐκκλητικῶς. More ejus, qui evocat, vel evocatur.

Ἔκκλητον. Appellationem, vel provocationem ad aliud judicium.

Ἐκλιπαρεῖ. Orat. Rogat.

Ἐκλογιστίαν. Enumerationem. Et ἐκλογιζόμενος, numerans. *Exercitus multitudinem numerans.* Item, reputans, perpendens. *Sapienter & prudenter omnia ſecum reputans.* † *Ab illo vero etiam exigebatur, ut rationes redderet.*

Ἐκλογεῖον. Eclogium.

Ἐκλογεῖς. Sic vocabantur illi, qui colligebant & exigebant ea, quæ Reip. vel ærario debebantur. Quoties enim cives pecuniam ad uſus publicos conferre oportebat, ſingulis pro cenſu facultatum modum tributi aſſignabant illi, qui ἐκλογεῖς vocabantur. Sed & ſic dicebantur, qui tributa ſubjectarum civitatum colligebant.

Ἐκλόνησεν. Turbavit. Ἐκλώνισεν vero, ramos amputavit.

Ἐκκλώζεται. Exploditur. Κλωσμὸν enim vocabant ſtrepitum illum oris, quo auditores explodebant ea, quæ ſibi non placerent.

Ἐκλώπευον. Pro ἔκλεπτον. Furabantur. Xenophon in *Anabaſi.*

Ἐκλωπίζω. Excorio. [Exuo. Spolio.].

Ἔκλυεν. Audivit. Juſſit.

Ἐκ λύκου στόματος. Ex ore lupi. Dicitur de πιων τι λαμβανόντων, κατὰ τὸν μῦθον τοῦ λύκου καὶ τῆς γεράνου.

---

[1] Ἐκκλησίαις ἑστῶσιν ἔγκλ.] Senarius hic ad ſomniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Aſtrampſychum.

[2] Ἐκκλητεύειν. τὸ εἰς κρ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Petitum *de Leg. Attic.* pag. 357.

[3] Ἐκκλητευθῆναι] Confer omnino Suidam infra v. Κλητῆρες.

[4] Ἐκλήτευσεν] Vide Noſtrum infra v. Κλητεύει, & v. Κλητήρ.

[5] Ἐκκαλούμενος] Voci huic in prioribus Editt. hæc ſubjuncta leguntur: καὶ ἐκκλήσεις. Πρόδηλος γὰρ ἐγένετο φυγὴ, καὶ τῶν ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν. Sed cum eadem paulo ante v. Ἐκκλήσεις loco ſuo legantur, eorum repetitionem hic ſupervacaneam judicavi.

[6] Ἔκκλητον] Vide infra v. Ἔφεσις.

[7] Ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογ.] Polybius lib. III. cap. XXXIII. de Annibale inquit: Πάνυ δ' ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, ἐκ μὲν Λιβύης εἰς Ἰβηρίαν, ἐκ δ' Ἰβηρίας εἰς Λιβύην διεβίβαζε στρατιώτας, ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέρων πίστιν εἰς ἀλλήλους διὰ τῆς τοιαύτης οἰκονομίας. Hinc Suidam ſua hauſiſſe apparet.

[8] Ἐκλογεῖον] Significatio vocis hujus obſcura eſt. Portus putabat ſic forſan vocari locum, in quem collecta tributa ferebantur; vel, in quo tributa exigebantur; idque ex voce ſequenti colligi poſſe, ubi Suidas tributorum collectores vel exactores ἐκλογεῖς vocatos fuiſſe ait. Sed hanc conjecturam, quæ nullius ſcriptoris auctoritate fulcitur, in medio relinquo.

[9] Ὁπότε δέοι χρήματα τοὺς πολ.] Confer omnino Suidam ſupra v. Διάγραμμα.

[10] Ἐκλώνισεν δὲ, κλῶνας ἔκ.] Hæc verba in præcedentibus Editt. male ad finem articuli ſequentis rejecta ſunt, quæ hic collocari debent.

[11] Ἐκκλώζεται. κλωσμὸν ἔλ.] Ex Harpocratione.

Ἐκμαγεῖον. ἐκτύπωμα, καὶ ἀποσφράγισμα. [1] Συνειληθέντα τε καὶ κατασφαλισθέντα ἐκμαγείοις κηρίνοις, καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων, ἐπεδόθη.

Ἐκμαγῆσαι. ἐκτυπῶσαι.

Ἐκμαλθακῶσαι. ἐκμαλάξαι. χαυνῶσαι. [2] Ἄλλα τε πλεῖστα, ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματα.

Ἐκμαρτυρεῖν [3] φασὶ τὸ λέγειν, οὐχ ἅπερ αὐτὸς εἶδεν, ἀλλ' ἅπερ ἑτέρων ἤκουσε λεγόντων. Ἐκμαρτυρία γὰρ γεγραμμένη ἀναγινώσκεται, ὅταν τις ἢ τελευτήσας, ἢ ἢ ὑπερόριος.

Ἐκμαρτυρία [4] διαφέρει τῆς μαρτυρίας· ὅτι ἡ μὲν, τῶν παρόντων ἐστίν· ἡ δὲ ἐκμαρτυρία τῶν ἀπόντων.

Ἐκμαρτυρίῳ. διαμαρτυρίῳ. Οὐκ ὤκνησαν δὲ δευτέρῳ ἐκμαρτυρίῳ χρήσασθαι.

Ἐκμαίνω. αἰτιατικῇ.

Ἐκμελές. ἠμελημένον. Ὁ δὲ δὴ [5] Βῶνος, οὐκ ἐς τὸ ἐκμελὲς αὐτῷ, οὐδ' ἐς τὸ ῥαθυμότερον ἐτράπη ὁ νοῦς, ἀλλὰ συντόνῳ τῷ τάχει πρὸς τὴν σωτηρίαν ἐχρῆτο. † Καὶ τἄλλα πάθη κατὰ τὴν [6] ἐκμελῆ λύραν ἐθεραπεύετο. Φησὶν Εὐνάπιος. Ἐκμελὴς οὖν, ἡ κακόηχος. Ὅτι καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν, καὶ πάσῃ ῥαθυμίᾳ ἐγκείμενος.

Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις. ἐπὶ τῶν θηλυδριῶν καὶ τεθρυμμένων· παρόσον ἐκείνους φασὶ θηλύτερον στολίζεσθαι μεμυρισμένους, καὶ τὰς τρίχας ἀναδουμένους, καὶ διὰ ταύτην τὴν μαλακίαν ἀσχημονεῖν.

Ἐκ μέσων νυκτῶν λέγουσι, καὶ ἐκ μεσημβρίας.

Ἐκ μεταβολῆς. [7] Οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκ μεταβολῆς ὡς ἐπ' Ὀλυμπίας. τουτέστι, μεταμελείας τῆς προτέρας ὁρμῆς.

Ἐκμειλίσσεσθαι. καταπραΰνειν.

Ἑκμήνου. τῶν ἓξ μηνῶν.

Ἑκμήνῳ. μηνῶν ἕξ. Λαβὼν δούλους σὺν τροφῇ ἑκμήνῳ [8] ἠλευθέρωσεν.

Ἐκμηρυομένους. [9] Δυσχερῶς ἐκμηρυομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας. ἀντὶ τοῦ ἀναλεγομένους.

Ἐκμηρυσάμενος. ἐξελκύσας. ἐπεκτείνας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μηρυμάτων. † Ὁ δὲ ἐκμηρυσάμενος ἤδη τὴν

iis, qui præter ſpem beneficium aliquod ab altero conſequuntur: ſecundum fabulam de lupo & grue.

Ἐκμαγεῖον. Expreſſa imago. Effigies. Sigillum. *Ea involuta & obſignata ſigillis, annulo in cera impreſſis, tradebantur.*

[1] Menander. p. 142. D.

Ἐκμαγῆσαι. Effingere. Exprimere.

Ἐκμαλθακῶσαι. Emollire. Mitigare. Laxare. *Et alia plurima* [*dicebat,*] *quæ animos tumidos & faſtu plenos mitigare poſſent.*

[2] Menander. p. 100. ubi καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Ἐκμαρτυρεῖν. Significat, dicere ea, non quæ quis ipſe vidit, ſed quæ ex aliis audivit. Ἐκμαρτυρία enim ſcripta legi ſolet, cum quis mortuus eſt, vel peregre degit.

Ἐκμαρτυρία differt a μαρτυρία: quod hæc quidem ſit præſentium; ἐκμαρτυρία vero, abſentium teſtimonium.

Ἐκμαρτυρίῳ. Teſtificatione. Teſtimonio. *Non dubitarunt autem ſecundo teſtimonio uti.*

Ἐκμαίνω. Accuſativo jungitur. Ad inſaniam adigo.

Ἐκμελές. Neglectum. [Negligentia. Socordia.] *Bonus vero animum non ad negligentiam nec ſocordiam convertit, ſed ſummo & intento ſtudio ad ſalutem ſibi parandam uſus eſt.* [Item ἐκμελὲς, ingratum auribus ſonum edens.] *Et cæteri ejus morbi ad ingratum lyræ cantum ſanabantur.* Sic Eunapius inquit. Ἐκμελὴς hic ſignificat, ingratum ſonum reddens. † Theodoſius Imperator iners erat, & omni ſocordiæ deditus.

Ἐκ Μασσαλίας ἥκεις. E Maſſilia venis. Dicitur de hominibus effœminatis & delicatis. Ajunt enim Maſſilienſes mollibus & delicatis veſtibus olim uſos fuiſſe, & unguentis delibutos, comamque certo quodam modo religantes, mollitiem viris turpiſſimam affectaſſe.

Ἐκ μέσων νυκτῶν. Media nocte. Eodem modo dicitur, ut ἐκ μεσημβρίας, meridie.

Ἐκ μεταβολῆς. Animo, vel conſilio mutato. [Polybius:] *Deinde mutata ſententia Olympiam petunt.*

Ἐκμειλίσσεσθαι. Delinire. Demulcere. Placare.

Ἑκμήνου. Semeſtris ſpatii.

Ἑκμήνῳ. Sex menſium. *Aſſumptis autem ſervis cum commeatu ſex menſium, eos libertate donavit.*

Ἐκμηρυομένους. [Explicantes. Superantes.] *Cum difficili & longo itinere locorum anguſtias tandem ſuperaſſent.* Vel, relegentes.

Ἐκμηρυσάμενος. Qui explicavit. Qui extraxit. Qui extendit. Per tranſlationem ſum-

† Polybius. Fr. Gr. 45. Vol. V. p. 85.

---

[1] Συνειληθέντα τε, καὶ κατασφ.] Fragmentum hoc legitur apud Menandrum in *Excerpt. Legat.* pag. 142.

[2] Ἄλλα τε πλεῖστα, ἐκμαλθ.] Et hic locus exſtat apud eundem Menandrum in *Excerp. Legat.* pag. 100. ubi & ea legenda ſunt, quæ præcedunt.

[3] Ἐκμαρτυρεῖν φασὶ τὸ λέγ] Confer Petitum *de Leg. Attic.* pag. 255. 356.

[4] Ἐκμαρτυρία διαφέρει τῆς μαρτ.] Ammonius: Ἐκμαρτυρία μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει, δηλοῖ Δείναρχος (ſic enim pro Μέναρχος ibi ſcribendum eſt) ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων· Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας· τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

[5] Βῶνος] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte Βῦνος. Erat enim Bonus dux quidam belli ſub Juſtiniano, cujus apud Suidam & alibi fit mentio; veluti v. Βῶνος, v. Ἐπιδουπῆσαι, & v. Ὑψαγόρας.

[6] Ἐκμελῆ λύραν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male ἐμμελῆ.

[7] Οἱ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκ μεταβ.] Imperfectam hujus loci ſententiam Lector ſupplere poterit ex Polyb. lib. IV. cap. X. unde Suidas iſta ſumpſit.

[8] Ἑκμήνῳ] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐκμήνων.

[9] Δυσχερῶς ἐκμηρ.] Fragmentum hoc Caſaubonus Polybio tribuit. Certe voce ἐκμηρύεσθαι Polybius ſimili ſenſu uſus eſt lib. III. cap. LIII. Vide etiam infra v. Ἐξεμηρύσατο.

δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν, κατεστρατοπέδευσε. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐκμηρυσάμενος τῷ πλῷ τὸν ποταμὸν, πάντα κατὰ [1] Χαλδᾶνος ἦν. ἀντὶ τοῦ διαπλεύσας.

Ἐκμηχανώμενος. κατασκευάζων.

Ἐκμυζήσας. ἐκπιέσας. ἐκθλίψας.

Ἐκμυκτηριεῖ. βδελύσεται.

Ἐκνάπτετο. ἐξύετο. ἐδαπανᾶτο. [2] διαμεμέρισται.

Ἐκνενέμηται. [3] ἐξῆλθεν.

Ἐκνευρίσας. ἀντὶ τοῦ ἀδυνάτους καταστήσας. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, κατακόψας πάντας, ἵνα πολλὴν δύναμιν τῆς Ῥώμης ἐκνευρίσῃ. Καὶ αὖθις· [4] Εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι, διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν [5] ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλυς γενόμενος.

Ἐκνεφίας. ἐκ νεφῶν ἄνεμος.

Ἔκνιζεν. ἔδακεν. ἀπὸ τῆς πόας. Ἡρόδοτος.

Ἔκνισεν. ἐκίνησε. καθήψατο. [6] Ἀππιανός· Σύφακα δ' ἄρα τὸν δυνάστην ἔρως ἔκνιζε τῆς παιδός. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἔδωκαν αὐτήν.

Ἐκνομίως. ἀντὶ τοῦ μεγάλως. ὑπερβαλλόντως. κυρίως δὲ τὸ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον. [7] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο. λέγεται δὲ καὶ ἐκνόμως.

Ἐκνόμοις. παρανόμοις.

Ἔκνοον. παρανενοημένον. ἔξω τοῦ νοός. [8] σαλόν.

Ἐκνοσηλεύων. ἐκθεραπεύων.

Ἔκνυεν. ἔξυεν ἠρέμα. παρὰ τὸ κνᾶν. [9] Ἀριστοφάνης.

Οὗτος πόθῳ μου ἔκνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν.

Ἐκ ξυγκλύδων. ἔστιν ἐν τῷ Συγκλύδων.

Ἐκόησεν. ἐνόησεν. Ἰακῶς. παρὰ [10] Καλλιμάχῳ.

Ἐκκοκκίσας. ἐρημώσας. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν, τῶν τοὺς κόκκους ἐκβαλλουσῶν. ὥσπερ γὰρ αἱ πόλεις σκέπαι τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν, οὕτω καὶ αἱ ῥοιαὶ τῶν κόκκων. ἐχρήσατο δὲ τῇ μεταφορᾷ ὁ ἄγροικος. [11] Ἀριστοφάνης·

——— Ὦ Ζεῦ,

ptam a filis, quæ e colo deducuntur. *Ille vero, cum copias ex locorum anguſtiis expedivisſet, caſtra metatus eſt.* Et iterum: *Ille vero, cum totum fluvium navigando emenſus eſſet*, &c. Hic enim τὸ ἐκμηρυσάμενος idem ſignificat, quod διαπλεύσας.

Ἐκμηχανώμενος. Moliens. Conficiens. Parans.

Ἐκμυζήσας. Qui exſuxit. Qui expreſſit.

Ἐκμυκτηριεῖ. [Deridebit.] Faſtidiet. Abominabitur.

Ἐκνάπτετο. Radebatur. Abſumebatur. Dividebatur.

Ἐκνενέμηται. Exivit. Egreſſus eſt.

Ἐκνευρίσας. Qui enervavit. Qui viribus privavit. Qui debilitavit. *Ille vero, cum omnes concidiſſet, reſpondit,* [*ſe hoc feciſſe,*] *ut magnam Romæ potentiam debilitaret.* Et iterum: *Si demus eum virum eſſe, qui Epicuri ſermonibus enervatus omnino & effœminatus erat.*

Ἐκνεφίας. Ventus ex nubibus erumpens.

Ἔκνιζεν. Pungebat. Mordebat. [Dictum eſt verbum hoc] ab herba, [quæ κνίζα vocatur.] Herodotus.

Ἔκνισεν. Movit. Vellicavit. Punxit. Appianus: *Syphacem igitur Regem amor illius puellæ ceperat, quam Carthaginenſes ei dederunt.*

Ἐκνομίως. Enormiter. Inuſitate. Supra modum. Proprie vero id, quod morem ſolitum excedit. Ariſtophanes *Pluto*: *Mirum enim in modum me reverebatur.* Dicitur etiam ἐκνόμως.

Ἐκνόμοις. Iniquis. Injuſtis.

Ἔκνοον. Sana mente carentem. Amentem. Inſania agitatum.

Ἐκνοσηλεύων. Curans. Medens.

Ἔκνυεν. Leviter radebat, vel ſcalpebat. Ariſtophanes: *Hic mei deſiderio unguibus januam leviter ſcalpſit.*

Ἐκ ξυγκλύδων. Vide in v. Συγκλύδων.

Ἐκόησεν. Animadvertit. Intellexit. Eſt vox Ionica, qua uſus eſt Callimachus.

Ἐκκοκκίσας. Qui deſertum & habitatoribus vacuum reddidit. [Proprie, qui grana excuſſit.] Metaphora ſumpta eſt a malis Punicis, quæ grana amittunt. Ut enim urbes tegunt homines, ſic mala Punica grana. Hac autem metaphora uſus eſt ruſticus apud Ariſtophanem, ſic inquiens: *O Jupiter, tuaſ-*

---

[1] Κατὰ Χαλδαῖνος ἦν] Hæc quia corrupta putavi, in verſione prætermiſi.

[2] Διαμεμέρισται] Vox hæc deeſt in antiquiſſimo MS. Pariſ.

[3] Ἐκνενέμηται] Non ſola vox ἐκνενέμηται ſignificare poteſt ἐξῆλθε, ſed conjuncta cum πόδα, ut Portus recte monuit. Sophocles *Ajace* pag. 23.

Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ εὔψοφον ἐκνεμῇ πόδα;

Scholiaſta ad illum locum: Ἐκνεμῇ, ἐξάξεις, ἐξοίσεις. Hæc Suidæ lucem fœnerantur.

[4] Εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶν.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Εὐνοῦχος.

[5] Ἐκνευρισθεὶς καὶ θῆλυς γεν.] Ut hæc præcedentibus reſpondeant, legendum eſt ἐκνευρισθέντα καὶ θῆλυν γενόμενον; ut Portus etiam monuit.

[6] Ἀππιανός] *De Bellis Hiſpan.* pag. 462. Idem in *Libyc.* pag. 10. de eodem Syphace inquit: Σύφαξ δὲ κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδὶ, τοῖς Καρχηδονίων ἐλεηλάτει, &c. Vide etiam infra v. Σύφαξ.

[7] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 96. (47. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Σαλόν] Hæc vox mihi ſuſpecta eſt, de qua Lector cogitet velim.

[9] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 792. (523. Ed. Baſ. *P.*) Huc pertinent verba Euſtathii ad Odyſſ. N. pag. 1746. 3. Κνύω δηλοῖ τὸ ξύω, Δωρικὸν μὲν ὄν, περιφερόμενον δὲ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν· οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Οὗτος πόθῳ μου ἔκνυεν ἕλκων (ſcribe ἐλθὼν) τὴν θύραν.

ἤγουν διὰ τὸν πόθον μου ἔξυε τὴν θύραν. Vide etiam infra v. Κνῦμα.

[10] Παρὰ Καλλιμάχῳ] In *Hecale*; ut nos docet Helladius apud Photium his verbis: Μακκοᾶν, ἀρχαϊκῶς τὸ μὴ κοεῖν, ὥσπερ τὸ νοεῖν ἰδήλου. Καλλίμαχος δ' ἐν Ἑκάλῃ ἐκόησε φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐνόησε. Locum Callimachi, quem Helladius & Suidas innuunt, profert Etymologus v. Κοάλεμος, quem vide. Confer etiam Richard. Bentlejum ad Fragm. Callim. LIII.

[11] Ἀριστοφάνης] *Pace*, pag. 628. (436. Ed. Baſ. *P.*)

Λήσεις σεαυτοῦ τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.

Ἐκολάβησας.[1] προσέκρουσας. τὸ δὲ ὅλον, καταπάλαισας αὐτὸν, καὶ ἐκπεριελθὼν καὶ διασείσας ἀργυρίζῃ. παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ, ἡ γαστήρ. ἢ ἔθραυσας, ἔκλασας, κατέπιες. ἀπὸ τοῦ κολλάβου, ὅ ἐστι ψωμός. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι ὃν ἂν παραλάβῃ, ἄρδην ἀπόλλυσιν.

Ἐκκοβαλικεύεται.[2] ἔστιν ἐν τῷ [3] Ὑπέρχεται.

Ἐκολάφισαν. ἐβασάνισαν. ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς πανίον ἐπέθηκαν.

Ἐκολλόπωσε.[4] κόλλῃ συνήρμοσεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ νωταίου κόλλοπος καὶ δερματίου ἑψομένου ἐγίνετο ἡ κόλλα τῶν βοῶν. ὅθεν καὶ ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδὰς, κόλλοψ λέγεται.

Ἐκολώα.[5] ἐθορύβει.

Ἐκκομιδήν. ἐκφοράν.

Ἐκομπάσθη. ἠπάτηται. εἰς ὄγκον διετέθη.

Ἐκομπολάκουν.[6] κομπώδεσιν ἐχρῶντο λόγοις.

Ἐκονδύλιζον. τοῖς δακτύλοις ἔκοπτον.

Ἑκοντήν. Ἀρριανός· Τὴν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν, ἑκοντὴν ἐνδιδόντων τῶν ἐποικούντων, κατέχεν.

Ἑκοντί. ἐθελοντί. καὶ παροιμία· Ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.

Ἑκόντων εἶναι. βουλομένων. Οἱ δὲ ἐπεραιώσαντο τὸν Ἴστρον, δόντων ἑκόντων εἶναι τὴν δίοδον Ἰουθούγγων, ἔχθει τῷ πρὸς Ῥωμαίους. καὶ, Ἑκών γε εἶναι. Ὁ δὲ ἐξηπάτητο πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι.

Ἐκόπασεν. ἐπαύσατο.

Ἔκκοπος. κατάκοπος. Ὁ δὲ διανύσας τριακοσίους σταδίους, καὶ γενόμενος ἔκκοπος, ἐπέμεινεν.

Ἐκκορακίζειν. ἀποδιώκειν.

Ἐκκορηθείης.[7] παντελῶς ἀφανισθείης. Μένανδρος· Ἐκκορηθείης σύ γε.

Ἐκορίζετο. ὑπεκορίζετο. εὐφημοτέροις ἐχρῆτο λόγοις.

Ἐκορίζετο.[8] ἐκολάκευεν· οἷα τοῖς μικροῖς παιδίοις ἔθος χαριεντιζομένους προσπαίζειν τοὺς γονεῖς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο.

Ἐκορωνία. ἐγαυρία. [9] Τὸ δὲ μειράκιον μετέωρον ὂν τῇ φύσει, καὶ πάσης πονηρίας ἔμπλεων, ἐκορωνία, καὶ παρετρίβετο πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας.

Ἐκουρία. ἐδεῖτο κουρᾶς.

ne ipſius urbes imprudens habitatoribus excuſſis deſertas reddes?

Ἐκολάβησας. Alliſiſti. Senſus vero eſt, cum deviciſti, eumque circumveniſti & concuſſiſti, ut pecuniam ab eo extorqueres. Compoſita eſt autem hæc vox a κόλα venter, & βαίνειν, ire. Vel, comminuiſti, fregiſti, deglutiviſti: a κόλλαβος, buccella, vel fruſtum. Significare autem vult, de eo penitus actum eſſe, quem is corripuerit.

Ἐκκοβαλικεύεται. Fallit. Decipit. Vide in v. Ὑπέρχεται.

Ἐκολάφισαν. [Colaphis percuſſerunt.] Cruciarunt. Vel, oculis pannum impoſuerunt.

Ἐκολλόπωσε. Glutine conglutinavit. Gluten enim ex duriori boum pelle, quæ cervicem & dorſum tegit, elixata, conficiebatur. Hinc etiam inſtrumentum illud, quo chordæ intenduntur, κόλλοψ dicitur.

Ἐκολώα. Tumultuabatur. Strepebat.

Ἐκκομιδήν. Elationem funeris.

Ἐκομπάσθη. Deceptus fuit. Faſtu inflatus fuit.

Ἐκομπολάκουν. Jactabundis verbis utebantur.

Ἐκονδύλιζον. Pugnis cædebant.

Ἑκοντήν. Ultro. Sponte. Arrianus: *Agrum qui inter duos fluvios medius erat, ab incolis ultro traditum, occupavit.*

Ἑκοντί. Voluntarie. Sponte. Ultro. Et proverbium: *Volens nolente animo.*

Ἑκόντων εἶναι. Volentibus. Ultro. *Illi vero Iſtrum trajecerunt, quod Juthungi propter odium erga Romanos tranſitum ipſis volentes dediſſent.* Et ἑκών γε εἶναι, volens. *Ille vero ab uxore volens & ultro deceptus fuit.*

Conf. Dexippus de Legat. 7.

Toup. III. p. 61

Ἐκόπασεν. Ceſſavit. Sedatus eſt.

Ἔκκοπος. Defeſſus. Defatigatus. *Ille vero confectis trecentis ſtadiis, defeſſus illic remanſit.*

Ἐκκορακίζειν. Rejicere. Ad corvos amandare.

Ἐκκορηθείης. Omnino delearis. Omnino perdaris. Menander: *Omnino perdaris.*

Ἐκορίζετο. Diminutivis nominibus utebatur. Mollioribus & blandioribus verbis aliquem alloquebatur.

Ἐκορίζετο. Alicui blandiebatur, more parentum, qui puerulis arridere ſolent, blandis & jocoſis verbis utentes. Ariſtophanes *Nubibus: Filium hunc ulnis exceptum blandis verbis alloquebatur.*

Ἐκορωνία. Superbiebat. Se jactabat. *At juvenis ſuopte ingenio levis, omnique malitia refertus, ſeſe jactare, & viris clariſſimis obtrectare cœpit.*

Ἐκουρία. Tonſura indigebat.

---

[1] Ἐκολάβησας. προσέκρ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtoph. *Equit.* pag. 301. (203. Ed. Baſ. *P.*)

Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολάβησας.

Confer ibi Scholiaſtam.

[2] Ἐκκοβαλικεύεται] Hac voce uſus eſt Ariſtophanes *Equit.* pag. 302. (204. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ὑπέρχεται] Hanc lectionem ex MS. A. revocavi: cujus loco priores Editt. male exhibent ἐπέρχεται.

[4] Ἐκολλόπωσε] Confer Heſychium h. v. & v. Κόλλοπες. Cæterum articulus hic, uti & præcedens, deeſt in MSS. Pariſ.

[5] Ἐκολώα] Uſus eſt hac voce Homerus Il. B. v. 212.

[6] Ἐκομπολάκουν] Voce hac uſus eſt Ariſtoph. *Ranis* pag. 287.

[7] Ἐκκορηθείης] Vide infra v. Κόρημα.

[8] Ἐκορίζετο. ἐκολάκευεν. οἷα τοῖς μικρ.] Eadem pene habet Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 127. (63. Ed. Baſ. *P.*)

[9] Τὸ δὲ μειράκιον μετέωρον ὂν τῇ φ.] Hæc ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 129.

Ἑκούσια. ἃ οὐχ ὑπόκειται νόμῳ, ἀλλὰ προαιρέσει. καὶ [1] βροχὴν ἑκούσιον. οὕτως οἱ ό. ὁ δὲ Ἀκύλας, ὄμβρον ἑκούσιον. ὁ δὲ Σύμμαχος, ὑετὸν ἑκούσιον. τὸ θηλυκὸν, ἡ ἑκούσιος.

Ἑκουσιάζομαι. προσφέρω.

Ἐκκόψαντες αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. τουτέστι, πηρώσαντες, τυφλώσαντες.

Ἐκκόψαι. ἀντὶ τοῦ νικῆσαι. οὕτως Ἄλεξις. καὶ ἐπὶ τοῦ πηρῶσαι τὸν ὀφθαλμόν. καὶ ἐξεκόπη, ἐπὶ τοῦ ἐπηρώθη.

Ἐκωδωνίζοντο. περιβόητοι ἐγένοντο. τέτακται καὶ ἐπὶ τοῦ [2] ἐπειράθησαν. οὕτω Λυσίας.

Ἐκωθώνιζον. ἔπινον.

Ἐκώμασε. μεθ' ἡδονῆς ἦλθε. [3] Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν.

Ἑκὼν [4] ἀέκοντί γε θυμῷ. ἔστω γάρ μοι νῦν τῆς ἐκείνου γνώμης ζωγράφος ὁμηρίζουσα γλῶττα.

Ἐκπαγλούμενος. ἐκπληττόμενος. Ῥωμαίοις μὲν γὰρ ἐκπαγλούμενος ὁ Πύρρος ταῦτά φησιν. ἢ ἀντὶ τοῦ σεμνυνόμενος.

Ἐκπαγλούμενοι. θαυμάζοντες. ἐκπληττόμενοι. Ἐν εἰρήνῃ ἔνεμον, ἐκπαγλούμενοι τὸν Ἡρακλέα.

Ἐκπαθεῖς. ὑγιεῖς. ἐκτὸς πάθους. Ἵνα μὴ ὦσιν ἔκδιψοι καὶ [5] προεκλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς, καὶ κεκαινοποιημένοι.

Ἐκπαθής. [6] Αἰλιανός· Ἐκπαθῆ δὲ γεγονότα καὶ πρὸς τὰς ἀκρατοποσίας, ὥστε καὶ μεθ' ἡμέραν πλεονάκις μεθύοντα καταφανῆ γενέσθαι τοῖς φίλοις.

Ἐκ παντός. διόλου. Εἴγε οὖν τοῦτο καταμαθόντες οἱ πολέμιοι ἐκ παντὸς ἀπίασιν, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσεν ἀπολωλέναι τὴν στρατιὰν πᾶσαν.

Ἐκ παντὸς ξύλου. ἐλλείπει τὸ, [7] κῦφον γένοιτ' ἄν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὁρᾶσθαι μὲν εὐκαταφρονήτων, ἀναγκαίων δέ. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν δόξαν παρεχόντων ὡς ἀγαθῶν, εὑρεθέντων δὲ ἑτεροίων.

Ἐκ παραλλήλου. ἐξ ὁμοίου.

Ἐκ παραλόγου. Ὁ δὲ διασωθεὶς ἐκ παραλόγου θαλασσίου κλύδωνος. ἀντὶ τοῦ, παρ' ἐλπίδα.

Ἑκούσια. Voluntaria. Sive ea, quæ nulla lege præcepta ſunt, ſed a voluntate noſtra pendent. Et ἑκούσιον βρ. pluviam ſponte ſua cadentem. Sic LXX Interpretes. At Aquila pro eodem dixit ὄμβρον ἑκούσιον: & Symmachus, ὑετὸν ἑκούσιον. Dicitur etiam in fœminino ἡ ἑκούσιος.

Ἑκουσιάζομαι. Sponte offero.

Ἐκκόψαντες αὐτ. Cum ejus oculos eruiſſent Vel, cum eum oculis privaſſent, vel excæcaſſet.

Ἐκκόψαι. Vincere. Sic Alexis. Item, oculum eruere. Et ἐξεκόπη, oculus ei erutus eſt.

Ἐκωδωνίζοντο. Celebres evaſerunt. Item, tentati, vel explorati ſunt. Sic Lyſias.

Ἐκωθώνιζον. Bibebant. Potabant.

Ἐκώμασε. Cum voluptate venit, vel acceſſit. [In Epigrammate:] *Luctus ad hymenæum acceſſit*. [I. e. Nuptiæ in luctum converſæ fuerunt.]

Ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμ.. *Volens nolente animo. Liceat enim nunc mihi mentem illius verbis Homericis exprimere*.

Ἐκπαγλούμενος. Territus. Obſtupefactus. *Pyrrhus enim admiratione perculſus hæc Romanis dixit*. Vel, glorians, & gravitatem quandam affectans.

Ἐκπαγλούμενοι. Admirantes. Metuentes. *Pacate vivebant, Herculis metu perculſi.*

Ἐκπαθεῖς. Sani. Illæſi. Incolumes. *Ne ſiti eſſent confecti, nec defatigati, ſed illæſi & integri.*

Ἐκπαθής. Qui præter modum rebus aliquibus delectatur, ac iis immoderate deditus eſt. Ælianus: *Vino autem ſupra modum deditus erat, adeo ut interdiu etiam ſæpe ab amicis ebrius conſpiceretur.*

Ἐκ παντός. Omnino. Prorſus. *Si igitur hoſtes hoc intellecto prorſus abiiſſent, nihil impedivisſet, quo minus totus exercitus periiſſet.*

Ἐκ παντὸς ξύλου. Ex quovis ligno. Subintellige, vinculum ligneum vel nervus fiat. Dicitur de rebus aſpectu quidem vilibus, ſed tamen neceſſariis. Alii vero proverbium hoc accipiunt de illis, qui boni quidem viri eſſe videntur, ſed experientia alii deprehenduntur.

Ἐκ παραλλήλου. Ex ſimili. Similiter.

Ἐκ παραλόγου. Præter ſpem. *Ille vero præter ſpem ex tempeſtate maris ſervatus.*

---

[1] Καὶ βροχὴν ἑκούσ.] David Pſalm. LXVII. v. 10. ſecundum τοὺς LXX. Βροχὴν ἑκούσιον ἀφοριεῖς ὁ Θεὸς τῇ κληρονομίᾳ σου. Huc Suidas reſpexit.

[2] Ἐπειράθησαν] Sic recte MS. Pariſ. A. At reliqui MSS. ut & priores Editt. mendoſe exhibent, ἐπηρώθησαν. Vide Noſtrum ſupra v. Διακωδωνίσω.

[3] Θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Κώμη.

[4] Ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ] Eſt ῥῆσις Homerica Il. Δ. v. 43.

[5] Προεκλελυμένοι] Sic duo MSS. Pariſ. At priores Editt. vitioſe, προκεκλημένοι.

[6] Αἰλιανός] Male nomen Æliani pro Polybii in locum hunc irrepſit. Fragmentum enim, quod ſequitur, non eſt Æliani, ſed Polybii, ut patet ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 21. ubi id inter Excerpta ex Polybio αὐτολεξεὶ legitur, ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[7] Κῦφον γένοιτ' ἄν] Locus hic mendoſus eſt, in quo pro κῦφον legendum eſſe κυφὼν, (i. e. vinculum ligneum, vel nervus) monuit Salmaſius *de Mod. Uſur.* pag. 814. Verba viri ſummi hæc ſunt: “Κύφωνες Græcis vincula lignea, quibus collum inſerebatur, “quod caput κύφειν cogerent: Latinis *cuſpi*. At Suidas notat vocari Romanis κούσπους, quæ Græcis ποδοκάκκαι. Sic enim apud “eum ſcribendum: Ποδοκάκκη, ξύλον, εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσιν, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κοῦσπος καλεῖται. Eoſdem & “κυφῶνας Græci vocarunt, quia idem vinculum ligneum pedes & “cervices vinciebat, & nutare caput faciebat. Unde κυφών. Suidas in Epicureo: Δεδέσθω ἐν κυφῶνι πρὸς τῷ ὀρχείῳ, ἡμέρας εἴκοσι. “Hinc proverbium apud eundem in v. Ἐκ παντὸς ξύλου, ubi ſcribi “oportet, Ἐκ παντὸς ξύλου. ἐλλείπει, κυφὼν γένοιτο. *Ex omni ligno fiat cuſpus*, vel *nervus*. At non ex omni ligno Mercurius. “Idem proverbium apud Zenobium ſic reſtituendum: Ἐκ παντὸς “ξύλου κυφὼν ἂν γένοιτο. Item in Collectione Vaticana. Male etiam “apud Apoſtolium legitur κῦφον, pro κυφών.” Hæc Salmaſius: in cujus ſententia acquieſco.

Ἐκπελαθῆναι. [1] ἐκβληθῆναι:

Ἐκπεπολέμωται.[2] ἐχθρωδῶς διάκειται.

Ἐκπερδικίσαι.[3] τὸ διαδρᾶναι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν περδίκων, πανούργων ὄντων.

Ἐκ περιουσίας. ἐκ περιττοῦ. ἐκ περιουσίας λέγει ὁ Ἀριστοτέλης. Μεταπεμψάμενοι ἐκ περιουσίας καὶ Παμπρέπιον. ἐκ περιουσίας οὖν, ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος.

Ἐκπεράναι. ἔστιν ἐν τῷ ἐκπεπόνηται.

Ἐκ [4] περιουσίας τοῦ ἀναγκαίου διαφέρει. ἀναγκαῖον μὲν οὖν ἐστὶν, ὧν χωρὶς ἀδύνατον εἶναι. ἐκ περιουσίας δὲ, ὧν ἡ παρουσία οὐκ ἔστιν ἀναγκαία· καὶ, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, ὅταν ὑπαρχόντων τῶν ἀναγκαίων ἄλλα τινὰ [5] προσκαλασκευάζηται τῶν καλῶν. οἷον, τὸ μὲν ζῆν ἀναγκαῖον· ἐκ περιουσίας δὲ, τὸ εὖ ζῆν. τῇ γὰρ τοῦ εὖ παρουσίᾳ, οὐκ οὔσῃ πρὸς τὸ εἶναι ἀναγκαίᾳ, ἐπικοσμεῖται τὸ ζῆν, ἀναγκαῖον ὄν. βελτίω δὲ τὰ ἐκ περιουσίας τῶν ἀναγκαίων φησί. βέλτιον γὰρ τὸ εὖ ζῆν τοῦ ζῆν· τὸ δὲ εὖ λέγειν, τοῦ λέγειν. οὐκ ἀεὶ μὲν αἱρετώτερα τὰ βελτίω, εἰ καὶ ἁπλῶς αἱρετώτερα. τὰ γοῦν ἡμῖν ἀδύνατα, εἰ καὶ βελτίω εἴη τῶν δυνατῶν, ἀλλ' οὐχ αἱρετώτερα. βέλτιον μὲν γὰρ ἀθανασία μακροβιότητος· ἀλλ' ἡμῖν οὐχ αἱρετωτέρα. καὶ τῶν ἐκ περιουσίας δὴ τὰ μὲν πρὸς τῷ βελτίω εἶναι, καὶ αἱρετώτερά ἐστι· ὥσπερ τοῦ λέγειν τὸ εὖ λέγειν· τὰ δὲ βελτίω ἐστὶν, οὐ μὴν καὶ αἱρετώτερα. τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τε καὶ θεωρεῖν βέλτιον μέν ἐστι τοῦ χρηματίζεσθαι· οὐ μὴν καὶ αἱρετώτερον τοῖς ἐν ἐνδείᾳ οὖσι, καὶ μὴ δυναμένοις ἄλλως εἶναι. οὕτω δὴ καὶ τὸ ὑγιαίνειν τοῦ φιλοσοφεῖν τῷ νοσοῦντι αἱρετώτερον. † Καὶ [6] Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Ἐγὼ μὲν περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύω· οὗτος δὲ ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος.

Ἐκπελαθῆναι. Ejici.

Ἐκπεπολέμωται. Hoſtilem animum habet.

Ἐκπερδικίσαι. Aufugere. Per tranſlationem ductam a perdicibus, quæ ſunt aſtutæ.

Ἐκ περιουσίας. Ex abundantia. Ex ſupervacuo. Uſus eſt hac phraſi Ariſtoteles. *Cum autem Pamprepium etiam accerſiviſſent, licet præſentia ejus ſupervacanea eſſet.*

Ἐκπεράναι. Vide in voce ἐκπεπόνηται.

Ἐκ περιουσίας. Ex abundantia. Ex ſupervacuo. Hoc differt a neceſſario. Nam neceſſarium quidem eſt id, ſine quo eſſe non poſſumus. Ἐκ περιουσίας vero dicitur de rebus illis, quarum præſentia non eſt neceſſaria: &, ut ait Ariſtoteles, quum ſuppetentibus rebus neceſſariis, alia quædam pulchra iis adjiciuntur. Ut, vivere quidem eſt neceſſarium: at bene vivere, ſupervacaneum. Nam præſentia bene vivendi, quæ non eſt neceſſaria ad id, ut ſimus, exornat ipſum vivere, quod eſt neceſſarium. Supervacanea autem neceſſariis meliora eſſe dicit. Melius enim eſt bene vivere, quam vivere: & bene dicere, quam dicere. Non ſemper tamen optabiliora ſunt ea, quæ ſunt meliora, quamvis ſimpliciter & per ſe ſint optabiliora. Nam quæ conſequi non poſſumus, quamvis ſint meliora illis, quæ conſequi poſſumus, non ſunt tamen optabiliora. Immortalitas enim eſt longævitate melior: ſed nobis non magis expetenda. Ac ſupervacaneorum alia quidem non ſolum ſunt meliora, ſed etiam optabiliora: ut bene dicere quam dicere. Alia vero ſunt meliora, non tamen etiam optabiliora. Nam philoſophari & contemplari melius quidem eſt, quam quæſtum facere; non tamen etiam eſt optabilius illis, qui in rerum omnium inopia verſantur, & qui aliter eſſe non poſſunt. Sic etiam valere eſt optabilius ægrotanti, quam philoſophari. † Et Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte dicit: *Ego quidem extremo periculo compulſus in certamen hoc deſcendo: Æſchines vero nulla neceſſitate cogente me accuſat. Port.*

Ἐκ περιτροπῆς. ἐξ ἀποστροφῆς. ἐκ νίκης.

Ἐκπέρσαι. ἐκπορθῆσαι.

Ἐκπεσών. ῥηθείς. δοθείς. Χρησμὸς δὲ ἐκπεσὼν περὶ Εὐτοκίου Θρᾳκός.

Ἐκπεφυσημένον. φιλοτίμως διατεθειμένον. [7] Ὁρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφυσημένον.

Ἐκπήγνυσθαι.[8] τὸ ἐκπλήττεσθαι.

Ἐκπηνιεῖται. ἐξελκύσει. ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία. [9] Ὅμηρος· Πηνίον ἐξέλκουσα.

Ἐκπλαγεῖς. ἐκπλήξεως πλέοι. [10] Πολύβιος· Ἐκ-

Ἐκ περιτροπῆς. Ex converſione. Ex victoria.

Ἐκπέρσαι. Devaſtare. Exſcindere.

Ἐκπεσών. [Qui excidit.] Dictus. Redditus. Datus. *Oraculum autem de Eutocio Thrace redditum eſt.*

Ἐκπεφυσημένον. Inflatum. Ambitioſum. *Videns autem Marcum faſtu inflatum.*

Ἐκπήγνυσθαι. Terreri.

Ἐκπηνιεῖται. Extrahet. Educet. Sumpta tranſlatio ab illis, qui filum in glomos deducunt. Homerus: *Stamen extrahens.*

Ἐκπλαγεῖς. Terroris pleni. Polybius: *A-*

---

[1] Ἐκπελαθῆναι. ἐκβληθ.] Heſychius: Ἐκπελεύει. ἐξωθεῖ. Uterque intelligit vocabulum Latinum *expello*, ut Portus etiam ſubodoratus fuit. Græci enim recentiores multa vocabula Latina a Romanis mutuati ſunt, ut vel ex Gloſſariis Meurſii & Dufrenii unicuique conſtare poteſt.

[2] Ἐκπεπολέμωται] Vide paulo poſt v. Ἐκπολεμῶσαι.

[3] Ἐκπερδικίσαι] Vide ſupra v. Διεκπερδικίσαι; & Heſychium v. Διαπερδικίσαι. Referenda eſt autem nota hæc Suidæ ad locum illum Ariſtophanis *Avib.* pag. 577. (398. Ed. Baſ. *P.*)
Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.
Vide ibi veterem Enarratorem.

[4] Ἐκ περιουσίας τοῦ ἀναγκαίου διαφέρει.———τὸ ὑγιαίνειν τοῦ φιλοσοφεῖν τῷ νοσοῦντι αἱρ.] Hæc omnia deſcripta ſunt ex Alexandro Aphrod. in *Topica* pag. 134.

4 Huc reſpexit Supr. v. Ἀναγκαῖον.

[5] Προσκατασκευάζηται] Sic recte 2 MSS. Pariſ. & Alexander Aphrod. loco laudato. At priores Editt. προκατασκευάζηται: quod ſenſus repudiat.

[6] Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησ.] Ex Harpocratione.

[7] Ὁρῶν δὲ τὸν Μάρκον ἐκπεφ.] Hæc deſumpta ſunt ex Polyb. lib. III. cap. CIII.

[8] Ἐκπήγνυσθαι] Mendoſe pro ἐκπλήγνυσθαι. Scholiaſta Thucydidis ad lib. IV. cap. CXXV. Ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι. ἀδήλως ἐκπλήττεσθαι.

[9] Ὅμηρος] Il. Ψ. v. 762.

[10] Πολύβιος] Lib. I. cap. LXXVI.

πλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον, ἐκκλίναντες ἔφυγον. Καὶ αὖθις· [1] Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν, καὶ κατάφοβοι τὸ μέλλον. καὶ ἐκπλαγεῖς, θηλυκῶς, ἀντὶ τοῦ θαυμασταί. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον.

Ἔκπλεα. πλήρη. Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν. ἀντὶ τοῦ αὐτάρκη. καὶ αὖθις Αἰλιανός· Οἱ δὲ καταίροντες εἰς αὐτὸν, καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες.

Ἐκπλεύσαντες. ἔξω γενόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν, εἶτα ἐνεοὶ ἐγένοντο.

Ἐκπλεύσειν. ἔξω γενέσθαι. [2] Μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν ποτὲ τῶν φρενῶν ἐς τοσοῦτον, ὡς ἀνθρώπους προτιμῆσαι Θεοῦ.

Ἐκπλήγδην. ἐκπληκτικῶς.

Ἔκπληξις. φόβος.

Ἐκπλήσει. πληρώσει.

Ἐκπλινθεύσας. [3] Ἰσαῖος ἀντὶ τοῦ διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους.

Ἔκπλυτον. ἐξίτηλον. [4] ἀφανές.

Ἐκ ποδὸς εἵπετο κατόπιν. ἀντὶ τοῦ σύνεγγυς.

Ἐκποδών. τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ἀποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστησαν. Καὶ παροιμία·

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

Ἐκποδὼν γενέσθαι. φυγεῖν. ἢ ἐξαλείφεσθαι. ἢ ἐκ τοῦ μέσου γενέσθαι.

Ἐκποκιῶ. τὰς τρίχας ἐκσπάσω. [5] Ἀριστοφάνης· Ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας. ἐπὶ γυναικείων τριχῶν ὡς τὸ πολύ. παρετυμολογεῖ δὲ τὸν πόκον. Λυκόφρων δὲ ἁπλῶς τὰς τρίχας. ἐμπλοκὴ δέ τις φαίνεται καὶ πλοκαμίδες. σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρῶν λέγεται.

Ἐκπολεμῶσαι. [6] αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι. γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ η, ἐκπολεμῆσαι· ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· ἐκπολεμῶσαι δὲ, τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμον τινὰς παροξῦναι.

Ἐκ πολλοῦ. ἐκ παλαιῶν τῶν χρόνων. Ἄγαλμα ἦν τιμώμενον ὑπ' αὐτοῦ ἐκ πολλοῦ.

Ἐκ πολλῶν ἀχύρων ὀλίγον καρπὸν συνήγαγον. ἐπὶ τῶν πολλὰ μὲν πονούντων, ὀλίγα δὲ καρπουμένων.

Ἐκπορίζομεν. ἐξευρίσκομεν.

Ἐκπορίσας. συλλέξας.

Ἐκπορπᾶσθαι. ἐκφιβλοῦσθαι.

Ἐκπομπεύων. ἀχρειῶν. λοιδορῶν. Ὁ δὲ ἐκπομ-

fri inopinata illorum virtute perculſi in fugam ſubito inclinantur. Et iterum: *Adeo metu futuri perterriti erant.* Et ἐκπλαγεῖς, genere fœminino, pro, admirandæ. *Paſtoribus in agris pernoctantibus admiranda lux apparuit.*

Ἔκπλεα. Plena. Quæ ſufficiunt. *Veſtes autem, & res ad victum neceſſarias abunde ei præbuit.* Et iterum Ælianus: *Cum ad ipſum divertiſſent, & humaniſſime ab ipſo excepti fuiſſent.*

Ἐκπλεύσαντες [τῶν φρενῶν.] Amentes facti. *Illi vero amentes facti, poſtea etiam muti evaſerunt.*

Ἐκπλεύσειν [τῶν φρενῶν.] Amentem fore. *Dicebant enim, ſe nunquam eo dementiæ proceſſuros eſſe, ut homines Deo anteponerent.*

Ἐκπλήγδην. Cum terrore. Cum ſtupore.

Ἔκπληξις. Pavor. Metus. Terror.

Ἐκπλήσει. Explebit. Replebit.

Ἐκπλινθεύσας. Iſæus ſumit pro eo, qui lateres diſſolvit & ex muro exemit.

Ἔκπλυτον. Quod colorem facile amittit. Evanidum.

Ἐκ ποδὸς εἵπ. A tergo proxime ſequebatur.

Ἐκποδὼν [γενέσθαι.] Ad exiguum tempus ab aliquo recedere. Ariſtophanes: *Hic eſt, quem quærimus. Sed quiſque ab eo recedens, huc veniat.* Et iterum: *Argivi & Thebani inde procul ſteterunt.* Et proverbium: *Viri infelicis amici procul ſunt.*

Ἐκποδὼν γενέσθαι. Recedere. Fugere. Vel, deleri. Vel, de medio tolli.

Ἐκποκιῶ. Capillos evellam. Ariſtophanes: *At capillos tibi evellam.* Ποκάδες autem de muliebribus capillis plerumque dicitur. Alludit autem ad etymologiam τοῦ πόκου. Lycophron vero ſimpliciter ita vocat capillos. Videtur tamen ea voce etiam ſignificari capillorum quidam nodus, vel cincinnus. Raro tamen de viris hæc vox dicitur.

Ἐκπολεμῶσαι. Accuſativo jungitur. Belli auctorem eſſe. Bellum inter aliquos movere. Scribitur etiam ἐκπολεμῆσαι, per η. Ἐκπολεμῶσαι vero eſt, aliquos hoſtes facere, & ad bellum incitare.

Ἐκ πολλοῦ. A multo tempore. Ab antiquis temporibus. *Simulacrum erat, quod ab ipſo a longo jam tempore colebatur.*

Ἐκ πολλῶν ἀχ. *Ex multis paleis exiguum fructum collegi.* De iis, qui multum quidem laborant, ſed exiguum laborum ſuorum fructum percipiunt.

Ἐκπορίζομεν. Excogitamus. Suppeditamus.

Ἐκπορίσας. Qui collegit.

Ἐκπορπᾶσθαι. Fibulis adſtringi.

Ἐκπομπεύων. Publice traducens. Contem-

---

[1] Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν καὶ κατ.] Et hoc fragmentum legitur apud Polyb. lib. III. cap. CVII. in fin.

[2] Μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν π.] Sententiam pleniorem habes infra v. Κατήρεφον.

[3] Ἐκπλινθεύσας] Ex Harpocratione.

[4] Ἀφανές] Hæc vox in prioribus Editt. deeſt: ſed agnoſcunt eam 2 MSS. Pariſ.

[5] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 797. (525. Ed. Baſ. P.)

[6] Ἐκπολεμῶσαι] Ex Harpocratione. Vide etiam paulo ante v. Ἐκπολέμωται.

προτεθῆναι μὲν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ποιεῖ.

Ἐκπρεπεῖς. ἐπίσημοι.

Ἐκ προνοίας. ἐκ προμηθείας. ἑκουσίως.

Ἐκ [1] προσαγωγῆς. ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως, οὐδὲ ἁπλοϊκῶς.

Ἔκπωμα. φιάλη. ποτήριον. Δῶρά τε λαμβάνει ἄλλα τε, καὶ ἐκπώματα ἀπὸ ἀργυρίου.

Ἐκποίητον γενέσθαι. ἀποκηρυχθῆναι τοῦ γένους. οἱ δὲ φασὶ διαφέρειν ἐκποίητον ἀποκηρύκτου. ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται· ὁ δὲ ἐκποίητος ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς εἰς ἕτερον οἶκον δίδοται τῇ προθέσει.

Ἔκπυστα. ἐξάκουστα. ἔκπυστα. καὶ ἐκπύστου. [2] ἀριηκόου. πανταχόσε ἀκουσθείσης. Φαίνεται δὲ ἐκπύστου τῆς πράξεως γεγενημένης. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ παραγγείλας τῇ τοῦ ζῆν ἀντιδόσει ἔκπυστον μὴ ποιῆσαι τὴν πρᾶξιν, ἀφῆκε πρὸς τὸν στείλαντα φοιτῆσαι.

Ἐκκεκραγανομένων. μετὰ κραυγῆς λεγομένων.

Ἔκρεκεν. ἀντὶ τοῦ ἤχει.

Ἐκρέαινεν. ἐτελείου.

Ἐκκρεμαννύμενοι. ἀπηρτημένοι. [3] Θουκυδίδης· Τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι.

Ἐκρήγματα. τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.

Ἐκρήμνισε. κατήγαγεν.

Ἔκρηξις. ἡ ἐκραγή.

Ἐκκεκρικώς. ἐκκεχωρικώς.

Ἔκρινεν. ἐχώρισεν. ἐπελέξατο.

Ἐκκρίνεται. ἐκκρίπτεται. ἐκρέει. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης γονῆς· ἔτι γε μὴν καὶ τῆς τῶν κτηνῶν.

Ἐκκρίνειν. δοκιμάζειν.

Ἐκρινόμεθα. ἐπὶ πολὺν χρόνον διεφερόμεθα καὶ διημφισβητοῦμεν. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθα.

Ἐκκρουόμενος. παρεκλείνων. παρατρέπων. [5] Ὁ δὲ ἔστη ἐν μεταιχμίῳ, οὐ μονομαχήσων, ἀλλὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τοῖς ἐναντίοις ἐκκρουόμενος.

Ἐκριπισθέντες. ἐξαφθέντες. [6] ῥιπίζειν γὰρ, τὸ ὀπτᾷν ἀπὸ τῶν ῥιπιδίων.

Ἔκκριτον. ἐπίλεκτον. προκεκριμένον. Οὐδενὶ δὲ ὅπλων διαλλάττουσιν οἱ περὶ τὸν στρατηγὸν ἔκκριτοι τῶν ἐν ταῖς ἴλαις ἱππέων.

Ἐκσάλευσον [7] αὐτό. ἐξένεγκον. ἦν δὲ ἐμπὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ αὐτοῦ.

nens. Conviciis insectans. *Ille vero Sancta Sanctorum publico contemptui exponit.*

Ἐκπρεπεῖς. Insignes. Valde speciosi.

Ἐκ προνοίας. Ex providentia. De industria. Consulto. Sponte.

Ἐκ προσαγωγῆς. Per vim, non autem secundum naturam, nec simpliciter.

Ἔκπωμα. Phiala. Poculum. *Cum alia dona accipit, tum etiam argentea pocula.*

Ἐκποίητον γενέσθαι. Idem quod ἀποκηρυχθῆναι, i. e. abdicari. Alii vero dicunt, ἐκποίητον differre ab ἀποκηρύκτῳ, i. e. abdicato. Nam ἀποκήρυκτος quidem dicitur ille, qui pœnæ causa ex familia ejicitur. At ἐκποίητος ille, qui a patre naturali per adoptionem in alteram familiam consulto traditur.

Ἔκπυστα. Audita. Fama cognita. Divulgata. Et ἐκπύστου, rei divulgatæ, & ubique terrarum auditæ. *Cum autem fama illius rei percrebuisset.* Et iterum: *Ille vero, cum præcepisset, ut pro hac vitæ remuneratione rem illam non divulgaret, abire eum sivit ad illum qui ipsum miserat.*

Ἐκκεκραγανομένων. Cum clamore dictorum.

Ἔκρεκεν. Resonabat.

Ἐκρέαινεν. Perficiebat.

Ἐκκρεμαννύμενοι. Pendentes. Thucydides: *Ex contubernalium abeuntium cervicibus & amplexu pendentes.*

Ἐκρήγματα. Loca a torrentibus in campis excavata.

Ἐκρήμνισε. Præcipitavit.

Ἔκρηξις. Eruptio.

Ἐκκεκρικώς. Qui secrevit. Qui separavit.

Ἔκρινεν. Separavit. Delegit.

Ἐκκρίνεται. Ejicitur. Effluit. Secernitur. Dicitur de semine hominum, itemque brutorum.

Ἐκκρίνειν. Explorare. Examinare.

Ἐκρινόμεθα. Ad multum tempus inter nos dissidebamus & contendebamus. Aristophanes *Nubibus: Aliquandiu igitur inter nos contendebamus.*

Ἐκκρουόμενος. Producens. Avertens. *Ille vero inter utramque aciem stetit, non ut singulari certamine dimicaret, sed ut hostes mora illa deluderet.*

Ἐκριπισθέντες. Accensi. Ῥιπίζειν enim significat, ignem flabellis accendere, vel excitare.

Ἔκκριτον. Selectum. Delectum. Antepositum. *Nullo vero armorum genere delecti illi, qui ducem stipant, differunt ab equitibus turmarum.*

Ἐκσάλευσον αὐτό. Excute ipsum. Ejice ipsum. Culex autem erat in oculo ejus.

---

[1] Ἐκ προσαγωγῆς] Et hanc notam ab Harpocratione Suidas mutuatus est.

[2] Ἀριηκόου] Sic 2 MSS. Paris. At priores Editt. male ἀρηϊκόου, quod Portus pro nomine proprio viri accipiebat. Significat autem ἀριήκοος, qui clare audit, vel auditur: ab ἀρι, particula intensiva, & ἀκούω.

[3] Θουκυδίδης] Lib. VII. c. LXXV. unde sensus hujus loci petendus est.

[4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 127. (62. Ed. Bas. *P.*)

[5] Ὁ δὲ ἔστη ἐν μεταιχμίῳ, οὐ μονομαχ.] Hæc sunt verba Procopii lib. IV. *de Bello Goth.* cap. XXXI. sed ubi pro ἔστη legitur ἐγένετο, & pro ἐκκρουόμενος, ἐκκρούσων.

[6] Ῥιπίζειν γὰρ, τὸ ὀπτ.] Hæc clarius habes infra v. Ῥιπίζειν.

[7] Ἐκσάλευσον] Confer Suidam infra v. Ἐξισάλαξας.

Ἐκσιφωνισθείη.[1] ἐκκενωθείη. ἐκρυῇ. διασκορπισθείη.

Ἐκσκέπτωρ.[2] ἐκσκέπτωρος.

Ἔκσπονδος. ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων. Ὁ τοίνυν τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους μὴ ποιήσας, καλῶς μὲν ἐβίωσεν, ἐπὶ πολὺ δὲ ἤλασε δόξης.

Ἔκστασις. θαυμασμὸς, καὶ ἀλλοίωσις.

Ἔκστασις.[3] καὶ ἡ ἁμαρτία. Δαβίδ· Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου, ἀπέρριμμαι. ᾤμην, φησὶ, τῇ ἁμαρτίᾳ περιπεσὼν, πόῤῥω τῆς σῆς γενέσθαι κηδεμονίας. τὴν γὰρ τῆς δικαιοσύνης ὁδεύων ὁδὸν, ἐξέστη μὲν ἐκείνης, καὶ ἐξετράπη. προσέπταισε δὲ, καὶ περιέπεσε τοῖς [4] ὠμοβόροις γενέσθαι.

Ἐκστῆναι. παραχωρῆσαι. Τῆς ἐπὶ τοῖς ἥττοσι ταλαιπωρίας ἑτέροις ἐκστῆναι. Καὶ αὖθις· x Μιθριδάτην ἐκστῆναι Βιθυνίας Νικομήδει.

x Dio Caſſ. I. 73. 99. Reimar II. 1521.

Ἔκστρεψον.[5] μετάβαλε. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥυπωμένων καὶ ἐκστρεφομένων ἱματίων. ἐκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται, τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω. Ἄλλαξον, φησὶ, τοὺς τρόπους σου. μετάβαλε. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τὸν σαυτοῦ τρόπον.

Ἐκ συγκειμένου. προϋπηργμένου. προγεγυμνασμένου. [6] Τότε δὲ καὶ ἐς τάξιν τινὰ ὥσπερ ἐκ συγκειμένου κατέστησαν, καὶ ἐν κόσμῳ τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν

6. Polybius Fr. Gram. 46. Vol. V. p. 85.

Ἐκσφενδονῶ.

Ἐκταδόν. ἐκτεινόμενος.

Ἐκτάδην. ἐκτεταμένως, ἡπλωμένως.

Ἔκτακτοι. τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξ [7] ἀριθμοὶ ἦσαν. εἰσὶ δὲ πέντε· στρατοκῆρυξ, σαλπιγκτὴς, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. νῦν δὲ καὶ τοῦ συντάγματος λέγονται, καὶ τῶν ἄλλων. ἔχειν δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν, ἢ καὶ τὸ σύνταγμα· τὸν μὲν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ προσταττόμενον· τὸν δὲ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον. τὸν δὲ σαλπιγκτὴν, ὁπότε μηδὲ σημεῖον βλέποιτο διὰ κονιορτόν. καὶ τὸν ὑπηρέτην, ὥστε τῶν εἰς τὴν χρείαν παρακομίσαι. τόν γε μὴν ἔκτακτον οὐραγὸν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸν λειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν· ὃς τῶν τεσσάρων ἄνω τυπουμένων κατὰ μέτωπον, κάτω τάσσεται.

Ἑκταῖος. ὁ ἕκτος.

Ἐκτεθνεῶτα. οἷον τὸν ἐν ἐσχάτοις ὄντα.

Ἐκτενές. ἐπιμελές. Ἔργον δ' ἦν αὐτοῖς ἐκτενές.

Ἐκσιφωνισθείη. Per ſiphonem evacuetur. Effluat. Diſſipetur.

Ἐκσκέπτωρ. ἐκσκέπτωρος. Exceptor.

Ἔκσπονδος. Qui fœdera non ſervat. *Ille igitur, cum fœdus jurejurando ſancitum non violaſſet, præclare vixit, magnamque gloriam conſecutus eſt.*

Ἔκστασις. Stupor, & mentis commotio.

Ἔκστασις. Sic etiam peccatum vocatur. David: *Ego vero in ecſtaſi mea dixi, rejectus ſum* [*a facie tua.*] Exiſtimabam, inquit, cum in peccatum incidiſſem, nullam mei rationem a te amplius haberi. Cum enim juſtitiæ ſemitam ingrederetur, poſtea ab ea recedens & deflectens, offendit, & in crudeles latrones incidit.

Ἐκστῆναι. Cedere. Decedere. * * * * * Et iterum: *Mithridatem Nicomedi Bithynia cedere* [*jubebant.*]

Ἔκστρεψον. Inverte. Muta. Per tranſlationem ductam a ſordidis veſtibus, quæ vertuntur. Nam ἐκστρέψαι ἱμάτιον ſignificat, veſtem vertere, ita ut pars interior fiat exterior. Muta, inquit, mores tuos. Ariſtophanes *Nubibus: Muta quam citiſſime mores tuos.*

Ἐκ συγκειμένου. Ex compoſito. Ex præparato. *Tunc vero quaſi ex compoſito aciem inſtructam oſtenderunt, & ordine pugnam commiſerunt.*

Ἐκσφενδονῶ. Funda ejaculor.

Ἐκταδόν. Extenſus. Exporrectus.

Ἐκτάδην. Dicitur de re extenſa, & explicata.

Ἔκτακτοι. Extraordinarii. Hi olim, ut & nomen indicat, unicuique ordini additi erant, dicebanturque ἔκτακτοι, quod extra reliquorum numerum cenſerentur. Erant autem quinque: Præco, Tubicen, Signifer, Miniſter, Tergiductor. Nunc vero etiam ordinibus, ut reliqui, accenſentur. Oportet autem hos in ordinibus militum eſſe; illum quidem, ut imperium ducis voce ſignificet: hunc vero, ut vexillo vel ſigno idem faciat, ſi vox propter tumultum exaudiri non poſſit. Tubicinem, cum propter pulverem ne vexillum quidem cerni poteſt. Miniſtrum, ut ultro citroque portet ea, quæ ſunt neceſſaria. Tergiductorem denique extraordinarium, ut eos, qui a tergo relinquuntur, ad ordines ſuos reducat. Huic in poſtica aciei parte locus aſſignatur, cum reliqui quatuor in fronte collocentur.

Ἑκταῖος. Sextanus. Sextus.

Ἐκτεθνεῶτα. In extremis conſtitutum. Semimortuum.

Ἐκτενές. Quod intento ſtudio fit. *Illi autem opus intento ſtudio peragebant.*

---

[1] Ἐκσιφωνισθείη] Vide infra v. Σιφωνίζειν.

[2] Ἐκσκέπτωρ] Eſt ipſa vox Latina *exceptor:* quod Portus non animadvertens, male exploratorem, ſive ſpeculatorem, vocabulo hoc notari putabat. Quinam autem apud Latinos dicti fuerint *exceptores*, præter alios docet Valeſius ad Amm. Marcell. pag. 44. Vide etiam Dufrenium in Gloſſar.

[3] Ἔκστασις. καὶ ἡ ἁμαρτ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Theodoreto ad Pſalm. xxx. pag. 512.

[4] Ὠμοβόροις γενέσθαι] Scribe, ὠμοβόροις λῃσταῖς, ut apud Theodoretum loco laudato.

[5] Ἔκστρεψον. μεταβ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 128. (63. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Τότε δὲ καὶ εἰς τάξιν τ.] Fragmentũ hoc Caſaubonus Polybio tribuit.

[7] Ἐξ ἀριθμοὶ] Scribendum eſſe una voce ἐξάριθμοι, Pearſonius ad marginem Suidæ ſui recte obſervavit. Τὸ ἐξ ἀριθμοὶ enim, quod omnes excuſi habent, ineptum eſt, & ſenſui omnino contrarium. Quare in verſione lectionem alteram ſecutus ſum.

Ἐκτενέστερος. ἐνεργητικώτατος. ἐπιμελέστερος. Ὁ δὲ ἔλεγεν ἔσεσθαι αὐτῷ σύμβουλος καὶ συναγωνιστὴς ἐκτενέστατος.

Ἐκτένεια. ἡ συνέχεια.

Ἐκτενῶς. ὁλοψύχως. προθύμως. [1] Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀχαιὸς προσδεξάμενος ἐκτενῶς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βῶλιν, ἀνέκρινε διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος.

Ἑκτέον. κρατητέον.

Ἐκτετηκυῖα. ἀπερρυηκυῖα. [2] Ἐκτετηκυῖα τὰς ὁράσεις ὑπὸ τῶν δακρύων.

Ἐκτετικότες. ἀποδεδωκότες.

Ἐκτετιναγμένων. Υἱοὶ [3] τῶν ἐκτετιναγμένων. οἱ σφόδρα ταλαιπωρούμενοι. ἐν τῷ Υἱοὶ Θεοῦ.

Ἐκτετοξεῦσθαι. ἐκκεκενῶσθαι. ἀνηλῶσθαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ τοξείᾳ ἀναλισκόντων τὰ βέλη. [4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Τὸν ἐμὸν ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον.

Ἐκ [5] τετρημένης κύλικος πιεῖν. ἐπὶ τῶν διημαρτημένων ἐν πίστει.

Ἑκτεύς. μέτρον ἐστὶν, ὃ ταυτὸν εἶναι λέγουσι τῇ χοίνικι. [6] Ἀριστοφάνης·

Οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα;

τουτέστι τριώβολον.

Ἐκτείνω.

Ἐκτειχίσαι. τειχοποιῆσαι. Ἐν ἐπικαίρῳ χωρίῳ ἐδόκει ἐκτειχίσαι τὴν πόλιν.

Ἑκτῆνες. οἱ Βοιωτοὶ οὕτως ὠνομάζοντο.

Ἐκτιθέναι τὰ βρέφη. ἀντὶ τοῦ, εἰς βορὰν θηρίοις, ἢ καὶ ἄλλως εἰς διαφθορὰν παρεκτιθέναι ἐπ' ἐρημίαις.

Ἑκτικός. σχετικός.

Ἑκτικῶς. ἐπίρρημα, σχετικῶς.

Ἐκτίλαι. ἀποσπάσαι.

Ἐκτιλούμενοι. [7] συνήθεις. ἐπεὶ ὁ κτίλος ἡγούμενος τῆς ποίμνης κριὸς συνήθης τῷ ποιμένι.

Ἐκτιμᾶται. ἀντὶ τοῦ ἐπιτέταται. ηὔξηται κατὰ τιμήν.

Ἐκ τιμημάτων. Τέσσαρα [8] Ἀθήνησιν τιμήματα ὑπὸ Σόλωνος γέγονε, Πεντακοσιομεδίμνων, Ἱππέων, Ζευγιτῶν, Θητῶν.

Ἔκτιμος. καὶ ἐκτίμους, ἔξω καὶ ἐκτὸς τῆς τιμῆς. [9] Ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων.

Ἐκτενέστερος. Qui majore contentione & ſtudio aliquid agit. *Ille vero dicebat ſe ipſi fore conſiliarium, & pugnæ ſocium maxime ſtrenuum.*

Ἐκτένεια. Intentio. Aſſiduitas.

Ἐκτενῶς. Toto animo. Prompte. Polybius: *Achæus vero, cum prolixo animo ſingularique comitate Bolin excepiſſet, ſuper unaquaque re ſingillatim multa ex eo quæſivit.*

Ἑκτέον. Habendum, vel tenendum eſt.

Ἐκτετηκυῖα. Tabe confecta. *Cui præ fletu oculi contabuerant.*

Ἐκτετικότες. Qui perſolverunt. Qui reddiderunt.

Ἐκτετιναγμένων. Excuſſorum. [David:] *Filii excuſſorum.* Id eſt, valde miſeri. Vide in v. Υἱοὶ Θεοῦ.

Ἐκτετοξεῦσθαι. Exhauſtum eſſe. Evacuatum eſſe. Conſumptum eſſe. Per tranſlationem ductam ab illis, qui omnes ſagittas jaculando conſumpſerunt. Ariſtophanes *Pluto: Jam exiſtimans rem meam familiarem exhauſtam eſſe.*

Ἐκ τετρημένης κυλ. Ex perforato calice bibere. Dicitur de iis, qui fidem datam fallunt.

Ἑκτεύς. Sextarius. Eſt menſura, quam nonnulli eandem dicunt eſſe, quam Chœnicem. Ariſtophanes: *Sciſne igitur, te amiſiſſe ſextarium frumenti?*

Ἐκτείνω. Extendo.

Ἐκτειχίσαι. Murum exſtruere. Muro munire. *In opportuno loco urbem illam muro munire placuit.*

Ἑκτῆνες. Hectenes. Ita vocabantur Bœoti.

Ἐκτιθέναι τὰ βρ. Exponere infantes. Id eſt, eos feris devorandos objicere, vel etiam alio modo perdendos in deſertis exponere.

Ἑκτικός. Habitu aliquo præditus. Vel, habendi cupidus.

Ἑκτικῶς. More ejus, qui habet, vel retinet.

Ἐκτίλαι. Evulſiſſe. Avulſiſſe.

Ἐκτιλούμενοι. Familiares. Conſueti. Noti. [A κτίλος, aries.] Aries enim, dux gregis, paſtori ſuo notus eſt & familiaris.

Ἐκτιμᾶται. Dicitur de re, cujus pretium intenditur & augetur.

Ἐκ τιμημάτων. Ex cenſibus. Ex cenſu. Quatuor cenſus Athenis a Solone inſtituti fuerunt: Pentacoſiomedimnorum, Equitum, Zeugitarum, & Thetarum.

Ἔκτιμος. Expers honoris. Et ἐκτίμους. Expertes honoris. Inhonoros. [Sophocles:] *Inhonoras acutiſonorum luctuum habens alas.*

---

[1] Πολύβιος] Lib. VIII. cap. XVI.

[2] Ἐκτετηκυῖα τὰς ὁράσεις ὑπὸ τῶν δακρ.] Hæc ſunt verba Dionyſii Halicarn. de Volumnia, Marcii matre. lib. VIII. pag. 516. 13.

[3] Υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων. οἱ σφόδρα ταλαιπ.] Hæc Suidas ſumpſit ex Theodoreto ad Pſalm. CXXVI. pag. 921.

[4] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 6. (4. Ed. Baſ. *P.*) ubi Scholiaſta: Ἐκτετοξεῦσθαι. πεπληρῶσθαι. ἀνηλῶσθαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων, ὅταν τὴν φαρέτραν κενώσωσιν.

[5] Ἐκ τετρημένης] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, ἐκ τετριμμένης.

[6] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 739. (497. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ἐκτιλούμενοι] Portus recte monuit, ſcribendum eſſe ἐκτιλωμένοι, a κτιλόω. Vide Euſtath. ad Il. Γ. pag. 403.

[8] Τέσσαρα Ἀθήνησιν τιμήματα ὑπὸ Σόλ.] Vide Noſtrum infra v. Ἱππεῖς; itemque Nicephorum ad Syneſ. *de Inſomn.* pag. 400. & Petitum *de Leg. Attic.* pag. 126.

[9] Ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 93. ut Portus monuit.

Ἐκτίνων. δοτικῇ. ἀποδιδούς. Τῇ μητρὶ γῇ τὸ χρέος ἐκτίνων, τὸν ναυηγὸν θάπτει. καὶ ἐκτιννύων, ἀποδιδούς.

Ἐκτιναγμός. καὶ ἀναβρασμὸς μὲν γῆς, ὅταν καχλάζῃ μετὰ κινήματος· ἐκτιναγμὸς δὲ, ὅταν ἀναῤῥιπτῆται.

Ἐκτῖσαι. ἀποδοῦναι.

Ἔκτισε. κατέστησε. κατέταξεν.

Ἐκτίσει. ἀποδώσει. Ὁ δὲ καθ᾽ ἡμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσει μοι δίκας ἐν δέοντι.

Ἐκ [1] πτυνῶν. ἐκ μικρᾶς ἡλικίας.

Ἐκτολυπεύσας. ἐργασάμενος. καὶ ἐκτολυπεῦσαι, πληρῶσαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς τολύπης τοῦ κατειργασμένου ἐρίου.

Ἐκτομίας. εὐνοῦχος.

Ἔκτοπα. ξένα.

Ἐκτόπια. τὰ κεχωρισμένα. Ἐκτόπια πολισμάτια τῶν γραφομένων καὶ παραγγελλομένων.

Ἐκτοπίζω. πόῤῥω διάγω. Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβεν.

Ἐκτόπιος. ἀπὸ ξένου τόπου. [2] Ἐκτόπιος συθείς. τουτέστιν, ὁρμήσας.

Ἐκτοπίσαι. μακρὰν καταστῆσαι. ἀεὶ διὰ τοῦ ι.

Ἐκτοπισμός. πόῤῥω διαγωγή. Οἱ δὲ φοβούμενοι τὸν εἰς Ἰταλίαν ἐκτοπισμὸν, ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις διεδίδρασκον.

Ἔκτοπον. παρηλλαγμένον. βίαιον. μέγα. [3] Ἀριστοφάνης·

Ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
Ἔκτοπόν τι, Καρδίας
Ἀπωτέρω, Κλεώνυμος·
Χρήσιμον μὲν οὐδέν· ἄλ-
λως δὲ δεινὸν, καὶ μέγα.
Τοῦτο μὲν ἦρος αἰεὶ
Βλαστάνει, καὶ συκοφαντεῖ.
Τοῦτο δὲ χειμῶνος πάλιν
Τὰς ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ.

Δένδρῳ ἀπεικάζει τὸν Κλέωνα, ἢ ὡς μέγαν, ἢ ὡς ἀναίσθητον, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν. Καρδία δὲ πόλις. καὶ Καρδιανοὶ, οἱ πολῖται. διὰ τὸ ἀκάρδιον δὲ τοῦτο φησίν.

Ἔκτοπος. παρηλλαγμένη. ἀφόρητος. Τοῖς δὲ Κελτοῖς παρέστη ἔκτοπος ἡλίκη πρὸς τὸ παράδοξον ὀργή. ἀντὶ τοῦ, μεγίστη ὅση.

‡ Conf. supr. v. Ἄρμαλος, p. 332.

‡ Ἐκτόπως. μεγάλως. ἀπρεπῶς. παρηλλαγμένως. ἀφορήτως.

‡. Suidas, supr. v. Ἄρκος Φ.

Ἄρκτος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει.

4 Procopius.

† [4] Εἶθ᾽ ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐν παραβύστῳ.

Ἐκτόπως. ὑπερβαλλόντως. Πρὸς τὴν ἐπιπλοκὴν τῆς κόρης ἔχαιρεν ἐκτόπως.

Ἐκτίνων. Dativo jungitur. Perſolvens. Reddens. *Matri Telluri debitum perſolvens, naufragum ſepelit.* Et ἐκτιννύων, idem.

Ἐκτιναγμὸς [& ἀναβρασμὸς inter ſe differunt.] Ἀναβρασμὸς enim eſt, cum terra aquæ ebullientis inſtar exultat. Ἐκτιναγμὸς vero, cum eadem alte ſuccutitur.

Ἐκτῖσαι. Perſolviſſe. Reddidiſſe.

Ἔκτισε. Condidit. Conſtituit. Collocavit.

Ἐκτίσει. Perſolvet. Reddet. *Rex vero noſter pœnas mihi eo, quo decet, modo perſolvet.*

Ἐκ πτυνῶν. A pueritia. Ab infantia.

Ἐκτολυπεύσας. Qui elaboravit. Et ἐκτολυπεῦσαι. Elaborare. Perficere. Tranſlatio ducta eſt a glomo lanæ carminatæ.

Ἐκτομίας. Exſectus. Caſtratus. Eunuchus.

Ἔκτοπα. Peregrina. Inuſitata.

Ἐκτόπια. Peregrina. Remota. *Oppida remota a præceptis & mandatis* [*Regis.*]

Ἐκτοπίζω. Procul dego. [Longe ſubmoveo.] *Negotiis Reip. valere juſſis, in Academia commorabatur.*

Ἐκτόπιος. Qui ex peregrino loco venit. *Qui ex peregrino loco huc profectus eſt.*

Ἐκτοπίσαι. Longe ſubmovere. Longe amandare. Semper per ι ſcribitur.

Ἐκτοπισμός. Tranſlatio in ſedes peregrinas & remotas. *Illi vero metuentes fore, ut in Italia procul a patria ſedes ipſis aſſignarentur, in itinere fuga dilapſi ſunt.*

Ἔκτοπον. Inuſitatum. Novum. Violentum. Magnum. Ariſtophanes: *Stat enim arbor quædam inuſitatæ magnitudinis, procul ab urbe Cardia, nomine Cleonymus: inutilis quidem omnino; at denſa & ingens. Hæc vere ſemper germinat, & ficus producit: at hyeme rurſus clypeos ut folia amittit.* Arbori Cleonem aſſimilat, vel ut magnum; vel ut excordem & inſipientem, ſecundum Homerum. Cardia vero eſt urbs: cujus cives dicuntur Cardiani. Hoc autem ideo dicit, ut Cleonem tanquam excordem perſtringat.

Ἔκτοπος. Inuſitata. Intolerabilis. *Celtas vero maxima invaſit ira.*

Ἐκτόπως. Valde. Indecore. Præter morem. Supra modum. *Urſa gloriabatur, ſe hominem ſupra modum amare.* † *Poſtea clam & occulte ipſum amans.*

Ἐκτόπως. Supra modum. *Ob arctum complexum illius puellæ ſupra modum gaudebat.*

---

[1] Ἐκ πτυνῶν] Portus malebat ἐκ τυτθῶν; quod non diſplicet.

[2] Ἐκτόπιος συθείς] Ex Sophocl. *Oed. Colon.* pag. 275. ut Portus obſervavit.

[3] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 609. (423. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Εἶθ᾽ ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτ.] Apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap 1. pag. 3. unde locum hunc deprompſit Suidas, legitur, εἶθ᾽ ὕστερον ἐρασθεῖσα αὐτοῦ ἐκτόπως. Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Nam vocis ἐκτόπως gratia fragmentum iſtud Procopii huc allatum eſſe manifeſtum eſt.

Ἐκτοπώτατον. ἐξεστραμμένον.

Ἐκτορμεῖν. τὸ ἐκ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν.

Ἐκτὸς[1] ἰόντας. ἐξερχομένους.

Ἐκτὸς[2] πηλοῦ πόδας ἔχειν. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων. [3] ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, ἐπὶ ξυροῦ.

Ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκω. ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ πολλὰ καταλαμβανόντων.

Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον.

Ἐκ τοὔμπαλιν. ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Ἐκ τοῦ παραχρῆμα. ἐκ τοῦ ταυτομάτου.

Ἐκ τοῦ παρείκοντος. ἐκ τοῦ ἐνδιδόντος. ἐκ τοῦ ἐπιτυγχάνοντος.

Ἐκ τῶν παρόντων. ἐκ τῶν φθασάντων γενέσθαι. Νικώμενοι οὖν, ἐκ τῶν παρόντων ἄκος αἰτοῦσι παρὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐρωτῶσι τὴν Πυθίαν.

Ἐκ τῶν παρόντων. ὡς ἐκ τῶν παρόντων. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, καὶ ἐνεστηκότων, καὶ εὐπορουμένων.

Ἕκτωρ. ὁ ἥρως. ἐχέτωρ τις ὤν. καὶ Ἑκτορίδης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος. καὶ ἐπὶ κλητικῆς, ὦ Ἕκτορ, διὰ τοῦ ο μικροῦ.

Ἐκτραορδιναρίους. Ῥωμαϊκὴ λέξις. δηλοῖ δὲ ἐπιλέκτους.

Ἐκτραγῳδῶ. αἰτιατικῇ.

Ἐκτραχηλίζω. καὶ ἐκτραχηλισθῶσι, τοὺς τραχήλους συγκλασθῶσι. Ἱππασίας μετὰ θορύβου γενομένης, πολλοὶ μὲν τῶν ἱππέων ἐκτραχηλισθῶσι, πλείους δὲ τῶν ἵππων ἐξαδυνατήσωσιν, οἱ μὲν, ὑποπνιγεῖς γενόμενοι, οἱ δὲ, ὑπέρπονοι.

Ἐκτριβήσεται.[4] διατρίψει ἐν τοῖς κακοῖς. ἢ ἀπολεῖται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν σμηχομένων ἀργυρῶν, ἢ χαλκῶν, ἢ ἄλλων τοιούτων σκευῶν, ἅπερ ἐν τῷ πλύνεσθαι σφόδρα τριβόμενα ἐλαττοῦται. [5] Σοφοκλῆς·

--- Σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν
Κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.

Ἐκ τριχὸς κρέμαται. παροιμία ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων.

Ἐκτρυπῆσαι.[6] ἐξελθεῖν μετὰ βίας.

Ἐκτρυχωθείς.[7] ἐκπιασθείς. ἐκφθαρείς.

Ἐκτυπώτερον. φανερώτερον.

Ἐκτοπώτατον. Valde inuſitatum, & a communi more abhorrens.

Ἐκτορμεῖν. Ex itinere vel curſu recto excedere.

Ἐκτὸς ἰόντας. Exeuntes. Egredientes.

Ἐκτὸς πηλοῦ π. *Extra lutum pedes habere.* Dicitur de iis, qui extra periculum conſtituti ſunt. Huic proverbio contrarium eſt illud, *In acie novaculæ.*

Ἐκ τοῦ γεύματος γινώσκω. Ex guſtu cognoſco. De iis dicitur, qui ex parva re multa deprehendunt.

Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον. Ex eo, quod plerumque fieri ſolet. Plerumque.

Ἐκ τοὔμπαλιν. E contrario.

Ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Ex tempore. Repente.

Ἐκ τοῦ παρ. Pro re nata. Prout res quæque ſe primum offert.

Ἐκ τῶν παρ. Pro præſenti rerum ſtatu. Confeſtim. *Cum igitur vincerentur, confeſtim remedium a Deo petunt, & Pythiam interrogant.*

Ἐκ τῶν παρόντων. Pro præſenti rerum ſtatu. Pro facultatibus. Pro præſentibus facultatibus, & rerum copia.

Ἕκτωρ. Hector, Heros ita dictus, quaſi ἐχέτωρ. Et Ἑκτορίδης, Hectoris filius. In vocativo dicitur, Ἕκτορ, per ο parvum.

Ἐκτραορδιναρίους. Extraordinarios. Eſt vocabulum Romanum. Significat autem eos, qui reliquis extra ordinem adduntur.

Ἐκτραγῳδῶ. Accuſativo jungitur. Tragice aliquid narro.

Ἐκτραχηλίζω. Cervicem frango. Et ἐκτραχηλισθῶσι. Cervices frangant. *Ne, ſi equitatio cum tumultu fiat, multi equites cervices frangant. & equi plures viribus deficientibus langueant, alii quidem nimia curſus concitatione propemodum ſuffocati; alii vero, nimio labore confecti.*

Ἐκτριβήσεται. Atteretur. Conteretur. Perdetur. Tranſlatio ducta eſt ab argenteis, vel æreis, vel aliis hujuſmodi vaſis, quæ ſæpius mundata & eluta attenuantur & atteruntur. Sophocles: *Nemo enim eſt mortalium, qui pejus te peribit.*

Ἐκ τριχὸς κρ. E pilo pendet. Proverbium de iis, qui in ſummo periculo verſantur.

Ἐκτρυπῆσαι. Per vim ex aliquo loco exire.

Ἐκτρυχωθείς. Attritus. Malis confectus. Perditus.

Ἐκτυπώτερον. Expreſſius. Manifeſtius.

---

[1] Ἐκτὸς ἰόντας] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte, ἐκτὸς ἐόντας.

[2] Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχ.] Huic proverbio ſimile eſt illud, Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ, quod legitur ſupra ſuo loco.

[3] Ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, ἐπὶ ξ.] Senſum Suidæ hic non aſſequor. Si enim intelligit proverbium illud, ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς; falſum eſt quod dicit. Tantum enim abeſt, ut proverbium hoc priori ſimile ſit, ut potius ſenſum illi contrarium habeat: ut Portus etiam monuit.

[4] Ἐκτριβήσεται. διατρίψει ἐν τοῖς κ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag. 170. ut Portus quoque monuit.

[5] Σοφοκλῆς] Loco in nota præcedente indicato.

[6] Ἐκτρυπῆσαι] Ariſtophanes *Eccleſiaz.* pag. 734.

Ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν.

At ibi τὸ ἐκτρυπεῖν non ſignificat per vim exire, ut Suidas hic exponit; ſed potius, clam, & ita, ut alios fallas & lateas. Vide etiam infra v. Εἰστρυπᾶν.

[7] Ἐκτρυχωθείς] Sic pro ἐκτειχωθείς, ut præcedentes Editt. habent, ſcribendum eſſe, non ſolum ſenſus, ſed etiam ſeries literarum oſtendit.

Ἐκτυποῖ. ἐξομοιοῖ.

Ἐκκυβεύειν. ῥίπτειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον. [1] Οἰσάμενος, κατὰ τὸν ποιητὴν, δόλον εἶναι, οὐδαμῶς ἔκρινεν ἐκκυβεύειν οὐδὲ παραβάλλεσθαι τοῖς ὅλοις· ἦγε δὲ τὴν ἡσυχίαν ἐπὶ τῷ χάρακι. Καὶ αὖθις· Ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ παραβάλλεσθαι. ἔστι δὲ καὶ παροιμία· Ἐρρίφθω κύβος.

Ἐκύει. ἐνεκυμόνει. ἐν γαστρὶ εἶχεν. Ὁ δὲ ἔκρυπτεν, καὶ ἐξειπεῖν τὴν ὠδῖνα, ἣν ἐκύει, οὐκ ἐτόλμα.

Ἐκύησεν. ἐγέννησε.

Ἐκύκα. ἐτάρασσεν.

Ἐκκυκλεῖ. [2] ἐκκαλύπτει. καὶ ἐκκυκλούμενος, ἐκκύκλημα ἔχων.

Ἐκυλινδεῖτο περὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἔκυλος. εἶδος βοτάνης. ἄκυλος δὲ, πρίνου ὁ καρπός.

Ἐκκυμανθῆναι. ἐκ τοῦ κύματος τῷ λιμένι προσορμισθῆναι.

Ἑκυρά. ἡ πενθερά. καὶ ἑκυρὸς, ὁ πενθερός.

Ἐκύρουν. ἐτύγχανον. Βωμῷ θύων [3] ἐκύρουν. ἠκύρουν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀβέβαια ἐποίουν.

Polybius. Fr. Gram. 47. Vol. V. p. 85.

Ἐκφανεστάτας. πάνυ λαμπράς. Πολύβιος· Τὸ γὰρ μάλιστα λυποῦν ἀεὶ τῶν ἐν χερσὶν ὄντων, ἐκφανεστάτας ἔχει τὰς χαράς.

Ἐκφαντορία. ἐκφανῶς φανερῶσαι.

Ἐκφαυλίζων. εὐτελίζων.

Ἐκφέρεται. λέγεται. ἢ ἐκκομίζεται.

Ἐκφθαρείς. [4] ἐξελθών. οὕτω λέγεται τὸ ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν. εἰσφθαρεὶς δὲ, τὸ ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν που.

Ἐκφοράν. ταφήν. ἐκ τοῦ ἐπὶ μνήματος ἐκφέρεσθαι.

Ἔκφορος. Αἰσθάνομαι γινόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. τουτέστι, παράφορος.

Ἐκφορούμενοι. ἐκκενούμενοι.

Ἐκφρησθέντων. [5] ἐκβληθέντων. [6] Ἐκφρησθέντων δὲ τῶν [7] Ἐπικούρων ἐκ τῆς πόλεως, τοὺς ἱερεῖς ἐκκαθῆραι τὰ ἱερά. † Οἱ δὲ περιχαρείας αὐτίκα ὑπεπλήσθησαν, τῷ μὴ ἐκφρησθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτόν.

Ἐκφρόνως. ἀνοήτως.

Ἔκφρων. ἐξεστηκώς. παραπαίων. ἔξω φρενῶν. Ὁ δὲ ὑπὸ μέθης ἔκφρων γενόμενος.

Ἐκτυποῖ. Effingit. Aſſimilat. Format.

Ἐκκυβεύειν. Aleam jacere. Se in periculum conjicere. *Dolum, ut Poeta ait, ſubeſſe ratus, aleam jacere & periculum ſummæ rerum facere noluit, ſed ſuos intra caſtra continuit.* Et iterum: *Carthaginenſibus viſum eſt aleam jacere & belli fortunam tentare.* Eſt & proverbium: *Jacta ſit alea.*

Ἐκύει. Gravida erat. Prægnans erat. *Ille vero rem tegebat, & dolorem, quem pectore fovebat, eloqui non audebat.*

Ἐκύησεν. Peperit. Genuit.

Ἐκύκα. Miſcebat. Turbabat.

Ἐκκυκλεῖ. Oſtendit. Manifeſtum facit. Et ἐκκυκλούμενος, qui verſatione machinæ ligneæ ſpectatoribus in theatro oſtenditur.

Ἐκυλινδεῖτο περὶ τῶν π. *Ante pedes ejus volutabatur.*

Ἔκυλος. Ecylus. Genus herbæ. Ἄκυλος vero, fructus, ſive glans ilicis.

Ἐκκυμανθῆναι. Ex fluctibus ad portum appelli.

Ἑκυρά. Socrus. Et ἑκυρός. Socer.

Ἐκύρουν. Eram. *Ad altare immolabam.* Ἠκύρουν vero, irrita faciebam, reſcindebam.

Ἐκφανεστάτας. Illuſtriſſimas. Maxime inſignes. Polybius: *Quod enim in præſens nos maximo dolore afficit, illud [poſtea] inſignem nobis lætitiam afferre ſolet.*

Ἐκφαντορία. Rerum occultarũ manifeſtatio.

Ἐκφαυλίζων. Elevans. Parvi faciens. Contemnens.

Ἐκφέρεται. Dicitur. Vel, effertur.

Ἐκφθαρείς. Egreſſus. [Proprie ἐκφθαρῆναι] ſignificat, in aliquorum perniciem ex loco aliquo exire: ut εἰσφθαρῆναι, in aliquorum perniciem in locum aliquem intrare.

Ἐκφοράν. Sepulturam. [Proprie, elationem.] Mortui enim ad monumenta efferri ſolent.

Ἔκφορος. Qui tranſverſus rapitur. Impos animi. *Sentio me ab affectu tranſverſum abripi.*

Ἐκφορούμενοι. Qui efferuntur. Qui evacuantur.

Ἐκφρησθέντων. Ejectorum. Ejectis. *Epicureis ex urbe ejectis, ſacerdotes templa luſtrare jubebant.* † *Illi vero magno confeſtim gaudio repleti fuerunt, quod Deus cum contemptu & ignominia eum ex loco illo non ejeciſſet.*

Ἐκφρόνως. Stulte.

Ἔκφρων. Amens. Delirans. Inſanus. *Ille vero, cum ebrietas ſanam mentem ipſi ademiſſet* &c.

---

[1] Οἰσάμενος, κατὰ τὸν ποιητ.] Fragmentum hoc excerpſit Suidas ex Polyb. lib. III. cap. XCIV.

[2] Ἐκκυκλεῖ] Vide ſupra v. Ἐγκυκλήθητι.

[3] Ἐκύρουν] Apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 309. unde hæc deſcripſit Suidas, legitur ἔκυρον. Verba Tragici illius ſic habent:

———Προσπεσόντα πως
Βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
Θύων ἔκυρον.

Scholiaſta ad eum locum: Ἔκυρον. ἀντὶ τοῦ ἐκύρουν. ταυτὸν δὲ τῷ ἐτύγχανον.

[4] Ἐκφθαρείς. ἐξελθ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 629.

[5] Ἐκφρησθέντων] Confer Noſtrum infra v. Εἰσφρῆσαι.

[6] Ἐκφρησθέντων δὲ τῶν Ἐπικ.] Fragmentum hoc ex Æliano depromptum eſt, ut patet ex Suida infra v. Ἐπίκουρος. Ibi autem pro ἐκφρησθέντων legitur ἐκφορηθέντων.

[7] Ἐπικούρων] Scribe Ἐπικουρείων. Verba hæc enim de Epicureis intelligenda eſſe, diſcimus ex Suida infra v. Ἐπίκουρος, ubi locus integer Æliani, ex quo fragmentum hoc decerptum eſt, adducitur.

Ἔκφυλον. ἀλλόφυλον. ἀήθες. ξένον. ὀθνεῖον.

Ἔκφυλος. ξένος. παρηλλαγμένος. Αἰλιανός· Ἑκάτερος δι' ἁρπαγῆς τὴν κόρην ποιήσασθαι ἐμαίνοντο. πόλεμος οὖν ἔκφυλος ἐγένετο, καὶ ἐνακμάζει καὶ μάλα ἀδίκητος, οὐκ ἔχων οὔτε γενναίαν οὔτε εὐπρεπῆ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐκφυλλοφορεῖν.[1] οἱ ἀρχήν τινα ἄρξαντες, ἂν εὐθυνόμενοι ὑπὸ τῆς βουλῆς ἁλῶσιν, ἐν φύλλοις ἐλαίας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἔγραφον οἱ βουλευταὶ, καὶ καθιᾶσιν εἰς τοὺς ἐχίνους. ἅμα τε ἡ περὶ αὐτῶν πίστις προσενεγράφετο τοῖς φύλλοις.

Ἐκφυλλοφορῆσαι,[2] καὶ ἐκφυλλοφορία. εἴ ποτέ τις τῶν πολιτῶν ἀδικεῖν ἐδόκει, καὶ ἀνάξιος εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν Φ', ἐσκόπει ἡ βουλὴ περὶ αὐτοῦ, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν, ἀλλ' ἐλαθῆναι ἐκ τοῦ συνεδρίου. ἀντὶ δὲ τῆς ψήφου φύλλοις ἐπεσήμαινε τὴν αὐτοῦ γνώμην ἕκαστος· ὥσπερ ὀστράκῳ ἐπὶ τοῦ ὀστρακισμοῦ. καὶ ἐλέγετο τοῦτο ἐκφυλλοφορῆσαι, καὶ ἐκφυλλοφορία. οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Ἐκφῦναι. ἐκγεννηθῆναι.

Ἐκφύς. ἐκγεννηθείς.

Ἔκφυσιν. βλάστησιν, ἢ γονήν.

Ἐκφοιτᾷ. ἐξέρχεται.

Ἐκ χειρὸς βοηθεῖν τοῖς πράγμασι. Πολύβιος. ἀντὶ τοῦ μετὰ πάσης ἐπιμελείας. ἐπιτεταμένως. συντόνως.

Ἐκχοΐζω. τὸ σκάπτω.

Ἐλάα. ὁ καρπός. ἐλαία δὲ, τὸ δένδρον. ὅτι [3] τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλάαν γεργέριμον ἔλεγον· παρ' ἡμῖν δὲ ῥυπάταν.

Ἐλάαν. ἐλαύνειν. καὶ ἐλάειν, ὁμοίως.

Ἐλαγοθήρει. ἐκυνηγέτει. λαγοὺς ἐθήρα.

Ἑλλάδιος,[4] Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, γεγονὼς κατὰ Θεοδόσιον τὸν βασιλέα τὸν νέον. Λέξεως παντοίας χρῆσιν κατὰ στοιχεῖον. Ἔκφρασιν Φιλοτιμίας. Διόνυσον, ἢ Μοῦσαν. Ἔκφρασιν τοῦ [5] λουτροῦ Κωνσταντιανῶν. Ἔπαινον Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Ἐλαΐδας. ἐλαίας δένδρα.

Ἐλαΐτη. πόλις.

Ἐλάκησε.[6] μέσον ἐσχίσθη. ἐλάκησε καὶ ἐκτύπησεν, ἀνεκροτάλησεν.

Ἐλάκκισε. λάκκους ὤρυξεν.

Ἐλακωμάνουν.[7] τῆς τῶν Λακώνων ἤρων πολιτείας. ἐμνήσθη δὲ αὐτῶν, διὰ τὸ ὑπερέχειν τότε τοὺς Λάκωνας τῷ πολέμῳ.

Ἔκφυλον. Peregrinum. Inſolitum. Externum. Alienum.

Ἔκφυλος. Peregrinus. Inuſitatus. Ælianus: *Uterque inſana puellam rapiendi cupiditate tenebatur. Bellum igitur ortum eſt inſolens, invaluitque prorſus præter expectationem, nullam habens honeſtam vel decoram cauſam.*

Ἐκφυλλοφορεῖν. [Aliquem Senatu vel ordine movere, latis per folia, calculorum vicem, ſuffragiis.] Qui magiſtratum aliquem geſſerant, ſi inſtituto examine [muneris male geſti] a Senatu convicti fuiſſent, Senatores nomina eorum in foliis oleæ ſcripta in echinos demittebant; argumentis & rationibus latæ ſententiæ ſimul adſcriptis.

Ἐκφυλλοφορῆσαι, & ἐκφυλλοφορία. Si quis civium aliquid contra jus & fas feciſſet, & Senatu quingentorum indignus eſſe videretur, Senatus judicabat, an ordine Senatorum movendus eſſet. Pro calculis autem foliis arborum utebantur, in quibus quiſque ſententiam ſuam ſcribebat: ut in oſtraciſmo teſtulis [ſuffragia inſcribere ſolebant.] Sic Demoſthenes in oratione contra Neæram.

Ἐκφῦναι. Enatum eſſe. Progenitum eſſe.

Ἐκφύς. Enatus. Progenitus.

Ἔκφυσιν. Germinationem. Generationem.

Ἐκφοιτᾷ. Exit. Erumpit.

Ἐκ χειρὸς βοηθ. Omni ſtudio & conatu enixiſque viribus Rempubl. juvare. Polybius.

Ἐκχοΐζω. Fodio.

Ἐλάα. Fructus olivæ. Ἐλαία vero, arbor oliva. Oleam in arbore ad maturitatem perductam γεργέριμον vocabant: quæ apud nos ῥυπάτα vulgo dicitur.

Ἐλάαν, & ἐλάειν. Idem quod ἐλαύνειν. Agere. Impellere.

Ἐλαγοθήρει. Lepores venabatur.

Ἑλλάδιος. Helladius, Alexandrinus, Grammaticus, qui ſub Theodoſio Imperatore juniore vixit. Scripſit ordine alphabetico de uſu omnis generis vocabulorum. Deſcriptionem ambitionis. Bacchum, ſive Muſam. Deſcriptionem balnei Conſtantiani. Laudes Imperatoris Theodoſii.

Ἐλαΐδας. Oleas arbores.

Ἐλαΐτη. Elaite. Urbs.

Ἐλάκησε. In medio diſruptus eſt. Et ἐλάκησε, crepuit, ſonuit.

Ἐλάκκισε. Foſſas fodit.

Ἐλακωμάνουν. Laconibus favebant, eorumque Remp. amabant. Eorum autem mentionem fecit, quod Lacones bello tunc ſuperiores eſſent.

---

[1] Ἐκφυλλοφορεῖν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt, male, ἐκφυλλοχωρεῖν.

[2] Ἐκφυλλοφορῆσαι] Ex Harpocratione. Confer etiam Etymologum v. Ἐκφυλλοφορῆσαι, qui plura habet, quam Suidas.

[3] Τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθ.] Vide ſupra v. Γεργέριμον.

[4] Ἑλλάδιος, Ἀλεξ.] Ab hoc Helladio diverſus eſt Helladius Beſantinous, auctor Chreſtomathiæ, ex qua Excerpta habentur apud Photium. Vide Meurſium in notis ad illa Excerpta.

[5] Τοῦ λουτροῦ] Scribe τῶν λουτρῶν, ut reſpondeat voci ſequenti Κωνσταντιανῶν.

[6] Ἐλάκησε. μέσον ἐσχ.] *Actor.* I. v. 18. de Juda dicitur: Καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος. Huc Suidas reſpexit.

[7] Ἐλακωμάνουν] Scribe ἐλακωνομάνουν, ut apud Ariſtophanem *Avibus* pag. 601. (416. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐλακωνομάνουν πάντες ἄνθρωποι τότε.

Huc enim Suidas reſpexit.

῎Ελαμψαν αὐτῶν τὰ ἔργα. ἀντὶ τοῦ φανεροὺς αὐτοὺς ἐποίησαν.

Ἑλλάνικος, Μιλήσιος, ἱστορικός. Περίοδον γῆς καὶ ἱστορίας.

Ἑλλάνικος,[1] Μιτυληναῖος, ἱστορικὸς, υἱὸς Ἀνδρομένους, οἱ δὲ, Ἀριστομένους, οἱ δὲ, Σκάμωνος· οὗ ὁμώνυμον ἔσχεν υἱόν. διέτριψε δὲ Ἑλλάνικος καὶ σὺν Ἡροδότῳ παρὰ Ἀμύντᾳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ, κατὰ τοὺς χρόνους Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους· καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐπέβαλε, γεγονότι κατὰ τὰ Περσικὰ, [2] καὶ μικρῷ πρός. ἐξέτεινε δὲ καὶ [3] μέχρι τῶν Περδίκκου χρόνων, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν Περπερήνῃ, τῇ κατ' ἀντικρὺ Λέσβου. συνεγράψατο δὲ πλεῖστα πεζῶς τε καὶ [4] ποιητικῶς.

Ἑλλανοδίκαι. οἱ κριταὶ οἱ καθήμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας. Εὐνάπιος οὕτω. Καὶ[5] τότε ὁ μέγιστος Ἑλλανοδίκης Γαΐνας τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.

Ἑλλανοδίκαι.[6] τὸ μὲν πρῶτον ἕνα καθίστων Ἑλλανοδίκην οἱ Ἠλεῖοι· εἶτα δύο· τελευταῖον δὲ, θ΄. Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἠλεῖος τοὺς τελευταίους τιθέντας τὸν ἀγῶνα δέκα εἶναι Ἑλλανοδίκας, ἐφ' ἑκάστης φυλῆς ά.

Ἐλαολόγοι. [7] Ὥσπερ ἐλαολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

Ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη. [8] Ἀριστοφάνης. παρὰ τὰ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου· Ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας· ἀντὶ τοῦ, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε. τουτέστι, μεγαληγορῶν, καὶ ὑπερόγκοις χρώμενος ῥήμασι, καὶ γέμουσι ψόφου. ἤτοι διὰ τὴν φωνὴν σκώπτει τὸν Κλέωνα, ὅτι τραχέως ἐφθέγγετο, ἢ ὡς ταχέως.

Ἐλαολόγοι. οἱ τὰς ἐλάας συλλέγοντες.

Ἐλασμὸς μολίβδου.μ Εἰς ἐλασμοὺς μολίβδων γράφοντες.

μ. Dion. Cass. I. 475. 32. Reimar. II. 1521. & Suidas infr. Voc. Μόλυβδος.

Ἐλάσσων. ἀπὸ τοῦ ἐλαχὺς, ἐλαχύτερος, ἐλαχίων, ἐλάσσων.

Ἐλαστρηθείς. βιασθείς. κινηθείς.

Ζανός[9] ἐλαστρηθεὶς κρυοπαγεῖ νιφάδι.

Ἐλάτεια.[10] πόλις μεγίστη τῶν ἐν Φωκεῦσιν. ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ ρ προφέρουσιν, Ἐλάτρειαν δοκοῦντες ἄμεινον γράφειν.

῎Ελαμψαν αὐτ. Ipſorum opera ſplenduerũt. Id eſt, ipſos claros ac illuſtres reddiderunt.

Ἑλλάνικος. Hellanicus, Mileſius, hiſtoricus. Scripſit Terræ periodum. Item, Hiſtorias.

Ἑλλάνικος. Hellanicus, Mitylenæus, hiſtoricus, filius Andromenis; vel, ſecundum alios, Ariſtomenis; vel, ut alii, Scamonis: cui cognominem habuit filium. Idem commoratus etiam eſt cum Herodoto apud Amyntam Macedonum Regem, Euripidis & Sophoclis temporibus; ſectatuſque eſt Hecatæum Mileſium, qui vixit tempore belli Perſici, & paulo ante. Pervenit autem uſque ad Perdiccæ tempora, obiitque Perperenæ, quæ eſt e regione Lesbi. Scripſit plurima tam proſa quam metrica oratione.

Ἑλλανοδίκαι. Hellanodicæ, ſive judices, qui certaminibus præſunt. Eunapius: *Tunc vero maximus Hellanodica Gainas perniciem Romanorum diſpenſavit*.

Ἑλλανοδίκαι. Hellanodicæ. Primum quidem quidem Elei unum Hellanodicam conſtituerunt: deinde vero, duos: poſtremo, novem. Ariſtodemus vero Eleus dicit, Hellanodicas, qui poſtremi certamen proponerent, decem fuiſſe, unum ex ſingulis tribubus delectum.

Ἐλαολόγοι. Qui oleas legunt. *Nunc vero tanquam ii, qui oleas legunt, ſectamini eum, qui mercedem habet.*

Ἐλασίβροντ' ἀναρρ. *Verba fulminantia & tonitrui ſimilia ex ore erumpens.* Ariſtophanes. [Id autem dictum eſt ad imitationem] Pindarici illius: *Fulminum vibrator fili Rheæ.* Id eſt, verbis magnificis & jactabundis & ſonoris utens. Ridet autem Cleonem ob ipſius vocem, quod aſpere & celeriter loqueretur.

Ἐλαολόγοι. Qui oleas legunt.

Ἐλασμὸς μολίβδου. Lamina plumbi. *In laminis plumbi ſcribentes.*

Ἐλάσσων. Minor. Inferior. Ab ἐλαχὺς, parvus, fit ἐλαχύτερος, ἐλαχίων, & ἐλάσσων.

Ἐλαστρηθείς. Coactus. Compulſus. Motus. [*Petram ſubiit,*] *compellente eum gelida nive, quæ e cœlo cadebat.*

Ἐλάτεια. Elatea, urbs Phocenſium maxima. Quidam vero per ρ proferunt Ἐλάτρειαν, exiſtimantes melius ita ſcribi.

---

[1] Ἑλλάνικος] De hoc Hellanico vide Voſſium in egregio opere *de Hiſt. Gr.* qui multa de eo congeſſit. Quædam tamen ab eo prætermiſſa in gratiam Lectoris φιλολόγου hic addam. *Troica* Hellanici præter ſcriptores a Voſſio memoratos laudat etiam Parthenius *Erotic.* cap. XXX. ubi de Corytho agit. Ejuſdem operis librum primum citat eruditus Enarrator Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 916. nec aliud opus intelligi puto a Scholiaſta Homeri ad Il. Υ. v. 145. ubi Trojam ab Hercule captam eſſe ex Hellanico refert. Ἀτθίδα ſcripſiſſe Hellanicum Voſſius ex Harpocratione obſervavit. Ejus operis librum ſecundum laudat Suidas v. Μουνυχία, & v. Σπιφάνη. Νομίμων Βαρβαρικῶν præter Etymologum & Suidam v. Ζάμολξις, mentionem etiam facit Porphyrius apud Euſebium *de Præpar. Evang.* lib. X. cap. III. ubi ſimul traditur, opus illud ex Herodoti Damaſique ſcriptis conſarcinatum fuiſſe. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντιδῶν Hellanicum teſtem advocat Scholiaſta Homeri ad Il. Σ. v. 486. idemque Βοιωτιακὰ ejus memorat ad verſum primum *Bœotiæ*. Neutrius operis a Voſſio facta eſt mentio. Περσικὰ Hellanici præter Stephanum laudat etiam Enarrator Ariſtophanis ad *Aves* pag. 590. Hæc ſunt quæ Voſſianis de Hellanico addenda putavi.

[2] Καὶ μικρῷ πρός.] Cum Porto legendum puto, καὶ μικρῷ πρό.

[3] Μέχρι τῶν Περδίκκου χρ.] Infra v. Ἐπέβαλε, ubi locus hic repetitur, legitur μέχρι τῶν Προδίκου χρ. quod magis placet. Intelligitur enim Prodicus Cejus, qui circa Olymp. XC. floruit, quo tempore Hellanicus jam natu grandis erat.

[4] Ποιητικῶς] Sic MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. legitur ἱππικῶς.

[5] Καὶ τότε ὁ μέγ.] Fragmentum hoc repetitur infra v. Ἠθλοθέτει.

[6] Ἑλλανοδίκαι] Ex Harpocratione.

[7] Ὥσπερ ἐλαολόγοι χωρ.] Locus hic exſtat apud Ariſtophanem *Veſpis* pag. 482. (336. Ed. Baſ. *P.*) ubi verſus integer ſic legitur:

Νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

[8] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 326. (225. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas deſcripſit.

[9] Ζανὸς ἐλαστρηθεὶς κρυοπ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum exſtat Anthol. lib. VI. cap. XI.

[10] Ἐλάτεια] Ex Harpocratione: apud quem plura habes.

Ἐλάτειραν. ἀπελαστικήν.

Ἐλατήρ.[1] πλακουντῶδες πέμμα πλατύ· ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία. παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἢ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐπίθεσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς.

Εἰδήσεις[2] Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης
Ἔξοχον, ὃν Μουσῶν ἐννέ' ἀριθμὸς ἔχει.

εἰσὶ δὲ καὶ λαγαρώδεις. παρὰ τὸ λαγαρόν. καὶ πέλανον, παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ [3] ἐλατῆρος, πέμματος. εἶδος ἀζύμου. Εὐριπίδης δὲ πεπτά.

Ἐλατῆρι. ἡνιόχῳ.

Ἐλαύνουσιν. αἰτιατικῇ. [4] Ὄγμον ἐλαύνουσι. τύπτουσι. τιθεῖσι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκ χειρὸς πληγῆς τὸ ἐλάσαι. Ὅμηρος.

Ἐλάφειον. τὸ τῆς ἐλάφου κέρας καὶ κρέας. καὶ Ἐλάφειος ἀνήρ. ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

Ἐλαφηβόλος. ὁ κυνηγός. καταχρηστικῶς.

Ἐλαφρία. ἡ ὀλιγότης.

Ἐλαφρίζω. ἀνασηκῶ.

Ἐλαφροτάτους.[5] ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τὸ ὄνομα οἱ παλαιοί. ἀντὶ τοῦ πρᾳοτάτους· κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου.

Ἐλάχεια.[6] † Ἐλάχιστον. οὕτως ἐκάλεσε Χριστὸς ἐπίγειον πλοῦτον. φησὶ γάρ· Ὁ [7] πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ. τουτέστιν, ὁ καλῶς εἰδὼς βιοῦν, καὶ τὸν πλοῦτον τὸν ἐπίγειον, ὃν καὶ Μαμωνᾶν ἐκάλεσεν, εἰς τοὺς ἐνδεεῖς δαπανῶν, ὁ τοιοῦτος ὁ ἐν τῷ ἐλαχίστῳ πιστὸς εὑρισκόμενος, καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἔσται. τουτέστιν, ἐν τοῖς Θείοις χαρίσμασιν. ὁ δὲ ἐν τῷ πλούτῳ τούτῳ ἄδικος γενόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν μόνον συντηρῶν αὐτὸν, δηλονότι καὶ ἐν τοῖς θείοις χαρίσμασιν ἄδικος εὑρεθήσεται. ἀλλότριον δὲ τὴν τῶν χρημάτων περιουσίαν ὠνόμασεν. ἐπειδὴ οὐ μετὰ πλούτου γεγενήμεθα· γυμνοὶ δὲ μᾶλλον· καὶ ὡς ἀληθῶς οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν, καὶ οὐδὲν ἐξενεγκεῖν δυνάμεθα.

Ἔλγη. πόλις.

Ἐλδυνομένους. πρωΐοις ἰούλοις ἐλδυνομένους, καὶ γενείοις ταχέσι.

Ἐλαιᾷ. διεγείρει. καὶ ἐλαιώμενος, διεγειρόμενος.

Ἐλαία. τὸ δένδρον. Ἐλάα δὲ, ὁ καρπός.

Ἐλαιόδευτος. ὁ ἐλαίῳ διάβροχος.

Ἔλαιον ἄγριον. τὸ ἀγριέλαιον.

Ἐλάτειραν. Expultricem. Propulſatricem.

Ἐλατήρ. Placentæ latæ genus: ſic dictum, quod manibus dilatetur & extendatur. Vel, panis latus, in quo pultem ponebant & ad aras afferebant. [Et ἐλατὴρ, qui pulſat, vel agitat.] *Cognoſces Alcmanem, lyram Laconicam ſcite pulſantem, quem novem Muſæ habent.* Et ἐλατῆρος, placentæ. Vel ἐλατὴρ eſt genus panis fermento carentis. Euripides πεπτὰ vocat.

Ἐλατῆρι. Aurigæ.

Ἐλαύνουσιν. Accuſativo jungitur. [Impellunt. Agitant.] Verberant. Homerus: *Sulcum metentes obeunt.* Dicitur etiam de plaga, quæ manu infligitur.

Ἐλάφειον. Cervinum. Veluti, cervinum cornu, & cervina caro. Et, Ἐλάφειος ἀνὴρ, homo timidus. Per tranſlationem ductam a cervo, qui timidus eſt.

Ἐλαφηβόλος. Venator. Abuſive.

Ἐλαφρία. Levitas.

Ἐλαφρίζω. Levo.

Ἐλαφροτάτους. Leviſſimos. Hoc nomine veteres ad laudem utuntur, ſic vocantes homines mitiſſimos, vel facillimos: quibus opponuntur homines difficiles & moleſti.

Ἐλάχεια. Parva. Et ἐλάχιστον, minimum. Sic Chriſtus terrenas opes vocavit. Ait enim: *Qui fidelis eſt in minimo.* Hoc eſt, qui novit recte vivere, & opes terrenas (quas etiam Mamonam vocavit) in egenos impendit, hujuſmodi homo, qui in minimo fidelis reperitur, etiam in magno fidelis erit; hoc eſt, in divinis muneribus. Qui vero in his opibus terrenis injuſtus fuerit, & illas ſibi ſolum ſervaverit, nimirum etiam in divinis muneribus infidelis reperietur. Opes vero & divitias vocavit ἀλλότριον, i. e. alienum. Cum opibus enim nati non ſumus; ſed nudi potius. Et ut nihil in hanc vitam intulimus, ſic etiam nihil inde efferre poſſumus.

Ἔλγη. Elge. Urbs.

Ἐλδυνομένους. Creſcentes. *Præcoci lanugine, & barba veloci florentes.*

Ἐλαιᾷ. Excitat. Et ἐλαιώμενος, excitatus.

Ἐλαία. Oliva arbor. Ἐλάα vero, oliva, ſive oleæ fructus.

Ἐλαιόδευτος. Oleo rigatus. Oleo perfuſus.

Ἔλαιον ἄγριον. Olea ſylveſtris. Oleaſter.

---

[1] Ἐλατήρ. πλακουντῶδες π.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ*. pag. 384. (272. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Εἰδήσεις Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλ.] Anthol. lib. VI. cap. XXV. Epigr. XLIV. ut a Porto quoque obſervatum fuit. Cæterum fragmentum hoc alieno loco poſitum eſt, quod collocari debet poſt verba illa ſequentia, Εὐριπίδης δὲ πεπτά.

[3] Ἐλατῆρος, πέμματος] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Equit*. pag. 355.

Ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευσε τουτουῒ φαγεῖν
Ἐλατῆρος.

Scholiaſta: Ἐλατὴρ, πέμματος εἶδος. τινὲς δὲ, ἄζυμα. Εὐριπίδης δὲ πεπτά.

[4] Ὄγμον ἐλαύνουσι] Homerus Il. Λ. v. 68.

[5] Ἐλαφροτάτους] Ex Harpocratione.

[6] Ἐλάχεια] Heſychius: Ἐλαχία. μικρά, ἢ βαθύγειος, καὶ εὔγειος. Reſpexit uterque ad Homerum Il. I. v. 116.

Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται.

Scholiaſta ad illum locum: Λάχεια. εὔγειος, ἢ εὔσκαφος. λαχαίνεσθαι καὶ σκάπτεσθαι δυναμένη. Notet hic lector diverſitatem lectionis. Nam pro λάχεια, ut hodie Homeri codices habent, Heſychius olim legit ἐλαχία, ut ex verbis ejus modo adductis patet. Idem tamen ſuo loco τὸ λάχεια etiam agnoſcit. Ait enim: Λάχεια. εὔσκαφος καὶ εὔγειος. παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι, ὅ ἐστι σκάπτεσθαι πυκνῶς. Reſpexit ad eundem locum Poetæ. Huc etiam referri debet illud Suidæ infra: Λάχεια γῆ. βραχεῖα.

[7] Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ] Lucæ XVI. v. 10.

Ἐλαιὰν, ἐλαιᾶνος. τὸ περιεκτικόν. † [1] Ὁρῶν ἔλαιον, ἐκφύγῃς πᾶσαν βλάβην.

Ἐλέα, ὄνομα πόλεως, ἡ πατρὶς Ζήνωνος. αὕτη πρότερον [2] Ὕλη ἐκαλεῖτο, [3] Φωκαέων οὖσα ἀποικία, πόλις οὖσα εὐτελὴς, καὶ μόνον ἀγαθοὺς ἄνδρας τρέφειν δυναμένη· ἣν ἠγάπησε μᾶλλον τῆς Ἀθηναίων μεγαλαυχίας, οὐκ ἐπιδημήσας τὰ πολλὰ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' αὐτόθι καταβιούς. τὸ [4] δὲ ἐθνικὸν, Ἐλεάτης. λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα πόλις Ἐλαία, διὰ διφθόγγου· ἧς ὁ πολίτης, Ἐλαΐτης. καὶ κόλπος οὕτω καλούμενος.

Ἑλεάτας. πόλεις τὰς ἱδρυμένας ἐφ' ἕλεσι. καὶ Ἐλεάτης, ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἐλλεβοριᾷν. [5] τὸ ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. οὕτω Καλλίας. καὶ ἐλλεβορίζω, αἰτιατικῇ. ἐλλεβορίζειν δὲ, τὸ δι' ἐλλεβόρου καθαίρειν.

Ἐλλέβορον. εἶδος βοτάνης. φάρμακον, τὸ παρὰ τοῖς ἰατροῖς [6] καρπὸν λεγόμενον.

Ἐλεγείνειν. [7] τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τούτου τινὸς κληθῆναι νομίζουσιν. Θεοκλῆς Νάξιος, ἢ Ἐρετριεὺς, πρῶτος αὐτὸ ἀνεφθέγξατο μανείς.

Ἐλεγεῖον. μέτρον π. καὶ ἐλεγεία, θηλυκῶς.

Ἔλεγος. [8] θρῆνος. ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν. ἢ οἱ [9] πρὸς αὐλὸν ᾀδόμενοι θρῆνοι. τὸν γὰρ αὐλὸν πένθιμον ὑπειλῆφθαι. ἢ ὅτι πρὸς αὐλὸν ᾔδοντο οἱ θρῆνοι. τουτέστιν, οἱ ἔλεγοι. τὸν δὲ αὐλὸν ὕστερον ἐπικήδειον Μίδαν, φασὶ, τὸν Γορδίου, βασιλεύοντα, περιβώμιον ποιῆσαι, βουλόμενον τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ἀποθεῶσαι τελευτήσασαν.

Ἐλέγχιστος. ἐπονείδιστος.

Ἐλέγχομεν. ἀντὶ τοῦ κακολογοῦμεν. Νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν. καὶ, Ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει.

Ἔλεγχος. αἰσχύνη. καὶ, ἐλέγχω σε.

Ἐλεδανός. ὁ δεσμός.

Ἐλεδώνη. [10] εἶδος πολύποδος· ἥτις ἔχει μίαν κοτυληδόνα, καί ἐστιν [11] ἑπτάπους, ὥς φησιν Αἰλιανός. ἔστι δὲ τὸ λ περιττόν. καλεῖται δὲ ἐλεδώνη ἀπὸ τοῦ ἑαυτὴν ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. καὶ Ἡσίοδος· Ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει.

Ἐλεεινός. ὁ ἐλέους ἄξιος. Ἐλεεινοὶ [12] τοῦ πάθους, ἀ-

Ἐλαιὼν, ἐλαιῶνος. Olivetum. *Oleum videns, omne damnum effugies.*

Ἐλέα. Elea, nomen urbis, patria Zenonis, olim Hyle vocata, Phocæenſium colonia: urbs obſcura, & quæ bonos tantum viros ferre poterat. Hanc Zeno magis amans quam urbem Athenarum, qua ſe Athenienſes tantopere jactabant, in patria conſenuit, nec Athenas ſæpius profectus eſt. Nomen gentile eſt, Ἐλεάτης. Eſt & altera urbs, Ἐλαία dicta, per diphthongum αι, cujus civis vocatur Ἐλαΐτης. Eſt & ſinus ita dictus.

Ἑλεάτας. Urbes in paludibus ſitas. At Ἐλεάτης, civis urbis Eleæ.

Ἐλλεβοριᾷν. Elleboro indigere, ut medicamento. Ita Callias. Et ἐλλεβορίζειν, accuſativo jungitur, elleboro purgare.

Ἐλλέβορον. Elleborum, genus herbæ, & medicamentum, quod apud Medicos καρπὶν vocatur.

Ἐλεγείρειν. Deſipere. Delirare. Sic quidam veterum. Et carmen elegiacum hinc aliqui dictum putant. Theocles Naxius, aut Eretrienſis, inſania correptus carmen hoc primus cecinit.

Ἐλεγεῖον. Carmen elegiacum. Et ἐλεγεία, genere fœminino, elegia.

Ἔλεγος. Elegus, ſive carmen lugubre: ſic appellatum, quod ſæpe in eo ἒ ἒ dicatur. Vel, lamentationes, quæ ad tibiam canuntur. Tibia enim lugubris habebatur. Vel, quia ad tibiam verſus lugubres cani ſolebant. Poſtea vero Midam Gordii filium, dum regnaret, tibiam ad aras & ſacrificia tranſtuliſſe dicunt, quod matrem ſuam defunctam in Deorum numerum referre vellet.

Ἐλέγχιστος. Maxime probroſus. Vituperio digniſſimus.

Ἐλέγχομεν. Maledicimus. Maledictis inſectamur. *Nocte vero tota Reges maledictis inſectamur.* Et, *Opera manus arguunt.*

Ἔλεγχος. Dedecus. Probrum. Et, ἐλέγχω σε. Redarguo te.

Ἐλεδανός. Vinculum.

Ἐλεδώνη. Eledone. Polypi ſpecies, quæ unum acetabulum habet, & eſt ſeptipes, ut Ælianus inquit. Eſt autem in hac voce τὸ λ ſuperfluum. Dicitur vero ἐλεδώνη, ab ἑαυτὴν ἔδειν, quod ſe ipſam edere ſignificat. Et Heſiodus: *Qui oſſibus carens ſuum pedem edit.*

Ἐλεεινός. Miſerabilis. Miſeratione, vel miξιέπαινοι τῆς ἀρετῆς γενόμενοι. μέγα γὰρ τοῦτο πάθος Ῥωμαίοις ἐγένετο, καὶ πλήθους ἕνεκα, καὶ πανωλεθρίας· καὶ τὴν ἡμέραν ἀποφράδα τίθενται.

---

[1] Ὁρῶν ἔλαιον, ἐκφ.] Senarius hic legitur apud Aſtrampſychum.

[2] Ὕλη] Herodotus & Strabo Ὑέλη: quam lectionem confirmare videtur vetus nummus apud Joann. Marſhamum, in quo legitur ΥΕΛΗΤΑΙ; ut Pearſonius ad oram Suidæ ſui notaverat.

[3] Φωκαέων] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. Φωκέων: minus recte. Prior enim lectio confirmatur auctoritate Strabonis, Laertii in *Zenone Eleate*, & Heſychii; qui expreſſe teſtantur Eleam fuiſſe coloniam Φωκαέων, i. e. Phocæenſium: a quibus diverſos eſſe Φωκεῖς, i. e. Phocenſes, ex Geographis conſtat.

[4] Τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἐλεάτης] Hæc verba deſunt in prioribus Editt. quæ ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

[5] Ἐλλεβοριᾷν] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 537.

[6] Καρπόν] In MSS. Pariſ. legitur καρπίν.

[7] Ἐλεγείνειν] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. ἐλεγείρειν: cui lectioni ſeries literarum refragatur. Etymologus habet ἐλεγαίρειν, per diphthongum αι.

[8] Ἔλεγος. θρῆνος] Confer Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Aves* pag. 551.

[9] Πρὸς αὐλόν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, πρὸς αὐτόν.

[10] Ἐλεδώνη.] Sic 2 MSS. Pariſ. itemque Heſychius & Etymologus. At priores Editt. ἐλεδόνη, per ο.

[11] Ἑπτάπους] Brodæus *Miſcell.* lib. IX. cap. 2. legendum contendit ὀκτάπους: quem vide.

[12] Ἐλεεινοὶ τοῦ πάθους, ἀξιέπ.] Fragmentum hoc (quod ad hiſtoriam de interitu Fabiorum pertinet) ex Appiano depromptum eſſe diſcimus ex Suida ſupra v. Ἀποφράδες.

12 - Appian. II. Fragm. VI
Vol. I. p. 37. Suidas supr. V
Ἀποφράδες ἡμέραι.
Schweighaeuser.

Ἐλεεινῶς. οἰκτρῶς. ἀθλίως.

Ἐλεηλάτουν. ἠφάνιζον.

Ἐλεήμων. ἀντὶ τοῦ ἥττων.

Οἴμ', [1]ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.

καὶ συστέλλει.

Ἐλεημοσύνη. [2]Ἀποστέρησίς ἐστι, τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν· καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ παρέχωμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι κολαζόμεθα.

Ἐλελεῦ. [3]ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως· καθὸ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς·

Ὥρα βοηθεῖν ἐστίν· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
Προσλαβέτω[4] τις χειρὶ φασγάνου λαβῆς,
Σάλπιγγι δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω.
Ὥρα ταχύνειν, ἐλελεῦ.

μή ποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον,

--- Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον
Δοῦναι, ————

τοιοῦτόν ἐστιν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἐλελεῦ.[5] χάρει, κάθες τὸ ῥύγχος, οὐ μένειν ἐχρῆν.

Ἐλελιξάμενος.[6] ἐπιστραφείς.

Ἐλελίχθησαν. συνεστράφησαν.

Ἑλένη, βασίλισσα, μήτηρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένη. εἶχε δὲ καὶ χριστομίμητον ταπεινοφροσύνην πρὸς πάντας μὲν, διαφερόντως δὲ πρὸς τὸ ἱερὸν τῶν μοναζόντων σχῆμα. [7]τὰς γάρ τοι διὰ βίου τὴν παρθενίαν ἀσκούσας συναγείρουσα πολλάκις, καὶ ἐπὶ στιβάδος κατακλίνουσα, αὐτὴ δι' ἑαυτῆς καθυπούργει, ὄψα παραθεῖσα, καὶ κύλικας ὀρέγουσα· καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶν αὐτῶν ἐπιχέουσα, θεραπαίνης ἔργον ἐπλήρου. οὕτω καὶ τὸν ἀείμνηστον αὐτῆς υἱὸν ἐξεπαίδευεν, ἄτυφον ἔχειν φρόνημα ἀρετῆς, καὶ πολιτείας ἀκριβῶς ἐπιμελεῖσθαι, καὶ δουλεύειν τῷ Θεῷ μετὰ φόβου καὶ τρόμου. † Ὅτι ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐβαπτίσθησαν καὶ οἱ [8]ἐνδότεροι Ἰν-

ſericordia dignus. *Ob acceptam illam cladem miſerabiles, at ob virtutem laude digni fuerunt. Magna enim hæc Romanis clades fuit, ſive cæſorum multitudinem, ſive internecionem [nobiliſſimæ familiæ] ſpectes. Quare diem illum inter atros & nefaſtos retulerunt.*

Ἐλεεινῶς. Miſerabiliter. Miſere.

Ἐλεηλάτουν. Prædabantur. Vaſtabant.

Ἐλεήμων. Miſericors. [At apud Ariſtophanem in *Pace* ſumitur] pro inferior. *Hei mihi, quam me ſemper aurearum paterarum miſeret!* Contrahitur [in hac voce τὸ ε cum η.]

Ἐλεημοσύνη. Eleemoſyna. *Defraudatio eſt, aliena cum acceperis, retinere: &, cum eleemoſynam pauperibus non damus, eadem pœna afficimur, qua illi, qui alios defraudant.*

Ἐλελεῦ. Eleleu. Eſt acclamatio bellica. Qui enim pugnam inituri erant, τὸ ἐλελεῦ cum concinno quodam motu corporis pronuntiabant: ſicut etiam Achæus Eretrienſis in *Philoctete* Agamemnonem his verbis Achæos adhortantem introducit: *Tempus nunc eſt opem ferendi. Ego autem dux veſter ero. Corripiant alii manu gladii manubrium: alii vero tuba quam citiſſime ſignum dent. Maturato enim opus eſt, eleleu.* Huc etiam pertinere videtur illud Callimachi: *Et Deo clamorem paſtoralem tollere.* Ariſtophanes *Avibus*: *Eleleu! ito, demitte roſtrum. Non enim cunctandum eſt.*

Ἐλελιξάμενος. Qui ſe convertit.

Ἐλελίχθησαν. Converſi ſunt.

Ἑλένη. Helena, Regina, Conſtantini M. mater, fœmina fuit cum aliis ornata virtutibus, tum etiam modeſtia vere Chriſtiana, in genere quidem erga omnes, præcipue vero erga ſacrum monachorum ordinem. Puellas enim, quæ perpetuam virginitatem profitebantur, ſæpe convocatas paratis pluribus ſtibadiis diſcumbere juſſit, & ipſa ancillæ munus implens, eis miniſtravit, epulas apponens, & calices præbens, & aquam manibus ipſarum affundens. Sic etiam filium ſuum æterna memoria dignum inſtituit, ut animo quidem ob virtutis fiduciam eſſet excelſo, ſed faſtus experte, & publicam rem ſummo ſtudio curaret, Deoque cum timore & tremore ſerviret. † Sub Conſtantino M. bap-

---

[1] Οἴμ', ὡς ἐλ.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Pace*, pag. 650. (448. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἀποστέρησίς ἐστι, τὸ τὰ κ.λ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀποστέρησις.

[3] Ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 559. (382. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Προσλαβέτω τις χ.] Ut metrum verſus hujus fulciatur, vel ſcribendum eſt, Καὶ προσλαβέτω τις &c. Vel, Προσλαμβανέτω τις χ. Interdum enim & Anapæſtus in ſecunda ſede ſenarii Iambici pro Iambo poni ſolet.

[5] Ἐλελεῦ. χώρει, κάθ.] Apud Ariſtophanem *Avibus* pag. 559. (382. Ed. Baſ. *P.*) locus hic ita legitur:
Ἐλελεῦ. χώρει. κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.
Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[6] Ἐλελιξάμενος.] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte ἑλιξάμενος.

[7] Τὰς γάρ τοι διὰ βίου ———— ταῖς χερσὶν αὐτῶν ἐπιχέουσα] Eadem αὐτολεξεὶ pene etiam leguntur apud Theodoretum *Hiſtor. Eccleſ.* lib. 1. cap. XVIII. Sic enim ille: Τὰς γὰρ διὰ βίου τὴν παρθενίαν ἀσκούσας συναγείρασα πάσας, καὶ ἐπὶ στιβάδων πολλῶν ἀνακλίνασα, αὐτὴ θεραπαινίδος ἔργον ἐπλήρου, διακονοῦσα, καὶ ὄψα παρατιθεῖσα, καὶ κύλικας ὀρέγουσα, καὶ οἰνοχοοῦσα, καὶ πρόχουν ἐπὶ λέβητος φέρουσα, καὶ ὕδωρ ταῖς ἐκείνων χερσὶν ἐπιχέουσα. His affinia ſunt, quæ habet Socrates *Hiſtor. Eccleſ.* lib. 1. cap. XVII. Καὶ τὰς παρθένους τὰς ἀναγεγραμμένας ἐν τῷ τῶν Ἐκκλησιῶν κανόνι, ἐπὶ ἑστίασιν προτρεπομένη, δι' ἑαυτῆς λειτουργοῦσα, τὰ ὄψα ταῖς τραπέζαις προσέφερε. I. e. *Virgines quoque in matricula Eccleſiarum adſcriptas ad convivium vocabat, eiſque ipſa per ſe miniſtrans, menſa apponebat fercula.* De Helena Conſtantini M. matre hæc dicuntur.

[8] Οἱ ἐνδότεροι Ἰνδοί] Sic recte habent 2 MSS. Pariſ. & ipſe Suidas infra v. Ἴβηρες, ubi locus hic repetitur. At priores Editt. male ἐνδοξότεροι. Lectionem MStorum confirmat Socrates *Hiſtor. Eccleſ.* lib. 1. cap. XIX. ubi ſic inquit: Ἐπὶ τῶν καιρῶν τοῦ βασιλέως (Κωνσταντίνου) Ἰνδῶν τε τῶν ἐνδοτέρων καὶ Ἰβήρων τὰ ἔθνη πρὸς τὸ χριστιανίζειν ἐλάμβανε τὴν ἀρχήν.

δοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Ἀρμένιοι. † [1] Ὅτι ἐν τῇ ἀψῖδι τῆς καμάρας τοῦ Φόρου ἵσταντο δύο στῆλαι, Ἑλένης καὶ Κωνσταντίνου, καὶ σταυρὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν, γράφων οὕτως· Εἷς [2] ἅγιος. καὶ δύο ταχυδρόμων στῆλαι ὁμοίως. ἀνετέθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ τὸν Φόρον [3] ἐπέχοντος.

Ἕλενος. [4] ὃς συνέγραψε τὸ χειροσκοπικὸν οἰώνισμα, ὡς ὅταν τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν τῆς παλάμης ἀπὸ τῶν ῥυτίδων εἴπωμεν, παιδοποιεῖ, ἤ τι τοιοῦτον.

Ἐλεόθρεπτον. [5] τὸ ἐν ἕλει τεθραμμένον.

Ἐλεοκόπους. [6] Λυσίας, τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου· ὡς τὸ ἐλεόθρεπτον σέλινον παρὰ Ὁμήρῳ. μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶ ξύλινον, γεγένηται τοὔνομα.

Ἔλεος. ἀρσενικῶς, ἡ ἐλεημοσύνη. [7] Ἐλεὸς δὲ, ὀξυτόνως, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. [8] Ἀριστοφάνης· Ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν. τουτέστι, τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον. Ὅμηρος· Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν. ἔστι δὲ ἐλεὸς καὶ εἶδος ὀρνέου.

Ἐλεοῦντα. πόλις ἐστὶν ἐν Χερρονήσῳ τῆς Θρᾴκης. Ἐλεοῦς δέ ἐστιν ἡ εὐθεῖα.

Ἐλέου βωμός.

Ἐλεπτύνθαι.

Ἐλεών. ὄνομα πόλεως.

Ἐλεῶ σε. αἰτιατικῇ.

Ἑλεπόλεις. μηχανήματα πόλεις πορθοῦντα. λιθοβόλα ὄργανα, δι' ὧν αἱ πόλεις ἁλίσκονται.

Theophylact. Simocatt. Histor. II. c. 16. p. 54. B. Menand. Excerpt.

Ἔλερρα [9] ἔργα. φόνια. χαλεπά. κακά.

Ἑλέσθαι. θέλειν. προκρῖναι.

Ἑλετή. αἱρεθῆναι δυναμένη.

Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων. παροιμία ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

Ἐλευθέριος. [10] ὁ Ζεὺς διὰ τοῦτο ἐκλήθη, διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν [11] στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. οὕτω μὲν Ὑπερείδης. ὁ δὲ Δίδυμος, οὐ διὰ τοῦτό φησιν, ἀλλὰ διὰ [12] τὸ τῆς Μηδικῆς δουλείας καὶ ἐπικρατείας ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους.

Ἐλευθεριότης. ἡ μὴ κατὰ κιβδηλείαν χάρις. Ἐπὶ τὴν πρὸς τὰς δωρεὰς ἐλευθεριότητα· φησὶν Οὐεσπασιανὸς βασιλεὺς Ῥωμαίων. Ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἐλευθεριότητος ἐληλάκει, ὥστε οὐδὲ ἀπὸ τῆς πολιτείας ἠνέσχετο σίτησιν αὐτῷ παρασκευάσαι, καὶ τῆς οἰκίας οὐκ οὔσης μονήρους, ἀλλὰ συχνῆς ἀμηγέπη.

tizati ſunt interiores Indi & Iberi & Armenii. † In arcu cameræ fori collocatæ erant duæ ſtatuæ, Helenæ & Conſtantini, & in earum medio crux, cui inſcriptum erat, *Unus ſanctus*. Item viſebantur ibi duæ ſtatuæ curſorum, erectæ a Præfecto fori.

Ἕλενος. Helenus. Hic conſcripſit divinationem, quæ fit per inſpectionem manuum: veluti cum expanſis & apertis manibus ex ipſarum rugis [& lineis] conjicere poſſumus, aliquem liberos procreaturum eſſe, vel ſimile quid.

Ἐλεόθρεπτον. In paludibus vel ſylvis natum.

Ἐλεοκόπους. Sic Lyſias vocat illos, qui ſylvas cædunt: τοῦ ε inſerto, veluti in voce ἐλεόθρεπτον apud Homerum. Videndum autem, annon forte nomen hoc deductum ſit ab ἐλεὸς, i. e. menſa culinaria.

Ἔλεος. Cum eſt generis maſculini, ſignificat, miſericordia. Ἐλεὸς vero, cum acuto in ultima, menſa coquinaria. Ariſtophanes: *Age, everte menſam ejus culinariam.* Homerus: *Conjecerunt autem [fruſta] in menſas culinarias.* Eſt etiam ἐλεὸς genus avis.

Ἐλεοῦντα. Eleuntem. Ἐλεοῦς vero eſt urbs in Cherſoneſo Thraciæ.

Ἐλέου βωμός. Miſericordiæ ara.

Ἐλεπτύνθαι. Extenuatum eſſe.

Ἐλεών. Eleon. Nomen urbis.

Ἐλεῶ σε. Accuſativo jungitur. Miſereor tui.

Ἑλεπόλεις. Machinæ bellicæ, quibus urbes expugnantur. Vel catapultæ & baliſtæ, quibus urbes capiuntur.

Ἔλερρα ἔργα. Facinora crudelia, ſæva, & mala.

Ἑλέσθαι. Velle. Malle. Anteponere.

Ἑλετή. Quæ poteſt capi. Expugnabilis.

Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων. *Capræ immunes ab aratris.* Proverbium de iis, qui ab aliquo onere vel malo liberi ſunt.

Ἐλευθέριος. Sic vocatus eſt Jupiter, quod liberti porticum ipſi vicinam exſtruxerint. Sic Hyperides. At Didymus non ideo [Jovem ſic appellatum eſſe] ait, ſed quod Athenienſes a Perſica ſervitute & dominatione liberati fuiſſent.

Ἐλευθεριότης. Liberalitas. Beneficium a ſincero animo profectum. *Ad liberalitatem & dona danda [proclivis:]* inquit Veſpaſianus Imperator Romanorum. *Ille vero eo generoſitatis progreſſus eſt, ut ne a Republ. quidem victum ſibi præberi pateretur, quamvis numeroſam haberet ſobolem.*

---

[1] Ὅτι ἐν τῇ ἀψῖδι τῆς καμ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Codinum de *Origin. CPol.* num. XXXII.

[2] Εἷς ἅγιος. καὶ δύο ταχυδρ.] Plenius Codinus: Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς, ἀμήν. ὁμοίως καὶ δύο ταχυδρόμων στῆλαι πτερωτοί.

[3] Ἐπέχοντος] Codinus rectius ἐπαρχοῦντος.

[4] Ἕλενος· ὃς συνέγρ.] Vide Suidam infra v. Οἰωνιστικὴν, ubi eadem leguntur.

[5] Ἐλεόθρεπτον] Eſt vox Homerica Il. B. v. 776.

[6] Ἐλεοκόπους. Λυσ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἐλεὸς δὲ, ὀξυτ. ἡ μαγ.] Confer Athen. lib. IV. pag. 173.

[8] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 296. (198. Ed. Baſ. P.)

[9] Ἔλερρα] Vox eſt ſuſpecta: de qua amplius cogitandum cenſeo.

[10] Ἐλευθέριος. ὁ Ζεὺς διὰ τοῦτο ἐκλ.] Ex Harpocratione.

[11] Τὴν στοὰν] Hujus porticus mentio fit ſupra v. Βασίλειος.

[12] Διὰ τὸ τῆς Μηδικῆς δουλ.] Hanc opinionem confirmat Strabo lib. IX. pag. 412. ubi ſic inquit: Εἴρηται δ' ὅτι παραῤῥεῖ τὰς Πλαταιὰς ὁ Ἀσωπός. Ἐνταῦθα Μαρδόνιον καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἄρδην ἠφάνισαν· ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν, Ἐλευθέρια προσαγορεύοντες. Huc etiam pertinet Epigramma Simonidis, quod legitur Antholog. lib. VI. cap. XIX.

Ἐλευθεριώτερος Σπάρτης. διὰ τὸ ἀνυπότακτον καὶ γενναῖον φρόνημα. διὸ οὐδὲ τείχη περιεβάλλοντο, νόμοις παιδευόμενοι. ἀλλ' οὐδὲ ἠθέλησαν ἐκ μάχης ἡττημένοι ὑποστρέψαι, οὐδὲ ἐτυραννήθησαν.

Ἐλεύθερος. [1]Μόνος ἐλεύθερος ὁ σπουδαῖος· οἱ δὲ φαῦλοι, δοῦλοι. εἶναι γὰρ τὴν ἐλευθερίαν ἐξουσίαν αὐτοπραγίας. ἐλεύθερος γὰρ, ὁ ἐλεύθων ὅπου ἐρᾷ. † Τὸν [2]ἐλευθεροῦντα τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἄνδρα ἀγαθὸν φαίνεσθαι, πολλῷ βέλτιον τοῦ δουλείαν ἐπάγειν τῇ πόλει· οἷος ἦν Γάγγης βασιλεὺς Αἰθιόπων.

Ἐλευθεροστομῶ. παῤῥησιάζομαι. Καὶ ἁπλῶς φάναι, λόγοις ἐλευθερίοις προσέχειν [3]λ' ἐτῶν ἤρξατο.

Ἐλευθερῶ σε. αἰτιατικῇ. ἐλευθεροῦμαι δὲ, γενικῇ.

Ἐλευσίνια. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια [4]ἐδίδοτο ἆθλον. ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Ἐλευσῖνος τοῦ Ἑρμοῦ. ἄλλοι δὲ ἄλλην αἰτίαν φασί· καὶ ἑορτὴν εἶναι μόνον τὰ Ἐλευσίνια.

Ἐλευσινός. ὄνομα κύριον.

Ἐλεύσιος, καὶ Μαραθώνιος· ὁ μὲν, Κυζικηνὸς, ὁ δὲ, Κωνσταντινουπολίτης ἤστην· τῆς [5]μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, ὥστε μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἀπ' αὐτοῦ δυνηθῆναι εἰς ὄχλων παραγωγήν· τῷ [6]γε μὴν κατεσκληκότι τοῦ βίου, καὶ τῇ εἰς μετριότητα [7]πλάσει τῶν ἠθῶν, οὕτω δυνηθέντες, ὥστε οὐκ ἐλάχιστα. καὶ οὗτοι πλήθη ἀνθρώπων περιεβάλλοντο, ἀσκητήρια πολυάνθρωπα συστησάμενοι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ἄλλων οὐχ ἥκιστα πολλῶν εἰς αὐτοὺς ἀνήρτησαν ὄχλον, τῶν τὸ αὐχμηρῶς ζῆν καὶ τὴν ἐν τῇ διαίτῃ σκληραγωγίαν αὐταρκέστατον εὐσεβείας ἔνδειγμα λογιζομένων.

Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν. ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ, καὶ μεγάλα ποιούντων. Λουκιανὸς μυίας ἐγκωμίῳ· Μὴ καὶ δόξω, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Ἐλεφαντόκωπον. [8]ἀπὸ τῆς λαβῆς τὴν μάχαιραν ἔφη.

Ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις. ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀναισθήτων· παρόσον καὶ τὸ ζῶον τοιοῦτον. καὶ Ἐλέφαντα ἐκ μυίας. ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ καὶ μεγάλα ποιούντων. † [9]Ὅτι σύκ-

Ἐλευθεριώτερος Σπάρτης. Generoſior Sparta. [Proverbium.] Spartani enim ingenio erant libero & generoſo, legumque ſuarum diſciplinam ſequentes, nullis muris urbem cingebant. Quinetiam ne voluerunt quidem ex præliis victi domum reverti, neque tyrannidem unquam tulerunt.

Ἐλεύθερος. Liber. Solus vir bonus eſt liber: mali vero, ſervi. Libertatem enim eſſe ajunt poteſtatem arbitratu ſuo quidvis agendi. Ἐλεύθερος vero proprie dicitur, qui vadit, quo vult. † *In liberanda patria virum bonum ſe oſtendere, longe melius eſt, quam eandem in ſervitutem redigere: qualis erat Ganges Æthiopum Rex.*

Ἐλευθεροστομῶ. Libere loquor. *Et, ut paucis rem expediam, triceſimo ætatis anno ad liberalia ſtudia animum adjicere cœpit.*

Ἐλευθερῶ σε. Accuſativo jungitur. Libero te. Ἐλευθεροῦμαι vero, liberor, genitivo.

Ἐλευσίνια. Eleuſinia. Vincentibus Eleuſinia dabatur præmium. Urbs autem [Eleuſis] ab Eleuſino Mercurii filio nomen accepit. Alii vero cauſam aliam afferunt, & Eleuſinia feſtum tantum eſſe dicunt.

Ἐλευσινός. Eleuſinus. Nomen proprium.

Ἐλεύσιος. Eleuſius & Marathonius, alter Cyzicenus, alter vero Conſtantinopolitanus, non quidem tantam dicendi facultatem conſecuti erant, ut ea multum valerent ad multitudinem alliciendam; ſed auſtero genere vitæ & fictæ modeſtiæ ſimulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos ſectatores ſibi conciliarunt, & monaſteria ingenti hominum utriuſque ſexus multitudine referta inſtituerunt. Quinetiam alios quam plurimos ad ſe attraxerunt, ex illorum hominum genere, qui horridam & duram vivendi rationem perfectiſſimum pietatis argumentum eſſe ſtatuunt.

Ἐλέφαντα ἐκ μ. *Elephantem ex muſca facere.* De iis, qui res minimas verbis extollunt & magnas faciunt. Lucianus in Muſcæ Encomio: *Ne fortaſſe videar, ut fert adagium, elephantem ex muſca facere.*

Ἐλεφαντόκωπον. Eburneum manubrium habens. Sic a manubrio enſem vocavit.

Ἐλέφαντος οὐδ. *Ab Elephante nihil differs.* Dicitur de hominibus magnis & ſtupidis. Nam & elephas talis eſt. Et, *Elephantem ex muſca.* Dicitur de iis, qui res minimas verbis extollunt & exaggerant. † Annuli e ſuc-

---

[1] Μόνος ἐλεύθερος ὁ σπουδ.——αὐτοπραγίας] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. CXXI.

[2] Τὸν ἐλευθεροῦντα τὴν ἑαυτ.] Fragmentum hoc depromptum eſt ex Philoſtrato *de Vit. Apoll.* lib. III. cap. VI.

[3] Λ' ἐτῶν] Legendum eſt, λ' ἐτῶν ὤν. Illud enim ὢν a voce præcedenti ἐτῶν propter ſimilem terminationem abſorptum eſt.

[4] Ἐδίδοτο ἆθλον] Sic etiam Etymologus. Sed apud utrumque poſt ἆθλον excidiſſe vocem κριθαί, monuit Meurſius *Eleuſin.* cap. XXVIII. cujus verba hic adducere operæ pretium erit. "Et præ-"mium victori (Eleuſiniorum) hordeum erat. Scholiaſtes Pindari "*Olymp.* Od. IX. Ἄγεται δὲ αὐτόθι (de Eleuſine loquitur) ἀγὼν "Κόρης καὶ Δημήτρος, ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια· οὗ ἔπαθλον, κριθαί. At "mutilum cenſeo Etymologici auctorem in Ἐλευσίς. Ἐλευσίνια. "ἑορτή. καὶ τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἆθλον ἐδίδοτο. Reſtituenda in "fine vox, quæ excidit, ἆθλον ἐδίδοτο, κριθαί. Eodem modo labo-"rat Suidas, apud quem itidem eſt, Ἐλευσίνια. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευ-"σίνια ἐδίδοτο ἆθλον. Et huc fortaſſe reſpexit Plinius lib. XVIII. "cap. VII. *Antiquiſſimum in cibis hordeum; ſicut Athenienſium* "*ritu, Menandro auctore, apparet.* Cauſam hordei dati arbitror, "quod id primum Eleuſine inventum fuerit. Phurnutus: Οὐλαὶ "δὲ λέγονται αἱ κριθαί. Ἐλευσὶς δὲ ὁ τόπος, ὅπου πρῶτον εὑρέθησαν. "Atque hoc eſt, quod dicit Ariſtides *Eleuſinia*: Ἀγῶνά τε γυμνικὸν "γενέσθαι πρῶτον Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ ἆθλον εἶναι τοῦ καρποῦ τοῦ φα-"νέντος." Hæc Meurſius: quæ Suidam non parum illuſtrant.

[5] Τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Ἀνήκει.

[6] Τῷ γε μὴν κατ.] Vide infra v. Κατεσκληκώς, ubi locus hic repetitur.

[7] Πλάσει τῶν ἠθῶν οὕτω δυνηθέντες, ὥστε οὐκ ἐλάχιστα. καὶ οὗτοι πλ.] Locum hunc ex 2 MSS. Pariſ. ſupplevi, qui in prioribus Editt. ſic legitur, πλάσει τῶν ἠθῶν πολλὰ δυνηθέντες, πλήθη &c.

[8] Ἐλεφαντόκωπον] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe ἐλεφαντόκοπον, per ο.

[9] Ὅτι σύκινοι καὶ ἐλεφ.] Hoc fragmentum ad ſomniorum interpretationem pertinet: quod legitur apud Artemidor. lib. II. cap. V.

κινοι καὶ ἐλεφάντινοι δακτύλιοι γυναιξὶν εἰσὶ σύμφοροι.

Ἐλεφαίρετο.[1] ἐπλανᾶτο. ἐβλάπτετο.

Ἐλεφῆραι. βλάψαι. ἀπατῆσαι.

Ἔλεψεν. ἐλέπισεν.

Ἑλείας πρὸς αὐλῶνας. τουτέστι, τὰς ἑλώδεις διώρυχας. ἢ, ἑλώδεις τόπους στενούς. ἀπὸ τοῦ ἕλεος, ἕλειος, ἑλεία.

Ἑλειβάται. βαίνοντες ἐν τῷ ἕλει. καὶ ἑλειβάτης.

Ἑλεῖν. λαβεῖν.

Ἑλειονόμος[2].

Ἕλειος.[3] ὁ κάθυγρος καὶ σύνδενδρος τόπος. καὶ ἕλειος ὄρνις. καὶ ἕλειος ᾠδή. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα ὄρους.

Ἐλλεῖπον. τὸ ἐνδεές. Ἐλλιπὲς δὲ, διὰ τοῦ ι. καὶ ἐλλείποντες. ἐλλιπόντες δέ.

Ἕλη.[4] ἡ θερμασία. καὶ ἕλη, τὰ τυφλὰ, καὶ ἀπρόοπτα.

Ἐληγάτευσε.[5] κατὰ Ῥωμαίους, ἀπένειμεν.

Ἐλήθετο. ἐπελάθετο.

Ἐληΐζοντο. ἐλῃστεύοντο.

Ἐλήκλευσε. κατὰ Ῥωμαίους, ἀναγνοὺς διόρθωσεν.

Ἐλήλακεν. ἐλήλυθεν.

Ἐλήλαται. συνέχεται.

Ἐληλεγμένον. κατῃσχυμμένον.

Ἐληλέδατο. ἐκ [6] τοῦ ἐλεύθω.

Ἕλλην. φρόνιμος.

Ἑλληνικὸν ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί. [7] Ἀριστοφάνης. ὡς διαφέροντος καὶ τοῦ νεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Ἑλλήνειος στρατός. καὶ Ἑλλήνειος γλῶσσα.

Ἑλληνοκοπεῖν.

Ἑλληνοταμίαι.[8] οἱ τὰ ἐκ τῶν φόρων χρήματα φυλάσσοντες, ἃ πρότερον κοινῇ οἱ Ἕλληνες ἐν Δήλῳ ἀπετίθεντο, οὕτως ἐκαλοῦντο. [9] παραλαβόντες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμονίαν ἑκόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Παυσανίου μῖσος, ἔταξαν, ἅς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον, καὶ ἃς ναῦς. πρόσχημα γὰρ ἦν, [10] ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον, δηοῦντας τὴν βασιλέως χώραν. [11] καὶ Ἑλληνοταμίαι κατέστη τοῖς

cino facti & eburnei mulieribus conducunt.

Ἐλεφαίρετο. Decipiebatur. Fallebatur. Lædebatur.

Ἐλεφῆραι. Læſiſſe. Decepiſſe. Fefelliſſe.

Ἔλεψεν. Decorticavit. Delibravit.

Ἑλείας πρὸς αὐλῶνας. Ad foſſas paluſtres. Vel, ſylvarum & nemorum anguſtias. Ab [ἕλος,] ἕλεος, fit ἕλειος & ἑλεία.

Ἑλειβάται. Qui per paludem, vel ſylvam gradiuntur.

Ἑλεῖν. Cepiſſe.

Ἑλειονόμος. In ſylvis degens.

Ἕλειος [τόπος.] Locus paluſtris & ſylveſtris. Et ἕλειος ὄρνις, avis paluſtris. Et ἕλειος ᾠδὴ, carmen ſylveſtre. Significat etiam nomen montis.

Ἐλλεῖπον. Id, quod deeſt. [Per ει ſcribitur.] Ἐλλιπὲς vero, per ι. Et ἐλλείποντες, deficientes, [per ει.] Ἐλλιπόντες vero, per ι.

Ἕλη. Calor. Et ἕλη, cæca, & improviſa.

Ἐληγάτευσε. Romanorum lingua ſignificat, legavit.

Ἐλήθετο. Oblitus eſt.

Ἐληΐζοντο. Prædabantur. Populabantur.

Ἐλήκλευσε. Romanorum lingua ſignificat, legit & correxit.

Ἐλήλακεν. Ivit. Venit.

Ἐλήλαται. [Clavis transfixum eſt. Clavis] continetur.

Ἐληλεγμένον. Redargutum. Dedecore affectum.

Ἐληλέδατο. Ab ἐλαύνω.

Ἕλλην. Græcus. Prudens.

Ἑλληνικὸν ἐπένευσαν. *Græcorum more annuerunt viri iſti.* Ariſtophanes. Significare nimirum vult, vel ipſum nutum Græcorum a nutu aliarum gentium differre.

Ἑλλήνειος στρατός. Græcus exercitus. Et Ἑλλήνειος γλῶσσα, lingua Græca.

Ἑλληνοκοπεῖν. Græcorum benevolentiam captare.

Ἑλληνοταμίαι. Sic vocabantur illi, qui pecuniam ex tributis collectam ſervabant, quæ olim a Græcis in Delo velut in communi ærario reponebatur. Athenienſes enim principatum Græciæ ſociis volentibus adepti, propter odium, quo omnes Pauſaniam proſequebantur, ſtatuerunt, a quibus urbibus pecuniam, & a quibus naves adverſus Barbarum præberi oporteret. Cauſa enim, quæ

---

[1] Ἐλεφαίρετο] Sic melius 2 MSS. Pariſ. quam Editt. præcedentes, quæ exhibent ἐλεφαίρητο, per η.

[2] Ἑλειονόμος] Apollonius *Argonaut.* lib. ii. Νύμφαι ἑλειονόμοι. Ubi Scholiaſta: Ἑλειονόμοι. αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι. *Port.*

[3] Ἕλειος. ὁ κάθυγρ.] Vide infra v. Ἑλώδης.

[4] Ἕλη. ἡ θερμ.] Vide Scholiaſtam Ariſtoph. ad *Veſpas* pag. 486.

[5] Ἐλήκτευσε] Sic MSS. Pariſ. itemque Edit. Mediolanenſis. At in reliquis Edit. mendoſe excuſum eſt, ἐλήτευσε. Vide etiam Suidam infra v. Ληκτεύω.

[6] Ἐκ τοῦ ἐλεύθω] Scribe, ἐκ τοῦ ἐλαύνω.

[7] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſ.* pag. 376. (266. Ed. Baſ. *P.*)

‡

[8] Ἑλληνοταμίαι] Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. 96. Οἱ δεχόμενοι τοὺς φόρους συναγομένους ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φυλάσσοντες αὐτοὺς, ἐκαλοῦντο Ἑλληνοταμίαι.

[9] Παραλαβόντες γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἡγεμ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Thucydidis lib. 1. cap. xcvi.

[10] Ἀμύνεσθαι] Hæc vox non ſine diſpendio ſenſus in prioribus Editt. deſideratur; quam ex Thucydide revocavi.

[11] Καὶ Ἑλληνοταμίαι κατέστη τοῖς Ἀθην. πρῶτον ἀρχ.] Rectius apud Thucydidem ſic legitur: Καὶ Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχή.

Ἀθηναίοις πρώτη ἀρχή.	bello prætexebatur, hæc erat, ſc, ut injurias illatas ulciſcerentur, Regis [Perſarum] regionem vaſtare velle. Et tunc primum apud Athenienſes conſtituti ſunt illi, qui Hellenotamiæ vocabantur.
Ἑλληνοταμίαι. ἀρχὴ ἣν· οἱ διεχείριζον[1] τὰ πράγματα. † Υ΄[2] τάλαντα καὶ ξ΄ ἐτάχθη ὁ φόρος ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ δικαίου.	Ἑλληνοταμίαι. Hellenotamiæ. Magiſtratus erat, qui pecuniæ ex tributis collectæ curam gerebat. † Tributum CCCCLX talentorum ab Ariſtide juſto ſtatutum fuit.
Ἕλῃς. αὐθυπότακτον.	Ἕλῃς. Eſt ſubjunctivus. Capias.
Ἑλλήσποντος.	Ἑλλήσποντος. Helleſpontus.
Ἐλιάσθη. ἐξέκλινεν.	Ἐλιάσθη. Separatus eſt. Declinavit.
Ἑλιγμός. ἡ συστροφή.	Ἑλιγμός. Convolutio.
Ἕλικας. τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια. ἢ ἐνώπια.	Ἕλικας. Capreolos & claviculas [vitis, aliorumque] fructuum. Vel, inaures.
Ἑλίκη. πόλις.	Ἑλίκη. Helice. Urbs.
Ἑλικών. ὄρος.	Ἑλικών. Helicon. Mons.
Ἑλικώνιος, σοφιστής, Βυζάντιος. ἔγραψε χρονικὴν ἐπιτομὴν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν βιβλίοις δέκα.	Ἑλικώνιος. Heliconius, Sophiſta, Byzantinus. Scripſit compendium chronicum ab Adamo uſque ad Theodoſium M. libris decem.
Ἑλικώνιος, ἀστρονόμος. Ἀποτελεσματικά. Περὶ διοσημειῶν· καὶ ἄλλα πολλά.	Ἑλικώνιος. Heliconius, Aſtronomus. [Scripſit] Apoteleſmatica: De Dioſemiis; & multa alia.
Ἑλικῶπις. εὐόφθαλμος. καὶ ἑλίκωψ, εὐόφθαλμος.	Ἑλικῶπις. Pulchris oculis prædita. Et ἑλίκωψ, idem.
Ἑλικώτατον ὕδωρ. τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν. ἢ διαυγές.	Ἑλικώτατον ὕδωρ. Aqua fluxum habens intortum. Vel, pellucida & limpida.
Ἑλλικτήρ.[3] εἶδος ἐνωτίου. καὶ ἑλλικτῆρες, ὁμοίως.	Ἑλλικτήρ. Inauris ſpecies. Et ἑλλικτῆρες, pluralis eſt numeri.
Ἐλλιμενίζω.	Ἐλλιμενίζω. Ad portum appello.
Ἐλλινιῶ.[4] ὑμνῶ.	Ἐλλινιῶ. Carmine celebro.
Ἔλινος. καρπός.	Ἔλινος. Fructus quidam.
Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν, βραδύνειν.	Ἐλινύειν. Quieſcere. Ceſſare. Tardare. Morari.
Ἐλινεύειν. στραγγεύειν.	Ἐλινεύειν. Morari. Cunctari.
Ἐλινύοντας.[5] διατρίβοντας. ἢ ἐγχρονίζοντας. καὶ πότμον ἐλινύσειεν. ἀντὶ τοῦ τὴν δυστυχίαν παύσειεν. [6]Ἡρόδοτος· Διέβη δὲ ὁ στρατὸς ζ΄ ἡμέρῃσι, καὶ ζ΄ εὐφρόνῃσιν, ἐλινύσας οὐδένα χρόνον. καὶ Ἀῤῥιανός· Αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδέν τι ἐλινύουσαι ἐγίνοντο. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἀπῆγε τὴν στρατιὰν, μηδέν τι ἐλινύσας. τουτέστι, χρονίσας. καὶ ἐν [7]Ἐπιγράμματι· Εὖτε δ' ἐπέλθῃ Ὄρθρος, ἐλιννῦσαι μικρὰ χαριζόμενος. καὶ αὖθις· Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. καὶ αὖθις· Μήποτε ἄρα ἐν τῷ ἐλινύειν καὶ μέλλειν διαφευγῇ ὁ καιρός.	Ἐλινύοντας. Moras nectentes. Commorantes. Diu in aliquo loco manentes. Et, πότμον ἐλινύσειεν, calamitatem vel malum ſedet. Herodotus: *Exercitus autem ſeptem diebus & ſeptem noctibus trajecit, nullo tempore ceſſans.* Et Arrianus: *Exploratores vero nullo tempore ab explorando ceſſabant.* Et iterum: *Ille vero nihil cunctatus exercitum abduxit.* Et in Epigrammate: *Cum autem advenerit aurora, paululum quietis mihi concedens.* Et iterum: *Illum vero cunctantem & otio indulgentem flere ſinunt.* Et iterum: *Ne cunctando & morando occaſio ex manibus elabatur.*
Ἕλιξ. ἕλικος.	Ἕχιξ. ἕλικος. Capreolus. Clavicula.
Ἑλίξας. συστρέψας.	Ἑλίξας. Qui convolvit. Qui verſavit.
Ἕλιξος.[8] εἷς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν παρὰ Μεγαρεῦσιν.	Ἕλιξος. Helixus. Unus de viris illuſtribus apud Megarenſes.
Ἐλίπανας. λιπαρὸν ἐποίησας.	Ἐλίπανας. Pinguefeciſti. Pinguem feciſti.

---

[1] Τὰ πράγματα] Apud Harpocrationem (ex quo Suidas) rectius legitur τὰ χρήματα.

[2] Υ΄ τάλαντα καὶ ξ΄ ἐτάχθ.] Thucydides loco laudato: Ἦν δὲ ὁ πρῶτος φόρος ταχθεὶς, τετρακόσια τάλαντα καὶ ἑξήκοντα. Scholiaſta ad iſtum locum: Φόρος ὠνομάσθη καὶ ἐτάχθη ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ δικαίου ὁ πρῶτος. Huc Suidas reſpexit. Confer etiam Meurſium *de Fortuna Attica*, cap. VII.

[3] Ἑλλικτήρ] Apud Harpocrationem, ex quo Suidas, legitur ἑλικτήρ, per unum λ.

[4] Ἐλλινιῶ] Vide infra v. Λῖνος.

[5] Ἐλινύοντας. διατρίβοντας] Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 589. Ἐλινύεσκον. περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον. ἢ ἐσπεύδοντο ἐμποδιζόμενοι τῆς ὁδοῦ.

[6] Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 256. ut Portus monuit.

[7] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 599.

[8] Ἕλιξος. εἷς τῶν ἐπιφ.] Ex Harpocratione.

Ἐλιπάρησε. παρεκάλεσε λιπαρῶς.

Ἐλλιπές. τὸ ἐνδεές.

Ἐλισσαιέ. ὄνομα κύριον. καὶ Ἐλισσαῖος.

Ἑλισθιαῖος.

Ἑλισσόμενος. ἀναστρεφόμενος.

Ἐλίσσετο. ἐλιτάνευε. παρεκάλει. καὶ ἐλίσσοντο. ἱκέτευον.

Ἑλλιχθέντων.[1] συστραφέντων.

Ἑλίχρυσος. τὸ τοῦ κισσοῦ ἄνθος. Ἄνθει ἑλιχρύσου ἐναλίγκιος.

Ἔλθεμος. ὄνομα κύριον.

Ἐλθεῖν. τὸ γυμνῇ τῇ παῤῥησίᾳ χρήσασθαι. παρεισελθεῖν δὲ, τὸ μετ' ἄλλου πλαγιάσαντος συνεισελθεῖν. διὰ τοῦτό φησιν ὁ [2] Ἀπόστολος· Παρεισῆλθεν ὁ νόμος.

Ἔλθῃ. ἀντὶ τοῦ ἐλθέτω. Νόμων θ'· Μήτε εἰς ἱερὸν ἔλθῃ μηδέν.

Ἑλκεσίπεπλοι. ἐφελκόμεναι τοὺς πέπλους ἐν τῷ φορεῖν. τὸ [3] ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλάκις εἰς τὸ ε μεταβαλλόμενον καὶ τὴν σι συλλαβὴν προσλαμβάνει· ἕλκω, ἑλκόπεπλος, ἑλκέπεπλος, ἑλκεσίπεπλος. πρῶτος, πρωτόλαος, πρωτέλαος, πρωτεσίλαος. πηγὸς, πηγόμαλλος, πηγέμαλλος, πηγεσίμαλλος. ἔνιοι δὲ αὐτὰ ἀπὸ μέλλοντος σχηματίζουσι, τῶν διπλῶν μὲν ἀναλυομένων, τοῦ δὲ ε παρεμπίπτοντος. οἷον, ἕλξω, ἑλξίπεπλος, ἑλκεσίπεπλος· πήξω, πηξίμαλλος, πηγεσίμαλλος.

Ἕλκει μοιχὸς εἰς μοιχόν. παροιμία.

Ἑλκηθμός. ἑλκυσμός. σπαραγμός.

Ἕλκος. τὸ τραῦμα τὸ χρονίσαν. ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν τρῶσιν ἕλκεσθαι τὸ σῶμα. Καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ πᾶν ἑλκῶν ἐξέζεσεν.

Ἐλμησός.

Ἕλξει. ἑλκύσει.

Ἐλλόβια. τὰ ἐνώπια. διὰ τὸ ἐν τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων εἶναι. Ὁ δὲ Τραϊανὸς λέγει τῷ Αὐγάρου παιδί· Μέμφομαί σε, ὅτι μὴ πρόσθεν ἧκες παρ' ἐμὲ συστρατεύσων, καὶ πόνων συμμετασχών· καὶ ἐπὶ τῷδε ἂν ἡδέως τῶν ἐλλοβίων τούτων τὸ ἕτερόν σου ἀποσπάσαιμι· ἐφαψάμενος ἅμα τοῦ ὠτὸς τοῦ ἑτέρου. τῷ δὲ ἦν ἄμφω τὰ ὦτα τετρημένα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν χρύσεα ἐνώπια ἐξηρτημένα.

Ἐλωβήσατο. ὕβρισεν.

Ἐλλόγιμος. τίμιος. σεβάσμιος. καὶ χωρίον ἐλλόγιμον, τὸ τίμιον.

Ἐλογίσατο. ἐλάλησεν. ἐφθέγξατο. Δαβίδ· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἀδικίαν ἐλογίσατο ἡ γλῶσσά σου.

Ἐλογοποίουν. πρὸς ἀλλήλους λόγους διετίθεντο.

Ἐλιπάρησε. Suppliciter oravit. Aſſidue rogavit.

Ἐλλιπές. Id, cui aliquid deeſt. Imperfectũ.

Ἐλισσαιέ. Eliſſæe. Nomen proprium. Et Ἐλισσαῖος, Eliſſæus.

Ἑλισθιαῖος. Heliſthiæus. [Nomen proprium.]

Ἑλισσόμενος. Qui circumagitur. Qui verſatur.

Ἐλίσσετο. Rogabat. Orabat. Et ἐλίσσοντο. Suppliciter orabant.

Ἑλλιχθέντων. Converſorum. Contortorum.

Ἑλίχρυσος. Helichryſus. Hederæ flos. *Flori helichryſi ſimilis.*

Ἔλθεμος. Elthemus. Nomen proprium.

Ἐλθεῖν. Aperte & recta intrare. At παρεισελθεῖν, cum alio clam vel precario intrare. Hinc Apoſtolus dicit: *Lex precario intravit.*

Ἔλθῃ. Veniat. Intret. [Plato] *Legum* nono: *Nec in templum quicquam intret.*

Ἑλκεσίπεπλοι. Quæ peplos inter ferendum trahunt. Τὸ ο in compoſitionibus ſæpe in ε mutatur, & ſyllabam σι aſſumit. Ut, ἕλκω, ἑλκόπεπλος, ἑλκέπεπλος, ἑλκεσίπεπλος. Πρῶτος, Πρωτόλαος, Πρωτέλαος, Πρωτεσίλαος. Πηγὸς, πηγόμαλλος, πηγέμαλλος, πηγεσίμαλλος. Alii vero hæc a futuro formant, duplicibus literis diſſolutis, & ε interjecto. Ut, ἕλξω, ἑλξίπεπλος, ἑλκεσίπεπλος. Πήξω, πηξίμαλλος, πηγεσίμαλλος.

Ἕλκει μοιχ. Mœchus ad mœchum trahit. Proverbium.

Ἑλκηθμός. Raptatio. Laceratio. Dilaniatio.

Ἕλκος. Ulcus. Vulnus inveteratum. [Sic autem dicitur,] quod corpus poſt vulnerationem trahatur. *Et totum ejus corpus ulceribus ſcatuit.*

Ἐλμησός. Elmeſus. [Nomen proprium.]

Ἕλξει. Trahet.

Ἐλλόβια. Inaures: ſic dictæ, quod extremis aurium partibus (quas λοβοὺς Græci vocant) inſertæ ſint. *Trajanus Abgari filio dicit: Incuſo te, quod non ante ad me veneris, mecum militaturus, & eorundem laborum ſocius futurus; & propterea alteram harum inaurium libenter tibi avellerem: ſimul alteram aurem attrectans. Illi vero ambæ aures erant perforatæ, & ex ambabus aureæ inaures pendebant.*

Ἐλωβήσατο. Contumelia, vel injuria affecit.

Ἐλλόγιμος. Honoratus. Venerandus. Et χωρίον ἐλλόγιμον. Locus honoratus & eximius.

Ἐλογίσατο. Loquutus eſt. Dixit. David: *Totum diem lingua tua injuſtitiam loquuta eſt.*

Ἐλογοποίουν. Inter ſe verba faciebant. *Illi*

---

[1] Ἑλλιχθέντων] Heſychius rectius, ἑλιχθέντων, per unum λ.

[2] Ὁ Ἀπόστολος] Ad Rom. v. 20.

[3] Τὸ ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλ.] Eadem plane docet Etymologus v. Ἀλφεσίβοιαι, quem confer.

Οἱ δὲ ἐς ἀλλήλους ἐλογοποίουν, τερατευόμενοί τε καὶ κομπάζοντες, ὡς εἰς πολλὰ τοῦ τόπου κατάληψις τούτους ὀνήσει.

Ἔλλογος. ὅταν [1] ἡ δῆμος ἔλλογος τὸ ἀρχόμενον.

Ἑλώδης. ὁ κάθυγρος τόπος.

Ἐλωΐ. Ἑβραϊστὶ ὁ Θεός.

Ἕλωμαι. ἀφέλωμαι. λήψομαι.

Ἑλόμενοι. βουλόμενοι. Ξενοφῶν· Ὁ μὲν ἦρχεν. οἱ δὲ ἐπείθοντο, οὐχ ἑλόμενοι, ἀλλ' ὁρῶντες, ὅτι μόνος ἐφρόνει, οἷα ἔδει τὸν ἄρχοντα.

Ἑλόμενος. θέλων.

Ἑλόντες. λαβόντες.

Ἐλῶν. ἐλάσας. Ἡρόδοτος. καὶ ἐλῶντες δὲ, ἐλαύνοντες.

Ἔλλοπες. οἱ ἰχθύες.

Ἕλος. δίυλον δάσος. ἢ ὕδατος ἰλὺς ἐπικεχυμένου πηλοῦ καὶ βαθείας ὕλης, ἢ παπύρου, ἢ καλάμου ἐκφυομένης ἀεὶ τοῦ πηλοῦ, καὶ ὑπερανεστηκυίας τοῦ ὕδατος.

Ἐλλοφόνος. ἡ Ἄρτεμις, ἡ τοὺς ἐλλοὺς φονεύουσα, ὅ ἐστιν ἐλάφους. κυνηγετικὴ γὰρ ἡ Θεός.

Ἐλλουρός. ἐθνικόν.

Ἔλουσε. ἀντὶ τοῦ ἐβάπτισε. [2] Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρὸν, χερσὶ δὲ οἰκείαις ἀνελόμενος, εἰσποίητον ἐποιήσατο παῖδα, ᾗπερ εἰσποιεῖσθαι Χριστιανοῖς νόμος.

Ἐλοχεύθη. ἢ ἐγεννήθη, ἢ ἐγαμήθη.

Ἐλόχησε.[3] παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ εἰς λόχους κατέταξεν.

Ἐλόχων. ἐνήδρευον. Ὁ δὲ ἔχων κοινωνοὺς τῶν ἀσεβημάτων, ἐλόχα τὰ κατὰ τὰς ὁδούς.

Ἕλωρ. τὸ λῆμμα.

Ἑλώεια. ἑλκύσματα. σπαράγματα.

Ἐλῶσα. ἐλαύνουσα.

Ελωσι. καταλάβωσιν.

Ἐλώφησεν.[4] ἐπαύσατο. ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. ὅθεν καὶ τὸ εὐλόφως φέρειν.

Ἐλπιδηφόρος. ὄνομα κύριον.

Ἐλπίσας.[5] οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς.

Ἐλπίς.[6] προσδοκία ἀγαθῶν. καὶ ὁ φοβούμενος προσδοκᾷ, ἀλλ' οὐκ ἀγαθά. κακῶν γὰρ προσδοκία ἐστὶν ὁ φόβος· ἀγαθῶν δὲ, ἡ ἐλπίς. ἐπεὶ οὖν οὐχ ὑφεστώτων πραγμάτων οἱ ἀσεβεῖς προσδοκῶσιν, ἀπολ-

vero inter ſe verba faciebant, mira crepantes, jactanteſque, loci illius occupationem ad multa eis utilem fore.

Ἔλλογος. Eximius. Inſignis. Clarus.

Ἑλώδης τόπος. Paluſtris ac humidus locus.

Ἐλωΐ. Hebraice Deus.

Ἕλωμαι. Auferam. Eripiam. Capiam.

Ἑλόμενοι. Volentes. [Eligentes. Creantes.] Xenophon: *Ille imperabat: reliqui vero ei parebant, non quod eum ducem creaſſent, ſed quod viderent eum ſolum ſapere, ut ducem decet.*

Ἑλόμενος. Volens.

Ἑλόντες. Qui ceperunt.

Ἐλῶν. Agens. Impellens. Herodotus. Et ἐλῶντες. Agentes. Impellentes.

Ἔλλοπες. Piſces.

Ἕλος. Silva denſa. Vel aqua paluſtris, cœno mixta, papyro vel arundine ſemper ex luto naſcente, & aquæ innatante.

Ἐλλοφόνος. Diana, quæ τοὺς ἐλλοὺς, id eſt, cervos, interficit. Cervorum interfectrix. Eſt enim Dea venatrix.

Ἐλλουρός. Ellurus. Nomen gentis.

Ἔλουσε. [Lavit. Abluit.] Baptizavit. *Eunomianum Beliſarius divino lavacro abluit, ſuiſque manibus ſuſceptum, in filii locum adſcivit, quo more Chriſtiani liberos adſciſcere conſueverunt.*

Ἐλοχεύθη. Generatus eſt. Vel, nupſit.

Ἐλόχησε. Apud Herodotum ſignificat, in inſidiis collocavit.

Ἐλόχων. Inſidiabantur. *Ille vero impiorum facinorum ſocios habens, inſidias in viis collocavit.*

Ἕλωρ. Præda.

Ἑλώεια. Prædæ, quæ raptantur ac dilacerantur.

Ἐλῶσα. Agens. Impellens.

Ἕλωσι. Ceperint. Corripuerint.

Ἐλώφησεν. Ceſſavit. Quievit. Tranſlatio ducta eſt a jumentis. Unde etiam dicitur εὐλόφως φέρειν, i. e. fortiter & generoſe aliquid ferre.

Ἐλπιδηφόρος. Elpidephorus. Nomen proprium.

Ἐλπίσας. Non ſolum de eo dicitur apud Atticos, qui bonum aliquod ſperat, ſed etiam ſimpliciter, qui rei alicujus futuræ eventum expectat.

Ἐλπίς. Spes, ſive expectatio bonorum. Et ille, qui metuit, expectat: ſed non bona. Metus enim eſt malorum expectatio: ſpes vero, bonorum. Quoniam igitur impii res ex-

Xenoph. Cyr. Exped. II. 122.5.
Legitur hic locus apud Suid. V. Ἑλομ. quod notare neglexit Kuster. Exponit ille βουλόμενοι, alio, ut videtur, ſenſu, quam ſolent Interpretes. Quaſi dixiſſet, "non volentes ducem habere Clearchum" eum potius pro neceſſitate quàm amore ſequentes." quod ſanè cum deſcriptione Clearchi, infra data, pulchrè convenit, p. 169. Whiter. Melius, meo ſaltem judicio, eſt quod Suidas præbet, ἔδει, certe temporibus convenientius. Porſonus. Not. brev. in Xenoph. anab. p. xlv.

---

[1] Ὅταν ἢ δῆμος ἔλλ.] Ex lacero hoc & mutilo fragmento nullus ſenſus elici poteſt.

[2] Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. 1.

[3] Ἐλόχησε] Scripſerim potius ἐλόχισε, a λοχίζειν, quod ſignificat, in manipulos vel cohortes diſtribuere, ſive, ut Suidas hic exponit, εἰς λόχους καταπίπτειν.

[4] Ἐλώφησεν. ἐπαύσατο. ἀπὸ τῶν ὑποζ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 5. ut Portus obſervavit.

[5] Ἐλπίσας. οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. 1. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[6] Ἐλπίς. προσδοκία ἀγαθ. —— ἀγαθῶν δὲ ἡ ἐλπίς] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Didymum in Catena in cap. vi. Jobi, pag. 199. ut obſervavit Suicerus in *Theſ. Eccleſ.* v. Ἐλπίς.

λυται αὐτῶν ἡ ἐλπίς· ὡς μένουσι τοῖς ἡδέσι χρῶνται.

Ἐλπωρή. ἐλπίς.

Ἑλσεμών.

Ἐλοιδόρησε. διέβαλεν. ἐσυκοφάντησε. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Κλέανδρος ἐλοιδόρησε τὸν [1] ὕπατον τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἀρχῆς [2] κωμῳδῶν, καὶ παραλύει αὐτὸν τῆς ἀρχῆς οὐδὲν ἀδικοῦντα.

Ἐλοιδορούμεθα. ἐστασιάζομεν, ὡς ὑπὸ τῆς φιλονεικίας ἐς λοιδορίαν τραπῆναι. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Περὶ τοὐνόματος δῆτ' ἐλοιδορούμεθα. [4] Ἀγαθίας· Καὶ δὴ τὸν Ναρσῆν πάντες ἐλοιδοροῦντο, ἀλαζόνα τε ἀποκαλοῦντες, καὶ ἀτάσθαλον, καὶ ἔργῳ μὲν αὐτὸν εἶναι λέγοντες βίαιόν τε καὶ μιαιφόνον, τὴν δὲ τοῦ εὐσεβεῖν ἀεὶ καὶ τὸ θεῖον θεραπεύειν δόξαν ἄλλως αὐτῷ κεκομψεῦσθαι.

Ἔλοιτο. θέλοι.

Ἐλύγωσεν. ἔκαμψε. Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. τουτέστιν, ὁ χρυσός.

Ἔλυμα. σκέπασμα.

Ἐλυμαῖοι. ἔθνος. ἀπὸ Ἐλύμου υἱοῦ Ἀγχίσου νόθου ὄντος, καὶ ἐλθόντος εἰς Σικελίαν.

Ἐλυμήνατο. ἔβλαψεν. Οἱ δὲ σύστημα γενόμενοι, ἐλυμαίνοντο πολλοῖς ὁδίταις, ἐμπίπτοντες εἰς τὰ καταλύματα.

Ἔλυμος. σπέρμα, ὃ ἕψοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσιν.

Ἐλυσάμην. ἀπέδωκα.

Ἐλύσατο. ἐλυτρώσατο.

Ἐλύσθη. συνανεστράφη. ἐσύρθη. [5] Ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. παρὰ τὸ ἐλεύσθη, καὶ ἐλύσθη. ἢ παρὰ τὸ εἴλω, εἰλύω, εἰλύσθη· ὅ ἐστι συνανεστράφη. [6] Ἐγὼ δ' ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς.

Ἔλυτρον. κάλυμμα. ἐκπέτασμα. [7] ἐνείλημμα ὁμοίως. καὶ ἡ θήκη τοῦ δόρατος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τοῦ ὀστρέου ὄστρακον.

Ἐμαλάκισε. μαλακὸν ἐποίησε.

Ἐμάλθαξαν. Ἐν δὲ τῷ πρανεῖ καὶ ὀλισθηρῷ τόπῳ ξύλα σταυροῦντες τῇ καταβάσει, καὶ τὸ μέσον ἄλλοις ἐγκαρσίοις στεριφοποιοῦντες, καὶ φορμοὺς ἐπιβα-

pectant, in quibus nihil eſt firmi, nec certi, idcirco ſpes illorum perit; quippe qui voluptatibus tanquam rebus permanentibus fruuntur.

Ἐλπωρή. Idem quod ἐλπίς. Spes.

Ἑλσεμών. Helſemon.

Ἐλοιδόρησε. Conviciis inſectatus eſt. Calumniis petiit. Criminatus eſt. Ælianus: *Cleander autem Præfectum Ægypti Comico more conviciis proſcidit, eumque, licet nihil peccaſſet, præfectura exuit.*

Ἐλοιδορούμεθα. Conviciis mutuis nos inſectabamur. Vel, inter nos diſſidebamus, adeo ut præ ſtudio contentionis ne conviciis quidē temperaremus. Ariſtophanes *Nubibus*: *De nomine illi imponendo ad convicia uſque altercati ſumus.* Agathias: *Omnes autem Narſetem conviciis inceſſebant, arrogantem & impium eum appellantes, & re quidem ipſa violentum & ſanguinarium eſſe dicentes, pietatem vero & divini numinis cultum falſo eum jactitare.*

Ἔλοιτο. Velit.

Ἐλύγωσεν. Flexit. *Et Danaes mentem aurum flexit.*

Ἔλυμα. Tegumentum. Tegmen.

Ἐλυμαῖοι. Elymæi. Gens, [ſic dicta ab] Elymo, notho Anchiſæ filio, qui in Siciliam venit.

Ἐλυμήνατο. Læſit. Nocuit. *Illi vero cœtu facto, cum in diverſoria incidiſſent, multos viatores damno affecerunt.*

Ἔλυμος. Semen, vel legumen, quod coctum Lacones edunt.

Ἐλυσάμην. Reddidi. [Liberavi. Redemi.]

Ἐλύσατο. Redemit.

Ἐλύσθη. Convolutus eſt. Contortus eſt. Raptatus eſt. *Temo autem per terram raptatus eſt.* Ab ἐλεύσθη: [pro quo eliſo ε dicitur] ἐλύσθη. Vel ab εἴλω, εἰλύω, εἰλύσθη. Id eſt, convolutus eſt. *Ego vero ſub ventre [arietis] raptatus.*

Ἔλυτρον. Putamen. Integumentum. Involucrum. Item theca haſtæ. Significat etiam teſtam oſtrei.

Ἐμαλάκισε. Mollivit. Molle reddidit.

Ἐμάλθαξαν. Molliverunt. *In præcipiti autem & lubrico loco, cum, qua deſcendendum erat, vallos [utrinque] defixiſſent, & medium ſpatiū aliis vallis tranſverſis munivissent, faſciculoſ-*

---

[1] Ὕπατον] Placet conjectura amiciſſimi Maſſonii, qui pro ὕπατον hic legendum eſſe ὕπαρχον mihi ſuggeſſit. Qui enim ſub Imperatoribus Ægyptum regebant, non erant Conſules, ſed equeſtris tantum ordinis, ut ex Dione & Tacito conſtat. Præterea, Heliodorus, qui M. Aurelio imperante Ægypti Præfectus erat, ὕπαρχος appellatur ab Ariſtide *Serm. Sacr.* IV. Tom. I. pag. 602. ut modo laudatus vir doctiſſimus itidem me monuit.

[2] Κωμῳδῶν] Sic habent MSS. At priores Editt. κωμῳδῶς: quod mendoſum eſt. Si enim adverbio uti voluiſſet Ælianus, κωμικῶς utique dixiſſet, non vero κωμῳδῶς; quippe quæ vox apud nullum ſcriptorem Græcum reperitur. Cæterum, locus hic alia medicina indigere videtur modo laudato Joanni Maſſonio, quippe qui exiſtimat, excidiſſe hic voculam παρά, & pro κωμῳδῶς ſcribendum eſſe Κωμόδῳ, totumque hunc locum ſic vertendum: *Cleander autem Ægypti Præfectum conviciis apud Commodum proſcidit, eumque, licet nihil peccaſſet, Præfectura exuit.* Sane cum Cleander magna apud Commodum gratia floruerit, & potentia ſua ad eorum, quos odio proſequebatur, perniciem abuſus ſæpe fuerit, ut ex hiſtoriæ Romanæ ſcriptoribus conſtat, conjecturam iſtam ut ingenioſam mihi placere fateor.

[3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 126. (62. Ed. Baſ. P.) ubi verſus integer ſic legitur:

Περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεσθα.

[4] Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 24.

[5] Ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλ.] Homer. Il. Ψ. v. 393.

[6] Ἐγὼ δ' ὑπὸ γαστέρ' ἐλ.] Et hæc ſunt verba Homeri Odyſſ. I. v. 433.

[7] Ἐνείλημμα] Sic etiam MSS. At ſcribendum potius eſt ἐνείλημα, per unum μ, ut Portus etiam monuit. Cæterum, in prioribus Editt. vox hæc, quaſi novi articuli initium eſſet, a præcedentibus divulſa, & a capite excuſa eſt; quod non ſolum auctoritati MStorum, ſed etiam ordini literarum repugnat.

λόντες ὕλης, ἐμάλθαξαν τὸ πάνυ πρανές τε καὶ ὀλισθηρόν. τουτέστι, κατεπραΰναν, καθωμάλισαν.

Ἐμμαπέως. σπουδαίως.

Ἐμασχαλίσθη. [1] ἔθος [2] ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινα, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένοις ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρὸν, καὶ τὰ μόρια ὁρμαθὸν ποιήσαντας, κρημνάναι κατὰ τοῦ τραχήλου, [3] κατὰ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ [4] μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ, πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν μασχαλισμόν. καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ, ἐμασχαλίσθη.

Ἐμματάζων. ματαιολογῶν.

Ἐματαίασε. μάταια ἐλάλησεν.

Ἐμάτησεν. ἠμέλησεν. ἐματαιοπόνησεν.

Ἐμαυτῷ [5] βαλανεύσω. οἱονεὶ, ἐμαυτῷ διακονήσω. εἴρηται δὲ, ὅταν ὁ βαλανεὺς ἑαυτῷ λαμβάνῃ τὴν [6] ῥυταίνην, καὶ διακονῇ. ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυπτόντων εἰς πῦρ.

Ἐμβαδόν. [7] διὰ τοῦ εἰς ναῦν ἐμβῆναι. καὶ αὖθις. ἢ [8] τὸ ἐμβαδὸν ὑπονοοῦντες εἶναι κρυπτήρια, ἔστρεφον τοὺς οἴκους.

Ἐμβαλεῖς. εἰσελεύσῃ. [9] ἰδίως δὲ ἐμβαλεῖν, τὸ ταῖς ναυσὶ κροῦσαι, ἢ ταῖς κώπαις. [10] Ῥυππαπαί· τίς ἐμβαλεῖ; ἔστι δὲ καὶ τὸ ῥυππαπαὶ μίμημα ψόφου ναυτικοῦ, ὑπὸ τῶν κωπῶν ἀποτελουμένου.

Ἐμβαλόντα. Ὁ δὲ [11] παῖς ὢν ἔτι, τὸν διδάσκαλον Λίνον πληγὰς αὐτῷ ἐμβαλόντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, δυσαναχετήσας, καὶ οὐκ ἐθέλων ἄρχεσθαι, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινεν.

Ἐμβάλλουσι. καταντῶσιν. ἀπέρχονται. Ἐμβάλλουσι δὲ, ὁ μὲν βασιλεὺς ἐς Λυδίαν, ὁ δὲ Προκόπιος ἐς Φρυγίαν τὴν ἄνω.

Ἔμβαρός [12] εἰμι. νουνεχής. φρόνιμος. Ἦν πρότερον ὁ Πειραιεὺς νῆσος (ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴληφεν, ἀπὸ τοῦ διαπερᾶν) οὗ τὰ ἄκρα Μούνιχος κατασχὼν, Μουνυχίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο. [13] ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀναιρεθείσης, λιμὸς ἐπεγένετο· οὗ τὴν ἀπαλλαγὴν ὁ Θεὸς ἔχρησεν, ἄν τις τὴν θυγατέρα θύσῃ τῇ Θεῷ. Ἔμ-

que lignorum ei injeciſſent, deſcenſum molliorem & minus lubricum effecerunt.

Ἐμμαπέως. Studioſe. Prompte.

Ἐμασχαλίσθη. Mos erat antiquis, ut, cum per inſidias aliquem interfeciſſent, facinoris illius expiandi gratia, extremas cadaveris partes amputarent, eaſque in lineam digeſtas ex collo & axillis ſuſpenderent. Hinc etiam ab axillis, quas Græci μασχάλας vocant, amputatæ illæ cadaveris partes dictæ fuerunt μασχαλίσματα. Sophocles in *Troilo* dixit, πλήρη μασχαλισμάτων τὸν μασχαλισμόν. Idem in *Electra*, ἐμασχαλίσθη inquit.

Ἐμματάζων. Stulta & vana loquens.

Ἐματαίασε. Stulte loquutus eſt.

Ἐμάτησεν. Neglexit. Fruſtra laboravit.

Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. Mihi ipſe balneator ero. Id eſt, mihi ipſe miniſtrabo. Ductum eſt [proverbium hoc] a balneatore, qui ſumpta arytæna ipſe ſibi miniſtrat. Vel ab illis, qui glandes in igne occultant.

Ἐμβαδόν. Dicitur de eo, qui in navem intrat. * * * *

Ἐμβαλεῖς. Intrabis. Proprie autem ἐμβαλεῖν ſignificat, remis aquam pulſare vel verberare. [Ariſtophanes:] *Rhyppapæ, quis remis aquam verberabit?* Eſt autem ῥυππαπαὶ imitatio ſtrepitus nautici, quem remi edunt.

Ἐμβαλόντα. Illum, qui injecit, vel inflixit. *Ille vero puer adhuc, plagas a magiſtro Lino inter docendum ſibi inflictas iniquo animo ferens, nec parere illi volens, eum lapide percuſſum interfecit.*

Ἐμβάλλουσι. Perveniunt. Abeunt. Intrant. *Intrant autem, Rex quidem Lydiam; Procopius vero Phrygiam ſuperiorem.*

Ἔμβαρός εἰμι. Embarus ſum. Id eſt, cordatus & prudens. Olim Piræeus inſula fuit (unde etiam nomen accepit a verbo διαπερᾶν, i. e. trajicere;) cujus arcem Munychus tenuit, & Dianæ Munychiæ templum illic exſtruxit. Cum autem Athenienſes urſam ibi repertam interfeciſſent, fames conſecuta eſt: quam ceſſaturam eſſe Deus reſpondit, βαρος δὲ μόνος ὑποσχόμενος ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ τὸ γένος διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, [1] αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν ἐν [2] τῷ αὐτῷ, αἶγα δὲ ἐσθῆτι κοσμήσας ὡς τὴν θυγατέρα, ἔθυσεν. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν περιέστη. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων.

---

[1] Ἐμασχαλίσθη. ἔθος ἦν τοῖς ἀρ.] Articulus hic in prioribus Editt. capite ſuo truncatus eſt, & male cohæret cum voce præcedente Ἐμμαπέως, ad quam nullo modo pertinet. Nos igitur voce ἐμασχαλίσθη, quæ culpa librariorum omiſſa erat, ex MSS. revocata, locum hunc integritati ſuæ reſtituimus, & a præcedentibus ſeparavimus.

[2] Ἔθος ἦν τοῖς ἀρχ.] Solebant veteres iis, quos e medio ſuſtuliſſent, extremitates corporis, puta manus, pedes, aures, nares, &c. amputare, & e collo appendere, ut hoc pacto manes cæſorum impedirent, quo minus ſe perſequerentur & infeſtarent. De hoc more, (quem μασχαλισμὸν Græci dixere) viri docti abunde. Vide præter alios Meurſium ad Lycophron. v. 1225. & Stanlejum ad Æſchyli *Choeph.* v. 437. Confer etiam Noſtrum infra v. Μασχαλισθῆναι, & v. Μασχαλίσματα.

[3] Κατὰ τῶν μασχ.] Lege καὶ τῶν μασχαλῶν.

[4] Μασχαλίσματα] Huc pertinent illa Heſychii: Τομία, τὰ ἀποτμήματα καὶ ἀκρωτηριάσματα τοῦ νεκροῦ. Intelligit enim τὰ μασχαλίσματα.

[5] Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. οἱονεὶ, ἐμαυτῷ διακ.] Eadem habent Heſychius & Zenobius.

[6] Ῥυταίνην] Portus hic fluctus, ut ajunt, in ſimpulo movet, & poſtquam multa attulit ad rem nihil facientia, ſtatuit tandem ſcribendum eſſe ἀρύταιναν, nulla Heſychii facta mentione, apud quem recte ſic legitur. Quid ſit autem arytæna (nam & Latini voce illa uſi fuerunt) docet Caſaubonus ad *Charact.* Theophr. pag. 225, quem confer.

[7] Διὰ τοῦ εἰς ν.] Lege, ἐπὶ τοῦ εἰς ναῦν &c. quam lectionem in verſione expreſſi.

[8] Ἢ τὸ ἐμβαδὸν ὑπον.] Senſus hujus fragmenti omnino eſt incertus & obſcurus, cujus proinde verſionem conſulto prætermiſi.

[9] Ἰδίως δὲ ἐμβαλεῖν, τὸ ταῖς ναυσὶ κρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 324. (223. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Ῥυππαπαί· τίς ἐμβαλεῖ;] Hæc ſunt verba Ariſtophanis loco laudato: ſed ubi pro ῥυππαπαὶ legitur ἱππαπαί, quam vocem Comicus, de equitibus ibi loquens, lepide finxit, ad imitationem τοῦ ῥυππαπαί, quod erat celeuſma nauticum, ut interpretes ibi notant.

[11] Ὁ δὲ παῖς ὢν ἔτι, τὸν διδάσκ.] Fragmentum hoc intelligendum eſt de Hercule, quippe cujus magiſter erat Linus, ut ex veteribus ſcriptoribus conſtat. Pauſanias in *Bœoticis* pag. 585. Λέγεται δὲ καὶ ἄλλα τοιάδε ὑπὸ Θηβαίων.——καὶ ὡς Ἡρακλῆς ἔτι παῖς ὢν ἀπέκτεινεν αὐτὸν (de Lino ibi loquitur) διδάσκαλον μουσικῆς ὄντα.

[12] Ἔμβαρός εἰμι. νουνεχ.] Heſychius in ſerie ſua: Οὐκ ἐμβαρεῖ. οὐ φρονεῖ. Lege, οὐκ Ἔμβαρος εἶ. οὐ φρονεῖς.

[13] Ἄρκτου δὲ γενομένης ἐν αὐτῷ, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ quoque leguntur apud Euſtathium ad Il. B. pag. 351. qui tamen ſua non ex Suida, ſed ex Pauſaniæ Lexico, ut ipſe teſtatur, deſcripſit. Hinc ergo & Noſter forſan ſua mutuatus eſt.

Ἐμβάς. τὰ ὑποδήματα τὰ ἀνδρεῖα. παρὰ τὸ ἐμβαίνειν. [3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

—— Ἐκτυπεῖτο δὲ
Ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.

ἀντὶ τοῦ πηδήμασιν.

Ἐμβατεύων. ἐπιβαίνων. καὶ ἐμβατεύσαντες, εἰσελθόντες. Οἱ δὲ Οὖννοι ἐς τὴν προκειμένην νησίδα τῆς πόλεως ἐμβατεύσαντες, τῶν βοσκημάτων περιττῶν διὰ τὸν πόλεμον, φρουρᾶς ἕνεκα, ἐς αὐτὴν διακομισθέντων.

Ἐμβαίη. κατέλθῃ.

4. Polybius. Fragm.. Histor. 57.
Vol. V. p. 70.

Ἔμβαινε. καὶ ἐμβαίνειν. ἀρχὴν λαμβάνειν. τὸ δοκεῖν δικαίως ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. [4] Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρόνοιαν ἐποιοῦντο τοῦ μηδέποτε πρότεροι τὰς χεῖρας ἐπιβάλλειν τοῖς πέλας, μηδ' ἄρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' ἀεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. ἢ συμβαίνειν, τὸ συμπλέκεσθαι.

Ἐμβαίνοντες. ἐπιβαίνοντες. [5] Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ πολὺ τῶν ἄλλων διαφέρουσιν· οἳ βέλεσιν ἀνδρομήκεσι χρώμενοι, ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὴν νευρὰν, κυκλοῦσι τὸ τόξον.

Ἐμβεβλημένα. [6] ἐγκεκεντρισμένα. [7] Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἐμβολάδας ἀπίους τὰς τοιαύτας λέγει.

Ἐμβεβροντημένος. μάταιος γενόμενος.

Ἐμβελές. [8] Ὁ δὲ Ἀρχιμήδης παρεσκευάσατο ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα, πόῤῥωθεν μὲν ἐπιπλέοντας τοῖς εὐτονωτέροις καὶ μείζοσιν· ὅτε δὲ ταῦθ' ὑπερπετῆ γίγνοιντο, τοῖς ἐλάττοσιν.

Ἔμβιον. [9] Ἀντιφῶν, τὸ ζῶν, καὶ μὴ ξηρανθὲν, μηδὲ ἐναποθανόν. Ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι κομίσασα.

Ἔμβολα. μοχλοί. ἀσφάλειαι. Ἔμβολά τε νηῶν γενόμενοι οὐδὲν ὤνησαν οἱ ἀνδριάντες. ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἔμβολα [10] χαλκογένεια, φιλόπλοα τείχεα νηῶν,
Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμεθα μαρτύρια.

Ἀριστοφάνης· Ἔμβολον δέ φασι χρημάτων ἔχειν αὐτόν.

ſi quis filiam Deæ immolaſſet. Cum igitur ſolus Embarus ſe hoc facturum pollicitus eſſet, ea lege, ut ipſe, dum viveret, familiaque ſua ſacerdotio ſemper fungeretur, ipſam quidẽ filiam ſuam exornatam in adyto templi abſcondidit; capram vero iiſdem, quibus filiam, veſtibus indutam, immolavit. Dicitur etiam proverbium hoc de hominibus deliris & inſanis.

Ἐμβάς. Calceamenta virilia: ſic dicta a verbo ἐμβαίνειν, i. e. ingredi. Ariſtophanes *Pluto: Solea vero ſenum motis ad numeros pedibus ſonabat.* Id eſt, ſaltibus.

Ἐμβατεύων. Intrans. Et ἐμβατεύσαντες, intrantes. *Hunni vero in inſulam urbi oppoſitam ingreſſi ſunt, quod ſupervacanea pecora propter bellum cuſtodiæ cauſa in eam tranſportata eſſent.*

Ἐμβαίη. Intrarit. Deſcenderit.

Ἔμβαινε. Intra. Et ἐμβαίνειν, inire, incipere, vel ſuſcipere. Ut, δικαίως ἐμβ. Juſte ſuſcipere bellum. *Romani enim omni diligentia providebant, ne ipſi priores bellis vicinos appetere, neve ultro injuriam eis inferre, ſed potius vim illatam repellere, & neceſſitate adducti bella ſuſcipere viderentur.* Vel ἐμβαίνειν ſignificat, congredi, & manus conſerere.

Ἐμβαίνοντες. Ineuntes. Intrantes. *Arabes cæteris virtute longe præſtant; qui ſagittis longitudine virum æquantibus utentes, arcum intendunt, non manibus, ſed pedibus nervo admotis.*

Ἐμβεβλημένα. Inſerta. Inſita. Ariſtoteles etiam piros inſitivas ἐμβολάδας vocat.

Ἐμβεβροντημένος. Attonitus. Stupefactus.

Ἐμβελές. Spatium, quod eſt intra teli jactum. *Archimedes vero tormenta, quibus ad quodvis intervallum tela mitterentur, paravit; intentioribus quidem & majoribus procul invadentes Romanos vulnerans: minoribus vero utens, cum tela hoſtes tranſvolarent.*

Ἔμβιον. Apud Antiphontem ſignificat, vivum, nec arefactum, nec emortuum. *Vividum quendam affectum mihi inſtillavit.*

Ἔμβολα. Vectes. Firmamenta. Roſtra. *Et roſtra navium ex ſtatuis facta nihil ipſis profuerunt.* In Epigrammate: *Roſtra ærea, & navigationis amantia mœnia navium, hic Actiaci belli teſtimonia jacemus.* Ariſtophanes: *Ipſum autem ajunt habere pecuniæ robur.*

---

[1] Αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψεν —— ὡς τὴν θυγατέρα] Hæc omnia culpa librariorum in præcedentibus Editt. omiſſa ſunt, quæ ex 2 MSS. Pariſ. revocavi. Quod ſi codices MSS. mihi defuiſſent, potuiſſem lacunam hanc nihilo ſecius ſupplere ex Euſtathio, apud quem eadem leguntur.

[2] Ἐν τῷ αὐτῷ] Scribe ἐν τῷ ἀδύτῳ, ut recte habet Euſtathius loco laudato.

[3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 77. (39. Ed. Baſ. P.)

[4] Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρόνοιαν ἐπ.] Fragmentum hoc Polybio tribuunt Urſinus, Caſaubonus, & Valeſius. Confer etiam Noſtrum ſupra v. Ἀμυνόμενοι, v. Ἀναιρούμενοι & v. Πέλας.

[5] Οἱ δὲ Ἀράβιοι ἀρετῇ π.] Idem fragmentum legitur ſupra v. Ἄραβες.

[6] Ἐμβεβλημένα. ἐγκεκεντρ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἀριστοφάνης] Scribe Ἀριστοτέλης, ut habet Harpocratio.

[8] Ὁ δὲ Ἀρχιμήδης παρεσκ.] Locus hic ſupplendus eſt ex Polyb. lib. VIII. cap. VI. ubi ſic legitur: Ὁ δὲ προειρημένος ἀνὴρ, (loquitur autem de Archimede) παρεσκευασμένος ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα, πόῤῥωθεν μὲν ἐπιπλέοντας τοῖς εὐτονωτέροις καὶ μείζοσι λιθοβόλοις καὶ βέλεσι τιτρώσκων, εἰς ἀπορίαν ἐνέβαλε καὶ δυσχρηστίαν. ὅτε δὲ ταῦθ' ὑπερπετῆ γίγνοιτο, τοῖς ἐλάττοσι κατὰ λόγον ἀεὶ πρὸς τὸ παρὸν ἀπόστημα χρώμενος, &c. Id eſt, interprete Caſaubono: *Verum Archimedes, de quo ante diximus, tormentis ad quodvis intervallum mittendi tela præparatis, intentioribus quidem & majoribus quæ balliſtis quæ catapultis procul invadentes Romanos vulnerans, eo difficultatum agebat, ut, quo ſe verterent, neſcirent. Ubi vero hæc tormenta ultra hoſtem tela mittere cœperunt, minoribus pro ratione præſentis intervalli ſubinde utens,* &c.

[9] Ἔμβιον] Confer Harpocrationem v. Ἔμβιος: cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

[10] Ἔμβολα χαλκογ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. XXV. Epigr. penult.

Ἐμβολάδας. ἤτοι ἐγκεκεντρισμένας. [1] Ἀριστοφάνης, ἐμβολάδας ἀπίους.

Ἐμβολάς. ὁρμάς. ἐπιδρομάς.

Ἐμβολή. [2] τὸ ἄκρον τοῦ κριοῦ τοῦ μηχανικοῦ ὀργάνου. Τῷ [3] ἐπιφερομένῳ ἄχθει ἀποκαυλίζειν τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς.

Ἐμβολήν. [4] κλεισοῦραν. εἴσοδον. πληθύν. ὁρμήν. Καὶ τὸ βίαιον τῆς ἐμβολῆς ἐδόκει παραλογώτερον.

Ἐμβόλιμος. ἀτελής. Ἱπποκράτης· Παῖδες ἐμβόλιμοί τινες.

Ἔμβολος. χάλκωμα [5] πεπυρωμένον, περιτιθέμενον κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν.

Ἔμβολον. παρατάξεως ὄνομα. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου. ὀνομάζεται δὲ καὶ [6] σφενδονοειδές. ῥομβώδης δὲ παράταξις. καὶ τῆς νηὸς τὸ πολεμικὸν σιδήρειον. † Τὸν δὲ παρακαλοῦντα πρὸς τὸν πόλεμον στρατηγὸν κατασπάσας [7] ἀπὸ τῶν ἐμβόλων, ἐποιεῖτο τοὺς λόγους. † Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ· τὰ δὲ ἑπόμενα διαστήσῃ. [8] Ἀγαθίας δέ φησιν· Ἦν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς παρατάξεως οἷον εἰς ἔμβολον. δελτωτῷ γὰρ ἐῴκει, καὶ τὸ μὲν ἐμπρόσθιον ὅσον ἐς ὀξὺ ἔληγε, στεγανόν τε ἦν καὶ πεπυκνωμένον τῷ πάντοθεν ταῖς ἀσπίσι περιπεφράχθαι. Φαίης τε ἂν αὐτοὺς συὸς κεφαλὴν τῇ συνθέσει ἀποτυπώσασθαι. τὰ δὲ σκέλη ἑκατέρωθεν κατὰ στίχους τε καὶ λόχους ἐς βάθος ξυγκείμενα, καὶ ἐπὶ πλεῖστον εἰς τὸ ἐγκάρσιον παρατεταμένα, διΐσταντο ἀλλήλων ἠρέμα καὶ διεκέκειντο, καὶ προϊόντα ἐς μέγιστον εὖρος ἀπετελεύτα, ὡς καὶ τὸ μεταξὺ χωρίον κενὸν καθεστάναι, καὶ τὰ νῶτα γυμνὰ τῶν ἀνδρῶν στοιχηδὸν διαφαίνεσθαι. ἀπεστραμμένοι γὰρ σφᾶς αὐτοὺς ἐτύγχανον, ὅπως τοῖς μὲν πολεμίοις ἀντιπρόσωποι εἶεν, καὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἀγωνίζοιντο, ἀσπίδας προβεβλημένοι· τὰ δὲ ὀπίσθια διὰ τὸ ἀλλήλοις ἀντιτετάχθαι διαφυλάττοιντο.

Ἐν βραχεῖ. [9] Ἀντιφῶν. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἐν κεφαλαίῳ.

Ἔμβραχυ. ἁπλῶς. ὅλως. συντόμως. Καὶ οὐδὲν ἦν εἴς τινα ἔμβραχυ ἀγαθὸν, ὃ μὴ ἐκείνου κατέτεινε τὴν ψυχήν. ἀντὶ τοῦ ἐλάχιστον.

Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληται, ὅπου γὰρ ἔμβραχυ
Εἰσὶ θεαταί;

Ἔμβραχυ. τὸ μικρὸν, καὶ εὐτελές. Μαρτύρεται ὁ Θεὸς, ὅτι μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύναται ἔμβραχυ.

Ἔμβραχυ. συντόμως. καὶ οἷον ἐν βραχεῖ.

Ἐμβριθές. στεῤῥόν. στιβαρόν. Τὴν περὶ βασιλέως Ἰουστίνου κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἔστι μάλα ἐμβριθής

Ἐμβολάδας. Inſitas. Inſititias. Ariſtoteles inſititias piros ἐμβολάδας ἀπίους vocat.

Ἐμβολάς. Impetus. Impreſſiones. Incurſiones.

Ἐμβολή. Roſtrum, ſive extrema pars arietis bellici. *Injecto pondere roſtrum arietis defringere.*

Ἐμβολήν. Fauces montium, vel anguſtum aditum. Ingreſſum. Multitudinem. Impetum. *Et impetus ille nimis violentus & temerarius eſſe videbatur.*

Ἐμβόλιμος. Imperfectus. Hippocrates: *Quidam imperfecti pueri.*

Ἔμβολος. Roſtrum æreum, quo naves in prora muniuntur.

Ἔμβολον. Cuneus. Nomen aciei, quæ figuram dimidii rhombi refert, & a ſimilitudine fundæ, σφενδονοειδὴς etiam vocatur. Item ferreum roſtrum navis. † *Cum autem imperatorem, qui populum incitabat, de roſtris detraxiſſet, verba facere cœpit.* Embolum vero vocatur, cum anceps diphalangia anteriora quidem aciei cornua inter ſe committit, poſteriora vero disjungit. Agathias vero inquit: *Erat autem ipſis forma aciei inſtar cunei, literæ Δ figuram præ ſe ferens, cujus anterior pars in acutum deſinebat, preſſa eadem & denſata, ſcutiſque inter ſe conſertis munita, ut ſuis caput ſtructura ſua effingere videretur. Crura vero utrinque ex ordinibus & manipulis in profundum compoſita, & ut plurimum in obliquum protenſa, paulatim ab ſeſe dilatabantur & dirimebantur, in maximam latitudinem deſinentia; adeo ut locus intermedius vacuus relinqueretur, & terga militum ſecundum ſeriem ſtantium nuda conſpicerentur. Averſi enim inter ſe ſtabant, ut hoſtibus adverſi eſſent, & clypeis objectis tuto dimicarent; terga vero mutua illa inter ſe oppoſitione tuerentur.*

Ἐν βραχεῖ. Antiphon. Breviter. Simpliciter. Summatim.

Ἔμβραχυ. Simpliciter. Summatim. Breviter. [Item, minimum.] *Nec ullum in quoquam vel minimum erat bonum, quod non animum illius angeret.* † *Ubi vero maledictis non carpitur, ubi vel pauciſſimi ſunt ſpectatores?*

Ἔμβραχυ. Breve. Parvum. Vile. *Deus ipſe teſtatur, nihil vel minimum ſe latere poſſe.*

Ἔμβραχυ. Breviter. Idem quod ἐν βραχεῖ.

Ἐμβριθές. Grave. Solidum. Firmum. Robuſtum. *Opinionem, quæ de Imperatore Ju-*

---

[1] Ἀριστοφάνης] Legendum eſt Ἀριστοτέλης, ut & paulo ante monuimus in v. Ἐμβεβλημένα.

[2] Ἐμβολή. τὸ ἄκρον τοῦ κρ.] Vide infra v. Κριός.

[3] Τῷ ἐπιφερομένῳ ἄχθει ἀποκαυλίζειν τὸ πρ.] Thucydides lib. II. cap. LXXVI. Ἡ δὲ δοκὸς ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Hunc locum Suidas deſcribere voluiſſe videtur, ut & Portus obſervaverat.

[4] Κλεισοῦραν] Vide quæ de ſignificatione hujus vocis notavimus infra ſuo loco.

[5] Πεπυρωμένον] Portus malebat πεπυκνωμένον; quod non diſplicet.

[6] Σφενδονοειδής] Imo σφηνοειδής. Vide Arcerium in notis ad Æliani *Tact.* cap. XVIII.

[7] Ἀπὸ τῶν ἐμβόλων] Hic τὸ ἐμβόλων accipiendum eſt de ſuggeſtu illo, qui olim in foro Romano ex roſtris navium exſtructus erat, & ideo *Roſtra* vocabatur; ut monuit etiam Gatakerus ad Marc. Antonin. lib. V. §. XXXVI.

[8] Ἀγαθίας δέ φησιν] Lib. II. cap. XLIV.

[9] Ἐν βραχεῖ] Ex Harpocratione.

τε καὶ κατηκριβωμένος. † Καὶ [1] Πέτρος ὁ ῥήτωρ καὶ μάγιστρος ἐμβριθής τε ἦν, καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν καταμαλάξαι φρονήματα βαρβαρικά.

2 Dubitat Schweigh. an pertineat ad Polybium XXXV. 2. Vol. IV. p. 658. hoc fragm.

Ἐμβριθεστάτη. στερροτάτη. [2] Εἷλε δὲ πόλιν Ὀρτόβριγα, δοκοῦσαν κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐμβριθεστάτην εἶναι.

Ἐμβριθέστατος. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς λόγοις ἐμβριθέστατος καὶ φιλογράμματος ἱκανῶς γενόμενος, ἥπται καὶ ποιητικῆς.

Ἐμβρίθεια.

Ἐμβριθῆ νοῦν. στερρὸν καὶ ἔμφρονα λογισμόν. Πισίδης· Ἔσω τῶν ἀσπίδων ἦλθες ἐμβριθεῖ τάχει. Μένανδρος· Ὁ δὲ [3] Ταγχόσδρω, ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγός, οὐχὶ ἐλέφαντάς τε, καὶ ἀγροίκων ὅμιλον, καὶ ἕτερα ἄττα φόβητρα, [4] κόμπῳ μὲν ἁρμόδια, ἐνεργῆ δὲ καὶ ἐμβριθῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ τοὺς μαχιμωτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγείρας, πλῆθος τε ἀγεννὲς ἀντάλλαγμα, τοὺς τὰ πολέμια δεινοὺς ἀποκρίνας. Καὶ αὖθις· Ἑστάναι τε ἐμβριθέστατα, καὶ ἐπαμύνειν τῇ πόλει.

Ἔμβριαι. αἱ εἰς βάθος διϊκνούμεναι ῥίζαι. καὶ ἐμβρινῖαι.

Ἐμβριμᾶται. μετὰ αὐστηρότητος ἐπιτιμᾷ. Καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι, τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. καὶ ἐμβριμῆσαι. μετ' ὀργῆς λαλῆσαι.

Ἐμβρίμημα. τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα.

Ἐμβρόντητος. καρδιόπληκτος. μαινόμενος. ἔκφρων.

Ἔμβρυον. νεογνὸν βρέφος. ἢ τὸ ὠμὸν καὶ ἄπεπτον.

Ἐμαί. λείπει τὸ αἱ ἄρθρον· ἵν' ᾖ, αἱ ἐμαὶ πόλεις.

Ἐμαίμασε. προεθυμήθη.

Ἔμελλε. παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐῴκει. Ἄρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε. [5] Σοφοκλῆς· Ἔμελλες, ἔμελλες, τάλας. ἀντὶ τοῦ ἐῴκεις, δῆλος ἦς.

Ἐμμελέστερον. συνετόν. εὔρυθμον.

Ἐμμέλεια. εἶδος ὀρχήσεως. ἔστι δὲ ἡ τῶν τραγῳδῶν.

Ἐμμέλεια. χορικὴ ὄρχησις. διχῶς, ἐμμέλεια, καὶ ἐμμελία, ἡ εὐρυθμία. Οἶσθα γάρ, ὅπως διακείμεθα περὶ τὴν ἐμμελίαν τὴν σήν. καὶ ἡ μετὰ μέλους τραγικὴ ὄρχησις.

ſtino invaluerat, eum valde gravem & exactum eſſe. † *Et Petrus orator & Magiſter gravis erat, & quo nemo melius tumidos & elatos Barbarorum animos orationis facundia demulcere norat.*

Ἐμβριθεστάτη. Firmiſſima. Robuſtiſſima. *Cepit urbem Ortobriga, quæ tam propter magnitudinem, quam hominum multitudinem, potentiſſima eſſe videbatur.*

Ἐμβριθέστατος. Graviſſimus. Qui plurimum pollet. *Nam cum ſcientiarum valde peritus eſſet, & literarum amans, poeticam etiam attigerat.*

Ἐμβρίθεια. Gravitas. Soliditas. Firmitas.

Ἐμβριθῆ νοῦν. Mentem gravem, firmam, & prudentiæ plenam. Piſides: *Intra ſcuta veniſti tuta celeritate.* Menander: *Tanchoſdrous vero, Choſrois dux, non elephantos, nec turbam ruſticorum, nec alia quædam terriculamenta, oſtentationi quidem apta, at vim & efficaciam nullam habentia; ſed viros fortiſſimos & optimis armis inſtructos collegit, & eos, qui rei bellicæ periti eſſent, loco imbellis turbæ adſcitos, ſecrevit.* Et iterum: [*Milites*] *obnixo & firmo gradu ſtantes, & urbem fortiter defendentes.*

Ἔμβριαι, & ἐμβρινῖαι. Radices alte in ſolum deſcendentes.

Ἐμβριμᾶται. Graviter & vultu irato increpat. Minatur. *Et ſimul inſania correpti, & graviter comminantes, mala arcere videbantur.* Et ἐμβριμῆσαι. Irate loqui. Comminari.

Ἐμβρίμημα. Comminatio. Indignatio. Oratio minarum plena.

Ἐμβρόντητος. Attonitus. Inſanus. Amens.

Ἔμβρυον. Infans recens natus. Vel, crudus, & immaturus.

Ἐμαί. Deſideratur articulus αἱ: ut ſit, αἱ ἐμαὶ πόλεις, illæ meæ urbes.

Ἐμαίμασε. Prompte voluit. Prompto animo fecit.

Ἔμελλε. Apud Homerum ſignificat, videbatur, manifeſtum erat. *Omnibus hæc res irrita fore videbatur.* Eodem ſenſu vox hæc accipitur in loco illo Sophoclis, Ἔμελλες ἔμελλες τάλας, &c.

Ἐμμελέστερον. Prudens. Concinnum.

Ἐμμέλεια. Genus ſaltationis, qua Tragici utuntur.

Ἐμμέλεια. Saltatio Chori. Dupliciter [vocabulum hoc ſcribitur,] ἐμμέλεια & ἐμμελία. Modulatio concinna. *Scis enim, quomodo erga ſuavem & concinnam modulationem tuam affecti ſimus.* Item ſaltatio Tragica, quæ fit ad cantum carminis.

---

[1] *Καὶ Πέτρος ὁ ῥήτωρ καὶ μάγ.*] Vide infra v. Πέτρος.

[2] *Εἷλε πόλιν Ὀρτόβρ.*] Urſini codices hunc locum Polybio attribuunt. At Caſaubonus exiſtimat, eſſe eum auctoris Polybio recentioris, qui deſcripſerit res a Cl. Marcello in Hiſpania geſtas. Hinc pro Ὀρτόβριγα legendum putat Νερτόβριγα, ut intelligatur urbs Bæticæ, quæ Ptolemæo Νερτόβριγα, & Appiano in *Hiſpanicis* Νερτόβριγας dicitur: quam viri doctiſſimi conjecturam non puto eſſe ſpernendam.

[3] *Ὁ δὲ Ταγχόσδρω, ὁ τοῦ Χοσρ.*] Fragmentum hoc exſtat in *Excerpt. Legat.* ab Hœſchelio editis.

[4] *Κόμπῳ*] Sic recte unus MS. Pariſ. & ipſe Suidas infra v. Ταγχόσδρω. At priores Editt. male, κόπῳ.

[5] *Σοφοκλῆς*] *Ajace* pag. 55. ut Portus monuit.

Ἐμέλλησεν. ὑπερέθετο. Ὁ δὲ οὐδὲν, ὧν ἔχρῃζε μαθεῖν, ἀπεκρύψατο, ἢ λέγων ἐμέλλησεν. ἀντὶ τοῦ ἐβράδυνεν. καὶ [1] Ἰώσηπος· Οὐδεὶς δ' ἐνέδωκεν, οὐδ' ἐμέλλησεν εἰπεῖν. Ἐμέλησε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐφρόντισεν.

Ἐμμελῶς. συνετῶς. εὐρύθμως. καὶ ἐμμελής. συνετός. εὔρυθμος. Αἰλιανός· [2] Οἱ δὲ ὁμολογίας ἐμμελεῖς ποιησάμενοι πρὸς τοὺς Ἀρκάδας, τοὺς αἰχμαλώτους ἐκομίσαντο.

Ἔμελος. ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις. Ἐμετὸς δὲ, αὐτὸ τὸ κενωθέν.

Ἐμεχωνῖται. ὄνομα ἔθνους [3] παρὰ Ἰωσήπῳ.

Ἔμεια. τόπος πλησίον Μυκηνῶν.

Ἐμειδίασα. ἐγέλασα.

Ἐμήδισαν. τὰ τῶν Μήδων εἵλοντο. [4] μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην Θετταλοὶ ἐμήδισαν, δείσαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τεμπῶν.

Ἐμηκῶντο.

Ἐμεμηκώς. ἐμέσας.

Ἔμμηνα. κατὰ μῆνα.

---[5] Μηλοσφαγεῖ
Θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.

καὶ [6] ἔμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί.

Ἐμήνιεν. ὠργίζετο. ἐμνησικάκει. Ἐπ' αὐτὸν δὲ τὸν στρατηγὸν ἀφῆκαν βέλη. διὸ καὶ πλέον ἐμήνιεν.

Ἐμηνίων. ὠργίζοντο.

Ἐμὴν χάριν. συντάσσεται ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ ἕνεκεν παρὰ Πλάτωνι.

Ἐμηχανᾶτο. ἐτεχνάζετο. Οὐ μόνον τοῖς ὀθνείοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὑπηκόοις ἀνέμβατα τὰ ὄρη ἐμηχανᾶτο φαίνεσθαι, (μηχάνημα γὰρ τὸ στρατήγημα) οὐ μόνον τῷ ἀνεφίκτῳ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν δυσχωριῶν.

Ἔμισα. πόλις. καὶ Ἐμισαῖος, ὁ πολίτης.

Ἔμμισθοι. οἱ ὀφείλοντες λαβεῖν μισθόν. Οἱ δὲ Οὖννοι οὐδέν τι ἧττον ἔμμισθοι ἐγένοντο, ληϊζόμενοι τὰ Ῥωμαίων.

Ἐμιτρώσατο. ἐζώσατο. καὶ [7] Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

Κ' Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
Ἐμιτροφόρουν τε, καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς.

ἀντὶ τοῦ, μίτραις, τουτέστι ζώναις διαζωσάμενοι, ἁβρῶς περιεπάτουν.

Ἐμνώοντο. μνήμην ἐποίουν. ἢ ἐμνηστεύοντο.

Ἐμέλλησεν. Moratus eſt. Cunctatus eſt. *Ille vero nihil eorum, quæ alter ſcire cupiebat, occultavit, vel dicere cunctatus eſt.* Et Joſephus: *Nullus vero ceſſit, nec cunctatus eſt dicere.* Ἐμέλησε vero, per unum λ, curavit.

Ἐμμελῶς. Prudenter. Concinne. Suaviter. Decenter. Et ἐμμελής. Prudens. Concinnus. Suavis. Ælianus: *Illi vero, cum honeſtas cum Arcadibus pactiones iniiſſent, captivos receperunt.*

Ἔμετος. Vomitus. Ἐμετὸς vero, id, quod per vomitum ejectum eſt.

Ἐμεχωνῖται. Emechonitæ. Nomen gentis apud Joſephum.

Ἔμεια. Emea. Locus prope Mycenas.

Ἐμειδίασα. Riſi.

Ἐμήδισαν. Medorum partes ſunt ſequuti. Ad Medos defecerunt. *Poſt pugnam Marathoniam Theſſali ad Medos defecerunt, veriti, ne Tempe a Medis obſtruerentur.*

Ἐμηκῶντο. Balabant.

Ἐμεμηκώς. Qui vomuit.

Ἔμμηνα. Menſtrua. Quæ ſingulis menſibus fiunt. [Sophocles:] *Pecudes mactat, Deos ſervatores menſtruis ſacrificiis colens.* Et ἔμμηνοι δίκαι, judicia menſtrua: qualia ſunt ea, quæ de rebus mercatorum & erano inſtituuntur.

Ἐμήνιεν. Iraſcebatur. Injuriarum acceptarum memor erat. *In ipſum vero Imperatorem tela conjecerunt. Quamobrem etiam multo magis iraſcebatur.*

Ἐμηνίων. Iraſcebantur.

Ἐμὴν χάριν. Pro ἐμοῦ ἕνεκεν, apud Platonem. Mei gratia. Mea cauſa.

Ἐμηχανᾶτο. Machinabatur. Moliebatur. Μηχάνημα enim idem interdum ſignificat, quod ſtrategema. *Ille autem id moliebatur, ut non ſolum peregrinis, ſed etiam indigenis montes inacceſſi viderentur, non ſolum quod ſuperari non poſſent, ſed etiam propter locorum anguſtias.*

Ἔμισα. Emiſa. Urbs. Et Emiſæus, ejus civis.

Ἔμμισθοι. Mercenarii. Quibus merces vel ſtipendium debetur. *Hunni vero, etiamſi ditionem Romanorum popularentur, nihilominus mercede [ab illis] conducebantur.*

Ἐμιτρώσατο. Zona ſe cinxit. Et Ariſtophanes in *Theſmophoriazuſis: [Ibycus, & Anacreon Tejus,] & Alcæus, mitras geſtabant, & corpus molliter movebant.* Ἐμιτροφόρουν hic ſignificat, zonis cincti delicate incedebant.

Ἐμνώοντο. Mentionem faciebant. Vel, nuptias ambibant.

---

[1] Καὶ Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. VII. cap. XXIX. pag. 995.

[2] Οἱ δὲ ὁμολογίας ἐμμ.] Idem fragmentum legitur infra v. Ὁμολογία.

[3] Παρὰ Ἰωσήπῳ] Lib. III. *de Bello Jud.* cap. XVIII. pag. 861. & lib. IV. init. ſed ubi gentis illius nomen eſt Σεμεχωνῖται, ut Pearſonius recte obſervavit. Quare Suidas ex Joſepho emendandus eſt.

[4] Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχ.] Vide Herodotum lib. VII. pag. 280.

[5] Μηλοσφαγεῖ Θεοῖσιν ἔμμ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 95. ut Portus obſervavit.

[6] Ἔμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium. Confer etiam infra v. Ναυτοδίκαι, & Jul. Poll. lib. VIII. cap. IX. num. XVIII.

[7] Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις] Pag. 775. (515. Ed. Baſ. P.) Harpocratio v. Ἰωνικός: Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, τρυφερῶς. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·
Ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς.

Ἐμόγησα. ἐμόχθησα.

Ἔμμορεν. ἔλαχεν.

Ἐμπάζεται. ἀναβάλλεται. ἐνθυμεῖται. ἢ ἐντρέπεται. ἢ φροντίζει.

Ἐμπαλασσόμενοι. ἐμπίπτοντες εἰς τὸ ὕδωρ. [1] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ. περιστάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους.

Ἔμπαλιν. ἐναντίον. ἢ εἰς τοὐπίσω. Ὁ δὲ ἔμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον, ἐν ταῖς λεγομέναις ὁλκάσι μακραῖς διαβιβάσας τὰ βαρβαρικὰ πλήθη.

Ἐμπαράθετος.

Ἐμπαροινοῦντες. ἐνυβρίζοντες. καὶ Ἰώσηπος· Οὕτως ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασιν.

Ἐμπαιγμός. ἀπὸ τοῦ ἐμπαίζω.

Ἔμπαιος. ὁ ἔμπειρος. οἷον, [2] Κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης.

Ἔμπεδα. βέβαια.

Ἐμπεδοκλῆς, θυγατριδοῦς τοῦ προτέρου, τραγικός. τραγῳδίαι αὐτοῦ κδ'.

Ἐμπεδοκλῆς, Μέτωνος· οἱ δέ, Ἀρχινόμου, οἱ δέ, [3] Ξενέτου. καὶ ἀδελφὸν δὲ ἔσχε Καλλικρατίδην. ἠκροάσατο δὲ πρώτου Παρμενίδου, οὗτινος, ὥς φησι Πορφύριος ἐν [4] Φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ, ἐγένετο παιδικά. οἱ δὲ ἔφασαν μαθητὴν Τηλαύγους τοῦ Πυθαγόρου υἱοῦ τὸν Ἐμπεδοκλέα γενέσθαι. Ἀκραγαντῖνος δέ, φιλόσοφος φυσικός, καὶ ἐποποιός. οὗτος ὁ Ἐμπεδοκλῆς στέμμα ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς χρυσοῦν, καὶ ἀμύκλας ἐν τοῖς ποσὶ χαλκᾶς, καὶ στέμματα Δελφικὰ ἐν ταῖς χερσίν, ἐπῄει τὰς πόλεις, δόξαν περὶ αὐτοῦ κατασχεῖν ὡς περὶ Θεοῦ βουλόμενος. ἐπεὶ δὲ γηραιὸς ἐγένετο, νύκτωρ ἔρριψεν ἑαυτὸν εἰς [5] κρατῆρα πυρός, ὥστε μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα. καὶ οὕτως ἀπώλετο, τοῦ σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβρασθέντος ὑπὸ τοῦ πυρός. [6] ἐπεκλήθη δὲ καὶ Κωλυσανέμας, διὰ τὸ ἀνέμου πολλοῦ ἐπιθεμένου τῷ Ἀκράγαντι, ἐξελάσαι αὐτόν, δορὰς ὄνων περιθέντα τῇ πόλει. γέγονε δὲ τούτου μαθητὴς Γοργίας ὁ ῥήτωρ ὁ Λεοντῖνος. καὶ ἔγραψε δι' ἐπῶν περὶ φύσεως τῶν ὄντων [7] βιβλία γ'. καὶ ἔστιν ἔπη ὡς δισχίλια. Ἰατρικὰ καταλογάδην, καὶ ἄλλα πολλά.

Ἐμπεδοκλῆς. [8] Τὸν Ἀκραγαντῖνον Ἐμπεδοκλέα βαδίσαι φασὶ τὴν ὁδὸν Πυθαγόρου, ἣν καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεὺς ἐζήλωσε. ξυνεῖναι γὰρ τοῖς θεοῖς,

Ἐμόγησα. Laboravi.

Ἔμμορεν. Sortitus eſt. Particeps factus eſt.

Ἐμπάζεται. Procraſtinat. Cogitat. Reveretur. Curat.

Ἐμπαλασσόμενοι. Incidentes in aquam. *Illi vero ſe mutuo complexi, ab amne in alteram ripam deferebantur. Syracuſani vero circumſtantes Athenienſes ſagittis petebant.*

Ἔμπαλιν. Contra. Retro. Retrorſum. *Ille vero effecit, ut Iſtro rurſus trajecto reverterentur, poſtquam multitudinem barbarorum longis navibus, quæ holcades vocantur, trajeciſſet.*

Ἐμπαράθετος. Inſertus.

Ἐμπαροινοῦντες. Per temulentiam alicui inſultantes. Joſephus: *Tanta cum inſolentia omnia agunt.*

Ἐμπαιγμός. Illuſio. Ab ἐμπαίζω. Illudo. Irrideo.

Ἔμπαιος. Peritus. *Malorum peritus erro.*

Ἔμπεδα. Firma.

Ἐμπεδοκλῆς. Empedocles, prioris ex filia nepos, tragicus, qui XXIV. tragœdias ſcripſit.

Ἐμπεδοκλῆς. Empedocles, Metonis, vel ut alii, Archinomi, vel, ut alii, Xeneti filius: fratrem habuit Callicratidem, primumque audivit Parmenidem, cujus etiam, ut Porphyrius in *Hiſtoria Philoſophica* auctor eſt, amaſius fuit. Alii vero dixerunt, Empedoclem fuiſſe diſcipulum Telaugis, qui fuit Pythagoræ filius. Fuit autem Agrigentinus, Philoſophus Phyſicus, & poeta Epicus. Hic Empedocles auream coronam in capite geſtans, æreiſque calceis, quos amyclas vocabant, indutus, & Delphicas coronas manibus tenens, urbes obibat, ut homines Deum ſe crederent. Cum autem jam conſenuiſſet, noctu ſe in craterem Ætnæ conjecit, ne corpus ſuum ab ullo conſpiceretur. Cum igitur ſic periiſſet, ſandalium ejus ab igne foras ejectum fuit. Cognominatus autem eſt & Κωλυσανέμας, quod, cum vehemens aliquando ventus Agrigenti coortus fuiſſet, eum propulſaſſet, urbe pellibus aſininis circundata. Hujus diſcipulus fuit Gorgias Leontinus orator. Scripſit verſibus tres libros *de Rerum Natura*. Sunt autem verſuum circiter duo millia. Item, de Re Medica, oratione ſoluta; & multa alia.

Ἐμπεδοκλῆς. Empedoclem Agrigentinum ajunt Pythagoræ ſectam ſecutum fuiſſe, quam & Apollonius Tyaneus æmulatus eſt. Fer-

---

[1] Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. LXXXIV. unde ſenſus hujus loci petendus eſt. Scholiaſta ad eum locum τὸ ἐμπαλασσόμενοι exponit, συμπλεκόμενοι καταπίπτον. ἑτοίμως ἔπιπτον. Huc ſpectant verba Euſtathii ad Il. Ε. pag. 527. Ἰστέον δὲ ὅτι Αἴλιος Διονύσιος μέμνηται τοῦ Θουκυδίδου, εἰπόντος τὸ ἐμπαλασσόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι δόρατι, φυρόμενοι. Reſpexit ad eundem locum Thucydidis.

[2] Κακῶν δ' ἔμπαιος κ.λ.] Hæc ſunt verba Homeri Il. Φ. v. 400.

[3] Ξενέτου] Apud Laertium eſt Ἐξαινέτου.

[4] Ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ] Hæc verba deſunt in prioribus Editt. quæ ex uno MS. Pariſ. revocavi.

[5] Εἰς κρατῆρα πυρός] Id eſt, montis Ætnæ, ut Laertius & alii teſtantur.

[6] Ἐπεκλήθη δὲ Κωλυσανέμας] Vide ſupra v. Ἄπνους.

[7] Βιβλία γ'] Sic habent omnes Editt. At in duobus codicibus manu exaratis ſcriptum inveni, βιβλία β'. Cæterum, præter opera a Suida hic memorata, ſcripſerat etiam Empedocles Καθαρμοὺς, quorum mentionem faciunt Laertius, Athenæus, & alii.

[8] Τὸν Ἀκραγαντῖνον Ἐμπεδοκλέα βαδίσαι φασὶ τὴν ὁδ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, deſcripta ſunt ex Philoſtrato *de Vita Apoll*, lib. I. cap. I. ut Pearſonius etiam monuit.

καὶ μανθάνειν παρ' αὐτῶν, ὅπη τοῖς ἀνθρώποις χαίρουσι, καὶ ὅπη ἄχθονται. περί τε φύσεως ἐκεῖθεν λέγειν. τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους τεκμαίρεσθαι τοῦ θείου, καὶ δόξας ἀνομοίους ἀλλήλαις περὶ αὐτοῦ δοξάζειν· Ἀπολλωνίῳ δὲ τόν τε Ἀπόλλωνα ἥκειν ὁμολογοῦντα, ὡς αὐτὸς εἴη· ξυνεῖναι δ' ἂν μὴ ὁμολογοῦντας, Ἀθηνᾶν τε, καὶ Μοῦσαν, καὶ Θεοὺς ἑτέρους, ὧν τὰ εἴδη καὶ τὰ ὀνόματα οὔπω τοὺς ἀνθρώπους γινώσκειν. καὶ ὅ,τι ἀποφήναιτο ὁ Πυθαγόρας, νόμον τοῦτο οἱ ὁμιληταὶ ἡγοῦντο· καὶ ἐτίμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἥκοντα· καὶ ἡ σιωπὴ ὑπὲρ τοῦ θείου σφίσιν ἐπήσκητο. πολλὰ γὰρ θεῖά τε καὶ ἀπόρρητα ἤκουον, ὧν κρατεῖν χαλεπὸν ἦν, μὴ πρῶτον μαθοῦσιν, ὅτι καὶ τὸ σιωπᾶν λόγος. ὅτι γὰρ καὶ Ἐμπεδοκλῆς τὸν βίον τοῦτον ἤσκητο, δηλοῖ τό,

Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν Θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι
θνητός.

Καί,

Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κούρη τε κόρος τε.

καὶ ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ βοῦς, ὃν λέγεται πέμμα ποιησάμενος, θῦσαι, τὰ Πυθαγόρου ἐπαινοῦντος εἴη ἄν.

tur enim Deorum uſus eſſe conſuetudine, & ex iis didiciſſe, quibus in rebus homines Diis placeant, & quibus eoſdem offendant. Hinc quoque accepiſſe eum, quæ de rerum natura diſſeruerit. Nam cæteros de Deo conjectando tantum aliquid aſſequi, & opinionibus non parum inter ſe diſcrepare: ad Apollonium vero Apollinem ipſum veniſſe, fatentem, ſe eſſe Apollinem; & cum eodem, quamvis non aperte profitentes, quinam eſſent, verſatos fuiſſe Minervam, Muſam, cæteroſque Deos, quorum ſpecies & nomina homines adhuc ignorent. Quicquid autem Pythagoras pronuntiaſſet, id diſcipuli ejus legem putabant, eumque, velut a Jove profectum, venerabantur; & ſilentium, velut rem ſacram & divinam, religioſe colebant. Multa enim divina & arcana audiebant, quæ haud facile tacere potuiſſent, niſi prius didiciſſent, & ſilentio ſapientiam & rationem ineſſe. Empedoclem autem hanc vivendi rationem ſecutum fuiſſe, declarat verſus ille: *Valete: ego enim vobis ſum Deus immortalis, nec amplius mortalis.* Item, *Jam olim enim fui & puella & puer.* Quin etiam bos, quem Olympiæ ex melle & farina confectum immolaſſe dicitur, eum arguit, qui Pythagoricam diſciplinam probarit.

Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα. ἐπὶ τῶν ἐπιμόνως ἐχθρωδούντων πρός τινας. Λυσίας· Ὤμην δὲ ἔγωγε τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥστε μηδ' ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι.

Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα. Empedoclis inimicitia. Dicitur de iis, qui diuturnas inimicitias adverſus aliquos gerunt. Lyſias: *Equidem putabam, eam inter nos amicitiam eſſe conſtitutam, ut nec Empedoclis quidem inimicitia nobis obſtare poſſet.*

Ἔμπεδον. ἀσφαλές. ἀπὸ τῶν ἐν πεδίῳ θεμελίων κειμένων.

Ἔμπεδον. Firmum. Tutum. [Tranſlatio ducta eſt] a fundamentis, quæ in ſolo ſita ſunt.

Ἐμπεδορκεῖν. ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. [1] Ἡ δὲ Φερετίμα τὸν ὄροφον ὑποσπάσασα τοῦ βόθρου, ὡς ἂν ἐμπεδορκοίη, ἤλαυνεν εἰς τὴν πόλιν.

Ἐμπεδορκεῖν. Fœdera & pacta inviolata fide ſervare. *Pheretima vero, ut jusjurandum ſervaret, tecto foveæ revulſo urbem intravit.*

Ἐμπεδότιμος. οὗτος ἔγραψε περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως· περὶ οὗ λέγει ὁ Παραβάτης ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Κρονίοις· [2] Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοτίμῳ καὶ Πυθαγόρᾳ πιστεύοντες, οἷς τε ἐκεῖθεν ὁ λαβὼν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἔφη, καὶ μικρῷ πρότερον καὶ ὁ κλεινὸς ἡμῖν [3] ἔδειξε καὶ ἱεροφάντως Ἰάμβλιχος.

Ἐμπεδότιμος. Empedotimus. Hic de Phyſica auſcultatione ſcripſit: de quo [Julianus] Apoſtata in opere, quod *Cronia* inſcribitur, ſic inquit: *Nos vero Empedotimo & Pythagoræ credentes, & iis, quæ Heraclides Ponticus ab illis accepta tradidit, & paulo ante inclytus ille rerum divinarum interpres Jamblichus nobis oſtendit.*

Ἐμπεδωθῆναι. ἀσφαλισθῆναι.

Ἐμπεδωθῆναι. Confirmatum fuiſſe.

Ἐμπεδοῖ. βεβαιοῖ. ἀσφαλίζεται. διδάσκει.

Ἐμπεδοῖ. Confirmat. Firmum tutumque reddit. Docet.

Ἐμπερονῆσαι. διατρῆσαι.

Ἐμπερονῆσαι. Perforaſſe. Trajeciſſe.

Ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασιν. ἄρξας τῶν πραγμάτων. Ὃς ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασι τοῖς ὑπὸ χεῖρα, τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν ἀφεὶς καὶ ἐκχέων, καὶ μόνην ἀρετὴν ἡγούμενος τὸ ἀδωροδόκητον, [4] ἐκάκωσε τὰ πράγματα.

Ἐμπεσὼν τοῖς πρ. Res aliquas aggreſſus. *Qui cum negotia, quæ in manibus habebat, aggrederetur, ira omni omiſſa & effuſa, & ſolam virtutem nullis muneribus flecti vel corrumpi poſſe exiſtimans, res optime adminiſtrabat.*

Ἐμπειρεῖν. πεπειραμένως ἔχειν. [5] Φήσας γεγονέναι πλείω χρόνον ἐν ταῖς Σάρδεσι, καὶ τῶν τόπων ἐμπειρεῖν.

Ἐμπειρεῖν. Peritum eſſe. *Quia dixerat ſe diutius Sardibus fuiſſe, & illorum locorum peritum eſſe.*

---

[1] Ἡ δὲ Φερετίμα τὸν ὄροφ.] Hiſtoriam, ad quam fragmentum hoc referendum eſt, narrat Herodotus circa finem lib. IV. pag. 181.

[2] Ἡμεῖς δὲ Ἐμπεδοτίμῳ καὶ Πυθαγ. πιστ.] Eadem leguntur etiam infra v. Ἰουλιανός.

[3] Ἔδειξε] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male ἔδοξε.

[4] Ἐκάκωσε] Hæc vox ſenſui hujus loci minime convenire videtur. Quid autem ejus loco reponendum ſit, ob brevitatem fragmenti dictu difficile eſt.

[5] Φήσας γεγονέναι πλείω χρ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. VIII. cap. XII.

Ἐμπειρία.

Ἐμπηδῆσαι. [1] Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς.

Οὐκ [2] ἐτόλμησ᾽ αὖθις ἐμπηδῆσαι αὐτῷ κειμένῳ. τουτέστιν ἐκορέσθην.

Ἔμπηρα. πεπηρωμένα. Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα. οἱ δὲ τῶν τετολμημένων σφίσι λήθην καταχέαντες, ἧκον ἐς Δελφούς.

Ἔμπης. Ἰωνικῶς. ἔμπας δὲ, καὶ ἔμπα, Ἀττικῶς. [3] Σοφοκλῆς·

Δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ.

Ἐμπίπλασθαι. κορέννυσθαι. τὸ ἀποβαλεῖν ὑγείαν.

Ἐμπιπρᾶται. ἐμπυρίζεται.

Ἐμπίπλη. [4] Ἀττικόν. ἦν γὰρ τὸ κοινὸν ἀπὸ τοῦ πίμπλημι, πίμπλαθι· ὡς ἵσταθι. ὅμοιον δέ ἐστι καὶ τὸ, Κύκλωψ τῆ πίε οἶνον, παρὰ τῷ ποιητῇ. Ἀττικοὶ γὰρ οὐ τρέπουσιν ἐπὶ τῶν εἰς μι τὸ μ εἰς θ ἐν τοῖς προστακτικοῖς, καὶ συστέλλουσι τὴν παραλήγουσαν, ὡς ἡ κοινὴ, ἵστημι, ἵσταθι. αὐτοὶ δὲ ἵστη. πίμπλημι, πίμπλαθι. Ἀττικοὶ δὲ τελείαν ἀποβολὴν τῆς μι ποιοῦσι, πίμπλη λέγοντες, καὶ ἐμπίπλη. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τῆμι τὸ τῆ, ἀντὶ τοῦ λάβε.

Ἐμπίς. [5] κώνωψι παραπλήσιον ζωΰφιον, παρὰ τοῖς ὕδασι γινόμενον· ὅμοιον κώνωπι· μεῖζον δὲ τῇ περιοχῇ, καὶ κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον. Ἀριστοφάνης· Ἐμπίδες [6] κάμπτετε. ἀντὶ τοῦ ἐσθίετε. Πισίδης·

Κύκλῳ περισφίγξαντες ἐμπίδων δίκην.

λέγεται [7] ἐμπὶς Τρικορυσία, ὡς ἐν [8] Τρικορύσῳ πολλῶν ἐμπίδων γινομένων. ἔστι γὰρ ἀλσώδης καὶ κάθυγρος ὁ τόπος.

Ἐμπλασσόμενοι. ἐπεμβαίνοντες. συῤῥηγνύμενοι. Αἰλιανός· Τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις ἐμπλασσόμενοι, ἀπέσφαττον αὐτοὺς ὡς πολεμίους.

9. Polybius. Fr. Histor. XI. Vol. V. p. 57.

Ἐμπλασσόμενοι. [9] προσκρούοντες. προσπελάζοντες. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι ἀλλήλοις ἐμπλασσόμενοι, καὶ περιπίπτοντες τοῖς θηρίοις, ἀπέθνησκον.

Ἐμπλατζάσασα. τρυφερευσαμένη.

Ἔμπλεως. πλήρης. μεστός.

Ἐμπλείμην. ἀντὶ τοῦ κορεσθείην. [10] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι·

Βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλείμην λίθοις.

Ἐμπειρία. Peritia.

Ἐμπηδῆσαι. Inſultare. *Si Cleonem rapacem munerum & furti reum peregeritis.* † *Non amplius auſus ſum inſultare ei jacenti.*

Ἔμπηρα. Mutila. Imperfecta. *Fœminæ autem fœtus imperfectos & monſtra pariebant. At illi facinorum ſuorum obliti Delphos venerunt.*

Ἔμπης. Ionice. Ἔμπας vero, & ἔμπα, Attice. Tamen. Sophocles: *Infelicem tamen, quamvis ſit inimicus.*

Ἐμπίπλασθαι. Repleri. Satiari. Valetudinem amittere.

Ἐμπιπρᾶται. Incenditur.

Ἐμπίπλη. Imple. Atticum eſt. Nam ſecundum dialectum communem a πίμπλημι formandum eſſet πίμπλαθι: ut ἵσταθι. Simile autem eſt & illud apud Poetam: *Cyclops accipe hoc vinum, & bibe.* Attici enim in verbis in μι deſinentibus non mutant in imperativis μ in θ, neque corripiunt penultimam, ut communiter fieri ſolet. Haud enim dicunt ἵστημι, ἵσταθι; ſed ἵστη: nec a πίμπλημι, πίμπλαθι; ſed abjecta ſyllaba μι, πίμπλη, & ἐμπίμπλη. Sic a τῆμι, accipio, deducitur τῆ, accipe.

Ἐμπίς. Culex. Animalculum ſimile conopi, quod juxta aquas naſcitur. Eſt tamen conope majus, & medium ejus corpus linea alba diſtinctum eſt. Ariſtophanes: *Culices edite.* Κάμπτετε enim hic ponitur pro ἐσθίετε. Piſides: *Corpus undique conſtringentes, culicum inſtar.* Dicitur autem empis [ab Ariſtophane] Tricoryſia, quod Tricorynthi magna eſſet earum copia. Eſt enim ſylveſtris & humidus ille locus.

Ἐμπλασσόμενοι. Invadentes. Aggredientes. Confligentes. Ælianus: *Amicos & domeſticos invadentes, ipſos ut hoſtes jugulabant.*

Ἐμπλασσόμενοι. Offendentes. Accedentes. *Carthaginenſes vero ſe mutuo complexi, & in feras incidentes, peribant.*

Ἐμπλατζάσασα. Quæ delicate fecit.

Ἔμπλεως. Plenus. Refertus.

Ἐμπλείμην. Replear. Satier. Ariſtophanes *Acharnenſibus: Haud ſane lapidibus illum petendo ſatier.* Eſt enim optativi modi.

---

1 Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλ.] Locus hic, qui legitur apud Ariſtoph. *Nubibus* pag. 161. (93. Ed. Baſ. *P.*) nihil facit ad vocem ἐμπηδῆσαι. Sic autem Ariſtophanes:

Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
Εἶτα φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.

2 Οὐκ ἐτόλμησ᾽ αὖθις ἐμπ.] Et hic locus depromptus eſt ex Ariſtoph. *Nubibus* pag. 158. (91. Ed. Baſ. *P.*) ubi ſic legitur:

Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων᾽ ἔπαισ᾽ ἐς τὴν γαστέρα,
Κοὐκέτ᾽ εἰσαῦθίς γ᾽ ἐπιπήδησαί γ᾽ αὐτῷ κειμένῳ.

Scholiaſta ad eum locum: Ἔπαισα. ἔτυψα. ἔγραψε γὰρ κατ᾽ αὐτοῦ τοὺς Ἱππέας. ἔτυψα ἐν τοῖς Ἱππεῦσιν. ἀντὶ τοῦ. ἠρκέσθην τῇ πρώτῃ κωμῳδίᾳ.

3 Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 8. ut Portus quoque obſervaverat.

4 Ἐμπίπλη. Ἀττικόν. ἦν γὰρ τὸ κ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Avibus* pag. 602.

Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

5 Ἐμπίς. κώνωψι παραπλήσιον ζωΰφ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 552. (377. Ed. Baſ. *P.*)

6 Κάμπτετε] Sic etiam legitur apud Ariſtophanem loco laudato. Sed ſcribendum eſt κάπτετε, ut Portus quoque monuit.

7 Λέγεται ἐμπὶς Τρικορυσ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtophanis *Lyſiſtr.* pag. 900. (564. Ed. Baſ. *P.*)

Οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;

Scholiaſta ineditus ad illum locum: Ἐμπίς, ζῶον κώνωπι παραπλήσιον· ὡς ἐν Τρικορύνθῳ πολλῶν ἐμπίδων γινομένων. ἔστι γὰρ ἀλσώδης καὶ κάθυγρος. ἢ ἐπεὶ πονηροί εἰσιν οἱ Τρικορύσιοι. Hinc Suidas ſua mutuatus eſt.

8 Ἐν Τρικορύσῳ] Scholiaſta ineditus ad Lyſiſtratam rectius ἐν Τρικορύνθῳ. Τρικόρυνθον enim erat populus tribus Ajacis, cujus popularis dicebatur Τρικορύσιος. Stephanus Byzantius: Τρικόρυνθον, οὐδετέρως Δίδυμος καὶ Διόδωρος· Διονύσιος ἀρσενικῶς. Εὐφορίων θηλυκῶς. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. ὁ δημότης Τρικορύσιος· καὶ θηλυκὸν, Τρικορυσία. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

Οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία.

9 Ἐμπλασσόμενοι] Vide ſupra v. Ἐμπλασσόμενοι.

10 Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 382. (271. Ed. Baſ. *P.*) ad quem locum vide Scholiaſtam, ex quo totum hunc locum Suidas deſcripſit.

εὐκτικῆς γὰρ ἐγκλίσεως τετύχηκεν. ἔστι γὰρ τὸ ἐμπιπλῶ, ὃ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κέκληται· ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ ἐμπίπλημι. ἀπὸ τούτου γίνεται τὸ, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου. τοῦτο δὲ ἑτέρα παραγωγή. ἀφ' οὗ τὸ πλήθω· ὡς ἀπὸ τοῦ νῶ, νήθω. ἀπὸ δὴ τοῦ πλῶ, πλείμην, ὡς ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλείμην· οὗ τὸ δεύτερον, βλεῖο. Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος. πλείμην οὖν, καὶ ἐμπλείμην.

Ἔμπληκτοι. μεμηνότες. Ὡς [1] δεινός τε ἦν καὶ αὐθάδης, καὶ οἷος τὸ μανιῶδες καὶ ἔμπληκτον ἀνδρείαν ἡγεῖσθαι.

Ἔμπληκτοι.[2] κοῦφοι. εὐμετάβλητοι. καὶ [3] Ὅμηρος· Ἐμπλήγδην ἕτερον μὲν τίει βροτόν. καὶ Σοφοκλῆς·

Τοιοίδε μέν τοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.

τουτέστιν, οἱ μὴ ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ φιλίᾳ καὶ ἀρετῇ.

Ἐμπλημένος. πεπληρωμένος. [4] Ἀριστοφάνης· Ἔβηττε τὴν νύχθ' ὅλην τειχίδα [5] ἐμπλημένος.

Ἔμπλην. ὅμως.

Ἐμποδοστάτης. ἐμποδίζων.

Ἔμπλην. πλησίον. [6] ἐπλησίαζον. ἔστι ῥῆμα πλῶ, τὸ πλησιάζω. παράγωγον πλῆμι. γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ πλῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πιπλῶ, πίπλημι· ὡς στῶ, ἱστῶ, ἵστημι. καὶ πλῶ, πλήσω, πλήτης· καὶ συντέθειται, τειχεσιπλήτης· ὡς βῶ, βήσω, βήτης, καὶ διαβήτης, καὶ ἐμπυριβήτης. πλῶ, πλήσω, πλητὸς, καὶ πλατός. πλῶ ἐκ τοῦ πέλω, πλῶ· ὡς κέλω, κλῶ. παρὰ δὲ τὸ πλῶ, πλήν· καὶ μετὰ τῆς ἐν προσθέσεως, ἔμπλην, ἐπίρρημα σημαντικὸν, τὸ πλησίον. τὸ δὲ πλὴν, τὸ χωρὶς, κατ' ἀντίφρασιν ἐξηνέχθη.

Ἐμποδών. [7] Θουκυδίδης ή, ἀντὶ τοῦ [8] προχείρους. Φησὶ γάρ· Τὰς ἐμποδὼν αἰτίας μόνον ἐπισκοπεῖν, πορρωτέρω δὲ μηδὲν ἐπορέγεσθαι ταῖς διανοίαις. Λυκοῦργος δὲ ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, ἀντὶ τοῦ φανερόν. Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν μέσῳ. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπόγυον καὶ ἐν χερσί. Φησὶ γὰρ ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει· Ἀλλὰ τὸ [9] πρωϊζὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. τουτὶ γὰρ παντελῶς ἐμποδὼν εἶναι. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει Ἱεροκλῆς τε καὶ ἄλλοι, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίου. [10] Φησὶν ἐν β' Φιλοσοφουμένων περὶ τῶν φιλοσόφων· Τίς γὰρ αὐτῶν οὐχὶ καὶ ἔγημε, καὶ παῖδας ἀνείλετο, καὶ οὐσίας ἐπεμελήθη, μηδενὸς ἐμ-

Ab ἐμπιπλῶ autem, quod eſt verbum reduplicatum, deducitur ἐμπίπλημι. Hinc deſcendit τὸ πιμπλᾶσι, implent. Ut, *Portus commodi & tuti receſſus implent*. Primitivum autem eſt τὸ πλῶ; a quo πλήθω: ut a νῶ, νήθω. A πλῶ vero fit πλείμην; ut a βλῶ, βλείμην: cujus ſecunda perſona eſt βλεῖο; ut apud Poetam: *Si enim vulneratus fueris pugnans.* Πλείμην igitur [eſt ſimplex,] & ἐμπλείμην, [compoſitum.]

Ἔμπληκτοι. Attoniti. Inſani. *Adeo ferox erat & arrogans, ut furorem & temeritatem fortitudinem duceret.*

Ἔμπληκτοι. Leves. Inconſtantes. [Et ἐμπλήγδην, temere, ſtolide.] Homerus: *Temere alium quidem honorat.* Et Sophocles: *Tales cum ſint homines, tantæque levitatis.* Id eſt, qui in priſtina amicitia & virtute non perſeverant.

Ἐμπλημένος. Plenus. Repletus. Ariſtophanes: *Tuſſiebat totam noctem, poſtquam trichidibus piſcibus* [*pridie veſperi*] *ventrem repleviſſet.*

Ἔμπλην. Tamen.

Ἐμποδοστάτης. Qui impedit. Qui eſt impedimento.

Ἔμπλην. Prope. Eſt verbum πλῶ, quod idem valet ac πλησιάζω, accedo. Hinc deducitur πλῆμι, & per reduplicationem πιπλῶ, & πίπλημι: ut a στῶ, ἱστῶ, ἵστημι. Et πλῶ, πλήσω, πλήτης, & in compoſitione τειχεσιπλήτης: ut βῶ, βήσω, βήτης, & διαβήτης, & ἐμπυριβήτης. Porro, πλῶ, πλήσω, πλητὸς, & πλατός. Πλῶ vero [per ſyncopen formatum eſt] ex πέλω; ut ex κέλω, κλῶ. A πλῶ vero deducitur πλὴν, & cum præpoſitione ἐν, ἔμπλην; quod eſt adverbium, ſignificans, prope. Πλὴν vero, cum ſignificat χωρὶς, per antiphraſin dicitur.

Ἐμποδών. Apud Thucydidem lib. VIII. ſignificat, in promptu. Ait enim: *Cauſas, quæ in promptu ſunt, ſpectare tantum oportet, ulterius vero mentem & cogitationem non extendere.* Lycurgus vero in oratione contra Lycophronem eandem vocem poſuit pro φανερὸν, i. e. manifeſtum. Plato vero pro ἐν μέσῳ, i. e. in medio. At Iſæus pro eo, quod eſt propinquum, & in manibus, ſive præſens. Dicit enim in oratione pro Eumatho in libertatem vindicando: *Sed nuperum illud* [*facinus,*] *Athenienſes,* [*tantum memorabo.*] *Id enim plane recens adhuc eſſe, & ob oculos noſtros verſari videtur.* Hierocles vero & alii

---

[1] Ὡς δεινός τε ἦν καὶ αὐθ.] Fragmentum hoc legitur apud Agathiam lib. 1. pag. 15.

[2] Ἔμπληκτοι. κοῦφοι. εὐμετ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 74. ut Portus obſervavit.

[3] Ὅμηρος] Odyſſ. Υ. v. 132.

[4] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 726. (486. Ed. Baſ. *P.*) locus hic rectius ſic legitur.

——Ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
Ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλησμένος.

[5] Ἐμπλημένος] Apud Ariſtophanem hodie legitur ἐμπλησμένος: ut ex verbis ejus citatis patet. At Suidas infra v. Τειχίδες, ubi locus hic repetitur, habet πεπλησμένος, quod magis placet.

[6] Ἐπλησίαζον] Hæc vox expungenda eſt. Τὸ ἔμπλην enim eſt adverbium, & proinde verbi ſignificationem habere non poteſt. Cæterum, Scholiaſta Nicandri docet, τὸ ἔμπλην non ſolum ſignificare πλησίον, prope: ſed etiam χωρὶς, ſeorſim, abſque. Vide eum ad *Theriaca* pag. 18.

[7] Ἐμποδών. Θουκυδίδης —— μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος] Hæc omnia etiam leguntur apud Etymologum.

[8] Προχείρους] Etymologus rectius, προχείρως.

[9] Πρωϊζὸν] Etymologus habet πρωϊνόν.

[10] Φησὶν ἐν β' φιλοσοφουμένων] Quis? An Hierocles, cujus proxime ante facta eſt mentio? An vero Origenes, qui ſcripſerat librum φιλοσοφουμένων, qui MS. ſervatur in Bibliotheca Florentina? Sic exiſtimat Pearſonius. Sed mihi de auctore hujus fragmenti nihil explorati eſſe fateor.

ποδὼν ὄντος; † [1] Ἐπεὶ ὁ οὐκ εἰδὼς τοῦ εἰδότος ἐν οὐκ εἰδόσιν, ὡς εἶπε Πλάτων, πιθανώτερος ὑπάρχει. Φενακισθεὶς Ἰλλοῦς μεμεριμνημένῃ στωμυλίᾳ λογιώτερον πάντων ἔκρινε τῶν παιδευτῶν Κωνσταντίνου. διὸ καὶ πολλὴν αὐτῷ δίδωσι παραμυθίαν ἐκ τῶν δημοσίων.

Ἐμποδών. Ἡρόδοτος· Τῶν Λυδῶν μὴ φειδομένους κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον. Κροῖσον δὲ μὴ κτείνειν. ἀντὶ τοῦ προχείρους.

Ἐμποδών. Ἀντιφῶν τοὺς ἐμπεσόντας: λέγει γὰρ, Τοὺς ἐμποδὼν ἐκολάσατε. †

Ἐμποδὼν [2] ἡμῖν γένηται, τὴν Θεὸν μὴ 'ξελκύσαι. Ἀριστοφάνης. περιττὸν τὸ μή. ἤρκει γὰρ εἰπεῖν τὸ ἐμποδών. χρῶνται δὲ τῷ τοιούτῳ, ἐν ᾧ δοκεῖ περιττεύειν τὸ μὴ, ὡς καὶ τοιαῦτα, ἀπαγορεύω σοι μὴ εἰσιέναι.

Ἐμπολᾷ. πραγματεύεται.

Ἐμπολαῖος. [3] πραγματευτικός.

Ἐμπολέμια. τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα.

Ἐμπολεμῶσαι. [4] τὸ πολεμίους ποιῆσαι. οἷον, ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξῦναι. ἐμπολεμῆσαι δὲ, τὸ ἐκπορθῆσαι.

Ἐμπολή. Φορτίον. ἢ τὸ τῆς πραγματείας κέρδος. ἡ συναγωγὴ τοῦ κέρδους. τὸ δὲ ῥῆμα, ἐμπολᾷν. [5] Ἀριστοφάνης·

——Ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
Οὔτ' ἄλφιτον, οὔτε πυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.

ὡσεὶ ἔφη, ἀποδημῶν, ἢ στρατευόμενος. οἱ γὰρ στρατευόμενοι πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο.

Ἐμπολήσομεν. ἐμπορευσόμεθα. συνάξομεν, πωλήσαντες τὸν καρπόν.

Ἔμπολιν. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὄντα.

——Ἄνδρα, [6] σοὶ μὲν ἔμπολιν
Οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ.

Ἐμπομπεύων. ἐπιφαίνων. θριαμβεύων.

Ἐμπόριον. ἐπιτήδειον εἰς ἐμπορείας.

Ἔμπορος. [7] ὁ πραγματευτικὸς ἄνθρωπος. κυρίως δὲ, ὁ πλέων θάλασσαν. παρὰ τὸ πόρος. πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται. καὶ εὔπορος, ὁ ἔχων ἀεὶ τὸν ἐπιρρέοντα πλοῦτον. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου.

Ἔμπορος. ὁ ναύλου ἕνεκα πλέων ἐπ' ἀλλοτρίας νεώς. ἢ ὁ πραγματευτής.

voce hac uſi ſunt pro eo, quod obſtat, vel impedit. Nam libro ſecundo Φιλοσοφουμένων de Philoſophis inquit : *Quis enim illorum non duxit uxorem, liberoſque ſuſcepit, & rei familiaris curam geſſit, nemine eos impediente?*

Ἐμποδών. Quod eſt obvium. Quod occurrit. Herodotus: *Lydorum obvios quoſque abſque miſeratione occidere, Crœſo vero parcere* [*milites jubebat*. Hic τὸ ἐμποδὼν ponitur] pro πρόχειρον.

Ἐμποδών. Antiphon ita vocat obvios quoſque, ſive eos, in quos incidimus. Ait enim, *Obvios quoſque puniviſtis.* Ariſtophanes: *Ne impedimento nobis ſit, quo minus Deam extrahamus.* Hic τὸ μὴ redundat. Sufficiebat enim dicere ἐμποδών. Utuntur autem [Attici] hujuſmodi loquendi genere, in quo videtur redundare τὸ μὴ: quale eſt & illud, *Interdico tibi, ne intres.*

Ἐμπολᾷ. Negotiatur. Mercaturam exercet.

Ἐμπολαῖος. Negotiator. Mercator.

Ἐμπολέμια. Res ad bellum utiles & neceſſariæ.

Ἐμπολεμῶσαι. Hoſtes facere. Hoſtes reddere. Vel, ad bellum aliquos incitare. Ἐμπολεμῆσαι vero, expugnare, vaſtare.

Ἐμπολή. Merces. Onera. Vel, quæſtus mercaturæ. Lucrum, quod ex mercatura nobis comparamus. Ipſum vero verbum eſt ἐμπολᾷν. *Sed nihil mihi comparavi, nec caſeum, nec farinam, adeo ut periturus mihi videar.* Quaſi dixiſſet, peregre profecturus, vel ad militiam abiturus. Qui enim ad militiam proficiſcebantur, caſeum & farinam ſibi comparare ſolebant.

Ἐμπολήσομεν. Negotiabimur. Quæſtum faciemus, venditis [noſtrorum prædiorum] fructibus.

Ἔμπολιν. Ejuſdem urbis civem. [Sophocles:] *Virum, non quidem ejuſdem urbis civem, cognatum tamen tuum.*

Ἐμπομπεύων. Publice traducens. In triumpho ducens.

Ἐμπόριον. Emporium. Locus ad mercaturam & negotiationes exercendas aptus.

Ἔμπορος. Negotiator. Mercator. Proprie autem ille, qui mare navigat. A πόρος, tranſitus, meatus; quæ vox proprie de aqua dicitur. Et εὔπορος vocatur ille, cui divitiæ ſemper affluunt: per tranſlationem ductam a fluxu aquæ.

Ἔμπορος. Qui pro naulo in aliena nave navigat. Vel negotiator, mercator.

---

[1] Ἐπεὶ ὁ οὐκ εἰδὼς τοῦ εἰδότος ἐν οὐκ εἰδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, in verſione prætermiſi, quoniam nihil omnino faciunt ad vocem ἐμποδὼν, & temere omnino in hunc locum intruſa ſunt. Eadem autem repetuntur infra v. Παμπρέπιος, ubi & præcedentia, a quibus ſenſus hujus fragmenti pendet, leguntur.

[2] Ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν Θ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtoph. *Pace* pag. 643. (444. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ἐμπολαῖος] Eſt epithetum Mercurii apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* pag. 410. ubi Scholiaſta τὸ ἐμπολαῖος exponit, ἐμπορικὸς, πραγματευτικός. Eo igitur Suidas reſpexit.

[4] Ἐμπολεμῶσαι] An potius ἐκπολεμῶσαι? ut ipſe Suidas ſupra. Ammonius: Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

[5] Ἀριστοφάνης] In *Pace* pag. 646. (446. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἄνδρα, σοὶ μὲν ἐμπ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 309. quod & Portus monuit.

[7] Ἔμπορος, ὁ πραγματευτικὸς ἀνήρ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 54.

Ἐμπορός.

Ἔμπορός εἰμι σκηπτόμενος. [1] Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν προφασιζομένων ψευδῆ διὰ δειλίαν. εἰσάγεται γάρ τις λέγων, ὅτι ὅτε πέμπομαι εἰς πόλεμον, σκήπτομαι ἔμπορος εἶναι· ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἐξιόντων ἐπὶ τὰς στρατείας, [2] διὰ τὸ εὔχρηστον τὰ πρὸς τροφὴν φέροντας.

Ἐμπορπῶ.[3] τὸ συμβάλλω. καὶ ἐμπορποῦσθαι, τὸ συμβάλλεσθαι.

Ἔμπουσα.[4] Φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, καὶ φαινόμενον [5] τοῖς δυστυχοῦσιν· ὃ δοκεῖ [6] πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. Ἀριστοφάνης Βατράχοις. Ἔμπουσα δὲ εἴρηται [7] παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ ποδίζειν, ἤγουν τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. ἢ ὅτι ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἐφαίνετο τοῖς μυουμένοις. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Ὀνοκώλη. οἱ δὲ, ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζωσιν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ. [8] Ὀνοκώλη δὲ, ὅτι ὄνου πόδα ἔχει· ὃ λέγουσι βολίτινον. τουτέστιν, ὄνειον. βόλιτος γὰρ κυρίως τῶν ὄνων τὸ ἀποπάτημα. Ἀριστοφάνης[9] Βατράχοις·

Καὶ μὴν ὁρῶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα.
Ποῖόν τι; Δεινόν. παντοδαπὸν γοῦν γίνεται.

Τοτὲ μέν γε βοῦς· νυνὶ δ' ὀρεύς· τοτὲ δ' αὖ γυνὴ

Ὡραιοτάτη τις. Ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.

Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή ἐστιν, ἀλλ' ἤδη κύων.
Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί. Πυρὶ γοῦν λάμπεται
Ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει.
Νὴ, τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον.

Ἐμπρήσαντες. καύσαντες.

Ἐμπρησμός. ὁ διὰ πυρὸς ἀφανισμός.

Ἐμπρίσαντες. συσφίγξαντες. προσαρμόσαντες. Οἱ [10] δὲ ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδόντας, τοῦ εἶξαι τῷ τυράννῳ γεγόνασι κρείττους.

Ἔμποιμνον [11] εἷμα. τὸ ἔνδυμα. ἀπὸ τοῦ ἐκ ποίμνης.

Ἐμποίνιμον. [12] θέσιμον. ἐπιζήμιον.

Ἔμπορός εἰμι σκηπτ. *Mercatorem me eſſe cauſor.* Ariſtophanes. Dicitur de illis, qui propter timiditatem falſas cauſas prætexunt. Introducitur enim quidam dicens, ſe, ſi ad bellum mittatur, cauſari, ſe eſſe mercatorem: quod mercatores a militia immunes ſint, utpote qui ea, quæ ad victum neceſſaria ſunt, important.

Ἐμπορπῶ. Fibulis adſtringo. Connecto. Et ἐμπορποῦσθαι, fibulis adſtringi.

Ἔμπουσα. Empuſa. Spectrum dæmoniacum, quod ab Hecate immiſſum, miſeris apparebat, & in varias formas ſe mutare putabatur. Ariſtophanes *Ranis*. Empuſa vero dicta eſt, quod uno tantum pede incederet, & alterum æreum haberet: vel quod ex locis obſcuris appareret illis, qui initiabantur. Dicebatur etiam Onocole. Alii vero [ſic eam appellatam volunt,] quod in varias formas ſe mutaret. Eadem etiam tempore meridiano apparere credebatur, cum defunctis inferiæ fierent. Nonnulli vero Empuſam eandem eſſe ſtatuunt, quam Hecaten. Onocole vero dicta eſt, quod pedem aſininum haberet. Βολίτινον enim apud Comicum *aſininum* ſignificat: quod βόλιτος proprie dicatur aſinorum ſtercus. Ariſtophanes *Ranis:*

Et, per Jovem, video prægrandem belluam.
Qualem? Horribilem, quæ in omnes ſe variat modos.
Nam modo fit bos, modo mulus, rurſum fœmina
Quædam formoſiſſima. Ubi ea eſt? Ad ipſam accedam.
At jam non amplius eſt mulier, ſed canis.
Empuſa igitur eſt. Igni enim refulget
Tota ejus facies; & crus æreum habet.
Ita per Neptunum, & ſtercoreum alterum.

Ἐμπρήσαντες. Qui incenderunt.

Ἐμπρησμός. Incendium. Conflagratio.

Ἐμπρίσαντες. Qui conſtrinxerunt. Qui adaptarunt. *Illi vero dentibus frendentes, minis tyranni minime ceſſerunt.*

Ἔμποιμνον εἷμα. Veſtimentum paſtorale. A ποίμνη.

Ἐμποίνιμον. Pœnæ obnoxium. Mulctæ obnoxium.

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 90. (44. Ed. Baſ. P.) ubi vide Scholiaſtam.

[2] Διὰ τὸ εὔχρηστον τὰ πρὸς τροφ.] Nec ſenſus nec conſtructio loci hujus recte ſe habet. Quare legerim potius, διὰ τὸ τὰ εὔχρηστα πρὸς τὴν τροφὴν εἰς τὴν πόλιν φέρειν.

[3] Ἐμπορπῶ] Confer Noſtrum infra v. Ἐνεπορπήθησαν.

[4] Ἔμπουσα. φάντασμα δαιμον.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 225. (142. Ed. Baſ. *P.)* ubi tamen nonnulla aliter leguntur.

[5] Τοῖς δυστυχοῦσιν] Sic etiam habent Enarrator Comici loco laudato, & Etymologus. Sed ex Harpocratione reſcribendum eſt τοῖς στιχοῦσι, i.e. iter facientibus; ut monuit etiam Valeſius ad Sozom. lib. VIII. cap. VI. Solebat enim ſpectrum hoc præcipue apparere iter facientibus, ut idem Valeſius probat ex loco hoc Philoſtrati *de Vit. Apoll.* lib. II. cap. 2. Ἐπορεύοντο γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ. φάσμα δὲ αὐτοῖς Ἐμπούσης ἐνέπεσε, τοδὶ γινομένη, καὶ τοδὶ αὖ, καὶ τὸ οὐδὲν εἶναι.

[6] Πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν] Scholiaſta Apollonii Rhod. ad lib. III. v. 860. Βριμὼ δὲ αὐτὴν (nempe Hecaten) προσηγόρευσε, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τοῦ δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν, τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα· καὶ πολλάκις αὐτὴν μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Huc etiam ſpectat locus Philoſtrati, quem in nota præcedente adduximus.

[7] Παρὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ ποδ.] Scholiaſta Ariſtophanis loco ante laudato plenius ita: Καὶ οἱ μὲν φασιν αὐτὴν μονόποδα εἶναι, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἱονεὶ ἐνίποδα, διὰ τὸ ἑνὶ ποδὶ κεχρῆσθαι.

[8] Ὀνοκώλη] Enarrator Comici habet ὀνόκωλον. Alii ὀνοσκελίδα vocant, propter eandem cauſam. Scholiaſta Ariſtophanis ad *Eccleſiaz.* pag. 755. Ἔμπουσα. ἣν καλοῦμεν νῦν ὀνοσκελίδα. Sozomenus *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VIII. cap. VI. de Gerontio Nicomedienſis Eccleſiæ Diacono ait: Νύκτωρ ἔφη ποτὲ ὀνοσκελίδα συλλαβόμενος, ξυρέσαι τὴν κεφαλὴν, καὶ μυλωνίῳ ἐμβαλεῖν. Id eſt: *Retulit quibuſdam, ſe Onoſcelidem comprehenſam, capite raſo, in piſtrinum conjeciſſe.* Per *Onoſcelidem* hic intelligit *Empuſam.*

[9] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 225. (142. Ed. Baſ. P.)

[10] Οἱ δὲ ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδ.] Fragmentum hoc auctius legitur infra v. Καταπίνας.

[11] Ἔμποιμνον] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Editio Mediolanenſis, & Phavorinus. At Editiones Ald. Baſil. & Genev. ἐμποίμενον.

[12] Θέσιμον] Vox eſt ſuſpecta: de qua Lector cogitet. Portus legendū putabat τίσιμον, a τίω: ſed quæ conjectura mihi non probatur.

Ἐμποίνιμος. ἐμποίνιος. τουτέστιν, ἔνοχος ποινῇ· οἷον, ἐφ' οἷς ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν. καὶ ποινὴ λέγεται ἡ ἐπὶ φόνῳ πραχθέντι κόλασις. [1] Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραννίδι ἐπέθετο. οἱ τοίνυν Ῥωμαῖοι ἀναγκαίαν αὐτῷ πίστιν ὑπισχνοῦνται μᾶλλον, ἤπερ ἀληθεστέραν, καὶ καταγαγόντες ἐδικαίωσαν θανάτῳ, ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, ὥσπερ πρὸς τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο.

Ἔμπυον. τὸ ἕλκος.

Ἐμπύρευμα.[2] ἔναυσμα. [3] σπέρμα πυρός.

Ἐμπύρου. θερμῆς. καὶ ἔμπυρα, τὰ καιόμενα ἱερεῖα. [4] ἔστι δὲ σημεῖα ἐν τούτοις ἀποδεδειγμένα.

Ἐμπυρώτατος. ὁ κατάπυρος.

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόραις. λέγουσιν, ὅτι βαρβάρων τινῶν στρατευομένων ἐπὶ Δελφοὺς, ἐρωτώμενος ὁ Θεὸς, ἔφησεν·

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόραις.

ὕστερον δὲ ἐφάνη μετὰ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερά εἰσιν ἐν Δελφοῖς, ἀπαντῶν τοῖς πολεμίοις.

Ἐμοὶ [5] δὲ τοιοῦτον ἔργον ἔστ' εἰργασμένον, ὥστε
Ἀπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
Ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.

θρυλλεῖ πάλιν ὁ Κλέων τὰ περὶ Πύλον καὶ Σφακτηρίαν. ἔθος δὲ ἦν τὰ τῶν πολεμίων ὅπλα τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. ἕως οὖν, φησὶν, ἀνάκειται τὰ ὅπλα Πύλου καὶ Σφακτηρίας, ἅπερ ἀνέθηκα, οὐδεὶς τολμήσει κατ' ἐμοῦ λέγειν.

Ἐμοί [6] τ' ἐπιστολαί. ἐπαρθεὶς, ἢ χαυνωθεὶς, ὧν οὐδεὶς ἔγραψεν ὑψηλοτέρας τοῦ Καπανέως, ὑπὲρ ὧν τοὺς Θεοὺς πολλάκις ὑπομιμνήσκω τὸ, Ἰὼ νέμεσις· καὶ τὸ, Διὸς βαρύβρομοι βρονταὶ, βοήσας, ἀπηγόρευσα αὐτῷ μὴ φοιτᾶν.

Ἐμυκᾶτο. ἐβρυχᾶτο. ἐμήνιεν. [7] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε.

Ἐμύξατο. [8] ἔξεσεν.

Ἐμυωπίασεν. ἄκροις τοῖς ὀφθαλμοῖς προσέσχε. μυωπάζω γὰρ, τὸ καμμύω.

Ἐμφαλκωμένοις. περιπεπλεγμένοις. [9] Ἔπειτα

Ἐμποίνιμος, & ἐμποίνιος. Pœnæ obnoxius. Vel, qui peccatorum ſuorum pœnas dat. Et ποινὴ dicitur pœna, qua quis ob cædem commiſſam afficitur. *Saturnino Conſuli regnum affectanti Romani neceſſarium potius quam veram fidem dederunt; eumque ad ſupplicium deductum morte mulctarunt: exiſtimantes, jusjurandum, quo ſe homini peſſimo, & communi patriæ peſti obſtrinxiſſent, impune violari poſſe.*

Ἔμπυον. Purulentum. Dicitur de ulcere.

Ἐμπύρευμα. Reliquiæ ignis. Semen ignis. Scintilla.

Ἐμπύρου. Igneæ. Ferventis. Ardentis. Item ἔμπυρα, victimæ, quæ igne cremantur: in quibus certa quædam ſigna obſervabantur.

Ἐμπυρώτατος. Ardentiſſimus. Ferventiſſimus.

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λ. *Mihi curæ iſta erunt, & albis virginibus.* Cum Barbari quidam Delphos oppugnaturi eſſent, ajunt Apollinem conſultum reſpondiſſe: *Mihi curæ hæc erunt, & albis virginibus.* Poſtea cum Minerva & Diana, quarum templa Delphis ſunt, apparuiſſe fertur, quaſi hoſtibus obviam iturus.

Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτον ἔργ. *Nam tale ego facinus feci, ut inimicorum meorum omnium os facile obturare poſſim, donec aliquid clypeorum ex Pylo reliquum fuerit.* Rurſus Cleon res a ſe ad Pylum & in inſula Sphacteria geſtas jactat. Mos enim erat, ut arma ab hoſtibus capta in templis ſuſpenderentur. Donec igitur, inquit, arma ex Pylo & Sphacteria allata, quæ Diis dedicavi, in templis conſpicientur, nemo contra me hiſcere audebit.

Ἐμοί τ' ἐπιστολαί. *Faſtu elatus & inflatus epiſtolas ad eum miſit, quibus ſuperbiores ne Capaneus quidem ſcripſerit. Hac de cauſa ſæpe eum monens, ut memor ſit illius,* Io Nemeſis; *itemque illud,* Horriſona Jovis tonitrua, *in mentem ei revocans, ipſi interdixi ne illuc proficiſceretur.*

Ἐμυκᾶτο. Mugiebat. Rugiebat. Ariſtophanes *Ranis: Acribus torviſque oculis me intuitus eſt, & rugire cœpit.*

Ἐμύξατο. Raſit. Abraſit.

Ἐμυωπίασεν. Connivit, vel, obiter tantum aliquid aſpexit. Μυωπάζω enim ſignificat cōniveo.

Ἐμφαλκωμένοις. Implicitis. Intortis. *Dein-*

---

[1] Σατορνῖνος ὁ ὕπατος τυραν.] Fragmentum hoc ex Appiano a Suida depromptum eſſe puto.

[2] Ἐμπύρευμα] Clarius hanc vocem Etymologus ſic exponit: Ἐμπύρευμα, κυρίως λείψανον πυρὸς ἐναπομεῖναν σποδιᾷ. καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ λειψάνου. Hinc intelligas Heſychium, qui ἐμπύρευμα interpretatur λείψανον.

[3] Σπέρμα πυρός] Sumptum eſt ex illo Homerico Odyſſ. E. v. 490.

Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι.

Scholiaſta ad illum locum τὸ σπέρμα πυρὸς interpretatur, σπινθῆρα πυρὸς, i. e. ſcintillam ignis.

[4] Ἔστι δὲ σημεῖα ἐν τούτοις ἀποδ.] Hæc intelligenda ſunt de igniſpicio, ſive divinatione per ignem, cujus frequens apud veteres uſus erat. Solebant enim artis illius periti ſigna quædam in victimis, dum cremabantur, obſervare, & ex iis futura conjicere: cujus moris inſigne exemplum habetur apud Sophoclem *Antigone* pag. 255. Hanc divinationem, & omnia eo pertinentia, Græci uno nomine vocabant ἔμπυρα. Sophocles loco laudato:

Εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην.

Scholiaſta: Ἐμπύρων ἐγευόμην. ἀντὶ τοῦ, ἀπεπειρώμην τῆς διὰ πυρὸς μαντείας. Apollonius Rhod. lib. 1. v. 144. 145. de Idmone ait.

——Αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.

Ubi ἔμπυρα σήματα vocantur ſigna, quæ πυροσκόποι in victimis ardentibus obſervabant, ut omen futurorum inde captarent.

[5] Ἐμοὶ δὲ τοιοῦτον ἔργον ἔστ' εἰργ.] Hic verſus, & duo ſequentes, exſtant apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 340. (237. Ed. Baſ. *P.*) ubi primus verſus rectius ſic legitur:

Ἐμοὶ γὰρ ἔστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε, &c.

[6] Ἐμοί τ' ἐπιστολαί. ἐπαρθ.] Fragmentum hoc eſt mutilum & corruptum, ex quo proinde vix ſenſum aliquem elicere potuimus.

[7] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 238. (153. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἐμύξατο] Portus recte monuit, ſcribendum eſſe ἀμύξατο, idque ſuo loco ponendum. Vide Suidam ſupra v. Ἀμύξεις.

[9] Ἔπειτα κάλοις ἐμφαλκ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

καλοις ἐμφαλκωμένοις ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτω ἀνήρτησαν διὰ πήγματος. περὶ κριοῦ μηχανικοῦ.

Ἐμφανές. ἐπίθετον τῆς ἡμέρας· ὡς καὶ τὸ τῆς νυκτὸς, νύκτα μέλαιναν. [1] Σοφοκλῆς·

Εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι.

Ἐμφανίζω σοι. φανερῶ σοι.

Ἔμφασιν. προσποίησιν. ἐννόησιν. ἢ τὸ μέγεθος. [2] Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε διαταραχθεὶς, ποιῶν δὲ ἔμφασιν, ὡς ἐπί τινα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πράξεων ἐπεστραφώς.

Ἔμφασις. ἔνδειξις. [3] Πολύβιος· Ταύτην δὲ τὴν λοιδορίαν, καὶ τὰς ἐμφάσεις, οὐχ οἷον ἄν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀπὸ τοῦ τέγους ἄχει [4] τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς. ὁ δ' ἵνα πιστὸς φανῇ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ἄλλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τἀνδρὸς, [5] κωμικόν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον.

Ἐμφαντικῶς. ἐννοητικῶς. Ὁ δὲ [6] παρεκάλει βραχέως μὲν, ἐμφαντικῶς δὲ τοῦ παρόντος κινδύνου. ἀντὶ τοῦ πρεπόντως.

Ἐμφαίνει. σημαίνει. δηλοῖ.

Ἐμφέρεια. ὁμοιότης.

Ἐμφερεῖς. ἀντὶ τοῦ ὁμοίους. Ὁ δὲ ἐμφερεῖς παῖδας τοῖς ἐπιζητηθεῖσι κοσμήσας ὑπὸ πεπλασμένης τιμῆς, καὶ σηρικῆς ἐσθῆτος.

Ἐμφερέστατος.

Τοὺς [7] τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.

παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Σφηξίν.

Ἐμφιλοχωρῶν. τὴν χώραν ἀγαπῶν. ἀπὸ τούτου καταχρηστικῶς, ἐνοικῶν.

Ἐμφορούμενος. κορεννύμενος.

Ἐμφρεάτοι. [8] δικαστήριον τῶν ἀκουσίων φόνων ἐν Ἀθήναις. Δημοσθένης ἐν [9] τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀκριβῶς διέρχεται περὶ αὐτοῦ. ὠνομάσθαι δὲ τὸ δικαστήριον ἔοικεν ἀπό τινος Φρεάτου ἥρωος, ὡς Θεόφραστος ἐν ιϛ' νόμων μαρτυρεῖ.

Ἔμφυλος πόλεμος. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους.

Ἐμφύς. ἐμπλακείς. ἐμπεσών. Ὁ δὲ Κελτὸς προθυμίαν εἶχεν, ἐμφὺς τῷ πολεμίῳ, καὶ χερσὶ καὶ στόματι δίκην θηρίου διασπάσαι αὐτόν.

Ἔμφυλον. ἐγκάρδιον. ἐκ φύσεως. Διὰ τὸ προϋπάρχον αὐτῷ μῖσος ἔμφυλον.

de funibus intortis e parte ſuperiore ope pegmatis eum ſuſpenderunt. De ariete bellico [hæc dicuntur.]

Ἐμφανές. Clarum. Lucidum. Eſt epithetum diei: ut nox dicitur μέλαινα, i. e. atra. Sophocles: *Vide, ut die hoc præſenti Ajacem intra tabernacula contineas.*

Ἐμφανίζω σοι. Manifeſto, vel oſtendo tibi.

Ἔμφασιν. Simulationem. Prætextum. Vim, quæ ſenſui vel ſignificationi alicujus vocis ineſt. Vel, magnitudinem. Polybius: *Philippus vero perculſus abiit, præ ſe ferens, cauſam reditui præbuiſſe nonnulla, quæ in Peloponneſo facere deſtinaſſet.*

Ἔμφασις. Demonſtratio. Indicatio. [Criminatio.] Polybius: *Iſtud vero convitium atque eam criminationem non ſolum nemo paulo humanior protulerit, ſed ne ullus quidem ex iis, qui in fornice quæſtum corpore fecerunt. Hic deinde ut ſuis obſcœnis ac impudentibus maledictis fidem adſtrueret, mendacium quoque adverſus eundem virum confinxit, Comico quodam abſque nomine teſte advocato.*

Ἐμφαντικῶς. Evidenter. Verbis ſingularem vim habentibus. *Ille autem eos adhortatus eſt, verbis quidem paucis, ſed talibus, quibus præſens periculum evidenter eis ob oculos poneret.*

Ἐμφαίνει. Significat. Indicat. Declarat.

Ἐμφέρεια. Similitudo.

Ἐμφερεῖς. Similes. *Ille autem pueros ſimiles illis, qui quærebantur, cultu ficto & ſerica veſte exornavit.*

Ἐμφερέστατος. Simillimus. Ariſtophanes in *Veſpis: Moribus & vivendi ratione veſpis ſimillimos.*

Ἐμφιλοχωρῶν. Regionem amans. Ponitur etiam abuſive pro ἐνοικῶν, i. e. inhabitans.

Ἐμφορούμενος. Satiatus. Repletus.

Ἐμφρεάτοι. In Phreatto. Sic vocabatur tribunal, in quo judicabatur de cædibus, quas quis imprudens & invitus commiſerat. Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem accurate judicium illud deſcribit. Videtur autē ſic appellatum eſſe a Phreato quodam heroe, ut Theophraſtus libro xvi. Legum teſtatur.

Ἔμφυλος πόλεμος. Bellum civile.

Ἐμφύς. Implexus. Firmiter inhærens. Infixus. *Celta vero hoſtem arcte complexus, & manibus & ore, feræ inſtar, eum dilacerare cupiebat.*

Ἔμφυτον. Animo inſitum. *Propter odium jam ante ipſi inſitum.*

---

[1] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 45. ut Portus monuit.

[2] Πολύβιος] Libro v. cap. cx.

[3] Πολύβιος] Totum hoc fragmentum Polybii legitur in Collectaneis Conſtantini Imper. a Valeſio editis, pag. 53. unde id Suidas deprompſit. Vide etiam ſupra v. Δημοχάρης, ubi hunc ipſum locum habes.

[4] Ἄχρι τοῦ σώματος] Paulus Leopardus *Emendat.* lib. vii. cap. xxv. legendum putat, ἄχρι τοῦ στόματος. Sed non eſt neceſſe quicquam mutare.

[5] Κωμικόν τινα μάρτ.] Comicum hunc eſſe Democlidem diſcimus ex iis, quæ leguntur apud Suidam infra v. Ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ φυσ.

[6] Ὁ δὲ παρεκάλει βραχέως μὲν, ἐμφ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. xi. cap. x.

[7] Τοὺς τρόπους, καὶ τὴν δίαιταν σφ.] Senarius hic legitur apud Ariſtoph. *Veſpis* pag. 510. (351. Ed. Baſ. P.)

[8] Ἐμφρεάτοι] Sic habent omnes Editt. ſed mendoſe. Scribendum enim eſt Ἐν Φρεαττοῖ, idque ſuo loco ponendum, ut Portus etiam monuit. De hoc autem Judicio, ſive Tribunali, præter Harpocrationem, (ex quo Suidas) & alios Grammaticos veteres, vide Meurſium in *Areopago* cap. xi. & Petitum *de Leg. Att.* pag. 517. Confer etiam Noſtrum infra v. Ἐφέται, & Heſychium v. Ἐν Φρεάτου.

[9] Ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος] Imo ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, ut recte apud Harpocrationem, qui ipſa verba Demoſthenis adducit.

Ἔμψοφον φίλημα. τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον.

Ἐναβρύνεται. μεγαλοφρονεῖ. καυχᾶται.

Ἐναγές. [1] τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν. ἄγος γὰρ τὸ ἱερὸν σέβας. ἔνθεν τὸ, [2] Ἄγη μ᾽ ἔχει. καὶ, Ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαι. κατ᾽ εὐφημισμὸν δὲ καὶ τὰ μιάσματα, ἄγη λέγεται· καὶ οἱ μιαροὶ, ἐναγεῖς καλοῦνται.

Ἐνάγει. ἐμβιβάζει. ἐνάπτει. ἐφέλκεται. ἢ προτρέπεται.

Ἐναγεῖς. βεβήλους. ἀποτροπαίους. Δαμάσκιος· Τοὺς δὲ παντάπασιν ἀπεωθεῖτο, ὡς ἐναγεῖς ὄντας καὶ ἀνιάτους· οὐδέν τε αὐτὸν ἐδυσώπει προσδέχεσθαι σφῶν τὴν ὁμιλίαν, οὐ πλοῦτος ἐξαίσιος, οὐ περιφάνεια πολιτείας, οὐ δυναστεία ἄμαχος, οὐ κακοήθεια τυραννική τις.

Supr. V. Ἀναγεῖς. — Conf. Æsch. c. Ctesiph. VI. 500.

Ἐναγεῖς, διὰ τοῦ ε. τοὺς ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. διὰ δὲ τοῦ α, ἀναγεῖς, τοὺς ἀνάγνους.

Ἐναγής. σεβάσμιος, ἢ καὶ βέβηλος. Ἐκ τούτων ἐκεῖνος τῇ τελετῇ προσῄει ἐναγής.

Ἐναγῆ [3] φίλον. τὸν μηδέποτε ὑπὸ φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα. δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. εἴτε ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτω· Δεόμεθα, τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίᾳ ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων.

Herodotus. I. p. 79. 54.

Ἐναγίζειν. παρὰ Ἡροδότῳ χοὰς φέρειν. ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις. ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾷν.

4. Polybius. XXIV. 8. Vol. V. p. 42.

Ἐναγίζων. φονεύων. κατακαίων. [4] Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ Ξανθῷ [5] Μακεδόνι, καὶ καθαρμὸν ποιοῦσι σὺν ἵπποις ὡπλισμένοις.

Ἐναγισμοί. ὁλοκαυτώματα. Ἐναγισμῶν ἐνεστηκότων Ῥωμαίοις. ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις Χαιρέαν μοίραις ἐτίμησαν εἰς τὸ πῦρ τιθεμέναις. Καὶ αὖθις· [6] Ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔπι τὰ ἐναγίσματα Βιτέλλιος καὶ Οὐεσπεσιανὸς διδοῦσιν, ἵν᾽ ἡμᾶς τοῖς πάλαι νεκροῖς καταθύσωσιν.

Ἐναγωγή. ἡ ἔγκλησις. Καὶ πάντα ἄνθρωπον ἀδικηθέντα ὑπ᾽ αὐτοῦ, ἀδεῶς καὶ ἀζημίως ἐναγωγαῖς κεχρῆσθαι.

Ἐναγωγὴ [7] οἰκέτου. τοῦ πραθέντος οἰκέτου, εἴ τι ἔχει νόσημα, εἰ μὴ προείποι ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρα-

Ἔμψοφον φίλημα. Oſculum, quod alicui cum ſtrepitu datur.

Ἐναβρύνεται. Gloriatur. Seſe jactat.

Ἐναγές. Venerandum & caſtum. Ἄγος enim eſt veneratio religioſa. Hinc illud poetæ: *Stupor me tenet*. Et, *Quam te, fœmina, admiror*. Per εὐφημισμὸν vero piacula, ſive crimina, quibus homines polluuntur, ἄγη vocantur, & homines piaculo obſtricti, ἐναγεῖς.

Ἐνάγει. Inducit. Importat. Incendit. Attrahit. Impellit. Adhortatur.

Ἐναγεῖς. Piaculis obſtrictos. Profanos. Abominandos. Damaſcius: *Alios vero prorſus repellebat, ut ſceleratos & inſanabiles*; *nec quidquam eum movere poterat, ut familiariter cum illis converſaretur, non divitiarum copia, non honorum ſplendor, non potentiæ magnitudo, non malignitas tyrannica.*

Ἐναγεῖς. Cum per ε ſcribitur, ſignificat piaculo obſtrictos: ut apud Æſchinem in oratione contra Cteſiphontem. Ἀναγεῖς vero, per α, inceſtos, impuros.

Ἐναγής. Venerandus. Vel profanus, & piaculo obſtrictus. *Ex his ille piaculo contaminatus ad initia acceſſit.*

Ἐναγῆ φίλον. Criminis expertem & innocentem amicum: ſive, qui nunquam ab amicis in clandeſtina aliqua culpa deprehenſus fuit, ſed [ab omni crimine] purus eſt; eum ne cum ignominia rejicias, rogamus, ſed ejus apologiam admittas. Vel, ἐναγῆ, piaculo obſtrictum; hoc ſenſu: Rogamus, ne eum, qui nunquam ſcelere aliquo amicos violavit, propter incertum crimen indicta cauſa damnes.

Ἐναγίζειν. Apud Herodotum ſignificat inferias defunctis ferre. Vel defunctis parentare & ſacrificare. Vel, igne conſumere.

Ἐναγίζων. Cædens. Mactans. Comburens. *Macedones menſe Xanthico parentalia celebrant, & exercitum equis armatis luſtrant.*

Ἐναγισμοί. Parentalia. Holocauſta. *Cum tempus inſtaret, quo parentalia Romani celebrant. Paucis vero diebus poſt in honorem Chæreæ fruſta victimarum in ignem conjecerunt.* Et iterum: *Has enim inferias Vitellius & Veſpaſianus nobis adhuc viventibus ferunt, ut nos iis, qui pridem mortui ſunt, immolent.*

Ἐναγωγή. Accuſatio. *Et cuivis homini injuria ab ipſo affecto, ſecure & ſine damno eum accuſare licuiſſe.*

Ἐναγωγὴ οἰκέτου. Redhibitio ſervi. Si ſervus venditus morbo aliquo laboret, quem venditor non indicarit, lex emptori permittit cum

---

[1] Ἐναγές. τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγν.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Tyran.* pag. 179. ut Portus obſervavit.

[2] Ἄγη μ᾽ ἔχει] Eſt phraſis Homerica Il. Φ. v. 221.

[3] Ἐναγῆ φίλον. τὸν μηδ.] Totus hic locus eſt ſalebroſus & obſcurus, quem Suidas deſcripſit ex Schol. Sophocl. ad *Oedip. Tyran.* pag. 179. ut Portus recte obſervavit. Locus autem Sophoclis, ad quem nota hæc referenda eſt, ſic habet:

Τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ᾽ ἐν αἰτίᾳ
Σύν γ᾽ ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν.

[4] Ἐναγίζουσιν οὖν τῷ Ξανθ.] De hoc loco operæ pretium erit adſcribere verba Valeſii in notis ad Collectanea Conſtant. pag. 36. "Hoc fragmentum, inquit, pertinet ad luſtrationem illam exercitus Macedonici, quæ Demetrio Perſei fratri cauſam necis præbuit. De ea Livius lib. IV. his verbis: *Forte luſtrandi exercitus venit tempus, cujus ſolenne eſt tale.* Et paulo poſt: *Mos erat luſtrationis ſacro peracto exercitum decurrere.* Id ſolenne Ξανθικὰ dicebatur; eo quod ageretur menſe Xanthico, ſeu Aprili. Heſychius: Ξανθικὰ, ἑορτὴ Μακεδόνων, Ξανθικοῦ μηνὸς ἀγομένη. ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων. Ex quo patet, apud Suidam legendum eſſe Ξανθικῷ μηνὶ, non τῷ Ξανθῷ." Hæc Valeſius docte.

[5] Μακεδόνι] Lege Μακεδόνες.

[6] Ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔπι τὰ ἐναγ.] Hæc ſunt verba Dionis in Excerpt. Legat. a Fulv. Urſino editis, pag. 396. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[7] Ἐναγωγή] Imo potius ἀναγωγή. Vide ſupra v. Ἀνάγειν.

κατὰ

κότα, πρότερον ἀπογραψάμενον πρὸς τὰς ἀρχὰς τὴν αἰτίαν.

Ἔναγχος. πρὸ ὀλίγου. ἐν τῷ ἔγγιστα παρελθόντι χρόνῳ. [1] Ὃν ἣν καταψευσάμενος ἔναγχος, καὶ μεγάλα ἀνάρσια ἀνῃρημένος ἐκδίκως.

Ἐν ᾅδου. οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τῇ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς. ἐν διδασκάλου. ἐν κιθαριστοῦ.

Ἐναέριον πνεῦμα ἀκάθαρτον.

Ἐνναέται. οἰκήτορες. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν [2] θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέτην δονάκων.

περὶ κάπρου φησί.

Ἐνάη. ὄνομα κύριον. καὶ ἡ νόσος.

Ἐν ἀκαρεῖ. ἐν βραχεῖ. ἐν ὀλίγῳ. [3] Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον διαφθαρῆναι.

Ἐνακμάζων. ἐνισχύων.

Ἐναλλάγδην. συμπεπλεγμένως. [4] Ἀγαθίας· Παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδην τὼ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν περιεσφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κάρα ἐπινενευκότας.

Ἐναλλαγῆναι.[5] τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἄλλου μεταπηδῆσαί τινος, [6] ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον. Διαλλαγῆναι δὲ, τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ ἐχθροῦ παρακληθῆναι καὶ φιλιωθῆναι.

Ἐναλλάξ. ἐνηλλαγμένως.

Ἐνάλια. θαλάσσια. καὶ ἑνικῶς ἔναλον, θαλάσσιον.

Ἐναλίγκιος. ὅμοιος.

Ἐναλόντες. ἐμπεσόντες.

Ἐν ἅλῳ κρύπτῃ. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων λαθεῖν, παρόσον περίοπτος ἡ ἅλως.

Ἐν ἅλῳ δρασκάζεις. τουτέστι, κρύπτῃ. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐν ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται. ἐπὶ τῶν μὴ ἠκριβωμένως ἐν ἀπαιδεύτοις διαλεγομένων.

Ἐναντία. ὅτι τὰ ἐναντία κατ' [7] Ἀριστοτέλην συμπλέκεται μὲν ἀλλήλοις ἑξαχῶς· ἐναντίωσιν δὲ ποιεῖται τετραχῶς συμπλεκόμενα. ἐναντία δὲ λέγονται, τὰ πολὺ ἀλλήλων διεστῶτα· ἢ τὰ ἀλλήλων ἀναιρετικά. τούτου δὲ λεγομένου, οὐχ οἷός τε ὁ ἀπὸ τούτων ὁρμώμενος δεῖξαι ἓν ἑνὶ ἐναντίον. δύναται γὰρ καὶ πολλὰ πολὺ ἀφεστῶτα ἀλλήλων λαμβάνειν. τοῦτο μὲν ἐν τῷ αὐτῷ γένει. τὸ γὰρ ξανθὸν, καὶ τὸ ὠχρὸν, πολὺ λευκοῦ διεστάναι. ἀλλὰ καὶ ἀναιρετικά ἐστι τοῦ λευκοῦ, κἀκεῖνο τούτων. ἔστι δὲ πολὺ διεστῶτα καὶ ἐν διαφό-

venditore in judicio diſceptare, cauſa prius apud Magiſtratus per ſcriptum expoſita.

Ἔναγχος. Paulo ante. Nuper. Dicitur de tempore proxime præterito. *Qui nuper mendacio ſuo eum violaverat, & injuſta facinora nefarie patraverat.*

Ἐν ᾅδου. In Plutonis [domo.] Attici præpoſitione ἐν utuntur pro εἰς. [Sic etiam dicitur,] ἐν διδασκ. in magiſtri domo: ἐν κιθαρ. in cithariſtæ domo.

Ἐναέριον. Quod in aere verſatur. Ut, ἐναέριον πν. *Spiritus immundus, qui in aere verſatur.*

Ἐνναέται. Incolæ. Habitatores. In Epigrammate: *Audacem alticomarum incolam arundinum.* De apro hæc dicuntur.

Ἐνάη. Enae. Nomen proprium. Item morbus.

Ἐν ἀκαρεῖ. In minimo tempore. Exiguo temporis momento. *Non multum aberat, quin brevi tempore periiſſent.*

Ἐνακμάζων. Invaleſcens. Adoleſcens.

Ἐναλλάγδην. Decuſſatim. Complicatim. Agathias: *Legatos in medium produxit, manibus decuſſatim ad lumbos revinctis, & capitibus deorſum inclinatis.*

Ἐναλλαγῆναι. Ab amicitia alicujus tranſire ad amicitiam alterius, qui priori amico inimicus eſt. Διαλλαγῆναι vero ſignificat, cum ipſo inimico in gratiam redire.

Ἐναλλάξ. Viciſſim. Alternatim.

Ἐνάλια. Marina. Et ſingulariter, ἔναλον, marinum.

Ἐναλίγκιος. Similis.

Ἐναλόντες. Qui inciderunt. Qui inſilierunt.

Ἐν ἅλῳ κρύπτῃ. *In area te occultas.* De iis dicitur, qui latere non poſſunt. Area enim undique circumſpici poteſt.

Ἐν ἅλῳ δρασκάζεις. *In area latitas.* Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt.

Ἐν ἀμούσοις καὶ Κόρ. *Inter indoctos & Corydus loquitur.* Dicitur de iis, qui inter indoctos indocte diſſerunt.

Ἐναντία. Contraria ſecundum Ariſtotelem inter ſe ſex modis implicantur: ex quibus quatuor tantum contrarietatem efficiunt. Contraria autem dicuntur, quæ multum inter ſeſe diſtant: vel, quæ ſe mutuo tollunt. Hoc autem ſi dicatur, ille, qui ab his argumenta ducit, demonſtrare non poteſt, unum uni contrarium eſſe. Poſſunt enim multa multum inter ſe diſtantia ſumi, eaque in eodem genere. Nam flavum & pallidum ab albo multum diſtant. Quinetiam album tollunt, & hoc illa. Poſſunt enim multum inter

---

[1] Ὃν ἣν καταψευσ.] Supra v. Ἀνάρσια, ubi idem fragmentum habes, legitur ὃς τὴν καταψ. quod magis placet.

[2] Τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνν.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum publici juris fecimus ſupra v. Ἀλώπεδον.

[3] Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκινδύνευον διαφθ.] Fragmentum hoc auctius legitur ſupra v. Διακλεισθέντες, ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[4] Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 23.

[5] Ἐναλλαγῆναι. τὸ ἀπὸ φιλίας εἰς φιλ.] Hæc ſumpta ſunt ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. cxx. eademque leguntur ſupra v. Διαλλαγῆναι.

[6] Ἐχθροῦ ὄντος τὸ πρότερον] Scholiaſta Thucydidis rectius, ἐχθροῦ ὄντος τῷ πρώτῳ φίλῳ: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[7] Κατ' Ἀριστοτέλην] *Topicorum* lib. II. pag. 299. Edit. Sylburg. ubi Philoſophus ſic inquit: Ἐπεὶ δὲ τὰ ἐναντία συμπλέκεται μὲν ἀλλήλοις ἑξαχῶς· ἐναντίωσιν δὲ ποιεῖ τετραχῶς συμπλεκόμενα, &c. Hunc locum Suidam reſpexiſſe manifeſtum eſt.

ροις γένεσι λαβεῖν. ἐν γὰρ ἑνὶ τὰ δύο διέστηκεν.

Ἐναντιοῦμαί σοι.

Ἐναωρία.

Ἐναπερείσασθαι. ἐμπῆξαι.

Ἐναπήρεισται.[1] ἐντετίναχεν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ διαλειπομένους ἐμπίπτειν.

Ἐναποματτόμενοι. ἐντυποῦντες.

Ἐναπομόρξεται[2] Πρέμις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοί. Τουτέστι, τὴν μαλακίαν ἐναποψήσεται, ἤγουν ἀπομάξει. καταπύγων δὲ ἐκωμῳδεῖτο ὁ Πρέμις. Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἐναπομόργνυται. ἐναποτίθεται.

Ἐνάπτοντες. ἐνδεσμοῦντες. [3]Ἠσφαλίζοντο δὲ τὰς σχεδίας τοῖς ἀπὸ τῆς γῆς ἐπιγύοις, εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες πρὸς τὸ συμμένειν.

Ἔναρα. τὰ σκῦλα.

[4]Οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα,
Οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον.

καὶ ἐναίρειν, τὸ τὰ ὅπλα σκυλεύειν.

Ἔναρα. κυρίως ἔναρα, ὅσα ἄρχει καὶ συνήρμοσται τῷ σώματι, οἷον θώραξ, κυνέα, καὶ τὰ λοιπά. περιληπτικῶς δὲ εἴρηται καὶ τὰ τόξα ἔναρα.

Ἐνάργεια. ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης. Ἐνέργεια δὲ, ἡ ἐν λόγοις, ἢ ἡ ἀθρόα προσβολή.

Ἐναργής. φανερός.

Ἐνάρθρως. ἠκριβωμένως.

Ἐναρμόνιον. ἐμμελές.

Ἐν ἄστει. ἐν τῇ πόλει.

Ἕνατος. δασύνεται. ἐκ τοῦ εἷς, ἑνός.

Ἔνατος, καὶ ἐνάτη. δι' ἑνὸς ν. Ἐννέα δὲ, διὰ δύο νν, καὶ ψιλοῦται.

Ἐνατενίζω. δοτικῇ. βλέπω.

Polybius. IX. 40. 4. Vol. III. p. 170.

ſ. περὶ τε τούτων Schweigh.

Ἐναύειν. πυρὸς μεταδιδόναι. Πολύβιος· Εἰ δέ τις λειπόμενος μὴ θάνοι, φύγοι δὲ τὸν κίνδυνον, τοῦτον μή τε πόλει δέχεσθαι, μή τε πῦρ ἐναύειν. περὶ τούτων ἀρὰς ἐποιήσαντο, πᾶσι μὲν, μάλιστα δὲ τοῖς Ἠπειρώταις, εἰς τὸ μηδένα τῶν φευγόντων δέξασθαι τῇ χώρᾳ. Καὶ αὖθις, Αἰλιανός· [5]Εἴ ποτε δημοσία νόσος ἐπεπόλασεν, ἐπὶ τὸν σηκὸν τοῦδε φοιτῶντες οἱ ἱερογραμματεῖς, εἶτα μέν τοι τὰς δεούσας ἱερουργίας ἐπιτελοῦντες, ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύονται, καὶ ἐξῆπτον πυρὰς κατὰ πόλεις, καὶ τοῦ δυσώδους ἀέρος τὴν φθοροποιὸν ἐκείνην νόσον μαραίνουσι, καὶ λεπτύναντες, τοῦτο δὴ τὸ καινότατον, τὴν νόσον ἔσβεσαν τῷ πυρί. Καὶ

ſe diſtantia, & in diverſis generibus ſumi. Nam in uno duo diſtant. *Port.*

Ἐναντιοῦμαί σοι. Adverſor tibi.

Ἐναωρία. [Quaſi dicas, intempeſtivitas.]

Ἐναπερείσασθαι. Infixiſſe. [Innixum eſſe.]

Ἐναπήρεισται. [Infixus eſt. Innixus eſt.] Incuſſit.

Ἐναποματτόμενοι. Imprimentes. Exprimentes.

Ἐναπομόρξεται Πρ. *Premis mollitiem & cinædiam ſuam in te abſterget.* Ariſtophanes. Premis enim ut cinædus a Comicis carpebatur.

Ἐναπομόργνυται. In aliquam rem [ſordes] abſtergit.

Ἐνάπτοντες. Alligantes. *Rates autem firmabant rudentibus a terra protenſis, & ad arbores in ripa natas alligatis, ut eodem in loco immotæ ſtarent.*

Ἔναρα. Spolia. [In Epigrammate:] *Non quaſi belli, ſed chorearum ſpolia, quibus thalamum nuptialem ornatis.* Et ἐναίρειν, ſpolia detrahere.

Ἔναρα. Proprie ſic vocantur, quæcunque corpori apta ſunt, ut lorica, galea, & cætera. Perileptice vero arcus etiam vocantur ἔναρα.

Ἐνάργεια. Verborum evidentia & perſpicuitas. Ἐνέργεια vero, verborum vis & efficacitas.

Ἐναργής. Evidens. Perſpicuus. Manifeſtus.

Ἐνάρθρως. Articulate. Accurate.

Ἐναρμόνιον. Concinnum. Aptum. Concentum habens.

Ἐν ἄστει. In urbe.

Ἕνατος. Nonus. Aſpiratur. [Deducitur enim] ab εἷς, ἑνὸς, unus.

Ἔνατος. Nonus: & ἐνάτη, nona, per unicum ν ſcribuntur. Sed ἐννέα, per duplex ν, & tenui ſpiritu notatur.

Ἐνατενίζω. Dativo jungitur. Intentis oculis intueor.

Ἐναύειν. Uſum ignis alicui impertiri. [Accendere.] Polybius: *Si quis vero ſuperſtes mortem non oppetiiſſet, ſed ex prælio fugiſſet, eum ne quis urbe reciperet, nec uſum ignis eidem impertiretur. Huic interdicto addiderunt diras & imprecationes, tum omnium, tum maxime Epirotarum gratia, ne quis quenquam eorum, qui fugiſſent, fines ſuos intrare pateretur.* Et Ælianus: *Si quando publica lues graſſaretur, ſacri ſcribæ fanum ejus adeuntes, ſacris rite peractis, ex ara ejus ignem accendebant, rogiſque paſſim per urbem excitatis, aeris peſtiferum fœtorem ſedabant, & luem (mirum dictu) igne exſtinguebant.* Et iterum: *Cal-*

---

[1] Ἐναπήρεισται] Vide ſupra v. Ἀπηρείσατο.

[2] Ἐναπομόρξεται Πρέμις τὴν εὐρυπρ.] Hæc ſumpta ſunt ex Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 411. (294. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi rectius ſic legitur:

Οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι.

Vide ibi Scholiaſtam.

[3] Ἠσφαλίζοντο δὲ τὰς σχεδίας τοῖς ἀπὸ τ.] Fragmentum hoc conſarcinavit Suidas ex Polyb. lib. III. cap. XLVI. ubi deſcribitur ζεῦγμα, ſive pons ex ratibus compactus, quo Hannibal elephantes Rhodanum fluvium trajecit. Adi ipſum Polybium.

[4] Οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορ.] Locus hic in prioribus Editt. corruptiſſimus eſt, quem ex Antholog. lib. VI. cap. XXV. Epigr. XV. unde eum Suidas deprompſit (quod & a Porto obſervatum fuerat) emendavi. Sic autem habent priores Editt. Οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν, οἷς ἔναρα θάλαμον κοσμεῖτε, &c.

[5] Εἴ ποτε δημοσία νόσος ἐπιπ.] Vide infra v. Ἰαχὴν, ubi locus hic Æliani auctior legitur.

αὖθις· ¹Καλλίξενος ὁ Ἀθηναῖος διὰ συκοφαντίαν ἆθλα ἀπηνέγκατο τῆς ἀναισχυντίας καὶ ἀσεβείας, ἐν ἄστει μισούμενος καὶ πενόμενος καὶ ἀποκλειόμενος, ²λιμῷ ἀποθανεῖν· ἐπεὶ μήτε ὕδατος ἐκοινώνει αὐτῷ, μήτε πυρὸς ἐναύειν ἐβούλοντο, ³ὥσπερ οὖν κοινωνεῖν τοῖς βουλομένοις καὶ δεομένοις.

Ἐναύειν. τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. ⁴Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐελπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα, εἶτα μέν τοι Φοίνικι περιτίθησιν.

Ἐναυλήματα.⁵ ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἄλφιτα ἐναυλήματα καλοῦσιν.

Ἐναυλισθῆναι. ἐνοικισθῆναι.

Ἐναύλισμα. ἐνοίκισμα.

Ἔναυλον. οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευόμενον. ἔτι ἐνηχούμενον. Πισίδης·

Αἰεὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, αἱ περιστάσεις,
Ἐκ τῶν ἐναύλων ἠρεθισμέναι πόνων,
Τίκτουσιν ὁρμὰς κρείττονας βουλευμάτων.

Ἐναύλους. τοὺς χειμερινοὺς ποταμούς. ⁶παρὰ τὸ αὐλεῖν.

Ἐναύσασθαι. ἐξάψασθαι.

Ἐναύσματα. ἀρχάς. ἐμπυρεύματα. ὑπεκκαύματα. Καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι, κᾆτα ἐμιμήσαντο ἐς τὸ εὖ καὶ καλῶς. Αἰλιανός φησιν.

Ἐν ⁷αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες. ἐν τοῖς τοιούτοις πρὸς τὸ πρωτότυπον ἡ σύνταξις ἐπανάγεται. ἔστι γὰρ ἡ σκέπη. θὲς οὖν, εἴ τι βούλει, γένος ἀρσενικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον, πάλιν ἐπὶ τὸ τοιοῦτο μέλλεις ἐλθεῖν. ὅμοιον τούτῳ καὶ τὸ, Ῥάβδον δυνάμεως κεκτημένοι σταυρόν. ὀφείλεις οὖν εἰπεῖν, ἐν αὐτῷ· πρὸς τὸν σταυρόν.

Ἐναφῆκαν. ἐνέβαλον. Ἐναφῆκαν τῇ δρυῒ σφῆνας, ὡς διασταίη.

Ἐν βραχεῖ.⁸ Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ.

Ἐν ἀμηχανίᾳ. ἐν ἀπορίᾳ.

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ ⁹περιπέτειαν τιμῆς ἀξιουμένων.

Ἐνγειτόνων.¹⁰ τῶν πλησιαζόντων.

Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.

Ἐν γήρει πίονι. ἐν πλήθει ἐτῶν.

lixenus Athenienſis ob calumniandi ſtudium has impudentiæ & impietatis ſuæ pœnas dedit, ut in urbe omnibus exoſus, & cum egeſtate conflictans, itemque [a commercio reliquorum hominum] excluſus fame periret, nemine nec aquæ nec ignis uſum ei impertiente, quæ omnibus præberi ſolent, qui ea cupiunt & petunt.

Ἐναύειν. Ad templa ſupplicare. * * * * * *

Ἐναυλήματα. Farina vino & oleo macerata. Alii vero ἐναυλήματα ſimpliciter farinam vocant.

Ἐναυλισθῆναι. Inhabitari.

Ἐναύλισμα. Inhabitatio.

Ἔναυλον. Paulo ante commemoratum, vel auditum. Quod adhuc in auribus noſtris reſonat. Piſides: *Semper enim, ut par eſt, calamitates, recentibus irritatæ moleſtiis, impetum pariunt omnibus fortiorem conſiliis.*

Ἐναύλους. Hybernos fluvios, vel torrentes. Ab ἐναυλεῖν.

Ἐναύσασθαι. Incendere. Accendere.

Ἐναύσματα. Principia. Scintillas, ſive reliquias ignis. Fomites. Igniculos. Irritamenta. *Et quoſdam doctrinæ quaſi igniculos ab eo accendentes, poſtea eam [vita & moribus] bene & recte imitati ſunt.* Sic Ælianus inquit.

Ἐν αὐτῇ γὰρ καταφ. *Ad illam enim confugientes.* In hujuſmodi [loquendi generibus] conſtructio ad primitivum ſemper refertur. Id autem [in iſto loco] eſt σκέπη, i. e. tegmen. Pone igitur, ſi vis, maſculinum, fœmininum, & neutrum genus; ſemper eo redibis. Huic ſimile eſt & illud: *Virgam potentiæ poſſidentes crucē.* Dicendum enim eſt ἐν αὐτῷ; ut conſtructio referatur ad σταυρός.

Ἐναφῆκαν. Injecerunt. Immiſerunt. Impegerunt. *Cuneos in quercum impegerunt, ut diffinderetur.*

Ἐν βραχεῖ. Antiphon poſuit pro breviter, ſummatim, in ſumma.

Ἐν ἀμηχανίᾳ. In rebus dubiis & turbatis. *In dubiis & turbatis rebus vel Carcinus honores adeptus eſt.* Dicitur de hominibus contemptis, qui in perturbato civitatis ſtatu honore digni cenſentur.

Ἐγγειτόνων. Accedentium. Vicinorum.

Ἐν γῇ πέν. *In terra pauperem, quam in mari divitem eſſe præſtat.*

Ἐν γήρει πίονι. In ſenio pingui. Id eſt, in annoſa ſenectute.

---

[1] Καλλίξενος ὁ Ἀθην.] Hiſtoria, ad quam fragmentum hoc referendum eſt, exſtat apud Xenophontem *Hiſtor. Græc.* lib. I. in fine.

[2] Λιμῷ ἀποθανεῖν] Idem de Callixeno tradit Xenophon loco laudato: Καλλίξενος δὲ κατελθὼν, ὅτε καὶ οἱ ἐκ Πειραιῶς, εἰς τὸ ἄστυ, μισούμενος ὑπὸ πάντων, λιμῷ ἀπέθανεν. Cæterum hic apud Suidam addita una vocula legendum putem, ὥστε λιμῷ ἀποθανεῖν. Sic enim conſtructio & ſenſus planior erit.

[3] Ὥσπερ οὖν κοινωνεῖν] Wolfius & Portus legendum conjiciunt, ὥσπερ ἔθος κοινωνεῖν: quod non diſplicet.

[4] Εἰ δὲ ἐντεῦθεν Εὐελπ.] Fragmentum hoc propter brevitatem obſcurum eſt, cujus proinde verſionem conſulto prætermiſi.

[5] Ἐναυλήματα. ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλ.] Eadem habet Etymologus.

[6] Παρὰ τὸ αὐλεῖν] Quid hoc? Rectius & clarius Etymologus; Παρὰ τὸ ἐπιμήκεις εἶναι, ὡς αὐλούς.

[7] Ἐν αὐτῇ γὰρ καταφ.] Articulum hunc priores Editt. cum præcedentibus male connectunt, quem inde ſeparandum eſſe & ſenſus & ſeries literarum clamant.

[8] Ἐν βραχεῖ] Ex Harpocratione.

[9] Περιπέτειαν] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. male προπίπιαν.

[10] Ἐνγειτόνων] Potius ἐγγειτόνων: quod loco ſuo reddendum eſt.

Ἐν γυάλοισιν. ἐν τοῖς κοιλώμασι.

Χαῖρε[1] μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον.

Ἐνδαλεύμενος.

Τὸ δυσπάρθενον λέκτρον ἐνδαλεύμενος.
Σοφοκλῆς[2] Τραχινίαις.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ. παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, τὴν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δέ ἐστι καὶ ἡ λέγουσα,

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ Καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.
καὶ γὰρ ἐν ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται.

Ἐνδεέστερος. ἐλλειπέστερος. [3] Ἐνδεέστερος δὲ ἦν ἀεὶ τῆς συμβαινούσης χρείας. διὸ καὶ ὅσα ἔγραφεν, εὕροι τις ἂν τὸ μὲν ὑψηλόνουν καὶ τελεσιουργὸν ἔχοντα, τοῖς δὲ ἔπεσιν οὐ πάνυ συνηρμοσμένα.

Ἕνδεκα.[4] ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἐπιμελουμένη τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατακρίτων· ἐφ᾽ ἣν ἀνήγοντο οἱ κλέπται καὶ οἱ ἀνδραποδισταί.

Ἐνδεκάζοντας.[5] ἀντὶ τοῦ [6] ἑορτάζοντας. ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἄγοντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου.

Ἐνδελεχισμός. ἐπιμονή. ἡ συνήθης θυσία καθημερινή. [7] ἔθος γὰρ ἦν τοῖς Ἑβραίοις καὶ πρωῒ καὶ ἐν ἑσπέρᾳ καὶ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν τῷ Θεῷ θύειν. † [8] Πράγμασιν ἐνδελεχεστάτοις ἀπὸ τῆς πενίας μαχόμενοι, ἀπαλλαξείοντες ἐς Βυζάντιον ᾔεσαν.

Ἐνδελεχῶς. συνεχῶς.

Ἐνδέξασθαι. παραλαβεῖν. ἀκροάσασθαι. Οὔκουν πρόσθεν ἔτι ἀποκρίνασθαι περὶ σπονδῶν, οὐδὲ φίλιον λόγον ἐνδέξασθαι παρὰ τῶν τὰ πολέμια ἔργα δρώντων.

Ἐνδέξια. αἴσια. καλά.

Ἐν δέοντι. τῷ χρησίμῳ. Ἀριστοφάνης·

—— Εὖγε
Ποιῶν ἀπόλωλε, κἂν δέοντι τῇ πόλει,
Ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.

τουτέστι, πρὶν ταράξαι ἡμᾶς.

Ἐνδέχεσθαι. παραδέχεσθαι. πείθεσθαι. [9] Ὁ δὲ

Ἐν γυάλοισιν. In cavitatibus. [In Epigrammate:] *Salve, Euripides, qui in pullatis Pieriæ vallibus ſepultus, perpetuam noctem dormis.*

Ἐνδατεύμενος. Conviciis-inſectans. Sophocles *Trachiniis*: *Infelix connubium convitiis inſectans.*

Ἐν δὲ διχοστ. *In ſeditione vel Androcles dux belli creatur.* Proverbium, quod dicitur de hominibus contemptis, qui in turbato rerum ſtatu honores aliquos conſequuntur. Huic proverbio ſimile eſt & illud: *In rebus turbatis & dubiis, vel Carcinus honores conſecutus eſt.* Et, *Inter indoctos & Corydus loquitur.*

Ἐνδεέστερος. Inferior. *Semper autem minus præſtabat, quam res poſtularet. Quare & in carminibus, quæ ſcripſit, ſublimes quidem & efficaces ſententias, non autem verſuum elegantiam quis deprehendat.*

Ἕνδεκα. Undecimviri. Magiſtratus Athenis, cujus curæ commiſſi erant capitis damnati in carcere: ad quem etiam adducebantur fures & plagiarii.

Ἐνδεκάζοντας. Feſtum & ſolennem diem agentes. Decimum diem una celebrantes. Demoſthenes in oratione contra Theocrinem.

Ἐνδελεχισμός. Continuatio. Aſſiduitas. Conſuetum & quotidianum ſacrificium. Hebræis enim mos erat & mane & veſperi & quotidie Deo ſacrificium facere. † *Cum perpetuo cum mala paupertate conflictandum ipſis eſſet, ejus vitandæ cauſa Byzantium ſe contulerunt.*

Ἐνδελεχῶς. Continenter. Aſſidue.

Ἐνδέξασθαι. Accipere. Audire. [*Dixerunt,*] *non eſſe de fœderibus agendum, nec auſcultandum amicis dictis illorum, qui hoſtilia patrarent.*

Ἐνδέξια. Dextra. Fauſta. Præclara.

Ἐν δέοντι. Utiliter. Opportune. Ariſtophanes: *Recte faciens periit, & tempore Reip. opportuno, priuſquam intritum nobis infunderet.* Id eſt, priuſquam civitatem noſtram turbaret.

Ἐνδέχεσθαι. Accipere. Obtemperare. Perἐλπίσι κεναῖς αὐτοὺς ἔβοσκεν, οὐκ ἐῶν τοὺς Βελισαρίου λόγους ἐνδέχεσθαι. † Καὶ λόγους ὑπὸ αὐτοῦ θειοτέρους ἀναπλάττων, καὶ φήμας ἐνδέχεσθαι τερατωδεστέρας.

---

[1] Χαῖρε μελαμπέπλ.] Diſtichum hoc legitur Anthol. lib. III. cap. XXV. Epigr. XXX. ut Portus etiam monuit.

[2] Σοφοκλῆς Τραχινίαις] Pag. 359. ut Portus obſervavit.

[3] Ἐνδεέστερος δὲ ἦν ἀεὶ τῆς συμβ.] Fragmentum hoc deprompſit Suidas ex Damaſcio de Vita Iſidori Philoſophi, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1040. hic ipſe locus αὐτολεξεὶ pene legitur, ut a Pearſonio obſervatum fuit. Sic autem Photius: Διὸ καὶ ἐνδεέστερος (Ἰσίδωρος) ἦν ἐν τούτοις, (i. e in Poeticis.) ὅθεν καὶ ὕμνους, ὅσους ἔγραψεν, εὕροι τις ἂν τὸ μὲν ὑψηλόνουν καὶ τελεσιουργὸν ἐπιφαίνοντας· τοῖς δ᾽ ἔπεσιν οὐ πάνυ συνηρμοσμένους. Sic & apud Suidam ſcribendum putem.

[4] Ἕνδεκα. ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις, ἐπιμ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 510. Ἐτήρουν οἱ Ἕνδεκα τοὺς δεδεμένους. οὗτοι δὲ νῦν θεσμοφύλακες καλοῦνται. Ἄλλως. Ἡ τῶν Ἕνδεκα ἀρχὴ τοὺς μὲν ὁμολογοῦντας καὶ ἀνδραποδιστὰς καὶ λωποδύτας θανάτῳ ἐκόλαζον· τοὺς δὲ ἀρνουμένους εἰς δικαστήριον εἰσῆγον. Egregie Etymologus ex Lexico Rhetorico: Ἕνδεκα. κληρωτοὶ ἄρχοντες ἦσαν οὗτοι, προεστηκότες τοῦ δεσμωτηρίου· καὶ τοὺς ἀπαγομένους κακούργους ἐπὶ θάνατον παραλαμβάνοντες ἐζημίουν· τοὺς δὲ ἀμφισβητοῦντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ τὸ γνωσθὲν περὶ αὐτῶν ἔπραττον. Hi ergo Undecimviri apud Athenienſes ſimiles erant Triumviris capitalibus apud Romanos. Vide etiam infra v. Παράβυστον.

[5] Ἐνδεκάζοντας] Ex Harpocratione. Notandum autem eſt in loco illo Demoſthenis, ad quem Harpocratio hic reſpexit, non legi hodie ἐνδεκάζοντας, ſed ἐνδεκατίζοντας. En ipſa verba oratoris, quæ exſtant in orat. contra Theocrinem, pag. 513. Οὐ γὰρ ὀλιγάκις ἑωράκατ᾽ αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ βήματος ἐχθροὺς εἶναι φάσκοντας ἀλλήλοις, ἰδίᾳ δὲ ταῦτα πράττοντας καὶ μετέχοντας τῶν λημμάτων· καὶ ποτὲ μὲν λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τὰ ἀπόρρητα· μικρὸν δὲ διαλείποντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις συνενδεκατίζοντας, καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν κοινωνοῦντας. Wolfius hunc locum ſic reddit: *Neque enim raro vidiſtis eos in foro & ſuggeſto præ ſe ferre inimicitias: privatim autem colludere, partirique largitiones: atque aliquando conviciari inter ſe, & extremis invicem probris afficere: paulo poſt dies feſtos una agitare, & ſacra habere communia.* Τὸ συνενδεκατίζοντας in loco hoc Demoſthenis accipio de celebratione decimi a nativitate infantum diei, quo veteres convocatis amicis nomina eis imponere, & convivia ſolenniter agitare ſolebant. Vide Noſtrum ſupra v. Δεκάτην ἑστιάσαι, & v. Ἑβδομευόμενα, ubi de more hoc veterum dilucide agitur.

[6] Ἑορτάζοντας] Sic habent MSS. Pariſ. Priores vero Editt. ἐνεορτάζοντας: quod minus placet.

[7] Ἔθος γὰρ ἦν —— τῷ Θεῷ θύειν] Hæc ſunt verba Divi Chryſoſtomi Homil. III. adverſus Jud. pag. 429.

[8] Πράγμασιν ἐνδελεχ.] Fragmentum hoc exſtat apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. VI. ſed ubi pro ἐνδελεχεστάτοις rectius legitur ἐνδελεχέστατα, quod ibi adverbii vim habet.

[9] Ὁ δὲ ἐλπίσι κεναῖς αὐτοὺς ἐώ.] Et hoc fragmentum legitur apud Procopium.

Ἐνδείκνυμι. [1] Ἐνδεικνύναι ἔλεγον τὸ καταγγέλλειν τινὰ κακουργοῦντα περὶ τὰ κοινά. καὶ ἐνδείξασθαι, ἐπὶ τοῦ κατηγορῆσαι. Ἰώσηπος· Πολλοὺς γὰρ διὰ τὰ οἰκεῖα μίση καὶ διαφορὰς ἰδίας ἐνδείξασθαι τοὺς ἀναιτίους.

Ἐνδεῖκται. Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ ἐνδεικτῶν, κακῶς ἐπιφυόντων τῇ Κυρήνῃ. ἤτοι συκοφαντῶν, κατηγόρων.

Ἐνδεῖκται. οὗτοι ἦσαν κατὰ τὴν Ἀσίαν. Μὴ ἐάσῃς ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν, κοινῶν ἀλαστόρων τῆς χώρας.

Ἐνδεῖν. χρῄζειν. ἐλλείπειν. καὶ ἔνδεια.

Ἐνδειξαμένῳ. ἀντὶ τοῦ ἀπολογησαμένῳ. καὶ ἔνδειξις, ἡ ἀπολογία.

Ἔνδειξις. δίκη κατὰ τῶν ὀφειλόντων καὶ δημηγορούντων. οὐ [2] γὰρ ἐξῆν λέγειν, οὐδ᾽ ὅλως ἐπίτιμον εἶναι τὸν ὀφείλοντα. ὥστε εἰ καὶ ἦρχέ τις ὀφείλων, ἐνεδείκνυτο. ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τῶν φυγάδων, ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντων, ἡ ἔνδειξις.

ſuaderi. *Ille vero eos inani ſpe paſcebat, non ſinens eos Belliſarii dictis auſcultare.* † *Et fingens ſe dicta quædam divina & oracula mira ab eo accipere.*

Ἐνδείκνυμι. Ἐνδεικνύναι dicebant accuſare & ad magiſtratum deferre eum, qui Remp. mala fide adminiſtraverat. Et ἐνδείξασθαι, accuſare. Joſephus: *Multos innocentes ob domeſtica odia & privatas inimicitias eum accuſaſſe* [*dicebant.*]

Ἐνδεῖκται. Accuſatores. Delatores. Calumniatores. *Laceratur a calumniatoribus, qui Cyrenam male vexant.*

Ἐνδεῖκται. Delatores. Calumniatores. Hi erant in Aſia. *Ne ſinas nos eſſe prædam calumniatorum & delatorum, qui ſunt communes totius provinciæ peſtes.*

Ἐνδεῖν. Indigere. Deficere. Deeſſe. Et ἔνδεια. Indigentia. Defectus.

Ἐνδειξαμένῳ. Illi, qui ſe defendit & ad crimina objecta reſpondit. Et ἔνδειξις, defenſio, purgatio.

Ἔνδειξις. Actio contra illos, qui Reip. aliquid debentes, ad populum verba faciunt. Qui enim Reip. debebat, ei nec in concione populi verba facere, nec ullos honores ambire licebat. Et quamvis debitor aliquis ærarii magiſtratum gereret, accuſari tamen poterat. Ἔνδειξις etiam inſtituta erat contra exules, qui in locum aliquem ipſis interdictum reverſi eſſent.

Ἔνδειξις. ἐάν τις ἄτιμος ὤν, ἢ ὠφληκὼς τῷ δημοσίῳ, καὶ μὴ ἐκτετικὼς, ἄρχειν ἢ δικάζειν ἐπιχειροίη, τοῦτον ἐνδείκνυσιν ὁ βουλόμενος τῶν πολιτῶν. ὁμοίως καὶ τὸν ἀντιποιούμενον πράξεων ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς νόμοις, οἷον τὸν [3] ἡταιρηκότα τῆς ἀγορᾶς, καὶ τοῦ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. ἔτι [4] τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελευτηκότας ἀδίκως. ἔπειτα τοῖς ἁλοῦσι τούτων τινὸς τιμῶσιν οἱ δικασταὶ, τί χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτῖσαι.

Ἔνδειξις. [5] εἶδος δίκης δημοσίας· ὑφ᾽ ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.

Ἐνδιάει. ἔνεστι. διατρίβει.

--- Ὄμμασι μούνοις
Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει.

καὶ ἔνδιος [6] παρὰ Ὁμήρῳ, ὁ μεσημβρινός. καὶ ἔνδια.

Τρισσὰ [7] μὲν ἀντολικῶν ἀναπέπταται ἔνδια κύκλων.

Ἐνδιαβάλλω. αἰτιατικῇ.

Ἔνδειξις. [Nomen actionis.] Si quis infamia notatus, aut pecuniam aliquam ærario debens, quam non perſolverat, magiſtratum capeſſeret, vel jus diceret, eum quivis civium lege permittente accuſare poterat: nec non illum, qui actionibus & locis lege interdictis non abſtineret; velut ſi impudicus & cinædus comitiis intereſſet, & in concione populi verba faceret. Præterea eum, qui de mortuis detrahebat. Deinde vero illis, qui horum criminũ alicujus convicti fuiſſent, judices modum pœnæ vel mulctæ ſtatuebant.

Ἔνδειξις. Genus judicii publici, cui obnoxii erant illi, qui locis vel actionibus a lege interdictis non abſtinuiſſent. Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem.

Ἐνδιάει. Ineſt. Immoratur. [In Epigrammate:] *Oculis ſolis delinior, quibus blanda ſpes ineſt.* Et ἔνδιος apud Homerum, meridianus. Et ἔνδια, meridiana. * * * * *

Ἐνδιαβάλλω. Accuſativo jungitur. Criminor.

---

[1] Ἐνδεικνύναι ἔλεγον τὸ καταγγ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad Equit. pag. 303.

[2] Οὐ γὰρ ἐξῆν λέγειν, οὐδ᾽ ὅλως ἐπ.] Portus locum hunc male ſic verterat: *Illi enim qui infamis erat, & qui Reip. aliquam pecuniæ ſummam debebat, nullo modo concionari ipſi licebat.* Exiſtimabat nimirum pro ἐπίτιμον legendum eſſe ἄτιμον: in quo eum ratio fugit. Τὸ ἐπίτιμον enim recte ſe habet, & ſenſus totius loci eſt is, quem in verſione expreſſimus.

[3] Τὸν ἡταιρηκότα τῆς ἀγ.] Hic ἀπὸ κοινοῦ poſt vocem ἡταιρηκότα repetendum eſt ἀντιποιούμενον: quod Portus non animadvertens, in loco hoc interpretando a vero ſenſu aberraverat. Nos igitur, uti paſſim, ita & hic verſionem Latinam emendavimus, & Græco textui accommodavimus. Vide nos ſupra ad v. Δοκιμασίαν ἐπαγγ. ubi quædam habes ad illuſtrationem loci hujus facientia.

[4] Ἔτι τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελ.] Vide Suidam ſupra v. Ἀποιχόμενα, & infra v. Παῦε: & Petitum *de Leg. Attic.* pag. 502.

[5] Ἔνδειξις. εἶδος δίκ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 514. 515.

[6] Παρὰ Ὁμήρῳ] Odyſſ. Δ. v. 450.

[7] Τρισσὰ μὲν ἀντολικῶν ἀνατ.] Verſum hunc ἀνερμήνευτον reliqui, quoniam ſenſus ejus mihi obſcurus eſt, nec unde eum depromſerit Suidas nunc memini. Portus eum ſic reddiderat: *Tres quidem orientalium expanduntur meridiani circulorum.* Sed quid hoc?

Ἐνδιαεριανερινηχέτους.[1] λέξεις[2] συνθετικὰς διθυραμβοποιῶν· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χῖος ποιητής. καὶ ἔστι ἐν τῷ Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

Ἐνδιατρῖψαι τῇ πόλει ἡμερῶν τινῶν.

Ἐνδιαίτημα. διατριβή.

Ἐν δίκῃ. ἀντὶ τοῦ δικαίως, καὶ μάλα εἰκότως.

Ἔνδικον. δίκης ἄξιον. ἢ δίκαιον. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς.

Ἔνδινα.[3] τὰ ἔντερα, ἔνδον τῶν ἰνῶν ὄντα.

Ἐν[4] Διομείοις Ἡράκλειον. ἡ ἐν Διομείοις ἀγομένη τῷ Ἡρακλεῖ ἑορτή.

Ἔνδιος. μεσημβρινός.

Ὄφρα μὲν οὖν ἔνδιος ἔην ἔτι, θέρμετο δὲ χθών,
Τόφρα δὲ ἦν ὑέλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἤνοψ.

τουτέστιν, ὁ λαμπρός.

Ἐνδόμυχος. σκοτεινός. ἀπόκρυφος. Δαμάσκιος· Οὕτω δὲ ἐνδόμυχος ἐγεγόνει, καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τούτοις, ἃ κρύπτειν ἐδοκίμαζεν, ὥστε οὐδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητρὶ λέγειν ὅποι ἀπίοι.

Ἔνδοξα. Φησὶν Ἀριστοτέλης, συλλογισμὸν διαλεκτικὸν εἶναι τὸν δι' ἐνδόξων γινόμενον.[5] Ἔνδοξα δέ ἐστι, δι' ὧν ὁ διαλεκτικὸς γίνεται συλλογισμός· τουτέστι, τὰ δοκοῦντα πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς· καὶ τούτοις, ἢ πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωριμωτάτοις καὶ ἐνδόξοις. καὶ εἴη κἂν κυριώτατα μὲν καὶ πρῶτα, τὰ πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις δοκοῦντα. πᾶσι μὲν, ὡς τὸ αἱρετὸν ἀγαθὸν εἶναι, ὑγείαν, πλοῦτον, ζωήν. οἱ γὰρ ἄλλως λέγοντες, οὐχ ὡς διακείμενοι λέγουσιν, ἀλλὰ θέσει παρίστανται. μαρτυροῦσι δὲ αὐτοῖς ὡς τοιούτοις, διὰ τῆς αἱρέσεως αὐτῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ, τὸ ἀγαθὸν ὠφελεῖν, καὶ τὸ δεῖν τοὺς γονεῖς τιμᾶν. καὶ τοῖς πλείστοις, τὸ τὴν φρόνησιν πλούτου αἱρετωτέραν εἶναι. οἱ δὲ[6] σοφοὶ, ὡς ὁ Πλάτων, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀθάνατος· καὶ Ἀριστοτέλης, ὡς ὁ οὐρανὸς[7] πέμπτου σώματος, καὶ ἡ εὐδαιμονία ὑπ' ἀρετῆς γίνεται, καὶ τὴν ἀρετὴν δι' αὑτὴν αἱρετὴν εἶναι. ἐπεὶ δὲ οὗτοι ἔνδοξοι κατὰ σοφίαν, ἔνδοξα καὶ τὰ εἰρημένα.[8] διαφέρει δὲ ἔνδοξον τοῦ ἀληθοῦς, οὐ τῷ ψευδὲς εἶναι (ἔστι γάρ τινα

Ἐνδιαεριανερινηχ. In medio aere natantes. [Vocem hanc Ariſtophanes finxit, ut irrideret prolixa &] compoſita vocabula Dithyrambicorum poetarum: qualis erat Ion Chius. Vide in v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι.

Ἐνδιατρῖψαι τῇ πόλ. Per aliquot dies in urbe morari.

Ἐνδιαίτημα. Manſio. Commoratio.

Ἐν δίκῃ. Juſte & merito.

Ἔνδικον. Pœna dignum. Vel, juſtum. *Mithridates enim cum in aliis rebus juſtus erat Rex,* [*tum & in his,* &c.]

Ἔνδινα. Inteſtina: ſic dicta, quod intra ἶνας, i. e. fibras contineantur.

Ἐν Διομείοις Ἡρ. Dies feſtus, qui in Herculis honorem a Diomenſibus celebrabatur.

Ἔνδιος. Meridianus. *Quamdiu igitur tempus meridianum erat, & tellus calebat; tam diu vitro clarius erat cœlum ſplendidum.* [Ἤνοψ enim hic idem valet quod] λαμπρὸς, i. e. ſplendidus.

Ἐνδόμυχος. In receſſu latens. Obſcurus. Occultus. Damaſcius: *Adeo autem occultus, & taciturnus fuit in iis, quæ occultare ſtatuerat, ut ne matri quidem interroganti diceret, quonam iret.*

Ἔνδοξα. Probabilia. Ariſtoteles ait, ſyllogiſmum dialecticum eſſe illum, qui ex probabilibus conficiatur. Probabilia vero ſunt ea, ex quibus ſyllogiſmus dialecticus conſtat: hoc eſt, quæ probantur omnibus, vel pleriſque, vel ſapientibus; & his, vel omnibus, vel pleriſque, vel clariſſimis & celeberrimis. Principem autem locum merito tenent illa, quæ omnibus, vel pleriſque probantur. Ac omnibus quidem, ut id, quod eſt expetendum, eſſe bonum; ut ſanitatem, divitias, vitam. Qui enim ſecus dicunt, non ex animi ſenſu ac affectu loquuntur, ſed cauſæ ſerviunt: & ita ſe rem habere ſatis declarant ipſi, dum ea expetunt. Hujuſmodi etiam eſt & illud, bonum prodeſſe; &, parentes honorandos eſſe. Pleriſque vero, prudentiam opibus eſſe potiorem; aut, animam eſſe corpore præſtantiorem; &, Deum eſſe. Sapientibus vero, ut Platoni, animam eſſe immortalem: & Ariſtoteli, cœlum eſſe quintum corpus; &, felicitatem virtute parari; & virtutem per ſe expetendam eſſe. Quoniam enim hi ob ſaἔνδοξα καὶ ἀληθῆ) ἀλλὰ τῇ ἐπικρίσει, ὅτι ἐστὶν ἀληθές. τῷ δὲ ἐνδόξῳ ἀπὸ τῶν ἀκουόντων, καὶ τῶν τούτων ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι περὶ τῶν πραγμάτων. † Ἔνδοξα ἁπλῶς τὰ κατὰ τὴν πάντων δόξαν, ἢ τῶν πλείστων· ὡς τό, τὴν ὑγίειαν αἱρετὸν εἶναι. ὡρισμένως δὲ ἔνδοξα, τὰ τῷδέ τινι τῶν ἐνδόξων ἑπόμενα, οἷον Πλάτωνι, ἢ Ἀριστοτέλει, ἢ Γαληνῷ. ἄδοξα δέ, ἁπλῶς μέν, τὰ τοῖς ἐνδόξοις ἀντικείμενα. ταῦτα δ' ἂν εἴη τὰ παρὰ τὰς τῶν πάντων, ἢ τῶν πλείστων δόξας λεγόμενα. [1] ὡρισμένως δὲ ἄδοξα, τὰ μαχόμενα τοῦδέ τινος ἐνδόξου τῇ δόξῃ· ὡς Φέρε εἰπεῖν, τὸ μὴ εἶναι τὴν ψυχὴν ἀθάνατον· ἐπεὶ μάχεται τῇ Πλάτωνος δόξῃ. οὔτε δὲ ἔνδοξον, οὔτε ἄδοξόν ἐστι πρόβλημα, περὶ οὗ οὔτοι οὐδετέρως δοξάζουσιν· οἷον τό, περιττοὺς εἶναι τοὺς ἀστέρας, ἢ ἀρτίους, ἢ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. ἢ περὶ οὗ ἐπίσης ἀμφοτέρως· οἷον περὶ τοῦ ἄπειρον εἶναι, καὶ μὴ εἶναι· ἢ τὸ εἶναι ἐπιστήμας τὰς ἀρετάς, ἢ πάλιν μὴ εἶναι.

---

[1] Ἐνδιαεριανερινηχ.] Ariſtophanes *Pace* pag. 685. (466. Ed. Baſ. P.)

——Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι
Τὰς ἐνδιαεριανερινηχέτους τινάς.

Vide ibi Scholiaſtam.

[2] Συνθετικάς] Cum Porto malim συνθέτους.

[3] Ἔνδινα] Vide Scholiaſtam Homeri ad Il. Ψ. v. 806.

[4] Ἐν Διομείοις Ἡρακλ.] Ex Harpocratione: ſed qui τὸ Ἡράκλειον non interpretatur ἀγομένην τῷ Ἡρακλεῖ ἑορτὴν, ſive feſtum Herculis, ut hic Suidas: ſed ſimpliciter dicit, ἐν Διομείοις Ἡράκλειον. Ὑπερίδης κατὰ Κόνωνος: ſignificare nimirum volens, apud Diomenſes fuiſſe templum Herculis, (id enim notat vox Ἡράκλειον; non vero feſtum Herculis: quod Ἡράκλεια dixeris) ejuſque mentionem fieri apud Hyperidem contra Cononem. Deinde vero ſubjungit, τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ, μνημονεύουσι καὶ οἱ Κωμικοί: quæ non ſunt referenda ad ea quæ præcedunt, ut Suidas putavit; ſed ſimpliciter ſignificant, feſti in honorem Herculis apud Diomenſes celebrati etiam Comicos mentionem facere: quod verum eſſe vel ex Ariſtophane patet. Is enim in *Ranis* p. 243. (156. Ed. Baſ. P.) feſti iſtius his verbis meminit:

Ὁπότ' Ἡράκλεια τὰ 'ν Διομείοις γίνεται.

Huc forte Harpocratio reſpexerit. Vide etiam ſupra v. Διόμεια.

[5] Ἔνδοξα δέ ἐστι, δι' ὁ διαλεκτ.——ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι περὶ τῶν πραγμάτων] Totus hic locus negligenter admodum excerptus eſt ex Alex. Aphrod. in *Topica*, pag. 12. unde ſenſum ejus ſupplebis & integrum reſtitues.

[6] Οἱ δὲ σοφοὶ——ἔνδοξα καὶ τὰ εἰρημένα] Locus hic non ſolum eſt mutilus, ſed etiam turbatus & confuſus, cujus correctionem ex Alexandro Aphrod. pete.

[7] Πέμπτου σώματος] Scribe πέμπτον τι σῶμα, ut apud Alexandrum Aphrodiſienſem.

[8] Διαφέρει δὲ ἔνδοξον τοῦ ἀληθ.——ἃς ἔχουσι περὶ τῶν πραγμάτων] Hæc peſſime mutilata ſunt, quæ apud Alexandrum Aprod. loco laudato rectius ſic leguntur: Διαφέρει δὲ τὸ ἔνδοξον τοῦ ἀληθοῦς, οὐ τῷ ψευδὲς εἶναι, (ἔστι γάρ τινα ἔνδοξα καὶ ἀληθῆ) ἀλλὰ τῇ ἐπικρίσει. ἔστι γὰρ τῷ μὲν ἀληθεῖ ἀπὸ τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ἐστιν, ἡ ἐπίκρισις. ὅτι γὰρ τοῦτο αὐτῷ ὁμολογεῖ, τότε ἐστὶν ἀληθές. τῷ δὲ ἐνδόξῳ οὐκ ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἡ ἐπίκρισις, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀκουόντων, καὶ τῶν τούτων ὑπολήψεων, ἃς ἔχουσι περὶ τῶν πραγμάτων. Hinc Suidas ſupplendus eſt.

pientiam clari ſunt, ideo etiam dicta iſta probabilia habentur. Differt autem probabile a vero, non quod ſit falſum (ſunt enim quædam, quæ ſunt eadem & probabilia & vera) ſed quod judicio & opinione hominum verum cenſeatur. † Simpliciter probabilia dicuntur ea, quæ ſecundum omnium vel plerorumque opinionem talia cenſentur: ut, ſanitatem eſſe expetendam. Definite vero probabilia, quæ probati alicujus & clari auctoris ſententiæ conſentanea ſunt, veluti Platonis, vel Ariſtotelis, vel Galeni. Improbabilia vero, & quidem ſimpliciter talia, dicuntur ea, quæ probabilibus oppoſita ſunt: qualia ſunt ea, quæ omnium vel plurimorum opinionibus repugnant. Improbabilia vero ſecundum quid, dicuntur ea, quæ cum opinione clari alicujus viri pugnant: veluti, animam non eſſe immortalem. Id enim opinioni Platonis repugnat. At neque probabile neque improbabile eſt problema illud, de quo viri clari in neutram partem ſentiunt: ut, impares vel pares eſſe ſtellas, vel pilos capitis. Aut, de quo viri docti in utramque partem opinantur: ut, infinitum eſſe, aut non eſſe: aut, virtutes eſſe ſcientias, aut non eſſe.

Ἐνδόσιμον. Οἱ δὲ κελευσταὶ τοῖς ἐρέταις τὸ ἐνδόσιμον ἐνέδοσαν. οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ἐνδόσει ἀθρόοι τῷ ῥοθίῳ ἐπηλάλαξαν.

Ἐνδόσιμον. κινήσεως καὶ ἀρχῆς αἴτιον. Ὁ δὲ ψαλμός, οἷος ἐνδόσιμος εἶναι τῇ ᾠδῇ.

Ἐνδοῦναι. προδοῦναι. παραδοῦναι. ἢ καὶ εἶξαι.

Ἐνδούς. ἀραιώσας.

Ἐνδῶσαι. ὁρίσαι. προστάξαι. Καιρὸν δὲ τῆς διαβάσεως καὶ τόπον αὐτὸς ἐνδώσειν ἔφη.

Ἐνδρανής. πρακτικός.

Ἐνδιάζω. διστάζω.

Ἐνδίαστον. ἀμφίβολον.

Ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντῆν. ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐπιχειρούντων πράγμασιν. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐνδυκέως. ἐπιμελῶς.

Ἐνδυμίωνος [2] ὕπνον καθεύδεις. ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν εἴρηται ἡ παροιμία· διὰ [3] τὸ τὸν ὕπνον ἐρασθῆναι Ἐνδυμίωνος, καὶ ἔτι καθεύδειν, καὶ σὺν αὐτῷ εἶναι φασί.

Ἐνδύω. αἰτιατικῇ. ἐνδῦναι, καὶ ἐνδῦσαι.

Ἔνδυο. τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίῳ· Παρέσομαι γὰρ ἔνδυο.

Ἐνδυομενία. Τὴν [4] μὲν ἐνδυομενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασαν. τὰ ἔπιπλα.

Ἐνδόσιμον. Signum quod datur alicujus rei incipiendæ. *Celeuſtæ remigibus ſignum remigandi dederunt. Illi autem ſigno dato omnes ſimul cum clamore remis incubuerunt.*

Ἐνδόσιμον. Motus & principii cauſa. *Pſalmus vero ille novi cantus erat præludium.*

Ἐνδοῦναι. Tradere. Prodere. Vel, cedere.

Ἐνδούς. Qui ceſſit.

Ἐνδῶσαι. Definire. Præſcribere. Imperare. *Trajectus vero tempus & locum ſe ipſis præſcripturum eſſe dixit.*

Ἐνδρανής. Efficax. Induſtrius.

Ἐνδιάζω. Ambigo. Dubito.

Ἐνδίαστον. Ambiguum. Dubium.

Ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντῆν. Induit pellem leoninam. De illis dicitur, qui res magnas aggrediuntur. Per tranſlationem ab Hercule ductam.

Ἐνδυκέως. Accurate. Magna cum cura.

Ἐνδυμίωνος ὕπν. *Endymionis ſomnum dormis.* Hoc proverbium de ſomnolentis dicitur; quod Somnus Endymionem amarit, & nunc etiam cum eo dormire, & cum eo eſſe dicatur.

Ἐνδύω. Induo. Accuſativo jungitur. Ἐνδῦναι, & ἐνδῦσαι, induiſſe.

Ἔνδυο. Celeriter: ut & nos dicimus. Menander *Epheſio: Adero enim celeriter.*

Ἐνδυομενία. Supellex. *Omnem ſupellectilem ex ædibus diripuerunt.*

---

[1] Ὡρισμένως δὲ ἄδοξα, ——— τὴν ψυχὴν ἀθάνατον] Hæc omnia culpa librariorum in prioribus Editt. omiſſa ſunt, quæ ex MSS. Pariſ. revocavi.

[2] Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθ.] Vide Scholiaſtam Apollonii Rhodii ad lib. IV. v. 57.

[3] Διὰ τὸ τὸν ὕπνον ἐρασθῆναι Ἐνδυμ.] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. in quibus ita legitur, διὰ τὸ τὸν Ἐνδυμίωνα ὕπνου ἐρασθῆναι. Lectionem MStorum confirmant Diogenianus & Michael Apoſtolius.

[4] Τὴν μὲν ἐνδυομενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. IV. cap. LXXII. ſed ubi pro ἐνδυομενίαν legitur ἐνδυμενίαν. Portus hic οὐδὲν ὑγιές; quippe qui locum hunc ſic vertit: *Totam quidem Endyomeniam [vaſtarunt,] & ſupellectilem ex ædibus diripuerunt.* Exiſtimavit nimirum τὸ ἐνδυομενία eſſe nomen proprium urbis vel regionis: & deinde, vocem ἔπιπλα verbis ſuperioribus male attexuit; cum non ſit pars fragmenti Polybiani, ſed interpretatio vocis ἐνδυομενία, qua Polybius in citato fragmento uſus eſt. Nos igitur & Græca diſtinximus, & dictos errores ex verſione ſuſtulimus, ne forte ἀβλεψία Porti incautum Lectorem in errorem induceret. Antequam autem hinc abeam, Lectorem mo-

1. Simonides. Anal. I. 147. CXII. 10.

Ἐνδυτά.

Ἐνδυτά[1] καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασεν πλοκάμους.

τουτέστι, περιβλήματα.

Ἕναι[2] ἀρχαί. αἱ παρῳχημέναι. Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος.

Ἔναιεν. ᾤκει.

Ἐν αἰθείᾳ. ἐν φανερῷ.

Ἔναιμος. πλήρης αἵματος.

Ἔνναιον. τόπος.

Ἔναιον. ᾤκουν.

Ἐναῖος. ὁ λαγωός.

Ἐναίρειν. τὸ τὰ ὅπλα σκυλεύειν.

Μοῦνος[3] ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχον ἀσπίδα τείνας
Νηυσὶ βαρὺν Τρώων αἰὲν ἔμεινας Ἄρη.

Ἐναίρειν. σκυλεύειν. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων. Ὅμηρος· Θῆρας ἐναίρειν. θῆρες γὰρ οὐκ ἔχουσιν ὅπλα, ὥστε σκυλευθῆναι. κυρίως δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ἐναίσιμος. δίκαιος. καθήκων.

Ἐναισίμῳ δὲ συντύχοιμι, μηδέ τῳ
Πονηρῶν συντυχών.

Ἐννέα[4] ὁδοί. τόπος Θρᾳκικὸς περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. ἔνατος δὲ, καὶ ἐνάτη, δι' ἑνὸς ν.

Ἐνεαρίζω. δοτικῇ.

Ἐννεάκρουνον.[5] κρήνη τις Ἀθήνησι, Καλλιῤῥόη καλουμένη πρότερον.

Ἐννεάκρουνον. κρήνη Ἀθήνησιν ἦν[6] δωδεκάκρουνος. Θουκυδίδης δὲ, ἐννεάκρουνον.

Ἐνέβαλεν.[7] ἔτυψεν. Ὁ δὲ κρίνας πρότερον τοῦτον ἀδικεῖν, πληγὰς ἐνέβαλε. καὶ αὖθις· Τοῖς μὲν τραύματα ἐνέβαλε.

Ἐνέβη. ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθε. Τῶν δὲ συνήθων τις αὐτῷ ἐνέβη τῷ ποδὶ λακτίσας κείμενον τὸν ταῦρον. καὶ ἀκούω τὸν πόδα ἐκεῖνον εἰς οἴδημα ἀρθῆναι, καὶ φλεγμαίνοντα σφακελίσαι. καὶ αὖθις· Ἐνέβη δὲ ναῦν ἀποχρῶσαν τοῖς ἑταίροις.

Ἐνεβριμήσατο. μετ' ὀργῆς ἐλάλησεν. ἐνεβριμήσατο. μετ' αὐστηρότητος ἐπετίμησεν.

Ἐνεγκαμένη. πατρίς.

Ἐνέγκασθαι. ἐνέγκαι.

Ἔνεγκε. ἐνέγκαι δέ.

Ἐνεγκοῦσα. πατρίς. ἡ μήτηρ.

Ἐνέγκωμεν. αὐθυπότακτον. καὶ ἐνέγκῃς.

Ἐνδυτά. Indumenta. Veſtimenta. [In Epigrammate:] *Indumenta hæc & flavos ſuſpendit cincinnos.*

Ἕναι ἀρχ. Magiſtratus præteriti, ſive munere ſuo defuncti. Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem.

Ἔναιεν. Incolebat. Habitabat.

Ἐν αἰθείᾳ. Sub dio. Palam. Aperte.

Ἔναιμος. Cruentus. Sanguine plenus.

Ἔνναιον. Ennæum. Locus ita vocatus.

Ἔναιον. Incolebant. Habitabant.

Ἐναῖος. Lepus.

Ἐναίρειν. Spolia detrahere. Spoliare. Interficere. Cædere. [In Epigrammate:] *Solus [Græcos,] cum ab hoſte cæderentur, clypeo objecto defendiſti, & ad naves gravem Trojanorum impetum ſuſtinuiſti.*

Ἐναίρειν. Spoliare. Abuſive etiam de feris dicitur. Homerus: *Feras interficere.* Feræ enim nulla habent arma, quibus ſpoliari poſſint. Proprie vero de hominibus dicitur.

Ἐναίσιμος. Juſtus. Bonus. Fauſtus. *Utinam in virum bonum incidam: non vero in aliquem ex malis.*

Ἐννέα ὁδοί. Novem viæ. Locus in Thracia prope Amphipolin. [Scribitur per duplex ν.] Ἔνατος vero & ἐνάτη, per unum ν.

Ἐνεαρίζω. Dativo jungitur. Ver in aliquo loco tranſigo.

Ἐννεάκρουνον. Fons Athenis ita appellatus, qui ante Callirrhoe vocabatur.

Ἐννεάκρουνον. Fons erat Athenis, a duodecim fiſtulis δωδεκάκρουνος dictus: quem Thucydides ἐννεάκρουνον vocat.

Ἐνέβαλεν. Inflixit. Verberavit. Percuſſit. Ut, *Ille vero, cum ante judicaſſet hunc injuſte facere, plagas ei inflixit.* Et iterum: *Illis quidem inflixit vulnera.*

Ἐνέβη. Intravit. Inſcendit. *Quidam vero ex ipſius familiaribus jacentem taurum, pede ei inſiſtens, conculcavit. Audio autem pedem illum intumuiſſe, & inflammatione correptum ſphacelo computruiſſe.* Et iterum: *Navem autem ſociis ſufficientem intravit.*

Ἐνεβριμήσατο. Infremuit. Irate locutus eſt. Severe & acriter objurgavit.

Ἐνεγκαμένη. Patria terra.

Ἐνέγκασθαι. Tuliſſe. Produxiſſe.

Ἔνεγκε. Fer. [Scribitur per ε.] At ἐνέγκαι, per αι.

Ἐνεγκοῦσα. Terra patria. Vel, mater.

Ἐνέγκωμεν. Feramus. Eſt ſubjunctivus. Et ἐνέγκῃς, feras.

---

neo, pro ἐνδυομενία, ut hic Suidas habet, apud Heſychium ſcribi ἐνδομενία, idque ab eo exponi, κτῆσις ἢ ἀποσκευή. Hodie quidem apud Grammaticum illum vulgo excuſum eſt κτίσις: ſed vocem illam corruptam eſſe, ejuſque loco ſcribi debere κτῆσις, jamdudum viri docti monuerunt. Præterea videndum eſt, an non ἐνδουχία ſit idem quod ἐνδυομενία: quarum vocum priore uſus eſt idem Polybius in fragmento, quod adducit Suidas infra v. Λεύκιος Αἰμίλιος. Certe ſupellectilem vox iſta itidem notat, ut ex ſenſu loci illius manifeſtum eſt.

[1] Ἐνδυτὰ καὶ ξανθ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod ex Anthologia inedita integrum damus infra v. Ἤρασον.

[2] Ἕναι ἀρχαί. αἱ παρῳχ.] Ex Harpocratione.

[3] Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμ.] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate in Ajacem, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. cap. XIV. ut & Portus monuit.

[4] Ἐννέα ὁδοί] Ex Harpocratione.

[5] Ἐννεάκρουνον] Et hunc locum ex Harpocratione Suidas deſcripſit.

[6] Δωδεκάκρουνος] Vide quæ diximus ſupra ad v. Δωδεκάκρουνος.

[7] Ἐνέβαλεν. ἔτυψεν] Dicere debebat Suidas, Ἐνέβαλεν πληγάς. ἔτυψεν. Sola enim vox ἐνέβαλεν non poteſt ſignificare *verberavit*, ut cuivis facile patet.

Ἐνεγγύησεν. Ἡ δὲ ἐνεγγύησε κατὰ τὸ καρτερὸν τὰ κέρατα περιχίσαι αὐτίκα, οὕτω τε τοὺς βαρβάρους εἰσδέξασθαι. ἀντὶ τοῦ παρήγγειλεν.

Ἐνεδέχοντο. παρελάμβανον. εἰσεδέχοντο. Οἱ δὲ τὸν Κινέαν ἐνεδέχοντο. καὶ παρελθὼν ἐς τὴν πόλιν ἐσεμνολόγει περὶ Πύρρου.

Ἐνέδει. ἐνέλειπεν. Ὅσοις ἐνέδει, ἐδίδοσαν. † Εἴ τῳ του τὶ ἐνέδει, ἐξεπλήρου.

Ἐνεδοίαζεν. ἠμφίβαλλεν.

Ἐνεδρεύω. δοτικῇ.

Ἔνεδρον. [1] ἔγκρυμμα δολερόν.

Ἐνεθουσία. ἐμαίνετο.

Ἐνέκαψα.[2] ἐξέπτυσα. Κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐνέκαψα.

Ἐνέκειντο. ἐπιμόνως ἠσχολοῦντο. Εἰ δή τι ἐλέλειπτο, ἁρπασάμενοι, ἐνέκειντο τῇ πολιορκίᾳ.

Ἐνεκότει. δοτικῇ. ἐμνησικάκει. ὠργίζετο. Ὁ οὖν Χαγάνος ἐνεκότει εὐδοκιμηθείσαις ταῖς Ῥωμαίων δυνάμεσι.

Ἐνεκότουν. Δαβίδ· Καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι. τουτέστι, μετ᾽ ὀργῆς ἠναντιώθησάν μοι.

Ἐνέκρινον. τοῖς καλοῖς συνηρίθμησαν· ὡς ἀπέκρινον, ἀπεδοκίμαζον. Αἰλιανός· [3] Ῥωμαῖοι πολεμοῦντες οὐδένα τόπον οὔτε ἐνέκρινον, οὔτε ἀπέκρινον, ἀλλ᾽ ἔνθα ἔτυχον, ἠγωνίζοντο.

Ἐνελίξας.

Ἐνελόχησεν. ἐνήδρευσεν.

Ἐνέμοντο. ἐκαρποῦντο. ᾤκουν.

Ἐνεμημένων.[4] Τῶν δὲ ἄλλων τῶν περὶ βασιλέα τοῖς ἐρύμασιν ἐνεμημένων. Κρίτων ἐν Γετικοῖς.

Ἐνενηκονταεννέα.

Ἐνένιπεν. ἐκακολόγησεν.

Ἐννεός. ἄφωνος. κωφός. ἐξεστηκώς. νωδός. νωχελής. μετέωρος. [5] Ξενοφῶν· Τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐννεοῖς ὅ, τι δέοι ποιεῖν. † [6] Τοσόσδε διὰ τῆς νυκτὸς ἐνέπεσε σεισμὸς, ὥστε ἐξέθορον ἐκ τῆς κοίτης. σημαίνει δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Ἐνεώλκησαν. τὰς ναῦς εἵλκυσαν.

Ἐνεγγύησεν. Præcepit. *Illa vero præcepit, ut cornua ſtatim dividerent, & Barbaros in medium eorum acciperent.*

Ἐνεδέχοντο. Aſſumebant. Recipiebant. *Illi vero Cineam receperunt: qui in urbem ingreſſus, de Pyrrho multa jactavit.*

Ἐνέδει. Deerat. Deficiebat. *Dederunt iis, quibus [neceſſaria] deerant.* † *Si cui quid deeſſet, ille defectum ſupplebat.*

Ἐνεδοίαζεν. Ambigebat Dubitabat.

Ἐνεδρεύω. Dativo jungitur. Inſidias ſtruo.

Ἔνεδρον. Inſidiæ doloſæ.

Ἐνεθουσία. Furebat. Inſaniebat.

Ἐνέκαψα. Expui. *Deinde, cum [pharmacum] olfeciſſem, id averſatus expui.*

Ἐνέκειντο. Inſtabant. Urgebant. In propoſito conſtanter perſeverabant. *Cum vero rapuiſſent, quod relictum erat, obſidionem ſtrenue urgere cœperunt.*

Ἐνεκότει. Dativo jungitur. Diuturnam iram animo fovit. Iraſcebatur. Infenſus erat. *Chaganus igitur copiis Romanorum ob rei bene geſtæ gloriam infenſus erat.*

Ἐνεκότουν. Iraſcebantur. Infenſi erant. David: *Et irato animo mihi infenſi fuerunt.* Vel, irato animo mihi adverſati ſunt.

Ἐνέκρινον. In delectorum numerum retulerunt: ut ἀπέκρινον, repudiarunt, vel rejecerunt. Ælianus: *Romani bellum gerentes nullum locum nec meliorem nec deteriorem altero credebant, ſed ibi pugnabant, ubi fors tuliſſet.*

Ἐνελίξας. Qui involvit.

Ἐνελόχησεν. Inſidiatus eſt. Inſidias ſtruxit.

Ἐνέμοντο. Fruebantur. Percipiebant. Incolebant.

Ἐνεμημένων. *Cum autem alii, qui circa Regem erant, per caſtella diſtributi eſſent.* Crito in *Geticis*.

Ἐνενηκονταεννέα. Nonagintanovem.

Ἐνένιπεν. Increpuit. Objurgavit.

Ἐννεός. Mutus. Surdus. Mente captus. Edentulus. Tardus. Sublimis. Xenophon: *Pueris vero tanquam ſurdis, quid opus facto eſſet, oſtenderunt.* † *Tantus autem noctu terræ motus accidit, ut omnes ex cubili exilirent.* Eſt etiam nomen proprium.

Ἐνεώλκησαν. Naves traxerunt.

---

[1] Ἔγκρυμμα] Sic recte unus MS. Pariſ. itemque Heſychius. At priores Editt. male ἔγκελμα.

[2] Ἐξέπτυσα] Hæc interpretatio nihil ad rem facere videtur. Aliud enim eſt ἐγκάπτειν, ut ex Ariſtophane aliiſque ſcriptoribus conſtat. Quare Lector cogitet. Mihi enim in præſens nihil in mentem venit, quod ad loci hujus illuſtrationem facere poſſit. Florens Chriſtianus ad Ariſtophanis *Pacem* pag. 625. monet, Heſychium τὸ ἐγκάπτει interpretari ἐκπνεῖ, & proinde hic apud Suidam pro ἐξέπτυσα forſan legendum eſſe ἐξέπνευσα. Sane τὸ κάπτειν apud Græcos etiam ſignificat πνεῖν, i. e. flare, vel ſpirare: unde eidem Heſychio κάπος eſt ψυχή, πνεῦμα; & κεκαφηώς, quod eſt ejuſdem originis, ab Etymologo exponitur ἐκπεπνευκώς. Sed ſecundum hanc ſignificationem apud Heſychium pro ἐκπνεῖ potius ſcribendum erit, ἐμπνεῖ, vel εἰσπνεῖ; & hic apud Suidam, ἐνέπτυσα, vel εἰσέπτυσα; quoniam nemo non videt, τὸ ἐγκάπτειν compoſitum eſſe ex ἐν, in, & κάπτειν, ſpirare: cui proinde τὸ ἐκπνεῖν ſignificatione reſpondere nequit. Poſſet tamen etiam leviori mutatione hic apud Suidam ſcribi ἐνέπτυσα, i. e. inſpui, vel conſpui: quod non abludit a modo dicta ſignificatione verbi κάπτειν. Qui enim in aliquam rem inſpuunt, id cum aliquo afflatu facere ſolent: quæ ratio eſt, quare τὸ ἐγκάπτειν non inepte per ἐμπτύειν exponi etiam poſſe videatur. Sane ſignificatio iſta non eſt aliena a ſenſu fragmenti, quod Suidas ex auctore incerto hic adducit. In eo enim verba fiunt de aliquo, qui rem mali odoris naribus admotam averſatur, &, ſecundum expoſitionem noſtram, conſpuit: quomodo homines plerumque faſtidium ſuum erga res, quas aſpernantur & rejiciunt, declarare ſolent. Sed hæc tantum ut conjecturam propono.

[3] Ῥωμαῖοι πολεμ.] Confer Suidam ſupra v. Ἀπειθεῖν.

[4] Ἐνεμημένων] Imo Νενεμημένων, a νέμω.

[5] Ξενοφῶν] Lib. IV. *de Expedit. Cyri*, pag. 333. ut Pearſonius monuit.

[6] Τοσόσδε διὰ τῆς νυκτὸς ἐνέπ.] Hæc non pertinent ad fragmentum præcedens, ſed ſunt verba diverſi cujuſdam ſcriptoris, quæ tamen nihil ad locum hunc faciunt.

Ἐννέωρος. ἐνναετής.

Ἐνεώχμωσε. νεωστὶ κατεσκεύασεν. ἐκίνησεν. ἠλλοίωσεν. ἐκαινοποίησεν.

Ἐνεπάρην. ἐνέπεσον.

Ἐνέπασεν. [1] ἐνέβαλλεν. ἐνεποίκιλλεν.

1 Polybius. XXXV. 5 Vol. IV. 666.

Ἐνέπεσε. συνέβη. ἐγένετο. Πολύβιος· Ἐνέπεσε δέ τις ὁρμὴ τῷ Σκιπίωνι καὶ διαπόρησις, εἰ δεῖ συμβαλεῖν καὶ μονομαχῆσαι πρὸς τὸν βάρβαρον.

Ἐν ἐπηκόῳ. εἰς ἐπήκοον πάντων.

Ἐνεπίπρων, καὶ ἐνεπίμπραντο. καὶ ἐνεπίμπλαντο, καὶ ἐνεπίμπλα.

Ἐνεπίσκημμα,[2] καὶ ἐνεπισκήψασθαι. ὁπότε δημευθείη τινὸς οὐσία, ἐξῆν προσελθεῖν τῷ φάσκοντι γεγενῆσθαι δανειστῇ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ λέγειν, ὡς ὀφείλεται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος. καὶ τοῦτο λέγεται [3] ἐπίσκημμα, καὶ ἐνεπισκήψασθαι. Καὶ ἐγγύην καταβαλεῖν. [4] καταδικασθέντων τινῶν δημεύεσθαι τὰς οὐσίας, εἰ λέγοιέν τινες, ὡς εἴησαν δανεισταὶ τῶν δημευομένων, ἀπογράφεσθαι τούτους ἐκέλευον, πότε, καὶ πόσον ἀργύριον ἐδάνεισαν· ὅπερ ἐλέγετο [5] ἐπισκήψασθαι. εἰ μέντοι γε παρέσχον ἐγγυητὰς τοῦ μὴ ἂν διαψεύσασθαι περὶ τοῦ δανείσματος οἱ δανείσαντες, τοῦτο [6] ἐγγύην καταβολῆς ἔλεγον.

Ἐνεπορπήθησαν.[7] συνεβλήθησαν.

Ἐνέργεια.[8] ἡ ἐνέργεια καθολικωτέρα ἐστὶ τῆς κινήσεως· ἡ δὲ κίνησις, τοῦ πάσχειν. πᾶν μὲν γὰρ τὸ πάσχον καὶ κινεῖται. πᾶν δὲ τὸ κινούμενον καὶ ἐνεργεῖ. οὐκέτι μέν τοι τὸ ἐνεργοῦμενον κινεῖται. ἐνέργεια μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἀθρόα προσβολὴ ἀπὸ τῆς ἕξεως. κίνησις δέ ἐστιν ἀτελὴς ἐνέργεια. ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ πρώτου δυνάμει ἐπὶ τὴν ἕξιν ὁδὸς, κίνησίς ἐστι. πᾶσα δὲ γένεσις καὶ πᾶσα ἐνέργεια ἄλλου τινὸς γίνεται τέλους χάριν. τέλος γὰρ τῆς γενέσεως καὶ τοῦ γινομένου τὸ εἶναι· καὶ τῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ ἐνεργεῖν τὸ ἐνηργηκέναι. οὐκ ἐπὶ πάντων δὲ τοῦτο ἀληθές. ἡ γὰρ εὐδαιμονία ἐν τῷ ἐνεργεῖν κατ᾽ ἀρετὴν, οὐκ ἐν τῷ ἐνηργηκέναι. δεῖ οὖν σκοπεῖν, πότερον ἐνέργεια τὸ τέλος τῆς δυνάμεως, ἢ ποίημά τι καὶ ἔργον. ἐφ᾽ ὧν μὲν οὖν ποίημα, πταίουσιν οἱ πρὸς τὴν ἐνέργειαν ἀποδόντες. τέλος γὰρ ἐπὶ τούτων τὸ ἔργον, καὶ βέλτιον τῆς ἐνεργείας. ἐφ᾽ ὧν δὲ ἐνέργεια ψιλὴ, ἐνέργειαν μόνην θετέον. πολλῶν γὰρ οὐ τὸ γεγενῆσθαι τέλος, ἀλλὰ τὸ γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἥδεσθαι μᾶλλον αἱρούμεθα, ἢ πεπαῦσθαι τῆς ἡδονῆς· καὶ θεωρεῖν, ἢ τεθεωρηκέναι.

Ἐννέωρος. Novennis.

Ἐνεώχμωσε. Recenter paravit. Movit. Res novavit. Res novas eſt molitus.

Ἐνεπάρην. Tranſfixus ſum. Incidi.

Ἐνέπασεν. Injecit. Inſperſit. Acu pinxit, vel diſtinxit.

Ἐνέπεσε. Incidit. Accidit. Contigit. Polybius: *Dubitatio autem Scipionem inceſſit, an cum Barbaro confligendum & ſingulari prælio dimicandum eſſet.*

Ἐν ἐπηκόῳ. In loco, unde quis ab omnibus audiri poteſt.

Ἐνεπίπρων. Incendebant. Et ἐνεπίμπραντο, incendebantur. Sic ἐνεμπίπλαντο, implebantur, & ἐνεπίμπλα, implebat.

Ἐνεπίσκημμα. Quum alicujus bona publicabantur, licebat ei, qui pecuniam mutuam ipſi dederat, in medium prodire, & dicere, ſibi debitum in ejus bonis deberi. Et hoc vocatur ἐνεπίσκημμα, & ἐνεπισκήψασθαι. Et ἐγγύην καταβαλεῖν. Cum bona quorundam publicabantur, illi, qui dicebant ſe pecuniam ipſis credidiſſe, jubebantur in tabulis perſcribere, quando & quantam pecuniæ ſummam eis credidiſſent: quod vocabatur ἐπισκέψασθαι. Si igitur creditores ſponſoribus datis caverent, ſe de pecunia credita non mentiri, id ἐγγύην καταβολῆς vocabant.

Ἐνεπορπήθησαν. Fibula adſtricti vel connexi ſunt.

Ἐνέργεια. Actio latius patet, quam motio: & motio, quam paſſio. Quidquid enim patitur, id etiam movetur. Quidquid vero movetur, id etiam agit. Non tamen etiam in quo actio ſe exſerit, id movetur. Nam actio quidem eſt univerſa vis ab habitu procedens. Motio vero eſt imperfecta actio. Nam via ad habitum procedens ab eo, quod facultate primum eſt, eſt motio. Omnis vero generatio & omnis actio propter alium finem fit. Finis enim generationis, & ejus, quod generatur, eſt ipſum eſſe; & actionis, & agendi, ipſum egiſſe. Non tamen in omnibus hoc eſt verum. Felicitas enim in agendo ſecundum virtutem, non autem in egiſſe, poſita eſt. Conſiderandum igitur eſt, ſitne actio finis facultatis, an factio quædam & opus. In quibus igitur rebus eſt factio, peccant qui ad actionem has referunt. In his enim finis eſt ipſum opus, idque actione præſtantius. In quibus vero eſt nuda actio; ſola actio conſtituenda eſt. Multorum enim finis eſt, non eſſe factum, ſed fieri. Nam voluptate frui, quam ea frui deſiiſſe; & contemplari, quam contemplatos nos eſſe malumus. *Port.*

---

[1] Ἐνέπασεν] Homerus Il. Γ. v. 126.
Δίπλακα μαρμαρέην· πολέας δ᾽ ἐνέπασσεν ἀέθλους.
Scholiaſta: Ἐνέπασσεν. ἐνεποίκιλλεν. Huc Suidas reſpexit.

[2] Ἐνεπίσκημμα——ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος] Ex Harpocratione.

[3] Ἐπίσκημμα] Lege ἐνεπίσκημμα.

[4] Καταδικασθέντων τινῶν δημ.] Eadem habet Etymologus v. Ἐγγύης καταβολήν: quem confer.

[5] Ἐπισκήψασθαι] Imo ἐνεπισκήψασθαι.

[6] Ἐγγύην καταβολῆς] Etymologus rectius, ἐγγύης καταβολήν.

[7] Ἐνεπορπήθησαν] Sic recte MSS. Pariſ. Ab ἐμπορπᾶν, fibula connectere. At priores Editt. male, ἐνεπορθήθησαν.

[8] Ἐνέργεια. ἡ ἐνέργεια καθολ.] Totus hic articulus ſumptus eſt ex interprete aliquo in lib. VI. *Topicorum* Ariſtotelis, ubi Philoſophus inter alia & hæc habet: Σκοπεῖν δὲ καὶ εἰ γένεσίς ἐστι πρὸς ὃ ἀποδέδωκεν, ἢ ἐνέργεια. οὐδὲν γὰρ τῶν τοιούτων τέλος. μᾶλλον γὰρ τὸ ἐνηργηκέναι καὶ τὸ γεγενῆσθαι τέλος, ἢ τὸ γίνεσθαι καὶ τὸ ἐνεργεῖν. ἢ οὐκ ἐπὶ πάντων ἀληθὲς τὸ τοιοῦτον; σχεδὸν γὰρ οἱ πλεῖστοι ἥδεσθαι μᾶλλον βούλονται, ἢ πεπαῦσθαι ἡδόμενοι, &c. Hunc locum (qui exſtat pag. 378. Edit. Sylburg. in 4.) Suidas ex commentatore aliquo anonymo hic interpretatur.

Ἐνεργόν. ἐπιτεταμένον. [1] σύντομον. Πολύβιος· Οἱ δὲ ἐξαναστάντες, ἐνεργὸν ἐποιήσαντο τὴν πορείαν καὶ τὴν ἔφοδον.	Ἐνεργόν. Intentum. Contentum. Concitatum. Polybius: *Illi vero, cum ſurrexiſſent, concitatu gradu ad hoſtem contenderunt.*
Ἐνερευθής. ἀντὶ τοῦ ἐρυθρός. [2] Τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερευθής.	Ἐνερευθής. Ruber. Rubicundus. *Cum facies ejus colore rubro ſuffuſa eſſet.*
Ἐνερείδοντες. [3] ἐμπηγνύντες. καὶ ἐνερείσας, ἐμπήξας.	Ἐνερείδοντες. Infigentes. Et ἐνερείσας, qui infixit.
Ἔνερθεν. ὑποκάτωθεν.	Ἔνερθεν. Inferne.
Ἐνέρσει. [4] Τὸ ξύλον σιδήρῳ διέφθειραν, ὅπερ ἐνέρσει [5] τείχους ἑκατέρου [6] ἐναρμοσθέντι τὰς πύλας ἐπιζευγνύναι εἰώθασιν.	Ἐνέρσει. Inſertione. Conjunctione. Commiſſura. *Lignum ferro corruperunt: quo utriuſque parietis commiſſuræ inſerto, portas jungere ſolebant.*
Ἐνέρσει [7] κρώβυλον ἀναδούμενοι. [8] τουτέστιν, ἐνεισέρσει, ἢ συμπλοκῇ. κρώβυλος δέ ἐστιν εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ καταλῆγον.	Ἐνέρσει κρ. *Comam capitis nexam & implexam faſtigiantes.* Κρώβυλος enim eſt nexus capillorum, ab utraque parte in acutum deſinens.
Ἐνέρτερος. κατώτερος.	Ἐνέρτερος. Inferior.
Ἐνέροις. νεκροῖς. ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ κεῖσθαι.	Ἐνέροις. Mortuis. Sic dicti quod ἐν τῇ ἔρᾳ, i. e. in terra, ſiti ſint.
Ἐνεσκευασμένην. [9] ἀντὶ τοῦ διεσκευασμένην, καὶ πεπλασμένην. Ἰσαῖος καὶ Δημοσθένης.	Ἐνεσκευασμένην. Inſtructam. Compoſitam. Fictam. Iſæus & Demoſthenes.
Ἐννεσία. ἡ συμβουλή.	Ἐννεσία. Conſilium.
Ἐνέσκηψαν. ἐνώρμησαν. ἐνέπηξαν.	Ἐνέσκηψαν. Irruerunt. Immiſerunt. Infixerunt.
Ἐνεσκιῤῥώθη. ἐκ τοῦ σκίῤῥος, ὃ σημαίνει τὸν γύψον.	Ἐνεσκιῤῥώθη. Induratus eſt. A σκίῤῥος, quod gypſum ſignificat.
Ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον. ἀντὶ τοῦ ἔκριναν ποιῆσαι. Ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον.	Ἐνεστήσαντο καὶ μετ. Aliquid facere & exequi decreverunt. *Quotquot hanc rem machinatæ & executæ ſunt.*
Ἐνεσκίμφθη. ἐνεπάγη.	Ἐνεσκίμφθη. Infixus, vel impactus eſt.
Ἔνεστι κᾀν μύρμηκι κᾀν σέρφῳ χολή. παρεγγυᾷ μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.	Ἔνεστι κᾀν μύρμ. Ineſt & formicæ & ſerpho bilis. Proverbium hoc nos monet, ne parvos quidem contemnendos eſſe.
Ἐνετῇσι. [10] περόναις. Χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνετῇσιν.	Ἐνετῇσι. Fibulis. *Aureis aſtrictam fibulis.*
Ἐνετιμᾶτο [11] διαφέρει τοῦ ἀπετιμᾶτο. ὅταν μὲν γάρ τις ὥς τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ, ἀποτιμᾶσθαι λέγεται. ὅταν δὲ ἐν εἴδεσί τισι λογίσηταί τις μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο λέγεται ὡς ἐνετιμήσατο.	Ἐνετιμᾶτο. Differt ab ἀπετιμᾶτο. Quum enim quis certam aliquam pecuniæ ſummam pignoris loco accipit, is ἀποτιμᾶσθαι dicitur. Cum vero quis ſpecies aliquas in æſtimationem accipit, id dicitur ἐντιμᾶσθαι.
Ἐνετολμήσατο. ἀπεθάῤῥησεν. Εἶτα μέν τοι ἐνετολμήσατο τηλικοῦτον τόλμημα.	Ἐνετολμήσατο. Auſus eſt. *Deinde vero tantum ac tam audax facinus auſus eſt.*
Ἐνετρύλλισε. [12] κατεῖπεν. [13] Ἀριστοφάνης· Προαγωγὸς οὖσ' ἐνετρύλλισεν τῷ δεσπότῃ.	Ἐνετρύλλισε. Clam indicavit. Indicium fecit. Ariſtophanes: *Si quæ lena indicium fecit domino.*
Ἑνετοί. ἔθνος Παφλαγόνων.	Ἑνετοί. Heneti. Gens Paphlagonum.
Ἔνευ. ἐπιφώνημα.	Ἔνευ. Exclamatio quædam.
Ἐνεχείρισε ποιμαίνειν τοὺς μαθητάς.	Ἐνεχείρισε ποιμ. Diſcipulos paſcendos ipſi tradidit.

---

[1] Σύντομον] Portus recte monuit, legendum eſſe σύντονον.

[2] Τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερ.] Locus integer, unde fragmentum hoc decerptum eſt, legitur apud Polybium in Excerptis a Valeſio editis pag. 149.

[3] Ἐμπηγνύντες] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent ἐμπηγέντες.

[4] Τὸ ξύλον σιδήρῳ διέφθ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. III. *de Bello Goth.* cap. XX. pag. 513.

[5] Τείχους ἑκατέρου] Procopius habet τοίχου ἑκατέρου, quod præferendum eſt.

[6] Ἐναρμοσθέντι] Sic recte MSS. Pariſ. & Procopius loco laudato. At priores Editt. male ἐναρμοσθέντες.

[7] Ἐνέρσει κρώβυλον ἀναδ.] Senſus imperfectus hujus loci ſupplendus eſt ex Thucydidis lib. I. cap. VI. unde Suidas hæc decerpſit.

[8] Τουτέστιν, ἐνεισέρσει, ἢ συμπλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Thucydidis: ſed apud quem legitur ἐν εἰσέρσει, ἢ πλοκῇ.

[9] Ἐνεσκευασμένην] Ex Harpocratione.

[10] Ἐνετῇσι. περ.] Scholiaſta Homeri ad Il. Ξ. v. 180. Ἐνετῇσι. περόναις. ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις· ὅ ἐστιν, ἐμπορπᾶσθαι.

[11] Ἐνετιμᾶτο διαφέρει τοῦ ἀπετ.] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium. Confer etiam Suidam ſupra v. Ἀπετιμήσατο, & v. Ἀποτιμηταί.

[12] Ἐνετρύλλισε] Imo ἐνεθρύλλισε, per θ.

[13] Ἀριστοφάνης] *Theſmophoriazuſis* pag. 785. (519. Ed. Baſ. P.) unde pleniorem hujus loci ſenſum pete.

Ἐνέχεις. ἐνέχεας. [1] Ἀριστοφάνης·

Εἰ Θάσιον ἐνέχεις εἰκότως γε, νὴ Δία.

ὡς τοῦ Θασίου οἴνου εὐόσμου ὄντος. ὁ γὰρ Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου, ἐν Θάσῳ ᾤκει· καὶ διὰ τοῦτο διαφέρει ὁ Θάσιος οἶνος.

Ἐνείη. ἀντὶ τοῦ ἔνεστιν. [2] Ἀριστοφάνης·

Εἰ μή σ᾽ ἀπολέσαιμ᾽, εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
Ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.

οἷον, διαμαρτήσαιμι τῆς ἐλπίδος, εἴ σε μὴ ἀπολέσαιμι, εἴ τι τῶν ἐμῶν ὑποκείναιο ψευσμάτων. ἐπεὶ αὐτὸς ἀντιψευδόμενος ἔδοξεν ὁ ἀλλαντοπώλης αὐτὸν παρευδοκιμεῖν. ἄλλως. Εἴ τι τῶν ἐμῶν ψευδῶν σώζεται· τουτέστι, τῶν ἐνόντων μοι. εἰ μὴ ἀπολώλεκα τὸ ψεύδεσθαι, διαπέσοιμι πανταχοῦ, εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι.

Ἐνείκασθαι. ἐνεγκεῖν.

Ἐνεῖκαι. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέξω, ἤνεκα· πλεονασμῷ τοῦ ι, ἤνεικα, καὶ ἐνεῖκαι. ἐπλεόνασε δὲ τὸ ι· διότι πᾶς ἀόριστος, μὴ ἔχων σ, ἢ ξ, ἢ ψ, μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι· οἷον ἔκειρα, ἔνειμα, ἤνεικα.

Ἐνείκησεν. ἐκακολόγησεν. ὕβρισεν.

Ἐνείλλοντες. [3] Θουκυδίδης· Ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες, εἰσέβαλλον εἰς τὸ διῃρημένον τοῦ τείχους.

Ἐνείμαντο. ἐμέρισαν.

Ἐνείραντες. ἐμπερονήσαντες.

Ἐνειρμένος πέδαις. ἀντὶ τοῦ συμπεπλεγμένος.

Ἐνεῖσα. ἐμβαλοῦσα.

Σαρκὶ[4] τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον.

Ἔνεισιν. ἐμβάλλει.

Ἐνεχώρουν. Οἱ δὲ ἱερεῖς καταπεπληγμένοι τῷ δέει, ἐξίσταντο καὶ ἐνεχώρουν αὐτῇ ἅπαντες. ἀντὶ τοῦ, συνεχώρουν.

Ἐνέχραυε. τὸ σῶμα ἐνέπληττεν. [5] Ἡρόδοτος· Τὸ σῶμα ἐόντα ὑπομαργότερον. ὅκως γὰρ ἐντύχοι Σπαρτιητέων, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ. περὶ Κλεομένους τοῦ Σπαρτιάτου λέγων.

Ἐνέχυρον. τὸ διδόμενον ὑπὲρ χρέους. οὐ [6] μόνον ἐνέχυρον φασὶν, ἀλλὰ καὶ ἐνέχυρα. Φαίνεται δὲ καὶ τῶν ἀπηγορευμένων εἶναι, μὴ θεῖναι τὰ ὅπλα ἐνέχυρα. [7] λέγει οὖν περὶ τῆς πενίας ὁ κωμικὸς, ὅτι αὐτὴ τῇ ἑαυτῆς βίᾳ ἀναγκάζει καὶ τοὺς νόμους παραβαίνειν, τοὺς θεσπίσαντας, ὅπλα ἐνέχυρα μὴ τιθέναι.

Ἔνη καὶ νέα. ἡ τριακὰς καλουμένη. ἔνον γὰρ τὸ παλαιόν. ἐκ τοῦ ἔνον δὲ, καὶ νέον, ἡ ἔνη καὶ νέα. †

Ἐνέχεις. Infundebas. Ariſtophanes: *Credo, ſi Thaſium forte infunderes merum.* [Hoc ideo Comicus dicit,] quod vinum Thaſium ſuavem odorem ſpiraret. Staphylus enim, Bacchi amaſius, in inſula Thaſo habitabat: quæ cauſa eſt, quare vinum Thaſium excelleret.

Ἐνείη. Inſit. Ariſtophanes: *Niſi te perdam (ſi quid modo ex priſtinis mendaciis mihi adhuc inſit) actum eſt omnino de me.* Sive, ſpe mea excidero, niſi te perdam, ſi artem meam mentiendi imitari conatus fueris. Allantopola enim mendacia ejus aliis mendaciis eludens, ipſum arte illa ſuperare videbatur. Aliter. Si quid modo ex priſtinis mendaciis mihi adhuc reſtat: vel, niſi artem mentiendi penitus amiſi, ſpe mea omnino excidam, niſi te e medio tollam.

Ἐνείκασθαι. Tuliſſe.

Ἐνεῖκαι. Tuliſſe. Ab ἐνέγκω fit ἐνέξω, ἤνεκα; & inſerto ι, ἤνεικα, & ἐνεῖκαι. Τὸ ι vero redundat, quia omnis aoriſtus, qui non habet σ, aut ξ, aut ψ, penultimam longam habere vult; ut ἔκειρα, ἔνειμα, ἤνεικα.

Ἐνείκησεν. Objurgavit. Maledixit. Maledictis eſt inſectatus.

Ἐνείλλοντες. Involventes. Implicantes. Thucydides: *In cratibus arundineis cœnum involutum in aperturam muri conjecerunt.*

Ἐνείμαντο. Diſtribuerunt. Diviſerunt.

Ἐνείραντες. Qui inſeruerunt, innexuerunt, vel trajecerunt.

Ἐνειρμένος πέδαις. Compedibus conſtrictus.

Ἐνεῖσα. Quæ injecit. Quæ immiſit. *Quæ ex ore amaram bilem in carnem immiſit.*

Ἔνεισιν. Injicit. Immittit.

Ἐνεχώρουν. Cedebant. Concedebant. *Sacerdotes vero metu conſternati, ei loco omnes cedebant.*

Ἐνέχραυε. Impingebat. Incutiebat. Herodotus: [*Reverſum autem eum inſania corripuit,*] *cum & jam antea leviter demens eſſet. In quemcunque enim Spartanorum incidiſſet, ſceptrum in ejus faciem impingebat.* De Cleomene Spartano hæc dicuntur.

Ἐνέχυρον. Pignus: ſive id, quod pro debito datur. Non ſolum dicunt ἐνέχυρον, ſed etiam [in plurali] ἐνέχυρα. Videtur autem legibus interdictum fuiſſe, ne quis arma oppigneraret. De paupertate igitur Comicus dicit, eam vi ſua cogere homines, ut vel ipſas leges violent, quibus cautũ ſit, ne arma oppignerentur.

Ἔνη καὶ νέα. Sic vocatur dies trigeſimus menſis: [quaſi dicas, vetus & nova.] Ἔνον enim

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Pluto* pag. 99. (48. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 329. (228. Ed. Baſ. *P*) ubi vide Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[3] Θουκυδίδης] Lib. II. cap. LXXVI. unde pleniorem hujus loci ſenſum pete.

[4] Σαρκὶ τὸν ἐκ γεν.] Portus fragmentum hoc intelligendum putabat de ape, aculeum alicui infigente. Sed huic conjecturæ obſtat τὸ, ἐκ γενύων, quod de ore utique accipiendum eſt: cum apes aculeum in podice habeant. Quare exiſtimo potius, verba hic fieri de ſerpente, ex ore venenum immittente in vulnus ejus, quem dentibus momorderat.

[5] Ἡρόδοτος] Lib. VI. pag. 226. ut Portus quoque monuit. Ibi autem ſic legitur: Κατελθόντα δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπέλαβε μανίη νοῦσος, ἐόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον. Ὅκως γάρ τεῳ ἐντύχοι Σπαρτιητέων, ἐνέχραυε εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον.

[6] Οὐ μόνον ἐνέχυρον φασ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 46. (24. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Λέγει οὖν περὶ τῆς πενίας ὁ κωμ.] Verba Comici loco laudato hæc ſunt:

Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ᾽ ἀσπίδα
Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη

Ἐν[1] ἧ ἂν ὁ τοιοῦτος βρότος ἐγένηται. νῦν ὡς βρότον αἱματόεντα, τὸν φονικὸν σημαίνων λέγει.

significat vetus, [& νέον novum.] Ab ἔνον igitur & νέον dictum est ἔνη καὶ νέα. † *In qua hujusmodi ſanies innata fuerit.* Nunc ſaniem cruentam, ſive cruorem ſignificat

Ἔνη[2] καὶ νέα. οὕτω παρ᾽ Ἀθηναίοις ἡ παρ᾽ ἡμῖν τριακὰς, ἡ νεομηνία· ἐπειδὴ συμβαίνει ἐν αὐταῖς καὶ λήγειν τὴν σελήνην, καὶ γεννᾶσθαι. τότε δὲ μὴ ταχέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους, ἢ τὰ δάνεια, ἀπῄτουν, ὡς ὑπερόρους γενομένους. διὸ λυπεῖσθαί φησιν, ὁρῶν ἐνισταμένην ἔνην τε καὶ νέαν. ἡ δὲ πέμπτη ἐστὶ κϛ´ φθίνοντος. τὰς γὰρ λ´ ἡμέρας τῆς σελήνης εἰς τρεῖς δεκάδας διῄρουν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν μὲν πρώτην ὡς ἡμεῖς, ά β´ γ´ δ´ έ ϛ´ ή θ´ ί ἀπαριθμοῦντες· προστιθέντες μὲν τὸ ἱσταμένου ἑκάστῃ. τὴν δὲ δευτέραν οὕτως· πρώτη ἐπὶ δέκα, δευτέρα ἐπὶ δέκα, τρίτη ἐπὶ δέκα, καὶ καθεξῆς ἄχρι τῆς ιθ´. τὴν δὲ εἰκοστὴν εἰκάδα ἐκάλουν. [3] τὴν δὲ εἰκοστὴν πρώτην ἔλεγον ἐνάτην φθίνοντος· τὴν δὲ εἰκοστὴν δεύτεραν, ὀγδόην φθίνοντος, καὶ οὕτω μέχρι τῆς δευτέρας φθίνοντος. τὴν δὲ τριακάδα ἔνην καὶ νέαν ἐκάλουν.

Ἔνη καὶ νέα. Sic apud Athenienſes vocabatur dies trigeſimus menſis, vel novilunium, (proprie, vetus & nova) quod tunc luna & deficiat & ſimul renaſcatur. Eo autem die creditores a debitoribus uſuras, quas non perſolverant, quaſi ſtatuto tempore elapſo, exigebant. Propterea [Strepſiades] ſe ſollicitum eſſe ait, quod trigeſimum diem menſis inſtare videret. Dies autem, quæ vocatur πέμπτη φθίνοντος, eſt dies XXVI. menſis. Athenienſes enim triginta dies menſis in tres decades dividebant: quarum primam numerabant, ut nos, dicentes, primus, ſecundus, tertius, &c. addentes unicuique diei vocem ἱσταμένου. Secundam autem ſic: Πρώτη ἐπὶ δέκα, i.e. XI. δευτέρα ἐπὶ δέκα, XII. τρίτη ἐπὶ δέκα, XIII. & ſic deinceps uſque ad XIX. Vigeſimum vero diem εἰκάδα vocabant. At vigeſimum primum, ἐνάτην φθίνοντος: vigeſimum ſecundum, ὀγδόην φθίνοντος, & ſic deinceps uſque ad diem XXIX. quem δευτέραν φθίνοντος appellabant. Trigeſimum autem diem vocabant ἔνην καὶ νέαν, i. e. veterem & novam.

Ἔνη.[4] Παρεῖναι[5] δ᾽ εἰς ἔνην. οἷον εἰς τρίτην.

Μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἐς αὔριον, ἐς ἔννηφι.

τινὲς δὲ εἰς τριακάδα. Ἀττικοὶ δὲ καλοῦσιν ἔνην καὶ τὴν παλαιάν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστογείτονος· Τὰς ἔνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ὑπεξιέναι. † Ἔνη, ἡ τρίτη τῆς σελήνης. Ἀριστοφάνης· Θάρσει, κατατεύξῃ, κἂν ἔνης ἔλθῃς. ἀντὶ τοῦ εἰς τρίτην. οἶδα γὰρ τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχὺ ἅττ᾽ ἂν δόξῃ, καὶ ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους. † [6] Ἔνην καὶ νέαν τὴν ὑφ᾽ ἡμῶν τριακάδα καλουμένην Ἀθηναῖοι λέγουσιν, ἐκ τοῦ τὴν τελευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. Πολέμων δέ φησιν, ὅτι ἐκάλεσαν αὐτήν ποτε Δημητριάδα, ἐπὶ τιμῇ Δημητρίου τοῦ Μακεδόνος. Ἔνης δὲ καὶ εἰς ἔνην τὸ εἰς τρίτην λέγουσιν. καὶ ἁπλῶς τὸ ἑνὸν δασυνόμενον, τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς δηλοῖ.

Ἔνη. Tertius dies. Perendie. [Ariſtophanes: *Jubeo Thraces*] *adeſſe* (εἰς ἔνην, i. e.) *perendie.* [Sic etiam vox hæc accipitur in verſu illo:] *Ne differas rem in craſtinum, vel perendinum diem.* Quidam vero ſic vocari tradunt trigeſimum diem menſis. Attici autem veterem etiam vocant ἔνην. Demoſthenes in oratione contra Ariſtogitonem: *Veteres magiſtratus novis cedere.* † Ἔνη vocatur tertius dies menſis. Ariſtophanes: *Bono eſto animo. Conſequeris enim [quod petis,] etiamſi tertio abhinc die veneris.* Ἔνης enim hic ſignificat εἰς τρίτην. Scio enim, eos celeriter quidem decernere, quæ ipſis viſa fuerint; ſed eadem mox rurſus damnare. † Athenienſes ἔνην καὶ νέαν vocant diem illum, quem nos τριακάδα, i. e. trigeſimum appellamus; ideo quod dies ille ſit finis menſis præcedentis, & initium ſequentis. Polemon vero auctor eſt, diem illum quondam appellatum fuiſſe Demetriadem, in honorem Demetrii Macedonis. Ἔνης autem, & εἰς ἔνην, ſignificat in diem tertium. Et ſimpliciter τὸ ἑνόν, aſpiratum, vetus & præteritum notat.

Ἑνή.[7] Ἀττικοὶ τὸ ἕν. τὸ δὲ η περιττὸν ἔθεσαν, ὡς τὸ ληρεῖς ἔχων. περιττεύει τὸ ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύο. ἐρωτῶν δὲ λέγει, ἓν ἢ δύο. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἕνη;

Ἑνή. Sic Attici dicunt pro ἕν, unum: redundante litera η. [Interdum autem vox hæc ſuperflua eſt,] ut τὸ ἔχων in ληρεῖς ἔχων. Alii vero dicunt deeſſe vocem δύο, i. e. duo. Interrogans enim dicit, *unum an duo.* Ariſtophanes *Acharnenſibus: Perfunctus es legatione jam ſenex?*

Ἑνή. ὀξυτόνως, ἡ νέα.

Ἑνή. Cum acuto in poſteriore ſyllaba, idem valet ac ἡ νέα, i. e. nova.

---

[1] Ἐν ἧ ἂν ὁ τοιοῦτ.] Hic eſt novus articulus, & a præcedente omnino ſeparandus: quamvis priores Editt. eum abſque ulla nota diſtinctionis cum ſuperioribus connectant.

[2] Ἔνη καὶ νέα] Totus hic articulus deſcriptus eſt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 188. (115. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Τὴν δὲ εἰκοστὴν πρώτην ἔλεγον ἐνάτ.] Aliter Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato, quem confer.

[4] Ἔνη] Et hic, & in ſequentibus, ſcribendum eſt ἕνη, cum ſpiritu aſpero.

[5] Παρεῖναι δ᾽ εἰς ἔνην] Ariſtophanes *Acharnenſ.* pag. 379. (268. Ed. Baſ. *P.*)

Διοσημεί᾽ ἐστὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
Τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ᾽ εἰς ἔνην.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas compilavit.

[6] Ἔνην καὶ νέαν τὴν ὑφ᾽ ἡμῶν τρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, Suidas hauſit ex Harpocratione.

[7] Ἑνή. Ἀττικοὶ τὸ ἕν. τὸ δὲ η περιττ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 400. (286. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi rectius ſic legitur: Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἕνη περιττὸν ἐτίθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, ληρεῖς ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύο, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ, ἓν ἢ δύο.

Ἐνηβητήρια. ἐνευωχητήρια· [1] παρὰ Ἡροδότῳ.

Ἐνηβρύνετο. ἠλαζονεύετο.

Ἐνῆγεν. ἐκίνει. παρέπειθεν. [2] Προκόπιος· Ἐνῆγε δὲ αὐτὸν ἐς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος, καὶ ἔδακνεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, ὅτι ἀνάλωτον Ἔδεσσαν ἰσχυρίζοντο εἶναι. Καὶ αὖθις· Ἐνῆγε δὲ πάντας εἴς τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν, ὅτι χρεία τῆς στρατείας ἀναγκαία οὖσα, ἦν ὑπὲρ πάντων κοινῇ ποιούμενος δῆλος ἦν. τό, [3] τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγεθος.

Ἐνηγκυλωμένοι. Πεφωραμένοι ἐπὶ κατασκοπῇ παραγένοντο, τῷ καὶ τὰ τόξα ἐνηγκυλωμένα φέροντας ἁλῶναι. ἀντὶ τοῦ ἐντεταμένα, ηὐτρεπισμένα.

Ἐνηέος. τοῦ πράου. καὶ ἐνηὴς, ὁ πρᾶος.

Ἐνήεια. ἡ πραότης.

Ἐνήθλει. ἐνεκαρτέρει. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτοις τῇ πενίᾳ ἐνήθλει.

Ἐνῆκαν. ἐνέβαλον.

Ἐνήκισεν. ἔπληξεν. ἐτιμωρήσατο.

Ἐνήλατα. τῆς κλίνης μέρος τι.

Ἐνήλατο. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἐνήλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδει, κατεγέλα,
Ὥσπερ κάχρυων ὀνίδιον εὐωχημένον.

Ἐνηλινδεῖσθαι. κεκυλίσθαι. καὶ ἐνηλινδοῦντο, ἐκυλίοντο.

Ἐνημμένος. περιβεβλημένος.

Τὴν [5] τοῦ πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος.

ὁ Ἡρακλῆς ἐχρῆτο τῇ λεοντῇ περὶ τὸ σῶμα ἐνημμένος.

Ἐνῆν. δυνατὸν ἦν. ἐνδεχόμενον. Ὁ δὲ μάστιξιν, ὡς ἐνῆν, ἀνετάσας, διέγνω ὡς ἔχει τὸ πολέμιον. ἀντὶ τοῦ, ὡς δυνατόν.

Ἐνῆν. ὑπῆρχεν.

Ἐνηνθρώπησεν. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀνθρώπῳ γέγονεν. αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε, τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Ἐνήρατο. ἀπέκτεινεν.

Ἐνήρεισε. προσεπέλασε.

Ἐνήρης ναῦς. πληθυντικῶς δὲ διαφέρει, ἐνήρεις, μίαν εἰρεσίαν ἐχούσας. [6] Ὁ δὲ Σύλλας συνῆλθε τῷ Μιθριδάτῃ ἐν Δαρδάνοις τῆς Τρωάδος, ἔχων ναῦς σ' ἐνήρεις.

Ἐν ἦρι. ἐν τῷ ἔαρι.

Ἐνῆρσεν. ἐφήρμοσεν.

Ἐνήσομεν. ἐμβαλοῦμεν.

Ἐνισχημένος. κατεχόμενος.

Ἐνηυλισμένον. ἐμπεριειλημμένον.

Ἔνηφι. μετὰ τρίτην.

Ἐνηβητήρια. Loca amœna, in quibus juvenes conviviis & voluptatibus indulgent. Apud Herodotum.

Ἐνηβρύνετο. Se jactabat. Gloriabatur.

Ἐνῆγεν. Inducebat. Movebat. Impellebat. Procopius: *Ipſum autem ad hoc impellebat ſermo Chriſtianorum, animumque ejus mordebat, quod Edeſſam inexpugnabilem eſſe affirmarent.* Et iterum: *Omnes adhortabatur ad preces pro eo fundendas, & debitam benevolentiam ipſi præſtandam, quod expeditio illa omnino neceſſaria eſſet; quippe quam pro communi omnium ſalute eum ſuſcipere manifeſtum eſſet.*

Ἐνηγκυλωμένοι. Incurvati. Intenti. Parati. *Compertum fuit eos explorandi gratia veniſſe, quod arcus intentos ferre deprehenderentur.*

Ἐνηέος. Mitis. Manſueti. Et ἐνηής. Mitis.

Ἐνήεια. Manſuetudo. Lenitas.

Ἐνήθλει. Perſeverabat in aliqua re. Forti animo tolerabat. *Et ille quidem ob hæc paupertatem fortiter tolerabat.*

Ἐνῆκαν. Injecerunt. Immiſerunt.

Ἐνήκισεν. Verberavit. Tormentis laceravit.

Ἐνήλατα. Sponda lecti.

Ἐνήλατο. Inſiliit. Ariſtophanes: *Inſultabat, ſaltabat, pedebat, irridebat, ut aſellus hordeo bene paſtus.*

Ἐνηλινδεῖσθαι. Volutatum eſſe in aliquo loco. Et ἐνηλινδοῦντο, volutabantur.

Ἐνημμένος. Indutus. Veſtitus. [Ariſtophanes:] [*Argi*] *omnia videntis pellicea veſte indutus.* Hercules utebatur pelle leonina, qua corpus ejus veſtitum erat.

Ἐνῆν. Fieri poterat. Licebat. *Ille autem cum flagris, quantum fieri poterat, eum examinaſſet, cognovit, quo loco res hoſtium eſſent.*

Ἐνῆν. Inerat. Erat.

Ἐνηνθρώπησεν. Hominem induit. Vel, in homine fuit.

Ἐνήρατο. Interfecit.

Ἐνήρεισε. Admovit. Infixit.

Ἐνήρης ναῦς. Navis inſtructa. At in plurali ἐνήρεις ναῦς dicuntur naves uniremes. *Sylla vero cum Mithridate ad Dardana urbem Troadis congreſſus eſt, habens ducentas naves uniremes.*

Ἐν ἦρι. In vere. Verno tempore.

Ἐνῆρσεν. Adaptavit.

Ἐνήσομεν. Injiciemus. Immittemus.

Ἐνισχημένος. Detentus. Qui detinetur.

Ἐνηυλισμένον. In aliqua ſtatione manentem, vel commorantem.

Ἔνηφι. Poſt tertium diem.

---

[1] Παρὰ Ἡροδότῳ] Lib. II. pag. 89. ut Portus obſervavit.

[2] Προκόπιος] Lib. II. *de Bello Perſ.* cap. XII. pag. 117.

[3] Τό, τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγ.] Quid hæc verba ſibi velint, non video. Cum ſuperioribus enim nullam connexionem habent.

[4] Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 524. (358. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Τὴν τοῦ πανόπτου διφθ.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 726. (487. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ὁ δὲ Σύλλας συνῆλθε τῷ Μιθρ.] Hæc ſunt verba Dionis, quæ leguntur in Excerpt. Legat. cap. XXXV. pag. 388: ut Pearſonius recte obſervavit.

Ἔνι. ἔστιν. ὑπάρχει. Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἔνεστιν. Ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἕνεκ', οἷς ἔνι φύσις.

Ἔνι θράσος, ἔνι δὲ σοφὸν, ἔνι φιλόπολις ἀρετὴ φρόνιμος.

Ἔνια. τινά.

Ἐνιαυσιαῖος.

Ἐνιαυτίζω. ἐνιαυτόν που διατρίβω.

Ἐνιαυτός. οἱ Ἑβραῖοι τὸν ἐνιαυτὸν κατὰ τὸν σεληνιακὸν δρόμον ἀριθμοῦσιν· ὥστε τὸν μῆνα ἡμερῶν εἶναι παρ' αὐτοῖς κθ'. ὡς τοῦ μὲν ἡλιακοῦ κύκλου ὑπάρχοντος τ ξ έ, τοῦ δὲ σεληνιακοῦ, τ ν δ'. ὡς τὸν ἡλιακὸν παραλλάσσειν ἐνιαυτὸν ἡμέρας ιά τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ. ὥστε Ἕλληνες καὶ Ἰουδαῖοι μῆνας τρεῖς ἐμβολίμους [1] ὀκτὼ παρεμβάλλουσιν.

Ἐνιαυτὸς Μέτωνος. ἡ ἐννεακαιδεκαετηρίς. Μέτων γὰρ ὁ μαθηματικὸς, περίοδον ἐκτεθεὶς χρόνου, ἐνέταξε ιθ'.

Ἐνιαχοῦ. πολλαχοῦ. καὶ ἐνιαχῆ, ὁμοίως.

Ἐνίγυιος. ὁ ἓν μέλος ἔχων. ὁ κυλλός.

Ἐνιδρυνθείς. ἐνηδρευθεὶς δέ.

Ἐνίδρυται. ἐγκάθηται.

Ἐνιαία. ἡ μοναδική.

Ἐνίεται. ἐμβάλλει.

Ἐνίεσαν. ἐνέβαλον. Καὶ τοῖς πύργοις πῦρ ἐνίεσαν.

Ἐνιζάνει. Ὁ δὲ κατ' ἴχνος ἑπόμενος τῷ τυράννῳ, καὶ ἐς τὸν ἀγῶνα ποτὲ ἐνιζάνει τῷ προκαταλαβεῖν τὰ εὐέφοδά τε καὶ ἱππήλατα τῶν πεδίων.

Ἐνιζῆσαι. καθίσαι.

Ἐνίει. ἐμβάλλει. καὶ ἐνιεῖσα, ἐμβάλλουσα.

Ἐνιῆνες. [2]

Ἐνίησιν. ἐμβάλλει.

Ἐνίκησε. τὸ ὑπερέβαλεν.

Ἐνικλᾷν. ἐμποδίζειν.

Ἐνιλλωπῶ, ἢ ἐνιλλώπω. τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω.

Ἔννιος, Ῥωμαῖος ποιητής· ὃν Αἰλιανὸς ἐπαινεῖν ἄξιον φησί. Σκιπίωνα γὰρ ᾄδων, καὶ ἐπὶ μέγα ἐξᾶραι τὸν ἄνδρα βουλόμενος, φασὶ μόνον ἂν Ὅμηρον ἐπαξίους ἐπαίνους εἰπεῖν Σκιπίωνος. δῆλον δὲ ὡς ἐτεθήπει τοῦ ποιητοῦ τὴν μεγαλόνοιαν, καὶ τῶν μέτρων τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀξιάγαστον· καὶ ὡς ἐπαινέσαι δεινὸς Ὅμηρός ἐστι, καὶ κλέος ἀνδρῶν πυργῶσαί τε καὶ ᾆραι, ἐξ ὧν ἐπῄνεσε τὸν Ἀχιλλέα, καλῶς ἠπίστατο ὁ [3] ποιητὴς ὁ Μεσσάπιος.

Ἔνι. Eſt. Exiſtit. Ariſtoph. poſuit pro ἔνεστιν, i. e. ineſt. *Volo autem cum hiſce quodvis adire periculum virtutis cauſa, quæ eis natura ineſt.*

Ἔνι θράσος, ἔνι δὲ σ. *Ineſt audacia, ineſt ſapientia, ineſt virtus patriæ amans & cum prudentia conjuncta.*

Ἔνια. Nonnulla. Quædam.

Ἐνιαυσιαῖος. Annuus. Anniverſarius.

Ἐνιαυτίζω. Annum alicubi ago.

Ἐνιαυτός. Annus. Hebræi ſecundum lunarem curſum numerant annum, ut menſis apud ipſos ſit 29. dierum. Cum autem circulus quidem ſolaris ſit 365. dierum; lunaris vero, 354. fit ut inter ſolarem & lunarem annum ſit undecim dierum diſcrimen. Quare Græci & Judæi octavo quoque anno tres menſes intercalant.

Ἐνιαυτὸς Μέτωνος. Annus Metonis. Id eſt, orbis annorum XIX. Meto enim Mathematicus periodum temporis, ex XIX annis conſtantem, invenit.

Ἐνιαχοῦ. Alicubi. Et ἐνιαχῆ, idem.

Ἐνίγυιος. Unicum tantum habens membrum, vel manum. Mancus. Claudus.

Ἐνιδρυνθείς. [Per ι ſcribitur. Ab ἐνιδρύω.] Ἐνηδρευθεὶς vero, [per η. Ab ἐνεδρεύω.]

Ἐνίδρυται. Inſidet.

Ἐνιαία. Unica. Solitaria.

Ἐνίεται. Injicit. Immittit.

Ἐνίεσαν. Injecerunt. *Et turribus ignem injecerunt.*

Polybius. Fragm. Gram. 48. Post Gronov. Vol. V. 85.

Ἐνιζάνει. Inſidet. *Ille vero tyrannum e veſtigio ſecutus, certamini imminebat, quod præoccupaſſet loca plana & equitabilia.*

Ἐνιζῆσαι. Inſediſſe. In aliquo loco collocaſſe.

Ἐνίει. Injicit. Immittit. Et ἐνιεῖσα, injiciens, immittens.

Ἐνιῆνες. Enienes. [Gens.]

Ἐνίησιν. Injicit. Immittit.

Ἐνίκησε. Vicit. Superavit.

Ἐνικλᾷν. Impedire.

Ἐνιλλωπῶ, vel ἐνιλλώπω. Oculos contorqueo, vel diſtorqueo.

Ἔννιος. Ennius, poeta Romanus; quem Ælianus laude dignum eſſe dicit. Dum enim Scipionem prædicat, & virum illum magnifice extollere ſtudet, dicit, ſolum Homerum laudes Scipione dignas canere poſſe. Unde conſtat ipſum admiratum fuiſſe poetæ illius ſublimitatem, carminiſque majeſtatem & præſtantiam ſingularem. Homerum igitur egregie calluiſſe artem heroes laudandi, fortiumque virorum facta magnificis præconiis celebrandi & extollendi, ex laudibus, quibus Achillē ornavit, poeta Meſſapius optime norat.

---

[1] Ὀκτὼ παρεμβ.] Cum Porto ſuppleverim, τοῖς ὀκτὼ ἔτεσιν παρεμβ. Cæterum de argumento hoc legendi ſunt Scaliger, Petavius, & alii, qui de Chronologicis ex profeſſo ſcripſerunt.

[2] Ἐνιῆνες] Eſt nomen gentis, quæ alias etiam Αἰνιᾶνες dicitur. Vide Indicem in Euſtathium.

[3] Ὁ ποιητὴς ὁ Μεσσάπιος] Id eſt, Ennius. Is enim a Meſſapo Rege ſe oriundum ferebat. Servius ad illud Virgilii lib. VII. *Æneid.* At Meſſapus equum domitor: *Ab hoc,* inquit, *Ennius dicit ſe originem ducere.* Silius Italicus lib. XII.

Ennius antiqua Meſſapi ab origine Regis.

Ἔνικμα. ὅτι τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά.

Ἐνιπή. ἡ διὰ τῶν λόγων ἀτιμία. καὶ ἐπίπληξις.

Ἐνισκήφθη.[1] κατηνέχθη.

Ἐνίσπω. ἐπιπλήξω.

Ἐνίστασθαι. εὐτρεπίζεσθαι. παρασκευάζεσθαι. Μὴ διαμέλλειν, ἀλλ' ἐνίστασθαι τῷ πολέμῳ, ὡς μὴ προπαθόντες ἀμύνασθαι δέοι ἐπὶ κατειργασμένοις. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Τραϊανὸς ἐδυσχέραινε, καὶ πολὺ πλέον ὥρμητο τῷ πολέμῳ ἐνίστασθαι.

Ἐνισχηθέντας. κατασχεθέντας.

Ἔνιοι. Φανεροί. καὶ οἱ μὲν, ἢ τινές.

Ἔνθα. τότε.

Ἔνθα. ὅπου.

Ἔνθεν. διὰ τοῦτο. ἔνθεν τοι.

Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις. ἐπὶ τῶν μὴ καθ' ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

Ἔνθεσις. ὁ ἄκολος. ὁ ψωμός. [2] Ἀριστοφάνης·

Εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.

ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. τὸ δὲ εὗρες, τὸ καμάτῳ καὶ πόνῳ περιγενέσθαι τινὸς, τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἐστὶν ἔλεγχος. τὸ δὲ εὑρεῖν ἁπλῶς τῆς παρατυχούσης τύχης, οὐ [3] τοῦ εὑρόντος γνώμης ἔργον. ὡς οὐκ ἐκ προνοίας κατορθώσατο, ἃ διεπράξατο, ἀλλ' ἁπλῶς εὑρόντος τὸ εὕρημα.

Ἔνθεσμον. νόμιμον.

Ἔνθου. ῥόφησον. παρὰ τὸ ἐντίθεσθαι τῷ στόματι.

Ἔνθους. τεθεοφορημένος. ἐνθουσιῶν. συναλοιφὴ δὲ τοῦ ἔνθεος. [4] Ἀππιανός· Ὁ δὲ Σκιπίων καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ βλέμμα διαθεὶς ὥσπερ ἔνθους, ἔφη, τὸ δαιμόνιον ἥκειν τὸ σύνηθες αὐτῷ, καὶ καλεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. τουτέστι, θεόληπτος.

Ἐνθουσιᾷ. ὑπὸ ἐνθέου κατέχεται πνεύματος.

Ἐνθουσιαζόμενοι. ἐφορμῶντες. ἢ ἐλλαμπόμενοι.

Ἐνθουσιασμός. ὅταν ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλλάμπηται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἐνθουσιώσας. Πισίδης·

Καὶ τὰς ἀθέσμους ἡδονὰς τοῦ βαρβάρου,
Ἐνθουσιώσας τῇ πυρώσει τῆς μέθης
Ἐπεξανῆπτον. ———

ἀντὶ τοῦ ἐξανεγειρούσας, μαινομένας.

Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ. ἐπὶ τῶν δυσχρήστοις περιπεσόντων τοῦτο λέγεται. Φησὶ δὲ αὐτὸ παρ' Αἰσχύλῳ ὁ Φιλοκτήτης.

Ἔνθρυπτον.[5] τὸ ἐκ πέμματος. ὅ ἐστι πλακοῦς. ἢ τὸ [6] ἐνθρυπτόμενον βρῶμα. ἔνιοι ταῖς τελεταῖς αὐ-

Ἔνικμα. Humida. Uda. Rigua. Fluviorum crepidines ἄνδηρα vocant, quod ſint humidæ & udæ.

Ἐνιπή. Increpatio. Objurgatio.

Ἐνισκήφθη. Cum impetu delatus eſt. Delatus eſt.

Ἐνίσπω. Increpo. Objurgo.

Ἐνίστασθαι. Inſtare. Urgere. Se parare, vel accingere. *Non eſſe cunctandum, ſed bello inſtandum, ne priores ab hoſte læſi injuriam vindicare cogerentur.* Et iterum: *Trajanus vero indignans, longe majori ſtudio bellum urgere conſtituit.*

Ἐνισχηθέντας. Impeditos. Detentos

Ἔνιοι. Quidam.

Ἔνθα. Tunc.

Ἔνθα. Ubi.

Ἔνθεν. Hinc. Propterea.

Ἐν θέρει τὴν χλ. Æſtate lænam deteris. De iis dicitur, qui rebus neceſſariis alieno tempore utuntur.

Ἔνθεσις. Fruſtum panis. Buccella. Ariſtophanes: *Utinam buccellam male inventam male rurſus ex ore ejicias.* Dicitur hoc de iis, qui præter ſpem ex re bene geſta laudem & gloriam conſequuntur. Illud autem εὗρες, cum ſignificat labore & ſtudio rem aliquam conſequi, arguit prudentiam & conſilium ejus, qui operam in re aliqua ponit. Simpliciter vero rem aliquam adipiſci, fortunæ debetur, non autem prudentiæ & conſilio ejus, qui aliquid conſecutus eſt. Quare Cleon non conſilio res feliciter geſſit, ſed caſu.

Ἔνθεσμον. Legitimum. Licitum.

Ἔνθου. Sorbe. Proprie, ori inſere.

Ἔνθους. A numine agitatus. Numine aliquo afflatus. Fanaticus. Per ſynalœphen vero ἔνθους dicitur pro ἔνθεος. Appianus: *Scipio autem & habitu & vultu fanaticum furorem præ ſe ferens, dixit, Genium familiarem ſibi apparuiſſe, &, ut in hoſtem iret, hortatum eſſe.*

Ἐνθουσιᾷ. Fanatico furore agitatur. Numine aliquo afflatus furit.

Ἐνθουσιαζόμενοι. Fanaticorum inſtar irruentes. Vel, illuminati.

Ἐνθουσιασμός. Afflatus numinis. Vel, cum anima tota a Deo illuminatur.

Ἐνθουσιώσας. Inſanientes. Piſides: *Et nefarias inſanaſque voluptates Barbari calore temulentiæ inſuper accendebant.*

Ἔνθ' οὔτε μίμν. *Ubi neque manere, neque exire ventus nos ſinit.* Dicitur hoc de illis, qui in res difficiles & moleſtas incidunt. Id autem Philoctetes apud Æſchylum dicit.

Ἔνθρυπτον. Placenta. Vel, intritum. Quidam edulium hoc Initiis & ſacris convenire τὸ προσοικειοῦσι. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἔνθρυπτος.

---

[1] Ἐνισκήφθη] Imo ἐνεσκήφθη.

[2] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 311. (211. Ed. Baſ. *P.*) ubi vide Scholiaſtam, quem Noſter compilavit.

[3] Οὐ τοῦ εὑρόντος γν.] Sic recte Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato. At priores Editt. καὶ τοῦ εὑρόντ. quod ſenſui omnino repugnat. Nos igitur manifeſtum errorem correximus, & τὸ οὐ pro καὶ, etiam abſque MStorum auctoritate, Suidæ reſtituere non dubitavimus.

[4] Ἀππιανός] *De Bellis Hiſpanicis*, pag. 450.

[5] Ἔνθρυπτον, τὸ ἐκ πέμμ.] Eadem habent Harpocratio, Heſychius, & Etymologus.

[6] Ἐνθρυπτόμενον] Sic ex MSS. correxi. Priores enim Editt. itemque Heſychius & Etymologus, male habent ἐνθρυβόμενα. Poſſis etiam ſcribere ἐντριβόμενα: quod & Portus monuit.

Ἐνθύμημα.[1] οὕτω λέγονται οἱ ῥητορικοὶ συλλογισμοί. ἐν ἐκείνοις γὰρ διὰ μιᾶς προτάσεως δοκεῖ γίνεσθαι ὁ συλλογισμὸς, τῷ τὴν ἑτέραν γνώριμον οὖσαν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ τῶν ἀκροατῶν προστίθεσθαι. οἷον, οὗτος ἄξιός ἐστι κολάσεως. προδότης γάρ ἐστι. προστίθησι γὰρ ὁ δικαστὴς, ὡς ἐναργὲς, τὸ, πάντα τὸν προδότην κολάσεως ἄξιον εἶναι. ἐφ' ὧν οὖν μὴ γνώριμόν ἐστι τὸ παραλειπόμενον, οὐκέτι ἐπὶ τούτων οἷόν τε τὸν δι' ἐνθυμήματος γίνεσθαι συλλογισμόν. ὁ γὰρ συλλογισμὸς σύνθεσίν τινα λόγων ἔοικε σημαίνειν.

Ἐνθυμήσιον.[2] ἄπειρον. ἔννομον.

Ἐνθυμιζόμενοι. λογιζόμενοι. οὕτω Δίων ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῶν.

Ἐνθύμιον.[3] ἄπορον. σεμνόν. κατὰ νοῦν. Καὶ δὴ τὰ πραχθέντα ἔθετο ἐνθύμιον, καὶ γενόμενος τῶν Μυρμιδόνων ἐγκρατὴς, παραλύει τὸν Ἄκαστον τῆς ἀρχῆς.

Ἐνθύμιον. Καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου βραχύ τι μόριον.

Ἐνθυμούμενοι. γενικῇ. Μή ποτε τῶν κοινῶν βίων ἐνθυμηθείς. καὶ αἰτιατικῇ δέ· Εἰ μή τι γε ἄλλο, ἐκεῖνο ἐνθυμούμενος.

Ἐνθύμιστον. ὕποπτον.

Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. ἐπὶ τῶν μισθῷ πωλούντων τὰ οἰκεῖα δυσχερῆ. διὰ τὸ τοὺς Κᾶρας πρώτους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύεσθαι. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἀλλοτρίοις κινδυνευόντων.

Ἐν Καρὸς εἵπετο τάξει. ἀντὶ τοῦ ἐμισθοφόρει. ἐπειδὴ πρῶτοι Κᾶρες ἐμισθοφόρησαν.

Ἓν κηρίον. ἐπὶ πολλῶν ὁμοφωνούντων, ἢ στασιαστῶν, ἢ συνωμοτῶν.

Ἐν Κλάρῳ. σύνηθες τοῖς παλαιοῖς τὸ λέγειν, ἐπὶ μὲν τῶν Θεῶν, ὁ ἐν Μελίτῃ, ὁ ἐν Κλάρῳ· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὁ ἐκ Κλάρου. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάσης πόλεως καὶ χώρας.

Ἐν[4] Λίμναις [5] Διονύσιον. τόπος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις Λίμναι, ἐν ᾧ ὁ τιμώμενος Διόνυσος.

Ἐν λόγῳ. ἐν τῇ ὑποθέσει. [6] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἡμεῖς γὰρ ἄνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ.

Ἐν μετεώρῳ ἦν ἡ ναῦς. ἀντὶ τοῦ πελάγιος, καὶ μὴ [7] ἐπ' ἀγκυρῶν ἱσταμένη, ἀλλὰ ἀπέχουσα τῆς γῆς.

dicunt. Apud Athenienſes quoque Apollo vocatur Ἔνθρυπτος.

Ἐνθύμημα. Enthymema. Rhetorici ſyllogiſmi ſic appellantur: qui una tantum propoſitione conſtant, quod altera, quæ nota eſt, a Judicibus vel auditoribus addatur. Ut, Hic pœna dignus eſt. Eſt enim proditor. Judex enim ut rem evidentem addit illud, Omnem proditorem pœnis dignum eſſe. In quibus vero rebus, id, quod prætermittitur, non eſt notum, in iis per enthymema ſyllogiſmus confici non poteſt. Syllogiſmus enim certam quandam rationum connexionem videtur ſignificare.

Ἐνθυμήσιον. Infinitum. Legitimum.

Ἐνθυμιζόμενοι. Cogitantes. Reputantes. Ita Dio libro XVII. *Rerum Romanarum.*

Ἐνθύμιον. Dubium. Venerabile. Quod animo volvitur. [Quod ominis loco ducitur.] *Ille vero id, quod acciderat, ominis loco duxit, Myrmidonibuſque ſubactis, Acaſtū regno exuit.*

Ἐνθύμιον. Quod mente verſatur. * * * *

Ἐνθυμούμενοι. Genitivo jungitur. *Ne forte de communibus vitis cogitans.* Item accuſativo. *Si nihil aliud, illud ſaltem cogitans.*

Ἐνθύμιστον. Suſpectum.

Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. In Care periculum. Dicitur de iis, qui moleſtias pro aliis mercede ſuſcipiunt. Cares enim primi mortalium mercede militarunt. Proverbium igitur hoc dicitur in eos, qui pro aliis pericula ſuſcipiunt.

Ἐν Καρὸς εἵπ. Caris loco ſequebatur. Id eſt, mercede militabat. Primi enim Cares ſtipendia meruerunt.

Ἓν κηρίον. Unus favus. Proverbium hoc dicitur de pluribus, qui conſpirant, vel ſeditioſis, vel conjuratis.

Ἐν Κλάρῳ. In Claro. Antiquis uſitatum eſt, de Diis quidem dicere, Ille, qui eſt in Melite, vel in Claro: de hominibus vero, Ille, qui eſt ex Claro: idemque de quavis alia urbe & regione dicendum eſt.

Ἐν Λίμναις Διον. In Limnis Bacchi templum. Limnæ locus erat Athenis, in quo Bacchus colebatur.

Ἐν λόγῳ. In argumento. Ariſtophanes *Avibus: Nos enim viri, qui ratione præſentes ſumus.*

Ἐν μετεώρῳ ἦν ἡ ν. Navis in alto fluctuabat, ancoris non firmata, & a terra longe diſtans.

---

[1] Ἐνθύμημα. οὕτω λέγονται οἱ ῥητ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrod. in *Topic.* lib. I. pag. 7. ut Pearſonius obſervavit.

[2] Ἐνθυμήσιον. ἄπειρον. ἔνν.] Sic etiam Heſychius. Idem tamen paulo poſt: Ἐνθύμιον. ἄπορον. σεμνόν: quæ ipſa etiam apud Suidam ſuo loco legas.

[3] Ἐνθύμιον] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Thucyd. ad lib. VII. cap. L. Ἐνθύμιον ποιούμενοι. δεισιδαιμονήσαντες, ἢ ἐκλογισάμενοι, κατὰ νοῦν ἔχοντες.

[4] Ἐν Λίμναις Διονύσιον] Ex Harpocratione.

[5] Διονύσιον] Id eſt, templum Bacchi. Erat autem hoc templum Bacchi in ipſa urbe Athenarum prope Arcem ſitum, ut diſcimus ex hoc loco Thucydidis lib. II. cap. XV. Τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ ἀκροπόλει καὶ ἄλλων Θεῶν ἐστι· καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό, τε τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου. Scholiaſta ad eum locum: Λίμναι· τόπος ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν. Sed fallitur. Non enim Thucydides dicit, templum Bacchi Limnæi fuiſſe in ipſa Arce, ſed extra eam; prope tamen: ut ex verbis ejus adductis patet. Errorem hunc Scholiaſtæ notavit etiam Meurſius *Athen. Attic.* lib. III. cap. IV. quem adi. Ariſtophanes *Ranis* pag. 222.

Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

Scholiaſta ad eum locum: Λίμναι, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος· Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Plura vide apud Meurſium loco laudato.

[6] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 543. (369. Ed. Baſ. P.)

[7] Μὴ ἐπ' ἀγκυρῶν] In prioribus Editt. negatio μὴ male omiſſa eſt, quam ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

Ἐν[1] μύρτου κλάδῳ τὸ ξίφος [2]κρατήσω. ὅ, τε Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, ἐν μύρτοις [3]ῥίψαντες τὸ ξίφος, Ἵππαρχον τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.

Ἐνόδιον. τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἐνώδιον δὲ, τὸ ἐνώπιον· παρὰ τὸ οἰδεῖν τὰ ὦτα.

Ἐν ὁδῷ ἦσαν. ἐν ἔργῳ, ἐν ἔργοις, ἐν βίῳ, ἐν πίστει.

Ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθη. οἱ μὲν ὅλμον φασὶ μαντεῖον. οἱ δὲ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι. ὅτι καὶ οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅλμοι καλοῦνται.

Ἐνόν. δυνατόν. ἢ ἐνυπάρχον. Οἱ δὲ οἷα δήπου θυσίαν λιτὴν ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ παρόντων προσαχθεῖσαν αὐτοῖς ἐπαινοῦντες.

Ἐνοπή. πόλεμος. μάχη. Ὅμηρος·

Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς.

καὶ αὖθις·

Οἷα περ[4] οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα,
Οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον. --

Ἔνοπτρον. τὸ κάτοπτρον.

Ἐνόρσας. ἐμβαλών. μίξας.

Ἔνορχα. ἄρσενα.

Ἔνος. ὁ ἐνιαυτός.

Ἐνόσει. ἠῤῥώστει. Ὁ δὲ ἔπραττε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτοῦ ἐνόσει, καὶ τὰ τῆς ἐμπορείας ἐπικερδῆ ἥκιστα ἦν αὐτῷ.

Ἐνοσίγαιος. ὁ κινῶν τὴν γῆν. σεισμοὺς ποιῶν.

Ἔνοσις. ἡ κίνησις. ἡ μίξις.

Ἐνοσίχθων. σείων τὴν γῆν.

Ἔννους. ὁ συνετός. [5]Σοφοκλῆς·

Ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται.

ἔννους ἀνὴρ διὰ τῶν φθασάντων τὰ παρόντα γινώσκει. εἰ γὰρ ὁ ὑπὸ Ἀπόλλωνος δοθεὶς χρησμὸς ἠκύρωται, δηλονότι καὶ τὰ νῦν, ἃ ἐμαντεύσατο ὁ Τειρεσίας. [6]καὶ αὖθις· Ταῦτα δράσας ὕστερον ἔννους ἐγένετο, καὶ ἐσωφρόνησεν.

Ἐνοφθαλμισμῶν. θεαμάτων.

Ἐνοχλῶ σοι. δοτικῇ. ἔστι δὲ καὶ αἰτιατικῇ· Ὁ δὲ ὠκυτάτοις ἵπποις αὐτὸν ἐνώχλει καὶ ὑπέφευγε.

Ἔνοχος. ὑπαίτιος. [7]Τίμαιος κατὰ τοῦ Ἐφόρου

Ἐν μύρτου κλ. *In myrti ramo enſem geſtabo.* Harmodius & Ariſtogiton, enſe in myrti ramis occultato, Hipparchum tyrannum interfecerunt.

Ἐνόδιον. In via poſitum. Quod in via nobis occurrit. Ἐνώδιον vero, per ω, idem quod ἐνώπιον, inauris: quod dictum eſt ab οἰδεῖν intumeſcere: quod aures [perforatæ] intumeſcant.

Ἐν ὁδῷ ἦσαν. In via erant. Id eſt, in opere, in operibus, in vita, in fide.

Ἐν ὅλμῳ ἐκ. In Holmo dormivit. Alii quidem ὅλμον dicunt eſſe oraculum. Alii vero tradunt, eos, qui in Holmo dormierint, vaticinandi peritos fieri. † Tripodes Apollinis etiam vocantur ὅλμοι.

Ἐνόν. Quod fieri poteſt. Vel, quod alicui rei ineſt. *Illi vero ſacrificium, tenue quidem, ſed quod pro facultatibus & præſenti rerum copia ab ipſis oblatum erat, æqui bonique conſulentes.*

Ἐνοπή. Bellum. Pugna. Clamor. Homerus: *Trojani vero cum clangore & clamore in hoſtes ibant, velut aves.* Et in Epigrammate: *Spolia, non qualia ſunt ea, quæ hoſtibus detrahuntur, ſed ſimilia inſtrumentis chororum, quibus thalamum nuptialem exornatis.*

Ἔνοπτρον. Speculum.

Ἐνόρσας. Qui injecit. Qui immiſit. Qui miſcuit.

Ἔνορχα. Coleata. Teſticulata. Maſcula.

Ἔνος. Annus.

Ἐνόσει. Morbo laborabat Ægrotabat. *Ille vero rem minus ex ſententia gerebat, totaque ejus domus morbo laborabat, & ex mercatura nullum vel minimum quæſtum faciebat.*

Ἐνοσίγαιος. Terram quatiens. Terræ motuum auctor.

Ἔνοσις. Motio. Quaſſatio. Mixtio.

Ἐνοσίχθων. Terræ quaſſator.

Ἔννους. Prudens. Sapiens. Sophocles: *Vir prudens ex præteritis æſtimat præſentia.* Sive, vir cordatus ex præteritis cognoſcit præſentia. Si enim oraculum ab Apolline redditum eventus irritum demonſtravit; certum eſt & ea, quæ Tireſias vaticinatus eſt, irrita fore. Et iterum: *Hæc cum feciſſet, ad ſe rediit, & ſanam mentem recepit.*

Ἐνοφθαλμισμῶν. Spectaculorum.

Ἐνοχλῶ σοι. Dativo jungitur. Moleſtus tibi ſum. Item accuſativo. *Ille vero velociſſimis equis eum nunc laceſſebat, nunc rurſus effugiebat.*

Ἔνοχος. Obnoxius. Reus. *Timæus Epho-*

---

[1] Ἐν μύρτου κλάδῳ τὸ ξ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtophanis *Lyſiſtr.* pag. 876. (555. Ed. Baſ. *P.*)

Ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσιν, ἐπεὶ φυλάξομαι,
Καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί.

Scholiaſta ineditus ad illum locum: Ὅτι ἐν μυρσίνῳ κλάδῳ τὸ ξίφος φορέσομαι, ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων. οὗτοι γὰρ ἀπὸ μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη ἀνασπάσαντες, τὸν τύραννον κατέβαλον. Hæc verba Scholiaſtæ deſcripſit Suidas ſupra v. Ἀγοράσω. & infra v. Φορήσω.

[2] Κρατήσω] Rectius φορήσω: ut habet Ariſtophanes loco laudato, & ipſe Suidas infra v. Φορήσω. Eandem lectionem confirmat etiam Athenæus lib. xv. pag. 695. ubi ſic legitur:

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον ἐκαινέτην, &c.

Sic enim locum illum diſtinguendum eſſe puto.

[3] Ῥίψαντες] Meurſius in *Piſiſtrato* cap. XIII. & Portus ad hunc locum, ſcribendum cenſent κρύψαντες. Recte. Harmodius enim & Ariſtogiton Hipparchum non aperta vi, ſed ex inſidiis occiderunt, gladio in myrti ramis occultato.

[4] Οἷά περ οὐκ ἐνοπ.] Fragmentum hoc legitur Anthol. lib. VI. cap. XXV. Epigr. XV. ut Portus etiam monuit. Vide etiam ſupra v. Ἔναρα.

[5] Σοφοκλῆς] *Oedip. Tyran.* pag. 190. ut Portus obſervavit. Vide ad eum locum Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

[6] Καὶ αὖθις· Ταῦτα δρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, in prioribus Editt. male poſt verba Sophoclis collocata ſunt, ubi ſenſum & ſeriem orationis omnino interrumpunt.

[7] Τίμαιος κατὰ τοῦ Ἐφόρου πεπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ Suidas ſumpſit ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, pag. 54. ubi eadem αὐτολεξεὶ leguntur.

πεποίηται καταδρομὴν, αὐτὸς ὢν δυσὶν ἁμαρτήμασιν ἔνοχος· τῷ μὲν, ὅτι πικρῶς κατηγορεῖ τῶν πέλας ἐπὶ τούτοις, οἷς αὐτὸς ἔνοχός ἐστι· τῷ δὲ, ὅτι καθόλου διέφθαρται τῇ ψυχῇ, τοιαύτας ἀποφάσεις ἐντιθέμενος τοῖς ὑπομνήμασι.

Ἐνώδιον. τὸ ἐνώπιον. παρὰ τὸ οἰδεῖν τὰ ὦτα.

Ἐνώμα. ἐκίνει.

Ἐνωμόρξατο. ἀπεμάξατο. ἀπεψήσατο.

Ἐνωμοτάρχης.[1] τάξεώς τινος στρατιωτικῆς ἄρχων παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Ἐνωμοτία.[2] τάξις τις στρατιωτικὴ ἀνδρῶν ε' καὶ κ', παρὰ Λακεδαιμονίοις. εἴρηται δὲ ἐκ τοῦ ὀμνύναι αὐτοὺς μὴ λείψειν τὴν τάξιν. οἱ δὲ ἐνωμοτίαν τὸ ἥμισυ τοῦ λόχου· τὸ αὐτὸ καὶ δεκανίαν. οἱ δὲ τὸ τέταρτον τοῦ λόχου ἐνωμοτίαν φασί. καὶ ἐνωμοτάρχης, ὁ αὐτῆς ἄρχων.

Ἐνωμοτία. ἡ [3] ἀνταρσία.

Ἐνώμοτος. ἔνοχος τοῖς ὅρκοις. βέβαιος. καὶ ὁ ἀντάρτης.

Ἐνωμότως. ἐπιρρηματικῶς. ὁμοίως.

Ἐνών. ἐνυπάρχων. Παρήγγειλε μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατείας ἐνὼν, ἐπηρεάζῃ αὐτοῖς.

Ἐνωπή. ἡ πρόσοψις.

Ἐνώπια. εὐθέα.

Ἐνώπιον, καὶ ἐνώπιος. καὶ ἐνωπίως. ἔμπροσθεν.

Ἐνωρμίσθη. προσωρμίσθη.

Ἐννώσας. [4] παρὰ Ἡροδότῳ, διανοηθείς.

Ἕνωσις. διεστώτων πραγμάτων κοινωνικὴ συνδρομή. κατὰ δέκα δὲ τρόπους εἴρηται παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ. ἕνωσις δὲ εἴρηται, διὰ τὸ εἰς ἓν συνωθεῖσθαι τὰ πράγματα. γίνεται δὲ κατὰ δέκα τρόπους. κατ' οὐσίαν, ὡς [5] ἐπὶ τῶν ὑποστάσεων, τουτέστι τῶν ἀτόμων. καθ' ὑπόστασιν, ὡς ἐπὶ ψυχῆς καὶ σώματος. κατὰ σχέσιν, ὡς ἐπὶ τῶν γνωμῶν, ὡς ἓν θέλημα. κατὰ παράθεσιν, ὡς ἐπὶ τῶν σανίδων. καθ' ἁρμονίαν, ὡς ἐπὶ τῶν λίθων. κατὰ κρᾶσιν, ὡς ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, οἴνου καὶ ὕδατος. κατὰ φύρσιν, ὡς ἐπὶ τῶν ξηρῶν καὶ ὑγρῶν, ἀλεύρου καὶ ὕδατος. κατὰ σύγχυσιν, ὡς ἐπὶ τῶν τηκτῶν, κηροῦ καὶ πίσσης. κατὰ σωρείαν, ὡς ἐπὶ τῶν ξηρῶν, σίτου καὶ κριθῆς. κατὰ συναλοιφὴν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀποσπωμένων, καὶ αὖθις ἀποκαθισταμένων· οἷον λαμπάδος πυρὸς προερχομένης, καὶ πάλιν ἀποκαθισταμένης.

rum vehementer inſectatus eſt, cum ipſe duobus peccatis ſit obnoxius: uni quidem, quod alios acerbe criminetur ob ea maxime vitia, quorum ipſe reus eſt: alteri vero, quod ingenio fuerit plane corrupto, qui tales ſententias commentariis ſuis inſeruerit.

Ἐνώδιον. Idem quod ἐνώπιον. Inauris. Ab οἰδεῖν intumeſcere: quod aures [perforatæ] intumeſcant.

Ἐνώμα. Movebat. Agitabat.

Ἐνωμόρξατο. Abſterſit. Deterſit.

Ἐνωμοτάρχης. Enomotarcha. Apud Lacedæmonios ita vocatur ordinis cujuſdam militaris dux.

Ἐνωμοτία. Enomotia. Apud Lacedæmonios ita vocatur ordo quidam militaris xxv. virorum: ſic dictus, quod jurarent, ſe ordines ſuos non eſſe deſerturos. Alii vero ajunt, Enomotiam eſſe dimidiam partem λόχου; ſive δεκανίαν, i. e. Decuriam. Alii vero dicunt, Enomotiam eſſe quartam partem Lochi. Et Enomotarcha eſt ordinis illius dux.

Ἐνωμοτία. Conjuratio. Rebellio.

Ἐνώμοτος. Jurejurando obſtrictus. Conjuratus. Item, rebellis.

Ἐνωμότως. Adverbium. Facta conjuratione.

Ἐνών. Qui ineſt. *Præcepit, ne, ſi quis forte alterius expeditionis miles adeſſet, illis inſultaret.*

Ἐνωπή. Intuitus. Aſpectus.

Ἐνώπια. Recta. Quæ ſunt ante oculos.

Ἐνώπιον. Quod in conſpectu poſitum eſt. Et ἐνωπίως. In conſpectu. Coram.

Ἐνωρμίσθη. Ad portum appulit.

Ἐννώσας. Apud Herodotum ſignificat, qui intellexit, qui conſideravit.

Ἕνωσις. Unio, quæ eſt rerum disjunctarum in unum coitio. Ea autem decem modis in S. Scriptura ſumitur. Sive, unio dicta eſt, quod res diverſæ in unum cogantur: quæ decem modis fit. Secundum eſſentiam: ut in ſubſtantiis, ſive iis rebus, quæ dividi nequeunt. Secundum ſubſtantiam: ut in anima & corpore. Secundum affectionem, vel congruentiam: ut in ſententiis, cum plurium una eſt voluntas. Secundum appoſitionem: ut in tabulis. Secundum coagmentationem, ut in lapidibus. Secundum mixtionem: ut in liquidis, veluti vino & aqua. Secundum commixtionem, vel ſubactionem: ut in ſiccis & liquidis, veluti farina & aqua. Secundum confuſionem: ut in iis, quæ liqueſiunt, veluti cera & pice. Secundum accumulationem: ut in ſiccis, veluti tritico & hordeo. Secundum ſynalœphen: ut in iis, quæ ab aliqua re avelluntur, & eidem denuo reſtituuntur; veluti in face, quæ ex igne accenditur, & eidem rurſus reſtituitur.

---

[1] Ἐνωμοτάρχης] Vide infra v. Μορῶν.

[2] Ἐνωμοτία] Thucydides lib. v. cap. LXVIII. Lacedæmoniorum aciem deſcribens, etiam Enomotiæ meminit. Verba ejus hæc ſunt: Λόχοι μὲν γὰρ ἐμάχοντο ἑπτὰ, ἄνευ Σκιριτῶν, ὄντων ἑξακοσίων. ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ, ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Scholiaſta ad eum locum dicit, in unaquaque Enomotia fuiſſe viros XXXII. a quo hic diſcrepat Suidas, qui XXV tantum viros Enomotiæ aſſignat. Sed hæc accuratius examinare, non eſt hujus loci.

[3] Ἀνταρσία] Eſt vox recentiorum Græcorum, *rebellionem* ſignificans: de qua vide Dufrenium in Gloſſario Græco.

[4] Παρὰ Ἡροδότῳ] Lib. 1. pag. 17. lin. 27. ut Portus monuit.

[5] Ὡς ἐπὶ τῶν ὑπος——καθ' ὑπόστασιν] Hæc verba non ſine diſpendio ſenſus in prioribus Editt. omiſſa ſunt, quæ ex 2 MSS. Pariſ. revocavi.

Ἐνώτια. κόσμος περὶ τὰ ὦτα. Ὁ δὲ ἐνωτίοις ἐκ μαργάρων κεκοσμημένοις δωρεῖται αὐτόν.

Ἐνωτίζω. αἰτιατικῇ. τὸ ἀκούω. καὶ ἐνώτισαι, ἄκουσον. εἴσω τῶν ὤτων γενέσθαι ποίησον. Ἐνώτισε δέ, [1] τὰ νῶτα περιεσκέπασεν.

Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος. [2] Πασιφάην φασὶν ἐρασθεῖσαν ταύρου, Δαίδαλον ἱκετεῦσαι, ποιῆσαι ξυλίνην βοῦν, καὶ κατασκευάσαντα αὐτὴν ἐνθεῖναι· ἣν ἐπιβαίνων ὡς βοῦν ὁ ταῦρος, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος. Μίνως δὲ διά τινας αἰτίας ὀργιζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, ἑπτὰ παρθένους καὶ ἴσους νέους ἐξ αὐτῶν ἐδασμολογεῖτο· οἳ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. εἰς Δαίδαλον οὖν ἀρχηγὸν τούτων τῶν κακῶν αἴτιον γενόμενον, καὶ μυσαχθέντα, ἐξηνέχθη ἡ παροιμία.

Ἐν παραβύστῳ. ἐν μυστηρίῳ. [3] Ἠράσθη αὐτοῦ τὰ μὲν πρῶτα ἐν παραβύστῳ, τελευτῶσα δὲ καὶ οἰκετῶν παρόντων.

Ἐν παραβύστῳ. ἐν ἀποκρύφῳ. Προκόπιος· Ὕβριζον ἐς αὐτὸν οὐ σιγῇ, οὐδὲ ἐν παραβύστῳ, ἀλλ' ἐς ὄψιν.

Ἐν παρενθήκης μέρει. ἐν περιουσίας μέρει.

Ἐν παιδοτρίβου. εἰς τὸν τόπον, ὅπου γυμνάζονται καὶ διατρίβουσιν οἱ παῖδες. [4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

> Ἐν παιδοτρίβου δὲ βαδίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει
> προβαλέσθαι.

τουτέστιν, εὐκόσμως καθῆσθαι, ὡς μηδὲν τοῖς περιεστῶσιν ὑποδεῖξαι ἄκοσμον.

Ἐν [5] πέντε κριτῶν γόνασι. παρ' ὅσον τὸ παλαιὸν ε' κριταὶ ἔκρινον τοὺς κωμικούς, ὡς φησὶν Ἐπίχαρμος. σύγκειται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα ἐγγράφεται.

Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μὲν μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων. τουτέστι τῶν παριέντων τὰς πρώτας μαθήσεις, καὶ ἐφιεμένων τῶν τελευταίων.

Ἐν προσχήματι. ἐν ὑποκρίσει.

Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν ἀποπατῆσαι. οἷον κινδυνεῦσαι. καταφρονούντων γάρ τινων Ἀπόλλωνος, καὶ ἐν τῷ τεμένει αὐτοῦ ἀποπατούντων, Πεισίστρατος ἔγραψε νόμον, τὸν ἁλόντα ἐπὶ τούτῳ, θνήσκειν. καταγελώντων δὲ τοῦ γράμματος, καὶ πλειόνων μᾶλλον τοῦτο ποιούντων, ἔστησε φύλακας. ληφθέντος δέ τινος, ἐκέλευσε δήσαντας αὐτόν, παρὰ τὴν ὁδὸν μαστιγοῦν, κηρύσσοντας, ὅδ' ἀνὴρ κολασθεὶς ἀποθανεῖται, ὅτι ὀλιγωρεῖ τοῦ γράμματος. κολασθέντος δέ, οὕτω ἐνέδυ τὸ γινόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, ὥστε νῦν τοὺς κακοπαθοῦντας, ἢ

Ἐνώτια. Ornamenta aurium. Inaures. *Ille vero inauribus, quæ margaritis ornatæ erant, eum donat.*

Ἐνωτίζω. Accuſativo jungitur. Audio. Et ἐνώτισαι, audi, auribus percipe. Ἐνώτισε vero, terga contexit.

Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδ. *In omni fabula & Dædali flagitium memoratur.* Paſiphaen ajunt amore tauri captam, Dædalum oraſſe, ut ligneam vaccam conficeret, ſeque opere perfecto in eam includeret. Cum igitur illam taurus ut vaccam iniens gravidam feciſſet, natus inde eſt Minotaurus. Minos vero quibuſdam de cauſis Athenienſibus iratus, ſeptem virgines, totidemque pueros, monſtro illi objiciendos, tributi nomine ab eis exegit. In Dædalum igitur, ut illorum malorum auctorem, & ideo exoſum, proverbium hoc jactatum fuit.

Ἐν παραβύστῳ. Clam. In occulto. *Primum quidem ipſum clam amavit: tandem vero & famulis præſentibus.*

Ἐν παραβύστῳ. In occulto. Occulte. Clam. Procopius: *Contumelia eum afficiebant, non tacite, nec occulte: ſed coram & aperte.*

Ἐν παρενθήκης μέρει. Additamenti loco.

Ἐν παιδοτρίβου. In domo pædotribæ. Sive in loco, ubi pueri exercentur & verſantur. Ariſtophanes *Nubibus: In domo pædotribæ vero ſedentes, femur opponere oportebat.* Id eſt, compoſite & decenter [pueros] ſedere oportebat, ne circumſtantibus aliquid indecori oſtenderent.

Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. *In quinque Judicum genibus.* Olim enim quinque Judices de Comicis judicabant, ut ait Epicharmus. Dictum autem hoc eſt ad imitationem illius Homerici: *Deorum in genibus ſitum eſt.* Judices enim olim in genibus habebant ea, quæ nunc in tabellis ſcribuntur.

Ἐν πίθῳ τὴν κεραμ. In dolio figlinam diſcere. Proverbium in eos, qui primas diſciplinas prætereunt, & ad majores ſtatim ſe conferunt. Vel qui primis diſciplinis prætermiſſis, ultimas affectant.

Ἐν προσχήματι. Sub prætextu. Sub ſpecie.

Ἐν Πυθίῳ κρ. *In templo Apollinis cacaſſe præſtitiſſet.* Quaſi dicas, periculum ſubiiſſe. Cum enim quidam Apollinem contemnerent, & in ejus fano ventrem exonerarent, Piſiſtratus lege lata capitale ſupplicium in eum conſtituit, qui in iſto facinore deprehenderetur. Cum vero omnes id edictum deriderent, & multo magis etiam, quam antea, illud facerent, cuſtodes ibi collocavit. Qui cum quendam deprehendiſſent, juſſit eum vinctum per viam flagris cædi, præcone proclamante: *Iſte verberibus cæſus capite plecte-*

---

[1] Τὰ νῶτα περιεσκ.] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Heſychius. At priores Editt. male, τὰ ὦτα περιεσκ.

[2] Πασιφάην φασὶν ἐρασθ.] Fabulam hanc plenius exponit Zenobius Centur. IV. Adag. VI.

[3] Ἠράσθη αὐτοῦ τὰ μὲν πρ.] Fragmentum hoc ſumptum eſt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. I.

[4] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 178. (108. Ed. Baſ. P.) ſed ubi pro βαδίζοντας legitur καθίζοντας.

[5] Ἐν πέντε κριτῶν γ.] Ex Zenobio.

τιμωρίαις ἐνεχομένους διά τινα αὐτῶν πλημμέλειαν, ἐπιλέγειν· Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν αὐτὸν ἀποπατῆσαι.

Ἐν πυρὶ βέβηκας. τοῦτο ἐπιλέγειν χρὴ ἐν τοῖς ἐν ἐπισφαλέσι καὶ ἐπικινδύνοις πράγμασιν ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλουσι· [1] καὶ ὅτι χρὴ τὸν ἐν πυρὶ ταχέως ἐκβαίνειν.

Ἐνεράσσει. ὁρμητικῶς ἐφορμᾷ. [2] Ἰώσηπος· Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνεράσσει ταῖς πύλαις αὐταῖς, καὶ φλιαῖς, καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐταῖς ἦν ξύλωσις.

Ἐνσείει τὴν ἵππον αὐτοῖς. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτίθησιν. Ἐπάρας ἐνσείει τὴν ἵππον αὐτοῖς ἀθρόαν.

Ἐνσεισθείς. ἐντιναχθείς. [3] Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνσεισθεὶς τοῖς κίοσιν, ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον.

Ἐνσημαινόμενος. ἀντὶ τοῦ ἐνδεικνύμενος, καὶ ἐκφαίνων.

Ἐν Σιναΐ. Ἑβραϊκόν.

Ἐνσκειραμένη. [4] ἐκλελακυῖα. [5] λελιθωμένη. σεσαρκωμένη.

Ἐνσκειρωθείς. ἐμπαγείς. σκείρωμα γάρ, τὸ ἀνίατον πάθος.

Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων, ὧν τὸ ἔργον ἀφανές.

Ἔνσπονδος. ὁ ἀπὸ πολέμου γινόμενος φίλος. Ἀππιανός· Λατῖνοι ἔνσπονδοι Ῥωμαίοις ὄντες, ἐστράτευον ἐπ' αὐτούς. καὶ αὖθις· Ὡς παλαιὸν δή τι νόμιμον, καὶ ἔνσπονδον ἐκλείποντι ἐπὶ καλῶν.

Ἔνστασις. Καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσαν ἔνστασιν τῆς ζωῆς. † Καὶ πᾶσαν ἔνστασιν θάμνου, καὶ πᾶσαν πέτρας προσβολὴν διερευνησάμενοι. ἔνστασιν οὖν συνηρεφῆ ἔκφυσιν καὶ πυκνὴν τῶν θάμνων λέγει.

Ἐνστάτης. [6] ὁ κατὰ πάντα ἐνιστάμενος. ἰδικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῆς κρίσεως· οἷον ἀντίδικος. κυρίως δὲ ἐνστάτης λέγεται, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀνθεστηκώς τινι· ὥστε λέγοι τις τὸν Οἰδίποδα τοῦ Λαΐου ἐνστάτην γεγενημένον. καὶ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ [7] θείων ἐναργειῶν φησί· Κατά τινα χρησμὸν βουληθεὶς ἱλεώσασθαι τὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγενημένον ἐνστάτην δαίμονα. Καὶ αὖθις· Πικρότατος αὐτοῖς ἐνστάτης ἦν.

Ἐνστατικός. Ὁ δὲ Ἰσίδωρος ἐνστατικὸς ὢν, ἀήττητος ἔμενεν. ἀντὶ τοῦ, ἔνστασιν πρός τινα ποιούμενος.

Ἐνστερνισάμενος. περιπλεξάμενος.

tur, quod edictum contempſerit. Cum igitur ſupplicio affectus fuiſſet, factum hoc Athenienſes ita movit, ut, ſi qui poſtea malum aliquod paterentur, aut delicti alicujus pœnas darent, dicere ſolerent: *In fano Apollinis cacaſſe præſtitiſſet.*

Ἐν πυρὶ βέβηκας. Per ignem incedis. Hoc dicendum eſt de illis, qui in rebus aleæ & periculi plenis verſari amant. Ex igne enim celeriter exeundum eſt.

Ἐνεράσσει. Cum impetu irruit. Joſephus: *Sampſon vero ipſas portas cum poſtibus & vectibus cæteriſque repagulis ligneis cum impetu revulſit.*

Ἐνσείει τὴν ἵππον. Equitatum in eos immittit. *Signo dato equitatum in eos immiſit.*

Ἐνσεισθείς. Incuſſus. Cum impetu irruens. *Sampſon vero in columnas cum impetu irruens, una cum ipſis domum dejecit.*

Ἐνσημαινόμενος. Significans. Indicans. Oſtendens.

Ἐν Σιναΐ. In Sinai. Hebraicum.

Ἐνσκειραμένη. Lapidis inſtar indurata. Caroſa facta.

Ἐνσκειρωθείς. Infixus. Inhærens. Σκείρωμα enim eſt morbus inſanabilis.

Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι. In tenebris ſaltare. De iis, quorum labores teſte carent, & quorum opus in obſcuro latet.

Ἔνσπονδος. Qui ex hoſte factus eſt amicus. Qui fœdus nobiſcum iniit. Appianus: *Latini, fœdere cum Romanis conjuncti, bellum eis intulerunt.* Et iterum: * * * *

Appian. Hist. Rom. I. frag. XII. Vol. I. 29. Schweigh. qui huic fragm. aliud ap. Suid. V. Πόλεσοις adjunxit.

Ἔνστασις. Inſtitutum. *Secundum illud vitæ inſtitutum, quod ab initio ſibi propoſuerat.* Item dicitur de ſylva denſa & opaca. *Cum omnia denſa dumeta, & omnem rupis acceſſum perſcrutati eſſent.*

Ἐνστάτης. Qui quacunque in re alicui obſiſtit vel adverſatur: & peculiariter de adverſario in judicio dicitur. Proprie autem ἐνστάτης ſignificat eum, qui in via alicui reſiſtit: ut ſi quis Oedipodem, qui Laio in via reſtitit, ejus ἐνστάτην fuiſſe dicat. Ælianus in opere *de Providentiæ Divinæ evidentia* ait: *Ex oraculo quodam dæmonem familiæ ſuæ infeſtum placare volens.* Et iterum: *Acerbiſſimus eorum adverſarius erat.*

Ἐνστατικός. Qui non cedit alicui. Qui acriter in diſputando alicui reſiſtit. *Iſidorus vero, quod acerrimus eſſet diſputator, ab adverſariis vinci non potuit.*

Ἐνστερνισάμενος. Amplexus. Complexus.

---

[1] Καὶ ὅτι χρ.] Copulam hic dele. Eſt enim ſupervacanea.

[2] Ἰώσηπος] *Antiquit. Jud.* lib. v. cap. x. ſed ubi vox ἐνεράσσει, cujus gratia locum hunc adduxit Suidas, non reperitur. Sic enim hodie ibi legitur: Σαμψώνης δὲ περὶ τὴν μεσοῦσαν ἤδη τὴν νύκτα ἀναστὰς, τὰς πύλας σὺν αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐτὴν ἦν ξύλωσις, ἀράμενος κατωμαδὸν, εἰς τὸ ὑπὲρ Ἑβρῶνος ὄρος φέρων κατατίθησι. Eadem vox ἐνεράσσει deeſt & apud ipſum Suidam infra v. Κατωμαδὸν, ubi locus hic repetitur.

[3] Ὁ δὲ Σαμψὼν ἐνσ.] Et hoc fragmentum legitur apud Joſephum in hiſtoria Samſonis.

[4] Ἐνσκειραμένη] Cum Porto malim ἐνεσκειρωμένη, cum augmento, & per ω, propter vocem ſequentem ἐνσκειρωθείς.

[5] Ἐκλελακυῖα] Hanc vocem de mendo ſuſpectam habeo.

[6] Ἐνστάτης. ὁ κατὰ π.——Λαΐου ἐνστάτην γεγενημένον] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 7.

[7] Περὶ θείων ἐναργειῶν] Priores Editt. habent περὶ θείων ἐνεργειῶν. At in 2 MSS. Pariſ. exaratum eſt περὶ θείων ἐναργειῶν: quam lectionem confirmat ipſe Suidas v. Ἀνεμάξατο, v. Καλλιγόλας, & v. Ὠψιάθης; ut & ante me obſervavit Cl. Perizonius, in erudita ad Ælianum præfatione.

Ἐντομισμάτων.[1] Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χρήζων ἐντομισμάτων τῇ ἀρετῇ τῶν Ἰουδαίων εἰς φιλίαν χρήσασθαι.

Ἐντροβιλήσας.[2] ἀντὶ τοῦ συνειλίψας.

Ἐντακείς. ἐμφυείς.

Ἔντασις. ἡ ἐπίτασις. Καθ' ὅσον ἡ τοῦ βίου ἔντασις ἐπεδέχετο, κυνικωτέρα προελθοῦσα, καὶ φύσει, καὶ ἐπιτηδεύσει.

Ἔνταξίς ἐστιν, ἐπειδάν τις παραιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν, ἄνδρα παρ' ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἔντεα.[3] οὐ πάντα τὰ ὅπλα, ἀλλ' ἀσπὶς, καὶ περικεφαλαία. τὰ δὲ δόρατα, κατ' ἐπικράτειαν.

Ἐντεθηλότων. θαλλόντων.

Ἐντεθείωται.[4] ἐνεσκεύασται. ἀπὸ τῶν θείων. ἢ τὸ ἐντετυλίχθαι λέγεται ἐντεθειῶσθαι, ἀπὸ τοῦ σκευάσματος, ὃ ἐν τοῖς φύλλοις τῆς συκῆς εἰλεῖται· ἃ λέγεται θεῖα.

Ἐντελέστερον. τελειότερον.

Ἐντελέχεια.[5] ἡ τελειότης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑποκειμένου. τουτέστι, τὸ εἶδος τὸ ἐπιγινόμενον ἐκ τῆς τοιᾶσδε συνθέσεως τῶν στοιχείων τῇ ὕλῃ. ἤτοι τὸ ἀχώριστον εἶδος τοῦ σώματος. καὶ γὰρ ἐντελέχειά ἐστι τὸ εἶδος καὶ ἡ τελειότης τοῦ σώματος. λέγεται δὲ ἐντελέχεια τὸ κεχωρισμένον τοῦ σώματος, ὡς ὁ πλωτὴρ τοῦ πλοίου. ἥτις ἐντελέχεια, ἔξωθέν τε οὖσα, τάττει καὶ διακοσμεῖ καὶ τελειοῖ τὸ ὑποκείμενον. ὅταν οὖν ἐντελέχειαν λέγῃ τὴν ἄλογον καὶ φυσικὴν ψυχὴν, τὸ ἀχώριστον εἶδος τῆς ἐντελεχείας λέγει. ὅταν δὲ τὴν λογικὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν λέγῃ, τὸ κεχωρισμένον. ἐντελέχειά ἐστι τὸ εἶδος, παρὰ τὸ ἓν, καὶ τὸ τέλειον, καὶ τὸ συνέχον. καὶ γὰρ ἑνώσεώς ἐστι τῇ ὕλῃ τὸ εἶδος αἴτιον, καὶ τελειώσεως· ἐπεὶ καὶ τελειότης ἐστὶ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ συνέχει αὐτό. ἀπὸ γὰρ τῆς οἰκείας ἐντελεχείας μάλιστα ἕκαστον, ὅ ἐστι, κατ' ἐκεῖνο λέγεται· ἐπεὶ καὶ ὁ ἀνδριὰς αὐτὸ τοῦτο ἀνδριὰς λέγεται, καὶ οὐ χαλκός. ἐντελέχειαν λέγει ὁ Πορφύριος τὴν ψυχήν· ὁ[6] κατὰ Χριστιανῶν γράψας Τύριος φιλόσοφος.

Ἐντομισμάτων. Frænorum, quæ in os equorum injiciuntur. *Hæc autem Rex faciebat, ut conciliatis ſibi Judæis, virtute eorum velut fræno uteretur, quo Satrapæ in officio continerentur.*

Ἐντροβιλήσας. Qui contorſit. Qui rotavit.

Ἐντακείς. Inſitus. Innatus.

Ἔντασις. Intentio. Contentio. *Quantum illa vitæ intentio admittebat, quæ & natura & inſtituto ad Cynicam vivendi rationem proxime accedebat.*

Ἔνταξις. Entaxis eſt, quum quis levis armaturæ milites in phalangis interſtitiis collocat, ita ut ſinguli velites juxta ſingulos gravis armaturæ milites collocentur. Nonnulli genus hoc aciei etiam παρένταξιν vocant.

Ἔντεα. Sic appellantur arma, non quævis, ſed [ea, quibus corpus tegitur, ut] clypeus & galea. Uſus tamen etiam obtinuit, ut haſtæ ſic appellentur.

Ἐντεθηλότων. Florentium.

Ἐντεθείωται. Apparatum eſt. Paratum eſt. A foliis ficulneis, quæ θεῖα vocantur. Vel ἐντεθειῶσθαι ſignificat, involutum eſſe: [per tranſlationem ductam] ab edulio, quod foliis ficus, quæ θεῖα vocantur, involvitur.

Ἐντελέστερον. Perfectius.

Ἐντελέχεια. Perfectio & forma ſubjecti. Id eſt, forma, quæ ex certa elementorum compoſitione materiæ accedit. Vel, inſeparabilis forma corporis. Nam ἐντελέχεια eſt forma & perfectio corporis. Dicitur autem ἐντελέχεια id, quod a corpore ſeparatum eſt; ut nauta a navi. Quæ ἐντελέχεια cum ſit extrinſecus, ordinat & gubernat & perficit ſubjectum. Quum igitur [Ariſtoteles] brutam & naturalem animam ἐντελέχειαν vocat, de ea entelechia loquitur, quæ eſt inſeparabilis. Cum vero animam ratione præditam ἐντελέχειαν appellat, ſeparatam dicit. Entelechia eſt forma: ſic dicta, quod unum quiddam, & perfectum, & continens ſit. Forma enim unionis & perfectionis cauſa eſt materiæ: eademque perfectio eſt ſubjecti, idque continet. Unumquodque enim a forma ſua præcipue dicitur id, quod eſt: ſiquidem & ſtatua, quod ſtatua appelletur, non vero æs, formæ debet. Porphyrius, Philoſophus Tyrius, qui contra Chriſtianos ſcripſit, animam vocat ἐντελέχειαν.

---

[1] Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλ.] Fragmentum hoc ſumptum eſt ex Joſephi *Antiq. Jud.* l. XVIII. c. XII. p. 646. ſed ubi rectius ſic legitur: Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χρήζων ἐντόμισμα τῇ ἀρετῇ τῶν Ἰουδαίων ἀδελφῶν εἰς φιλίαν κτήσασθαι τῶν ἐκείνου σατραπειῶν. Locum hunc Joſephi obſervaverat Pearſonius.

[2] Ἐντροβιλήσας. ἀντὶ τοῦ συντρ.] Lege Ἐνστροβιλίσας. ἀντὶ τοῦ συστρέψας. Significat enim στροβιλίζειν, (quam vocem non reperias in Theſauro H. Stephani) rotare & contorquere, turbinis inſtar, quem Græci στρόβιλον vocant. Heſychius: Ἐνστροβίλισας, συνέστρεψας. In Epigrammate quodam Philippi, quod ex Anthologia inedita integrum damus infra v. Κόμβαλα, de Gallo, ſive ſacerdote Deæ Cybeles dicitur, αὐχένα στροβιλίσας: id eſt, cervicem contorquens, vel rotans. Solebant enim Galli, & quivis alii fanatici, caput & cervicem rapido quodam motu jactare, crineſque rotare, ut vel ex hoc loco Quintiliani conſtat: *Frequens etiam capitis nutus non caret vitio: adeo caput jactare, & comas excutientem rotare, fanaticum eſt.* Idem etiam confirmat Antipater in Epigrammate quodam de Gallo, Anthol. lib. VI. cap. XI. cujus diſtichum primum ita habet:

Ἔκ ποτέ τις φρικτοῖο θεῆς σεσοβημένος οἴστρῳ
Ῥομβητὰς δεινῶν λυσσομανεῖς πλοκάμους.

Id eſt: *Gallus quidam a terribili Dea in furorem aliquando actus, & rotatos torquens fanaticos crines.* De eadem igitur re & Antipater ῥομβεῖν, & Philippus in antedicto Epigrammate στροβιλίζειν uſurpat: unde patet, duas illas voces ejuſdem eſſe ſignificationis. Hoc autem ideo moneo, quia Lexica vulgata verbum στροβιλίζειν vel prorſus omittunt, vel ſignificationem ejus nullo exemplo illuſtrant.

[3] Ἔντεα. οὐ πάντα τὰ ὅπλα, ἀλλ' ἀσπ.] Idem confirmat Athenæus lib. V. pag. 193. ubi ſic inquit: Τὰ γὰρ τῶν ὅπλων τὰ σκεπαστικὰ, θώρακα, καὶ κνημῖδας, καὶ τὰ τούτοις ἐμφερῆ, λέγουσιν ἔντη. Id eſt: *Nam ex armis ea, quæ corpus tegunt & defendunt, veluti loricam, ocreas, & his ſimilia, ἔντη vocant.*

[4] Ἐντεθρίωται] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Lyſiſtrata* pag. 879.

——— Ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
Ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς. ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.

Scholiaſta ineditus vocem ἐντεθριῶσθαι ibi ſic exponit: Ἐντετυλίχθαι. ἐσκευάσθαι. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου σκευάσματος, ὃ ἐν συκῆς φύλλοις εἰλεῖται. Hinc Suidas ſua mutuatus eſſe videtur.

[5] Ἐντελέχεια. ἡ τελειότης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑποκ.] Hæc Suidas, ni fallor, ſumpſit ex Philopono in Ariſtotelem *de Anima*.

[6] Ὁ κατὰ Χριστιανῶν γράψας Τύριος φιλ.] Hæc verba eſſe gloſſema, & ex margine in textum irrepſiſſe, quivis facile videt.

'Εν τέλει. ἐν ἀρχῇ.

'Εντελεῖς. οἱ ἄρχοντες. καὶ οἱ ἄρξαντες. Πανοπλίας ἐντελεῖς κατασκευάσαντες. τουτέστιν, ἀρχοντικάς. [1]'Αππιανός· Ναυμαχίας δὲ γενομένης, καὶ βοῆς παμμιγοῦς, ὡς ἐν τῷδε λοιπὸν Καρχηδονίοις τῆς σωτηρίας οὔσης, 'Ρωμαίοις δὲ τῆς νίκης ἐντελοῦς.

'Εντελής. Ὅστις οἴεται ἄνευ φύσεως ἐντελὴς ἔσεσθαι, καὶ ἀτελὴς καὶ ἀπέραντος τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ πλείονα ἕξιν ἔχει, διατελέσει. ἀντὶ τοῦ τέλειος. 'Εντελῆ στρατόπεδα δύο ἐκάθητο 'Ρωμαϊκά.

'Εντέλλομαι. δοτικῇ.

'Εντελόμισθος. Ὁ δὲ ἔπλεε νηῒ οἰκείᾳ, ναύτας ἔχων ἐντελομίσθους, οἴκοθεν Κρῆτας. τουτέστιν, ἐντελῶς μεμισθωμένους.

'Εντεριώνη. τὸ ἐντὸς, ἢ ὁ φλοιὸς τοῦ δένδρου.

Ἔντερον. ἕτερον, καὶ οὐχ ὅμοιον. ἢ παρὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν.

'Εντερόνεια.[2] τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος [3]ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται. οἱ δὲ, τὸ τῆς νεὼς ἔδαφος. οἱ δὲ, τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. 'Ηρωδιανὸς συστέλλει καὶ προπαροξύνει. οὐ [4]δὲ τὴν ἐντεριώνην 'Αριστοφάνης φησίν· ὅπερ ἐστὶ τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς· ὃ ἐστι συνεκτικώτατον, ἥτις ἐστὶν ἡ τρόπις. καλεῖται δὲ καὶ [5]μίτρα. Φησὶ δὲ ὁ κωμικὸς, [6]ὅτι εἰς τὰς τριήρεις ἡ Θεὸς ἐντερόνειαν ἔπεμψε.

'Εντευτλανωμένης.[7] μετὰ τεύτλων ἑψηθείσης. μετὰ γὰρ τεύτλων ἤσθιον τὰς ἐγχέλυς. λέγονται γὰρ τεύτλοις συνεψόμεναι, ἥδισται εἶναι. 'Αριστοφάνης·

--- Μηδὲ γὰρ θανών ποτε
Σοῦ χωρὶς εἴην ἐντευτλανωμένης.

'Εντέτηκεν. ἐγκεκόλληται. πέπηγε. Τούτοις ἀντ' ἀληθοῦς ψευδὴς ἐντέτηκε δόξα.

'Εντετριμμένη. ἀντὶ τοῦ σμηχθεῖσα. ἢ εἰδυῖα. [8]Ὅπως ἐντετριμμένη κανηφορῇς. τὰ κανίσκια ἔχουσα. πολλοὺς δὴ θυλάκους κάτω στρέψασα ἐμούς. ἀντὶ τοῦ κλέψασα.

'Εντεῦθεν. ἐκ τούτου.

Ἔντευξις. ἐντυχία. Φησὶν 'Αριστοτέλης, ὡς ἔστιν ἡ διαλεκτικὴ φιλοσοφία πρὸς γυμνασίαν, καὶ πρὸς τὰς κατὰ φιλοσοφίαν ἐντεύξεις. περὶ γυμνασίας προεγράφη ἐν γ' στοιχείῳ. ἐνταῦθα δὲ περὶ ἐντεύξεως. [9]'Εντεύξεις λέγει τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσίας· οἷς

'Εν τέλει. Qui magiſtratu fungitur.

'Εντελεῖς. Magiſtratus. Vel, magiſtratu functi. [Item, integras, perfectas.] *Cum perfectas armaturas corporis confeciſſent*. Vel, magiſtratu dignas. Appianus: *Cum prælium navale committeretur, diſſonus clamor ortus eſt, quod ab eventu hujus pugnæ Carthaginenſiũ ſalus; Romanorũ vero integra & plena victoria penderet.*

'Εντελής. Perfectus. *Quiſquis putat ſe ſine natura perfectum fore, ille & imperfectus erit, & irrito conatu ſemper laborabit, tanto magis, quanto majorem habitum habet.* † *Duo integri exercitus Romani ibi conſederant.*

'Εντέλλομαι. Dativo jungitur. Præcipio. Impero.

'Εντελόμισθος. Qui plenam & integram mercedem accipit. *Ille vero in navi ſua navigabat, habens nautas, domo Cretenſes, quibus integrum ſtipendium dabatur.*

'Εντεριώνη. Medulla, vel cortex arboris.

Ἔντερον. Inteſtinum. [Quaſi dicas] ἕτερον. Vel, ab ἐντὸς, intus, & ῥεῖν, fluere.

'Εντερόνεια. Sic vocantur interiora navis ligna, quæ a carina initium ducunt. Alii vero ſic appellant ipſam carinam navis. Alii interiores partes navis. Præſtat vero ſic vocare materiam, ſive ligna, ex quibus carina navis conficitur. Herodianus vocem hanc corripit, & acuto in antepenultima notat. Ariſtophanes autem ἐντερόνειαν vocavit, quam alii ἐντεριώνην: quæ eſt intima pars navis, quæque cæteras maxime continet; ſive carina. Eadem etiam vocatur μήτρα, i. e. matrix. Dicit autem Comicus: *Dea tibi ligna miſit, ex quibus carinam navis conficias.*

'Εντευτλανωμένης. Cum betis coctæ. Anguillas enim cum betis coctas veteres comedebant: eaſque ſic coctas ſuaviſſimas eſſe dicunt. Ariſtophanes: *Nam ne mortuus quidem te cum betis cocta unquam caream.*

'Εντέτηκεν. Conglutinatus eſt. Infixus eſt. *Horum animis opinio falſa pro vera infixa eſt.*

'Εντετριμμένη. Abſterſa. Lota. Vel, exercitata, perita. [Ariſtophanes:] *Ut perite caniſtrum feras: quæ multos meorum ſacculorum excuſſa pecunia invertiſti.*

'Εντεῦθεν. Hinc. Ex hoc loco.

Ἔντευξις. Colloquiũ. Diſputatio. Ariſtoteles dicit, Dialecticam philoſophiam inventam eſſe ad exercitationẽ & philoſophicas diſputationes. De exercitatione ſupra in litera Γ a nobis dictũ eſt. Hic vero de ἐντεύξεσι agetur. Vocat autẽ [Ariſt.] ἐντεύξεις, diſputationes cum homini-

---

[1] 'Αππιανός] *De Bellis Punicis* pag. 125.

[2] 'Εντερόνεια. τὰ ἐγκ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 355. (251. Ed. Baſ. *P.*)

[3] 'Αρχόμενα] Scholiaſta Ariſtoph. loco laudato habet ἀνερχόμενα: uti etiam in 2 MSS. Pariſ. exaratum reperi.

[4] Οὐ δὲ τὴν ἐντερ.] Legendum eſt, οὕτω δὲ τὴν ἐντερ.

[5] Μίτρα] Scholiaſta Ariſtophanis, μήτρα: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[6] Ὅτι εἰς τὰς τρ.] Locus hic apud Ariſtophanem ſic legitur & diſtinguitur:

——'Επίτηδες αὐτ' ἔπεμψέ σοι
Εἰς τὰς τριήρεις ἐντερόνειαν ἡ Θεός.

[7] 'Εντευτλανωμένης. μετὰ τεύτλ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 414. (296. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ὅπως ἐντετριμμ.] Ariſtophanes *Eccleſiaz.* pag. 746. (501. Ed. Baſ. *P.*)

Ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
Πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς.

Sic etiam hic apud Suidam ſcribendum & diſtinguendum eſt.

[9] 'Εντεύξεις λέγει τὰς πρὸς τοὺς πολλ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrodiſienſis in lib. 1. *Topic.* pag. 17. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

δεῖ μὲν ἐντυγχάνειν, κοινωνικούς τε ὄντας καὶ φιλανθρώπους, καὶ ἐντυγχάνειν ὠφελίμους. διὰ μὲν οὖν ἀληθῶν καὶ ἀποδεικτικῶν οὐχ οἷόν τε κοινολογεῖσθαι πρὸς αὐτούς. οὐδὲ γὰρ τὴν ἀρχὴν τῶν τοιούτων συνιέναι δύνανται· ἀλλ' οὐδὲ μανθάνειν ὑπομένουσι. διὸ οὐδὲ ὠφελεῖσθαι δύναιντ' ἂν διά τινος τῶν τοιούτων, ὧν γε τὴν ἀρχὴν μηδὲ συνιέναι δύνανται. εἰ δὲ διὰ τῶν ἐνδόξων τε καὶ δοκούντων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις, τὰς πρὸς αὐτοὺς συνουσίας ποιοίμεθα, παρακολουθοῖέν τε ἂν τοῖς λεγομένοις, καὶ ῥᾳδίως μεταβιβάζοιντο διὰ τῶν τοιούτων λόγων, εἴ τι μὴ εἶεν ὀρθῶς τιθέμενοι. τῷ γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ἡγουμένῳ, καὶ δουλεύοντι ταύτῃ, ἂν μέν τις διὰ τοῦ λέγειν τὴν ἡδονὴν γένεσιν εἰς φύσιν αἰσθητὴν εἶναι, τὴν δὲ τοιαύτην φύσιν μὴ δύνασθαι ἀγαθὴν εἶναι, τῷ τὴν γένεσιν ἀτελῆ εἶναι· μηδὲν δὲ ἀγαθὸν ἀτελές· ἂν δὴ διὰ τούτο τις δεικνύναι θέλῃ τῷ τοιούτῳ, ὅτι μή ἐστιν ἡ ἡδονὴ ἀγαθὸν, οὐδὲν ἂν πλέον ποιοῖτο, τῷ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἰδέναι, τί ποτέ ἐστι τὸ λεγόμενον. ἂν δὲ ἀπὸ τῶν κοινῶν τε καὶ ἐνδόξων ὁρμώμενος ἐξετάζῃ αὐτὸν, εἰ μὴ δοκεῖ αὐτῷ τὸ ἀγαθὸν ἀγαθοὺς ποιεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ λευκὸν λευκοὺς, καὶ τὸ θερμὸν, θερμούς· καὶ τότε τοῦ τεθέντος προσκεχώρηται, εἰ ἡδονὴ δοκεῖ αὐτῷ ἀγαθοὺς ποιεῖν, λήψεται μὲν, ὅτι μὴ ποιεῖ. ἐναργὲς γὰρ τοῦτο. συνάξει δὲ, ὅτι μὴ ἀγαθὸν ἡ ἡδονὴ ἐκ τῶν ἐκείνου δοξῶν τε καὶ ἀποκρίσεων. διὸ καὶ μεταπείσειεν ἂν αὐτόν. εἴκει γάρ πως πᾶς τῷ ὑπ' αὐτοῦ τεθέντι.

Ἐντευξόμενος. διαλεχθησόμενος.

Ἐντεῖλαι. προστάξαι.

Ἐντείνας ἑαυτόν. Διόδωρος· Ἐς τὸν στρατιωτικὸν καὶ εὐτελῆ βίον ἐντείνας. ἀντὶ τοῦ ἐπιδούς. καὶ ἐντεῖναι, τανύσαι. καὶ ἐντείναντες, ἐπιθέντες. Πληγάς τε ἐντείναντες, τῆς κεφαλῆς ἀπετέμοντο. ἀντὶ τοῦ αἰκισάμενοι. καὶ αὖθις· Πληγάς τε τοῖς παραπίπτουσιν ἐντεινόμενοι.

Ἐντήκων. ἐμβάλλον. ἐνιείς. Καὶ αὐτοῦ τῷ στόματι ἐντήκων χρυσὸν, καὶ ταῖς ἀκοαῖς ἄργυρον, καὶ ἐς τὰς ῥῖνας ἐγχέων τῆς ὕλης αὐτῆς, ἀποκτεῖναι.

Ἐντήξας. ἀντὶ τοῦ ἐμβαλών. διδάξας. ἐμφυτεύσας. Καὶ ἐντήξας αὐτῶν ταῖς ψυχαῖς ἰσχὺν λόγων ἄμαχον, καὶ σειρῆνα, καὶ εὐγλωττίαν ἐφολκοτάτην.

Ἐντομίας. ὁ εὐνοῦχος. θλαδίας δὲ, ὁ τεθλασμένος.

Ἐντομίδαι. οἱ τοῖς σώμασιν ἐντεμνόμενοι. τοιαῦτα [1] εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. ὅτι [2] τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθυον τῶν τετραπόδων, ὡς ἄγονα· τὰ δὲ ἔνορχα, τοῖς Θεοῖς.

bus vulgaribus & indoctis, cum quibus oportet nos, qui ſumus ſociabiles & humani, colloqui & diſputare, ipſiſque per noſtra colloquia prodeſſe. Per veras autem & demonſtrativas enuntiationes, fieri non poteſt, ut cum ipſis diſputemus. Nam ne principium quidem earum intelligere poſſunt; neque etiam diſcere ſuſtinent. Quamobrem ne fructum quidem ullum capere poterunt ex ulla hujuſmodi re, cujus ne principium quidem intelligere poſſunt. Si vero ex probabilibus, & iis, quæ illis ipſis placent, cum ipſis diſputemus, probabunt ea, quæ a nobis dicentur, & facile a ſententia ſua deducentur, ſi quid perperam poſuerint. Illi enim, qui voluptatem bonum eſſe putat, & ei ſervit, ſi quis dicat, voluptatem eſſe generationem in natura ſentiente; talem vero non poſſe natura bonam eſſe, quod generatio ſit imperfecta; nullum vero bonum ſit imperfectum: ſi quis, inquam, per hoc demonſtrare velit hujuſmodi homini, voluptatem non eſſe bonum, nihil profecerit, quod ne principium quidem ejus, quod dicitur, intelligat. Si quis vero communibus & probabilibus argumentis utens, ex eo quærat, annon ipſi videatur id, quod bonum eſt, homines efficere bonos, ut album albos, & calidum calidos; & hoc poſito, ulterius eum roget, an ipſi voluptas videatur viros bonos facere; reſpondebit, non facere. Id enim eſt evidens & manifeſtum. Ex illius igitur opinionibus & reſponſionibus concludet, voluptatem non eſſe bonum: & ſic a ſententia quoque ipſum abducet. Quilibet enim concedet id, quod ab ipſo poſitum fuit.

Ἐντευξόμενος. Congreſſurus. Collocuturus.

Ἐντεῖλαι. Mandaſſe. Præcepiſſe.

Ἐντείνας ἑαυτόν. Qui ſe alicui rei totum addixit, & in eam omnes vires intendit. Diodorus: *Cum militari & viliori vitæ generi ſe totum addixiſſet.* Item ἐντεῖναι. Intendere. Extendere. Et ἐντείναντες. Qui intentarunt, vel inflixerunt. *Cum autem ipſi plagas inflixiſſent, caput [quoque ei] amputarunt.* Et iterum: *Et obviis quibuſvis plagas intentantes.*

Ἐντήκων. Infundens. Injiciens. Immittens. *Et aurum liquefactum in os ejus infundens, & in aures nareſque argentum, eum ſic necaſſe dicitur.*

Ἐντήξας. Qui immiſit, vel injecit. Qui docuit. Qui animo alicujus aliquid inſevit. *Cum animis illorum inſtillaſſet vim dicendi admirabilem, & eloquentiæ ſuavitatem ſingularem, & facundiam ad perſuadendum aptiſſimam.*

Ἐντομίας. Exſectus. Caſtratus. Θλαδίας vero dicitur, cujus teſticuli fracti vel contuſi ſunt.

Ἐντομίδαι. Qui corpora incidunt. Id autem mortuorum cauſa facere moris erat. † Mortuis quadrupedes caſtratæ, ut ſteriles; Diis autem coleatæ immolari ſolebant.

---

[1] Εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. ὅτι τοῖς νεκρ.] Locum hunc ex MSS. Pariſ. ſupplevi & diſtinxi, qui in prioribus Editt. ſic legitur: Εἰώθασι ποιεῖν οἱ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθυον, &c.

[2] Τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Apollon. Rhod. ad lib. 1. v. 587. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια κυρίως, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. Et paulo poſt: Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασὶ, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις Θεοῖς ἔνορχα ἔθυον. Locum hunc Scholiaſtæ obſervaverat etiam Portus.

Ἔντομα. οἷον σφὴξ, μύρμηξ, μέλιτται· ἃ οὔτε ἀναπνεῖ, οὔτε πνεύμονα ἔχει.

Ἐντομίς. ἡ ἐγχάραξις. ἡ γενικὴ, ἐντομίδος.

Ἔντονος. ἰσχυρά.

Ἐντοπίζω.

Ἐντός. οἱ [1] λογισμοὶ καὶ ἐνθυμήσεις καὶ πάντα τὰ τῆς ψυχῆς κινήματα. Δαβίδ· Καὶ πάντα τὰ ἐντός μου.

Ἐντὸς, καὶ ἐκτὸς, γενικῇ. ἐντὸς ἑβδόμης. [2] Ἀθήνησιν ἀπείρητο ἐντὸς ἑβδόμης στρατιὰν ἐξάγειν.

Ἐν τῷ μέρει τις καὶ τὸ πῦρ [3] σκαλευσάτω. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς κοινὸν μὴ τὰ ἴσα παρεχομένων. † Πλείονα δῶρα δοὺς, καὶ ἀντιλαβὼν ἐν τῷ μέρει.

Ἐν τῷ μέρει. ἀντὶ τοῦ, κατά τι μέρος διαδεχόμενος ἕτερος τὸν ἕτερον. καὶ αὖθις·

Ἰδὼν κἀκεῖνος, (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)
Γαμεῖν ἔμελλεν.

Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. [4] Σοφοκλῆς. ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν. ἐπεὶ ἔσται γελοιότατον, ὡς τιμῶντος τὴν ἀφροσύνην.

Ἐντραπεζίτιδος. παρασίτου.

Ἐντρέπῃ. ἐπιστρέφῃ.

Ἐντρεπομένους. ἐγκλίνοντας. Οἱ δὲ [5] Λίβυες θεωροῦντες τοὺς Ἴβηρας ἐντρεπομένους, καὶ δεδιότες μὴ λάθωσιν ἐγκαταλειφθέντες, ὥρμησαν ἐπὶ τὸ παραπλήσιον.

Ἐντριβής. συνήθης. ἄνθρωπος ἐντριβὴς τῆς χώρας.

Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμῶν. ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων. ἐπειδὴ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε, ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

Ἐντροπαλιζόμενος. ἐπιστρεφόμενος.

Ἐντροπίας. εὐμετάβολος. καὶ ἐντροπίας οἶνος, ὁ ὀξίνης.

Ἔντροφος. ἡ ἐντεθραμμένη.

Ἦ [6] που παλαιᾷ μὲν
Ἔντροφος ἁμέρᾳ,
Λευκᾷ τε γήρᾳ,
Μάτηρ νιν.

ἀντὶ τοῦ, ὄντως που ἡ τῇ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τουτέστι, τῷ παλαιῷ χρόνῳ ἔντροφος μήτηρ.

Ἐντρυφῶ. γενικῇ. Οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες. δοτικῇ δέ· Ἵν' εὐπορήσωμεν καὶ ταῖς ἀλλοτρίαις συμφοραῖς ἐντρυφῆσαι.

Ἔντομα. Inſecta: ut veſpa, formica, apes; quæ nec reſpirant, nec pulmonem habent.

Ἐντομίς. Inciſio. Genitivus eſt, ἐντομίδος.

Ἔντονος. Intentus. Fortis. Robuſtus.

Ἐντοπίζω. In aliquo loco dego.

Ἐντός. Ratiocinationes, & cogitationes, & omnes animi motus, [τὰ ἐντὸς i. e. interna vocantur.] David: *Et omnia interna mea.*

Ἐντὸς, intra, & ἐκτὸς extra, genitivo junguntur. Ἐντὸς ἑβδ. Intra ſeptimum diem. Athenis lege interdictum erat, intra ſeptimum diem [menſis] exercitum educere.

Ἐν τῷ μέρει τις τ. *Per vices quilibet ignem fodicet.* Proverbium in eos, qui non ex æquo Reip. operam ſuam præſtant. † Plura dona dans, & viciſſim accipiens.

Ἐν τῷ μέρει. Per vices. Vel ita, ut alter alteri per vices ſuccedat. Pro parte. *Videns hoc & ille, (pro parte enim captus erat) uxorem ducere ſtatuerat.*

Ἐν τῷ φρ. *Illi demum ſumma cum voluptate vivunt, qui [mala ſua] non intelligunt.* Sophocles. Sic enim verba hæc intelligenda ſunt. Valde namque ridiculum foret, [locum hunc ſic accipere,] ac ſi [Sophocles] inſipientiam laudare voluiſſet.

Ἐντραπεζίτιδος. Fœminæ paraſitæ, ſive alienas menſas ſectantis.

Ἐντρέπῃ. Curas. Revereris.

Ἐντρεπομένους. Inclinantes. In fugam ſe vertentes. *Afri vero, cum viderent Iberos in fugam inclinantes, & vererentur, ne clam ab ipſis desererentur, & ipſi ad fugam ſpectare cœperunt.*

Ἐντριβής. Alicui rei aſſuetus. Vel, alicujus rei peritus. Ut, regionis peritus.

Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογ. In trivio ſum cogitationum. Proverbium, quod dicitur de rebus incertis & dubiis. Qui enim ad trivium pervenit, qua ſit eundum, ignorat.

Ἐντροπαλιζόμενος. Subinde ſe convertens, & reſpectans.

Ἐντροπίας. Levis. Inconſtans. Et ἐντροπίας οἶνος. Vinum acidum, vel aceſcens.

Ἔντροφος. In aliquo loco, vel cum aliquo nutrita. [Sophocles:] *Profecto grandæva mater, & præ ſenio jam cana, cum eum [inſaniæ morbo laborare audierit, graviſſime dolebit.]* Παλαιὰ ἡμέρα enim ſignificat ſenectutem: ut ſit ſenſus, mater ætate jam provecta, & ſenio gravis.

Ἐντρυφῶ. Genitivo jungitur. In deliciis ago. Ad delicias & voluptates abutor. *Qui ſemper gratiæ tuæ donis ad delicias abutuntur.* Item dativo. [Inſolenter inſulto.] *Ut nobis ſuppetat materia alienis calamitatibus inſultandi.*

---

[1] Οἱ λογισμοὶ καὶ ἐνθυμ.] Ex Theodoreto ad Pſalm. CII. v. 2.

[2] Ἀθήνησιν ἀπείρ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 555.

[3] Σκαλευσάτω] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. mendoſe, σκυλευσάτω. Vide Eraſmum in Adagio, *Ignem gladio ne fodito.*

[4] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 33. ut Portus etiam monuit.

[5] Οἱ δὲ Λίβυες θεωροῦντες τοὺς Ἴβ.] Fragmentum hoc puto eſſe Polybii, vel Appiani.

[6] Ἦ που παλαιᾷ μὲν ἔντρ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Ajace* p. 37.

Ἐν τοῖς ἱματίοις ἄνευ ὅπλων. Οἱ δὲ πολιτικοὶ ἔθεον ἐν τοῖς ἱματίοις.

Ἐντυγχάνειν, καὶ συντυγχάνειν, δοτικῇ. Ταυτόν ἐστιν ἐντυγχάνειν ἥρωσι.

Ἐντυπὰς[1] ἐν χλαίνῃ. ἀντὶ τοῦ ἐπικεκαλυμμένως, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τοὺς τοῦ σώματος τύπους εὐδήλους εἶναι.

Ἐνοικέτις[2] τῶν νήσων. ἡ Ἀφροδίτη. ἐξαιρέτως γὰρ ἐν αὐταῖς ἐτιμᾶτο.

Ἐνυάλιος. πολεμικός· [3] Σοφοκλῆς. [4] διαστέλλει γὰρ τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος Θεοῦ. Ἀῤῥιανός· Οἱ δὲ τῷ Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες, ἐναντίοι ἐφέροντο. Καὶ αὖθις· [5] Φάλαγγα ἐκ σφῶν ποιησάμενοι, δρόμῳ ἐπῄεσαν, ἀλαλάζοντες τῷ Ἐνυαλίῳ.

Ἐνυδροβίων.

Καὶ [6] πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων.

Ἐν νυκτὶ ἡ βουλή. διὰ τὸ τὴν νύκτα κατὰ σχολὴν διδόναι λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις.

Ἔνυξεν. ἔπληξεν.

Ἐνυώ. πολεμικὴ Θεός.

Ἐνύπνιον.[7] ἐφ' ὅσον τις ὑπνοῖ. ὄνειρος δὲ, παυομένων τῶν ὕπνων, ἐγείρων καὶ ὀρνύων τὴν ψυχήν. ἢ παρὰ τὸ εἴρειν, ὅ ἐστι λέγειν.

Ἔνυστρον.[8] τὸ μετὰ τὴν κοιλίαν ἔντερον. τὸ τῶν βρωμάτων δοχεῖον.

Ἐν Φρέατι κυσὶ μάχεσθαι. ἐπὶ τῶν μοχθηρῷ τινι προσμαχομένων, καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων. † Τί δὲ ἄν τις ἔχοι ποιεῖν, οὐκ ἐν Φρέατι συνεχόμενος ὑπὸ τοῦ παροιμιαζομένου κυνὸς, ἀλλ' ἐν βάθει μέν τινι ζητήσεως ὑπὸ θαυμαστῆς οὐδὲν ἧττον ἀπορίας, οὗ μὲν ἐφικτῆς γε οὐδενὶ ἀνθρώπων, πλὴν εἴ τῳ Θεὸς αὐτὴν μηνύσειεν.

Ἐν χρῷ. εἰς χρῶτα. πάνυ ἐγγὺς, ὡς καὶ ἐφάπτεσθαι τοῦ χρωτός. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ[9] ἐγκυτὶ, ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, ἢ ἐν χρωτί. πλησίον τοῦ χρωτός. [10] Τὸ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω. καὶ [11] Ἀγαθίας· Περισφίγξαντες ξυνῆπτον αὐτὰς ἀλλήλαις, καὶ συνεμίγνυον λίαν ἐν χρῷ πεπιεσμένας.

Ἐν τοῖς ἱματίοις. In palliis. Id eſt, ſine armis. *Cives vero ſine armis currebant.*

Ἐντυγχάνειν, & συντυγχάνειν, dativo junguntur. Incidere in aliquem. *Idem eſt, ac ſi in Heroes incidas.*

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ. Dicitur de eo, qui læna ita involutus & tectus eſt, ut veſtigia corporis ei impreſſa cernantur.

Ἐνοικέτις. Inſularum habitatrix. Sic dicebatur Venus, quod in Inſulis præcipue coleretur.

Ἐνυάλιος. Enyalius. Deus bellicus. Sophocles Martem ab Enyalio diſtinguit, ut alterum dæmonem majoris Dei miniſtrum. Arrianus: *Illi vero, cum clamorem bellicum ſuſtuliſſent,* [*hoſti*] *obviam iverunt.* Et iterum: *Phalange ex ſe ipſis facta, curſu* [*in hoſtem*] *iverunt, clamorem bellicum tollentes.*

Ἐνυδροβίων. In aqua viventium. [In Epigrammate:] *Et album anſerum par in aqua viventium.*

Ἐν νυκτὶ ἡ βουλή. In nocte conſilium [Proverbium hoc inde dictum eſt,] quod noctu per otium conſilia animo volvere liceat illis, qui de rebus neceſſariis conſultant.

Ἔνυξεν. Punxit. Percuſſit.

Ἐνυώ. Enyo. Dea bellica. Bellona.

Ἐνύπνιον. Sic vocatur ſomnium, quod tantum exiſtit, quamdiu quis dormit: [poſtea vero prorſus evaneſcit.] Ὄνειρος vero, cujus memoria etiam poſt ſomnum durat: ſic dictum quaſi ὀρνύων τὴν ψυχὴν, i. e. excitans animam. Vel ab εἴρειν, dicere.

Ἔνυστρον. Inteſtinum, quod eſt poſt ventrem. Ciborum receptaculum.

Ἐν Φρέατι κυσὶ μ. *In puteo cum canibus pugnare.* Dicitur de iis, qui cum malo aliquo conflictantur, quod effugere nequeunt. † *Quid vero quis faciat, non in puteo cum cane conflictans, ut trito fertur proverbio, ſed in quadam quaſi quæſtionis profunditate ab inſigni aliquo dubio vexatus, cujus explicationem nemo aſſequi queat, niſi cui Deus eam indicarit.*

Ἐν χρῷ. In cute. Ad cutem uſque. Prope admodum, adeo ut ipſam cutem tangat. Apud Callimachum vero legitur ἐγκυτὶ, [ſignificans idem quod ἐν χρῷ,] i. e. prope, in cute, vel prope cutem. *Puerum vero ad cutem uſque raſiſti.* Et Agathias: *Vinculis eas* (crates) *colligatas commiſerunt inter ſe & coaptarunt, valde arcte compreſſas.*

---

[1] Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ] Homer. Il. Ω. v. 163.

[2] Ἐνοικέτις] Sic unus MS. Pariſ. At priores Editt. ἐνοικέτης, in genere maſculino: minus recte. Referenda enim hæc ſunt ad Venerem, ut ex ſequentibus patet.

[3] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 12. Vide ibi veterem Enarratorem, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[4] Διαστέλλει γὰρ τὸν Ἄρ.] Diſtinguit etiam Ariſtophanes *Pace* pag. 653.

Ἄρεϊ δέ. Μὴ μή. Μηδ' Ἐνυαλίῳ γε; Μή.

Vetus Enarrator ad illum locum: Πρὸς τοὺς οἰομένους τὸν αὐτὸν Ἄρεα εἶναι καὶ Ἐνυάλιον, κατὰ τὸ ἐπίθετον. τινὲς δὲ Ἄρεος καὶ Ἐνυοῦς τὸν Ἐνυάλιον. οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ῥέας. Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὁτὲ μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν· ὁτὲ δὲ διαιρεῖν.

[5] Φάλαγγα ἐκ σφῶν ποιησ.] Fragmentum hoc legitur apud Arrianum *de Reb. Ind.* pag. 557.

[6] Καὶ πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδρ.] Pentameter hic decerptus eſt ex Epigrammate, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum damus infra v. Κεγχρείτισι.

[7] Ἐνύπνιον. ἐφ' ὅσον τις ὑπν.] Loci hujus ſenſus ſupplendus eſt ex Artemidori lib. I. cap. I. unde Suidas iſta deſcripſit.

[8] Ἔνυστρον] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male ἔνυχρον. Pro ἔνυστρον autem dicitur etiam ἤνυστρον, per η, ut tum ex aliis Grammaticis conſtat, tum etiam ex ipſo Suida infra h. v.

[9] Ἐγκυτὶ, ἀντὶ τοῦ ἐγγ.] Hæc priores Editt. male a præcedentibus disjungunt, cum quibus eadem recte connectunt MSS. Pariſ. Vide etiam ſupra v. Ἐγκυτί.

[10] Τὸ δ' ἐγκυτὶ τέκν.] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐγκύτιον.

[11] Καὶ Ἀγαθίας] Lib. v. pag. 167. unde pleniorem hujus loci ſenſum pete.

Ἐν χρῷ κεκαρμένος. πρὸς αὐτῷ τῷ χρωτί. οἷον σύνεγγυς καὶ πλησίον τοῦ δέρματος ἐγένετο τὰς τρίχας ἐξυρημένος. καὶ αὖθις· Ἦν δὲ ἄρα αὐτῷ ἐν χρῷ φίλος. ὁ χρὼς, τοῦ χρῶ, Ἀττικῶς· ὡς γέλως, γέλω. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ χρὼς, χρωτὶ, ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς.

Ἐν χρῷ παραπλέων, παρὰ Θουκυδίδῃ. ἀντὶ τοῦ πλησίον. ἔστι γὰρ ἡ ἀποκοπὴ, οἷον ἐν χρωτί. εἴρηται δὲ ἐκ τῆς κουρᾶς τῆς ἄχρι τοῦ χρωτὸς γινομένης.

Ἐξάγιστος. ἀκάθαρτος, ἢ πονηρός. Ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο, καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Καὶ αὖθις· [1] Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τειχοπλάσται πάντες εἰσίν.

Ἐξάγιστος.[2] ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγής. Αἰσχίνης δὲ ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα.

Ἐξ ἀγορᾶς εἶ. ἀντὶ τοῦ ἀγοραῖος. Ἀριστοφάνης. Ἐξ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς.

Ἐξαγοράζω. αἰτιατικῇ. Ἐξαγορεύω. δοτικῇ.

Ἐξαγωγή. Ἆρά γε χρὴ κολάσαι τὸν δοῦλον, καὶ ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀποδόσθαι, ἢ ἐάσαι τοῖς περικειμένοις δεσμοῖς ἐναποθανεῖν; † [3] Ὁ δὲ τὴν δεξαμένην αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὐπαθεῖν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακεν.

Ἐξαγώνιος. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιεῖν τι δόξωσι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰσχίνης δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων· τουτέστιν, οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι.

Ἐξάδιος. ὄνομα κύριον. ὁ ἐξέχων ἐν τῷ διώκειν.

Ἐξαγκωνιῶ.[4] τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. οὐδέποτε γὰρ οὕτω μέση ληφθήσομαι, ἢ παραδώσω, ἵνα τῶν χειρῶν ἕλκῃ με, καί με μέσην ἀράμενος γνῷ, ὅτι γυνὴ εἰμὶ ἐκ τῶν πιτθίων.

Ἐξ[5] ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου ὠκεανοῖο. ἐκ τοῦ ἡσύχως ῥέοντος διὰ τὸ βαθύ.

Ἐξ ἀκεραίου. ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. εὐμαρῶς. [6] Πολύβιος· Οὔτε τοὺς ἐξ ἀκεραίου [7] συμπειθομένους τῶν ἀνδρῶν πρός τινας βασιλεῖς ἢ δυνάστας κοινωνίαν πραγμάτων, εὐθέως προδότας νομιστέον· οὔτε τοὺς κατὰ τὰς περιστάσεις μετατιθέντας τὰς αὑτῶν πατρίδας ἀπό τινων ὑποκειμένων πρὸς ἑτέρας φιλίας καὶ συμμα-

Ἐν χρῷ κεκαρμένος. Ad ipſam uſque cutem tonſus. Prope cutem raſus. [Interdum etiam ἐν χρῷ metaphoricam ſignificationem habet:] ut, *Erat autem ejus amicus intimus.* Ὁ χρὼς, τοῦ χρῶ, Atticum eſt: ut γέλως, γέλω. Alii vero dicunt τὸ χρῷ formatum eſſe ex χρωτὶ, per apocopen ſyllabæ τι.

Ἐν χρῷ παραπλέων. Apud Thucydidem ſignificat, prope littus navigans. (Dictum eſt autem τὸ χρῷ per apocopen, pro χρωτί.) Tranſlatio ducta eſt a tonſura, qua quis ad cutem uſque tondetur.

Ἐξάγιστος. Exſecrandus. Impurus. Vel, improbus. *Ille enim mendacium averſabatur, ut quamvis aliam rem exſecrabilem.* Et iterum: *Propter exſecrabilem voluptatem omnes homines impudici comam ſtudioſe ornant & componunt.*

Ἐξάγιστος. Ingenti piaculo obſtrictus. Æſchines vero de quodam portu nomen hoc uſurpavit.

Ἐξ ἀγορᾶς εἶ. Forenſis es. Ariſtophanes: *Forenſis es & audax.*

Ἐξαγοράζω. Redimo. Emo. Accuſativo jungitur. Ἐξαγορεύω vero, enuntio: dativo.

Ἐξαγωγή. Eductio. Exportatio. *Num igitur ſervum punire oportet, & vendere ut ex finibus noſtris exportetur: an vero in vinculis eum mori ſinemus? † Ille autem [Zobiam,] quæ eum exulem ſuſceperat, poſtulantem ab eo, ut gratiam ſibi referret, in forum inquilinorum abduxit, & ſororem in peregrinas terras abducendam vendidit.*

Ἐξαγώνιος. Fabulæ argumento non reſpondens. Vulgo quidem eos, qui in ſcenis certant, ſic appellandos eſſe putant, cum vel aliquid prætermittunt, quod dici oportebat; vel præter decorum aliquid faciunt. Æſchines tamen ſic etiam vocavit dicta, quæ argumento fabulæ non reſpondent, vel ab inſtituto aliena ſunt.

Ἐξάδιος. Exadius. Nomen propriũ. [Quaſi dicas,] qui in aliis perſequendis excellit.

Ἐξαγκωνιῶ. Cubito repellam. Nunquam enim ita media prehendar, vel me prehendi ſinam, ut per manum me trahat, & in altum ſublatam ex mammis mulierem me eſſe cognoſcat.

Ἐξ ἀκαλ. *Ex leniter fluente & profundo Oceano.*

Ἐξ ἀκεραίου. Rebus integris. Facile. Polybius: *Neque illi, qui rebus integris ſocietatis cum Regibus aut principibus ineundæ auctores ſunt: neque illi, qui ob temporum neceſſitatem cives ſuos ab amicitia ac ſocietate jam conſtituta, ad nova fœdera cum aliis ferienda traducunt, proditores habendi ſunt. Multum* χίας, οὐδὲ τούτους. πολλοῦ γε δεῖ. ἐπείτοι γε πολλάκις οἱ τοιοῦτοι τῶν μεγίστων ἀγαθῶν γεγόνασιν αἴτιοι ταῖς πατρίσι. καὶ [1] τὰ παραδείγματα ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεστώτων καιρῶν.

---

[1] Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδ.] Fragmentum hoc legitur apud Syneſium in *Encom. Calvit.* pag. 85. unde pleniorem ejus ſenſum pete.

[2] Ἐξάγιστος. ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγ.] Ex Harpocratione.

[3] Ὁ δὲ τὴν δεξαμένην αὐτὸν φυγ.] Vide Suidam ſupra v. Ἀριστογείτων Σκυδίμου; ubi locus hic auctior legitur.

[4] Ἐξαγκωνιῶ] Ariſtophanes *Eccleſiazuſis* pag. 731. (491. Ed. Baſ. P.)

Ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον· ἤν σε τοξόται
Ἕλκωσιν, ὅ, τι δράσεις τότε. Ἐξαγκωνιῶ.
Ὡδὶ μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.

Ad hunc locum Ariſtophanis nota hæc referenda eſt.

[5] Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρ.] Eſt verſus Homericus Il. H. v. 422.

[6] Πολύβιος· Οὔτε τοὺς ἐξ ἀκερ.] Totum hoc fragmentum Polybii exſtat in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis. pag. 90. unde id Suidas deprompſit. Vide etiam infra v. Προδότης, ubi locus hic auctior repetitur.

[7] Συμπειθομένους] Non diſplicet conjectura Cl. Jacobi Gronovii, qui legendum putat συντιθεμένους.

Ἐξ ἀκεραίου. Οὐ [2] δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκεραίου, διὰ τὴν εὐλάβειαν καὶ εὐπραγίαν τοῦ βασιλέως.

Ἐξακριβωθέντες. ἐκκριθέντες. Διόδωρος· Ἄνδρες ἐξακριβωθέντες ὑπὸ βασιλέως εἰς μέγεθός τε καὶ ὕψος σωμάτων, καὶ τόλμης ὀξύτητα, καὶ ἀγερωχίαν.

Ἐξαλλάξαι. ἀντὶ τοῦ [3] τέρψαι. Μένανδρος·

---Ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν,
Κακόν τί σοι δώσοντα.

Ἐξάλειπτρον. [4] τὴν τοῦ μύρου λήκυθον. τὸ ἀλάβαστρον, ἐξ οὗ ἀλείφονται οἱ δειπνοῦντες. Ἀριστοφάνης·

Ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.

Ἐξαληλιμμένος. ἠλειμμένος.

Ἐξαλίσας. [5] ἐκκυλισθῆναι ποιήσας εἰς τὴν κόνιν. ἀλινδήθρα δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ τιθέντες ἑαυτοὺς οἱ ἵπποι τοῦτο ποιοῦσιν. ὡς [6] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· Πολλὰς ἀλινδήθρας τε καὶ ἐκκυλίσματα.

Ἐξαλλομένους. ἀνασκιρτῶντας. [7] Ἰώσηπος· Οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους.

Ἔξαλλος. καὶ ἐξάλλως, ἐπίρρημα. ἀντὶ τοῦ κατ' ἄλλον τρόπον. παραδόξως. Πολύβιος· [8] Τὸ γὰρ ἅμα τε θύειν, καὶ ἐξιλάσκεσθαι τὸ θεῖον προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως, καὶ πάλιν ταῦτα διαφθείρειν, μανίας ἐστίν.

Ἐξάλλως. καθ' ὑπεροχήν. [9] Τὸ γὰρ ἅμα μὲν θύειν καὶ ἐξιλάσκεσθαι τὸ θεῖον, λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως, ὅπερ εἴωθε Προυσίας ὁ βασιλεὺς ποιεῖν, γονυπετῶν καὶ γυναικιζόμενος· ἅμα δὲ ταῦτα λυμαίνεσθαι, καὶ διὰ τῶν τύπων [10] καταφθορᾶς τὴν ἐς τὸ θεῖον ὕβριν διατίθεσθαι, λυττῶντος ἔργα, καὶ ψυχῆς ἐξεστηκυίας τῶν λογισμῶν.

Ἐξ ἁμάξης. ἡ λεγομένη ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις Λήναια· ἐν ᾗ ἠγωνίζοντο οἱ ποιηταὶ συγγράφοντές τινα ᾄσματα, τοῦ γελασθῆναι χάριν· ὅπερ Δημοσθένης ἐξ ἁμάξης εἶπεν. ἐφ' ἁμαξῶν γὰρ οἱ ᾄδοντες καθήμενοι ἔλεγόν τε καὶ ᾖδον τὰ ποιήματα. λέγεται καὶ Ληναΐτης, ὁ χορὸς ὁ τῶν Ληναίων.

Ἐξαμβλίσκειν. ἐκτιτρώσκειν. Αἰλιανός· Καὶ τὴν τῶν

certe abeſt. Hujuſmodi enim homines ſæpe maximorum bonorum civibus ſuis auctores fuere: cujus rei exempla hæc ipſa tempora nobis ſuppeditant.

Ἐξ ἀκεραίου. Re integra. *Cum autem ei, quaſi re integra, id perſuadere non poſſet, propter metum & felicitatem Regis.*

Ἐξακριβωθέντες. Singulari cura & ſtudio delecti. Diodorus: *Viri ſingulari ſtudio a Rege delecti, qui magnitudine & proceritate corporis, audaciaque & ferocia animi inſignes eſſent.*

Ἐξαλλάξαι. Vertere. Mutare. Menander:

—Hominem immutabimus,
Malum aliquod tibi daturum.

Ἐξάλειπτρον. Ampullam unguentariam. Alabaſtrum, ex quo cœnantes ſe ungunt. Ariſtophanes: *Huc age, mulier, & vas unguentarium ſuppone.*

Ἐξαληλιμμένος. Unctus.

Ἐξαλίσας. Qui in pulvere aliquem volutavit. Ἀλινδήθρα vero dicitur locus, in quo equi procumbentes ſe volutant. At Ariſtophanes in *Ranis* πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν metaphorice vocavit, ſubtiles quaſdam & ſpecioſas verborum nugas.

Ἐξαλλομένους. Exilientes. Saltu ſe ex aliquo loco proripientes. Joſephus: *Salute non eſſe dignos dicebat, qui ex patria propter ipſos flagrante ſe proriperent.*

Ἔξαλλος. Diverſus. Et ἐξάλλως, adverbium, diverſo modo, præter morem, inſigniter. Polybius: *Etenim ſimul victimas cædere, ut Deos habeas propitios, omnemque aram inſigni quadam religione adorare & colere, & rurſus eorundem fana evertere, extremæ dementiæ eſt.*

Ἐξάλλως. Excellenter. Eximie. [Polybius:] *Nam ſimul victimas cædere, ut Deos habeas propitios, omneſque aras inſigni quadam religione colere & flexis genibus venerari, more ſuperſtitioſarum muliercularum, quod Pruſias facere ſolebat: atque interim eorundem Deorum fana evertere, & hac ratione Numen contumelia afficere; id utique eſt hominis inſani & de ſtatu mentis deturbati.*

Ἐξ ἁμάξης. De plauſtro. Apud Athenienſes erat feſtum quoddam, Lenæa vocatum: in quo Poetæ certabant, conſcribentes quaſdam cantiones, riſus movendi gratia: quod Demoſthenes dixit ἐξ ἁμάξης, i. e. ex plauſtro. In plauſtris enim ſedentes hæc poemata dicere & canere ſolebant. Chorus autem Lenæorum vocabatur Lenaites.

Ἐξαμβλίσκειν. Abortire. Abortum facere.

---

[1] Καὶ τὰ παραδείγματα ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεσ.] Senſus horum verborum eſt mutilus & imperfectus, qui ſuppleri debet ex Collectaneis Conſtantini, loco ante laudato.

[2] Οὐ δυνάμενος δὲ πείθειν ἐξ ἀκερ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀκέραιος.

[3] Τέρψαι] An potius τρέψαι? Certe quomodo τὸ τέρψαι voci ἐξαλλάττειν interpretationis loco jungi poſſit, non video.

[4] Ἐξάλειπτρον. τὴν τοῦ μύρου λήκυθον. τὸ ἀλάβαστρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 422. (302. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἐξαλίσας. ἐκκυλισθῆναι ποιήσ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes*, pag. 124. (60. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις] Pag. 254. (166. Ed. Baſ. *P.*) ubi ſic legitur: Συσκεδῶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.

[7] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. VII. pag. 956.

[8] Τὸ γὰρ ἅμα τε θύειν καὶ ἐξιλ.] Vide vocem ſequentem, ubi idem hic locus auctior legitur.

[9] Τὸ γὰρ ἅμα μὲν θύειν καὶ ἐξιλ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Polybii, quæ Suidas ſumpſit ex Collectaneis Conſtantini Imperat. a Valeſio editis, pag. 169. Vide etiam infra v. Προυσίας, ubi hic ipſe locus auctior legitur.

[10] Καταφθορᾶς] Sic melius MSS. & Polybius loco laudato, quam priores Editt. quæ habent καταφορᾶς.

πιτρατετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν ἔφασαν.

Ἐξ ἀμβιτίωνος.[1] ἐκ περιδρομῆς τι πράττων παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἐξαμέτροις τόνοις. ζήτει ἐν τῷ Τόνον.

Ἐξαμήσω. ἐξανύσω. ἐξοίσω. [2] Τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω.

Ἔξαμμον μιλίου. ζήτει ἐν τῷ Βασιλική.

Ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐξαμυστίσαι. ἀμυστὶ, τουτέστιν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πίνειν.

Ἐξ ἀναγκαίας τύχης. οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ, καὶ οὐκ ἐκ ταὐτομάτου. ἐκ βίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ. [3] Σοφοκλῆς·

Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ [4] ἀναγκαίας τύχης.

Ἐξαναστάς. μετοικίσας. Ὁ δὲ Θεσπιάδης ἐξαναστὰς ἐξ Ἀθηνῶν, Θεσπίαν ἐν Βοιωτίᾳ ἔκτισεν.

Ἐξαναχωρεῖ.[5] Θουκυδίδης.

Ἐξανδρούμενος. τὴν ἡλικίαν ἔχων εἰς ἄνδρα.

Ἐξανεμοῦσθαι. ἐπαίρεσθαι.

Ἐξανθίζω. τὸ βάπτω. ὡς τὸ, Ποικίλας ἐξηνθίσατε τὰς βαφάς. Ἐξανθῶ δὲ, τὸ ἀναβλαστάνω· ὡς τὸ, Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Ἐξανθρωπίζω.

Ἐξάντης. ἔξω ἄτης καὶ βλάβης. Καὶ οἱ μὲν ἔδρασαν ταῦτα. εἶτα μέντοι ἐξάντεις γίνονται τοῦ κακοῦ.

Ἐξάντη. ὑγιῆ. ἔξω ἄτης. Ζεῦ [6] γενέσθαι με τῆσδ' ἐξάντη νόσου. τὸ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν. † Ἀτὰρ ἐξάντης τοῦ τρώματος ὁ τραυματίας γενόμενος, καὶ τρίτον ἆθλον ἀσπάζεται. καὶ Αἰλιανός· Θυγάτηρ δὲ, ἥπερ ἦν ἡ τῶν ἐκείνου μηχανῶν τε καὶ ἐπιβουλῶν ἀμαθὴς, ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ. ἔστι δὲ καὶ ἐπιφώνημα.

Ἐξάντης[7] λεύσσω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα.

Πλάτων ἐν Φαίδρῳ.

Ἐξανύω.[8] κατεργάζομαι.

Ἐξαπάτη. ὁ Λογοθέτης ἐν τῷ μαρτυρίῳ τοῦ Καλλικελάδου· Ἐν ὀλίγῳ δὲ συνιδόντες, ὡς οὐκ ἐξαπάτη καὶ ὄνειρος τὰ ὁρώμενα, ἀλλ' ἐγρήγορσις καὶ ἀλήθεια.

Ἐξάπινα. ἐξαίφνης.

Ælianus: *Et quadrupedum gregem abortum facere dixerunt.*

Ἐξ ἀμβιτίωνος. Apud Romanos ſignificat, per ambitionem, vel ambitum.

Ἐξαμέτροις τόνοις. Hexametris verſibus. Quære in voce Τόνον.

Ἐξαμήσω. Demetam. Conficiam. Eximam. *Pulmones & inteſtina eximam.*

Ἔξαμμον μιλίου. Quære in voce Βασιλική.

Ἐξ ἄμμου σχ. Ex arena funem nectis. Dicitur de rebus, quæ fieri nequeunt.

Ἐξαμυστίσαι. Uno ſpiritu & continuo hauſtu bibere.

Ἐξ ἀναγκαίας τύχης. Morte coacta, vel violenta; non autem ſponte ſua. Per vim, nec morte naturali. Sophocles: *Obiit Oreſtes morte violenta.*

Ἐξαναστάς. Ex aliquo loco migrans. *Theſpiades autem, cum Athenis migraſſet, Theſpiam in Bœotia condidit.*

Ἐξαναχωρεῖ. Subterfugit. Declinat. Thucydides.

Ἐξανδρούμενος. Ætatem virilem habens.

Ἐξανεμοῦσθαι. Inaniter efferri. Ventoſum fieri.

Ἐξανθίζω. Tingo. Colore inficio. Ut, *Variis coloribus* [*hæc*] *tinxiſtis.* Ἐξανθῶ vero, effloreſco, germino. Ut, *Effloruit deſertum.*

Ἐξανθρωπίζω. Ad humanitatem traduco.

Ἐξάντης. Qui extra malum vel damnum conſtitutus eſt. Qui malum aliquod evadit. Incolumis. *Et illi quidem his factis, malum evaſerunt.*

Ἐξάντη. Sanum. Mali expertem. Malo defunctum. *Da, Jupiter, ut hunc morbum evadam.* Τὸ ν inſertum eſt, propter elegantiam pronuntiationis. † *Vulneratus vero ſanato vulnere tertiũ certamen ſuſcepit.* Et Ælianus: *Filia vero, quæ technarum & inſidiarum ejus ignara erat, malum evaſit.* Eſt etiam exclamatio quædam. *Incolumis videbo alium meo malo vexari.* [Uſus eſt etiam hac voce] Plato in *Phædro.*

Ἐξανύω. Conficio. Interficio.

Ἐξαπάτη. Deceptio. Impoſtura. Fallacia. Logotheta in Calliceladi martyrio: *Paulo poſt vero cognoverunt non eſſe impoſturam nec ſomnium, quæ viſa fuerant, ſed ea vigilantibus vere accidiſſe.*

Ἐξάπινα. Repente. Subito.

---

[1] Ἐξ ἀμβιτίωνος.] Vide Valeſium ad Amm. Marcellinum pag. 208.

[2] Τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtrata* pag. 858. (549. Ed. Baſ. P.) ubi locum integrum vide.

[3] Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 82. ut Portus monuit. Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[4] Ἀναγκαίας τύχης] In prioribus Editt. poſt τύχης hæc addita leguntur, ἔστι δὲ Πυθικὸν παραμάντευμα.. Sed verba iſta recte deſunt in uno MS. Pariſ. quoniam nihil ad locum hunc faciunt, & collocanda erant in v. Ἐξαμέτροις τόνοις, ut patet ex ipſo Suida infra v. Τόνον.

[5] Ἐξαναχωρεῖ. Θουκυδ.] Vocem hanc Thucydides peculiari ſignificatione accipit pro, aliquid ſubterfugere & declinare, vel a promiſſis diſcedere; in loco hoc, qui exſtat lib. IV. cap. XXVIII. Οἱ δὲ, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν, καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, &c. Enarrator ad illum locum: Ἐξανεχώρει. ἀντὶ τοῦ, ἀνεδύτο ποιεῖν, ὥσπερ ὑπέσχετο. ἀπέφευγεν. Huc Suidam reſpexiſſe puto. Thomas Magiſter: Ἐξαναχωρῶ, καὶ τὸ ἐκτρέπομαι (ſic enim legendum eſt pro ἐκφέρομαι,) καὶ τὸ παραβαίνω. Θουκυδίδης· Ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα. ἤτοι παρέβαινεν.

[6] Ζεῦ γενέσθαι με τῆσδ' ἐξάντ.] Eſt ſenarius Jambicus, ſed mutilatus & luxatus, qui apud Etymologum integrior ſic legitur:

Ὦ Ζεῦ γενέσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντην νόσου.

Sed deſideratur verbum δὸς, vel ſimile quid. Et deinde pro ἐξάντην ſcribendum eſt ἐξάντη, ut hic apud Suidam.

[7] Ἐξάντης λεύσσω τοὐμὸν κ.] Zenobius Centur. III. Adag. XCVI. Ἐξάντης λεύσσω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα. τὸ ἐξάντης τὸν ὑγιῆ δηλοῖ, καὶ τὸν ἔξω ἄτης, ὅ ἐστι βλάβης· ὡς Πλάτων φησί. Locus Platonis ad quem Zenobius & Suidas reſpexerunt, exſtat in *Phædro* pag. 344.

[8] Ἐξανύω. κατεργ.] Reſpexit ad Homerum Il. Λ. v. 365.

Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

Scholiaſta: Ἐξανύω. ἐπὶ τέλος ἄξω. φονεύσω.

Ἐξαπίναιον. ἐξαίφνης. Οὐ μέγα ἦν συνέβη τὸ τῆς ἐπιθέσεως ἐξαπίναιον οὔτε βλάψαι Ῥωμαίους, οὔτ' ὠφελῆσαι. καὶ ἐξαπιναίως, ἐξαίφνης. ἢ κυκλόθεν. [1]Δαβίδ· Ἐξάπινα κατατοξεύουσιν.

Ἐξαπλῶν.[2] διπλασιάζων. πολυπλασιάζων. [3]ἀντὶ τοῦ, πότερα ἂν ἕλοιο, εἴ σοι δοίη τις αἵρεσιν, λυπῶν τοὺς φίλους αὐτὸς ἐν ἡδονῇ διάγειν· ἢ κοινωνεῖν τοῦ παντὸς, καὶ αὐτοὺς φίλους λυπεῖν. περὶ Αἴαντός φησιν·

Ἀνὴρ[4] ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
Αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
Ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών.
Νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
Κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ·
Ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον, ἢ πάρος.
Ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;

Ἐξ ἀπόπτου. ἐξ ὑψηλοῦ τόπου.

Ἐξάπτεσθαι. ἐξαρτᾶσθαι. ἀντιλαμβάνεσθαι.

Ἐξάραντες. ἔξω ποιήσαντες.

Ἐξαράξειν. Καὶ ἔτι μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν, καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξαράξειν. τουτέστι, συντρίψαι, καταβαλεῖν.

Ἐξαράσασθαι.[5] τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀρὰς, τουτέστι, τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ναῶν εἰώθασι ποιεῖσθαι.

Ἐξαργυρῶσαι, οὐκ ἐξαργυρίσαι. [6]Θουκυδίδης η'· Οὐδ' ἦν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι.

Ἔξαρθρος. ἐκμελής. ἐξωστεϊσμένος.

Ἔξαρνος. ὁ τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένων, καὶ ἀρνούμενος καθόλου. Ὁ δὲ μαστιγωθεὶς, ἔξαρνος ἦν μηδὲν εἰρηκέναι.

Ἐξάρξαντες.[7] ἐκρήξαντες. κρούσαντες.

Ἐξάρξατε.[8] ἄρξατε μελῳδίας. ὑμνήσατε. προκατάρξατε. καταλλάξατε.

Ἐξάρσεις. ἐπάρσεις. Ὁ δὲ θρασύτερον προεκθέων, ἐξάρσεις τε τῶν ποδῶν καὶ περιδινήσεις ποιούμενος, βέλει τρωθεὶς, ἀπέλιπε τὸν βίον.

Ἐξαρτήσας. ἀντὶ [9]τοῦ ἐφευρίσκων. ἢ κρεμάσας. καὶ ἐξαρτῶμαι. συμπέπαρμαι. [10]Ἀριστοφάνης· Κἀξαρτῶμαι, κἀμπίπτω, καὶ σπουδάζω. Καὶ αὖθις· [11]Ἐν μὲν εἰρηνικαῖς σπονδαῖς ἐξαρτώμενος ἀεὶ νῷ δολερῷ ἐπὶ τοὺς πέλας πολέμου αἰτίας.

Ἐξαρτίζει. τελειοῖ. πληροῖ. παρασκευάζει.

Ἐξαρτύσας. ἐκπληρώσας. ἢ ἑτοιμάσας.

Ἐξαπίναιον. Subito. Repente. Repentinum. *Subita iſta aggreſſio Romanis nec nocuit multum, nec profuit.* Et ἐξαπιναίως, repente. Vel, undique, ab omni parte. David: *Undique ſagittis me petunt.*

Ἐξαπλῶν. Duplicans. Multiplicans. Id eſt, utrum eligere malles, ſi quis optionem tibi daret; amicoſne dolore afficere, ipſe gaudens & voluptate fruens: an vero iiſdem cauſam doloris præbere, ipſe quoque a ſenſu mali non immunis. [Sophocles] de Ajace inquit: *Vir ille, cum inſanus eſſet, ipſe quidem malo ſuo gaudebat; nos vero amici & familiares ejus dolebamus. Nunc vero, poſtquam furere deſiit, & a morbo liberatus eſt; & ipſe mærore totus conficitur, & nos pariter dolore non minus, quam ante, cruciamur. Hoccine igitur eſt duplex pro ſimplici malum?*

Ἐξ ἀπόπτου. Ex excelſo loco.

Ἐξάπτεσθαι. Ex aliqua re ſuſpenſum eſſe. Adhærere.

Ἐξάραντες. Qui extulerunt. Qui exportarūt.

Ἐξαράξειν. Effracturos eſſe. Contrituros eſſe. *Et ira magis accenſi, minabantur, ſe fores effracturos eſſe.*

Ἐξαράσασθαι. Templa ex voto dedicare.

Ἐξαργυρῶσαι, non ἐξαργυρίσαι. Vendere aliquid, ut pecuniam inde cogas. Thucydides: *Ne ſi oporteat quidem ſuum ipſius lectum vendere, ad pecuniam inde cogendam.*

Ἔξαρθρος. Cui membra luxata & articulis emota ſunt. Exoſſatus.

Ἔξαρνος. Qui aliquid pernegat. Qui conſtanter negat. *Ille vero flagris cæſus conſtanter negavit, ſe quidquam dixiſſe.*

Ἐξάρξαντες. Qui effregerunt. Qui pulſarunt.

Ἐξάρξατε. Cantandi initium facite. Hymnis celebrare incipite.

Ἐξάρσεις. Elationes. *Ille vero audacius in medium procurrens, pedibuſque agiliter ſubſiliens & ſe circumagens, telo percuſſus, vitam amiſit.*

Ἐξαρτήσας. Qui excogitavit. Qui invenit. Vel, qui ſuſpendit. Et ἐξαρτῶμαι. Confixus, vel trajectus ſum. Ariſtophanes: *Et inde pendeo, & incumbo, & laboro.* Et iterum: *Et pacis quidem tempore in vicinos novas ſemper belli cauſas animo ſubdolo comminiſcebatur.*

Ἐξαρτίζει. Perficit. Implet. Parat.

Ἐξαρτύσας. Qui abſolvit. Vel, qui paravit.

---

[1] Δαβίδ] Pſalm. LXIII. v. 4.

[2] Ἐξαπλῶν. διπλασιάζων] Peſſime. Τὸ ἐξαπλῶν enim in ſubjuncto loco Sophoclis, ad quem nota hæc referenda eſt, non eſt participium, quaſi ab ἐξαπλόω: ſed ſunt duæ diſtinctæ voces, ἐξ ἁπλῶν, i. e. *ex ſimplicibus*, vel, *pro ſimplicibus*: quibus τὸ διπλασιάζων non poſſe ἐκ παραλλήλου jungi, quis non videt? Poſſet quidem interpretatio iſta locum habere, ſi Suidas mentem Sophoclis ſecutus ſic ſcripſiſſet, Ἐξ ἁπλῶν δὶς τόσα παρέχων κακά. (i. e. *Pro ſimplicibus duplicia præbens mala*) τουτέστι, διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Sic enim ſenſus ratio loco huic utcunque conſtaret. Sed τὸ ἐξ ἁπλῶν ſimpliciter interpretari διπλασιάζων, vel πολυπλασιάζων, ineptum utique eſt.

[3] Ἀντὶ τοῦ, πότερα ἂν ἕλοιο, εἴ σοι δ.] Vide Scholiaſtam Sophoclis ad *Ajacem* pag. 18. ex quo apparebit, Suidam locum hunc abſque judicio inde conſarcinaſſe.

[4] Ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ, αὐτ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Sophoclis *Ajace*, pag. 17.

[5] Ἐξαράσασθαι] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

[6] Θουκυδίδης η'] Cap. LXXXI. ſed ubi hodie legitur ἐξαργυρίσαι.

[7] Ἐξάρξαντες.] Imo, ἐξαράξαντες.

[8] Ἐξάρξατε] Pſalm. CXLVI. 7.

[9] Ἀντὶ τοῦ ἐφευρίσκων. ἢ κρεμάσας] Confudit hic Suidas vocem ἐξαρτήσας cum ἐξαρτύσας. Τὸ ἐφευρίσκων enim referendum eſt ad ἐξαρτύσας: at τὸ κρεμάσας ad ἐξαρτήσας.

[10] Ἀριστοφάνης] *Pace*, pag. 655. (450. Ed. Baſ. *P.*)

[11] Ἐν μὲν εἰρηνικαῖς σπονδαῖς ἐξαρτ.] Fragmentum hoc Suidas ſumpſit ex Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XVII. pag. 55. ſed ubi rectius hodie ſic legitur: Ἐν μὲν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ἐξαρτυόμενος, &c.

Ἐξάρτυσις. Πυθόμενος δὲ τὴν ἐξάρτυσιν τοῦ στόλου τῶν Ἰώνων. τουτέστι, τὴν παρασκευήν.

Ἐξάρχοντες. ᾄδοντες. Οἱ δὲ Τρῶες μετὰ θορύβου καὶ ἡδονῆς παιᾶνας ἐξάρχοντες.

Ἐξατμίσθη. ἐξελεπτύνθη.

Ἐξαπωρεία.[1] ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας.

Ἐξαυδᾷ. ἐκφωνεῖ. ὁμολογεῖ.

Fragm. H. v. p. 66. Ἐξαυτῆς. παραυτίκα. εὐθέως. [2] Ἐξ αὐτῆς οἱ προειρημένοι βιβλιοφόρον ἔπεμπον πρὸς τὸν Περσέα, διασαφοῦντα τὸ [3] γεγονός. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἐξ αὐτῆς προῆγε, βάδην τῇ πορείᾳ χρώμενος. Fragm. Gr. v. p. 86.

Ἐξαψάμενος. κατασχών. περιπλακείς.

Ἐξαιθριασθέν.[4] λαμπρυνθέν.

Ἔξαιμοι. οἱ λείφαιμοι. οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες.

Ἐξαιρέσεως[5] δίκη. ὁπότε τις ἄγοι μέν τινα ὡς δοῦλον, ἄλλος δέ τις αὐτὸν ὡς ἐλεύθερον ἐξαιροῖτο, ἐξῆν τὸν ἀντιποιούμενον τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου λαγχάνειν ἐξαιρέσεως δίκην τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ.

Ἐξαιρετέα. ἀξία τοῦ καταστραφῆναι. Ἡ [6] Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι, καὶ Κορνηλίῳ Ὑπάτῳ· καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἀδύνατόν ἐστι συνεστώσης αὐτῆς, ἀδεεῖς σφᾶς εἶναι.

Ἐξαίρετον. τὸ ἐπίλεκτον. ἐξαιρετὸν δὲ, ὀξυτόνως, τὸ ἐκβαλλόμενον.

Ἐξαίρει. ὑψοῖ.

Ἐξαιρεῖται. ἀφαιρεῖται. λαμβάνει. καὶ ἐξαιρήσομεν, ὁμοίως.

Ἐξαίροντες. [7] ἀνατρέποντες. Πρὸς ταῦτα τί λέγουσιν, οἱ τὴν πρόνοιαν ἐξαίροντες;

Ἐξαιρούμενος. ἀποκομιζόμενος.

Ἐξαιροῦσιν. ἐκβάλλουσιν. ἀφανίζουσι. [8] Φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφατ᾽ ἐξαιροῦσιν ἤδη.

Ἐξαίσια. παντὸς ἐπέκεινα θαύματος. ὑπερβαλλόντως. πλοῦτος ἐξαίσιος. Πολύβιος· Ἐπιγίνεται χειμῶνος μέγεθος ἐξαίσιον.

Ἐξαίτης. ἀφαιρέτης.

Ἔξαιτον. τὸ [9] ἐξαίρετον. [10] Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ ληΐδος, ἦμος ἀπειρεῖς πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας.

Ἐξάρτυσις. Apparatus. Inſtructio. *Cum autem audiviſſet Ionicæ claſſis apparatum.*

Ἐξάρχοντες. Qui canendi faciunt initium. Canentes. *Trojani vero cum tumultu & voluptate Pæanas canentes.*

Ἐξατμίσθη. In vaporem abiit. Extenuatus eſt.

Ἐξαπωρεία. Exauctoratio. Miſſio militum.

Ἐξαυδᾷ. Eloquitur. Enuntiat. Confitetur.

Ἐξαυτῆς. Ex tempore. Confeſtim. Statim. *Confeſtim autem ante memorati* [*duces*] *tabellarium ad Perſeum miſerunt, qui, quod acciderat, ei ſignificaret.* Et iterum: *Ille vero confeſtim præceſſit, pedetentim incedens.*

Ἐξαψάμενος. Ex aliqua re ſuſpenſus. Complexus.

Ἐξαιθριασθέν. Serenatum. Quod clarum & nitidum evaſit.

Ἔξαιμοι. Exſangues. Qui multum ſanguinis fuderunt.

Ἐξαιρέσεως δίκη. Quum quis aliquem ut ſervum abducebat, alter vero eum liberali cauſa manu aſſerebat; licebat ei, qui hominem in ſervitutem vindicabat, dicam ἐξαιρέσεως ſcribere alteri, qui eundem in libertatem aſſerebat.

Ἐξαιρετέα. Delenda. Evertenda. *Carthago pleriſque Romanis, & Cornelio Conſuli videbatur evertenda eſſe. Dicebat enim fieri non poſſe, ut ea ſtante, ipſi a metu vacarent.*

Ἐξαίρετον. Eximium. Delectum. Ἐξαιρετὸν vero, cum acuto in ultima, quod ejicitur.

Ἐξαίρει. Extollit. In altum tollit.

Ἐξαιρεῖται. Eximit. Aufert. Capit. Et ἐξαιρήσομεν, auferemus, eximemus.

Ἐξαίροντες. Evertentes. Tollentes. *Ad hæc quid dicunt, qui providentiam tollunt?*

Ἐξαιρούμενος. Qui abſportatur. Qui e medio tollitur.

Ἐξαιροῦσιν. Ejiciunt. Delent. E medio tollunt. *Antiqua enim Laji oracula jam rejiciunt.*

Ἐξαίσια. Quæ omnem admirationem ſuperant. Inſignia. Maxima. Ut, Divitiæ maximæ. Et Polybius: *Tempeſtas inſolita & maxima conſecuta eſt.*

Ἐξαίτης. Qui aufert. Qui eximit.

Ἔξαιτον. Eximium. Delectum. [In Epigrammate:] *Primitias prioris prædæ,* [*tunc captæ,*] *cum indomitos & feroces Getas debellaret.*

---

[1] Ἐξαπωρεία] Eſt ipſa vox Latina *exauctoratio*. Quare cum Porto ſcribere malim ἐξαυτωρεία.

[2] Ἐξ αὐτῆς οἱ προειρ.] Fragmentum hoc Polybio tribuit Fulv. Urſinus.

[3] Τὸ γεγονός] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, τὸ γένος.

[4] Ἐξαιθριασθέν] Vox hæc legitur apud Joſephum *de Bello Jud.* lib. III. pag. 860. ad quem locum Suidam reſpexiſſe puto.

[5] Ἐξαιρέσεως δίκη] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum *de Legibus Attic.* pag. 178.

[6] Ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμ.] Hæc ſunt verba Dionis in *Excerptis Legat.* a Fulv. Urſino editis, pag. 381. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[7] Ἀνατρέποντες. Πρὸς ταῦτα τί λέγουσιν οἱ τὴν πρόνοιαν ἐξαίρ.] Hæc ex uno MS. Pariſ. addidi, quæ in prioribus Editt. deſiderantur.

[8] Φθίνοντα γὰρ Λαΐου θέσφ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oedip. Tyran.* pag. 189. ut Portus monuit.

[9] Τὸ ἐξαίρετον] Sic recte MSS. itemque Heſychius. At priores Editt. male ἔξαιτον, quæ eſt ταυτολογία manifeſta. Dictum eſt autem ἔξαιτον pro ἐξαίρετον, per ſyncopen, ut Portus recte monuit. Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. IV. v. 1004. Ἔξαιτον. ἐξαίρετον, κατὰ συγκοπήν.

[10] Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ λ.] Locus hic eſt corruptus & mutilus, qui ex Anthologia Epigrammatum inedita ſic ſcribendus & ſupplendus eſt:

Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ ληΐδος, ἦμος ἀτειρὴς
Πέρσεν ὑπερθύμους ᾧ ὑπὸ δουρὶ Γέτας.

Eſt autem diſtichum hoc pars Epigrammatis in donaria, quæ Trajanus victis Getis Jovi Caſio appendit, ut Lector diſcere poterit ex iis, quæ notamus infra ad v. Κάσιον ὄρος, ubi Epigramma hoc ex cod. MS. Anthologiæ integrum damus.

Ἐξεβοήθη. τὸ ἐλαλήθη. Ἐξεβοήθει δὲ, τὸ ἐβοήθησεν.

Ἐξεγεγραφάμην. ἀντὶ τοῦ ἐμνημόνευσα. [1] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· Ὃν ἐγὼ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξεγεγραφάμην.

Ἐξεγρόμενος. ἐγερθείς.

Ἐξεγγύησις. [2] τὸ ἐκτελέσαι τινὰ διὰ τῆς τῶν ἐγγυητῶν καταστάσεως. οὕτω Δημοσθένης.

Ἐξεδιῄτησε. κακῶς διῴκησε.

Ἐξέδισεν. ἐξεζήτησεν. ἐκ τοῦ δίζω, τὸ [3] ζητῶ.

Ἐξέδοτο. ἐξέδωκε.

a Diog. Laert IV. 19. Vol. I. p. 238. quibus cum conferri possunt Dion. Chrys. p. 288. D. et Harpocr. V. Λέσχαι. Valcken. in Herodot. VII. p. 531. 38.

Ἐξέδρα. [4] Ὁ δὲ κατῆρχε χωμάτων, τοῦ μὲν κατὰ τὴν Βόρειον ἐξέδραν, ἣ μεταξὺ τῶν δύο πυλῶν ἦν. Καὶ αὖθις· [a] Κατῴκουν πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας.

Ἔξεδρον. [5] Ἔξεδρον χόαν ἔχων. τουτέστι, παρηλλαγμένην. καὶ Σοφοκλῆς· Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. † Οἰωνοὶ ἐλέγοντο ἔξεδροί τε εἶναι, καὶ μηδαμῆ χρηστοί.

Ἐξέζεσεν. ἐπληρώθη. Καὶ τὸ σύμπαν αὐτοῖς σῶμα ἑλκῶν ἐξέζεσεν.

6. Polybius. Fragm. Gram. 51. Vol. V. p. 86. et Suid. infr. II. 169. V. Θεατρίζω.

Ἐξεθεάτρισαν. ἐστηλίτευσαν. ἐξεπόμπευσαν. [6] Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν κατέστρεψαν.

Ἐξέθει. ἐξέτρεχεν.

Ἐξεθύσαντο. ἐμαντεύσαντο. Οἵγε μάντεις ἐξεθύσαντο, ὡς ἥκιστα ὅσιον ὂν τοῦτο.

Ἐξέθορεν.

Ἐξεκάκησα. ἀπηγόρευσα.

Ἐξεκαρυκεύθη. ὠψοποιήθη. συνεκόπη.

Ἐξεκεκλήκει. [7] ἐκ τοῦ δείπνου ἀνίστη. Νυκτὸς δὲ γενομένης, τοὺς οἰκέτας ἐξεκεκλήκει τοῦ Ναννάρου.

Ἐξεκέκλητο. προσεκαλεῖτο. Ταχὺ δὲ ἐξεκέκλητο αὐτοὺς πρὸς τὴν πρᾶξιν, ἅτε οἰκείους ὄντας τῶν τοιούτων ἐγχειρημάτων.

Ἐξεκίνησεν. ἐξεδίωξε. [8] Σοφοκλῆς·

Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεράστην ἔλαφον.

Ἐξεκκλησίασε. συνήθροισε.

Ἐξέκνισεν. ἐξέκοψεν. [9] Ἡρόδοτος· Δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν.

Ἐξεβοήθη. Cum clamore prolatum, vel pronuntiatum eſt. Ἐξεβοήθει vero, opem ferebat.

Ἐξεγεγραφάμην. Deſcripſi. In commentarios retuli. Ariſtophanes *Avibus: Quod* [*oraculum*] *ego ab Apolline acceptum in commentarios retuli.*

Ἐξεγρόμενος. Excitatus. Expergefactus.

Ἐξεγγύησις. Fidejuſſio, vel ſponſio, qua debitor a vinculis vel nexu liberatur. Sic Demoſthenes.

Ἐξεδιῄτησε. Male rem adminiſtravit.

Ἐξέδισεν. Exquiſivit. Inquiſivit. A verbo δίζω, quæro.

Ἐξέδοτο. Edidit. Tradidit.

Ἐξέδρα. Exedra. *Ille vero initium aggerum fecit, alterius quidem a ſeptentrionali exedra, quæ inter duas portas erat.* Et rurſus: *Habitabant prope Muſeum & exedram.*

Ἔξεδρον. Inſolitum. Inauſpicatum. Infauſtum. A ſede vel loco aliquo remotum. [*Quænam eſt avis hæc,*] *inſolitum colorem habens?* Et Sophocles: *Vir iſte non procul hinc abeſt, ſed prope agit.* † Οἰωνοὶ ἔξεδροι dicebantur aves infauſtæ & mali ominis.

Ἐξέζεσεν. Ebullivit. Repletum eſt. *Et totum ipſorum corpus ulceribus repletum eſt.*

Ἐξεθεάτρισαν. Publice traduxerũt. Infamia notarunt. Publice contemptu & ignominia affecerunt. *Non ſolũ ſe ipſos publico contemptui expoſuerunt, ſed etiam totam Græciam everterunt.*

Ἐξέθει. Excurrebat.

Ἐξεθύσαντο. Inſpectis extis prædixerunt, vel pronuntiarunt. *Vates vero inſpectis extis pronuntiarunt, rem iſtam minime piam eſſe.*

Ἐξέθορεν. Exiliit.

Ἐξεκάκησα. Malis ſuccubui. Animum deſpondi.

Ἐξεκαρυκεύθη. Suaviter conditum eſt. Minutatim conciſum eſt.

Ἐξεκεκλήκει. A cœna evocavit. *Cum autem nox ingruiſſet, Nannari famulos evocavit.*

Ἐξεκέκλητο. Evocavit. Provocavit. *Celeriter autem ipſos ad rem gerendam evocavit, ut qui apti eſſent ad talia facinora perpetranda.*

Ἐξεκίνησεν. Excitavit. Exagitavit. Perſecutus eſt. Sophocles: *Ludens in luco, excitavit maculis variis diſtinctum & cornigerum cervum.*

Ἐξεκκλησίασε. Congregavit. Ad concionem convocavit.

Ἐξέκνισεν. Abraſit. Herodotus: *Sumptis tabellis duplicatis, earum ceram abraſit.*

---

[1] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 588. (407. Ed. Baſ. P.)

[2] Ἐξεγγύησις] Ex Harpocratione: ſed ubi pro ἐκτελέσαι rectius legitur ἐξελέσθαι.

[3] Ζητῶ] Sic rectius unus MS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent ψηλαφῶ.

[4] Ὁ δὲ κατῆρχε χωμ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

[5] Ἔξεδρον χόαν ἔχων] Ariſtophanes *Avibus* pag. 553. (378. Ed. Baſ. P.)

Νὴ Δί', ἕτερος δὴ τίς γ' οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.

Scholiaſta ad eum locum: Ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἡ ἀρχή·

Τίς ὄρνις οὗτος, ἔξεδρον χώραν ἔχων;

ὡς εἰ εἴποι χροιάν. Ἔξεδρον δὲ, παρηλλαγμένην. Σοφοκλῆς· Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Sic & apud Suidam ſcribendum eſt. Locus Sophoclis exſtat in *Philoctete* pag. 385. ut & Portus monuit.

[6] Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθ.] Fragmentum hoc Caſaubonus Polybio tribuit.

[7] Ἐξεκεκλήκει] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐξεκλήκει.

[8] Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 108. ut Portus obſervavit.

[9] Ἡρόδοτος] Lib. VII. pag. 293. ut Portus monuit. Sed ibi pro ἐξέκνισε rectius legitur ἐξέκνησε, per η, ab ἐκκνάω. Infra vero v. Ἐπίτηξε, Suidas legit ἐπέτηξε: quem locum confer.

Ἐξεκόκκισεν.[1] ἀντὶ τοῦ ἐξέκλασεν. ἐξέβαλεν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κόκκων.

Ἐξεκόπη[2] τὸν ὀφθαλμόν. ἐπηρώθη. Ὡράτιος ὁ Ῥωμαῖος· καὶ ἐπεκλήθη Κόκλης. τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν ὀκουλὲμ καλοῦσι Ῥωμαῖοι.

Ἐξεκώμασεν. ἐξεπόρνευσεν.

Ἐξεκύκλησαν.[3] ἐξήνεγκαν. Αἰλιανός· Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκύκλησαν αὐτὸν, ἐπηλυγασάμενος τὴν κεφαλὴν ἦν[4] τὸ ἄσωτον.

Ἐξέλαθον. λαθεῖν ἠδυνήθησαν.

Ἐξελέγχειν. φανεροποιεῖν. Ὁ δὲ ἠξίου ἢ τάχος τὰ πραχθέντα βασάνοις ἐξελέγχειν.

Ἐξέλεξε. συνήθροισε. Χρήματα δὲ παρὰ τῶν Λιβύων πολλὰ μὲν ἐς τὸ κοινὸν, πολλὰ δὲ καὶ ἐς τὸ ἴδιον ἐξέλεξεν.

Ἐξελιγμῶν[5] ἰδέαι διτταί· ἡ μὲν κατὰ λόχους, ἡ δὲ, κατὰ ζυγά. εἴδη δὲ ἀνὰ ἑκατέρους αὐτῶν, τρία. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν, Μακεδών· ὁ δὲ, Λάκων· ὁ δὲ, [6] Χώρειος· ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι. Μακεδὼν δὲ ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον· ἀντὶ [7] δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν. Λάκων δέ ἐστιν, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ὀπίσω τόπον· ὁμοίως δὲ ἀντὶ τῆς ἔμπροσθεν ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν. Χώρειος δέ ἐστιν, ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος, τῶν κατὰ μέρος ὁπλιτῶν, ἀνθ' ὧν προκατεῖχον τόπων, ἑτέρους μεταλαμβανόντων· τοῦ μὲν λοχαγοῦ, τὴν τοῦ οὐραγοῦ· τοῦ δὲ οὐραγοῦ, τὸν τοῦ λοχαγοῦ· ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν. οἱ δὲ δὴ κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ἐπὶ τῶν ἀποτομῶν βουληθῇ τις τὰ κέρατα καθιστάναι· τὰς δὲ ἀποτομὰς ἐπὶ τῶν κεράτων, χάριν τοῦ καὶ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖσθαι, καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Ἐξελίξαντες. [8] Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γινόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν. † Κᾆτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τινες ἐγίνοντο, καὶ ἐξελίξεις, καὶ περίοδοι.

Ἐξέλιπε φυσητὴρ, ἐξέλιπε μόλιβδος. φυσητὴρ, καὶ τὸ ὄργανον, ᾧ ἐμφυσᾷ ὁ χρώμενος· καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ τὸ ὄργανον μεταχειριζόμενος. συγκαίουσι δὲ τῷ ἀργύρῳ μόλιβδον, ἵνα συγκαιόμενος ἀνιμᾶται καὶ ἀναλαμβάνῃ εἰς αὐτὸν τὸ νόθον.

Ἐξεκόκκισεν. Excuſſit. Ejecit. Metaphora ſumpta eſt a granis.

Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. Erutus ipſi eſt oculus. Altero oculo privatus eſt. Horatius Romanus alterum oculum amiſit. Unde dictus eſt Cocles. Romani enim oculum vocant, quem Græci ὀφθαλμόν.

Ἐξεκώμασεν. Comeſſatum ivit. Impudice vixit.

Ἐξεκύκλησαν. In medium protulerunt. Ælianus: *Cum autem eum in theatrum produxiſſent, velato capite ſedebat.*

Ἐξέλαθον. Delituerunt. Latere potuerunt.

Ἐξελέγχειν. Arguere. Manifeſtum facere. Convincere. *Ille autem rei veritatem tormentis confeſtim exprimi volebat.*

Ἐξέλεξε. Collegit. Exegit. *Pecuniam ab Afris exegit, cujus magnam quidem partem Reip. ſervavit; non minorem vero in privatum uſum vertit.*

Ἐξελιγμῶν ἰδ. Evolutionum duo ſunt genera: unum per manipulos: alterum vero per juga. Et horum utriuſque generis promiſcue ſunt tres ſpecies. Nam prima vocatur Macedonica: ſecunda, Laconica: tertia vero, Choria; quam & Creticam, & Perſicam vocant. Macedonica evolutio eſt ea, quæ per manipulos anteriorem phalangis locum facta mutatione accipit, & pro ſuperficie, quæ eſt a fronte, poſteriorem. Laconica vocatur ea, quæ facta mutatione accipit poſteriorem phalangis locum: ſimiliter etiam pro anteriore ſuperficie poſteriorem. Choria vero eſt ea, quæ eundem phalangis locum obtinet, ſingulis gravis armaturæ militibus pro locis, quæ ante tenebant, alia loca facta mutatione accipientibus; ita ut manipuli dux occupet locum caudæ ductoris, & caudæ ductor locum ducis manipuli; & pro anteriore ſuperficie, poſteriorem occupet. Explicationes per juga fiunt, quum quis in reſectionibus cornua conſtituere voluerit; reſectiones vero in cornibus, ut & media firmentur, item & dextra in ſiniſtris, & ſiniſtra in dextris. *Port.*

Ἐξελίξαντες. Evolventes. *Deinde vos evolutis phalangibus celeriter converſi, adverſa fronte occurrite hoſtibus vos perſequentibus.* † *Deinde vero armatorum diſcurſus, & evolutiones, & circuitus facti ſunt.*

Ἐξέλιπε φυσητ. Defecit follis: defecit etiam plumbum. φυσητὴρ dicitur tam follis ipſe quo ignis ſufflatur; quam homo, qui ſufflat. Cum argento vero plumbum etiam in fornace uritur, ut ſimul cum eo uſtum, attrahat & ſecum ferat id, quod eſt adulterinum.

---

[1] Ἐξεκόκκισεν] Voce hac uſus eſt Ariſtophanes *Acharnenſ.* pag. 426. (308. Ed. Baſ. *P.*) ad quem locum Suidas procul dubio reſpexit.

[2] Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. ἐπηρώθη. Ὡράτιος ὁ Ῥωμ.] Locus hic ita ſcribendus & ſupplendus eſt: Ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν. ἐπηρώθη. Ὡράτιος ὁ Ῥωμαῖος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν· καὶ ἐπεκλήθη, &c.

[3] Ἐξεκύκλησαν] Vide ſupra v. Ἐγκυκλήθητι.

[4] Τὸ ἄσωτον] Hæc vox ſalvo ſenſu abeſſe poteſt, nec quid ea hic ſibi velit, video.

[5] Ἐξελιγμῶν ἰδέαι διτταί· ἡ μὲν κατὰ λ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ pene etiam leguntur apud Ælianum in *Tacticis* cap. xxvii. unde Suidas ſua procul dubio deſcripſit. Cæterum, verſionem Porti hic retinui, non quod eam probarem, ſed quia per temporis anguſtiam aliter hæc vertere non licebat. Quare Lector veniam mihi dabit, ſpero.

[6] Χώρειος] Apud Ælianum loco laudato rectius legitur Χορεῖος, i. e. *Chorica.*

[7] Ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν] Hæc ſic verte: *Et a fronte vertuntur in tergum.* Quid enim Porti verſio hic ſibi velit, vix intelligas.

[8] Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀγχίστροφοι.

Ἐξελίσσουσι. κινοῦσιν.

Ἐξελοφίζετο. [1] Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῆς δικαιαρχιστελόφων ἐξελοφίζετο.

Ἐξεμεῖν. ἐκκενοῦσθαι. [2] Ἀριστοφάνης· Μὴ δῆθ᾽ ἱκετεύω, (τουτέστι, μὴ εἴπῃς) πλήν γ᾽ ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν. τότε λέγε, φησίν· ἐπιτηρήσας ὅτε μέλλω ἐξεμεῖν. ῥᾷστα γὰρ ἂν μᾶλλον ἐξεμέσαιμι.

Ἐξεμηρύσατο. διεξῆλθεν. [3] Ὁ δὲ [4] Ἀννίβας ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ μόλις ἐξεμηρύσατο τὰς χαράδρας.

Ἐξ ἐμοῦ. παρ᾽ ἐμοῦ.

Ἐξ ἐναντίας. ἐπίρρημα.

Ἐξένευσαν. παρῃτήσαντο. ἀπηρνήσαντο. Οἱ δὲ μὴ θέλοντες βοηθεῖν αὐτοῖς, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένευσαν τὴν βοήθειαν.

Ἐξένευσαν. ἐξεκολύμβησαν. [5] Θουκυδίδης· Τὰς δὲ ἄλλας ναῦς ἐπικαταλαβόντες, ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν, καὶ πολλοὺς ἀπέκτειναν, ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν.

Ἐξένιζεν. [6] ἀντὶ τοῦ ξένος ἦν. Δίδυμος δέ φησιν ἀντὶ τοῦ, οὐκ Ἀττικοῖς, ἀλλὰ ξένοις ῥήμασι διελέγετο.

Ἐξένισεν. ἐξενοδόχησε. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπέκτεινεν. [7] Ἠλέκτρα φησίν· Ὁ δὲ Ἄρης οὐκ ἐξένισεν αὐτόν. τουτέστιν, οὐκ ἀπέκτεινε. ξενία γὰρ Ἄρεως, τραύματα καὶ φόνοι. καὶ Ἀρχίλοχος·

Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενος.

ταῦτα [8] θρηνεῖ ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου.

Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ᾽ ὁρᾷ. ἐπὶ τῶν παρορώντων.

Ἐξέπεσον. πόρρω ἀπέφυγον. Καὶ τελευτῶντες τῆς νήσου ἐξέπεσον. ἀντὶ τοῦ, ἐξεβλήθησαν.

Ἐξ ἐπιμέτρου. [9] Ἡ τῶν Ἐσσαίων αἵρεσις, οἵ εἰσιν Ἰουδαῖοι, τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων τὴν δικαιοσύνην ἐξ ἐπιμέτρου διανέστηκεν.

Ἐξεπιώκατον. θλίβουσιν. ἢ ἐθλίψατε.

Ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξεπιώκατον.

Ἀριστοφάνης [10] Λυσιστράτῃ.

Ἐξ ἐπιπέδου. ἐξ ἐπιπολῆς. οἷον οὐκ εἰς βάθος, ἀλλ᾽ εἰς ὄψιν.

Ἐξ ἐπιτάγματος. Καὶ ὁ Καῖσαρ παρῆν ἐξ ἐπιτάγματος· ἀλλ᾽ ἐσιώπα, καὶ εἵπετο.

Ἐξεπίτηδες, [11] καὶ ἐπίτηδες. ἑκατέρως λέγουσιν

Ἐξελίσσουσιν. Evolvunt. Explicant. Movent.

Ἐξελοφίζετο. * * * *

Ἐξεμεῖν. Evomere. Ariſtophanes: *Ne quæſo iſtud dic, niſi cum ſum vomiturus.* Obſerva, inquit, tempus, quo vomiturus ſum: & tunc iſtud dic. Facillime enim tunc vomam, ſi illud dixeris.

Ἐξεμηρύσατο. Tranſivit. *Annibal vero vix tota nocte confragoſam convallem tranſivit.*

Ἐξ ἐμοῦ. Ex me. A me.

Ἐξ ἐναντίας. Adverbium. Ex adverſo.

Ἐξένευσαν. Abnuerunt. Recuſarunt. *Illi vero, cum opem eis ferre nollent, cauſati, ſe cum aliis bellum gerere, auxilium abnuerunt.*

Ἐξένευσαν. Enatarunt. Thucydides: *Cum autem cæteras naves aſſecuti fuiſſent, eas ad littus propulerunt, omneſque interfecerunt, quotquot non enataverant.*

Ἐξένισεν. Peregrinus erat. Didymus vero accipit pro, non Attico, ſed peregrino ſermone loquebatur.

Ἐξένισεν. Hoſpitio excepit. Item, interfecit. Electra [apud Sophoclem] inquit: *Mars vero eum hoſpitio non excepit.* Id eſt, occidit. Hoſpitalitas enim, qua Mars hoſpites excipit, ſunt vulnera & cædes. Et Archilochus: *Xenia triſtia hoſtibus largiens.* Hæc autem Oreſtis ſoror lamentabunda dicit.

Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ. Ex uno videt omnia. Dicitur de iis, qui negligenter & obiter aliquid vident.

Ἐξέπεσον. Longe aufugerunt. Ejecti, ſive expulſi fuerunt. *Et tandem ex inſula ejecti fuerunt.*

Ἐξ ἐπιμέτρου. Cum auctario. Abunde. *Secta Eſſæorum, qui ſunt Judæi, Phariſæorum & Scribarum juſtitiam longe ſuperavit.*

Ἐξεπιώκατον. Premunt. Vel, preſſiſtis. *Ut humerum meum hæc ligna premunt.* Ariſtophanes *Lyſiſtrata.*

Ἐξ ἐπιπέδου. In ſuperficie. Non in profundo, ſed parte ſumma, quæ oculis expoſita eſt.

Ἐξ ἐπιτάγματος. Ex mandato. Alicujus juſſu. *Cæſar juſſus aderat, tacituſque ſequebatur.*

Ἐξεπίτηδες, & ἐπίτηδες. Utrumque dicunt

---

[1] Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῆς δικαιαρχ.] Loci hujus tenebras nemo diſcutiat, quin prius auctorem, unde hæc ſumpta ſunt, inveſtigaverit. Quare quærat diligens Lector.

[2] Ἀριστοφάνης] Initio *Ranarum*, ubi locus hic ſic legitur & diſtinguitur:

Μὴ δῆθ᾽ ἱκετεύω, πλήν γ᾽ ὅταν μέλλω ᾽ξεμεῖν.

Vide ibi Scholiaſtam.

[3] Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐν ὅλῃ τῇ νυκτ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. LIII. Vide etiam ſupra v. Ἐκμηρυσάμενος.

[4] Ἀννίβας] Priores Editt. incpte habent Ἀνανίας: cujus loco Ἀννίβας legendum eſſe ex dicto loco Polybii patet.

[5] Θουκυδίδης] Lib. II. cap. XC.

[6] Ἐξένιζεν] Ex Harpocratione.

[7] Ἠλέκτρα φησὶν] Apud Sophoclem *Electra* pag. 85. ut Portus obſervavit. Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit. Confer etiam Suidam infra v. Ξενία.

[8] Ταῦτα θρηνεῖ ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου] Hæc alieno loco poſita ſunt, quæ collocari debebant poſt verba illa Sophoclis: Ὁ δ᾽ Ἄρης οὐκ ἐξένισεν αὐτόν. Apud Sophoclem enim verba iſta proferuntur ab Electra, Oreſtis ſorore, quæ mortem Agamemnonis patris ſui, a Clytemnæſtra per inſidias occiſi, lugens introducitur. Vel potius, verba hæc, tanquam ſupervacanea, delenda ſunt, quoniam apud Suidam præcedit, Ἠλέκτρα φησίν. Cum enim Electra Oreſtis ſoror fuerit, ut diximus, ταυτολογία fuerit, utramque ῥῆσιν hic adhibere.

[9] Ἡ τῶν Ἐσσαίων αἵρεσις, οἵ εἰσιν Ἰουδ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Cedrenum pag. 98. Vide etiam Noſtrum infra v. Ἐσσαῖοι.

[10] Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ] Pag. 854. (547. Ed. Baſ. P.)

[11] Ἐξεπίτηδες, καὶ ἐπίτηδες. ἑκατ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Plutum* pag. 91. (45. Ed. Baſ. P.

Ἀττικοί. ἀντὶ τοῦ μάτην, ἐξ ἀνάγκης, ἀργῶς. Οὐκ ἐπίτηδες ἡ πόλις ἀρχὴν καθίστησι δικαστάς.

Ἐξέπλευσεν. ἐξώκειλε. παρεξετράπη. Ὁ δὲ [1] ἐξέπλευσε τῶν φρενῶν, καὶ πολλὰ εἰς τὸ ἄγαλμα παρῴνησεν.

Ἐξέπλωσας. [2] Ἡρόδοτος· Πῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν, σαυτὸν διαφθείρας; ἀντὶ τοῦ ἐξέπλευσας· τουτέστι, παρεξετράπης, καὶ ἐξώκειλας.

Ἐξεπολεμώθη. ἐνικήθη.

Ἐξέπραξεν. ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν. [3] Οὔτε πυρφόρος Θεοῦ κεραυνὸς ἐξέπραξεν.

Ἐξεπρέμνιζον. [4] ἀντὶ τοῦ κατέβαλλον τὰ πρέμνα. τουτέστι, μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη. οὕτω Δημοσθένης.

Ἐξεράσατε [5] τοὺς λίθους. ἐκκενώσατε. ἐκβάλλετε. ἀπορρίψατε. πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, ὅ ἐστι τῆς γῆς.

Ἐξερέων. ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶν.

Ἐξερεύξεται. ἐκφέρει. ἐξενέγκει.

Ἐξερήσομεν. ἐρωτήσομεν.

Ἐξεελθεύονται. πρὸς [6] κακίαν ἐκκαλοῦσι. [7] Πολύβιος· Οἱ τῆς στρατηγίας ὀρεγόμενοι, ἐξεελθεύονται τοὺς νέους, καὶ παρασκευάζουσιν εὔνους συναγωνιστὰς εἰς τὸ μέλλον.

Ἐξέρκετον. κατὰ Ῥωμαίους τὸ στρατόπεδον.

Ἐξερῶ. ἐξώσω.

Ἐξεῤῥωγυῖα. διεφθαρμένη. [8] Προκόπιος· Γυνὴ τὸν τρόπον ἐξεῤῥωγυῖα. † Καὶ οἱ θυμοὶ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Εὐδοξίας κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου [9] ἐξεῤῥώγησαν.

Ἐξ ἔρωτος. ὅτι ἐξ ἔρωτος ἐνίοτε νόσος ἐπισυμβαίνει· [10] ὅπερ Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου παῖς ἔπαθεν. εἶτα ὑπὸ ἰατρῶν ἐφωράθη τὸ πάθος.

Ἐξερπύσασι. βαδίσασι.

Ἐξεῤῥύησαν. ἠφανίσθησαν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν πόλει φευγόντων.

Ἐξεσάλαξας. μετεκίνησας. ἐν Ἐπιγράμματι·

— Τήνδε δὲ θυμοῦ
Ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβεϊ φαντασίην.

Ἐξεσία. ἡ πρεσβεία.

Ἐξεσκληκός. τὸ ἀποξηρανθέν.

Ἐξεσόβησα. ἐξεδίωξα. ἐν [11] Ἐπιγράμματι·

Attici. Temere. Fruſtra. Neceſſario. Otioſe. [Ariſtophanes:] *Ergo civitas fruſtra Judices conſtituit, qui jus dicant.*

Ἐξέπλευσεν. A recto curſu deflexit. In tranſverſum actus eſt. *Ille vero in furorem actus, proterve & petulāter ſimulacro inſultavit.*

Ἐξέπλωσας. Idem quod ἐξέπλευσας. Herodotus: *Nonne vero a ſana mente deſciviſti, qui te ipſe tam fœde laceraris?* Hic τὸ ἐξέπλωσας ſignificat, deflexiſti, vel in tranſverſum actus es.

Ἐξεπολεμώθη. Debellatus eſt. Devictus eſt.

Ἐξέπραξεν. Occidit. [Sophocles:] *Nec igneum Dei fulmen eum interfecit.*

Ἐξεπρέμνιζον. Stipites arborum ad radices uſque exſcindebant. Arbores exſtirpabant. Sic Demoſthenes.

Ἐξεράσατε τοὺς λίθ. Lapides ejicite, vel humi abjicite. Ductum eſt vocabulum hoc ab ἔρα, i.e. terra.

Ἐξερέων. Indagans. Scrutans.

Ἐξερεύξεται. Eructabit. Effundet.

Ἐξερήσομεν. Exquiremus. Interrogabimus.

Ἐξεελθεύονται. Ad nequitiam provocant, vel invitant. Polybius: *Qui Præturam ambiunt, juvenes ſibi devinciunt, atque eorum gratiam ac benevolentiam ſibi in poſterum ad ſuffragia comparant.*

Ἐξέρκετον. Sic Romanorum lingua vocantur caſtra, [ſive exercitus.]

Ἐξερῶ. Expellam.

Ἐξεῤῥωγυῖα. Corrupta. Procopius: *Fœmina moribus corrupta.* † *Et ira eorum, qui Eudoxiæ patrocinabantur, adverſus Chryſoſtomum erupit.*

Ἐξ ἔρωτος. Ex amore. *Ex amore morbus interdum oriri ſolet: quod Antiocho Seleuci filio accidit. Ejus enim morbus, qualis eſſet, a medicis tandem deprehenſus eſt.*

Ἐξερπύσασι. Egreſſis. Illis, qui proſerpſerunt.

Ἐξεῤῥύησαν. Effluxerunt. E conſpectu evanuerunt. Dicitur etiam de illis, qui ex urbe fugiunt.

Ἐξεσάλαξας. Excuſſiſti. In Epigrammate: *Hanc vero phantaſiam totam præ ſtupore ex animo excuſſiſti.*

Ἐξεσία. Legatio.

Ἐξεσκληκός. Exſiccatum. Induratum.

Ἐξεσόβησα. Exagitavi. Excuſſi. Expuli. In

---

[1] Ἐξέπλευσε τῶν φρενῶν] Eadem phraſis occurrit infra v. Κατέχηφον, & v. Κατεχόρδησε.

[2] Ἡρόδοτος] Lib. III. pag. 138. ut Portus obſervavit.

[3] Οὔτε πυρφόρος Θεοῦ κερ.] Sophocles *Oedip. Colon.* pag. 324.

Οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος Θεοῦ
Κεραυνὸς ἐξέπραξεν, οὔτε &c.

Hinc Suidas ſua deprompſit, ut & Portus obſervaverat.

[4] Ἐξεπρέμνιζον] Ex Harpocratione.

[5] Ἐξεράσατε τοὺς λίθους] Ariſtophanes *Acharnenſibus* pag. 388. (276. Ed. Baſ. *P.*)

Τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.

Vide Scholia, unde Suidas. Idem Comicus in *Veſpis*, pag. 500.

Φέρ' ἐξεράσω. πῶς γὰρ ἠγωνίσμεθα; Scholiaſta ad eum locum: Ἐξεράσω. ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ τὰς ψήφους. ἔρα γὰρ ἡ γῆ.

[6] Πρὸς κακίαν ——— ἐξεελθεύονται] Hæc omnia in prioribus Editt. culpa librariorum omiſſa ſunt, quæ ex uno, eoque optimo MS. Pariſ. loco huic reſtitui. Cæterum, non placet mihi interpretatio illa, πρὸς κακίαν ἐκκαλοῦσι, quoniam τὸ ἐξεελθεύονται in ſubjuncto fragmento Polybii alium ſenſum habere, & potius *ad partes ſuas alliciunt*, vel ſimile quid, ſignificare videtur. Quare pro κακίαν potius ſcripſerim κοινωνίαν: ex qua voce breviate ſcripta librarii κακίαν confeciſſe videntur.

[7] Πολύβιος] Fragmentum hoc Polybii exſtat in Collectaneis Conſtantini Imperat. a Valeſio editis pag. 42. ubi locum integrum vide. Confer etiam Noſtrum infra v. Φιλοποίμην, ubi hæc ipſa verba repetuntur.

[8] Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. 1. Vide etiam infra v. Μάχλος, ubi fragmentum hoc repetitur.

[9] Ἐξεῤῥώγησαν] Cum Porto legere malim ἐξεῤῥάγησαν: ab ἐκρήγνυμι.

[10] Ὅπερ Ἀντίοχος ὁ Σελ.] Vide infra v. Ἐρασίστρατος.

[11] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VII. pag. 593.

Ἔκχυτον

Ἔκχυλον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον.

Καὶ αὖθις· Καὶ πτῶκας πολλάκις ἐξεσόβει.

Ἐξεστεμμένοι.[1] ἀντὶ τοῦ κεκοσμημένοι. εἰώθασι γὰρ τὸ στέφειν λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν. στέμμα δέ ἐστι τὸ περιειλημμένον ἔριον τῷ θαλλῷ. Σοφοκλῆς·

Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι.

‡ Ἐξέστηκε. μαίνεται. Ὁ δὲ τῇ πολυχρονίῳ τριβῇ τῶν πολεμικῶν οὐδόλως ἐξέστη τῶν φρενῶν.

‡ Polybius. Fragm. Gr. 52. Vol. V. p. 86. [ex suspicione Toupii] ubi οὐδ' ὅλως Schweighaeuser.
Toup. I. 181.
"Legend. et exemplo videtur:
Ἐξέστη. μαίνεται. — Ὁ δὲ τῇ πολυχρονίῳ τρ. τ. π. ϋ. ε. τῶν φρενῶν. Quæ Polybii esse suspicor."

Ἐξέστησαν. ὑπεχώρησαν. Οἱ δὲ βάρβαροι ἐξέστησαν αὐτοῖς ὡς κρείττοσιν.

Ἔξεστιν. δοτικῇ.

Ἐξέστω. ἐξουσίαν ἐχέτω.

Ἐξέσσυτο. ἐξώρμησεν.

Ἐξέσχε. Τούτου τὴν πλευρὰν λόγχῃ διήλασε, καὶ ὑπὸ ῥύμης τῆς αἰχμῆς ἐξέσχεν ἐπὶ θάτερα. ἀντὶ τοῦ διήλασε, διῆλθε.

Ἐξέσχεν. Ἠκοντίσθη τὸν δεξιὸν ὦμον διαμπερές, καὶ ἐξέσχε τὸ βέλος. ἀντὶ τοῦ διῆλθε.

Ἐξεταζόμενος. ἐρευνώμενος. δοκιμαζόμενος. ἢ συναριθμούμενος. Ἐν πράξεσι μεγίσταις ἐξεταζόμενος. Καὶ αὖθις· Ἐρρύετο τὴν πόλιν ἔνδον ἐξεταζόμενος Φουρτωνίων, ὑποστράτηγος τῶν ἐπὶ τῆς Μυσίας, οὓς Δοῦκας καλοῦσι.

Ἐξεταζόμενοι πρὸς τοῖς βασιλείοις. [2] ἀριθμούμενοι ἐν τοῖς βασιλείοις.

Ἑξέτει. ἑξαέτει. βαρυτόνως, Ἀττικῶς. [3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Οἶδ' ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος·

καί, [4] Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος. Ἀττικὴ σύνταξις.

Ἐξευγενίζω. αἰτιατικῇ.

Ἐξέτηξεν.[5] ἠφάνισεν.

Ἐξ εὐθείας. Ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι ἐνάρκησα. τουτέστιν ἰδιάζουσαν, ἐκ τοῦ παραυτίκα.

Ἐξευμενίζεσθαι. πείθεσθαι.

Ἐξεφαύλισαν. παρ' οὐδὲν ἐλογίσαντο. Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφαύλισαν τὴν τῶν Κρητῶν αὐτοσχέδιον ἐκείνην μοῦσαν, οἷα δή που λιτήν τινα θυσίαν.

Ἐξ ἐφόδου. ἐκ τοῦ παραχρῆμα. χωρὶς πόνου. Ὡς ἔγνω μὴ ἐξ ἐφόδου οἷόν τε ἐξελεῖν τὴν Θεοδοσίου πόλιν, ἀναχωρεῖ.

Ἐξεφωνεῖτο.[6] Ὁ δὲ Ἀττικὸς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, οὐκ ἐπαύετο διανυκτερεύων περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα. διὸ καὶ οὐκ ἐξεφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν.

Epigrammate: *Mentem ex pectoribus prorſus excuſſi.* Et iterum: *Et lepores ſæpe exagitabat.*

Ἐξεστεμμένοι. Ornati. Solet enim verbum στέφειν accipi pro κοσμεῖν, i. e. ornare. Στέμμα vero eſt oleæ ramus lana obvolutus. Sophocles: *Supplicibus ramis coronati.*

Ἐξέστηκε. Mente motus eſt. Inſanit. *Ille vero propter diuturnum rerum bellicarum uſum nequaquam mente motus eſt.*

Ἐξέστησαν. Ceſſerunt. *Barbari vero eis ceſſerunt, ut fortioribus.*

Ἔξεστιν. Licet. Dativo jungitur.

Ἐξέστω. Liceat.

Ἐξέσσυτο. Cum impetu egreſſus eſt. Erupit.

Ἐξέσχε. Dicitur de telo, quod ita corpus penetrat, ut per alteram partem promineat. *Latus ejus lancea trajecit, tanta vi adacta, ut cuſpis ejus per alteram partem exiret.*

Ἐξέσχεν. Eminet. Penetravit. *Percuſſus eſt jaculo, quod dextrum ejus humerum penitus trajecit.*

Ἐξεταζόμενος. Qui examinatur. Qui exploratur. Vel, qui in aliquo numero ponitur, & aliquibus accenſetur. *Vir maximis in rebus ſpectatæ virtutis.* Et iterum: *Urbem tuebatur ſpectatæ in ea virtutis vir Phurtonion, unus ex Præfectis Myſiæ, quos Duces vocant.*

Ἐξεταζόμενοι πρὸς τοῖς βασιλείοις. Regiis famulis annumerati.

Ἑξέτει. Idem ac ἑξαέτει. Attice, cum accentu gravi. Sexenni. Ariſtophanes *Nubibus*: *Scio me tibi ſexenni & balbutienti obſecutum fuiſſe.* Et, *Per ſex annos illotus.* Eſt conſtructio Attica.

Ἐξευγενίζω. Accuſativo jungitur.

Ἐξέτηξεν. Delevit.

Ἐξ εὐθείας. Statim. Confeſtim. *Epiſtolam autem ſtatim ad eum mittere me piguit.*

Ἐξευμενίζεσθαι. Propitium reddi. Flecti.

Ἐξεφαύλισαν. Flocci fecerunt. Contempſerunt. *Illi vero extemporaneum Cretenſium carmen, ut tenue ſacrificium, non contempſerunt.*

Ἐξ ἐφόδου. Primo impetu. Confeſtim. Sine labore. *Cum cognoviſſet urbem Theodoſii primo impetu expugnari non poſſe, receſſit.*

Ἐξεφωνεῖτο. [Lege, ἐξενοφωνεῖτο.] Aliquorum dicta vel ſermones, ut rem novam, mirabatur. *Atticus vero, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, veterum libros aſſidue lectitabat, noctes inſomnes in ea re traducens. Quamobrem etiam Philoſophorum vel Sophiſtarum ſermonibus, ut re nova, minime terrebatur.*

---

[1] Ἐξεστεμμένοι. ἀντὶ τοῦ κεκοσμ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oed. Tyran.* pag. 147. ut Portus etiam monuit.

[2] Ἀριθμούμενοι ἐν τοῖς βασιλ.] Hæc verba in prioribus Editt. deſunt, quæ ex uno MS. Pariſ. revocavi.

[3] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 174. (104. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Lyſiſtrata* pag. 854. quæ etiam leguntur ſupra v. Ἄλουτος.

[5] Ἐξέτηξεν] Hæc vox tunc proprie locum habet, cum ceram, tabulæ inductam, liquefacientes, literas in ea exaratas delemus: quo ſenſu vox hæc accipitur apud Ariſtophanem *Nubibus* pag. 170

Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης.

Scholiaſta ibi τὸ ἐκτήξαιμι exponit ἀφανίσαιμι: pariter ac hoc loco Suidas.

[6] Ὁ δὲ Ἀττικὸς, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, οὐκ ἐπ.] Socrates *Hiſtor. Eccleſ.* lib. VII. cap. 2. de eodem Attico ait: Ἐπόνει γὰρ περὶ τὰ τῶν παλαιῶν ἀναγνώσματα, διανυκτερεύων ἐν αὐτοῖς. διὸ καὶ οὐκ ἐξενοφωνεῖτο παρὰ τῶν φιλοσόφων ἢ σοφιστῶν. Apparet Suidam ſua ex hoc loco Socratis deſcripſiſſe; ſed pro ἐξενοφωνεῖτο olim legiſſe ἐξεφωνεῖτο: quæ vox tamen vix ullum ſenſum hic habere poteſt. Quare lectionem Socratis, ut meliorem, in verſione ſecutus ſum.

Ἐξεφοίτα.[1] ἐθριάμβευεν. Ὁ δὲ παρὰ τοὺς ἀτελέστους καὶ βεβήλους ἐξεφοίτα τὰ τῶν Σαμοθρακῶν ὄργια· ὃς φωραθεὶς ἀπέδρα πρὸς τοὺς Κυζικηνούς.

Ἐξέφυ. ἐβλάστησεν.

Ἐξεφύρθης. ἐμιάνθης.

Ἐξεφύσησα. διεσκόρπισα. ἐβδελυξάμην.

Ἐξεφύσησεν. ἐκίνησεν. ἐτάραξεν. ἀπὸ τοῦ σπινθῆρος δὲ τὸ φυσῆσαι ἔλαβεν [2] Ἀριστοφάνης·

Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος.
Ἐξεφύσησε γὰρ τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ
Πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι.

Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν μου. τουτέστι, διεχύθην καὶ διεκινήθην εἰς ὀδυρμούς. ἄπαυστον ἔχω τὸν θρῆνον.

Ἐξέχειν τὸν ἥλιον. τὸ ἐπιτεταλκέναι. [3] Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε. κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις· Λέξεις ἆρ, ὥσπερ τὰ παιδία, Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε. καὶ [4] ἐν Σφηξί·

Καὶ ταῦτα μὲν νῦν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
Εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσῃ πρὸς ἥλιον.

Ἐξεχώρησεν. [5] Ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησεν ἐκ τῶν ἄρθρων.

Ἐξέχρη. [6] Οἴμοι τὰ πολλὰ ἐξέχρη κακά, ἐλθόντι χώραν τερμίαν· ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον.

Ἔξει. τουτέστιν, ἔξελθε παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἔξει. παρέξει. οὐχ ὑποτάσσει. ἐὰν ἔξῃ.

Ἐξείδιον.

Ἐξείη. συγκεχώρητο. εἴθιστο. Ξενοφῶν· Ἤιδεσαν γὰρ πάντες, ὅτι ἐξείη αὐτῷ καὶ ἀριστῶντι καὶ δειπνοῦντι [7] προσελθεῖν, καὶ εἰ καθεύδοι ἐπεγείραντα εἰπεῖν, εἴ τις τι ἔχοι πρὸς πόλεμον.

Ἑξείης. παρὰ ποιηταῖς, ἐφεξῆς. ἐπὶ στίχον.

Ἐξεικασμένον. Θεραπεύοντι τὸν νεὼν, καὶ γεραίροντι πᾶν ὁτιοῦν ἄγαλμα, ἐξεικασμένον αὐτῷ, καὶ τετιμημένον. ἀντὶ τοῦ, ἐξωμοιωμένον.

Ἐξεφοίτα. Enuntiabat. *Ille vero, cum Samothracum arcana ſacra hominibus profanis enuntiaſſet, deprehenſus ad Cyzicenos fugit.*

Ἐξέφυ. Enatus eſt. Pullulavit.

Ἐξεφύρθης. Contaminatus, vel pollutus es.

Ἐξεφύσησα. [Efflavi. Flando] diſſipavi. Abominatus ſum. Averſatus ſum.

Ἐξεφύσησεν. Flando excitavit. Turbavit. Per tranſlationem vero a ſcintilla ductam Ariſtophanes uſus eſt verbo φυσῆσαι, i.e. ſufflare, [ſic inquiens:] *Injecta parva ſcintilla Megarici decreti. Tantum enim excitavit bellum, ut ob fumum* [*inde ortum*] *omnes Græci lacrymentur.*

Ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψ. *In me animam meam effudi.* Id eſt, in lacrymas & lamenta effuſus ſum. Continuo & abſque intermiſſione dolori & luctui indulgeo.

Ἐξέχειν τὸν ἥλιον. Solem exoriri, vel ex nubibus emergere. *Emerge, Sol gratiſſime.* Eſt verſiculus proverbialis, qui a pueris dici ſolet, cum in frigore cœlum nubibus eſt obductum. Ariſtophanes *Inſulis: Dices igitur, ut pueri: Emerge, Sol gratiſſime.* Et in *Veſpis: Et merito quidem, ſi mane lux primum orta fuerit, in Heliæa ad ſolem judicabis.*

Epist. Graevii ad Bentl. 22. p. 70

Ἐξεχώρησεν. Exiit. Loco motus eſt. *Talus enim ejus luxatus erat.*

Ἐξέχρη. Oraculo dato prædixit. [Sophocles:] *Qui* [*Apollo,*] *cum mihi multa illa mala prædiceret, hoc in loco vitam miſeram me finiturum eſſe dixit.*

Ἔξει. Exi. Apud Ariſtophanem.

Ἔξει. [Idem interdum, quod παρέξει,] præbebit.

Ἐξείδιον. Diminutivum ab ἕξις, i.e. habitus.

Ἐξείη. Liceat. Conceſſum ſit. Soleat. Xenophon: *Omnes enim ſciebant, licere* [*cuicunque*] *ad ipſum & prandentem & cœnantem accedere, &, ſi dormiret, ipſum excitare, & dicere, ſi quid aliquis haberet, quod ad bellum pertineret.*

Xenoph. Anab. A'. 287. Whiter in Nat. Brev. Porsoni, ii. 273.

Ἑξείης. Apud Poetas ponitur pro ἐφεξῆς. Deinceps. Ordine.

Ἐξεικασμένον. Effictum ad alicujus ſimilitudinem. Quod alicujus imaginem refert. *Colenti templum, & honoranti quodvis ſimulacrum, quod ad ipſius ſimilitudinem effictum eſſet, & in honore haberetur.*

---

[1] Ἐξεφοίτα] Ἐκφοιτᾷν (quod Lexica vulgata non obſervant) quamvis communiter ſit verbum neutrum, interdum tamen active ſignificat, arcanum aliquod enuntiare, vel evulgare: eodem modo, quo ἐξορχεῖσθαι.. Hæc ratio eſt, quare Suidas verbum illud hic exponat, ἐθριάμβευεν: quod κυρίως quidem ſignificat, in triumpho ducebat: ſed interdum latiore ſignificatione accipitur pro, publice traducere, vel populo aliquid ſpectandum præbere; & ſimpliciter, in vulgus efferre: quo ſignificatu Grammaticus noſter vocem illam hic accepiſſe videtur.

[2] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 666. (456. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλ.] Egregius eſt hanc in rem locus Pollucis lib. IX. cap. VII. pag. 445. Ἡ δὲ, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιά, κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ, ὁπόταν νέφος ἐπιδράμῃ τὸν θεόν. ὅθεν καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις·

Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις,
Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.

Euſtathius ad Il. Λ. pag. 881. Τὸ δὲ ὑπερέχειν οὐ μόνον οὕτω λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἀνέχειν, καὶ ἀνίσχειν. ἔτι δὲ καὶ ἐξέχειν. κωλάριον οὖν τι παροιμιῶδες Αἴλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παίδων λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέχειν, ὅ ἐστιν, ἐπιτεταλκέναι τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης· Λέξεις ἄρ', ὥσπερ τὰ παιδία, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. ἤγουν ἀνάτειλον. Notet Lector, Euſtathium eadem plane ex Lexico Ælii Dionyſii adducere, quæ & Suidas hic habet. Unde ſuſpicor, & Noſtrum forſan ex iiſdem fontibus ſua hauſiſſe. Confer etiam de hoc loco Leopard. *Emend.* lib. VII. cap. IV.

[4] Καὶ ἐν Σφηξί] Pag. 486. (338. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχ.] Hæc ſunt verba Herodoti de Dario Perſarum Rege; quem, cum in venatu ex equo incautius deſiliiſſet, pedem luxaſſe tradit. Locus exſtat lib. III. pag. 132. quem integrum deſcripſit Suidas ſupra v. Δημοκήδης.

[6] Οἴμοι τὰ πολλὰ ἐξέχρ.] Locus hic eſt corruptus & mutilus, qui ex Sophocl. *Oed. Colon.* pag. 273. 274. unde eum Suidas deſcripſit, (quod & Portus obſervaverat) ſic ſcribendus & diſtinguendus eſt:

Ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά,
Ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
Ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν
Σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι, καὶ ξενόστασιν,
Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον.

[7] Προσελθεῖν] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent περιελθεῖν.

Ἐξεικασμένος. πεπλασμένος. [1] Ἀριστοφάνης·

Μὴ δείδιθ'. οὐ γάρ ἐστιν ἐξεικασμένος.

ἀντὶ τοῦ πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα. [2] ἔθος γὰρ ἦν τοῖς κωμικοῖς, ὅμοια τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις ὑπ' αὐτῶν, καὶ περιτιθέναι τοῖς ὑποκριταῖς.

Ἐξεικονισμένον. μεμορφωμένον.

Ἐξειλεγμένον. ἐκλεκτόν.

Ἐξείλετο. ἔλαβεν.

Ἐξειμένοι. ἀφειμένοι.

Ἔξειμι, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί.

Ἐξεῖναι. δυνατὸν εἶναι.

Ἐξείνισαν. ἐξενοδόχησαν.

Ἐξείραντες. ἐξελκύσαντες. ἐξελόντες. [3] Ἀριστοφάνης·
Τὴν γλῶσσαν ἐξείραντες αὐτοῦ ἐκκοψόμεθα.

Ἐξείργειν. ἀπείργειν. κωλύειν.

Ἐξήρετο. ἠρώτα.

Ἐξείρπυσεν. ἐξεσύρθη. ἐξῆλθεν. Ἡ δὲ ἔχιδνα ἐξείρπυσεν ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναγκασθεῖσα.

Ἔξεισιν. ἐξέρχεται.

Ἐξειστήκει. ἐξηλλάττετο. Καὶ τρόμῳ εἴχετο, καὶ ἡ [4] χρόα αὐτοῦ ἐξειστήκει, καταδείσαντι τὸ πλῆθος τῆς στρατείας, καὶ τῶν ὅπλων τὴν λαμπρότητα.

Ἐξεῖρψεν. ἀνέδωκεν.

Ἐξῇ. αὐθυπότακτον. δυνατὸν ὑπάρχῃ.

Ἐξηγήσασθαι [5] τοῦ διηγήσασθαι διαφέρει. διηγήσασθαι μὲν γάρ ἐστιν, εἰπεῖν ἁπλῶς, ἅ τις αὐτὸς ἐπίσταται, ἤτοι πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς ἀκροωμένους λέγων, ἢ καὶ πρὸς εἰδότας. τὸ δὲ ἐξηγήσασθαι, ἅμα λέγειν τε περὶ ὧν ἀγνοοῦσιν οἱ ἀκούοντες, καὶ διδάσκειν αὐτοὺς, περὶ ὧν πυνθάνονται.

Ἐξηγηταί. οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφεται.

† Toup in Suid. Vol. II. p. 443. Not. et alibi de vocibus cum χρηστος compositis.

† Ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται πυθόχρηστοι, οἷς μέλει καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας. καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια. καὶ Ἡρόδοτος· Σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πραγμάτων ἀγαθῶν, καὶ ταῦτα εὖ παραινέεις πάντα. [6] Ἐξηγητὴς ἰδίως ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά. ἔστι δὲ καὶ ἃ πρὸς τοὺς καθοιχομένους [7] νομιζόμενα ἐξηγοῦντο τοῖς δεομένοις.

Ἐξηγορία. ἐπαγγελία.

Ἐξηγοῦμαι. δοτικῇ.

Ἐξεικασμένος. Fictus. Alicujus imaginem referens. Ad alicujus ſimilitudinem effictus. Ariſtophanes: *Ne time. Neque enim illius imaginem refert.* Vel, non eſt ad ſimilitudinem illius effictus. Solebant enim Comici larvas ſimiles facere illis, quos in ſcena exagitabant, eaſque hiſtrionibus induendas dare.

Ἐξεικονισμένον. Ad alicujus ſimilitudinem effictum. Quod alicujus imaginem refert.

Ἐξειλεγμένον. Delectum. Electum. Selectum.

Ἐξείλετο. Exemit. Excepit. Cepit. Sumpſit.

Ἐξειμένοι. Exempti. Dimiſſi.

Ἔξειμι. Egrediar. Exibo. Sic Attici dicunt, non autem ἐξελεύσομαι.

Ἐξεῖναι. Licere. Fieri poſſe.

Ἐξείνισαν. Hoſpitio exceperunt.

Ἐξείραντες. Qui extraxerunt. Qui exemerunt. Ariſtophanes: *Lingua ipſius extracta, ſpectabimus, an &c.*

Ἐξείργειν. Arcere. Prohibere.

Ἐξήρετο. Exquirebat. Interrogabat.

Ἐξείρπυσεν. Erepſit. Exivit. *Vipera vero ab igne coacta prorepſit.*

Ἔξεισιν. Exit. Egreditur.

Ἐξειστήκει. Mutabatur. *Et tremebat, colore vultus mutato, copiarum multitudinem & ſplendorem armatorum formidans.*

Ἐξεῖρψεν. Emiſit. Produxit.

Ἐξῇ. Eſt ſubjunctivus. Liceat. Fieri poſſit.

Ἐξηγήσασθαι differt a διηγήσασθαι. Nam διηγήσασθαι ſignificat, ſimpliciter narrare ea, quæ quis ipſemet ſcit, ſive auditores, ad quos iſta dicit, ea ignorent, ſive ſciant. Ἐξηγήσασθαι vero ſignificat ſimul ea dicere, quæ auditores ignorant, & ipſos docere ea, de quibus ſciſcitantur.

Ἐξηγηταί. Sic vocantur illi, qui leges imperitis exponunt & interpretantur, docentque quale ſit crimen illud, cujus quiſque accuſetur.

Ἐξηγηταί. Tres erant Exegetæ, oraculo Apollinis deſignati: quibus curæ erat luſtrare eos, qui aliquo piaculo obſtricti eſſent. Sic etiam vocabantur patriorum inſtitutorum & jurium interpretes. Et Herodotus: *Tu in Regis domo bonorum conſiliorum auctor es, & hæc omnia recte ſuades.* Peculiariter vero ἐξηγητὴς vocatur ſacrorum interpres: qui etiam de inferiis aliiſque juribus defunctorum conſulentibus reſpondebant.

Ἐξηγορία. Enunciatio. Delatio. Accuſatio.

Ἐξηγοῦμαι. Dativo jungitur. Interpretor.

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 299. Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit.

[2] Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς κωμ.] Mos hic obtinebat tempore veteris comœdiæ, quo Comici & ὀνομαστὶ & αὐτοπροσώπως in ſcena quoſvis exagitare ſolebant. Platonius in Excerptis: Ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα πρίν τι καὶ ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμῳδούμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾖ. Id eſt, *Tempore Comœdiæ veteris larvæ aſſimilabantur illis, qui a Comicis in ſcena perſtringebantur, ut vel antequam hiſtriones quicquam dixiſſent, ex ſimilitudine faciei cognoſci poſſet ille, qui in ſcena exagitandus erat.* Confer etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 81.

[3] Ἀριστοφάνης] *Equitibus* pag. 309. (210. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi pro ἐκκοψόμεθα legitur σκεψόμεθα; uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Adi ipſum Comicum, & inde pleniorem hujus loci ſenſum pete.

[4] Χρόα] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, χρεία.

[5] Ἐξηγήσασθαι τοῦ διηγ.] Huc ſpectant verba Scholiaſtæ Sophocl. ad *Electram* pag. 101. Ἑρμηνεία, συνθήκη λόγου, δηλοῦσά τι, καὶ ἡ τῶν τυχόντων διασάφησις. Ἐξήγησις δὲ, διασάφησις θείων. διήγησις δὲ, ἡ ἁπλῶς ἀφήγησις.

[6] Ἐξηγητὴς ἰδίως ὁ ἐξηγ.] Hæc & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Harpocrationem.

[7] Νομιζόμενα] Sic recte Harpocratio. At priores Editt. male, ὀνομαζόμενα. Confer omnino Demoſth. contra Euergum p. 687. 688.

Ἐξηγρόμην. ἐξηγειρόμην. [1] Ἀριστοφάνης· Κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. ἐπὶ τῶν ψευδομένων. εἰρηκότος γὰρ τοῦ Διονύσου· Καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς τῶν πολεμίων ιγ'· σκώπτων τὸν Διόνυσον, Καὶ ἐγὼ, φησὶν, ἀνέστην ἐξ ὀνείρων· [2] δηλῶν, ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε. τῶν ἐπίτηδες ψευδομένων λεγόντων τοῦτο, καθὸ δηλοῦται, ὅτι ἐνυπνίῳ ἔοικε τὸ λεγόμενον.

Ἐξῄεσαν. ἐξεπορεύοντο.

Ἐξ [3] ἠθέων. ἐκ τῶν συνήθων τόπων, ἐν οἷς συναναστρέφονται.

Ἐξηκεστίδης, καὶ κλίνεται Ἐξηκεστίδου. [4] Ἀριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων. τοῦτον γὰρ ὡς ξένον διαβάλλουσι, καὶ πλάνον. οἱ δὲ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς ὁδούς. ἐξαπορήσαντες οὖν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀποπλανηθέντες εἶπον· Οὐδ' ἂν Ἐξηκεστίδης εὕροι τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ὁδοῦ ἀποπλανηθέντων.

Ἐξήκεστος. ὄνομα κύριον.

Ἐξήκει. παρῴχηκεν. [5] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ χρόνος ἐξήκει. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ συνῆκεν, ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φήμην.

Ἐξῆκον. Αἰλιανός. ἀντὶ τοῦ ὑπερέχον. Καὶ ἑώρων φάσμα, τὸ μέγεθος ἐξῆκον πέρα καὶ ἀνωτέρω τοῦ ἱστοῦ.

Ἐξήκοντος. παρερχομένου. Ἐξήκοντος τοῦ χρόνου, οὗπερ ἐντὸς ἔδει ἐπανιέναι πρὸς τὸν σφῶν ἄρχοντα.

Ἐξήλασμα. ἡ δίωξις.

Ἐξήλατο. ἐπήδησεν.

Ἐξηλιασμένων. κεκαυμένων.

Ἐξηλιθιότης. ἐπίτασις τῆς μωρίας.

Ἐξήλικας. ἐξέβαλες. ἐξέωσας. [6] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

> Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν.

Ἐξῆλθεν. ἐξέβη. ἐτελέσθη. [7] Ζήνωνι παρ' ἣν εἶχε δόξαν, ἐξῆλθε τὸ μάντευμα. ἀντὶ γὰρ τῆς βασιλίδος, ὡς ᾤετο, πόλεως, εἰς λόφον συγκλεισθέντι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντα, συνέβη τὸ πέρας τοῦ βίου.

Ἐξήλυσις. ἐξέλευσις.

Ἐξήμβλωκας. [8] ἡμιτελῆ ἐξέωσας. ἐξαμβλῶσαι δὲ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀποτικτουσῶν λέγουσι γυναικῶν θᾶττον, ἢ κατὰ τὸν τῶν ὠδίνων καὶ τῆς κυοφορίας νόμον. καὶ τὸ φάρμακον δὲ τὸ αἴτιον τοῦ ἐξαμβλοῦν τὰς γυναῖκας, ἀμβλώθειον καλεῖται.

Ἐξημβλωμένον. Ἀριστοφάνης·

> Ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.

τουτέστι, τὸ διαπολωλὸς, καὶ διεφθαρμένον.

Ἐξήμβλωσεν. ἐξέτρωσεν. [9] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις,

Ἐξηγρόμην. [Per ſyncopen] pro ἐξηγειρόμην. Expergiſcebar. Ariſtophanes: *Et deinde experrectus ſum.* Dicitur de iis, qui mentiuntur. Cum enim Bacchus dixiſſet, *Demerſimus* XIII *naves hoſtium:* [Hercules] Bacchum irridens, *Et ego*, inquit, *experrectus ſum:* ſignificare volens, Bacchum non revera, ſed in ſomnis iſta feciſſe. Hoc igitur dicitur de illis, qui conſulto mentiuntur; ut ſignificetur, ſomnio ſimile eſſe, quod ab illis jactatur.

Ἐξῄεσαν. Exierant. Exibant.

Ἐξ ἠθέων. Ex ſedibus, vel locis, in quibus aliqui degere conſueverunt.

Ἐξηκεστίδης. Declinatur in genitivo Ἐξηκεστίδου. Apud Ariſtophanem dicitur de illis, qui ex aliquibus difficultatibus ſe expedire neſciunt. Hunc enim Execeſtidem ut peregrinum & erronem Comici perſtringebant. Peregrini vero vias melius norunt. Cum igitur a recta via aberraſſent, dixerunt: *Ne Execeſtides quidem rectam viam inveniat.* Dicitur igitur de iis, qui a recta via aberrarunt.

Ἐξήκεστος. Execeſtus. Nomen proprium.

Ἐξήκει. Præteriit. Xenophon: *Tempus vero præteriit.* Et iterum: *Ille vero intellexit, oraculo ſibi reddito eventum reſpondere.*

Ἐξῆκον. Excedens. Superans. Ælianus: *Et viderunt ſpectrum, quod navis malum magnitudine longe ſuperabat.*

Ἐξήκοντος. Prætereuntis. Ad finem perducti. *Tempore ad finem perducto, intra quod eos ad principem ſuum redire oportebat.*

Ἐξήλασμα. Ejectio. Expulſio.

Ἐξήλατο. Exiliit. Saltavit.

Ἐξηλιασμένων. A Sole aduſtorum.

Ἐξηλιθιότης. Summa ſtultitia, vel amentia.

Ἐξήλικας. Evolviſti. Ejeciſti. Expuliſti. Ariſtoph. *Nubibus: At tu, bone, ex meis me evolviſti bonis.*

Ἐξῆλθεν. Exivit. Contigit. Exitum habuit. *Eventus oraculi, Zenoni redditi, alius prorſus fuit, ac ipſe putaverat. Nam pro urbe regia, ut exiſtimaverat, in tumulo quodam ejuſdem nominis concluſus, vitam finiit.*

Ἐξήλυσις. Exitus.

Ἐξήμβλωκας. Abortiviſti. Partum imperfectum edidiſti. Ἐξαμβλῶσαι enim proprie dicitur de mulieribus, quæ abortum faciunt; vel ante juſtum partus tempus fœtum in lucem emittunt. Et pharmacum, quo ſumpto mulieres abortiunt, dicitur ἀμβλώθειον.

Ἐξημβλωμένον. Abortivus partus. Quod periit. Quod perditum eſt. Ariſtophanes: *Sed dic mihi, quid ſit, quod abortiveris.*

Ἐξήμβλωσεν. Abortum fecit. Et

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Ranis* pag. 212. (132. Ed. Baſ. *P.*) unde plenior hujus loci ſenſus petendus eſt. Vide etiam Suidam infra v. Κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρ. ubi hæc ipſa repetuntur.

[2] Δηλῶν, ὅτι ταῦτα ὄναρ ἔπραξε] Sic MSS. Pariſ. & Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato. At priores Editt. minus recte, δηλονότι ταῦτα ὄναρ ἔπραξα.

[3] Ἐξ ἠθέων] Herodotus lib. 1. pag. 4. Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων τῶν Νομάδων ἐξαναστάντες, ἀπικέατο ἐς τὴν Ἀσίην. Ad hunc locum Suidas forte reſpexerit.

[4] Ἀριστοφάνης.] Initio *Avium*, unde plenior hujus loci ſenſus petendus eſt.

[5] Ξενοφῶν] Lib. VI. *de Expedit. Cyri* pag. 380. ut Pearſonius monuit.

[6] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 124. (60. Ed. Baſ. P.)

[7] Ζήνωνι παρ' ἣν εἶχε δ.] Vide infra v. Ζήνων.

[8] Ἐξήμβλωκας. ἡμιτελῆ ἐξέωσας] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 131. (67. Ed. Baſ. P.)

[9] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 131. (67. Ed. Baſ. P.)

ἐξήμβλωκας. ἀντὶ τοῦ ἀτελῆ ἐποίησας. καὶ αὖθις· Καὶ οὐκ ἐξήμβλωτό οἱ ἡ ἐλπίς. ἀντὶ τοῦ ἀτελὴς ἐγένετο. οὕτω φησὶν Αἰλιανός. Ἀλλὰ καὶ αὕτη γε ἡ ἐλπὶς ἐξήμβλωτο αὐτῇ. Καὶ αὖθις Αἰλιανός· Ἐξήμβλωτο δὲ ἡ ἔννοια τῆς θεοσυλίας τῷ ἀνοσίῳ ἀποσφαγέντι. καὶ τὰ ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.

Ἐξημμένοι. ἐκδεδυμένοι. ἢ ἐξαφθέντες.

Ἐξημημένος. ἀφῃρημένος· [1] Σοφοκλῆς·

--- Εἰ δέ τις στρατοῦ
Βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,
Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος.

Ἐξῆν. ἐγένετο. δυνατὸν ἦν.

Ἐξηνδραποδισμένον. [2] Πλείστας δὲ πόλεις ἐξηνδραποδισμένον καὶ πεπραξικοπηκότα. ἀντὶ τοῦ προδώσαντα.

Ἐξήνθησεν. ἀνεβλάστησεν. ἀνέθαλλεν. Ἐξήνθισε δὲ, τὰ ἄνθη συνέλεξε. καὶ ἐξανθίζω δὲ, τὸ βάπτω. ὡς τὸ, Ποικίλας ἐξηνθίκατε τὰς βαφάς.

Ἐξηνθισμέναι. ἄνθεσι κεκοσμημέναι· οἷον ψιμμυθίῳ, φύκει, καὶ τοῖς ὁμοίοις.

--- Αἳ [3] καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι,
Κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
Καὶ κιμβερίκ' ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας·
Χἤγχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.

Ἐξήνιον. ἔξω ζυγοῦ. ἀνυπότακτον. Ἐξήνυον δὲ, ἐκ τοῦ ἀνύω.

Ἐξηπάτησεν [4] ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ [5] σωζόμενον ἐξαπατηθῇ.

Ἐξήπαφεν. ἐξηπάτησεν.

Ἐξῆπται. ἐξήρτηται. κρέμαται. καὶ ἐξῆπτο, διεγήγερτο φλόξ.

Ἐξήρετο. ἠρώτα.

Ἐξῆρεν. ἀπῆρεν.

Ἐξήρηνται. ἐκβέβληνται.

Ἐξήρκει. ἐξίσχυεν. Οὐ γὰρ ἐξήρκει τὰ ὑποζύγια πρὸς τῆς ὁδοῦ τὴν χαλεπότητα· ὥστε αἰρόμενοι τὰς ἁμάξας, ἐξέφερον ἐκ τῶν δυσπόρων.

Ἐξῃρμένην. ὑψουμένην.

Ἐξήρτα. ἐξῆπτεν. ἀπεκρέμα. Τὰ δὲ γράμματα τὰ βασιλικὰ ἀπὸ τῶν ἀνδριάντων ἐξήρτα. καὶ ἐξηρτῆσθαι ὁμοίως. Ἐξηρτίσθαι δὲ, ἑτοιμάζεσθαι. εὐτρεπίζεσθαι. Καὶ ἐς παρασκευὴν ἐξηρτίσθαι πολέμου.

Ἐξήρτημαι. γενικῇ.

apud Ariſtophanem *Nubibus* ſignificat, cauſa fuiſti, ut quis abortiret. Et Ælianus inquit: *Nec ſpes ipſi ad irritum recidit.* Et iterum: *Sed cogitatio ſacrilegii irrita fuit impio illi, cum obtruncaretur.* Et ἐξημβλωμένα ἔμβρυα, fœtus abortivi.

Ἐξημμένοι. Exuti. Spoliati. Vel, accenſi.

Ἐξημημένος. Demeſſus. Ablatus. Sophocles: *Si quis vero ex exercitu vi ab hoc cadavere te abſtraxerit, malus male ex ſolo patrio inſepultus ejiciatur, & cum toto genere funditus intereat.*

Ἐξῆν. Licebat. Fieri poterat.

Ἐξηνδραποδισμένον. Illum, qui in ſervitutem aliquos abſtraxit. *Ut eum, qui plurimas urbes proditione captas in ſervitutem redegerat.*

Ἐξήνθησεν. Effloruit. Germinavit. Pullulavit. Ἐξήνθισε vero, per ι, flores collegit. Item ἐξανθίζω ſignificat, tingo: ut, *Varios tinxiſtis colores.*

Ἐξηνθισμέναι. Variis pigmentis ornatæ, ut ceruſſa, fuco, & ſimilibus. [Ariſtophanes:] *Quæ ſedemus fuco nitentes, & crocota geſtantes, corporiſque cultu inſignes, & tunicis Cimbericis calceiſque pretioſis indutæ. Nec anchuſa tunicæve pellucidæ* [*deſunt.*]

Ἐξήνιον. Effræne. Indomitum. Quod imperium recuſat. Ἐξήνυον vero, [per υ,] conficiebant: ab ἀνύω.

Ἐξηπάτησεν ἡ χ. Vallus vitem decepit. [Proverbium quod tunc locum habet,] cum id, quod ſervandum eſt, a ſervatore decipitur.

Ἐξήπαφεν. Decepit.

Ἐξῆπται. Ex aliqua re ſuſpenſum eſt. Appenſum eſt. Et ἐξῆπτο φλὸξ, flamma incenſa eſt.

Ἐξήρετο. Interrogabat.

Ἐξῆρεν. Abiit. Diſceſſit.

Ἐξήρηνται. Exempta ſunt. Ejecta ſunt.

Ἐξήρκει. Valebat. Satis virium habebat. Ferendo par erat. *Jumenta vero ferendis itineris difficultatibus paria non erant. Quare* [*milites*] *plauſtra humeris tollentes, ea ex locis tranſitu difficilibus efferebant.*

Ἐξῃρμένην. Elatam. Sublimem.

Ἐξήρτα. Suſpendebat. Appendebat. *Literas autem regias ſtatuis appendebat.* Et ἐξηρτῆσθαι, ſuſpenſum eſſe. Ἐξηρτίσθαι vero, paratum eſſe, vel præparatum eſſe. *Et ad bellum omnia parata eſſe.*

Ἐξήρτημαι. Genitivo jungitur. Ex aliqua re pendeo.

---

[1] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 65. ut Portus monuit.

[2] Πλείστας δὲ πόλεις ἐξηνδρ.] Locus integer, unde Suidas hæc decerpſit, exſtat apud Polybium in Excerptis a Valeſio editis, pag. 21. Vide etiam infra v. Πεπραξικοπήσας.

[3] Αἳ καθήμεθ' ἐξηνθ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 837. (542. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἀμπ.] Ariſtophanes *Veſpis* pag. 523. (358. Ed. Baſ. *P.*)

Εἶπε νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

Huc Suidas reſpexit. Confer ibi Scholiaſtam: itemque Noſtrum infra v. Χάραξ.

[5] Σωζόμενον] Sic recte habet Enarrator Comici loco laudato. At priores Editt. male σῶζον.

Ἐξηρτυμένος.[1] παρὰ [2] Ἡροδότῳ, κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος.

Ἐξῆς. μετὰ ταῦτα

Ἐξησθενηκότας. τεταλαιπωρηκότας. παρειμένους. [3] Οἱ δὲ Κελτοὶ ἰδόντες τοὺς Ῥωμαίους μάχεσθαι παρεσκευασμένους, καὶ δόξαντες ἐξησθενηκότας τὰ σώματα ὑπὸ λιμοῦ τὸν τάχιστον αἱρεῖσθαι τῶν θανάτων.

Ἐξήσκει. ἐπαίδευεν. ἐγύμναζε. Καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων, ὅμως ἔκαμνε, καὶ τὰς δυνάμεις ἐξήσκει καὶ κατεκόσμει πρὸς τὸ ἀνδρικώτατον.

Ἐξησκηκότες. καμόντες.

Ἐξητάσθης.[4] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, καὶ κατ᾽ Ἀνδροτίωνος, ἀντὶ τοῦ ὤφθης, ὡράθης.

Ἐξηλασμένον. ἠκριβωμένον. Οὐκ ἂν εὕροι τις οὔτε δαψιλὲς, οὔτε πρὸς τὸ δίκαιόν τε καὶ ἴσον ἐξητασμένον.

Ἐξηχεῖτο. ἐξηκούετο.

Ἐξιάλλειν. ἐκβάλλειν.

Ἐξίδισεν. ἀπεπάτησεν. [5] Ἀριστοφάνης· Εἴτε Προκλείδης τις ὑμῶν χεζητιῶν, οὐκ ἂν ἐξίδισεν εἰς θοιμάτιον, ἀλλ᾽ ἔπτατο.

Ἐξίῃ. μέλλοντος σημασίαν.

Ἐξίησιν. ἐξέρχεται.

Ἐξικμασμένη. ἐξηραμμένη. Ἄλλως τε ἐν ξηρᾷ χώρᾳ ὑπὸ τοῦ θέρους ἐξικμασμένη, δεινῶς ἐσπάνισεν ὕδατος.

Ἐξίλασμα. ἡ δυσώπησις. ἡ παράκλησις.

Ἐξιλάσομαι. αἰτιατικῇ. δυσωπήσω.

Ἐξίλλειν. ἐκφεύγειν.

Ἕξις. Ἕξις ἐστὶν ἡ κατὰ φύσιν ἑκάστου ἐνέργεια καὶ ὁλοκληρία. οἷον, ἐπὶ μὲν ψυχῆς, αἱ ἀρεταί· ἐπὶ δὲ σώματος, τὸ ἐντελὲς τῶν μελῶν καὶ ἀνάλογον καὶ ὑγεία. ἡ δὲ τούτων ἀταξία, καὶ διαμάρτησις, καὶ καθόλου ἀναίρεσις, λέγεται στέρησις. Διαφέρει δὲ ἕξις διαθέσεως. ἡ μὲν γὰρ ἕξις δυσμετάθετός ἐστιν· ἡ δὲ διάθεσις, εὐμετάβλητος. Διάθεσις δὲ, ἡ κατὰ συμβεβηκὸς τοιάδε ἑκάστου ποιότης· λέγομεν γὰρ, ὅτι πολεμίως ἢ φιλικῶς διάκειται ὁ δεῖνα πρὸς τόνδε· ἢ ὁ δεῖνα ἄνθρωπος ὑγιεινότερος διάκειται πρὸς ἑαυτὸν νῦν, ἢ πρότερον.

Ἕξις. δυσμετακίνητος τρόπος, ἤτοι διάθεσις. διαιρεῖται δὲ ἡ ἕξις εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν. ἕξεως δὲ εἴδη, ἀρετή τε καὶ κακία.

Ἐξηρτυμένος. Apud Herodotum ſignificat, inſtructus, paratus.

Ἐξῆς. Deinceps. Ordine. Poſt hæc.

Ἐξησθενηκότας. Delaſſatos. Moleſtiis defatigatos. Viribus exhauſtos. *Galli vero, videntes Romanos ad pugnandum paratos eſſe, exiſtimabant eos fame confectos id quærere, ut quam celerrimo mortis genere vitam finirent.*

Polybius. Fragm. Hiſt. XX. Vol. V. p. 59.

Ἐξήσκει. Exercebat. Inſtituebat. Docebat. *Cum animo quidem eſſet ſtrenuo, ſed corpore infirmo, nihilominus laborabat, copiaſque exercebat, eaſque diſciplina militari ad fortitudinem inſtituebat.*

Ἐξησκηκότες. Qui exercuerunt. Qui elaborarunt.

Ἐξητάσθης. Demoſthenes in oratione pro Corona, & contra Androtionem, verbum hoc poſuit pro, viſus eſt, ſpectatus eſt.

Ἐξητασμένον. Exactum. Accurate elaboratum. *Nemo reperiat quidquam vel largum, vel ad juſtitiam & æquitatem exactum.*

Ἐξηχεῖτο. Reſonabat. Exaudiebatur.

Ἐξιάλλειν. Ejicere.

Ἐξίδισεν. Cacavit. Ariſtophanes: *Sive aliquis veſtrum inſtar Patroclidis cacaturiat, non cacabit in pallium, ſed alio avolabit.*

Ἐξίῃ. Aliquando futuri ſignificationem habet. Exibit.

Ἐξίησιν. Egreditur. Exit.

Ἐξικμασμένη. Exſiccata. *Præterea in regione arida, & æſtu exſiccata, graviter aquæ penuria laboravit.*

Ἐξίλασμα. Placatio. Exoratio.

Ἐξιλάσομαι. Accuſativo jungitur. Placabo. Exorabo.

Ἐξίλλειν. Effugere.

Ἕξις. Habitus. Habitus eſt naturalis cujuſque rei actio atque integritas: ut in anima, virtutes; in corpore vero, integritas membrorum, & partium convenientia, & ſanitas. Horum vero perturbatio, & aberratio, & univerſa ſublatio, vocatur στέρησις, i. e. privatio. Differt autem habitus a diſpoſitione, ſive affectione. Nam habitus quidem difficulter mutari poteſt: affectio vero facile mutatur. Affectio autem eſt hæc vel illa cujuſque rei qualitas ab accidente manans. Dicimus enim, aliquem hoſtiliter vel amice erga hunc vel illum affectum eſſe: vel, hominem cum ſe ipſo collatum, nunc magis, quam ante, ſanitate affici. *Port.*

Ἕξις. Habitus eſt affectio, quæ difficulter mutari poteſt. Dividitur autem habitus in virtutem & vitium. Sive, habitus ſpecies duæ ſunt: virtus & vitium.

---

[1] Ἐξηρτυμένος] Sic habent MSS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐξηρτημένος.

[2] Παρὰ Ἡροδότῳ] Loca Herodoti, in quibus vox ἐξηρτυμένος occurrit, annotavit Portus in Lexico Ionico.

[3] Οἱ δὲ Κελτοὶ ἰδόντες τοὺς Ῥωμ.] Fragmentum hoc ex Polybio depromptum eſſe ſuſpicor.

[4] Ἐξητάσθης] Ex Harpocratione.

[5] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 578. (399. Ed. Baſ. P.) ubi locus hic ita rectius legitur & diſtinguitur:

Εἶτε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
Οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ᾽ ἀνέπτατο.

Ad hunc locum Ariſtophanis reſpexit Euſtathius ad Il. N. pag. 950. 55. ubi ſic inquit: Ὃ (τὸ ἀποπατεῖν) καὶ ἐξιδίειν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησὶν, ἀρχὴν λαβοῦσα ἐξ Ὁμηρικοῦ χωρίου, τοῦ, Ἴδιον, ὡς ἐνόησα.

Ἐξισωτής.[1] ὁ ἐπόπτης.

Ἐξιστάμενος. ἀντὶ τοῦ παραχωρῶν. Ὁ οὖν Μάρκελλος κύριος ἦν τῶν πραγμάτων, ὀνόματος μόνου καὶ σχήματος τῷ Ἰουλιανῷ ἐξιστάμενος, τὸ δὲ ἀληθέστερον αὐτὸς ἀρχὴν μεταχειριζόμενος. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἐκπληττόμενος.

Ἐξίστασθαι. διαχωρίζεσθαι. Ὁ δὲ, ὅσοι τῆς στάσεως ἐναγεῖς, ἐκέλευσεν ἐξίστασθαι, οὓς κατηκόντισεν.

Εὐφημεῖν[2] χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσι
Ὅς τις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμῃ μὴ καθαρεύοι.

ἀντὶ τοῦ ἐκχωρεῖν. καὶ αὖθις· Ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς. Ἀριστοφάνης.

Ἐξίστησιν. ἐκπλήττει. Οὔτε δέος ἐξίστησιν αὐτοὺς, οὔτε δαπάναι, οὔτε πόνος.

Ἐξιστορήσαντες. ἀναζητήσαντες. διηγησάμενοι. [3] Τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἃ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξου στρατιᾶς, ἀποπέμπουσι δεδεμένους.

Ἐξισοῖ. ἴσα πράττει. [4] Σοφοκλῆς·

Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι.

Ἐξισοῦμαι. δοτικῇ.

Ἐξιτηλία.

Ἐξίτηλα. ἀφανῆ. εὐτελῆ. χαῦνα.

Ἐξιτηρίους[5] εὐχάς. ἐφοδίους. τοῖς πρὸς ἔξοδον ἰοῦσιν, ἢ πρὸς θάνατον.

Ἐξιτηρία,[6] καὶ ἐξαγγελία. κατὰ Ῥωμαίους, τὰ ὑπὲρ τῆς ἐξόδου παρεχόμενα.

Ἐξιχωρίζεσθαι. ἐκπιέζεσθαι. τὸν ἰχῶρα ἐκβάλλειν. οἷον, εἰς [7] γάρον ἐξιχωρίζεσθαι.

Ἐξοδία. ἡ ἔξοδος. Πολύβιος· Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως, παρὰ τὴν ὁδὸν ἔμειναν. ἐξοδίαν. Πάνδημον ἐξοδίαν ποιησάμενοι, καθῆκαν ἐνέδραν.

Ἐξόδιοι νόμοι. [8] αὐλήματα, δι' ὧν ἐξῄεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί. οὕτω Κρατῖνος·

Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους.

Ἐξόδων. ἀνατολῶν. [9] Δαβίδ· Οὔτε ἐξ ἐξόδων, οὔτε ἀπὸ δυσμῶν.

Ἐξολίσθῃ. ἐκπέσῃ. [10] Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν τοῦ-

Ἐξισωτής. Peræquator. Inſpector.

Ἐξιστάμενος. Cedens. Concedens. *Penes Marcellum omnium rerum poteſtas erat, qui ſolo tantum nomine & habitu Juliano cedebat, at revera ipſe potius imperium adminiſtrabat.* Ponitur etiam pro, ſtupore perculſus, attonitus.

Ἐξίστασθαι. Ex aliquo loco cedere. Diſcedere. *Ille vero omnes, quotquot ſeditionis rei erant, ſecedere juſſos, telis confecit.* [Et Ariſtophanes:] *Linguis favere oportet, & a Choris noſtris omnes illos recedere, qui vel ſermonum horum ignari ſunt, vel mentem puram & caſtam non habent.* Et iterum: *A Choris myſticis recedere.* Ariſtophanes.

Ἐξίστησιν. Terret. Deterret. *Nec metus ipſos deterret, nec ſumptus, nec labor.*

Ἐξιστορήσαντες. Qui quæſiverunt. Qui ſciſcitati ſunt: qui narrarunt. *Græci ſciſcitati ea, quæ de exercitu Xerxis cognoſcere cupiebant, eos vinctos dimiſerunt.*

Ἐξισοῖ. Exæquat. Paria facit. Sophocles: *Mater quidem vocatur, at nihil minus facit, quam quod matri convenit.* Vel, facta ejus nomini matris non reſpondent.

Ἐξισοῦμαι. Dativo jungitur. Exæquor.

Ἐξιτηλία. [Stultitia.]

Ἐξίτηλα. Evanida. Vilia. Inania.

Ἐξιτηρίους εὐχάς. Preces, vel vota, quæ in alicujus diſceſſu fiunt, aut cum quis iter aliquod ingreditur. Vel, quæ concipiuntur ab iis, qui ad mortem vadunt.

Ἐξιτηρία, & ἐξαγγελία. Sic Romanorum lingua vocantur ea, quæ pro mercibus exportandis penduntur. Jus exituræ.

Ἐξιχωρίζεσθαι. Exprimi. Saniem emittere. Ut, *Saniem emittere, ex qua garum conficiatur.*

Ἐξοδία. Exitus. Eruptio. Expeditio. Polybius: *Primum igitur ut ad expeditionem ex urbe egreſſi, in itinere remanſerunt.* Et ἐξοδίαν, exitum. *Cum toto populo ex urbe egreſſi, inſidias hoſti ſtruxerunt.*

Ἐξόδιοι νόμοι. Tibiarum modi, ad quos Chori & tibicines exibant. Sic Cratinus: *Ut exodios vobis tibia canam modos.*

Ἐξόδων. Orientis. David: *Nec ab oriente, nec ab occidente.*

Ἐξολίσθῃ. Excidat. Elabatur. [Ariſtopha-

---

[1] Ἐξισωτής] Quos Græci ἐξισωτὰς, Latini *peræquatores* vocant. Vide Valeſium ad Euſebium de Vita Conſtant. Imperat. lib. IV. cap. III. & Dufrenium in utroque Gloſſario.

[2] Εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετ.] Duo hi verſus Anapæſtici leguntur apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 229. (144. 145. Ed. Baſ. P.)

[3] Τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσ.] Hæc verba leguntur apud Herodotum lib. VII. pag. 284. hoc tantum diſcrimine, quod dialectum Ionicam Herodoti in communem hic mutaverit Suidas.

[4] Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 132. ut Portus monuit.

[5] Ἐξιτηρίους εὐχάς] Gregor. Nazianzenus Orat. XX. pag. 333. Παρῆν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡμέρα, καὶ ὅσα τῆς ἐκδημίας, ΕΞΙΤΗΡΙΟΙ λόγοι, προπόμπιοι, ἀνακλήσεις, οἰμωγαὶ, περιπλοκαὶ, δάκρυα. Id eſt: *Aderat diſceſſus dies, & quicquid ad diſceſſum pertinet, extrema allocutiones, vota quibus abeuntes proſequimur, revocationes, gemitus, complexus, lacryma.* Hic ἐξιτήριοι λόγοι vocantur ſermones, quibus ſe mutuo alloquuntur amici, quorum alter ab altero diſceſſurus eſt. Apud eundem Nazianzenum in eadem oratione, pag. 370. ἐξιτήριοι λόγοι vocantur ſuprema Baſilii morituri verba: quod exemplum pertinet ad ultimam vocis ἐξιτήριος interpretationem, quam Suidas hoc loco tradit.

[6] Ἐξιτηρία] Vide de hac voce Dufrenium in Gloſſario Græco.

[7] Εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι] Huc ſpectat quod Plinius garum appellat *putreſcentium piſcium ſaniem*: & Artemidorus lib. I. cap. LXVIII. σηπεδόνα.

[8] Αὐλήματα] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, αὐλοί.

[9] Δαβίδ] Pſalm. LXXIV. 6.

[10] Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν τοῦτο τὸ ῥ.] Ariſtophanes *Ecclesiaz.* pag. 732. (491. Ed. Baſ. P.)

——————Τοῦτο γὰρ χρὴ
Μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ
Ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς ἦν ἁλῶμεν.

Sic etiam apud Suidam locus hic ſcribendus & diſtinguendus eſt.

το τὸ ῥῆμα, ὡς μήποτ' ἐξολίσθῃ ἡμᾶς. ὁ γὰρ κίνδυνος οὐχὶ μικρὸς, ἐὰν ἁλῶμεν.

Ἐξολῶν. ἐκβάλλειν μέλλων καὶ ἐξωθεῖν τῆς πολιτείας. [1]Ἀλλ' ἀντὶ πόρων ἔστω τοῦτον ἐξολῶν.

Ἐξομηρευσάμενος. καλῶς διοικήσας. Τὴν δὲ πόλιν ἐξομηρευσάμενος, ἠσφαλίσατο φρουρᾷ. Ἐξομηρευσάμενος οὖν, ἀντὶ τοῦ συμφωνήσας.

Ἐξομηρευσάμενοι. ὁμογνώμονας ποιήσαντες. Ἐξομηρευσάμενοι δὲ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τοὺς πλείους τῶν δυναστῶν, ἐνέβαινον εὐθαρσῶς εἰς τὸν πόλεμον.

Ἐξόμνυσιν. καὶ ἐξόμνυσθαι, ἀρνεῖσθαι.

Ἐξομολόγησις. εὐχαριστία. ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων.

Ἐξ ὁμολόγου. ἐκ προφανοῦς. Διὰ τὰς ἐξ ὁμολόγου καὶ συστάδην μάχας πολλοὶ ἔπιπτον ἐξ ἀμφοτέρων. καὶ αὖθις· [2]Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολόγου καταβαίνειν οὐχ οἷός τ' ἦν. κατὰ [3]πρόσωπον.

Ἐξομόργνυνται. ἀπομάττονται. ἀφοσιοῦνται.

Ἐξομόσασθαι. οἱ μαρτυρήσειν τισὶν ἐν δικαστηρίῳ ὑπισχνούμενοι, εἰ μετὰ ταῦτα μὴ βούλοιντο καταμαρτυρεῖν, ὤμνυον μηδὲν ἐπίστασθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἐξομόσασθαι.

Ἐξομόσαιτο. παντελῶς ἀρνήσαιτο. Δημοσίᾳ δὲ οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο, τοῦ εἶναι τῆς Κότυος.

Ἐξόν. δυνατοῦ ὄντος. [4]Ἰώσηπος· Νῦν δὲ Ἰουδαίους ἐλπίσας δυσωπήσειν ἐν τῷ κακοῦν, ἐξὸν μὴ θέλειν.

Ἐξόν.

Τί [5]δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἂν,
Ἐξὸν καθέντα γραΐδιον τουτονὶ
Ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

ἐπὶ τῶν πορνικῶν καὶ ἀσελγῶν γραῶν. καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παρρησίας πρὸς ὑμᾶς.

Ἐξονομήνης. [6]ἐξ ὀνόματος ἐξείπης.

Ἐξονυχίζειν. ἐξετάζειν τοῖς ὄνυξι. [7]Βλάβην νομίζομεν τὸ μὴ περὶ ἑκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν. ἢ τὸ [8]ἀκριβολογεῖσθαι.

nes:] *Oportet nos ſæpe memores eſſe illius dicti, ne id unquam ex animo noſtro excidat. Periculum enim haud parvum eſt, ſi in facinore hoc deprehendamur.*

Ἐξολῶν. Perditurus. [Ariſtophanes:] *Allantopola eum perditurus eſt.* Id eſt, ex civitate ejecturus.

Ἐξομηρευσάμενος. [Qui obſides poſtulavit, vel accepit.] Qui recte adminiſtravit. *Obſidibus autem a civitate acceptis, eam præſidio firmavit.* Vel ἐξομηρευσάμενος ſignificat, qui pactionem cum aliquo fecit.

Ἐξομηρευσάμενοι. Qui aliquos in concordiam redegerunt. [Qui acceptis obſidibus aliquos ad fidem ſibi ſervandam obſtrinxerunt.] *Cum autem hoc modo pleroſque dynaſtas obſidibus acceptis ſibi obſtrinxiſſent, bellum audacter ſuſceperunt.*

Ἐξόμνυσιν. Ejerat. Et ἐξόμνυσθαι. Ejerare. Jurejurando negare.

Ἐξομολόγησις. Gratiarum actio. Confeſſio eorum, quæ in vita fecimus.

Ἐξ ὁμολόγου. Ex compacto. Palam. *Propter* 'Polybius. Fr. Gr. 54. Ult. V. 86. *pugnas condictas & ſtatarias multi utrinque ceciderunt.* Et iterum: *Ut in caſum univerſæ dimicationis ex compacto veniret, adduci nullo modo poterat.* [Vel ἐξ ὁμολόγου hic ſignificat idem quod κατὰ πρόσωπον, i. e.] adverſa fronte, vel aperto Marte.

Ἐξομόργνυνται. Abſtergunt. Luſtrant. Expiant.

Ἐξομόσασθαι. Qui promiſerant ſe aliquibus in Judicio teſtimonium dicturos eſſe, ſi poſtea adverſus aliquem teſtari nollent, jurabant ſe nihil ſcire: idque ἐξομόσασθαι dicebatur.

Ἐξομόσαιτο. Omnino negaverit. *Publice autem non negaverit, ſe eſſe Cotyos [miniſtrum.]*

Ἐξόν. Cum liceat. Cum fieri poſſit. Joſephus: *Sperans autem fore, ut verecundia Judæorum animos flecteret, ſi viderent, ſe, quamvis poſſet, haud tamen gravius quicquam in eos conſulere.*

Ἐξόν. Cum liceat. [Ariſtophanes:] *Quare igitur harpagones ad cados extrahendos emamus, cum liceat vetula tali demiſſa, cados ex puteis extrahere?* Dicitur hoc de vetulis impudicis & laſcivis. Et Apoſtolus Petrus inquit: *Viri fratres, cum liceat ad vos libere verba facere.*

Ἐξονομήνης. Nomine vocaris.

Ἐξονυχίζειν. Ad unguem exigere. Accurate expendere. Exiliter ad calculos omnia revocare. *Niſi accurate omnia computemus, & ad unguem quaſi exigamus, id damnum ducimus.*

---

[1] Ἀλλ' ἀντὶ πόρων ἔστω τ.] Locus hic corruptiſſimus eſt, qui apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 295. (198. Ed. Baſ. *P.*) ſic legitur:
Ἀλλαντοπώλης ἐσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.
Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[2] Εἰς ὁλοσχερῆ δὲ κρίσιν ἐξ ὁμολ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. III. cap. XC.

[3] Κατὰ πρόσωπον] Hæ duæ voces non ſunt pars fragmenti præcedentis, ſed interpretatio τοῦ ἐξ ὁμολόγου: quas proinde Portus male cum ſuperioribus miſcuerat.

[4] Ἰώσηπος] Lib. VI. *de Bello Jud.* pag. 925. ſed ubi rectius ſic legitur: Νῦν δὲ Ἰουδαίους μὲν ἐλπίσας δυσωπήσειν, ἐξὸν κακοῦν, τὸ μὴ θέλειν. Hanc lectionem in verſione expreſſi. Portus enim quam longiſſime a vero ſenſu hic aberraverat.

[5] Τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὤν.] Hi tres ſenarii leguntur apud Ariſtophanem *Eccleſiazuſis*, pag. 753. (506. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἐξονομήνης. ἐξ ὀνόματος ἐξείπ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Γ. v. 166. ſed ubi pro ἐξείπης legitur εἴπης.

[7] Βλάβην νομίζομεν τὸ μ.] Fragmentum hoc, ſi bene memini, apud Artemidorum exſtat; quamvis librum & caput nunc in promptu non habeam.

[8] Ἀκριβολογεῖσθαι] Id eſt, exigue & exiliter ad calculos omnia revocare, ut Ciceronis verbis utar. Dicitur enim hæc vox de hominibus ſordidis & avaris, ut recte obſervavit Menagius ad Laertium lib. III. ſegm. L. Confer etiam Noſtrum infra v. Ἐφείσθω.

Ἐξ ὄξους δίκη.

Οὔτοι [1]καταπροίξῃ, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο
δρῶν.
Ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην.

Ἐξόπλους. Ἅμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλους τοὺς πολεμίους κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἔφοδον.

γ Dio Caſs. I. 177. 18—20. Reimar. II. 1521.

Ἐξοργιεῖν. εἰς ὀργὴν ἐμβαλεῖν. γ. Ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ, οὐχ ὅτι καταπλήξειν αὐτόν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργιεῖν, κἀκ τούτου πρόφασιν τοῦ πολέμου λήψεσθαι.

Ἐξορευγμία. ἡ ὀρυγή. ὀξυρευγμία δὲ λέγεται, ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ.

Ἐξόριστον. ἀντὶ τοῦ φυγάδα. Δημοσθένης.

Ἐξοστρακισμός. ἐξορισμός. ἐν τῷ Ὀστρακισμός.

Ἐξορχησάμενος.[2] αἰτιατικῇ. ἀντὶ τοῦ φυγὼν καὶ ἀποδράς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.

Ἐξ[3] οὗ. οὐ σημαίνει τὴν ὕλην, ὡς τοῖς ἔξω δοκεῖ· ἀλλὰ συνηθέστερον τῇ γραφῇ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω αἰτίας τὴν φωνὴν ταύτην παραλαμβάνειν, ὡς ἐπὶ τοῦ, Εἷς Θεός, ἐξ οὗ τὰ πάντα. κέχρηται μέν τοι καὶ ὁ τῆς ἀληθείας λόγος τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῆς ὕλης πολλάκις, ὅταν λέγῃ· Ποιήσεις τὴν κιβωτὸν ἐκ ξύλων ἀσήπτων. καὶ, Ποιήσεις τὴν λυχνίαν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ. καὶ, Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός. καὶ, Ἐκ πηλοῦ διήρτισαι σύ, ὡς κἀγώ.

Ἐξοστρακίζω. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.

Ἐξότου. ἐπίρρημα.

Ἐξουθενῶ σε. ἀντὶ οὐδενός σε λογίζομαι.

Ἐξούλης δίκη. κατὰ [4]τῶν ἐλασάντων τοὺς ἑλόντας ἐκ τοῦ ὄφλοντος· καὶ κατὰ τῶν ὀφλόντων τοῖς [5]ἁλοῦσιν. Ἐπειδάν τις καταδικασθεὶς μὴ ἐκτίνῃ τὴν καταδίκην, εἰσεπράττετο ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἄλλο τῷ δήμῳ τοσοῦτον λελογισμένως πάνυ. εἰ γὰρ τῷ ἰδιώτῃ διπλάσιον ἐπράττετο, παραιτήσεως ἂν ἐτύγχανε δεόμενος ὁ ἁλούς, καὶ ἁπλοῦν ἂν ἐξέτινε. νυνὶ δὲ ἀπαραίτητόν ἐστι τὸ δημόσιον. [6]Δηλοῖ δὲ καὶ Δημοσθένης· Δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν τῆς κατηγορίας, εἷλον ἐρήμην. οὐ γὰρ ἀπήντα. λαβὼν δὲ ὑπερήμερον, εἰσελθεῖν δεδύνημαι. τὸ δὲ κωλύειν ἐξίλλειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. ἔστιν οὖν ἐξίλλειν κατὰ τὸ ἔτυμον, τὸ ἐκφεύγειν, καὶ περιπλέκειν, μὴ παρέχοντα τὴν τιμωρίαν, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ διακωλύειν.

Ἐξ ὄξους δίκη. Lis aceto condita. [Ariſtophanes: *Haud ſane iſtud impune feres. Quam libenter liticulam aceto conditam comederes.*

Ἐξόπλους. Armatos. Vel, exarmatos. *Simul autem hoſtes armatos deprehendere in expeditione contra Macedones.*

Ἐξοργιεῖν. Ad iram incitaturum, vel provocaturum eſſe. *Hæc autem fecit Cæſar, non quod putaret fore, ut a ſe terreretur, ſed ad iram provocaretur: ex eaque re ſpecioſam ſe belli gerendi cauſam nacturum eſſe ſperabat.*

Ἐξορευγμία. Effoſſio. Foſſura. Foſſio. Ὀξυρευγμία vero dicitur, quum [in ſtomacho] cibus coacuit. Acidus ructus.

Ἐξόριστον. Extorrem. Exulem. Demoſthenes.

Ἐξοστρακισμός. Oſtraciſmus. Sive, ratio relegandi, quæ per teſtularum ſuffragia fiebat. Vide in v. Ὀστρακισμός.

Ἐξορχησάμενος. Accuſativo jungitur. Qui aufugit. Demoſthenes in oratione contra Androtionem.

Ἐξ οὗ. Ex quo. Non ſignificat materiam, ut profanis ſcriptoribus placet: ſed uſitatius eſt Sacræ Scripturæ vocem hanc aſſumere, quum de ſuprema cauſa loquitur; ut in hac ſententia: *Unus eſt Deus, ex quo omnia.* Utitur tamen veritatis oratio hac voce etiam ſæpe pro materia, ut cum dicit: *Facies arcam ex lignis, quæ non putreſcunt.* Et, *Facies candelabrum ex auro puro.* Et, *Primus homo ex terra terrenus.* Et, *Ex luto confectus es tu, ſicut & ego.* Port.

Ἐξοστρακίζω. Per teſtularũ ſuffragia aliquẽ in exiliũ pello. Genitivo & accuſativo jungitur.

Ἐξότου. Adverbium. Ex quo tempore.

Ἐξουθενῶ σε. Nihili te facio. Te contemno.

Ἐξούλης δίκη. Interdictum unde vi, vel judicium de vi. Hoc locum habebat adverſus illos, qui ex debitoris bonis expuliſſent eos, qui judicio vicerant. Item adverſus debitores, qui cauſa ceciderant. †Cum quis condemnatus judicatum non perſolvebat, populus id ab eo exigebat, & ærario tantundem pendere cogebat: idque non ſine ratione. Si enim privatus duplum exigeret, fieri poterat, ut reus impetrata remiſſione ſimplum tantum penderet. At vero Reſpubl. eſt inexorabilis, [nec de ſumma debita reo quicquam remittit.] Demoſthenes: *Cum autem ob convitia in me jactata eum in jus vocaſſem, Judices reo abſente & vadimonium deſerente, ſententiam ſecundum me pronuntiarunt. Licet enim reus tempus ſtatutum neglexiſſet, ipſe tamen in Judicio me ſiſtere potui.* Τὸ ἐξίλλειν vero apud veteres ſignificat, arcere, prohibere. Vel ἐξίλλειν, ſi etymologiam ſpectes, ſignificat effugere, vel mulctæ ſolutionem ſubterfugere, & hoc modo [actorem] impedire.

---

[1] Οὔτοι καταπρ.] Duo hi ſenarii leguntur apud Ariſtophanem *Veſpis*, pag. 528. (360. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἐξορχησάμενος.] Ex Harpocratione. Vide etiam Suidam infra v. Ἐξωρχησάμην, ubi alia vocis hujus ſignificatio traditur.

[3] Ἐξ οὗ. οὐ σημαίνει τὴν ὕλ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba S. Baſilii in Tractatu de Spiritu S. cap. IV. pag. 249. Ed. Baſ. ut Pearſonius recte obſervaverat.

[4] Κατὰ τῶν ἐλασάντων τοὺς ἑλόντας ἐκ τοῦ ὀφλ.] Hæc Portus male omnino interpretatus erat: cujus proinde verſionem hic emendavimus.

[5] Τοῖς ἁλοῦσιν] Lego, τοῖς ἑλοῦσιν. Senſus enim eſt, actionem ἐξούλης locum habuiſſe contra eos, qui aliquid debebant actoribus, qui in Judicio victoriam obtinuerant.

[6] Δηλοῖ δὲ καὶ Δημ.———εἰσελθεῖν δεδύνημαι] Hæc omnia nihil ad rem faciunt, quæ proinde per me deleas licet.

Ἐξούλης.[1] ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων. εἴρηται μὲν οὖν τοὔνομα ἀπὸ τοῦ [2] ἐξίλλειν, ὅπερ ἐστὶν ἐξείργειν καὶ ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν. δικάζονται δὲ ἐξούλης κἀπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑπερημέρων γενομένων τῶν καταδικασθέντων. οἱ μέντοι ἐξούλης ἁλόντες καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδουσαν, ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοῦ, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. ἐδικάζετο δὲ ἐξούλης καὶ ὁ χρήστης, κατέχειν ἐπιχειρῶν κτῆμα τοῦ χρεωστοῦντος, καὶ κωλυόμενος ὑπό τινος. καὶ ἀπεργασίας δὲ εἴ τις εἴργοιτο, δίδωσιν ὁ νόμος δικάζεσθαι πρὸς τὸν εἴργοντα ἐξούλης. καὶ περὶ ἀνδραπόδου δὲ, καὶ παντὸς, οὗ φησί τις αὐτῷ μετεῖναι. Δείναρχος δὲ ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι ἐπὶ τῆς ἱερείας, τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴδια δρᾷν.

Ἐξούλης. Nomen eſt actionis, quam illi, qui dicunt ſe a ſuis bonis arceri, intendunt illis, qui ipſos arcent. Dictum enim eſt nomen hoc a verbo ἐξίλλειν, quod ſignificat excludere, expellere, & ejicere. Hac autem actione de vi in Judiciis utuntur etiam illi, qui mulctas aliquibus condemnatis irrogatas non recipiunt intra convenientem temporis præſcripti diem; quod illi, qui damnati fuerunt, hoc tempus præſcriptum præterierint. Qui tamen de vi convicti fuerant, non ſolum ei, qui ipſos reos peregerat, reſtituebant, quæ ipſi abſtulerant: ſed etiam Reipub. perſolvebant ea, quæ fuerant æſtimata. Hac etiam actione de vi in Judicio utebatur creditor, qui debitoris poſſeſſionem retinere conabatur: ſed ab aliquo impediebatur. Quinetiam, ſi quis operis abſolutione prohibeatur, Lex ei adverſus prohibentem dat actionem de vi. Item de mancipio, & de quavis re, quam quis ad ſe ex parte pertinere dicit. Dinarchus vero peculiariter uſus eſt hac ἐξούλης voce de quadam ſacerdote, quæ res ſuas curare nolebat. *Port.*

Ἐξούλης[3] δίκη. οἱ δίκῃ νικήσαντες, ὥστε ἀπολαβεῖν χωρίον, ἢ οἰκίαν· ἔπειτα ἐμβατεύειν κωλυόμενοι, [4] μὴ ἐμβατεύσαντες, ἐξελαυνόμενοι, δίκην εἰσάγουσι πρὸς τοὺς ἐξελαύνοντας, ἢ οὐκ ἐῶντας ἐμβατεύειν. καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐξούλης καλεῖται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ [5] ἐξέλλειν. οἱ παλαιοὶ γὰρ τὸ κωλύειν καὶ ἀπελαύνειν, ἐξέλλειν ἔλεγον.

Ἐξούλης δίκη. Judicium, vel actio de vi. Illi, quibus prædium vel domus ſententia Judicis adjudicata erat, ſi ingreſſu ejus prohiberentur, vel inde expellerentur, dicam ſcribebant illis, qui ipſos expulerant, vel ingreſſu prohibuerant. Et hæc actio vocabatur ἐξούλης: ab ἐξέλλειν; quod apud veteres ſignificabat arcere, vel repellere.

Ἐξ οὐρίου. ἐξ ἐπιτηδείου ἀνέμου. Κἂν ἐξ οὐρίων φέρηται, τὴν ἄγαν ἔχων εὐημερίαν, ταλανίζειν τοῦτον χρή.

Ἐξ οὐρίου. Vento ſecundo. *Quamvis ſecundo vento naviget, & omnia feliciter ipſi ſuccedant, tamen miſerum eum judicare oportet.*

Ἐξουσιάζω. γενικῇ.

Ἐξουσιάζω. Genitivo jungitur. Poteſtatem in aliquem habeo.

Ἐξοχετευόμενα. ἐκρέοντα.

Ἐξοχετευόμενα. Emanantia. Per canalem effluentia.

Ἐξόχως. πάνυ.

Ἐξόχως. Excellenter. Eximie.

Ἔξω βελῶν καθῆσθαι. παραινεῖ ἔξω κινδύνου εἶναι.

Ἔξω βελῶν καθῆσθαι. Extra tela ſedere. Monet nos [proverbium,] ut pericula vitemus.

Ἐξώγκωσεν. ὕψωσε. Καὶ χῶμα ἐξώγκωσαν αὐτῷ. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Τιμῶσι τῷδε.

Ἐξώγκωσεν. In altum extulit. Excitavit. *Et aggerem ei excitarunt.* Et in Epigrammate: *Honorant eum hoc* [*tumulo.*]

Ἔξω Γλαῦκε. χειμῶνα γὰρ σημαίνει ὁ θαλάττιος.

Ἔξω Γλαῦκε. Foras Glauce. Marinus enim ille [Glaucus, quum ex aquis prodit,] tempeſtatem ſignificat.

Ἐξῳδήκει. ὠγκώθη.

Ἐξῳδήκει. Inflatus eſt. Intumuit.

Ἐξῳδηκώς. ὁ ὠγκωμένος.

Ἐξῳδηκώς. Qui intumuit. Inflatus.

Ἐξῳδηκυῖα.

Ἐξῳδηκυῖα. Quæ intumuit. Inflata.

Ἐξωκέλης. τὸ λῃστρικὸν πλοῖον, ἢ ἄστρωτος ἵππος.

Ἐξωκέλης. Piraticum navigium. Vel, equus ſtrato carens.

Ἐξώκειλεν. ἐξῆλθεν. ἔπεσε. ἐπὶ νηός. ἐξέβαλεν. ἐξέρριψεν. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα βασιλίδα βασιλίδων ἑαυτὴν ἀνεῖπεν. ἐς τοσοῦτον ἄρα φρονήματος ἐξώκειλεν.

Ἐξώκειλεν. Exiit. Excidit. Impegit. Ejectus eſt. De nave dicitur. [Item, progreſſus eſt.] *Cleopatra eo inſolentiæ provecta eſt, ut ſe Reginam Reginarum appellaret.*

Ἐξῳκοδόμηται[6] τὸ τεῖχος, ὡς ὅταν ἐπάνω μὲν

Ἐξῳκοδόμηται τὸ τ. *Exædificatus eſt murus*, &c.

---

[1] Ἐξούλης. ὄνομα δίκ.] Ex Harpocratione. Vide etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 413. 414.

[2] Ἐξίλλειν] Bifariam hæc vox ſcribitur, ἐξίλλειν & ἐξείλλειν: quæ διπλογραφία inde orta eſt, quod a multis jam inde ſeculis τὸ ι & ει apud Græcos eodem prorſus modo pronuntiatum fuerit. Confer Harpocrationem v. Ἀπίλλειν; & Noſtrum infra v. Εἴλλειν.

[3] Ἐξούλης δίκη. οἱ δίκῃ νικ.] Hæc αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum, qui ea ex Lexico Rhetorico ſe deprompſiſſe teſtatur.

[4] Μὴ ἐμβατεύσαντες, ἐξελαυνόμενοι] Hæc ſupervacanea ſunt, & ſalvo ſenſu deleri poſſunt; vel potius debent, propter ταυτολογίαν.

[5] Ἐξέλλειν] Scribe ἐξίλλειν, ut apud Etymologum; & ipſum Suidam paulo ante.

[6] Ἐξῳκοδόμηται τὸ τ.] Totus hic locus emendandus & diſtinguendus eſt ex Ariſtoph. *Avibus* pag. 594. 595. (412. Ed. Baſ. P.) unde eum Noſter deſcripſit.

Προξενίδης ὁ Κομπασῆς, καὶ Θεαγένης, ἀμφότεροι κομπασταὶ, ἐναντίω δύ' ἅρματε ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούρειος, ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. Ἡράκλεις. τὸ δὲ μῆκος ἑκατοντόργυον.

Ἐξωλέστερον. [1] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· πενία γάρ ἐστιν, ἧς οὐδὲν θηρίον ἐξωλέστερον. ἀντὶ τοῦ ἀπολέσθαι ὀφεῖλον, ἢ ἐξολοθρευτικώτερον, ἢ χεῖρον. Αἰλιανός· Σύνοδοί τινες εἰς αὐτὴν ἐγίνοντο καὶ συμφοιτήσεις ἀκολάστων ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν ἀσελγῶν, καὶ μειρακίων ἐξώλη βίον προῃρημένων.

Ἐξώλεια. πανωλεθρία. Καὶ ἐξώλειαν ἑαυτῷ προσεπαρασάμενος, καὶ ὁποῦν αὐτῶν ἐκβῇ. τουτέστιν, ἀπηγορευμένων κακῶν.

Ἐξώλης. εὐθείας πτώσεως· καὶ προώλης, καὶ παρώλης. ἀπολλύμενος κίναιδος. καὶ ἐξώλεια. ἡ παντελὴς ἀπώλεια. Τῷ γε μὴν πατρὶ ἐπαρωμένου ἐξώλειαν ἐπίπλαστον. Καὶ αὖθις· [2] Ὅπως ἂν ἐπ' ἐξωλείᾳ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀρὰς ποιήσηται ὁ μάντις.

Ἐξώλισθεν. ἐξερρίφη. ἐξέπεσε. Διονύσιος ὁ δεύτερος ἐξώλισθε τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐς Κορινθίους ἧκε φυγάς.

Ἐξωλόθρευσας [3] πάντα τὸν πορεύοντα ἀπὸ σοῦ. οὕτω κάλλιον. καὶ μὴ πορνεύοντα.

Ἐξωμμάτωμαι. [4] ἐπιτεταμένως ὁρῶ. ἡ γὰρ ἐξ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ· ὡς, ἐκ θυμοῦ φιλέων. ἢ μᾶλλον παίζων ἐπὶ στερήσεως λέγει. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

Ἐξωμίς. [5] Ἀττικῶς λεξείδιον. σημαίνει δὲ χιτῶνα [6] ἐλευθέριον, οὐκ ἐπισκεπάζοντα τοὺς βραχίονας. εὐτελῆ.

Ἐξωμισάσαις. ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωσάσαις.

——— [7] Χειροτονητέον
Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
Ἀριστοφάνης.

Ἔξωμος. καὶ [8] ἐξωμόσατο. ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξωμόσασθαι. τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξίν τινα, διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν τινὰ, ἐξωμόσασθαι ἐστίν. οὕτω Δημοσθένης.

Ἐξωμοσία. [9] ἔνορκος παραίτησις, δι' εὔλογον αἰτίαν. Ἐξομοσία, ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος, μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην· εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη· εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρή-

Timaeus { v. Ανωμοσία.
et
Suidas
Schol. Ar. Eccleſ. 1018.

[Vide ipſum Ariſtophanem, & ejus interpretes.]

Ἐξωλέστερον. Perniciosius. Vel, Interitu dignius, vel pejus. Ariſtophanes Pluto: *Paupertate enim nullum pernicioſius animal unquam natum eſt* Ælianus: *Conveniebant ad eum viri intemperantes, & impudicæ mulieres, & adoleſcentes, qui perditam vitam agebant.*

Ἐξώλεια. Internecio. Excidium. Interitus. *Præterea vero ſibi ipſi interitum imprecatus, & quodvis malum, quod inde manaturum eſſet.*

Ἐξώλης. Perditus cinædus. Perditus. Eſt caſus rectus: ut προώλης, & παρώλης. Et ἐξώλεια, interitus. *Cum autem patri verbis ſimulatis interitum imprecaretur.* Et iterum: *Ut vates diris devoveret Iſraelitas.*

Ἐξώλισθεν. Excidit. Ejectus eſt. Expulſus eſt. *Dionyſius ſecundus principatu pulſus, Corinthum exulatum abiit.*

Ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν π. *Exterminaſti omnem recedentem a te.* Sic ſcribendum eſt, non πορνεύοντα, i. e. ſcortantem.

Ἐξωμμάτωμαι. Intenſe video. Vel, acutum cerno. Nam præpoſitio ἐξ ſæpe intenſionem ſignificat: ut cum dicimus ἐκ θυμοῦ φιλ. *Ex animo diligens.* Vel potius [poeta] jocans hanc vocem de privatione oculorum intelligit. Ariſtophanes *Pluto: Oculis apertis & purgatis nunc clare videt.*

Ἐξωμίς. Vox Attica, ſignificans tunicam ſervilem, non tegentem brachia. Vel, tunicam vilem.

Ἐξωμισάσαις. Brachia ad humeros uſque nudantibus. Ariſtophanes: *Suffragia in concione nobis ferenda ſunt, brachio altero ad humeros uſque nudato.*

Ἔξωμος. Cujus humeri exſtant. Et ἐξωμόσατο, juratus negavit. Et ἐξομόσασθαι ſignificat jurejurando interpoſito aliquid negare vel recuſare, propter morbum, vel aliam quandam cauſam. Sic Demoſthenes.

Ἐξωμοσία. Negatio, vel exceptio, quæ fit jurejurando interpoſito, propter probabilem aliquam cauſam. Vel, ἐξομοσία eſt, cum quis vel ſuo vel alterius nomine accuſatus dicit, cauſam in Judicium non eſſe introducendam; additque deinde rationem, quare ea in Judi-

---

[1] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 47. (24. Ed. Baſ. *P.*) ubi ſic legitur:
Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πόνηρ', ἧς οὐδαμοῦ
Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[2] Ὅπως ἂν ἐπ' ἐξωλείᾳ τῶν Ἰσρ.] Hæc ſunt verba Joſephi de Balaamo vate lib. IV. *Antiq. Jud.* cap. VI. pag. 112.

[3] Ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν πορ.] Hæc ſunt verba Davidis Pſalm. LXXII. v. 27. ſed ubi hodie pro πορεύοντα legitur πορνεύοντα; quam lectionem agnoſcit etiam Theodoretus.

[4] Ἐξωμμάτωμαι. ἐπιτεταμ.] Ex Enarratore Comici ad *Plutum* pag. 68. (34. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἀττικῶς λεξείδ.] Scribe Ἀττικὸν λεξείδιον.

[6] Ἐλευθέριον] Cum ex Polluce, Heſychio, Etymologo, Scholiaſta Ariſtophanis, aliiſque conſtet, ἐξωμίδα apud veteres Athenienſes fuiſſe tunicam ſervilem; pro ἐλευθέριον hic apud Suidam ſcribendum eſſe putem ἀνελεύθερον: uti etiam ante nos legendum eſſe monuit eruditiſſimus Perizonius ad Æliani *Var. Hiſt.* lib. IX. cap. XXXIV. qui plura ibidem de exomide docte obſervat. Eo igitur Lectorem remittimus.

[7] Χειροτονητέον ἐξωμ.] Fragmentum hoc legitur apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 731. (491. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἐξωμόσατο. ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξωμ.] Eadem leguntur apud Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Eccleſiaz.* pag. 754. Sed tam illic, quam hic pro ἐξωμόσασθαι ſcribendum eſt ἐξομόσασθαι, per ο in ſyllaba ſecunda.

[9] Ἐξωμοσία. ἔνορκος παραίτ.] Et hæc leguntur apud eundem Scholiaſtam Ariſtophanis loco modo laudato.

παῦσ. καὶ οὕτω διεγράφετο ¹ ἡ δίκη.

Ἐξωνήσατο. ἐξηγόρασεν. ἐπορίσατο. Χρυσίον δέδωσιν, οὐ μὴν ἐξωνήσατο τὸ μηδὲν παθεῖν.

Ἐξωπτῆσθαι. ὠπτημένον ὑπάρχειν.

Ἔξωρα. ² Σοφοκλῆς·

Ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.

τουτέστι, προσήκοντα.

Ἐξωραϊσμένον. κεκαλλωπισμένον.

Ἐξώργισεν.³ ἐξεθύμωσεν.

Ἔξωρος. ὁ γεγηρακώς. ἢ ἄκαιρος. Ὅσοι ἀπόλεμοι ἦσαν καὶ ἔξωροι τὴν ἡλικίαν, ἐξωθοῦνται. ἄωρος γὰρ καὶ ἔξωρος ἡ ἡλικία.

Ἐξωρχησάμην. Πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα. ἐξεφαύλισα, κατέπαιξα. Καὶ αὖθις· Ὁ ⁴ δὲ μεθυσθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πουλτίωνος τοῦ παρασίτου τὰ μυστήρια ἐξωρχήσατο. ἀντὶ τοῦ ἐξεμυκτήρισεν, ἔκπυστα ἐποίησεν.

Ἐξώστης ἄνεμος. ὁ τραχύς.

Ἐξώστοα.

Ἐξωστρακίσθη, ἐξωρίσθη. ἐπειδὴ εἰς ⁵ ὄστρακον ἔγραφον. ζήτει ἐν τῷ Ὀστρακισμός.

Ἐξώτερος. ὁ ἐξώτατος.

Ἐξωφρυωμένοι. ἐξηρμένοι. ὑπερηφανευόμενοι.

Ἐξπέδιτα. τὰ στρατιωτικὰ πλήθη. Τῶν ἐξπεδίτων ταλαιπωρούντων τῷ μήκει τοῦ χρόνου. τέταρτος γὰρ ἐνιαυτὸς ἐτύγχανεν ὤν.

Ἐξπλωράτωρ. οὗτοι οἱ ἐξπλοράτοι τῶν ⁶ βασιλείων πόλεις τε καὶ κώμας, καὶ τοὺς ἄλλους τόπους, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν χωρίων, καὶ τῶν ὁδῶν διαστήματα, καὶ τὰς θέσεις, καὶ ὧν ἕκαστος τόπος εὐπορεῖ τε καὶ οὐ, ἐπιτηδείων ὄντων τοῖς ὁδοιπόροις, καὶ εἰ πρὸς πλῆθος ἐπαρκεῖν οἷά τέ εἰσιν. ἔργον γὰρ τούτοις τὸ περιεργάζεσθαι, τίς ἡ τῶν πραγμάτων κατάστασις, καὶ ποῖα τὰ κατὰ Ῥωμαίων σκεπτόμενα ὑπὸ Περσῶν, καὶ ἀναφέρειν ἐπὶ τὸν βασιλέα.

Ἐξκουβίτωρ.

Ἐξκουσία.⁷

Ἔξοινος. ὁ μεθύων. ⁸ Ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τοῦ ὕπνου διακοπτόμενος. Πολύβιος· Ἔξοινοι γεγονότες καὶ κατὰ τὰς σκηνὰς ἐρριμμένοι πάντες, οὔτε παραγγέλματος ἁπλῶς ἤκουον, οὔτε τοῦ μέλλοντος ἐλάμβανον οὐδ' ἡντιναοῦν πρόνοιαν.

cium introduci non debeat. Si igitur ratio, quam afferrebat, juſta & æqua eſſe videbatur, licebat ei uti exceptione, quæ ἐξομοσία dicebatur: & ſic actio tollebatur.

Ἐξωνήσατο. Redemit. Sibi comparavit. *Aurum quidem dedit; nequaquam tamen impunitatem redemit.*

Ἐξωπτῆσθαι. Aſſatum eſſe.

Ἔξωρα. Intempeſtiva. Ætati non convenientia. Sophocles: *Facio ea, quæ ab ætate mea aliena ſunt, nec mihi conveniunt.*

Ἐξωραϊσμένον. Exornatum. Comptũ. Fucatũ.

Ἐξώργισεν. Ad iram provocavit.

Ἔξωρος. Qui ex florenti ætate jam exceſſit. Qui conſenuit. Vel, intempeſtivus. *Qui imbelles erant, vel ætatem militarem jam exceſſerant,* [*ex urbe*] *ejiciebantur.* Ἄωρος enim, & ἔξωρος, utrumque de ætate dicitur.

Ἐξωρχησάμην. Contempſi. Deriſi. Ludibrio habui. [Enuntiavi.] *Cui enuntiavi ea, quæ ante nemini audita fuerant.* Et iterum: *Ille vero in Pultionis paraſiti domo inebriatus, myſteria enuntiavit.* Vel, deriſit, & divulgavit.

Ἐξώστης ἄνεμος. Ventus aſper & vehemens.

Ἐξώστοα. Extra porticum ſita.

Ἐξωστρακίσθη. Oſtraciſmo in exilium pulſus eſt. Nomina enim eorum, qui in exilium pellendi erant, teſtis inſcribebant. Vide in v. Ὀστρακισμός.

Ἐξώτερος. Exterior.

Ἐξωφρυωμένοι. Supercilium tollentes. Faſtu elati. Superbi.

Ἐξπέδιτα. Copiæ militares. *Cum copiæ militares diuturni temporis moleſtiis confectæ eſſent. Jam enim quartus agebatur annus.*

Ἐξπλωράτωρ. Explorator. Hi exploratores regii urbes & vicos, aliaque loca, & pleroſque agros, & viarum intervalla ſituſque [inſpiciebant,] & quibus rebus unuſquiſque locus abundaret, vel careret, (iis nempe, quæ ad commeatum pertinent) & an multitudini ſufficere poſſent, [explorabant.] Horum enim munus erat accurate inquirere, quiſnam eſſet rerum ſtatus, & quænam conſilia contra Romanos a Perſis agitarentur: eaque cum cognoviſſent, ad Imperatorem referre.

Ἐξκουβίτωρ. Excubitor.

Ἐξκουσία. Excuſatio.

Ἔξοινος. Temulentus. Vino ebrius. *Ille vero vino adhuc madidus, & crapula nondum exhalata ſomno excuſſus,* &c. Et Polybius: *Illi autem omnes vino madidi, & per tentoria ſtrati, nec imperium ducis audiebant, nec de futuro ullo modo ſolliciti erant.*

8 Theophylact. Simoc. V. 1.

Polybius. Fragm. Gram. 53.
Vol. V. p. 86.

---

[1] Ἡ δίκη] In prioribus Editt. locus hic una voce auctior ſic legitur, ἡ δίκη ἐξώμοτος. Sed ultima vox vel delenda eſt (nam & ſenſus eam ut ſupervacaneam reſpuit, nec agnoſcit eam Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato) vel ſaltem inde disjungenda, & ſeparatim ponenda eſt, ut nova λέξις; quod conſentaneum eſt MStis Pariſ.

[2] Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 109. ut Portus monuit.

[3] Ἐξώργισεν] Vide ſupra v. ἐξοργίζειν.

[4] Ὁ δὲ μεθυσθεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πουλτίωνος τοῦ παρασίτου.] Fragmentum hoc intelligendum eſt de Alcibiade: quippe qui in domo Pultionis, vel potius Polytionis, myſteria Cereris enuntiaſſe & deriſiſſe legitur. Vide Andocidem *de Myſteriis*, pag. 2. & Plutarchum in *Alcibiade*, pag. 202.

[5] Εἰς ὄστρακον ἔγραφον] Adde ex Heſychio, ἐξορίας.

[6] Τῶν βασιλείων] Cum Porto legere malim τῶν βασιλέων.

[7] Ἐξκουσία] Rectius ἐξκουσεία, per ει. Vide Dufrenium in Gloſſario Græco h. v.

[8] Ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικρ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. v. cap. 1. ubi locum integrum vide.

Ἐξ οἵων ἔχω. ὡς ἔστι μοι δυνατόν. ὡς δυνάμεως ἔχω. [1] Ὀρέστης φησίν·

Ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτῶν κλύε,
Ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
Ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί.
Νῦν δ', ὦ Λύκι' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
Αἰτῶ, [2] προσπιτνῶ, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων
Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων.

Ἐξοιστρηθείς. μανείς. παρορμηθείς. ἐρεθισθείς.

Ἐξυβρίζοντα. παρασπονδοῦντα. παραβαίνοντα τὰς συνθήκας. ἀδικοῦντα. Τὰ γὰρ ἐκδικήματα τοῦ Δεκεβελίου ἐς τοσόνδε προεληλύθει, ὥστε ἀναγκαῖον εἶναι πολέμῳ καταπαῦσαι ἐξυβρίζοντα.

Ἐξυπαρχῆς. ἀπ' ἀρχῆς.

Ἐξ ὑπερδεξίων. ἐξ ὑψηλῶν. Ἕτεροι τὰς ὑπερδεξίους τῶν πεδίων σκοπιάς.

Ἐξ ὑπογύου. παρ' αὐτά. ἀπερισκέπτως. ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Γεγονὼς ἀπὸ Μαρκέλλης τὸ γένος ἀνέκαθεν· τὸ δὲ ἐξ ὑπογύου πατρόθεν, ἀπὸ Ἐκδικίου ῥήτορος.

Ἐξ ὑποθέσεως. ὁ [3] Ἀριστοτέλης λέγει παρακολουθεῖν ταῖς ἕξεσι δυνάμεις τινὰς ἐξ ὑποθέσεως, αἷς χρήσαιντ' ἄν, εἰ ἐν τούτῳ γένοιντο, πρὸς ὃ εἰσὶν αἱ δυνάμεις χρήσιμοι· οἷον, τῇ πρᾳότητι ἕξει οὔσῃ παρακολουθεῖ ἡ δύναμις ἐξ ὑποθέσεως, τὸ δύνασθαι κρατεῖν ὀργῆς ἀμέτρου τε καὶ μὴ προσηκούσης, εἴποτε ἐμπέσοι. ἐξ ὑποθέσεως οὖν ἡ δύναμις τῇ πρᾳότητι ἕπεται. εἰ γὰρ ὀργισθείη, κρατήσει.

Ἐξυπτιάζω. Οἱ [4] μεθυσθέντες οἴνῳ, ἐπὶ πρόσωπον πίπτουσιν· οἱ δὲ κρίθινον πεπωκότες, ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. ἐξυπτιάζειν οὖν, τὸ ἐπὶ νώτου φέρεσθαι.

Ἐξυρημένος. τὴν κόμην ἀποβαλών.

Ἔξυσεν. ὕφηνεν.

Ἐξυφήνας. κατασκευάσας.

Ἔολπα. ἤλπιζον. παρακείμενος. καὶ ἔοργα. εἰργασάμην, παρακείμενος.

Ἑόν. τὸ ἴδιον.

Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα. ἐπὶ τῶν πολλὰ [5] ἀποτιθεμένων φορτία. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐπειγομένων, οἳ πολλὰ ἐπιφέρονται καὶ ἱερεῖα, καὶ ἱμάτια, καὶ ἄρτους, ἵνα μηδενὸς ὑστερήσωσιν.

Ἑορτολόγιον.

Ἐῴη. συγχωροίη.

Ἔωθεν. πρωΐθεν.

Ἑωθινός.

Ἐωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ [6] Ἀραρὼς,

Ἐξ οἵων ἔχω. Pro meis facultatibus. Pro meis viribus. [Apud Sophoclem] Electra inquit: *Rex Apollo, propitius ipſos audi; meque cum iſtis, quæ de bonis meis aſſidue ſacra tibi feci. Nunc vero, Lycie Apollo, enixe te precor, veneror, & ſuppliciter oro, ut conſilia & conatus noſtros ad felicem exitum perducas.*

Ἐξοιστρηθείς. Oeſtro percitus. Rabie agitatus. Incitatus. Irritatus.

Ἐξυβρίζοντα. Præ inſolentia omne jus & fas contemnentem. Fœdera violantem. Injuriam facientem. *Decebalus vero in violandis pactis & fœderibus eo audaciæ proceſſerat, ut neceſſe eſſet inſolentiam ejus bello compeſcere.*

Ἐξυπαρχῆς. A principio. Ab initio.

Ἐξ ὑπερδεξίων. [E locis ſuperioribus. *Alii ſpeculas locis planis imminentes* [*occuparunt.*]

Ἐξ ὑπογύου. Ex tempore. Abſque præmeditatione. Ex propinquo. A tempore proximo. *Marcella ortus, ſi altius genus ejus repetas: ſin propiorem paterni generis originem ſpectes, ab Ecdicio Rhetore.*

Ἐξ ὑποθέσεως. Ariſtoteles ait, eſſe quaſdam facultates, quæ ex hypotheſi habitus ſequantur: quibus illi utuntur, ſi tale quid inciderit, adverſus quod facultates iſtæ ſunt utiles. Ut, lenitatem, quæ eſt habitus, ex hypotheſi ſequitur facultas iram immoderatam & a ratione alienam coercendi, ſi quando ira inciderit. Ex hypotheſi igitur facultas illa lenitatem ſequitur. Si enim [homo lenis] iratus fuerit, iram coercebit.

Ἐξυπτιάζω. Supinus cado. Reſupinor. *Qui vino inebriantur, proni in faciem cadunt: at qui zytho, in caput reſupinantur.*

Ἐξυρημένος. Novacula raſus.

Ἔξυσεν. Texuit.

Ἐξυφήνας. Qui contexuit. Qui confecit.

Ἔολπα. Speravi. Eſt præteritum perfectum [medium:] uti & ἔοργα, feci.

Ἑόν. Suum. Proprium.

Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα. Feſtum multa habens. De iis dicitur, qui multis ſarcinis ſe onerant. Vel de iis, qui ad feſta proficiſcuntur. Illi enim multas victimas, & veſtes, & panes ſecum portare ſolent, ne qua re indigeant.

Ἑορτολόγιον. Codicillus feſtorum.

Ἐῴη. Sinat. Concedat. Permittat.

Ἔωθεν. Mane. Diluculo. A diluculo.

Ἑωθινός. Matutinus.

Ἐωθός. Sine ι. [Pro εἰωθός.] Solitum. Conſue-

---

[1] Ὀρέστης φησίν] Errat hic compilator. Non enim Oreſti, ſed Electræ hæc tribuuntur apud Sophoclem *Electra* pag. 139. ut Portus etiam obſervaverat.

[2] Προσπιτνῶ] Sophocles loco laudato habet, προπιτνῶ; uti etiam hic metri gratia ſcribendum eſt.

[3] Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει παρακολουθεῖν ταῖς ἕξεσι δυν.] Totus hic articulus ſumptus eſt ex Alex. Aphrod. in lib. IV. *Topic.* pag. 176.

[4] Οἱ μεθυσθέντες οἴνῳ, ἐπὶ πρ.] Athenæus lib. I. circa finem: Ἀριστοτέλης δέ φησιν, ὅτι οἱ μὲν ὑπ' οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται· οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες, ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. Hinc verba Suidæ deprompta eſſe patet.

[5] Ἀποτιθεμένων] Imo ἀνατιθεμένων: ut recte legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice.

[6] Ἀραρὼς, ἔωθας] Portus ἀβλεψίαν ſuam nimis claro indicio hic prodidit, dum locum hunc ſic vertit: *Et aptatus conſueviſti.* Τὸ ἀραρὼς enim hic non ſignificat *aptatus*, ſed eſt nomen proprium poetæ, apud quem Suidas dicit τὸ ἔωθας abſque ι, pro εἴωθας, legi, uti τὸ ἐωθὸς apud Archippum, & apud Thucydidem ἐώθεσαν itidem abſque jota reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non

Grammat.

ΠΕΔΙΚΑΣΕΝ ΚΑΙ ἘΠΕ-
ΑΣΑΝΤΟ, Δημοσθένης ἐν
τὰ Ὀλυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐ-
σεν ἐστὶν οἷον προέκρινε· τὸ δὲ
άσαντο, οἷον ἔπεισαν τοὺς δι-
ἑαυτοῖς προσνεῖμαι τὸν κλῆ-

Ἐπεδίκασεν καὶ ἐπεδικάσαντο, apud Demoſthenem in oratione contra Olympiodorum. Iſtud ἐπεδίκασεν addixit, idem valet quod προέκρινε præjudicavit : at ἐπεδικάσαντο, id eſt, judicibus perſuaſerunt, ut ſententia ſua ſibi hereditatem attribuerent.

Voce Media

Προέκρινε.] Lege προσέκρινε, id eſt *addixit*, *adjudicavit*. Verba Demoſth. attuli in legibus Atticis. Προσδικάζειν dicit Dionyſius lib. XI pag. 729. At ἐπιδικάζεσθαι uſurpat Andocides p. 16. Idem error in Suida & Etym.

Ἐξ οἵων ἔχω. ὡς ἔστι μοι δυνατόν. ὡς δυνάμεως ἔχω. [1]Ὀρέστης φησίν·

Ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτῶν κλύε,
Ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
Ἀφ᾽ ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί.
Νῦν δ᾽, ὦ Λύκει᾽ Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
Αἰτῶ, [2]προσπιτνῶ, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων
Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων.

Ἐξοιστρηθείς. μανείς. παρορμηθείς. ἐρεθισθείς.

Ἐξυβρίζοντα. παρασπονδοῦντα. παραβαίνοντα τὰς συνθήκας. ἀδικοῦντα. Τὰ γὰρ ἐκδικήματα τοῦ Δεκεβελίου ἐς τοσόνδε προεληλύθει, ὥστε ἀναγκαῖον εἶναι πολέμῳ καταπαῦσαι ἐξυβρίζοντα.

Ἐξυπαρχῆς. ἀπ᾽ ἀρχῆς.

Ἐξ ὑπερδεξίων. ἐξ ὑψηλῶν. Ἕτεροι τὰς ὑπερδεξίους τῶν πεδίων σκοπιάς.

Ἐξ ὑπογύου. παρ᾽ αὐτά. ἀπερισκέπτως. ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Γεγονὼς ἀπὸ Μαρκέλλης τὸ γένος ἀνέκαθεν· τὸ δὲ ἐξ ὑπογύου πατρόθεν, ἀπὸ Ἐκδικίου ῥήτορος.

Ἐξ ὑποθέσεως. ὁ [3]Ἀριστοτέλης λέγει παρακολουθεῖν ταῖς ἕξεσι δυνάμεις τινὰς ἐξ ὑποθέσεως, αἷς χρήσαιντ᾽ ἄν, εἰ ἐν τούτῳ γένοιντο, πρὸς ὃ εἰσιν αἱ δυνάμεις χρήσιμοι· οἷον, τῇ πρᾳότητι ἕξει οὔσῃ παρακολουθεῖ ἡ δύναμις ἐξ ὑποθέσεως, τὸ δύνασθαι κρατεῖν ὀργῆς ἀμέτρου τε καὶ μὴ προσηκούσης, εἴ ποτε ἐμπέσοι. ἐξ ὑποθέσεως οὖν ἡ δύναμις τῇ πρᾳότητι ἕπεται. εἰ γὰρ ὀργισθείη, κρατήσει.

Ἐξυπτιάζω. Οἱ [4]μεθυσθέντες οἴνῳ, ἐπὶ πρόσωπον πίπτουσιν· οἱ δὲ κρίθινον πεπωκότες, ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. ἐξυπτιάζειν οὖν, τὸ ἐπὶ νώτου φέρεσθαι.

Ἐξυρημένος. τὴν κόμην ἀποβαλών.

Ἔξυσεν. ὕφηνεν.

Ἐξυφήνας. κατασκευάσας.

Ἔολπα. ἤλπιζεν. παρακείμενος. καὶ ἔοργα. εἰργασάμην, παρακείμενος.

Ἑόν. τὸ ἴδιον.

Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα. ἐπὶ τῶν πολλὰ [5]ἀποτιθεμένων φορτία. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐπειγομένων, οἳ πολλὰ ἐπιφέρονται καὶ ἱερεῖα, καὶ ἱμάτια, καὶ ἄρτους, ἵνα μηδενὸς ὑστερήσωσιν.

Ἑορτολόγιον.

Ἐῴη. συγχωροίη.

Ἔωθεν. πρωΐθεν.

Ἑωθινός.

Ἐωθός. χωρὶς τοῦ ι. Ἄρχιππος. καὶ [6]Ἀραρὼς,

Ἐξ οἵων ἔχω. Pro meis facultatibus. Pro meis viribus. [Apud Sophoclem] Electra inquit: *Rex Apollo, propitius ipſos audi; meque cum iſtis, quæ de bonis meis aſſidue ſacra tibi feci. Nunc vero, Lycie Apollo, enixe te precor, veneror, & ſuppliciter oro, ut conſilia & conatus noſtros ad felicem exitum perducas.*

Ἐξοιστρηθείς. Oeſtro percitus. Rabie agitatus. Incitatus. Irritatus.

Ἐξυβρίζοντα. Præ inſolentia omne jus & fas contemnentem. Fœdera violantem. Injuriam facientem. *Decebalus vero in violandis pactis & fœderibus eo audaciæ proceſſerat, ut neceſſe eſſet inſolentiam ejus bello compeſcere.*

Ἐξυπαρχῆς. A principio. Ab initio.

Ἐξ ὑπερδεξίων. [E locis ſuperioribus. *Alii ſpeculas locis planis imminentes [occuparunt.]*

Ἐξ ὑπογύου. Ex tempore. Abſque præmeditatione. Ex propinquo. A tempore proximo. *Marcella ortus, ſi altius genus ejus repetas: ſin propiorem paterni generis originem ſpectes, ab Ecdicio Rhetore.*

Ἐξ ὑποθέσεως. Ariſtoteles ait, eſſe quaſdam facultates, quæ ex hypotheſi habitus ſequantur: quibus illi utuntur, ſi tale quid inciderit, adverſus quod facultates iſtæ ſunt utiles. Ut, lenitatem, quæ eſt habitus, ex hypotheſi ſequitur facultas iram immoderatam & a ratione alienam coercendi, ſi quando ira inciderit. Ex hypotheſi igitur facultas illa lenitatem ſequitur. Si enim [homo lenis] iratus fuerit, iram coercebit.

Ἐξυπτιάζω. Supinus cado. Reſupinor. *Qui vino inebriantur, proni in faciem cadunt: at qui zytho, in caput reſupinantur.*

Ἐξυρημένος. Novacula raſus.

Ἔξυσεν. Texuit.

Ἐξυφήνας. Qui contexuit. Qui confecit.

Ἔολπα. Speravi. Eſt præteritum perfectum [medium:] uti & ἔοργα, feci.

Ἑόν. Suum. Proprium.

Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα. Feſtum multa habens. De iis dicitur, qui multis ſarcinis ſe onerant. Vel de iis, qui ad feſta proficiſcuntur. Illi enim multas victimas, & veſtes, & panes ſecum portare ſolent, ne qua re indigeant.

Ἑορτολόγιον. Codicillus feſtorum.

Ἐῴη. Sinat. Concedat. Permittat.

Ἔωθεν. Mane. Diluculo. A diluculo.

Ἑωθινός. Matutinus.

Ἐωθός. Sine ι. [Pro εἰωθός.] Solitum. Conſue-

---

[1] Ὀρέστης φησίν] Errat hic compilator. Non enim Oreſti, ſed Electræ hæc tribuuntur apud Sophoclem *Electra* pag. 139. ut Portus etiam obſervaverat.

[2] Προσπιτνῶ] Sophocles loco laudato habet, προπιτνῶ; uti etiam hic metri gratia ſcribendum eſt.

[3] Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει παρακολουθεῖν ταῖς ἕξεσι δυν.] Totus hic articulus ſumptus eſt ex Alex. Aphrod. in lib. IV. *Topic.* pag. 176.

[4] Οἱ μεθυσθέντες οἴνῳ, ἐπὶ πρ.] Athenæus lib. I. circa finem: Ἀριστοτέλης δέ φησιν, ὅτι οἱ μὲν ὑπ᾽ οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται· οἱ δὲ τὸ κρίθινον πεπωκότες, ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. Hinc verba Suidæ deprompta eſſe patet.

[5] Ἀποτιθεμένων] Imo ἀνατιθεμένων: ut recte legitur in Vaticana Proverbiorum Appendice.

[6] Ἀραρὼς, ἔωθας] Portus ἀβλεψίαν ſuam nimis claro indicio hic prodidit, dum locum hunc ſic vertit: *Et aptatus conſueviſti.* Τὸ ἀραρὼς enim hic non ſignificat *aptatus*, ſed eſt nomen proprium poetæ, apud quem Suidas dicit τὸ ἔωθας abſque ι, pro εἴωθας, legi, uti τὸ ἐωθὸς apud Archippum, & apud Thucydidem ἐώθεσαν, itidem abſque jota reperiatur. De poeta autem Araro Suidas non

ἔωθας·

Grammat.

ἘΠΕΔΙΚΑΣΕΝ ΚΑῚ ἘΠΕΔΙΚΆΣΑΝΤΟ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐπεδίκασεν ἐστὶν οἷον προέκρινε· τὸ δὲ πεδικάσαντο, οἷον ἔπεισαν τοὺς δι- αστὰς ἑαυτοῖς προσνεῖμαι τὸν κλη- ον.

Ἐπεδίκασεν καὶ ἐπεδικάσαντο, apud Demoſthenem in oratione contra Olympiodorum. Iſtud ἐπεδίκασεν addixit, idem valet quod προέκρινε præjudicavit: at ἐπιδικάσαντο, id eſt, judicibus perſuaſerunt, ut ſententia ſua ſibi hereditatem attribuerent.

Voce Media

Προέκρινε.] Lege προσέκρινε, id eſt *addixit, adjudicavit*. Verba Demoſth. attuli in legibus Atticis. Προσδικάζειν dicit Dionyſius lib. XI pag. 729. At ἐπιδικάζεσθαι uſurpat Andocides p. 16. Idem error in Suida & Etym.

ἔωθας. καὶ Θουκυδίδης, ἐώθεσαν.

Ἐῴκει. ὅμοια ἦν.

Ἕωλα. τὰ χθεσινά. καὶ ἕωλον ὁμοίως, τὸ ψυχρόν, μάταιον, ἀνωφελὲς, ἀνίσχυρον. τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον. Καὶ ἑώλων κρεῶν πλήρεσι. χθιζῶν. ἐπὶ ὄψων. [1] Ἔκειτο πήρα ἄρτων.

Ἑωλοκρασία.[2] τὸ χθιζὸν βρῶμα κυρίως. ἔθος ἦν τοῖς νέοις δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμοὺς, πρὸς τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους. ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα [3] ὑπὸ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἑώλων, ἅ ἐστιν ἀρχαῖα· ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης.

Ἑωλοκρασία. ἡ ματαία πόσις. [4] Δημοσθένης· Αἴτιος δ' οὗτος ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας.

Ἑωλονεκρός. ὁ πρὸ [5] πολλοῦ τεθνηκώς.

Ἐώλπειν. ὑπερσυντέλικος.

Ἐωνημένοι. ἀγοράσαντες. ἢ ἠγορασμένοι. [6] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.

ἀντὶ [7] τοῦ τὸν ὠνησάμενον· ἀπὸ τοῦ ὠνοῦμαι. λέγεται γὰρ καὶ ἡ ἐφεξῆς οὐ ῥήματος κλίσις. τοῦ δὲ ὀνόματος τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔστιν ὠνησάμενοι. διὸ μεταβάλλοντες οἱ Ἀττικοὶ πριάμενοι λέγουσιν ἑτέρᾳ φωνῇ.

Ἐῳνοχόει. ἐκίρνα.

Ἑῴων. ἐκ τῶν ἀνατολῶν.

Ἔῳξας. ἀνέῳξας.

Ἑῷος. ὁ ἀνατολικός. καὶ ἑῷοι. ὀρθρινοί. ἢ ἀνατολικοί.

Ἐώρα.[8] ὕψωσις. ἢ μετάρσις.

Ἐώργειν. ὑπερσυντέλικος.

Ἐωρηθήτω. κρεμασθήτω.

Ἐώρημα. ὁ [9] Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. καί φησιν Εὐριπίδης·

Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου ταχύπτερον.

tum. Archippus. Et Araros, ἔωθας, [pro εἴωθας,) conſueviſti. Et Thucydides ἐώθεσαν, [pro εἰώθεσαν,] conſueverunt.

Ἐῴκει. Similia erant.

Ἕωλα. Heſterna. Et ἕωλον, heſternum, frigidum, rancidum, vanum, inutile, infirmum. Proprie ſic dictum, quod εἰς τὴν ἕω, i. e. ad auroram, vel in poſterum diem uſque relinquatur. *Et heſternis cibis plenis.* Ἑώλων enim hic ſignificat idem quod χθιζῶν. Dicitur autem de cibis. *Jacebat ibi pera rancidis panibus plena.*

Ἑωλοκρασία. Proprie cibus heſternus, vel pridianus. Solebant olim adoleſcentes cœnantes & noctu vigilantes, in eos, qui dormiebant, pridianæ cœnæ jura, ejus luſus gratia commixta, effundere. Ego autem potius exiſtimo, oratorem vocabulum iſtud deduxiſſe ἀπὸ τῶν ἑώλων, i. e. a rebus, quæ non ſunt recentes, ſed veteres: quaſi diceret, *Æſchines eorum me accuſat, quæ ipſe a longo jam tempore miſcuit & machinatus eſt.*

Ἑωλοκρασία. Potatio ſupervacanea & immoderata. Crapula heſterna. Demoſthenes: *Hic Æſchines rancidum quaſi & pridianum improbitatis & ſcelerum ſuorum cinnum in me effudit.*

Ἑωλονεκρός. Jam pridem mortuus.

Ἐώλπειν. Pluſquamperfectum. Speraveram.

Ἐωνημένοι. Qui emerunt. Aut, qui empti ſunt. Ariſtophanes *Pluto: Fortuna enim non dat hominibus jus & poteſtatem in proprium corpus, ſed domino, qui id pretio emit.* Ἐωνημένον hic dictum eſt pro ὠνησάμενον: ab ὠνοῦμαι. Hujus autem nominis numerus pluralis non eſt ὠνησάμενοι; ſed ejus loco Attici dicunt, πριάμενοι.

Ἐῳνοχόει. Vinum infundebat. Vinum temperabat.

Ἑῴων. Orientalium.

Ἔῳξας. Aperuiſti.

Ἑῷος. Orientalis. Et ἑῷοι, matutini. Vel, Orientales.

Ἐώρα. Elatio. Suſpenſio.

Ἐώργειν. Pluſquam perfectum. Feceram.

Ἐωρηθήτω. Suſpendatur. In altum tollatur.

Ἐώρημα. Machina, qua quis ſublimis tollitur. Bellerophontes Pegaſo alato vectus in cœlum adſcendere cupiebat. Ideo dicit Euripides: *Age, chare mihi Pegaſe, velocibus*

ſolum ſuo loco agit, ſed ejuſdem etiam meminit v. Ἀναθεῖναι: ubi ſimilem hominis cujuſdam imperiti errorem notavimus. Confer etiam Diatribam noſtram, Editioni huic præfixam.

[1] Ἔκειτο πήρα ἄρτων] Videtur deeſſe vox ἑώλων. Alias enim exemplum hoc erit ἀπροσδιόνυσον.

[2] Ἑωλοκρασία] Confer Heſychium, Etymologum, Tzetzem Chil. VI. cap. LXXXV. & Meurſium *de Lud. Græc.* pag. 18.

[3] Ὑπὸ ῥήτορος] Intellige Demoſthenem: cujus locus, ad quem nota hæc referenda eſt, adducitur a Suida in voce ſequente.

[4] Δημοσθένης] In oratione pro Cteſiphonte pag. 320.

[5] Πρὸ πολλοῦ τεθνηκώς] In prioribus Editt. poſt τεθνηκὼς additur, τριαδικός: ſed quam vocem ut ſupervacaneam hic omiſi, quoniam in MSS. Pariſ. non reperitur.

[6] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Circa initium.

[7] Ἀντὶ τοῦ τὸν ὠνησ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[8] Ἐώρα] Imo potius αἰώρα, per diphthongum αι, ut ſupra ſuo loco. Vocalem enim ε cum diphthongo αι a librariis & Grammaticis ſæpiſſime confundi, quis ignorat? Idem etiam dictum velim de vocibus ſequentibus ἐωρηθήτω, ἐώρημα, ἐωρίζω.

[9] Ὁ Βελλεροφόντης διὰ τοῦ Πηγ.] Ariſtophanes *Pace* pag. 629.
Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερόν.
Scholiaſta ad eum locum: Παρὰ τὸ ἐκ Βελλεροφόντου. ἐκεῖνος γὰρ διὰ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμησε εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου πτερόν. Hinc Suidas ſua deprompſit. Sed in fragmento Euripidis tam apud Scholiaſtam quam Suidam pro Πηγάσου ſcribendum eſt Πηγάσιον. Et deinde apud Scholiaſtam pro πτερὸν ex Suida reſcribendum eſt ταχύπτερον.

μετέωρος δὲ αἴρεται ἐπὶ μηχανῆς. τοῦτο δὲ καλεῖται ἐώρημα. ἐν αὐτῇ δὲ κατῆγεν τοὺς Θεοὺς, καὶ τοὺς ἐν ἀέρι πολοῦντας.

Ἐώρα. ἡ κρεμάθρα. καὶ ἐωρῶ. τὸ κρεμῶ.

Ἐώρησις. κρέμασις. καὶ ἐώρημα, ὁμοίως.

Ἐωρίζω. τὸ μετεωρίζω.

Ἐωροκοπίαις.[1] ὑψηλοφρονίαις.

Ἑώρταζον. ἐτέλουν.

Ἕως. ἐν τοσούτῳ. ἐν ὅσῳ. [2]Πρότερον τοῦτο τὸ ἕως παρὰ τῇ γραφῇ καὶ ἐπὶ τοῦ διηνεκοῦς πολλάκις εὑρίσκομεν κείμενον· ὡς τὸ, Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. καὶ ἔστι διηνεκές. καὶ, Οὐκ ἀνέστρεψεν ἡ περιστερὰ πρὸς τὸν Νῶε, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὴν γῆν. καὶ εἰς τὸ παντελὲς οὐκ ἀνέστρεψε. καὶ, Ἕως ἂν καταγηράσητε, ἐγώ εἰμι· φησὶν ὁ Θεός. καὶ ἔστι διηνεκῶς. καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλάκις σποράδην ἐν τῇ θείᾳ εὑρίσκεται γραφῇ. οὕτω τὸ ἐν τοῖς θείοις χρησμοῖς εἰρημένον νόησον· Ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς. οὐχ ὡς μετὰ ταῦτα (ὡς βλασφημοῦσιν οἱ ἀχάριστοι Ἰουδαῖοι) συναφείας τῷ μνηστῆρι πρὸς τὴν παρθένον γεγενημένης.

Ἕως[3] οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ σελήνη. ἀντὶ τοῦ, πάντα τοῦ παρόντος βίου τὸν χρόνον. τὸ δὲ, Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου· οὐ χρονικόν ἐστι τὸ ἕως, ἀλλ' ἰδίωμα τῆς γραφῆς. οὕτω καὶ διὰ τοῦ προφήτου φησὶν ὁ Θεός· Ἐγώ εἰμι, καὶ ἕως ἂν καλαγηράσητε, ἐγώ εἰμι. δῆλον δὲ ὅτι οὐ περιορίζεται τὸ εἶναι τοῦ Θεοῦ τὸ γῆρας τῶν ἀνθρώπων.

Ἕως τῶν πατέρων. ἕως τοῦ τέλους.

Ἕως. ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα.

Ἐώσαντο. βιαίως εἰσῆλθον. Οἱ τοίνυν τελευταῖοι τῶν φίλων ἐώσαντο καὶ εἰσεπήδησαν.

Ἔωσεν. ἀπώσατο. ἐνέβαλεν. Ἡ δὲ ἐγκύψαντα αὐτὸν εἰς πίθον, ἵνα ἀρύσηται οἶνον, ἔωσεν ἐς κεφαλὴν καὶ ἀπέπνιξεν. καὶ περὶ τοῦ Αἰσώπου·

Οἱ Δελφοὶ ἔωσαν αὐτὸν κατὰ κρημνοῦ μάλα.

Ἑωσφόρος. ἀνατολικὸς ἀστήρ, πρωϊνὸς, καλούμενος Φωσφόρος. [4]Ὅμηρος τοῦτον λέγει φέρειν τὴν ἡμέραν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἥλιον.

Ἑωϋτόν. ἑαυτόν.

Ἐπαγαγέσθαι. παραπεῖσαι. ἐφελκύσασθαι. Ἀνὴρ δι' ἀρετὴν ἱκανὸς ἐπαγαγέσθαι τὸ θεῖον. καὶ αὖθις· Ἐς [5]Βενετίους ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγαγέσθαι τῶν ἐκείνῃ χωρίων ἐκέλευεν.

Ἐπαγγέλλεται. παρακαλεῖ. ἀξιοῖ. οὕτως Ἡρόδοτος.

alis prædite. [Dum autem iſta dicit,] ſublimis tollitur machina, αἰώρημα vocata: qua etiam Deos demittebant, & eos, qui in ſublimi verſabantur.

Ἐώρα. Machina penſilis, qua quis in altū tollitur. Et ἐωρῶ. Suſpendo. Sublimem tollo.

Ἐώρησις. Suſpenſio. Elatio. Et ἐώρημα, idem.

Ἐωρίζω. In altum tollo. Sublimem tollo.

Ἐωροκοπίαις. Arrogantia. Superbia.

Ἑώρταζον. Diem feſtum agebant.

Ἕως. Quamdiu. Donec. Quoad. Τὸ ἕως in S. Scriptura ſæpe poſitum invenimus pro, *in perpetuum:* ut in eo dicto, *Donec ponam inimicos tuos ſcabellum pedum tuorum.* Id enim perpetuum eſt. Item, *Non reverſa eſt columba ad Noe, donec ſiccaretur terra.* Prorſus enim non reverſa eſt. Item, *Donec conſenueritis, Ego ſum: inquit Deus.* Id eſt, Ego ſemper ſum. Et alia hujuſmodi exempla ſæpe paſſim in ſacra Scriptura reperiuntur. Sic etiam illud in divinis oraculis dictum intelliges, *Donec peperit filium ſuum.* Non quaſi, (quemadmodum ingrati Judæi impie calumniantur) poſtea ſponſus cum virgine rem habuerit.

Ἕως οὗ ἀνταναιρ. *Donec ſublata fuerit Luna.* Id eſt, omni præſentis vitæ tempore. In illo vero dicto, *Donec poſuero inimicos tuos ſcabellum pedum tuorum;* τὸ ἕως non ſignificat certi alicujus temporis ſpatium, ſed ſenſu Scripturæ peculiari adhibetur. Sic & per Prophetam dicit Deus: *Ego ſum: & donec conſenueritis, ego ſum.* Conſtat enim Dei eſſe non circumſcribi hominum ſenectute.

Ἕως τῶν πατέρων. Uſque ad patres. Id eſt, uſque ad finem.

Ἕως. Aurora. Vel, tempus, quod ortum ſolis præcedit.

Ἐώσαντο. Per vim intrarunt. *Poſtremi igitur amici per vim intrarunt, & in eum locum ſe intruſerunt.*

Ἔωσεν. Repulit. Truſit. Impulit. *Illa vero eum prono corpore in dolium inſpicientem, in caput impulit, & ſic ſuffocavit.* Et de Æſopo: *Delphi eum de rupe præcipitem egerunt.*

Ἑωσφόρος. Stella matutina, quæ alias etiam Φωσφόρος, i. e. Lucifer, appellatur. Homerus dicit, ſtellam hanc adducere diem, non autem ſolem.

Ἑωϋτόν. [Ionice pro] ἑαυτόν. Se ipſum.

Ἐπαγαγέσθαι. Allicere. Perſuadere. Blanditiis flectere. Sibi conciliare. *Vir, qui virtute ſua divinum Numen ſibi conciliare queat.* Et iterum: *Juſſit eos ad Venetos proficiſci, & quamplurima illius regionis loca ſibi adjungere.*

Ἐπαγγέλλεται. Præcipit. Hortatur. Petit. Sic Herodotus.

---

[1] Ἐωροκοπίαις] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent ἰωροπίαις.

[2] Πρότερον τοῦτο τὸ ἕως παρὰ τῇ γρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Iſidori Peluſ. lib. I. Ep. XVIII. ut Pearſonius recte obſervaverat.

[3] Ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ——παρόντος βίου τὸν χρόνον] Ex Theodoreto ad Pſalmum LXXI. v. 7.

[4] Ὅμηρος] Reſpexit Suidas ad locum Poetæ Il. ψ. v. 226.
Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν.

[5] Ἐς Βενετίους ἰόντας ὡς πλεῖστα ἐπαγ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. *de Bello Goth.* cap. XVIII.

Ἐπαγγέλλει. ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύεται. Ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἔξοδον. Καὶ αὖθις· Ὁ δὲ βασιλεὺς φιλοφρόνως δέχεται αὐτόν, καὶ κελεύει θαῤῥεῖν, καὶ εἴ τι θέλει ἐπαγγέλλειν. (ἀντὶ τοῦ αἰτεῖσθαι) ὁ δὲ δεῖται [1] ὑπὲρ Μονάτου τοῦ Πραάτου, ὃς ἦν λʹ ἔτη ἐν σκότῳ καθειργμένος. Καὶ Ἐπαγγέλλοντος, ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσοντος. [2] Εἰθισμένον δὲ ὂν [3] γράμματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐντιθέναι τὸν βασιλέα, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλοντος αὐτοῦ γένοιτο, Ἰουστῖνος ὁ βασιλεὺς οὔτε ἐπήγγειλεν, οὔτε τοῖς πραττομένοις ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν. † Ἐν [4] τῷ σπηλαίῳ καθειργμένος ὁ Δαβίδ, καὶ τοὺς πολεμίους ὁρῶν, τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει, Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ἐλέησόν με.

Ἐπαγγελία, [5] καὶ ἐπαγγεῖλαι. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ [6] ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, οὐκ ἐξόν· καὶ ἔστιν οἷον παραγγελία. λέγουσι δὲ τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν, ἢ αἰτεῖσθαι, ὡς Ἀντιφῶν. ἀλλὰ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.

Ἐπαγγελίαι. [7] καθ' ὧν εἰσι μὴ κολάσεις [8] ὡρισμέναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους.

Ἐπαγγείλαντας. ἐπικαλεσαμένους. Τοὺς δὲ ὀρθοῖς λόγοις χρησαμένους, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν ἐπαγγείλαντας, σωτηρίας τετυχηκότας.

Ἐπαγωγά. ἀπατηλά. πιθανά. ἐφολκά. Διεκελεύετο ἐπαγωγοῖς λόγοις αὐτοὺς παύειν, ὧν δρᾶν διανοοῦνται.

Ἐπαγωγή. πειρασμός. ἢ ζημία, αἰχμαλωσία, ἤτοι τὸ ὁπωσοῦν ἐπαγόμενον κακόν. Βουλόμενος γὰρ ὁ Ὠριγένης μηδὲν ἐάσαι ἀνερμήνευτον, εἰς ἐπαγωγὴν ἑαυτὸν περιέβαλεν ἁμαρτίας.

Ἐπαγωγή. περὶ Πλάτωνος φησίν· [9] Ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογράψαι καὶ τὴν φύσιν τῶν λόγων, καὶ τὴν τάξιν τῶν διαλόγων, καὶ τὴν ἔφοδον τῆς ἐπαγωγῆς.

Ἐπαγωγή. [10] Ἐπαγωγὴ ἐστὶ λόγος, διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῷ ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων. δύο δὲ τῆς ἐπαγωγῆς εἰσὶ τρόποι· ὅ, τε κατ' ἐναντίωσιν,

Ἐπαγγέλλει. Imperat. Mandat. Jubet. Edicit. Denunciat. *Expeditionem in Italiam indicit.* Et rurſus: *Rex autem humaniter ipſum excipit, & bono animo eſſe jubet, & petendi, ſi quid velit, poteſtatem facit. Ille autem pro Monato Praatæ filio deprecatur, qui per* XXX. *jam annos in tenebris concluſus fuerat.* Et ἐπαγγέλλοντος, præcipientis. *Cum moris eſſet, ut Imperator nomen ſuum inſcriberet libellis, quibus mandata ejus continebantur; Juſtinus Imperator neque imperabat quicquam, neque eorum, quæ gerebantur, gnarus eſſe poterat.* † *David in ſpelunca concluſus, & hoſtes videns, divinam miſericordiam imploravit, dicens: Miſerere mei Deus, miſerere mei.*

Ἐπαγγελία & ἐπαγγεῖλαι, tum alia ſignificat, tum peculiariter etiam dicitur de illis, qui aliquem accuſabant, quod in concione populi verba feciſſet, vel magiſtratum aliquem gereret, quod ei facere non licebat. Dicta eſt igitur ἐπαγγελία quaſi παραγγελία. Significat etiã τὸ ἐπαγγέλλεσθαι, imperare, jubere. Item, petere, poſtulare, ut apud Antiphontem; itemque Demoſthenem in oratione *de Falſa legatione*.

Ἐπαγγελίαι. Eſt nomen actionis, quæ locum habet in delictis, de quibus leges receptæ nullas certas pœnas ſtatuerunt.

Ἐπαγγείλαντας. Qui implorarunt. *Illos, qui recta oratione uſi ſunt, tuumque auxilium implorarunt, ſalutem conſecutos eſſe* [*conſtat.*]

Ἐπαγωγά. Fallacia. Blanda. Alliciendi vim habentia. *Juſſit eos blandis verbis a cœptis & conatibus revocari.*

Ἐπαγωγή. Inductio. Tentatio. Vel, damnum, captivitas, & quodvis malum, quod in aliquem inducitur. *Origenes, cum nihil inexplicatum relinquere vellet, ſe ipſe in peccati tentationem conjecit.*

Ἐπαγωγή. Inductio. De Platone [Laertius] ait: *Neceſſarium duxi & naturam ſermonum, & ordinem dialogorum, & Inductionis vim breviter deſcribere.*

Ἐπαγωγή. Inductio eſt oratio, quæ per quædam vera ſimile iſtis verum proprie concludit. Sunt autem duo Inductionis modi:

---

[1] Ὑπὲρ Μονάτου τοῦ Πραάτου] Sic habent omnes Editt. & 2 MSS. Pariſ. At in uno MS. exaratum eſt, ὑπὲρ Βονάνου τοῦ Πραάτου.

[2] Εἰθισμένον δὲ ὂν γρ —— ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſt. Arc.* cap. VI. pag. 20. quod a Claudio Maltreto obſervatum non fuit, qui accurata cæteroqui diligentia fragmenta Procopii, quæ apud Suidam paſſim leguntur, collegit, & ſcriptori illi ad calcem Editionis Pariſ. ſubjecit. Cæterum ne oratio ſit ἀνακόλουθος, pro εἰθισμένον δὲ ὂν, hic apud Suidam ſcribendum eſt, εἰθισμένου δὲ ὄντος; ut apud Procopium loco laudato: apud quem tamen τὸ ὄντος deeſt.

[3] Γράμματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐντιθέναι τὸν βασιλέα] Portus locum hunc ſic verterat: *Cum moris eſſet Regem ſuas literas libris inſerere, & ſcriptis illas mandare.* Quam ἀστόχως & inſulſe. Vide noſtram verſionem, quæ longe aliud docet.

[4] Ἐν τῷ σπηλαίῳ καθειργμένος ὁ Δαβίδ, καὶ τοὺς πολεμίους ὁρῶν, τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγ.] Locum hunc ex 2 MSS. Pariſ. emendavi, ſupplevi, & diſtinxi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur: ξυνεπίστασθαι οἷός τε ἦν ἐν τῷ σπηλαίῳ καθειργμένος. καὶ τοὺς πολεμίους ὁρῶν, τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει, &c. Portus prava hac interpunctione deceptus, fragmentum hoc cum ſuperiore commiſcuerat, & in unam quaſi maſſam compegerat: unde verſio ejus non poterat non ſenſum habere frigidum & ἀνακόλουθον. Nos igitur, uti paſſim, ita & hic, non ſolum Græca integritati ſuæ reſtituimus, ſed etiam verſionem Latinam a maculis, quibus ante obſita erat, purgavimus, & verum in ea ſenſum expreſſimus.

[5] Ἐπαγγελία] Ex Harpocratione. Vide etiam Etymologum, qui eadem habet.

[6] Ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολ.] Dabatur ergo hæc actio contra oratores tum aliorum criminum reos, tum etiam impudicitiæ convictos: quippe quibus in concione populi verba facere non licebat. Pollux lib. VIII. cap. VI. Δοκιμασία τοῖς δημαγωγοῖς ἐπηγγέλλετο, εἰ ἡταιρηκότες εἶεν, ἢ τὰ πατρῷα κατεδηδοκότες, ἢ τοὺς γονέας κεκακωκότες, ἢ ἄλλως κακῶς βεβιωκότες, ἀτίμους αὐτοὺς ἐχρῆν εἶναι, καὶ μὴ λέγειν. Confer omnino quæ diximus ſupra ad v. Δοκιμασία: ubi locum ex Æſchine, qui egregie huc facit, adduximus. Vide etiam Noſtrum v. Ἔνδειξις, ubi itidem quædam habes ad loci hujus illuſtrationem facientia.

[7] Ἐπαγγελίαι. καθ' ὧν εἰσι μ.] Lege & ſupple: Ἐπαγγελία. λέγεται ἐπὶ δημοσίων ἀδικημάτων, καθ' ὧν εἰσι μὴ κολάσεις &c. Vide Suidam infra v. Εἰσαγγελία.

[8] Ὡρισμέναι] Priores Editt. male habent ὁρμώμεναι: cujus loco ſcribendum eſſe ὡρισμέναι Portus etiam recte monuit.

[9] Ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογρ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. III. ſegm. XLVII. ut Pearſonius etiam monuit.

[10] Ἐπαγωγὴ ἐστὶ λόγος διά τινων ἀληθ—— καὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ μι-

καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀκολουθίας. ὁ μὲν οὖν κατ' ἐναντίωσίν ἐστιν, ἐξ οὗ τῷ ἐρωτωμένῳ περὶ πᾶσαν ἀπόκρισιν ἀκολουθήσει τὸ ἐναντίον· οἷον, Ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ σῷ πατρὶ ἤτοι ἕτερός ἐστιν, ἢ ὁ αὐτός. εἰ μὲν οὖν ἕτερός ἐστιν τοῦ ἐμοῦ πατρὸς ὁ σὸς πατὴρ, πατρὸς ἕτερος ὢν, οὐκ ἂν εἴη πατήρ. εἰ δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἐμῷ πατρὶ, ὁ ἐμὸς ἂν εἴη πατήρ. καὶ πάλιν, Εἰ μὴ ζῶόν ἐστιν ὁ ἄνθρωπος, λίθος ἂν εἴη, ἢ ξύλον. οὐκ ἔστι δὲ λίθος, ἢ ξύλον, (ἔμψυχος γάρ ἐστι, καὶ ἐξ αὑτοῦ κινεῖται) ζῶον οὖν ἐστιν. εἰ δὲ ζῶόν ἐστι· ζῶον δὲ καὶ ὁ κύων, καὶ ὁ βοῦς· εἴη ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος ζῶον; καὶ κύων, καὶ βοῦς. καὶ οὗτος μὲν ὁ τῆς ἐπαγωγῆς κατ' ἐναντίωσιν καὶ μάχην τρόπος ὁ διελέγχων. ὁ δὲ τῆς ἀκολουθίας ἐστὶ διπλοῦς· ὁ μὲν τὸ ἐπὶ μέρους ζητούμενον διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους ἀποδεικνύς. καὶ ἔστιν ὁ μὲν πρότερος, ῥητορικός· ὁ δὲ δεύτερος, διαλεκτικός. οἷον, ἐν τῷ προτέρῳ ζητεῖται, εἰ ὅδε ἀπέκτεινεν. ἀπόδειξις τὸ εὑρῆσθαι αὐτὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἡμαγμένον. ῥητορικὸς δέ ἐστι ὁ τρόπος τῆς ἐπαγωγῆς οὗτος· ἐπειδὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ περὶ τὰ ἐπὶ μέρους, οὐ τὰ καθόλου τὴν πραγματείαν ἔχει. ζητεῖ γὰρ οὐ περὶ αὐτοῦ τοῦ δικαίου ἁπλῶς, ἀλλὰ τῶν ἐπὶ μέρους δικαίων. ὁ δὲ ἕτερός ἐστι διαλεκτικὸς, προαποδειχθέντος τοῦ καθόλου διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους. οἷον ζητεῖται, εἰ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος· καὶ εἰ ἐκ τῶν τεθνεώτων οἱ ζῶντες. ὅπερ ἀποδείκνυται ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διά τινος καθολικοῦ, ὅτι ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ καθόλου κατασκευάζεται ἔκ τινων τῶν ἐπὶ μέρους, ὅτι τὸ καθεύδειν ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι, καὶ ἀνάπαλιν. καὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ μικροτέρου, καὶ ἀνάπαλιν. † Ἐκ τῶν Τακτικῶν. Ἐπαγωγὴ πάλιν ἐστὶν, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται· οἷον τετραρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι τετραρχίαι ὑποτάσσονται. ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου, ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς συντάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν. † Ἐκ τῶν Τοπικῶν. [1] Ἡ ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλεκτικῶν, καθ' οὓς τὸ γυμνάζεσθαι γίνεται. καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ καθόλου δεῖξις, συλλογιστική· ἡ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου, ἐπακτική. ὑποτάσσεται δὲ τῷ μὲν συλλογισμῷ τὸ ἐνθύμημα· τῇ ἐπαγωγῇ δὲ, τὸ παράδειγμα. καὶ ἔστι τὸ μὲν Ἐνθύμημα ῥητορικὸς Συλλογισμός· τὸ δὲ παράδειγμα, ῥητορικὴ ἐπαγωγή. Ἐπαγωγή ἐστιν, ἡ διὰ τῶν καθέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρόοδος. διὸ οὐχ ὑγιῶς λέγουσιν οἱ λέγοντες, τὴν ἐπαγωγὴν λόγον εἶναι ἀπὸ ὁμοίου ἐπὶ τὸ ὅμοιον. οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ καθόλου τοῖς ὑπ' αὐτό. τῆς δὲ τοῦ καθόλου δείξεως χάριν ἡ ἐπαγωγὴ μάλιστα. ὁ δὲ ἀπὸ ὁμοίων ἐπὶ ὅμοιον λόγος μᾶλλον ἂν τὸ παράδειγμα σημαίνοι. ὁ γὰρ λόγος ὁ διὰ τῶν καθέκα-

unus quidem per contrarium; alter vero per conſequentiam. Atque per contrarium eſt ille, ex quo illi, qui interrogatur, in omni reſponſione contrarium occurret. Ut, Meus pater aut diverſus eſt a patre tuo, aut idem eſt cum illo. Si igitur tuus pater eſt a meo diverſus, cum ſit a patre diverſus, non erit pater. Si vero eſt idem cum meo patre, cum ſit idem cum meo patre, meus erit pater. Et rurſus, Niſi homo eſt animal, erit lapis, aut lignum. Non eſt autem lapis, aut lignum, (eſt enim animatus, & per ſe movetur) eſt igitur animal. Si vero eſt animal: animal vero eſt & canis & bos: erit & homo animal & canis & bos. Atque hic quidem Inductionis modus, qui per contrarium & per repurgnantiam eſt, ad redarguendum eſt aptus. Conſequentiæ vero modus eſt duplex. Alter quidem eſt, qui quæſtionem particularem per particulare demonſtrat. Et prior quidem eſt Rhetoricus: poſterior vero, Dialecticus. Ut, in priore quæritur, an hic e.g. illum interfecerit. Demonſtratio eſt, quod illo tempore cruentatus ſit inventus. Rhetoricus autem eſt hic Inductionis modus. Nam Rhetorica in rebus particularibus, non in univerſalibus verſatur. Quærit enim non generaliter nec univerſe de jure: ſed de particulari jure. Alter vero modus eſt Dialecticus, quum univerſale per particulare demonſtratur. Ut, quæritur, ſit ne anima immortalis. Item, utrum viventes ex mortuis [oriantur:] quod in libro de Anima per quoddam univerſale demonſtratur, quod ex contrariis contraria [oriantur.] Quinetiam ipſum univerſale ex quibuſdam particularibus conficitur: quod videlicet ſomnus ex vigilia naſcatur, & contra; & majus e minori, & contra. † Ex Tacticis. Ἐπαγωγὴ eſt, quum agmen agmini ſubjungitur; ut, quum tetrarchia præcedit, & reliquæ omnes tetrarchiæ ſuccedunt. Vel, quum Xenagia præcedit, & reliquæ Xenagiæ ſequuntur. Denique, cum cohors cohortem in itinere ſequitur, ita ut cum præcedentis cohortis caudæ ductoribus ſequentis cohortis duces conjungantur. † Ex Topicis. Inductio & Syllogiſmus ſunt ſermonum Dialecticorum inſtrumenta, per quæ fit exercitatio. Ac demonſtratio quidem, quæ per univerſalia ſubjecta fit, ad Inductionem pertinet. Subjicitur vero Syllogiſmo quidem, Enthymema: Inductioni vero Exemplum. Et Enthymema quidem eſt Syllogiſmus Rhetoricus: Exemplum vero, Inductio Rhetorica. Eſt autem Inductio, per ſingularia ad univerſalia progreſſio. Quare non recte dicunt, qui dicunt Inductionem eſſe orationem a ſimili ad ſimile. Non enim univerſale eſt ſimile rebus ipſi ſubjectis. Univerſalis vero demonſtrationis gratia potiſſimum inventa eſt Inductio. O-

---

κροτέρου, καὶ ἀνάπαλιν[Hæc omnia *αὐτολεξεὶ* leguntur apud Laertium in *Platone*, ſegm. LIII. LIV. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[1] Ἡ *ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλ.*] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrodiſienſis in lib. 1. *Topic.* pag. 47.

στα τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πιστούμενος, οὗτός ἐστιν ἐπαγωγή. [1] ὁ γὰρ δεικνὺς διὰ τοῦ καθόλου, ὅτι ἐν πᾶσιν ἄριστος ὁ ἐπιστάμενος, διὰ τοῦ λαβεῖν, ὅτι κυβερνήτης ἄριστος ὁ ἐπιστάμενος· ὁμοίως καὶ ἡνίοχος· ὁμοίως καὶ στρατηγός· ὁμοίως καὶ ἰατρός· ὁμοίως καὶ γεωμέτρης, μουσικὸς, τέκτων· δι' ἐπαγωγῆς τοῦ, ἐν πᾶσιν ἄριστον εἶναι τὸν ἐπιστάμενον, τὴν δεῖξιν ποιεῖται.

ratio vero, quæ a ſimilibus ad ſimilia procedit, exemplum potius ſignificat. Illa enim oratio, quæ per ſingularia univerſale demonſtrat & confirmat, eſt Inductio. Qui enim univerſaliter demonſtrat, in quovis hominum genere illum eſſe optimum, qui artis ſuæ peritus ſit; & exempli gratia ponit, gubernatorem illum eſſe optimum, qui gubernandi peritus ſit; eodem modo & aurigam, & imperatorem, & medicum, & geometram, & muſicum, & fabrum; per Inductionem demonſtrat, in omnibus optimum eſſe eum, qui rerum peritus ſit. *Port.*

Ἐπαγωνιεῖται. Φιλονεικήσει. προσκαρτερήσει.

Ἐπαγωνιεῖται. Certabit. Contendet. Conſtanter tolerabit.

Ἐπᾴδοντος. Φαρμακοῦ. γόητος.

Ἐπᾴδοντος. Incantatoris. Venefici. Præſtigiatoris.

Ἐπάειραν. ἐπῆραν.

Ἐπάειραν. Elevarunt. In altum ſuſtulerunt.

Ἐπαθαίνετο. πάσχειν ᾤετο δεινά.

Ἐπαθαίνετο. Se gravia pati conquerebatur.

Ἔπαθλον. νικητήριον.

Ἔπαθλον. Certaminis, vel victoriæ præmium.

Ἐπαΐειν. ἀκούειν. Ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενος, καὶ ὅσα ἐπαΐειν ὑπὲρ αὐτῶν ἔχων, ἄλλο οὐδὲν πλέον προσεργασάμενος. καὶ γὰρ εἰ τὸ α, τὸ β. ἀλλὰ μὴν τὸ α· τὸ ἄρα β· ἴσασιν ἤδη περιφερόμενον αἱ πανδόκοι γρᾶες.

Ἐπαΐειν. Audire. *Cum Dialecticam leviter attigiſſet, & prima tantum elementa ejus audiviſſet, ulteriora vero ſcrutatus non eſſet. Si enim eſt A, eſt & B: atqui eſt A: ergo & B. Id vero ut vulgatum & tritum nec cauponarum aniculæ ignorant.*

Ἐπαΐοι. αἰσθάνοιτο. ἀντιλαμβάνοιτο. [2] συγκατατίθοιτο. Ἄρχειν δὲ αὐτῶν ἔταξε λοχαγοὺς, ἀμφοτέρων τῶν διαλέκτων ἐπαΐοντας.

Ἐπαΐοι. Sentiat. Percipiat. Conſentiat. Intelligat. *Præfecit autem ipſis manipulorum duces, qui utriuſque linguæ periti eſſent.*

Ἐπακτῆρες. κυνηγοί. ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. ἢ ἐπάγεσθαι ὑπὸ τῶν κυνῶν. προσέλκονται γὰρ οἱ κύνες τοὺς κυνηγέτας ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. [3] Ὅμηρος·

--- Πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤισαν.

Ἐπακτῆρες. Venatores. Sic dicti, quod ſecum adducant canes [ad venationem.] Vel, quod a canibus ducantur. Canes enim venatores ad prædam deducunt. Homerus: *Illos vero antecedebant canes, veſtigia [ferarum] indagantes.*

Ἐπακτόν. ἐπαγόμενον. ξένον. σφοδρόν. Ἐπακτὸν τῇ ψυχῇ φησι Πλωτῖνος τὴν ἀρετήν· ἐκείνῳ δὲ, ὅθεν μιμησαμένη ἔχει, σύμφυλον. ἀλλ' εἰ μὲν οὐ μεταλαμβάνει ἡ ψυχὴ, τὸ αὐτὸ ἦν τῷ ἀφ' οὗ. νῦν δὲ ἕτερον μὲν ἐκεῖνα· ἕτερον δὲ τοῦτο.

Ἐπακτόν. Aliunde adſcitum. Peregrinum. Vehemens. *Plotinus dicit, virtutem, qua anima prædita eſt, eſſe adventitiam: eandem vero inſitam eſſe ei, unde anima eam accipit, dum ſe ad illius imitationem componit. Si enim anima virtutem aliunde non haberet, non foret diverſa ab eo, unde eam habet. Jam vero inter illud & hanc differentia intercedit.*

Ἐπακτὸς ὄμβρος. σφοδρός.

Ἐπακτὸς ὄμβρος. Vehemens imber.

Ἐπακτὸς ὅρκος. ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει.

Ἐπακτὸς ὅρκος. Juſjurandum, non voluntarium, ſed ab altero delatum: vel, ad quod quis ab altero adigitur.

Ἐπακτὸς [4] ὅρκος. ὃν [5] ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπάγηται· τουτέστιν, αἱρεῖται. ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη· [6] ἀπώμοτος, κατώμοτος, ἐπακτός.

Ἐπακτὸς ὅρκος. Juſjurandum, quod quis ſua ſponte ſuſcipit: vel, quo quis ultro ſe obſtringit. Alii contra ſic vocant juſjurandum delatum; non vero quo quis ſua ſponte ſe obſtringit. Jurisjurandi autem tres ſunt ſpecies: Negativum, affirmativum, & ab altero delatum.

---

[1] Ὁ γὰρ δεικνὺς διὰ τοῦ καθ.] Apud Aphrodiſienſem loco laudato rectius legitur, ὁ γὰρ δεικνὺς καθόλου.

[2] Συγκατατίθοιτο] Cum Porto malim συγκατατιθεῖτο.

[3] Ὅμηρος] Odyſſ. T. v. 436.

[4] Ἐπακτὸς ὅρκος] Ex Harpocratione: ad quem vide Valeſium.

[5] Ὃν ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπ.] Hæc interpretatio merito explodenda eſt. Verior enim eſt opinio eorum, qui, ut Suidas ſtatim ſubjungit, tradunt, ὅρκον ἐπακτὸν eſſe juſjurandum, non voluntarium, ſed ab altero delatum. Iſocrates in Præceptis ad Demonicum: Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώζων. Hic ὅρκος ἐπακτὸς manifeſte ſignificat juſjurandum delatum. Zenobius Centur. III. Adag. LXXX. Ἐπακτὸς ὅρκος. ὃν ἕτερος ἐπάγει, οὐκ αὐθαίρετος. Vide etiam Heſychium, qui eadem habet.

[6] Ἀπώμοτος] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Harpocratio & Etymologus. At priores Editt. minus recte ἐπώμοτος: quam lectionem tamen Mauſſacus ad Harpocrationem, quod miror, præ altera probat & amplectitur. Scribendum enim hic eſſe ἀπώμοτος, vel ex voce ſequenti κατώμοτος manifeſtum eſt. Cum enim Suidas diverſas jurisjurandi ſpecies hic recenſeat, & inter eas *affirmativi* mentionem faciat; non potuit nec debuit juſjurandum *negativum*, (id enim Græcis eſt ὅρκος ἀπώμοτος, vel ἀπωμοτικὸς) ut ſpeciem priori oppoſitam, omittere. Gloſſæ veteres: *Abnutivum*, ἀπωμοτικόν. *Adnutivum*, κατωμοτικόν. Sic Græci ſemper τὸ ἀπωμοτικὸν & κατωμοτικὸν, vel ἀπομόσαι & κατομόσαι, inter ſe opponunt. Vide Noſtrum ſupra v. Ἀπομόσαι, & infra v. Νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλήν. Hinc autem apparet, Nicolaum Blancardum τὸ ἀπώμοτον, quod priores Editt. Harpocrationis habebant, male in ſua Edit. in ἐπώμοτος mutaſſe: idque nulla auctoritate MStorum, ſed ſolo judicio Mauſſaci fretum: quæ licentia in veterum auctorum editoribus nullo modo ferenda eſt.

Ἐπακτρία[1] χώρα. κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους κωμηδὸν οἰκοῦντας τοὺς Ἀθηναίους ὁ Κέκροψ συναγαγὼν, κατῴκισεν εἰς φυλὰς ιβʹ, καὶ[2] τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευσεν. δύο δὲ τετραπόλεις ἐκάλεσεν, ἐκ τῶν τεττάρων πόλεων ἑκατέραν μοῖραν καταστήσας. [3]τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς [4]Ἐπακτρίδας ὠνόμασε. καὶ ἡ προσεχὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὁμωνύμως αὐταῖς [5]Ἐπακτριὰς ἐκαλεῖτο.

Ἐπακτρεῖς. εἶδος πλοίου. Ἐμβάντες γὰρ εἰς τὰς ἐπακτρίδας, καὶ τὰς δρομάδας ὁλκάδας, τὸν ὅρμον περιενόστησαν.

Ἐπακτροκέλης.[6] πλοῖον λῃστρικὸν, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος· ἅπερ καὶ αὐτὰ πλοιάρια ἐστίν.

Ἐπαλαμᾶτο. ἐμηχανᾶτο. ἐτεχνάζετο. παλάμαι γὰρ αἱ τέχναι. καὶ ἐπαλαμήσατο. ἐμηχανήσατο. ἐπενόησεν. [7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τί οὖν πρὸς τἄλφιτ' ἐπαλαμήσατο;

Ἐπαλλάξαντες. ἐπιλέξαντες.

Ἐπαλλάξεις.[8] ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς, ἢ μίξεις. Ἀντιφῶν.

Ἐπαλεξήσων. βοηθήσων.

Ἐπαλείφων. γυμνάζων, καὶ χρίων. Κασσιτέρῳ δὲ ἐπαλήλιπτο τὰ κράνη αὐτῶν.

Ἐπαληθείς. πλανηθείς.

Ἐπάλληλον. ὅμοιον.

Ἐπάλξεις. προμαχεῶνες οἱ τῶν τειχέων καὶ τῶν πύργων. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι· Προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος.

Ἐπαλξίτης.

Ἐπαμητάμενος. ἀνακινήσας. Ἡρόδοτος.

Ἐπαμινώνδας. [9]Ἀθηναίων καὶ Μαντινέων μαχεσαμένων, Ἐπαμινώνδας τιτρώσκεται κατὰ τὸν πόλεμον· καὶ τετρωμένον αὐτὸν κομίζουσιν ἐκ τῆς παρατάξεως ἔτι ζῶντα. ὁ δὲ τέως μὲν τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τῷ τραύματι ἐταλαιπώρει, καὶ ἐς τοὺς συμμάχους ἀφεώρα. λαβόντος δὲ ἴσον τοῦ ἀγῶνος τὸ πέρας, οὕτω τὴν χεῖρα ἀπέχε τοῦ τραύματος, καὶ αὐτὸν ἀφέντα τὴν ψυχὴν ἔθαψαν, ἔνθα σφίσιν γέγονεν ἡ συμβολή. τῷ τάφῳ δὲ κίων ἐφέστηκεν, καὶ ἀσπὶς ἐπ' αὐτῷ, δράκοντα ἔχουσα ἐπειργασμένον. ἤθε-

Ἐπακτρία χώρα. Epactria regio. Antiquis temporibus Athenienſes ſparſim habitantes Cecrops in civitatem coactos in duodecim Tribus diſtribuit, & a ſe Cecropios appellavit. Duas vero Tetrapoles, ſingulas ex quatuor urbibus compoſitas, conſtituit: & tres reliquas Epactrides vocavit. Unde & regio, tribus his urbibus vicina, Ἐπακτρὶς vocata fuit.

Ἐπακτρίς. Navis genus. Epactris. *Cum enim epactrides & curſorias holcades conſcendiſſent, portum circumnavigarunt.*

Ἐπακτροκέλης. Epactroceles. Navigium prædatorium, medium inter epactridem & celetem, quæ & ipſa parva ſunt navigia.

Ἐπαλαμᾶτο. Machinabatur. Moliebatur. Nam παλάμαι ſunt artes. Et ἐπαλαμήσατο. Machinatus eſt. Molitus eſt. Excogitavit. Ariſtophanes *Nubibus: Ad farinas igitur quid excogitavit?*

Ἐπαλλάξαντες. Qui delegerunt.

Ἐπαλλάξεις. Permutationes. Contractus. Vel, mixtiones. Antiphon.

Ἐπαλεξήσων. Auxiliaturus. Opem laturus.

Ἐπαλείφων. Exercens. Et, inungens, illinens. *Stanno autem galeæ illorum illitæ erant.*

Ἐπαληθείς. Vagatus. Qui aberravit.

Ἐπάλληλον. [Crebrum. Alterum alteri ſuccedens.] Simile.

Ἐπάλξεις. Murorum & turrium propugnacula. In Epigrammate: *Velut propugnaculum prominens & inacceſſum.*

Ἐπαλξίτης. Lapis ſupra propugnaculum muri poſitus.

Ἐπαμησάμενος. Qui coacervavit. Qui loco aliquid movit.

Ἐπαμινώνδας. Epaminondas. Athenienſibus & Mantinenſibus prælium inter ſe committenbus, Epaminondas vulneratus fuit. Cum igitur ſaucium quidem, at tamen adhuc viventem, ſui ex acie retuliſſent, vulnus oppoſita manu compreſſit; ſuoſque proſpectans, dolorem eo uſque pertulit, donec æquatum vidit pugnæ exitum. Inde cum manu a vulnere remota animam efflaſſet, eo ipſo in loco, quo prælium commiſſum fuerat, ſepulturæ mandatus eſt. Tumulo ejus impoſita erat columna cum ſcuto, in quo draco cælatus erat.

---

[1] Ἐπακτρία χώρα. κατὰ τοὺς παλ.] Eadem habet Etymologus; ſed apud quem rectius legitur Ἐπακρία; quo nomine eandem tribum vel urbem etiam appellat Stephanus Byzantius; itemque Strabo lib. ix. pag. 397.

[2] Καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκρ.] Legerim potius, καὶ τὴν μιᾶς τῶν πόλεων ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ, &c. Una enim urbium vel tribuum a Cecrope inſtitutarum appellata fuit Cecropia, teſte Strabone, & aliis. Certe ex lectione vulgata non videtur ſenſus ſatis commodus elici poſſe.

[3] Τρεῖς δὲ τὰς λοιπάς] Si verum eſt, quod Suidas paulo ante dixit, Cecropem in xii. urbes vel tribus incolas Atticæ diſtribuiſſe; hic ſcribendum erit τέσσαρας δὲ τὰς λοιπάς: & paulo poſt, ταῖς τέσσαρσιν ὁμωνύμως. Vel, ſi lectio recepta hujus loci vera eſt, paulo ante ſcribendum erit, εἰς φυλὰς ιαʹ, i. e. *in tribus* xi: ne Suidas ſecum ipſe pugnet. Prius tamen potius placet, quoniam & Strabo loco laudato affirmat, xii urbes a Cecrope in Attica inſtitutas fuiſſe. Vide tamen Stephanum Byzantium v. Ἀθῆναι, qui ſententiæ huic obſtare videtur.

[4] Ἐπακτρίδας] Scribe, Ἐπακρίας.

[5] Ἐπακτριάς] Ἐπακρία.

[6] Ἐπακτροκέλης. πλοῖον λῃστρ.] Ex Harpocratione. Ammonius: Κέλης καὶ ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πηδάλιόν τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· Ἀλλ' αἱ περιττοῖς τοῦ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει.

[7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 133. (68. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἐπαλλάξεις] Ex Harpocratione.

[9] Ἀθηναίων καὶ Μαντινέων μαχεσαμένων, Ἐπαμ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Pauſaniæ lib. viii. cap. xi.

λε δὲ ὁ δράκων σημαίνειν τοῦ γένους τῶν [1] Σπαρτῶν ὄντα. τὸν Ἐπαμινώνδαν στρατηγίας ἕνεκα τῶν παρ' Ἕλλησιν εὐδοκιμησάντων μάλιστα ἐπαινέσαι τις ἄν, ἢ οὐδενὸς ποιήσαιτο ὕστερον. ὅτι ἐγεγόνει τῷ Ἐπαμινώνδᾳ χρησμὸς, πέλαγος αὐτὸν φυλάττεσθαι. καὶ ὁ μὲν ἐπιβῆναι πλοίου δεῖμα εἶχε. τῷ δὲ ἄρα πέλαγος δρυμὸν, καὶ οὐ θάλασσαν, προὔλεγεν ὁ δαίμων. χωρία δὲ ὁμώνυμα.

Ἐπαμῦναι. ἐπιβοηθῆσαι. δοτικῇ δὲ συντάσσεται. Ἐπήμυνε τοῖς ἀδικουμένοις. καὶ ἐπάμυνον. βοήθησον.

Ἐπαμφοτερίσαι. εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον, ὡς καθ' ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι.

Ἐπανάκρουσαι πάλιν. ἀπὸ τῶν ἐρετῶν, [2] ὅταν στρέψαντες τὴν πρύμναν ἀνακρούσωνται, ἵνα ὀπίσω τὸ πλοῖον ἀναχωρήσῃ. [3] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν. ἀντὶ [4] τοῦ, ἐπανάκαμπτε. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων, ἢ τὰς ναῦς. ἢ ὑπόστρεψον. ἐπάνιθι. ἐπανάκρουσις δὲ κυρίως τὸ ἐπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν μεθ' ὁρμῆς εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ. τὸ δὲ πάλιν, ἐπὶ τοῦ ὀπίσω· ἀπὸ τῶν εἰς τοὔμπροσθεν ἐρεσσόντων. ἢ ἀντὶ τοῦ, ᾄσας περὶ τούτου, πάλιν ᾆσον, καὶ ἐπανάλαβε.

Ἐπαναβάλεσθε. περιστολίσεσθε. Ἱμάτια τἀνδρεῖα περιστολίσεσθε.

Ἐπαναβαίνω. δοτικῇ συντάσσεται. Οἱ δὲ ἐπανέβαινον τῷ ὄρει. καὶ γενικῇ. Ἐπαναβαίνειν τῶν τοιούτων τῆς νεὼς πειρώμενοι.

Ἐπαναφορά. [5] ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει.

Ἐπαναχθέντες. [6] ἐπανακομισθέντες.

Ἐπανέβην. αἰτιατικῇ.

Ἐπανεθήσεται. ἀντὶ τοῦ ἐπαφεθήσεται. Κἀμοί τε τῶν τελῶν ἐπανεθήσεται, καὶ μεγάλα κερδανῶ.

Ἐπανέντας. ἀφέντας.

Ἐπανέσχετο. ἐπανελάβετο. Ὁ δὲ τὸν πρὸς Γέτας πόλεμον ὡς μάλιστ' ἐπείγοντα, ἐπανέσχετο.

Ἐπανετείνοντο. δοτικῇ. Ξενοφῶν· Ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἔπαινοί τε, καὶ εἴ τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἀγαθὸν εἶναι μεῖζον φαίνοιτο. Ἐπανετείνοντο οὖν, ἐν προσδοκίᾳ ἦσαν. ἢ ηὔξοντο, ἐμεγαλύνοντο.

Significabat autem draco iſte, Epaminondam ab iis genus ducere, qui *Sparti* vocabantur; [quod e ſatis draconis dentibus nati crederentur.] Huic Epaminondæ inter clariſſimos Græcorum Imperatores merito quis principem locum tribuat, vel ſaltem eum nulli ſecundum dixerit. † Epaminondas accepto oraculo, quo pelagus cavere jubebatur, navem conſcendere veritus eſt. At Deus præmonuerat, non mare, ſed ſaltum ei vitandum eſſe, cui Pelagus nomen erat.

Ἐπαμῦναι. Auxiliari. Opem ferre. Cum dativo conſtruitur. Ut, *Injuriam patientibus opem tulit*. Et ἐπάμυνον. Opem fer.

Ἐπαμφοτερίσαι. Oratione ambigua uti; & quæ in utramque partem accipi poſſit.

Ἐπανάκρουσαι. Recede. Retro curſum flecte: Tranſlatio ducta eſt a remigibus, cum puppe non converſa navem in poſticam partem repellunt. Ariſtophanes *Avibus*: *Huc revertere*. Ἐπανάκρουσαι enim hic idem ſignificat, quod ἐπανάκαμπτε. Metaphora autem ducta eſt ab illis, qui habenis retractis equos recedere cogunt. Vel ab iis, qui navem remis retro agunt. [Senſus igitur eſt,] revertere, redi. Ἐπανάκρουσις autem proprie eſt, cum navis, quæ celeri curſu portum ſubit, inhibetur, ne terræ illiſa frangatur. Πάλιν vero ſignificat retro: [qua voce hic uſus eſt Ariſtophanes per tranſlationē ductam] a remigibus, qui navē remis retro agunt. Vel hic eſt hujus loci ſenſus: Si ante cecinisti, iterum cane, & carmen itera.

Ἐπαναβάλεσθε. Induite. Veſtes viriles induetis.

Ἐπαναβαίνω. Cum dativo conſtruitur. *Illi vero in montem adſcendebant*. Et cum genitivo: ut, *Talium hominum navem conſcendere conantes*.

Ἐπαναφορά. Relatio ad populum. Relatio.

Ἐπαναχθέντες. Revecti. Relati. Reverſi.

Ἐπανέβην. Accuſativo jungitur. Conſcendi.

Ἐπανεθήσεται. Remittetur. *Et mihi de vectigalibus aliquid remittetur: unde magnum ad me lucrum redibit*.

Ἐπανέντας. Illos, qui remiſerunt, aut dimiſerunt.

Ἐπανέσχετο. Iterum ſuſcepit. Reſumpſit. *Ille vero bellum contra Getas, ut maxime urgens, reſumpſit*.

Ἐπανετείνοντο. Dativo jungitur. Intentabantur. Proponebantur. Xenophon: *Illis vero, qui [præmiis videbantur] digni, majores etiam ſpes proponebantur, & laudes, & ſi quod majus bonum in poſterum fore videbatur*. Ἐπανετείνοντο igitur ſignificat, expectabant: vel, augebantur, magnifice extollebantur.

---

[1] Σπαρτῶν] Sic recte habent MSS. Pariſ. itemque Pauſanias loco laudato. At priores Editt. male Σπαρπατῶν. Σπαρτοὶ autem appellabantur Thebani, quod ex dentibus draconis a Cadmo ſatis procreati eſſe crederentur. Res nota eſt ex Æſchylo, Pindaro, aliiſque ſcriptoribus veteribus.

[2] Ὅταν στρέψαντες τὴν πρ.] Quamvis ſic habeant libri tam manu exarati quam excuſi, puto tamen addita negatione ſcribendum eſſe, ὅταν μὴ στρέψαντες τὴν πρύμναν. Remiges enim ἐπανακρούσασθαι, vel κρούσασθαι τὴν πρύμναν dicebantur, cum ipſi quidem converſi, at puppi non converſa, navem in poſticam partem repellerent. Clare Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. cap. L. Πρύμναν κρούσασθαί ἐστι, τὸ κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν, ἐπὶ τὴν πρύμναν κωπηλατεῖ. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ δόξωσι φανερῶς φεύγειν, οὕτω κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες. ἢ ἵνα μὴ τὰ νῶτα τοῖς πολεμίοις δόντες, ῥᾷον τιτρώσκωνται. Hunc locum deſcripſit Suidas infra v. Πρύμναν κρούσασθαι. Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 457. Τὸ δὲ πρύμναν κρούεσθαι φασί τινες λέγεσθαι, ὅταν μετακαθίσαντες οἱ ἐρέται, ἐλαύνωσιν ὀπίσω ἐπὶ τὴν πρύμναν. ὅταν εἰς λιμένα εἰσέρχωνται, ἵνα τὴν πρύμναν εἰς γῆν ἔχωσι νεύουσαν, καὶ τὴν πρῷραν ἔξω, ὅπως ἄνευ τροπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς. Hæc, ut arbitror, conjecturæ noſtræ veritatem clare confirmant.

[3] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 571. (393. Ed. Baſ. P.)

[4] Ἀντὶ τοῦ, ἐπανάκαμπτε] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[5] Ἐπαναφορά] Ex Harpocratione.

[6] Ἐπανακομισθέντες] Hanc vocem ex uno MS. Pariſ. addidi; quæ in prioribus Editt. deſideratur.

Ἐπανέχειν. Οἰκείᾳ συνέσει χρῆσθαι, καὶ μὴ ταῖς βίβλοις ἐπανέχειν.	Ἐπανέχειν. Incumbere. [*Oportet*] *propria prudentia uti, nec libris ſemper incumbere.*
Ἐπανέχειν. ὑψοῦν.	Ἐπανέχειν. In altum tollere. Extollere.
Ἐπανεῖπον. ἐκήρυξαν. Θουκυδίδης η΄· Τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγνόντες, ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.	Ἐπανεῖπον. Edixerunt. Per præconis vocem edixerunt. Thucydides libro octavo: *Illos autem, qui aufugerant, capite damnarunt, & pecuniam per præconis vocem promiſerunt illi, qui ipſos interfeciſſet.*
Ἐπάνηκε. ἐπάνελθε.	Ἐπάνηκε. Reverte. Redi.
Ἐπανήρατο. ἐπειρᾶτο. εἵλετο.	Ἐπανήρατο. Tentavit. Suſcepit. Aggreſſus eſt.
Ἐπανῃρημένος. προῃρημένος. θέλων.	Ἐπανῃρημένος. Qui aliquid ſuſcepit. Qui aliquid ſibi propoſuit faciendum.
Ἐπανιτέον. ἐπανακτέον.	Ἐπανιτέον. Revertendum eſt. Redeundũ eſt.
Ἐπανιστῶ. δοτικῇ. καὶ ἐπανίσταμαι, δοτικῇ.	Ἐπανιστῶ. Dativo jungitur. Concito aliquẽ in alium. Et ἐπανίσταμαι, itidem dativo. Inſurgo in aliquem.
Ἐπανορθῶ. αἰτιατικῇ.	Ἐπανορθῶ. Corrigo. Emendo.
Ἐπαντλῶ. αἰτιατικῇ.	Ἐπαντλῶ. Aquam hauſtã in aliquid infundo.
Ἐπάντους. ὑψηλοῦ. [1]Θουκυδίδης· Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος, διικνοῦντο γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνωθεν, οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρουν.	Ἐπάντους. Acclivis. Excelſi. Alti. Thucydides: *Athenienſes autem, quod multi de excelſo colle ſagittis eos peterent, (tela enim e loco ſuperiore miſſa facilius penetrabant) cum locum vi expugnare non poſſent, receſſerunt.*
Ἐπαποδυώμεθα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρήσωμεν. [2]Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τουτῳὶ τῷ πράγματι. Ar. Lysistr. 616. R.P. praef. E. Hecub. 54.	Ἐπαποδυώμεθα. Suſcipiamus. Aggrediamur. Ariſtophanes: *Sed aggrediamur, viri, hoc negotium.*
Ἐπαπόρησις. ἀπορία.	Ἐπαπόρησις. Dubitatio.
Ἐπαποδύρομαι. αἰτιατικῇ.	Ἐπαποδύρομαι. Defleo. Lugeo.
Ἐπάρας.[3] πείσας. Θρασυτάτους ἄνδρας ἐλπίσιν εὐεργεσιῶν ἐπάρας ἀνοσίων ἔργων ἀρχηγοὺς γενέσθαι. Καὶ αὖθις· [4]Μειζόνως ἐπαινέσας, τοῖς τε ἄλλοις ἐπάρας, καὶ ὅτι ἀποχρῶν ἔσται τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια τῆς ξυμβαινούσης τιμῆς. Καὶ αὖθις· Καὶ καταψευσάμενος τοῦ βασιλέως θάνατον, καὶ ἐπάρας πολλοὺς τὰ λυσιτελῆ οἱ φρονεῖν, καὶ τῆς ἐκείνου μερίδος εἶναι, ἤθροισε δύναμιν ῥᾳδίως πολλήν.	Ἐπάρας. Qui impulit. Qui perſuaſit. Qui induxit. *Cum autem audaciſſimos homines ſpe beneficiorum ad nefaria facinora perpetranda impuliſſet.* Et iterum: *Cum pluribus laudibus eos cumulaſſet, & tum aliis dictis ad rem aggrediendam impuliſſet, tum etiam his; militibus ſuis non defuturos eſſe commeatus, quos æquo pretio emant.* Et iterum: *Et cum falſum de morte Regis rumorem divulgaſſet, multoſque induxiſſet, ut commodis ſuis ſtuderent, partibuſque ſuis ſe adjungerent, facile ingentem exercitum coegit.*
Ἐπάρατοι. [5]ἐπαγωγοί. καὶ ἐπάρατος. ἐπικατάρατος.	Ἐπάρατοι. Maledicti. Execrandi. Et ἐπάρατος. Maledictus. Execrandus.
Ἐπαρήγειν. βοηθεῖν.	Ἐπαρήγειν. Auxiliari.
Ἐπαρώμενοι. δοτικῇ. καταρώμενοι.	Ἐπαρώμενοι. Dativo jungitur. Imprecantes.
Ἐπαρκῶ. δοτικῇ.	Ἐπαρκῶ. Sufficio. Suppedito. Dativo jungitur.
Ἐπαρτήσας. ἐπικρεμάσας. Ὁ δὲ εἰς πέρας ἤγαγεν αὐτούς, κακὴν δουλείαν ἐπαρτήσας αὐτοῖς. καὶ αὖθις Αἰλιανός· [6]Μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ, ἀλλ' ἐπαρτῆσαι τὰς δι' αἰῶνος τιμωρίας αὐτοῖς.	Ἐπαρτήσας. Qui ſupra aliquem aliquid ſuſpendit. [Qui injunxit. Qui impoſuit.] *Ille autem ad finem eos perduxit, poſtquam malam ſervitutem cervicibus eorum impoſuiſſet.* Et iterum Ælianus: [*Precati ſunt,*] *ne animas eorum propitius ſuſciperet, ſed æternas pœnas eis irrogaret.*
Ἐπαρτωμένων. ἐπικρεμαμένων. Τὸν ἄνδρα ἐπὶ τοσόνδε καρτερίας ἐλθεῖν, ὥστε μεγίστων φόβων ἐπαρτωμένων, καὶ βασάνων προσαγομένων αὐτῷ, οὐδὲν τῶν ἀπορρήτων εἰπεῖν.	Ἐπαρτωμένων. Impendentium. [*Ajunt*] *virum illum adeo conſtantis & obfirmati animi fuiſſe, ut nec impendente graviſſimorum malorum metu, nec tormentis admotis adduci poſſet, ut arcana enuntiaret.*
Ἐπαρυστρίδες. ἀντλητίδες.	Ἐπαρυστρίδες. Hauſtra. Hydriæ. Situlæ.

---

[1] Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. LXXIX.

[2] Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata*, pag. 876. (555. Ed. Baſ. P.)

[3] Ἐπάρας] Vide infra v. Ἐπῆρε.

[4] Μειζόνως ἐπαινέσας, τοῖς τε ἄλλοις ἐπ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀποχρῶν.

[5] Ἐπαγωγοί] Hæc interpretatio mihi ſuſpecta eſt.

[6] Μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχ.] Fragmentum hoc ampliari poteſt ex Suida infra v. Κατηύχοντο.

Ἔπαρχος πραιτωρίων. ὁ τῶν ἑῴων τῆς φορολογίας τὴν [1] ἐπίστασιν ἔχων παρὰ Ῥωμαίοις.

Ἐπάσαντο. ἐγεύσαντο.

Ἐπαοιδός. φαρμακός. γόης. καὶ θηλυκῶς, ἐπαοιδία.

Ἐπαυδῆσαι. ἐπειπεῖν.

Ἐπαύλειος. ἡ τῆς αὐλῆς ὁδός.

Ἐπαύλια [2] λέγεται, καθόσον ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη τότε πρῶτον ἐπηύλισται. καλεῖται δ᾽ ἐπαύλια καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι. παῖς γὰρ ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων, καὶ λαμπάδα καιομένην. ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρος· εἶθ᾽ αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς, φέρουσαι χρυσία, λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας, ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, [3] μυραλείπτρα. ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῷ νυμφίῳ φέρουσιν. οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. ἐπαύλιον δὲ, μονή. Περὶ Ἑκάλης θανούσης·

——Ἴθι πρηεῖα γυναικῶν
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμαλγέες οὐ περόωσι.
Πολλάκι [4] σεῖο, μαῖα, [5] φιλοξείνοιο καλιῆς
Μνησόμεθα· ξῦνον γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν.

Ἔπαυλις. ἡ οἰκία, ἐν ᾗ τὴν αὖλιν ποιοῦνται. αὖλις δὲ, ἡ κοίτη. καὶ ἐπαυλόσυνος, ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών.

--- Οὔτε [6] τιν᾽ ἀνδρῶν,
Οὔτε [7] βροτῶν βλάψας, οἴχετ᾽ ἐπαυλόσυνος.

Περὶ λέοντος ὁ λόγος.

Ἐπαυλόσυνος. ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών. καὶ ἐπαυλίζονται, ἐπισκιάζονται.

Ἔπαυλις. μάνδρα βοῶν, καὶ προβάτων αὐλή. [8] Τότε μὲν οὖν ἀμφότεροι τὴν ἔπαυλιν ἐπὶ τοῦ χώματος ἐποιήσαντο οἵ τε Ῥωμαῖοι, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι. τουτέστι, τὴν κοίτην.

Ἐπαύρασθαι. ἐπαπολαῦσαι. Τούτων τὴν αἴτησιν προσεμένων, καὶ συγχωρούντων ἐπαύρασθαι τῆς χλιδῆς. Καὶ αὖθις· Ἄπιθι τῆς Ἀκαδημίας, καὶ φεῦγε φιλοσοφίαν. οὐ γάρ σοι θέμις ἐπαύρασθαι αὐτῆς. ὁρᾷ γὰρ πρὸς σε ἔχθιστον. [9] πρὸς Κλέαρχον ὁ λόγος τὸν Σολέα, ὃς ἔγραψε διάφορα.

Ἔπαρχος πραιτωρίων. Sic apud Romanos dicebatur Præfectus Prætorio, cujus curæ tributa gentium Orientalium commiſſa erant.

Ἐπάσαντο. Guſtarunt.

Ἐπαοιδός. Incantator. Veneficus. Præſtigiator. Et fœminino genere ἐπαοιδία, incantatio.

Ἐπαυδῆσαι. Alloquutum eſſe. Alloqui.

Ἐπαύλειος ὁδός. Via veſtibuli, vel aulæ.

Ἐπαύλια. Hæc vox dicta eſt ab ἐπαυλίζεσθαι, i. e. in aliquo loco commorari, vel pernoctare: quod tunc ſponſa primum in domo ſponſi pernoctaret. Ἐπαύλια vero dicebantur etiam munera illa, quæ poſtridie nuptiarum a ſponſæ patre ſponſo & ſponſæ cum pompæ ſpecie ferebantur. Puer enim præcedebat, alba veſte indutus, & facem accenſam tenens: quem caniſtrifera excipiebat. Hanc deinceps reliquæ ſequebantur, ferentes aurea vaſa, patellas, ſmegmata, lecticas, pectines, lectos, alabaſtra, ſandalia, thecas, pyxides unguentarias. Interdum etiam dotem ſimul ſponſo afferebant. Alii vero dicunt ἐπαύλια vocari ſecundum a nuptiis diem, quo ſponſa primum in domo ſponſi pernoctabat. Significat autem ἐπαύλιον, manſionem, ſive ſtationem, hoſpitium, domicilium. [Callimachus] de Hecale defuncta ait: *I, mitiſſima mulier, viam illam, quam dolores animum cruciantes non attingunt. Nos interim ſæpe, grandæva mater, memores erimus hoſpitalium ædium tuarum, quæ commune omnium hominum hoſpitium quondam fuerunt.*

Callim. Fragm. CXXXI. p. 494.

Ἔπαυλις, Domus, in qua quis pernoctat, vel commoratur. Αὖλις enim ſignificat ſtationem, ſtabulum, vel cubile. Et ἐπαυλόσυνος, qui ſe ad domicilium vel cubile ſuum confert. [In Epigrammate:] *Nec ullo paſtorum pecorumve læſo, cubile* [vel luſtrum] *ſuum repetiit.* De leone hæc dicuntur.

Ἐπαυλόσυνος. Qui in ſtationem, vel domicilium ſuum abit. Et ἐπαυλίζονται, inumbrantur.

Ἔπαυλις. Stabulum boum, oviumque caula. [Locus, in quo quis commoratur. Domicilium.] *Tunc igitur utrique, & Romani & Carthaginenſes, in aggere pernoctarunt.* Ἔπαυλις hic idem ſignificat, quod κοίτη, i. e. cubile.

Polybius. XXXIX. Vol. V. p. 50.

Ἐπαύρασθαι. Frui. Fructum percipere. *His illorum petitionem admittentibus, & permittentibus, ut his deliciis fruerentur.* Et iterum: *Abi ex Academia, & fuge Philoſophiam. Neque enim tibi fas eſt ea frui, quæ infeſtis oculis te intuetur.* Hæc dicuntur ad Clearchum Solenſem, qui varia ſcripſit.

---

[1] Ἐπίστασιν] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. male, ἐπίτασιν.

[2] Ἐπαύλια λέγεται ———— ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα] Hæc omnia αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Euſtathium ad Il. Ω. pag. 1337. qui ea ex Lexico Pauſaniæ ſe deſcripſiſſe teſtatur.

[3] Μυραλείπτρα] Euſtathius loco laudato habet, μύρα, νίτρα. Sed lectio Suidæ magis placet.

[4] Σεῖο, μαῖα] Metri gratia ſcribendum eſt, σεῖ᾽, ὦ μαῖα: ut recte me monuit Illuſtris Bentlejus.

[5] Φιλοξείνοιο καλ.] De Hecales hoſpitalitate habes & infra v. Ἑκάλη.

[6] Οὔτε τιν᾽ ἀνδρῶν, οὔτε βρ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum exſtat Anthol. lib. I. cap. XXXIII. pag. 71. Sed ibi pro ἐπαυλόσυνος, legitur ἀπαυλόσυνος, id eſt, a caula recedens: quæ lectio magis placet.

[7] Βροτῶν] Scribe βοτῶν, id eſt pecudum: ut recte legitur in Anthologia loco laudato.

[8] Τότε μὲν οὖν ἀμφότεροι τὴν ἔπ.] Fragmentum hoc Caſaubonus Polybio tribuit.

[9] Πρὸς Κλέαρχον ὁ λόγος τὸν Σολέα] Imo de Clearcho Pontico hæc intelligenda ſunt, ut patet ex ipſo Suida infra v. Κλέαρχος, ubi locum integrum vide. Notula autem hæc non eſt ipſius Suidæ, ſed a librario aliquo ad marginem prius adſcripta, in textum poſtea irrepſit: ne quis Grammaticum noſtrum ſui hic oblitum eſſe, vel a ſe ipſo diſcrepare putet.

Ἐπαυρίζω. τὸ φυσῶ. καὶ ἐπαυρίσκω.

Ἐπ' αὐτόπτῳ. ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἐπ' αὐτοφώρῳ. ἐπ' ὀφθαλμοῖς, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλέμματι ἁλούς. [1] Ὁ δὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν πρᾶξιν λαβὼν ἐν Καρχηδόνι, ἐξηπατῆτο πρὸς τῆς γυναικὸς ἑκών γε εἶναι.

Ἐπαυχοῦσι. μέγα φρονοῦσι. καὶ [2] Ἀριστοφάνης· Ἐπαυχήσατο τοῖς σοῖς λόγοις. ἀντὶ τοῦ ἐμεγαλοφρόνησεν.

Ἐπαυχῶ. βεβαίως οἶδα. [3] Σοφοκλῆς·

Ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
Δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι.

Ἐπαφαυάνθην.[4] ἐξηράνθην. [5] Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Ὥσθ' ἀπεφαυάνθην Παναθηναίοις γελῶν.

Ἐπαφωμένων. γενικῇ. ψηλαφωμένων. Ὁ δὲ τοῦ τόξου ἐπαφώμενος, ὡς καὶ ταύτῃ περιορᾶν δοκεῖν τὰ Ῥωμαίων πράγματα.

Ἐπαφρόδιτος. ἐπίχαρις. ἡδύς. Ἀππιανός· Καὶ μὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεραίρων, ἐσεμνολόγει περὶ ἑαυτοῦ.

φ ἡδύς. Καὶ Ἐπαφροδισία.
Ἀππιανός.— Appian. Fragm.
Incert. Schweigh. III. 14. et
900.

Ἐπαφρόδιτος,[6] Χαιρωνεύς, γραμματικός, Ἀρχίου τοῦ Ἀλεξάνδρου γραμματικοῦ θρεπτὸς, παρ' ᾧ παιδευθεὶς, ὠνήθη ὑπὸ τοῦ Μοδέστου, ἐπάρχου Αἰγύπτου, καὶ παιδεύσας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πιτηλῖνον, ἐν Ῥώμῃ διέπρεψεν ἐπὶ Νέρωνος, καὶ μέχρι Νέρβα, καθ' ὃν χρόνον καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἡφαιστίωνος ἦν, καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν ὀνομαστῶν ἐν παιδείᾳ. ὠνούμενος δὲ ἀεὶ βιβλία, ἐκτήσατο μυριάδας τρεῖς, τούτων δὲ σπουδαίων καὶ [7] ἀνακεχωρηκότων. τὸ δὲ σῶμα ἦν μέγας τε καὶ μέλας, ὡς ἐλεφαντώδης. ᾤκει δὲ ἐν τοῖς καλουμένοις Φαινιανοκορίοις, δύο οἰκίας αὐτόθι κτησάμενος. ὁ δὲ καὶ ε' ἔτος ἄγων ἐτελεύτησεν, ὑδέρῳ περιπεσών. συγγράμματα δὲ κατέλιπεν ἱκανά.

Ἐπαφροδιτώτερος. ἐπιχαριτώτερος.

Ἐπάχνωσεν.[8] ἐλύπησεν. ἔφθειρεν. μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης, τῆς φθειρούσης, καὶ λύπην ἐμποιούσης τοῖς φυτοῖς. [9] Ἡσίοδος·

Καί τε σμικρὸν ἐὸν τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.

Ἐπαιγίζων.[10] σφοδρῶς πνέων.

Ἐπαινέσας. ἀποδεξάμενος εὐχαρίστως. Οὓς ἐπαινέσας τῆς προθυμίας, ἀρκεῖσθαι ἔφη τοῖς παροῦσι. καὶ αὖθις· Ἐπαινέσας αὐτὴν τῆς φιλανδρίας.

Ἐπαυρίζω. Aura afflo. Leniter adſpiro. Et ἐπαυρίσκω, fruor.

Ἐπ' αὐτόπτῳ. In conſpectu. In ipſo facto.

Ἐπ' αὐτοφώρῳ. In conſpectu. Palam. Proprie de eo dicitur, qui in ipſo furto deprehenditur. *Cum autem Carthagine rem manifeſte deprehendiſſet, ab uxore volens deceptus eſt.*

Ἐπαυχοῦσι. Gloriantur. Seſe jactant. Ariſtophanes: *Dictis tuis gloriatus eſt.* Vel, ſeſe jactavit.

Ἐπαυχῶ. Glorior. Certo perſuaſus ſum. Sophocles: *Et ob redditum mihi oraculum iſtud perſuaſus ſum, me viventem adhuc hoſtibus inſtar ſideris effulſurum eſſe.*

Ἐπαφαυάνθην. Exſiccatus ſum. Ariſtophanes *Ranis: Panathenæis riſu pene emortuus ſum.*

Ἐπαφωμένων. Genitivo jungitur. Attrectantium. *Ille vero manibus arcum contrectans, ut & eo modo res Romanorum contemnere videretur.*

Ἐπαφρόδιτος. Venuſtus. Jucundus. [Et ἐπαφροδισία, venuſtas.] Appianus: *Et venuſtatem ſuam in omnibus rebus extollens, magnifice ſeſe jactabat.*

Ἐπαφρόδιτος. Epaphroditus, Chæronenſis, Grammaticus, Archiæ Alexandrini Grammatici alumnus, apud quem inſtitutus, a Modeſto Ægypti Præfecto emptus eſt, cujus filium Pitelinum inſtituit. Claruit Romæ ſub Nerone ad Nervam uſque: quo tempore & Ptolemæus Hephæſtionis filius vixit, & multi alii viri doctrina clari. Idem, cum libros ſubinde emeret, ad XXX. mille ſibi comparavit, eoſque bonos & minime vulgares. Corpore fuit magno & nigro, inſtar elephanti; habitavitque in Phænianocoriis, ita dictis, ubi binas ædes habuit. Deceſſit aqua intercute, annum agens LXXV. multaque ſcripta reliquit.

Ἐπαφροδιτώτερος. Venuſtior. Jucundior.

Ἐπάχνωσεν. Dolore affecit. Cruciavit. Corrupit. Tranſlatio ducta eſt a pruina, quæ plantas corrumpit, iiſque nocet. Heſiodus: *Res iſta, quamvis parva, dolore tamen dilectum animum affecit.*

Ἐπαιγίζων. Vehementer ſpirans.

Ἐπαινέσας. Qui laudavit. Qui probavit. Qui gratias egit. *Quibus cum ob promptum ſtudium gratias egiſſet, ſe præſentibus contentum eſſe dixit.* Et iterum: *Cum amorem ejus erga maritum laudibus proſecutus fuiſſet.*

---

[1] Ὁ δὲ ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν πρ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſt. Arc.* cap. 1.

[2] Ἀριστοφάνης] *Avibus*, pag. 571. (393. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi ſic legitur: Ἐπαυχήσαις δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις.

[3] Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 83. ut Portus monuit.

[4] Ἐπαφαυάνθην] Imo, ἀπεφαυάνθην, ut recte legitur in ſubjuncto loco Ariſtophanis.

[5] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 263. (173. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἐπαφρόδιτος] Epaphroditus hic Grammaticus fuit celebris, cujus veteres Grammatici & Scholiaſtæ ſæpe meminerunt. Citatur ἐν ταῖς λέξεσιν, a Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 353. Ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β', a Scholiaſta Æſchyli ad *Eumenides*, v. 2. Ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος, ab Etymologo v. Γάργαρος. Ἐν ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσείας, ab eodem Etymologo v. Ἄωροι, & v. Κεφαλληνία. Præterea abſque nomine operis laudatur a Scholiaſta Theocriti ad Idyll. 1. v. 117. a Suida infra v. Νάρθηξ: ab Etymologo pluribus in locis: ab Euſtathio ad Il. Α. pag. 886. 53. & ad Il. Τ. pag. 1172. 21.

[7] Ἀνακεχωρηκότων] Vide ſupra h. v.

[8] Ἐπάχνωσεν. ἐλύπ.] Apollonius Rhodius lib. IV. v. 1279.

———Ἐν δ' ἄρα πᾶσι
Παχνώθη κραδίη.

Scholiaſta ad illum locum: Παχνώθη. ἀντὶ τοῦ ἐπάγη. ἐλυπήθη. ὁ τρόπος εἴληπται ἀπὸ τῆς πάχνης. Vide etiam infra v. Παχνοῦται.

[9] Ἡσίοδος] Ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ. v. 360.

[10] Ἐπαιγίζων] Eſt vox Homerica Il. Β. v. 148.

Ἐπαινέτης. Ἀρριανός· Τῶν τε ξὺν κόσμῳ δρωμένων ἐπαινέτης, καὶ τῶν ἀκοσμήτων ἐν τῷ παραυτίκα ἐπιτιμητὴς, καὶ τῶν ἐσύστερον κολαστής.

Ἐπαινεῖσθε. ἀντὶ τοῦ καυχᾶσθε. Δαβίδ· Ἐπαινεῖσθε ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ.

Ἐπαίομεν[1] ἐν Βραύρωνι. συνουσιάζομεν. ἠλαύνομεν. Βραύρων δὲ τόπος Ἀθήνησιν.

Ἐπαιώνιστο.[2] εὐφήμιστο.

Ἐπαιρόμενος.[3] Δημοσθένης ἐν μὲν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἀντὶ τοῦ, ἐπανατεινόμενος.[4] ἀλλαχοῦ δέ.

Ἐπαίρω. ὑψῶ.

Ἐπαίρεσθαι. τὸ φυσοῦσθαι.

Ἔπαισεν. ἔτυψεν. ἔκρουσεν. Ἔπαισε δὲ τὸν ἵππον τῇ λόγχῃ.

Ἐπαισχές.[5] αἰσχύνης παραίτιον. Κἀμοὶ μὲν ἐπαισχές ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερὸν, κἀκείνῳ πολὺ αἴσχιον, καὶ βλαβερώτερον. † Τῆς μὲν προσεδρείας ἐπιπόνου οὔσης· τῆς δὲ ἀποχωρήσεως, ἐπαισχοῦς.

Ἐπαίτης. ὁ πτωχός. καὶ κλίνεται ἐπαίτου.

Ἐπαίχθη. ἐνεπαίχθη. ἐκ τοῦ παίζω. Ἐπέχθη δὲ, ἐκτενίσθη.

Ἐπέβαλεν. ἤρξατο. ἐπεχείρησεν. ἢ ἀντὶ τοῦ συνῆν. Ὃς[6] καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐπέβαλεν, γεγονότι κατὰ τὰ Περσικὰ, καὶ[7] μικρῷ πρός. ἐξέτεινε δὲ μέχρι τῶν[8] Περδίκκου χρόνων. Ἐπιβολὴ δὲ λέγεται ἔννοια, ἐπιχείρησις.

Ἐπεβάτευον. συνουσίαζον.[9] Ἡρακλῆς φησι πρὸς τὸν Διόνυσον· Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; ὁ δέ φησιν· Ἐπεβάτευον Κλεισθένους. τὸ ἐπιβατεύειν, ἐπὶ συνουσίας· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζώων, ἃ ἐπιβαίνοντα συνουσιάζει. ὁ δὲ Κλεισθένης ἐπ᾽ αἰσχρότητι κωμῳδεῖται. ἦν δὲ λεῖος τὸ γένειον, ὡς εὐνούχῳ εἰκάζειν αὐτόν. τὸν δὲ Κλεισθένην καὶ ἐπὶ τοῦ παθητιᾷν κωμῳδοῦσι. τὸ δὲ ἐπεβάτευον, κακέμφατον.

Ἐπέβρισεν. ἐπεβάρησεν.

Ἐπεγράφου. ἀντὶ τοῦ[10] ἔξω γράφεις. Ἀριστοφάνης·

Καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.

καὶ[11] ἐπεγράψατο, ἀντὶ ἀπεγράψατο, ἐχειροτόνησε, κατέστησεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μετοίκων, τοὺς προστάτας προσγραφόντων ἑαυτοῖς.

Ἐπαινέτης. Laudator. Arrianus: *Ea, quæ recte & decenter fiebant, laudibus proſequebatur; quæ ſecus, in præſens verbis caſtigabat, & deinde puniebat.*

Ἐπαινεῖσθε. Gloriamini. David: *In ſancto ipſius nomine gloriamini.*

Ἐπαίομεν ἐν Βρ. *Braurone ſubigebamus.* Vel, ſubagitabamus. Ἐπαίομεν enim hic idem ſignificat quod συνουσιάζομεν. Βραύρων autem eſt locus in Attica.

Ἐπαιώνιστο. Pæane celebratus fuerat.

Ἐπαιρόμενος. Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte hac voce utitur pro ἐπανατεινόμενος. Alibi vero aliter hanc vocem accipit.

Ἐπαίρω. Extollo. Effero.

Ἐπαίρεσθαι. Inflari. Extolli.

Ἔπαισεν. Verberavit. Percuſſit. *Equum vero percuſſit haſta.*

Ἐπαισχές. Turpe. Pudendum. *Mihi quidem res iſta turpis eſt & pernicioſa: illi vero longe turpior & pernicioſior.* † *Cum diu in obſidione iſtius loci hærere, laboris & moleſtiæ plenum eſſet; at re infecta diſcedere, turpe.*

Ἐπαίτης. Mendicus. Et declinatur ἐπαίτου.

Ἐπαίχθη. Ludibrio habitus eſt. A παίζω. At ἐπέχθη, pexus eſt, [a πέκω.]

Ἐπέβαλεν. Cœpit. Aggreſſus eſt. Vel, cum aliquo erat. Aliquem ſectabatur. *Qui etiam Hecatæum Mileſium ſectatus eſt, qui tempore belli Perſici, & paulo ante vixit, & ad Perdiccæ uſque ætatem pervenit.* Ἐπιβολὴ vero dicitur conſilium, conatus, inceptum.

Ἐπεβάτευον. Inibam. Subigebam. Hercules Bacchum rogat: *Quo terrarum profectus eras?* Ille reſpondet: *Inibam Cliſthenem.* Τὸ ἐπιβατεύειν enim de coitu venereo dicitur: per metaphoram ductam ab animalibus, quæ coitura fœminas inſcendunt. Cliſthenes vero ob impudicitiam a Comicis perſtringebatur; eratque mento glabro & vulſo, ita ut [Ariſtophanes] eum eunucho aſſimilet. Alii etiam Comici hunc Cliſthenem traducebant, quod muliebria pateretur. Ἐπιβατεύειν vero eſt vox obſcœna.

Ἐπέβρισεν. Ingruit. Cum pondere incubuit.

Ἐπεγράφου. Inſcribebas. Pingebas. Ariſtophanes: *Nam & tu [clypeo tuo] magnam inſcribebas Gorgonem.* Et ἐπεγράψατο, inſcripſit, adſcivit, ſuffragio ſuo elegit, conſtituit. Metaphora ducta eſt ab inquilinis, qui [ex civibus] patronum aliquem ſibi adſciſcebant.

---

[1] Ἐπαίομεν ἐν Βραύρωνι] Ariſtophanes *Pace*, pag. 689. (468. Ed. Baſ. *P.*)

> Αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε
> Ἐπαίομεν Βραυρωνάδ᾽ ὑποπεπωκότες.

Vide ibi Scholiaſtam.

[2] Ἐπαιώνιστο] Scribe ἐπεπαιώνιστο: ut infra ſuo loco.

[3] Ἐπαιρόμενος. Δημοσθ.] Ex Harpocratione.

[4] Ἀλλαχοῦ δέ] Adde ex Harpocratione, ἐπ᾽ ἄλλου σημαινομένου φησί.

[5] Αἰσχύνης] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, αἰσχίνης.

[6] Ὃς καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλ.] Verba hæc intelligenda ſunt de Hellanico, ut patet ex ipſo Suida ſupra v. Ἑλλάνικος: ubi hic ipſe locus auctior legitur.

[7] Μικρῷ πρός] Cum Porto legere malim μικρῷ πρό.

[8] Περδίκκου] Sic habent MSS. Pariſ. At priores Editt. Περδίκου: quam lectionem licet ſupra v. Ἑλλάνικος probaverim, nunc tamen alteram ei præfero; non ſolum propter auctoritatem MStorum, ſed etiam quia ætates auctorum nomine Regis vel Principis συγχρόνου potius, quam privati alicujus hominis a ſcriptoribus ſignari ſolent. Perdiccas enim fuit Rex Macedonum; at Prodicus, Sophiſta: de quo Suidas infra ſuo loco. Intelligendus hic autem eſt Perdiccas ille, qui Philippum patrem Alexandri M. proxime præceſſit: quod ideo moneo, quia inter Reges Macedonum plures Perdiccæ fuerunt.

[9] Ἡρακλῆς φησι πρὸς τὸν Διόνυσον] Apud Ariſtophanem *Ranis* pag. 212. (132. Ed. Baſ. *P.*) Vide ibi Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

[10] Ἔξω γράφεις] Sic omnes Editt. mendoſe. Scribendum enim eſſe ἐξωγράφεις, recte monuit eruditiſſimus Pearſonius.

[11] Καὶ ἐπεγράψατο, ἀντὶ τοῦ ἀπεγρ.] Hæc referenda ſunt ad locum illum Ariſtophanis in *Pace* pag. 672. (459. Ed. Baſ. *P.*)

> Αὑτῷ πονηρὸν προστάτην ἀπεγράψατο.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic repetiit.

Ἐπεγράψαντο. ἀντὶ τοῦ [1] διϊσχυρίζοντο. ἐβεβαίουν. Οἱ δὲ [2] εἰς Θρᾴκην εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν, οἰκιστὴν ἀντὶ τοῦ Ἅγνωνος ἐπεγράψαντο.

Ἐπεγχανών. [3] καταγελάσας. Οὐ [4] μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβριστὴν καὶ ὑπερόπτην εἴασεν ἐπεγχανεῖν τῷ τοῦ [5] Μελήτου θανάτῳ.

Ἐπεδαψιλεύσατο. κατακόρως ἐχρήσατο. Ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως.

Ἐπεδίκασε, [6] καὶ ἐπεδικάσατο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ὀλυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐπεδίκασεν, οἷον [7] προσέκρινε. τὸ δὲ ἐπεδικάσατο, οἷον ἔπεισε τοὺς δικαστὰς ἑαυτῷ προσνεῖμαι τὸν κλῆρον.

Ἐπέθεντο. ἐπανέστησαν. Οὐδὲ χρημάτων ἀφαιρέσει ἐπέθεντο. ἀντὶ τοῦ ἐλιχνεύσαντο. ἐτέρφθησαν.

Conf. Menand. p. 137. D. Excerpt. de Legat.

Ἐπεθείαζε. μανικῶς διετίθετο. θεόληπτος ἐγίγνετο. Μένανδρος. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐν ἑνὶ τῶν ζ' λόφων ἀνελθὼν, ἐπεθείαζε ῥήμασι βαρβάροις, καὶ γαύρῳ τῷ φρονήματι μεγαληγορίᾳ ἐχρῆτο.

Ἐπεθείαζον. ἐχόρευον.

Ἐπέθρωσκον. ἐπεπήδων.

Ἐπεκάλει. ὠνείδιζεν. ἐμέμφετο. Καὶ αὐτῷ μὲν οὐδεὶς ἐπεκάλει τῶν πώποτε φίλων, οὔτε ὄκνου πρόφασιν οὔτε μαλακιζομένῳ τινὰ ἀναβολὴν ἐν ταῖς χρείαις, οὔτε ῥᾳθυμίαν ἀργίας ἢ δειλίας ἔκγονον. † Ὁ δὲ πολλοῖς ἐπεκάλει τῶν φίλων τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα. ἀντὶ τοῦ ὠνείδιζε. καὶ αὖθις· Ἐπεκάλουν αὐτὸν φθορέα τῶν νέων, καὶ κιναιδολόγον ἀποκαλοῦντες.

Ἐπεκερτόμησεν. ἐχλεύασεν. ἔσκωψεν. Ὁ δὲ ἐπεκερτόμησεν αὐτὸν τῆς ἀβουλίας.

Ἐπέκεινα. παρεκεῖ.

Ἐπεκήρυξαν. [8] διασήμως καὶ διαπρυσίως ἐλάλησαν. Ἐπεκήρυξάν τε τάλαντα δώσειν τῷ μηνύσαντι. καὶ αὖθις· [9] Οἱ δὲ ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες, ἐπεκηρυκεύσαντο.

Ἐπεκηρυκεύετο. διὰ κήρυκος ἔλεγεν. Ἐπεὶ μηδὲ εἷς ἐπεκηρυκεύετο ὑπὲρ τοῦ Λουκίου, διελέγετο αὐτῷ ὁ Δεκέβαλος.

Ἐπέκλωσεν. ἐπεκλήρωσεν. ἐμέρισεν.

Ἐπεγράψαντο. Aſſeverarunt. Affirmarunt. Confirmarunt. [Adſciverunt.] *Illi vero* [*Braſidam,*] *rebus geſtis in Thracia clarum, loco Agnonis conditorem ſibi adſciverunt.*

Ἐπεγχανών. Qui aliquem deriſit. Qui alicui inſultavit. *Haud tamen divina Nemeſis inſolentem illum & ſuperbum adoleſcentem Meleti morti impune inſultare paſſa eſt.*

Ἐπεδαψιλεύσατο. Ad ſatietatem uſque uſus eſt. *Abdicationis argumentis ad ſatietatem uſque immoratus eſt.*

Ἐπεδίκασε, & ἐπεδικάσατο. Demoſthenes in oratione contra Olympiodorum [utroque verbo uſus eſt.] Et ἐπεδίκασεν quidem ſignificat, adjudicavit. Ἐπεδικάσατο vero, Judicibus perſuaſit, ut hæreditatē ſibi adjudicarent.

Ἐπέθεντο. Invaſerunt. Aggreſſi ſunt. Inhiarunt. *Neque bonorum direptioni inhiarunt.* Ἐπέθεντο enim hic idem ſignificat, quod ἐλιχνεύσαντο, concupiverunt: vel ἐτέρφθησαν, delectati ſunt.

Ἐπεθείαζε. Inſaniebat. Numinis afflatu agitabatur. Fanatico furore correptus erat. Menander: *Dux vero in unum ex ſeptem collibus adſcendit, & fanatici inſtar barbara verba proloquens, animo inſolenti & ſuperbo orationem jactationis plenam habuit.*

Ἐπεθείαζον. [Ut fanatici] ſaltabant.

Ἐπέθρωσκον. Inſiliebant. Inſultabant.

Ἐπεκάλει. Exprobrabat. Accuſabat. Criminabatur. *Nec ullus unquam amicorum ei exprobravit, quod vel ſpecioſam pigritiæ ſuæ cauſam obtenderet; vel in rebus ſtrenue gerendis dilatione uteretur; vel præ ſocordia & ignavia negligenter quidquam ageret.* † *Ille vero multis amicorū talia crimina exprobrabat.* Et iterum: *Eum criminabantur, ut juventutis corruptorem, & impudicitiæ magiſtrum.*

Ἐπεκερτόμησεν. Deriſit. Cavillis excepit. *Ille vero inconſultam ejus temeritatem deriſit.*

Ἐπέκεινα. Ultra. Trans.

Ἐπεκήρυξαν. Per præconem edixerunt. Clara & elata voce clamarunt. *Illi vero per præconem ſignificarunt, ſe aliquot talenta daturos eſſe illi, qui rem indicaſſet.* Et iterum: *Illi vero, cum ſitim ferre non poſſent, caduceatores de pace facienda miſerunt.*

Ἐπεκηρυκεύετο. Per caduceatorem dixit, vel egit. *Cum nemo caduceatorem Lucii gratia mitteret, Decebalus cum eo collocutus eſt.*

Ἐπέκλωσεν. Injunxit. Diſtribuit. [Fatum alicui nevit.]

---

[1] Διϊσχυρίζοντο. ἐβεβαίουν] Hæc interpretatio inepta eſt, nec vim vocis ἐπεγράψατο ullo modo exprimit. Certe in exemplo ſubjuncto vox iſta aliter accipitur.

[2] Οἱ δὲ εἰς Θρᾴκην εὐδοκ.] Fragmentum hoc intelligendum eſſe de Braſida, duce Lacedæmoniorum, non ſolum patet ex ipſo Suida ſupra v. Βρασίδας, ubi hæc ipſa verba occurrunt; ſed etiam ex Thucydide, apud quem lib. v. cap. xi. inter alia & hæc leguntur: Καὶ τὸ λοιπὸν οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ (i. e. Braſidæ) τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας· καὶ τὴν ἀποικίαν ὡς οἰκιστῇ προσέθεσαν, καταβαλόντες τὰ Ἁγνώνεια οἰκοδομήματα, &c. Hæc Suidæ lucem non exiguam fœnerantur, & aperte oſtendunt, ad quam hiſtoriam fragmentum hoc referendum ſit.

[3] Ἐπεγχανών] Confer Noſtrum ſupra v. Ἐγχανών, & infra v. Ἐπιχάνῃ.

[4] Οὐ μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβρ.] Fragmentum hoc intelligendum eſt de Timagora, adoleſcente formoſo, cujus amore captus Melitus mortem ſibi conſcivit, quod nullis precibus vel blanditiis rigidum ipſius animum flectere poſſet. Vide infra v. Μέλιτος, ubi locus integer cujus fragmentum hoc pars eſt, ex Æliano adducitur.

[5] Μελήτου] Scribe Μελίτου, ut recte infra v. Μέλιτος.

[6] Ἐπεδίκασε, καὶ ἐπεδ.] Ex Harpocratione.

[7] Προσέκρινε] Sic recte unus MS. Pariſ. At priores Editt. ut & Harpocratio male, προέκρινε: de quo mendo jam ante etiam Lectorem monuerat Valeſius ad Harpocrationem, & προσέκρινε ſcribendum eſſe ex ſenſu hujus loci recte conjecerat.

[8] Διασήμως καὶ διαπρυσ.] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt. in quibus legitur, παρασήμως καὶ διαπρυσίως ἐλάλ.

[9] Οἱ δὲ ἀντισχεῖν τῷ δ.] Idem fragmentum legitur & ſupra v. Ἀντισχεῖν.

Ἐπέκλυσεν. ἐκαθάρισεν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπέρρευσε. Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακά, [1] ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς, καὶ λευκή τις ἡμέρα, κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους.

Ἐπεκώμαζεν. ὠρχεῖτο. αἰσχρῶς ἐλάλει. Ὁ δὲ προεκθέων ἐπεκώμαζε τοῖς βαρβάροις. καὶ αὖθις· Πολλαὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας ἐπεκώμασαν ταραχαί.

Ἐπ' ἐλάχιστον. ἐπ' ὀλίγον. πρὸς βραχύ. [2] Δαμάσκιος· Εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχιστον τὸ πρὸς τὰ ποιητικὰ συμπαθείας, ἅτε οὐχ ἁπτόμενα τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μέχρι φαντασίας καὶ γλώττης ἱστάμενα.

Ἐπελέξαντο. ἀνέγνωσαν. [3] Εὑρόντες δὲ τὰ γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ διπτύχου, ταῦτα ἐπελέξαντο. Ἡρόδοτος. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ γραμματεὺς ἐπελέγετο τὰ γράμματα.

Ἐπελήκεον. ἐπεβόων. ἐπεκρότουν.

Ἐπελήφθη. ἐπήρξατο. Ἀρριανός· Ἤδη τε ἐπελήφθη νὺξ τῆς τρίτης φυλακῆς, καὶ ὁ ἡγεμὼν τοὺς λόχους καθίστατο.

Ἐπελπίζων. εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη, τοὺς δὲ ἐν ἀξιώσει τε καὶ δυνάμει περισυλῶν καὶ δημεύων.

Ἐπεμαρτύραντο. μάρτυσιν ἐχρήσαντο. Οἱ δὲ πιστὰ δόντες καὶ λαβόντες, ἐπεμαρτύραντο τοὺς θεούς. οὕτω Ξενοφῶν.

Ἐπεμβαίνων. δοτικῇ. ἐπιχλευάζων. ἐπικερτομῶν. Ὁ δὲ ἐπεμβαίνων τῇ τύχῃ αὐτῶν σφόδρα ἀμαθῶς, καὶ ἀνθρωπίνως ἥκιστα.

Ἐπεμήνατο ἐπεμάνη.

Ἐπέμυξεν. ἐξεμυκτήρισεν. ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν.

Ἐπενεγκεῖν [4] δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ [5] προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι. ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος ταῦτα πράττεται. καὶ Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων φησί· Τινὲς ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ φασὶ καταπεπηγέναι τὸν Ἐρεχθέα, τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ τὸ νόμον εἶναι τοῖς προσήκουσι τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας.

Ἐπενεγκών. δοτικῇ. καταδικάσας. Προκόπιος·

Ἐπέκλυσεν. Aqua abluit. Vel, inundavit. *Tot & tanta mala* [*imperium Romanum*] *inundaverant, ut Barbaros viciſſe, aurum quaſi ipſis eſſet, & albus quidam dies.*

Ἐπεκώμαζεν. Saltabat. Obſcœne loquebatur. [Inſultabat. Accedebat.] *Ille vero ante reliquos procurrens, Barbaris inſultabat.* Et iterum: *Eccleſias multæ turbæ invaſerunt.*

Ἐπ' ἐλάχιστον. Minimum. Parum. Ad breve tempus. Damaſcius: *Poeticis haud multum addictus erat, utpote quæ animum non tangerent, ſed intra imaginationem & linguam ſubſiſterent.*

Ἐπελέξαντο. Legerunt. *Cum autem literas in ligno pugillarium* [*exaratas*] *inveniſſent, eas legerunt.* Herodotus. Et iterum: *Scriba vero literas legit.*

Ἐπελήκεον. Acclamabant. Plauſu excipiebant.

Ἐπελήφθη. Cæpit. Incepit. Arrianus: *Jam autem tertia vigilia noctis inceperat, & dux cohortes ordinabat.*

Ἐπελπίζων. In ſpem inducens. Spe lactans. *Partim quidem promiſſis ſpem eorum alens, partim vero exigua quædam lucra cum ipſis ſubinde communicans, hominesque dignitate & opibus præſtantes ſpolians, & bona eorum publicans.*

Ἐπεμαρτύραντο. Obteſtati ſunt. *Illi vero data acceptaque fide Deos teſtes invocarunt.* Ita Xenophon.

Ἐπεμβαίνων. Inſultans. Irridens. Illudens. *Ille autem imperite admodum & inhumaniter fortunæ eorum inſultans.*

Ἐπεμήνατο. Amore alicujus inſanivit.

Ἐπέμυξεν. Naſo adunco ſuſpendit. Naribus ſtrepitum aliquem edidit.

Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφ. Haſtam in funere præferre, & ad ſepulcrum proclamare. Id autem tunc fieri ſolebat, cum quis morte violenta perierat. Et Iſter in Collectaneis rerum Atticarum inquit: *Quidam ajunt Erechtheum in ſepulcro haſtam defixiſſe, ut cædem factam eſſe ea ratione ſignificaret. Unde ortum eſſe morem* [*dicunt,*] *ut cognati hoc modo cædis auctoribus ultionem denunciarent.*

Ἐπενεγκών. Dativo jungitur. Qui condem-

---

[1] Ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτ.] Elegans eſt proverbium apud Græcos, quod dicitur de re quadam expetenda, & alteri longe præferenda. Epitomator Dionis in *Cæſare Auguſto* pag. 170. Οὕτω τὰ πράγματα πρός τε τὸ βούλημα καὶ πρὸς τὸ ἐπιθύμημα τὸ ἑαυτῶν διῆγον, ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι. Id eſt, *Adeo cuncta ad eorum arbitrium libidinemque gerebantur, ut regnum Julii Cæſaris aureum fuiſſe videretur.* Eunapius in *Excerpt. Legat.* pag. 20. Edit. Pariſ. Ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν. Cantoclarus hæc ſic Latine interpretatus eſt: *Ut, ſi alicui aurum eſſe indicaretur, dum Thracia in his malis erat, illud, ut eſt in proverbio, Myſorum præda eſſet.* Male omnino. Tu ſic verte: *Ut vetus illa Myſorum prædatio proverbio celebrata, cum hac Thraciæ vaſtatione collata, aurum eſſe videretur.* Vide Valeſium in notis ad illum locum, qui plura proverbii hujus exempla adducit.

[2] Δαμάσκιος· Εἶχε δὲ ἐπ' ἐλάχ.] Fragmentum hoc Damaſcii legitur etiam apud Photium in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1040.

[3] Εὑρόντες δὲ τὰ γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ διπτ.] Herodotus lib. VII. in fine: Δελτίον δίπτυχον λαβών, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε, καὶ ἔπειτα ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ δελτίου ἔγραψε τὴν βασιλέως γνώμην. ποιήσας δὲ ταῦτα, ὀπίσω ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, ἵνα φερόμενον κεινὸν τὸ δελτίον, μηδὲν πρῆγμα παρέχοι πρὸς τῶν ὁδοφυλάκων. ἐπεὶ δὲ ἀπίκετο ἐς τὴν Λακεδαίμονα, οὐκ εἶχον συμβαλέσθαι οἱ Λακεδαιμόνιοι πρίν γε δή σφι, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, Κλεομένεος μὲν θυγάτηρ, Λεωνίδεω δὲ γυνὴ Γοργὼ ὑπέθετο, ἐπιφρασθεῖσα αὐτή, τὸν κηρὸν κνᾷν κελεύουσα, καὶ εὑρήσειν σφέας γράμματα ἐν τῷ ξύλῳ. πειθόμενοι δέ, εὗρον, καὶ ἐπελέξαντο. Hinc Suidas fragmentum hoc conſarcinavit; cujus ſenſum nemo abſque integro illo loco Herodoti intellexerit.

[4] Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφ.] Demoſthenes orat. contra Euergum pag. 688. Πρῶτον μὲν ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι, εἴ τις προσήκων ἐστὶ τοῦ ἀνθρώπου. ἔπειτα τὸ μνῆμα φυλάττειν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Hunc locum Demoſthenis hic interpretatur Suidas, vel potius Harpocratio, ex quo Suidas ſua deſcripſit. Pollux lib. VIII. cap. VII. Δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ ἐπὶ τῶν βιαίως ἀποθανόντων ἐπεφέρετο, καὶ αἱ προθέσεις διὰ τοῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὁρῷτο ὁ νεκρός, μή τι βιαίως πέπονθε. Reſpexit ad eundem locum Demoſthenis. Vide etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 521.

[5] Προαγορεύειν] Hanc lectionem ex Demoſthene revocavi: cujus loco priores Editt. minus recte habent προσαγορεύειν. Quid autem τὸ προαγορεύειν hic ſignificet, ex loco Demoſthenis paulo ante adducto patet.

Ἐπενεγκών τε αὐτῷ, ὅτι δὴ ὡς ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψεν.

Ἐπενδύτης. τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται.

Ἐπενήνεον.[1] συγκατετίθεντο.

Ἐπενήνοθεν.[2] ἐπήνθει. ἐπέκειτο.

Ἐπεντρυφήσαντος. καταπολαύσαντος. Ἕτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσίου παράληψιν καταυθαδισαμένου καὶ ἐπεντρυφήσαντος αὐτοῖς.

Ἐπ' ἐξαγωγῇ. Ἐμαστιγοῦτο ῥάβδοις, εἶτα ἐπ' ἐξαγωγῇ ἐπιπεράσκετο, δειλίας καὶ ἀποδράσεως τίμημα φερόμενος δοῦλος εἶναι.

Ἐπεξιέναι. αἰτιατικῇ, καὶ γενικῇ. Ἐπεξιοῦσα νεᾶνις ἄρτι τῶν παρθενικῶν θαλάμων.

Ἐπεπάμεθα. ἐκεκτήμεθα.

Πάνθ'[3] ὅσα κ' ἐν ζωοῖς [4]ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' ᾅδην
Ἔρχομ' ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἠελίῳ.

Ἐπεπαιώνιστο. ἐξύμνητο.

Ἐπεπαίχειν. ὑπερσυντέλικος, τὸ ἐνεπαίχθην. Ἐπεπέχειν δὲ, ἐπεπέχεισαν. ἐκ τοῦ πέκω, τὸ κτενίζω.

Ἐπεπολεῖτο. ἐπεπορεύετο.

Ἐπεπόνθη. ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει. καὶ ἑωράκη, ἀντὶ τοῦ ἑωράκει· καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδει.

Ἐπέπυστο. ἤκουσεν.

Ἐπέῤῥαξεν. ἐπέπεσε. συνεπλάκη. μάχην συνῆψεν. Ὁ δὲ πολλὴν διανύσας ὁδὸν, ἄφνω τούτοις ἐπέῤῥαξεν.

Ἐπέραστος. ἐράσμιος.

Ἐπερατώθη. ἐτελειώθη.

Ἐπεραιώθη. ἐπέρασεν. ἐτελειώθη.

Ἐπαίρεσθαι. τὸ φυσοῦσθαι. Ἐπέρεσθαι δὲ, τὸ ἐρωτῆσαι.

Ἐπεῤῥίφην. ἔπεσον.

Ἐπεῤῥώσαντο.[5] ἐπεσείσθησαν. καὶ [6]ἐπεῤῥόθησαν.

Ἐπέρω. τὸ ἐρωτῶ. καὶ ἐπερόμενος, ἐρωτώμενος.

Ἐπεῤῥύη. ἐπέβρυσεν. ἀνέβλυσεν.

Ἐπέσαξε[7] τὴν ὄνον αὐτοῦ. ἀντὶ τοῦ, ἐπεφόρτισεν.

Ἐπέσβη.[8] ἐπεισῆλθε.

Ἐπεσβόλον. λοίδορον. φλύαρον.

Ἐπέσειεν. ἐπανετείνετο. Τοῖς δὲ ἐπέσειε φόβον, ὡς αὐτίκα [9]τεθνήξοντος.

navit. [Qui objecit. Qui exprobravit.] Procopius: *Cum ipſi exprobraſſet, eum manifeſte mentiri, ambas ejus manus amputavit.*

Ἐπενδύτης. Induſium: quod & ὑποκάμισον vocatur.

Ἐπενήνεον. Conſentiebant. Aſſentiebantur.

Ἐπενήνοθεν. In ſuperficie effloreſcebat. In parte exteriore exiſtebat.

Ἐπεντρυφήσαντος. Illudentis. Inſultantis. *Cum & alia multa non toleranda in accipiendo auro arroganter prolocutus fuiſſet, ac eis inſolenter inſultaſſet.*

Ἐπ' ἐξαγωγῇ. *Virgis cædebatur, & deinde peregre vendebatur, ignaviæ & fugæ mercedem referens ſervitutem.*

Ἐπεξιέναι. Accuſativo & genitivo jungitur. *Puella ex virgineis thalamis recens egreſſa.*

Ἐπεπάμεθα. Poſſedimus. [In Epigrammate:] *Omnia, quæ in hac vita poſſedi, ad Inferos deſcendens mecum fero, nec ſub ſole quicquam relinquo.*

Ἐπεπαιώνιστο. Pæane celebratus eſt.

Ἐπεπαίχειν. Luſeram. Illuſeram. Pluſquamperfectum, a παίζω. At ἐπεπέχειν, & ἐπεπέχεισαν, a πέκω, pecto.

Ἐπεπολεῖτο. Obibat.

Ἐπεπόνθη. Pro ἐπεπόνθειν. Paſſus fuerat. Sic etiam ἑωράκη dicitur pro ἑωράκειν; & ᾔδη, pro ᾔδειν.

Ἐπέπυστο. Audiverat.

Ἐπέῤῥαξεν. Irruit. Irrupit. Congreſſus eſt. Pugnam commiſit. *Ille vero magno itinere confecto, repente hoſtes adortus eſt.*

Ἐπέραστος. Amabilis. Expetendus.

Ἐπερατώθη. Ad finem perductus eſt. Perfectus eſt.

Ἐπεραιώθη. Trajecit. Abſolutus eſt.

Ἐπαίρεσθαι. Inflari. Efferri. Superbire. Ἐπέρεσθαι vero, per ε, interrogare.

Ἐπεῤῥίφην. Injectus ſum. Cecidi.

Ἐπεῤῥώσαντο. Concuſſi, vel quaſſati ſunt. Et ἐπεῤῥόθησαν, [concuſſerunt.]

Ἐπέρω. Interrogo. Et ἐπερόμενος, interrogans.

Ἐπεῤῥύη. Affluxit. Ex ſcaturigine ebullivit.

Ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτ. Aſinam ejus ſarcinis oneravit.

Ἐπέσβη. Intravit. Ingreſſus eſt.

Ἐπεσβόλον. Maledicum. Conviciatorem. Garrulum.

Ἐπέσειεν. Incutiebat. Intentabat. *Illis vero terrorem incutiebat, ut confeſtim morituris.*

---

[1] Ἐπενήνεον] Imo ἐπήνεον, vel ἐπήνουν. Ut recte infra ſuo loco. Τὸ ἐπενήνεον enim aliud ſignificat. Vide Heſychium h. v.

[2] Ἐπενήνοθεν. ἐπήνθει. ἐπέκ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Β. v. 219.

[3] Πάνθ' ὅσα κ' ἐν ζωοῖς ἐπεπ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Diogenem Cynicum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 420.

[4] Ἐπεπάμεθα] Metri gratia ſcribendum eſt ἐπεπάμμεθα: ut legitur in Anthologia Epigrammatum loco laudato.

[5] Ἐπεῤῥώσαντο. ἐπεσ.] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Α. v. 529. Confer etiam Heſychium & Etymologum.

[6] Ἐπεῤῥόθησαν] Sic habent MSS. Pariſ. At priores Editt. ἐπεῤῥώθησαν: quod minus placet. Heſychius: Ἐπεῤῥόθησεν, ἔσεισεν.

[7] Ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ] *Geneſ.* XXII. Ἀναστὰς δὲ, ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ. Hunc locum Suidas repetere voluit.

[8] Ἐπέσβη] Pro ἐπεσέβη.

[9] Τεθνήξοντος] Portus legit τεθνηξομένοις: quod nec probo nec repudio, quoniam in tam brevi fragmento nihil certi de ſenſu ſtatui poteſt.

‡

Ἐπεσυ-

Ἐπεσημηνάμεθα. ἐξεπλάγημεν. ἐθαυμάσαμεν. καὶ [1] Πολύβιος· Τίς οὐκ ἂν ἐπισημήναιτο καὶ θαυμάσειε τὸν προειρημένον ἐπὶ τούτοις ἡγεμόνα.

Ἐπέσθων. ἐπεσθίων. εὐωχούμενος. [2] Τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων, χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε, θῆκε Θεοῖς Σαμόθραξιν.

Ἐπεσκήψατο. [3] ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν. σπανιάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φόνου· ὡς Ἀντιφῶν. τὸ δὲ ἐνεργητικὸν τὸ ἐπέσκηψεν, ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο. τὸ δὲ ἐπισκήπτω ἀντὶ τοῦ μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω, Ἀνδοκίδης καὶ Λυσίας ἔλαβε. καὶ ἐπεσκήψατο, ἔβλαψεν.

Ἐπέσκηψεν. ἐπέπληξε.

Ἐπέσπερχε. διήγειρε. παρέθηγεν. Ὃς δὴ μάλιστα ἐπέσπερχεν αὐτόν.

Ἐπεστάτει. ἦρχεν. ἡγεμόνευεν. [4] Ξενοφῶν· Ἐνταῦθα ἦν Κλέαρχον καταμαθεῖν ὡς ἐπεστάτει, ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ δόρυ ἔχων, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ, βακτηρίαν.

Ἐπέστησε. γενικῇ. Ἐπέστησεν ἐξαίφνης τοῦ δρόμου.

Ἐπεστήριξας [5] ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν αἰκιζομένων ταῦτα λέγων. Ὁρῶν τὴν χεῖρά σου ἐπικειμένην, καὶ λίαν μαστιγοῦσαν.

Ἔπεστί μοι. βούλομαι. θέλω. δύναμαι. ἢ ἐπίκειταί μοι.

Ἐπεσφάλακεν. [6] οἱ μὲν, ἐσπάσθη· [7] οἱ δὲ, ἐσάπη, ἢ παρὰ καιρὸν ἀτροφῆσαν ἠμαράνθη.

Ἕπεται. οἱ θεράποντες. παρὰ τὸ ἕπεσθαι. Ἕπεται δὲ, ἀκολουθεῖ.

Ἐπέτειον. [8] ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους. ἐπέτος γὰρ δεῖ λέγειν τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος. καὶ ἐπέτειος, ὁ κατ' ἔτος γινόμενος.

Ἐπετείους [9] ὑμᾶς ὄντας. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μετήνεγκε τῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. τουτέστιν, εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, καὶ μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεί. ἀψικόρους.

Ἐπέτηξεν. [10] Δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν

Ἐπεσημηνάμεθα. Obſtupuimus. Mirati ſumus. Polybius: *Quis non plauſu proſequatur & admiretur ducem ante dictum, qui iſta geſſit?*

Ἐπέσθων. Epulans. [In Epigrammate:] *Eudemus ſalinum, ex quo vilem ſalem comedens, ingentes [æris alieni] tempeſtates effugit, Diis Samothracibus dedicavit.*

Ἐπεσκήψατο. Falſi teſtimonii aliquem accuſavit. Raro vero etiam ponitur pro, cædis accuſavit: ut apud Antiphontem. Activum vero ἐπέσκηψεν ſignificat, præcepit, mandavit. Item ἐπισκήπτω Andocides & Lyſias acceperunt pro, cum quadam obteſtatione dico, & jurejurando adigo. Et ἐπεσκήψατο, læſit.

Ἐπέσκηψεν. Objurgavit.

Ἐπέσπερχε. Excitavit. Incitavit. *Qui tunc ipſum potiſſimum incitavit.*

Ἐπεστάτει. Præfectus erat. Præerat. Dux erat. Xenophon: *Ibi animadverti poterat, qualis dux eſſet Clearchus: in ſiniſtra haſtam, & in dextra baculum geſtans.*

Xenoph. Anab. B'.136. White[illegible] inter Not. Brev. Porsoni in Xenoph. xlvi. 132.

Ἐπέστησε. Genitivo jungitur. *Curſui repente eum præfecit.*

Ἐπεστήριξας ἐπ ἐμὲ τὴν χ. *Firmaſti ſupra me manum tuam.* Per metaphoram ductam ab illis, qui verberibus cæduntur. [Quaſi dixiſſet,] cernens manum tuam mihi incumbentem, meque vehementer flagellantem.

Ἔπεστί μοι. Volo. Poſſum. Vel, ineſt mihi.

Ἐπεσφάλακεν. Secundum quoſdam ſignificat, tractus, vel convulſus eſt. Secundum alios vero, computruit, vel ob intempeſtivam alimenti inopiam contabuit.

Ἕπεται. Famuli. Ab ἕπεσθαι, ſequi. Ἕπεται vero, ſequitur.

Ἐπέτειον. Quod eſt præſentis anni. Hornum. De anno enim præſenti dicendum eſt ἐπέτος, non per φ, ſed per π, ut apud Pindarum. Et ἐπέτειος, annuus, anniverſarius.

Ἐπετείους ὑμᾶς ὄντ. *Vos unius anni homines.* Tranſlatio ducta eſt ab avibus, quæ non in eodem loco diu permanent, ſed nunc huc nunc illuc volant. Id eſt, mutabiles, leves, paucarum horarum homines, nec in iiſdem ſententiis perſeverantes. Faſtidioſos.

Ἐπέτηξεν. Cera liquefacta induxit. *Dua-*

---

[1] Πολύβιος] Lib. IX. cap. IX. Confer Noſtrum infra v. Ἐπισημήνασθαι.

[2] Τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτ.] Locus hic decerptus eſt ex Epigrammate Callimachi, quod in Anthologia inedita integrum exſtat, & ſic ſe habet:

Τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπελθὼν,
Χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανείων,
Θῆκε Θεοῖς Σαμόθραξι, λέγων, ὅτι τήνδε κατ' εὐχὴν,
Ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο.
Salinum Eudemus, ex quo vilem ſalem comedens,
Procellas magnas effugit æris alieni,
Donavit Diis Samothracibus, dicens, ſe iſtud ex voto,
O populi, ex mari quaſi ſervatum hic poſuiſſe.

In Hexametro primo pro ἐπελθὼν ex hoc loco Suidæ reſcribendum eſſe ἐπέσθων, primus recte obſervavit vir ſummus Richardus Bentlejus in præfatione ad eruditiſſimam Diſſertationem de Phalaridis Epiſtolis. Senſus enim Epigrammatis hujus eſt, Eudemum tenuiter viventem, & vili tantum ſale veſcentem, moleſtias æris alieni effugiſſe, & velut a tempeſtate maris liberatum, Diis Samothracibus (quibus nautæ periculo maris defuncti donaria ſuſpendere ſolebant) ſalinum hoc dedicaſſe. Frigida hæc videntur, ſi Latino ſermone exprimantur, quoniam omne acumen latet in ambiguitate vocis ἅλς, tam *ſalem*, quam *mare* apud Græcos ſignificantis: quas duas res cum Latini duobus diverſis nominibus ſignent, non mirum eſt ſi leporem Epigrammatis hujus lingua iſta aſſequi nequeat.

[3] Ἐπεσκήψατο. ἀντὶ τοῦ ἐνεκ.] Ex Harpocratione.

[4] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. II. pag. 279.

[5] Ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χ.] David Pſalm. XXXVII. v. 3. Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου. Theodoretus ad illum locum: Τοῦτο, φησὶν, οὐ μάτην ἀντιβολῶ, ἀλλ' ὁρῶν ἐπιφερομένας μοι νιφάδας βελῶν, καὶ τὴν χεῖρά σου λίαν ἐπικειμένην, καὶ σφόδρα με μαστιγοῦσαν. τὸ γὰρ, Ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χεῖρά σου, ἐκ μεταφορᾶς τέθεικε τῶν αἰκιζομένων, καὶ πολλὰς ἐπιφερόντων πληγάς. Hinc Suidas ſua deprompſit.

[6] Ἐπεσφάλακεν] Imo potius ἐπεσφάδακεν, ab ἐπισφαδάζω. Vide Heſychium, & Suidam infra v. Σφαδάζειν.

[7] Οἱ δὲ, ἐσάπη] Hæc interpretatio potius pertinet ad vocem ἐπεσφακέλισεν. Vide Grammaticos v. Σφακελίζειν.

[8] Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους] Scribe, ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους.

[9] Ἐπετείους ὑμᾶς ὄντας. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μετήνεγκε.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 318.

[10] Δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐπ.] Herodotus lib. VII.

αὐτῷ ἐπέτηξεν. ἀντὶ τοῦ ἐλέανεν, λεῖον ἐποίησε.

Ἐπετίλησεν. ἐξεκένωσε τὴν κόπρον.[1] Ἀριστοφάνης· Ὁ δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ἐπετίλησεν, ὥσπερ σηπία.[2] θηρώμεναι γὰρ αἱ σηπίαι, ἐναφιᾶσιν ἐκ τοῦ προσόντος αὐταῖς θολοῦ, ταράττειν βουλόμεναι τὸν παρ' αὐταῖς τόπον, ἵνα μὴ καταφανεῖς ὦσι τοῖς θηρῶσι.

Ἐπετίμα. ἐπηύξει τὴν τιμήν. Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι, ἐπετίμων ὡς λιμώττοντι τὸν σῖτον. ὁ δὲ οὐδὲν ἧττον ἠγόραζε. Μάλχος φησίν.

Ἐπετοξάζοντο. ἐτόξευον.

Ἐπευκτή. ἐπιθυμητή. εὐχῆς ἀξία.

Ἐπευωνίζων. κερδαίνων.

Ἐπευφήμησαν.[3] μετ' εὐφημίας συγκατέθεντο. ἐπῄνεσαν.

Ἐπεφάνη. Φησὶν[4] ὁ Ἀπόστολος· Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος. διὰ τί οὐκ εἶπεν ἐφάνη, ἀλλ' ἐπεφάνη; ἐπειδὴ ὁ Ὢν ἐφάνη. εἰ γὰρ εἶπεν ἐφάνη, ἀρχὴν εἰσηγεῖτο τοῦ ἀεὶ ὄντος. καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἐπεφάνη, ἵνα τὴν ἄναρχον ὕπαρξιν μηνύσῃ. ἐξ ὧν δεῖ σαφῶς εἰδέναι, ὅτι ὁ αὐτὸς Κύριος ἐφάνη καὶ ἐπεφάνη. ἐφάνη τῇ οἰκονομίᾳ τῆς ἐνανθρωπήσεως. ἀρχὴν γὰρ ἐδέξατο. ἐπεφάνη δὲ τῇ ἐναργείᾳ τῆς θεότητος. ἄναρχος γὰρ ἡ ὕπαρξις. τὸ δὲ πᾶσιν εἶπεν, ὅτι οὐ μερικῶς, ἀλλὰ πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ἐπεφόρησεν. ἐπεσώρευσεν.[5] Ἀριστοφάνης·

Ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων.

καὶ αὖθις· Βόθρον ὀρύξασα, καὶ ἐπιπολῆς στεγάσασα, γῆν ἐπεφόρησεν, ἐξαδηλοῦσα τὸ ποιηθέν.

Ἐπεφώρατο. ἐφανεροῦτο. εὑρίσκετο. ἠλέγχετο.

Ἐπέφραδεν. ἐδήλωσε. διεσάφησε. καὶ ἐπέφραδον, εἶπον.

Ἐπεφράσατο. ἐθεώρησεν.

Ἐπέφυ. ἀντὶ τοῦ ἐκράτησεν.[6] Ἀλλά, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπέφυ.

Ἐπεφύκει. προσεπλάκη.

Ἐπεφύοντο. ἐπήρχοντο. Καὶ ἐπίφυσάν οἱ συκοφάνται, καὶ τὸ ἔγκλημα ἦν, Δίωνι ἔφασκον εἶναι φίλον.

Ἔπεχε. ἐπίκεισο. ἐπίμενε. φύλαττε. Πλάτων περὶ μὲν ὧν κατείληφεν, ἀποφαίνεται· τὰ δὲ ψευδῆ

rum tabellarum pugillares accepit, eaſque cera induxit. Vel, complanavit.

Ἐπετίλησεν. Incacavit. Stercus in aliquem emiſit. Ariſtophanes: *Præ metu autem larcus multum cineris mihi incacavit, inſtar ſepiæ.* Sepiæ enim, piſcatoribus eas capere volentibus, atramentum, quod ipſis ineſt, emittunt, ut locum, in quo ſunt, turbidum reddant, ne a piſcatoribus videri poſſint.

Ἐπετίμα. Pretium augebat. *Illi vero lucrari volentes, ei frumentum ut fame laboranti majore pretio vendiderunt. At ille nihilominus id emit.* Sic Malchus inquit.

Ἐπετοξάζοντο. Sagittis petebant.

Ἐπευκτή. Expetenda. Optabilis.

Ἐπευωνίζων. Vili pretio emens. Lucrans.

Ἐπευφήμησαν. Cum fauſta acclamatione aſſenſi ſunt. Probarunt.

Ἐπεφάνη. Dicit Apoſtolus: *Gratia ſalutaris Dei* [*omnibus* ἐπεφάνη, i. e.] *apparuit.* Cur non dixit ἐφάνη, ſed ἐπεφάνη? Quia ὁ Ὢν apparuit. Si enim dixiſſet ἐφάνη, principium ſignificaſſet illius, qui ſemper eſt. Hinc igitur dixit ἐπεφάνη, ut ſubſtantiam principio carentem indicaret. Unde clare docemur, eundem Dominum & φανῆναι & ἐπιφανῆναι. Ἐφάνη enim, quatenus mirabili quodam modo humanam naturam induit. Eatenus enim principium habuit. Et ἐπεφάνη, quatenus ut Deus æternus & principii expers Orbi apparuit. Dixit vero *omnibus*, quia non quibuſdam tantum, ſed omnibus hominibus apparuit.

Ἐπεφόρησεν. Accumulavit. Coacervavit. Ariſtophanes: [*Videsne,*] *quot lapides ſupra accumulaverit?* Et iterum: *Cum foveam effodiſſet, & in ſuperficie ſtrato texiſſet, terram ei injecit, ut facinus occultaret.*

Ἐπεφώρατο. Deprehenſus eſt. Inventus eſt. Convictus eſt.

Ἐπέφραδεν. Declaravit. Perſpicue demonſtravit. Et ἐπέφραδον. Dixi.

Ἐπεφράσατο. Contemplatus eſt. Animadvertit.

Ἐπέφυ. Firmiter tenuit. Inhæſit. Amplexus eſt. *Sed ambabus, quod aiunt, ulnis, amplexus eſt.*

Ἐπεφύκει. Adhæſit. Inhæſit. Amplexus eſt.

Ἐπεφύοντο. [Adhærebant.] Aggreſſi ſunt. Adorti ſunt. *Calumniatores eum adorti ſunt, & crimen, quod ipſi objiciebatur, hoc erat, eum Dionis amicum eſſe.*

Ἔπεχε. Inſta. Urge. Cuſtodi. [Inhibe. Cohibe.] *Plato de rebus, quas comprehendit,*

---

in fine: Δελτίον δίπτυχον λαβών, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε, καὶ ἔπειτα ἐν τῷ ξύλῳ τῆς δέλτου ἔγραψε τὴν βασιλέως γνώμην. ποιήσας δὲ ταῦτα, ὀπίσω ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, &c. Hinc Suidas locum hunc conſarcinavit: quod & a Porto monitum fuit.

[1] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus*, pag. 388. (277. Ed. Baſ. *P.*) ubi ſic legitur:

Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
Ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία.

Notet Lector pro ἐνετίλησε, ut hodie apud Ariſtophanem ſcriptum eſt, Suidam olim legiſſe ἐπετίλησε.

[2] Θηρώμεναι γὰρ αἱ σηπίαι, ἐναφ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis: quæ repetuntur infra v. Λάρκος.

[3] Ἐπευφήμησαν] Homer. Il. A. v. 22. & 376.

[4] Ὁ Ἀπόστολος] Ad Tit. 2. v. 11. Quæ autem ſequuntur, nec ſunt verba Chryſoſtomi, nec Theophylacti ad locum illum Titi, ſed commentatoris cujuſdam incerti.

[5] Ἀριστοφάνης] *Pace* pag. 637. (441. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἀλλά, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀμφ.] Polybius in Excerptis a Valeſio editis, pag. 50. de Timæo inquit: Διότι γὰρ τῶν τοιούτων ἐπιλαβόμενος οὐδὲν ἂν παρέλειπε Τίμαιος, ἀλλὰ σπεῖν (Valeſius legit, ἀλλ' ἀστρίξ) τὸ δὴ λεγόμενον, ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπίφυ, περιφανὴς ἐκ τούτων. Hinc Suidas ſua depromſit.

διελέγχει· περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. † [1] Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος, διὰ τὸ περὶ πάντων ἐπέχειν, οὐδὲ βιβλίον τι συνέγραψε. καὶ ἐπέχω, αἰτιατικῇ. Ἐπέχομαι δὲ, γενικῇ. Καὶ ἡ χεὶρ ἐπέχεται τοῦ πονηροῦ γραφέως.

Ἐπεχώρησεν. ἀντὶ τοῦ συνεχώρησεν. οὕτως Ἀῤῥιανός. καὶ ἐπεχωρήθη, συνεχωρήθη. καὶ τὰ ὅμοια.

Ἐπέχθη. ἐκτενίσθη. ἐκάρη. [2] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

——— Ἐκέλευσα
Ἆσαι Σιμωνίδου τι μέλος, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη.

Ἐπεί. ἐπειδή.

Ἐπείγω. σπουδάζω.

Ἐπειγωλή. ἡ σπουδή.

Ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

Ἐπειδή. ἔστι μὲν σύνδεσμος παρασυναπτικὸς, λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὗ· ὡς Θουκυδίδης πολλάκις ἐχρήσατο, καὶ Ὅμηρος πρότερον·

Ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε.

περὶ τοῦ σκήπτρου.

Ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπεκιναξάμεθα. λέγεται δὲ ἐπὶ κινδύνου τινὸς ἐπηρμένου, καὶ παρελθόντος. ἢ ἐπὶ τοῦ ἀρξαμένου τινὸς πράγματος, εἶτα ὀλιγωρήσαντος.

Ἐπειδὴ [3] τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.

Ἐπειή. ἐπειδή.

Ἐπεικάζω. στοχάζομαι. [4] Σοφοκλῆς·

Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ.

Ἐπείκτης. [5] ὁ κατεπείγων. Πισίδης·

Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις
Τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων.

Ἐπείκτης λέγεται, καὶ ὁ τὴν κογχύλην ἀπαιτῶν.

Ἐπεικτός.

Ἐπειλέγην, καὶ κατειλέγην, καὶ συνειλέγην.

Ἐπειλεγμένος. Ἐπιλελεγμένος δέ.

Ἐπειλημμένη. ἀντιλαμβανοῦσα.

Ἐπειός. ὄνομα ἐθνικόν. Ἐπηὸς δὲ, ὁ συγγενής.

Ἐπειοῦ [6] δειλότερος. οὕτως ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ κωμικὸς, ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς, δειλότερός τε φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

Ἐπείρα. αἰσχρῶς προσέβαλλεν. [7] Ἀστυδάμεια ἠράσθη Πηλέως τοῦ Αἰακοῦ. ὁ δὲ ἀναίνεται. ἡ δὲ φοβηθεῖσα μὴ κατείπῃ αὐτῆς, σοφώτερα ἢ ἀληθέστερα λέγει, ὅτι αὐτὴν ἐπείρα ὁ Πηλεὺς, [8] εἰποῦσα· † [9] Ἐ-

ſententiam ſuam enantiat; falſa redarguit; & de incertis aſſenſum cohibet. † *Arceſilaus Philoſophus nullum librum ſcripſit, quod de omnibus aſſenſum inhiberet.* Et ἐπέχω, accuſativo jungitur. Ἐπέχομαι vero, genitivo. *Et manus mali ſcribæ inhibetur.*

Ἐπεχώρησεν. Idem quod συνεχώρησεν, conceſſit. Sic Arrianus. Et ἐπεχωρήθη, conceſſum eſt.

Ἐπέχθη. Pexus, vel tonſus eſt. Ariſtophanes *Nubibus: Juſſi eum canere Simonidis carmen de Crio, quomodo depexus fuerit.*

Ἐπεί. Quia. Quoniam.

Ἐπείγω. Urgeo. Propero. Contendo.

Ἐπειγωλή. Studium. Feſtinatio.

Ἐπεῖδεν ὁ ὀφθ. Vidit oculus meus.

Ἐπειδή. Eſt quidem conjunctio connexiva; ſed interdum etiam ſumitur pro ἀφ' οὗ, ex quo [tempore.] Hoc ſenſu Thucydides ſæpe voce illa uſus eſt: & ante eum Homerus, de ſceptro [Achillis ſic inquiens:] *Ex quo primum in montibus ab arbore reſecari cœpit.*

Ἐπειδὴ τὸν Ταντ. *Poſtquam Tantali ſaxum a capite excuſſimus.* Dicitur de iis, qui periculo, quod ante capitibus illorum imminebat, defuncti ſunt. Vel de eo, qui rem aliquam incipit quidem, ſed deinde negligit.

Ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξ. *Quoniam vinum bibere voluiſti, ſimul etiam fæx tibi exhaurienda eſt.*

Ἐπειή. Quia. Quoniam.

Ἐπεικάζω. Conjicio. Conjecto. Sophocles: *An recte etiam conjicio, hanc uxorem ejus eſſe?*

Ἐπείκτης. Qui inſtigat. Qui urget. Piſides: *Ut urgentibus nunciis rationem reddas debitorum & uſurarum.* Ἐπείκτης etiam vocatur, qui purpuram repetit, vel exigit.

Ἐπεικτός. Qui urgetur.

Ἐπειλέγην, & κατειλέγην, & συνειλέγην, [per ει ſcribuntur in ſyllaba ſecunda.]

Ἐπειλεγμένος. Delectus. [Per ει in ſyllaba ſecunda.] At ἐπιλελεγμένος, [per ι.]

Ἐπειλημμένη. Manu prehendens. Corripiens.

Ἐπειός. Epeus. Nomen gentile. At ἐπηός, per η, cognatus, affinis.

Ἐπειοῦ δειλότερος. Epeo timidior. Sic Cratinus Comicus dicebatur, fortaſſe quod, cum Oeneidi Tribui præeſſet, timidior videretur, Epeus enim timidus erat.

Ἐπείρα. De ſtupro ſolicitabat, vel compellabat. *Aſtydamia Pelei Æaci filii amore capta, cum repulſam tuliſſet, metueretque ne ab ipſo apud maritum accuſaretur, callidius quam verius dixit, ſe a Peleo ad ſtuprum ſollicitatam fuiſſe.*

---

[1] Ἀρκεσίλαος ὁ φιλόσοφος, διὰ τὸ π.] Hæc verba leguntur apud Laertium in vita Arceſilai.

[2] Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 198. (123. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ἐπειδὴ τὸν οἶνον ἠξ.] Ariſtophanes *Pluto* pag. 124. (51. Ed. Baſ. P.)

Ὅμως δ' ἐπειδή γε τὸν οἶνον ἠξίους
Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.

Hinc Suidæ verba deprompta ſunt.

[4] Σοφοκλῆς] *Electra* pag. 111. ut Portus monuit.

[5] Ἐπείκτης] Vide Dufrenium in Gloſſario Græco h. v.

[6] Ἐπειοῦ δειλότερος. οὕτως ἐλέγετο Κρ.] Ex Zenobio.

[7] Ἀστυδάμεια ἠράσθη Πηλέως τοῦ Αἰακ.] Confer Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Nubes* pag. 183.

[8] Εἰποῦσα] Hæc vox ſupervacanea eſt, & ſalvo ſenſu deleri poteſt.

[9] Ἐπείρα, χρήματα πέμπ.] Sic locum hunc ex MSS. emendavi & diſtinxi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur, ὅτι αὐτὴν ἐπείρα ὁ Πηλεὺς, εἰποῦσα. πείρα χρήματα, &c.

πεῖραν, χρήματα πέμπων τῆς διαφθορᾶς δέλεαρ.

Ἐπειράσατο. ἀπόπειραν ἐποιήσατο.

Ἔπειρεν. ἐσούβλιζεν.

Ἐπειρωνευόμενος. χλευάζων. ἐπεγγελῶν. Ὁ δὲ ἄντικρυς Ῥωμαίων παραχθεὶς, ἀναιρεῖται. τοῦτο δ' ἔπραττεν ὁ Σίμων ἐπειρωνευόμενος, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ, πρὸς οὓς ἐξελθεῖν εἵλετο.

Ἐπεισάκτους. ἀλλοτρίους.

Ἐπεισέφρησεν. εἰσῆλθε.

Ἐπεισήρρησεν. εἰσεφθάρη.

Ἔπεισί μοι. ἐπέρχεταί μοι.

Ἐπεισκρινόμενον.

Ἐπεισκύκλησις. ἡ ἀνακύκλησις. καὶ ἐπεισκυκλείσθω, ἐπιφερέσθω, ἐπισυναπτέσθω.

Ἐπεισκυκλεῖ.[1] εἰσφέρει. ἐπισυνάπτει.

Ἐπεισόδιον. τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος. Εὐνάπιος· [2]Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι·

——— [3]Ἤρεσε γύψου
Χρίσματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδια.

καὶ αὖθις· [4]Γέλγιθες, καὶ ὄχναι, καὶ ῥοιαὶ, καὶ σταφυλαὶ, δαψιλὲς οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδιον.

Ἐπεισόδιον. τὸ εἰσφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν. καταχρηστικῶς δὲ, τὸ ἐξαγώνιον ἅπαν πρᾶγμα.

Ἐπεισπέπαικεν. εἰσεπήδησεν. εἰσῆλθε. κυρίως δὲ ἐπὶ στρατιᾶς πολεμίων. [5]Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν
Ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσι.

καὶ αὖθις· [6]Μυκονίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Ἐπεισοίσας. ἐπεισβαλών.

Ἐπεισφοραῖς. καταδίκαις.

Ἐπεισφρήσας. ἐπεισελθών. καὶ ἐπεισφρήσω. ἐπεισενέγκω.

Ἐπεισχέω. ἐπεισβάλλω.

Ἔπειτα. μετὰ ταῦτα. ὁ δὲ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ δὴ κέχρηται τῷ ἔπειτα.

Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.

οὐκ ἔστι μετὰ ταῦτα. ἅμα γὰρ ἀφῆκεν, ὁ μὲν τὸν οἰστὸν, ὁ δὲ τὸ δόρυ.

Ἐπεί οἱ. [7]Προκόπιος· Ἐπεί οἱ οὐκ ἦν βουλομένῳ ἐς χεῖρας ἰέναι τοῖς πολεμίοις.

Ἐπεῖχεν. ἐπήρειδεν. ἐπέκειτο.

† *Pudicitiam ejus ſolicitabat, mittens pecuniam, qua ad ſtuprum alliceretur.*

Ἐπειράσατο. Tentavit. Periculum fecit.

Ἔπειρεν. Transfigebat. Subula trajiciebat.

Ἐπειρωνευόμενος. Cavillans. Deridens. *Ille vero in conſpectum Romanorum adductus, interficitur. Hoc autem Simon ſimulate fecit,* [*ut cognoſceret,*] *an auxilium ſibi laturi eſſent, adverſus quos proficiſci decreverat.*

Ἐπεισάκτους. Alienos. Adſcititios.

Ἐπεισέφρησεν. Intravit. Ingreſſus eſt.

Ἐπεισήρρησεν. Cum ſua, vel aliorum pernicie in locum aliquem ingreſſus eſt.

Ἔπεισί μοι. In mentem mihi venit.

Ἐπεισκρινόμενον. Ingredientem. Intrantem.

Ἐπεισκύκλησις. Illatio. Et ἐπεισκυκλείσθω, inferatur, ſubjungatur.

Ἐπεισκυκλεῖ. Infert. Subjungit.

Ἐπεισόδιον. Epiſodium; ſive, quod obiter & præter argumentum propoſitum in fabulam inducitur. Eunapius: *Et tanquam fabulam aliquem ingentem & triſtem non minore hoc epiſodio Muſoniano fortuna interpolavit.* Et in Epigrammate: *Placuerunt mihi gypſi pigmenta, & flos fuci,* [*formæ muliebris*] *additamenta.* Et iterum: *Alliorum capita, & pyra ſylveſtria, & mala granata, & uvæ, quæ vini potoribus largum ſunt ventris epiſodium.* [Id eſt, quorum largiore eſu ebrioſi potum interpolant.]

Ἐπεισόδιον. Epiſodium. [Sic proprie appellatur,] quod riſus gratia præter argumentum propoſitum fabulæ inſeritur. Abuſive vero, quicquid ab argumento propoſito alienum eſt.

Ἐπεισπέπαικεν. Se in aliquem locum intruſit. Intravit. Acceſſit. Proprie dicitur de exercitu hoſtili. Ariſtophanes: *Cumulus enim bonorum domum noſtram intravit, nulla cujuſquam injuria.* Et proverbium: *Myconiorum more ad convivia acceſſit.*

Ἐπεισοίσας. Qui injecit. Qui ingeſſit.

Ἐπεισφοραῖς. Mulctis.

Ἐπεισφρήσας. Qui intravit. Et ἐπεισφρήσω, inferam, importabo.

Ἐπεισχέω. Infundo. Injicio. Ingero.

Ἔπειτα. Deinde. Poſtea. Sed Homerus voce illa uſus eſt pro δή; [in hoc loco:] *At tunc & Ajax magnus & divinus Ulyſſes.* Hic τὸ ἔπειτα non ſignificat poſtea. Simul enim alter ſagittam, alter vero haſtam emittebat.

Ἐπεί οἱ. [Pro, ἐπεὶ αὐτῷ.] Procopius: *Quia manus cum hoſtibus conſerere nolebat.*

Ἐπεῖχεν. Inſtabat. Urgebat. Incumbebat.

---

[1] Ἐπεισκυκλεῖ] Vide ſupra v. Ἐσκυκλήθητι.

[2] Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Δρᾶμα.

[3] Ἤρεσε γύψου χρ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 618.

[4] Γέλγιθες, καὶ ὄχν.] In loco hoc excerpendo Suidas nec verborum, nec metri, ſed ſenſus tantum rationem habuit: ut Lector diſcere poterit ex iis, quæ notavimus ſupra ad v. Γέλγιθες, ubi Epigramma, cujus fragmentum hoc pars eſt, ex Anthologia inedita integrum exhibuimus.

[5] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 82. (41. Ed. Baſ. P.)

[6] Μυκονίων δίκην ἐπεισπ.] Vide infra v. Μυκόνιος γείτων.

[7] Προκόπιος] *De Bello Perſ.* lib. I. cap. XVIII.

Ἐπειχθῶμεν. σπεύσωμεν.

Ἐπήβολος. ἐπιτευκτικός. ἐπιτυχής. Εἰ δὲ οἴει σαυτὸν εὐδαίμονα, ὡς ἐπήβολον καὶ πολύχρυσον, γνωστὸν ἤτω σοι, ὅτι γηρᾷ καὶ τύχη.

Ἐπηβολώτατος.

Ἐπηγάγετο. [1] προσῳκειώσατο. ἰδιοποιήσατο. Τοὺς δὲ οἰκήτορας τῆς πόλεως, μηδὲν βίαιον δράσας, ἐπηγάγετο.

Ἐπήγγελλεν. Ἐπήγγελλεν ἐπὶ τοσούτοις συσσίτια. καὶ αὖθις· Οἱ μὲν ταύτην τὴν γραφὴν ἐπήγγελλον, οἱ δὲ τὴν ἄλλην.

Ἐπήγγελλεν. ἀντὶ τοῦ προσέταττεν. Ὁ δὲ Μίνως πανταχόσε ἔπλει, καὶ πολλοῖς ξενίαν ἐπήγγελλεν. ἀντὶ τοῦ ἐνετέλλετο. † [2] Εἰθισμένον ὂν γράμματα οἰκεῖα τοῖς βιβλίοις ἐντιθέναι, ὅσα ἂν ἐπαγγέλλοντος αὐτοῦ γένοιτο. Καὶ αὖθις· Οὐκ ἔχειν ὀνομάσαι ὁπότε οἱ ἐπήγγειλαν στρατιὰν Ἀραβίοις ἐς τὸ παραχεῖν ἄκοντας. ἀντὶ τοῦ ὤρισαν.

Ἐπήγετο. ἐπεφέρετο.

Ἐπήγγειλα. Ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα. ἀντὶ τοῦ παρήγγειλα.

Ἐπηγκενίς. [3] ἡ μακρὰ σανίς.

Ἐπηγκυλημένα [4] ξύλα. τὰ [5] κεκαμμένα εἰς θεοειδῆ σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων.

Ἐπῄεσαν. παρήρχοντο.

Ἐπηετανός. ὁ αὐτάρκης.

Ἐπῄει μοι. ἐπήρχετό μοι.

Ἐπηθρηκυῖα. ἰδοῦσα.

Ἐπήϊξας. ἐφώρμησας.

Ἐπηκόοις. Ἐλοιδοροῦντο τοῖς ἐπηκόοις, καὶ πολὺ πλέον ἐνθύμως ἐμάχοντο. ἀντὶ τοῦ, πάντων ἀκουόντων. Φανερῶς.

Ἐπηρεία. Ἀλλ' εἰ μέν τις ἐκ τούτων [6] κακόν τι ἐδεδράκει, ἢ ἐπεπόνθει, ἐπηρείαν εἶχε.

Ἐπῆκτο. ἐπηκολούθει.

Ἐπηλυγάζονται. ἐπισκιάζονται. ἐπικρύπτονται. καὶ ἐπηλυγάζοντες. καλύπτοντες. σκεπάζοντες. Οἱ δ' οὖν περὶ πλείστου τιθέμενοι τὰ τοῦ Φοίνικος, καλλύνοντες ἄρα τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπηλυγάζοντες, ἄλλως φασὶ τοῦτο γενέσθαι. Καὶ αὖθις· Ὁ [7] μὲν οὖν Φερεκύδης ἐπηλυγασάμενος θοἰμάτιον, χρὼς δῆλον, ἔφη, καὶ δακτύλῳ [8] τὴν νόσον ἐδείκνυε. παχητιῶν δὲ μειρά-

Ἐπειχθῶμεν. Properemus. Feſtinemus.

Ἐπήβολος. Qui conſequitur, quod cupit. Cui ex voto res ſuccedunt. *Si vero te beatum putas, quod ex voto res tibi ſuccedant, & auri copia abundes: ſcito & fortunam ſeneſcere.*

Ἐπηβολώτατος. In rebus, quas cupit, adipiſcendis feliciſſimus.

Ἐπηγάγετο. Sibi conciliavit. Sibi adjunxit. *Urbis vero incolas ſibi conciliavit, quod nullam eis vim intuliſſet.*

Ἐπήγγελλεν. Denunciabat. Indicebat. Præcipiebat. * * * * Et iterum: *Alii hanc, alii vero illam actionem denunciabant.*

Ἐπήγγελλεν. Præcipiebat. Mandabat. *Minos vero per omnia maria navigans, multis hoſpitium indicebat.* † *Cum moris eſſet, ut Imperator nomen ſuum inſcriberet libellis, qui mandata ejus continebant.*

Ἐπήγετο. Adducebatur. Inferebatur.

Ἐπήγγειλα. Denunciavi. Edixi. Præcepi. *Concionem dimiſi, & quarto die menſis eos adeſſe juſſi.*

Ἐπηγκενίς. Longa tabula. Longus aſſer.

Ἐπηγκυλημένα ξύλα. Ligna incurvata, & ad ancilium ſimilitudinem formata, quæ clypeorum uſum præſtant.

Ἐπῄεσαν. Accedebant. Invadebant.

Ἐπηετανός. Qui habet, quod ipſi ſufficiat.

Ἐπῄει μοι. In mentem mihi venit.

Ἐπηθρηκυῖα. Conſpicata. Quæ vidit.

Ἐπήϊξας. Irruiſti. Impetum in aliquem feciſti.

Ἐπηκόοις. Illis, qui vocem exaudiunt, aut exaudire poſſunt. *Conviciis eos inſectabantur, omnibus audientibus; & multo acrius pugnabant.* Vel, palam, manifeſte.

Ἐπηρεία. Incuſatio. Accuſatio. *Sed ſi quis inter eos malum aliquid feciſſet, aut paſſus fuiſſet, accuſabatur.*

Ἐπῆκτο. Subſequebatur.

Ἐπηλυγάζονται. Inumbrantur. Occultantur. Et ἐπηλυγάζω. Occulto. Leviter oſtendo. Obſcuro. Et ἐπηλυγάζοντες. Occultantes. Tegentes. Velantes. *Qui igitur Phœnicem plurimi faciunt, malum ejus honeſtis verbis ornantes & velantes, hoc aliter accidiſſe dicunt.* Et iterum: *Pherecydes igitur veſte faciem velans, ex cute* [*malum*] *manifeſtum eſſe ajebat, digi-*

---

[1] Προσῳκειώσατο] Sic recte MSS. Pariſ. & Edit. Mediolanenſis. At Editio Aldina corrupte προσοικειόστατος: quod Editores Baſileenſes in προσοικειότατος mutarunt, & ex ſede hac tranſlatum voci præcedenti ἐπηβολώτατος junxerunt: temere ſane & inconſiderate. Nemo enim non videt, τὸ προσοικειότατος non eſſe vocem Græcam, nec, ſi eſſet, interpretationis loco voci ἐπηβολώτατος jungi poſſe. Portus, uti & alibi ſemper, ita & hic, Editionem Baſil. ſecutus fuit.

[2] Εἰθισμένον ὂν γράμματα οἰκ.] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. VI. pag. 20. quod non obſervatum fuit a Claudio Maltreto, qui accurata cæteroqui diligentia fragmenta Procopii, quæ apud Suidam paſſim leguntur, collegit. Confer Noſtrum ſupra v. Ἐπαγγέλλει, ubi idem hoc fragmentum auctius legitur.

[3] Ἐπηγκενίς] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. ἐπιγκενίς, per ι: cui lectioni literarum ſeries refragatur.

[4] Ἐπηγκυλημένα] Sic melius MSS. Pariſ. quam priores Editt, quæ habent ἐπιγκυλημένα, per ι.

[5] Κεκαμμένα] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male κεκραμένα.

[6] Κακόν τι] Sic recte 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. male, αἰτιών τι.

[7] Ὁ μὲν οὖν Φερεκύδης ἐπηλυγασάμενος θοιμ.] Fragmentum hoc legitur apud Syneſium in *Encom. Calvit.* pag. 85. ut Pearſonius etiam obſervaverat. Confer Noſtrum infra v. Χροῒ δῆλα.

[8] Τὴν νόσον] Id eſt, phthiriaſin. Illo enim morbo Pherecydem laboraſſe tum alii auctores teſtantur, tum etiam Jamblichus in *Vita Pythag.* pag. 162. cujus verba, quia corrupta ſunt, adducam, ut ex MSS. emendem. Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον, διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰς Δῆλον ἐκομίσθη, νοσοκομήσων τι αὐτὸν περιπαθῆ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειρίσεως πάθει, &c. Pro περιπαθῆ reponendum eſt περιπετῆ; & pro φθειρίσεως, φθειριάσεως: ut recte habent MSS. Poſterius mendum notavit quoque Joannes Arcerius, qui opus illud Jamblichi primus in lucem edidit, & notis illuſtravit.

κιον ταῖς θριξὶ σημαινόμεθα.

Ἐπηλυγασάμενος. σκεπάσας. καλύψας. [1]ἠλύγη γὰρ, ἡ σκιά.

Ἔπηλυς. εὕρηται παρὰ Ποσειδίππῳ. καὶ ἀντήλιος, καὶ ἀπηλιώτης, ἐν τῷ η καὶ ψιλῶς.

Ἔπηλυν. ξένον. ἔποικον. Διακρίνων τὸν ἔπηλυν λαὸν ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων.

Ἔπηλυς. ὁ ξένος.

Ἐπήλυσιν. [2]Μὴ πτερύγων τρομέοι τις [3]ἐπήλυσιν. ἐν Ἐπιγράμμασι. ἀντὶ τοῦ ἄφιξιν, ἐπέλευσιν, ἔκπεμψιν.

Ἐπήλυσις. ἐπιδρομή.

--- Ἐπήλυσιν ὄφρ' ἀλέοιτο
Φωρῶν.

τουτέστι, λῃστρικήν.

Ἐπήλυσις. ἐπέλευσις. Ἐν ἀπόπτῳ καραδοκοῦντές τε καὶ θεώμενοι, εἴ που ἐπήλυσις ἔσται βαρβαρική.

Ἐπήλυτος. πάροικος. ἔποικος.

Ἐπ' ἤματι. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ὁ δὲ Θεοδόσιος τὴν βασίλισσαν θανοῦσαν ἐπ' ἤματι σχεδόν τι ἐδάκρυσεν. ἀνάγκη γὰρ, καὶ ὁ προκείμενος πόλεμος συνεσκίαζεν αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν γυναῖκα πάθος.

Ἐπήμηναν. ἔβλαψαν. καὶ ἐπημήνατο, ἔβλαπτεν.

Ἐπημοιβοί. ἐπηλλαγμένοι, ὥστε τὸν μὲν ἔνθεν, τὸν δὲ ἔνθεν ἐφέλκεσθαι.

Ἐπήμυνον. ἐπεβοήθουν.

Ἐπημύω. τὸ καμμύω.

Ἐπηνέμιος πλοῦτος. ὁ ψευδόμενος.

Ἐπῄνεον. συγκατετίθεντο.

Ἐπῄνει. εὐμενῶς ἐδέχετο. συγκατετίθετο. Τὸ δὲ θεῖον οὐκ ἐπῄνει τὰ ὑπὸ τοῦ βασιλέως πραττόμενα.

Ἐπῃνηκέναι. ἐπαινέσαι. ἐκ τοῦ ἐπαινῶ.

Ἐπηνίκιζεν. ἐξηπάτα. οὕτω Κρατῖνος.

Ἐπῄνουν. συγκατετίθεντο.

Ἐπηνωρθωκέναι.

Ἐπῃωρεῖτο. ἐκρέματο.

Ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα. ἀντὶ τοῦ, ἐπαγγειλάμενος ὤμοσα.

Ἐπήπυον. ἐβόων.

Ἐπῇρας. ἀνέπεισας.

Ἐπηράσαντο. ἀντὶ τοῦ ἀρὰς ὑπέβαλον. Ἐπηράσαντο αὐτῷ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες.

Ἐπῄρατε. ἐπείσατε. ἠπατήσατε.

Ἐπηρᾶτο. ἐπηύχετο.

Ἐπήρατον. ἐπέρατον. ποθεινόν.

toque morbum indicabat. Nos vero adoleſcentem impudicum & muliebria patientem ex capillis demonſtramus.

Ἐπηλυγασάμενος. Qui texit. Qui velavit, & obſcuravit. Ἠλύγη enim eſt umbra.

Ἔπηλυς. Advena. Reperitur apud Poſidippum. Scribitur autem per η, & literam tenuem, æque ac ἀντήλιος, & ἀπηλιώτης.

Ἔπηλυν. Advenam. Peregrinum. *Populum peregrinum ab indigenis diſcernens.*

Ἔπηλυς. Advena. Peregrinus.

Ἐπήλυσιν. Superventum. Incurſionem. Emiſſionem. In Epigrammate: *Ne quis alati Cupidinis ſuperventum timeat.*

Ἐπήλυσις. Incurſio. [In Epigrammate:] *Ut vitaret incurſionem furum.* Vel, latronum.

Ἐπήλυσις. Adventus. Superventus. Incurſio. *Ex edito loco ſpeculantes & ſpectantes, ſi forte Barbari adventarent.*

Ἐπήλυτος. Advena. Peregrinus. Inquilinus.

Ἐπ' ἤματι. Unico die. Per unicum diem. *Theodoſius autem conjugem defunctam uno tantum die luxit. Neceſſitas enim & inſtans bellum, dolorem, quem morte ejus conceperat, obumbrabant.*

Ἐπήμηναν. Læſerunt. Et ἐπημήνατο. Lædebat.

Ἐπημοιβοί. Dicitur de illis, qui mutatis vicibus, alter hinc, alter vero illinc, attrahuntur.

Ἐπήμυνον. Auxiliabantur. Opem ferebant.

Ἐπημύω. Conniveo.

Ἐπηνέμιος πλοῦτος. Divitiæ falſæ & inanes.

Ἐπῄνεον. Approbabant. Aſſentiebantur.

Ἐπῄνει. Benevole accipiebat. Aſſentiebatur. Approbabat. *Divinum vero Numen non approbabat ea, quæ a Rege fiebant.*

Ἐπῃνηκέναι. Laudaſſe. Approbaſſe. Ab ἐπαινῶ.

Ἐπηνίκιζεν. Decipiebat. Fallebat. Ita Cratinus.

Ἐπῄνουν. Aſſentiebantur. Approbabant.

Ἐπηνωρθωκέναι. Emendaſſe. Correxiſſe.

Ἐπῃωρεῖτο. Suſpenſus erat. Pendebat.

Ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα. Minitabundus juravi.

Ἐπήπυον. Acclamabam. Vociferabar.

Ἐπῇρας. Impuliſti. Induxiſti.

Ἐπηράσαντο. Imprecati ſunt. Diris devoverunt. *Eumolpidæ & Ceryces eum diris devoverunt.*

Ἐπῄρατε. Impuliſtis. Induxiſtis. Decepiſtis.

Ἐπηρᾶτο. Imprecabatur.

Ἐπήρατον. Pro ἐπέρατον. Amabile. Optabile.

---

[1] Ἠλύγη] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, λύγη. Confer Heſychium v. Ἠλυγισμένος.

[2] Μὴ πτερύγων τρομέοι τις ἐπ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod integrum legitur Anthol. lib. VII. pag. 594.

[3] Ἐπήλυσιν] Hæc vox in prioribus Editt. deſideratur, quam ex MSS. revocavi.

Ἐπηρεάσαι. βλάψαι.

Ἐπῆρεν.[1] ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν. ἠρέθισεν. Ὁ τοίνυν ἔρως συμπνεύσας, καὶ κατὰ τοῦ τυράννου Φαλάριδος ἐπῆρεν αὐτούς. καὶ αὖθις·[2] Τοῦτον ἰάσατο, καὶ κωμῳδίαν διδάσκειν αὖθις ἐπῆρεν.

Ἐπῆρες. παρεσκευασμένον. ἕτοιμον. Τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἄνθρωπον ἐμβάλλουσι καὶ ἀποπλεῖ.

Ἐπηρεάζω. αἰτιατικῇ. δοτικῇ δέ· Οἱ τοῖς ἑαυτῶν κακοῖς βοηθοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλοις ἐπερεάζουσιν.

Ἐπήρετο. ἠρώτα.

Ἐπηρεφέες. ἐπηρεφεῖς. ἐπὶ τὰ κάτω ἐστραμμένοι. κατωφερεῖς.

Ἐπήρεια. βλάβη. [3]Θουκυδίδης· Τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ᾽ ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς. καὶ αὖθις· Καὶ παρήγγειλε παραφυλάσσειν, μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατείας ἐνών, ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. ἀντὶ τοῦ βλάπτοι. καὶ αὖθις· Ὥστε ἡ ἐς ταῦτα ἐπήρεια εἰκότως ἂν ἀδίκημα μέγα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παντὸς αἰῶνος δόξειεν εἶναι. κυρίως δὲ ἐπήρεια, ἡ τοῦ πολέμου καταδρομή. ἐκ τοῦ Ἄρης, Ἄρεως.

Ἐπήρκεσεν. ἐβοήθησεν. Ταῦτα συνεχῶς ἀγγελλόμενα τῷ Ἀντωνίῳ, αὐτόν τε ἐπήρκει εἰς τὴν ἀποχώρησιν, καὶ τοὺς στρατιώτας μαλακωτέρους ἐποίει. καὶ αὖθις· Τὰ δὲ ἄλλα τοῖς φιλοσόφοις ἐπήρκουν.

Ἐπηρμένοι. πρόχειροι. εὐτρεπεῖς. [4]Θουκυδίδης· Οἱ οὖν Ἕλληνες ἐπηρμένοι ἦσαν διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων κακοπραγίαν, οὐκ ἀποστατέον τοῦ πολέμου εἴη.

Ἐπηρώθησαν. ἐσκοτίσθησαν. ἐτυφλώθησαν.

Ἐπηρτημένην. ἐπικειμένην.

Ἐπήρτησεν. ἐπέθηκεν. ἐπέφερεν. Ὁ δὲ τὰς ὁδοὺς διαλαβών, οὐ μικρὸν φόβον ἐπήρτησε τοῖς ἐν τῇ πόλει.

Ἐπησθέντες. ἐπιχαρέντες.

Ἐπῄσθετο. ἐπέγνω.

Ἐπήσθη. ἐλαλήθη.

Ἐπήσπαιρεν. ἐψυχορράγει.

Ἐπηλεία. ἡ ἐπέλευσις.

Ἐπήτης. ὁ λόγιος καὶ συνετός.

Ἐπήτριμος. πυκνός.

Ἐπητύϊ. τῇ συνέσει.

Ἐπιάλτην. Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ Ἀττικοί, τὸν δαίμονα. διὰ δὲ τοῦ φ, τὸν ἄνδρα Ἐφιάλτην. καὶ τὸν ῥιγοπύρετον λεγόμενον.

Ἐπίασιν. ἐπέρχονται.

Ἐπηρεάσαι. Insultasse. Læsisse.

Ἐπῆρεν. Impulit. Induxit. Irritavit. *Amor igitur mutuus eos in Tyrannum Phalaridem incitavit.* Et iterum: *Hunc sanavit, & ad comœdias agendas iterum impulit.*

Ἐπῆρες. Paratum. Instructum. *Navigium autem instructum erat, in quod cum mulierem conjecisset, abiit.*

Ἐπηρεάζω. Accusativo jungitur. Item dativo. Insulto. Noceo. *Qui sua mala adjuvant, dum aliis insultant.*

Ἐπήρετο. Quærebat. Interrogabat.

Ἐπηρεφέες. Deorsum versi. Proni. [Tecti. Opaci.]

Ἐπήρεια. Damnum. Injuria. Insultatio. Thucydides: *Et additis minis [Epidamniis] imperarunt, ut exules reciperent.* Et iterum: *Et cavere eos jussit, ne quis forte ex alio exercitu inter eos esset, qui damno eos afficeret.* Et iterum: *Quare insolentia, qua hisce insultatur, merito ingens in homines injuria esse perpetuo videbitur.* Proprie autem ἐπήρεια vocatur incursio hostilis. Ab Ἄρης, Mars.

Ἐπήρκεσεν. Opem tulit. Suffecit. Adjuvit. *Hæc cum Antonio crebro nunciarentur, & recessum ejus adjuverunt, & milites molliores reddiderunt.* Et iterum: *Cætera vero Philosophis suppeditarunt.*

Ἐπηρμένοι. Elati. Animis erecti. Prompti. Parati. Thucydides: *Græcorum igitur animi ob rem ab Atheniensibus in Sicilia male gestam, expectatione erecti erant: [& alii quidem censuerunt,] bellum non esse omittendum*, &c.

Ἐπηρώθησαν. Oculis privati, vel excæcati fuerunt.

Ἐπηρτημένην. Impendentem. Imminentem.

Ἐπήρτησεν. Imposuit. Intulit. *Ille vero viis interclusis non parvum terrorem urbanis intulit.*

Ἐπησθέντες. Aliqua re lætantes, vel gaudentes.

Ἐπῄσθετο. Sensit. Intellexit.

Ἐπήσθη. Dictus est.

Ἐπήσπαιρεν. Moribundus palpitabat. Animam agebat, vel efflabat.

Ἐπητεία. Adventus. Superventus.

Ἐπήτης. Eloquens. Facundus. Doctus.

Ἐπήτριμος. Densus.

Ἐπητύϊ. Prudentia, vel sapientia.

Ἐπιάλτην. Homerus, Hesiodus, & Attici sic vocant dæmonem, [qui a Latinis Incubus dicitur.] At Ἐφιάλτης, per φ, est nomen proprium viri. Item sic vocatur febris, quam & ῥιγοπύρετον Græci dicunt.

Ἐπίασιν. Invadunt.

---

[1] Ἐπῆρεν. ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν] Aristophanes *Nubibus*, pag. 125.
Ἥτις με γῆμ᾽ ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.
Scholiasta ad eum locum: Ἐπῆρε. κυρίως τὸ ἀνεχαύνωσεν, ἀνεκούφισεν. καταχρηστικῶς δὲ ἀνέπεισεν. Sophocles *Oedip. Tyran.* pag. 204.
——Τίς σ᾽ ἐπῆρε δαιμόνων;
Scholiasta: Ἐπῆρε, ἔπεισε. & Εὐριπίδης·
Ὅστις μ᾽ ἐπῆρας ἔργον ἀνοσιώτατον.
Confer etiam Nostrum supra v. Γῆμ᾽ ἐπῆρε, & v. Ἐπῆρας.

[2] Τοῦτον ἰάσατο, καὶ κωμῳδ.] Hæc sunt verba scriptoris cujusdam anonymi (Æliani, ut puto) de Theopompo Comico, ut patet ex ipso Suida infra v. Θεόπομπος, Θεόδ. ubi locum integrum vide.

[3] Θουκυδίδης] Lib. I. cap. XXVI.

[4] Θουκυδίδης] Lib. VIII. cap. 2. unde sensum hujus loci supplebis.

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ. ἡ μὲν γὰρ ἐνίησι θανατηφόρον ἰόν· ὁ δὲ καὶ τῇ θέᾳ λώβην ἐργάζεται.

Ἐπιβάθρα. ἐπίβασις. Πρώτη δὲ ἤδη ἀπέβη, οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν. Πολύβιος· Ὁ δὲ Φίλιππος ἠβούλετο προελέσθαι Ῥωμαίων τὰς ἐν τούτοις τοῖς τόποις ἀφορμὰς καὶ τὰς ἐπιβάθρας.

Polybius. XVI. 29. Vol. III. 625.

Ἐπιβάθρας.[1] ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ τέγος ἀναβᾶσα ταχέως, ἅτε τῆς ἐπιβάθρας ἐμπείρως ἔχουσα. Πολύβιος· Ἵνα ἐὰν [2] προθῆται διαβαίνειν αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπιβάθραν ἔχοι τὴν Ἄβυδον.

Polybius. XVI. 29. Vol. III. 625.

Ἐπιβὰς τῆς Ἀσίας.

Ἐπιβατεῦσαι. γενικῇ. ἐπιβῆναι. κατασχεῖν. [3] Χωρίων ἐκστῆναι, ὧνπερ Θευδίβερτος οὐ δέον ἐπιβατεῦσαι διὰ σπουδῆς ἔχεν.

Ἐπιβατήρια. τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν μηχανήματα. Ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγεν, πύργους ξυλίνους, καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια.

Ἐπιβάτης. ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἄπεργος. ἐρέτης δὲ, ὁ κωπηλατῶν.

Ἐπιβάτης.[4] οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, καὶ μὴ κωπηλατοῦντας μὲν, ἐπιτηδείους δὲ πρὸς τὸ μάχεσθαι.

Ἐπίβδαι.[5] αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης.

Ἐπιβεβήκασιν. ἐνέτυχον. σύγχρονοι ἐγένοντο. Οὗτοι μὲν οὐκ ἐγένοντο ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπρεποῦς πολιτείας. τοῖς δὲ γινομένοις ἐπιβεβήκασι καὶ ἐνέτυχον, καὶ παρ᾽ ἐκείνων ὠφεληθέντες, ἔπειτα τοῖς καθ᾽ ἑαυτοὺς ἐγένοντο πολλῶν ἀγαθῶν ἡγημόνες, τῶν τε ἄλλων, καὶ παλαιῶν διηγημάτων πολύφωνοι κήρυκες.

Ἐπίβλημα. τὸ τῷ προτέρῳ ἐπιβαλλόμενον.

Ἐπιβλής.[6] ὁ μοχλός. ἡ σαῦρα. οἱ μὲν φασιν, ὅτι δοκός ἐστιν· [7] οἱ δὲ, ποιά τις δοκός.

Ἐπιβλήτης.[8] ὁ δόκιμος.

Ἐπιβόημα. Θουκυδίδης· Ὁ δὲ, εἴτε τὸ ἐπιβόημα, ἢ καὶ αὐτῷ ἄλλο τι, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν, ἐξαίφνης τὸ στράτευμα ἀπῆγε. τουτέστιν, ἐπιφώνημα. καὶ ἐπιβοώμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπικαλούμενος.

Ἐπιβολή. ἔννοια, καὶ ἐπιχείρησις. ἐπὶ θεωρημάτων γεωμετρικῶν. [9] Ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ τὸ τῆς ἐπιβο-

Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλ. *Aſpidem & baſiliſcum [impune] calcabis.* Illa enim venenum letale emittit: hæc autem vel ipſo aſpectu nocet.

Ἐπιβάθρα. Scala. Adſcenſus. Scanſio. Gradus, per quem ad aliquid pervenitur. **** Polybius: *Philippus vero Romanis præripere volebat loca munita, quo ſe tuto recipere, vel per quæ Macedoniam commode intrare poſſent.*

Ἐπιβάθρας. Scanſionis. Adſcenſus. Scalæ. *Illa vero in tectum celeriter adſcendens, ut quæ adſcenſus perita eſſet.* Polybius: *Ut, ſi in Aſiam trajicere iterum decreviſſet, Abydum haberet, quo tuto appellere poſſet.*

Ἐπιβὰς τῆς Ἀσίας. Aſiam ingreſſus.

Ἐπιβατεῦσαι. Genitivo jungitur. Intrare. Occupare. *Ut locis cederet, quæ Theudibertus injuſte occupaverat.*

Ἐπιβατήρια. Machinæ, quarum ope muri conſcenduntur. *Ille autem machinas admovit, turres ligneas, & teſtudines, & quæcunque ad muros ſcandendos adhiberi ſolent.*

Ἐπιβάτης. Vector, qui in navi otioſus eſt. Ἐρέτης vero, remex.

Ἐπιβάτης. Ἐπιβάτας vocabant milites claſſiarios, qui non quidem remigabant, ſed ad pugnandum idonei erant.

Ἐπίβδαι. Dies, qui feſtum ſequuntur, eorumque ſunt acceſſio quædam. Sic dicti ab ἐπιβαίνω.

Ἐπιβεβήκασιν. Succeſſerunt. Inciderunt. Eodem tempore vixerunt. *Iſti quidem non fuerunt in illa antiqua & decora diſciplina: ſed iis, qui in ea fuerant, ſucceſſerunt, & in eos inciderunt. Cum autem ex ipſorum colloquiis & conſuetudine magnum fructum cepiſſent, poſtea ſuæ ætatis hominibus multorum bonorum auctores fuerunt, cum aliorum, tum etiam antiquarum hiſtoriarum valde vocales præcones.* Port.

Ἐπίβλημα. Additamentum. Quod priori adjicitur.

Ἐπιβλής. Vectis. Repagulum. Sera. Quidam ajunt eſſe trabem: nonnulli vero, qualitatem quandam trabis.

Ἐπιβλήτης. Trabs.

Ἐπιβόημα. Acclamatio. Thucydides: *Ille vero, ſive propter militum acclamationem, ſive propter aliud aliquid, quod ipſi acciderat, ſive quod ipſi ſic placuiſſet, exercitum repente abduxit.* Et ἐπιβοώμενος, qui invocatur. *Port.*

Ἐπιβολή. Sententia. Conatus. Aggreſſio. Dicitur etiam de theorematibus Geometricis.

---

[1] Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τ.] Locum hunc ex MSS. Pariſ. diſtinxi & ſupplevi. In prioribus enim Editt. deſunt iſta, Ἐπιβάθρας. ἐπιβάσεως. Ἡ δὲ ἐπὶ τὸ τέγος ἀναβᾶσα ταχέως, ἅτε τῆς ἐπιβάθρας. Quæ vero ſequuntur, cum verbis ultimis articuli præcedentis male cohærent.

[2] Προθῆται] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male πορθῆται: quod mendum tamen & Wolfius ante obſervaverat.

[3] Χωρίων ἐκστῆναι, ὧνπερ Θευδ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. IV. *de Bello Goth.* cap. XXIV.

[4] Ἐπιβάτης. οὕτως ἐκάλ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἐπίβδαι. αἱ μεθ.] Hæc obſcura ſunt, nec ſuſpicione mendi apud me carent: quamvis ea totidem verbis etiam legantur apud Etymologum. In MSS. autem Pariſ. eadem deſunt.

[6] Ἐπιβλής. ὁ μοχλ.] Vide Harpocrationem v. Ἐπιβλῆτας, cujus veſtigia Noſter ſecutus eſt.

[7] Οἱ δὲ, ποιά τις δοκός] Sic etiam habet Harpocratio: at non ſine manifeſta ταυτολογίᾳ uterque. Quid enim differt hæc interpretatio ab ea, quæ præcedit? Quare magis placet, quod habet Etymologus, οἱ δὲ, ποιότης δοκοῦ.

[8] Ἐπιβλήτης. ὁ δόκιμος] Inepte. Scribe Ἐπιβλὴς, ἐπιβλῆτος. ἡ δοκός. Confer Heſychium h. v.

[9] Ἐπὶ δὲ Ἰουστινιανοῦ——τοῖς διεφθαρμένοις παντάπασι] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. XXIII.

λῆς ὄνομα ὄλεθρος ἦν ἀπρόοπτος, ἐξαπιναίως τοῖς τὰ χωρία κεκτημένοις ἐπιγινόμενος, πρόῤῥιζόν τε αὐτοῖς ἐκτρίβων τὴν τοῦ βίου ἐλπίδα. χωρίων τε γὰρ πέλος τῶν ἐρήμων τε καὶ ἀπόρων γεγενημένων, ὧν δὴ τοῖς τε κυρίοις καὶ τοῖς γεωργοῖς ἤδη τετύχηκεν ἀπολωλέναι τὴν γῆν πατρῴαν ἀπολιποῦσιν, ἢ τοὺς ἐγκειμένους σφίσι διὰ ταῦτα κακοὺς κρύπτεσθαι, οὐκ ἀπηξίου φέρειν τοῖς οὕτω διεφθαρμένοις παντάπασι. καὶ τοῦτο ἐκάλουν ἐπιβολὴν, καὶ ἐπιβάλλειν. † Ὡς [1] ὁριζομένη ζημία τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν. ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται. καὶ τὸ ῥῆμα, ἐπιβάλλειν.

Ἐπιβολή. καὶ ἡ ἐγχείρησις. ἡ προκάταρξις. [2] Πολύβιος· Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. ἔστι δ' ὅτε πάλιν, κατὰ τὴν παροιμίαν,

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχε.

τοῦτο δέ φασι περὶ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλείδου, καὶ Εὐχέμου τοῦ Αἰγεάτου.

Ἐπιβολή. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἡ ζημία. καὶ [3] Ἀριστοφάνης·

Ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.

Ἐπιβολή. ἡ εἰσφορά. [4] Ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρίνεται μηδαμῶς εἶναι Ῥωμαίοις ἔννομον, ἐν ἐπαίνῳ ποιεῖσθαι τὰς κατὰ τῶν στρατηγῶν τοῖς ἀρχομένοις ἐπιχειρουμένας ἐπιβουλάς.

.Fr. Hist.
.p.74.

Ἐπίβοον. [5] ἡ ἐκ [6] βοὸς θυσία.

Ἐπιβώμιον. τὸ εἰς τὸν βωμόν.

Ἐπιβοῶμαι. αἰτιατικῇ. Τὴν πεῖραν μάρτυρα καὶ κανόνα τῶν ἐμῶν λόγων ἐπιβοῶμαι.

Ἐπιβοώμενοι. ἐπικαλούμενοι μάρτυρας. Τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς τύπτοντες, καὶ τὰς χεῖρας ἐπαναλείνοντες, καὶ τοὺς Θεοὺς ἐπιβοώμενοι.

Ἐπιβοῶμαί σε. Τὸν Χριστὸν ἐπεβοᾶτο.

Ἐπιβωσάμενος. ἐπιβοησάμενος. ἐπικαλεσάμενος.

Ἐπιβωσώμεθα.

Ἐπιβρίθων. ἐπιβαρῶν. καὶ [7] ἐπιβρίσει, ἐπιβαρήσει.

Ἐπιβρίσησιν [8] ὀδόντες. παρ' ὅσον οἱ θυμούμενοι τρίζουσι τοὺς ὀδόντας.

Ἐπιβρόντητος. ὁ ἐμβρόντητος. [9] Σοφοκλῆς·

Ὡς ὁ στρατηγὸς οὑ 'πιβρόντητος μολών.

Sub Justiniano nomen ἐπιβολῆς, (i. e. impositionis) *erat pestis improvisa, in possessores prædiorum repente ingruens, & omnem spem vitæ a stirpe præcidens. Nam vastis omnino sylvescentibusque prædiis, (quorum domini colonique sive periissent, sive post tot mala patriam fugientes, gravissimeque afflicti uspiam latitarent) vectigal imponere Justinianus non dubitabat. Et hoc vocabatur* ἐπιβολή. Item mulcta, quam Magistratus irrogabant tutoribus, qui pupillos defraudaverant; vel etiam iis, qui Rempubl. non recte administraverant; aut qui aliena retinebant, nec in publicum proferebant; ἐπιβολὴ dicebatur. Et ἐπιβάλλειν, mulctam irrogare.

Ἐπιβολή. Conatus, quo aliquid aggredimur. Inceptum. Polybius: *Nam interdum virorum fortium inceptis fortuna ipsa & casus resistunt. Interdum vero id evenit, quod proverbio dici solet, ut,*

Occurrat forti qui mage fortis erat.

Hoc autem de Hyllo Herculis filio, & Euchemo Ægeate dicunt.

Ἐπιβολή. Apud oratores sic dicitur mulcta. Aristophanes: *Mulctam ob hoc irrogabit drachmam unam.*

Ἐπιβολή. Tributum. Vectigal. [At ἐπιβουλὴ, insidiæ.] *At Scipio respondet, a moribus & institutis Romanorum alienum esse, laudare insidias, quas milites adversus duces suos moliti essent.*

Leg.
Ἐπιβολή. ἡ εἰσφορά.
Ἐπιβουλαι, vel -λή.
Vid. supr. V. Βορίανθος. et Conf.
Schweighaus. Fascicul. I. in
Suid. p. 22. — Conf. Edit. Mid

Ἐπίβοον. Sacrificium, quo bos immolatur.

Ἐπιβώμιον. Quod aræ imponitur.

Ἐπιβοῶμαι. Accusativo jungitur. Invoco. Imploro. *Experientiam meorum verborum testem & regulam invoco.*

Ἐπιβοώμενοι. Testes invocantes. *Capita sua verberantes, & manus attollentes, Deosque invocantes.*

Ἐπιβοῶμαί σε. Te invoco. Τὸν Χριστὸν ἐπεβ. Christum invocabat.

Ἐπιβωσάμενος. [Ionice] pro ἐπιβοησάμενος. Qui invocavit.

Ἐπιβωσώμεθα. Pro ἐπιβοησώμεθα. Invocemus.

Ἐπιβρίθων. Aggravans. Gravans. Premens. Et ἐπιβρίσει. Gravabit. Premet.

Ἐπιβρίσησιν ὀδόντες. Sridebunt dentibus. Qui enim irascuntur, dentibus stridere solent.

Ἐπιβρόντητος. Attonitus. Stupidus. Vesanus. Sophocles: *Quemadmodum dux ille vesanus veniens.*

---

[1] Ὡς ὁριζομένη ζημ.] Scribe, Καὶ ἐπιβολὴ, ἡ ὁριζομένη &c. Scholiasta Aristophanis ad *Vespas*, pag. 486. Ἐπιβολὴν, ἐπιτίμιον ζημίαν. παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν. Ἄλλως. Ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσι τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται. καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν. Hinc Suidas sua descripsit: quamvis ὕστερον πρότερον.

[2] Πολύβιος] Lib. xv. cap. xvi.

[3] Ἀριστοφάνης] *Vespis* pag. 486. (338. Ed. Bas. P.)

[4] Ὁ δὲ Σκιπίων ἀποκρ.] Locus hic ampliandus est ex ipso Suida supra v. Βορίανθος.

[5] Ἐπίβοον] Vide paulo inferius v. Ἐπίβοιον.

[6] Ἡ ἐκ τοῦ βοὸς θυσία] Meursius *Lect. Attic.* lib. iii. cap. xxii. legendum contendit, ἡ ἐπὶ τοῦ βοὸς θυσ. Sed malim, ἡ μετὰ βοὸς θυσία: ut legitur paulo inferius v. Ἐπίβοιον.

[7] Ἐπιβρίσει. ἐπιβαρήσει] Ex Scholiasta Homeri ad Il. E. v. 91.

[8] Ἐπιβρίσησιν] Vox est corrupta, cujus loco scribendum puto ἐπιβρύχουσιν. Vide supra v. Βρύχουσι.

[9] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 75. ut Portus monuit.

Ἐπίβοιον. ὅταν τις τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυε βοῦν, ἔθυε καὶ τῇ Πανδώρᾳ ὄϊν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον.

Ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο. τοῦτο παρὰ Σκύθαις ἐτελεῖτο. ἐπειδάν τις ἠδικεῖτο πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι δὲ βουλόμενος ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχον μόνον ᾤετο, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἧψει, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, ἐκάθητο ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοὐπίσω περιαγαγὼν τὼ χεῖρε. καὶ τοῦτό ἐστι Σκύθαις ἡ μεγίστη ἱκετηρία. τῶν δὲ κρεῶν τοῦ βοὸς ὁ βουλόμενος μοῖραν λαμβάνων, καὶ ἐπιβαίνων τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν ἕκαστος συμμαχήσειν. καὶ ἔστιν αὐτοῖς τοῦτο ὅρκων ὁ βεβαιότατος.

Ἐπιβύσαντες. ἐπικαλύψαντες. σκεπάσαντες. [1] Προκόπιος· Ἐπιβύσαντες τοὺς ῥωχμοὺς χώματι, τὸ ὕδωρ μεταχετεύουσι. καὶ ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων.

Ἐπιβύσας. ἐμπλήσας. γεμίσας. ὡς [2] Ὅμηρος· Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. [3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.

Ἐπιγαμβρεία.

Ἐπιγάννυται. δοτικῇ. ἐπιχαίρει.

Ἐπιγαυρωθείς. ἀνδρωθείς. θρασυνθείς. Ξενοφῶν· Ὁ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούσας, καὶ ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου, ἐπορεύετο.

Polybius. Fr. Gram. 1.V. Vol.V. p.86.

Ἐπιγεννήματα. τὰ ἐξ ὑστέρου τοῖς τραύμασιν ἀναφυόμενα. Πολύβιος· Δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀῤῥωστίαις, μηδὲν ἧττον τῶν ἐπιγεννημάτων ποιεῖσθαι λόγον, ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν.

Ἐπιγένης, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν [4] Ἡρωΐνη, καὶ [5] Μνημάτιον, καὶ [6] Βακχεία· ὡς Ἀθήναιος λέγει ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Ἐπιγένης. ὄνομα κύριον. [7] Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀσθενὴς τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο, ἀνάργυρος ὤν, καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων.

Ἐπίγειος. ὁ γήϊνος.

Ἐπιγηθεῖ. χαίρει.

Ἐπιγλωττήσομαι. φλυαρήσω. βλασφημήσω. [8] Περὶ τῶν Ἀθηναίων γὰρ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι.

Ἐπιγνώμονας. [9] ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους, καὶ ἐπιγραφέας, τοὺς καθεστηκότας ἐπὶ τοῦ γράφειν ἑκάστῳ, ὅσον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον ὀφείλουσι.

Ἐπίβοιον. Quum quis Minervæ immolabat bovem; immolabat & Pandoræ ovem cum bove: quod ſacrificium ἐπίβοιον vocabatur.

Ἐπὶ βύρσης ἐκαθέζετο. In corio ſedebat. Moris erat apud Scythas, ut, ſi quis injuriam ab altero illatam ulciſci vellet, qui ſe ſolum adverſario imparem putaret; bovem immolaret, & carnes quidem conciſas elixaret, ipſe vero corio humi extenſo inſideret, manibus in tergum rejectis: qui eſt modus maxime ſolennis, quo ſupplices apud Scythas aliorum opem implorare ſolent. Quiſquis igitur volebat, accepta bubularum carnium parte, & dextrum pedem corio imponens, ſe pro viribus opem ei laturum eſſe pollicebatur. Eſtque id ſanctiſſimum apud eos jusjurandum.

Ἐπιβύσαντες. Qui texerunt. Qui obturarunt. Procopius: *Terræ fiſſuris humo ingeſta repletis, aquam per canales,* [*quo volunt,*] *derivant.* Et ἀκρόβυστος, qui præputium habet.

Ἐπιβύσας. Qui obturavit. Qui replevit. Homerus: [*Calathum*] *filo neto repletum.* Ariſtophanes *Pluto*: *Os oratorum nummis obturans.*

Ἐπιγαμβρεία. Jus affinitatis.

Ἐπιγάννυται. Dativo jungitur. Re aliqua lætatur.

Ἐπιγαυρωθείς. Qui ſpiritus ſumit. Qui ſuperbiam & ferociam animo concipit. Xenophon: *Ille igitur his auditis, & ob Cyri mandatum præſidentior factus, abiit.*

Ἐπιγεννήματα. Vitia quæ deinceps vulneribus accedunt. Acceſſiones. Polybius: *Oportet illos, qui bellum recte & prudenter gerere volunt, quemadmodum & in morbis medici faciunt, non minorem habere rationem eorum, quæ initiis accedunt, quam ipſorum initiorum, a quibus mala cœperunt.*

Ἐπιγένης. Epigenes, Comicus. Ex ejus fabulis ſunt, Heroina, Mnematium, & Bacchia: ut Athenæus in *Dipnoſophiſtis* ait.

Ἐπιγένης. Epigenes. Nomen proprium. *Quoniam igitur Epigenes, cui facultates & opes deerant, quod hoſtes agrum ejus tenerent, trierarchiæ munere fungi cogebatur.*

Ἐπίγειος. Terrenus. Terreſtris.

Ἐπιγηθεῖ. Gaudet. Lætatur.

Ἐπιγλωττήσομαι. Nugabor. Maledicam. Lingua proferam, aut effutiam. [Ariſtophanes:] *Adverſum Athenas vero nihil tale effutiam.*

Ἐπιγνώμονας. Inſpectores, & Æſtimatores, quorum officium erat, ſingulis modum tributi pendendi præſcribere.

---

[1] Προκόπιος] Lib. II. *de Bello Vand.* cap. XIX. Vide etiam infra v. Ῥωχμὸς, ubi locus hic auctior legitur.

[2] Ὅμηρος] Odyſſ. Δ. v. 134.

[3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 41. (21. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ἡρωΐνη] Hujus fabulæ Athenæus mentionem facit lib. XI. pag. 474. & 502.

[5] Μνημάτιον] Laudat itidem Athenæus lib. XI. pag. 472. & 480.

[6] Βακχεία] An potius Βάκχαι, ut apud Athenæum lib. IX. pag. 384. Cæterum, idem Athenæus lib. III. pag. 75. Epigenem hunc Comicum laudat etiam ἐν Βραγχίᾳ: & Pollux lib. VII. cap. X. ἐν Ποντικῷ: quæ duo fabularum nomina a Suida hic prætermiſſa ſunt.

[7] Ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγ.] Vide ſupra v. Ἀνάργυρος, ubi hic ipſe locus legitur, addito nomine auctoris, unde eum Suidas deprompſit.

[8] Περὶ τῶν Ἀθηναίων γ.] Ariſtophanes *Lyſiſtrata* pag. 837. (542. Ed. Baſ. *P.*)

Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
Τοιοῦτον οὐδέν.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[9] Ἐπιγνώμονας. ἀντὶ τοῦ ἐπισκ.] Eadem habet Etymologus. Confer etiam ſupra v. Διαγνώμονας, & Harpocrationem v. Ἐπιγραφεῖς.

Ἐπι-

Ἐπίγονος. ὄνομα κύριον. [1] Ἀριστοφάνης· Ἐπιβλέψας ἐκεῖσε γυναῖκας σ' ᾤόμην λέγειν. οὗτος ἐκωμῳδεῖτο ὡς μαλακὸς, καὶ ὡς μετὰ γυναικῶν ἀεὶ εὑρισκόμενος.

Ἐπιγουνίδα. [2] τὸ περὶ τοῦ γόνατος ἄνω σαρκῶδες τοῦ μηροῦ. ἔνιοι δὲ, τὴν ἐπωμίδα.

Ἐπίγραμμα. πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά τισι, κἂν μὴ ἐν μέτροις εἰρημένα, ἐπιγράμματα λέγεται.

Ἐπιγραφεῖς. ὁπότε δέησειεν ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοὺς ἀστοὺς, ἢ τοὺς μετοίκους, οἱ ταῦτα διαγράφοντες, ἐπιγραφεῖς ἐκαλοῦντο.

Ἐπιγραφομένῳ. ἰδιοποιουμένῳ, οἰκειουμένῳ. Εἰ καὶ δόξαν ἔμελλε φέρειν τὰ ὑπ' ἄλλων εὑρημένα ἐπιγραφομένῳ.

Ἐπιγράφων. δοτικῇ. ἀντὶ [3] τοῦ βεβαιῶν. διϊσχυριζόμενος. Ὁ δὲ ψευδοφίλιππος ἐπέγραφεν ἑαυτῷ Φίλιππον τὸν Μακεδόνα.

Ἐπιγράψας. ἐπιξέσας.

Ἐπίγυα. [4] τὰ πρυμνήσια ἐπίγυα ἔλεγον.

Ἐπιγύοις. [5] τοῖς ἀπὸ γῆς. Τὰ δὲ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. καὶ αὖθις· Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις.

Ἐπίδαμνος. ἡ πόλις. τὸ [6] νῦν Δυῤῥάχιον τὸ πάλαι ἐλέγετο Ἐπίδαμνος.

Ἐπιδαύριος. ὄνομα τοπικόν.

Ἐπίδαυρος. ὄνομα τοπικὸν ἐν ᾧ ὁ Ἀσκληπιὸς ἐτιμᾶτο.

Ἐπιδαψιλευόμενος. πολυτελῶς διαπραττόμενος. καὶ [7] Ἡρόδοτος· Τάς τε μητέρας καὶ ἀδελφὰς ἐπιδαψιλευόμεθ' ὑμῖν, ὡς παντελῶς μάθητε τιμώμενοι πρὸς ἡμέων.

Ἐπιδαίσιος οἶκος. ὁ ἐπίκοινος, καὶ οὐ μεριστός. ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δυὸ τισίν.

Ἐπιδεᾶ. ἐνδεᾶ. ἐλλιπῆ.

Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν. ἐπεκτύπησε. πλὴν περισσὸν καὶ παρέλκον τὸ γ. καὶ ἐν τῷ ἐρίγδουπος ὁμοίως.

Ἐπίγονος. Epigonus. Nomen proprium. Ariſtophanes: *Oculos enim illuc conjiciens, cum mulieribus me loqui putabam.* Hic Epigonus a Comicis perſtringebatur, ut homo mollis & effœminatus, & qui cum mulieribus ſemper verſaretur.

Ἐπιγουνίδα. [Sic Græci dicunt] carnoſiorem femoris partem, quæ eſt ſupra genu. Quidam vero ſic vocant epomidem.

Ἐπίγραμμα. Epigramma. Inſcriptio. Omnes inſcriptiones, quamvis non conſtent verſibus, dicuntur epigrammata.

Ἐπιγραφεῖς. Cum a civibus aut inquilinis pecunia in ærarium conferenda erat, illi qui hæc deſcribebant, Ἐπιγραφεῖς vocabantur.

Ἐπιγραφομένῳ. Sibi vendicanti. Sibi tribuenti. *Quamvis, quæ ab alio fuerant inventa, gloriam eſſent allatura illi, qui ſibi ea vendicabat.*

Ἐπιγράφων. Dativo jungitur. Affirmans. Contendens. Aſſeverans. Sibi tribuens. *Pſeudophilippus vero nomen Philippi Macedonis falſo ſibi tribuebat.*

Ἐπιγράψας. Qui raſit. Qui perſtrinxit. Qui leviter vulneravit.

Ἐπίγυα. Sic vocabant rudentes, ſive funes nauticos, quibus naves a littore religantur.

Ἐπιγύοις. Funibus nauticis, quibus puppes a littore religantur. Retinaculis. *Pleraque vero ope retinaculorum ad pontem conficiendum aſſumebant.* Et iterum: *Latus vero navis, quod terræ obverſum erat, rudentibus a terra protenſis firmarunt.*

Ἐπίδαμνος. Epidamnus. Sic olim dicta fuit urbs, quæ nunc Dyrrachium vocatur.

Ἐπιδαύριος. Epidaurius. Nomen gentile.

Ἐπίδαυρος. Epidaurus. Nomen loci, in quo Æſculapius colebatur.

Ἐπιδαψιλευόμενος. Splendide tractans. Herodotus: *Et matres & ſorores veſtras in veſtram gratiam ſplendide tractamus, ut omnino ſciatis vos a nobis coli.*

Ἐπιδαίσιος οἶκος. Domus communis, nec diviſa. Vel, domus, quæ ex æquo duobus aliquibus eſt relicta.

Ἐπιδεᾶ. Indigentem. Inopem.

Ἐπὶ δ' ἐγδούπησεν. Strepitum ſupra aliquam rem edidit. Superfluum autem eſt τὸ γ in voce ἐγδούπησε: ut & in voce ἐρίγδουπος.

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 729. (489. Ed. Baſ. *P.*) ubi locus hic ita legitur:

Μὰ Δί' Ἐπίγονον ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα γὰρ
Ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας ᾤόμην λέγειν.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[2] Ἐπιγουνίδα] Homer. Od. Σ. v. 73. Confer Etymol. v. Ἐπιγουνατίς.

[3] Ἀντὶ τοῦ βεβαιῶν. διϊσχ.] Hæc interpretatio inepta eſt, quam & rejecimus ſupra v. Ἐπεγράψαντο.

[4] Ἐπίγυα] Confer Harpocrationem v. Ἐπίγυον.

[5] Τοῖς ἀπὸ γῆς] Ergo ἐπιγείοις, vel potius ἀπογείοις ſcribendum eſt; ſubintellecta ſcilicet voce σχοινίοις. Certe Scholiaſta Homeri ad Il. A. v. 476. τὰ πρυμνήσια exponit, παρὰ τὰ ἀπόγεια σχοινία. Et ratio appellationis in promptu eſt. Nam funes illi nautici dicuntur ἀπόγεια, quod iis navis a littore religetur: vel ἐπίγεια, quod iidem a navibus ad littus protendantur; a præpoſitione ἐπὶ, & nomine γῆ: quæ etymologia non convenit voci ἐπίγυα. Sed, ut dicam, quod res eſt, τὸ ἐπίγυα Suidæ idem eſt, quod ἐπίγεια; quoniam Græci τὸ η, ι, ει, & υ, eodem prorſus modo pronuntiare, & ideo etiam promiſcue fere ſcribere ſolebant: vitioſe utique, ſi veterem pronuntiationem & orthographiam ſpectes. Dum enim Græcos hic nomino, non intelligo Græcorum antiquiſſimos, ſed eos, qui ante mille ſaltem abhinc annos vixerunt; quippe a quo tempore eam, quam dixi, pronuntiationem in Græcia in uſu jam fuiſſe obſervare licet. Sed ea de re pluribus hic agere inſtituti ratio non permittit.

[6] Τὸ νῦν Δυῤῥάχιον τὸ πάλαι ἐλ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. I. cap. XXIV.

[7] Ἡρόδοτος] Lib. V. pag. 186. ut Portus obſervavit.

Ἐπιδέκατον. τὸ δέκατον. καὶ ἐπίπεμπτον, τὸ πέμπτον λέγειν εἰώθασι.

Ἐπὶ[1] Δελφινίῳ. δικαστήριον Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων μὲν δεδρακέναι φόνους, κατὰ νόμους δέ.

Ἐπιδεξιελευθέρως. [2] Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ· Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως, οὐδὲ ἁρμονίαν λόγων λαβόντας ὑπαντῆσαι Θεῶν. ζήτει ἐν τῷ Ἀναλαμβάνειν.

Ἐπίδεσμος. ὁ ἐπὶ τῇ πληγῇ δεσμός. [3] Ἀριστοφάνης·

Ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
Κατέαξ' ἐχῖνον. ————
Ὁ ἐχῖνος οὖν ἔχων τίν' ἐπεμαρτύρατο.
Εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν, εἰ, ναὶ τὴν Κόραν,
Τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας, ἐν τάχει
Ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν ἔχοις πλείονα.

Ἐπίδειξον. ἀντὶ τοῦ εἰπέ. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἔχεις τινὰ γνώμην, ἐπίδειξον αὐτήν.

Ἐπιδειπνεῖς. [4] Λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς, κόνισαι ἰσχυρῶς. καὶ δεύτερον δειπνεῖν δυνηθείης.

Ἐπὶ[5] Δηλίῳ μάχη. χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτίας τὸ Δήλιον, ἐν ᾧ μαχόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ Βοιωτῶν ἐνικήθησαν.

Ἐπιδήμιος. ἐμφύλιος. κοινός. δημόσιος.

Ἐπὶ δ' ἤνεον. ἐπῄνουν. συγκατετίθεντο.

Ἐπιδιατίθεσθαι.[6] τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι, κατατιθεμένους ῥητόν τι ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὅσπερ ἐγγυᾶται, ὥστε, εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὡμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι.

Ἐπιδιετὲς[7] ἡβῆσαι. ἀντὶ τοῦ, ἑκκαίδεκα ἐτῶν γεγονέναι. τὸ γὰρ ἡβῆσαι μέχρι ιδʹ ἐστίν. [8] ἀλλ' οἱ ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκαιδεκαέτεις γινόμενοι ἐλέγοντο· καὶ ἔμενον μὲν ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη βʹ. ἔπειτα εἰς τὸ [9] Ληξιαρχικὸν ἐγράφοντο γραμματεῖον.

Ἐπίδικα.[10] οἷς ἄν τις ἐπεδικάζετο, ὡς προσήκουσιν αὐτῷ κατὰ γένους ἀγχιστείαν, εἰ μὴ εἶεν υἱεῖς, ἢ υἱω-

Ἐπιδέκατον. Pro δέκατον. Decimum. Sic & ἐπίπεμπτον, pro πέμπτον, i. e. quintum, dicere conſueverunt.

Ἐπὶ Δελφινίῳ. Sic vocabatur Forum, ſive Tribunal apud Athenienſes, in quo judicium habebatur de illis, qui cædes quidem a ſe commiſſas eſſe fatebantur: ſed jure.

Ἐπιδεξιελευθέρως. Dextre, & ut hominem liberaliter educatum decet. Plato in *Theæteto*: *Qui prompte quidem & celeriter miniſteria obire norunt, at dextre, & ut liberum hominem decet, veſtem componere neſciunt. Quinetiam, cum harmoniam orationis non didicerint, hymnos Deorum canere non poſſunt.* Vide in v. Ἀναλαμβάνειν.

Ἐπίδεσμος. Faſcia, qua vulnus obligatur. Ariſtophanes: *Audi, ne fuge. In urbe Sybari mulier olim echinum fregit. Echinus igitur eum, qui ipſi forte aderat, atteſtatus eſt: cui mulier Sybaritica dixit: Profecto, ſi atteſtatione illa omiſſa faſciam vulneri obligando abſque mora emeres, magis ſaperes.*

Ἐπίδειξον. [Demonſtra. Oſtende.] Dic. Ariſtophanes: *Si quod commentum habes, illud in medium profer.*

Ἐπιδειπνεῖς. Poſt cœnam edis. *Feſtina capere ovum, ut habeas, quod poſt cœnam edas.*

Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. Pugna ad Delium. Delium eſt locus in Bœotia, ubi Athenienſes a Bœotis victi fuerunt.

Ἐπιδήμιος. Popularis. Communis. Publicus. Inteſtinus.

Ἐπὶ δ' ἤνεον. Pro ἐπῄνουν δέ. Probabant. Aſſentiebantur. Laudabant.

Ἐπιδιατίθεσθαι. Pactionem cum aliquo facere, certa quadam pecuniæ ſumma apud ſequeſtrem depoſita, qui ſpondeat, ſe confecto negotio pecuniam alterutri reſtituturum eſſe.

Ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι. Sexdecim annos natum eſſe. Pubertas enim definiebatur anno XIV. At qui decimum octavum ætatis annum agebant, Ephebi apud Athenienſes dicebantur: qui biennio exacto in tabulas publicas, *Lexiarchicas* dictas, referebantur.

Ἐπίδικα. Sic vocabatur hæreditas, quam quis ſibi vendicabat ob generis propinquitaνοὶ τῷ τετελευτηκότι, μήτε μὴν διαθήκης· ταῦτα ἐπίδικα καλεῖται.

---

[1] Ἐπὶ Δελφινίῳ. δικαστήριον Ἀθ.] Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem varia Athenienſium dicaſteria vel tribunalia φονικὰ recenſens, etiam τοῦ ἐπὶ Δελφινίῳ his verbis meminit: Τρίτον δὲ ἕτερον πρὸς τούτοις δικαστήριον, ὃ πάντων ἁγιώτατα τούτων ἔχει καὶ φρικωδέστατα, ἄν τις ὁμολογῇ μὲν κτεῖναι, ἐννόμως δὲ φῇ δεδρακέναι. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ. Id eſt: *Eſt vero & tertium præter hæc Judicium, quod eſt omnium ſanctiſſimum & maxime terribile; cum quis fatetur quidem ſe alterum occidiſſe, ſed jure ſe id feciſſe contendit. Id autem eſt quod* ἐπὶ Δελφινίῳ *vocatur.* Photius ex Helladio pag. 1594. Ὅτι ἐν ταῖς Ἀθήναις καὶ οὗτος τέσσαρα δικαστήρια φονικὰ εἶναι λέγει. καὶ πρῶτον, τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ———— ———— τρίτον, τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ, ὃ συνίσταται ἐπὶ τῶν λεγόντων δικαίως τὴν ἀναίρεσιν πεποιηκέναι. Confer etiam Ælian. *Var. Hiſt.* lib. V. cap. XV. Pauſan. lib. I. cap. XXVIII. Heſychium v. Δικαστήρια: Pollucem lib. VIII. cap. X. Noſtrum infra v. Ἐφέται, & Petitum *de Leg. Att.* pag. 516.

[2] Ἐπιδεξιελευθέρως. Πλ.] Locum hunc emendavimus & illuſtravimus ſupra v. Ἀναλαμβάνειν, ubi nos vide.

[3] Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 533. (362. Ed. Baſ. *P.*) unde locum hunc emendavimus.

[4] Λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπν.] Ariſtophanes in fine *Eccleſiazuſarum*:

Λαβὲ τρυβλίον. εἶτα λαβὼν κόνισαι
Λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[5] Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτ.] Ex Harpocratione. Pugnæ autem hujus ad Delium frequens apud veteres exſtat mentio, cique Socrates interfuiſſe legitur. Vide Caſaub. ad Athen. lib. V. cap. XV. & Menagium ad Laert. lib. II. ſegm. XXII.

[6] Ἐπιδιατίθεσθαι. τὸ συνθ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι] Et hæc ex Harpocratione Suidas ſumpſit. Confer etiam Noſtrum infra v. Ἡβήσαντες; Mauſſacum ad Harpocrationem v. Περίπολος; & Petitum *de Leg. Att.* pag. 152.

[8] Ἀλλ' οἱ ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκ.] Conſentit Jul. Pollux lib. VIII. cap. IX. tmem. XXV. cujus hæc ſunt verba: Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι. δύο δὲ εἰς περιπόλους ἠριθμοῦντο. εἰκοστῷ δὲ ἀνεγράφοντο τῷ Ληξιαρχικῷ γραμματείῳ.

[9] Ληξιαρχικόν] Vide infra h. v.

[10] Ἐπίδικα. οἷς ἄν τις ἐπιδ.] Confer Noſtrum ſupra v. Ἀντίδικα, & v. Ἀμφισβητεῖν.

Ἐπιδικάζεται. γενικῇ. ἀντιποιεῖται.

Ἐπίδικος,[1] καὶ Ἐπίκληρος, καὶ Ἐπίπροικος, καὶ Ἐπικληρῖτις. [2] Ἐπίκληρος μὲν, ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ἐπικληρῖτις. Ἐπίπροικος δὲ, ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ἥ τε [3] προῖκα ἔχει, καὶ ἀδελφοὺς ἔχουσα. Ἐπίδικος δὲ, ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος, τίνι χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι. Ἰσαῖος δὲ τὴν ἐπίκληρον ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον ἐπικληρῖτιν ἐκάλεσε.

Ἐπιδοκιμάζω. ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχῶ. γενικῇ.

Ἐπιδίφρια. τὰ τῷ ἁρματείῳ [4] δίφρῳ ἐπιτιθέμενα. καὶ ὁ ἐπὶ δίφρου ἱζάνων, ἢ καθήμενος παντοδαπῇ.

Ἐπιδίφριος. ἀργὸς, καὶ γυναικώδης.

Ἐπιδορατίς. ὁ σίδηρος τοῦ ἀκοντίου τὸ ἄνω.

Ἐπίδοσαν. ἀντὶ τοῦ εἶδον.

Ἐπίδοξος. ἔνδοξος. ἢ προσδόκιμος. ὡς τὸ, Ἐπίδοξος γὰρ ἦν αὐταρκῆσαι. καὶ [5] Προκόπιός φησι· Παρεχομένη χιλίας ἀργύρου λίτρας τὸν ἱκανὸν ὠνεῖσθαι ἐπίδοξος ἦν. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ [6] ἀπήγγειλεν, ὡς Πέρσαι ἐπίδοξοί εἰσιν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν εἰσβάλλειν. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμοι. καὶ αὖθις· Ἐᾶσαι τὴν ὁδὸν, ᾗ ἔνδοξοι ἦσαν ἐπιθήσεσθαι οἱ Πέρσαι.

Ἐπίδοσιν. ἐπὶ ἀρετῆς αὔξησιν. προκοπήν. προσθήκην. [7] Ὁ δὲ φιλοσοφῶν, ἀνεμπόδιστος εἰς ἐπίδοσιν διετέλει, καὶ ἐπεδίδου κατὰ πῆχυν, ὥς φασι, ἀτεχνῶς. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. [8] ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπίδοσις. αὔξησις. προσθήκη. Πισίδης·

Πρὸς τὰς ἐπιδόσεις τῶν ξιφῶν καὶ τῶν λίθων.

Ἐπίδρομον.[9] ἐπιδρομὴν παρέχον. εὐάλωτον.

Ἐπιδουπῆσαι. ἐπικτυπῆσαι. καὶ ἐρίγδουπος, ὁ μεγαλόηχος. Μένανδρος· Οἱ δὲ Ἄβαροι κατὰ τὴν τοῦ πολέμου κίνησιν ἐβούλοντο [10] ἦχον ἐγεῖραι ξυμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, ἔπι τε οὖν ξὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδουπῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἂν ἐς τοσοῦτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρθείη, ὡς καταπλῆξαί τε καὶ δεδίξασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. ταῦτα ἐπεὶ προέγνω ὁ Βῶνος, προαφηγήσατο τοῖς στρατιώταις, ὥστε αὐτοὺς τῷ ἀθρόῳ μὴ καταπλαγῆναι, ἀλλὰ προαναλυποῦντας ὅπερ ἔμελλεν ἔσεσθαι, ἐθίζεσθαι τῇ δοκήσει καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον· καὶ ὅταν αἴσθοιντο τὸν πάταγον

tem, ſi defunctus nec filiis nec nepotibus relictis, nec teſtamento condito, deceſſiſſet.

Ἐπιδικάζεται. Hæreditatem ſibi vindicat. Genitivo jungitur.

Ἐπίδικος, & Ἐπίκληρος, & Ἐπίπροικος, & Ἐπικληρῖτις. Ἐπίκληρος dicitur pupilla, quæ omniū bonorum hæres relicta eſt, nec fratrem habet. Eadem etiam ἐπικληρῖτις vocatur. Ἐπίπροικος vero ea, ad quam pars tantum hæreditatis pertinet, quæque & dotem & fratres habet. Ἐπίδικος vero dicitur puella omnium bonorum hæres, de qua controverſia eſt, cui eam nubere oporteat. Iſæus vero in oratione adverſus Lyſibium τὴν ἐπίκληρον vocavit ἐπικληρῖτιν.

Ἐπιδοκιμάζω. Cum ſignificat, propugno, defendo, genitivo jungitur.

Ἐπιδίφρια. Quæ ſellæ currus imponuntur. [Et ἐπιδίφριος,] qui in ſella currus ſedet.

Ἐπιδίφριος. Ocioſus. Effœminatus.

Ἐπιδορατίς. Ferrum, quod eſt in ſumma jaculi parte. Teli cuſpis.

Ἐπίδοσαν. Pro εἶδον. Viderunt.

Ἐπίδοξος. Illuſtris. Vel, de quo aliquid expectatur. Ut, *Hanc de ſe opinionem omnibus præbebat, fore, ut ſorte ſua contentus eſſet.* Et Procopius inquit: *Ille vero nunciabat, Perſas credi irruptionem in ditionem Romanam facturos eſſe.* Et iterum: *Omitterent viam, qua Perſæ Romanos invaſuri eſſe credebantur.*

Ἐπίδοσιν. Progreſſum. Auctum. Profectum. *Ille autem in philoſophiæ ſtudio nullis impedimentis retardatus identidem progreſſum faciebat, &, quod ajunt, cubito proficiebat.* Vox ἐπίδοσις pro incremento, vel profectu, apud Atticos in uſu eſt: at προκοπὴ apud nullum elegantiorum Græcorum reperitur.

Ἐπίδοσις. Auctus. Incrementum. Piſides: *Ad incrementa gladiorum & ſaxorum.*

Ἐπίδρομον. Humile, vel minus editum, ita ut facile conſcendi poſſit. Quod facile capi poteſt.

Ἐπιδουπῆσαι. Strepitum ſupra rem aliquam edere. Et ἐρίγδουπος. Qui magnum ſonum edit. Menander: *Abari autem ſub initium prælii diſſonum & horridum clamorem tollere, & cum fremitu bellico tympana quoque pulſare ſtatuerant, ut inopinato illo & vehementi ſtrepitu Romanos percellerent & terrerent. Bonus igitur rem iſtam ante cognitam militibus indicavit, ne ſubito ſtrepitu conſternarentur, ſed animis ante repræſentantes & opinione præcipientes id quod futurum erat, aſſueſcerent ei, quod nondum aderat: &, ubi ſtrepitum tympanorum audiviſſent, ipſos quoque ſcuta concre-*

---

[1] Ἐπίδικος, καὶ Ἐπίκληρος, καὶ Ἐπίπρ.] Totum hunc articulum Suidas mutuatus eſt ab Harpocratione: qui tamen plura habet.

[2] Ἐπίκληρος μὲν, ἡ ἐπὶ π.] De toto hoc loco conſule Petitum de *Leg. Att.* pag. 438. 441. 442.

[3] Ἥ τε προῖκα ἔχει] Rectius Harpocratio, ὥστε προῖκα ἔχειν.

[4] Δίφρῳ] Hanc vocem ex MSS. Pariſ. revocavi, quæ in prioribus Editt. deeſt. Heſychius: Ἐπιδίφρια. τὰ ἐπὶ τῷ ἁρματίῳ δίφρῳ. Lege ἁρματείῳ.

[5] Προκόπιος] *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

[6] Ὁ δὲ ἀπήγγειλεν, ὡς Περσ.] Fragmentum hoc legitur apud eundem Procopium lib. 1. *de Bello Perſ.* cap. XIII. pag. 36.

[7] Ὁ δὲ φιλοσοφῶν, ἀνεμπ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. Κατὰ πῆχυν.

[8] Ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλ.] Thomas Magiſter: Προκόπτειν, δόκιμον. τὸ δὲ ὄνομα ἡ προκοπὴ, ἀδόκιμον.

[9] Ἐπίδρομον] Eſt vox Homerica Il. Z. v. 434.

[10] Ἦχον ἐγεῖραι —— δεδίξασθαι τὸ Ῥωμ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Δεδίξασθαι.

τῶν τυμπάνων, ἀντιπαταγεῖν καὶ αὐτοὺς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐπαλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον, καὶ παιανίζειν, καὶ τοῖς ὑδροχόοις ἀγγείοις ξυλίνοις οὖσιν, ἐπικτυπεῖν.

pantes bellicum clamorem tollere, & pœana canere, & ſitulas ligneas collidere juſſit.

Ἐπιέναι. ἐπελθεῖν.

Ἐπιέναι. Invadere. Aggredi.

Ἐπιεικές. πρέπον. καθῆκον. προσῆκον.

Ἐπιεικές. Decens. Decorum. Conveniens.

Ἐπιεικεστάτη. παρὰ Ἡροδότῳ, μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

Ἐπιεικεστάτη. Apud Herodotum, modeſta, moderata, æqua, bona.

Ἐπιεικής. πρᾶος. μέτριος.

Ἐπιεικής. Lenis. Moderatus. Modeſtus.

Ἐπιεικῶς. τὸ ἐπίρρημα τοῦτο σημαίνει τὸ πάνυ. καὶ σημαίνει παραδόξως, καὶ παρ' ἐλπίδα, καὶ τὸ μετ' ἐπιεικείας καὶ χρηστότητος. σημαίνει καὶ τὸ μετρίως, ἤτοι συμμέτρως, καὶ τὸ ἱκανῶς. Προκόπιος· Λαζοὶ δὲ ἐπιεικῶς ἤχθοντο δεῖσθαι χρημάτων οὐ πολλῶν εἰς τὴν ὁδόν. ζήσεσθαι γὰρ ἐπιεικῶς. καὶ αὖθις· Ταῦτα παρ' ἐλπίδα τοῦ βασιλέως εἰς τὸ αὔθαδές τε καὶ ὑπέρογκον φέροντα, ἢ καθότι εἰκάζετο, ἐπιεικῶς γεγράφθαι ἔδοξε. καὶ αὖθις· Τοιγαροῦν κομιδῇ ἐπιεικῶς ἀνατίθησι τῷ ἐπὶ πάντων Θεῷ τὰς αἰτίας τῆς ἀποδράσεως.

Ἐπιεικῶς. Hoc adverbium ſignificat, omnino, prorſus. Item, præter opinionem & ſpem, moderate, benigne, modeſte, recte, merito, ſatis. Procopius: *Lazi vero merito rem iſtam ægre ferebant, quod non magna pecuniæ ſumma ad iter indigerent. Se enim frugaliter victuros eſſe dicebant.* Et iterum: * * * * * Et iterum: *Quare valde pie Univerſi hujus moderatori Deo cauſas fugæ tribuit.*

Ἐπίηρα.[1] ἡ μετ' ἐπικουρίας χάρις. οἱ δὲ νεώτεροι, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα φασίν.

Ἐπίηρα. Gratia. Auxilium. Beneficium. Recentiores vero vocem hanc accipiunt pro ἕνεκα, i. e. cauſa, gratia.

Ἐπιίδμονα. ἔμπειρον.

Ἐπιίδμονα. Scientem. Peritum.

Ἐπιίστορος.

Ἐπιίστορος. Scientis. Periti.

Ἐπιθάνατος. προσδόκιμος τοῦ ἀποθανεῖν.

Ἐπιθάνατος. Morti propinquus.

Ἐπιθαῤῥῶ. δοτικῇ.

Ἐπιθαῤῥῶ. Dativo jungitur. Confido. Fretus ſum.

Ἐπιθανής. ἐγγίζων τῷ θανάτῳ. Ἀνὴρ πρεσβύτης νοσῶν καὶ ἐπιθανὴς ὤν.

Ἐπιθανής. Morti propinquus. *Vir ſenex ægrotans, & morti jam vicinus.*

Ἐπιθαυμάζειν. ἀντὶ τοῦ δώροις τιμᾶν. Σωκράτης [2] παρὰ Ἀριστοφάνει φησί· Στρεψιάδην ἀσπάζομαι. ὁ δέ·

Κἄγωγέ σ᾽. ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λάβε.
Δεῖ[3] γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.

Ἐπιθαυμάζειν. Donis honorare. Apud Ariſtophanem Socrates inquit: *Strepſiadem ſaluto.* Cui ille: *Et ego te. Sed hunc* [*ſaccum farina plenum*] *primum accipe. Oportet enim munere aliquo honorare magiſtrum.*

Ἐπιθέντες. ἀποστείλαντες. Οἱ δὲ πέμπουσι τὸν ἰατρόν, ἐπιθέντες γράμματα πρὸς τὸν τελώνην. καὶ αὖθις· Πέμπουσι τῶν σωματοφυλάκων μοῖραν οὐκ ὀλίγην, ναυσὶν [4] ἐπιδόντες.

Ἐπιθέντες. Qui literas alio perferendas alicui tradiderunt. Qui literas miſerunt. *Illi vero miſerunt medicum, eique literas ad publicanum tradiderunt.* Et iterum: *Satellitum non exiguam partem in naves impoſitam mittunt.*

Ἐπιθεραπεύων. ἀντὶ τοῦ, διορθούμενος. προμηθούμενος. [5] Θουκυδίδης· Ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον εἰς τὴν πατρίδα, εἰδώς, εἰ μὴ διαφθερεῖ αὐτήν, ὅτι ἔσται ποτὲ αὐτῷ πείσαντι κατελθεῖν.

Ἐπιθεραπεύων. Corrigens. Curans. Rationem habens. Thucydides: *Alcibiades reditus ſui in patriam rationem habebat, quippe qui ſciret, ſe, niſi eam evertiſſet, volentibus civibus aliquando in eam rediturum eſſe.*

Ἐπιθέτους [6] ἑορτάς. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὴ πατρίους ἑορτάς, [7] ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἄλλα ἐπίθετά τινα, ὅσα μὴ πάτρια ὄντα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζε. Λυσίας δὲ ἐπιθέτους ἐπιστολὰς λέγει, τὰς δοθείσας τισίν, ὥστε διακομίσαι. καὶ, ἐπι-

Ἐπιθέτους ἑορτ. Iſocrates in oratione Areopagitica. Sic autem vocabant feſta, non patria, ſed peregrina, & decreto Senatus in civitatem recepta. Adhæc alia quæcunque inſtituta peregrina, de quibus Senatus Areopagiticus judicabat, apud Athenienſes ἐπίθετα vocabantur. Lyſias vero ἐπιθέτους ἐπιστολὰς vocat θεῖναι ἐπιστολάς. ἀντὶ τοῦ παραδοῦναι. καὶ ἐπέθηκεν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκε.

---

[1] Ἐπίηρα. ἡ μετ' ἐπικουρίας χάρις] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. A. v. 572.

[2] Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Nubibus* pag. 188. (115. Ed. Baſ. P.)

[3] Δεῖ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδ.] Locum hunc Ariſtophanis citat etiam Euſtathius ad Il. M. pag. 912. ſed qui pro ἐπιθαυμάζειν habet ἀποθαυμάσαι. Verba ejus hæc ſunt: Εὐτελίζει δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν. διόπερ Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθὸς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθόν· ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Κωμικῷ τό, Χρὴ γὰρ ἀποθαυμάσαι τι τὸν διδάσκαλον· ὅπερ εὐφήμως ἐῤῥέθη ἀντὶ τοῦ, μισθὸν διδόναι. Sed videtur Euſtathius ῥῆσιν hanc Comici ex memoria tantum (ut ſæpe ſolet) recitare; & proinde dubium relinquitur, utrum in codice ejus aliter ac hodie apud Ariſtophanem ſcriptum fuerit; an vero per ἁμάρτημα μνημονικὸν ἀποθαυμάσαι pro ἐπιθαυμάζειν ſubſtituerit.

[4] Ἐπιδόντες] Scribendum eſt ἐπιθέντες: ut & Portus monuit. Alias enim exemplum hoc nihil ad rem faciet.

[5] Θουκυδίδης] Lib. VIII. cap. XLVII. unde locum hunc ſupplevi. In prioribus enim Editt. deſunt duæ ultimæ voces, πείσαντι κατελθεῖν: ſine quibus ſenſus hujus fragmenti eſt omnino mutilus.

[6] Ἐπιθέτους. ἑορτ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἄλλως δὲ] Petitus *de Leg. Att.* pag. 3. legere mavult, ἄλλοθεν δέ: quod non diſplicet.

Ἐπίθετοι. αἱ ἀπὸ ἀλλοτρίων. Ναρσῆς δὲ τὰς ἐπιθέτους δυνάμεις τὰς ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας γνοὺς πλησιάζειν, γράφει πρὸς Ἰωάννην.

Ἐπιθειάσας.[1] τὸ θεῖον εἰσδεδεγμένος. θεοφορούμενος. [2] Θουκυδίδης· Ἀρχίδαμός τινα [3] ἐπιθειάσας, καθίστη ἐς τὸν στρατόν.

Ἐπιθειασμοί. πρὸς Θεὸν ἱκεσίαι. Ἐπιθειασμοί τε ὑπέρ τε αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς [4] στρατιᾶς ἐγένοντο. καὶ αὖθις· [5] Οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι. τουτέστι, θείων ἐπικλήσεων. καὶ αὖθις· Τοῖς ἐπιθειασθεῖσι συνεπευφήμησαν.

Ἐπιθειάσων. ἑορτάσων. Ὁ δὲ ἔμεινεν αὐτοῦ, ἐπιθειάσων τῇ γενεθλίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Χριστοῦ. καὶ γὰρ προσεπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέβας.

Ἐπιθεῖναι. [6] ἐπικλεῖσαι. Πέμπει ἄγγελον, ἐπιθεὶς ἐπιστολήν.

Ἐπιθήκισα. [7] Ἀριστοφάνης· Ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.

Ἐπιθήξας. παρορμήσας. ἐρεθίσας. Τὸν δὲ λουόμενον ἀπέκτεινεν, ἐπιθήξας οἱ τῶν δορυφόρων τοὺς ἀφειδεστάτους.

Ἐπὶ θήρᾳ. ἐπὶ ἀπάτῃ.

Ἐπιθήσειν. ἀντὶ τοῦ ἐπενεγκεῖν. Οὐκ εἰς μακρὰν καὶ παντελῶς ἐπιθήσειν αὐτῷ δίκην ξὺν τοῖς Θεοῖς. καὶ αὖθις· Ἐπιθεὶς γράμματα, δηλοῦντα τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετήν.

Ἐπιθιγγάνει. ἐφάπτεται.

Ἐπὶ [8] Θρασύλλῳ. [9] Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ τὸ ἐπὶ Θρασύλλῳ φησίν. Ἀττικὸν ἔθος· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι.

Ἐπιθρώσκων. ἐφαλλόμενος.

Ἐπιθυμηταί. πρόθυμοι. Οἱ δὲ ἐμεγαλοφρονοῦντό τε, καὶ ἐπιθυμηταὶ ἐξίσταντο, ὡς δὴ μεγάλα μὲν λυμανούμενοι τοὺς ἐναντίους, καὶ πολλὰ καὶ κερδαλέα ἐνθένδε οἰσόμενοι. [10] καὶ ἐπὶ τοῦ αἰτεῖσθαι. Ὁ δὲ τοῦτον ἔλεγεν ἐπικαλεῖσθαι ξύμμαχον. τουτέστι, δέεσθαι χρῄζειν.

Ἐπιθυμία. [11] Ἐπιθυμία ἐστὶν ἄλογος ὄρεξις, ὑφ' ἣν τάττεται ταῦτα· σπάνις, μῖσος, φιλονεικία, ὀργή, ἔρως, μῆνις, θυμός. ἔστι δὲ ἡ μὲν σπάνις ἐπιθυμία τις ἐν ἀποτεύξει, καὶ οἷον κεχωρισμένη ἐκ τοῦ πράγματος· τεταμένη δὲ διακενῆς ἐπ' αὐτό, καὶ προσπασω-

literas, quæ aliquibus dantur ad aliquem perferendæ. Et ἐπιθεῖναι ἐπιστολάς, literas alicui tradere. Et ἐπέθηκε, tradidit.

Ἐπίθετοι. Peregrinæ. Aliunde adſcitæ. *Narſes vero cum peregrinas copias ex Armenia accedere cognoviſſet, ad Joannem ſcribit.*

Ἐπιθειάσας. Numine afflatus. Deo plenus. Afflatu divino plenus. Thucydides: *Archidamus cum hæc velut Numine afflatus dixiſſet, aciem ad prælium inſtruxit.*

Ἐπιθειασμοί. Supplices ad Deum preces. Obteſtationes. *Pro Rege & exercitu ſupplices divino Numini preces adhibebantur.* Et iterum: *Non ſine paucis obteſtationibus & lamentis relicti.* Sive, non ſine conteſtationibus Numinis divini. Et iterum: *Obteſtationes lætis acclamationibus comprobarunt.*

Ἐπιθειάσων. Diem feſtum celebraturus. *Ille autem ibi manſit, ut natalia Chriſti celebraret. Dies enim ille, omni veneratione dignus, tunc appetebat.*

Ἐπιθεῖναι. Literas mittere. Literas aliquo ferendas tradere. *Nuncium miſit, eique epiſtolam [ad amicum] tradidit.*

Ἐπιθήκισα. Decepi. Adulatus ſum. Ariſtophanes: *Paululum ipſi adulatus ſum.*

Ἐπιθήξας. Qui incitavit. Qui irritavit. *Illum vero corpus abluentem interfecit, cum ſatellitum audaciſſimos in eum incitaſſet.*

Ἐπὶ θήρᾳ. Decipiendi fallendique cauſa.

Ἐπιθήσειν. Impoſiturum eſſe. Illaturum eſſe. Inflicturum eſſe. *Se non longo poſt tempore & omnino Diis adjuvantibus, pœnas ei inflicturum eſſe [dixit.]* Et iterum: *Traditis literis, virtutem illius viri declarantibus.*

Ἐπιθιγγάνει. Attingit.

Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Demoſthenes in Exceptione adverſus Pantænetum inquit, ἐπὶ Θρασύλλῳ: quod Attice dictum eſt pro, ἐπὶ Θρασύλλου μνήματι: i.e. Ad Thraſylli monumentum.

Ἐπιθρώσκων. Inſiliens. Inſultans.

Ἐπιθυμηταί. Cupidi. Alacres. Prompti. *Illi vero ingentem animo fiduciam conceperant, & prompti ad certamen prodibant, quaſi magna clade hoſtem affecturi, & multa ſpolia ab eo reportaturi eſſent.*

Ἐπιθυμία. Ἐπιθυμία eſt appetitio a ratione averſa; ſub qua hæ ſpecies collocantur: Σπάνις, μῖσος, φιλονεικία, ὀργή, ἔρως, μῆνις, θυμός. Et σπάνις quidem, ſive indigentia, eſt appetitio, cum eo non potimur, quod cupimus:

---

[1] Ἐπιθειάσας] Confer Noſtrum ſupra v. Ἐπιθειάζει.

[2] Θουκυδίδης[Lib. II. cap. LXXV. ubi locum integrum vide.

[3] Ἐπιθειάσας] Vox hæc in loco memorato Thucydidis non ſignificat id, quod Suidas vult: ſed potius, *Deos conteſtatus*: ut Lectori patebit, qui ipſum Thucydidem inſpicere voluerit.

[4] Στρατιᾶς] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. male στρατηγίας.

[5] Οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμ.] Hæc ſunt verba Thucydidis lib. VII. cap. LXXV.

[6] Ἐπικλεῖσαι] Sic habent libri tam MSS. quam editi: ſed vitioſe. Scribendum enim eſt ἐπιστεῖλαι: ut ex exemplo, quod Suidas hic ſubjungit, haud dubie colligitur.

[7] Ἀριστοφάνης] *Veſpis* pag. 523. (358. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἐπὶ Θρασύλλῳ. Δημοσθ.] Ex Harpocratione.

[9] Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον] Pag. 627. ſed ubi hodie legitur ἐπὶ Θρασύλλου. Verba Oratoris hæc ſunt: Καὶ ἐπειδὴ ὦφλον ἐγὼ τῷ δημοσίῳ, καταστήσας Ἀντιγένην τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐμόν, τὸ ἐπὶ Θρασύλλου, κύριον τῶν ἐμῶν, ἀπαγορεύοντος ἐμοῦ. Sed lectio Harpocrationis & Suidæ recte ſe habet, eaque Demoſtheni reſtituenda eſt. Nam & ſic Æſchines in oratione contra Timarchum, pag. 184. Φοβηθεὶς γὰρ τὰς λειτουργίας, ἀπέδοτο ἃ ἦν αὐτῷ κτήματα, Κηφισιᾶσιν ἕτερον ἀγρόν· Ἀμφιτροπῆσιν ἐργαστήρια δύο ἐν τοῖς ἀργυρείοις· ἓν μὲν ἐν τῷ αὐλῶνι, ἕτερον δὲ ἐπὶ Θρασύλλῳ. Hunc locum Æſchinis & ante nos obſervavit Henr. Valeſius ad Harpocrationem.

[10] Καὶ ἐπὶ τοῦ αἰτεῖσθαι. Ὁ δὲ τοῦτ.] Hæc loco ſuo exulant, quæ ponenda ſunt ſub voce Ἐπικαλεῖσθαι.

[11] Ἐπιθυμία ἐστὶν ἄλογος ὄρεξ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. CXIII. ad quem vide Interpretes.

μένη. Μῖσος δέ ἐστιν ἐπιθυμία τις τοῦ κακῶσαί τινα μετὰ προσκοπῆς τινος καὶ παρατάσεως. Ὀργὴ δὲ ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως. Ἔρως δὲ ἐπιθυμία τις οὐ περὶ σπουδαίου πράγματος. ἔστι γὰρ ἐπιβολὴ [1] φιλοπονίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον. Μῆνις δέ ἐστιν ὀργή τις πεπαλαιωμένη, ἐπίκοτος, καὶ ἐπιτηρητική. Θυμὸς δὲ, ὀργὴ ἀρχομένη.

estque veluti a re ipſa ſeparata, in eamque fruſtra intenta, & de ea adipiſcenda ſolicita. Μῖσος vero, i. e. odium, eſt cupido quædam alterum lædendi, cum tempore creſcens, & diu durans. Ὀργὴ, i. e. ira, cupido ulciſcendi eum, qui ſine cauſa injuriam nobis feciſſe videtur. Ἔρως, i. e. amor, cupido rei non honeſtæ. Eſt enim conatus amicitiæ concilianđæ ob apparentem pulchritudinem. Μῆνις, i. e. inimicitia, ira inveterata, & alte animo inſita, ulciſcendique tempus obſervans. Θυμὸς denique, i. e. excandeſcentia, ira naſcens, & modo exiſtens.

Ἐπιθυμῶν. προαιρετικῶς ἔχων. Τοὺς δὲ ἦγε, ζῶντας ἐπιθυμῶν Λακεδαιμονίοις ἀγαγεῖν.

Ἐπιθύνων. ἐπανορθούμενος.

Ἐπικαγχάζων.

Ἐπικάθηται. ἐπικρέμαται. [2] Πολύβιος· Ὁ δὲ διατειχίζει τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας, ἵνα μηδεὶς ἔτι φόβος ἐπικάθηται τοῖς Ταραντίνοις ἀπὸ τῶν κατεχόντων τὴν ἀκρόπολιν.

Ἐπικαθέζηται. [3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

Κρατοῦσι γοῦν κἂν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε,
Ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος.

ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν. ἐπικαθέζεσθαι δὲ τὸ βαρεῖν λέγομεν.

Ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν. ἔθος ἐστὶ τοῖς γεωργοῖς παρ' ἐνιαυτὸν ἀργὴν καταλείπειν τὴν γῆν, ὅπως ἀκεραίους ἐκτρέφῃ τοὺς καρποὺς, ὡς μὴ κατ' ἔτος τοῖς σπέρμασι πονοῖτο. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμωνα λόγῳ διαβάλλων τινὰ τῶν ἀπλήστων γεωργῶν, τὰ ἐν τῇ γῇ καταχρώμενον, καὶ κατ' ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχὺν αὐτῆς, φησίν· Οὑτοσὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ. τουτέστιν, ἀεὶ σπείρων οὐδεμίαν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν.

Ἐπικαλέσας. μεμψάμενος.

Ἐπικαλουμένων. ἀντὶ τοῦ κατηγορουμένων. Ἐνίας τῶν κατηγοριῶν εἴωθεν ἀπίστους ποιεῖν ὁ τῶν ἐπικαλουμένων βίος.

Ἐπικαλῶν. ἀντὶ τοῦ κατηγορῶν. ἐγκαλῶν. Ἀνεῖλε δὲ τοὺς ἄνδρας, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπικαλῶν, πλὴν ὅτι σοφώ τε καὶ ἀρίστω τὼ ἄνδρε γενέσθην. † Τὸν [4] ἄνθρωπον λοιδορίας πέρι οὐδὲν ἐπικαλεῖν ἐπαγγείλασα, πλὴν ὅτι παιδεραστοίη.

Ἐπικαμπὴς [5] παράταξις. ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ὑφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα.

Ἐπὶ κάρ. ἐπὶ τὰ κάτω. ἐπὶ κεφαλήν. [6] Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. οἷον, ἐπὶ τὰ κατωφερῆ.

Ἐπικαρπίας. κέρδη.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον. οὐκ εὐθύ. Ἡρόδοτος.

Ἐπικατέσεισεν. ἐπικατέβαλεν. [7] Ἰώσηπος· Πο-

Ἐπιθυμῶν. Cupiens. *Captivos cuſtodiri juſſit, cupiens eos vivos ad Lacedæmonios adducere.*

Ἐπιθύνων. Dirigens. Corrigens.

Ἐπικαγχάζων. Cachinnans. Cachinnis excipiens.

Ἐπικάθηται. Impendet. Imminet. Polybius: *Ille vero urbem ab arce muro interſepit, ne quid deinceps Tarentini ab iis, qui arcem tenebant, timendum haberent.*

Ἐπικαθέζηται. Ad partem aliquam accedat, eique pondus aliquod addat. Ariſtophanes *Pluto: Nam & in bellis ea pars fere ſemper vincit, ad quam vel hic ſolus acceſſerit.* Metaphora ducta eſt a libra. Nam ἐπικαθέζεσθαι hic ſignificat pondere ſuo deprimere, vel prægravare.

Ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν. Poſt ſtipulam arare. Solent agricolæ alternis annis terram incultam relinquere, ut integras producat fruges; ne, ſi quotannis conſeratur, fœcunditas ejus exhauriatur. Lyſias in oratione adverſus Polemonem, reprehendens agricolam quendam avarũ, terraque abutentem, & vires ejus quotannis exhaurientem, inquit: *Hic poſt ſtipulam arat terram.* Id eſt, agrum ſemper conſerens, nullam unquam relaxationem ei concedit.

Ἐπικαλέσας. Criminatus. Conqueſtus.

Ἐπικαλουμένων. Illorum, qui accuſantur. Reorum. *Reorum vita quædam crimina ipſis objecta refutare ſolet.*

Ἐπικαλῶν. Criminans. Accuſans. Crimini dans. *Eos interfecit, nullo alio crimine eis objecto, quam quod ſapientes & egregii viri eſſent.* † *Non maledicentiæ, ſed infamis puerorum amoris eum accuſari jubens.*

Ἐπικαμπὴς παράταξις. Acies inflexa. Sic dicitur ea acies, cujus pars media hoſti obverſa eſt, & cum eo confligit; quæque cornua a tergo recta ſub ſe collocata habet.

Ἐπὶ κάρ. Deorſum. In præceps. In caput. *Ex montibus in præceps [devolvuntur.]*

Ἐπικαρπίας. Fructus, qui ex aliqua re percipiuntur. Lucra. Emolumenta.

Ἐπικάρσιον. Obliquum. Non rectum. Herodotus. Herodot. VI

Ἐπικατέσεισεν. Proſtravit. Dejecit. Joſephus:

---

[1] Φιλοπονίας] Scribendum eſſe φιλοποιίας, recte monuit Menagius ad Laertium loco laudato; quem conſule. Quæ enim ab eo hanc in rem obſervata ſunt, hic non repetam, ne actum agam.

[2] Πολύβιος] Lib. VIII. cap. XXVII.

[3] Ἀριστοφάνης Πλούτῳ] Pag. 20. (11. Ed. Baſ. P.)

[4] Τὸν ἄνθρωπον λοιδορ.] Locus hic ſumptus eſt ex Procop. *Hiſtor. Arc.* cap. XVI. ubi ſic legitur: Οὐδὲν μέν τοι λοιδορίας ἐπικαλεῖν ἐπαγγείλασα, ὅτι δὲ παιδεραστοίη ἐπενεγκοῦσα.

[5] Ἐπικαμπὴς παράταξ.] Confer Ælianum in *Tacticis* cap. XLV. & XLVI.

[6] Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ] Sunt verba Homeri Il. Π. v. 392.

[7] Ἰώσηπος] Lib. I. *de Bello Judaico*, pag. 709. ubi locus hic

‡

λιογχοῦλος

λιορκοῦντος Ἀντιόχου τὰ Ἱεροσόλυμα, ἰδὼν Ἐλεάζαρος ὁ υἱὸς Ματθαίου τὸν ὑψηλότατον ἐλεφάντων κεκοσμημένον, ὑπολαβὼν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἀντίοχον εἶναι, πολὺ διακόψας τὸ στῖφος τῶν πολεμίων, καὶ τὸ θηρίον ὑπὸ τὴν γαστέρα πλήξας, ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, μηδὲν δράσας πλέον τοῦ μεγάλοις ἐπιβαλέσθαι, καὶ συντριβεὶς ἀπώλετο.

Ἐπικαιρότατα. ἐπικινδυνότατα.

Ἐπικαιρότατος. ἐπιτήδειος. Ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτηδείοις.

Ἐπὶ καιροῦ. εὐκαίρως. ἁρμοδίως.

Ἐπικεκηρυχέναι.[1] ὁπότε βούλοιτο πόλις ἢ ἄρχων ἀναιρεθῆναί τινα τῶν μὴ ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσειν χρήματα τῷ ἀνελόντι, ἢ καὶ ζῶντα προσαγαγόντι· καθὰ καὶ Ξέρξην ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες τῷ καταγαγόντι ἢ ζῶντα ἢ τεθνηκότα Ἀθήναζε ἑκατὸν δώσειν τάλαντα.

centum talenta ſe ei daturos eſſe promiſerunt, adduxiſſet.

Ἐπίκενος λόγος. ὁ μάταιος.

Ἐπικαίρως[2] παραπλέοντας. τουτέστι, μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ.

Ἐπικερτομοῦσι. χλευάζουσιν. [3] Ἀγαθίας· Ὁ δὲ ἧκεν ἐπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας. πρὸς αἰτιατικήν. καὶ αὖθις· Οὐχ ἥκιστα δὲ Πετράνης ἐλύπησεν αὐτόν, ἐπικερτομήσας τοιάδε.

Ἐπικεύσω. ἐπικρύψω.

y. Fragm. XXVIII. p. 63. Ἐπὶ κεφαλαίου. συντόμως. ταχέως. Πολύβιος· Μνησθεὶς δ' ἐπὶ κεφαλαίου τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐλαττωμάτων, καὶ θεὶς πρὸ ὀφθαλμῶν τὰ τῶν Μακεδόνων προτερήματα.

Ἐπικεχήνασιν.

Ἐπικεχοδώς.[4] ἀποπατήσας. ἀποτιλήσας.

Ἐπικείμενα. ἀντὶ τοῦ ἐπιφέροντα. Δισχιλίας λίτρας χρυσίου στέλλουσι καὶ κειμήλια κάλλιστα οἱ περὶ Γεζέριχον τῷ Βασιλίσκῳ, [5] πρόφασιν τὴν τῶν Ἀρειανῶν ἐπικείμενα.

Ἐπίκειμαι τοῦ περίκειμαι διαφέρει.

Ἐπικειμένου. τοῦ φαινομένου. Ὁ δὲ ᾔτει τιμὴν τοὺς κεκτημένους τοῦ ἐπικειμένου καρποῦ, καὶ παρ' ὧν μὴ λάβοι, διέφθειρεν.

Antiocho Hieroſolyma obſidente, Eleazarus Matthæi filius, elephantum, qui reliquos magnitudine ſuperabat, cultu inſignem conſpicatus, eoque Antiochum vehi ratus, viam per medios hoſtes ferro ſibi aperuit, belluamque ſub ventre percuſſam in ſe dejecit, magna quidem ſed fruſtra auſus. Pondere enim ejus oppreſſus periit.

Ἐπικαιρότατα. Periculoſiſſima.

Ἐπικαιρότατος. Opportuniſſimus. Commodiſſimus. In commodis regionum locis. Ἐπικαίροις enim hic idem ſignificat, quod ἐπιτηδείοις.

Ἐπὶ καιροῦ. Tempeſtive. Opportune. Commode.

Ἐπικεκηρυχέναι. Per præconem edicere, vel publice ſignificare. Cum civitas quædam aut princeps aliquem alienæ ditionis virum interfectum volebat, per præconem ſignificabat ſe certam pecuniæ ſummam daturum eſſe illi, qui eum interfeciſſet, vel vivum adduxiſſet: quemadmodum Græci per præconem qui Xerxem vel vivum vel mortuum Athenas

Ἐπίκενος λόγος. Inanis oratio. Vana oratio.

Ἐπικαίρως παραπλ. Singulas præternavigantes, ita ut altera alteram ſequatur.

Ἐπικερτομοῦσι. Derident. Cavillis excipiunt. Agathias: *Ille autem venit, ut temeritatem & negligentiam cum irriſione eis exprobraret.* Et iterum: *Petranes vero non parum eum offendit, talibus dicteriis & cavillis eum inceſſens.*

Ἐπικεύσω. Occultabo. Celabo.

Ἐπὶ κεφαλαίου. In ſumma. Breviter. Celeriter. Polybius: *Cum autem clades, quas acceperant, breviter commemoraſſet, & Macedonum victorias iis ob oculos poſuiſſet.*

Ἐπικεχήνασιν. Inhiarunt.

Ἐπικεχοδώς. Qui ventris excrementis aliquem inquinavit. Qui merdam alicui incacavit.

Ἐπικείμενα. Secum portantia. Vel, quibus aliquid incumbit. *Gezerichus auri bis mille libras & pulcherrima monilia Baſiliſco mittit,* * * * *

Ἐπίκειμαι. Differt a περίκειμαι.

Ἐπικειμένου. In ſuperficie exiſtentis. Apparentis. *Ille autem frugum terræ adhuc inhærentium pretium a dominis poſtulabat, & eorum, a quibus id non accepiſſet, agros vaſtabat.*

---

paulo plenior ita legitur: Ἐλεάζαρος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ (i. Judæ) προϊδὼν τὸν ὑψηλότατον τῶν ἐλεφάντων, πύργῳ τε μεγάλῳ καὶ περιχρύσοις προτειχίσμασι κεκοσμημένον, ὑπολαβὼν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Ἀντίοχον εἶναι, τῶν τε ἰδίων ἐκτρέχει πολύ, καὶ διακόψας τὸ στῖφος τῶν πολεμίων, ἐπὶ τὸν ἐλέφαντα διήνυσεν. ἐφικέσθαι μὲν οὖν τοῦ δοκοῦντος εἶναι βασιλέως οὐχ οἷός τε ἦν διὰ τὸ ὕψος· ὁ δὲ τὸ θηρίον ὑπὸ τὴν γαστέρα πλήξας, ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ, καὶ συντριβεὶς ἐτελεύτησε, μηδὲν πλέον δράσας τοῦ μεγάλοις ἐπιβαλέσθαι, θέμενος εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν.

[1] Ἐπικεκηρυχέναι. ὁπότε βούλ.] Ex Harpocratione. Huc ſpectat nota illa Ammonii: Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, ἢ ἀνάγοντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον· εἰ δ' ἀνέλοι, ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον τὸ περὶ συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι. Sic enim locum hunc, vulgo corruptiſſimum, ſcribendum eſſe recte monuit Paulus Leopardus *Emendat.* lib. x. cap. vi.

[2] Ἐπικαίρως] Scribe ἐπὶ κέρως. Thucydides lib. ii. pag. 161. Ἰδόντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας. Scholiaſta ad eum locum: Ἐπὶ κέρως. ὡσπερεὶ ἔλεγε, μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἐπὶ κέρως δηλοῖ. Hinc Suidas ſua deprompſit, ut Portus recte monuit. Idem Thucydides lib. vi. cap. l. Καὶ αὐλισάμενοι, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ Συρακούσας ἔπλεον, ἐπικαίρως ἔχοντες τὰς ἄλλας ναῦς. Scribe & ibi ἐπὶ κέρως. Eadem vox corrupta eſt in fragmento Eubuli apud Athenæum lib. xiii. pag. 568. ubi ſic legitur:

Γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπικαίρως τεταγμένας.

Vel metrum oſtendit ſcribendum ibi eſſe ἐπὶ κέρως.

[3] Ἀγαθίας] Non quidem hæc ipſa verba, ſed ſimilis phraſis legitur apud Agathiam lib. i. pag. 28.

[4] Ἐπικεχοδώς] Ariſtophanes *Avibus* 545.

Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικός.

Huc Suidas reſpexiſſe videtur.

[5] Πρόφασις τὴν τῶν Ἀρειανῶν ἐπικ.] Verba hæc in verſione prætermiſi, quoniam ſenſus eorum eſt mutilus & obſcurus.

Ἐπικήδειον. ἐπιτάφιον. ἐπιθανάτιον. καὶ ἐπικήδειος θρῆνος, ὁμοίως.

Ἐπίκηρα. ἐπιθανάτια. κὴρ γὰρ, ὁ θάνατος.

Ἐπίκηρος ὕλη. ἡ πρόσκαιρος.

Ἐπικηρυκεύεται. διὰ κήρυκός τινος συνθήκας τινὰς, ἢ πρεσβείας ποιεῖται. ἢ φιλίαν σπένδει.

Ἐπικηρυκεία. φιλία, ἡ ἐκ τῶν πολεμίων.

Ἐπικηρυκεία.[1] τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπειν. Δημοσθένης ε Φιλιππικῶν.

Ἐπικίδναται.[2] ἐπισκορπίζεται.

Ἐπικινδυνότατος.

Ἐπικλάσωσιν. εἰς οἶκτον ἀγάγωσι. Μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι τοὺς στρατιώτας ἐπικλάσωσιν. Ἰώσηπος. [3] Ὁ δὲ τοῖς ἔργοις ἐφεστὼς, παρ' αὐτῷ γὰρ ἐμεμαθήκεσαν, βραδυτῆτα ἐπικλάσας τῆς ἀφίξεως.

Ἐπίκλαυτον. γοερόν. θρηνητικόν. [4] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον,
Κελαρύζει ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον
Νόμον. ——————

Ἐπίκλημα. ἔγκλημα. [5] Ἀγαθίας· Ἡγούμενοι δὲ ἀδύνατον εἶναι, εὐπρεπέστατα ᾤοντο ἀποσείσασθαι τὸ ἐπίκλημα. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ Πάκορος, ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, καὶ ἄλλα τινὰ ἐπικλήματα ἐπέφερε Τραϊανῷ τῷ βασιλεῖ. † Καὶ τῷ δοκεῖν ἐπίκλημα ἐποιεῖτο κατὰ Ῥωμαίων, ὅτι δόξαν ἐντὸς λ' ἡμερῶν μηδέτερα παρὰ τὰ ξυγκείμενα ἐπιτελεῖν, οἱ δὲ οὖν κατὰ τὸ θεσπιθὲν ἐπιτειχίζουσιν.

Ἐπίκλην. ἐπωνυμίαν.

Ἐπίκληρος.[6] ὅταν παῖς ὀρφανὴ πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀδελφῶν τε οὖσα ἔρημος, καὶ ταύτῃ τύχῃ ὑποκειμένη οὐσία, ταύτην καλοῦσιν ἐπίκληρον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἤδη γεγαμημένην, ὅταν ᾖ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη. καλοῦσι γὰρ καὶ τὴν οὐσίαν κλῆρον. [7] καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὖσα, καθότι καθήκει αὐτῇ πᾶσα ἡ οὐσία. καλοῦνται ἐπίκληροι, κἂν δύο ὦσι, κἂν πλείους. τινὲς δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦσιν [8] ἐπιπταματίδα καὶ πατροῦχον.

Ἐπίκληρος.[9] νόμος ἦν Ἀθηναίοις γνησίας μὲν οὔσης θυγατρὸς, νόθου δὲ υἱοῦ, μὴ κληρονομεῖν τὸν

Ἐπικήδειον. Epicedium. Epitaphium. Carmen funebre. Et ἐπικήδειος θρῆνος, luctus funebris.

Ἐπίκηρα. Morti obnoxia. Caduca. Κὴρ enim eſt mors.

Ἐπίκηρος ὕλη. Materia, non perpetua, ſed tantum ad tempus aliquod durans.

Ἐπικηρυκεύεται. De pace facienda caduceatores mittit. Vel, fœdus & amicitiam init.

Ἐπικηρυκεία. Dicitur de caduceatoribus, qui pacis faciendæ cauſa ad hoſtes mittuntur.

Ἐπικηρυκεία. Actus mittendi caduceatores de pace & fœdere faciendo. Demoſthenes Philippica quinta.

Ἐπικίδναται. Diſpergitur. Spargitur.

Ἐπικινδυνότατος. Periculoſiſſimus.

Ἐπικλάσωσιν. Flectant. Miſerationem in aliquorum animis cieant. *Ne in ejulatus & lamenta effuſi, miſerationem in animis militum cierent*. Joſephus: * * * * * *

Ἐπίκλαυτον. Luctuoſum. Triſte. Flebile. Ariſtophanes *Ranis*: [*Hirundo*] *in barbarico ſedens folio flebile carmen more luſciniæ canet*.

Ἐπίκλημα. Crimen. Accuſatio. Agathias: *Exiſtimantes autem hoc fieri non poſſe, putabant ſe crimen hoc honeſtiſſime a ſe remoturos eſſe*. Et iterum: *Pacorus autem Parthorum Rex cum alia crimina Trajano Imperatori objiciebat*, [*tum etiam hoc.*] † *Et in ſpeciem Romanis crimini dabat, quod, cum inter ipſos conveniſſet, ne intra triginta dies ab utraque parte præter pacta quicquam gereretur, ipſi tamen violatis induciis munitiones exſtruerent.*

Ἐπίκλην. Cognomento.

Ἐπίκληρος. Puellam, quæ patre & matre orbata nullos habebat fratres, & ideo omnium bonorum hæres erat, ἐπίκληρον vocabant: quo nomine etiam appellabant eam quæ nupta erat, ſi totius patrimonii hæres relicta eſſet. Patrimonium enim κλῆρον vocabant. Ἐπίκληρος etiam dicebatur puella nondum nupta, ſed apud patrem adhuc degens, quod totius hæreditatis jus ad eam pertineret. Eadem vero appellatio tribuebatur etiam puellis, etiamſi duæ vel plures eſſent. Quidam autem τὴν ἐπίκληρον, i. e. puellam totius patrimonii hæredem, ἐπιπταματίδα & πατροῦχον etiam appellant.

Ἐπίκληρος. Lex erat apud Athenienſes, ut, ſi filia legitima filiuſque nothus relicti eſſent, νόθον τὰ πατρῷα. [1] ἢ ἡ μὴ ἔχουσα ἀδελφοὺς ἑτέρους συγκληρονόμους, ἀλλὰ μονοκληρονόμος οὖσα. ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις κληρονομεῖν, τἀργύριον παρὰ χειρὸς ἐδίδοσαν. [2] νόμος δὲ ἦν Ἀττικὸς, τοῖς νόθοις μέχρι πέντε μνῶν καταλιμπάνειν. [3] Ἀγαθίας· Ἐφοίτων δὲ γυναῖκες ἀνὰ τοὺς προμαχεῶνας, τυχὸν μὲν μητέρες οὖσαι τῶν ἀπολωλότων, τυχὸν δὲ ἐπίκληροι, τυχὸν δὲ ὁτῳοῦν ἄλλῳ τρόπῳ μέλον αὐταῖς.

---

[1] Ἐπικηρυκεία. τὸ περὶ φιλ.] Ex Harpocratione.

[2] Ἐπικίδναται] Eſt vox Homerica Il. Β. v. 850.

[3] Ὁ δὲ τοῖς ἔργοις ἐφεσ.] Senſus hujus fragmenti (quod ubi apud Joſephum exſtet, nunc non memini) eſt prorſus obſcurus & mutilus; cujus proinde verſionem conſulto prætermiſi. Si tamen in re tam incerta conjecturæ locus eſt, exiſtimem pro ἐπικλάσας ſcribendum eſſe ἐπικαλέσας: ut ſit ſenſus, eum, qui opus urgebat, aliquos reprehendiſſe, vel criminatum fuiſſe, quod tarde & ſero nimis veniſſent. Certe ſi τὸ ἐπικλάσας retineas, ex pumice citius aquam, quam ex loco hoc ſenſum aliquem elicias.

[4] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 244. (157. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 24. unde ſenſum hujus loci ſupplebis.

[6] Ἐπίκληρος] Totũ hunc articulũ deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Veſpas*. p. 471. Confer etiam Noſtrũ ſupra v. Ἐπίδικος.

[7] Καλεῖται δὲ ἐπίκλ.] Euſtathius ad Il. Η. pag. 675. Ἐλέγετο δὲ ἐπίκληρος, οὐ μόνον ἡ ἐκδοθεῖσά τινι πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ πατρὶ μὲν ἔτι οὖσα, ἐλπιζομένη δὲ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω, κἂν δύο ἦσαν, ἢ καὶ πλείονες. ἡ δὲ ἐπίκληρος, φασὶ, καὶ μονάδα πρός τινων ἐκαλεῖτο. ὑπ' ἐνίων δὲ, πατροῦχος. Puto Euſtathium locum hunc Suidæ ob oculos habuiſſe.

[8] Ἐπιπταματίδα] Potius ἐπιπαμματίδα, a πάμμα, poſſeſſio. Juvat hanc conjecturam Heſychius, apud quem mendoſe quidem legitur, Ἐπιματίδα, ἐπίκληρον: ſed ordo alphabeticus illius loci manifeſte requirit, ut ſcribatur ἐπιπαματίδα, vel ἐπιπαμματίδα: ut monuit etiam Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἐπίδικος.

[9] Ἐπίκληρος. νόμος ἦν Ἀθην.] Ex Enarratore Comici ad *Aves*, pag. 616. (429. Ed. Baſ. *P.*)

nothus bonorum paternorum non eſſet hæres. Ἐπίκληρος autem dicitur illa, quæ nullos fratres cohæredes habet, ſed ſola omnium bonorum hæres eſt. Quoniam igitur nothis hæreditatem cernere non licebat, pecunia quædam a legitimis hæredibus ipſis dabatur. Lex autem apud Athenienſes erat, ut uſque ad quinque minas nothis teſtamento relinquere liceret. Agathias: *Mulieres autem per propugnacula curſabant, ſive matres eorum, qui occiſi erant, ſive ſponſæ, ſive quacunque alia ratione hoc eas tangeret.*

Ἐπίκλησιν. ἐπωνυμίαν.

Ἐπίκλητος. ἔξωθεν ἐρχόμενος. Διὰ τῆς ἐπικλήτου καὶ ἀλόγου λοιδορίας ὑπέλαβε πιστότερος φανήσεσθαι.

Ἐπίκλητος. ὁ ἐπί τινι καλούμενος ὑποθέσει. [4] Ὃν ἐν ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδαῖοι ἐπίκλητον ἑαυτοῖς τύραννον προσήγαγον.

Ἐπικλινές. ἐπιρρεπὲς εἰς κακόν. ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον. Καλλίμαχος.

Ἐπικλινὴς ὁδός. καὶ κλίνεται τῆς ἐπικλινέος, καὶ ἐπικλινοῦς.

Ἐπικλίντης. ὁ σεισμός. καὶ κλίνεται ἐπικλίντου.

Ἐπίκλιντρον. εἶδος [5] κοσμίου γυναικείου. [6] Τὸ ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις.

Ἐπίκλοπος. ἀπατεών.

Ἐπικλοπώτερος. παραλογιστικώτερος.

Ἐπικλύσασα. ἐπιδαψιλεύσασα. καταβαλοῦσα. Ἡ οὖν Κλεοπάτρα καὶ [7] τοὺς Ἠλείους ἐπειρᾶτο πολλῷ χρυσῷ ἐπικλύσασα, τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς πρίασθαι.

Ἐπὶ [8] κνάφου ἕλκεις. ἤτοι διαφθείρεις. οἱ γὰρ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, ἱμάτιον κνάφουσιν. ὁ δὲ σωρὸς ἐλέγετο κνάφος.

Ἐπικνίζεται. δάκνεται.

Ἐπικνῶ. ἀντὶ τοῦ ἐπίβαλε. [9] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· Ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον.

Ἐπὶ [10] κόρρης. ἐπὶ κεφαλῆς, ἢ γνάθου, ἢ κροτάφου. κόρρην γὰρ, καὶ κόρσην, ὅλην τὴν κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. τινὲς δὲ καὶ ῥάπισμα λέγουσι [11] τὸ ἐπὶ τοῦ γνάθου λαμβάνειν, ἁπτόμενον καὶ τοῦ κροτάφου.

Ἐπίκλησιν. Cognomen. Cognomentum.

Ἐπίκλητος. Aliunde accitus, vel accerſitus. Aliunde veniens. Advocatus. *Exiſtimans ſe plus fidei habiturum eſſe, ſi convicia, eaque abſurda, ad partes ſuas advocaret.*

Ἐπίκλητος. Aliqua de cauſa advocatus, vel accerſitus. *Quem Judæi rebus deſperatis accerſitum, dominum ſibi adſciverunt.*

Ἐπικλινές. Propenſum. In aliquam partem vergens. Et ἐπικλινὲς τάλαντον, lanx in alteram partem vergens. Callimachus.

Ἐπικλινὴς ὁδός. Declivis via. Declinatur ἐπικλινέος, [& contracte,] ἐπικλινοῦς.

Ἐπικλίντης. Eſt ſpecies terræ motus. Declinatur ἐπικλίντου.

Ἐπίκλιντρον. Genus ſellæ muliebris. [Ariſtophanes:] *Sellam amittas.*

Ἐπίκλοπος. Furax. Fallax. Impoſtor.

Ἐπικλοπώτερος. Furacior. Fallacior.

Ἐπικλύσασα. Quæ inundavit. Quæ largiter effudit. *Cleopatra igitur, cum magnam auri vim in Eleos effudiſſet, ſtatuam Jovis emere conata eſt.*

Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις. Per ſpinas trahis fullonis more. Id eſt, perdis, vel diſcerpis. Fullones enim, collecto ſpinarum acervo, veſtes olim poliebant. Acervus autem ille dicebatur κνάφος.

Ἐπικνίζεται. Mordetur. Scalpitur. Raditur.

Ἐπικνῶ. Radula raſum injice. Ariſtophanes *Avibus: Sed ſilphium raſum injice.*

Ἐπὶ κόρρης. In caput, vel maxillas, vel tempora. Nam κόρρην & κόρσην totum caput cum cervice vocant. Attici vero τὸ ἐπὶ κόρρης dicunt de alapa, quæ maxillæ & temporibus infligitur: quam nonnulli etiam ῥάπισμα vocant.

---

[1] Ἢ ἡ μὴ ἔχ.] Scribendum, ut apud Scholiaſtam Ariſtophanis loco laudato, ἐπίκληρος δέ ἐστιν, ἡ μὴ ἔχουσα, &c.

[2] Νόμος δὲ ἦν Ἀττικὸς, τοῖς νόθοις μέχρι ε΄ μν.] Vide Noſtrum infra v. Νοθεία: & Petitum *de Leg. Att.* pag. 487.

[3] Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 23. ubi locum integrum vide.

[4] Ὃν ἐν ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδ.] Hæc ſunt verba Joſephi *de Bello Jud.* lib. VI. pag. 905.

[5] Εἶδος κοσμίου γυν.] Portus recte monuit, ſcribendum eſſe εἶδος κλισμοῦ γυν. Euſtathius enim ad Odyſſ. A. pag. 1400. docet, κλισμὸν eſſe genus ſellæ, quæ etiam ἀνάκλιντρον dicatur. Atqui ἀνάκλιντρον idem eſt, quod ἐπίκλιντρον, ut patet ex Polluce, qui lib. VI. cap. 1. inter alia & hæc ſcribit: Τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Reſpexit utique ad eundem illum locum Ariſtophanis, quem Suidas hic citat: quod & a Porto monitum fuit.

[6] Τὸ ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Eccleſiaz.* pag. 750. (505. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Τοὺς Ἠλείους ἐπειρᾶτο πολλῷ χρυσῷ ἐπικλ.] Rectius legeretur, τοὺς Ἠλείους ἐπικλύσασα πολλῷ χρυσῷ, ἐπειρᾶτο παρ' αὐτῶν τὸ ἄγαλμα, &c.

[8] Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις] Sic etiam Vaticana Proverbiorum Appendix. At Heſychius, ἐπικνάφων ἕλκων: cujus loco Salmaſius reponit, ἐπίγναφον ἕλκων. Sed lectio Suidæ, quæ eadem eſt & Vaticanæ Appendicis, ut diximus, præferenda eſt. Confer etiam Noſtrum infra v. Κνάφος.

[9] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 613. Portus exiſtimat, Suidam de alio loco Ariſtophanis hic cogitaſſe; qui exſtat in eadem fabula pag. 566. ubi Comicus inquit:

Ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρὸν, ἔλαιον,
Σίλφιον, ὄξος, &c.

Sed fallitur. Nam ipſiſſima verba, a Suida hic citata, occurrunt loco illo, quem paulo ante indicavi.

[10] Ἐπὶ κόρρης. ἐπὶ κεφ.] Confer Harpocrationem h. v. apud quem eadem fere leguntur. Thomas Magiſter: Ἐπὶ κόρρης πατάξαι λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τὴν γνάθον πλατείᾳ πλῆξαι χειρὶ, ὃ ῥάπισμα δύναται. Πλάτων· Τί δὲ χείρων ἐγὼ, ἂν ὁ δεῖνα ἐπὶ κόρρης ἀδίκως πατάξῃ με. καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ πρὸς Ὀδυσσέα ἀπολογίᾳ Ἀχιλλέως· Κἂν ἐπὶ κόρρης πατάξῃ τις, μὴ χαλέπαινε. κἂν ὁ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ῥάπισμα λέγῃ ἀδοκίμως.

[11] Τὸ ἐπὶ τοῦ γνάθου λαμβάνειν ἁπτ.] Vel ſcribendum eſt, τὸ ἐπὶ τοῦ γνάθου τύπτειν, ἁπτόμενον &c. Vel, τὸ ἐπὶ τοῦ γνάθου λαμβάνειν, ἁπτόμενον καὶ τοῦ κρ.

Ἐπὶ κόρρης. ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδοσαν. βέλτιον δὲ ἐπὶ τῆς γνάθου ἐκλαμβάνειν· ὃ κατ' ἔθος λεγόμενον ῥάπισμα. οὕτω γὰρ χρῶνται καὶ οἱ ῥήτορες.

Ἐπικουρῆσαι. δοτικῇ. βοηθῆσαι. καὶ ἐπικουρεία, ἡ βοήθεια.

Ἐπικούρειος Ἕρμων. ὁ παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

Ἐπίκουρος. βοηθός. καὶ ἐπικουρῶ. δοτικῇ.

Ἐπικωμάσαι.[1] ὀρχεῖσθαι. ἢ λαλῆσαι αἰσχρά. Πολλαὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἐπεκώμασαν ταραχαί.

Ἐπίκωμος. ὑβριστής. συγχαίρων. Ταῦτα δὲ ἀχρεῖα τυγχάνειν ἔδοξεν, ὡς περιττὸς ἐπίκωμος. ὁ [2] Προκόπιός φησι περὶ Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως.

Ἐπικωπητήρ. ὁ τροπωτὴρ ἱμάς.

Ἐπίκωπος.[3] ξιφήρης. κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. ἢ ἀντὶ τοῦ, διὰ νεὼς, καὶ ναυτικὸς ὤν. καὶ Ὅμηρος· Οὐ γάρ μοι νῆες εἰσὶν ἐπήρετμοι. † [4] Ἐπὶ Ποπλίου συνθήκας ἐποιήσαντο Ῥωμαῖοι καὶ Καρχηδόνιοι, μὴ ἔχειν μήτε κτᾶσθαι Καρχηδονίους πλοῖον ἐπίκωπον, πλὴν δέκα τριήρων, καὶ τῶν ἁλιευτικῶν, καὶ περιχώρων, ὧν οὐδὲν ἦν δεκασκάλμου μεῖζον.

Ἐπίκουρος, Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, Γαργήττιος τὸν δῆμον, μητρὸς Χαιρεστράτης. [5] ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ, Νεοκλῆς, Χαιρέδημος, Ἀριστόβουλος, ἢ Ἀριστόδημος. Φιλοσοφίας δὲ ἤρξατο ἀπὸ ἐνιαυτῶν ιβ´, καὶ οἰκείαν αἵρεσιν εἰσηγήσατο, πρῶτον μὲν ἐν Σάμῳ διατρίψας σὺν τοῖς γονεῦσιν· εἶτα σχολαρχήσας ἐν Μιτυλήνῃ [6] ἐνιαυτῶν ὧν ἦν. εἶτα ἐν Λαμψάκῳ, καὶ οὕτως ἐν Ἀθήναις ἐν ἰδίῳ κήπῳ. ἀκούσας δὲ Ναυσιφάνους τοῦ Δημοκριτείου, καὶ Παμφίλου τοῦ Πλάτωνος μαθητοῦ. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς [7] ρθ´ ὀλυμπιάδος, μετὰ ἑπτὰ ἐνιαυτοὺς τῆς Πλάτωνος τελευτῆς, καὶ παρέτεινεν [8] ἐπὶ τῶν διαδόχων καὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ· καὶ διέμεινεν ἡ αὐτοῦ σχολὴ ἕως Καίσαρος τοῦ πρώτου, ἔτη σλζ´. ἐν οἷς διάδοχοι αὐτῆς ἐγένοντο ιδ´. συγγράμματα δὲ αὐτοῦ πολλά.

Ἐπίκουρος.[9] οὗτος τὸ θεῖον ἐτίθετο παρ' οὐδέν·

Ἐπὶ κόρρης. Alii quidem aliter hoc reddiderunt. Sed præſtat interpretari alapam: quam vulgari ſermone ῥάπισμα dicimus. Hoc enim ſenſu & apud Oratores duæ hæ voces accipiuntur.

Ἐπικουρῆσαι. Dativo jungitur. Auxiliari. Opem ferre. Et ἐπικουρεία. Auxilium.

Ἐπικούρειος Ἕρμων. Epicureus Hermon. Hujus meminit Lucianus.

Ἐπίκουρος. Auxiliator. Et ἐπικουρῶ. Cum dativo. Auxilior. Opitulor.

Ἐπικωμάσαι. Saltare. Vel, Turpia & obſcœna loqui. [Item, intrare, accedere, invadere.] *Eccleſias multæ invaſerunt turbæ.*

Ἐπίκωμος. Comeſſator. Inſolenter aliis inſultans. Petulans. Qui conviviis gaudet. *Hæc autem inutilia eſſe viſa ſunt eximio illi comeſſatori.* Procopius de Theodoſio Imperatore inquit.

Ἐπικωπητήρ. Vinculum, quo remus alligatur ſcalmo.

Ἐπίκωπος. Enſem geſtans, vel manu tenens. Κώπη enim ſignificat capulum gladii. Vel, nauticus: aut, remis inſtructus. Et Homerus: *Haud enim mihi ſunt naves remis inſtructæ.* † *Publio Conſule Romani & Carthaginenſes fœdus inter ſe fecerunt, quo cautum erat, ne Carthaginenſes ulla nave, quæ remos haberet, uterentur, præterquam decem triremibus, & ſcaphis piſcatoriis, & conſuetis illius regionis naviculis, quarum nulla plures quam decem ſcalmos haberet.*

Ἐπίκουρος. Epicurus, Neoclis F. Athenienſis, populo Gargettius, matre Chæreſtrata procreatus: cujus fratres fuerunt, Neocles, Chæredemus, Ariſtobulus, vel Ariſtodemus. Philoſophari cœpit ab anno ætatis duodecimo, peculiaris ſectæ conditor: & primum quidem Sami cum parentibus commoratus eſt: deinde vero Mitylenis annum unum Scholæ præfuit: poſtea Lampſaci [docuit,] & denique Athenis in horto ſuo. Audivit Nauſiphanem Democriteum, & Pamphilum Platonis diſcipulum. Natus vero eſt Olympiade CIX. ſeptem annis poſt mortem Platonis, & vitam produxit uſque ad ſucceſſores [Alexandri M.] & Antigonum, qui Gonatas dictus eſt. Schola ejus permanſit uſque ad Cæſarem primum annos CCXXXVII. & intra tempus iſtud XIV. ſucceſſores habuit. Scripta ejus ſunt multa.

Ἐπίκουρος. Epicurus. Hic divinum numen

---

[1] Ἐπικωμάσαι. ὀρχ.] Vide ſupra v. Ἐπικωμάζειν.

[2] Ὁ Προκόπιός φησι περὶ Θεοδοσίου τοῦ βασ.] Maltretus, Procopii editor, de hoc loco ait: *Nihil tale de Theodoſio ſcripſit uſpiam Procopius noſter. Ego vero mendum huc irrepſiſſe arbitror, & Procopium ab illis ſubſtitutum in locum Priſci.*

[3] Ἐπίκωπος.——ἐπήρετμοι] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 382.

[4] Ἐπὶ Ποπλίου συνθήκας ἐποιήσαντο Ῥωμ.] Fragmentum hoc Polybio tribuendum videtur.

[5] Ἀδελφοὶ δὲ αὐτοῦ, Νεοκλῆς, Χαιρ. Ἀριστόβουλος, ἢ Ἀριστ.] Locum hunc antea mutilum ex uno MS. Pariſ. ſupplevi. In prioribus enim Editt. deſunt verba hæc, Ἀριστόβουλος, ἢ Ἀριστόδημος. Ea autem ſalvo ſenſu abeſſe non poſſunt, quoniam ipſe Suidas paulo poſt teſtatur, Epicurum tres fratres habuiſſe. Atqui duo tantum erunt, ſi Ariſtobulum, vel Ariſtodemum tollas.

[6] Ἐνιαυτῶν ὧν ἦν] Hæc eſt lectio MStorum Pariſienſ. itemque Editt. Mediol. & Ald. At Editt. Baſil. & Genevenſ. habent, ἐνιαυτὸν ἦν: quarum lectionum neutra loci hujus ſenſui convenit. Quare cum Wolfio & Porto ſcribere malim, ἐνιαυτὸν ἕνα.

[7] Ρθ´ Ὀλυμπ.] Sic recte MS. Pariſ. A. At priores Editt. habent οθ´: quem numerum cum temporum ratione manifeſte pugnare, jam alii etiam ante nos monuerunt. Vide Menagium ad Laertium, lib. X. ſegm. XIV.

[8] Ἐπὶ τῶν διαδόχων καὶ Ἀντιγ.] Male Wolfius & Portus: *Uſque ad ſucceſſores Antigoni Gonatæ.* Abeſt nimirum a prioribus Editt. vocula καὶ, quam ex 2 MSS. Pariſ. loco huic reſtituimus. Διάδοχοι autem κατ' ἐξοχὴν hic vocantur ſucceſſores Alexandri M. ut & alibi paſſim apud auctores Græcos.

[9] Ἐπίκουρος. οὗτος τὸ θ.] Eclogam hanc de Epicuro, & fatis ſectatorum ejus, ex Æliano depromptam eſſe, diſcimus ex ipſo Suida infra v. Προτένθης. & v. Φάτνη. Quæ enim ibi addito Æliani nomine citantur, in hac ipſa Ecloga leguntur: ut proinde dubium non ſit, quin totum hoc fragmentum ejuſdem ſit ſcriptoris. Ex libro autem Æliani deperdito *de Providentia* hæc deprompta eſſe, argumentum ſatis oſtendit.

ἀδελφοὶ δὲ ἦσαν τρεῖς, οἳ μυρίοις ἀρρωστήμασι περιπλακέντες ἀπέθανον οἴκτιστα. ὅγε μὴν Ἐπίκουρος ἔτι νέος ὢν αὐτὸς, οὐ ῥᾳδίως ἀπὸ τῆς κλίνης οἷός τε ἦν κατιέναι, ἀμβλυώττων τε καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αἴγλην δειλὸς ὢν, καὶ τῷ φαιδροτάτῳ τε καὶ ἐναργεστάτῳ τῶν Θεῶν ἀπεχθανόμενος. καὶ μέν τοι καὶ τὴν τοῦ πυρὸς αὐγὴν ἀπεστρέφετο. αἷμά τε αὐτῷ διὰ τῶν κάτω πόρων ἀπεκρίνετο. [1]τοσαύτη δὲ ἄρα ἡ σύντηξις ἡ τοῦ σώματος ἦν, ὡς ἀδυνατεῖν καὶ τὴν τῶν ἱματίων φέρειν ἐπιβολήν. καὶ Μητρόδωρος δὲ καὶ Πολύαινος, ἄμφω τὼ ἑταίρω αὐτοῦ, κάκιστα ἀπέθανον ἀνθρώπων. καὶ μέν τοι τῆς ἀθεΐας ἠνέγκατο μισθὸν οὐδαμῇ μεμπτόν. [2]οὕτω δὲ ἄρα ἦν ἡδονῆς ἥττων Ἐπίκουρος, ὥστε διὰ τῶν ἐσχάτων ἐν ταῖς διαθήκαις αὐτοῦ ἔγραψε τῷ μὲν πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἐναγίζειν ἅπαξ τοῦ ἔτους, καὶ Μητροδώρῳ καὶ Πολυαίνῳ τοῖς προειρημένοις· ἑαυτῷ δὲ διστῶς· τῆς ἀσωτίας τὸ πλέον προτιμῶν καὶ ἐνταῦθα ὁ σοφός· καὶ τραπέζας λίθων πεποιῆσθαι, καὶ ὡς ἀναθήματά τε ἐν τῷ τάφῳ προσέταξε τεθῆναι ὁ προτένθης τε καὶ ὀψοφάγος οὗτος. καὶ ταῦτα ἐπέσκηψεν οὐκ ὢν ἐν περιουσίᾳ. λυττῶν οὖν ταῖς ἐπιθυμίαις ἦν, ὥσπερ οὖν καὶ ἐκείνων σὺν αὐτῷ τεθνηξομένων. ἐξήλασαν δὲ τοὺς Ἐπικουρείους τῆς Ῥώμης δόγματι τῆς βουλῆς κοινῷ. καὶ [3]Μεσσήνιοι δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς οἱονεὶ φάτνης ἐδηδοκότας ἐξήλασαν, λυμεῶνας μὲν εἶναι τῶν νέων λέγοντες, κηλῖδα δὲ φιλοσοφίᾳ προσβάλλοντας, διά τε μαλακίαν καὶ ἀθεότητα· καὶ προσέταξαν πρὸ τῶν τοῦ ἡλίου δυσμῶν ἔξω τῶν ὅρων τῆς Μεσσηνίας γῆς εἶναι αὐτούς. [4]ἐκφορηθέντων δὲ, τοὺς ἱερέας καθῆραι τὰ ἱερά. τούς [5]γε μὴν Τιμούχους (καλοῦσι δὲ ταύτῃ τοὺς ἄρχοντας Μεσσήνιοι) καὶ τὴν πόλιν καθῆραι πᾶσαν, οἷα δή που λυμάτων τινῶν καὶ καθαρμάτων ἀπηλλαγμένην. ὅτι ἐν Κρήτῃ Λύκτιοι τῶν Ἐπικουρείων τινὰς ἐκεῖ παραβάλλοντας ἐξήλασαν. καὶ νόμος ἐγράφη τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ, τοὺς τὴν θήλειαν σοφίαν καὶ ἀγεννῆ καὶ αἰσχρὰν ἐπινοήσαντας, καὶ μέν τοι καὶ τοῖς Θεοῖς πολεμίους, ἐκκεκηρύχθαι τῆς Λύκτου. [6]ἐὰν δέ τις ἀφίκηται θρασυνόμενος, καὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν ποιήσηται, δεδέσθω ἐν κύφωνι πρὸς τῷ ἀρχείῳ ἡμερῶν εἴκοσιν, ἐπιρρεόμενος μέλιτι γυμνὸς, καὶ γάλακτι, ἵνα ᾖ μελίτταις καὶ μυίαις δεῖπνον, καὶ ἀναλώσωσι χρόνῳ τῷ προειρημένῳ αὐτόν. τούτου γε μὴν διελθόντος, ἐὰν ἔτι περιῇ, κατὰ κρημνοῦ ὠθείσθω, στολὴν γυναικείαν περιβληθείς.

nihili fecit: fratresque habuit tres, qui infinitis morbis impliciti, miserrime perierunt. Atque ipse etiam Epicurus, adolescens etiamnum, haud facile poterat e lectulo descendere, cæcutiens, & radios solis non ferens, nitidissimo illi ac splendidissimo Deo inimicus. Aversabatur etiam ignis splendorem, & sanguinem per inferiores meatus excernebat: corpore ita extenuato, ut injecta vestimenta ferre non posset. Metrodorus item & Polyænus, ambo ejus sodales, pessime omnium perierunt: & ipse quoque impietatis suæ mercedem haud pœnitendam tulit. Voluptatibus adeo erat deditus, ut sub finem vitæ in testamento suo scriberet, ut & patri & matri & fratribus, itemque Metrodoro & Polyæno sodalibus, semel quotannis parentaretur; sibi vero bis: majore luxũ hic etiam præferens sapiens ille. Adhæc mensas saxeas confici, & tanquam donaria in sepulcro collocari jussit catillo iste & gulæ mancipium. Atque hæc mandavit, cum non abundaret opibus: homo intemperantissimus, & voluptatibus avidissime fruens, quasi illæ quoque una cum ipso morituræ essent. Epicurei Senatusconsulto Roma sunt exacti: & Messenii in Arcadia eos, qui in eodem quasi præsepi pasti essent, expulerunt, quos & pestes adolescentum esse dicerent, & philosophiæ labem aspergere propter mollitiem & impietatem. Eos itaque ante Solis occasum ex agri Messenii finibus excedere jusserunt, iisque pulsis, a sacerdotibus lustrari fana, & a Timuchis (sic enim Messenii magistratus suos vocant) totam urbem purgari, tanquam sordibus quibusdam & purgamentis liberatam. In Creta quoque Lyctii quosdam Epicureos illuc profectos expulerunt, legemque populari sermone talem scripserunt: Epicurei sapientiæ effœminatæ & degeneris ac turpis inventores, Diisque invisi, per præconis vocem Lycto excedere jubentor: &, si quis eorum contempta lege in posterum huc venire ausus fuerit, prope Prætorium per viginti dies nervo vincitor, nudusque lacte & melle perfunditor, ut apes & muscas pascat, & intra dictum tempus ab illis consumatur. Si vero post tempus illud adhuc superstes fuerit, muliebri veste indutus, de rupe præcipitator.

Ἐπίκουρος. ὄνομα κύριον. [7]Εἶχε δὲ τὸ βιβλίον τὰς Ἐπικούρου δόξας, ἃς ἐκεῖνοι κυρίας οὕτω καλοῦσιν, Ἐπικούρου κακὰ γνωρίσματα· ἐν αἷς καὶ τόδε ἦν, ὅτι καὶ τόδε τὸ πᾶν φέρεται τύχῃ τινὶ, οὐ μὴν βουλήσει καὶ κρίσει Θεῶν. [8]ταύτας δὴ τὰς θρυλλουμένας ἀτό-

Ἐπίκουρος. Epicurus. Nomen proprium. *Continebat autem liber ille opiniones Epicuri, quas illi* κυρίας, (i. e. ratas) *vocant, mala philosophiæ Epicureæ specimina: in quibus & hoc erat, Universitatem hanc casu quodam & temere ferri, non autem voluntate & judicio*

---

[1] Τοσαύτη δὲ ἄρα ἡ σύντηξις —— φέρειν ἐπιβολήν] Locus hic repetitur infra v. Συντέτηκε.

[2] Οὕτω δὲ ἄρα ἦν ἡδονῆς ἥττ.] Infra v. Ἥττων.

[3] Καὶ Μεσσήνιοι δὲ ἐν Ἀρκ.] Vide Athenæum lib. XII. pag. 547.

[4] Ἐκφορηθέντων δὲ] Supra v. Ἐκφρενωθέντων, ubi hic ipse locus adducitur, rectius legitur ἐκφορηθέντων.

[5] Τοὺς γε μὴν Τιμούχους —— ἀπηλλαγμένην] Hic locus repetitur infra v. Τιμοῦχος.

[6] Ἐὰν δέ τις ἀφίκηται θρασ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, leguntur etiam infra v. Κύφων.

[7] Εἶχε δὲ τὸ βιβλίον τὰς Ἐπικούρου δ.] Et hunc locum ex Æliano depromptum esse patet ex ipso Suida infra v. Παραπλῆγας, ubi pars hujus Eclogæ addito scriptoris illius nomine repetitur.

[8] Ταύτας δὴ τὰς θρυλλουμένας ἀτόμους πληττομένας ὑπ' κτλ.] Oratio est ἀνακόλουθος. Nihil enim sequitur, ad quod accusativus πληττομένας & ἀφισταμένας referri possit. Quare locum hunc sic potius

μους πληττομένας ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφισταμένας, ἐκ τούτων γίνεσθαι ἀέρα, γῆν, καὶ θάλατταν. εἶτα [1] διαλύεσθαι τὰς ἀνακράσεις καὶ συνόδους, καὶ παντελῶς ἀφανίζεσθαι εἰς ἀτόμους. Φέρεσθαι δὲ εἰκῇ τὰ πάντα, καὶ ὡς ἔτυχεν, οὐ μὴν ἐκ τῆς τοῦ ποιητοῦ σοφίας. εἶτα, [2] ὅτι ἐκ προνοίας φύρεται πάντα, οὔτε κυβερνήτην, οὔτε ἰθυντὴν, οὔτε ποιμένα ἔχοντα. εἶτα, ὁ πομπῇ τοῦ θεοῦ ἥκων οὐκ ἠνέσχετο παραληρεῖν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν τῶν λόγων παραπλῆγα λύτταν κατεσίγασεν. † [3] Εἶτα ἀνέθορεν, Ἐπικούρῳ καὶ ταῖς ἐκείνου δόξαις κλάειν λέγων.

Ἐπίκουρος. βοηθός. καὶ ἐπικουρῶ. δοτικῇ.

Ἐπιεικῶς. ἀντὶ τοῦ λογίως. Ἐπικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ ποιητικῶς.

Ἐπικρᾶναι. τῇ κεφαλῇ κατανεῦσαι.

Ἐπικράτεια.

Ἐπικράτης. κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ [4] Ἔμπορος, καὶ Ἀντιλαΐς.

Ἐπικράτης. [5] Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα πώγων' ἔχεις. [6] οὗτος γὰρ μέγαν πώγωνα εἶχεν. ἐπεκαλεῖτο δὲ [7] Σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός φησιν·

Ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.

ἐκωμῳδεῖτο δὲ εἰς δασύτητα. ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός.

Ἐπικράτης, [8] Ἀθηναίων δημαγωγὸς, [9] Ἔφορος ἐπικαλούμενος· οὗ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας μνημονεύει. ἕτερος δέ ἐστιν, οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως· ὅν φασι κεκτῆσθαι ταλάντων χ' οὐσίαν. ἄλλος δέ ἐστιν Ἐπικράτης, Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστής· οὗ ἐπώνυμον Κυρηβίων, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Ἐπικρεμαμένου. ἐπικειμένου. * Οἱ δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου πάντα οἰστὰ ἐλογίζοντο.

Ἐπικρεμάσας. ἐπενεγκών. Οἷς δ' ἅμα [10] ἀνατεθεὶς, καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ φόβον ἐπικρεμάσας.

Ἐπίκρια. τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα.

Ἐπικρίνει. δοκιμάζει.

Ἐπικριτής. σύμβουλος. δοκιμαστής. Χρώμενος

* Thucyd. VII. p. 496. l. 74. nec prætermiſit Waſs. in not.

10. Polybius: Fragm. Gr. 16. — Vol. V. p. 79.

Deorum: celebrataſque illas atomos nunc inter ſe concurrere, nunc vero a ſe invicem diſcedere; atque ex iis fieri aerem, terram, & mare. Poſtea vero corpora mixta & ex concurſu atomorum conflata rurſus in atomos diſſolvi, & penitus evaneſcere. Omnia item temere & fortuito ferri, non autem conſilio creatoris. Item, Abſque providentia cuncta ferri, neque gubernatorem, nec rectorem, nec moderatorem habentia. Poſtea autem vir a Deo miſſus deliria ejus non tulit, ſed verborum ejus inſanam rabiem compreſſit. † Poſtea ab Epicuro reſiliit, ejuſque opiniones valere juſſit.

Ἐπίκουρος. Auxiliator. Et ἐπικουρῶ. Dativo jungitur. Opitulor.

Ἐπιεικῶς. Sapienter. Moderate. Ἐπικῶς vero, poetice, vel oratione ligata.

Ἐπικρᾶναι. Capite annuere.

Ἐπικράτεια. Poteſtas. Imperium. Ditio.

Ἐπικράτης. Epicrates. Comicus. Ex ejus fabulis ſunt, *Mercator*, & *Antilais*.

Ἐπικράτης. Epicrates. [Ariſtophanes:] *Epicrate non paulo pulchriorem barbam habes.* Hic enim magnam barbam habebat: unde etiam Saceſphorus, i. e. Barbiger, appellabatur. Et Plato Comicus inquit: *Rex myſtacis, Epicrates barbiger.* A Comicis enim ut hirſutus & piloſus perſtringebatur. Erat autem orator & demagogus.

Ἐπικράτης. Epicrates, Athenienſium orator, Saceſphorus cognominatus: cujus etiam mentionem facit Demoſthenes in oratione de Falſa Legatione. Alius vero eſt, cujus meminit Lycurgus in oratione de Adminiſtratione ærarii: quem ſexcenta talenta in bonis habuiſſe ajunt. Alius item eſt Epicrates, Æſchinis oratoris affinis, qui Cyrebion cognominabatur, ut teſtatur Demoſthenes in oratione contra Æſchinem.

Ἐπικρεμαμένου. Imminentis. Impendentis. *Illi vero propter magnitudinem periculi adhuc impendentis omnia tolerabilia eſſe putabant.*

Ἐπικρεμάσας. Qui injecit. Qui intulit. *Quibus cum minitatus eſſet, & ſimul ſui terrorem incuſſiſſet.*

Ἐπίκρια. Tabulata navis.

Ἐπικρίνει. Judicat. Dijudicat. Cenſet.

Ἐπικριτής. Conſultor. Cenſor. Judex. *Ea*

ſcribendum puto: Τούτων δὲ τῶν θρυλλουμένων ἀτόμων πληττομένων ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφισταμένων, ἐξ αὐτῶν γίνεσθαι &c. Vel ſic. ταύτας δὲ τὰς θρυλλουμένας ἀτόμους πλήττεσθαι ὑπ' ἀλλήλων, εἶτα ἀφίστασθαι· καὶ ἐκ τούτων &c. Cæterum, tota hæc Ecloga vere eſt, quod ajunt, calx abſque arena, nec membra ejus inter ſe cohærent: adeo ut appareat, articulum hunc exiguo cum judicio a Suida conſarcinatum eſſe.

[1] Διαλύεσθαι] Hanc lectionem ex MS. Pariſ. A. revocavi. In prioribus enim Editt. male legitur διαλαβέσθαι.

[2] Ὅτι ἐκ προνοίας φύρεται π.] Senſus hujus loci ſatis oſtendit, legendum eſſe, ὅτι ἄνευ προνοίας φέρεται π.

[3] Εἶτα ἀνέθορεν, Ἐπικούρῳ καὶ ταῖς ἐκείνου δ.] Simile quid legitur infra v. Κλάειν.

[4] Ἔμπορος, καὶ Ἀντιλαΐς] Harum duarum fabularum meminit Athenæus: qui præterea ejuſdem Δύσπρατον & Ἀμαζόνας laudat.

[5] Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλ.] Ariſtophanes *Eccleſiaz.* pag. 726. (487. Ed. Baſ. P.)

Κώγων' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.

Adde ἀπὸ κοινοῦ: Πώγων' ἔχω. Hunc locum Suidas repetere voluit, quamvis metrum & ordinem verborum neglexerit.

[6] Οὗτος γὰρ μέγαν πώγωνα εἶχεν. ἐπικ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[7] Σακεσφόρος] Portus, *ſcutifer.* Male. Vertere enim debebat, barbiger, vel, prolixam barbam gerens. Τὸ σάκος enim apud Græcos interdum ſignificat *barbam:* ut oſtendit Mauſſacus ad Harpocrationem v. Ἐπικράτης: ad quem Lectorem remitto.

[8] Ἐπικράτης, Ἀθην.] Cave putes Epicratem hunc diverſum eſſe ab eo, cujus Suidas loco proxime præcedenti meminit. Differentia tantum eſt in verbis, quoniam priorem locum Suidas deſcripſit ex Scholiaſta Ariſtophanis, ut ante monuimus; poſteriorem vero ex Harpocratione.

[9] Ἔφορος] Scribe Σακεσφόρος: de qua voce diximus paulo ante.

[10] Ἀνατεθεὶς] Sic recte MS. Pariſ. A. & ipſe Suidas ſupra v. Ἀνατεθεὶς, ubi hoc ipſum fragmentum legitur. At priores Editt. mendoſe ἀναπηθείς.

ἐπικειτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασσάνῃ διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν.

Ἐπίκτητος, Ἱεραπόλεως τῆς Φρυγίας, φιλόσοφος, δοῦλος δὲ [1] Ἐπαφροδίτου, τοῦ σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως Νέρωνος. πηρωθεὶς δὲ τὸ σκέλος ὑπὸ ῥεύματος ἐν Νικοπόλει τῆς νέας Ἠπείρου ᾤκησε, καὶ [2] διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντωνίνου. ἔγραψε πολλά. † Ὅτι [3] Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος ἔλεγε πολλὰ ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν· τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπετεχνᾶτο τῆς ἠθοποιοῦ διανοήματα μούσης, ἱκανὰ πείθειν καὶ δυσωπεῖν τῶν ψυχῶν τὰς μὴ παντάπασιν ἀτέγκτους καὶ ἀπεράμονας. ἀσπάζεσθαι δὲ τὰ ἀμείνω, καὶ μεταδιώκειν, καθόσον οἷόν τε ἦν· ἀποστρέφεσθαι δὲ καὶ ἀποδιδράσκειν τὰ χείρω τῆς ζωῆς εἴδη κατὰ δύναμιν. τοιγαροῦν καὶ ἐν [4] συγγράμματι κατέλοιπε τοιούτοις τισὶ τὰς ἑαυτοῦ νουθετήσεις, οἷος ὁ Ἐπίκτητος πρότερον. καί μοι δοκεῖ ἀνὴρ γεγονέναι ἀντίκρυς (ὡς ἕνα πρὸς ἕνα ἀντιβαλεῖν) ὁ τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου Ἐπίκτητος· ἄνευ μέντοι τῶν Στωϊκῶν δοξασμάτων. ὁ γὰρ Θεοσέβιος οὐδενὸς τοσοῦτον, ὅσον τὴν Πλάτωνος ἀλήθειαν ἠσπάζετο καὶ ἐθαύμαζε. καὶ δή τι καὶ συνεγράψατο μικρὸν βιβλίδιον περὶ τῶν ἐν Πολιτείᾳ τῇ μεγάλῃ κεκομψευμένων, τὴν ἀπὸ τῶν Θεῶν ἥκουσαν θεοσοφίαν ἐξαίρων λόγῳ. ταύτην γὰρ διαφερόντως ἐτίμα καὶ ἔσεβεν. ἀεὶ γὰρ ἐν τοῖς ἠθικωτέροις φιλοσοφήμασι διατρίβων ἐφαίνετο. καὶ γὰρ εὖ ἐπεφύκει πρὸς εὐζωΐαν μᾶλλον, ἢ ἐπιστήμην, οὐδὲ ταύτην ἡσυχάζουσαν, οὐδὲ ἐν μόναις ταῖς φαντασίαις γυμναζομένην, ἀλλὰ ζῶσαν ἱκανῶς ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων. εἰ μὴ γὰρ καὶ τὸν δημόσιον ἐπολιτεύσατο τρόπον, ἀλλὰ τὸν ἴδιον, ὃν καὶ Σωκράτης ἐκεῖνος, καὶ ὁ Ἐπίκτητος, καὶ πᾶς ὁ εὖ φρονῶν μεταχειρίζεται, τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἐν ἑαυτῷ πολιτείαν διακοσμῶν· τοῦτο μὲν πρῶτον, ἔπειτα καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐν μέρει καθέκαστον ἰδίᾳ συνισταμένην πρὸς τὸ βέλτιστον.

quæ dicta erant, Maſaniſſæ, utpote locorum periti, judicio permittebat.

Ἐπίκτητος. Epictetus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe, Philoſophus, ſervus Epaphroditi, unius de ſatellitibus Imperatoris Neronis. Ob defluxionem autem altero crure mutilatus, in novæ Epiri urbe Nicopoli habitavit, & vitam uſque M. Antoninum produxit. Scripſit multa. † Theoſebius Philoſophus multa ex Epicteti ſcholis deſumpta dixit: alia vero & ipſe excogitavit ſententiarum enunciandarum genera, quæ ſunt Muſæ mores formantis documenta, ad perſuadendum apta, & ad animos non prorſus inexorabiles & indomitos flectendum idonea. Amplecti vero meliora & ſectari ſolebat, quantum fieri poterat: averſari autem & fugere pro viribus deteriora vitæ genera. Quamobrem etiam ſuas admonitiones in libro oratione ſoluta ſcripto reliquit quibuſdam hujuſmodi viris, qui tales erant, qualis fuerat ille prior & antiquus Epictetus. Et ut unum cum altero conferamus: hic noſtri temporis Epictetus mihi fuiſſe videtur: exceptis tamen opinionibus Stoicis. Theoſebius enim nullius ſcriptoris opiniones tam amplectebatur & admirabatur, quam Platonis veritatem. Quinetiam quendam libellum conſcripſit de rebus in Magna Politia eleganter dictis, ſapientiam a Diis venientem verbis extollens, quam vehementer honorabat & colebat. Hinc morali philoſophiæ ſemper deditus erat: ut qui a natura factus eſſet ad bonam vitam colendam potius, quam ad ſcientiam ſectandam; eamque nonocioſam, nec in ſolis imaginationibus poſitam, ſed actione quaſi animatam. Quamvis enim Rempublicam non attigerit, ſed privatum vitæ genus coluerit, cui & Socrates ille, & Epictetus, & quilibet cordatus ſtudet, ſuam, & in ſe ipſo ſitam politiam exornans; tamen hoc quidem privatum præclaræ vitæ genus exercebat primum; deinde vero & illud, quod in mutua conſuetudine, & officiis erga ſingulos exercendis, & ad optimum vitæ finem homines deducentibus, verſatur. *Port.*

---

[1] Ἐπαφροδίτου] Hujus Epaphroditi mentio fit apud Stephanum Byzantium v. Βιθύνιον.

[2] Καὶ διατείνας μέχρι Μάρκου Ἀντ.] Quod Suidas hic de ætate Epicteti ait, confirmatur auctoritate Themiſtii, quippe qui in oratione Conſulari ad Jovianum Imperatorem pag. 63. teſtatur, Antoninos duos, i. e. Pium & Marcum, Epictetum in honore habuiſſe. Verba ejus hæc ſunt: Οὕτω καὶ οἱ πατέρες τῆς σῆς βασιλείας τοὺς προγόνους ταύτης τῆς τύχης προῆγον, τὸν Ἄρειον ἐκεῖνον ὁ Σεβαστὸς, ὁ Τιβέριος τὸν Θρασύλον, Τραϊανὸς ὁ μέγας Δίωνα τὸν χρυσοῦν τὴν γλῶτταν, τὸν Ἐπίκτητον τὼ δύο Ἀντωνίνω. I. e. *Sic auctores imperii tui hujus olim diſciplina majores evexerunt, velut Arium Cæſar Auguſtus, Tiberius Thraſylum, magnus ille Trajanus Dionem aurea lingua præditum, Epictetum denique Antonini duo.* Sed, ſi rem bene putemus, non videtur Epictetus ad Marci principatum pertingere potuiſſe, quoniam inter imperium Neronis (ſub quo Epictetum jam floruiſſe certum eſt) & regnum Marci, anni plus centum interceſſerunt: quam ætatem pauciſſimi mortalium attingunt. Præterea Gellius, Herodi Attico, qui ſub Marco & ante floruit, æqualis, de Epicteto, tanquam qui ſuo tempore jam deceſſerat, ita verba facit lib. II. cap. XVIII. *De Epicteto autem, philoſopho nobili, quod is quoque ſervus fuit, recentior eſt memoria, quam ut ſcribi quaſi obliteratum debuerit.* Adhæc, ipſe Marcus Imperator initio libri ſui Philoſophos & viros doctos recenſens, quorum conſuetudine & familiaritate uſus fuerat, nullam Epicteti mentionem facit: quin potius eum ante ætatem ſuam e vivis jam exceſſiſſe, clare his verbis oſtendit, lib. VII. §. XIX. Πόσους ἤδη ὁ αἰὼν Χρυσίππους, πόσους Σωκράτεις, πόσους Ἐπικτήτους καταπέπωκεν; Id eſt: *Quot Chryſippos, quot Socrates, quot Epictetos ævum jam abſorpſit?* Hæc ſane argumenta ſatis evincere videntur, Epictetum ad Marci tempora vitam non produxiſſe, nec ab Imperatore illo in honore, ut Themiſtius vult, haberi potuiſſe. Sententiam noſtram confirmat doctiſſimus Gatakerus ad Marc. Anton. lib. VIII. §. XXXI. cujus verba hic adducam: "Cæterum, quod Themiſtius ait, Antoninos duos, Pium ſc. noſtrumque, Epictetum pari modo evexiſſe, quo Arium Auguſtus, Thraſylum Tiberius, Dionem Trajanus; unde conſtare, aut qui eſſe poſſit, nullus aſſequor: etiamſi Suidas etiam ad Marci principatum pertigiſſe ſcribat: quum a Neronis imperio (ſub quo Epictetum non vixiſſe tantum, ſed & in exiſtimatione magna exſtitiſſe, ex ipſius diſceptationibus ab Arriano editis clariſſime liquet) ad Marci regnum anni fere centum intercedant. Accedit, quod nec apud Marcum ipſum, nec apud eorum quenquam, qui Marci res geſtas ſcripto conſignarunt, Epicteti ulla mentio comparet inter eos, quos is in honore habuerit, Philoſophos: cum ſedulo tamen hos recenſeant. Denique cur Junio Ruſtico tantam gratiam agnoſcat, quod Epicteti commentariorum copiam ſibi fecerit, qui ab Epicteto ipſo, quem familiariter habebat, nullo negotio eos comparare ſibi poterat? Hæc Gatakerus recte.

[3] Ὅτι Θεοσέβιος ὁ φιλόσοφος ἔλεγ.] Totum hunc de Theoſebio locum ex Damaſcio depromptum eſſe, clare patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1038, inter alia & hæc leguntur: Ἔλεγε μὲν ὁ Θεοσέβιος τὰ πολλὰ ἀπὸ τῶν Ἐπικτήτου σχολῶν· τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἐπιτεχνᾶτο τῆς ἠθοποιοῦ διανοήματα μούσης. Eadem certe verba & in hac ipſa apud Suidam Ecloga leguntur: unde dubitari non debet, quin & reliqua omnia ejuſdem ſint Damaſcii; quoniam totum hunc de Theoſebio locum ex uno eodemque auctore deſcriptum eſſe, & ex ſenſus ἀκολουθίᾳ, & paritate ſtili manifeſtum eſt.

[4] Ἐν συγγράμματι] Scribe ἐν συγγράμμασι, totamque hanc periodum ſic verte: *Quare etiam præcepta vitæ talibus fere libellis com-*

Ἐπικυδέστερος.[1] ἐπικρατέστερος. νικητικός. ἐνδοξότερος. κῦδος γὰρ ἡ δόξα. Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλῖναι στιβάδα.

Ἐπικύδης. ὅτι [2] Ἐπικύδης καὶ Ἱπποκράτης ἀδελφὼ ἀλλήλων, στρατηγὼ δὲ Συρακουσίων, οἱ Ῥωμαίοις ἐκ πολλοῦ δυσχεραίνοντες, ἐπεὶ τὰς Συρακούσας οὐκ ἴσχυον ἐκπολεμῶσαι, κατέφυγον ἐς Λεοντίνους, διαφερομένους τοῖς Συρακουσίοις, καὶ κατηγόρουν τῆς πατρίδος, ὅτι τὰς σπονδὰς Ἱέρωνος ἐφ' ὅλῃ Σικελίᾳ πεποιημένου, μόνοι Συρακούσιοι σφίσιν αὐτοῖς ἀνακοινώσειαν. οἱ δὲ ἠρεθίζοντο. καὶ Συρακούσιοι μὲν ἐπεκήρυσσον, εἴ τις Ἱπποκράτους ἢ Ἐπικύδου κομίσειε τὴν κεφαλὴν, ἰσόσταθμον αὐτῷ χρυσίον ἀντιδώσειν. Λεοντῖνοι δὲ αὐτῶν Ἱπποκράτην στρατηγὸν ᾑροῦντο.

Ἐπικυκλῆσαι. ἐπεισαγαγεῖν.

Ἐπικύλλωμα. τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάπλασιν περιττευόμενον. κόλλυξ γὰρ, ὁ ἄρτος. ὅθεν καὶ κολλούριον, ἀπὸ τοῦ κολοβόν.

Ἐπικυφότερος. πλεῖον κυρτός.

Ἐπιλαμβάνεσθαι. γενικῇ. μέμφεσθαι. [3] Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρον ἢ σόλοικον ἢ ἀπηχές τι προενεγκαμένων.

Ἐπίλαμπτος. καταφανὴς, παρ' Ἡροδότῳ.

Ἐπιλανθάνεσθαι. ἀποβαλεῖν ἐπιστήμην.

Ἐπιλαχόντα. τυχόντα.

Ἐπιλαχών.[4] Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Οὔτε λαχὼν, οὔτ' ἐπιλαχὼν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος. τοιοῦτον δέ ἐστι τὸ λεγόμενον. ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι. ἔπειτα ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ἵνα, ἐὰν ὁ [5] παραλαχὼν ἀποδοκιμασθῇ, ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς ἢ ἄρχων, ὁ ἐπιλαχών.

Ἐπικυδέστερος. Potentior. Honoratior. Præſtantior. Illuſtrior. Κῦδος enim eſt gloria. *Turcus Romanos pluris fecit, ut & in honoratiore toro eos collocaret.*

Ἐπικύδης. Epicydes. Epicydes atque Hippocrates fratres, Syracuſanorum Imperatores, jamdudum infenſi Romanis, cum Syracuſanos ad bellum concitare minime potuiſſent, in Leontinos, qui a Syracuſanis diſſidebant, profecti ſunt: ac populares ſuos criminari cœperunt, quod cum Hiero univerſam Siciliam in fœdere cum Romanis pacto comprehendiſſet, ipſi id ſibi ſolis tribuerent: quibus verbis magnopere concitati ſunt Leontini. At Syracuſani publice per præconem pronunciarunt, ſi quis Hippocratis aut Epicydis caput afferret, ſe pari auri pondere id redempturos eſſe. Hippocrates autem a Leontinis Imperator creatus eſt.

Ἐπικυκλῆσαι. Introducere.

Ἐπικύλλωμα. Id, quod poſt panis formationem reliquum eſt. Κόλλυξ enim eſt panis. Unde & κολλούριον, [itidem genus panis:] a κολοβὸν, mutilum.

Ἐπικυφότερος. Magis incurvus. Gibboſior.

Ἐπιλαμβάνεσθαι. Genitivo jungitur. Corripere. Reprehendere. *Ne cum contemptu & irriſione eos reprehende, qui vel barbare, minuſve emendate loquuntur, vel abſonum quid proferunt.*

Ἐπίλαμπτος. Illuſtris. Manifeſtus. Apud Herodotum.

Ἐπιλανθάνεσθαι. Oblivisci.

Ἐπιλαχόντα. Nactum. Aſſequutum. Adeptũ.

Ἐπιλαχών. Æſchines in oratione contra Cteſiphontem ait: *Neque ſortitione, neque ſubſortitione [magiſtratum] adeptus eſt, ſed eum, corruptis ante Senatoribus, pretio emit.* Ut autem verba hæc Æſchinis intelligantur, ſciendum eſt, eos, qui in Senatum adſciſci, vel magiſtratum aliquem conſequi cupiebant, ſortiri ſolitos fuiſſe. Deinde poſt unumquemque eorum, cui ſors obvenerat, alterum ſortem duxiſſe, ut, ſi prior vel rejectus fuiſſet, vel obiiſſet, ille, qui poſt eum ſortitus fuerat, ipſius loco vel Senator vel Magiſtratus crearetur.

Ἐπιλέγει. πρὸς τοῖς εἰρημένοις φησίν.

Ἐπίλεκτος. προπαροξυτόνως. Ἐκλεκτὸς δὲ, ὀξυτόνως. διότι τὸ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος· τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος συντέθειται.

Ἐπιλεξάμενος. ἀναμετρήσας. ἀναλογισάμενος. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τὸν ἀριθμὸν τῶν βοῶν ἐπιλεξάμενος: καὶ [6] Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ ἐπιλεξάμενος, ὡς, ἢν δι' αὐτοῦ κατέλθωσιν οἱ φυγάδες ἐς τὴν πόλιν, ἄρξει τῆς Νάξου. ἀντὶ τοῦ ἀναλογισάμενος. κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναγνούς. Ὁ δὲ εὑρίσκει τὰ γεγραμμένα, καὶ ἐπιλε-

Ἐπιλέγει. Poſt jam dicta dicit. Jam dictis aliquid addit.

Ἐπίλεκτος. Delectus. Acuto notatur in antepenultima. Ἐκλεκτὸς vero, i. e. electus, acutum habet in ultima. Illud enim ex verbo; hoc vero ex nomine compoſitum eſt.

Ἐπιλεξάμενος. Remenſus. Qui reputavit. Qui recognovit. Qui recenſuit. *Hercules autem, cum boum numerum recognoviſſet.* Et Herodotus: *Cum autem ſecum ipſe reputaſſet, ſi ſua opera exules in urbem rediiſſent, ſe Naxi imperio potiturum.* Ponitur etiam ἐπιλεξάμενος pro ἀναγνούς: i. e. qui legit. *Ille vero li-*

---

plexus eſt, & poſteritati reliquit, qualibus & ante Epictetus. Verſio Porti, qui vulgatam lectionem ſecutus eſt, omnino eſt frigida.

[1] Ἐπικυδέστερος.] Vide quæ de ſignificatione hujus vocis obſervat Caſaubonus in Commentario ab Polybium, pag. 160.

[2] Ὅτι Ἐπικύδης καὶ Ἱπποκράτης ἀδελφὼ ἀλλ.] Totus hic locus αὐτολεξεὶ etiam legitur apud Appianum in Excerptis a Valeſio editis pag. 558. unde eum Suidas deſcripſit.

[3] Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβ.] Fragmentum hoc apud Marcum Antoninum me legiſſe memini. Vide etiam ſupra v. Ἀπηχές.

[4] Ἐπιλαχών. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησ.] Hæc, & quæ ſequuntur, leguntur etiam apud Harpocrationem & Etymologum.

[5] Παραλαχών] Sic recte MS. Pariſ. A. itemque Etymologus, & Harpocratio. At priores Editt. male, παραλαβών.

[6] Ἡρόδοτος] Lib. v. pag. 187.

ξάμενος ἐλέγχει τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο.

Ἐπιλείψει με. καταλείψει με. Ἐπιλείψει με διηγούμενον ἡμέρα.

Ἐπὶ [1] Λειψυδρίῳ μάχη. χωρίον ὑπὲρ [2] τῆς Πάρνηθος, ὃ ἐτείχισαν οἱ φυγάδες τῶν τυράννων, [3] ὧν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι προεστήκεσαν. ἐκπολιορκηθέντων δ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν περὶ Πεισίστρατον, Σκολιὸν εἰς αὐτοὺς ᾔδετο· [4] Αἰ αἰ Λειψύδριον προδοσέταιρον, οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι τ' ἀγαθοὺς, καὶ εὐπατρίδας, ὁπότ' ἔδειξαν, οἵων πατέρων ἦσαν.

Ἐπίληθον. τὸ [5] λανθαστικόν.

Ἐπὶ [6] Ληναίῳ. περίβολός τις μέγας, ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας ἦγον τοὺς σκηνικούς.

Ἐπίληπτος. ἐπιλήψιμος, καὶ μέμψεως ἄξιος. καὶ ἐπίληπτος, ὁ νοσῶν τὴν ἱερὰν νόσον, καὶ λυόμενος [7] ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θεοδοσίου.

Ἐπιλησμότατον. ἰδίως ἐπιλησμονέστατον. Ἄλεξις δὲ, ἐπιλήσμη. Κρατῖνος, ἐπιλησμοσύνη. [8] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

--- Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
Ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον.

Ἐπιλείψει με. [9] καταλάβοι με.

Ἐπιλίγδην. [10] συμψαῦσαι καὶ ἐφάψασθαι μόνον, ὃ παρ' ἡμῖν ἄνωθεν, ἄνω.

Ἐπιλλίζω. [11] τὸ διανεύω.

Ἐπιλογισάμενος. Καὶ ἐφ' ὧν ἐνόμιζε πλεονεκτήσειν κατὰ τὴν μάχην ἐπιλογισάμενος, πείθει.

Ἐπιλλύζουσα. ἐπεγγελῶσα. ἐπιμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς· ὅπερ ἴδιόν ἐστι τῶν γλαυκῶν, διὰ τὸ μὴ βλέπειν δι' ἡμέρας.

Ἐπίλυκος, κωμικὸς ποιητής. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Κοραλίσκος, ὡς [12] Ἀθήναιος.

Ἐπιλυομένου. [13] συγχωροῦντος.

Ἐπίλυσιν. [14] ἔφοδον. Ὁ δὲ πέμπει Ἰωάννην, ὡς ἂν προφυλακῇ χρήσοιτο, καὶ προκαταμάθοι τὴν [15] ἐπίλυσιν τῶν βαρβάρων.

teras invenit, iiſque lectis deprehendit, quomodo tota res geſta fuiſſet.

Ἐπιλείψει με. Deficiet me. *Me narrantem dies deficiet.*

Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. *Pugna in Lipſydrio.* [Lipſydrium] locus ſupra Parnethem, quem munierant, qui ob tyrannos urbe profugerant, inter quos præcipui erant Alcmæonidæ. Sed cum ibi a Piſiſtratidis expugnati eſſent, Scolium cani in ipſos cœptum eſt: *Heu, heu Lipſydrium, ſociis infidum, quales viros perdidiſti, manu promptos, nobilique genere natos, cum oſtenderent, quibus majoribus orti eſſent.*

Ἐπίληθον. Quod oblivionem inducit.

Ἐπὶ Ληναίῳ. Ad Lenæum. Erat circus quidam ingens, vel locus ſeptus, in quo ludi ſcenici agebantur.

Ἐπίληπτος. Caſtigatione & reprehenſione dignus. Et ἐπίληπτος, morbo ſacro vel caduco laborans: qui ſub Imperatore Theodoſio ſanabatur.

Ἐπιλησμότατον. Valde oblivioſum. Alexis vero dixit ἐπιλήσμη, i. e. oblivio: & Cratinus, ἐπιλησμοσύνη, pro eodem. Ariſtophanes *Nubibus: Non ad corvos abibis, oblivioſiſſime & moroſiſſime ſenecio?*

Ἐπιλείψει με. Deficiet me. Vel, deſeret me.

Ἐπιλίγδην. Leviter. Strictim. Quod apud nos vulgo ἄνωθεν, vel ἄνω dicitur.

Ἐπιλλίζω. Innuo. Nicto.

Ἐπιλογισάμενος. Qui reputavit. Qui enumeravit, vel recenſuit. *Et cum breviter enumeraſſet ea, ob quæ in prælio ſe ſuperiorem fore putabat, rem eis perſuaſit.*

Polybius. Fr. Gr. 56. Vol. V. p. 87. post Casaubonum, cui adsentior, sic est ἀπολογισ. pro ἐπιλογισαμενος. Schweighauser.

Ἐπιλλύζουσα. Irridens. Nictans. Oculis connivens: quod proprium eſt noctuarum, quæ interdiu non vident.

Ἐπίλυκος. Epilycus, poeta Comicus. Ex fabulis ejus eſt *Coraliſcus*, ut ait Athenæus.

Ἐπιλυομένου. Concedentis.

Ἐπίλυσιν. Adventum. Invaſionem. *Ille autem Joanem miſit, qui excubiis diſpoſitis Barbarorum adventum præcognoſceret.*

Forſ. ex Menandro Hist. Lib. I. Conf. Excerpt. p. 103. ubi de hujus Joannis legatione et morte.

---

[1] Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. χωρίον ὑπὲρ τῆς Πάρν.] Eadem ad verbum etiam leguntur apud Etymologum, & Euſtathium ad Il. Δ. pag. 461. Confer etiam Meurſium in *Piſiſtrato* cap. XVI.

[2] Ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος] Sic etiam Heſychius h. v. & v. Λειψύδριον, & ipſe Suidas infra v. Λυκόποδες. At Etymologus Lipſydrium ὑπὸ τὴν Πάρνηθον, i. e. ſub Parnetho, collocat: minus recte, ut puto. Non enim loca humilia, ſed edita, & in montibus ſita, muniri ſolent ab iis, qui a vi hoſtili tuti eſſe volunt. At quid facias Herodoto, qui lib. V. pag. 195. Lipſydrium ὑπὲρ Παιονίης, i. e. ſupra Pæoniam, ſitum fuiſſe tradit. Equidem exiſtimo locum illum Herodoti corruptum eſſe, & pro Παιονίης reponi debere Πάρνηθος; quoniam Lipſydrium utique ſitum fuit in Attica, cujus mons erat Parnes, teſte Stephano Byzantio. At Pæonia erat regio Macedoniæ, ab Attica procul remota; in qua, vel ultra quam ſi Lipſydrium ſitum fuit, non video quomodo id a Piſiſtratidis, qui Atticæ, non autem Macedoniæ domini erant, expugnari potuerit. Corrigendus hic etiam obiter eſt Euſtathius, apud quem loco laudato pro ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος male legitur ὑπὲρ τῆς Σπάρτης.

[3] Ὧν οἱ Ἀλκμαιωνίδαι προεστήκεσαν] Portus τὸ προεστήκεσαν male in προετείχισαν, vel πρότερον ἐτείχισαν mutandum cenſebat. Locus hic enim recte ſe habet, & ſenſus ejus eſt is, quem in verſione expreſſimus.

[4] Αἰ αἰ Λειψύδριον προδοσ.] Scolium hoc, cujus metrum prorſus turbatum eſt, legitur etiam apud Athenæum lib. XV. pag. 695.

[5] Λανθαστικόν] Sic habent 2 MSS. Pariſ. At priores Editt. λαθαστικόν: quod minus placet. Euſtathius & vetus Scholiaſta Homeri ad Odyſſ. Δ. v. 221. eandem vocem exponunt ἐπιληστικόν.

[6] Ἐπὶ Ληναίῳ. περίβολός τις μ.] Confer omnino Heſychium h. v. ex quo Suidas ſupplendus eſt. Notandum autem eſt, notam hanc referendam eſſe ad locum illum Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 395.

Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.

Confer ibi Scholiaſtam.

[7] Ὑπὸ τοῦ βασιλέως Θεοδ.] Duo MSS. Pariſ. habent, ἐπὶ τοῦ βασιλ. Θεοδ.

[8] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 171. (102. Ed. Baſ. P.) Ubi vide Scholiaſtam, cujus veſtigia Suidas hic ſecutus eſt.

[9] Καταλάβοι με] Portus recte monuit, ſcribendum eſſe vel καταλίποι με, vel καταλείψει με, ut ſupra.

[10] Ἐπιλίγδην. συμψ.] Scholiaſta Homeri ad Il. P. v. 599. Ἐπιλίγδην. οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι τὴν ἐπιφάνειαν.

[11] Ἐπιλλίζω] Vide Scholiaſtam Homeri ad Odyſſ. P. v. 11.

[12] Ὡς Ἀθήναιος] Lib. IV. pag. 133. & 140. quo utroque in loco legitur Κωραλίσκος, per ω.

[13] Ἐπιλυομένου] Vitioſe, ut puto, pro ἐπινευομένου.

[14] Ἐπίλυσιν] Male pro ἐπήλυσιν, vel ἐπέλευσιν, ut Portus etiam monuit. Vide ſupra v. Ἐπήλυτις.

[15] Ἐπίλυσιν] Scribe ἐπήλυσιν.

Ἐπιλύτης. Ἐπίλυτος.

Ἐπιμᾶλλον. ἐπίῤῥημα. περισσοτέρως. Καὶ ἐπιμᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργήν.

Ἐπιμᾶλλον. ἀντὶ τοῦ προθυμότερον. Δέξιππος· Τῶν δέ τινων τοῖς Ὑπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθέντων. καὶ ἀντὶ τοῦ περισσότερα. Ἐνδιδόναι σφᾶς ἐπιμᾶλλον. καὶ αὖθις· Ταῦτά τοι ἐπιμᾶλλον ἐξῆψεν αὐτοῦ τὸ μῖσος.

Ἐπίμαργος. μεμηνώς.

Ἐπιμαστίδιος. ὁ θηλάζων. Ὁ δὲ νεώτατος παῖς ἐπιμαστίδιος ἦν, ὃν ἡ μήτηρ ἀντείχετο.

Ἐπιμαχία συμμαχίας διαφέρει. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Συμμαχία.

Ἐπιμαχεῖν. Φιλίαν σφίσιν ἔνσπονδον εἶναι ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν· καὶ ἅμιλλα ἦν ἀμφοῖν, πότερος μᾶλλον τὰ δόξαντα ἔργῳ ἐμπεδώσει.

Ἐπίμαχος. δυναμένη πολεμεῖσθαι. Καθὸ μὲν ἐπίμαχος ἦν, πολλὰ χώματα ἐγείρων. καὶ αὖθις· [1] Οἱ δὲ ἐπορεύοντο ἐπὶ χωρίον, ὃ ἐδόκει ἐπιμαχώτατον εἶναι.

Ἐπὶ μέγα. ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ μεγάλως. Οἳ ἐπὶ μέγα προελθόντος αὐτοῖς τοῦ ὀνόματος, τῆς Ἀσίας ἐπῆρχον. † Ἐπὶ μέγα τρυφῆς προελθόντες οἱ Συβαρῖται, καὶ πλούτου ἐπὶ μέγα ἥκοντες, ἑαυτοῖς καὶ ἄλλοις ἐδόκουν ἀξιόζηλοι εἶναι.

Ἐπιμέλεον. [2] Φροντίδος ἄξιον. [3] Ἡρόδοτος· Ὡς γὰρ παρεξῄει ἡ γυνὴ, ἐπιμέλεον τῷ Δαρείῳ ἐγένετο. [4] Ἐπιμελὲς δὲ ὥς οἱ ἐγένετο, πέμπει τῶν δορυφόρων τινὰς γνῶναι, ὅ, τι χρήσαιτο τῷ ἵππῳ ἡ γυνή.

Ἐπιμέλεια. ἡ σπουδή. ἡ φροντίς.

Ἐπιμελὴς ἄρτος. ὁ καθαρός.

Ἐπιμελητὰς [5] ἐμπορίου. δέκα ἐκλήρουν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιμελητὰς ἐμπορίου, οἷς προσετέτακτο τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τοῦ σίτου καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον τὰ δύο μέρη ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμεληταί. παρὰ Πέρσαις ἦσαν ἐπιμεληταὶ, ὥς φησιν Ξενοφῶν, οἳ τοὺς τετρωμένους ἐν πολέμῳ ἐθεράπευον.

Ἐπιμεληταὶ ἐχειροτονοῦντο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτεῖν τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐμπορίου ἄρχοντες εἰσὶ κληρωτοὶ ἑκάστου ἔτους καθιστάμενοι, οἷς προσετέτακτο ἐπιμελεῖσθαι τοῦ καταπλέοντος σίτου εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ Ἀττικὸν, καὶ τοὺς

Ἐπιλύτης. Qui quæſtiones aliquas ſolvit. Et ἐπίλυτος, ſolutus.

Ἐπιμᾶλλον. Adverbium. Magis. *Et magis ira exardeſcebant.*

Ἐπιμᾶλλον. Promptius. Magis. Dexippus: *Cum autem Hyperidis verbis magis offenſi fuiſſent.* Vel, amplius. *Ut amplius* [*de jure ſuo*] *remitterent.* Et iterum: *Hæc odium ejus magis accenderunt.*

Ἐπίμαργος. Inſanus. Furens. Fatuus.

Ἐπιμαστίδιος. Subrumus. Lactens. *Filius vero natu minimus adhuc lactebat, quem mater ulnis tenebat.*

Ἐπιμαχία differt a συμμαχία. Vide in v. Συμμαχία.

Ἐπιμαχεῖν. Auxilium alicui ferre. *Fœdus inter eos ſancitum erat, quo alter alteri auxilium ad vim hoſtilem propulſandam ferre tenebatur. Certabant autem ambo inter ſe, uter fœderis illius conditiones re ipſa magis confirmaturus eſſet.*

Ἐπίμαχος. Qui, quæve oppugnari vel expugnari poteſt. Facilis expugnatu. *Qua* [*urbs*] *facile expugnari poſſe videbatur, illic multos aggeres excitarunt.* Et iterum: *Illi vero adierunt caſtellum, quod expugnatu facillimum videbatur.*

Ἐπὶ μέγα. Adverbium. Valde. Vehementer. *Qui, cum nominis illorum fama valde creviſſet, Aſiæ imperium obtinuerunt.* † *Sybaritæ, cum vitæ molli & delicatæ admodum dediti eſſent, & divitiis abundarent, & ſibi & aliis beati eſſe videbantur.*

Ἐπιμέλεον. Cura dignum. Obſervatione dignum. Herodotus: *Cum autem mulier præteriiſſet, rem illam Darius attente conſideravit.* † *Cum autem rem illam obſervatu dignam judicaſſet, ſatellitum ſuorum quoſdam miſit, qui cognoſcerent, in quam rem mulier equo uteretur.*

Ἐπιμέλεια. Studium. Cura. Diligentia.

Ἐπιμελὴς ἄρτος. Panis purus, [& magno ſtudio confectus.]

Ἐπιμελητὰς ἐμπορίου. Curatores mercatus. Athenienſes decem curatores mercatus ſorte legebant, quibus id negotii datum erat, ut rerum venalium curam gererent, & frumenti, quod in emporium aliquod Atticæ navibus adveheretur, duas partes in Urbem portandas curarent.

Ἐπιμεληταί. Apud Perſas, ut ſcribit Xenophon, ſic appellabantur ii, qui vulneratos in bello curabant.

Ἐπιμεληταὶ ἐχειρ. [Apud Athenienſes] Chororum Curatores creabantur, ne ſaltatores in theatris immodeſte ſe gererent. Alii vero dicunt, Curatores mercatus quotannis ſorte legi ſolitos fuiſſe, quibus id negotii datum erat, ut curam gererent frumenti, quod in

---

[1] Οἱ δὲ ἐπορεύοντο ἐπὶ χωρ.] Hæc ſunt verba Xenophontis lib. v. *de Expedit. Cyri*, pag. 352.

[2] Ἐπιμέλεον] Scribendum eſt ἐπιμελὲς, ut Portus quoque monuit.

[3] Ἡρόδοτος] Lib. v. pag. 184. ubi pro ἐπιμέλεον recte legitur ἐπιμελές.

[4] Ἐπιμελὲς δὲ ὥς οἱ ἐγ.] Et hoc fragmentum apud Herodotum eodem loco legitur.

[5] Ἐπιμελητὰς ἐμπ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 416.

ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμελητὴς[1] τῶν μυστηρίων. Παρὰ Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος βασιλεὺς πρῶτον μὲν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει. δ' δὲ ἦσαν· δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων· εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων.

Ἐπιμελόμενος. ἐπιμελούμενος.

Ἐπιμεμφόμενος. Πρός γε καὶ πλεῖστα ἐπιμεμφόμενος ἦν τοῖς Πέρσαις, ἅτε καὶ πλεῖστα ἄδικα ὑπ' αὐτῶν πεπονθώς.

Ἐπιμενίδης,[2] Φαίστου, ἢ Δοσιάδου, ἢ Ἀγιασάρχου υἱὸς, καὶ μητρὸς Βλάστας, Κρὴς ἀπὸ Κνωσσοῦ, ἐποποιός· οὗ, λόγος, ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε καιρὸν, καὶ πάλιν εἰσῄει ἐν τῷ σώματι. τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πόῤῥω χρόνων τὸ δέρμα εὑρεθῆναι γράμμασι[3] κατάστικτον. γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν καὶ τῶν ζ' κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι. οὗτος ἐκάθηρε τὰς Ἀθήνας τοῦ Κυλωνίου ἄγους κατὰ τὴν μδ' ὀλυμπιάδα, γηραιὸς ὤν. [4]ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς, καὶ καταλογάδην μυστήριά τινα, καὶ καθαρμοὺς, καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. πρὸς τοῦτον γράφει Σόλων ὁ νομοθέτης, μεμφόμενος τὴν πόλεως κάθαρσιν. οὗτος ἔζησεν ρν' ἔτη. τὰ δὲ ἓξ [5]ἐκαθεύδησεν. ἡ παροιμία, τὸ Ἐπιμενίδιον δέρμα. ἐπὶ τῶν ἀποθέτων.

Ἐπιμετρούσης. ἐπιχορηγούσης. [6]Ὥσπερ ἐπιμετρούσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γεγονόσι τῆς τύχης.

Ἐπιμείλιον.[7] τὸ [8]προικίον. ἢ [9]τὸ ἐξώπροικον.

Ἐπιμείνῃς. αὐθυπότακτον.

Ἐπιμηλίδες. νύμφαι.

Ἐπιμήνια.[10] τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα [11]θυόμενα. ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα.

Ἐπιμίξ. ἐπιμεμιγμένως.

Ἐπιμύω. τὸ καμμύω.

Ἐπινάστειος.[12] μέτοικος. ξένος. Φυγάς.

Ἐπινενασμέναι. πεπληρωμέναι. [13]Ἀριστοφάνης·

Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
Ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι.

emporium Atticæ navibus adveheretur, & mercatores id in Urbem portare cogerent.

Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων. Curator myſteriorum. Apud Athenienſes ille, qui Rex dicebatur, myſteria primum curabat cum quatuor Curatoribus, quos populus creabat: duos quidem ex civibus Athenienſibus; unum vero ex Eumolpidis, & unum ex Cerycibus.

Ἐπιμελόμενος. Curans.

Ἐπιμεμφόμενος. Conquerens. Incuſans. Crimini dans. *Præterea vero Perſis & plurima alia crimini dabat, tanquam qui multas injurias ab ipſis paſſus fuiſſet.*

Ἐπιμενίδης. Epimenides, Phæſti, aut Doſiadæ, aut Agiaſarchi filius, matre Blaſta genitus, Cretenſis, Cnoſſius, poeta Epicus. Hujus animam ferunt ex corpore exceſſiſſe, quamdiu ipſe voluiſſet, & poſtea in id reverſam eſſe: ejuſdemque cutem longo poſt mortem ejus tempore inventam eſſe tradunt literis notatam. Vixit Olymp. XXX. ut & ſeptem Sapientes Græciæ ita dictos ætate præceſſerit, vel ſaltem illis æqualis fuerit. Hic, cum jam eſſet ſenex, Athenas Cylonio ſcelere pollutas luſtravit, Olymp. XLIV. Scripſit multa verſibus: itemque oratione proſa Myſteria quædam, & Luſtrationes, & alia Ænigmatica. Ad hunc Solon Legiſlator ſcripſit, reprehendens urbis luſtrationem. Vixit annos CL. & ſex [continuos] dormivit. Ab hoc ortum eſt proverbium, *Epimenidis pellis:* quod de rebus reconditis dicitur.

Ἐπιμετρούσης. Supra juſtam menſuram aliquid addentis. Cumulum adjicientis. *Quaſi fortuna prioribus illorum cladibus cumulum adjicere, & ex profeſſo eos oppugnare vellet.*

Ἐπιμείλιον. Dotem. Vel munus, quod præter dotem datur.

Ἐπιμείνῃς. Subjunctivus Permanſeris.

Ἐπιμηλίδες. Epimelides. Epithetum Nympharum.

Ἐπιμήνια. Sacrificia menſtrua. Vel ſacrificia, quæ ſemel pro toto menſe fiunt.

Ἐπιμίξ. Promiſcue.

Ἐπιμύω. Oculos claudo. Conniveo.

Ἐπινάστειος. Inquilinus. Peregrinus. Exul.

Ἐπινενασμέναι. Onuſtæ. Plenæ. Refertæ. Ariſtophanes: *Quam menſæ ſunt refertæ bonis omnibus, & inſtructæ.*

---

[1] Ἐπιμελητὴς τῶν μυσ.] Et hæc ex Harpocratione deſcripſit Suidas.

[2] Ἐπιμενίδης] De hoc plura vide apud Laertium.

[3] Κατάστικτον. γέγονε δὲ ἐπὶ τ.] Locum hunc ex optimo MS. Pariſ. A. ſupplevi. In prioribus enim Editt. deſunt verba hæc: Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λ' ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν καὶ τῶν ζ' κληθέντων σοφῶν, ἢ καὶ ἐπ' αὐτῶν γενέσθαι: quæ egregie ad locum hunc faciunt.

[4] Ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικ.——οὗτος ἔζησεν] Et hunc locum ex eodem MS. A. partim ſupplevi, partim emendavi; qui in prioribus Editt. male ſic legitur: Ἔγραψε δὲ πολλὰ ἐπικῶς, μυστήρια, καὶ καθαρμοὺς δὲ, καὶ ἄλλα αἰνιγματώδη. οὗτος ἔζησε, &c.

[5] Ἐξ ἐκαθ.] Wolfius pro ἓξ reponit ἑξήκοντα: quam emendationem probat Menagius ad Laertium lib. I. ſeg. CIX. apud quem plura de hoc argumento legat Lector.

[6] Ὥσπερ ἐπιμετρούσης καὶ συνεπ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. III. cap. CXVIII.

[7] Ἐπιμείλιον] Confecerunt Grammatici vocem hanc ex loco illo Homerico Il. I. v. 147.

Πρὸς οἶκον Πηλῆος. ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω.

Sed ibi præpoſitio ἐπὶ (ut Scholiaſta recte notat) non eſt conjungenda cum voce μείλια, ſed pertinet ad verbum δώσω: ac ſi legeretur, ἐπιδώσω μείλια. Idem etiam dicendum eſt de ſimili loco Homerico, qui exſtat eadem Il. v. 289. Ut proinde hinc pateat, τὸ ἐπιμείλιον eſſe vocem ſpuriam, & ex errore Grammaticorum natam.

[8] Τὸ προικίον] Rectius τὴν προῖκα, i. e. dotem. Hanc enim ſignificationem habet non quidem τὸ ἐπιμείλιον (quippe quam vocem imaginariam eſſe diximus) ſed μείλιον, teſte Scholiaſta Homeri loco ante laudato.

[9] Ἢ τὸ ἐξώπροικον] Hæc deſunt in MSS. Pariſ. At eadem leguntur in omnibus Editt. præcedentibus.

[10] Ἐπιμήνια. τὰ καθ' ἑκ.] Ex Harpocratione. Horum ſacrificiorum ἐπιμηνίων meminit etiam Athenæus lib. VI. pag. 234.

[11] Θυόμενα] Sic recte Harpocratio. At priores Editt. male φυόμενα.

[12] Ἐπινάστειος] Vox eſt ſuſpecta.

[13] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiaz.* pag. 749. (504. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐπινέμησις. ὁ τοῦ χρόνου μερισμός.

Ἐπινενησμένον.[1] ἐπικεκλωσμένον. καὶ ἐπινηθεῖσαν, ἐπικλωσθεῖσαν. Ἡνίκα ἂν τὴν πεπρωμένην ὁδὸν καὶ ἐπινηθεῖσαν διανύσω.

Ἐπινεφρίδιον. τὸ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς λίπος.

Ἐπίνειον. παραθαλάσσιον χωρίον, ἢ προσορμιτήριον. ὁ λεγόμενος κατάβολος. Πολύβιος· Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἀνεώλκησαν· τοὺς δὲ ἐν τῇ Ταρρακώνῃ συναθροίσαντες, ἐκ τῶν προγεγονότων ἐλαττωμάτων ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ [2] προσκαθίσαντας ἐπὶ τῆς διαβάσεως διαφυλάξαι τοὺς συμμάχους.

Ἐπίνειον. παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ νήχεσθαι τὰς ὁλκάδας, καὶ ὀκέλλειν. [3]ἔστι δὲ πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεών εἰσιν· ὥσπερ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων, καὶ Νίσαια τῆς Μεγαρίδος. δύναται δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου χρήσασθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσιν.

Ἐπινηθέντα.[4] τὸν ἐπινηθέντα ἐνίοις βίον. τὸν δοθέντα. καὶ αὖθις [5] Αἰλιανός· Καὶ ὅτε ἔμελλε τὴν [6] ἐπινηθεῖσάν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἀπιέναι, ᾤχοντο ἀπιοῦσαι.

Ἐπινήσαντες. Φρύγανα περὶ τοῦ τείχους καὶ παντοδαπὸν φορυτὸν συγκομισάμενοι, καὶ ἐπινήσαντες κόπρον, πῦρ ὑπέβαλλον. ὡς δὲ ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοσόνδε ἤρθη ὁ καπνός, ὥστε ἂν ἀπιόντες μὴ καταφανεῖς εἶεν, ἀπανέστησαν τῆς πολιορκίας.

Ἐπινηθεῖσαν. ἀντὶ τοῦ ἐπικλωσθεῖσαν.

Ἐπίνικος. καὶ [7] αὐτὸς κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστὶν Ὑποβαλλομέναι, [8] ὡς Ἀθήναιος.

Ἐπίνικος, ἔπαρχος τῆς πόλεως ἐπὶ Βασιλίσκου, χρηματισμοῦ κόρον μὴ λαμβάνων μηδένα, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις πάσας καπηλεύων, καὶ ἀτόπων τὰς ἐπαρχίας προσταγμάτων ἐμπλήσας· ἃ μὴ φέρουσαι ἔτι τῶν ἀρχόντων αἱ τάξεις, μηδὲ αἱ ἔξω φυλαί, φυγοῦσαι κατέλιπον τὰς τῶν φόρων εἰσπράξεις. ἐκ δὲ τῆς τούτου πλεονεξίας ἀρχόμενοι ἱκέται ἐν τοῖς κοινοῖς ἱεροῖς ἐκαθέζοντο, ἐλέγχοντες τὰ τούτου κλέμματα. ἦν δὲ πᾶσιν ἀπεχθής, τιμὴν οὐδενὶ νέμων προσήκουσαν. καὶ τοῦτον τῆς ἀρχῆς ἀπήλλαξαν ἀπίμως· ἀνθαιροῦνται δὲ ἄνδρα Λαυρέντιον, ὃς ἦν ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς μεγάλης ῥητόρων, καὶ πρωτεύσας ἐν ταύτῃ. ὅτῳ δὲ συνείποι, οὔτε τρίβειν, ὡς ἂν μᾶλλον κερδαίνοι, οὔτε διέλκειν ἠνείχετο.

Ἐπινῶς. τὸ λίαν.

Ἐπίνυσεν. [9] ἀντὶ τοῦ διήγειρεν.

Ἐπινέμησις. Diſtributio. Temporis partitio.

Ἐπινενησμένον. A Parcis deſtinatum, vel decretum. Et ἐπινηθεῖσαν, a Parcis deſtinatam. *Cum iter fatale & divinitus mihi deſtinatum confecero.*

Ἐπινεφρίδιον. Pinguedo, quæ eſt circa renes.

Ἐπίνειον. Caſtellum maritimum. Portus, in quem naves appelluntur: Idem etiam κατάβολος appellatur. Polybius: *Romani vero naves in terram ſubduxerunt, & convocatis Tarraconenſibus, ob memoriam cladum ante acceptarum caſtellum, in quo naves ſtationem haberent, fecerunt, ut trajectui præſidentes ſocios obſervarent.*

Polybius 67. Vol. V

Ἐπίνειον. Sic dictum eſt a νήχεσθαι, natare: quod naves onerariæ in eo natent. Significat autem caſtellum vel oppidum maritimum, ubi ſunt urbium navalia: ut Piræeus Athenienſium, & Niſæa Megarenſium. Poteſt tamen etiam pro quolibet emporio vel oppido maritimo accipi: ita ut idem ſit, quod nunc vulgo κατάβολον vocant.

Ἐπινηθέντα. Fatalem. Decretum. Deſtinatum. Ælianus: *Cum fatalem & ultimam viam ingreſſurus eſſet, [Muſæ] ab eo receſſerunt.*

Ἐπινήσαντες. Qui coacervarunt. Qui accumularunt. *Cum ſarmenta ante muros & virgulta congeſſiſſent, fimumque coacervaſſent, ignem ei ſubjecerunt. Orto igitur fumo tam ſpiſſo, ut abeuntes conſpici non poſſent, ab obſidione receſſerunt.*

Ἐπινηθεῖσαν. Divinitus decretam. Fatalem.

Ἐπίνικος. Epinicus, & ipſe Comicus: ex cujus fabulis eſt etiam ea, quæ Ὑποβαλλόμεναι inſcribitur, ut ait Athenæus.

Ἐπίνικος. Epinicus, Præfectus urbis ſub Baſiliſco, inexplebili pecuniæ parandæ cupiditate flagrans, & gentes urbeſque omnes cauponans, provincias iniquis edictis implevit. Quæ cum diutius ferre non poſſent Magiſtratuum ordines, nec externæ tribus, fugerunt, & tributorum exactiones reliquerunt. Poſtea vero avaro hujus dominatu urgente, ſupplices in communibus templis ſederunt, hujus furta redarguentes. Omnibus autem erat inviſus, quod nulli debitum honorẽ tribueret. Huic autem ignominioſe magiſtratum abrogarunt, eique ſurrogarunt Laurentium, qui ab initio erat ex numero Oratorum magni fori, & in eo princeps. Hic, cujuſcunque cauſam defendendam ſuſcepiſſet, [in ea tuenda] nec tempus terere, nec protrahere ſuſtinebat, ut majorem quæſtum faceret. *Port.*

Ἐπινῶς. Valde. Vehementer.

Ἐπίνυσεν. Docuit. Inſtituit. Modeſtiã inculcavit.

---

[1] Ἐπινενησμένον] Vide paulo poſt v. Ἐπινηθέντα.

[2] Προσκαθίσαντας] Valeſius in notis ad Excerpta a ſe edita pag. 20. reponit προσκαθίσαντας: cujus conjecturam probo.

[3] Ἔστι δὲ πόλισμα παραθαλ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſumpta ſunt ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. 1. c. xxx.

[4] Ἐπινηθέντα] Sic recte 2 MSS. Par. At priores Ed. male ἐπινηθέντι.

[5] Αἰλιανός] Locum integrum Æliani vide infra v. Φιλήμων: unde ſenſum hujus fragmenti ſupplebis.

[6] Ἐπινηθεῖσαν] Sic recte 2 MSS. Pariſ. & ipſe Suidas infra v. Φιλήμων. At in prioribus Editt. male legitur ἐπινηθεῖσαν.

[7] Καὶ αὐτὸς κωμ.] Ergo Suidas de alio Epinico Comico proxime ante quædam tradidiſſe videtur: ſed quæ ex codicibus noſtris exciderint. Niſi enim ſic ſtatuas, locus hic nullum ſenſum habebit.

[8] Ὡς Ἀθήναιος] Præter Ὑποβαλλομένας Epinici hujus Athenæus etiam laudat ejus Ὑποβαλλομένους, & Μνησιπτόλεμον.

[9] Ἐπίνυσεν] Eſt vox Homerica Il. Ξ. v. 249. quam brevis Scho-

Ἐπίξηνος. ὁ μαγειρικὸς κορμὸς, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσιν. [1] Ἀριστοφάνης·

Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν. εἰ μὴ λέγω, φησὶ, δίκαια, τῆς κεφαλῆς ἀφαιρεθείην.

Ἐπὶ [2] ξυροῦ. ἐπὶ κινδύνου. ἐν αὐτῇ τοῦ πράγματος ἐπιτάσει. Ὁ δὲ περιαλγῶν ἐπὶ τῇ προῤῥήσει δῆλος ἦν, ἐπὶ ξυροῦ τε ἀκμῆς, τὸ λεγόμενον, ὁ τοῦ κίνδυνος ὤν. οἵ τε ναῦται, καὶ ὅσοι περίνεοι, οὐκ ἀνεξόμενοι τῆς τούτου μελλήσεως δῆλοι ἦσαν. καὶ αὖθις· Καὶ αὐτοῦ τὸ κράτος ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἦν.

Ἐπιορκήσαντα. [3] Λυσίας ἐπιορκήσαντα τὸν ὀμόσαντα εἶπεν.

Ἐπίορκον ἀπώμοσεν. οὐ τὸ ἔξωθεν ἐπιπεφωνημένον ἐπίορκον ὤμοσεν ἑκουσίως· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἔμελλε τελειωθῆναι τὰ ὀμωμοσμένα, καὶ ἐπιορκίας ἁλῶναι μάλιστα φυλαττόμενος.

Ἐπιούσιος [4] ἄρτος. ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων. ἢ ὁ καθημερινός.

Ἐπιωγή. ἡ σκέπη.

Ἐπιώρκει. [5] ὑπερσυντέλικος. ἤγουν ἐπιώρκησεν.

Ἐπιώψατο. [6] κατέλεξεν. ἐξελέξατο. ἔστι δ' Ἀττικόν. Ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀῤῥηφόρους. οἷον, κατέλεξεν. ἐξελέξατο. Πλάτων ἐν Νόμοις.

Ἐπὶ [7] Παλλαδίῳ. δικαστήριον Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ οἱ Ἐφέται ἀκουσίου φόνου ἐδίκαζον. Ἀργεῖοι γὰρ ἀπὸ Ἰλίου πλέοντες, ἡνίκα προσέσχον Φαλήροις, ὑπὸ Ἀθηναίων ἀγνοούμενοι ἀνῃρέθησαν. ὕστερον δὲ Ἀκάμαντος γνωρίσαντος, καὶ τοῦ Παλλαδίου εὑρεθέντος, κατὰ χρησμὸν αὐτόθι τὸ δικαστήριον ἀπέδειξαν, ὡς Φανόδημος. Κλειτόδημος δέ φησιν, Ἀγαμέμνονος σὺν τῷ Παλλαδίῳ προσενεχθέντος Ἀθήναις, Δημοφῶντα ἁρπάσαι τὸ Παλλάδιον, καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀνελεῖν. τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος δυσχεραίνοντος, κρίσιν [8] ὑποσχεῖν ἐπὶ ν' Ἀθηναίων, καὶ ν' Ἀργείων· οὓς Ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ τῆς κρίσεως.

Ἐπίξηνος. Truncus culinarius, ſupra quem coqui carnes concidunt. Ariſtophanes: *Dicere volo capite menſæ culinariæ impoſito.* Id eſt, niſi vera dixero, non recuſo, quo minus mihi caput amputetur.

Ἐπὶ ξυροῦ. In acie novaculæ. Id eſt, in ſummo diſcrimine. Vel, cum res ad ſummum perducta eſt. *Manifeſtum autem erat, eum ob denunciationem iſtam ingenti dolere affici, periculumque ejus in acie, quod ajunt, novaculæ eſſe; nautaſque & vectores cunctationem ejus minime laturos eſſe.* Et iterum: *Et imperium ejus in acie, quod ajunt, novaculæ verſabatur.*

Ἐπιορκήσαντα. Lyſias dixit pro ὀμόσαντα, i. e. illum, qui juravit.

Ἐπίορκον ἀπώμοσεν. Perjurium jurejurando negavit. Illud extrinſecus acclamatum perjurium non juravit ultro, ſed quia quæ juraverat, ad finem perducturus non erat, [hoc ideo dictum,] & quia accuratiſſime cavebat, ne perjurii convinceretur. *Port.*

Ἐπιούσιος ἄρτος. Panis naturæ noſtræ conveniens. Vel, quotidianus.

Ἐπιωγή. Tectum.

Ἐπιώρκει. Pluſquamperfectum. Pejeraverat. Vel, pejerabat.

Ἐπιώψατο. Delegit. Elegit. Eſt autem Atticum. *Rex quatuor puellas arrephoros elegit.* Plato in *Legibus*.

Ἐπὶ Παλλαδίῳ. Ad Palladium. Sic Athenis vocabatur Dicaſterium, ſive locus Judicii, in quo Ephetæ de cæde, quam quis invitus vel imprudens commiſerat, judicabant. Argivi enim ab Ilio redeuntes, cum ad Phalera appuliſſent, ab Athenienſibus, quinam eſſent ignorantibus, interfecti fuerunt. Poſtea vero, cum Acamas hoc ipſis indicaſſet, & Palladium illic inventum fuiſſet, ex oraculo Dicaſterium [Athenienſes] illic condiderunt, ut Phanodemus tradit. Clitodemus vero auctor eſt, Agamemnone cum Palladio Athenas appellente, Demophontem Palladium rapuiſſe, & perſequentium multos interfeciſſe. Agamemnone autem rem iſtam graviter ferente, judicium ea de re habitum fuiſſe a L. Athenienſibus, & totidem Argivis: quos Ephetas appellatos fuiſſe ajunt, quod ab utroque controverſiæ diſceptatio eis permiſſa fuiſſet.

---

liaſta ibi exponit, ἐπαίδευσεν, ἐσωφρόνισε. συνήθισεν. Hunc ſecutus Heſychius eandem vocem interpretatur ἐσωφρόνισε. At Suidas eam hoc loco reddit διήσειρεν: quod quid ſignificet nemo dixerit, cum ſit corruptum. Portus reponendum putabat διήγειρεν, vel διέσυρεν: ſed quorum poſterius fatetur nihil facere videri ad vocem ἐπίνυσεν; quod idem etiam de priore conjectura dicere debebat. Quomodo enim τὸ διήγειρεν voci ἐπίνυσεν convenire queat, haud ſane video. Ego breviter ſic cenſeo: nodum hunc non eſſe ſolvendum, ſed ſecandum, & τὸ διήσειρεν, utpote vocem non ſolum corruptam, ſed etiam nullius auctoritatis (non agnoſcunt enim illam MSS. Pariſ. nec antiquiſſima Edit. Mediol. quippe in quibus ſola vox ἐπίνυσεν abſque interpretatione legitur) prorſus abjiciendam eſſe, & audiendos potius Scholiaſtam Homeri & Heſychium, qui, ut diximus, τὸ ἐπίνυσεν recte interpretantur ἐσωφρόνισεν.

[1] Ἀριστοφάνης] *Acharnenſibus* pag. 387. (275. Ed. Baſ. P.) Confer etiam Noſtrum infra v. Ὑπὲρ ἐπιξήνου, ubi hic ipſe locus repetitur.

[2] Ἐπὶ ξυροῦ] Nimis præciſe proverbium hoc extulit Suidas. Dicere enim debebat, Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, i. e. *in acie novaculæ.* Homerus Il. K. v. 173.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

Scholiaſta ad eum locum: Ἀντὶ τοῦ, τὰ πράγματα ἡμῶν τριχὸς ἤρτηται). ὅ ἐστιν, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐστὶ, καὶ ἐπὶ ὀξύτητος κινδύνου. *Res noſtra e pilo pendent: id eſt, in extremo periculo verſantur, vel in ſummo diſcrimine.* Proverbio hoc paſſim & frequentiſſime ſcriptores utuntur.

[3] Ἐπιορκήσαντα. Λυσ.] Ex Harpocratione.

[4] Ἐπιούσιος ἄρτος] De pane ἐπιουσίῳ, quem in oratione Dominica petere jubemur, plurima a commentatoribus in S. Scripturam dicta ſunt. Nos tantum hic monemus, veram nobis videri ſententiam Scaligeri, qui τὸ ἐπιούσιος ab ἐπιών, non vero ab ἐπὶ & οὐσία, ut alii volunt, dictum contendit. Confer omnino Suicerum in *Theſauro Eccleſ.* v. Ἐπιούσιος.

[5] Ὑπερσυντέλικος] Imo potius παρατατικὸς, i. e. Imperfectum, ut Grammatici vocant: ab ἐπιορκέω.

[6] Ἐπιώψατο. κατέλεξεν. ἐπιλ.] Eadem etiam ad verbum leguntur apud Etymologum.

[7] Ἐπὶ Παλλαδίῳ] Hæc omnia Suidam ex Pauſaniæ Lexico depromſiſſe, patet ex Euſtathio, qui eadem αὐτολεξεὶ ex ſcriptore illo profert ad Odyſſ. A. pag. 1419. Confer etiam Harpocrationem h. v. Heſychium v. Δικαστήρια: Pauſaniam in *Atticis* pag. 52. Ælianum *Var. Hiſt.* lib. v. cap. xv. Pollucem lib. viii. cap. x. Suidam infra v. Ἐφέται: Meurſium in *Areopago*, pag. 97. & Petitum *de Leg. Att.* pag. 513.

[8] Κρίσιν ὑποσχεῖν] Euſtathius loco laudato rectius habet, κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχεῖν.

Ἐπιπαρένησαν. [1]Θουκυδίδης· Ταχὺ δὲ πλήρους γενομένης διὰ πολυχειρίαν, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως, ὅσον ἐδύναντο. ἀντὶ τοῦ, ἐσώρευσαν.

Ἐπίπαστα.[2] τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ σώματι ἄλφιτα. ἔθος γὰρ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας, ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα, ἢ ἁλμυρά· καὶ ἐκ τούτου ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά. τοῦτό ἐστι τὸ,

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος,
Ῥέγχει[3] μεθύων ἐν ταῖς θύραις ὕπτιος.

συμβαίνει δὲ μάλιστα τοῦτο πάσχειν τοὺς μεθύοντας, ἢ τοὺς ὑπτίους κειμένους.

Ἐπίπεμπτον.[4] Λυσίας μὲν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τὸ πέμπτον εἶπεν.

Ἐπιπηδῶ. δοτικῇ. Οἷς οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς ἐπεπηδήσαμεν. αἰτιατικῇ δέ· Ἐπεπήδησεν ἀναιδῶς τὴν ἐξουσίαν.

Ἔπιπλα.[5] ἡ μὴ ἔγγειος κτῆσις, ἀλλὰ ἐπιπόλαιος.

Ἔπιπλα. σκεύη, τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια. οἱ δὲ ἐπίπλεα αὐτά φασιν.

Ἔπιπλα.[6] τὰ ἐξ ἐπιπολῆς σκεύη. οἷον, ἡ ἐπιπόλαιος κτῆσις, καὶ ὅση δυνατὴ[7] πλωΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγειος.

Ἐπίμπλαντο. Ἡδονῆς τε ἐπίμπλαντο. καὶ ἐπίμπλατο.

Ἐπιπλέα. ἀνάμεστος. πεπληρωμένη. Ἡρόδοτος· Καὶ τράπεζαν ἐπιπλέαν ἀγαθῶν παντοίων παραθέντες.

Ἐπιπλέον, καὶ ἐπιπλεῖστον. ἐπίρρημα. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖον.

Ἐπίπληξις. ἐπιτίμησις.

Ἐπίπλους. Θουκυδίδης. Ρν' νηῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν πόλεμον.

Ἐπίπλους. ἐπιβάτας. Ἀρριανός· Κυβερνήτας δὲ καὶ πρωράτας μόνους ἐπίπλους εἶχον.

Ἐπιπλώσας.[8] ἐπιπλεύσας. καὶ ἐπιπλὼς, παρ' Ὁμήρῳ. παρὰ τὸ πλέω, πλώω, πλώσας, καὶ συγκοπῇ, πλὼς, καὶ ἐπιπλώς. ἔστι δὲ ἄκλιτον, διότι ἡ

Ἐπιπαρένησαν. Accumularunt. Congeſſerunt. Thucydides: *Cum autem propter magnam hominum multitudinem, manus operi admoventium, pars illa celeriter repleta fuiſſet, & ad reliquas urbis partes, quantum fieri poterat, materiam congeſſerunt.*

Ἐπίπαστα. Farina, quæ pulti aſpergitur. [Vel, condimenta placentis aſperſa.] Solebant enim veteres placentas aut panes conficere, & condimenta quædam vel ſalſa illis aſpergere: unde illi, qui ea comedebant, multum bibere cogebantur. Et hoc eſt, [quod ait Ariſtophanes:] *Poſtquam faſcinator ille bona publicata civium, haud ſecus ac condimenta quæ placentis aſperguntur, ligurivit, vino gravis in pellibus ſupinus ſtertit.* Hoc autem potiſſimum accidit illis, qui ſunt ebrii, vel ſupini jacent.

Ἐπίπεμπτον. Lyſias hac voce uſus eſt pro ſimplici πέμπτον, i. e. quintum.

Ἐπιπηδῶ. Dativo jungitur. Inſulto. *Quibus ne ab initio quidem inſultavimus.* Item accuſativo. *In illius poteſtatem impudenter inſultavit.* Port.

Ἔπιπλα. Bona mobilia, vel ſupellex: non autem poſſeſſiones terreſtres, vel fundi.

Ἔπιπλα. Supellex, vel bona mobilia, non autem ſolo inhærentia: quaſi dicas ἐπιπόλαια, i. e. in ſuperficie ſita. Alii vero eadem vocant ἐπίπλεα.

Ἔπιπλα. Vaſa, vel inſtrumenta domus. Supellex. Non autem fundi. Dicta autem ſunt ἔπιπλα, quaſi ἐπιπόλαια, i. e. in ſuperficie ſita: vel quæ poſſunt πλωΐζεσθαι, i. e. navibus impoſita alio transferri.

Ἐπίμπλαντο. Implebantur. *Et voluptate replebantur.* Et ἐπίμπλατο. Implebatur.

Ἐπιπλέα. Plena. Referta. Herodotus: *Cum autem menſam omnis generis bonorum plenam appoſuiſſent.*

Ἐπιπλέον. Magis. Amplius. Adverbium. Et ἐπιπλεῖστον, plurimum, maxime: itidem adverbium. At ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ τὸ πλεῖον, [non ſunt adverbia].

Ἐπίπληξις. Increpatio. Reprehenſio.

Ἐπίπλους. Claſſis adventus. Expeditio navalis. Thucydides: *Athenienſes centum & quinquaginta navium claſſem ad bellum pararunt.*

Ἐπίπλους. Vectores. Arriãus: *Nullos alios vectores habebant præter gubernatores & proretas.*

Ἐπιπλώσας. Qui cum nave ad aliquem accedit. Qui claſſe aliquem invadit. Et ἐπιπλὼς, apud Homerum, idem. [Id autem ſic formatur.] A πλέω fit πλώω: unde πλώσω, φωνὴ αὐτοῦ ἀόριστός ἐστι. τὸ δὲ σημαινόμενον, παρατατικός.

---

[1] Θουκυδίδης] Libro II. cap. LXXVII. unde ſenſus hujus loci petendus eſt.

[2] Ἐπίπαστα. τὰ ἐπιπασσ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 294. (197. Ed. Baſ. P.) ſed ubi rectius legitur ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλευρα. Confer etiam Pollucem lib. VI. cap. X. qui vocem ἐπίπαστα ibi exponens, hunc ipſum locum Ariſtophanis ob oculos habuit.

[3] Ῥέγχει μεθύων ἐν τ.] Reſcribe ex Ariſtophane:

Ῥέγχει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.

[4] Ἐπίπεμπτον. Λυσ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἔπιπλα. ἡ μὴ ἔγγειος κτῆσις] Recte. Apud Græcos enim hæc duo ſibi invicem opponuntur, ἔπιπλα, & ἔγγειος κτῆσις: ut apud Ictos Latinos bona mobilia & immobilia. Polybius in Excerptis a Valeſio editis pag. 146. Τοσοῦτον ἀπέλιπε τὸν ἴδιον βίον, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν φερνὴν τῇ γυναικὶ διαλῦσαι πᾶσαν ἐκ τῶν ἐπίπλων, εἰ μὴ τῶν ἐγγείων τινὰς προσαπέδοντο κτήσεων. Id eſt, interprete Valeſio: *Ejuſmodi faculates reliquit, ut ſupellectilis auctione facta redigi non potuerit, unde dos uxori ejus redderetur, niſi præterea etiam fundi aliquot venditi fuiſſent.* Vides τοῖς ἐπίπλοις hic opponi τὰς ἐγγείους κτήσεις. Confer etiam Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 84.

[6] Ἔπιπλα. τὰ ἐξ ἐπιπ.] Hæc totidem pene verbis leguntur etiam apud Harpocrationem.

[7] Πλωΐζεσθαι] Hæc vox non tam ad ſenſum, quam ad etymologiam vocis ἔπιπλα referenda eſt. Quod enim ad ſenſum attinet, melius huc quadrat τὸ μετακομίζεσθαι, quod habet Harpocratio.

[8] Ἐπιπλώσας. ἐπιπλ.] Confer Etymologum v. Ἐπιπλώς.

Ἐπιπλήττω. δοτικῇ.

Ἐπίπνοια. ἐνθουσιασμός. Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θείας ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεπλήρωντο, τήν τε προθυμίαν ἀνανταγωνίστῳ σθένει φραξάμενοι.

Ἐπιποθία.[1] ἡ ἀγάπη.

Ἐπιπολάζει. ἐπιπλέει.

Ἐπιπολάς.[2] τὰ ὤνια. Τοὺς [3] δὲ Ῥωμαίους θαρρεῖν συνέβαινε, κρατοῦντας τοῦ περὶ τὰς Ἐπιπολὰς τόπου. † [4] Ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ.

Ἐπιπόλαια. τὰ πρὸς ὀλίγον φαινόμενα.

Ἐπιπόλαια.[5] τὰ [6] φαινόμενα μὲν ἔνδοξα, μὴ ὄντα δὲ ἔνδοξα, ἀλλ' ἐπιπόλαιον ἔχοντα παντελῶς τὴν φαντασίαν. ἐπιπόλαιον δέ ἐστι πᾶν τὸ ἐκ βραχείας ἐπιστασίας ἐλεγχόμενον. τοιοῦτον δὲ τὸ εἶδος τῶν ἐριστικῶν προτάσεων, ἢ συλλογισμῶν· οἷον τὸ, τὸν ὁρῶντα ὀφθαλμοὺς ἔχειν. δι' οὗ συνάγεται, ὁ ἑτερόφθαλμος ὀφθαλμοὺς ἔχει. καὶ τὸ, ἃ λαλεῖς διὰ τοῦ στόματός σου διέρχεται· λαλεῖς δὲ ἄμαξαν· διὰ τοῦ στόματός σου ἄρα διέρχεται. καὶ, ἃ οὐκ ἀποβέβληκας ἔχεις. τοῦτο γάρ τις λαβὼν συνάγει, ὅτι κέρατα ἔχεις. οὐκ ἀποβέβληκας γὰρ κέρατα. ὁμοίως καὶ τὸ, τὸν ὄψιν ἔχοντα ὁρᾷν. τὸν δὲ κοιμώμενον ὄψιν ἔχειν· ὁ κοιμώμενος ἄρα ὁρᾷ. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐπιπόλαιον ἔχει τὸ πιθανόν.

πλώσας, & per ſyncopen πλῶς, & ἐπιπλώς. Eſt autem indeclinabile, quia ſonum quidem habet Aoriſti; at ſignificationem Imperfecti.

Ἐπιπλήττω. Dativo jungitur. Increpo.

Ἐπίπνοια. Numinis afflatus. Polybius: *Romani vero afflatu quodam Numinis repleti fuerunt, & animorum alacritatem invicto robore muniverunt.* Polybius. Fr. Gr. 57. Vol. V. p. 87.

Ἐπιποθία. Deſiderium. Dilectio.

Ἐπιπολάζει. Innatat. In ſuperficie verſatur.

Ἐπιπολάς. Res venales. Merces. [Item, nomen proprium loci.] *Captis vero Epipolis animus & audacia Romanis acceſſit.* [Et ἐπιπολαστικῶς, adverbium.] *Immodice & effuſe vociferantes.* 3. Polybius. VIII. 37. p. 89. Vol. ~~III. [illegible]~~ Vol. V. p. 35

Ἐπιπόλαια. Quæ ad exiguum tempus apparent, vel durant. Vel, quæ non ſunt ſolida.

Ἐπιπόλαια. [Sic a Dialecticis vocantur] ea, quæ videntur quidem probabilia, ſed revera levem tantum & inanem omnino ſpeciem habent: adeo ut falſitas eorum vel exigua attentione adhibita facile deprehendi poſſit. Hujuſmodi autem generis ſunt propoſitiones & ſyllogiſmi contentioſi: veluti, Qui videt oculos habet. Inde enim quis concludere poteſt, & luſcum oculos habere. Item illud, Quæ dicis, ex ore tuo egrediuntur. Currum autem dicis. Ergo currus ex ore tuo egreditur. Et, Quæ non amiſiſti, habes. Hoc enim ſumpto quis concludit, Ergo cornua habes. Cornua enim non amiſiſti. Simile eſt & illud: Qui viſum habet, videt. Dormiens viſum habet. Ergo dormiens videt. Talia enim quæ ſunt, levem tantum probabilitatis ſpeciem habent.

Ἐπιπόλαιος. Ὁ δὲ Σιλβανὸς ἐπιεικὴς μὲν ἦν, καὶ τἄλλα ἱερὸς, καὶ ἁπλούστερος τὰ ἤθη, καὶ ἐπιπόλαιος. ἀντὶ τοῦ, οὐ βαθὺς τὸν τρόπον.

Ἐπιπολαίως. ἐξ ἐπιπολῆς. [7] Ἰώσηπος· Τιτρώσκει αὐτὸν ἐπιπολαίως, παρεκλύσαντος τὸ βληθὲν τοῦ διαστήματος.

Ἐπιπολῆς. τὸ ἐπάνω ἐπιπλέον. ἄρριζον.

Ἐπὶ πολλῷ. ἀντὶ τοῦ πολυπλασίως. Οἱ δὲ χρόνον μέν τινα ἡσύχασαν· ἔπειτα ἐπὶ πολλῷ τὸ πάθημα σφῶν τοῖς Ῥωμαίοις ἀπέδοσαν.

Ἐπιπόνως. χαλεπῶς. Ὁ δὲ γυμνὸς ὢν, ὥρᾳ χειμῶνος ἐν ἄντρῳ ἐναυλισάμενος ἐπιπόνως, πρόβατα εὑρὼν ἀνεῖλε, καὶ ταῖς δοραῖς αὐτῶν ἠμφιάσθη.

Ἐπιπραξάμενοι. ἐπὶ τοῖς προτέροις προσεπιθέντες. ἀπαιτήσαντες. Οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Καρχηδονίους χρήματα ἐπιπραξάμενοι, σπονδὰς ἀνενεώσαντο.

Ἐπιπρεπείαις. στολαῖς εὐπρεπέσιν. Ὁ δὲ [8] Ἀννί-

Ἐπιπόλαιος. Qui diſſimulare neſcit, ſed animo eſt aperto. *Silvanus autem bonus erat, & in cæteris ſanctus, moribuſque ſimplicioribus & animo aperto præditus.*

Ἐπιπολαίως. In ſuperficie. Leviter. Joſephus: *Ipſum autem leviter tantum vulneravit, quod longum intervallum vim teli fregiſſet.*

Ἐπιπολῆς. Quod ſuperne innatat. Radice carens.

Ἐπὶ πολλῷ. Multipliciter. *Illi vero aliquamdiu quidem quieverunt: at deinde cladem multiplicata menſura Romanis reddiderunt.* Dio Cass. II. 776. 97—99. Reimar. II. 1521.

Ἐπιπόνως. Laborioſe. Difficulter. *Ille vero, cum eſſet nudus, tempore hiberno duriter & miſere in antro degens, oves quaſdam invenit: quibus interfectis, earum pellibus ſe veſtivit.*

Ἐπιπραξάμενοι. Qui priori ſummæ aliquid adjecerunt. Qui exegerunt. *Romani cum majorem, quam antea, pecuniæ ſummam a Carthaginenſibus exegiſſent, fœdus renovarunt.*

Ἐπιπρεπείαις. Modis convenientibus. Ve-

---

[1] Ἐπιποθία] Voce hac uſus eſt D. Paulus ad Rom. xv. ut Portus etiam monuit.

[2] Ἐπιπολάς. τὰ ὤνια] Videtur hic Suidas τὸ ἐπιπολάς confundere cum ἐμπολάς. Nam ἐμπολὴ apud Græcos ſignificat merces, ſive ὤνια; & ἐμπολᾷν, mercari, emere, vendere; teſtibus Grammaticis. At vocem ἐπιπολὴ eodem ſignificatu uſpiam occurrere, haud facile crediderim. Certe in fragmento auctoris anonymi, quod hic ſubjungitur, τὸ Ἐπιπολὴ eſt nomen proprium loci, cujus etiam Stephanus Byzantius, Thucydides, & alii meminerunt.

[3] Τοὺς δὲ Ῥωμαίους θαρρεῖν συνέβ.] Fragmentum hoc Valeſius Polybio tribuit.

[4] Ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. iv. cap. xii.

[5] Ἐπιπόλαια· τὰ φαιν.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Alex. Aphrodiſienſi in lib. 1. *Topic.* pag. 13. ut Pearſonius recte obſervaverat.

[6] Τὰ φαινόμενα μὲν ἔνδοξα, μὴ ὄντα δὲ ἐνδ.] Hunc locum ex optimo MS. A. & Alexandro Aphrodiſienſi ſupplevi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur, τὰ φαινόμενα ἔνδοξα, ἀλλ' ἐπιπόλαια; &c.

[7] Ἰώσηπος] Lib. iii. *de Bello Jud.* pag. 844.

[8] Ὁ δὲ Ἀννίβας, ὁ Καρχηδ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. iii. cap. lxxviii.

βας ὁ Καρχηδονίων στρατηγὸς κατεσκευάσατο περιθετὰς τρίχας, ἁρμοζούσας ταῖς κατὰ τὰς ὁλοχερεῖς διαφορὰς τῶν ἡλικιῶν ἐπιπρεπείαις· καὶ ταύταις ἐχρῆτο συνεχῶς μετατιθέμενος.

Ἐπίπροσθεν. ἔμπροσθεν, τιμητικώτερον. [1] Ξενοφῶν· Τὸν δὲ Κῦρον ἀφελκύσαντες ἦγον, ἐπίπροσθεν ποιούμενον τοὺς προσάγοντας, ὅτι ἑώρα τὸ πρόσωπον τοῦ πάππου ἠγριωμένον. † Ὅτι Πρόκλος τῆς φιλοσοφίας πάσης ἐπίπροσθεν ἦγε τὴν θεολογίαν· τῆς δὲ περὶ ἀρετὴν ζωῆς ἐρρωμένης τὴν ἀντίστροφον πρὸς ἐκείνην εὐσέβειαν προτιμῶν ἐφαίνετο.

Ἐπιπροσθεῖ. ἐπισκιάζει. ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ὑπερανέχει. καὶ ἐπιπροσθοῦντος.

Ἐπὶ [2] πρύμνην ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς ναῦς. κατὰ πρύμναν ὑπεχώρουν οὐχὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ἐξέκλιναν τῶν πολεμίων τὰς ἐπιούσας ναῦς.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ. δικαστήριον. [3] ὅταν τὸ μὲν ἀποκτεῖναν βέλος ᾖ φανερὸν, ἢ λίθος, ἤ τι τοιοῦτον· ὁ δὲ δράσας μὴ ᾖ. ἀρχαῖον γὰρ ἔθος τὸ καὶ τὰ ἄψυχα κρίνειν, εἰ χρὴ ἐξορίζεσθαι.

ſtibus decentibus. *Annibal vero Carthaginenſium Imperator, capillamenta concinnavit omnium ætatum formis convenientia, quæ notabilem differentiam homini afferunt. His ſic utebatur, ut alia aliis ſubinde mutaret.*

Ἐπίπροσθεν. Ante. Loco honoratiore. Xenophon: *Cyrum vix inde abſtractum* [*ad Aſtyagem*] *deduxerunt, juſſi ab eo præcedere, quod avi vultum iratum cerneret.* † *Proclus univerſæ Philoſophiæ Theologiam anteponebat: & inter virtutes pietatem reliquis præferebat.*

Ἐπιπροσθεῖ. Obſcurat. A parte anteriore obſtat. Et ἐπιπροσθοῦντος, obſcurantis.

Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρ. *Naves in poſticam partem repellentes, portum petebant.* Vel, naves retro agebant, prora non converſa, ut declinarent naves hoſtium ſe invadentes.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ. Ad Prytaneum. [Sic appellabatur] Dicaſterium quoddam [Athenis, in quo de cædibus judicium habebatur,] cum telum quidem, quo quis interfectus eſſet, ſive lapis, ſive aliquid hujuſmodi, manifeſtum erat, at auctor cædis ignorabatur. Moris enim erat apud antiquos, res inanimatas quoque in judicium adducere, & de iis inquirere, an exterminandæ eſſent.

Ἐπὶ πυγὴν καθίσαι. ταπεινῶσαι.

Ἐπὶ πυγὴν τρέχειν. εἰς τοὐπίσω τρέχειν.

Ἐπιρραπίζων. κωλύων. Ὁ δὲ ᾔσχυνε τῇ ἀπειλῇ μόνῃ τὸ ἀκέλευστον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ βούλεσθαι τὴν πρᾶξιν, ἐπιρραπίζων ἄρα ἐκεῖνος.

Ἐπιρρέξει. θύσει. ἐν [4] Ἐπιγράμματι·

Καί σοι ἐπιρρέξει Γοργὸς χιμάροιο νομαίης
Αἷμα. ——————

Ἐπιρρεπής. ἐπικλινόμενος.

Ἐπίρρημα. [5] παρὰ Ἀριστοφάνει μέρος τι τῆς κωμῳδίας.

Εἰ [6] μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, βούλεται
Διαπλέκειν, ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
Ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα,
Ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.

καὶ τὰ ἑξῆς δῆλα.

Ἐπίρρησις. ὁ ψόγος, καὶ ἡ κατηγορία.

Ἐπίρρητον. αἰσχρόν. καταγνώσεως ἄξιον. Ὁ τῶν τριῶν ἐκείνων τῶν ἐπιρρήτων εἷς. † Ζῶν δὲ παρῄει ἐς οὐδὲν ἱερόν. ἤλαυνον γὰρ ὡς ἐπάρατον καὶ ἐπίρρητον. καὶ αὖθις· Ἦν [7] δὲ ἐπίρρητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. † Βιώσας βίον ἐπίρρητον καὶ βδελυρὸν, οὐδεμίαν ἐπιστεύθη βασιλικῶν χρημάτων ἐξουσίαν.

Ἐπὶ [8] ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς. ἐπὶ ὁμολογουμέναις.

Ἐπίρροθος. βοηθός. καὶ ἐπιτάρροθος.

Ἐπὶ πυγὴν καθίσαι. In nates collocare. Deprimere.

Ἐπὶ πυγὴν τρέχειν. Retro currere.

Ἐπιρραπίζων. Impediens. * * * * * *

Ἐπιρρέξει. Sacrificabit. Immolabit. In Epigrammate: *Et tibi Gorgus capellæ paſcentis ſanguinem ſacrificabit.*

Ἐπιρρεπής. Propenſus. Inclinans. Vergens.

Ἐπίρρημα. Apud Ariſtophanem eſt quædam comœdiæ pars. [Ut in Avibus:] *Si cum avibus aliquis veſtrum, o ſpectatores, cupit degere, & ſuaviter in poſterum vivere, ad nos veniat. Nam quæcunque illic lege turpia ſunt, ea omnia apud nos aves honeſta habentur,* &c.

Ἐπίρρησις. Vituperatio. Accuſatio.

Ἐπίρρητον. Turpe. Damnandum. Infame. *Unus ex tribus illis impuris hominibus.* † *Vivens vero nullum templum ingrediebatur. Unde ut exſecrandum & impurum* [*ex urbe*] *expellebant.* Et iterum: *Ob puerorum vero amores infamis erat.* † *Cum vitam turpem & flagitioſam vixiſſet, nulla pecuniæ regiæ adminiſtratio ei commiſſa eſt.*

Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. Conceſſis certis honoribus & prærogativis.

Ἐπίρροθος. Auxiliator. Adjutor. Et ἐπιτάρροθος, idem.

---

[1] Ξενοφῶν] *De Inſtit. Cyri* lib. I. pag. 20. ut Portus obſervaverat.

[2] Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς ναῦς] Hæc ſunt verba Herodoti lib. VIII. pag. 309. Vide etiam ſupra v. Ἐπανακρούσασθαι, ubi plura de hac phraſi diximus.

[3] Ὅταν τὸ μὲν ἀποκτεῖναν β.] Vide Petitum *de Legibus Att.* pag. 523. qui loca auctorum huc ſpectantia diligenter collegit. Confer etiam Noſtrum infra v. Νίκων.

[4] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. IV. cap. XII. pag. 481.

[5] Ἐπίρρημα] Confer Heſychium v. Ἐπιρρήματα.

[6] Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμ.] Hi quatuor verſus Trochaici leguntur apud Ariſtophanem *Avibus* pag. 576. (397. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ἦν δὲ ἐπίρρητος ἐπὶ παιδ.] Vide infra v. Ἐπισθένης.

[8] Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν] Thucydides lib. I. cap. XIII. Πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. Scholiaſta ad illum locum: Ἐπὶ ῥητοῖς γέρασιν. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ φανεραῖς τιμαῖς. ἐπὶ ὁμολογουμένοις γέρασι. Hinc Suidas ſua deprompſit, ut Portus etiam monuit.

'Επιῤῥωννύντες. ἐνισχύοντες. ἐνδυναμοῦντες. καὶ ἐπιῤῥώσει, ἐνισχύσει.

'Επίῤῥωσις. ἡ ἐνίσχυσις.

'Επιῤῥύξας.[1] ἄχρειος αὐτοῖς ἐπιπηδήσας.

'Επίῤῥυτοι.[2] ἐχθροί.

'Επιρυγχίδα.[3] ὅτι γαμψώνυχα ζῶα, ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν ὑπὸ τὴν γένυν, οἷα ἐστὶν ἀετὸς, ἱέραξ, καὶ κεγχρηῒς, ἄλλα τε τὰ μὴ πίνοντα.

'Επίσαλος. ἀβέβαιος. εὐμετάπτωτος. [4]'Επισάλων τε τῶν τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐτοῖς, ἐξεχώρουν τοῦ ἄστεος.

'Επισάξαι. [5]ἐπαναβῆναι. [6]Ξενοφῶν· 'Εὰν θόρυβος γένηται, δεῖ ἐπισάξαι τὸν ἵππον Πέρσῃ ἀνδρὶ, καὶ θωρακισθέντα ἀναβῆναι ἐπὶ τὸν ἵππον. ταῦτα δὲ πάντα χαλεπὰ ποιεῖν νύκτωρ, καὶ θορύβου ὄντος.

'Επὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις. [7]αἱ τὴν σελήνην καθέλκουσαι Θετταλίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ποδῶν στερίσκεσθαι. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

'Επισεῖσαι. ἐπενεγκεῖν. Παρεκάλει μὴ χαλεπώτερον αὐτοῖς ἐπισεῖσαι τὸν κίνδυνον. καὶ αὖθις· Ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπισείσας. ἀντὶ τοῦ ἐπαγαγών.

'Επισημαίνεσθαι.[8] ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν μὲν καὶ ἐπιφωνεῖν, 'Ισοκράτης. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπισφραγίσαι, 'Ισαῖος.

'Επισημαινόμενος. διάφορα σημαίνει.

'Επὶ σημείου. ἐπὶ ὕψους.

'Επισημήνασθαι. βεβαιῶσαι. 'Επισημαινομένων δὲ τῶν ἐκ τῆς 'Ελλάδος πρεσβευτῶν. ἀντὶ τοῦ κυρωσάντων. καὶ [9]Πολύβιος· Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐπισημήναιτο; ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγείη, θαυμάσειεν. καὶ αὖθις· ‡ Τοὺς μὲν χάρισι, τοὺς δὲ κολάσεσιν· ὡς καὶ τοῖς ἄλ-

'Επιῤῥωννύντες. Corroborantes. Robur ac vires addentes. Et ἐπιῤῥώσει. Corroborabit.

'Επίῤῥωσις. Corroboratio. Confirmatio.

'Επιῤῥύξας. [Proprie dicitur de venatoribus, qui canes certo quodam vocis ſigno in feras inſtigant & immittunt.]

'Επίῤῥυτοι. Hoſtes. Inimici.

'Επιρυγχίδα. Roſtrum incurvum. Omnes volucres, quæ inflexum habent roſtrum, aduncis etiam unguibus armatæ ſunt: ut aquila, accipiter, cenchreis, & aliæ, quæ non bibunt.

'Επίσαλος. Inſtabilis. Inconſtans. Fluctuans. Dubius. *Cum autem dubia ipſis eſſet & incerta ſalutis ſpes, ex urbe exierunt.*

'Επισάξαι. Adſcendere. [Imo, insternere.] Xenophon: *Quod ſi quis tumultus oriatur, neceſſe eſt Perſæ equus inſternatur: &, poſtquam lorica ſe munierit, equum conſcendat oportet: quæ omnia noctu, & orto tumultu facere difficile eſt.*

Xenoph. Anab. γ΄ p.
Conf. Porsoni Not. Brev. in Xenoph. p. xlix. 237.

'Επὶ σαυτῷ τὴν σελ. *Tuo malo Lunam deducis.* Mulieres Theſſalæ, quæ Lunam cœlo deducunt, oculos & pedes amittere dicuntur. Proverbium igitur hoc dicitur de iis, qui ipſi ſibi mala accerſunt.

'Επισεῖσαι. Incuſſiſſe. Intuliſſe. Injeciſſe. *Rogabat eum, ne in gravius periculum ipſos adduceret.* Et iterum: *Cum omni fraudis genere ſupplices circumveniſſet.*

'Επισημαίνεσθαι. Iſocrates hanc vocem accipit pro laudare, & acclamare, vel clamore aliquid approbare. Iſæus vero pro obſignare.

'Επισημαινόμενος. Varia ſignificat. [Vide ſequens 'Επισημήνασθαι.]

'Επὶ σημείου. In loco alto.

'Επισημήνασθαι. Confirmare. Ratum facere. *Legatis autem Græcis [fœdus illud] confirmantibus.* Vel, ratum facientibus. Et Polybius: *Quis enim hoc non admiretur?* Τὸ ἐπισημήναιτο enim hic idem ſignificat, quod ἐκπλαγείη, vel θαυμάσειεν. Et iterum: *Alios* ‡

9 Polybius.

‡ Polybius. Ar. Gram. 58. Vol. V. p. 87.

---

[1] 'Επιῤῥύξας] Sic recte duo MSS. Pariſ. At priores Editt. ἐπιῤῥήξας: quam lectionem vel literarum ſeries mendoſam eſſe arguit. Cæterum, locus hic Suidæ mutilus eſt & interpolatus, qui quomodo ſupplendus & ſcribendus ſit, patet ex Ariſtophanis *Veſpis* p. 481. (336. Ed. Baſ. *P.*) ubi inter alia & hæc leguntur:

——Κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ,
'Επὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀχρείως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.

Hinc Suidas ſua deſcripſit, quamvis prorſus ἀμελῶς & negligenter. Nam nec integram loci Ariſtophanici ſententiam repræſentavit, nec vocem ἐπιῤῥύξας interpretatus eſt: quod tamen præcipue facere debebat. Quæ enim apud Noſtrum ſequuntur, ἄχρειος αὐτοῖς ἐπιπηδήσας, non ſunt interpretamentum vocis ἐπιῤῥύξας, (ut putavit ſciolus aliquis: qui eam ob cauſam τὸ ἐπιπηδᾷς in ἐπιπηδήσας mutavit, ut capiti articuli reſponderet) ſed ipſa verba Ariſtophanis, quamvis interpolata, ut ex loco Comici illius ſupra adducto patet. Quid autem vox ἐπιῤῥύξας ſignificet, in verſione expoſuimus. Heſychius: 'Επιῤῥύξειν, κύνας ἐπαφιέναι καὶ παρορμᾶν. Vide etiam Scholiaſtam Ariſtophanis ad locum Comici iſtius ſupra citatum.

[2] 'Επίῤῥυτοι. ἐχθρ.] Sic habent MSS. Pariſ. At in prioribus Editt. contra ordinem literarum legitur, 'Επίῤῥητοι. αἰσχροί.

[3] 'Επιρυγχίδα. ὅτι γαμψώνυχα ζῶα, ὅσα τῶν πτερωτῶν τὴν ἐπιρ.] Repræſentavi hic lectionem MSti Pariſ. A. Priores enim Editt. locum hunc male ſic exhibent: 'Επιρυγχίδα. γαμψώνυχα, ὅσα τῶν ζώων τὴν ἐπιρυγχίδα γεγάμψωκεν, &c. Cæterum, pro ἐπιρυγχίδα potius ſcribendum eſt ἐπιῤῥυγχίδα, per duplex ρρ.

[4] 'Επισάλων τε τῶν τῆς σωτ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. VI. cap. V. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[5] 'Επαναβῆναι] Male. Aliam enim vox ἐπισάξαι ſignificationem habet, ut vel ex Lexicis vulgatis conſtat.

[6] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. III. pag. 311. quod & Portus ante monuit.

[7] Αἱ τὴν σελήνην καθέλκουσαι Θετ.] Credebant veteres, fœminas Theſſalas carminibus & arte magica Lunam cœlo deducere poſſe: quod præter alios docet eruditus Enarrator Apollonii Rhodii ad lib. IV. v. 59. cujus verba quoniam egregie huc faciunt, Lectori exhibebo. Μεμυθευνται ὡς ἄρα αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπαοιδαῖς καθαιρῶσι. τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θεσσαλαὶ, σφαλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως· καθὸ 'Αγλαονίκη 'Ηγεμόνος θυγάτηρ, ἔμπειρος οὖσα τῆς ἀστρολογίας, καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης, ὁπότε μέλλοιεν γενήσεσθαι, ἔφασκε τὴν Θεὸν καθαιρᾶν· καὶ παραχρῆμα περιέπιπτε συμφοραῖς, τῶν οἰκείων τινὰ ἀποβάλλουσα, καὶ δίκην διδοῦσα τοῦ ἁμαρτήματος. ὅθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, ὅτι τὴν σελήνην καθαιρᾷ. Vide eundem ad lib. III. v. 533. Huc etiam referendus eſt locus ille Ariſtophanis *Nubibus* pag. 169.

Γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν,
Καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην.

Id eſt: *Si Theſſalam quandam veneficam mihi emam, & Lunam noctu de cœlo detraham.* Plura hanc in rem auctorum loca, quæ obvia ſunt, & ab aliis jam ante obſervata, non addam.

[8] 'Επισημαίνεσθαι. ἀντὶ τοῦ ἐπαιν.] Ex Harpocratione.

[9] Πολύβιος] Lib. IX. cap. IX. Vide ſupra v. 'Επισημειωσάμενος, ubi locus hic Polybii auctior legitur. Cæterum, Suidas τὸ ἐπισημαίνοιτο male hic exponit ἐκπλαγείη, θαυμάσειεν: cum potius ſignificet, *plauſu proſequatur*, vel *laudet*. Et ſane eo ſenſu accipitur in dicto loco Polybii: ubi, quod obiter moneo, poſt ἐπισημαίνοιτο additur καὶ θαυμάσειε; quod forte Suidam in eam opinionem induxit, ut crederet, τὸ ἐπισημαίνεσθαι idem ſignificare quod θαυμάζειν, & duas iſtas voces ſibi invicem ἐκ παραλλήλου junctas eſſe: in quo tamen ratio eum fugit.

παραδ. ειεν Ursinus

λοις παράδειγμα ἦν ἐπισημαίνεσθαι.

Ἐπισίζει.[1] ποιόν τινα ἦχον ἐπιβοᾷ.

Ἐπίσιον.[2] τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός.

Ἐπισίτια.[3] τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα. ταῦτα δὲ ἐνίοτε καὶ σιτίον ἐκάλουν.

Ἐπίσιτος.[4] ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος.

Ἐπισθένης. οὗτος ἦν ἐπὶ Σεύθου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως, ἐπίρρητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ.

Ἐπισκαλμίσι. τοῖς τῆς νηὸς μέρεσι. Πτύα ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπισκαλμίσιν ἐντροπωσάμενοι, ἤρεττον.

Ἐπισκευάσασθαι. ἐπιφορτίσασθαι.

Ἐπισκήνους. [5] Σοφοκλῆς· Μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε. ἤτοι μεγάλους, ἢ ἀπρεπεῖς, οἵους ἐπὶ τῇ σκηνῇ.

Ἐπισκήπτει. δοτικῇ. ἐπιτιμᾷ. [6] Τὸν μὲν οὖν λοιμὸν, καίπερ ἐπισκήψαντα ἐς τὴν ξύμπασαν, διέφυγον οἱ ἄνθρωποι οὐχ ἧσσους, ἢ ὅσοις διαφθαρῆναι τετύχηκε.

Ἐπίσκηψις.[7] δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων.

Ἐπισκήψω. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν. Σοφοκλῆς·

Ὑμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

Ἐπίσκιον. [8] Σοφοκλῆς·

Ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
Χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινος
Φόβου φανέντος, οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.

Ἐπίσκοπα. εὔστοχα. Τὴν ἄφεσιν τῶν βελῶν κατ' ἴσον βιαίαν καὶ ἐπίσκοπα ἰέναι. καὶ αὖθις· [9] Οἱ Καρδοῦχοι σφενδονῆται ἄριστοι λίθοις τε καὶ μολιβδίναις σφαίραις, ἃς ἐξακοντίζουσιν ἐπίσκοπα.

Ἐπίσκοπον.[10] σημαντικόν. ἔφορον. οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. [11] Αὐδὴν γὰρ δοκῶ κλύειν ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

Ἐπισκοπῶν. καθορῶν.

Τί [12] μοί ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις.

Ἐπίσκοπος. οἱ [13] παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, Ἐπίσκοποι καὶ Φύλακες ἐκαλοῦντο· οὓς οἱ Λάκωνες Ἁρμοστὰς ἔλεγον.

beneficiis, alios vero pœnis [in officio continuit:] ut & aliis exemplum hoc notabile eſſet.

Ἐπισίζει. Certum quendam ſonum ac ſibilum edit.

Ἐπίσιον. Pudendum mulieris.

Ἐπισίτια. Cibaria. Commeatus. Pro eodem etiam aliquando dicitur σιτίον.

Ἐπίσιτος. Qui victus cauſa operam ſuam aliis locat.

Ἐπισθένης. Epiſthenes. Hic ſub Seuthe Thracum Rege ob puerorum amorem infamis fuit.

Ἐπισκαλμίσι. Epiſcalmidibus. Vel, partibus quibuſdam navis. *Cum ventilabra plurima remorum loco ad epiſcalmides alligaſſent, remigare cœperunt.*

Ἐπισκευάσασθαι. Sarcinis onerare. Onus imponere.

Ἐπισκήνους. Sophocles: *Neque in tentorio ejulatus & ploratus ede.* Vel ἐπισκήνους hic ſignificat, magnos & indecoros, quales in Scena edi ſolent.

Ἐπισκήπτει. Dativo jungitur. Increpat. Objurgat. [Item, ingruit, irruit, invadit.] *Peſtilentiam igitur, quamvis toto fere Orbe graſſantem, non pauciores effugerunt, quam quot ea exſtincti fuerant.*

Ἐπίσκηψις. Judicium, vel actio contra falſos teſtes.

Ἐπισκήψω. Notabo. Obſervabo. Animum advertam. [Et ἐπισκήπτω, mando, præcipio, injungo.] Sophocles: *Et illud vobis injungo, ut hanc mihi gratiam communi opera præſtetis.*

Ἐπίσκιον. Obumbrans. Sophocles: *Regem autem ipſum [vidimus] manum opponentem capiti, eaque oculos tegentem, tanquam viſa re aliqua terribili, & cujus aſpectus ferri non poſſet.*

Ἐπίσκοπα. Ictu certo & ſcopum feriente. *Tela, quamvis violenter excuſſa, certo tamen ictu deſtinata ferire.* Et iterũ: *Carduchi funditores optime norunt jaculari lapides & glandes plumbeas; quippe quibus deſtinata dextre feriũt.*

Ἐπίσκοπον. Obſervans. Significans. Curam gerens. A calamitate non alienum, ſed ei conveniens. *Videor audire vocem [Teucri,] tanquam carmen a malo hoc non alienum.*

Ἐπισκοπῶν. Inſpiciens. Spectans. *Quid cauſæ eſt, hoſpes, quare huc ſpectans gemas?*

Ἐπίσκοπος. Qui ab Athenienſibus in urbes ipſis ſubjectas mittebantur, ut eorum, quæ in iis gererentur, inſpectores eſſent, Ἐπίσκοποι & Φύλακες appellabantur: quos Lacedæmonii Ἁρμοστὰς vocabant.

---

[1] Ἐπισίζει] Vide de hac voce Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 481.

[2] Ἐπίσιον] Sic etiam Etymologus. At Heſychius habet, ἐπίσειον, per diphthongum ει.

[3] Ἐπισίτια. τὰ εἰς τρ.] Ex Harpocratione.

[4] Ἐπίσιτος. ὁ τροφῆς χ.] Athenæus lib. vi. pag. 246. Ἐπίσιτοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες. Lege apud eundem & ſequentia.

[5] Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 35. ut Portus monuit.

[6] Τὸν μὲν οὖν λοιμὸν, καίπερ ἐπισκ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. vi.

[7] Ἐπίσκηψις. δίκη κ.] Confer Noſtrum ſupra v. Ἐπισκήψατο.

[8] Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 324. ut & Portus ante obſervaverat.

[9] Οἱ Καρδοῦχοι σφενδ.] Vide Diodorum Siculum l. xiv. p. 257.

[10] Ἐπίσκοπον. σημαντ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 57. ut Portus monuit.

[11] Αὐδὴν γὰρ δοκῶ κλ.] Sophocles loco laudato:

Σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν
Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[12] Τί μοί ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκ.] Senarius hic legitur apud Sophoclem *Electra* pag. 132.

[13] Οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκ.] Eadem ad verbum etiam leguntur apud Harpocrationem, & Scholiaſtam Ariſtophanis ad *Aves* pag. 590.

Ἐπίσκοποι. ἐπόπται. κατάσκοποι.

Ἐπισκοπῶσι. καὶ ἐπισκοπῶ. αἰτιατικῇ. Καὶ τόπους, οὓς οὐκ ἐπισκοπεῖ κύριος.

Ἐπισκοτῶ. καὶ ἐπισκοτεῖν, δοτικῇ. τὸ ἐπικεῖσθαί τινι, καὶ ἐπιτειχίζειν τὸ φῶς.

Ἐπισκύζονται. ὀργίζονται.

Ἐπισκύνιον. τὸ ἐπικείμενον ταῖς ὀφρύσι δέρμα.

Γυμνώσαντα[1] βίου παντὸς ἐπισκύνιον.

Ἐπισμῇ.[2] ἐπιχέει. ἐπιξύει. σμῆξαι δέ ἐστι τὸ τὸν ῥύπον ἀποξύσαι. οἱ δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ σμήχειν, οἷον ἐπιτρίβειν. σφοδρὰν γάρ τινα τρῖψιν καὶ τὴν σμῆξιν εἶναι. τάχα δὲ καὶ τὴν σμώδιγγα εἰρῆσθαι ἀπὸ τούτου. οἱ δὲ ἐξ ἔθους γλωσσηματικὴν εἶναι τὴν λέξιν, καὶ μὴ εἶναι ἐπιτρίβειν, ἀλλὰ τύπτειν, καὶ σκώπτειν τὸ σμώχειν. ἔστι δὲ λοιδορία· ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. [3] Ἀριστοφάνης·

Τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν.

Ἐπίσκοποι. Inſpectores. Speculatores. Exploratores.

Ἐπισκοπῶσι. Speculentur. Inſpiciant. Et ἐπισκοπῶ. Speculor. Inſpicio. *Et loca, quæ Dominus non inſpicit.*

Ἐπισκοτῶ. Tenebras offundo. Et ἐπισκοτεῖν, dativo jungitur. Lumen alicui obſtruere. Luminibus officere.

Ἐπισκύζονται. Iraſcuntur.

Ἐπισκύνιον. Supercilium. Pellis, quæ eſt ſuper cilia. [In Epigrammate:] *Qui totius vitæ ſupercilium nudavit.*

Ἐπισμῇ. Illinit. Ramento aſpergit. Σμῆξαι autem eſt, ſordes abradere. Alii metaphoram ductam ajunt a σμήχειν, i. e. infricare, vel infligere: quod σμῆξις vehemens quædam ſit frictio. Fortaſſe autem & vox σμώδιγξ inde ducta eſt. Alii tamen more conſueto τὸ σμώχειν gloſſam eſſe ajunt, eamque non ſignificare, infricare, ſed verberare, & riſu cavilliſque excipere. Poteſt etiam exponi, maledictis vel conviciis inceſſere: per metaphoram ductam ab illis, qui fricantur, vel abraduntur. Ariſtophanes: *Quibus enim ille conviciis & probris nos non aſpergit?*

Ἐπίσσωτρα.[4] οἱ κανθοί. τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ.

Ἐπισπασάμενος. ἐφελκύσας. Ὁ δὲ ἐπισπασάμενος τῆς κόμης τοῦτον, κτείνειν ἔμελλεν.

Ἐπισπαστῆρες. τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται καὶ ἐπιτίθεται ἡ πύλη.

Ἐπισπαστήρων.[5] τῶν τῆς θύρας κρατημάτων. Εὑρὼν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων, ἀπρὶξ εἴχετο, καρτερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς.

Ἐπισπέρχει. κατεπείγει. σπεύδει.

Ἐπὶ σπεῖρα σχοινίον. ἐπὶ τῶν προσφερόντων τοῖς ἔχουσιν ἔτι πλείονα. ἐπειδὴ καὶ αἱ σπεῖραι, ἐξ ὧν καὶ σχοινία εἰσίν.

Ἐπίσπῃ. [6] ἕψηται.

Ἐπισπόμενος. ἐπακολουθῶν. Ἐπισπώμενος δὲ, προσλαμβάνων, καὶ ἐπισύρων.

Ἐπισταθμευόμενοι. κρίνοντες. ὑπονοοῦντες.^ Οἱ δὲ Φωκεῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐπισταθμευόμενοι, τὰ δὲ τὰς ἐπιταγὰς δυσχερῶς φέροντες, ἐστασίαζον.

Ἐπίσσωτρα. Canthi, vel ferrei rotarum orbes.

Ἐπισπασάμενος. Qui attraxit. Qui traxit: *Ille vero eum per comam ad ſe tractum interfecturus erat.*

Ἐπισπαστῆρες. Ferramenta quædam foribus affixa, quorum ope janua aperitur & clauditur. Anſæ januæ.

Ἐπισπαστήρων. Anſarum januæ. *Cum fores clauſas inveniſſet, anſas earum arreptas firmiter omnibuſque viribuſque retinuit.*

Ἐπισπέρχει. Feſtinat. Urget. Maturat.

Ἐπὶ σπεῖρα σχοινίον. Ad ſpiram funiculus. Dicitur de iis, qui habentibus plura adhuc addunt. Nam ſpiræ ex pluribus funiculis convolutis conſtant.

Ἐπίσπῃ. Sequatur.

Ἐπισπόμενος. [Per ο parvum.] Sequens: At ἐπισπώμενος, [per ω,] aſſumens, attrahens.

Ἐπισταθμευόμενοι. Judicantes. Suſpicantes. *Phocenſes, partim quidem ex iis Romanis, qui in navibus relicti fuerant, de reliquis judicium facientes, partim vero imperia eorum iniquo animo ferentes, ſeditionem excitarunt.*

^ Polybius. XXI. 4. Vol. IV. p. 150.
Schweighaus. locum illustr.
Fascicul. I. in Suid. 29. et
Fragmentum cum Valesio refert
ad Polybium.

---

[1] Γυμνώσαντα βίου π.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis in Diogenem Cynicum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 419.

[2] Ἐπισμῇ. ἐπιχε.] Hæc procul dubio deſcripta ſunt ex Scholiaſta deperdito ad locum illum Ariſtophanis in *Theſmophor.* qui ad finem articuli hujus adducitur.

[3] Ἀριστοφάνης] *Theſmophoriaz.* pag. 787. (521. Ed. Baſ. P.)

[4] Ἐπίσσωτρα. οἱ κανθ.] Scholiaſta Homeri ad Il. E. v. 725. Ἐπίσσωτρα. Ἐπίσωτρα. τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρᾶ, ἢ χαλκᾶ. ἃ καὶ κανθοὶ καλοῦνται. ὁ ἔξωθεν τοῦ τροχοῦ κατέχων σίδηρος. οἱ σιδηροῖ, ἢ χαλκοῖ κύκλοι τῶν τροχῶν.

[5] Ἐπισπαστήρων] Male Portus putabat vocem hanc ſignificare cardines januæ; cum notet anſas januæ: ſic dictas, quod iis januam aperiendam vel claudendam ad nos attrahamus: ab ἐπισπάω, attraho. Significationem hanc vel ſenſus fragmenti, quod ſequitur, ſatis confirmat. Nam quod ibi dicitur, aliquem τοὺς ἐπισπαστῆρας manibus prehenſos firmiter retinuiſſe, anſis utique januæ, non vero cardinibus ejus convenit.

[6] Ἕψηται] Imo potius ἕψῃ. Nam τὸ ἐπίσπῃ, cum habet ſignificationem *ſequendi*, eſt ſecunda perſona ſingularis, ab ἐπίσπωμαι, ſequar; ut in loco hoc Sophoclis *Electr.* pag. 123.

Ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν

Id eſt: *Sed ſi meis conſiliis obtemperaveris.* At τὸ ἐπίσπῃ, quod eſt tertiæ perſonæ ſingularis apud Homerum, deductum eſt ab ἐπισπεῖν, vel ἐπισπᾶν, attrahere: cujus Aor. 2. eſt ἐπίσπον; & in Subjunctivo, ἐπίσπω, ῃς, ῃ. Male igitur Grammatici poſterius ἐπίσπῃ apud Homerum interpretantur, καταλάβῃ, καταδιώξῃ, ἐπακολουθήσῃ: confundentes nimirum duo illa verba ἐπισπεῖν, attrahere, & ἐπισπέσθαι, ſequi; quæ tamen non ſolum ſenſu, ſed etiam conſtructione differunt. Nam ἐπισπεῖν, accuſativo; at ἐπισπέσθαι dativo ſemper apud Homerum jungitur: quod miror Grammaticos non perpendiſſe. Cum igitur Homerus dicit, θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν; metaphora non eſt ducta ab illis, qui ſequendo aliquid aſſequuntur, vel conſequuntur, (eo enim ſenſu cum dativo potius, ut diximus, verbum hoc conſtruendum eſſet) ſed ab illis, qui rem aliquam ad ſe attrahunt: quo ſenſu apud eundem poetam Odyſſ. Σ. v. 72. ἐπισπαστὸν κακὸν dicitur malum, quod quis ultro ſibi acceſſit, & in ſe quaſi attrahit. Hæc breviter dicenda fuerunt ad coarguendum errorem Grammaticorum, qui τὸ ἐπισπεῖν & ἐπισπέσθαι plerumque inter ſe confundere ſolent.

Ἐπισταθμευόμενοι. εἰς τοὺς ἑαυτῶν οἴκους δεχόμενοι. Ἐπισταθμευομένους τε ὑπ' αὐτῶν καὶ διαρπαζομένους.

Ἐπισταθμευόμενοι. Qui in domos a quibuſdam recipiuntur. Qui hoſpitio excipiuntur. *Hoſpitio ab illis exceptos & ſpoliatos.*

Ἐπίσταθμοι. ἄρχοντές τινες.

Ἐπίσταθμοι. Magiſtratus quidam.

Ἐπίσταθμος.[1] Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ· Ἑκατόμνος ὁ Καρίας ἐπίσταθμος. ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος.

Ἐπίσταθμος. Dominus. Præfectus. Iſocrates *Panegyrico : Hecatomnus Cariæ dominus.* Ἐπίσταθμος enim hic ſignificat idem quod κύριος: quoniam Hecatomnus nihil aliud erat, quam Cariæ dominus, a Satrapa haud multum diverſus.

Ἐπίστασθαι. τοῦτο δύο σημαίνει· τὸ ἐπιστήμην αὐτὸς ἔχειν· ἢ τὸ ἐπιστήμην αὐτοῦ εἶναι. καὶ ἑκάτερον διχῶς· ἢ καθ' ἕξιν, ἢ κατὰ προχείρησιν.

Ἐπίστασθαι. Scire. Hæc vox duplici ſenſu accipitur. Nam & dicitur de eo, qui ipſe aliquid ſcit; & in quem ſcientia cadit. Utrumque autem bifariam accipitur: & ſecundum habitum, & ſecundum propoſitum.

Ἐπιστασία. προστασία.

Ἐπιστασία. Præfectura.

Ἐπίστασις. γνῶσις. Ἐπίστασις, καὶ ἡ προσοχὴ, καὶ ἡ μίμησις. Πολύβιος· Ὁ δὲ Ἀσδρούβας πέφυκεν ἡμῖν ἄξιος ἐπιστάσεως εἶναι καὶ ζήλου. †καὶ αὖθις· Polybius Fr. Gram. 59. Vol. V. p. 87. Τὰ δὲ τῶν πόλεων πράγματα ἀλλοιοτέρας ἔτυχεν ἐπιστάσεως καὶ μεταβολῆς.

Ἐπίστασις. Cognitio. *Cognitio, attentio, & imitatio.* Polybius: *Aſdrubal vero attentiore conſideratione & laude nobis dignus videtur.* Et iterum: *Civitatum vero res in longe alium ſtatum & mutationem inciderunt.*

Ἐπιστάτης.[2] ὁ τοῦ [3] λόχου ὀπίσω τεταγμένος. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, πρωτοστάτης. ὁ δὲ κατὰ τοῦτον πάλιν, ἐπιστάτης· ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συγκείμενον. ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν πρωτοστάτην λέγουσι· καὶ οὐραγὸν, τὸν ἐπιστάτην. τοὺς ἐν μέσῳ δὲ οὐχ ὡσαύτως· ἀλλ' ἐπιστάτην μὲν, τὸν μετὰ τὸν πρωτοστάτην, ἤτοι τὸν δεύτερον· τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τοῦ πρωτοστάτου, ὑποστάτην.

Ἐπιστάτης. Sic vocatur ille, qui poſt Lochagum (i. e. Seriei ductorem) collocatus eſt. Eum vero excipit Protoſtates: & hunc rurſus Epiſtates: adeo ut tota ſeries ex Protoſtatis & Epiſtatis [alternatim collocatis] compoſita ſit. Alii vero Manipuli ductorem vocant πρωτοστάτην, & Tergiductorem, ἐπιστάτην. At eorum, qui in medio collocati ſunt, non eadem eſt ratio. Nam ibi ἐπιστάτην vocant eum, qui Protoſtatam, vel ſecundum, excipit. At tertium a Protoſtata Hypoſtatam appellant.

Ἐπιστάτης.[4] Τῶν Πρυτανέων εἷς ὁ λαχὼν Ἐπιστάτης ἐλέγετο. δὶς δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἐξῆν. Φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα. ἔτι μὴν καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα. ἐπειδὰν δὲ οἱ Πρυτανεῖς συναγάγωσι τὴν Βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον, ὁ Ἐπιστάτης κληροῖ Προέδρους ἐννέα, ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἕνα, πλὴν τῆς πρυτανευούσης. καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων Ἐπιστάτην ἕνα κληροῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσιν· αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην, καὶ ἐπιμελεῖται τοῦ κατὰ νόμον πάντα γενέσθαι, καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς.

Ἐπιστάτης. Unus e Prytanibus, cui ſorte munus hoc obtigerat, vocabatur Ἐπιστάτης, [quaſi dicas, Præſes:] nec licebat eundem bis eſſe Epiſtatam. Cuſtodiebat autem claves templi, in quo pecunia publica repoſita erat: & præterea ſigillum publicum. Cum vero Prytanes Senatum aut populum cogebant, Epiſtata, ſive Præſes novem Proedros, e ſingulis tribubus ſingulos ſortiebatur; excepta illa tribu, quæ tunc Rempubl. adminiſtrabat, quæ πρυτανεύουσα dicebatur. Et rurſus ex his novem unum Epiſtatam ſortiebatur, eique ſummam rerum committebat: ipſe vero lites in judicium introducebat, & curabat, ut ex legibus omnia fierent, neque quicquam prætermitteretur, quod ad Judices edocendos faceret.

Ἐπιστάτης. δύο ἦσαν Ἀθήνησιν· ὧν ὁ μὲν ἐκ Πρυτανέων ἐκληροῦτο· ὁ δὲ ἐκ τῶν Προέδρων. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ ἐν τοῖς κοινοῖς ἐφεστηκὼς πράγματι ᾡτινιοῦν.

Ἐπιστάτης. Epiſtates. Præſes. Duo erant Epiſtatæ, quorum alter ex Prytanibus, alter vero ex Proedris ſorte legebatur. Dicebatur vero Ἐπιστάτης & ille, qui negotio alicui Reip. præfectus erat.

Ἐπιστάτης. καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδήμονος.

Ὡς ἰχνολέσχης τῶν γραφῶν ἐπιστάτης.

Πισίδης φησίν.

Ἐπιστάτης. Significat etiam ſcientem & peritum. *Ut ſubtilis cauſarum patronus.* Piſides inquit.

Ἐπιστάτης.[5] χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδος ἐκτελῶν χρείαν. οἱ δὲ, πήλινος Ἥφαιστος, πρὸς ταῖς ἑ-

Ἐπιστάτης. Æreus tripus chytropodis vicem præſtans. Alii vero ſic vocari tradunt στίαις ἱδρυμένος, ὡς ἔφορος τοῦ πυρός. ἔνιοι δὲ ξύλον ἐπίμηκες πεπασσαλωμένον, ὅθεν ἐξαρτῶσι τὰ μαγειρικὰ σκεύη. Καλλίστρατος δὲ τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον. οἱ [1] πυριστάτην πλαττόμενόν τινα ξύλινον ἐν ταῖς ἐσχάραις, ὡς παρὰ ταῖς καμίνοις τὸν Ἥφαιστον ἀναπλάττουσιν. ἢ ξύλον κόρακας ἔχον, ἐξ οὗ κρεμῶσι τὰ μαγειρικὰ ἐργαλεῖα. οἱ δὲ τρίποδα χαλκοῦν, ᾧ ἐπιτιθέασι τὸν λέβητα, καὶ ὑποκαίουσιν. οἱ δὲ, ἀνδριάντα πήλινον πρὸς ταῖς ἐσχάραις. [2] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· Τὴν πανοπλίαν λαβόντε κρεμάσατον τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τοὐπιστάτου.

---

[1] Ἐπίσταθμος. Ἰσοκρ.] Ex Harpocratione.

[2] Ἐπιστάτης. ὁ τοῦ λόχου ὀπ.] Cum hoc loco conferendus eſt Ælianus in *Tacticis* cap. v. qui eadem iiſdem pene verbis tradit.

[3] Λόχου] Scribe λοχαγοῦ, ut recte legitur apud Ælianum loco laudato.

[4] Ἐπιστάτης. Τῶν Πρυτ.] Confer Harpocrationem h. v. Euſtathium ad Odyſſ. P. pag. 1827. & Petitum *de Leg. Att.* pag. 189. 190.

[5] Ἐπιστάτης. χαλκοῦς τρίπους χυτρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Aves* pag. 562. Confer etiam Euſtath. ad Odyſſ. P. pag. 1827. qui eadem αὐτολεξεὶ pene habet.

Vulcanum luteum, qui juxta focos collocari ſolet, ut inſpector ignis. Alii vero lignum oblongum, multos habens clavos, ex quo vaſa culinaria ſuſpenduntur. Calliſtratus vero ſic vocat lignum in foco collocari ſolitum. Alii vero pyriſtaten, ſive ſimulacrum luteum, quod in focis ſtatui conſuevit; ad eundem modum, quo Vulcanus juxta caminos fingi ſolet. Vel, lignum corvos habens, ex quo inſtrumenta culinaria ſuſpenduntur. Alii ſic vocant tripodem ligneum, cui lebes imponitur, igne ſub eo ſuccenſo. Alii vero, ſimulacrum luteum, juxta focos collocari ſolitum. Ariſtophanes *Avibus: Quod bene vertat, panopliam accipite, eamque intus ad focum prope epiſtaten ſuſpendite.*

Ἐπιστάτης.

—— [3] Καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
Μέγιστος ἔργου παντὸς ἔστ' ἐπιστάτης.

ἐφ' ἑκάστου γὰρ πράγματος τὸ καίριον καὶ χρησιμώτατον καιρός ἐστιν· ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γινόμενα οὐκ ἀποδέχονται, ὡς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον· ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

Ἐπιστάτις. [4] θηλυκῶς. ἀρχή τις, ἥτις ἀνισταμένη συμβουλεύει περὶ πολέμου, ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινός. [5] Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Τιμόκλει' ἐπιστάτει· Λύσιλλ' ἐπεγραμμάτευε. καὶ [6] Σοφοκλῆς· Ποιμνίων ἐπιστάταις. τουτέστι, τοῖς κυσί. Δίων δὲ ὁ Κοκκιανὸς λέγει· Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιστάτας ἔφερον.

Ἐπιστέλλει. ἐντέλλεται. ὑποτίθεται. ^ Νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐθέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινα. † Ὁ δὲ στρατηγὸς τῶν Περσῶν τοὺς λόγους δι' ἐπιστολῆς εἰς βασιλέα παρέπεμπεν.

Ἐπιστεφέας [7] κρατῆρας. [8] ὑπερχειλεῖς. οὕτω γὰρ ἐπλήρουν τοὺς κρατῆρας οἱ παλαιοί, πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι. ἑκάστῳ δὲ ποτήριον παρέκειτο, καὶ μετὰ τὸ διανεῖμαι ἐπαρξάμενοι ἐκίρνων. πᾶσι δ' ἐπαρξά-

Ἐπιστάτης. Præſes. Magiſter. Doctor. [Sophocles:] *Occaſio enim, quæ mortalibus optima rerum omnium eſt magiſtra.* In qualibet enim re nihil eſt utilius quam temporis opportunitas. Nam & ea, quæ bona ſunt, ſi intempeſtive fiant, non probantur: veluti ſi medicus ægro naturam morbi exponat; aut, ſi quis apud ebrios de temperantia diſſerat.

Ἐπιστάτις. Genere fœminino. Magiſtratus quidam, qui de bello, vel pace, vel alia quapiam re conſultat. Ariſtophanes *Theſmophoriazuſis: Timoclea Senatus Præſes erat: at Lyſilla, ſcriba.* Et Sophocles: *Pecorum cuſtodibus*, Id eſt, canibus. Dion vero Coccejanus inquit: *Elephantes autem, cum pondere turrium offenderentur, ne ipſos quidem magiſtros amplius ferre volebant.*

Ἐπιστέλλει. Mandat. Monet. Præcipit. *Nunc diſerte præcipit, ut quis homicidas ulciſcatur.* † *Imperator autem Perſarum dicta illa per epiſtolam ad Regem miſit.*

^ Soph. Œ. Tyr. 106. ubi αὐτοέντας
et τινάς.

Ἐπιστεφέας κρατῆρας. Crateras coronatos: vel, ad ſumma uſque labra plenos. Sic enim veteres boni ominis gratia crateras replere ſolebant. Unicuique autem poculum appoſitum erat: &, poſtquam [pocula] ſingulis μενοι, οὐ τοῖς ποτηρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν.

---

[1] Οἱ πυριστάτην πλαττ.] Locum hunc ſic ſcribendum puto, οἱ δὲ πυριστάτην, ἢ πλαττόμενον, &c. quam lectionem in verſione expreſſi. Euſtathius loco laudato ſic habet: Ἄλλοι δὲ ἐπιστάτην οἴδασί τινα πήλινον πλαττόμενον παρὰ ταῖς ἐσχάραις, ὥσπερ παρὰ ταῖς καμίνοις Ἡφαίστους πλάττουσι. Non agnoſcit ſcilicet vocem πυριστάτην, uti nec Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato.

[2] Ἀριστοφάνης Ὄρνισι] Pag. 562. (385. Ed. Baſ. P.) ubi locus hic rectius ſic legitur & diſtinguitur:

Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν πάλιν
Ταύτην λαβόντε κρεμάσατε τύχῃ 'γαθῇ
Εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοῦ 'πιστάτου.

[3] Καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδρ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Electra* pag. 83. ut Portus monuit. Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit. Confer etiam Noſtrum v. Καιρὸς, ubi totus hic locus repetitur.

[4] Ἐπιστάτις. θηλυκῶς. ἀρχ.] Ne credat Lector, talem unquam magiſtratum fœminarum apud veteres Græcos exſtitiſſe, ſed eum confinxit Suidas ex ſubjuncto loco Ariſtophanis, in quo Comicus ea, quæ virorum propria erant apud Athenienſes, tribuit fœminis, utpote quas ibi concione convocata decreta more virorum feciſſe fingit. Quod igitur in ficta illa Republica fœminarum erat ἐπιστάτις, id vere apud Athenienſes erat ἐπιστάτης, quaſi dicas, Senatus præſes: de quo magiſtratu vide Suidam paulo ante.

[5] Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις] Pag. 786. (520. Ed. Baſ. P.) ubi rectius ſic legitur:

——Ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε
Τῇ τῶν γυναικῶν. Τιμόκλει' ἐπεστάτει,
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν.

[6] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 3. ut Portus recte obſervavit. Ibi autem ſecundum Scholiaſtam τὸ ποιμνίων ἐπιστάταις non ſignificat κυσί, i. e. canibus; ſed ποιμέσι, paſtoribus: quæ interpretatio vera eſt.

[7] Ἐπιστεφέας κρατῆρας. ὑπερχειλεῖς. οὕτω γὰρ ἐπλ.] Athenæus lib. 1. pag. 13. Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι. καὶ ταῦτα ἔπρασσον πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι. κοῦροι δὲ διανέμουσι πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, οὐ τοῖς ποτηρίοις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν. Hinc Suidas ſua deſcripſit. Locus autem Homeri, ad quem nota hæc referenda eſt, exſtat Il. Α. v. 470. ubi Poeta inquit:

Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.

Hic Grammatici τὸ ἐπεστέψαντο ποτοῖο interpretantur, ἄχρι τῆς στεφάνης ἢ χείλους ἐπλήρωσαν; i. e. ad ſummum uſque labrum repleverunt, & ſic crateras vino quaſi coronarunt. Sed male. Nam τὸ ποτοῖο referendum eſt ad κρητῆρας, & τὸ ἐπεστέψαντο proprie vertendum eſt *coronarunt*; floribus puta, vel ſertis. Solebant enim veteres crateras coronare, ut vel ex Virgilio conſtat, qui lib. 1. *Æneid.* hunc ipſum locum Homeri ſic reddidit:

Crateras magnos ſtatuunt, & vina coronant.

Idem alibi inquit:

Tum pater Anchiſes magnum cratera corona
Induit, implevitque mero.

Clare hinc patet, Virgilium τὸ ἐπιστέφεσθαι κρατῆρας, & ἐπιστεφεῖς κρατῆρες apud Homerum de crateribus coronatis accepiſſe: quod cum ab aliis etiam jam ante obſervatum ſit, argumento huic diutius non immorabor.

[8] Ὑπερχειλεῖς] Imo ἐστεφανωμένας, i. e coronatos. Vide notam præcedentem.

distribuerant, libationemque rite peregerant, vina miſcebant. Inquit enim [Poeta:] Πᾶσι δ' ἐπαρξάμενοι. Ubi τὸ πᾶσι non intelligendum eſt de poculis, ſed de viris.

Ἐπιστείβων. περιπατῶν.

Ἐπιστείειον. τὸ τῆς νηός.

Ἐπίστη. ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, ἢ ἐπιτίθει.

Ἐπίστηθι. ἐπενέχθηκε. [1]ἐπιτίθηκε.

Ἐπιστήματα. στῆλαι ἐπιτάφιοι. Ἔθαψάν τε ἐκείνους αὐτόθι, σεμνῶς τε καὶ σοβαρῶς ἐπιστήματα ἐπέστησαν. νεανία ἤστην, ὁ μὲν ἤδη γενειῶν, ὁ δὲ αὐτὴν γομνὸς τὴν παρειὰν ἔτι.

Ἐπιστήμη[2] καὶ αἴσθησις τῶν ἀνομοιογενῶν, καὶ μὴ πολὺ διεστώτων· ἃ ἕτερα ἀλλήλων κατὰ γένος. τῆς μὲν γὰρ ἐπιστήμης ἡ ὑπόληψις γένος. ἡ δὲ αἴσθησις οὐχ ὑπόληψις. κατ' ἀναλογίαν μέντοι ταυτά ἐστιν. ὡς γὰρ αἴσθησις πρὸς αἰσθητὰ, οὕτως ἐπιστήμη πρὸς ἐπιστητά. καὶ ἀμφότερα κριτικά. ἤδη γοῦν τινες διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτῶν ταυτὸν ἐπιστήμην τε καὶ αἴσθησιν εἶπον εἶναι. διαφέρει δὲ ἀλλήλων. ἡ μὲν γὰρ αἴσθησις περὶ τὰ ἐνδεχόμενα ἄλλως ἔχειν. ἐπιστήμη δὲ οὐδενὸς ἐνδεχομένου. καὶ ἡ μὲν ἐπιστήμη ἑκάστου τῆς τῶν ἐπιστητῶν οὐσίας γνωστική. ἡ δὲ αἴσθησις οὐδενὸς τῶν αἰσθητῶν τῆς οὐσίας ἐστὶ γνωστική. καὶ ἡ μὲν ἐπιστήμη, ἐπίκτητος· ἡ δὲ, ἐξ ἀρχῆς. καὶ ἡ μὲν κοινὴ τῶν ἄλλων ζώων· ἡ δὲ ἴδιος ἀνθρώπων, ἢ ὅλως λογικῶν. καὶ ἡ μὲν, φύσει· ἡ δὲ, διδασκαλίᾳ. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς αἰσθήσεως προάγει ἡ ἕξις τὰς ἐνεργείας· ὁρατικοὶ γὰρ ὄντες εἴδομεν· κατὰ δὲ τὰς ἐπιστήμας τὰς ἕξεις διὰ τῶν ἐνεργειῶν κτώμεθα. ἐνεργοῦντες γὰρ κατὰ τὰ γραμματικὰ, γραμματικοὶ γινόμεθα. καὶ αἰσθήσεως μὲν ἀναιρουμένης, συναιρεῖται καὶ τὸ ζῶον· ἐπιστήμης δὲ ἀναιρουμένης, οὐκ ἀναιρεῖται τὸ ζῶον.

Ἐπιστείβων. Inambulans. Deambulans.

Ἐπιστείειον. Navis carina.

Ἐπίστη. Aoriſtus ſecundus. Scito. Vel, impone.

Ἐπίστηθι. Inſta. Urge. Incumbe.

Ἐπιστήματα. Columnæ, quæ ſepulcris imponi ſolent. Sepulcrales columnæ. *Et eos magnifico & ſuperbo funere elatos illic ſepeliverunt, columnaſque ſepulcris illorum impoſuerunt: duos nimirum adoleſcentes, quorum alter jam erat barbatus; alter vero adhuc imberbis.*

Ἐπιστήμη καὶ αἴσθ. Scientia & ſenſus ſunt quidem diſſimilia, at non multum inter ſe diverſa. Genere enim inter ſe differunt. Nam ſcientiæ genus eſt opinio. Senſus vero non eſt opinio. Proportione tamen ſunt eadem. Ut enim ſenſus ſe habet ad ſenſilia; ſic ſcientia ad ſcibilia. Et utraque judicandi facultate prædita ſunt. Jam tamen quidam propter ipſorum ſimilitudinem, ſcientiam & ſenſum idem eſſe dixerunt. Sed inter ſe differunt. Nam ſenſus quidem in iis rebus verſatur, quæ aliter eſſe poſſunt. Scientia vero nullius eſt rei, quæ ſe aliter habere poſſit. Et ſcientia facultatem habet cognoſcendi eſſentiam ſingularum rerum ſcibilium. Senſus vero nullius rei ſenſilis eſſentiam cognoſcere poteſt. Præterea, ſcientia acquiri poteſt: ſenſus vero ab initio & primo ortu animalibus ineſt. Et hic quidem eſt communis aliis etiam animalibus: illa vero eſt hominum propria: vel generaliter ratione præditorum. Hic item natura ineſt: illa vero doctrina [paratur.] Porro, in ſenſu habitus actiones præcedit. Cum enim viſu præditi ſumus, videmus. In ſcientiis vero habitus per actiones nobis comparamus, Grammaticis enim ſtudiis operam dantes, evadimus Grammatici. Et ſenſu ſublato, ipſum quoque animal tollitur. Sublata vero ſcientia, non tollitur animal. *Port.*

Ἐπιστήμη. ὅτι [3]γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστητοῦ, ἢ ὑποληπτοῦ. ἐπιστητὰ γὰρ καὶ ὑποληπτά. καὶ τὰ, ὧν ἐστιν ἡ γεωμετρία ἐπιστήμη. [4]ταύτην δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐφεῦρον Αἰγύπτιοι, ἐκ τοῦ ἀπλέτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν χωρῶν προδιδαχθέντες, εἶτα καὶ συγγράψαντες.

Ἐπιστήμη. [5]ὅτι φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀποδεικτικῇ, κατὰ δύο τρόπους κρίνεσθαι ἐπιστήμην ἐπιστήμης ἀκριβεστέραν. καθ' ἕνα μὲν, ὅταν ἡ ἑτέρα τῆς ἑτέρας τὰς ἀρχὰς ἀποδεικνύῃ· οἷον φυσιολογία ἰατρικῆς ἀκριβεστέρα. ὡσαύτως καὶ ἡ γεωμετρία μηχανικῆς, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· καὶ ἀριθμητικὴ ἀκριβεστέρα ἁρμονικῆς. καθ' ἕτερον δὲ λόγον ἀκριβε-

Ἐπιστήμη. Geometria eſt ſcientia rei ſcibilis, vel opinabilis. Nam ſcibilia ſunt etiam opinabilia. Item ea, quorum Geometria eſt ſcientia. Hanc autem ſcientiam invenerunt Ægyptii, eamque ſcriptis poſtea mandarunt, cum ob vaſtam camporum planitiem & agrorum dividendorum neceſſitatem arti huic operam dediſſent.

Ἐπιστήμη. Ariſtoteles in opere de Demonſtratione ſcientiam ſcientia accuratiorem ac præſtantiorem eſſe duobus modis dicit. Uno quidem, quum altera alterius principia demonſtrat: ut, Phyſiologia eſt accuratior quam Medicina: & Geometria, quam Mechanica. Ob eandem cauſam & Arithmetica præſtantior eſt quam Harmonica. Alia vero ratiστέρα ἐστὶν ἐπιστήμη ἐπιστήμης, ὡς ἄϋλον ἔχουσα τὸ ὑποκείμενον· ὡς γεωμετρία, ἀριθμητική, καὶ θεολογία τῶν ὑποβαλλομένων τὰ ὑλικὰ ὑποκείμενα. διό φησι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς μετὰ τὰ Φυσικά, ὅτι ἡ τῶν νοητῶν θεωρία καὶ ῥάστη ἐστὶ καὶ χαλεπή. ῥάστη μὲν, ὅτι περὶ ἑστώτων ἐστὶ πραγμάτων, καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἐχόντων. Φανώτατα γὰρ τὰ θεῖα, ὡς ἀμετάβλητα καθάπαξ κατ' οὐσίαν, κατὰ δύναμιν, κατ' ἐνέργειαν. ῥάστη μὲν οὖν διὰ τοῦτο. χαλεπὴ δὲ, διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν. οὐ γὰρ ἐξισχύομεν ἐν σώματι, καὶ ἐμπαθεῖς ὄντες, εἰς τὸ ἐκείνων φῶς ἀτενίσαι· ὥσπερ πάσχουσι καὶ αἱ νυκτερίδες πρὸς τὸν ἥλιον. † [1]Ἐπιστήμη δέ ἐστιν ἕξις ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀνυποκρίτῳ. ἐπιστήμας δὲ κατὰ φιλοσοφίαν λέγει ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φυσικὴν, τὴν λογικὴν, τὴν ἠθικὴν, τὴν μετὰ τὰ Φυσικά. Ἐπιστήμη δὲ καὶ ἡ γνῶσις τοῦ πράγματος.

---

[1] Ἐπιτίθηκε] Imo ἐπιτέθητι, ut & Portus monuit.

[2] Ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις τῶν ἀνομοιογ.] Totus hic articulus deſcriptus eſt ex Alex. Aphrod. in lib. 1. *Topic.* pag. 62.

[3] Ὅτι γεωμετρία ἐστὶν ἐπισ.] Eadem leguntur etiam ſupra v. Γεωμετρία.

[4] Ταύτην δὲ τὴν ἐπιστήμην ἐφεῦρ. Αἰγ.] Confer Jamblichum in *Vita Pyth.* pag. 144. ubi docet, Ægyptios jam inde ab antiquiſſimis temporibus Geometriæ peritos fuiſſe, quod propter inundationem Nili agros frequenter dimetiri cogerentur: quod & alii auctores teſtantur. Obiter hic moneo, in dicto loco Jamblichi pro Νείλου vitioſe hodie legi Νεῖνου: quod mendum miror interpreti imponere potuiſſe.

[5] Ἐπιστήμη. ὅτι φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀποδ.——αἱ νυκτερίδες πρὸς τὸν ἥλιον] Totum hunc locum conſarcinavit Suidas ex Philopono in lib. 1. Ariſtot. *de Anima*, A. 5. b. 6. a. ut Pearſonius quoque obſervaverat.

one ſcientia præſtantior eſt ſcientia, quum expers materiæ ſubjectum habet. Ut, Geometria, Arithmetica, & Theologia, præſtantiores ſunt diſciplinis illis, quæ circa ſubjectum materiale verſantur. Ideo Ariſtoteles in Metaphyſicis dicit, rerum intelligibilium contemplationem & facillimam & difficillimam eſſe. Ac facillimam quidem, quia eſt de rebus ſtabilibus, & in eodem ſtatu ſemper permanentibus. Res enim divinæ ſunt manifeſtiſſimæ, & prorſus immutabiles natura, facultate, & actione. Hac igitur de cauſa facillimam eam eſſe dicit. Difficillimam vero, propter noſtram infirmitatem. Haud enim valemus corporis incluſi compagibus, & animorum perturbationibus agitati, mentis aciem in earum lumen intendere.: uti nec noctuæ ſolem intueri queunt. Scientia autem eſt habitus in non ſimulata viſorum ſuſceptione. Scientias vero philoſophicas Ariſtoteles vocat Phyſicam, Logicam, Ethicam, & Metaphyſicam. Ἐπιστήμη autem dicitur etiam rei alicujus cognitio. *Port.*

Ἐπιστήμονος. τοῦ ἐμπείρου.

Ἐπιστήμονος. Scientis. Periti.

Ἐπίστιον. στρατιωτικὸν κατάλυμα. [2]Ἡρόδοτος· Ὁ δὲ ἀγηλατέει τὰ ἐπίστια τῶν Ἀθηναίων.

Ἐπίστιον. Militare diverſorium. [Familia.] Herodotus: [*Septingentas*] *Athenienſium familias expellit.*

Ἐπίστιος. παρὰ Ἡροδότῳ ὁ ἔποικος.

Ἐπίστιος. Apud Herodotum, inquilinus.

Ἐπιστολεῖς. γραμματοφόρους. [3]Ὁ δὲ Ναρσῆς ἐπιστολεῖς πρὸς Ἰωάννην πέμπει, καὶ παρεγγυᾷ αὐτῷ, ὡς οὐ δεῖ Πέρσαις συμπλέκεσθαι, πρὶν αἱ δυνάμεις συναφθεῖεν.

Ἐπιστολεῖς. Tabellarios. *Narſes vero tabellarios ad Joannem mittit, & ipſum monet, cum Perſis non eſſe confligendum, antequam omnes copiæ conjunctæ fuerint.*

Ἐπιστολή.[4] ἐντολή. ἐπίσκηψις. Ὁ δὲ τῷ ἱερεῖ ἐπιστολὰς λέγει καθεύδοντι. † Ὁ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Θεοῦ διαφυλάττων, μέμνηται καλῶς καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπανόδου.

Ἐπιστολή. Præceptum. Mandatum. *Ille vero ſacerdoti dormienti mandata exponit.* Et, *Qui Dei præcepta obſervat, probe etiam reditus ad ipſum meminit.*

Ἐπιστολὴ[5] Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου πρὸς Πορφύριον Καθολικόν. Πολλή τις ἦν πάνυ καὶ μεγάλη [6]βιβλιοθήκη Γεωργίου, παντοδαπῶν μὲν φιλοσόφων, πολλῶν δὲ ὑπομνηματογράφων, οὐκ ἐλάχιστα δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ τὰ τῶν Γαλιλαίων πολλὰ καὶ παντοδαπὰ βιβλία. πᾶσαν οὖν ἀθρόως ταύτην τὴν βιβλιοθήκην ἀναζητήσας, φρόντισον εἰς Ἀντιόχειαν ἀποστεῖλαι, γινώσκων, ὅτι μεγίστῃ μὲν αὐτὸς περιβληθήσῃ ζημίᾳ, εἰ μὴ μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἀνιχνεύσειας, καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ὑπονοίας ἔχοντας ἀφῃρῆσθαι τῶν βιβλίων, πᾶσι μὲν ἐλέγχοις, παντοδαποῖς δὲ ὅρκοις, πλείονι δὲ τῶν οἰκετῶν βασάνῳ, πείθειν εἰ μὴ δύναιο, καταναγκάσειας ἐς μέσον πάντα προκομίσαι.

Ἐπιστολὴ Ἰουλ. Epiſtola Juliani Parabatæ Apoſtatæ ad Porphyrium Catholicum. *Copioſa omnino & magna fuit Georgii Bibliotheca, omnis generis Philoſophis, multis etiam commentariorum ſcriptoribus referta. Inter hæc vero ſunt etiam multa & varia Galilæorum ſcripta. Univerſam igitur hanc Bibliothecam confeſtim conquiſitam cura Antiochiam tranſmittendam, ſciens te graviſſimas pœnas daturum, niſi ſumma diligentia eam indagaris, & cunctos, qui vel leviter de ſurreptis libris ſuſpecti fuerint, omnibus modis examinatos, & nullo non jurejurando adactos, quin etiam ſervilibus tormentis, ſi perſuaſio nihil apud eos valuerit, cruciatos, omnia in medium proferre cogas.*

Ἐπιστομιεῖν.[7] ἐμποδίσαι. κατασχεῖν.

Ἐπιστομιεῖν. Impedire. Cohibere. Os alicui occludere.

Ἐπίστω. γίνωσκε.

Εὖ[8] νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
Ζητῶν ὄλεθρον. ——————

Ἐπίστω. Scito. [Sophocles:] *Plane ſcito, te iſta quærentem, interitum meum quærere.*

---

[1] Ἐπιστήμη δέ ἐστιν ἕξις ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀνυπ.] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. 165. ſed ubi locus hic aliter legitur. Ipſum adi.

[2] Ἡρόδοτος] Lib V. pag. 197. ut Portus monuit.

[3] Ὁ δὲ Ναρσῆς ἐπιστολεῖς πρὸς Ἰωάνν.] Fragmentum hoc legitur apud Theophyl. Simoc. lib. V. cap. VIII. in fine: ut Pearſonius recte obſervaverat.

[4] Ἐπιστολή. ἐντ.] Vide Scholiaſtam Sophoclis ad *Oed. Col.* p. 323.

[5] Ἐπιστολὴ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παρ.] Hæc Epiſtola hodie etiam edita eſt inter reliqua ejus Imperatoris opera, Part. II. pag. 176.

[6] Βιβλιοθήκη Γεωργίου] Vide Leonem Allatium in Diatriba de Georgiis, pag. 307.

[7] Ἐπιστομιεῖν] Unus MS. Pariſ. habet, ἐπιστομεῖν.

[8] Εὖ νῦν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητ.] Fragmentum hoc legitur apud Sophoclem *Oed. Col.* pag. 179. ut Portus monuit.

Ἐπίστω. γίνωσκε.

—— [1] Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
Καὶ ζῶντ᾽ ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα.

καὶ αὖθις [2] Σοφοκλῆς·

Καὶ ταῦτ᾽ ἐπίστω, καὶ γράφε φρενῶν ἔσω.
Σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ᾽ ἄλγος ἐκ θείας τύχης.
Εὖ [3] νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ᾽ αἰσχύνην ἔχειν.

καὶ [4] Ἀριστοφάνης·

Σύγγνωθί μοι. σκώπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ἀντὶ τοῦ, οὐ δύναμαι.

Ἐπιστρεφέως. ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς. παρὰ Ἡροδότῳ. καὶ ἀπατηλικῶς.

Ἐπιστρέφεται. φροντίδα ποιεῖ. καὶ [5] ἐπιστροφὴ, ἡ ἀντέκλισις.

Ἐπιστρέφεια. ἡ ἀγχίνοια.

Ἐπιστρεφής. [6] Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιστρεφὴς, ὅμως τι εὐπαράγωγον ἐπεδείκνυτο.

6 supr. V. Ἀγχίνους.

Ἐπιστροφάδην. μετ᾽ ἐπιστροφῆς. ἐφ᾽ ἑκάτερα τὰ μέρη στρεφόμενος.

Ἐπιστροφή. [7] ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ [8] πρωτοστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἀνδρὸς ἑνὸς σῶμα ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ᾽ ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν, καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος, καὶ μεταλαβόντος τόπον μὲν τὸν ἔμπροσθεν, ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, διαμενόντων ἑκάστων τῶν τε παραστατῶν καὶ ἐπιστατῶν.

Ἐπιστροφῆς. ἀμύνης. [9] Ὁ δὲ δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γινόμενον, καὶ κοινῆς αὐτοὺς ἐπιστροφῆς ἔφη τεύξεσθαι, καὶ τοῦτο πείσεσθαι δικαίως. † λέγεται δὲ ἐπιστροφὴ, καὶ ἡ φροντίς. ϕ Ἡ σύγκλητος πλείονος ἐπιστροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα νομίσαντες. καὶ [10] Ἀριστοφάνης· Μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν. ἀντὶ τοῦ, συνελεύσεις, πλῆθος, καὶ συναθροίσεις.

ϕ. Polybius. Fragm. Gr. 60. Vol. V. p. 87.

Ἐπιστυγνάζω σοι. δοτικῇ.

Ἐπισυνήεσαν. συνηθροίζοντο. Οἱ ἐξόπισθεν ἀπολελειμμένοι ἐπισυνήεσαν.

Ἐπισύρεται. ἐφέλκεται.

Ἐπισύστητε. ἐπισυνάχθητε. ἐπὶ συνελεύσει.

Ἐπισυνιέναι. ἐπισυνάγεσθαι ἐγγυτέρω καὶ συνέρχεσθαι.

Ἐπισφαλές. βλαβερόν. ἐπικίνδυνον.

Ἐπίστω. Scito. [Sophocles:] *Alcmenæ enim filium & vivere ſcito, & victoriam reportaſſe.* Et iterum Sophocles: *Et hæc ſcito, & animo inſcribe tuo. Morbus enim, quo nunc cruciaris, divinitus tibi immiſſus eſt.* † *Plane nunc ſcito, me horum pudere.* Et Ariſtophanes: *Ignoſce mihi. Cavillari enim neſcio.* Vel οὐκ ἐπίσταμαι hic ſignificat, non poſſum.

Ἐπιστρεφέως. Diligenter. Accurate. Apud Herodotum. Item, fraudulenter.

Ἐπιστρέφεται. Curat. Curam gerit. Et ἐπιστροφή. Animadverſio. Ultio.

Ἐπιστρέφεια. Sagacitas. Solertia.

Ἐπιστρεφής. Circumſpectus. Prudens. *Ille vero, quamvis ſagax eſſet & circumſpectus, tamen & ſimplicitas quædam in eo apparebat, ob quam deceptu facilis erat.*

Ἐπιστροφάδην. Dicitur de eo, qui ſe in utramque partem convertit.

Ἐπιστροφή. Converſio. [Ea in Tacticis dicitur,] cum aciem inter Adſtitem & Subſtitem condenſatam, ut unius viri corpus, haſtam vel clypeum verſus declinare jubemus, tota acie circum manipuli ductorem, non ſecus ac circa centrum, ſe circumagente, locumque anteriorem mutante, & faciem dextrorſum convertente, ſingulis Adſtitibus & Subſtitibus in loco ſuo permanentibus.

Ἐπιστροφῆς. Animadverſionis. Ultionis. *Ille autem factum iſtud indignum ducebat, publiceque in eos animadverſum iri ajebat, idque jure merito ipſis eventurum eſſe.* Et ἐπιστροφὴ, cura. *Senatus hanc rem majore cura dignam eſſe ajebat.* Et Sophocles: *Infinitorum concurſus malorum.* Ἐπιστροφαὶ enim hic ſignificat, concurſus, multitudo, congeries.

Ἐπιστυγνάζω σοι. Dativo jungitur. Dolore & triſtitia propter te afficior.

Ἐπισυνήεσαν. Congregati ſunt. In unum locum convenerunt. *Illi vero, qui a tergo relicti fuerant, in unum locum convenerunt.*

Ἐπισύρεται. Attrahitur.

Ἐπισύστητε. Congregemini. Conveniatis.

Ἐπισυνιέναι. Propius congregari, & in unum locum convenire.

Ἐπισφαλές. Damnoſum. Periculoſum.

---

[1] Τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον καὶ ζῶντ᾽ ἐπ.] Et hæc ſunt verba Sophoclis in *Trachin.* pag. 337. ut itidem Portus obſervavit.

[2] Σοφοκλῆς] *Philoctete*, pag. 428.

[3] Εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ᾽ αἰσχ.] Senarius hic legitur apud eundem Sophoclem in *Electra*, pag. 109.

[4] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 607. (422. Ed. Baſ. P.) ſed ubi ſic legitur:

Τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

Notet Lector, pro σκάπτειν, ut hodie apud Ariſtophanem legitur, Suidam hic habere σκώπτειν; de qua diverſitate breviter ſic ſentio, ut exiſtimem, verba illa, σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι, proverbii vicem apud Græcos olim obtinuiſſe: ſed Ariſtophanem riſus captandi gratia pro σκάπτειν præter expectationem dixiſſe σκώπτειν; & proinde lectionem Suidæ, ut facetias Comicas magis redolentem, hic præferendam eſſe.

[5] Ἐπιστροφὴ, ἡ ἀντ.] Vide paulo poſt v. Ἐπιστροφῆς.

[6] Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιστρ.] Fragmentum hoc αὐτολεξεὶ etiam legitur in Excerptis Damaſcii apud Photium, p. 1031. unde de auctore ejus conſtat, cujus nomen Suidas hic reticuit.

[7] Ἐπιστροφή. ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ad verbum pene etiam leguntur apud Ælianum in *Tacticis* cap. xxv. unde Suidas ſua deſcripſiſſe videtur.

[8] Πρωτοστάτην] Ælianus loco laudato habet παραστάτην: quam lectionem præferendam eſſe puto. Nam & ipſe Suidas in fine hujus articuli παραστατῶν cum ἐπιστατῶν jungit.

[9] Ὁ δὲ δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γιν.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. iv. cap. iv.

[10] Ἀριστοφάνης] Imo Sophocles. Fragmentum enim quod ſequitur, exſtat apud Tragicum illum *Oedip. Colon.* pag. 289. ut Portus recte monuit. Ibi autem pro μυρίαι legitur μυρίων: uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Refertur enim ad κακῶν.

Ἐπισφυρίοις. τοῖς ἐπὶ τῶν κνημίδων περιδεδεμένοις.

Ἐπισχερῶ. ἐφεξῆς.

Ἐπὶ σχολῆς. ἀπραγμόνως φιλοσοφεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ εὐκαιρίας, ἢ ἀργίας.

Ἐπισχών. κρατήσας. βραδύνας. [1] Σοφοκλῆς·

Σὺ δ᾽, ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
Ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
Ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς, μόρον τ᾽ ἐμὸν
Γέροντι πατρί. ———

Ἐπὶ τάδε. τὴν ἐνθένδε. Πᾶσαν τὴν ἐπὶ [2] τάδε τῶν ποταμῶν τοῖς βαρβάροις ἄβατον καταστήσας.

Ἐπιτακτικῶς. προστακτικῶς. [3] Τοὺς δὲ πρὸς αὐτὸν πρεσβεύοντας ἐπιτακτικῶς αὐτῷ διαστέλλεσθαι περὶ τούτων.

Ἐπιτακτοί. στρατιῶται, οἱ [4] προστεταγμένοι τὴν μάχην ἐφορᾶν, καὶ τῷ πονοῦντι μέρει βοηθεῖν. [5] Θουκυδίδης· Καὶ τοὺς σκευοφόρους ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιτακτῶν ἐποιήσαντο. καὶ αὖθις· [6] Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὔτε ἐψήφιζε, οὔτε κατεχειροτόνει.

Ἐπὶ[7] τὰ Μανδροβούλου. ἐπὶ τῶν εἰς τὰ χείρονα τρεπομένων. ἀπὸ Μανδροβούλου τινὸς, [8] τὸ ἐν Σάμῳ γεωφάνιον εὑρόντος, καὶ πρῶτον μὲν κριὸν χρυσοῦν ἀναθέντος, ἔπειτα ἀργυροῦν, ἔπειτα χαλκοῦν ἐλάττονα, εἶτα οὐκέτι, ὡς Ἔφορος.

Ἐπιτάρροθος. ὁ βοηθός.

Ἐπιτάφιον. Αὕτη ἡ πληγὴ καὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῷ ἐπιτάφιον ἦν ἐγκώμιον.

Ἐπιτελεῦν,[9] καὶ ἐπιτελέωμα. ἐπιτελέωμα λέγεται τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον ὑπὲρ τοῦ τελείας γίνεσθαι τὰς πρότερον θυσίας.

Ἐπιτέλλεται. παραγγέλλει.

Ἐπιτελῆ. εἰς πέρας ἀγόμενα. Ὁ δὲ ὑπέσχετο πάντα ἐπιτελῆ ποιήσειν.

Ἐπιτεμόμενος. περικόψας. Κέλευσόν με ἀποθνήσκειν, ἐπιτεμόμενος τοῦ σταυροῦ τὴν περίοδον.

Ἐπίτεξ[10] ἦν ἡ γυνή. ἀντὶ τοῦ, ἐν αὐτῷ τῷ κύειν.

Ἐπιτέρπομαι. δοτικῇ.

Ἐπιτετράφαται. ἐπιτετραμμένοι εἰσί.

Ἐπιτέτριψαι.[11] ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερηφανίᾳ τάττεται· ποτὲ δὲ ἐπὶ κατάρᾳ. Καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

Ἐπιτετυφωμένον. ἐπικεκαυμένον.

Ἐπίτευγμα. ἐπιτυχία. Οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ

Ἐπισφυρίοις. Tegumentis ſive faſciis malleolorum, vel tibiarum.

Ἐπισχερῶ. Deinceps. Ordine.

Ἐπὶ σχολῆς. Per ocium. Tempore opportuno, vel a negotiis vacuo.

Ἐπισχών. Qui inhibuit. Qui retinuit. Qui tardavit. Sophocles: *Tu vero, o per altum cælum currum agens Sol, cum terram meam patriam conſpexeris, aureo fræno inhibens equos, calamitates meas fatumque meum ſeni patri nuncia.*

Ἐπὶ τάδε. Cis. *Cum totum tractum cis fluvium ſitum Barbaris inacceſſum reddidiſſet.*

Ἐπιτακτικῶς. Cum imperio. Cum mandato. *Legatos autem ad ipſum miſſos expreſſe ei hæc mandaſſe.*

Ἐπιτακτοί. Sic vocabantur milites ſubſidiarii, quibus mandatum erat, ut pugnam obſervarent, & parti laboranti ſuccurrerent. Thucydides: *Et calones lixaſque in medio militum ſubſidiariorum collocarunt.* Et iterū: *Socrates autem præſes erat, neque ipſe vel decernebat quidquam, vel ſuffragio ſuo aliquem damnabat.*

Ἐπὶ τὰ Μανδροβούλου. Mandrobuli more. De iis dicitur, quorum res in deterius cedunt. [Ductum eſt proverbium hoc] a Mandrobulo quodam, qui, cum in Samo Geophanium inveniſſet, primum quidem arietem aureum [Junoni] dedicavit: deinde argenteum; poſtea æreum minorem, & denique nihil amplius, ut Ephorus [tradit.]

Ἐπιτάρροθος. Auxiliator.

Ἐπιτάφιον. Funebre. Sepulcrale. *Hoc vulnus encomium quaſi ſepulcrale virtutis ejus fuit.*

Ἐπιτελεῦν & ἐπιτελέωμα. Ἐπιτελέωμα dicitur hoſtia ſuccidanea, quæ poſt cæteras omnes immolatur, ut priora ſacrificia rata fiant.

Ἐπιτέλλεται. Imperat. Mandat.

Ἐπιτελῆ. Perfecta. Quæ ad finem perducuntur. *Ille vero promiſit, ſe omnia ad finem perducturum eſſe.*

Ἐπιτεμόμενος. Incidens. Circumcidens. *Jube me mori, ambitum crucis circumcidens.*

Ἐπίτεξ ἦν ἡ γυνή. Mulier partui vicina erat.

Ἐπιτέρπομαι. Dativo jungitur. Delector.

Ἐπιτετράφαται. Illis aliquid commiſſum eſt.

Ἐπιτέτριψαι. Contritus es. Periiſti. Modo quidem de ſuperbia dicitur; modo vero de imprecatione. [Ariſtophanes:] *Periiſti utique.*

Ἐπιτετυφωμένον. Incenſum.

Ἐπίτευγμα. Lucrum. Felix rerum ſucceſſus.

---

[1] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 51. ut Portus itidem obſervavit.

[2] Ἐπὶ τάδε τῶν ποταμῶν] Locum hunc ex MS. Pariſ. A. emendavi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur, ἐπὶ τάδε ποτέ. Feſtinantes enim librarii ex voce ποταμῶν, quæ breviate non raro in veteribus libris ſcribi ſolet, confecerunt ποτέ: quod ipſum mendum in prioribus Editt. Suidæ occurrit etiam ſupra v. Δρόμος; ubi vide quæ notavimus.

[3] Τοὺς δὲ πρὸς αὐτὸν πρ.] Fragmentum hoc Caſaubonus ex Polybio depromptum eſſe ſuſpicatur.

[4] Προστεταγμένοι] Imo potius ἐπιτεταγμένοι, ut Portus etiam monuit.

[5] Θουκυδίδης] Lib. VI. cap. LXVII.

[6] Σωκράτης δὲ ἦν ἐπισ.] Fragmentum hoc nihil facit ad v. Ἐπιτακτοί.

[7] Ἐπὶ τὰ Μανδροβ.] Confer Noſtrum paulo inferius v. Ἐπὶ τὸ Μανδραβούλου.

[8] Τὸ ἐν Σάμῳ γεωφ.] Confer omnino Harpocrationem v. Γεωφάνιον, & ibi Mauſſacum.

[9] Ἐπιτελεῦν. & ἐπιτ.] Ex Harpocratione.

[10] Ἐπίτεξ ἦν ἡ γ.] Herodotus lib. I. pag. 30.

[11] Ἐπιτέτριψαι. ποτὲ μὲν ἐπὶ ὑπερηφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 647.

πλήθη τῶν κατοικούντων τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὰ τῶν τόπων ἐπιτεύγματα, διέλαβον μεγίστην ἡγεμονίαν εἶναι.

Ἐπιτείλας. ἀνατείλας. Νενικηκότας αὐτοὺς ὁ ἥλιος ἐπιτείλας ἴδῃ.

Ἐπίτειλον. πρόσταξον.

Ἐπιτειχίζει. ἐποικοδομεῖ.

Ἐπιτειχισάντων. ἐπελθόντων.

Ἐπιτείχισμα.[1] τὸ τειχιζόμενον κατά τινων χωρίον, ὅθεν ἦν τοὺς ἐπιτειχισθέντας κακῶς ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ ἐπιτειχισμός. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἐπίτηδες. ἐκ σπουδῆς. Οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν.

Ἐπιτήδευμα. ἄσκησις. μάθησις. Ἱκανὸς ὄνομα, λῃστὴς τὸ ἐπιτήδευμα· ὃς ἀνεῖλεν Αἰσχύλον τὸν αὐλητὴν, καὶ Στησίχορον τὸν κιθαρῳδόν. † Καὶ τὸ μὲν ἐπιτήδευμα ἦν ῥήτωρ, Διοπείθης δὲ τὸ ὄνομα. καὶ αὖθις. Ὁ δὲ ἦν τὸ ἐπιτήδευμα ἔμπορος.

Ἐπιτήδευμα. τοῦ βίου ἡ διαγωγή.

Ἐπιτήδευσις. πρᾶξις, καὶ σπουδὴ, καὶ ἐργασία. Ὁ δὲ ἦν εὐτελὴς τὴν ἐπιτήδευσιν, οὐδὲν ὅτι μὴ ποιμὴν τὸ κατ' ἀρχάς.

Ἐπιτήδεια. τὰ πρὸς τροφὴν ἁρμόδια. Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχε. Ξενοφῶν. Τὰ ἐπιτήδεια ἄφθονα παρῆν. Ἀῤῥιανός· Οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὰ ἐπιτήδεια τῆς δικαίας τιμῆς λαμβάνοντας.

Ἐπιτηδειέστερος. Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος βασιλεὺς ἦν, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιτηδειέστερος.

2. Abresch. Diluc. Thucyd. Auct. 241. Porson. in Not. Brev. in Xenoph. XLVI. 132. ex Xenoph. Anab. B.

Ἐπιτήδειος. φίλος. εὔνους. ἁρμόδιος. [2] Ξενοφῶν· Ὁ δὲ βακτηρίαν ἔχων, εἴ τις αὐτῷ δοκοίη βλακεύειν, ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτήδειον, ἔπαιεν ἄν.

Ἐπιτήδειος. παρὰ τὸ δέος, ὃ σημαίνει τὸν φόβον, ἄδεος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἄδειος, ὁ ἐστερημένος τοῦ φοβεῖσθαι· ἐκτάσει τοῦ α εἰς η, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ἐπιτήδειος.

Ἐπιτήθη. ἡ τῆς τήθης μήτηρ. ὡς εἶναι τὴν μὲν τήθην, μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα· τὴν δὲ ἐπιτήθην, τῆς τοῦ πατρὸς μητρὸς καὶ τῆς μητρὸς μητέρα. οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον.

Ἐπιτίθης. περαίνεις. Ἐπεὶ καὶ σὺ τῶν σῶν ὑπηκόων τοῖς τι θανάτου ἄξιον ἐργασαμένοις, αὐτὸς ἐπιτίθης τὴν δίκην.

Ἐπιτίθησιν. ἀποπέμπει. Δαμάσκιος· Καὶ δὴ γραψάμενος ἐπιστολὴν, πρὸς τοὺς ἐν Καρίᾳ δύο φιλοσόφους ἐπιτίθησιν.

Ἐπιτιμήδης. ὄνομα κύριον.

Ἐπιτίμησις. [3] παρὰ Ἀριστοτέλει πέντε εἰσί. λέ-

Commodum, quod quis adeptus eſt. *Illi vero mirati multitudinem illorum, qui Ægyptum incolebant, & illorum locorum commoda, maximum illud eſſe imperium judicarunt.*

Ἐπιτείλας. Ortus. Exortus. *Ipſos victores ſol ortus videat.*

Ἐπίτειλον. Impera. Jube. Manda.

Ἐπιτειχίζει. Murum adverſus aliquem exſtruit.

Ἐπιτειχισάντων. Illorum, qui muro aliquos incluſerunt.

Ἐπιτείχισμα. Munimentum, vel murus ad oppugnandos aliquos exſtructus: unde illi, qui muro intercluſi ſunt, infeſtari poſſunt. Et res ipſa vocatur ἐπιτειχισμός. Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte.

Ἐπίτηδες. De induſtria. Data opera. *Ergo de induſtria collecti ſumus.*

Ἐπιτήδευμα. Studium. Exercitium. Inſtitutum. Diſciplina. Profeſſio. *Hicanus nomine, latrocinium faciens: qui Æſchylum tibicinem interfecit, & Steſichorum citharœdum* † *Inſtituto erat orator, nomine vero Diopithes.* Et iterum: *Ille vero inſtituto mercator erat.*

Ἐπιτήδευμα. Vitæ inſtitutum. Vitæ genus.

Ἐπιτήδευσις. Actio. Studium. Opera. Vitæ genus. *Ille autem vile genus vitæ ſequebatur, nec initio quicquam aliud erat, quam opilio.*

Ἐπιτήδεια. Res ad victum neceſſariæ. Cibaria. Commeatus. *Veſtes autem & commeatus largiter eis præbuit.* Xenophon. *Commeatus abunde ſuppetebant.* Arrianus: *Nihil aliud quam cibaria juſto pretio accipientes.*

Ἐπιτηδειέστερος. Amicior. Benevolentior. *Etenim Mithridates cum aliis in rebus juſtus Rex erat, tum etiam Romanis amicior.*

Ἐπιτήδειος. Amicus. Benevolus. Congruens. Aptus. Idoneus. Xenophon: *Ille vero baculum tenens, ſi quis ipſi videretur ignavius rem gerere, mox idoneum eligens, alterum percutiebat.*

Ἐπιτήδειος. A nomine δέος, quod ſignificat metum, deducitur nomen ἄδεος, & per pleonaſmum τοῦ ι, ἄδειος, metus expers: & α in η mutato, & per pleonaſmum inſerto τ, additaque præpoſitione ἐπὶ, ἐπιτήδειος.

Ἐπιτήθη. Aviæ mater. Τήθη enim eſt matris vel patris mater: unde ἐπιτήθη dicitur, avi vel aviæ mater. Sic Iſæus in oratione contra Dorotheum.

Ἐπιτίθης. Imponis. Injungis. *Quoniam & tu ſubditis tuis, qui facinus aliquod morte dignum patrarunt, pœnas irrogas.*

Ἐπιτίθησιν. Mittit. [Tradit. Perferendum dat.] Damaſcius: *Et literas ad duos in Caria philoſophos dedit.*

Ἐπιτιμήδης. Epitimedes. Nomen proprium.

Ἐπιτίμησις. Increpatio. Objurgatio. Reγει γάρ, ὅτι μὴ αἱ αὐταὶ ἐπιτιμήσεις ἐξεταζομένῳ λόγῳ, καὶ ἐρωτωμένῳ. πρώτη δέ ἐστιν, ὅταν ἐκ τῶν ἠρωτημένων μηδὲν συμπεραίνηται, μήτε τὸ προκείμενον, μήτ' ἄλλο τι· τουτέστιν, ἀσυλλόγιστον ᾖ· καὶ ὅτε ψευδεῖς ὦσιν αἱ κείμεναι προτάσεις, ἢ ἄδοξοι, ἐφ' αἷς ἐπιφέρει τὸ συμπέρασμα. τοιοῦτος γὰρ ὁ λέγων· Τὸ παρὰ τὸ ὄν, οὐκ ὄν, τὸ οὐκ ὂν οὐδέν, ἓν ἄρα τὸ ὄν. οὐ γὰρ τοῦτο συνάγεται. οὕτω μὲν οὐ δοκεῖ τὸ προκείμενον συνάγειν, ἀλλ' ἄλλο τι συνάγει συλλογιστικῶς. τὰ [1] γὰρ παρὰ τὸ μὴ ὄν, οὐδέν. ἕτερος δὲ λέγει· Εἰ τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει, τὸ μὴ γενόμενον ἀρχὴν οὐκ ἔχει· [2] ἀλλὰ μὴν τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει· οὔτε τὸ προκείμενον, οὔτ' ἄλλο τι συλλογίζεται, πρὸς τῷ καὶ τὰ λαμβανόμενα ψευδῆ τε καὶ ἄδοξα λαμβάνειν. δευτέραν δὲ τίθησιν ἐπιτίμησιν, εἰ αἱ μὲν προτάσεις συλλογιστικῶς εἶεν κείμεναι, καὶ ὁ λόγος εἴη συλλογιζόμενός τι, μὴ μέν τοι τὸ προκείμενον, ἀλλ' ἄλλο τι. τρίτη ἐπιτίμησις, εἰ προστιθέμενά τινα συνάγει τὸ προκείμενον συλλογιστικῶς· τὸ μέν τοι προστιθέμενον χεῖρόν τε εἴη τῶν κειμένων καὶ ἠρωτημένων, καὶ ἧττον ἔνδοξον τοῦ συμπεράσματος. τετάρτη ἐπιτίμησις, ἂν ἀφαιρῶμεν ἀπὸ τοῦ λόγου τι, ἐκ δὲ τῶν λειπομένων συνάγηται συλλογιστικῶς, ὃ ἔχουσιν οἱ παρέλκοντες λόγοι. πέμπτην ἐπιτίμησιν φησιν εἶναι, εἰ ἐξ ἀδοξοτάτων καὶ ἧττον πιστῶν τοῦ συμπεράσματος ὁ λόγος εἴη· ἢ ἐξ ἀληθῶν μέν, χαλεπωτέρων δὲ δειχθῆναι τοῦ προβλήματος.

---

[1] Ἐπιτείχισμα. τὸ τειχ.] Ex Harpocratione.

[2] Ξενοφῶν] *De Expedit. Cyri* lib. II. pag. 279. ut Pearſonius obſervaverat.

[3] Ἐπιτίμησις. παρὰ Ἀριστοτέλει πέντε εἰσί] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aprodiſ. in lib. VIII. *Topic.* pag. 270. 271.

prehenſio. Apud Ariſtotelem quinque ſunt reprehenſiones. Dicit enim, non eaſdem eſſe reprehenſiones rei, quæ examinatur, & quæ interrogatur. Prima vero eſt, quum ex quæſitis nihil concluditur, nec id, quod propoſitum eſt, nec aliud quidquam. Hoc eſt, quum argumentum eſt ἀσυλλόγιστον, ſive nullo ſyllogiſmo, nec ulla ratiocinatione legitime concluſum. Item, quum propoſitiones falſæ ſunt, & improbabiles, quibus ille, qui diſputat, infert concluſionem. Talis enim eſt ille, qui dicit. Quod eſt præter ens, id non eſt ens. Quod non eſt ens, id nihil eſt. Unum igitur eſt ens. Haud enim hoc colligitur atque concluditur. Sic igitur ille, qui diſputat, non videtur concludere id, quod eſt propoſitum: ſed aliud quid concludit ſyllogiſtice. Quod enim eſt præter non ens, id nihil eſt. Alius vero dicit, Si illud, quod factum eſt, principium habet; illud, quod non eſt factum, non habet principium. At vero, quod factum eſt, principium habet. Qui vero ſic argumentatur, ille neque rem propoſitam, neque aliud quidpiam ſyllogiſtice concludit. Præterquam quod ea, quæ aſſumuntur, falſa & improbabilia ſint. Secundam vero reprehenſionem ponit, ſi propoſitiones quidem ſyllogiſtice ponantur, & oratio concludat aliquid, non tamen id, quod propoſitum eſt: ſed aliud aliquid. Tertia reprehenſio, ſi quædam addita propoſitum ſyllogiſtice concludant, & tamen id, quod additum eſt, deterius ſit poſitis & interrogatis, & ipſa concluſione minus probabile. Quarta reprehenſio, ſi auferamus aliquid ab oratione, & ex reliquis ſyllogiſtice concludatur id, quod habet oratio redundans. Quintam reprehenſionem eſſe dicit, ſi ex minime probabilibus & minus credibilibus ipſa concluſione conſtet oratio: vel ex veris quidem, ſed ipſa quæſtione difficilioribus demonſtratu. *Port.*

Ἐπιτίμησις. ἀποτροπή.

Ἐπιτιμηταί. [3] τιμηταὶ μέν, οἱ πρῶτόν τι ἐκαλοῦντο τιμώμενοι. ἐπιτιμηταὶ δέ, οἱ χρόνῳ ὕστερον τὰ αὐτὰ τιμώμενοι.

Ἐπιτιμία. εὐπορία. ἢ ἡ μὴ ἀτιμία. Κέφαλος ῥήτωρ· Ὁσάκις αὐτὸν κινδυνεύοντα περὶ τῆς ἐπιτιμίας, ἢ τῆς πατρίδος, ἢ τοῦ βίου παντός, διεσώσατο;

Ἐπιτίμια. τὰ ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. [4] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.

Ἐπιτίμια. οἱ μισθοί. [5] Σοφοκλῆς·

—— Γενοῦ πρόφρων
Ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια.

ἀντὶ τοῦ, τοὺς μισθούς.

Ἐπίτιμον. πλούσιον. ἢ τὸ μὴ ἄτιμον. Λουκιανός· Ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτόν, ἀφίησι τῷ

Ἐπιτίμησις. Increpatio, qua quis ab aliqua re deterretur.

Ἐπιτιμηταί. Illi, qui primum aliquid æſtimarant, vocabantur τιμηταί. Qui vero poſtea res eaſdem iterum æſtimabant, ἐπιτιμηταί.

Ἐπιτιμία. Rerum copia. Abundantia. Vel dicitur de eo, cujus exiſtimatio ſalva eſt: ſive, cui nulla infamiæ nota inuſta eſt. Cephalus orator: *Quoties eum de bona exiſtimatione, vel de patria, vel de tota vita periclitantem, ſervavit?*

Ἐπιτίμια. Quæ in alicujus honorem fiunt. Munera, quibus alterum quis honorat. Sophocles: *Sed his muneribus Oreſtes* [*patris ſepulcrum*] *honoravit.*

Ἐπιτίμια. Merces. Præmia. Pœnæ. Sophocles: *Conſilia & conatus hos noſtros propitius adjuva, & oſtende mortalibus præmia* [*impietatis.*]

Ἐπίτιμον. Opulentum. Divitem. Vel, qui integræ & illibatæ eſt famæ, vel exiſtimatio-

---

[1] Τὸ γὰρ παρὰ τὸ μὴ ὄν, οὐδέν] Apud Alexandrum Aphrodiſienſem loco laudato legitur, τὸ γὰρ παρὰ τὸ ὄν, οὐδὲν συνάγει. Id eſt, *Quod enim eſt præter ens, nihil eſſe concludit.* Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[2] Ἀλλὰ μὴν τὸ γενόμενον ἀρχὴν ἔχει] Hæc verba in prioribus Editt. incuria librariorum omiſſa ſunt, quæ ex 2 MSS. Pariſſ. & Alexandro Aphrodiſienſi revocavi.

[3] Ἐπιτιμηταί. τιμηταὶ μὲν οἱ πρ.] Ex Harpocratione; apud quem rectius ſic legitur: Οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοί τι, τιμηταὶ ἐκαλοῦντο, &c.

[4] Σοφοκλῆς] *Electra.* pag. 121. ut Portus monuit.

[5] Σοφοκλῆς] In eadem fabula, pag. 139. ut itidem Portus monuit.

Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι. † Τούς τε δούλους ἐλευθέρους, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους, καὶ τοὺς μετοίκους πολίτας, καὶ τοὺς ὀφείλοντας ἀφεῖσθαι ἐψηφίσαντο.

Ἐπίτιμος. ὁ τετιμημένος, καὶ οὐκ ἄτιμος.

Ἐπιτιμῶσα. Τοῖς μὲν ἐρασθεῖσιν ὡς ἑταίρα συνῆν, ἀδροὺς αἰτοῦσα τοὺς μισθοὺς, ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι δρᾷν ἐμφανῶς, ἃ ἐθέλει, βαρύνουσα τὴν τιμήν.

Ἐπιτίτθιον. ὑπομάζιον. ὑπὸ τὸν τιτθόν.

Ἐπιτοαυτό. ἐπίρρημα. ὁμοῦ.

Ἐπίτητθον.[1] τὸ ὑπὸ τὴν τροφόν.

Ἐπιτολῆς. ἀνατολῆς. φάνσεως ἄστρου.

Ἐπιτολμῆσαι. δοτικῇ. ἐπιβουλεύσασθαι. Καὶ ἀναπείθει ἐπιτολμῆσαι τῷ Λυκίδῃ, ἐπαίρει δὲ ἅτε φορτηγοὺς τοιούτους, ῥᾷστά τε ἀναπείθει, καὶ νυκτὸς γενομένης ἀκράτου.

Ἐπιτομώτατον. τὸ συντομώτερον.

Ἐπίττουν.[2] ἠσέλγαινον. κατεφίλουν. πιττοῦν δέ ἐστι κυρίως, τὸ τὰς πλατείας ναῦς πίττῃ χρίειν. ἔνθεν οὖν μετήνεκται ἡ λέξις. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐκίνουν. συνῆλθον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ· Ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον [3] ἐπίττουν χρόνον. Ἔπιτον δὲ, δι' ἑνὸς τ, ἐπέρχεσθε, ἐπιπορεύεσθε. Λέγετον, ἔπιτον. Ἀριστοφάνης Βατράχοις.

Ἐπίτονος. ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας.

Ἐπίτονος. Ἀριστοφάνης ἐπὶ ἐπιτόνου. γελοῖον δὲ ἐπὶ δέρματος. καὶ [4] Ὅμηρος· Ἐπίτονος βέβλητο.

Ἐπιτοπίζω. κατοικίζω.

Ἐπὶ[5] τοῦ Μανδραβούλου. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ χεῖρον προκόπτοντος. ὁ γὰρ Μανδράβουλος θησαυρὸν εὑρὼν, τῷ πρώτῳ χρόνῳ πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ· τῷ δὲ δευτέρῳ, ἀργυροῦν· καὶ τῷ γ' χαλκοῦν.

Menand. Ecl. p. 84. Ed. Hoesch.

Ἐπιτωθάζων. ἐπιλοιδορούμενος. ἢ ἐπεμβαίνων. ἢ καυχώμενος. ἢ χλευάζων.

Ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. ἐπὶ τῶν φθασάντων γενέσθαι. [6] Πρέσβεις δὲ ἔπεμπον, διασαφοῦντας, Πόπλιον μὲν [7] εὐδοκεῖν τὴν εἰρήνην, τοὺς δὲ ἐν τῷ συνεδρίῳ διαφέρεσθαι, καὶ φάναι [8] διαμένειν ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων. [9] ἐνεστώτων.

Ἐπιτραπέζια διηγήματα.

nis. Lucianus: *Senatus autem precibus ejus exoratus, Menecrati pœnam remiſit, exiſtimationemque ejus in integrum reſtituit.* † *Servis libertatem, ignominia notatis priſtinam dignitatem, inquilinis civitatem, & debitoribus debiti remiſſionem decreverunt.*

Ἐπίτιμος. Vir integræ famæ & exiſtimationis. Vel, nulla infamia notatus.

Ἐπιτιμῶσα. Pretium augens. Pluris æſtimans. *Cum amatoribus ſuis ut meretrix rem habebat, ingentem mercedem ab eis poſtulans, & conſuetudinem ſuam pluris æſtimans, quod non liceret palam ea facere, quæ volebat.*

Ἐπιτίτθιον. Subrumum. Lactentem.

Ἐπιτοαυτό. Adverbium. In unum locum.

Ἐπίτητθον. Quod adhuc nutricis ubera ſugit.

Ἐπιτολῆς. Exortus. Ortus.

Ἐπιτολμῆσαι. Dativo jungitur. Aliquid adverſus aliquem audere. Alicui inſidiari. *Et perſuaſit eis, ut Lycidæ inſidiarentur: impulitque ad id facinus bajulos, quibus facile rem perſuaſit, præcipue cum nox intempeſta eſſet.*

Ἐπιτομώτατον. Compendioſiſſimum. Breviſſimum.

Ἐπίττουν. Laſcive cum aliqua rem habebam. Deoſculabar. Πιττοῦν vero proprie eſt, naves majores pice illinere: unde tranſlatio ducta eſt. Vel, ſubagitabam. Cum aliqua coibam. Ariſtophanes *Pluto*: *Ante enim ſatis eam ſubagitavi.* Ἔπιτον vero, per unum τ, invadite, aggredimini. Ariſtophanes: *Dicite, aggredimini.*

Ἐπίτονος. Funis, quo antennæ ad malum navis alligantur.

Ἐπίτονος. Significat lorum, quo antennæ ad malum navis alligantur: ut apud Ariſtophanem. Ridiculum autem eſt vocem illam accipere pro corio, vel pelle. Et Homerus: *Lorum autem jacebat,* [*e corio bovis factum.*]

Ἐπιτοπίζω. In aliquo loco dego. Incolo.

Ἐπὶ τοῦ Μανδραβούλου. More Mandrabuli. Dicitur de eo, qui in pejus proficit. Mandrabulus enim, cum theſaurum inveniſſet, primo anno auream ovem Junoni dicavit; ſecundo argenteam, & tertio æream.

Ἐπιτωθάζων. Conviciis inſectans. Inſultans. Glorians. Deridens.

Ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ut plurimum.

Ἐπὶ τῶν ὑπ. In eodem ſtatu, quo res & nunc ſunt, & ante fuerunt. *Legatos miſerunt, qui dicerent, Publio quidem conditiones pacis probari; ſed diverſam eſſe Senatus ſententiam, quippe cui placeat, res in eodem ſtatu, ac prius erant, manere.*

Ἐπιτραπέζια διηγ. Narrationes, quæ ad menſam fiunt.

---

[1] Ἐπίτητθον] Hæc vox & corrupta eſt, & extra ſeriem ſuam poſita. Vel enim ſcribi debet ἐπίτιτθον, vel potius, ut proxime ante, ἐπιτίτθιον.

[2] Ἐπίττουν. ἠσέλγαινον. κατεφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Plutum*, pag. 104. ſed ubi pro ἐπίττουν rectius legitur ὑπεπίττουν.

[3] Ἐπίττουν] Metri gratia ſcribendum eſt ὑπεπίττουν: uti apud Ariſtophanem loco laudato recte hodie legitur.

[4] Ὅμηρος] Odyſſ. M. v. 423.

[5] Ἐπὶ τοῦ Μανδραβ.] Ex Zenobio. Confer etiam Noſtrum ſupra v. Ἐπὶ τὰ Μανδραβούλου.

[6] Πρέσβεις δὲ ἔπεμπον, διασαφ.] Fragmentum hoc Valeſius ex conjectura Polybio tribuit: & recte quidem. Exſtat enim apud ſcriptorem illum lib. XIV. cap. 2.

[7] Εὐδοκεῖν] Sic recte MSS. Pariſ. & Polybius loco laudato. At priores Editt. male, οὐ δοκεῖν.

[8] Διαμένειν] Et hanc lectionem ex 2 MSS. Pariſ. & Polybio revocavi; cujus loco priores Editt. male habent διαφέρειν.

[9] Ἐνεστώτων] Hæc vox non eſt pars fragmenti Polybiani, ut Portus putabat, ſed ab ipſo Suida adjecta, ut interpretatio τῶν ὑποκειμένων, quod proxime præcedit. Quare inter duas iſtas voces πλείων στιγμὴν poſui, quæ in prioribus Editt. male omiſſa eſt.

Ἐπιτραπεζώματα.[1] τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα.

Ἐπιτραχήλιος κόσμος.

Ἐπιτρέπει. χαρίζεται. παραδίδωσιν. Ὁ δὲ τῆς ἐμῆς σατραπείας φυγάδα ἐλαύνει, καὶ τούτῳ ἐπιτρέπει.

Ἐπιτρέπειν[2] τοῖς οἰκείοις. Δημοσθένης, ἀντὶ τοῦ δικαστὰς αὐτοὺς αἱρεῖσθαι. Λυσίας δὲ, ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν εἶπεν· ἀντὶ τοῦ, ἐπιτρόπους κατέστησεν.

Ἐπιτρέχειν. δοτικῇ. διαφέρει τὸ ἐπιτρέχειν τοῦ διώκειν. ἐπιτρέχει μὲν γάρ τις τῷ μὴ φεύγοντι· διώκει δὲ τὸν φεύγοντα. ἔστι δὲ τὸ διώκειν οἷον ἐλαύνειν. ἔνθεν καὶ ὑποδιώκειν λέγεται.

Ἐπιτριβείη. ἐντριβὴς γένοιτο. ἔμπειρος ὑπάρξοι. ἢ παρορμηθείη. σημαίνει δὲ καὶ ἀπολεσθείη.

Ἐπιτριβόμενοι. ἐπερχόμενοι.

Ἐπίτριπτος. ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος.

Ἐπιτρίτοις.[3] Ἰσαῖος[4] ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος· Ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιτρίτοις.[5] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ η ὀβολοῖς· διὰ τὸ τρίτον εἶναι μέρος τοὺς η ὀβολοὺς τοῦ τετραδράχμου.

Ἐπιτρίψαι. αἰτιατικῇ. ἀπολέσαι. καὶ ἐπιτρίψεις, συντρίψεις.

Ἐπιτροπή. παραδοπή. Ὁ[6] δὲ Λεύκιος προχειριζόμενος διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς Λαπατηνοὺς, καὶ λαλεῖν ὑπὲρ ἐπιτροπῆς, ἀπαράσκευος ἦν εἰς τὸ μέλλον.

Ἐπιτροπεύω. γενικῇ. αἰτιατικῇ δέ· Καὶ ἐπετρόπευσε μὲν τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τὸν Ἡρακλέα κληθέντα.

Ἐπιτροχάδην. ἐπειγομένως, ὥσπερ ὁ τρέχων. ἢ κεφαλαιωδῶς, ταχέως. Κόραξ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος, χειμῶνα σημαίνει.

Ἐπὶ[7] τροχοῦ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν. τροχὸς γάρ τις ἦν ἐν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ δεσμούμενοι οἱ οἰκέται ἐκολάζοντο.

Ἐπιτυχοῦσιν. εὐτελέσι. Περὶ ὑπάτων μὴ ῥαθύμως σκοπεῖν, ὡς οὐ τοῖς ἐπιτυχοῦσι δέον ἐγχειρίσαι τὴν ἀρχὴν, τοσούτων περιεστηκότων τὴν πόλιν κινδύνων.

Ἐπιτυφῇ. ἐπικαῇ. ἐκπυρωθῇ. οὕτως [8]Ἀριστοφάνης.

Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.

ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί.

Ἐπιτυγχάνω. γενικῇ.

Ἐπιτραπεζώματα. Cibi in menſa appoſiti.

Ἐπιτραχήλιος κ. Ornamentũ colli. Monile.

Ἐπιτρέπει. Permittit. Committit. Tradit. *Ille vero ex mea Satrapia expulſum perſequitur, & huic* [*arbitrium*] *permittit.*

Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις. Sic Demoſthenes, pro, Amicos eligere judices, vel arbitros. Lyſias vero ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν dixit, pro viros tutores conſtituit.

Ἐπιτρέχειν. In aliquem incurrere. Dativo jungitur. Differt autem ἐπιτρέχειν a διώκειν. Nam ἐπιτρέχειν eſt, in aliquem incurrere, qui non fugit: at διώκειν, fugientem perſequi.

Ἐπιτριβείη. Exercitatus fiat. Peritus evadat. Vel, incitetur. Item, perdatur.

Schweighaeuser. Fascicul. I. in Suidam. p. 39

Ἐπιτριβόμενοι. Qui conteruntur.

Ἐπίτριπτος. Dignus, qui conteratur, vel perdatur.

Ἐπιτρίτοις. Iſæus in oratione contra Calliphontem: *Sexcentis drachmis* ἐπιτρίτοις. Id eſt, pro quibus octo oboli fœnoris loco dantur. Octo enim oboli ſunt tertia pars tetradrachmi.

Ἐπιτρίψαι. Accuſativo jungitur. Conterere. Perdere. Et ἐπιτρίψεις, conteres, perdes.

Ἐπιτροπή. Deditio. *Lucius autem, cum ad Lapatenos legatos mittere decreviſſet, qui cum ipſis de deditione agerent, in futurum erat imparatus.*

Polybius. Fragm. Hist. XXVI. Vol. V. p. 67.

Ἐπιτροπεύων. Genitivo & accuſativo jungitur. Tutelam gero. *Tutor fuit filii Alexandri, qui vocabatur Hercules.*

Ἐπιτροχάδην. Curſim. Feſtinanter. More ejus, qui currit. Vel, ſummatim, breviter, celeriter. [Et ἐπιτρόχως, idem.] Corvus celeriter crocitans, tempeſtatem ſignificat.

Ἐπὶ τροχοῦ δεῖ σ' ἐκ. *Oportet te ad rotam alligatum ſcelera tua profiteri.* Ariſtophanes *Pluto*. Proverbium, quod dicitur in malos. Athenis enim rota erat, ad quam ſervi alligati pœnas dabant.

Ἐπιτυχοῦσιν. Vilibus. Obviis. *De conſulibus ſumma cura diſpiciendum eſſe* [*cenſebant,*] *nec magiſtratum illum quibuſvis temere mandandum eſſe, tantis periculis urbem circumſtantibus.*

Ἐπιτυφῇ. Incendatur. Inflammetur. Ardeat. Sic Ariſtophanes: *Ut maritus mei amore vehementer incendatur.* Vel, amore mei ardeat.

Ἐπιτυγχάνω. Genitivo. Incido in aliquid. Nanciſcor.

---

[1] Ἐπιτραπεζώματα. τὰ ἐπιτιθ.] Hæc ſunt verba Athenæi lib. IV. pag. 170.

[2] Ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκ.] Ex Harpocratione: ſed apud quem pro δικαστὰς melius legitur διαιτητάς.

[3] Ἐπιτρίτοις. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Καλλ.] Ex Harpocratione.

[4] Ἰσαῖος] Hanc vocem ex uno MS. Pariſ. & Harpocratione revocavi, quæ in prioribus Editt. deeſt.

[5] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ η ὀβ.] Confer de hoc loco Salmaſium *de Modo Uſur.* cap. I. pag. 33.

[6] Ὁ δὲ Λεύκιος προχειρ.] Fragmentum hoc Fulv. Urſinus & Caſaubonus ad Polybium referunt.

[7] Ἐπὶ τροχοῦ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλ.] Ariſtophanes *Pluto* pag. 87. (43. Ed. Baſ. P.)

Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον,
Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Huc ſpectat locus ille ejuſdem Comici in *Pace* pag. 653.

Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος.

Scholiaſta: Οἱ γὰρ δοῦλοι σφαλλόμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεσμούμενοι καὶ στρεβλούμενοι ἐτύπτοντο. ἀνακλώμενοι ἐν αὐτῷ.

[8] Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata* pag. 850. (546. Ed. Baſ. P.)

Ἐπιφάνεια. [1] Ἐπιφάνεια ἐστὶ σώματος πέρας, ὃ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχον, βάθος δὲ οὔ. αὐτὴ δὲ κατ' ἐπίνοιαν καὶ καθ' ὑπόστασιν λέγεται. [2] Ἐπιφάνεια δὲ καὶ ἡ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔνσαρκος οἰκονομία.

Ἐπιφάνιος, Οὐλπιανοῦ, Πετραῖος, σοφιστής· παιδεύσας ἔν τε αὐτῇ, καὶ ἐν Ἀθήναις. ἔγραψε περὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν στάσεων. Προγυμνάσματα. Μελέτας. [3] Δημάρχους. Πολεμαρχικόν. Λόγους ἐπιδεικτικούς· καί τινα σύμμικτα θεωρήματα.

Ἐπιφάνιος, [4] Κωνσταντείας τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος, τῆς πρότερον Σαλαμῖνος. [5] ἔγραψε κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων λόγους, ἃ Πανάρια λέγονται, καὶ ἕτερα πολλά· ἅτινα παρὰ μὲν τῶν πεπαιδευμένων διὰ τὰ πράγματα, παρὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν, διὰ τὰ ῥήματα ἀναγινώσκεται. τελευτᾷ ἑκατόγηρως.

Ἐπιφάνιος, Ἐπίσκοπος Σηλυβρείας, ἢ Ὀλυβρείας. ἔγραψε λόγον ἀντιῤῥητικὸν κατ' εἰκονοκαυτῶν, λίαν ὠφέλιμον.

Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρέπιος· ἐγενέσθην Ἀλεξανδρεῖς τὸ γένος ἀμφότεροι, καὶ τῶν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι τελετῶν νομιζομένων δαημονέστατοι· τῶν μὲν Περσικῶν καλουμένων ὁ Εὐπρέπιος ἐξαρχῶν· τῶν δὲ ἀμφὶ τὸν Ὄσιριν ὁ Ἐπιφάνιος. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ [6] Αἰῶνος ὑμνουμένου Θεοῦ· ὃν ἔχων εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν, ὅμως οὐ γράφω κατά γε τὴν παροῦσαν ταύτην ὁρμήν. ὁ δὲ Ἐπιφάνιος ἐξηγεῖτο καὶ τῶνδε τῶν ἱερῶν. [7] οὗτοι οἱ ἄνδρες οὐκ ἐγένοντο μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπρεποῦς πολιτείας, τοῖς δὲ γινομένοις ἐπιβεβήκασι καὶ ἐνέτυχον, καὶ παρ' ἐκείνων ὠφεληθέντες, ἔπειτα τοῖς καθ' ἑαυτοὺς ἐγένοντο πολλῶν ἀγαθῶν ἡγεμόνες, τῶν τε ἄλλων, καὶ παλαιῶν διηγημάτων πολύφωνοι κήρυκες. Δαμάσκιος.

Ἐπιφάνεια. Superficies eſt corporis extremitas longitudinem & latitudinem tantum habens, non vero profunditatem. Ea autem ratione tantum concipitur, non etiam revera exiſtit. Item ἐπιφάνεια dicitur Servatoris noſtri Jeſu Chriſti apparitio in carne, vel ejus nativitas.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Ulpiani F. Petræus, Sophiſta: qui & in patria Petra, & Athenis docuit. Scripſit de iis, quæ Status inter ſe communia habent, & in quibus iidem differunt. Progymnaſmata. Declamationes. Orationes Demarchicas. Orationem Polemarchicam. Orationes oſtentandæ eloquentiæ gratia ſcriptas. Theoremata quædam miſcellanea.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Epiſcopus Conſtantiæ, urbis Cypri, olim Salamis dictæ. Scripſit contra omnes Hæreſes libros, qui *Panaria* vocantur. Item alia multa, quæ a doctis propter res ipſas; ab indoctis vero propter ſtilum leguntur. Deceſſit in extrema ſenectute.

Ἐπιφάνιος. Epiphanius, Epiſcopus Selybriæ, vel Olybriæ. Scripſit orationem valde utilem, qua refutat eos, qui Imagines cremabant.

Ἐπιφάνιος καὶ Εὐπρ. Epiphanius, & Euprepius, ambo fuerunt Alexandrini genere, & initiorum apud Alexandrinos uſu receptorum peritiſſimi. Et illorum quidem, quæ Perſica vocantur, Euprepius fuit princeps: illorum vero, quæ in Oſiridis honorem celebrantur, Epiphanius. Non ſolum autem [hujus Dei ſacra ſcripſit: ſed etiam interpres fuit ſacrorum illorum, quæ celebrantur in honorem] omni ævo celebrandi Dei; quem cum dicere poſſim, quiſnam ſit, non tamen ſcribo, ſaltem in hoc præſenti animi impetu. Epiphanius autem horum etiam ſacrorum interpres & enarrator fuit. Hi viri in illa quidem antiqua & decora diſciplina non fuerunt: ſed iis, qui in ea vixerant, ſucceſſerunt, & cum illis loquuti ſunt, & cum ex illorum conſuetudine fructum percepiſſent non contemnendum, & doctiores evaſiſſent, poſtea ſuæ ætatis hominibus multorum bonorum auctores fuerunt, cum aliorum, tum etiam antiquarum narrationum ac hiſtoriarum vocales præcones. Damaſcius. *Port.*

Ἐπίφασις. δήλωσις. ἔνδειξις. Οἱ δὲ ἧκον μετὰ παιανισμοῦ, καὶ στεφάνου, καὶ τῆς τῶν νικώντων ἐπιφάσεως.

8. Polybius XXXII. 11. Vol. IV. 564

Ἐπίφασις. Διὰ [8] τὸ πολλὴν γενέσθαι ἐπίφασιν τῆς εὐδαιμονίας, περί τε τοὺς κατ' ἰδίαν βίους, καὶ περὶ τὰ κοινὰ τῶν ἐκ Μακεδονίας μετακομισθεισῶν εἰς τὴν Ῥώμην χορηγιῶν. καὶ αὖθις· Κατὰ [9] μὲν τὴν ἐ-

9

Ἐπίφασις. Demonſtratio. Species. *Illi vero pæana canentes, & coronati, & victorum ſpeciem præ ſe ferentes, venerunt.*

Ἐπίφασις. Species. *Quia maximæ felicitatis ſpecies quædam & privatis ſingulorum, & publicis rebus acceſſerat, Macedonicis opibus Romam tranſlatis.* Et iterum: *In ſpeciem qui-*

---

[1] Ἐπιφάνεια ἐστὶ σώματος π.] Laertius lib. VII. ſegm. CXXXV. Ἐπιφάνεια δ' ἐστὶ σώματος πέρας, ὃ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχον, βάθος δὲ οὔ. Ταύτην δὲ Ποσειδώνιος ἐν τρίτῳ περὶ μετεώρων καὶ κατ' ἐπίνοιαν καὶ καθ' ὑπόστασιν ἀπολείπει. Hinc Suidas ſua deprompſit, ut Pearſonius etiam recte obſervaverat.

[2] Ἐπιφάνεια δὲ ἡ τοῦ Σωτ.] Vide Caſaubonum adverſus Baron. Exercit. II. num. XXXVI.

[3] Δημάρχους] Puto ſcribendum eſſe δημαρχικὸν, vel δημαρχικούς: ſubintelligendo vocem λόγους.

[4] Ἐπιφάνιος, Κωνσταντείας τῆς Κύπρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ad verbum pene etiam leguntur apud Sophronium, qui Hieronymum *de Script. Eccleſiaſt.*. Græce vertit.

[5] Ἔγραψε κατὰ πασῶν τῶν αἱρ.] Hoc opus & hodie adhuc exſtare cuilibet notum eſt.

[6] Αἰῶνος] Eſt nomen Dei, ſic vocati, cujus etiam mentio fit ſupra v. Διαγνώμων. Id Portus ignorans, locum hunc peſſime vertit, cujus ſenſus hic eſt, Epiphanium præfuiſſe etiam ſacris celebrati vel celebrandi Dei Ævi.

[7] Οὗτοι οἱ ἄνδρες οὐκ ἐγένοντο μὲν ἐπὶ τῆς ἀρχαιοπρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli. leguntur etiam ſupra v. Ἐπιβεβήκασι.

[8] Διὰ τὸ πολλὴν γενέσθαι ἐπ.] Hæc ſunt verba Polybii, quæ leguntur in Excerptis a Valeſio editis. p. 153. unde ea Suidas deſcripſit. Quare recte antea Caſaubonus ex conjectura locum hunc Polybio tribuit.

[9] Κατὰ μὲν τὴν ἐπίφασιν ἐπ.] Fragmentum hoc conſarcinavit Suidas ex Polyb. lib. XIV. cap. 2. ubi ſic legitur: Ὁ δὲ Πόπλιος κατὰ μὲν τὴν ἐπίφασιν ἐποίει τὸ παραπλήσιον, κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν τὰ μάλιστα περὶ τὰς παρασκευὰς ἦν.

πίφασιν ἐποίει τινά· τῇ δὲ ἀληθείᾳ περὶ τὰς παρασκευὰς εἶχεν.

Ἐπιφαίνεται ὑψόθεν. ὑποφαίνεται δὲ χαμόθεν.

Ἐπιφέρειν. κατηγορεῖν. διασύρειν. Ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐπιφέρειν ἔχων, ὅτι δὲ εὔνους εἴη Ῥωμαίοις.

Ἐπιφθασάμενον. [1] λέγουσι τὴν αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατηστερίσθαι. καί φασι τὸν ἐπιφθασάμενον ἐπιτέλλουσαν αὐτὴν, ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἂν εὔξηται.

Ἐπιφοραῖς. καταδίκαις. [2] Οἱ δὲ πεισθέντες καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐπιφορὰν τῶν πολεμίων, ἀπέθανον γενναίως. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπέλευσιν.

Ἐπιφορήματα. παρὰ Ἡροδότῳ τραγήματα.

Ἐπίφορος. ὁρμητικός. Οὐδὲ πρὸς ἀδικίαν ἢ πλεονεξίαν ἐπίφορος ἦν· προσκρουστικὸς δὲ, καὶ ἀμείλικτος πρὸς τοὺς ἄρχοντας.

Ἐπιφρασθείς. ἐνθυμηθείς. διαλογισάμενος. [3] Ἀῤῥιανός· Ὁ δὲ Νέαρχος ἐπιφρασθεὶς, ὅτι σπείρεσθαι τὴν χώραν εἰκὸς, λέγει πρὸς Ἀρχίαν, ὅτι καταληπτέα σφίσιν εἴη τὸ χωρίον.

Ἐπιφροσύνη. σύνεσις. φρόνησις.

Ἐπίφρων. συνετός.

Ἐπιφοιτᾷ. παραγίνεται.

Ἐπιφυλλίδα. ῥαγολογίαν. ἤτοι μικρὸν βοτρύδιον. τὰ ἐπὶ τοῖς φύλλοις. [4] Ἀριστοφάνης Βατράχοις·

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα.

ἀντὶ τοῦ λάλοι, καὶ πιθανολόγοι. ἐπὶ τῶν δοκούντων εἶναι σοφῶν, ἢ ποιητῶν. Ἐπιφυλλίδες δέ εἰσι, τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυσι βοτρύδια. Καλλίστρατος δὲ, τὰ καθ' ἑαυτὰ μικρά. κέκληται δὲ οὕτω, διὰ τὸ [5] ἐπὶ τοῖς φύλλοις καλύπτεσθαι, ἢ τὰ πρὸς αὐτοῖς τοῖς φύλλοις.

Ἐπιφυόμενος. δοτικῇ. περιπλεκόμενος. [6] Τοῖς δὲ ταῖς χερσὶν ἐπιφυόμενος, ἐδεῖτο βοηθῆσαι τοῖς ἀκληρήμασι. καὶ αὖθις· Νυκτὸς γενομένης, ἐπεφύοντο τοῖς δυσίν. ἀντὶ τοῦ, κατήρχοντο. ἐπεχείρουν.

Ἐπιχάνῃ. [7] Ἔχεσθαι δὲ αὐτοῦ ἐκέλευσεν, ἵνα μὴ διαδρὰς ἔξω τοῦ στρατοπέδου, εἶτα μέντοι ζῶν ἀπέλθῃ, καὶ ἐπιχάνῃ. ἀντὶ τοῦ, ἐπεγγελάσῃ.

Ἐπιχάρης. ὄνομα κύριον.

Ἐπιχάρης, [8] Σικυώνιος, προδότης. [9] Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἐπίχαρις. ἐπιτερπής. ὁμιλητικός. [10] Ὁ δὲ σε-

dem aliqua faciebat: at reapſe [bellum] apparabat.

Ἐπιφαίνεται. Ex loco ſuperiore apparet. At ὑποφαίνεται, ex loco inferiore.

Ἐπιφέρειν. Accuſare. Criminari. *Nihil aliud habens, quod criminaretur, quam quod Romanis faveret.*

Ἐπιφθασάμενον. Illum, qui aliquid antevertit. *Ajunt capram Jovis nutricem inter ſidera relatam eſſe, & illum, qui eam orientem conſpexerit, omnium votorum ſuorum compotem fieri.*

Ἐπιφοραῖς. Pœnis. Mulctis. [Et ἐπιφορὰ, impreſſio, invaſio.] *Illi autem verbis illorum perſuaſi, hoſtibus irrumpentibus corpora ſua objecerunt, & fortiter occubuerunt.*

2 Polybius. Fr. Gram. 61. Vol. V. 87.

Ἐπιφορήματα. Apud Herodotum ſignificat bellaria.

Ἐπίφορος. Proclivis. Propenſus. *Nec ad injuſtitiam, nec avaritiam propenſus, ſed magiſtratibus infenſus erat, eoſque implacabili odio proſequebatur.*

Ἐπιφρασθείς. Qui cogitavit. Qui in animo habuit. Qui reputavit. Arrianus: *Nearchus vero, cum ſecum reputaſſet, regionem illam conſeri oportere, ad Archiam dixit, caſtellum illud ſibi occupandum eſſe.*

Ἐπιφροσύνη. Intelligentia. Prudentia. Sapientia.

Ἐπίφρων. Intelligens. Prudens. Sapiens.

Ἐπιφοιτᾷ. Accedit. Advenit. Frequentat.

Ἐπιφυλλίδα. Racemationem. Vel, parvum racemum, qui ſub foliis latet. Ariſtophanes *Ranis: Rejiculi hi ſunt racemuli, & loquaculi.* Vel, qui comptis verbis ad alios perſuadendos utuntur. Dicitur de illis, qui ſapientes & docti, vel poetæ eſſe videntur. [Aliter.] Ἐπιφυλλίδες ſunt racemuli, qui majoribus racemis incumbunt. Calliſtratus autem ſic vocat racemulos, qui per ſe parvi ſunt. Sic autem appellantur, quia foliis teguntur; vel quia juxta folia ſiti ſunt.

Ἐπιφυόμενος. Dativo jungitur. Circumplectens. Amplectens. *Manus vero eorum arcte complexus, rogavit, ut infelicitati ſuæ ſuccurrerent.* Et iterum: *Cum nox veniſſet, duos aggreſſi ſunt.* Ἐπεφύοντο enim hic idem ſignificat, quod κατήρχοντο, vel ἐπεχείρουν.

Ἐπιχάνῃ. Inhiet. Derideat. *Vetuit eum a ſe diſcedere, ne ex caſtris effugiens,* * * * * * * Ἐπιχάνῃ hic idem ſignificat, quod ἐπεγγελάσῃ, i. e. irrideat.

Ἐπιχάρης. Nomen proprium. Epichares.

Ἐπιχάρης. Epichares, Sicyonius, proditor: cujus meminit Demoſthenes in oratione pro Cteſiphonte.

Ἐπίχαρις. Jucundus. Affabilis. Comis. *Ille*

---

[1] Λέγουσι τὴν αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατησ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Αἲξ οὐρανία. Cæterum pro ἐπιφθασάμενον forte legendum eſt ἐπιθεασάμενον: quæ & Porti conjectura erat.

[2] Οἱ δὲ πεισθέντες καὶ παραδόντες ἑαυτ.] Fragmentum hoc Caſaubonus ad Polybium refert.

[3] Ἀῤῥιανός] *De Rebus Indicis*, pag. 562.

[4] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 215. (134. Ed. Baſ. *P.*) Vide ibi Scholiaſtam cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

[5] Ἐπὶ] Hæc vocula ut ſupervacanea delenda eſt.

[6] Τοῖς δὲ ταῖς χερσὶν ἐπιφ.] Fragmentum hoc Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt: in quo eos conjectura fefellit. Sunt enim verba Diodori in *Excerpt. Legat.* a Fulv. Urſino editis, cap. xxxiv. pag. 331. ut Pearſonius recte obſervaverat.

[7] Ἐπιχάνῃ] Confer Noſtrum ſupra v. Ἐπεγχανών.

[8] Ἐπιχάρης, Σικ.] Ex Harpocratione.

[9] Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφ.] Pag. 354. ubi & reliqui proditores Græciæ recenſentur.

[10] Ὁ δὲ σεμνὸς ὢν καὶ σπουδ.] Locus hic repetitur infra v. Σεμνόν.

μνὸς ὢν καὶ σπουδαστικὸς, ὅμως ἐπίχαρις ἦν ἐν ταῖς ὁμιλίαις.

Ἐπιχαριτώτερος.

Ἐπίχαρμος, Τιτύρου, ἢ Χειμάρου, καὶ Σικίδος, Συρακούσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κράστου τῶν Σικανῶν· ὃς εὗρε τὴν κωμῳδίαν ἐν Συρακούσαις ἅμα Φόρμῳ. [1] ἐδίδαξε δὲ δράματα νβ΄. ὡς δὲ Λύκων φησὶ, τριακονταπέντε. τινὲς δὲ αὐτὸν Κῷον ἀνέγραψαν, τῶν μετὰ Κάδμου εἰς Σικελίαν μετοικησάντων. ἄλλοι Σάμιον. ἄλλοι, Μεγάρων τῶν ἐν Σικελίᾳ. ἦν δὲ πρὸ τῶν Περσικῶν ἔτη ἕξ, διδάσκων ἐν Συρακούσαις. ἐν δὲ Ἀθήναις Εὐέτης καὶ Εὐξενίδης καὶ Μύλος ἐπεδείκνυντο. καὶ Ἐπιχάρμειος λόγος ὁ τοῦ Ἐπιχάρμου.

Ἐπιχαιρεκακία.[2] ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς. οὕτως οἱ φιλόσοφοι.

Ἐπιχειλές. οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. [3] Ἀριστοφάνης·

> Ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ.

Ἐπίχειρα.[4] μισθούς. τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη. Ἀνθ' ὧν τὰ ἐπίχειρα ἠνέγκαντο ἀλλήλοις πρεπωδέστατα.

Ἐπιχειρεῖν. τὸ ἐρωτᾷν, καὶ συλλογίζεσθαι. τὸ γὰρ ἐπιχείρημα, διαλεκτικός ἐστι συλλογισμός. ἐπιχειρῶ σοι δὲ ἀεί.

Ἐπιχειρημάτων. ἐννοιῶν.

Ἐπιχειρήσειν. ἐπιβαλέσθαι. Ἔγραφεν ἐπιχειρήσειν μέλλειν τοῖς Σιγγάροις, καὶ ἐπὶ τούτῳ πέμπειν πεζοὺς ἀποχρῶντας.

Ἐπιχειρητέα. ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρητέον. ὡς τὸ τολμητέα. Φιλεῖ γὰρ Θουκυδίδης τὰ τοιαῦτα.

Ἐπιχειροτονία. ἡ τῶν χειροτονητῶν [5] ἀπόστασις.

Ἐπὶ [6] χειρῶν ἀροῦσί σε. ἀντὶ τοῦ, χειραγωγήσουσιν, ποδηγήσουσιν, ὑπερείσουσιν ἀσθενοῦντα. παντοδαπὴν ἐπικουρίαν προσοίσουσιν.

Ἐπιχθονίων. ἐπιγείων.

Ἐπιχωματισμός. ζήτει ἐν τῷ Χῶμα.

Ἐπιχωρήσας. συμπαθήσας. παραχωρήσας. Ἐθέλω σοι τὰ δυνατὰ ἐπιχωρήσας, τοῦ μὴ τὸ πέρα ἐς ἀμφίλογον προάγειν τὰ Ῥωμαίων πράγματα ξύμβουλος γενέσθαι.

Ἐπιχώρησις. παραχώρησις. [7] Ἀῤῥιανός· Ἴασιν δὲ τῶν παρόντων ἐποίει τὴν τῆς ἀνοίας προσποίησιν μᾶλλον, ἢ τὴν ὡς γινωσκομένων ἐπιχώρησιν.

vero, quamvis eſſet gravis & rebus ſeriis intentus, tamen in converſatione jucundus erat & comis.

Ἐπιχαριτώτερος. Venuſtior. Gratior.

Ἐπίχαρμος. Epicharmus, Tityri, vel Chimari, & Sicidis F. Syracuſanus, vel ex Sicanorum urbe Craſto, qui una cum Phormo Comœdiam Syracuſis invenit. Docuit fabulas LII. vel, ut Lycon ait, XXXV. Quidam tradunt ipſum fuiſſe Coum, unum ex iis, qui cum Cadmo in Siciliam migrarunt. Alii, Samium: alii Megaris, urbe Siciliæ oriundū. Fuit ſex annis ante bellum Perſicum, Syracuſis docens: quo tempore Athenis Euetes & Euxenides & Mylus fabulas edebant. Et Ἐπιχάρμειος λόγος, oratio Epicharmi. *Port.*

Ἐπιχαιρεκακία. Voluptas, quæ ex alienis malis capitur. Ita Philoſophi.

Ἐπιχειλές. Dicitur de menſura, quæ non eſt plena, ſed cui aliquid deeſt. Ariſtophanes: *Qui urbem noſtram plenam reddidit, quam invenit ſemiplenam.*

Ἐπίχειρα. Mercedes. Præmia. Lucra, quæ quis propriis manibus ſibi comparat. *Quare præmia factis ipſorum digniſſima conſecuti ſunt.*

Ἐπιχειρεῖν. Interrogare. Argumentari. Ratiocinari. Nam epicherema eſt ſyllogiſmus dialecticus.

Ἐπιχειρημάτων. Sententiarum. Argumentationum.

Ἐπιχειρήσειν. Aggreſſurum eſſe. *Scripſit ſe Singaros aggreſſurum, & hac de cauſa ſufficientem peditum numerum miſſurum eſſe.*

Ἐπιχειρητέα. [Dictum eſt] pro ἐπιχειρητέον, aggrediendum eſt: ut τολμητέα, [pro τολμητέον] audendum eſt. Hujuſmodi enim loquendi genere Thucydides frequenter uti ſolet.

Ἐπιχειροτονία Porrectio [manuum:] qua populus in concione ſe aliquid probare oſtendit.

Ἐπὶ χειρῶν ἀρ. *Manibus te ſuſceptum portabunt.* Id eſt, manu te dirigent, te deducent, infirmum fulcient, & omne genus auxilii tibi præſtabunt.

Ἐπιχθονίων. Terreſtrium.

Ἐπιχωματισμός. Aggeſtio. Quære in voce Χῶμα.

Ἐπιχωρήσας. Commiſeratione motus. Cedens. Concedens. *Volo tibi concedens ea, quæ fieri poſſunt, auctor eſſe, ne de Romanorum rebus ulterius controverſiam moveas.*

Ἐπιχώρησις. Permiſſio. Conceſſio. Arrianus: *Præſentium vero malorum medicinam adhibebat ignorantiæ ſimulationem potius, quam eorum, quæ facta ſciret, veniam.*

---

[1] Ἐδίδαξε δὲ δράματα νβ΄] Fabulas Epicharmi, quarum auctores Græci & Latini hodie adhuc exſtantes mentionem faciunt, diligenter recenſet Meurſius in notis ad Helladium: quem vide.

[2] Ἐπιχαιρεκακία. ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς] Non dubito quin Suidas hæc hauſerit ex Laertio, apud quem lib. VII. ſegm. CXIV. eadem αὐτολεξεὶ leguntur.

[3] Ἀριστοφάνης] *Equitibus*, pag. 337. (235. Ed. Baſ. P.).

[4] Ἐπίχειρα. μισθούς. τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 470.

[5] Ἀπόστασις] Harpocratio (ex quo Suidas) habet κατάστασις: quod præferendum eſt.

[6] Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε. ἀντὶ τοῦ, χειραγ.] Ex Theodoreto ad Pſalmum XC. pag. 767.

[7] Ἀῤῥιανός] *De Expedit. Alex.* lib. VI. pag. 426. ubi pro ἀνοίας rectius legitur ἀγνοίας.

Ἐπιχρῆσθαι. τὸ πολλάκις κεχρῆσθαι, παρὰ Θουκυδίδῃ.	Ἐπιχρῆσθαι. Apud Thucydidem ſignificat, ſæpe uti.
Ἐπιψαύειν. δοτικῇ. ἐπιθιγγάνειν.	Ἐπιψαύειν. Dativo jungitur. Attingere. Tangere.
Ἐπιψηφιζόμενος. ἐπικείνων. καὶ ἐπιψηφίζων. ἐπικυρῶν.	Ἐπιψηφιζόμενος. Suffragio ſuo comprobrans. Et ἐπιψηφίζων, ſuffragio ſuo ratum faciens.
Ἐπλαστολόγει. ἐψεύδετο.	Ἐπλαστολόγει. Fictos ſermones proferebat. Mentiebatur.
Ἐπιψαύδην. ἐπίῤῥημα. ὅσον ἐπιψαῦσαι μόνον· ὡς καὶ τὸ ἐπιλίγδην.	Ἐπιψαύδην. Adverbium. Strictim. Leviter. Significat idem quod ἐπιλίγδην.
Ἐπλάττετο. ὑπεκρίνετο.	Ἐπλάττετο. Fingebat. Simulabat.
Ἐπλημμέλησαν. ἠτάκτησαν. ἐῤῥαθύμησαν. πλημμελὲς, τὸ ῥᾴθυμον, καὶ ἀπαίδευτον. [1] Ἵνα ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν κακῶν φθάνοντες, ἐν τῷ δευτέρῳ προφανεῖ κινδύνῳ ἰσωθῶσι κολασθέντες.	Ἐπλημμέλησαν. Peccarunt. Immodeſte ſe geſſerunt. Negligenter ſe geſſerunt. Et πλημμελὲς, peccatum, ignavia, imperitia. *Ut propter ea, quæ ab ipſis peccata fuerant, ſecundo, eique manifeſto periculo expoſiti, pœna reliquis exæquarentur.*
Ἔπλην. ἐπλησίαζον. ἔστι δὲ ῥῆμα πλῶ, τὸ πλησιάζω. παράγωγον, πλῆμι. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔπλην.	Ἔπλην. Accedebam. Appropinquabam. Verbum eſt πλῶ, quod ſignificat, appropinquo. Hinc deductum eſt πλῆμι: cujus Aor. 2. eſt ἔπλην.
Ἐπλινθεύθησαν. τὸ κατακλεισθῆναι ἐντὸς οἰκοδομήματος μόνον, ὥστε ἔξοδον μὴ εἶναι, καὶ οὕτω παντελεῖ ἀπορίᾳ ποτοῦ καὶ τροφῆς τεθνάναι, [2] πλινθευθῆναι λέγεται.	Ἐπλινθεύθησαν. Parietibus ſtrui, ſive intra murum concludi, ita ut omni exitu præcluſo, ſiti & fame moriaris, id πλινθευθῆναι Græci vocant.
Ἐπλωΐσατο. ἔπλευσεν.	Ἐπλωΐσατο. Navigavit.
Ἔπνει δεινόν. ὠργίζετο.	Ἔπνει δεινόν. [Minas meras ſpirabat.]
Ἐπόγδοον.[3] τὸ δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστήν· οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου.	Ἐπόγδοον. Dicitur de pecunia, quæ hac lege datur fœnori, ut fœnerator octavam partem ſortis accipiat: veluti tres obolos in tetradrachmum.
Ἐποδήγει. ὡδήγει.	Ἐποδήγει. Viæ dux erat. Viam oſtendebat.
Ἐπόθησεν. ἠβουλήθη. ἠθέλησεν. Ὁ δὲ Σκιπίων διὰ τῶν σὺν ἑαυτῷ πεζῶν ἐπόθησε τὴν ἱππείαν ἀποφῆναι.	Ἐπόθησεν. Optavit. Voluit. Concupivit. *Scipio autem per pedites, quos ſecum habebat, equitandi rationem oſtendere voluit.*
Ἐποκέλλουσι. ἐπικαθίζουσιν. ἐγγίζουσιν.	Ἐποκέλλουσιν. Impingunt. Appellunt. Appropinquant.
Ἐπολιάρχει. τῆς πόλεως ἦρχεν.	Ἐπολιάρχει. Urbis præfectus erat. Urbi præerat.
Ἐπολιός. εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ.	Ἐπολιός. Epolius. Species noctuæ.
Ἐπόλισεν. ἔκτισεν.	Ἐπόλισεν. Urbem condidit.
Ἐπολυώρησας. ἐφύλαξας. ἐφρόντισας.	Ἐπολυώρησας. Magna cura cuſtodiviſti. Curaſti.
Ἐπομβεία, καὶ ἐπόμβρησις.	Ἐπομβεία, & ἐπόμβρησις. Imbrium copia
Ἐπομοσάμενος. εὐξάμενος.	Ἐπομοσάμενος. Qui juravit. Precatus.
Ἐπόνουν. ἐκακοπάθουν.	Ἐπόνουν. Laborabam. Cum moleſtiis conflictabar.
Ἔποπος. ἡ εὐθεῖα ὁ ἔποψ.	Ἔποπος. Epopis. Upupæ. Rectus caſus eſt ἔποψ.
Ἐποποῖ.[4] ἐπίῤῥημα. ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. ἐὰν δὲ προπαροξύνηται, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος. Ἐποποί. ποί. ποποί ποποί. ποποί. ἰὼ, ἰώ. ἰτώ. ἰτώ. ἰτώ. ἰτώ. ταῦτα δεῖ ὀξυτόνως προφέρεσθαι τῇ φωνῇ, ὥστε ὀρνέου ἦχον προφέρεσθαι κατὰ μίμησιν. [5] Τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. τίο. καὶ ταῦ-	Ἐποποῖ. Adverbium. Pro ἐποπιστί. Upupæ more. Si vero ſcribatur ἔποπι, cum acuto in antepenultima, formatur a recto ἔποψ, upupa.

---

[1] Ἵνα ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησαν κακ.] Fragmentum hoc eſſe Æliani, diſcimus ex ipſo Suida ſupra v. Ἀνασώσων ubi hic ipſe locus auctior legitur.

[2] Πλινθευθῆναι] Latinis πλινθευθῆναι eſt parietibus ſtrui. Græci idem alias vocant ἐγκατοικοδομεῖσθαι. Vide ſupra v. Ἀναγυράσιος.

[3] Ἐπόγδοον. τὸ δεδαν.] Ex Harpocratione.

[4] Ἐποποῖ. ἐπίῤῥ.——ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves*, pag. 545.

[5] Τίο. τίο. τίο.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ab hoc loco aliena ſunt, nec ad vocem Ἐποποῖ quicquam faciunt: quæ ratio eſt, quare eorum verſionem hic prætermiſerim.

τα ὀξυτονητέον. Τελοτό. τελοτό. τολοβρίξ. Δεῦρο. δεῦρο. δεῦρο. δεῦρο. τορό. τορό. τορό. τοροτίξ. κικκαβαῦ. κικκαβαῦ. τοροτολιλίγξ. τοροτίγξ. τί. τί. τί. τί. τί. τί. πό. πό. ποτίγξ. πό. πό. πό. ποτίγξ. Ποῦ; ποῦ ᾽στι; ποῦ; ποῦ; ποῦ ᾽στι; ποῦ; ποῦ ᾽στι; ποῦ; ποῦ; διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τὴν σπουδαίαν ζήτησιν ἐμφαίνει. [1] Αὔτη σὺ, ποῖ, ποῖ, ποῖ πέτῃ; μέν᾽ ἥσυχος, ἔχ᾽ ἀτρέμας, ἐπίσχες τοῦ δρόμου, τίς εἶ; ποδαπή; [2] Εὐρὰξ, πατάξ. ἐπιφθέγματα τάχους. παρὰ τὸ εὐρέως μιγήσομαι καὶ πατάξω. ὅθεν καὶ χαμαιτύπαι αἱ πόρναι: ταῦτα δὲ τὰ ἐπιῤῥήματα ἀνέλαβε διὰ τὸ κακέμφατον. [3] Ὠόπ. παρακελευστικόν. ἐπὶ τοῦ παύσασθαί τινος ὑποθέσεως· ὡς οἱ ἐρέσσοντες. κέλευσμα γάρ ἐστι τὸ ὠὸπ τῶν ἐρεσσόντων, καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν. Βαβαιὰξ, ὢε, βατάνα τοῦ Φορήματος. [4] Στριβιλικίγξ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεμίαν ῥανίδα. στρίβος καλεῖται ἡ ὀξεῖα βοή. λικίγξ δὲ, ἡ ἐλαχίστη βοὴ τοῦ ὀρνέου. ἡ μὲν λέξις ἐκ τούτων γεγένηται. λέγει δὲ, ὅτι οὐδὲ ἐλάχιστόν σοι μέρος μεταδίδωμι. Ἀτταταταί. θρηνῶν παρατραγῳδεῖ. Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν. ἰατταταὶ, σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. παρεπιγραφὴ δὲ λέγεται τὰ τοιαῦτα. Ῥυππαπαί. ἐπιφώνημα ναυτικόν. ἱππαπαὶ, ἐπὶ ἵππων. [5] Ἀριστοφάνης· Τίς ἐμβαλεῖ. Βαβαὶ, βαβαιάξ· σχετλιαστικὰ, ἀντὶ τοῦ φεῦ. Οἴμοι τάλας, οἴμοιγε. κατ᾽ οἴμοι μάλα. [6] Ὦ εἶα, ὦ εἶα. μίμημα βαρβάρων ἐξελκόντων τι. δεῖ οὖν νοεῖν, ὅτι ταῦτα ἀνὰ μέρος λέγεται, τὸ μὲν, τοῦ Ἑρμοῦ κελεύοντος καὶ ἕλκοντος· τὸ δὲ, τῶν ἑλκόντων ὑπακουόντων. ὦ εἶα· εἶα μάλα. ὦ εἶα, ἔτι εἶα μάλα. ὦ εἶα. ὦ εἶα. Φῦ, φῦ. ἐπὶ τοῦ φυσῶντος τὸ πῦρ. Σοῦ σοῦ. Ποῦ ποῦ ᾽στι μου τὸ δίκτυον; πάλιν σοῦ. Ἀπαπαὶ, παπαιάξ. γερόντων σχετλιασμός. Αὖν, αὖν. μίμημα ὑλακῆς κυνῶν. ῥυπαπαί. Βομβάξ. ἐπίῤῥημα ἐπὶ θαυμασμοῦ λαμβανόμενον. Βομβαλοβὰξ, ἀναδιπλασιάζει τὴν λέξιν. Ἀτταταταταί. ἐπὶ τῶν ἀλγούντων. Μῦ μῦ. ἐπὶ τῶν διὰ μυκτήρων ἠχούντων. Ἰαππαπαιὰξ, αἴρεσθ᾽ ἄνω. Ἰαὶ, εὐαὶ, δειπνήσομεν. Εὐοῖ, εὐαὶ, θυαί. ὡς ἐπὶ νίκῃ. Εὐαὶ, εὐαὶ, εὐά. τέλος τῆς Ἐκκλησιαζουσῶν Ἀριστοφάνους.

Ἐπόπται.[7] οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν μύσται, μετ᾽ ἐνιαυτὸν δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι.	Ἐπόπται. Epoptæ. Qui myſteriis initiabantur, initio quidem vocabantur Myſtæ: poſtea vero Epoptæ & Ephori.
Ἐποπτεύειν. διαφέρει μύστης καὶ ἐπόπτης.	Ἐποπτεύειν. Epoptam eſſe. Differt autem Myſta & Epopta.
Ἐποπτεία. ἡ ἐπίσκεψις.	Ἐποπτεία. Inſpectio [myſteriorum, ad quam Epoptæ admittebantur.]
Ἐποποιΐα. ἡ δι᾽ ἡρωϊκοῦ μέτρου ἱστορία. ἡ γὰρ στερομένη μύθου ποίησις, ἐποποιΐα ἐστίν.	Ἐποποιΐα. Epopœia. Sic vocatur hiſtoria heroico verſu ſcripta. Nam poeſis, quæ caret fabula, eſt epopœia.
Ἐποργῶσαι. μηνιῶσαι.	Ἐποργῶσαι. Irritare. Ad iram provocare.
Ἔπορεν. ἔδωκεν.	Ἔπορεν. Dedit. Præbuit.
Ἐπορθρεῦσαι. ἀγρυπνῆσαι. ἢ πρὸ ἡμέρας ἐπεγερθῆναι.	Ἐπορθρεῦσαι. Vigilare uſque ad diluculum. Vel, ante lucem expergiſci.
Ἐπ᾽ ὄρειον Θασίων. ἐπάνω τοῦ ὄρους τῶν Θασίων.	Ἐπ᾽ ὄρειον Θασίων. Supra montem Thaſiorũ.
Ἔπος. λόγος ἔμμετρος. στίχος.	Ἔπος. Oratio ligata. Verſus.
Ἔπος[8] πρὸς ἔπος ἠρειδόμεθα. τουτέστιν, ἀντεβαλλόμεθα. ἐφιλονεικοῦμεν.	Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδ. *Verbis inter nos altercabamur*. Vel, verbis inter nos contendebamus.
Ἐποστρακίζειν.[9] παιδιά τις, ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες, ὄστρακα ἀφιέντες εἰς θάλασσαν.	Ἐποστρακίζειν. Eſt luſus quidam, quem pueri ludunt, teſtulas in mare projicientes.
Ἐποτρύνει. παροξύνει. διεγείρει.	Ἐποτρύνει. Incitat. Excitat. Inſtigat.
Ἐπ᾽ οὐδόν. ἐπὶ πρόθυρον.	Ἐπ᾽ οὐδόν. In limine. Ad januam veſtibuli.
Ἕπου κατεπείγων. ἀντὶ τοῦ, σαυτὸν κατελαύνων.	Ἕπου κατ. Sequere feſtino gradu.
Ἐποφθαλμίσας.[10] φθονήσας. ἢ ἐπιθυμητικῶς[11] ἐπιβαλών. Ὁ δὲ ἰδὼν τὸ χρυσίον, ἐποφθαλμιᾷ τῷ	Ἐποφθαλμίσας. Invidens. Vel, oculos in aliquam rem conjiciens, eamque concupiſcens.

---

[1] Αὔτη σὺ, ποῖ π.] Ariſtophanes *Avibus* pag. 598. (414. Ed. Baſ. *P.*)

Αὔτη σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν᾽ ἥσυχος,
Ἔχ᾽ ἀτρέμας. αὐτοῦ στῆθ᾽· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
Τίς εἶ; ποδαπή;

Sic etiam apud Suidam verſus hi ſcribendi & diſtinguendi ſunt.

[2] Εὐρὰξ, πατάξ.——διὰ τὸ κακέμφατον] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 600. (415. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Ὠόπ. παρακελευστικόν. —— καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 606.

[4] Στριβιλικίγξ. —— μέρος μεταδίδωμι] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 420. (301. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 324. (223. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ὦ εἶα, ὦ εἶα. μίμημα βαρβ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 655. (450. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ἐπόπται. οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 247. Confer etiam Noſtrum infra v. Ἐποπτεύειν: & Caſaubonum ad Athenæum lib. vi. cap. xv.

[8] Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδ.] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Nubibus* pag. 199. (124. Ed. Baſ. *P.*) ſed ubi pro ἠρειδόμεθα hodie legitur ἠριζόμεθα.

[9] Παιδιά τις, ἣν π.] Hunc luſum eleganter deſcribit Minucius Felix in *Octavio:* ad quem vide Ouzelium pag. 20. Confer etiam Meurſium in libello *de Lud. Græc.*

[10] Ἐποφθαλμίσας] Potius ἐποφθαλμιάσας, ut ex exemplis ſequentibus patet. Confer etiam Noſtrum infra v. Ὀφθαλμιάσαι: Heſychium eâd. v. itemque v. Ὠφθαλμίασε; & Paul. Leop. *Emend.* lib. x. cap. xix.

[11] Ἐπιβαλών] Subintellige, ὀφθαλμόν. Heſychius: Ὠφθαλμίασε. τὸν ὀφθαλμὸν ἐπέβαλεν. Sic enim pro ἀπέβαλεν ibi legendum eſſe recte monuit Paulus Leopardus loco laudato.

ἀνθρώπῳ. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εἰς ὑπόνοιαν ἦλθεν, ὡς ἐποφθαλμιῶν βασιλείᾳ. τουτέστιν, ἐπιθυμητικῶς ἔχων. καὶ Ἰώσηπος· Διὰ τὸ ἐποφθαλμιᾷν τῷ πλήθει τῆς κτίσεως. καὶ αὖθις· [1] Ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν ὁ πανδοκεύς, [2] ἐποφθαλμίσας τῷ χρυσίῳ.

Ἐποχετεῦσαι. ἐπιῤῥεῦσαι, καὶ ποτίσαι.

Ἐποχεῖται. ἐπικάθηται.

Ἐποχή. [3] πρῶτος Πύῤῥων ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγαγεν. † Ἐποχή ἐστιν ἡ μοῖρα, ἐν ᾗ καταλαμβάνεται ὅ, τε ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ἕκαστος τῶν πλανητῶν. εἰσὶ δὲ οὗτοι κατὰ τάξιν· [4] Φαίνων, Φαέθων, Πυρόεις, Ἥλιος, Φωσφόρος, [5] Στίλβων, Σελήνη. ἕκαστον δὲ τῶν ζωδίων διαιρεῖται εἰς λʹ μέρη, ἃ καλοῦνται μοῖραι. ἡ δὲ μοῖρα διαιρεῖται εἰς ξʹ μέρη, ἃ καλοῦνται ἑξηκοστὰ πρῶτα λεπτά. καὶ τὸ ἓν πρῶτον λεπτὸν διαιρεῖται εἰς ἑξήκοντα πάλιν, ἃ καλοῦνται δεύτερα λεπτά. πλέον δὲ τῶν δευτέρων λεπτῶν ἐν τῷ προχείρῳ κανόνι παραλαβεῖν οὐκ ἀναγκαῖον.

Ille vero aurum conſpicatus, id homini invidere cœpit. Et iterum: *Ille vero in ſuſpicionem venit, quaſi regni cupidus eſſet.* Et Joſephus: *Quod amplas illas opes appeteret.* Et iterum: *Caupo vero eum interfecit, utpote aurum ejus appetens.*

Ἐποχετεῦσαι. Aquam in aliquem locum derivare. Rigare.

Ἐποχεῖται. Curru, vel equo vehitur. Inſidet.

Ἐποχή. Aſſenſionis retentio. Primus Pyrrhon docuit, nihil compredendi poſſe, & proinde aſſenſionem retinendam eſſe. † Ἐποχή dicitur pars illa cœli, in qua comprehenditur Sol, & Luna, & unuſquiſque Planetarum. Horum autem hic eſt ordo: Phænon, Phaethon, Pyrois, Sol, Phoſphorus, Stilbon, Luna. Quodlibet autem circuli Zodiaci ſignum dividitur in XXX partes, quæ vocantur μοῖραι. Harum vero partium unaquæque rurſus in LX. alias partes dividitur, quæ vocantur ſexageſimæ, & minuta prima. Singula porro minuta prima dividuntur in LX alia minuta, quæ ſecunda vocantur. Ultra minuta vero ſecunda in Canone, qui πρόχειρος dicitur, procedere neceſſe non eſt.

Ἔποψ. [6] Ἀριστοφάνης·

Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ
Ἐδίδαξα τὴν φωνήν, συνὼν πολὺν χρόνον.

περὶ τῶν ὀρνέων λέγει Ἔποψ.

Ἐποψιασμός.

Ἐποψία.

Ἐπωάζειν. τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθέζεσθαι τὰ ὄρνεα. [7] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν·

Ἄλλως ἄρ᾽ ὁὔποψ, ὡς ἔοικε, τὴν λόχμην
Ἐμβὰς [8] ἐπώαζε. ——————

τὰ ὄρνεα ἐν τῷ ἐπωάζειν λάλα εἰσίν.

Ἐπωάζουσιν. ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ᾄδουσι. βοῶσιν.

Ἐπωβελία. [9] πολλῶν εἰς χρήματα συκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν, καὶ μάλιστα τοῦτο πράττειν διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις, Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ᾽ ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἕλοιεν. ταύτην τὴν ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν.

Ἐπωβελία. τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος.

Ἔποψ. Upupa. Ariſtophanes: *Ego enim eos antea barbaros vocem docui, poſtquam longo tempore cum eis verſatus fui.* De avibus loquitur Epops.

Ἐποψιασμός. Inſpicendi, vel ſpectandi cupiditas,

Ἐποψία. Inſpectio.

Ἐπωάζειν. Dicitur de avibus, quæ ovis incubant. Ariſtophanes in *Avibus*: *Fruſtra igitur Epops, ut videtur, ſylvam ingreſſus, ovis incubans clamat.* Aves enim, cum ovis incubant, garrulæ ſunt.

Ἐπωάζουσιν. Ovis incubant. Ovis incubantes canunt. Clamant.

Ἐπωβελία. Cum multi viros bonos & quietos cives pecuniarum cauſa calumniarentur, & præcipue illi, qui in foro & mercatu verſabantur, & nautico fœnore pecuniam aliquibus credebant, accuſarentur & male audirent, quod hoc facerent; Athenienſes mulctã ſtatuerunt in illos, qui aliquos accuſaſſent, ut obolũ [in ſingulas drachmas] perſolverent, niſi reos peregiſſent illos, quos accuſarant. Hanc [igitur mulctã] vocarunt ἐπωβελίαν. *Port.*

Ἐπωβελία. Sexta pars ejus ſummæ, quanti lis æſtimata erat.

---

[1] Ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν ὁ πανδ.] Fragmentum hoc ex Æliano depromptum eſſe, diſcimus ex ipſo Suida infra v. Τιμωροῦντος, ubi locum integrum vide.

[2] Ἐποφθαλμίσας] Sic etiam legitur infra v. Τιμωροῦντος. At ſcribendum potius exiſtimem ἐποφθαλμιάσας: ut monuimus etiam paulo ante.

[3] Πρῶτος Πύῤῥων ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσήγ.] Hæc ſunt verba Laertii in Pyrrhone.

[4] Φαίνων, Φαέθων, Πυρ.] Locum hunc egregie illuſtrat auctor libelli *de Mundo*, (qui Ariſtoteli vulgo tribuitur) cap. 2. ubi ſic inquit: Συνεχὴς δὲ ἔχει ἀεὶ ταύτῃ τὴν θέσιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου καλούμενος κύκλος. ἐφεξῆς δὲ ὁ τοῦ Φαέθοντος, Διὸς λεγόμενος. εἶθ᾽ ὁ Πυρόεις, ὁ Ἡρακλέους τε καὶ Ἄρεος προσαγορευόμενος. ἑξῆς δὲ ὁ Στίλβων, ὃν ἱερὸν Ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι· τινὲς δὲ Ἀπόλλωνος. μεθ᾽ ὃν ὁ τοῦ Φωσφόρου, ὃν Ἀφροδίτης, οἱ δὲ Ἥρας προσαγορεύουσιν. εἶτα ὁ ἡλίου· καὶ τελευταῖος ὁ τῆς σελήνης μέχρι τῆς γῆς ὁρίζεται. Ad hunc locum Ariſtotelis (ſi modo is laudati libelli auctor eſt) ſcriptor Anonymus, ex quo Suidas hæc excerpſit, forte reſpexerit. Huc ſpectant verba illa Iſidori Peluſiotæ lib. IV. Epiſt. LVIII. Ἐπειδὴ τὸν ἥλιον, καὶ τὴν σελήνην, καὶ τοὺς ἄλλους πέντε ἀστέρας οὐ πολλοῖς γνωρίμους, Φαίνοντά τε καὶ Φαέθοντα, Στίλβοντά τε καὶ Πυῤῥόεντα, (lege Πυῤῥόεντα) καὶ μὴν καὶ Φωσφόρον εἰς τοὺς πλανήτας τελοῦσιν. Vide ad eum locum notas doctiſſimi Ritterſhuſii.

[5] Στίλβων] Heſychius: Στίλβων. ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ. Recte: ut ex loco citato Ariſtotelis patet.

[6] Ἀριστοφάνης] *Avibus* pag. 550. (375. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν] Pag. 553. (378. Ed. Baſ *P.*)

[8] Ἐπώαζε] Hodie apud Ariſtophanem legitur ἐπῶζε: quod metro magis convenit: niſi forte quis dixerit, τὸ ω in voce ἐπώαζε propter ſequentem vocalem in medio corripi; quod tamen inſolens eſt. Cæterum utrumque dicitur, & ἐπώζειν, & ἐπωάζειν: ut vel ex Heſychio patet.

[9] Ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χρήματα συκοφ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum.

Ἐπωβελία.[1] τὸ ἕκτον τίμημα τῆς δίκης, ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινας, καὶ μὴ ἑλόντες αὐτοῖς τοῖς γραφεῖσιν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν. Ἐπωβελία οὖν, ἡ ζημία. καὶ ἐπωβελία, ὁ τόκος, ὑπὸ[2] Πλάτωνος Νόμων ια.

Ἐπῳδός. ἡ ἐπᾴδουσα τοῖς νοσοῦσι παισί. καὶ ἐπῳδὴ, ἡ γοητεία. Πολύβιος· Πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ περιάμματος πεῖραν ἐλάμβανον.[3] Σοφοκλῆς·

Polybius. Fragm. Gr. 63. Vol. V. p. 88.

--- Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ,
[4] Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων.[5] Ὅμηρος. ἀντὶ τοῦ, ἐπ' Ὠκεανοῦ ῥοάς. καὶ ἀλλαχόθι·

Ἀλλ'[6] ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου.

ὡς ἐπὶ τὸν Μενέλαον.

Ἐπώκειλα. ἀπέκλινα.

Ἐπώλησε. διέπρασε.

Ἐπωμαδόν. τοῖς ὤμοις. Ὁ δὲ φέρων ἐπωμαδόν. λέγεται καὶ ἐπωμάδιος.

Ἐπωμίς. εἶδος περιβολαίου.[7] Ἐπωμίδες δὲ, καὶ ἀναξυρίδες, καὶ τῶν ὑποδημάτων τὰ πλεῖστα, ἐς τῶν Οὔννων τό, τε ὄνομα καὶ τὸν τρόπον ἀποκέκειται σφίσι. Προκόπιός φησιν.

Ἐπωπτεύειν.[8] οἱ μὲν γὰρ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες, μύσται καλοῦνται· οἱ δὲ τῷ ἑξῆς ἐνιαυτῷ, ἔφοροι καὶ ἐπόπται. Ἐγὼ οὖν, φησὶν, ὅταν λάθρα καταράσωμαι τῷ δεσπότῃ, λίαν οὕτως ἥδομαι, ὡς δοκεῖν μυστήρια ἐποπτεύειν καὶ ἑορτάζειν.[9] τὸ δὲ, ἀλλ' ἐποπτεύω, ἀντὶ τοῦ οὐ. ἐν οἵῳ τρόπῳ λέγομεν, οὐχ οἷον ἥδομαι, ἀλλ' ὑπερήδομαι.

Ἐπώμοτον.[10] Σοφοκλῆς·

Ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.

τουτέστι, τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν.

Ἐπώνια.[11] τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον. εἴη δ' ἂν ἴσως ἡ πέμπτη.

Ἐπώνυμον. τὸ μετ' ἑτέρου κυρίου καθ' ἑνὸς λεγόμενον.[12] Ἐπωνυμίαν θέμενοι Μαρκίῳ Κορβῖνος, ἀπὸ τοῦ συναγωνιζομένου κατὰ τὴν μονομαχίαν ζώου. Κόρβους γὰρ τοὺς κόρακας φασὶ Ῥωμαῖοι. Καὶ αὖθις[13] Ἀριστοφάνης·

Ἐπωβελία. Sexta pars litis æſtimatæ, quæ exigebatur ab illis, qui, quos accuſaverant, reos non peregerant. Sic autem [mulcta hæc] appellabatur, quod in ſingulas drachmas obolus perſolveretur. Ἐπωβελία igitur dicebatur mulcta quædam. Et ἐπωβελία, uſuræ nomen apud Platonem lib. XI. *Legum.*

Ἐπῳδός, Incantatrix. Quæ pueros ægrotantes carminibus curat. Et ἐπῳδή. Incantatio. Præſtigiæ. Polybius: *Et omnis incantationis, & præſtigiarum, & amuletorum periculum fecerunt.* Sophocles: *Non eſt periti medici, carmina & incantationes adhibere, cum malum ſectionem requirit.*

Ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. Homerus. Pro, Ἐπ' ὠκεανοῦ ῥοάς. In Oceani fluenta. Et alibi: Ἀλλ' ἄγ' ὀϊστ. *Sed age, ſagittam in Menelaum emitte.* [Idem enim eſt ac ſi dixiſſet Poeta,] ἐπὶ τὸν Μενέλαον.

Ἐπώκειλα. [Appuli.] Declinavi.

Ἐπώλησε. Divendidit. Vendidit.

Ἐπωμαδόν. In humeris. *Ille vero ferens humeris.* Dicitur, & ἐπωμάδιος. Humeris impoſitus.

Ἐπωμίς. Genus veſtis, quæ humeros tegit. Humerale. *Humeralia vero, & femoralia, & pleraque calceamentorū genera ad Hunnorum ritum & nomen peculiaria habent.* Procopius inquit.

Ἐπωπτεύειν. Epoptam eſſe. Qui myſteriis initiabantur, [primo] Myſtæ vocabantur: at anno ſequenti, Ephori & Epoptæ. Ego igitur, inquit, cum clam dominum meum diris devoveo, adeo lætor, ut mihi videar myſteria ſpectare, & feſtum celebrare. Μάλα vero dixit pro οὐκ ἀλλὰ, non ſolum: quemadmodum dicimus, οὐχ οἷον ἥδ. i. e. non ſolum lætor, ſed etiam ſupra modum lætor.

Ἐπώμοτον. [Jurejurando adſtrictum.] Jurisjurandi ſponſorem. Sophocles: *Juro, Jovem jurisjurandi mei ſponſorem habens.*

Ἐπώνια. Vectigal, quod pro re quapiam empta penditur. Fuerit autem fortaſſe quinta [pars pretii.]

Ἐπώνυμον. Cognomen. Sive, quod cum altero nomine proprio alicui tribuitur. *Cognomen Corvini Marco impoſuerunt, ab animali, quod eum in ſingulari prælio adjuverat. Quos enim Græci* κόρακας, *Romani corvos appellant.* Et Ariſtophanes: *Quam bonum eſt, multa*

---

[1] Ἐπωβελία. τὸ ἕκτον τίμημα τῆς δίκ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Salmaſium *de Modo Uſur.* cap. I. pag. 12. 13. & Meurſium *Lect. Att.* lib. V. cap. XIII. Huc etiam ſpectant illa Pollucis lib. VIII. cap. VI. Ὅ[illegible]ς μὴ καταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, τὴν ἐπωβελίαν προσωφλίσκανε. ἦν δὲ τὸ ἕκτον τοῦ τιμήματος. Notet hic Lector, ἐπωβελίαν irrogatam fuiſſe actoribus illis, qui quintam ſuffragiorum partem conſecuti non fuiſſent.

[2] Ὑπὸ Πλάτωνος Νόμων ια] Locus Platonis, ad quem Suidas reſpexit, exſtat pag. 678. & ſic habet: Ὃς γὰρ ἂν προσαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦν πραττέσθω, ἐὰν δὲ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, τῶν ἄλλων ἀτόκων ὄντων χρημάτων, ὁπόσα δανεισμῷ ξυμβάλλῃ τις, οὗτος τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω. Sed ibi ἐπωβελία non tam accipitur pro uſura (nullam enim uſuram, proprie ita dictam, Plato in civitate ſua locum habere voluit) quam pro pœna vel mulcta, quæ conſtituta erat in eos, qui poſt annum elapſum pactam mercedem operariis non ſolviſſent. Hunc enim ſenſum verba citata Platonis clare præ ſe ferunt. Confer Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 12. ubi hunc ipſum locum Platonis ad examen revocat.

[3] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 35. ut Portus monuit.

[4] Θροεῖν] Sic etiam hodie apud Sophoclem legitur. Sed 2 MSS. Pariſ. habent θρηνεῖν: quam lectionem agnoſcit etiam ipſe Suidas infra v. Θρηνεῖν; ubi locus hic repetitur. Ibi nos vide.

[5] Ὅμηρος] Il. Γ. v. 5.

[6] Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελ.] Locus hic exſtat apud Homerum Il. Δ. v. 100.

[7] Ἐπωμίδες δὲ, καὶ ἀναξυρίδες, καὶ τῶν ὑποδ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. VII.

[8] Ἐπωπτεύειν. οἱ μὲν γὰρ τὰ μυσ.] Totum hunc locum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 247. qui tamen plura habet. Pro ἐπωπτεύειν autem hic apud Suidam ſcribendum eſt ἐποπτεύειν per ο, ut recte habet Scholiaſta Comici loco laudato.

[9] Τὸ δὲ, ἀλλ' ἐποπτεύω, ἀντὶ τοῦ οὐ.] Scholiaſta Ariſtophanis loco citato rectius ſic habet: Τὸ δὲ μάλα εἶπεν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά· οἵῳ τρόπῳ, &c.

[10] Σοφοκλῆς] *Trachin.* pag. 373.

[11] Ἐπώνια. τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τ.] Ex Harpocratione.

[12] Ἐπωνυμίαν θέμενοι Μαρκίῳ Κορβ.] Confer Noſtrum v. Ἀμύσσειν, & v. Κελτοί.

[13] Ἀριστοφάνης] *Pluto,* pag. 111. (54. Ed. Baſ. P.)

Ὡς ἀγαθὸν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν. ὡσανεὶ ἔλεγεν, οὐ ματαίως ἄρα σπεύδουσιν οἱ δικάζοντες πολλὰ ὀνόματα ἔχειν.

Ἐπώνυμοι.[1] διττοί εἰσιν οἱ Ἐπώνυμοι. οἱ μὲν ί ἀριθμὸν ἀφ' ὧν αἱ Φυλαί· [2]ἕτεροι δὲ δύο ἐπὶ τοῖς μ'· ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ιή ἔτους [3]ἄχρις ξ'.

Ἐπώνυμοι. [4]οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες ἀστοὶ καὶ ξένοι χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ὑφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς Φυλαῖς ἐτίθη ὀνόματα. Φασὶ δ' ἐκεῖθεν πρῶτον δόξαι τὰς Φυλὰς ἐξηγήσασθαι. ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς Φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι, καὶ ἕκαστον ἑκατὸν ὀνόματα ἴδια γραψάμενον κληρῶσαι. [5]Παρὰ γοῦν τὰς εἰκόνας τῶν Ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους, πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίους· ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῖεν.

Ἐπωπεὺς,[6] Ἐπωπέως.

Ἐπωπτευκότων. οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι, ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐποπτεύειν ἐλέγοντο.

Ἐπωρώθησαν. ἐσκληρύνθησαν.

Ἐπωρυόμενος. φωνῶν.

Ἐπωτίδες. [7]Θουκυδίδης· Καὶ τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πρώραις παχείας ὡς ἐπὶ ἓξ πήχεις, ἐντός τε καὶ ἔξωθεν.

Ἐπωτίδες.[8] εἰσὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρώρας ἐξέχοντα ξύλα.

Ἐπωτίσιν. Ἐκ φορτίδων πολεμιστηρίας τὰς νέας κατεσκεύασε, ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στερίφοις ἀποφήνας εὐρώστους.

Ἐπ' ὠὐτόν. ἐπ' αὐτόν.

Ἐπωφελέσι.

Ἐπῴχετο. ἐπεπορεύετο.

Ἐπράξατο. ἀπήτησεν. Τοὺς δὲ Βυζαντίους, καί τινας ἄλλους ἐπράξαντο. ἀντὶ τοῦ, χρήματα ἀπήτησαν. καὶ αὖθις· Ὡς δὲ δίκας αἰτῶν τοὺς Ἀθηναίους περὶ τοῦ παιδὸς, οὐκ ἔτυχεν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπράξατο.

Ἐπράδει. ἀπέπαρδε. καὶ ἀποπαρδεῖν λέγεται. ἐπράδειν δὲ, προτεταγμένου τοῦ ρ'.

Ἐπραξικόπει. Ὁ δὲ [9]ἐπραξικόπει τὴν πόλιν, ἐκ πολλοῦ κατασκευαζόμενος ἐν αὐτῇ προδότας.

cognomina habere. Quaſi dixiſſet; haud fruſtra igitur Judices multa nomina habere cupiunt.

Ἐπώνυμοι. Duplices fuerunt Eponymi: alteri decem numero; a quibus Tribus nomen acceperunt: alteri vero XLII. a quibus civium ætates quotannis appellantur, ab anno decimo octavo uſque ad ſexageſimum.

Ἐπώνυμοι. Eponymi. Cives & peregrini, qui virtute cæteris præſtabant; æreis ſtatuis honorabantur: a quorum nonnullis & Tribubus nomina impoſita ſunt. Dicunt autem Tribus primum illinc diſtingui cæpiſſe. Cum enim Athenienſes dubitarent, unde Tribus appellandæ eſſent, a viris clariſſimis nomina eis impoſuiſſe feruntur: ſingulis centum nomina ſcripta ſorti committentibus. Juxta horum autem Eponymorum ſtatuas leges [populo] proponebantur, antequam ratæ fierent; ut omnibus eas legere & judicium ſuum de illis ferre liceret.

Ἐπωπεύς. Epopeus. [Nomen proprium.]

Ἐπωπτευκότων. Qui Eleuſine initiabantur, in ſecunda initiatione ad inſpectionem myſteriorum admittebantur, quod ἐποπτεύειν Græci vocabant.

Ἐπωρώθησαν. Indurati ſunt.

Ἐπωρυόμενος. Ululans. Rugiens. Latrans.

Ἐπωτίδες. [Ligna in navibus a prora utrinque prominentia.] Thucydides: *Et epotides proris impoſuerunt, craſſas fere ſex cubitos.*

Ἐπωτίδες. Epotides. Sic appellantur ligna illa, quæ utrinque a prora prominent.

Ἐπωτίσιν. Epotidibus. [Sive, navium auriculis.] *Ex onerariis navibus bellicas naves confecit, eaſque firmis epotidibus munivit.*

Ἐπ' ὠὐτόν. Idem quod ἐπ' αὐτόν. Ad ipſum.

Ἐπωφελέσι. Utilibus.

Ἐπῴχετο. Obibat. Circumibat.

Ἐπράξατο. Exegit. *A Byzantiis & quibuſdam aliis pecuniam exegerunt.* Et iterum: *Cum autem ab Athenienſibus petiiſſet, ut filii ſui necem ulciſcerentur, re non impetrata, ſe ipſe interfecit.*

Ἐπράδει. Pepedit. Ventris crepitum emiſit. [Communiter dicitur] ἀπέπαρδε & ἀποπαρδεῖν. At ἐπράδειν [dictum eſt pro ἐπάρδειν,] præpoſito ρ.

Ἐπραξικόπει. Molitione clandeſtina & proditorum opera aliquid in ſuam poteſtatem redigere ſtudebat. *Ille vero urbem fraude & dolo occupare ſtudebat, proditoribus a longo jam tempore in ea ſubornatis.*

9. Polybius Fr. Gram. 62. Vol. V. p. 88

---

[1] Ἐπώνυμοι. διττοί εἰσιν οἱ ἐπ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Noſtrum infra v. Στρατεία ἐν τοῖς Ἐπωνύμοις: qui locus hunc egregie illuſtrat. Etymologus: Ἐπώνυμοι. διττοί εἰσιν οὗτοι· οἱ μὲν λεγόμενοι τῶν ἡλικιῶν· καί εἰσι δύο καὶ τεσσαράκοντα, οἱ καλοῦνται καὶ λήξεων Ἐπώνυμοι. οἱ δὲ δέκα, ἀφ' ὧν αἱ φυλαὶ προσηγορεύθησαν, οἷον Ἐρεχθεὺς, Αἰγεὺς, Πανδίων, Λεὼς, Ἀλμᾶς, (lege, Ἀκάμας: unde tribus Ἀκαμαντὶς dicta) Οἰνεὺς, Κέκροψ, Ἱπποθόων, Αἴας, Ἀντίοχος. His adde, quæ habet Pauſanias in *Atticis* p. 8. 9.

[2] Ἕτεροι δὲ δύο ἐπὶ τοῖς μ'] Antea peſſime legebatur, ἕτεροι δὲ δύο καὶ τοῖς μὲν: cujus loco veram lectionem nunc primum Suidæ reſtitui. Eponymi enim ætatum, de quibus hic agitur, numero erant XLII. ut non ſolum clare patet ex loco Etymologi in nota præcedente adducto: ſed etiam ex Harpocratione, & ipſo Suida infra v. Στρατεία ἐν τοῖς Ἐπων.

[3] Ἄχρις ξ'] Sic etiam habet Harpocratio. At Petitus *de Leg. Attic.* pag. 547. reponendum contendit ἄχρις μ': quem vide.

[4] Ἐπώνυμοι. οἱ κατ' ἀρ.] Hic in prioribus Editt. excidit caput articuli Ἐπώνυμοι; & cætera, quæ ſequuntur, cum præcedenti articulo male cohærent: quam confuſionem, ſecutus auctoritatem MStorum Pariſ. ex hoc loco ſuſtuli.

[5] Παρὰ γοῦν τὰς εἰκόνας τῶν Ἐπ.] Vide Petitum *de Leg. Att.* p. 100.

[6] Ἐπωπεύς] Erat Rex Sicyonis, cujus mentionem facit Diodorus in Excerptis a Valeſio editis pag. 221.

[7] Θουκυδίδης] Lib. VII. cap. XXXVI. unde locum hunc mutilum ſupplebis.

[8] Ἐπωτίδες] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. VII. cap. XXXIV.

[9] Ὁ δὲ ἐπραξικόπει τὴν πόλιν, ἐκ πολλ.] Fragmentum hoc Fulv. Urſinus & Caſaubonus Polybio tribuunt.

Ἔπρασσον. ἀντὶ τοῦ ἐβουλεύοντο. [1] Ἀλλήλοις ξυγγινόμενοι ἔπρασσον, ὅπως τά τε διάφορα λύσουσι, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν εἰρήνην εὖ θήσονται.

Ἐπραττόμην. ἀπήτουν.

Ἔπραττον. ἐπεβούλευον. προεδίδοσαν. [2] Ἐπεσπῶντο τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ τούτοις ἔπραττον τὴν πόλιν. καὶ αὖθις· Ἀνήρ τις ἔπραττε κακῶς, καὶ πᾶσα ἡ οἰκία αὐτοῦ.

Ἐπρέσβευεν. ἐτίμα. Ὁ δὲ Σωκράτης ἠθικὴν φιλοσοφίαν ἐπρέσβευεν.

Ἐπρήσθη. ἐκαύθη πυρί. [3] Ἑάλω μέγα κακουργῶν, καὶ ζῶν ἐνεπρήσθη.

Ἔπρηξας. ἔπραξας. Ἔπρησας δὲ, ἔκαυσας.

Ἐπρίατο. γενικῇ. ἠγόραζεν.

Ἔπρωσεν. ἐμοίρασεν.

Ἐπρυτάνευσε. παρέσχε. διῳκήσατο. Δῶρά τε πέμπει ἐπὶ φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ, ἣν Στρυγγαῖος ἐπρυτάνευσεν.

Ἑπτά. ὁ ἀριθμός.

Ἑπταβόειον.[4] ἑπτάβυρσον. ἑπτάπτυχον.

Ἑπτάπεκτος.[5] ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην. ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι. πέξαι γὰρ τὸ κεῖραι, ἢ κτενίσαι.

Ἑπταπλάσιον. ἀντὶ τοῦ, πολυπλασίονα. ὁ γὰρ ἑπτὰ ἐπὶ πλήθους τάττεται.

Ἔπταρον. [6] ᾐσθόμην. πταρμὸς γὰρ κεφαλῆς αἴσθησις. ἐπεὶ οἱ θιγόντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῷ κάρφει, πτάρνυνται.

Ἐπταικώς. σφαλείς. Ὁ δὲ ὑπερβαίνων τὸν οὐδὸν τῆς αὐλῆς, ἔπταισε βιαιότερον, καὶ πρὸς γῆν κατηνέχθη.

Ἐπτεροῦτο. ἐκουφίζετο.

Ἑπτέτης. ζʹ ἐτῶν. [7] Ἑπτέτης ὢν Ἀρχέδημος, οὐκ ἔφυσε φράτορας. τουτέστι, [8] φράστας ὀδόντας.

Ἔπτηξεν. ἐφοβήθη. συνεστάλη. ἐταπεινώθη.

Ἐπτηχότες. δειλιῶντες. φοβούμενοι.

Ἐπτοημένος. θαυμάζων.

Ἐποίκιον. Τινὲς δὲ ἔμενον ἐν τοῖς ἐποικίοις κατὰ τὴν χώραν ἐκ τῶν ποιμένων.

Ἔποικος. μέτοικος. [9] Ἔποικοι παρὰ Θουκυδίδῃ, οἱ ἐν πόλει· Ἄποικοι δὲ, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι.

Ἔπρασσον. Agebant. Conſultabant. *Illi vero inter ſe congreſſi id agebant, ut & controverſias omnes componerent, & pacem ſtabilirent.*

Ἐπραττόμην. Exigebam. Repetebam.

Ἔπραττον. Inſidiabantur. Prodebant. *Ætolos acciverunt, iiſque urbem prodiderunt.* Et iterum: *Vir quidam haud ex animi ſententia rem gerebat, totaque ejus domus.*

Ἐπρέσβευεν. Honorabat. Magni faciebat. *Socrates autem moralem Philoſophiam in pretio habebat.*

Ἐπρήσθη. Crematus eſt. *In ingenti facinore deprehenſus, & vivus combuſtus eſt.*

Ἔπρηξας. Pro ἔπραξας. Feciſti. At ἔπρησας, combuſſiſti.

Ἐπρίατο. Genitivo jungitur. Emit.

Ἔπρωσεν. Fato deſtinavit. Deſtinavit.

Ἐπρυτάνευσε. Suppeditavit. Præbuit. Adminiſtravit. *Donaque miſit, amicitiæ & bellicæ ſocietatis cauſa, cujus ineundæ Stryngæus auctor fuit.*

Ἑπτά. Septem.

Ἑπταβόειον. Ex ſeptem pellibus bubulis confectum. Septemplex.

Ἑπτάπεκτος. Denſam & prolixam comam habens. Proprie, quæ ſepties tonderi poteſt. Πέξαι enim ſignificat tondere.

Ἑπταπλάσιον. [Proprie ſeptuplum. Interdum vero,] multiplicem. Numerus ſeptenarius enim pro multitudine ponitur.

Ἔπταρον. [Sternutavi.] Senſi. Sternutatio enim eſt ſenſus capitis. Nam qui nares tenui feſtuca tangunt, ſternutant.

Ἐπταικώς. Lapſus. *Ille vero limen aulæ tranſiens, violento caſu humi proſtratus eſt.*

Ἐπτεροῦτο. Alis ſe levabat. Efferebatur.

Ἑπτέτης. Septennis. *Archedemus ſeptennis nondum edidit tribules.* [Præter expectationem Comicus dixit φράτορας, pro] φραστῆρας ὀδόντας, i. e. dentes ætatis indices.

Ἔπτηξεν. Metuit. Præ metu animum contraxit. Humilem ſe præbuit.

Ἐπτηχότες. Metuentes. Formidantes.

Ἐπτοημένος. Admiratione perculſus.

Ἐποίκιον. Domicilium. Villa. *Quidam autem ex paſtoribus in villis in illa regione ſitis manſerunt.*

Ἔποικος. Inquilinus. Ἔποικοι apud Thucydidem vocantur coloni, qui in urbes; Ἄποικοι vero, qui in locum deſertum mittuntur, ut ibi habitent.

---

[1] Ἀλλήλοις ξυγγινόμενοι ἔπρ.] Hæc ſunt verba Procopii lib. 1. *de Bello Perſ.* cap. XI. pag. 32.

[2] Ἐπεσπῶντο τοὺς Αἰτ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. IV. cap. XVII.

[3] Ἑάλω μέγα κακ.] Verba hæc eſſe Æliani diſcimus ex ipſo Suida infra v. Μέγα.

[4] Ἑπταβόειον. ἑπτάβυρσον. ἑπτ.] Ex Schol. Homeri ad Il. H. v. 220.

[5] Ἑπτάπεκτος.] Sic MS. Pariſ. A. At priores Editt. minus recte, ἑπτάπικτος.

[6] Ἔπταρον. ᾐσθόμην. πταρμὸς γὰρ κεφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 242.

[7] Ἑπτέτης ὢν Ἀρχ.] Ariſtophanes *Ranis* pag. 231. (147. Ed. Baſ. *P.*)

Σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
Ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας.

Vide ibi Scholiaſtam.

[8] Φράστας ὀδόντας] Imo potius Φραστῆρας ὀδόντας. Dentes enim ætatis indices a Græcis appellantur γνώμονες & φραστῆρες. Vide Noſtrum infra v. Φραστῆρες.

[9] Ἔποικοι παρὰ Θουκυδίδῃ, οἱ ἐν πο.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. II. cap. XXVII.

Ἕποιμ' ἄν. ἀκολουθοίην.

Ἐποίνιος. μέθυσος. ἐπιτράπεζος.

Ἐποῖσαι. ἐπενέγκαι.

Ἐποισθήσεται. ἐπενεχθήσεται.

Ἕποιτο. ἀκολουθοῖτο.

Ἐποιχόμεθα. ἐπερχόμεθα.

Ἐπύθοντο. ἤκουσαν. ἠρώτησαν.

Ἐπύλλια[1] ξυλλέγω. τὰ ἔπη, ὑποκοριστικῶς.

Ἐπύρσευσε. πυρκαϊὰν ἐποίησε.

Ἐρᾷ. ἐπιθυμεῖ. Ἔρα δὲ, ἡ γῆ. [2] παρὰ τὸ ἐρεῖσαι, ὅ ἐστι περὶ ἴσης γῆς φιλονεικῆσαι. καὶ ἔρρει. ἐφθείρετο.

Ἔρανα. δῶρα, τὰ ἐκ συλλογῆς.

Ἐρανεμπόλοις. τοῖς ἐκ τῶν ἐράνων ἐμπολῶσιν [3] ἀπὸ τῶν ἀρχῶν.

Ἐράνιον. ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον.

Ἐρανικαί.[4] ὅτι ἔμμηνοι δίκαι, αἵτε ἐμπορικαί.

Ἐρανισάμενος.[5] ἐκ πολλῶν συναγαγών. καὶ ἐρανίσας, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας. Ἐρανιστὴς μέν τοι κυρίως ἐστὶν, ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων.

Ἔρανος. ἡ ἐκ κοινοῦ ἑστίασις. ἢ [6] ἐντολή. εἰσφορά. ἢ συλλογή. ἢ [7] σπουδαιότερον.

Ἐραπτίδαυλος. ἐν Ἐπιγράμμασι· [8] Βουχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐραπτίδαυλος Κεύβολος.

Ἐρασινάδης.[9] ὄνομα κύριον. στρατηγὸς δὲ ἦν.

Ἐρασίστρατος, [10] Ἰουλιήτης, ἀπὸ Ἰουλίδος πόλεως Κέω τῆς νήσου. χρηματίζει δὲ Κῖος, υἱὸς Κρητοξένης, τῆς Μηδίου τοῦ ἰατροῦ ἀδελφῆς, καὶ Κλεομβρότου. [11] Οὗτος Ἀντίοχον τὸν βασιλέα νοσοῦντα ὑπὸ τοῦ τῆς μητρυιᾶς Στρατονίκης πόθου ἰάσατο εὑρὼν τὸ πάθος ἐκ τοῦ σχεῖν τὴν χεῖρα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν παλμὸν συνεικάσαι. ὁσάκις γὰρ ἔβλεπεν ὁ Ἀντίοχος τὴν μητρυιὰν αὐτοῦ τυχὸν διερχομένην, ἐπάλλετο τὴν καρδίαν μάλιστα τῷ ταύτης ἔρωτι. τέθαπται δὲ πρὸς τῷ ὄρει τῇ Μυκάλῃ, κατάντικρυ Σάμου. ἔγραψεν ἰατρικὰ βιβλία θ'.

Ἕποιμ' ἄν. Sequar.

Ἐποίνιος. Vino deditus. Temulentus.

Ἐποῖσαι. Intuliſſe.

Ἐποισθήσεται. Inferetur. Importabitur.

Ἕποιτο. Sequatur.

Ἐποιχόμεθα. Obimus. Invadimus.

Ἐπύθοντο. Audiverunt. Interrogarunt.

Ἐπύλλια ξυλλέγω. Verſiculos colligo. Ἐπύλλια enim eſt diminutivum ab ἔπη.

Ἐπύρσευσε. Igne ſublato de ſpecula ſignum dedit. Faces accendit.

Ἐρᾷ. Cupit. Amat. Ἔρα vero, terra. Hinc etiam dictum eſt ἐρεῖσαι: quaſi dicas περὶ [ἔρας] ἴσης φιλονεικῆσαι, i. e. de pari terræ portione contendere. Et ἔρρει, peribat.

Ἔρανα. Dona collectitia.

Ἐρανεμπόλοις. Redemptoribus, ſive nundinatoribus erani.

Ἐρανεμπόλοις —— ἀρχῶν. Photius.

Ἐράνιον. Donum collatitium. Eranus.

Ἐρανικαί. Ad eranum pertinentes. Controverſiæ de erano & negotiis mercatorum ſingulis menſibus in Judicio diſceptari ſolebant.

Ἐρανισάμενος. Qui a multis eranum collegit. Et ἐρανίσας Demoſthenes dixit de eo, qui eranum corrogavit. Ἐρανιστὴς vero proprie dicitur, qui erani particeps eſt, & ſingulis menſibus debitam penſionem confert.

Ἐρανίσας. Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας. Ε. μὲν τοι κ. ε. ὁ τοῦ ε. μ. καὶ τὴν φ. ἣν ἑ. μ. ε. καταβάλλειν. εἰσφέρειν. Photius.

Ἔρανος. Cœna collatitia. Symbola. Pecunia collectitia.

Ἐραπτίδαυλος. In Epigrammate: *Capax admodum eſt hic lebes: quem dedicavit Cleobotus Eriaſpidæ filius.*

Ἐρασινάδης. Eraſinades. Nomen proprium. Erat autem belli dux.

Ἐρασίστρατος. Eraſiſtratus, Juliates, ex Juliade, Cei Inſulæ urbe. Appellatur autem Cejus, filius Cretoxenæ, Medii Medici ſororis, & Cleombroti. Hic Antiochum Regem, qui præ amore novercæ Stratonices in morbum inciderat, ſanavit: poſtquam manu cordi ejus admota ex palpitatione cauſam mali deprehendiſſet. Quotieſcunque enim Antiochus novercam ſuam forte tranſeuntem vidiſſet, toties cor ejus præ amore vehementius ſolito palpitabat. Sepultus eſt juxta montem Mycalen, e regione Sami. Scripſit de re medica libros IX.

---

[1] Ἐπύλλια ξυλλέγω] Ariſtophanes *Acharnenſibus* pag. 391.

Ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια.

Huc Suidas reſpexit.

[2] Παρὰ τὸ ἐρεῖσαι] Scribe, παρ' ὃ καὶ τὸ ἐρεῖσαι. Confer Etymologum v. Ἔρα.

[3] Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν] Hæ tres voces mihi ſuſpectæ ſunt, nec ad rem quicquam facere videntur.

[4] Ἐρανικαί. ὅτι ἔμμηνοι δ.] Scribe, Ἐρανικαί. ὅτι ἔμμηνοι αἱ ἐρανικαὶ, &c. Confer Noſtrum ſupra v. Ἔμμηνοι. De erano autem & eraniſtis videndus omnino eſt Salmaſius *de Uſuris* cap. III. qui ibi prolixe de hoc argumento agit.

[5] Ἐρανισάμενος. ἐκ πολλῶν συναγ.] Ex Harpocratione.

[6] Ἐντολή] Sic etiam habet Etymologus: ſed mendoſe omnino. Scribendū enim eſſe ἐμπολὴ, colligo ex voce præcedente ἐρανέμπολοι.

[7] Ἢ σπουδαιότερον] Locus hic mutilus eſt: quem ex Etymologo ſupplebis.

[8] Βουχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐραπτ.] Locus hic corruptus eſt, qui ſic ſcribendus & diſtinguendus eſt:

Βουχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὶς Ἐρασπίδου υἱὸς Κλεύβοτος.

Sic enim legitur in Anthologia Epigrammatum inedita, ex qua Epigramma integrum, cujus fragmentum hoc pars eſt, publici juris fecit Lucas Holſtenius ad Stephanum v. Τέγεα: ut monuimus etiam ſupra v. Βουχανδής.

[9] Ἐρασινάδης] Ariſtophanes *Ranis* pag. 268. (176. Ed. Baſ. P.)

Εἰ κἀστρατήγησέ γε μετ' Ἐρασινίδου.

Scholiaſta ad eum locum: Ἐρασινίδης, εἷς τῶν περὶ Ἀργινούσας στρατηγησάντων δυστυχῶς. Huc Suidas reſpexit. Vide etiam infra v. Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου.

[10] Ἰουλιήτης, ἀπὸ Ἰουλ.] Strabo lib. x. Ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος ὅ, τε Σιμωνίδης ἦν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης, ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρὸς, &c. Errat ergo Stephanus Byzantius v. Κῶς, qui Eraſiſtratum hunc Coum facit. Julis enim, ſive Julias erat urbs inſulæ Cei, ut non ſolum teſtatur Suidas hoc loco, ſed etiam Strabo lib. x. pag. 486.

[11] Οὗτος Ἀντίοχον τὸν βασιλ.] Eandem hiſtoriam prolixius narrant Plutarchus in *Demetrio* pag. 907. Appianus *de Bellis Syr.* pag. 204. Valer. Max. lib. v. cap. VII. Julianus in *Miſopog.* pag. 72. & alii.

Ἐρατεινός. ὁ ἐπέραστος.

Ἐρατοσθένης,[1] Ἀγλαοῦ (οἱ δὲ, Ἀμβροσίου) Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου, καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ. μετεπέμφθη δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τρίτου Πτολεμαίου, καὶ διέτριψε μέχρι τοῦ πέμπτου. [2] Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπεκλήθη. οἱ δὲ καὶ δεύτερον ἢ νέον Πλάτωνα· ἄλλοι, Πένταθλον ἐκάλεσαν. ἐτέχθη δὲ ρκϛʹ ὀλυμπιάδι, καὶ ἐτελεύτησεν πʹ ἐτῶν γεγονώς· ἀποσχόμενος τροφῆς διὰ τὸ ἀμβλυώττειν, μαθητὴν ἐπίσημον καταλιπὼν Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον· οὗ πάλιν Ἀρίσταρχος μαθητής. μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ Μνασέας καὶ Μένανδρος καὶ Ἄριστις. [3] ἔγραψε δὲ φιλόσοφα, καὶ ποιήματα, καὶ ἱστορίας. Ἀστρονομίαν, ἢ [4] Καταστηρίγμους. Περὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν αἱρέσεων. Περὶ ἀλυπίας. Διαλόγους πολλοὺς, καὶ Γραμματικὰ συχνά.

Ἐργαλεῖον. ἔργον τι.

Ἐργάνη. ἡ Ἀθηνᾶ, παρ' ὅσον ἔφορός ἐστι τῆς τῶν γυναικῶν ἐργασίας, ταύτῃ παρὰ Ἀθηναίοις καὶ Σαμίοις εἴρηται. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐργασίαν.

Ἐργαστῆρας. ἐργάτας. Ὁ δ' ἐνελόχα τινὰς ἐργαστῆρας ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπανιόντας, καί πως λαθὼν εἰς αὐτὸν ἑρπύσας.

Ἐργαστήριον. ἐν ᾧ τινα ἐργάζονται. [5] Πολύβιος· Οὐκ ἔστι, κατὰ [6] τὸν Ξενοφῶντα, ὃς θεασάμενος τὴν πόλιν ἐκείνην, οὐκ ἂν εἶπε πολέμου ἐργαστήριον.

7. Polybius. X. 16.

Ἐργαστικός. [7] Πολύβιος· Ἰδίως δὲ τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς τῶν ἐργαστικῶν κατασκευῆς.

Ἐργάτιδες. αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες τὰ τῶν ἀνδρῶν ἔργα. ἡ εὐθεῖα, ἐργάτις.

Ἐργίσκη.[8] τῆς Θρᾴκης ἐστίν. ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄβας νύμφης.

Ἐργολάβος. οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπέρ τινων ἔργων μισθὸν λαμβάνοντα, καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον· ἀλλ' ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρῶνται τῷ ὀνόματι· ὡς [9] Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν δῆμον Ἐπιστολῇ· Πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόν-

Ἐρατεινός. Amabilis. Optabilis.

Ἐρατοσθένης. Eratoſthenes, Aglai, vel, ut alii, tradunt, Ambroſii F. Cyrenæus, Ariſtonis Philoſophi Chii, & Lyſaniæ Cyrenæi Grammatici, & Callimachi Poetæ diſcipulus. Accerſitus Athenis a Ptolemæo tertio, ad quintum uſque vixit. Hic quod in omni doctrinæ genere ſecundum locum teneret, & viris ſummis proximus eſſet, *Beta* vocatus eſt. Alii vero eum Platonem ſecundum, vel juniorem: alii Quinquercionem appellarunt. Natus eſt CXXVI. Olympiade: obiitque anno ætatis LXXX, ex inedia, propter hebetatam oculorum aciem; relicto inſigni diſcipulo Ariſtophane Byzantio: cujus rurſus diſcipulus fuit Ariſtarchus. Ejus vero diſcipuli fuerunt Mnaſeas, & Menander, & Ariſtis. Scripſit Philoſophica: Poemata: Hiſtorias: Aſtronomiam, ſeu de iis, qui inter aſtra relati ſunt. Item de Philoſophorum ſectis: De vacuitate doloris: Dialogos multos; & multa Grammatica.

Ἐργαλεῖον. Inſtrumentum.

Ἐργάνη. Sic apud Athenienſes & Samios dicta eſt Minerva, [ab ἔργον, opus:] quod operum muliebrium eſſet inſpectrix. Significat etiam opus, vel operationem.

Ἐργαστῆρας. Operarios. Opifices. *Ille vero inſidias ſtruxit quibuſdam operariis ex agris domum redeuntibus, & clam ad ipſum prorepſit.*

Ἐργαστήριον. Officina. Polybius: *Nemo eſt quin illa cernens, urbem eam belli officinam, ut Xenophontis verbis utar, diceret.*

Ἐργαστικός. Opifex. Operarius. Polybius: [*Congeſta in forum*] *ſuppellectile & civium & opificum.*

Schweig
Faſcicul
P. 51. leg

Ἐργάτιδες. Operatrices. Operariæ. Sive, mulieres, quæ virorum opera faciunt. Caſus rectus eſt ἐργάτις.

Ἐργίσκη. Ergiſce, locus Thraciæ, ab Ergiſco Neptuni & Abæ Nymphæ filio ſic dictus.

Ἐργολάβος. Non quemadmodum ſecundum vulgarem loquendi conſuetudinem ἐργολάβον vocamus illum, qui mercede operam ſuam locat, & operis ſocios habet; ſic etiam Oratores facere conſueverunt: ſed illi vocem hanc malo ſenſu accipiunt; ut Demoſthenes in Epiſtola ad Senatum & populum: *Præſens rerum ſtatus multo magis benevolentiam & humanitatem*

---

[1] Ἐρατοσθένης] De hoc Eratoſthene vide Voſſium *de Hiſt. Gr.* lib. 1. cap. XVII.

[2] Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας τοῖς ἄκροις ἐγγίσασι τὰ βήματα ἐπεκλ.] Meurſius ad Heſychium Mileſium pag. 147. recte monuit locum hunc mendoſum eſſe, eumque ſic ſcribi debere: Διὰ δὲ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας, τοῖς ἄκροις ἐγγίσαντα, Βῆτα ἐπικληθῆ. Eratoſthenes enim non Βήματα, ſed Βῆτα cognominatus fuit, quod inter eruditos ſecundus ei locus aſſignaretur: ſicut βῆτα ſecunda eſt alphabeti litera. Heſychius Mileſius: Ἐρατοσθένης διὰ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας, τοῖς ἄκροις ἐγγίζων, Βῆτα ἐκλήθη. Artemidorus Epheſius, vel, ſecundum alios, Marcianus Heracleota, in *Periplo*: Καὶ μετ' ἐκεῖνον Ἐρατοσθένης, ὃν Βῆτα ἐκάλεσαν οἱ τοῦ Μουσείου προστάντες. Locum hunc Artemidori obſervaverat etiam Pearſonius, & ante eum Voſſius.

[3] Ἔγραψε δὲ φιλόσοφα, καὶ τ.] De ſcriptis Eratoſthenis vide Voſſium loco ante laudato; & Meurſium, partim ad Nicomachi Geraſeni Enchiridion; partim ad Heſychium Mileſium.

[4] Καταστηρίγμους] Imo καταστερισμούς: quo nomine inſcribitur opus Eratoſthenis, hodie adhuc ſuperſtes, quo de aſtris, eorumque nominibus; ſive de iis, qui in aſtra relati ſunt, agitur. Vide etiam infra v. Ἵππαρχος: ubi itidem pro καταστηριγμοῦ legendum eſt καταστερισμοῦ; ut ibi Lectorem monemus.

[5] Πολύβιος] Lib. x. cap. xx. ubi tamen locus hic paulo aliter legitur.

[6] Κατὰ τὸν Ξενοφῶντα] Locus Xenophontis exſtat in *Ageſilao* p. 655. ubi de Epheſo ſic ſcribitur: Ὥστε τὴν πόλιν ὄντως ἡγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. Ad eundem locum Xenophontis reſpexit Athenæus lib. x. pag. 421. ubi ſic ait: Καὶ Μνησίμαχος παράγει τὸ συμπόσιον πολέμου παρασκευὴν ἐπαγγελλόμενον, καὶ ὡς ἀληθῶς, κατὰ τὸν χαριέστατον Ξενοφῶντα, πολέμου ἐργαστήριον.

[7] Πολύβιος]. Lib. x. cap. XVI. unde ſenſus hujus loci ſupplendus eſt.

[8] Ἐργίσκη. τῆς Θρᾴκης ἐστίν. ἀπὸ Ἐργ.] Eadem leguntur apud Harpocrationem & Etymologum.

[9] Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς τὴν Βουλ.] Pag. 116. ubi locus hic rectius ſic legitur: Πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται, ἢ ταραχῆς καὶ δυσμενείας· ὧν ὑπερβολῇ χρώμενοί τινες, ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψεύσειεν αὐτοὺς ὁ λογισμός. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

τὰ πράγματα δεῖται ἐκ ταραχῆς καὶ δυσμενείας, ὡς ὑπερβολῇ χρώμενοι τοῖς ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν, εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψευσθείεν. καὶ ἔργον, ἐπὶ τοῦ δυσχεροῦς. [1] Πολύβιος· Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πολιορκοῦντες τοὺς Συρακουσίους, ἔργου εἴχοντο, οὐ λογισάμενοι τὴν Ἀρχιμήδους δύναμιν.

Ἐργοκλῆς. στρατηγὸς Ἀθηναίων.

Ἔργον εἰπεῖν. χαλεπὸν εἰπεῖν. καὶ [2] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
Ἀλλ' ἑρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.

ἀντὶ τοῦ ὄφελος.

Ἐργόφιλος. στρατηγὸς Ἀθηναίων.

Ἐργῶδες. μετὰ πόνου γινόμενον. δυσχερές.

Ἔρδειν. πράττειν.

Ἔρδοι. πράττοι. ἐργάζοιτο.

[3] Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

Ἐραῖα. ὁ κλάδος. σημαίνει καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλῶδες.

Ἔῤῥε. φθείρου.

Ἔῤῥε [4], κακὸν σκυλάκευμα· κακὰ μερίς. ἔῤῥε ποθ' ᾅδαν·
Ἔῤῥε, τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον, ὃν ἔτεκον.

Ὦ [5] Ξενοφάνεις, καὶ Διαγόραι, καὶ Ἵππωνες, καὶ Ἐπίκουροι, καὶ πᾶς ὁ λοιπὸς ὄχλος τῶν κακοδαιμόνων τε καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, ἔῤῥεσθε.

Ἐρεβεννός. ὁ σκοτεινός. καὶ ἔρεβος, τὸ σκότος.

Ἐρεβησαίων [6] πόλις.

Ἐρέβινθος. τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. [7] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἄν.

ὁ δὲ πρεσβύτης· Ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου. τουτέστιν, αἰδοίου. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὄσπριον.

Ἐρεβίνθινος Διόνυσος. ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Ἐρεβοδιφῶντες. τὰ ὑπὸ σκότος ψηλαφῶντες. [8] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια. Καὶ, ἐρεβοδιφῶσι. τουτέστι, τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι καὶ καταμανθάνουσι. [9] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

Ἔῤῥεε. ἔῤῥει. Ἔρεε δὲ, δι' ἑνὸς ρ, ἠρώτα.

Ἐῤῥέθη. ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. [10] Ἐρήθη, ἀντὶ τοῦ ἀνηγορεύθη.

Ἐρεείνω. ἐρωτῶ.

Ἐρεθίζειν. τὸ τῇ ῥιπίδι τὸ πῦρ ἀνάπτειν. καὶ τὸ παρορμᾶν ἐπί τι καὶ παραθήγειν.

requirit, quam turbas & inimicitias: quæ cum modum excedant, nonnulli occaſione illa utentes, ea contra vos moliuntur, quæ ne ad exitum perducant, precor. Et ἔργον dicitur de re difficili & ardua. Polybius: *Romani autem, cum obſiderent Syracuſas, operi inſtabant, non æſtimantes, quantum Archimedes arte ſua efficere valeret.*

Polybius. VIII. 5.1. Vol. III. p. 14. ex Herone de Obſidione toleranda.

Ἐργοκλῆς. Ergocles. Imperator Athenienſiũ.

Ἔργον εἰπεῖν. Moleſtum, vel difficile eſt dicere. Et Sophocles: *Sed nihil prodeſt fruſtra iſta lugere. Quin potius negotio ſtrenue manus admovenda eſt.* Ἔργον enim hic idem ſignificat quod ὄφελος.

Ἐργόφιλος. Ergophilus. Imperator Athenienſium.

Ἐργῶδες. Operoſum. Laborioſum. Difficile.

Ἔρδειν. Facere.

Ἔρδοι. Faciat. Operetur. Exerceat. *Exerceat quiſque quam novit artem.*

Ἐραῖα. Ramus [oleæ.] Significat etiam oleæ excrementa & ſordes.

Ἔῤῥε. Peri. In malam rem abi. [In Epigrammate:] *Pereas, mala ſoboles: ignavorum civium unus. Abi ad Orcum. Pereas. Haud enim te Sparta dignum peperi.* † *O Xenophanes, & Diagoræ, & Hippones, & Epicuri, & cætera turba infelicium & Diis inimicorum hominum! Perite.*

Ἐρεβεννός. Obſcurus. Et ἔρεβος. Obſcuritas.

Ἐρεβησαίων πόλις. Urbs Erebeſæorum.

Ἐρέβινθος. Pudendum virile. Ariſtophanes *Nubibus: Pellem ſenum capiamus.* Senex vero [ſubjicit:] *At non pudendi.* Ἐρεβίνθου enim hic poſitum eſt pro αἰδοίου. Significat etiam cicer, quod eſt genus leguminis.

Ἐρεβίνθινος Διόνυσος. Bacchus cicernus. Dicitur de rebus nullius pretii.

Ἐρεβοδιφῶντες. Scrutantes ea, quæ abſcondita ſunt, & tenebris tecta. *Romani vero ea, quæ tenebris ſubterraneis tecta erant, ſcrutari deſierunt.* Ariſtophanes *Nubibus: Scrutantur ea, quæ ſunt ſub Tartaro.*

Hac voce in Epiſt. XXIV. utitur etiam Theophylact. Simocatta. cujus verba hic citantur ex Lib. II. 7. p. 40.

Ar. Nub.

Ἔῤῥεε. Pro ἔῤῥει. Fluebat. Ἔρεε vero, per unum ρ, interrogabat.

Ἐῤῥέθη. Dictum eſt. Ἐρήθη vero, Renunciatum eſt. Edictum eſt.

Ἐρεείνω. Interrogo.

Ἐρεθίζειν. Flabello ignem accendere. Item, aliquem ad aliquid impellere & incitare.

---

[1] Πολύβιος] Lib. VIII. cap. v.

[2] Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 51. ut Portus monuit.

[3] Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχν.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Veſpis*, pag. 533.

[4] Ἔῤῥε, κακὸν σκυλ.] Diſtichum hoc exſtat Anthol. lib. III. cap. v. pag. 293. ubi integrum Epigramma vide. Ibi autem Pentameter ſic legitur:

Ἔῤῥε. τὸν οὐ Σπάρτας ἄξιον ἐτρέφομες.

Plutarchus vero in *Laconicis Inſtitutis* pag. 241. idem diſtichum ſic exhibet:

Ἀχρεῖον σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔῤῥε ποθ' ᾅδαν,
Ἔῤῥε. τὸ μὴ Σπάρτας ἄξιον οὐδ' ἔτεκον.

Confer etiam Anthol. lib. I. cap. v. ubi ſimilis argumenti Epigrammata leguntur.

[5] Ὦ Ξενοφάνεις, καὶ Διαγ.] Fragmentum hoc Kuhnius ad Ælianum refert.

[6] Ἐρεβησαίων π.] Vide an huc referri poſſint, quæ habet Stephanus Byzantius v. Ἔρβισσος.

[7] Ἀριστοφάνης] *Nubibus* pag. 200. (124. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. II. cap. VII. eademque leguntur ſupra v. Ἀπεπόνουν; ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[9] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 134. (70. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Ἐρήθη] Scribendum eſt ἐῤῥήθη: ut Portus quoque monuit.

Appianus de Manlio, Conſulis filio — III. Fragm. III. Vol. I. p. 45. Schweigh.

Ἐρέθισμα. ἡ ὕβρις. Ἀππιανός· Ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο, σκώπτων ἐς αὐτόν. ὁ δὲ τέως μὲν αὐτοῦ κατεῖχε. μετὰ δὲ, οὐ φέρων ἔτι τὸ ἐρέθισμα, ἀντήλασε τὸν ἵππον.

Ἐρέμβοντο.[1] ἀπεπλανῶντο. Οἱ δὲ ἐρέμβοντο κατὰ τὴν χώραν ἕνεκα τῆς ἰδίας ὠφελείας.

Ἐρεμνή. σκοτεινή. παρὰ τὸ ἔρεβος, ἐρεβεννή, καὶ ἐρεμνὴ, κατὰ συγκοπήν.

Ἐρέννιος.[2] Φίλων ὁ Βύβλιος, ὁ Ἐρέννιος χρηματίσας, ὡς αὐτός φησιν.

Ἐρεοῦν κλῶσμα. τὸ τοῦ μαλλίου.

Ἐρέσσειν. — ἐρεσσόντων. Ph.

Ἐρέσσειν.[3] συντόνως ἐσθίειν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων.

Ἐρέσιον. πόλις Βοιωτίας.

Ἐρέσσουσιν.[4] εὐτόνως κινοῦσιν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. ἢ ἐλαύνουσι. κινοῦσι. [5] Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλάς.

Ἐρέσσων. κωπηλατῶν.

[6] Οὐκέτι μ', ὡς τὸ πάρος πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων,
Ὄρσεις ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος.

Ἐρεσχελεῖται. φλυαρεῖται.

Ἐρεσχελία. ἡ φλυαρία.

Ἐρεσχηλοῦντα. — ἐρίζοντα. Ph.

Ἐρεσχελοῦντα, σκώπτοντα, καὶ χλευάζοντα, καὶ οἷον ἐρίζοντα.

Ἐρέτης. ὁ κωπηλάτης.

Ἐρετμῶσαι. κωπηλατῆσαι.

Ἐρρέτω. οἰμωζέτω. φευγέτω. Ὁ πόλεμος ἐρρέτω. τουτέστι, χαιρέτω. ὅ ἐστιν, οὐδεμίαν φροντίδα τοῦ πολέμου ποιούμεθα. Ἀριστοφάνης.

Ἐρετριεύς. ὄνομα κύριον, καὶ ἐθνικόν. καὶ Ἐρετρία, πόλις.

Ἐρεχθεΐδης. ὁ τοῦ Ἐρεχθέως παῖς.

Ἔρρεψεν. [7] Ἰώσηπος· Ἔρρεψε μέν τοι καὶ Ἡρώδῃ τὸ βούλευμα.

Ἐρέψεις. καλύψεις. Νεῶν τε ἐρέψεις προὔφερον.

Ἐρέψιμον. εἶδος πόας. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄκαρπον φυτόν.

Ἔρρει. ἀφθόνως ἐχορηγεῖτο. Ἔρρει γὰρ οἱ κατὰ πρύμναν τὰ ἐκ τῆς τύχης, καὶ πᾶσιν, οἷς ἐπέθετο, τούτων ἡμάρτανεν οὐδενός.

Ἔρρει. κατέπιπτε. καὶ, [8] Ἔρρειν στελέχη φέροντας. ἀντὶ τοῦ, ἤκουσα ἐπέρχεσθαι ξύλα φέροντας.

Ἐρείδειν.[9] οὕτω φασὶν οἱ Ἀττικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συν-

Ἐρέθισμα. Irritatio. Provocatio. Contumelia. Appianus: *Ille ad ſingulare certamen eum provocabat, cavillis ipſum inſectans. At ille aliquandiu quidem ſe continuit. Poſtea vero cum provocationem illam amplius ferre non poſſet, equum in eum concitavit.*

Ἐρέμβοντο. Vagabantur. *Illi vero per regionem utilitatis privatæ cauſa vagabantur.*

Ἐρεμνή. Obſcura. Ab ἔρεβος fit ἐρεβεννή, & per ſyncopen, ἐρεμνή.

Ἐρέννιος. Philo Byblius, Erennius cognominatus, ut ipſe dicit.

Ἐρεοῦν κλ. Filum laneum. [Veſtis lanea.]

Ἐρέσσειν. Avide & magna contentione edere. [Tranſlatio ducta eſt] a remigantibus.

Ἐρέσιον. Ereſium. Urbs Bœotiæ.

Ἐρέσσουσιν. Magna contentione & enixe movent. [Tranſlatio ducta eſt] a remigantibus. *Tales intentant minas.*

Ἐρέσσων. Remigans. [In Epigrammate:] *Non amplius me, ut ante, denſis alis plaudens, & mane experrectus, ex lecto excitabis.*

Ἐρεσχελεῖται. Nugatur.

Ἐρεσχελία. Nugacitas.

Ἐρεσχελοῦντα. Cavillantem. Deridentem. Contendentem.

Ἐρέτης. Remex.

Ἐρετμῶσαι. Remigare.

Ἐρρέτω. In malam rem abeat. Pereat. Fugiat. *Bellum in malam rem abeat.* Vel, valeat. Id eſt, Bellum minime curamus. Ariſtophanes.

Ἐρετριεύς. Eretrienſis. Nomen proprium, & nomen gentile. Et Eretria, urbs.

Ἐρεχθεΐδης. Erechthei filius.

Ἔρρεψεν. Vergit. Inclinatum eſt. Joſephus: *Conſilium illud Herodi feliciter ceſſit.*

Ἐρέψεις. Tegmina. Tecta. *Naviumque tecta proferebant.*

Ἐρέψιμον. Erepſimum. Genus herbæ. Significat etiam plantam, quæ nullos fructus producit.

Ἔρρει. [Fluebat.] Omnium rerum copia affluebat. *Secunda ſemper utebatur fortuna, & omnia, quæ aggreſſus fuiſſet, ex ſententia ei cedebant.*

Ἔρρει. Concidebat. Corruebat. [Et ἔρρειν, aliquo venire, vel ire. *Audivi ſenes*] *huc veniſſe, ſtipites ferentes.*

Ἐρείδειν. Hoc verbum apud Atticos dicitur

---

[1] Ἐρέμβοντο] Imo, ἐρρέμβοντο, per duplex ρ: a ῥέμβομαι.

[2] Ἐρέννιος. Φίλων ὁ Βίβλ.] Vide infra v. Φίλων, ὁ Βίβλ.

[3] Ἐρέσσειν] An potius ἐρείδειν? Heſychius: Ἔρειδε. συντόνως ἔσθιε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. Sic enim apud eum ſcribendum eſt. Vide etiam Noſtrum paulo inferius v. Ἐρείδειν.

[4] Ἐρέσσουσιν. εὐτόνως κινοῦσιν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem*, pag. 16. ut Portus monuit.

[5] Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπ.] Hæc ſunt verba Sophoclis loco laudato.

[6] Οὐκέτι μ', ὡς τὸ πάρος πυκ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. ut Portus etiam obſervavit.

[7] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. I. pag. 742. ubi pro καὶ Ἡρώδῃ rectius legitur καθ' Ἡρώδην.

[8] Ἔρρειν στελέχη φέροντας] Ariſtophanes *Lyſiſtr.* pag. 857. (548. Ed. Baſ. *P.*)

Ἤκουσα γὰρ τυφογέροντας
Ἄνδρας ἔρρειν στελέχη
Φέροντας.

Hinc Suidas ſupplendus eſt.

[9] Ἐρείδειν· οὕτω φασὶν οἱ Ἀττ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 626. (435. Ed. Baſ. *P.*) Confer etiam Noſtrum infra v. Φαύλως ἐρειδ., ubi eadem leguntur. Huc ſpectat illud Heſychii:

πύνας

τόνως γινόμενον. [1] Ἀριστοφάνης·

Ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ᾽ ἐσθίων.

ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεττόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις.

Ἐρείδειν.[2] συνουσιάζειν. [3] Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκουμβίζω.

Ἐρείκη. εἶδος φυτοῦ σχιστοῦ. καὶ ἐρείκω, τὸ σχίζω.

Ἐρεικτόν. τὸ σχιστόν. [4] Ἐρεικτά. κεκομμένα ὄσπρια. ἢ τὰ σχιζόμενα ὄσπρια. εἰσὶ δὲ κύαμοι. [5] Ἀριστοφάνης· Ἧψε κἀρεικτῶν χύτρας.

Ἔρειξις. ἡ σχίσις.

Ἐρείομεν. ἐρωτήσομεν.

Ἐρείπιον. τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα. καὶ ἐρείπιος γῆ, ἡ χέρσος.

Ἐρείπω. τὸ καταβάλλω, καὶ διαφθείρω. κατηρειπωμένος δέ.

Ἐρεῖτε. λέγετε.

Ἐρήματα.[6] τὰ θρέμματα. καὶ ἔρημα, ποιητικῶς.

Ἐρημαῖος. ὁ ἔρημος λόφος.

Ἐρήμη[7] δίκη. ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ. ὅμοιον καὶ τῷ, ἐρήμην ἁλῶναι. Ἐρήμην, ὡς ἂν εἴποι τις, τὸν ἄνδρα ἑλόντες, ἐξέμηνάν τε αὐτὸν, καὶ πλεονεκτικώτατον ἀπετέλεσαν. καὶ, ἐρημαίην σπήλυγγα. ἐρημικὸν σπήλαιον.

Ἐρημία, καὶ ἐρημίη, ὁμοίως.

Ἐρημίτης. ὁ ἐν ἐρήμῳ διάγων.

Ἐρημικῷ. ἐν ἐρήμοις ἄγοντι. [8] Δαβίδ· Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ.

Ἔρημον ἐμβλέπειν. ἀκίνητον, καὶ νωθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν, ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ.

Ἔρημος. κυρίως ἡ μονωθεῖσα τῶν ἐνοικούντων γῆ· παρὰ τὴν ἔραν. καὶ, [9] ἐρημονόμοις θηρσίν.

Ἐρημοσκόπους. ῥαθύμως φυλάττοντας. Ἀπέκτειναν τοὺς ἐρημοσκόπους.

Ἐρημωτής. ἐρημοποιός. ἐν [10] Ἐπιγράμματι· Ταῦρον τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θήραμα [11] Μακεδονικόν.

Ἐρηρέδαται.[12] ποιητικῶς.

de quavis re, quæ enixe & magna contentione fit. Ariſtophanes: *Strenue maxillas move, nec unquam comedere deſine.* Tranſlatio ducta eſt ab illis, qui remigant, & remis incumbunt.

Ἐρείδειν. Cum fœmina coire. Et ἐρείδω, accumbo, incumbo, fulcio.

Ἐρείκη. Erica. Genus arboris fiſſilis. Et ἐρείκω, findo.

Ἐρεικτόν. Fiſſum. Fractum. Contuſum. Et ἐρεικτὰ, legumina fracta, vel freſa: veluti fabæ. Ariſtophanes: *In ollis fabas freſas coxit.*

Ἔρειξις. Fiſſio. Fiſſura. Sectio.

Ἐρείομεν. Interrogabimus.

Ἐρείπιον. Rudera domus. Et ἐρείπιος γῆ, terra inculta.

Ἐρείπω. Proſterno. Demolior. Perdo. At κατηρειπωμένος, collapſus: [per ι ſcribitur.]

Ἐρεῖτε. Dicite.

Ἐρήματα. Pecudes. Et ἔρημα, vox poetica.

Ἐρημαῖος. Tumulus, ſive collis deſertus.

Ἐρήμη δίκη. Dicitur de reo, qui vadimonium deſerens, nec in Judicio ſe ſiſtens, a Judicibus condemnatur. Et ἐρήμην ἁλῶναι, ob deſertum vadimonium condemnari. *Cum autem, ut ita loquar, virum illum deſerti vadimonii cauſa condemnaſſent, ad inſaniam eum adegerunt, & rapaciſſimum reddiderunt.* Et ἐρημαίην σπήλυγγα, ſpeluncam deſertam.

Ερημη — καταδικασθῇ. It
ex Schol. Platonis in Apol.
Socrat. edit. a Fischero. p. 511.

Ἐρημία, & ἐρημίη. [Utrumque per ι ſcribitur.] Solitudo. Locus deſertus.

Ἐρημίτης. In deſerto degens.

Ἐρημικῷ. Solitario. In deſertis agenti. David: *Similis factus ſum pelicano in deſertis degenti.*

Ἔρημον ἐμβλέπειν. Oculis immotis & fixis aliquid intueri: ut cum in locum deſertum, vel vaſtum & immenſum mare proſpicimus. Ariſtophanes *Polyido.*

Ἔρημον ε. α. καὶ ν· οἷον ὅτ᾽ ἂν εἰς
ε. ἢ π. μ. καὶ ἀ. βλέπωμεν. Αρ
Πολυείδῳ. Phot.

Ἔρημος. Proprie ſic vocatur terra deſerta, & incolis deſtituta. Ab ἔρα, terra. Et, θηρσὶν ἐρημονόμοις, feris, quæ in locis deſertis paſcuntur, vel agunt.

Ἐρημοσκόπους. Qui negligenter excubias agunt. *Illos interfecerunt, qui negligenter excubias agebant.*

Ἐρημωτής. Vaſtator. In Epigrammate: *Taurum, qui ante Macedoniam vaſtabat.*

Ἐρηρέδαται. Poetice [dictum eſt.]

Ἔρειδε. συντόνως ἔσθιε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. Sic enim apud eum ſcribendum eſſe viri docti jam ante monuerunt. Idem alibi: Ἤρειδε. σφοδρῶς κατηγόρει. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλαυνόντων.

[1] Ἀριστοφάνης] *Pace.* pag. 626. (435. Ed. Baſ. *P.*)

[2] Ἐρείδειν. συνουσιάζειν] Hoc ſenſu vox iſta accipitur apud Ariſtophanem *Eccleſiaz.* pag. 742. (499. Ed. Baſ. *P.*)

——Πῶς οὐ πάντες ἴασιν
Ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν;

Et in *Theſmophor.* pag. 792. (523. Ed. Baſ. *P.*)

Ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχὸν, εἶτ᾽ ἠρειδόμην.

[3] Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκουμβ.] Confer Noſtrum infra v. Ἐπηρείσατο, & v. Ἠρεικώς.

[4] Ἐρεικτά. κεκομμένα ὄσπρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 236. (151. Ed. Baſ. *P.*) Idem Scholiaſta ad *Veſpas* pag. 476. Καπερεῖξαι. καταθραῦσαι. ἀφ᾽ οὗ ἐστι τὸ ἐρεικτὸν ἀξιοῦσί τινες ἀπὸ τοῦ ἐρεικομένων ὀσπρίων. Confer etiam Heſychium v. Ἐρεικτὸν, & v. Ἐρεικτά.

[5] Ἀριστοφάνης] *Ranis*, pag. 238. (151. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Ἐρήματα] Hæc vox mihi ſuſpecta eſt.

[7] Ἐρήμη δ.] Vide Petitum *de Leg. Attic.* pag. 317.

[8] Δαβίδ.] Pſalm. CVII. v. 7.

[9] Ἐρημονόμοις θηρσ.] Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. XII.

[10] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XV. Epigr. XXIII. ubi ſic legitur:

——Ταῦρον,
Τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θῆρα Μακηδονίας.

[11] Θῆρα Μακηδονικόν] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. male, θήραμα Μακεδονικόν

[12] Ἐρηρέδαται] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Editt. vitioſe, ἐρρήδαται: pro quo Portus ſcribendum putabat ἐρράδαται, a ῥάζω: ſed cui lectioni ſeries literarum refragatur.

Ἐρηρεισμένος. ὁ ἡδρασμένος. Ἐρηρεισμένος δὲ, ὁ πεφιλονεικημένος.

Ἐρήριπτο. ἐπεπτώκει.

Ἐρηρωτηκώς. ἤδη ἐρωτήσας.

Ἐῤῥήσετε. ἀντὶ τοῦ, μετὰ φθορᾶς βαδίσετε. ἐπὶ κατάρας. [1] Οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε. καὶ ἐρήσομαι, ἀντὶ τοῦ ἐρωτήσω.

Ἐρήτυθεν. [2] κατέχον.

Ἐρητύω. τὸ κωλύω.

Ἔρια. τὰ μαλλία. τῶν [3] ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐπὰν τιλθῶσι, διαλύεται ὁ μαλλός.

Ἐριβῶλαξ. ἡ εὔγειος καὶ πίων γῆ.

Ἐριβρεμέτας. ὁ μεγάλους κτύπους ἀποτελῶν. [4] Τὸν Αἰσχύλον λέγει Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις· διὰ τὸ βροντῶδες τῶν ῥημάτων καὶ κομπῶδες· οἷά ἐστι κἀκεῖνα ἐν ἀρχῇ τοῦ Προμηθέως·

Χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς,

Ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις

Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,
Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.

καὶ αὖθις·

Ἀδαμαντίνου [5] νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
Στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐῤῥωμένως.

Ἐριβρύχων. πολυήχων. ἐν Ἐπιγράμματι· [6] Ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων. περὶ σάλπιγγός φησιν.

Ἐρίγδουπος. ὁ μεγαλόκτυπος.

Ἐρίζει. φιλονεικεῖ.

Ἐρίζει. δοτικῇ. καὶ ἀντερίζει, ὁμοίως.

Ἐρίηρες. [7] εὐάρμοστοι.

Ἐρίθακος. ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Ἐριθεύεσθαι. ὅμοιόν ἐστι τῷ δεκάζεσθαι. καὶ γὰρ ἡ ἐριθεία εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ μισθοῦ δόσεως.

Ἐριθευόμενος. διὰ λόγων φιλονεικῶν. Καὶ ὅσα νοῶ ἐριθευόμενος.

Ἐριθεία. ἡ διὰ λόγων φιλονεικία, λέγεται δὲ καὶ ἡ μισθαρνία.

Ἐριθηλέος. πάνυ θάλλοντος.

Πρὶν [8] μὲν ἐπὶ χλοεροῖς ἐριθηλέος ἔρνεσι πεύκης.

Ἐριθηλής. ὁ μεγάλως θάλλων.

Ἐρηρεισμένος. Firmatus. Fultus. Stabilitus. At ἐρηρισμένος, qui contendit, vel rixatus eſt.

Ἐρήριπτο. Ceciderat.

Ἐρηρωτηκώς. Qui interrogavit.

Ἐῤῥήσετε. In malam rem ibitis. Peribitis. Imprecationem ſignificat. *Non ad corvos abibitis?* Et ἐρήσομαι, interrogabo.

Ἐρήτυθεν. Occuparunt. Tenuerunt.

Ἐρητύω. Coerceo. Retineo. Impedio.

Ἔρια. Vellera. Lanæ. Lanarum vellera habent principia & capita denſata: quæ cum velluntur, vellus diſſolvitur.

Ἐριβῶλαξ [γῆ.] Terra fertilis & pinguis.

Ἐριβρεμέτας. Qui ingentem ſtrepitum vel fragorem edit. Sic Ariſtophanes in *Ranis* Æſchylum vocat, ob verba ſonora & turgida, quibus uti ſolet: qualia ſunt & illa in principio *Promethei*:

In extremum quidem venimus terræ ſolum,
Scythicam in viam, aviam in ſolitudinem.
Tibi vero, Vulcane, oportet curæ eſſe mandata,
Quæ tibi pater commiſit, hunc ad petras præcelſas populificum ut conſtringas
Vinculorum adamantinorum firmiſſimis pedicis.

Et iterum:

Nunc adamantini clavi duram maxillam omnibus viribus per pectus adige.

Ἐριβρύχων. Ingentem ſtrepitum edentium. Valde ſonantium. In Epigrammate: *Poſtquam ſonoros clangores edere deſiit.* De tuba hæc dicuntur.

Ἐρίγδουπος. Graviſtrepus. Magnum edens ſtrepitum.

Ἐρίζει. Contendit. Rixatur.

Ἐρίζει. Contendit. Dativo jungitur. Et ἀντερίζει, pariter.

Ἐρίηρες. Valde apti. Valde congruentes.

Ἐρίθακος. Erithacus. Avis ſolitaria.

Ἐριθεύεσθαι. Mercede ſervire. Verbum hoc ſimile eſt τῷ δεκάζεσθαι. Nam & ἐριθεία dicta eſt a danda mercede.

Ἐριθευόμενος. Verbis contendens. Rixans.

Ἐριθεία. Contentio, quæ fit verbis. Jurgium. Item, opera mercenaria.

Ἐριθηλέος. Valde florentis. Frondoſæ. [In Epigrammate:] *Ante quidem in virentibus frondoſæ piceæ ramis.*

Ἐριθηλής. Valde florens.

---

[1] Οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥ.] Ariſtophanes *Pace* pag. 658. (452. Ed. Baſ. P.)

Ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;

Hunc locum Suidas hic repetere voluit.

[2] Ἐρήτυθεν] Eſt vox Homerica Il. B. v. 99. ubi vide Scholiaſtam.

[3] Τῶν ἐρίων οἱ μαλλοὶ ἔχουσι τὰς ἀρχ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Διαξῆναι: ubi indicamus locum Ariſtophanis, ad quem nota hæc referenda ſit.

[4] Τὸν Αἰσχύλον λέγει Ἀριστοφ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſcripta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 250. (162. Ed. P.)

[5] Ἀδαμαντίνου νῦν σφ.] Et hi duo verſus leguntur apud Æſchylum in *Prometheo*.

[6] Ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus ſupra v. Δαΐ.

[7] Ἐρίηρες. εὐάρμοστοι] Scholiaſta Homeri ad Il. Γ. v. 378. Ἐρίηρες. εὐάρμοστοι. σπουδαῖοι. ὁμόψυχοι.

[8] Πρὶν μὲν ἐπὶ χλ.] Verſus hic eſt pars Epigrammatis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. ut Portus etiam obſervaverat.

Ἔριθος. ἔρια ἐργαζομένη.

Ἐῤῥικνωμένον. συνεστραμμένον. καμπύλον γενόμενον. ἐῤῥυπιδωμένον.

Ἐρικώδης. ὁ διεῤῥηγμένος τόπος.

Ἐρινεός. ἡ ἀγρία συκῆ, καὶ ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς· ὃν [1] ἀπαρτῶσι τῶν ἡμερῶν, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες, τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάσωσι.

Ἐριννύς. καταχθόνιος δαίμων, καὶ κακοποιός.

——— Ἀμφὶ δ' Ἐριννὺς
Φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἧκεν ὄπα.

Ἐριννύων[2] ἀποῤῥώξ. ἐπὶ τῶν ἀπροσώπων καὶ δυσειδῶν·

Ἆρ'[3] οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσεν ξίφος;

περὶ Αἴαντός φησι.

Ἐριοπώλιον.

Ἐριοπωλικῶς[4] πεποίηκας. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ.

Ὑγρὸν ποίησας τοῦπος, ὥσπερ τἄρια.
Σὺ δ' εἰσέθηκας τοῦπος ἐπτερωμένον.

Ἐριούνιος. μεγαλωφελής. ἐπίθετον Ἑρμοῦ.

Ἐριώλη.[5] πνοὴ σφοδρὰ, ἢ ἀνέμου συστροφὴ, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα. καὶ ἡ μεγάλη δὲ πνοὴ οὕτως. Ἐριῶπις δὲ, ἐριώπιδος.

Ἐρίῳ στέψαντες. ἀντὶ τοῦ, στέμμα περιθέντες. [6] Πλάτων Πολιτείᾳ ί.

Ἐρειπίοις. Ἐν[7] δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐῤῥιφθείς. [8] ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν καταπεσὼν ἐῤῥιμμένος. πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα, ἐρείπια καλοῦνται. καὶ αἱ ῥιπαὶ ἐντεῦθεν. οἱ δὲ ἐρεισθεὶς γράφουσιν· ἀντὶ τοῦ, ἐπερεισάμενος. καὶ ἐρείπιον, ἡ πτῶσις.

Ἐρίπναι.[9] οἱ [10] σηραγγώδεις καὶ παρατεταμένοι τόποι, δι' ὧν αἱ μεγάλαι πνοαὶ ἐκδύνουσιν. Ἐρίπνη οὖν, ὑψηλὴ, μεγάλη.

Ἐριποῦσα. πεσοῦσα. Ἐριπῶ γὰρ περισπωμένως.

Ἐῤῥιπτασμένον.[11] γεγυμνασμένον, ἢ εὑρημένον. ὠ-

Ἔριθος. Quæ lanas tractat. Lanifica.

Ἐῤῥικνωμένον. Contortum. Incurvum. Corrugatum.

Ἐρικώδης. Locus diſruptus.

Ἐρινεός. Ficus ſylveſtris. Caprificus. Item, caprifici fructus, ſive groſſus: quem ficubus manſuetis appendunt, ut culices ficarii inde in groſſos migrantes, eorum maturitatem adjuvent.

Ἐριννύς. Erinnys. Furia. Infernus & maleficus dæmon. [In Epigrammate:] *Juxta vero Erinnys ſanguinaria fatalem ex ore emiſit vocem.*

Ἐριννύων ἀποῤῥώξ. Furiarum propago. Dicitur de hominibus turpibus & deformibus. [Et Sophocles] de Ajace inquit: *Nonne Furia hunc fabricavit enſem.*

Ἐριοπώλιον. Forum, ubi lana venditur.

Ἐριοπωλικῶς. More eorum, qui lanas vendunt, eaſque humectant, ut pondus illarum augeatur. [Ariſtophanes:] *Carmen humectans, ut lanam. Tu vero carmen alatum* [*lancibus*] *impoſuiſti.*

Ἐριούνιος. Valde utilis. Epithetum Mercurii.

Ἐριώλη. Vehemens flatus, vel turbo venti, priuſquam aer inflammetur. Sic etiam ingens ventus appellatur. At ἐριῶπις, magnos oculos habens.

Ἐρίῳ στέψαντες. Qui lana coronarunt. Plato *Reip.* x.

Ἐρειπίοις. Ruinis. Ruderibus. Cadaveribus. Ut, Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρ. *Inter cadavera mortuorum jacens.* Nam omnia, quæ in terram cadunt, ἐρείπια vocantur: ab ἔρα, terra. Hinc etiam dicta eſt vox ῥιπαί. Alii vero ſcribunt ἐρεισθείς: i. e. innixus, incumbens. Et ἐρείπιον, ruina.

Ἐρίπναι. Loca cavernoſa & oblonga, quæ ingentibus ventorum flatibus exitum præbent. Et ἐρίπνη, excelſa, magna.

Ἐριποῦσα. Lapſa. Collapſa. Ἐριπῶ enim circumflectitur.

Ἐῤῥιπτασμένον. [Jactatum.] Exercitatum. Inστε μεριμνῶντα μὲν ῥιπτάζεσθαι καὶ στρέφεσθαι. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μεριμνῶντες. βέλτιον δὲ ἀπὸ τῶν κύβων τὴν μεταφορὰν [1] νοεῖν, ἀνεῤῥιμμένων, ὅπως ἂν εὖ ἔλθῃ. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ κύβου ἀναβαλλόμεθα, ἄχρις ἂν εὑρεθῇ τὸ προκείμενον βληθῆναι. [2] Ἀριστοφάνης·

---

[1] Ὃν ἀπαρτῶσι τῶν ἡμερῶν, ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτ.] Cum hoc loco confer omnino Zenobium in Adagio, Ἀνερίνεος εἶ: & Noſtrum ſupra v. Ἀνερίναστος, ubi hæc ipſa αὐτολεξεὶ leguntur.

[2] Ἐριννύων ἀποῤῥώξ] Sic Timo Miſanthropus appellatur apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 887. ad quem locum Suidas procul dubio reſpexit. Vide etiam ſupra v. Ἀποῤῥῶγας.

[3] Ἆρ' οὐκ Ἐριννύ.] Senarius hic legitur apud Sophoclem *Ajace* pag. 59. ut Portus quoque obſervavit.

[4] Ἐριοπωλικῶς πεπ.] Ariſtophanes *Ranis*, pag. 277. (183. Ed. Baſ. P.)

——— Ἐριοπωλικῶς
Ὑγρὸν ποιήσας τοῦπος, ὥσπερ τἄρια.
Σὺ δ' εἰσέθηκας τοῦπος ἐπτερωμένον.

Scholiaſta: Ἐριοπωλικῶς. ὡς οἱ τὰ ἔρια πωλοῦντες βρέχουσιν αὐτὰ, ἵνα βαρύνωσιν ἐν τῷ σταθμῷ. Hinc Suidas ſua deſcripſit.

[5] Ἐριώλη. πνοὴ σφοδρὰ, ἢ ἀνέμου συστρ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Equit.* pag. 318. Cæterum, MS. Pariſ. A. poſt ἀνέμου συστροφὴ addit, ἢ πυρός. καὶ ἡ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ, πρὶν ἐκπυρ quæ non ſolum in prioribus Editt. omnibus, ſed etiam in 2 MSS. Pariſ. deſunt. Eadem autem Scholiaſta Ariſtophanis loco laudato quoque agnoſcit.

[6] Πλάτων Πολιτείᾳ ί] Imo Πολιτείᾳ γ'. Reſpexit enim Suidas ad locum illum Platonis, qui exſtat lib. III. *de Republ.* pag. 437. ubi de Homero ſic verba fiunt: Ἀποπέμποιμέν τε ἂν εἰς ἄλλην πόλιν, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες, καὶ ἐρίῳ στέψαντες. *Dimittamus eum in aliam urbem, unguento caput ejus perfundentes, & lana coronantes.* Senſum loci hujus Platonici egregie illuſtrat Joh. Georg. Grævius (magno rei literariæ damno nuper exſtinctus, mihique quondam amiciſſimus) *Lect. Heſiod.* cap. XXIII. ad quem Lectorem remitto.

[7] Ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρ.] Sophocles *Ajace* pag. 19.

——— Ἐν δ' ἐρειπίοις
Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου.

Sic etiam apud Suidam locus hic ſcribendus & diſtinguendus eſt.

[8] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Sophoclis.

[9] Ἐρίπναι] Vox hæc varie a Grammaticis exponitur. Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 581. Ἐρίπνας. ἀποῤῥῶγας κολώνας. σπήλαια κρημνώδη. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς οἰκίας, ἀπὸ τοῦ ἐρηρεῖσθαι. ἐρίπνη δὲ λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου. παρὰ τὸ ἄγαν πνεῖσθαι. Idem ad lib. II. v. 436. Ἐρίπναι. κατὰ μὲν τινας τὰ ἀποθραύσματα τῶν ὀρῶν. κατὰ δὲ τοὺς Γλωσσογράφους πάντα τὰ ὄρη ἐρίπναι καλοῦνται. Et ad verſ. 1251. ejuſdem libri: Ἐρίπναι. τῶν Καυκασίων ὀρῶν αἱ ἀποῤῥῶγες καὶ ἐξοχαί. τινὲς δὲ ἐρίπνας, τὰς τραχείας καὶ εἰς ὕψος ἀνεχούσας πέτρας φασί. Scholiaſta Nicandri ad *Theriaca* pag. 7. Ἐρίπνην. τὴν τρηχώρειαν λέγει. παρὰ τὸ ἐριπνεῖσθαι, οἷον πολλὰ πνεῖσθαι. ἢ τὴν κοιλότητα· παρὰ τὸ ἐριπεῖναι, ἤγουν πεσεῖν καὶ κοιλωθῆναι. ἢ ἐρίπνη, τὸ ῥῆγμα τοῦ ὄρους· παρὰ τὸ δοκεῖν ἐρείπεσθαι. Photius in Lexico inedito: Ἐρίπναι. αἱ ἀποῤῥωγυῖαι πέτραι. Confer etiam Etymologum.

[10] Σηραγγώδεις] Etymologus habet συριγγώδεις, i. e. fiſtulæ inſtar cava & oblonga: quod non diſplicet.

[11] Ἐῤῥιπτασμένον. γεγυμνασμένον, ἢ εὑρ.] Hæc, & quæ ſequuntur,

Ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
Πολλαῖς τ' ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμένον.

Ἔρις. ἡ διὰ λόγων ἐπίψογος φιλονεικία παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ. ἐκ τοῦ εἴρω, τὸ λέγω.

Ἔρις ἔριν τίκτουσα προσμνᾶται λόγον· ἐπὶ τῶν ἐκ [3] φιλίας ἀδολεσχούντων.

Ἐρισεῖς. ὄνομα ἔθνους. καὶ Ἐρισεύς.

Ἐρισμάραγδος. ἡ βαρεῖα.

Ἐρίτιμος. ὁ μεγάλως ἔντιμος. καὶ ἐριτιμότατος.

Ἔριφος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν, Αἴολος, Πελταστὴς, Μελίβοια· ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν [4] τῷ ιδʹ τῶν Δειπνοσοφιστῶν.

Ἐῤῥίφθω κύβος.

Ἑρκεῖος [5] Ζεύς. ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. μετῆν δὲ τῆς πολιτείας, οἷς εἴη Ζεὺς Ἑρκεῖος. [6] Ἑρκεῖον δὲ, τὸ περίφραγμα τῆς αὐλῆς. ἢ ἡ τοῦ δώματος στέγη. ἑρκίον γὰρ, τὸ δῶμα. [7] Σοφοκλῆς·

Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης,
Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.

Καὶ ἕρκιος. ὁ συνοχεύς. ὁ φύλαξ.

Ἑρκίτης. ὁ φύλαξ.

Ἕρκος. περίφραγμα. περιτείχισμα. Αἰλιανός· Βίου παντὸς τὸ τέλος ἀναμένειν, μηδὲ προπηδᾷν, μηδὲ τοῖς εὐδαίμοσιν ἑαυτὸν ἐγκαταγράφειν. ἄδηλα γὰρ εἶναι τὰ ἀνθρώπινα, ἕως ἂν ἑκάστῳ ἡ ψυχὴ εἴσω τοῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους ᾖ.

Ἑρκούλιος. [8] Οὗτος καὶ δίχα παντὸς προκαλύμματος ἄγριός τε ἦν, καὶ τυραννικός· τὸ τῆς οἰκείας γνώμης τραχὺ τῷ καταπληκτικῷ τοῦ προσώπου παραδηλῶν. τῇ γοῦν ἑαυτοῦ φύσει παντάπασιν ἐνδιδοὺς, καὶ τῷ Διοκλητιανῷ πρὸς ἅπαν ἄτοπόν τε καὶ σκληρὸν βούλευμα ἑκούσιος ὑπουργὸς καθίστατο.

Ἑρκύνιοι δρυμοί. ὅθεν ὁ Ἴστρος ναυσιπέρος ἐκ πηγῶν αἴρεται. ζήτει ἐν τῷ Χρῆμα.

Ἕρμα. λίθος μέγιστος. Παρεκόμιζε ναῦς φορτηγοὺς, ἃς ἕρματος γεμούσας ἐπενόει βυθίσας κατὰ

ventum. Qui enim anxie aliquid quærunt, ſeſe jactare & in omnes partes verſare ſolent. Sed ſatius eſt dicere, tranſlationem ductam eſſe a teſſeris, quæ jaciuntur, ut id, quod jactu opus eſt, cadat. Alea enim ludentes, teſſeras tam diu jacimus, donec jactum propoſitum & optatum invenerimus. Ariſtophanes: *Sed res hæc a me accurate inquiſita eſt, multiſque vigiliis inventa.*

Ἔρις. Sic apud Apoſtolum dicitur altercatio, ſive contentio verborum, vituperio digna. Ab εἴρω, dico.

Ἔρις ἔριν τίκτ. *Lis litem pariens homines ad conſerendos ſermones invitat.* De iis dicitur, qui altercādi ſtudio provecti multa temere effutiūt.

Ἐρισεῖς. Eriſenſes. Nomen gentis. Et Ἐρισεὺς, Eriſenſis.

Ἐρισμάραγδος. Valde ſtrepens. Valde reſonans. Gravis.

Ἐρίτιμος. Valde pretioſus. Valde honoratus. Et ἐριτιμότατος. Pretioſiſſimus. Honoratiſſimus.

Ἔριφος. Eriphus, Comicus. Ex fabulis ipſius ſunt, *Æolus*, *Peltaſta*, *Melibœa*: ut ait Athenæus lib. XIV. *Dipnoſophiſtarum.*

Ἐῤῥίφθω κύβος, Jacta ſit alea.

Ἑρκεῖος Ζεύς. Jupiter Herceus: cui aræ dicatæ ſunt intra ſeptum aulæ; quod Græci ἕρκος vocant. Civitatis autem participes erant, quibus erat Jupiter Herceus. Et ἑρκεῖον, ſeptum aulæ. Vel, tectum domus. Ἕρκιον enim domum ſignificat. Sophocles: *Priuſquam alligatus ad columnam ſepti, quod aulam circumdat, flagris primum terga cruentatus moriatur.* Et ἕρκιος. Qui aliquid continet, vel ambit. Cuſtos.

Ἑρκίτης. Cuſtos.

Ἕρκος. Septum. Locus muro ſeptus. Ælianus: [*Jubebat eos*] *totius vitæ finem expectare, neque nimis properare, neque ſe in beatorum numero ponere. Res enim humanas incertas eſſe dicebat, dum unicuique anima intra dentium ſeptum adhuc eſſet.*

Ἑρκούλιος. Herculius. Hic propalam ſævus erat & crudelis, aſperitatemque ſuam ipſo vultus horrore ſignificabat. Idem etiam naturæ ſuæ indulgens, Diocletiano in omnibus conſiliis inhumanis & ſeverioribus prompte obſequebatur.

Ἑρκύνιοι δρυμοί. Hercynii ſaltus. Eo ſcilicet loco, ubi Iſter a fontibus navigabilis primum eſſe incipit. Vide in Χρῆμα.

Ἕρμα. Saxum ingens. *Adduxit naves onerarias, quas ingentibus ſaxis repletas in ipſo*

---

ad verbum etiam leguntur apud Scholiaſtam ineditum in *Lyſiſtratam* Ariſtophanis, haud procul initio. Pertinet enim nota hæc ad locum illum Comici, qui in fine articuli hujus a Suida adducitur.

[1] Νοεῖν] Codex MS. modo laudati Scholiaſtæ inediti, qui ſervatur in celeberrima Bibliotheca Oxonienſi, habet ποιεῖν. At codex Voſſianus. qui nunc eſt Lugduni, itidem habet νοεῖν.

[2] Ἀριστοφάνης] *Lyſiſtrata*, pag. 837.

[3] Ἐκ φιλίας] Sic habent libri tam manu exarati, quam excuſi: ſed male. Scribendum enim eſſe ἐκ φιλονεικίας, ſenſus manifeſte ſuadet. Error ortus eſt ex compendio ſcripturæ: ex quo fonte non pauca menda in quodvis veterum ſcriptorũ genus dimanaſſe conſtat.

[4] Ἐν τῷ ιδʹ τῶν Δειπνοσοφισ.] Eo libro Athenæus meminit quidem *Æoli*, & *Peltaſtæ*: ſed *Melibœam* idem laudat lib. III. & lib. VII.

[5] Ἑρκεῖος Ζεύς. ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκ.] Ex Harpocratione.

[6] Ἑρκεῖον δὲ, τὸ περίφραγμα τῆς αὐλ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 7. ut Portus monuit. Sed ibi non exponitur vox ἑρκεῖον, ſed ἕρκιος στέγη: unde Suidas proinde emendandus eſt.

[7] Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 7.

[8] Ἑρκούλιος. οὗτος καὶ δίχα παντὸς προκ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Joannis Antiocheni in Excerptis a Valeſio editis, pag. 837. unde ea Suidas deprompſit.

τὸν τοῦ λιμένος ἔκπλουν, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους καθόλου τῆς θαλάττης.

Ἕρμα. [1]Ἀῤῥιανός· Ἕρμα τε εἰς τὴν πρύμναν ἐνθέντες, οὗ ἐξάραι ἐς ὕψος τὴν πρῷραν, πιεζομένης κατὰ πρύμναν τῆς νηός. Ἕρμα καὶ ἡ ἀσφάλεια. Ἀσύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὸ ἕρμα τοῦ ὀχυρώματος.

Ἕρμα. Τοῦ δὲ πίθου ἕρματι περιπεσόντος, καὶ συντριβέντος. κωλύματι. ἐρείσματι. καὶ [2]Ἀριστοφάνης·

Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.

ἀντὶ τοῦ, λίθους. ἐπεὶ αἱ γέρανοι πετόμεναι ἐν τῷ στόματι λίθους φέρουσι, στηρίγματος ἕνεκα, πρὸς τὸ μὴ περιφέρεσθαι ἀνέμοις. καὶ ἕρματα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἂν ἐμπόδια εἴη τοῖς ἐπιφοιτῶσι θηρίοις. τουτέστι, λίθους μεγάλους.

Ἑρμαγόρας, Ἀμφιπολίτης, Φιλόσοφος, μαθητὴς Περσαίου. Διάλογοι αὐτοῦ, Μισοκύων. α΄ περὶ ἀτυχημάτων. Ἔκχυτον. ἔστι δὲ ὠοσκοπία. Περὶ σοφιστείας πρὸς τοὺς Ἀκαδημαϊκούς.

Ἑρμαγόρας, Τήμνου τῆς Αἰολίδος, [3]ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. Τέχνας ῥητορικὰς, ἐν βιβλίοις ϛ΄. Περὶ ἐξεργασίας. Περὶ πρέποντος. Περὶ φράσεως. Περὶ σχημάτων. ἐπαίδευσε δὲ οὗτος μετὰ Καικιλίου ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου, καὶ τελευτᾷ πόῤῥω τῆς ἡλικίας.

Ἑρμάδιον.[4] τὸ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμαῖος.[5] ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Ἀριστοφάνης.

Ἑρματίζω.

Ἑρμαφρόδιτος. ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια ἀῤῥένων καὶ θηλειῶν φασιν· ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα.

Ἑρμαῖ.[6] Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων γράφει· Ἐπὶ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ [7]βασιλέως στοᾶς εἰσιν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι. ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ [8]Ἱππάρχειοι Ἑρμαῖ· ἀπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου.

Ἑρμαῖον. τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν. ἢ ἀπὸ τῶν σωρῶν τῶν λίθων, αἳ τῷ Ἑρμῇ ἀνέκειντο. [9]Οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀγαπήσας τὸ ἕρμαιον, οὐδὲ οἰηθεὶς ἄρα μηδὲν ἀδικεῖν, εἰ ἑκὼν παρ' ἑκόντος ὁτιοῦν ἐωνήσατο.

Ἑρμαῖον. εὕρημα. ἐπειδὴ λίθων σωροὺς ἀφιέρουν τῷ Ἑρμῇ ἐν ταῖς ὁδοῖς ταῖς ἀδήλοις. Δαμάσκιος· Καὶ [10]ἔδοξε ἑρμαίῳ ἐντετυχηκέναι, ἐμοὶ περιτυχών.

portus oſtio demergere ſtatuit, ut hoſtes ea ratione mari prorſus intercluderet.

Ἕρμα. Saburra. Arrianus: *Puppim ſaburra onerarunt, ut prora elevaretur, dum puppis deprimeretur.* Item ἕρμα, ſecuritas, munimentum, firmitas. *Loca illa eſſe tuta* [*ajebat,*] *propter munimentorum firmitatem.*

Ἕρμα. Saxum. Obex. Fulcrum. *Cum dolium in ſaxum incidiſſet, & contritum fuiſſet.* Et Ariſtophanes: *Saburræ loco multas deglutivit lites.* [Præter expectationem δίκας dixit] pro λίθους, lapides. Grues enim volantes lapides in ore ferunt, qui ipſis pondus addant, ne a ventis huc illuc ferantur. Et ἕρματα, ingentia ſaxa. *Hercules autem ingentia ſaxa in oſtium Oceani conjecit, ut belluis aditus obſtrueretur.*

Ἑρμαγόρας. Hermagoras, Amphipolitanus, Philoſophus, Perſæi diſcipulus. Dialogi ipſius ſunt, Miſocyon. De Infelicitate, liber unus. Ecchytum: ſive de Ovorum inſpectione. De arte Sophiſtica, adverſus Academicos.

Ἑρμαγόρας. Hermagoras, ex Temno urbe Æoliæ oriundus, cognominatus Carion: orator. Scripſit de Arte Rhetorica libros VI. Item, de Expolitione. De Decoro. De Elocutione. De Figuris. Hic una cum Cæcilio Romæ docuit, Cæſaris Auguſti temporibus, & ætate provecta obiit.

Ἑρμάδιον. Parva ſtatua Mercurii.

Ἑρμαῖος. Scopulus ſub aqua latens. Antiphon, & Anacreon, & Ariſtophanes.

Ἑρματίζω. Saburro. Saburra onero.

Ἑρμαφρόδιτος. Hermaphroditus. Sic appellant, vel eum, qui ſexus eſt ambigui: vel eum, qui turpia & facit & patitur.

Ἑρμαφρόδιτος. — πάσχοντα. Phot.

Ἑρμαῖ. Mercurii. Mercurii ſtatuæ. Menecles vel Calliſtratus in opere de Athenienſibus ſcribit: *In porticu enim, quæ Pœcile dicitur, & Regia, ſunt ſtatuæ illæ Mercurii, quæ Hermæ vocantur.* Erant autem & Hermæ quidam, Hipparchei dicti: ab Hipparcho Piſiſtrati filio.

Ἑρμαῖον. Lucrum inſperatum: [ſic dictum] a primitiis illis, quæ in viis poſitæ a viatoribus comedi ſolebant. Vel ab acervis lapidum, qui Mercurio dicati erant. *Non, aliorum more, quovis inſperato lucro gaudens, nec exiſtimans, ſe nullam cuiquam injuriam facere, ſi volens a volente quidvis emeret.*

Ἑρμαῖον. Quod quis invenit, [vel præter expectationem nactus eſt: ſic dictum ab Ἑρμῆς, Mercurius,] cui lapidum acervi in viis dubiis & incertis conſecrati erant. Damaſcius: *Et lucrum quoddam inſperatum nactus ſibi videbatur, cum in me incidiſſet.*

---

[1] Ἀῤῥιανός] *De Expedit. Alex.* lib. II. pag. 132.

[2] Ἀριστοφάνης] *Avibus*, pag. 607. (422. Ed. Baſ. *P.*) Vide etiam Noſtrum ſupra v. Ἀνθ' ἕρματος.

[3] Ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. Τέχνας ῥητορ] Locum hunc ex MSS. Pariſ. ſupplevi: qui in prioribus Editt. ſic legitur: Ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων. Ῥητορικὰ ἐν βιβλ.

[4] Ἑρμάδιον] Imo Ἑρμίδιον; quod eſt diminutivum ab Ἑρμῆς. Ea voce uſus eſt Ariſtophanes in *Pace*, pag. 693.

[5] Ἑρμαῖος. ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφ.] Apud Harpocrationem unde hæc Suidas deſcripſit, rectius legitur ἑρμάς: quam lectionem confirmat etiam Photius in Lexico inedito.

[6] Ἑρμαῖ. Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ π.] Ex Harpocratione.

[7] Βασιλέως στοᾶς] Sic etiam Harpocratio. Sed malim, βασιλείου στοᾶς: i. e. *porticus Regia.* Vide Noſtrum ſupra v. Βασίλειος.

[8] Ἱππάρχειοι] Vide omnino Heſychium v. Ἱππάρχειος: qui locum hunc egregie illuſtrat.

[9] Οὐ κατὰ τοὺς ἄλλους ἀγαπ.] Sunt verba Damaſcii, ut patet ex Photio: apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1044. fragmentum hoc legitur, ut Pearſonius recte obſervaverat. Confer etiam notas noſtras ad vocem ſequentem Ἑρμείας, φιλ.

[10] Καὶ ἔδοξε ἑρμαίῳ ἐντ.] Fragmentum hoc auctius legitur ſupra v. Ἀνεπτερῶτο.

Ἑρμαῖόν ἐστι τῶν κακοήθων ἅπας ἐπιεικής, καὶ ἡ πρόσοδος τοῖς πονηροῖς ἐκ τῆς ἑτέρας μερίδος παραγίνεται.

Ἑρμαῖος.[1] ὁ τετράγωνος λίθος.

Ἑρμείας. ὁ Θεὸς τῶν Ἑλλήνων.

Ἑρμείας, φιλόσοφος, Ἀμμωνίου καὶ Ἡλιοδώρου, τῶν διδασκάλων Δαμασκίου, πατήρ· ἦν δὲ ὁ Ἑρμείας φίλος ἐς τὰ μάλιστα Αἰγύπτῳ, ἀδελφῷ Θεοδότης, μητρὸς Ἰσιδώρου φιλοσόφου. ὁ δὲ Αἴγυπτος ἦν φιλομαθής.

Ἑρμείας. [2] οὗτος ὁ φιλόσοφος ἐπιεικὴς φύσει, καὶ ἁπλοῦς τὸ ἦθος. φιλοσοφήσας δὲ ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Συριανῷ, φιλοπονίᾳ μὲν οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν ἑταίρων, οὐδὲ αὐτοῦ γε συνακροωμένου τοῦ πάλαι Πρόκλου. [3] ἀγχίνους δὲ καὶ ὀξὺς σφόδρα ἦν, [4] ὥστε ὀμωμοκέναι λέγεται πρὸς τὸν Αἴγυπτον τελευτῶντα, ἀθάνατον εἶναι καὶ ἀνώλεθρον τὴν ψυχήν. ἐποίει δὲ τοῦτο τὸ θάῤῥος ἡ εὐζωΐα, ἀναινομένη τὴν τοῦ σώματος φύσιν, καὶ εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρέφουσα, καὶ συναισθανομένη τοῦ χωρισμοῦ, καὶ ἄντικρυς ἤδη τῆς ἀθανασίας. ἦν γὰρ τὰ μὲν περὶ λόγους ἐνδεέστερος ἢ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν· τὰ δὲ πρὸς ἀρετὴν εὖ ἠσκημένος. ὥστε μηδ' ἂν τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιμωμήσασθαι, μηδ' αὖ μισῆσαι τὸν Φθόνον. [5] τοσαύτη πρᾳότης καὶ τοιαύτη δικαιοσύνη ἐνῆν τῷ ἀνδρί, ὡς ὠνούμενός τι, καὶ μάλιστα βιβλίον, ἐὰν ὁ πωλῶν ἴσως ἔλαττον ἐδίδου τιμήματος, οὐκ ἐλάμβανε τοῦτο οὕτως, ἀλλὰ τὸ ἄξιον ἐδίδου, κἂν πολλῷ πλέον ἦν οὗ ἐζήτησεν ὁ πωλῶν.

Ἑρμαῖόν ἐστι τῶν κακ. *Omnis vir bonus malorum eſt præda, & improbis melior pars hominum quæſtui eſt.*

Ἑρμαῖος [λίθος.] Lapis quadratus. [Sive, ſtatua Mercurii quadrata.]

Ἑρμείας. Mercurius. Deus Græcorum.

Ἑρμείας. Hermias, Philoſophus, Ammonii & Heliodori, magiſtrorum Damaſcii, pater: qui & intimus amicus fuit Ægypti, fratris Theodotæ, quæ erat mater Iſidori philoſophi. Ægyptus autem diſcendi admodum cupidus erat.

Ἑρμείας. Hermias. Hic Philoſophus fuit natura bonus, & moribus ſimplex: qui philoſophatus eſt ſub magno Syriano. Ac induſtria quidem nullo ſuorum ſodalium inferior erat, ne ipſo Proclo, qui jam inde ab initio ejus condiſcipulus fuerat. Idem & ſolers erat, & valde acutus, ut Ægypto morienti jurejurando affirmaſſe dicatur, animam eſſe immortalem, & interitus expertem. Hanc autem fiduciam ipſi afferebat vitæ integritas, quæ corporis naturam averſabatur, & ad ſe ipſam ſe convertebat, & ſimul animadvertebat [inſtantem corporis & animæ] ſeparationem, atque adeo ipſam immortalitatem. Et in dicendo quidem ab eloquentiæ perfectione aberat: ſed in virtute egregie erat exercitatus, adeo ut ne Momus quidem ipſum reprehendere, nec invidia odio proſequi poſſet. Tanta autem manſuetudo & tanta juſtitia in illo viro erat, ut, ſi quid emeret, præcipue vero librum, ſi forte venditor illum minori pretio venderet, quam par eſſet, hunc non ita acciperet: ſed juſtum pretium ipſi daret, quamvis longe majus eſſet illo pretio, quod venditor petiiſſet. *Port.*

Ἑρμῆν. [6] τοῦτον υἱὸν Διὸς λέγουσι, καὶ Μαίας, οἷον τοῦ νοῦ καὶ τῆς φρονήσεως. ἐκ νοῦ γὰρ καὶ φρονήσεως ὁ λόγος γεννᾶται. διὰ τοῦτο καὶ πτερωτὸν αὐτὸν ποιοῦσιν, ὡς ταχύν. οὐδὲν γὰρ λόγου ταχύτερον. καὶ Ὅμηρος ἔπεα πτερόεντα. πάντων δὲ νεώτατον αὐτὸν ἐργάζονται, διὰ τὸ μὴ γηράσκειν τὸν λόγον. [7] ἀλλὰ καὶ τετράγωνον αὐτὸν ποιοῦσι, διὰ τὴν στεῤῥότητα τοῦ ἀληθοῦς λόγου. λέγουσι δὲ αὐτὸν καὶ [8] τοῦ κέρδους αἴτιον, καὶ [9] τῶν ἐμπορειῶν ἔφορον. ὅθεν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἱστῶσι βαστάζον μάρσυπον. ἀλλὰ καὶ οἱ Φοίνικες τοὺς θεοὺς αὐτῶν πλάττουσιν ἀποφέροντας βαλάντια, ὡς τοῦ χρυσοῦ συμβόλου ὄντος δυναστείας. οἱ δὲ

Ἑρμῆν. Mercurium. Hunc Jovis & Majæ filium eſſe dicunt: quaſi dicas mentis & prudentiæ. Ex mente enim & prudentia naſcitur oratio. Quamobrem etiam eum alatum faciunt: utpote velocem. Nihil enim oratione velocius. Unde Homerus verba *alata* vocavit. Eundem etiam admodum adoleſcentem fingunt, quod oratio non ſeneſcat. Adhæc, quadratum eundem faciunt, propter veritatis firmitatem. Item, auctorem lucri & mercaturæ præſidem eundem ſtatuunt. Quamobrem ſimulacrum ejus ſtatuunt marſupium geſtans. Quinetiam Phœnices Deos ſuos fingunt ferentes ſacculos, quod aurum ſit imperii ſymbolum. Græci autem eos fingunt ar-

---

[1] Ἑρμαῖος. ὁ τετράγωνος λ.] Vide paulo poſt v. Ἑρμῆν.

[2] Ἑρμείας. οὗτος ὁ φιλόσοφος ἐπιεικὴς φ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ex Damaſcio deſcripta eſſe diſcimus ex Photio, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1044. eadem αὐτολεξεὶ pene leguntur, ut Pearſonius quoque obſervaverat.

[3] Ἀγχίνους δὲ καὶ ὀξὺς σφ.] Apud Photium addita negatione rectius legitur, ἀγχίνους δὲ οὔτι σφόδρα ἦν, οὔτι &c. Eum confer. Nam & plura habet, quam hoc loco Suidas.

[4] Ὥστε ὀμωμοκέναι λέγεται πρὸς τὸν Αἰγ.] Hæc cum præcedentibus non cohærent. Quare nonnulla hic excidiſſe puto: vel ſaltem dicendum eſt, Eclogam hanc abſque judicio a Suida conſarcinatam eſſe.

[5] Τοσαύτη πρᾳότης καὶ τοιαύτη δικαιοσύνη ἐνῆν τῷ ἀνδρ.] Locus hic in optimo MS. Pariſ. A. haud paulo auctior ſic legitur: Τοσαύτη πρᾳότης ἐνῆν τῷ ἀνδρί. καὶ τοιαύτη δικαιοσύνη. τοιγαροῦν εἴ τι πρίαιτο τῶν πωλουμένων (συχνὸν δ' ἐπὶ βιβλίοις τοῦτο συνέβαινεν) ὁ μὲν πωλῶν ἰδιώτης ὤν, ἂν οὕτω τύχῃ, τίμημα μὲν ἀπῄτει τῆς ἀξίας ἔλαττον. ὁ δὲ Ἑρμείας ἐπηνωρθοῦτο τὴν πλάνην, καὶ πλείονος εἶναι φήσας ἄξιον τὸ βιβλίον, τοσοῦτον ἂν ἐπέδωκεν, οὐ κατὰ τοὺς πολλοὺς ἀγαπήσας τὸ ἑρμαῖον, οὐδὲ οἰηθεὶς ἄρα μηδὲν ἀδικεῖν, εἰ ἑκὼν παρὰ ἑκόντος ὁτιοῦν ἐωνήσατο. καὶ γὰρ ἐνέδραν τινὰ ἐνεῖναι τῷ πράγματι καὶ ἀπάτην, οὐ λέγουσαν τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ σιωπῶσαν τὴν ἀλήθειαν, ὥστε καὶ ἀδικίαν οὖσαν λανθάνειν τοὺς πολλοὺς. οὐ βίαιον, ἀλλὰ κλοπιμαίαν· οὐδὲ ἐπικίνδυνόν τινα λῃστοῦ δίκην κλέπτουσαν, ἀλλ' ὑπὸ μὲν τῶν νόμων ἀφειμένην τὸ δὲ δίκαιον ἀνατρέπουσαν. τοιοῦτος ἦν ὁ Ἑρμείας. Cum his confer Photium loco laudato: apud quem eadem totidem pene verbis leguntur.

[6] Ἑρμῆν. τοῦτον υἱὸν Διὸς λέγουσι καὶ Μαίας, οἷον τοῦ ν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, αὐτολεξεὶ quoque leguntur apud Codinum *de Origin. CPolitanis*, pag. 15. ut Pearſonius etiam monuit.

[7] Ἀλλὰ καὶ τετράγωνον αὐτὸν π.] Confer Macrobium *Saturn.* lib. 1. cap. xix. & Noſtrum infra v. Ἑρμῶν.

[8] Τοῦ κέρδους αἴτιον] Hinc dictus eſt Κερδῷος. Vide Noſtrum infra h. v.

[9] Καὶ τῶν ἐμπορειῶν ἔφ.] Hinc etiam dictus eſt Ἐμπολαῖος. Vide nos ſupra ad h. v.

Ἕλληνες σιδηροφοροῦντας αὐτοὺς πλάττουσιν, ὡς τοῖς ὅπλοις ὑποταττομένων τῶν ἀνθρώπων.

Ἑρμῆς,[1] ὁ Τρισμέγιστος. οὗτος ἦν Αἰγύπτιος σοφός· ἤκμαζε δὲ πρὸ τοῦ Φαραώ. ἐκέκλητο δὲ Τρισμέγιστος, διότι περὶ Τριάδος ἐφθέγξατο, εἰπὼν, ἐν Τριάδι μίαν εἶναι θεότητα, οὕτως· [2] Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ, καὶ ἦν ἀεὶ [3] νοῦς νοὸς φωτεινὸς, [4] καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἡ τούτου ἑνότης· καὶ πνεῦμα πάντα περιέχον. ἐκτὸς τούτου οὐ Θεὸς, οὐκ Ἄγγελος, οὐκ οὐσία τις ἄλλη. πάντων γὰρ κύριος, καὶ πατὴρ, καὶ Θεὸς, καὶ πάντα ὑπ' αὐτὸν, καὶ ἐν αὐτῷ ἐστιν. ὁ γὰρ [5] λόγος αὐτοῦ παντέλειος ὢν, καὶ γόνιμος, καὶ δημιουργὸς, ἐν γονίμῳ φύσει [6] πεσὼν, καὶ γονίμῳ ὕδατι, ἔγκυον τὸ ὕδωρ ἐποίησε. καὶ ταῦτα εἰρηκὼς, ηὔξατο λέγων· [7] Ὁρκίζω σε, οὐρανὲ, Θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον· ὁρκίζω σε φωνὴν πατρὸς, ἣν ἐφθέγξατο πρώτην, ἡνίκα τὸν πάντα κόσμον ἐστηρίξατο· ὁρκίζω σε κατὰ τοῦ μονογενοῦς λόγου, καὶ τοῦ Πατρὸς τοῦ μονογενοῦς λόγου, καὶ τοῦ Πατρὸς τοῦ περιέχοντος πάντα, ἵλεως, ἵλεως ἔσω.

ma geſtantes, quod homines armis ſubigantur. *Port.*

Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος. Mercurius Triſmegiſtus. Hic fuit ſapiens Ægyptius, & ante Pharaonem floruit: vocatuſque fuit Triſmegiſtus, quod de Trinitate locutus fuerit, dicens, in Trinitate unam eſſe Deitatem. Sic autem fatus fuiſſe fertur: *Fuit lumen intelligens ante lumen intelligens, & mens mentis lucida, neque quidquam erat aliud, quam hujus [mentis] unitas. Ea cum ſemper in ſeſe ipſa ſit, ſemper ſua ipſius mente, luce, atque ſpiritu univerſa continet. Extra eam [mentem] neque Deus eſt, neque Angelus, neque ulla alia eſſentia. Omnium enim eſt dominus, & pater, & Deus: & omnia ſub ipſo & in ipſo ſunt. Nam ſermo ipſius, qui perfectus omnibus modis eſt, & fœcundus, & opifex, cum in aquam, cujus fœcunda natura eſt, incidiſſet, eam fœtam reddidit.* Hæc fatus Hermes, ſic precatus eſt: *Adjuro te Cœlum, magni Dei ſapientiſſimum opus. Adjuro te Vocem Patris, quam locutus eſt primam, cum totum mundum condidit. Adjuro te per unigenitum Sermonem & Patrem omnia continentem: Propitius, propitius eſto mihi.*

Ἑρμῆς[8] ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. Φιλόχορος λέγει, ὡς θ' ἄρχοντες ταῖς φυλαῖς ἀνέθεσαν Ἑρμῆν, τὸν παρὰ πυλῶνι.

Ἑρμίας, ὁ εὐνοῦχος, [9] Ἀταρνεύς· (χώρα δὲ ἐστι Μυσίας τῆς πρὸς τῷ Ἑλλησπόντῳ, ἧς καὶ ἦρχε, βασιλέως τοῦ Περσῶν ὑπήκοος.) εὐνοῦχος δὲ καὶ δοῦλος γενόμενος Εὐβούλου Βιθυνοῦ, δυνάστου καὶ φιλοσόφου, ἀσκηθεὶς παιδείαν παρὰ Ἀριστοτέλει, ἔγραψε περὶ ψυχῆς, ὅτι ἀθάνατος. † [10] Οὗτός ἐστιν εὐνοῦχος ὁ τρίπρατος. οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην, [11] καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ. τοῦτον δὲ τὸν Ἑρμίαν μόνον γράφουσι διὰ τοῦ ι. ἐν γὰρ τοῖς τοῦ [12] Ἱππώνακτος στίχοις Ἰαμβικοῖς εὕρηται στίχος οὗτος·

Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.

οὗτος, καίτοι θλαδίας ὢν, [13] ἔσπειρε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, καὶ ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὴν Πυθιάδα θυγατέρα αὐτοῦ.

Ἑρμῖνες.[14] οἱ τῆς κλίνης πόδες. καὶ ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, ἑρμῖσιν.

Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ π. Mercurius ad portam. Philochorus tradit, novem Archontes Mercurium ad portam Tribubus dedicaſſe.

Ἑρμίας. Hermias, Eunuchus, Atarnenſis. Eſt autem Atarna regio Myſiæ ejus, quæ ad Helleſpontum ſita eſt; cui etiam præfuit, Regi Perſarum ſubjectus. Eunuchus igitur cum eſſet, & ſervus Eubuli Bithyni, Dynaſtæ & Philoſophi, literis ab Ariſtotele inſtitutus, de anima ſcripſit, eamque immortalem eſſe dixit. Hic eſt Eunuchus ille veterator. Idem Ariſtotelis Philoſophi amicus fuit, eique filiam ſuam adoptivam uxorem dedit. Nomen autem Hermiæ hujus ſolum per ι ſcribitur. Nam inter Hipponactis verſus Jambicos reperitur & hic: *Hermias, qui & Eunuchus erat & ſervus, aliis imperavit.* Hic quamvis teſticulis careret (quippe qui ei eliſi eſſent) uxorem tamen ſuam gravidam fecit, & ex ea Pythiadem filiam ſuſcepit.

Ἑρμῖνες. Lecti pedes. Lecti fulcra. Et dativus pluralis, ἑρμῖσιν.

---

[1] Ἑρμῆς, ὁ Τρ.] De hoc Hermete, & ſcriptis, quæ ſub ejus nomine hodie adhuc circumferuntur, prolixe agit Lambec. in Comm. de Bibl. Cæſ. lib. 7. pag. 24. & ſeqq.

[2] Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτὸς νοεροῦ, καὶ ἦν ἀεὶ νοῦς ν.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, iiſdem verbis leguntur etiam apud Cedrenum pag. 20. Joann. Malalam, pag. 29. & Chronici Alexandrini auctorem: qui omnes una cum Noſtro ea ex Cyrilli Alexandr. lib. 1. contra Julianum deſcripſerunt.

[3] Νοῦς νοὸς φωτεινός] Sic etiam habent Cyrillus & Joann. Malalas. At Cedrenus, νοῦς νοῦ αἴτιον.

[4] Καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἡ τούτου ἑνότης· καὶ πνεῦμα π.] Locus hic ex Cyrillo ſic ſcribendus & ſupplendus eſt: Καὶ οὐδὲν ἕτερον ἦν ἢ τούτου ἑνότης, ἀεὶ ἐν ἑαυτῷ ὢν, ἀεὶ τῷ ἑαυτοῦ νοῒ καὶ φωτὶ καὶ πνεύματι πάντα περιέχει. Sic etiam habet Cedrenus.

[5] Ὁ γὰρ λόγος αὐτοῦ] Cyrillus, Cedrenus, & Malalas poſt αὐτοῦ addunt προελθών: quæ vox & Suidæ reſtituenda eſt.

[6] Πεσών] Sie habent Cyrillus, Cedrenus, & Malalas: quorum auctoritate fretus & Suidæ lectionem hanc reſtituere non dubitavi. In prioribus enim Editt. male legitur παῖς ὤν.

[7] Ὁρκίζω σε, οὐρανὲ, Θεοῦ μεγάλου σοφ.] Hæc Cyrillus, & ante eum Juſtinus Martyr in *Parænetica* ad Græcos, non Mercurio Triſmegiſto, ſed Orpheo tribuunt: quorum auctoritas potior utique habenda eſt. Sic autem locus hic apud Cyrillum legitur:

Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, Θεοῦ μεγάλου σοφὸν ἔργον·
Αὐδὴν ὁρκίζω σε πατρὸς, ἣν φθέγξατο πρώτην,
Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς στηρίξατο βουλαῖς.

Sic etiam apud Suidam, Cedrenum, & Malalam locus hic ſcribendus & in verſus diſtinguendus eſt.

[8] Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλ.] Ex Harpocratione. Confer etiam Noſtrum infra v. Πρὸς τῇ πυλίδι.

[9] Ἀταρνεύς] Diog. Laert. lib. v. ſegm. 3. Ἐπειδὴ μέντοι ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν τὸν Εὐνοῦχον, Ἀταρνέως ὄντα τύραννον. Ejuſdem Hermiæ meminit etiam Athenæus lib. xv. p. 696. ubi eum Ἀταρνέα vocat.

[10] Οὗτός ἐστιν εὐνοῦχος, ὁ τρ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deſumpta ſunt ex Harpocratione.

[11] Καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θ.] Confer omnino cum hoc loco Euſebium de *Præp. Evang.* lib. xv. cap. 2.

[12] Ἱππώνακτος στίχοις Ἰαμβ.] Atqui Hipponax diu ante Hermiam vixit: cujus proinde in carminibus ſuis meminiſſe non potuit. Vide Menagium ad Laert. lib. v. ſegm. 3. qui recte etiam monuit, hæc eſſe ἀσύστατα.

[13] Ἔσπειρε] Sic habent omnes Editt. præcedentes. At 2. MSS. Pariſ. ἔπειρε: quod minus placet.

[14] Ἑρμῖνες. οἱ τῆς κλ.] Quare fulcra lecti dicta fuerint ἑρμῖνες, pulchre explicat Etymologus: quem vide.

Ἑρμιονεῖς. ὄνομα ἔθνους.

Ἑρμιόνη. ὄνομα κύριον.

Ἕρμιππος Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἑτερόφθαλμος· ἀδελφὸς δὲ Μυρτίλου τοῦ κωμικοῦ, [1] δράματα διδάξας μ'.

Ἕρμιππος [2] Βηρύτιος, ἀπὸ κώμης μεσογαίου, μαθητὴς Φίλωνος τοῦ Βυβλίου· ὑφ' οὗ ᾠκειώθη [3] Ἑῤῥενίῳ Σεβήρῳ ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ἔκδουλος ὢν γένος, λόγιος σφόδρα, καὶ ἔγραψε πολλά.

Ἑρμογένης Ταρσεὺς, ὁ ἐπίκλην Ξυστὴρ, Σοφιστής· οὗ διήκουσε καὶ Μουσώνιος ὁ Φιλόσοφος, καὶ Μάρκος ὁ βασιλεύς. γέγονε δὲ ἐπὶ Μάρκου τοῦ βασιλέως, εὐφυέστατος, καὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐνδεεστέρας ὑπαρχούσης μᾶλλον ἡ φρόνησις ὑπερεῖχεν. γενόμενος δὲ περὶ τὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἔτη, ἐξέστη τῶν φρενῶν, καὶ ἦν ἀλλοῖος αὐτοῦ, μηδεμιᾶς ἀφορμῆς γενομένης, ἢ ἀῤῥωστίας τοῦ σώματος· ὥστε καὶ τινας ἀποσκώπτειν εἰς αὐτόν· Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶν γέρων· ἐν δὲ γέρουσι παῖς. ἔτη δὲ γεγονὼς περὶ ὀκτωκαίδεκα, γράφει [4] τέχνην ῥητορικὴν, ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες. Περὶ στάσεων, βιβλίον ἕν. Περὶ ἰδεῶν, βιβλία β'. Περὶ κοίλης Συρίας β'. περὶ οὗ [5] Φιλόστρατος ὁ Λήμνιος ταῦτά φησιν· Ἑρμογένης δὲ, ὃν Ταρσοὶ ἤνεγκαν, πεντεκαίδεκα ἔτη γεγονὼς, ἐφ' οὕτω μέγα δόξης προὔβη, ὡς καὶ Μάρκῳ βασιλεῖ παρασχεῖν ἔρωτα ἀκροάσεως. ἐβάδιζε δὲ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀκρόασιν ὁ Μάρκος, καὶ ἥσθη μὲν διαλεγομένου· ἐθαύμασε δὲ σχεδιάζοντα, καὶ δωρεὰς λαμπρὰς ἔδωκεν. ἐς δὲ ἄνδρας ἥκων, ἀφῃρέθη τὴν ἕξιν ὑπ' οὐδεμιᾶς αἰτίας φανερᾶς, ἢ νόσου. ὅθεν καὶ ἀστεϊσμοῦ λόγον παρέδωκε τοῖς βασκάνοις. ἔφασαν γὰρ, τοὺς λόγους ἀτεχνῶς καθ' Ὅμηρον πτερόεντας εἶναι. ἀποβεβληκέναι γὰρ αὐτοὺς τὸν Ἑρμογένην καθάπερ πτερά. καὶ Ἀντίοχος ὁ σοφιστὴς ἀποσκώπτων τε ἐς αὐτὸν οὕτως ἔφη· Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρων, ἐν δὲ γηράσκουσι παῖς. ἡ δὲ ἰδέα, ἣν ἐπετήδευε, τοιάδε τις. ἐπὶ γὰρ τοῦ Μάρκου διαλεγόμενος, Ἥκω σοι, ἔφη, Βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγοῦ δεόμενος· ῥήτωρ ἡλικίαν περιμένων. πλεῖω ἕτερα διελέχθη καὶ ὧδε βωμολόχα. ἐτελεύτησε δὲ ἐν βαθεῖ γήρᾳ, εἷς τῶν πολλῶν νομιζόμενος. κατεφρονήθη γὰρ, ἀπολειπούσης αὐτῷ τῆς τέχνης. λέγεται δὲ ὅτι τελευτήσαντος αὐτοῦ, ἀνετμήθη, καὶ εὑρέθη ἡ καρδία αὐτοῦ τετριχωμένη, καὶ τῷ μεγέθει πολὺ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὑπερβάλλουσα.

Ἑρμοκοπίδαι. [6] οὗτοι ἠκρωτηρίασαν τοὺς Ἑρμᾶς, ὅτε ἔμελλον πλεῖν ἐν Σικελίᾳ.

Ἑρμιονεῖς. Hermionenſes. Gentis nomen.

Ἑρμιόνη. Hermione. Nomen proprium.

Ἕρμιππος. Hermippus Athenienſis, Comicus antiquæ comœdiæ, luſcus: frater vero Myrtili Comici. Fabulas docuit XL.

Ἕρμιππος. Hermippus Berytius, ex oppido mediterraneo oriundus, diſcipulus Philonis Byblii: a quo commendatus fuit Herennio Severo, ſub Adriano Imperatore. Hic, quamvis genere libertinus eſſet, tamen eruditus admodum fuit, & multa ſcripſit.

Ἑρμογένης. Hermogenes Tarſenſis, cognomento Xyſter, Sophiſta, quem & Muſonius Philoſophus, & Marcus Imperator audivit. Vixit temporibus Marci Imperatoris, & ingenio excellenti præditus fuit, ita ut ſapientia ejus captum ætatis longe ſuperaret. Cum autem annum ætatis XXIV attigiſſet, ſanam mentem amiſit, & ſui prorſus diſſimilis evaſit, ſine ulla [manifeſta] cauſa, aut morbo corporis. Quamobrem etiam nonnulli de eo per riſum dixerunt: *Hermogenes inter pueros ſenex, & inter ſenes puer.* Annos autem natus circiter XVIII. ſcripſit *Artem Rhetoricam*, quam omnes in manibus habent. *De Statibus* librum unum. *De Formis orationis* libros II. *De Cœleſyria* libros II. De hoc Philoſtratus Lemnius ſic ſcribit: *Hermogenes, quem Tarſi genuerunt, annos natus* XV *ad eam ingenii famam proceſſit, ut & Marcum Imperatorem ejus audiendi cupido inceſſeret. Quare Marcus auditorium ingreſſus, eum cum voluptate diſſerentem audivit; extemporalemque ejus eloquentiam admiratus, ſplendida ei munera dedit. Cum autem ætatem virilem attigiſſet facultatem illam dicendi amiſit, abſque ulla manifeſta cauſa, vel morbo. Unde etiam invidorum cavillos & jocos provocavit: quippe qui dicerent, verba, ſecundum Homerum, vere alata eſſe. Hermogenem enim illa amiſiſſe, tanquam alas. Et Antiochus Sophiſta hoc cavillo eum inceſſivit: Hermogenes inter pueros ſenex, & inter ſenes puer. Genus autem dicendi, cui ſtudebat, tale fere erat. Apud Marcum enim verba faciens, Adſum tibi Imperator, inquit, orator indigens pædagogo; orator ætatem [virilem] expectans. Plura item alia ſcurrilia ad eundem modum dixit. Obiit ætate admodum provecta, unus e vulgarium numero habitus. Cum enim [priſtina ſcientia &] ars eum defeciſſet, contemni cœpit.* Cadavere autem ejus diſſecto, cor ipſius dicitur inventum fuiſſe pilis obſitum, & communem cordium humanorum magnitudinem longe ſuperaſſe.

Ἑρμοκοπίδαι. Hermocopidæ. Hi Mercurii ſtatuas truncarunt, cum in Siciliam eſſent navigaturi.

---

[1] Δράματα διδάξας μ'] Fabulæ Hermippi Comici, quarum apud auctores hodie adhuc ſuperſtites mentio fit, ſunt hæ: Ἀθηνᾶς γοναί. Ἀρτοπώλιδες. Δημόται. Εὐρώπη. Θεοί. Θεσμοφόροι. Ἴαμβοι. Κέρκωπες. Κόθορνοι. Μοῖραι. Στρατιῶται. Φορμοφόροι. Citatur quidem etiam Hermippus ἐν Μύραις apud Athenæum lib. XI. ſed ibi ἐν Μοίραις ſcribendum eſſe exiſtimo. Vide Meurſium in *Bibliotheca Attica, v. Hermippus.*

[2] Ἕρμιππος, Βηρύτ.] De hoc vide Voſſium in opere *de Hiſt. Gr.* pag. 220. Præter hos autem Hermippos memoratur etiam veteribus Hermippus Smyrnæus: de quo prolixe agit Jonſius *de Script. Hiſt. Ph.* lib. II. cap. IX.

[3] Ἑῤῥενίῳ] Scribendum eſt Ἑρεννίῳ.

[4] Τέχνην ῥητορικήν] Opus hoc hodie adhuc exſtat.

[5] Φιλόστρατος ὁ Λήμν.] Lib. II. *de Vitis Sophiſt.* pag. 575.

[6] Ἑρμοκοπίδαι. οὗτοι ἠκρωτηρίασαν τοὺς Ἑρμ.] Hiſtoriam refert Thucydides lib. VI. cap. XXVII. quem adi. Conſule etiam Enarratorem Comici ad *Aves* pag. 577.

Ἑρμόλαος, γραμματικὸς Κωνσταντινουπόλεως· γράψας [1] τὴν ἐπιτομὴν τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου γραμματικοῦ, προσφωνηθεῖσαν Ἰουστινιανῷ βασιλεῖ.

Ἑρμῶναξ.

Ἑρμῶναξ[2] δ' ἐκίχανεν, ὅτε γριπηΐδι τέχνῃ
Εἷλε τὸν ἐκ πελάγους ἰχθυόεντα βόλον.

Ἕρμος.[3] δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Διονύσιος δὲ οὐδετέρως λέγει τὸ Ἕρμος, ὡς ἕρκος.

Ἑρμῶν.[4] Ἑρμαῖ ἦσαν ἐν τῇ Ἀθηναίων πόλει λίθινοι ἐν προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς·[5] ἐπειδή φασι τὸν Ἑρμῆν λόγου καὶ ἀληθείας ἔφορον, διὰ τοῦτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς κατεσκεύαζον, αἰνιττόμενοι τὸ τοιοῦτον σχῆμα, ἐφ' ἃ μέρη πέσῃ, πανταχόθεν βάσιμον καὶ ὄρθιον εἶναι. οὕτω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτὴ ἑαυτῇ· τὸ δὲ ψεῦδος πολύχουν καὶ πολυσχιδὲς, καὶ ἑαυτῷ μάλιστα ἀσύμφωνον.

Ἔρνος. τὸ φυτόν.

Ἑρμώνιος[6] χάρις. ἡ κατ' ἀνάγκην διδομένη, οὐκ ἐκ διαθέσεως ψυχῆς, ἀλλ' ἐπιπλάστως, καὶ κατὰ προσποίησιν φιλίας, οὐ κατ' ἀλήθειαν. ὁ γὰρ Ἕρμων ὁ Πελασγῶν βασιλεὺς, Δαρείου ἐπὶ Θρᾴκην ἰόντος, καὶ πάντα χειρουμένου, παρεχώρησεν Ἀθηναίοις τῆς Λήμνου, τῷ μὲν δοκεῖν χαριζόμενος, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Δαρεῖον φοβηθείς.

Ἔρομαί σε. ἐρωτῶ σε. ἐρόμεθα πληθυντικῶς. ἐρήσομαι δὲ, ἤγουν ἐρωτήσω.

Ἐρόμενος. ἐρωτῶν. διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἐρώμενος δὲ, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁ ὑπὸ ἐραστῶν[7] ἀγαπώμενος. καὶ ἐρομένη, ἡ ἐρωτῶσα. ἐρωμένη δὲ, ἡ ἐπιθυμοῦσα.

Ἔρον. τὸν ἔρωτα.

Ἐῤῥόντων. φθειρέσθωσαν.

Ἔρουλοι. ὄνομα ἔθνους.

Ἐῤῥώγασιν. ἐσχίσθησαν.

Ἐρόγευον.[8] δι' ἑνὸς ρ σεσημειωμένον.

Ἐρωδιός.[9] εἶδος ὀρνέου· ὁ πελαργὸς λεγόμενος, ἢ ὅμοιος αὐτῷ. ἐλωδιός τις ὢν, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν· τουτέστι, καθύγροις τόποις.

Ἐρωεῖς. ὁ ὑποχωρῶν. Ἐρωήσας δὲ, μειώσας, κατεάξας. Ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας.[10] Καλλίμαχος. καὶ, Ἐρωήσει περὶ δουρί. Ὅμηρος.

Ἐρωμανής. ὁ ἐν τῷ ἔρωτι μαινόμενος.

Ἑρμόλαος. Hermolaus, Grammaticus Conſtantinopolitanus. Scripſit epitomen *Ethnicorum* Stephani Grammatici, eamque Juſtiniano Imperatori dedicavit.

Ἑρμῶναξ. Hermonax. [In Epigrammate:] *Hermonax autem nactus eſt, quando arte piſcatoria traxit ex mari rete piſcibus plenum.*

Ἕρμος. Hermus. Eſt populus Atticæ, Tribus Acamantidis. Dionyſius vero genere neutro dicit τὸ Ἕρμος, ut ἕρκος.

Ἑρμῶν. Athenis Hermæ, ſive ſtatuæ Mercurii lapideæ in veſtibulis & templis collocatæ erant. Quoniam autem dicebant, Mercurium orationis & veritatis præſidem eſſe; ideo etiam ſtatuas ejus quadratas & cubicas conficiebant, indicare volentes, hujuſmodi figuram, in quamcunque partem ceciderit, firmam & rectam ſtare. Sic etiam ratio & veritas undique ſibi ipſa ſimilis eſt: mendacium autem varium & multiplex, & ſecum ipſum minime conſentiens.

Ἔρνος. Planta. Germen. Ramus.

Ἑρμώνιος χάρις. Hermonium beneficium. Id eſt, beneficium, quod quis neceſſitate coactus alicui dat; non ex animi affectu, ſed ficte; & per amicitiæ ſimulationem, non vere. Hermon enim Pelaſgorum Rex, Dario Thraciam invadente, & omnia ſubigente, Athenienſibus Lemno ceſſit, in ſpeciem quidem eis gratificans, ſed revera Darium metuens.

Ἑρμώνιος —— διδομένη.
Photius.

Ἔρομαί σε. Interrogo te. Et in plurali, ἐρόμεθα. Interrogamus. Ἐρήσομαι vero, id eſt interrogabo.

Ἐρόμενος. Interrogans. Per ο parvum ſcribitur. Ἐρώμενος vero, per ω magnum, qui ab amatoribus amatur. Et ἐρομένη, [genere fœminino,] interrogans. At ἐρωμένη, [per ω,] amans.

Ἔρον. Pro ἔρωτα. Amorem.

Ἐῤῥόντων. In malam rem abeant. Pereant.

Ἔρουλοι. Eruli. Nomen gentis.

Ἐῤῥώγασιν. Fracti, rupti, fiſſi ſunt.

Ἐρόγευον. Per unum ρ. Erogabant.

Ἐρωδιός, Erodius. Genus avis: quæ etiam πελαργὸς, i. e. ciconia, vocatur: vel ei ſimilis. Dicta eſt quaſi ἐλωδιός: quod in locis humidis & paludoſis, quæ ἕλη Græci vocant, degat.

Ἐρωεῖς. Qui recedit. At ἐρωήσας, Qui comminuit. Qui confregit. *Qui fregit pernicioſum cornu.* Callimachus. Et, *Fluet per haſtam.* Homerus.

Ἐρωμανής. Perdite amans. Amore inſanus.

---

[1] Τὴν ἐπιτομὴν τῶν Ἐθν.] Hanc Epitomen hodie adhuc exſtare notum eſt: cum integrum opus Stephani non ſine irreparabili literarum damno interciderit. Vide Berkelium in præfatione ad Stephanum.

[2] Ἑρμῶναξ δ' ἐκίχανεν, ὅτε γρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in ſcolopendram, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum edidimus ſupra v. Ἀμφίκλαστον.

[3] Ἕρμος. δῆμός ἐστι τῆς Ἀττ.] Ex Harpocratione.

[4] Ἑρμαῖ ἦσαν ἐν τῇ Ἀθηναίων πόλει κ.] Thucydides lib. VI. cap. XXVII. Ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων (εἰσὶ δὲ πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς) &c. Hunc locum Suidas ob oculos habuit.

[5] Ἐπειδή φασι τὸν Ἑρμῆν κ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Thucydidis.

[6] Ἑρμώνιος χάρις] Confer Zenobium Centur. III. Adag. 85.

[7] Ἀγαπώμενος] Sic recte MS. Pariſ. A. At priores Editt. male ἀγόμενος.

[8] Ἐρόγευον] Vide Dufrenium in Gloſſario Græco, v. Ῥογεύειν.

[9] Ἐρωδιός] Confer omnino Etymologum, qui de voce hac fuſe agit.

[10] Καλλίμαχος] Fragmentum hoc Callimachi adducit etiam Etymologus v. Ἐρωή: quem confer.

Ἐῤῥωμένως. ἰσχυρῶς. εὐσθενῶς.

Ἐῤῥωμένως. Valide. Robuſte. Fortiter.

Ἐρῶν. γενικῇ. ἐφιέμενος. ἐπιθυμῶν.

Ἐρῶν. Genitivo jungitur. Amans. Cupiens.

Ἐρώμενος. ὁ ἐπιθυμούμενος.

Ἐρώμενος. Qui amatur. Amaſius.

Ἔῤῥων. μετὰ φθορᾶς παραγενόμενος, ἢ πορευόμενος.

Ἔῤῥων. Qui cum ſua, vel aliorum pernicie aliquo venit, vel abit.

Ἔρως. [1] Οὐδεὶς ἔρως ἀστεῖος. τοῦτο πρόβλημά ἐστι καθόλου ἀποφαντικόν. ἀνασκευάζεται δὲ, ὅτι μὴ πᾶς ἔρως φαῦλος. διαιροῦμεν γὰρ τὸν ἔρωτα εἴς τε σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων, ὡς Ἐπίκουρος λέγει· ὃν οὐχ οἷόν τε ἀστεῖον εἶναι· καὶ εἰς ἐπιβολὴν [2] φιλοπονίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, ὡς οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς· ἢ ἀνάμνησιν τοῦ ποτε ὁραθέντος κάλλους, ὡς Πλάτων. ἀστεῖοι γὰρ οὗτοι οἱ ἔρωτες. † [3] Κειμένου δὲ τοῦ, τὸν σοφὸν ἐρασθήσεσθαι, ἀνασκευάσαι τοῦτο θέλοντες, ὁρισόμεθα τὸ ἐρασθῆναι, καὶ ληψόμεθα τὸ, ἐρωτά τινος λαβεῖν· καὶ ἐπεὶ μηδέπω γνώριμον τὸ λεγόμενον, ἐπὶ τὸ τὸν ἔρωτα ὁρίζεσθαι προελευσόμεθα. ἂν δὴ ὁριζόμενοι τοῦτο, λάβωμεν ἄλογον ἐπιθυμίαν ἡδονῆς, τῆς ἀπὸ τοῦ σωματικοῦ κάλλους· ἢ σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων· ἀνεσκευακότες ἂν εἴημεν τὸ πρόβλημα. δῆλον γὰρ, ὅτι ἀλλότρια ταῦτα τοῦ σοφοῦ. ὁμοίως, κἂν ὁρισώμεθα αὐτὸν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἐπεὶ τὸ σφοδρὸν ἀσαφὲς, πάλιν αὐτὸ τοῦτο εἰς λόγον μεταληψόμεθα. † Τὸν [4] ἔρωτά φασιν ἐπιβολὴν εἶναι [5] φιλουποιΐας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, καὶ μὴ εἶναι συνουσίας, ἀλλὰ φιλίας. τὸν γοῦν Θρασωνίδην, καίπερ ἐξουσίαν ἔχοντα τῆς ἐρωμένης, διὰ τὸ μισεῖσθαι ἀπέχεσθαι αὐτῆς. εἶναι οὖν τὸν ἔρωτα φιλίας, καὶ μὴ εἶναι [6] θεόπεμπτον. εἶναι δὲ τὴν ὥραν ἄνθος ἀρετῆς. † Ἀττικῶς δὲ [7] ἀπὸ τοῦ ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου, κλίνεται. οὕτω γὰρ καὶ αὐτοὶ τοῦτο τὸ ὄνομα γράφουσι καὶ ἐκφωνοῦσι· ὥσπερ καὶ τὸ ἀμείνων, καὶ χείρων, ἐκ τοῦ ἄμεινος, καὶ χεῖρος φασίν. ὁ δὲ Πλάτων περὶ ἔρωτος λέγει διεξοδικώτερον. [8] τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμίας, ἐν τῷ ε στοιχείῳ.

Ἔρως. Amor. Cupido. Nullus amor eſt pulcher. Hæc propoſitio univerſaliter aliquid negat: quæ tamen refutatur ex eo, quod non omnis amor ſit malus. Dividimus enim amorem, in vehementem appetitum veneris, ut Epicurus ait; qui amor pulcher eſſe non poteſt: vel in conatum faciundæ amicitiæ ob apparentem pulchritudinem, ſecundum Stoicos: vel in recordationem pulchritudinis aliquando conſpectæ, ut Plato inquit. Hujuſmodi enim amores pulchri ſunt. † Poſito autem, Sapientem amaturum eſſe; ſi propoſitionem illam refutare velimus, definiemus, quid ſit amare, & dicemus eſſe, amore alicujus capi. Sed, quia nondum notum eſt id, quod dicitur, ad amoris definitionem progrediemur. Eum igitur ſi definiverimus, irrationalem appetitum voluptatis, a corporea pulchritudine excitatæ; vel, vehementem appetitum veneris; propoſitionem illam refutaverimus. Manifeſtum enim eſt, ea a ſapiente aliena eſſe. Similiter etiam, ſi eum definiamus, vehementem cupiditatem; quoniam non aperte conſtat, quis ſit ſenſus vocis *vehemens*, hanc ipſam rurſus ad examen revocabimus. † [Stoici] dicunt, amorem eſſe conatum conciliandæ amicitiæ propter apparentem pulchritudinem: eique non eſſe propoſitum concubitum venereum, ſed amicitiam. Nam Thraſonidem, etiamſi amatam in poteſtate haberet, ab ea tamen abſtinuiſſe, quod illi odio eſſet. Amorem igitur eſſe amicitiæ, nec reprehendendum. Formam autem eſſe virtutis florem. † Attice autem declinatur ἔρος, ἔρου. Sic enim illi nomen hoc ſcribunt & pronuntiant: ſicut & ἀμείνων & χείρων ex ἄμεινος & χεῖρος deducta ajunt. Plato vero de amore fuſius agit. Poſitum autem hoc eſt in libro de Proverbio, in elemento E.

Ἔρως. [9] τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον στοιχεῖον τῆς τῶν ὄντων πολυθεάμονος ἱστορίας, καὶ φιλοπονία, καὶ ἀγχίνοια. οὗτος δέ ἐστιν ὁ τῶν ἁπάντων τῶν καλῶν, καὶ προσέτι ἀγαθῶν, δεινότατος ἰχνευτής. ζήτει τὰ λοιπὰ κατὰ στοιχεῖον· τουτέστιν, ἀγχίνοιαν, καὶ φιλοπονίαν· ἃ δὴ καλεῖ Δαμάσκιος στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα τῆς τῶν ὄντων πολυθεάμονος ἱστορίας.

Ἔρως. Amor. Is eſt primum & præcipuum elementum variæ & multiplicis rerum cognitionis: & poſt eum induſtria, & ſolertia. Amor præterea eſt omnium pulchrarum, itemque bonarum rerum indagator acerrimus. Quære cætera ſuo loco, in Ἀγχίνοια & Φιλοπονία.

---

[1] Οὐδεὶς ἔρως ἀστεῖος. τοῦτο πρόβλ.——ἀστεῖοι γὰρ οὗτοι οἱ ἔρωτες] Hæc deſcripta ſunt ex Alexandro Aphrod. in lib. II. *Topic.* pag. 75.

[2] Φιλοπονίας] Scribendum eſt φιλοποιΐας: ut recte habet Alexander Aphrod. loco laudato. Confer Menagium ad Laert. lib. VII. ſegm. 113. qui vocem φιλοποιΐα a Stoicis in definitione amoris adhibitam fuiſſe pluribus oſtendit.

[3] Κειμένου δὲ τοῦ, τὸν σοφὸν ἐρασθ.——εἰς λόγον μεταληψόμεθα] Hæc ſunt verba ejuſdem Alex. Aphrod. in lib. II. *Topic.* pag. 77.

[4] Τὸν ἔρωτά φασιν ἐπιβ.——ἄνθος ἀρετῆς] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. XXX. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[5] Φιλουποιΐας] Scribendum eſſe φιλοποιΐας, vel ex Cicerone patet: qui *Tuſcul. Quæſt.* lib. IV. extremo, amorem a Stoicis definiri ait, *conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis ſpecie.* Habes ibi locum hunc Laertii ad verbum expreſſum, dummodo pro φιλουποιΐας ſcribas φιλοποιΐας. Sed hac de re fuſius agit Menagius ad Laertium loco laudato.

[6] Θεόπεμπτον] Apud Laertium loco laudato legitur ἐπίμεμπτον: quod præferendum eſt.

[7] Ἀπὸ τοῦ ὁ ἔρος, τοῦ ἔρου] Confer Scholiaſtam Sophoclis ad *Electram* pag. 90.

[8] Τέθειται δὲ ἐν τῷ περὶ παροιμ. ἐν τῷ ε στοιχ.] Quid hæc verba ſibi velint, aliis inquirendum relinquo. Certe, non videntur mihi eſſe a manu Suidæ, ſed librarii cujuſdam, qui neſcio quare iſta loco huic alleverit.

[9] Ἔρως. τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον στοιχ.] Locum hunc conſarcinavit Suidas ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1033. ſic legitur: Τρία πάντες ὁμολογοῦσι πρῶτα καὶ μέγιστα στοιχεῖα τοῦ τῶν ὄντων φιλοθεάμονος ἱστορίας· ἔρωτα, τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν δεινότατον ἰχνευτήν· ὀξεῖαν καὶ ἀγχίνουν φύσεως δύναμιν, ἐπὶ πολλὰ δι' ὀλίγου φέρεσθαι δυναμένην, καὶ ἑτοιμοτάτην συνιέναι καὶ γνωρίζειν τὰ ἴχνη τῶν θηραμάτων, ὅσα τε ἀληθῆ καὶ ὅσα ψευδῆ ἐστι πρὸς τὴν ἄγραν. ἐκ δὲ αὖ τρίτων, φιλοπονίαν ἄτρυτον, &c.

Ἐῤῥώσαντο.[1] ἐπεῤῥώσθησαν.

Ἐῤῥῶσθαι φράσας. οἰμώζειν εἰπών. κατεγνωκώς.

Ἐρώτησις[2] ἔνδοξος, πρότασις διαλεκτική. [3] οὐ πᾶσα οὖν πρότασις, ἐρώτησις, ἀλλὰ ἡ διαλεκτική. οὐ πᾶσα ἐρώτησις πρότασις διαλεκτική. ἔστι γὰρ εἴδη πλείω τῆς ἐρωτήσεως. οἱ γὰρ ἐρωτῶντες, ἢ περὶ συμβεβηκότος ἐρωτῶσιν, ὡς οἱ ἐρωτῶντες, τίς τοῦ πυρὸς ἡ κατὰ φύσιν κίνησις· ἢ, τί Σωκράτει συμβέβηκεν· ἢ ἔμπαλιν, τὸ μὲν συμβεβηκὸς ὁρίζουσί τε καὶ λαμβάνουσιν ἐν τῇ ἐρωτήσει· τὸ δὲ ᾧ συμβέβηκεν, ἀξιοῦσι μαθεῖν. ὡς, ὁ ἐρωτῶν, τίνι τὸ λευκὸν, ἢ τὸ μέλαν τῶν ζώων συμβέβηκε· καὶ, τί τῶν ἀγαθῶν δι' αὐτὸ αἱρετόν ἐστι· καὶ, τίς ὁ καθήμενος. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο εἶδος ἐρωτήσεως ἐκ[4] περιουσίας, ὅταν προενεγκάμενοι τί ποτέ ἐστι τὸ διὰ τῆς ἐρωτήσεως, εἴπῃ ὁ ἐρωτῶν, τί ἐστιν ἄνθρωπος; τὴν γὰρ οὐσίαν τοῦ πράγματος ἀξιοῖ μαθεῖν, οὐχ ὃ συμβέβηκεν αὐτῷ. τρίτον εἶδος ἐρωτήσεώς ἐστιν, οἷον, ὅταν περὶ προτάσεώς τις τὴν ἐρώτησιν, εἴτε ἀπόκρισιν αἰτῶν, τὸ ἕτερον μέρος τῆς ἀντιφάσεως εἴπῃ· οἷον, ἆρά γε ὁ κόσμος σφαιροειδής; ὑπὸ τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ἐρωτήσεώς ἐστιν ἡ διαλεκτικὴ πρότασις. † Διαφέρει δὲ ἐρώτημα, ἀξίωμα, πύσμα. καὶ ζήτει ἐν τῷ, Ἀξίωμα.

Ἐρωτικόν. ἐπιθυμητικόν. καὶ ἐρωτικῶς, ἐπιθυμητικῶς.

Ἐρωτῶ[5] σε. παρακαλῶ σε. ἱκετεύω σε. δέομαι. Ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα. ἀντὶ τοῦ, παρεκάλει.

Ἑρπυσμός. ἑρπυστής. ἑρπυστικὸς, ὁ ἕρπων.

Ἕρπυλος.[6] εἶδος ἄνθους, σαμψύχῳ ὅμοιον· ὃ μάλιστα ἐν τοῖς ὕδασι θάλλει. Φυτεία τι εἶδος· παρὰ τὸ ἕρπειν ταῖς ῥίζαις. ἔστι δὲ καὶ εὐωδέστατον.

Ἑρσαῖος. ὁ δροσώδης.

Ἑρσεφορία. ἐν τῷ Ἀῤῥηφορία.

Ἕρση.[7] ἡ δρόσος.

[8] Θηλείης ἕρσης ἰκμάδα γευόμενος.
οἱ γὰρ τέττιγες δρόσον σιτίζονται.

Ἑρσῆεν.[9] πρόσφατον, ἔνυγρόν τε, καὶ ἀμόλυντον.

Ἑρσήεντα. δροσώδη, ἁπαλὸν, νεαρόν. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἑρσήεις.

Ἑρσηλία.[10] ὄνομα κύριον.

Ἕρσις.[11] τὸ πλεξίδιον.

Ἐῤῥώσαντο. Corroborati ſunt.

Ἐῤῥῶσθαι φράσας. Qui aliquem valere, vel flere juſſit. Qui condemnavit.

Ἐρώτησις ἔνδ. Interrogatio probabilis, eſt propoſitio Dialectica. Non autem omnis propoſitio eſt interrogatio, ſed Dialectica; neque omnis interrogatio eſt propoſitio, ſed Dialectica. Sunt enim plura interrogationum genera. Qui enim interrogant, aut de accidente interrogant; ut, quis ſit naturalis motus ignis; aut, quid Socrati acciderit: vel contra, accidens definiunt, & interrogatione comprehendunt: illud vero, cui aliquid accidit, noſſe cupiunt. Veluti, qui quærit, cuinam animalium album vel nigrum accidat: &, quodnam bonum per ſe expetendum ſit: &, quiſnam ſit ille, qui ſedet. Eſt & aliud interrogationis genus, quod ad rei eſſentiam refertur; cum nimirum quærimus, quid hoc vel illud ſit; veluti, quid ſit homo. Qui enim ſic quærit, ipſam rei eſſentiam cognoſcere cupit, non vero ejus accidens. Tertium genus interrogationis eſt, cum quis de propoſitione quæſtionem inſtituit, & poſtea reſponſionem poſtulans, alteram contradictionis partem dicit: ut, An mundus eſt rotundus? Sub hoc interrogationis genere propoſitio Dialectica comprehenditur. † Differt autem ἐρώτημα, ἀξίωμα, & πύσμα: qua de re vide in v. Ἀξίωμα.

Ἐρωτικόν. Amatorium. Sive, ad amorem pertinens. Et ἐρωτικῶς, more ejus, qui amat. Cupide.

Ἐρωτῶ σε. Rogo te. Oro te. Precor te. *Eum rogabat, ut ad ſe cœnatum veniret.*

Ἑρπυσμός. Reptatus. Ἑρπυστής. Reptator. Repens. Ἑρπυστικός· Reptilis. Serpens.

Ἕρπυλος. Serpyllum. Floris genus, ſampſucho ſimile, quod in aquis præcipue floret. [Sive,] plantæ quoddam genus; [ita dictum,] quod radicibus ſerpat. Eſt autem odore ſuaviſſimo præditum.

Ἑρσαῖος. Roſcidus.

Ἑρσεφορία. Quære in Ἀῤῥηφορία.

Ἕρση. Ros. [In Epigrammate:] *Mollis roris humorem guſtans.* Cicadæ enim rore veſcuntur.

Ἑρσῆεν. Roſcidum. Recens. Humidum. Purum.

Ἑρσήεντα. Roſcidum. Tenerum. Recens. Novellum. Rectus caſus eſt, ἑρσήεις.

Ἑρσηλία. Herſilia. Nomen proprium.

Ἕρσις. Plexus. Nexio. Connexio.

---

[1] Ἐῤῥώσαντο] Uſus eſt hac voce Homerus Il. Ω. v.616. & alibi.

[2] Ἐρώτησις ἔνδοξος, πρότασις διαλ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Alex. Aphrod. in lib. 1. *Topic.* pag. 38. unde Suidas emendandus eſt.

[3] Οὐ πᾶσα οὖν πρότ.] Alex. Aphrod. rectius ſic habet: Οὔτε πᾶσα οὖν πρότασις, ἐρώτησις, ἀλλ' ἡ διαλεκτική· οὐδὲ πᾶσα ἐρώτησις πρότασις, ἀλλ' ἡ διαλεκτική. ἔστι γὰρ εἴδη, &c.

[4] Ἐκ περιουσίας] Alex. Aphrod. habet, περὶ οὐσίαν: uti etiam hic legendum eſt. Deinde ex eodem Aphrodiſienſi ſcribe, ὅταν προενεγκάμενοι τί ποτέ ἐστι τοῦτο διὰ τῆς ἐρωτήσεως ἐξετάζωμεν, ὡς ὁ ἐρωτῶν, τί ἐστιν ἄνθρωπος, &c.

[5] Ἐρωτῶ σε. παρακαλῶ σ.] Confer Noſtrum infra v. Ἠρώτα.

[6] Ἕρπυλος] Scribe ἕρπυλλος, per duplex λλ.

[7] Ἕρση] Alias etiam ſcribitur ἔρση, cum ſpiritu tenui.

[8] Θηλείης ἕρσης ἰκμ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. vi. cap. xvi. ut Portus etiam monuit.

[9] Ἑρσῆεν. πρόσφατον] Homerus Il. Ω. v. 757.

Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι.

Ad hunc locum Poetæ Suidas reſpexiſſe videtur.

[10] Ἑρσηλία] De ea vide Dionyſ. Halicarnaſſ. *Antiq. Rom.* lib. 11.

[11] Ἕρσις] Malim ἔρσις: ab εἴρω, necto. In prioribus Editt. male legitur ἔρσης, per η.

Ἐροιάδαι.[1] οἱ Ἐροιάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.

Ἐρυγγάνειν. ἐρεύγεσθαι. ἐγκωμιάζειν. αὐχεῖν. ἐρυγγάνω. Καὶ [2]εἰ περίβλεπτον καὶ δόκιμον ἠρύγγανε γένος, δοῦλος ἐπιπράσκετο.

Ἐρυγή. πνεύματος ἀναπομπὴ ἐκ στομάχου. ἔνθεν καὶ τὸ ἐξηρεύξατο λέγεται.

Ἐρυγή. ἐρυγή ἐστι πνεῦμα κρύφιον, κατὰ τὴν ζέσιν τῆς τροφῆς ἀπορρηγνυμένων τῶν πομφολύγων, ἐπὶ τὸ ἄνω διαπνεόμενον.

Ἐρύγμηλος. ὁ μεγαλόφωνος. Ταῦρον ἐρύγμηλον.

Ἐρυθραίνεται.[3] μελαίνεται.

Ἐρυθαίνει.[4] πυρρὸν ποιεῖ. ὅθεν καὶ ἐρύθημα, ἡ ῥίζα, ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. † Ἡ [5]βοτάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἄγχουσα.

Ἐρύθεια. πόλις.

Ἐρύθημα. τὸ χρῶμα. [6]Ἄνθος προσώπῳ ἐπιφυόμενον, οἷον οὐδὲ εἷς λειμὼν νοτερός τε, καὶ ἁβρὸς, καὶ [7]εὐτελὴς τεκεῖν ὑπὸ δρόσῳ ἐαρινῇ οἶδεν, ἐρύθημά τε ὡραῖον, καὶ μειδίαμα ἥδιστον. † Ὁ δὲ προσαναιδεύεται, καὶ μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος. [8]τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾷν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. † Ἐπεὶ οὐ μεταβάλλει τὸ χρῶμα, οὐκ ἐρυθριᾷ.

6. Toup. in S. I. p. 12. supr. v. Ἀβρὸς λειμὼν. Pro εὐτε-λὴς Edit. Mediol. et Aldin. Εὐθαλὴς.

Ἐῤῥύθμισεν. ἐκανόνισεν.

Ἐρυθρὰ[9] θάλασσα ἐκλήθη ὁ Περσικὸς κόλπος, οὐκ ἀπὸ τῆς χροιᾶς τοῦ ῥοθίου, καθάπερ τινὲς οἴονται· ἀλλ' ἐκ τινος ἀνδρὸς Ἐρυθροῦ τὴν προσηγορίαν, ἐνδυναστεύσαντος τοῖσδε τοῖς τόποις.

Ἐρυθραία. ὄνομα τόπου.

Ἐρυθραῖοι. οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρύθρας καλουμένης.

Ἐρύθριος,[10] ἔπαρχος γεγονὼς ἐπὶ Ζήνωνος· ὃς ἐπεὶ μήτε τὰ κοινὰ διαρκοῦντα ἑώρα, μήτε βάρος προσθεῖναι πλεῖον τοῦ τεταγμένου τοῖς τέλεσιν ἠνείχετο, μήτε τι ποιεῖν πονηρὸν, ὡς ὢν φιλάνθρωπος, τῶν ὀφειλομένων ἠδύνατο χρέων, αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσατο. λύπην δὲ τῇ πόλει παρέσχεν, ἡνίκα ταύτην ἀπέθετο. μόνος γὰρ τῶν τελούντων τότε εἰς τὴν πολιτείαν οὗτος ἐπὶ τῷ πάντων ἀγαθῷ ἐπεφύκει· θᾶττον μὲν τὰς χάριτας παρέχων τοῖς αἰτουμένοις· οὐκ ἔχων δὲ τινα παντάπασι τῶν πρόσθε προσκεκρουκότων ἀμύνεσθαι. τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς πᾶσαν ἀπορίαν κατῆλθεν, ὡς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. ἅ τε γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμείῳ Λέων κατέλιπεν ἀποθνήσκων, ὑπὸ Ζήνωνος ταχὺ ἐκεκένωτο

Ἐροιάδαι. Erœadæ, populus Tribus Hippothoontidis.

Ἐρυγγάνειν. Eructare. Laudare. Gloriari. Jactare. *Quamvis illuſtre & clarum genus jactaret, tamen ut ſervus vendebatur.*

Ἐρυγή. Eructatio. Ructus. Sive flatus, qui ex ſtomacho emittitur. Hinc etiam dictum eſt ἐξηρεύξατο, eructavit.

Ἐρυγή. Eructatio. Ructus. Ructus autem eſt flatus occultus, qui, dum cibi fervent, ruptis bullis ſurſum tendens, per os emittitur.

Ἐρύγμηλος. Graviter boans. Graviter mugiens. Ταῦρον ἐρύγμηλον. *Taurum graviter mugientem.*

Ἐρυθραίνεται. [Rubeſcit.] Nigreſcit.

Ἐρυθραίνει. Rubrum facit. Rubro colore inficit. Unde & ἐρύθημα, radix: quæ [vulgo] ἐρυθρόδανον vocatur. † Herba, cujus radix eſt rubra, qua mulieres faciem rubram reddunt, vocatur anchuſa. Vide in v. Ἄγχουσα.

Ἐρύθεια. Erythea. Urbs.

Ἐρύθημα. Ruber color. Rubor. *Floridus quidam color vultui ejus inerat, qualem nec irriguum, nec tenerum, nec herbidum pratum, verno rore rigatum, gignere queat. Adhæc venuſto rubore prædita erat, & ſuaviſſime renidebat.* † *Ille autem inſuper frontem perfricabat, nec colorem vultus mutabat, nec ob dicta erubeſcebat.*

Ἐῤῥύθμισεν. Direxit. Aptavit.

Ἐρυθρὰ θάλασσα. Mare rubrum. Sic dicitur ſinus Perſicus, non a rubro colore undarum, ut quidam putant; ſed a viro quodam Erythro, qui locis illis imperavit.

Ἐρυθραία. Erythræa. Nomen loci.

Ἐρυθραῖοι. Erythræi. Incolæ urbis in Ionia ſitæ, quæ Erythra vocatur.

Ἐρύθριος. Erythrius, Præfectus Prætorio ſub Zenone. Hic cum nec pecuniam publicam ſufficere cerneret; neque tributis conſtitutis gravius onus addere, nec æris alieni diſſolvendi gratia injuſte quicquam, utpote vir humanus, facere ſuſtineret; Zenonem rogavit, ut ſibi magiſtratu illo abire liceret: quod impetravit. Magno autem dolore civitas affecta fuit, cum magiſtratum iſtum deponeret. Ex iis enim, qui tunc Reipubl. præerant, hic ſolus ad commune omnium bonum natus videbatur. Nam petentibus prompte beneficia præſtabat, nec quenquam ob veteres offenſas ulciſci animum unquam induxit. Ærarium autem ad ſummam penuriam tunc redactum & penitus exhauſtum erat. Nam pecunia publica, quam Leo moriens reliquerat,

---

[1] Ἐροιάδαι. οἱ Ἐροιάδαι δῆμ.] Ex Harpocratione.

[2] Καὶ εἰ περίβλεπτον κ. δ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. Ἠρύγγανε.

[3] Ἐρυθραίνεται] Literarum ſeries requirit, ut ſcribatur ἐρυθαίνεται. Vide vocem ſequentem.

[4] Ἐρυθαίνει] Sic habent MSS. Pariſ. At priores Editt. ἐρυθραίνει: quam lectionem literarum ſeries non admittit.

[5] Ἡ βοτάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρ.] Hæc pertinent ad vocem ἐρυθραίνω, non ἐρυθαίνω.

[6] Ἄνθος προσώπῳ ἐπιφ.] Similia his legas apud Ælianum *V. Hiſt.* lib. XIII. cap. I.

[7] Εὐτελής] Imo εὐθαλής: ut ſcribendum eſſe recte monuit Kuhn. ad dictum locum Æliani. Vide etiam Noſtrum ſupra v. Ἀβρὸς λειμ.

[8] Τὸ γὰρ μὴ ἐρυθριᾷν ἐπ.] Ut hæc cum ſuperioribus cohæreant, legendum eſt, ὥστε μὴ ἐρυθριᾷν, &c. Vel, ὁ μὴ ἐρυθριᾷ ἐπὶ τοῖς εἰρ. quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[9] Ἐρυθρὰ θ.] Vide præter alios Photium Cod. CCL.

[10] Ἐρύθριος, ἔπαρχος γεγ.] Totum hunc articulum ex Malcho deſcriptum eſſe ſuſpicatur Valeſius in fine notarũ ad Excerpta ex Malcho.

πάντα, πολλὰ μὲν χαριζόμενος τοῖς φίλοις ὡς ἔτυχεν· οὐκ ὄντος δὲ ἀκριβοῦς, ὥστε αὐτὰ γινώσκειν, εἴ πη καὶ ἄλλως κλέπτοιντο.

Ἐρυθρόν. τὸ μέλαν.

Ἐρύκειν, καὶ ἀπερύκειν. τὸ κωλύειν, καὶ ἀπείργειν. Πολύβιος· Τὸ [1] κυριώτατον ἦν, τὸ τὸν πόλεμον ἐρύκειν ἀπὸ τῆς Μακεδονίας.

Ἔρυμα. φύλαγμα, καὶ τεῖχος. ἀσφάλισμα. Τὰς μὲν ἁμάξας ὥσπερ ἔρυμα περιεβάλλοντο· τὴν δὲ διάθεσιν τῆς στρατοπεδείας ἐποιοῦντο, ᾗ ἐνεχώρει.

Ἐρύμανθος. ὄνομα ὄρους. καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος. [2] Δρύοπες ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον· ὅπερ ὁ Ἡρακλῆς μετῴκισεν. ὅτε γὰρ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔφερεν, ἐξῄτει αὐτοὺς τροφήν. οἱ δὲ οὐκ ἔδωκαν.

Ἐρυμβόνα [3] τὰ τιμιώτατα εἰς ἀσωτίαν ἀφειδεστάτην. ἀπὸ τοῦ ῥυμβονῶ ῥήματος. Αἰλιανός.

Ἐρυμνά. τὰ ἠσφαλισμένα χωρία. καὶ ἐρυμνᾶσθαι, κατησφαλίσθαι. Οἱ δὲ ᾤοντο πολεμίων πλήθει οὔ τοι εὐάλωτοι, τῷ ἐρυμνᾶσθαι κατὰ νώτου τῇ [4] ἀκέσσῃ. τὰ δὲ λοιπὰ αὐτοὶ διενοοῦντο ἐπαμύνειν.

Ἐρυμνήν. ἠσφαλισμένην.

Ἐρύπειος. τόπος.

Ἐρύσαντας. ἀντὶ τοῦ ἐκδείραντας. Ἐρύσαντας τὸ δέρμα σὺν τῷ χάσματι φυλάττειν.

Ἐρύσαι. ἑλκύσαι. Τὸν δὲ ἐρύσαι τὸν ἄτρακτον ἐκ τοῦ μυκτῆρος.

Ἐρυσίβη. θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν. τινὲς νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασιν. ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου.

Ἐρυσίβη. ἡ πάχνη.

Ἐρχιάδαι. [5] Ἐρχία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Ἐρχθέντα. [6] ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα.

Ἔσσα. ὄνομα πόλεως.

Ἐσάλευε, καὶ [7] ἀπεσάλευε. τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν

rat, a Zenone celeriter diſſipata fuit; partim, quod multa amicis inconſulte largiretur; partim, quod ipſe ſua penitus negligeret, nec ſciret, an forte ab aliis ſibi quædam ſurriperentur.

Ἐρυθρόν. [Rubrum.] Atrum. Nigrum.

Ἐρύκειν, & ἀπερύκειν. Arcere. Propulſare. Polybius: *Præcipuum erat, bellum a Macedonia propulſare.*

Polybius. Fragm. Hist. XXIX
Vol. V. p. 63.

Ἔρυμα. Munimentum. Murus. Propugnaculum. *Plauſtris ut munimento ſe circumdederunt, & caſtra metati ſunt, ubi loci natura id permitteret.*

Ἐρύμανθος. Erymanthus. Nomen montis. Et Ἐρυμάνθιος κάπρος. Aper Erymanthius. Dryopes gens erat injuſta circa Pythonem: quam Hercules in alias ſedes migrare juſſit. Cum enim aprum Erymanthium ferret, cibum ab illis petiit, ſed non impetravit.

Ἐρυμβόνα τὰ τιμ. *Pretioſiſſima quæque luxu profuſo diſſipavit.* A verbo ῥυμβονῶ, diſſipo. Ælianus.

Ἐρυμνά. Loca munita. Et ἐρυμνᾶσθαι, munitum eſſe. *Illi vero putabant, ſe vi hoſtili haud facile expugnari poſſe, quod a tergo aggere objecto muniti eſſent. A reliquis enim partibus ſe ipſos hoſtem [facile] propulſaturos eſſe putabant.*

Ἐρυμνήν. Munitam. Tutam.

Ἐρύπειος. Erypius. Locus [ita vocatus.]

Ἐρύσαντας [δέρμα.] Qui pellem detraxerunt. Qui excoriarunt. [*Juſſit eos*] *detractam pellem cum rictu cuſtodire.*

Ἐρύσαι. Traxiſſe. *Illum autem ajunt ſagittam ex naribus traxiſſe.*

Ἐρυσίβη. Animalculum quoddam, quod in frumento naſcitur, & fructum lædit. Quidam ajunt eſſe morbum, qui ſeminibus innaſcitur. Vel, rubigo, quæ frumentum corrumpit.

Ἐρυσίβη. — σίτου. Photius

Ἐρυσίβη. Pruina. [Rubigo, ſegetibus inimica.]

Ἐρχιάδαι. Erchiadæ. Erchia eſt populus Atticæ.

Ἐρχθέντα. In aquis ſuffocata.

Ἔσσα. Eſſa. Nomen urbis.

Ἐσάλευε, & ἀπεσάλευε. De navibus, & de

Ἐσάλευε. καὶ ἀπεσ. τοῦτο
καὶ ἐπὶ νεων
λέγεται

---

[1] Τὸ κυριώτατον ἦν, τὸ τὸν π.] Fragmentum hoc Polybii repetitur infra v. Κυρία: ſed ubi pro ἐρύκειν male legitur φυγεῖν.

[2] Δρύοπες ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα ἄδικον· ὅπερ ὁ Ἡρ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Δρύοπες, & infra v. Κάπρος.

[3] Ἐρυμβόνα] Scribe ἐῤῥύμβόνα, per duplex ρ. Eſt enim Imperfectum tertiæ perſonæ: a ῥυμβονάω, quod ſignificat *diſſipo*. Heſychius: Ῥυμβονᾶν. διασκορπίζειν. Idem alibi: Διερυμβονήσατε. διεφορήσατε. Scribe, διεῤῥυμβονήσατε. Confer etiam Noſtrum infra v. Ῥυμβεῖν. Cæterum, in prioribus Editt. poſt ἐρυμβόνα poſita eſt τελεία στιγμή: quæ prava interpunctio Kuhnio & Porto impoſuit, & graviter errandi occaſionem præbuit. Portus enim exiſtimans τὸ ἐρυμβόνα eſſe nomen ſubſtantivum, ejuſque interpretationem eſſe ea, quæ ſequuntur; vocem illam vertit, cupedias, delicias. Kuhnius vero ad Fragmenta Æliani magis lepide ex ἐρυμβόνα duas voces Latinas *Rerum bona* fecit: quippe exiſtimans, vocabula iſta nepotantium & luxurioſorum hominum apud Romanos propria fuiſſe; quæ cum apud Ælianum literis Græcis ſcripta eſſent, Suidas ex ignorantia linguæ Latinæ in ἐρυμβόνα mutaverit. Sed conjecturam hanc accurate refellit eruditiſſimus Jacobus Perizonius ad Ælianum pag. 950. 951. qui omnino conſulendus eſt. Nos hic tantum adducemus locum ex Euſtathio ad Dionyſium Periegeten a modo laudato viro doctiſſimo itidem obſervatum, qui egregie huc facit, & ſic habet: Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος ῥυμβόνας καλεῖ· καὶ τάχα καὶ ἡ παρὰ τῷ Αἰλιανῷ κειμένη ἄπορος λέξις τὸ ΕΡΡΥΜΒΟΝΑ, ἐκ τοιούτου τινὸς ἔχει τὴν ἀρχήν, ἐν οἷς λέγει, ὅτι ἐσπάθα τὰ χρήσιμα, καὶ εἰς ἀσωτίαν ἐῤῥύμβόνα τὰ τιμιώτατα. Id eſt: *Inde etiam Apollonius motus ipſos vocat ῥυμβόνας: & forſan obſcura illa vox ἐῤῥύμβόνα, quæ apud Ælianum reperitur, ex tali quodam vocabulo originem trahit, quum dicit: Abſumebat utilia quævis, & luxu diſſipabat pretioſiſſima.* Hic locus plane confirmat id quod diximus; nimirum, pro ἐρυμβόνα hic apud Suidam ſcribendum eſſe ἐῤῥυμβόνα, & tam Kuhnium quam Portum in exponenda voce illa a vero haud parum aberraſſe.

[4] Ἀκέσσῃ] Vide Noſtrum ſupra v. Ἄγεστα, & Ἄκεσσα.

[5] Ἐρχιάδαι. Ἐρχία, δῆμος τῆς Ἀττ.] Confer Harpocrationem v. Ἐρχιᾶθεν: & Meurſium *de Pop. Att.* v. Ἐρχία.

[6] Ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι ἀποπνιγ.] Homerus Il. Φ. v. 282.

Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ.

Scholiaſta ad illum locum: Ἐρχθέντα, ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα. Hinc Suidas ſua deſcripſit. Heſychius in ſerie ſua: Ἐρειθέντα. ἐν ὕδατι ἀποπνιγέντα. Scribe & ibi, Ἐρχθέντα: ut & ante nos ſcribendum eſſe recte monuit vir profundæ eruditionis Richardus Bentlejus in Epiſtola ad Cl. Millium, Joanni Malalæ ſubjuncta.

[7] Ἀπεσάλευε] Vide ſupra v. Ἀποσαλεύσας.

λέγεται, καὶ ἐπὶ α. ε. μὲν
π. ὡς Δ. ἐν Ρ. ο. μ. γ. κ. τ. κ.
τ. π. πρὸς τῆι γῆι ὥρμει. τὰ
δ. δ. π. κ. μ. μ. δ. τ. α. τ. α. Ε.
δὲ α. ὡς τὸ Ἐφ' ἑνὶ δὲ τῶν π.
α. σ. δὲ —— cætera deſunt
in Cod. Parſ. Photius.

λέγεται, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς· Ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τό, Ἐφ' ἑνὶ τῶν παίδων ἀπεσάλευεν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις, τὸ τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτοις εἶχεν. καὶ Αἰλιανός· Ἐπεὶ τοίνυν ὑπὲρ τῶν ἐσχάτων ἐσάλευεν ἤδη, κομίζουσιν αὐτὸν οἱ προσήκοντες εἰς Ἀσκληπιοῦ.

Ἐς ἀῶ. εἰς μίαν ἡμέραν.

Ἐς[1] ὥρας. εἰς χρόνους.

Ἕσσατο. περιεβάλετο. Ἕσσατο Δαμαρέτου θυγάτηρ.

Ἔσβη. ἐσβέσθη. ἐπαύσατο.

Ἔσδρας. οὗτος ἐπὶ Ξέρξου ἦν, τοῦ Περσῶν βασιλέως, νομομαθὴς ἄριστος γενόμενος· ὃς τῶν μὴ εὑρεθέντων βιβλίων τὰς γραφὰς ἀναμνημονεύσας παρέδωκε τοῖς τοῦ ἔθνους.

Ἐσθήρ[2], Ἰουδαϊκοῦ γένους τυγχάνουσα, τὴν βασίλειον τιμὴν ἐκέκτητο παρὰ Ἀρταξέρξου, ὃς ἐκλήθη Μακρόχειρ. αὕτη ἡ Ἐσθὴρ τοὺς πρὸς γένους αὐτῇ ᾠκειωμένους προσεποιεῖτο· ἐν οἷς καὶ Μαρδοχαῖος ἦν· ὃς τὴν ἐπιβουλὴν μηνύει τῷ Ἀρταξέρξῃ.

Ἐσδρίαβος. ὄνομα κύριον. Ὁ δὲ Ἐσδρίαβος ὑπὲρ πάντων καταστάς, ἔλεξε τάδε.

Ἐσσαῖοι.[3] Ἰουδαῖοι ἀσκηταί, Φαρισαίων καὶ Γραμματέων τὴν ἄσκησιν ἐξ ἐπιμέτρου διανεστηκότες, πρόγονοι Ἰωναδὰβ, υἱοῦ Ῥιχὰβ τοῦ δικαίου· [4] Φιλάλληλοι, καὶ τῶν ἄλλων εὐλαβεῖς πλεῖον· οἳ τὴν μὲν ἡδονὴν ὡς κακίαν ἀποστρέφονται· τὴν δὲ σωφροσύνην, καὶ ἐγκράτειαν, καὶ τὸ μὴ τοῖς πάθεσιν ὑποπίπτειν, ἀρετὴν ὑπολαμβάνουσι. καὶ γάμος μὲν παρ' αὐτοῖς ὑπερορᾶται· ἀλλοτρίους δὲ παῖδας νέους ἔτι προσλαμβανόμενοι καὶ διδάσκοντες, ὡς συγγενεῖς ἡγοῦνται, καὶ τοῖς ἤθεσιν ἑαυτῶν ἐντυποῦσι. καὶ πᾶν αἰσχρὸν ἀποβάλλονται, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ἐξασκοῦσιν. οἱ ἐπιμελοῦνται τῆς ἠθικῆς λέξεως, θεωρίᾳ δὲ τὰ πολλὰ παραμένουσιν. ἔνθεν καὶ Ἐσσαῖοι καλοῦνται· τοῦτο δηλοῦντος τοῦ ὀνόματος· τουτέστι, Θεωρητικοί. † Ὅτι Ἐσσαῖοι ὑπέρτεροι σφόδρα καὶ λίαν ὑπερκείμενοι τῶν Φαρισαίων κατὰ τὴν πολιτείαν.

Ἐσέφθη. ἀντὶ τοῦ ἐσεβάσθη. ἐτίμησεν. ἐθαύμασεν. ἐξεπλάγη.

Ἐσεσήρεσαν. ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνεσαν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀργιζομένων κυνῶν. Ἐς ἀλλήλους τε ἐσεσήρεσαν ἡμιμανές τι καὶ ἄγριον οἱ Σκύθαι. καὶ ἐσεσήρει, ἐδυσχέραινεν, ὠργίζετο. [5] Λίαν γὰρ ἐς αὐτὴν ἡ Θεοδώρα ἠγριαίνετο καὶ ἐσεσήρει.

hominibus dicitur. De navibus enim [dictum, ſignificat, In ſalo ſtabat:] ut apud Dionem in Hiſtoria Romana: *Nam paucæ quidem eæque leviſſimæ naves ad terram appulerunt: pleræque vero, & majores, ob paludes in alto manſerunt, anchoraſque jecerunt.* De hominibus vero; ut in hoc exemplo: *In uno ex pueris omnis ejus ſpes ſita erat.* Hanc enim ſignificationem hic habet vox ἀπεσάλευε. Et Ælianus: *Quoniam igitur in extremo vitæ diſcrimine jam verſabatur, cognati eum in Æſculapii templum portarunt.*

Ἐς ἀῶ. Ad Auroram. In unum diem.

Ἐς ὥρας. In tempora. In annum.

Ἕσσατο. Induit. *Induit Damareti filia.*

Ἔσβη. Extinctus eſt. Ceſſavit.

Ἔσδρας. Eſdras. Hic ſub Xerxe Perſarum Rege vixit: vir legum peritiſſimus; qui libros amiſſos Scripturæ ex memoria reparavit, & gentis ſuæ hominibus tradidit.

Ἐσθήρ. Eſther, gente Judæa: quam regio honore dignatus eſt Artaxerxes, Longimanus vocatus. Hæc Eſther popularibus ſuis patrocinata eſt: inter quos fuit & Mardochæus, qui Artaxerxi inſidias aperuit.

Ἐσδρίαβος. Eſdriabus. Nomen proprium. *Eſdriabus vero, pro omnibus unus in medium progreſſus, hæc dixit.*

Ἐσσαῖοι. Eſſæi. Aſcetæ inter Judæos, qui Phariſæos & Scribas ſeveritate diſciplinæ longe ſuperarunt. Genus ducunt a Jonadabo, filio Richabi juſti: iidemque amore mutuo & religione aliis antecellunt. Voluptatem ut vitium averſantur: at temperantiam, & continentiam, & affectuum vacuitatem, virtutem exiſtimant. Conjugium ipſi quidem deſpiciunt: ſed alienos liberos tenera adhuc ætate adſcitos, docent, eoſque pro ſuis habent, & ſuis moribus formant. Omnem turpitudinem a ſe amovent, & cæteras omnes virtutes exercent. Adhæc, dictionem moratam curant, & in contemplatione plerumque perſeverant: unde etiam vocantur Eſſæi, i.e. Contemplatores. Id enim vox iſta ſignificat. † Eſſæi vitæ genere & inſtituto Phariſæis longe præſtiterunt.

Ἐσέφθη. Idem quod ἐσεβάσθη. Coluit. Veneratus eſt Admiratus eſt. Obſtupuit.

Ἐσεσήρεσαν. Os, vel rictum diduxerunt. Metaphora ducta eſt a canibus iratis. *Scythæ ſemirabidi & ira efferati adverſus ſe invicem ringebantur.* Et ἐσεσήρει. Ringebatur. Indignabatur. Iraſcebatur. *Theodora enim erga eam valde exaſperata & ira accenſa erat.*

---

[1] Ἐς ὥρας] Vide de hac phraſi Caſaubonum ad Athen. lib. 11. cap. xiv. & ad Theocr. *Idyll.* xv. verſ. 74.

[2] Ἐσθὴρ, Ἰουδ.] Vide paulo inferius poſt v. Ἐσθής.

[3] Ἐσσαῖοι. Ἰουδαῖοι ἀσκ.———ἐντυποῦσι] Hæc omnia αὐτολεξεὶ pene etiam leguntur apud Cedrenum pag. 198. Confer etiam Noſtrum ſupra v. Ἐξ ἐπιμέτρου.

[4] Φιλάλληλοι, καὶ τῶν ἄλλων εὐλ.———ἐντυποῦσι] Hæc ſunt verba Joſephi *de Bello Jud.* lib. 11. pag. 785. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[5] Λίαν γὰρ ἐς αὐτὴν ἡ Θεοδώρα ἠγρ.] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſtor. Arc.* cap. 1. pag. 3. ſed ubi pro ἐσεσήρει, cujus vocis gratia locum hunc adduxit Suidas, hodie ſcriptum eſt ἐμεμήνει. At lectio Suidæ præferenda eſt. Nam ipſe Procopius alibi, nimirum *Hiſtor. Arc.* cap. xiii. pag. 40. τὸ ἀγριαίνεσθαι & σαίρειν conjungit. Ait enim: Ἐνταῦθα ἠγριωμένος τε καὶ σεσηρὸς μειδιᾶν ἐδόκει. Quin etiam Ariſtophanes, quem Procopius imitatus fuiſſe videtur, eaſdem voces conjunxit in *Pace*, pag. 668. ubi ſic inquit:

Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας

Ἔσεται. ἔσται.

Ἔσεισέ[1] μου τὴν καρδίαν. ἀντὶ τοῦ, ἐλύπησεν. ὁ δὲ ἔσεισέ μου τὴν καρδίαν, ὅτι τοῦ Αἰσχύλου προσδοκῶν ποιήματα, εἰσήχθη τὰ τοῦ Θεόγνιδος.

Ἐσσήσεις[2] τὰ νήπια αὐτῶν.

Ἐσήλατο. εἰσῆλθεν. εἰσέφρησεν. Ὁ[3] δὲ, ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν, ἐσήλατο ἐς τὸν νεών.

Ἐσήμαινε. προσέτασσεν. Ὁρῶν τὸ πρόθυμον τῶν Ῥωμαίων, ἐσήμαινε τοῖς ἑαυτοῦ ἑπομένοις ἐπικουρεῖν.

Ἐσσήν.[4] βασιλεύς· κυρίως τῶν μελισσῶν. ἐσσῆνος, ἡ γενική.

Ἐσηνός.[5] ὁ πολίτης.

Ἔσθειν. τρώγειν.

[6] Τρώγων γλυκερὰ, πικρίας ἕξεις τρόπους.

Ἐσία.[7] ἡ πρεσβεία.

Ἐσίνοντο. ἐβλάπτοντο.

Ἔσθενε. σθένους καὶ δυνάμεως μετεῖχεν. ἠδύνατο. Αἰλιανός· Ὁ δὲ ἀλέκτωρ ὕμνει τὸν σωτῆρα, ἧπερ οὖν ἔσθενε φωνῇ, καὶ ἐδεῖτο ἀρτίπουν θεῖναι αὐτόν.

Ἐσθήματα. ἱμάτια.

Ἐσθὴς ἁλουργής. διὰ τοῦ η. Ἁλουργὶς δὲ ἰδίως, διὰ τοῦ ι. Ἐσθὴς, ἐσθῆτος, καὶ τὸ πληθυντικὸν, ἐσθήτων.

Ἐσθήρ. αὕτη συνοῦσα τῷ Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ, τὴν βασίλειον τιμὴν ἐκέκτητο, γένους Ἰουδαϊκοῦ τυγχάνουσα, καὶ ζῆλον τῆς δόξης ποιουμένη, τούς τε πρὸς γένους αὐτῆς διαφέροντας προσκαλεσαμένη, μάλιστα δὲ Μαρδοχαῖον μητράδελφον ὄντα, ἐν τοῖς βασιλείοις κατεῖχεν. ὡς δὲ τῷ βασιλικῷ προστάγματι Ἀρταξέρξης διεκήρυξε, τοὺς Ἑβραίους μεθίστασθαι μὲν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, προσκυνεῖν δὲ τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα, ἕως ἡμερῶν μʹ ἀνακωχὴν τῆς τιμωρίας τοῖς ἀπειθοῦσι διαταξάμενος· οἱ Ἰουδαῖοι διαδιδόντες ἀλλήλοις, ὥρισάν τινα τῆς προσευχῆς ἡμέραν, νηστείᾳ καὶ προσευχῇ τὸ θεῖον ἐξιλεούμενοι. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι, ὡς ἕκαστος εἶχεν, ἐν τῇ ἰδίᾳ σκηνῇ τὰς ἱκεσίας ἐποίουν· Μαρδοχαῖος δὲ εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἐν σκότῳ κρυπτόμενος, ἤκουσε περὶ τῆς ἐπιβουλῆς κατ' Ἀρταξέρξου, καὶ δηλοῖ τῷ Ἀρταξέρξῃ. καὶ οὕτως ἡ κατὰ Ἰουδαίων ἐλύθη ἐπιβουλή.

Ἐσθίω, τρώγω, καὶ φάγω, αἰτιατικῇ συντάσσονται. Ἐσθίω ἄρτον· τρώγω ψωμίον· φάγω βοῦν.

Ἐσθλά. ἀγαθά.

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

Ἔσεται. Idem quod ἔσται. Erit.

Ἔσεισέ μου τ. καρδ. Animum meum dolore affecit. Ille vero animum meum dolore affecit, quod, cum Æſchyli poemata expectarem, Theognidis ejus loco introducerentur.

Ἐσσήσεις τὰ ν. Infantes eorum ſolo illides.

Ἐσήλατο. Inſiliit. Ingreſſus eſt. Irrupit. *Ille autem impos ſui in templum irrupit.*

Ἐσήμαινε. Imperavit. *Videns Romanorum alacritatem, imperavit illis, qui ſe ſequebantur, ut opem [aliis] ferrent.*

Ἐσσήν. Proprie ſic vocatur Rex apum. Genitivus eſt, ἐσσῆνος.

Ἐσηνός. Eſenus.

Ἔσθειν. Edere. Comedere. *Comedens dulcia, amaros habebis mores.*

Ἐσία. Legatio.

Ἐσίνοντο. Lædebantur.

Ἔσθενε. Valebat. Robuſtus erat. Poterat. Ælianus : *Gallus autem gallinaceus ſervatorem, qua voce poterat, celebrabat, eumque orabat, ut ſe pedibus valentem efficeret.*

Ἐσθήματα. Veſtimenta. Veſtes.

Ἐσθὴς ἁλουργής. Veſtis purpurea. [Hic τὸ ἁλουργὴς, ſcribitur] per η. At ἁλουργὶς, cum ſeparatim [& ſubſtantive ponitur,] per ι. Ἐσθὴς, veſtis: in genitivo, ἐσθῆτος; & in plurali ἐσθῆτες, ήτων.

Ἐσθήρ. Eſther. Hæc, cum eſſet cum Rege Artaxerxe, regium honorem eſt adepta, quamvis eſſet ex genere Judaico: magnoque gloriæ ſtudio flagrans, cognatos ſuos virtute præſtantes ad ſe vocavit, præcipue vero Mardochæum avunculum; quem in Regia retinuit. Cum autem edicto regio Artaxerxes promulgaſſet, ut Hebræi cultu [veri] Dei relicto, imaginem ſuam adorarent, per XL. dies ſupplicii dilatione in contumaces ſtatuta; Judæi conſultatione habita, quendam ſupplicationis diem ſtatuerunt, ut jejunio & precibus Numen divinum placarent. Et alii quidem, prout unus quiſque poterat, in privato ſuo tentorio preces faciebant: Mardochæus vero in aula Regia, in obſcuro quodam loco deliteſcens, audivit verba, quæ fiebant de inſidiis in Artaxerxis caput: eaſque Artaxerxi patefecit. Sic autem inſidiæ, quæ Judæis ſtruebantur, diſſipatæ fuerunt. *Port.*

Ἐσθίω, τρώγω, & φάγω, accuſativo junguntur. Ut, Ἐσθίω ἄρτον, edo panem: Τρώγω ψωμ. comedo buccellam: Φάγω βοῦν, voro bovem.

Ἐσθλά. Bona. [Et ἐσθλὸς, bonus, fortis.] *Forti occurrit fortior.* [Polybius:] *Nam in-*

---

[1] Ἔσεισέ μου τὴν καρδίαν. ἀντὶ τοῦ ἐλ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis initio *Acharnenſ.*

Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.
Ὁ δ' ἀνεῖπεν εἴσαγ' ὦ Θέογνι τὸν χορόν.
Πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου, δοκεῖς, τὴν καρδίαν;

Vide ibi Scholiaſtam.

[2] Ἐσσήσεις τὰ] Legendum eſt, ἐνσείσεις τὰ νήπια αὐτῶν: ex verſione Græca τῶν LXX. *Reg.* IV. cap. 8. unde locus hic depromptus eſt.

[3] Ὁ δὲ ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὢν, ἐσήλ] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀκράτωρ.

[4] Ἐσσήν] De hac voce vide plura apud Etymologum.

[5] Ἐσηνός. πολ.] Puto Suidam notam hanc excerpſiſſe ex aliquo auctore, in quo Ἐσηνὸς corrupte ſcriptum erat pro Ἐδεσσηνὸς. Urbs enim Ἔσα, vel Ἔσσα, cujus gentile fuerit Ἐσηνὸς nuſquam quod ſciam, memoratur. At Ἔδεσσα, urbs Syriæ, ex veterum ſcriptis notiſſima eſt: cujus ἐθνικὸν eſt Ἐδεσσηνὸς, & Ἐδεσσαῖος.

[6] Τρώγων γλυκερὰ, πικρ.] Verſus hic onirocriticus, qui referendus erat ad v. Τρώγω, legitur apud Aſtrampſychum.

[7] Ἐσία] Potius ἑσία, cum ſpiritu aſpero, ab ἵημι. Confer Noſtrum ſupra v. Ἐξεσία.

Ἔστι[1] μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν· ἔστι δ' ὅτε πάλιν, κατὰ τὴν παροιμίαν,

Ἐσθλὸς ἐὼν ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

Ἐσθόμενος. ἐσθίων. Ἔσθω γὰρ, τὸ ῥῆμα. καὶ ἔσθοντες. ἐσθίοντες.

Ἔσθος. ἱμάτιον.

Ἔσθ' ὅτε. ἔστιν ὅτε.

Ἔσκαζεν. ἐνεδοίαζεν. ἀμφέβαλλεν. Ὁ δὲ ἔσκαζεν ὅπως ἔχει γνώμης τὰ τῶν Ῥωμαίων συντάγματα, καὶ εἰ ἀρρενικὰς ἔχουσι τὰς ψυχὰς εἰς παράταξιν.

Ἔσκαλλεν. [2] ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν, ἠρεύνα, ἀνεζήτει. [3] Καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου.

Ἐσκευώρησεν. ἐπεβούλευσεν. ἐξ οὗ καὶ σκευωρεία, ἡ ἐπιβουλή.

Ἐς κεφαλήν σοι. ἐπιφώνημα κατάρας. προειρηκότος γάρ τινος, χαλεπὰ ἔσεσθαι· ἀμοιβαίως ἀνταποκρίνεταί τις· Ἐς κεφαλήν σοι.

Ἐσκήνησαν.[4] ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. κέκλιται τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων. καὶ ἐσκήνηνται, ἀντὶ τοῦ ἐσκήνωνται. κατοικοῦσιν.

Ἐσκιμάλισεν.[5] τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν, καὶ πλήξας, ἐφυβρίζει. ἢ ἀντὶ τοῦ κατεδακτύλισε. σκιμαλίσαι γάρ ἐστι κυρίως τὸ, τὸν μέσον τῶν δακτύλων εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνέου ἐμβαλεῖν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὅταν βουλόμενοι ἐνυβρίσαι τινὰ, μέσον τὸν δάκτυλον ἐντείνοντες, καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες, δείξωσιν αὐτῷ. Ἀριστοφάνης·

Καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν.

Ἐσκληκότα. προσλιπαροῦντα. προσεσκληκότα. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων.

Ἐσκιοτροφημένα.[6] Ἀριστοφάνης·[7]

Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἐσκιοτροφημένα.

Ἐσκοπίαζε. περιέβλεπεν.

Ἐς κόρακας.[8] Βοιωτοῖς Ἄρνην ποτὲ οἰκοῦσιν ἐρρήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας, λευκῶν κοράκων φανέντων. νέοι δὲ μεθυσθέντες ποτὲ, συλλαβόμενοι κόρακας, ἐγύψωσαν κατὰ παίγνιον, καὶ ἀφῆκαν πέτεσθαι. ἰδόντες δὲ οἱ Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τέλος. καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον, ἔφυγον, καὶ ᾤκησάν τινα τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας· εἰς ὃν μετὰ ταῦτα οἱ τὴν Βοιωτίαν οἰκοῦντες τοὺς ἁμαρτάνοντας ἔπεμπον. οἱ δὲ, ὡς τοῦ

terdum virorum fortium inceptis fortuna ipſa & caſus reſiſtunt. Interdum vero id evenit, quod proverbio dici ſolet, ut [*Occurrat forti, qui mage fortis erat.*]

Ἐσθόμενος. Edens. Comedens. Verbum enim eſt ἔσθω. Et ἔσθοντες, comedentes.

Ἔσθος. Pallium. Veſtis.

Ἔσθ' ὅτε. Pro, ἔστιν ὅτε. Interdum. Aliquando.

Ἔσκαζεν. Claudicabat. Dubitabat. Ambigebat. *Ille vero dubitabat, quo animo eſſent Legiones Romanorum, & an ſtrenue fortiterque in acie dimicaturæ eſſent.*

Ἔσκαλλεν. Fodiebat. Ruſpabatur. Scrutabatur. Inquirebat. [David:] *Et ſpiritus meus ſcrutabatur.*

Ἐσκευώρησεν. Inſidiatus eſt. Unde etiam σκευωρεία, inſidiæ.

Ἐς κεφαλήν σοι. *In caput tuum* [*recidat.*] Eſt formula imprecandi. Si enim aliquis prædicat, mala nobis eventura eſſe: viciſſim quis reſpondet: *In caput tuum.*

Ἐσκήνησαν. Habitarunt. Verbum hoc inflexum eſt a prima conjugatione verborum circumflexorum. Et ἐσκήνηνται, pro ἐσκήνωνται, habitant.

Ἐσκιμάλισεν. Medio digito pollicem applicuit, & ſic ſtrepitum edens, contumelia aliquem affecit. Vel ſignificat, medio digito aliquem contrectavit. Σκιμαλίσαι enim proprie ſignificat, medium digitum in podicem gallinæ inſerere. Non ſolum autem hoc, ſed etiam, cum aliquem ignominia afficere volentes, medio digito extento, & cæteris contractis, aliquem demonſtramus. Ariſtophanes: *Et haſtarum fabrum ut digito infami demonſtravit.*

Ἐσκληκότα. [Exſiccatum. Arefactum.] Rei alicui conſtanter aſſidentem, & in ea perſeverantem. Tranſlatio ducta eſt a rebus, quæ juxta res alias ſiccantur & areſiunt.

Ἐσκιοτροφημένα. In umbra nutrita. Ariſtophanes: *Purgamenta quiſquiliarum in umbra nutrita.*

Ἐσκοπίαζε. Speculabatur. Circumſpiciebat.

Ἐς κόρακας. Ad corvos. Bœotis, qui quondam Arnen incolebant, ab Apolline dictũ fuit, tunc ipſos ex regione ſua pulſum iri, quum albi corvi apparuiſſent. Adoleſcentes igitur quidam ebrii corvos aliquando captos, gypſoque per luſum dealbatos dimiſerunt: quibus conſpectis Bœoti perturbati ſunt, quaſi oraculum ad exitum jam eſſet perductum. Adoleſcentes vero tumultum metuentes, fugerunt, & locum quendam incoluerunt, quem vocarunt *Corvos*: in quem poſtea Bœoti maζώου ἀναιδοῦς, καὶ δυσοιωνιστικοῦ τοῖς ἀνθρώποις ὄντος. Ἀριστοτέλης δέ φησι, λοιμοῦ κατασχόντος, καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς, καὶ περικαθαίροντας, ἐᾶν ζῶντας, καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ· Φεῦγ' ἐς κόρακας. ὁ δὲ Αἴσωπος μυθικῶς κολοιὸν μέγαν, νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον ἑαυτὸν εἶναι, πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι. ἡττηθέντα δὲ, πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς ὑποστρέψαι. τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν, λέγοντας, Φεῦγ' ἐς κόρακας. Ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι, διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοττοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς, Φεῦγ' ἐς κόρακας. Ἐς κόρακας οὖν, εἰς τὸ σκότος, εἰς ὄλεθρον.

---

[1] Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντέπρ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. XV. cap. XVI. quæ leguntur etiam ſupra v. Ἐπιβολή.

[2] Ἐσκάλευεν, ἐσάλευεν.] Vox prior eſt emendatio poſterioris: quæ cum initio ad marginem notata eſſet, poſtea in textum irrepſit.

[3] Καὶ ἔσκαλλε τὸ πνεῦμά μου] Hæc ſunt verba Davidis Pſalm. LXXVI. v. 7. Theodoretus ad illum locum: Τὸ δὲ ἔσκαλλεν, ὁ μὲν Θεοδοτίων, ἐξηρεύνησεν· ὁ δὲ Ἀκύλας, ἐσκάλευσεν εἴρηκε.

[4] Ἐσκήνησαν. ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. κεκλ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 374. Ἐσκηνημένοι. κέκλιται τὸ ῥῆμα ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τῆς τρίτης, ἦν ἂν διὰ τοῦ ω, ὡς κεχρυσωμένοι. Huc Suidas reſpexiſſe videtur.

[5] Ἐσκιμάλισεν. τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem* pag. 662. (453. Ed. Baſ. *P.*) Confer etiam Noſtrum infra v. Σκιμαλίσω.

[6] Ἐσκιοτροφημένα] Magis uſitatum eſt, ἐσκιατραφημένα.

[7] Ἀριστοφάνης] Fragmentum hoc Ariſtophanis, de cujus ſenſu nihil certi ſtatui poteſt, fruſtra quis quærat in fabulis ejus hodie adhuc exſtantibus. Pro σκυτάλων autem forte legendum eſt σκυβάλων. Nam τὸ σκυτάλων primam longam habet, quam proinde metrum reſpuit.

[8] Ἐς κόρακας. Βοιωτοῖς Ἄρνην π.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad ἁμαρτάνοντας ἔπεμπον, ad verbum fere etiam leguntur apud Zenobium, & Enarratorem Comici ad *Nubes* pag. 131.

Ἐς κόρακας, καὶ σαυτόν τε πρός. τουτέστιν, ἀπόφερε τὸ πρᾶγμα, καὶ σαυτόν.

Ἐσκορόδισας.[1] κλαῦσαι ἐποίησας. ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων. ἢ ἀήδισας. ἐπίκρανας. ἢ ἐδρίμυξας.

Ἐσκοροδισμένος.[2] σκόροδα φαγών. ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὅτε γὰρ ἐς μάχην συμβάλλωσιν αὐτοὺς, σκόροδα διδόασιν αὐτοῖς, ἵνα δριμύτεροι ὦσιν ἐς τὴν μάχην.

Ἐσκοροδισμένοις. Ἀριστοφάνης·

Οὐ[3] μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.

ἀντὶ τοῦ, οὐ[4] καταβαλεῖς σφοδροῖς οὖσι καὶ πικροῖς γενομένοις, μετειληφόσι τῶν σκορόδων. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτρυόνων.

Ἐσκουπονδίαι.[5] κατὰ Ῥωμαίους, στρατιωτικὰ ἐφόδια.

Ἐς[6] Κυνόσαργες. οἱονεὶ[7] Κυνόσαργες· ἀπὸ τοῦ, θυσίας πλησίον γενομένης εἰσελθόντα κύνα καὶ ἁρπάσαντα κρέας τοῦ θύματος ἀγαγεῖν ἐκεῖσε· ἐν ᾧ καὶ ναὸς ἐκτίσθη· καὶ οἱ νόθοι ἐνταῦθα ἐκρίνοντο, εἰ τοῦδε ὄντως γέγονεν υἱός. ἐκάλουν δὲ Ἀθηναῖοι καὶ τοὺς ἀπελευθέρους νόθους. εἰς τὸ Κυνόσαργες σαφέστερον κεῖται.

Ἐς[8] Μασσαλίαν πλεύσειας. ἐπὶ τῶν θηλυτέρως καὶ μαλακῶς ζώντων. οἱ γὰρ Μασσαλιῶται θηλύτερον ἔζων, στολαῖς ποικίλαις καὶ ποδήρεσι καὶ μύροις χρώμενοι.

Ἐσμός. πλῆθος. ὄχλος. κυρίως τῶν μελισσῶν. παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἱέσθαι.

Ἕσσο. ἐνδέδυσο.[9] σημαίνει δὲ καὶ τὸ, ὕπαρχε.

los relegarunt. Alii vero [proverbium hoc inde ortum eſſe dicunt,] quod corvus ſit animal impudens, & mali ominis inter homines habeatur. Ariſtoteles vero dicit, cum peſtilentia aliquando graſſante multi corvi apparuiſſent, homines eos captos luſtraſſe, vivoſque dimiſiſſe, & peſtilentiæ poſtea dixiſſe: *Fuge ad corvos.* Æſopus autem fingit, graculum majorem, qui ſe corvis parem putaret, ad illos iviſſe: ſed victum ad graculos rediiſſe. Illos vero indignatos eum ferire cœpiſſe, dicentes, *Fuge ad corvos.* Ariſtides vero ait, corvos in aſperis & præruptis locis nidificare ſolere; unde ortum ſit proverbium: *Fuge ad corvos. Ad corvos* igitur ſignificat, in malam rem, in perniciem.

Ἐς κόρακας, καὶ σ. Una cum re iſta & ipſe ad corvos abi.

Ἐσκορόδισας. Flere feciſti. Tranſlatio ducta eſt ab illis, qui terunt allia. Vel, moleſtia me affeciſti. Exacerbaſti. Vel, exaſperaſti.

Ἐσκοροδισμένος. Qui allia comedit. [Tranſlatio ducta eſt] a gallis gallinaceis. Illis enim, cum committuntur, allia edenda dantur, ut ad pugnam ſint acriores.

Ἐσκοροδισμένοις. Illis, qui allia comederunt. Ariſtophanes: *Ne accedas ad hos, allium redolentes.* Id eſt, ne accedas ad hos, qui exacerbati ſunt, haud ſecus ac ſi allium comediſſent. Tranſlatio ducta eſt a gallis gallinaceis.

Ἐσκουπονδίαι. Sic Romanorum lingua vocantur commeatus militum.

Ἐς Κυνόσαργες. Ad Cynoſarges. Dictum quaſi Κυνόσαρκες: ab eo, quod, cum ſacrificium prope fieret, canis ingreſſus carnem victimæ raptam in locum illum intuliſſet: in quo etiam templum conditum eſt. Ibidem etiam de nothis judicium habebatur, [& inquirebatur,] an hic revera hujus eſſet filius. Athenienſes autem & libertos vocabant nothos.

Ἐς Μασσαλίαν πλεύσειας. Maſſiliam naviges. Dicitur de iis, qui effœminate & molliter vivunt. Maſſilienſes enim effœminate vivebant, veſtibus pictis, & talaribus, & unguentis utentes.

Ἐσμός. Multitudo. Turba. Proprie, examen apum: [ſic dictum,] quod ſimul volantes eant.

Ἕσσο. Indue. Induaris. Significat etiam, Eſto.

---

[1] Ἐσκορόδισας. κλαῦσαι ἐποίησας. ἀπὸ τ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad **Equit.** pag. 345.

[2] Ἐσκοροδισμένος. σκόροδα φ.] Et hæc ſumpta ſunt ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 317. (217. Ed. Baſ. *P.*) Photius in Lexico inedito: Ἐσκοροδισμένος. παρωξυμμένος ὑπὸ τῶν σκορόδων. μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων, τῶν διὰ τὴν νόσον χριομένων σκόροδα. Eadem habet Etymologus. Cod. P.

[3] Οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκ.] Senarius hic legitur apud Ariſtophanem *Acharnenſ.* pag. 379. (268. Ed. Baſ. *P.*) Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic more ſolito deſcripſit.

[4] Οὐ καταβαλεῖς] Hæ duæ voces nullum hic ſenſum habent, quippe quæ ἀκρίτως repetitæ ſunt ex verſu illo, qui proxime apud Ariſtophanem loco laudato præcedit,

Οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ', ὦ μοχθηρὲ σύ;

Quare, vel penitus eas dele, vel loco earum ſcribe, οὐ πρόσει, i. e. ne accede.

[5] Ἐσκουπονδίαι] In Gloſſis Baſilicorum legitur, Σισκουπόνδια: quæ vox pari modo ibi exponitur, στρατιωτικὰ ἐφόδια. Videtur autem utrumque vocabulum detortum eſſe ex voce Latina *ſtipendium*.

[6] Ἐς Κυνόσαργες] Confer Noſtrum infra v. Εἰς Κυνόσαργες, & v. Κυνόσαργες.

[7] Κυνόσαργες] Recte Portus monuit, legendum eſſe Κυνόσαρκες. Senſus enim hujus loci eſt, τὸ Κυνόσαργες dictum eſſe quaſi Κυνόσαρκες, a κύων, & σάρξ: quod canis carnem victimæ aliunde raptam in locum illum intuliſſet.

[8] Ἐς Μασσαλίαν πλ.] Egregie huc faciunt ea, quæ habet Athenæus lib. xii. pag. 523. Μασσαλιῶται δ' ἐθηλύνθησαν, οἱ τὴν αὐτὴν Ἴβηρσι τῆς ἐσθῆτος φοροῦντες κόσμον. ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὴν ἐν ταῖς ψυχαῖς μαλακίαν, διὰ τρυφὴν γυναικοπαθοῦντες. ὅθεν καὶ παροιμία παρῆλθεν, Πλεύσειας εἰς Μασσαλίαν. Confer etiam Noſtrum ſupra v. Ἐκ Μασσαλίας.

[9] Σημαίνει δὲ καὶ τὸ, ὕπ.] Sed tunc ſcribendum eſt ἴσο, cum ſpiritu tenui.

’Ες ὅ. ἀντὶ τοῦ, μέχρι τούτου. ἕως οὗ. Ἐπολιόρκει τὴν πόλιν, ἐς ὃ ἐξεῖλεν αὐτήν.

"Εσοπτρον. τὸ κάτοπτρον.

’Ες ὅτι. ἀντὶ τοῦ λίαν. Ξυνεστήσατο φάλαγγας ἐς ὅτι μάλιστα καρτεράς.

’Ες ὅτι μάλιστα. ἀντὶ τοῦ λίαν. Καλάμους ἐς ὅτι μάλιστα στερροὺς καὶ παχίστους.

’Ες ὀψιγόνους. τοὺς μετὰ ταῦτα.

"Εσω. τοπικόν.

"Εσω ἄνθρωπος. κατὰ[1] τὸν Ἀπόστολον, ἡ ψυχή. "Εξω ἄνθρωπος, τὸ σῶμα. ἔσθ᾽ ὅτε γὰρ ἀπὸ μέρους τὸ σύμπαν ἡμῖν δηλοῦται ζῶον· ὡς ἐν τῷ, Ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα. καὶ κατὰ Μωσέα προσδιαλεγόμενον τοῖς ἐξ Ἰσραήλ· Ἐν ό καὶ έ ψυχαῖς κατέβησαν οἱ πατέρες σου εἰς Αἴγυπτον.

"Εσωθεν. τοπικόν.

’Εσώθην. ἀπὸ τοῦ σώω, σώσω. σέσωκα. σέσωμαι. ἐσώθην. τὸ δὲ σέσωσμαι, ἀπὸ τοῦ σώζω. τὸ δὲ σώζω, ἔχει τὸ σ. καὶ πᾶσα κλίσις, ἔχουσα τὸ ζ· οἷον σώζομαι, ἐσωζόμην, καὶ τὰ ὅμοια.

’Εσωκράτουν.[2] ἀντὶ τοῦ ἐκόμων. ἐρρύπων. ἐπείνων.

’Εσωματοποίει. ἔπλαττε. Πολύβιος· Ὡσανεὶ καὶ τὸ αὐτόματον καὶ τύχη τις ἐσωματοποίει τὰς τοῦ Σκιπίωνος πράξεις, ὥστ᾽ ἐπιφανεστέρας ἀεὶ καὶ μείζονας φαίνεσθαι τῆς προσδοκίας.

’Εσωμάσκει. συνεκρότει. ηὐτρέπιζεν. ὤδινεν. ἡτοίμαζεν. Ὁ δὲ πολλοὺς δεκάζων τῶν Ἰσαύρων, τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐσωμάσκει.

’Εσπάθα.[3] κατηνάλισκε, καὶ κατήσθιε. διὰ τοῦτο οὐκ ἀργὸς ἦν. σπαθᾷν δὲ, τὸ ἀφειδῶς ἀναλίσκειν, καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εἴρηται. οἰκείως δὲ νῦν τῇ λέξει ἐχρήσατο. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ὑφαινομένων ἱματίων λέγομεν σπαθᾷν, τὸ ἄγαν κρούειν τὴν κρόκην· ὥστε προσκαθίζειν, καὶ πολλὴν μὲν ἀναλίσκειν κρόκην· ἰσχυροτέραν δὲ ἀπεργάζεσθαι τὴν ὑφήν. δύναται οὖν τὸ σπαθᾷν ἐπ᾽ ἀμφοτέρων νοεῖσθαι. ὅτι δὲ νῦν ἐπὶ τοῦ πολλὰ δαπανᾷν παρείληπται, δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου·

’Εγὼ[4] δ᾽ ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ,
Πρόφασιν, ἔφασκον· Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.

’Εσπαθᾶτο.[5] Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου, ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο. παρὰ τὴν σπάθην. ἢ τὸ ἐρρίπτετο, ἢ διεκόπτετο. ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο. ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συντίθησι τὰ ὑφαινόμενα.

’Εσπαθημένος. πεπυκνωμένος. ἀπὸ τῶν κατακρουσῶν σπαθῶν τὴν κρόκην.

’Εσπάρασσεν. ἠρέθιζεν. [6]Ἰώσηπος· Μετεώρους ὄν-

’Ες ὅ. Donec. *Urbem obſedit, donec eam expugnaret.*

"Εσοπτρον. Speculum.

’Ες ὅτι. Valde. *Phalanges quam maxime firmas conſtituit.*

’Ες ὅτι μάλιστα. Quam maxime. *Calamos quam maxime firmos & craſſiſſimos.*

’Ες ὀψιγόνους. Ad poſteros.

"Εσω. Adverbium loci. Intus. Intra.

"Εσω ἄνθρωπος. Internus homo. Secundum Apoſtolum eſt ipſa anima. Externus homo, corpus. Interdum enim a parte totum animal a nobis indicatur: ut in illo loco: *Effundam de ſpiritu meo ſuper omnem carnem.* Item ſecundum Moſem, qui populum Iſraeliticum alloquens dicit: *Cum* LXXV. *animabus patres tui in Ægyptum deſcenderunt.*

"Εσωθεν. Adverbium loci. Intus. Intrinſecus.

’Εσώθην. Servatus ſum. A σώω, σώσω, σέσωκα, σέσωμαι, ἐσώθην. At σέσωσμαι, eſt a σώζω. Τὸ σώζω vero habet σ: & omne tempus, quod cum ζ conjugatur: ut σώζομαι, ἐσωζόμην, & ſimilia.

’Εσωκράτουν. [Socratico more vivebant. Id eſt,] Comam alebant. Eſuriebant. Squalebant.

’Εσωματοποίει. [Corpus nitidum & pingue reddebat.] Speciem alicujus rei augebat. Polybius: *Caſus & fortuna res geſtas Scipionis ita augebat, ut ſemper illuſtriores & expectatione majores viderentur.* Polybius. Histor. 58. p. 70

’Εσωμάσκει. Conflabat. Adornabat. Inſtruebat. Parturiebat. Præparabat. *Ille vero multos Iſauros muneribus corrumpens, res ad bellum neceſſarias parabat.*

’Εσπάθα. Conſumebat, & devorabat. Non enim erat otioſa. Σπαθᾷν autem, pro prodige aliquid conſumere, etiam apud Oratores dictum eſt. Nunc autem [Ariſtophanes] hac voce apte uſus eſt. Etenim de veſtibus, quæ texuntur, dicimus σπαθᾷν: i. e. valde pulſare tramam, ut eam condenſantes, magnam ejus vim conſumamus, & ſic telam firmiorem reddamus. Poteſt igitur τὸ σπαθᾷν utroque modo accipi. Quod vero nunc ſignificet multa conſumere, patet ex eo, quod ſubjicitur: *Ego vero ei pallium hoc prætextus nomine oſtendens, dicebam: O fœmina, nimium texis.*

’Εσπαθᾶτο. Demoſthenes in oratione contra Æſchinem [hac voce uſus eſt] pro ἀπώλλυτο, i. e. perdebatur, vel peribat. A σπάθη, gladius. Vel [ſignificat] disjicebatur, diſcindebatur. Vel, componebatur. A ſpatha textorum, quæ telam componit & denſat.

’Εσπαθημένος. Denſatus. Dictum eſt a ſpathis textoriis, quæ tramam pulſant, [pulſuque ſuo denſant.]

’Εσπάρασσεν. Irritabat. Joſephus: *Illos fu-*

---

[1] Κατὰ τὸν Ἀπόστολον] D. Paulum, II *Corinth.* IV. 16.

[2] ’Εσωκράτουν. ἀντὶ τοῦ, ἐκόμων. ἐρρ.] Ariſtophanes *Avibus* pag. 601. (416. Ed. Baſ. *P.*)
Ἐλακωνομάνουν πάντες ἄνθρωποι τότε,
Ἐκόμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἐσωκράτουν.
Hinc Suidas locum hunc conſarcinavit.

[3] ’Εσπάθα. κατηνάλισκε, καὶ κατήσθιε. διὰ τ.] Ex Scholiaſta Ariſtoph. ad *Nubes* pag. 126. (62. Ed. Baſ. *P.*)

[4] ’Εγὼ δ᾽ ἂν αὐτῇ θοιμ.] Hi duo ſenarii leguntur apud Ariſtophanem loco eo, quem in nota præcedente indicavimus.

[5] ’Εσπαθᾶτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχ.] Ex Harpocratione.

[6] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. III. pag. 824.

τας ἐπὶ τῷ μέλλοντι πολέμῳ, ἐσπάραττε.

Ἐσπαρμένη παράταξις. ὅταν εἰς ὄγκους πλείονας διαλύηται [1] τῶν πραγμάτων.

Ἔσπασας. ἔπιες, εἵλκυσας.

Ἀρκεσίλαε,[2] τί μοι τόσον ἄκρητον ἀφειδῶς
Ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτὸς ὤλισθες ἐών·

Ἔσπαιρεν. ἐκινεῖτο.

Ἑσπερινός. ὁ τῆς ἑσπέρας.

Ἑσπερῖτις λίμνη. ἡ πρὸς δύσιν οὖσα.

Ἕσπερον. κέλευθον ἑσπέριον. ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν.

Ἕσπερος. [3] Παρμενίδης πρῶτος πεφώρακε, τὸν αὐτὸν Ἕσπερον εἶναι καὶ Φωσφόρον. οἱ δὲ, Πυθαγόραν.

Ἕσπερος,[4] ὃς κάλλιστος. νῦν τὸν Ἕσπερον λέγει κάλλιστον. [5] ἐν ἄλλῳ δὲ, τὸν Ἑωσφόρον φαάντατον.

Ἔσπετε. εἴπατε.

Ἐσπεικώς. τεθυκώς.

Ἐσπείσατο. διηλλάγη. καὶ ἔσπεισεν. ἔθυσεν.

Polybius histor. 58 p. 70

Ἐσπεῖσθαι. σπονδὰς πεποιῆσθαι. Ἂν τινα δ' ἄρα αἰτίαν ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς σχῇ, πρὸς τὸ μὴ αὐτὸς ἐσπεῖσθαι δοκεῖν.

Ἐσπόδει,[6] κ' ἀπέτριβεν. κονιορτοῦ ἐπλήρου. συνέτριβεν.

Ἑσπόμενος. ἐπακολουθῶν.

Ἐσπούδαζον· ἐσεμνολογοῦντο. ἐπεμελοῦντο. Πολύβιος· [7] Ἐσπούδαζον γὰρ τὰς ἀκολουθίας καὶ τὰς ἐσθῆτας διαφερόντως, καί τις ἦν περὶ τοὺς πλείστους καλλωπισμὸς, ὑπερέχων τὴν ἐκ τοῦ βίου χορηγίαν. ὅπλων δὲ ἠμέλουν.

Ἐς [8] πῦρ ξαίνεις. ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

Ἐσταθευμέναις.[9] ἐξ ἐπιπολῆς ὀπτηθείσαις. σταθεύειν γὰρ, τὸ μὴ λίαν ὀπτῆσαι. ἢ χλιανθείσαις πυρί.

-- Ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
Πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.

Ἐστάθμησεν. ἐμέτρησεν.

Ἔσταλκεν. ἐμείωσεν.

Ἐσταλμένοι. ἐσκευασμένοι. Νεανίαι [10] χωρηλικῶς ἐσταλμένοι. καὶ αὖθις· [11] Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμα ἐς ἔκπληξιν κατὰ πλοῦτον, τῷ γε δὴ πλοῦτον θαυμάζοντι, ἐσταλμένους.

turi belli metu ſuſpenſos irritabat.

Ἐσπαρμένη παράταξις. Acies diſperſa. Id eſt, ea, quæ in plures manipulos diſſolvitur.

Ἔσπασας. Bibiſti. Hauſiſti. *Arceſilae, quare tantum meri tam largiter hauſiſti, ut in dementiam incideris?*

Ἔσπαιρεν. Movebatur. Palpitabat.

Ἑσπερινός. Veſpertinus. Occidentalis.

Ἑσπερῖτις λίμνη. Palus ad occidentem ſita.

Ἕσπερον. Veſperum. Et κέλευθον ἑσπ. Viam ad Occidentem.

Ἕσπερος. Veſper. Parmenides primus deprehendit, eundem eſſe Veſperum, & Luciferum. Alii vero Pythagoram [primum id obſervaſſe tradunt.]

Ἕσπερος. *Veſper, qui pulcherrimus* [*eſt inter ſtellas.*] Nunc Veſperum vocat pulcherrimum. Alibi vero Luciferum lucidiſſimum [appellat.]

Ἔσπετε. Dicite.

Ἐσπεικώς. Qui libavit. Qui mactavit, aut immolavit.

Ἐσπείσατο. Fœdus & amicitiam pepigit. Et ἔσπεισεν, libavit, immolavit.

Ἐσπεῖσθαι. Fœdus feciſſe. *Si quam forte habeat cauſam, quare ipſe non videatur fœdus feciſſe.*

Ἐσπόδει κ' ἀπ. Pulvere me perfundebat, & conterebat.

Ἑσπόμενος. Sequens.

Ἐσπούδαζον. Studebant. Curabant. Polybius: *Comitatus enim & veſtium inſignem curam gerebant, & in pleriſque corporis cultus patrimonii vires ſuperabat. Arma vero negligebant.*

Ἐς πῦρ ξαίνεις. Ignem diverberas. De rebus, quæ fieri nequeunt.

Ἐσταθευμέναις. In ſuperficie aſſatis. Σταθεύειν enim ſignificat, leviter tantum aſſare. Vel, igne calefactis. [Ariſtophanes:] *Quemadmodum ſi quis ſepiis leviter aſſatis barbam alliget.*

Ἐστάθμησεν. Menſus eſt. [Ponderavit.]

Ἔσταλκεν. Minuit. Contraxit.

Ἐσταλμένοι. Inſtructi. Ornati. Veſtiti. *Adoleſcentes ruſticorum more veſtiti.* Et iterum: *Omnes autem & molliter admodum, & ſimul ad admirationem uſque eorum, qui ſplendorem admirantur, magnifice veſtitos.*

---

[1] Τῶν πραγμάτων] Sic habent libri tam MSti, quam editi: ſed male. Scribendum enim eſt ταγμάτων. Vide Arcerium in notis ad Æliani *Tact.* cap. XLVIII.

[2] Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον ἄκρ.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in Arceſilaum, quod integrum exſtat apud Laertium in *Arceſilao* circa finem. Ibi autem verſus prior, qui apud Suidam claudicat, ſic legitur:

Ἀρκεσίλαε, τί μοι, τί τοσοῦτον ἄκρητον ἀφειδῶς.

At ego malim:

Ἀρκεσίλαε, τί μοι τόσον οἶνον ἄκρητον ἀφειδῶς, &c.

[3] Παρμενίδης πρῶτος πεφώρακε, τὸν αὐτὸν Ἑσπ.] Hæc ſunt verba Laertii in *Parmenide*, pag. 562. ut Pearſonius etiam monuit.

[4] Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος] Homerus Il. X. v. 318.

Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Ad hunc locum Suidas reſpexit: ut Pearſonius quoque obſervaverat.

[5] Ἐν ἄλλῳ δὲ, τὸν Φωσφόρον φαάντατον] Odyſſ. N. v. 93. ubi Poeta inquit:

Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα
Ἔρχεται, ἀγγέλλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείης.

[6] Ἐσπόδει, κ' ἀπέτρ.] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 199. (124. Ed. Baſ. *P.*)

Κᾆπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβε.

Ad hunc locum Comici Suidas reſpexit.

[7] Ἐσπούδαζον γὰρ τὰς ἀκολ.] Confer Noſtrum infra v. Ὑπερέχων. & v. Χορδεύει.

[8] Ἐς πῦρ ξ.] Vide infra v. Εἰς πῦρ ξαίνεις.

[9] Ἐσταθευμέναις. ἐξ ἐπιπολῆς ὀπτ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ecclesiaz.* pag. 728. (488. Ed. Baſ. *P.*)

[10] Χωρηλικῶς] Vel ſcribe, χωριλικῶς, per ι; a χωρίτης, ruſticus: vel, quod Portus ſuggerebat, χωρικῶς.

[11] Πάντας δὲ ὡς ἁβρότατά τε καὶ ἅμ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἁβρός.

Ἐς τάχος γράφει. οὕτω λέγεται Ἀττικῶς· καὶ ἐς κάλλος γράφει· καὶ ἐς τάχος παίει. ἀλλ' οὐ καλλιγραφεῖ.

Ἔσται. [2]τετραχῶς λέγεται τοῦτο Ὅμηρος· Ἔσσεται, ἐσσεῖται, ἔσται.

Ἔστε. ἀντὶ τοῦ, ἕως οὗ. Οἱ δὲ τῆς Ἀσίας ἦρχον, ἔστε ὑπὸ τῶν Μακεδόνων τὴν ἀρχὴν ἀφηρέθησαν.

Ἔστε. μέχρις οὗ. Ἀππιανός· [3]Ἐλίθουν αὐτήν, ἔστε τετρωσκομένην κατεχώσθη.

Ἐστερήθην. ἐζημιώθην.

Ἐς τέφραν γράφεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἐστεφάνουν.[4] οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς εὐαγγελιζομένους καὶ τοὺς συνηγορεύοντας αὐτοῖς στεφάνοις ἐτίμων.

Ἔστειλα. ἀπέστειλα.

Ἑστήκει. ἀντὶ τοῦ ἵσταται.

Ἐστηλιτευμένους. ἀναγεγραμμένους.

Ἔστιν. ὑπάρχει.

Ἑστία. δίαιτα. οἴκησις. βωμός. χυτρόπους. ἐσχάρα. [5]Γυναῖκα πλάττουσι τὴν γῆν, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὴ τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει.

Ἑστιάδες.[6] ἱέρειαι· ἃς [7]Ἑλένη ἡ μήτηρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου μετὰ τὸ ἀνευρεῖν τὰ ἅγια καὶ τίμια ξύλα, καὶ ναὸν ἀνεγείρασα ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Κυρίου, τὰς παρθένους ἐν τοῖς εὐκτηρίοις ἀναγράψασα σηκοῖς, σιτήσεις τε αὐταῖς ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπιχορηγεῖσθαι παρεκελεύσατο. ταῦτα διαπραξαμένη, καὶ ὀγδοήκοντά που βιώσασα χρόνους, τὸν βίον μεταλλάττει. ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην βασιλείοις τὸ σῶμα αὐτῆς ἐκήδευσεν. Συνέσιος· Οὐδὲν ἂν φαίην ἀπόρρητόν τι κρύπτειν αὐτούς, ὥσπερ τὰς Ἑστιάδας τὸ πῦρ.

Ἑστίᾳ[8] θύομεν. ἐφ' ὧν οὐκ ἀποφέρονται ἀπὸ τῆς θυσίας.

Ἑστιᾶν. αἰτιατικῇ. τρέφειν. καὶ ἑστιᾶσθαι. τρέφεσθαι. εὐωχεῖσθαι. οὐχὶ δὲ τὸ παρά τινι ἔλεγον. [9]δοτικῇ δὲ συντάσσεται τὸ ἑστιῶ. Ἀριστοφάνης· Τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.

Ἐς τάχος γράφει. Sic Attice dicitur, [pro ταχυγραφεῖ.] Notis ſcribit. Item, ἐς κάλλος γράφει: non, καλλιγραφεῖ. Eleganter ſcribit. Et ἐς τάχος παίει, celeriter ferit.

Ἔσται. Erit. Homerus tribus modis vocem hanc effert: Ἔσσεται, ἐσσεῖται, & ἔσται.

Ἔστε. Donec. *Illi vero Aſiæ imperarunt, donec a Macedonibus imperium eis adimeretur.*

Ἔστε. Donec. Appianus: *Ipſam autem lapidibus petierunt, donec vulnerata obrueretur.*

Ἐστερήθην. Privatus ſum. Mulctatus ſum.

Ἐς τέφραν γράφεις. In cinere ſcribis. Dicitur de iis, qui fruſtra laborant.

Ἐστεφάνουν. Coronabant. Athenienſes illos, qui lætum nuncium afferrent, vel cauſam ipſorum defenderent, coronis honorabant.

Ἔστειλα. Miſi.

Ἑστήκει. Pro ἵσταται. Stat.

Ἐστηλιτευμένους. In columna ſcripti. Infamia notati.

Ἔστιν. Eſt. Exiſtit.

Ἑστία. Veſta. Domicilium. Habitatio. Ara. Olla pedibus inſtructa. Focus. Tellurem fingunt mulierem, tympanum geſtantem: quia Terra ventos intra ſe concludit.

Ἑστιάδες. Virgines ſacræ, quas Helena Conſtantini M. mater, poſt inventa ſancta & pretioſa [Crucis] ligna, temploque ad ſepulcrum Domini exſtructo, numero earum adſcripſit, quæ in ſacellis oratoriis precibus vacarent; victumque iis e publico ſuppeditari juſſit. His peractis, cum LXXX. circiter annos vixiſſet, vitam cum morte commutavit: cujus corpus filius Romæ in palatio Regio ſepulturæ mandavit. Syneſius: *Non dixerim, eos aliquid arcani celare, ſicut Veſtales ignem.*

Ἑστίᾳ θύομεν. Veſtæ ſacrificamus. [Dicitur de illis, qui nemini quicquam impertiuntur.] De ſacrificiis enim Veſtæ nemini licebat quicquam [domum] ſecum auferre.

Ἑστιᾶν. Accuſativo jungitur. Alere. Convivio excipere. Et ἑστιᾶσθαι. Ali. Convivio excipi. Non dicebant autem [ἑστιᾶσθαι] παρά τινι. Item dativo jungitur. Ariſtophanes: *Corvos paſcens.*

---

[1] Ἐς τάχος γράφει. οὕτω λέγεται Ἀττ.] Hæc nota referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 403.

Ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι.

Scholiaſta: Ἐς τάχος παίει. παίειν λέγουσι τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως (lege, συντόνως) ποιεῖν. τὸ δὲ, ἐς τάχος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς διδασκαλείοις παίδων, ἐφ' ὧν οὕτως ἐλέγετο· Ἐς τάχος· ἐς κάλλος.

[2] Τετραχῶς] Imo, τριχῶς: ut vel ex ſequentibus patet.

[3] Ἐλίθουν] Infra v. Λιθάζω, ubi fragmentum hoc repetitur, ſcribitur ἐλίθαζον: uti etiam hic apud Suidam ſcribendum eſt. Τὸ λιθοῦν enim apud Græcos ſcriptores non ſignificat, lapidibus obruere, vel lapidare; ſed in lapidem vertere: ut vel ex Lexicis vulgatis notum eſt.

[4] Ἐστεφάνουν. οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς εὐαγγ.] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Equit.* pag. 327.

Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, κἀγὼ ἔφρασα.

Scholiaſta: Ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια. τοὺς γὰρ εὐαγγελιζομένους τι ἀγαθὸν, στεφάνοις ἐτίμων. Huc egregie facit locus ille Sophoclis *Trachin.* pag. 337.

Εὐφημίαν νῦν ἴσχ'. ἐπεὶ καταστεφῆ
Στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

Id eſt: *Linguis nunc fave, quoniam coronatum aliquem accedere video, læta nunciaturum.* Scholiaſta ad eum locum: Πρὸς χαρὰν λόγων. Πρὸς ἡδονὴν, πρὸς χάριν, ὡς ἀπαγγελοῦντα λόγον ἡδονὴν διδόντα. ἐκ τῶν στεφάνων δὲ στοχάζεται, ὅτι μέλλει χρηστὰ ἀπαγγέλλειν.

[5] Γυναῖκα πλάττουσι τὴν γῆν, τύμπ.] Codinus *de Orig. CPolit.* pag. 15. Τὴν γῆν λέγουσιν Ἑστίαν, καὶ πλάττουσιν αὐτὴν γυναῖκα, τύμπανον βαστάζουσαν· ἐπειδὰν τοὺς ἀνέμους ἡ γῆ ὑφ' ἑαυτὴν συγκλείει. Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Quod ni fiat, locus hic nihil faciet ad v. Ἑστία.

[6] Ἑστιάδες. ἱέρειαι· ἃς Ἑλένη, ἡ μήτηρ τοῦ μ.] Hæc, & quæ ſequuntur, deprompta ſunt ex ſcriptore aliquo hiſtoriæ Eccleſiaſticæ, qui hodie intercidit.

[7] Ἃς Ἑλένη ἡ μήτηρ τοῦ μ.] Lector facile animadvertet, conſtructionem hujus loci eſſe ἀνακόλουθον: quamvis ſenſus ſit clarus.

[8] Ἑστίᾳ θύομεν] Senſus loci hujus eſt mutilus; qui ſic ſuppleri poteſt: Ἑστίᾳ θύομεν. ἐπὶ τῶν μηδενὶ μεταδιδόντων τινός· παρόσον οὐκ ἀποφέρονταί τι ἀπὸ τῆς θυσίας, ἣ τῇ Ἑστίᾳ τελεῖται. Confer Noſtrum infra, v. Ἱστίον.

[9] Δοτικῇ δὲ συντάσσεται τὸ ἑστιῶ. Ἀριστ.] Fallitur hic Suidas. Dativus enim κόραξι apud Ariſtophanem *Theſmophor.* pag. 818. (533. Ed. Baſ. P.) non regitur a verbo ἑστιῶν, ſed a præcedenti. γέλωτα παρέχω. Locus enim Comici ſic ſe habet:

Ἵνα μὴ κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
Γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν, ἑστιῶν.

Subintelligendus hic autem eſt accuſativus αὐτοὺς, qui referatur ad ἑστιῶν.

Ἑστιατορεῖον.[1] τὸ τραπέζιον.

Ἑστιατορία. ἑστίασις.

Ἑστιατόρια.[2] Ἦν δὲ ἑστιατόρια πολλὰ καὶ καταλύσεις.

Ἑστιάτωρ. ὁ εἰς εὐφροσύνην καὶ εὐωχίαν καλῶν. Δαιτυμόνες δὲ, οἱ ἀριστηταὶ, οἱ εὐωχούμενοι.

Ἑστιαιεύς.[3] ὄνομα κύριον. καὶ Ἑστιαῖος, ὄνομα κύριον.

Ἐς τί ἔτι; μέχρι τίνος.

Ἑστιεῖς. ὄνομα ἔθνους.

Ἐστιμμίσατο. τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐκαλλωπίσατο.

Ἐστίν. ὑπάρχει. Ὁ [4] λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός.

Ἔστιξαν. τῷ μετώπῳ ἐπέγραψαν.

Ἑστιώμενος. τρώγων.

Ἑστιῶν. ἀριστοποιῶν. Ὁ δὲ ἑστιᾷ τὸν ἄνδρα ἡμερῶν ϛ΄ ἐς παθοινίαν.

Ἔστι[5] τις δίκης ὀφθαλμὸς, ἧς μηδέποτε καταφρονεῖν ἀνθρώπους ὑπάρχοντας.

Ἐστομώθη. ἀντὶ τοῦ, ἠνοίχθη. Οἱ δὲ ὤρυττον, καὶ ταχέως τὸ χῶμα ἐστομώθη.

Ἐστόρεσεν. ἔστρωσεν. [6] Οἱ ἄνεμοι παραχρῆμα ἐκόπασαν, καὶ τὸ κῦμα ἐστορέσθη· πνεῦμα δὲ κεκελευσμένον κατὰ πρύμναν ἐπέῤῥει, καὶ τὰ ἱστία ἐπλήρου.

Ἐστορέσθη. ἐστρώθη. ὡμαλίσθη.

Ἔστω. ὑπαρχέτω.

Ἐστωμυλάμην.[7] ἀντὶ τοῦ ἐφλυάρησα. περιττόν τι τοῦ δέοντος ἐλάλησα. ἢ, πανούργως ἐφθεγξάμην. Ἀριστοφάνης·

——— Συγγνώμην ἔχε,
Εἰ πτωχὸς ὢν, εἶπόν τι, κᾀστωμυλάμην.

Ἐστρατήγησε[8] μετ' Ἐρασινάδου. ἐπὶ τῶν δυστυχῶν. ἐκ τῶν περὶ Ἀργινούσας στρατηγησάντων δυστυχῶς. ἀπέθανον δὲ δημοσίᾳ, οὗτός τε, καὶ οἱ ὑπομείναντες, Θράσυλλος, Περικλῆς, καὶ[9] οἱ λοιποί. ἐγένετο δέ τι καὶ περισσότερον τῷ Ἐρασινάδῃ, τὸ καὶ κλοπῆς κατηγορηθῆναι τῶν περὶ Ἑλλήσποντον χρημάτων.

Ἐστρέβλου. ἐκάκου. ἠνάγκαζε. Τοῦτον οὖν πλευρῖτις νόσος περιλαβοῦσα, ἐστρέβλου δεινῶς.

Ἔστυγεν. ἐστύγνασεν. ἀπὸ τῆς τοῦ προσώπου στυγνότητος. Ὅμηρος·

—— Καλὰ δ' ἔστυγε, μῦθον ἀκούσας.

Ἑστιατορεῖον. Menſa. [Triclinium. Cœnaculū.]

Ἑστιατορία. Epulatio. Epulum. Convivium.

Ἑστιατόρια. Loca, in quibus convivia celebrantur. *Erant ibi autem multa loca, in quibus convivari ſolebant homines; itemque multa diverſoria.*

Ἑστιάτωρ. Qui convivio aliquos excipit. Qui ad convivium & epulas invitat. Δαιτυμόνες vero ſunt ipſi convivæ invitati.

Ἑστιαιεύς. Nomen proprium. Et Ἑστιαῖος Itidem nomen proprium.

Ἐς τί ἔτι. Quo uſque?

Ἑστιεῖς. Heſtienſes. Nomen gentis.

Ἐστιμμίσατο. Oculos ſtibio fucavit.

Ἔστιν. Eſt. *Oculus eſt corporis lucerna.*

Ἔστιξαν. Frontem punctis vel literis notarunt.

Ἑστιώμενος. Edens. Comedens. Epulans.

Ἑστιῶν. Prandium vel cœnam alicui præbens. Convivio excipiens. *Ille autem per ſex dies virum illum publico convivio excepit.*

Ἔστι τις δίκης ὀφθ. *Eſt quidam oculus juſtitiæ, qui ab hominibus minime ſpernendus eſt.*

Ἐστομώθη. Apertum eſt. *Illi vero terram fodiebant, & agger celeriter aperiri cœpit.*

Ἐστόρεσεν. Idem quod ἔστρωσεν. Stravit. *Ventis confeſtim ceſſantibus, fluctus ſtrati ſunt, & aura a puppi ſpirans vela implevit.*

Ἐστορέσθη. Stratus eſt. Æquatus eſt.

Ἔστω. Eſto.

Ἐστωμυλάμην. Garrivi. Futilia locutus ſum. In loquendo modum exceſſi. Vel, ſubdole locutus ſum. Ariſtophanes: *Ignoſce, quæſo, ſi mendicus temere quid & inepte locutus fuerim.*

Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασ. *Cum Eraſinade belli dux fuit.* Dicitur de hominibus miſeris & infelicibus: [proverbio ducto] a ducibus [Athenienſium,] qui ad Arginuſam rem infeliciter geſſerunt. Nam & hic, & Thraſyllus, & Pericles, & reliqui, publice ſupplicio capitali affecti fuerunt. Eraſinades vero etiam peculatus accuſatus fuit, ob pecuniam Helleſpontiacam ſurreptam.

Ἐστρέβλου. Torquebat. Vexabat. Cruciabat. Cogebat. *Hunc igitur dolor lateris graviter cruciabat.*

Ἔστυγεν. Triſtitia affectus eſt. [Proprie dicitur] de triſtitia vultus. Homerus: *Triſtitia affectus eſt, oratione hac audita.*

---

[1] Ἑστιατορεῖον] Confer Dufrenium in Gloſſario Græco v. Ἑστιατόρειον.

[2] Ἑστιατόρια] Confer Heſychium v. Ἡβητήρια, & Noſtrum infra v. Ἡβητήριον.

[3] Ἑστιαιεύς] De eo multa apud Herodotum.

[4] Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθ.] Matth. VI. 22.

[5] Ἔστι τις δίκης ὀφθ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium in Excerptis a Valeſio editis, pag. 117. idemque exſtat ſupra v. Δίκης ὀφθαλμός.

[6] Οἱ ἄνεμοι παραχρῆμα ἐκ.] Fragmentum hoc eſſe Æliani diſcimus ex ipſo Suida infra v. Σκληροί.

[7] Ἐστωμυλάμην. ἀντὶ τοῦ ἐφλ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 398. (285. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἐστρατήγησε μετ' Ἐρασινάδου. ἐπὶ τ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas*, pag. 268. ubi tamen pro Ἐρασινάδου rectius legitur Ἐρασινίδου. Nam & Xenophon ducem hunc Ἐρασινίδην appellat; quem omnino confer lib. 1. Ἑλληνικῶν.

[9] Καὶ οἱ λοιποί] Nomina eorum recenſet modo laudatus Xenophon *Hellenic.* lib. 1. pag. 442.

Ἐστυκώς. [1] Οὐδὲν μέγα φρονεῖ ἐστυκὼς ἀνήρ.

Ἐς ὕδωρ γράφειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἐσφαλκέναι. [2] Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκέναι τὸ καθ᾽ αὑτὸν, διὰ τὴν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος ὁρμὴν καὶ προστασίαν.

Ἐσφήκωντο. [3] καὶ ἐσφηκῶσθαι. δεδέσθαι, καὶ ἐσφήκωτο. ἐδέδετο.

Ἔσφηλε. κατέβαλεν. Ἄλλον δὲ οὐχ ὥσπερ Κράσσον τε καὶ τοὺς ξὺν ἐκείνῳ ἔσφηλεν. ἀντὶ τοῦ, σφαλῆναι ἐποίησεν.

Ἐσχάρα. [4] ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι Λυκοῦργος καὶ Ἀμμώνιος τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ᾽ ἐπὶ γῆς ἱδρυμένην· ἢ κοίλην. παρ᾽ ὃ καὶ τοὺς ἰατροὺς τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη ἐσχάρας καλεῖν.

Ἐσχάρα. μαγειρικὸν ἐργαλεῖον. ἐν [5] Ἐπιγράμματι·

Ἠθμόν τε πουλύτρητον, ἠδὲ τετράπουν
Πυρὸς γέφυραν, ἐσχάρην κρεηδόκον.

Ἐσχάραι. [6] τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Ἐσχάραι πυρός. ἐπὶ ἐδάφους ἀνθρακιαί.

Ἐσχαρέου πυρός. τοῦ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.
[7] Ἤριπεν ἐσχαρέου λάβρον ἐπ᾽ ἆσθμα πυρός.

Ἐσχαρίτην. [8] ψωμίον ἀπὸ κλιβάνου.

Ἔσχατα ἐσχάτων κακὰ διαπέπρακται. ὁμοία ἐστὶ τῇ, Δεινότερα Δεινίου· καὶ, Κύντερα Κύντωνος. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκρως κακῶν.

Ἔσχατα κακά. τὰ μεγάλα. Παθεῖν τὰ ἔσχατα κακὰ ἐκ τῶν ὁμοφύλων, ἢ ἀνδράσιν ἀπίστοις σφᾶς ἐπιτρέψαι. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ οὐ παύεται πολιορκίᾳ τὴν πόλιν ἐς τὸ ἔσχατον ὑπάγων κινδύνου. καὶ αὖθις· Λιπαροῦντος οἰκτρῶς καὶ ξὺν ἱκεσίᾳ, μὴ τὰ ἔσχατα αὐτὸν περιϊδεῖν παθόντα. ἀντὶ τοῦ τέλεια, μεγάλα.

Ἐσχάτη ἀδικία. ἄκρα τε, καὶ τελεία.

Ἐσχάτη ἀμαθία. Τὸ δὲ ἐστι τῆς ἐσχάτης ἀμαθίας.. ὑπὲρ οὗ πολλὰ λέγειν ἔχων, νῦν ἀφίημι.

Ἐσχατιά. [9] τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιὰς ἔλεγον· οἷς γειτνιᾷ εἴτε ὄρος, εἴτε θάλασσα. καὶ [10] εὐτέλεια λέγεται ἐσχατιά. καὶ αὖθις· [11] Ὁ Διο-

Ἐστυκώς. [Proprie, cui penis eſt inflatus. In libidinem veneream pronus.] *Vir in libidinem veneream pronus nihil præclari ſpirat.*

Ἐς ὕδωρ γράφειν. In aqua ſcribere. De iis dicitur, qui fruſtra laborant.

Ἐσφαλκέναι. Dejeciſſe. Labefactaſſe. Everitiſſe. *Adeo ut & domum ſuam, quantum in ipſo fuit, labefactaverit, propter ſuam hac in parte cupiditatem & inſaniam.*

Ἐσφήκωντο. Ligati, vel ſtricti fuerunt. Et ἐσφηκῶσθαι. Strictum, ligatum, vinctum fuiſſe. Et ἐσφήκωτο. Ligatus, vel vinctus fuit.

Ἔσφηλε. Dejecit. Proſtravit. *Alium vero non ſicut Craſſum, ejuſque comites, clade affecit.*

Ἐσχάρα. Focus. Ara. Lycurgus & Ammonius ἐσχάραν dicunt appellari aram, non quæ ſit excelſa, ſed humi ſita: vel cava. Quamobrem etiam Medicos ulcera cava ἐσχάρας vocare.

Ἐσχάρα. Inſtrumentum coquinarium. Craticula. In Epigrammate: *Columque multa foramina habens, & quadrupedem ignis pontem, craticulam ſcilicet, cui carnes imponuntur.*

Ἐσχάραι. Labra pudendi muliebris.

Ἐσχάραι πυρός. [Foci ignis.] Cumuli carbonum humi accenſorum.

Ἐσχαρέου πυρός. Ignis focarii. [In Epigrammate:] *Cecidit in denſum fumum ignis focarii.*

Ἐσχαρίτην. Panem in foco, vel furno coctū.

Ἔσχατα ἐσχάτων κακὰ διαπ. *Extremorum malorum extrema acciderunt.* Proverbium hoc ſimile eſt illi, *Atrociano atrociora:* &, *Caninio impudentiora.* Dicitur de hominibus ſumme malis.

Ἔσχατα κακά. Mala extrema. Vel, maxima. [*Dicebat, ſe malle*] *extrema quæque mala a popularibus ſuis pati, quam perfidis hominibus ſe dedere.* Et iterum: *Ille vero urbem in extremum periculum adducere non ceſſat.* Vel, ſumma, & perfecta. Et iterum: *Illo miſerabiliter & ſuppliciter orante, ne ſe extrema paſſum deſpiceret.*

Ἐσχάτη ἀδικία. Extrema injuſtitia. Vel, ſumma & perfecta.

Ἐσχάτη ἀμαθία. Extrema imperitia. *Hoc autem eſt extremæ imperitiæ: de quo quamvis multa dicere jam poſſim, id tamen facere superſedeo.*

Ἐσχατιά. Fines prædiorum, vel locorum, quibus conterminus erat vel mons, vel mare, ἐσχατιὰς vocabant. Item, ἐσχατιὰ, quævis exκλητιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων, ᾠήθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούσαις ἑκάστην ἐσχατιὰν ὀχυρῶσαι, καὶ φρούρια ποιῆσαι.

---

[1] Οὐδὲν μέγα φρ.] Infra v. Οὐδὲν φρονεῖ, proverbium hoc rectius ſic legitur:

Οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυκὼς ἀνήρ.

[2] Ὥστε καὶ τὸν ἴδιον οἶκον ἐσφαλκ.] Hæc ſunt verba Polybii in Excerptis a Valeſio editis, pag. 21. unde ea Suidas excerpſit. Vide etiam infra v. Προστασία, ubi idem fragmentum legitur.

[3] Ἐσφήκωντο] Homerus Il. Ρ. v. 52.

Πλοχμοί θ᾽, οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

Scholiaſta: Ἐσφήκωντο. ἐσφιγμένοι ἦσαν. ἐδέδεντο. ὅθεν καὶ σφήκωμα εἴρηται. Confer etiam Etymologum v. Ἐσφηκωμένον: qui ibi fragmentum aliquod Sophoclis citat; quod ex fabula ejus, Αἰθίοπες inſcripta, depromptum eſſe, docuit me Photius in Lexico inedito: qui v. Ἐσφηκωμένον, eundem locum Sophoclis adducit.

[4] Ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι Λυκ.] Ex Harpocratione; apud quem ſic legitur: Ἐσχάρα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. Ἀμμώνιος ἐν τοῖς περὶ Βωμῶν, ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος ὡς ἔοικεν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆς γῆς ἱδρυμένην, &c. Confer etiam Ammonium, vel, ſecundum alios, Erennium Philonem, v. Βωμός: & Berkelium ad Stephanum v. Βωμοί.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. XVII. ut Portus quoque monuit.

[6] Ἐσχάραι. τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 359. (254. Ed. Baſ. *P.*)

[7] Ἤριπεν ἐσχαρέου λάβρ.] Pentameter hic eſt pars Epigrammatis, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXIV. ut Portus etiam obſervaverat.

[8] Ψωμίον] Id eſt, panem, ſecundum Græcos recentiores. Nam & hodie in lingua Græco-barbara panis dicitur ψωμί.

[9] Ἐσχατιά. τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρ.] Ex Harpocratione.

[10] Καὶ εὐτέλεια] Peſſime. Scribendum enim eſt, τὰ πλουτεῖα.

[11] Ὁ Διοκλητιανὸς λόγον π.] Vide de hoc loco Valeſium ad Ammianum Marc. pag. 256.

Ἐσχατιάν. ἔσχατον τόπον γῆς. ἢ τὰ νομὰς ἔχοντα χωρία· ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ η΄ τῆς πολιτείας. ὅτι τὰ ἀθροίσματος σημαντικά, καὶ [1] οὐσίας, πάντα ὀξύνεται· ἀχυρμιά, φυλλιά, πυρκαϊά, ἀνθρακιά, ἐσχατιά. οὕτω καὶ τρασιά. ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ἐστὶ πλῆθος σύκων ξηραινομένων, ἢ τυρῶν, ἢ ὁτουδήποτε. καὶ [2] τὸ αἱμασιὰ οὕτως ἔχει ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τὸ ὄνομα. [3] τὸ ἐξουσία, οὐσία, οὐκ ἀντίκειται ἐπὶ πράγματος.

tremitas. *Diocletianus, Reip. rationem habens, & idoneo copiarum numero limites Imperii tutandos, & caſtella exſtruenda eſſe ſtatuit.*

Ἐσχατιάν. Extremum terræ vel agri locum. Vel, loca, quæ paſcua habent: ut apud Ariſtotelem libro VIII. *de Republica.* † Nomina quæ accumulationem & copiam ſignificant, omnia acutum habent in ultima: ut ἀχυρμιά, φυλλιά, πυρκαϊά, ἀνθρακιά, ἐσχατιά. Sic etiam τρασιά: quod ſignificat locum, in quo eſt copia ficuum, quæ ſiccantur; vel caſeorum, vel cujuſcunque rei. Sic etiam ſeſe habet αἱμασιά, i. e. ſepes, ab accidente ita appellata. Huic vero regulæ non obſtant voces ἐξουσία, & οὐσία: [quippe quæ non ſignificant copiam, vel accumulationem.]

Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ Θεὸς ἔχρησεν, ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν. οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν. αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον. ἔνιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθών, εὕροι τοὺς γονεῖς. τὸν δὲ Θεὸν προστάξαι, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων. [4] Ἔσχατος δέ, παρὰ τὴν σχέσιν καὶ κώλυσιν, ὁ τελευταῖος. καὶ ὕστατος, ὅτι ἐπ' αὐτὸν ἐστὶν ἡ στάσις, καὶ οὐκέτι προβῆναι δύναται, ἀλλ' ὕστερος εἱστήκει, τοῦ πρώτου μὴ ἐῶντος. καὶ τὸ πύματος, ἀπὸ τοῦ πεπαῦσθαι· καὶ τέρμιον, τὸ ἔσχατον, ἀπὸ τοῦ τέρματος ὅ ἐστι, τέλους.

Ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. *Myſorum ultimus navigat.* Græcos peſtilentia laborantes Deus reddito oraculo ad Myſorum extremum navigare juſſit. Illi vero primum quidem [de ſenſu oraculi hujus] ambigentes, poſtea Æolidem in extremis Myſiæ finibus invenerunt. Alii ajunt oraculum hoc, quod in proverbium poſtea abiit, redditum eſſe Telepho, Deum conſulenti, quo loco parentes reperturus eſſet. Illi enim Deum præcepiſſe, ut ad extremum Myſorum navigaret. In Teuthraniam igitur profectus (quæ loca Myſos inhabitaſſe ferunt) matrem ſuam inveniſſe traditur. Dicitur proverbium hoc de iis, quibus dura & difficilia imperantur. Ἔσχατος vero dictus eſt a σχέσις & κώλυσις. Ὕστατος vero dicitur ultimus, quod ad eum ſubſiſtatur: vel, quod ulterius progredi non poſſit, ſed ultimus ſtet, primo non ſinente eum progredi.] Nomen πύματος vero deductum eſt a πεπαῦσθαι, i. e. ceſſare: & τέρμιον, i. e. extremum, a τέρμα, finis.

Ἐσχατόωσαν. κειμένην ἐσχάτην.

Ἐσχάτως. ἄκρως. Μένανδρος· Φοβοῦμαί σε ἐσχάτως.

Ἔσχε. κατέπαυσε. Θουκυδίδης· Αἱ γὰρ τριήρεις πλεύσασαι εἰς Αἴγυπτον, ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας. καὶ Αἰλιανός· Οὐ γὰρ ἔσχον ἀνήνασθαι τὸ πρόσταγμα. ἀντὶ τοῦ, ἠδυνήθησαν.

Ἐσχεδίαζον. ἡτοίμαζον. ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἔλεγον. [5] Ἰώσηπος· Τοῖς δὲ τὸν πόλεμον ἐξάψασιν, ἐσχεδιάζοντο πρὸς ἡδονήν. καὶ Πολύβιος· Ἁπλῶς δὲ πάντα κατὰ τὸ συνεχές, ἐκ τῆς ἀρχῆς ἄχρι τέλους ἐσχεδιάσθαι καὶ διημαρτῆσθαι.

Ἔσχετο. ἐπεσχέθη.

Ἐσχηματισμένος. ὁ προσποιητὸν τρόπον ἔχων, καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος· ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα· Οἱ δ' ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως, καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται, ὥσπερ οὗτος.

Ἐσχατόωσαν. In extremo loco ſitam. Extremam.

Ἐσχάτως. Summe. Maxime. Menander: *Te ſupra modum metuo.*

Ἔσχε. Tenuit. Retinuit. Sedavit. [Appulit.] Thucydides. *Triremes enim in Ægyptum navigantes, ad Mendeſium [Nili] oſtium appulerunt.* Et Ælianus: *Non potuerunt enim imperata recuſare.*

Ἐσχεδίαζον. Parabant. Vel, ex tempore dicebant. Joſephus: *Belli autem incentoribus, quæ illis placerent, ex tempore fingebantur.* Et Polybius: *Prorſus autem omnia perpetua ſerie ab initio ad finem uſque negligenter dicta, & perperam facta fuiſſe [dicebat.]*

Polybius. fragm. Gr. 64. Vol. V. p. 88.

Ἔσχετο. Retentus, aut impeditus fuit.

Ἐσχηματισμένος. Simulatus. Fictus. Qui ſimulatos mores habet, & modeſtus eſſe videtur; ut apud Lyſiam in oratione contra Timonem: *Illi vero, haud ſecus ac Timon, ſeſe jactant, & ſimulatis moribus circumeunt, ut ille.*

---

[1] Οὐσίας] Sic habent omnes Editt. Sed male. Scribendum enim eſt περιουσίας. Agitur namque hic de nominibus copiam vel abundantiam ſignificantibus: qualia ſunt ἀχυρμιά, ἀνθρακιά, & ſimilia.

[2] Καὶ τὸ αἱμασιὰ οὕτως ἔχει ἀπὸ τ.] Scribe & diſtingue: Καὶ τὸ αἱμασιὰ οὕτως. ἔχει δὲ ἀπὸ τοῦ συμβ.

[3] Τὸ ἐξουσία, οὐσία, οὐκ ἀντ.] Confer Etymologum v. Οὐσία. Non video tamen, quid hæc ad rem faciant.

[4] Ἔσχατος δέ, παρὰ τὴν σ.] Hæc, & quæ ſequuntur, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum.

[5] Ἰώσηπος] De Bello Jud. lib. II. in fine: ſed ubi pro ἐσχεδιάζοντο (cujus vocis gratia fragmentum hoc in Collectanea ſua retulit Suidas) hodie rectius legitur ἐσχετλιάζοντο, ut ex ſerie ſenſus apud Joſephum patet. Vetus tamen interpres Joſephi, qui vulgo Rufinus fuiſſe putatur, olim etiam legit ἐσχεδιάζοντο, ut ex verſione ejus, quam hic retinui, apparet.

Ἐσχολάρχησε. σχολῆς ἦρξεν. ἐδίδαξεν.

Ἐτάζω. αἰτιατικῇ.

Ἔται.[1] οἱ πολῖται. Πηοὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς.

Ἐταινίωσε. περιείλησε. συνέσφιγξεν. Ὁ δὲ κατεταινίωσε τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ.

Ἑταίρα. φίλη. πόρνη. Ὅτι [2] Σκιπίων ἑταίρας καὶ θύτας καὶ μάντεις ἐξήλαυνε τοῦ στρατοπέδου, οἷς διὰ τὰς δυσπραξίας οἱ στρατιῶται περιδεεῖς γεγονότες, ἐχρῶντο.

Ἑταῖραι Κορίνθιαι· Λαῒς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Πυῤῥίνη, [3] Σκιώνη, Ῥοδῶπις Θρᾳκικὴ, σύνδουλος Αἰσώπου τοῦ λογοποιοῦ· ἥτις ἐλευθερωθεῖσα, κατέμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ. Φησὶ δὲ [4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ·

Καὶ τάς γ' ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
Ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
Οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλούσιος,
Τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς εἰς τοῦτον τρέπειν.

Ἑταῖρε. ὁ Πλάτων, καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι, τοὺς γνησίους ἐραστὰς τῶν λόγων ἑταίρους ἐκάλουν· οὓς ἐμιμεῖτο Ἰουλιανὸς, ἑταίρους πάντας καλῶν ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐκ ἀπαυθαδιζόμενος τῇ βασιλείᾳ.

Ἑταιρεία. ἡ συνήθης ὁμόνοια, καὶ φιλία. Βάβριος·

Θέντο [5] μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μύε δοιὼ,
Οὐ καθομὰ ζώοντες· ὁ μὲν κατὰ νειὸν ἐρήμην
Ἐτρέφετ'· ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφετ' ἀνδρῶν.

Ἑταιρεία καὶ τὸ τάγμα. καὶ ἑταιρειάρχης, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων.

Ἑταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησί. σημαίνει δὲ καὶ τὸν φίλον.

Ἑταιρεία. ἡ φιλία. [6] ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως τοὔνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης.

Ἑταιριζομένη. [7] ἐρεθιζομένη. προσκυνουμένη. ἑταιρίζω γὰρ, τὸ φίλον προσλαμβάνομαι.

Ἑταιρισάμενος. συνεργήσας. καὶ ἑταιρήσας. πορνεύσας. καὶ ἑταιρήσεις, τὰς πορνείας.

Ἑταιρίστριαι. αἱ καλούμεναι τριβάδες.

Ἑταῖρος. ὁ ἴδιος.

Ἑταιρῶ. ἐπὶ τῆς πόρνης.

Ἑταιρῶν. [8] ἀνθινῶν. Νόμος [9] Ἀθήνησι, τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν.

Ἔτεα. ἔτη παρ' Ὁμήρῳ.

---

[1] Ἔται. οἱ πολῖται. Πηοὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγ.] Locum hunc ex MSS. Pariſ. in integrum reſtitui, qui in prioribus Editt. ſic legitur: Ἔται. οἱ πολῖται. † Ἐπηοὶ δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμβρείαν συγγ. Peſſime omnino. Pro πηοὶ enim vitioſe ſcriptum eſt ἐπηοί: & deinde, quæ conjungenda erant, male disjuncta ſunt; uno articulo in duos dirempto. Confer Noſtrum infra v. Πηός.

[2] Ὅτι Σκιπίων ἑταίρας καὶ θύτας καὶ μ.] Fragmentum hoc Valeſius Polybii eſſe putat: in quo vir ſummus fallitur. Eſt enim Appiani in *Iberic.* pag. 517.

[3] Σκιώνη] Apud Ariſtophanem *Pluto* pag. 16. unde locum hunc excerpſit Suidas, legitur Σικυώνη: quod magis placet.

E T

Ἐσχολάρχησε. Scholæ præfuit. In ſchola docuit.

Ἐτάζω. Accuſativo jungitur. Examino.

Ἔται. Cives. Populares. At πηοὶ, affines.

Ἐταινίωσε. Circumligavit. Conſtrinxit. Obligavit. *Ille vero zona vulnus obligavit.*

Ἑταίρα. Amica. Meretrix. *Scipio vero meretrices, haruſpices, & vates ex caſtris expulit, quibus milites, præliis adverſis ante territi, utebantur.*

Ἑταῖραι Κορίνθιαι. Meretrices Corinthiæ: [quales ſunt,] Lais, Cyrene, Leæna, Sinope, Pyrrhine, Scione, Rhodopis Thracia, conſerva Æſopi, fabularum ſcriptoris: quæ manumiſſa, in Ægypto manſit. Ariſtophanes autem in *Pluto* dicit: *Ajunt etiam meretrices Corinthias, ſi quidem pauper uſuram corporis ab eis petat, nullam ejus rationem habere; ſin dives, illico podicem ad eum convertere.*

Ἑταῖρε. Sodalis. Plato, cæterique Philoſophi, veros ſapientiæ amatores, ἑταίρους, i. e. ſodales, vocabant: quos imitatus eſt Julianus, in congreſſibus omnes vocans *Sodales*, nec ob faſtigium imperii ullum faſtum præ ſe ferens.

Ἑταιρεία. Familiaritas & concordia ſodalium inter ſe. Amicitia. Babrius: *Inierunt inter ſe amicitiam mures duo, diverſis in locis degentes. Nam alter quidem vivebat in novali, ab hominibus remoto: alter vero in ædibus opulentorum hominum alebatur.* Ἑταιρεία etiam ſignificat ordinem quendam militarem: cujus dux appellatur ἑταιρειάρχης.

Ἑταιρεῖος. Epithetum Jovis apud Cretenſes. Id eſt, Amicitiæ præſes. Significat etiam amicum.

Ἑταιρεία. Sodalitas. Amicitia. Andocides vero peculiariter hoc nomen poſuit pro ἑταίρησις, i. e. ſcortatio.

Ἑταιριζομένη. Sodalem deligens. Adſciſcens. Ἑταιρίζω enim ſignificat, ſodalem adſciſco.

Ἑταιρισάμενος. Qui ſimul opus cum aliquo fecit. At ἑταιρήσας, qui ſcortatus eſt. Et ἑταιρήσεις, ſcortationes.

Ἑταιρίστριαι. Meretrices. Sive eæ, quæ vocantur τριβάδες, i. e. fricttrices.

Ἑταῖρος. Sodalis. Socius.

Ἑταιρῶ. Scortor. De meretrice [dicitur.]

Ἑταιρῶν. Meretricum. Lex erat Athenis, quæ meretrices veſtes variorum colorum geſtare jubebat.

Ἔτεα. Anni. Apud Homerum pro ἔτη.

---

[4] Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ] Pag. 16. (8. Ed. Baſ. P.

[5] Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑτ.] Fabulam, ad quam fragmentum hoc referendum eſt, prolixe & eleganter deſcribit Horatius lib. II. Sat. X.

[6] Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ἑταιρ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἐρεθιζομένη. προσκυνουμένη] Sic habent libri tam manu ſcripti, quam excuſi: ſed mendoſe. Scribendum enim eſt, αἱρετιζομένη, προσκτωμένη: quam lectionem in verſione ſecutus ſum.

[8] Ἀνθινῶν] Hæc vox ut ſupervacanea delenda eſt. Non poteſt enim eſſe interpretatio vocis ἑταιρῶν.

[9] Νόμος Ἀθήν.] Vide nos infra ad v. Ζάλευκος.

Ἐπέθη-

Ἐτέθησαν. ὑπέκυψαν. ἐπείσθησαν. Οἱ δὲ τῇ τοῦ βασιλέως μᾶλλον καὶ τοῦ ἐπισκοποῦντος ἐτέθησαν βουλῇ.

Ἐτέκταινον. κατεσκεύαζον.

Ἐτέαρχος. ζήτει ἐν τῷ Βάττος.

Ἐτελέσθησαν. ἐμιάνθησαν. μετέσχον τῆς μιαρᾶς συνουσίας.

Ἐτέλει. ἐτέτακτο.

Ἐτεοβουτάδαι.[1] γένος [2]Ἀθηναίοις πολὺ καὶ λαμπρὸν, ἀπὸ Βούτου· ἀφ' οὗ οἱ ἱερεῖς καθίσταντο Ἀθήνησιν. † Ὅτι οἱ Ἐτεοβουτάδαι ἀπόγονοι τοῦ Βούτου τοῦ ἱερέως. τὸ γὰρ ἐτεὸν ἀληθὲς δηλοῖ.

Ἐτεοκλῆς. ὄνομα κύριον. καὶ Ἐτεοκλείης.

Ἐτεόν. ἀληθῶς. [3]Ἐτεὸν ἡγῇ γὰρ Θεούς; ἀληθῶς πεπίστευκας εἶναι Θεούς;

Ἐτεόνικος. ὄνομα κύριον.

Ἐτεωνεύς. ὄνομα κύριον.

Ἑτεραλκέα. ἑτεροκλινῆ. Ἑτεραλκὴς νίκη, ὅταν οἱ ἡττηθέντες νικῶσι.

Ἑτερόγναθος. ἐπὶ ἵππου, ἀπειθὴς, ἢ ἄπληστος, καὶ [4]ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων.

Ἑτερομάσχαλος[5] χιτών. ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν.

Ἑτερομόλιος δίκη. εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

Ἕτερον. Ὅμηρος·

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

ἐνταῦθα δοκεῖ συγκεχύσθαι τὸ δυϊκόν. ἔδει γὰρ ἕτερόν γε εἰπεῖν· ἑτέρου πρὸς ἕτερον ἀντιδιαστελλομένου. [6]τὸ γὰρ ἄλλος ἐπὶ πλειόνων τίθεται. πιθανεύονται δὲ, ὅτι ἐπὶ τῶν ὁμοειδῶν τὸ ἕτερον.

Ἕτερος. ἐπιμεριζόμενον. [7]τετραχῆ δὲ ἐπιμερίζονται· εἷς ἐκ δύο, ὡς ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν. δύο καθ' ἕνα, ὡς ἑκάτερος. εἷς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος. πολλοὶ καθ' ἕνα, ὡς ἕκαστος.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις πορεύεται, τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ· τουτέστι, τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου· τοῦ δὲ ἡμίσεος τοὺς ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ἑτερόφθαλμος.[8] ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας. Δη-

Ἐτέθησαν. Subjecti ſunt. Paruerunt. Obtemperarunt. *Illi vero Regis & Inſpectoris conſilio potius paruerunt.*

Ἐτέκταινον. Fabricabant. Conficiebant.

Ἐτέαρχος. Etearchus. Quære in voce Βάττος.

Ἐτελέσθησαν. Polluti fuerunt. Impuro coitu ſe contaminarunt.

Ἐτέλει. Statutum erat.

Ἐτεοβουτάδαι. Eteobutadæ. Athenis familia fuit ampla & illuſtris, a Bute [quodam ſic appellata:] ex qua Sacerdotes Athenis eligebantur. Eteobutadæ autem Butæ ſacerdotis [veri] poſteri erant. Ἐτεὸν enim verum ſignificat.

Ἐτεοκλῆς. Eteocles. Nomen proprium. Et Ἐτεοκλείης, Eteocleæ.

Ἐτεόν. Vere. Revera. *Vere igitur putas eſſe Deos?* Vel, an igitur revera credis eſſe Deos?

Ἐτεόνικος. Eteonicus. Nomen proprium.

Ἐτεωνεύς. Eteoneus. Nomen proprium.

Ἑτεραλκέα. In alteram partem inclinantem. Et ἑτεραλκὴς νίκη, victoria alternans: quum ſcilicet victi vincunt.

Ἑτερόγναθος. De equo dicitur. Contumax. Ore duro præditus. Vel, inſatiabilis, & qui mandibulis utriſque comedit.

Ἑτερομάσχαλος χιτών. Veſtis unam tantum manicam habens: quam etiam ἐξωμίδα vocant.

Ἑτερομόλιος δίκη. Judicium, ad quod alter adverſariorum tantum accedit.

Ἕτερον. Alterum. Aliud. Homerus: *Qui aliud quidem pectore occultum habet, aliud vero loquitur.* Hic duale videtur confundi. Oportebat enim ἕτερον dicere: quoniam ἕτερον opponitur ἑτέρῳ. Ἄλλος enim de pluribus dicitur. Probabiliter autem dicitur, τὸ ἕτερον dici de rebus, quæ ſunt ejuſdem ſpeciei.

Ἕτερος. Alter. Eſt vocabulum partitionem ſignificans. Partitio autem quadruplex eſt: Unus ex duobus; ut [cum dicimus,] *alter* oculorum. Duo ſingillatim, ut *uterque*. Unus ex multis, ut *alius*. Multi ſingillatim, ut *unuſquiſque*.

Ἑτερόστομος φάλ. Sic vocatur phalanx, quæ ita incedit, ut dimidiam partem ducum in ſiniſtro; alterius vero dimidiæ partis duces in dextro latere collocatos habeat.

Ἑτερόφθαλμος. Altero oculo privatus. Luμοθέτης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

---

[1] Ἐτεοβουτάδαι. γένος Ἀθην.] Hæc leguntur etiam apud Harpocrationem, ſed non eodem ordine.

[2] Ἀθηναίοις] Malim, Ἀθήναις.

[3] Ἐτεὸν ἡγῇ γὰρ Θεούς] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Equit.* pag. 290. ubi tamen pro ἡγῇ legitur ἡγεῖ: quod eſt Ἀττικώτερον.

[4] Ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθ.] Sic etiam habet Photius in Lexico inedito; itemque Etymologus. Sed hæc interpretatio potius convenire videtur voci ἑκατερόγναθος.

[5] Ἑτερομάσχαλος χιτών. ἣν ἐξωμ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Veſpas* pag. 460. Καὶ ἐξωμίδων. ἱμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα. Confer Noſtrum ſupra v. Ἐξωμίς.

[6] Τὸ γὰρ ἄλλος ἐπὶ πλειόνων τ.] Imo vox ἄλλος interdum etiam apud optimos auctores de duobus dicitur, & τῷ ἕτερος opponitur. Theocritus in *Thalyſ.* v. 36.

——Τάχ' ἅτερος ἄλλον ὀνασεῖ.

Vide ad eum locum Caſaubonum. Homerus Il. I. v. 468. 469.

—— Ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς·

Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ.

Hic ἄλλο jungitur cum ἕτερον, quamvis Poeta de duobus tantum ignibus loquatur. Contra τὸ ἕτερον interdum etiam de pluribus dicitur, & pro ἄλλο ponitur, ut expreſſe teſtatur vetus Enarrator Comici ad verba illa, quæ circa initium *Pacis* leguntur,

Ἑτέραν ἑτέραν δὸς παιδὸς ἠταιρηκότος.

Confer Nos etiam ſupra ad v. Ἄλλο.

[7] Τετραχῆ δὲ ἐπιμερίζονται. εἷς ἐκ δ.] Quæ hic Suidas habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur apud Etymologum v. Ἕκαστος. Cæterum Portus locum hunc peſſime verterat, quod non intelligeret ſignificationem vocis ἐπιμεριζόμενον, & ἐπιμερίζεται. Ἐπιμεριζόμενα autem apud Græcos dicuntur ea, quæ Grammatici Latini *partitiva* vulgo appellant: quorum quatuor eſſe ſpecies Suidas Lectorem hic docere vult. Vide verſionem noſtram, & omnia clara erunt.

[8] Ἑτερόφθαλμος. ὁ ἐν Λοκρ.] Ex Harpocratione. Per Locrenſium autem legiſlatorem hic intelligi Zaleucum, quis neſcit?

Ἑτερόχροιος. ὁ ἀλλοῖος κατὰ τὴν χροιάν.

Ἑτέρωθι. καὶ ἑτέρωθεν. καὶ ἑτέρωσε. εἰς ἕτερον μέρος. ἀλλαχόσε.

Ἑτεροῖος. ὁ ἄλλος.

Ἑτεροιουμένη. ἀλλοιουμένη.

Ἑτεροιῶ. τὸ μεταβάλλω.

Ἑτεροίως. ἀλλοίως.

Ἐτετρήχει.[1] ἐτετάραχυτο.

Ἐτεχνίτευε.[2] μετὰ τέχνης καὶ δόλου ἠρεύνα. [3] Ἰώσηπος· Ἐτεχνίτευε μαθεῖν, τίνι τρόπῳ τοσοῦτον προέχει κατ' ἀρετήν.

Ἔτειον. ἐνιαύσιον. Ἐπέτειον δὲ, τὸ μὴ μόνιμον, ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον. καὶ ἔτειος καρπὸς, καὶ καιρός.

Ἔτειρεν. κατεπόνησεν.

Ἐτειχήρουντο. τοῖς τείχεσι περιετειχίζοντο. περιεκλείοντο. Ἐντὸς δὲ τῆς τάφρου καὶ τοῦ ἐρύματος ἐτειχήρουντο.

Ἐτήρει. ἐταμίευε. Τοὺς δὲ νεωτέρους ἐτήρει τῷ θριάμβῳ.

Ἔτης. ὁ πολίτης. ἀπὸ τοῦ ἔθους. ὡς ξένος, ὁ ἔξω τῆς ἑνότητος ὤν. ἢ παρὰ τὸ ἔξω εἶναι.

Ἐτησίαι.[4] οἱ ἄνεμοι, οἱ κατ' ἔτος πνέοντες. πνέουσι δὲ ἐν ἀκμῇ τοῦ θέρους, διότι ὁ ἥλιος μετεωρότερος, καὶ ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν τόπων ἀρκτικώτερος γενόμενος, λύει τὰ ὑγρὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρκτοις. λυόμενα δὲ ταῦτα ἐξαεροῦται καὶ πνευματοῦται, καὶ ἐκ τούτων γίνονται οἱ Ἐτησίαι, καὶ ἀπὸ τῶν ἀρκτώων τόπων φέρονται ἐπὶ τοὺς μεσημβρινούς. ἃ προσπίπτει τοῖς ὑψηλοτέροις ὄρεσι τῆς Αἰθιοπίας, καὶ πολλὰ καὶ ἀθρόα γιγνόμενα ἀπεργάζονται ὑετοὺς, καὶ ἐκ τῶν ὑετῶν τούτων πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος τοῦ θέρους, ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν καὶ ξηρῶν τόπων ῥέων.

Ἐτήσιος. ὁ κατ' ἔτος.

Ἐτήτυμος, ὁ ἀληθής.

Ἔτι. ἐπίρρημα. παρέλκει ἀεὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. [5] παρὰ Ἀριστοφάνει·

Ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.

Ἐτίθετο. Οὐδὲ τῇ ὄψει τῶν ὀνείρων ἐτίθετο. ἀντὶ τοῦ, [6] προσέκειτο. προσεῖχεν.

Ἐτιθηνήσατο. ἐγαλούχησε.

Ἐτίθει σκάνδαλον. ἐποίει.

Ἔτι μήν. χρονικὸν ἐπίρρημα.

Ἐτιμησάμην. Ὡς ἔγωγ' ἐτιμησάμην ἂν τοῦ παν-

ſcus. Talis erat [Zaleucus,] Locrenſium legiſlator. Demoſthenes in oratione contra Timocratem.

Ἑτερόχροιος. Diverſum habens colorem.

Ἑτέρωθι. Alibi. Et ἑτέρωθεν. Aliunde. Et ἑτέρωσε. In aliam partem. Alio.

Ἑτεροῖος. Alius. Diverſus. Diſſimilis.

Ἑτεροιουμένη. Immutata.

Ἑτεροιῶ. Immuto. Muto.

Ἑτεροίως. Aliter. Diverſe. Diſſimiliter.

Ἐτετρήχει. Turbatus fuit.

Ἐτεχνίτευε. Aſtute & doloſe ſcrutabatur, vel inquirebat. Joſephus: *Omni aſtu adhibito cognoſcere cupiebat, qui fieret, quod fortitudine tantum reliquis præſtaret.*

Ἔτειον. Annuum. Anniverſarium. Ἐπέτειον vero, quod non perpetuo durat, ſed per unum tantum annum floret. Et ἔτειος καρπός, fructus annuus. Et ἔτειος καιρὸς, annuū tempus.

Ἔτειρεν. Vexavit. Fatigavit.

Ἐτειχήρουντο. Muris circumdabantur, vel concludebantur. *Intra foſſam & munimenta concludebantur.*

Ἐτήρει. Servabat. Cuſtodiebat. *Juniores autem triumpho ſervabat.*

Ἔτης. Civis. Ab ἔθος, conſuetudo. Ut ξένος dicitur, qui eſt ἔξω ἑνότητος: id eſt, extra unitatem. Vel ab ἔξω εἶναι, i. e. extra eſſe.

Ἐτησίαι. Eteſiæ. Venti quotannis ſpirantes. Spirant autem æſtate adulta, quod tunc Sol altiſſimus, & a partibus quidem meridionalibus remotior, Septentrionalibus vero vicinior, humores in Septentrione reſolvat; qui reſoluti in aerem & ventum convertuntur; unde gignuntur Eteſiæ. Hi venti a partibus Septentrionalibus ad meridionales ſpirantes, in altiores montes Æthiopiæ incidunt, ibique collecti, pluvias cient; quibus Nilus æſtate repletur, a meridionalibus ſicciſque locis fluens.

Ἐτήσιος. Annuus. Anniverſarius.

Ἐτήτυμος. Verus.

Ἔτι. Adverbium. Adhuc. Apud Atticos ſemper redundat. Apud Ariſtophanem: *Si igitur mihi obtemperaveritis, ſervabimini adhuc.*

Ἐτίθετο. Addictus erat. Attendebat. Animum advertebat. *Nec ad ſomnia animum advertebat.*

Ἐτιθηνήσατο. Lactavit. Lacte nutrivit. Nutrivit.

Ἐτίθει σκάνδ. Scandalum præbebat, vel committebat.

Ἔτι μήν. Adverbium temporis. Etiam nunc.

Ἐτιμησάμην. Æſtimavi. *Quovis pretio re-*

---

[1] Ἐτετρήχει. ἐτετάραχυτο] Homerus Il. Β. v. 95.

Τετρήχει δ' ἀγορὴ, ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα.

Scholiaſta. Τετρήχει. ἐτετάραχυντο ὑπὸ θορύβου. θορυβώδης ἦν. Huc reſpexit Suidas: apud quem pro ἐτετάραχυτο ſcribendum eſt ἐτετάραχυντο, ut habet Scholiaſta.

[2] Ἐτεχνίτευε] Hæc vox ſola non ſignificat id, quod Suidas vult, ſed juncta cum verbo μαθεῖν, ut in fragmento, quod ſequitur.

[3] Ἰώσηπος] *Antiquit. Jud.* lib. v. cap. x. pag. 162. ubi de Samſone & Dalila meretrice verba fiunt.

[4] Ἐτησίαι] Confer Scholiaſtam Apollonii Rhodii ad lib. II. v. 528.

[5] Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Eccleſiaz.* pag. 730. (490. Ed. Baſ. P.)

[6] Προσέκειτο. προσεῖχε] Hæc interpretatio non convenit verbo ἐτίθετο, ſed προσετίθετο.

τὸς, Ἀντώνιον ἀποκτείναντα Κικέρωνα περιεῖναι.

Ἐτιμήσατο. ἐξηριθμήσατο. Ὁ δὲ συλληφθεὶς ἐκ τῶν βαρβάρων, καὶ τοῦ βασιλέως περὶ ἀφέσεως ἀντιπρεσβευσαμένου, ἐτιμήσατο τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὁ βάρβαρος λιτρῶν υ.

Ἐτιμήσαντο. ἐζημίωσαν. κατεδίκασαν. οἱ δὲ τὸν Σωκράτην θανάτου ἐτιμήσαντο. τίμημα γὰρ, ἡ ζημία, καὶ ἡ καταδίκη.

Ἐτιμήσασθε. ἀντὶ τοῦ, ἠγοράσατε. Θουκυδίδης· Ἣν ὑμεῖς πολλῶν χρημάτων ἐτιμήσασθε.

Ἐτισάμην. ἐτιμωρησάμην.

Ἔτισαν. ἔδωκαν. Αἰλιανός· Ἀνθ' ὧν οἱ Φωκεῖς ἔτισαν δίκας βαρυτάτας.

Ἔτισε. δέδωκεν. Ὁ δὲ ἔτισε δίκας, ὧν ἔπραξεν. οὐ γάρ που ταχεῖ καὶ ὠκυμόρῳ τέλει τὸν βίον κατέστρεψεν, ἀλλ' ἐκολάζετο χρόνῳ.

Ἔτλη. ὑπέμεινεν.

Ἐτνήρυσις. [1] ἀθάρα μετὰ γάλακτος. καὶ ἐτνήρυσις, ἡ ζωμάρυστρις, ἐν ᾗ τὸ ἔτνος ἀρύονται· (ὥσπερ οἰνήρυσις) καὶ πᾶν τὸ ταράσσον. Ἔτνος δὲ ἔλεγον τὴν ἀθάραν, καὶ τὸ πίσινον ἀπέψημα. Καὶ [2] κνῆστιν, καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν.

Ἔτνος. τὸ ὄσπριον.

Ἐτόπασεν. ὑπενόησεν. ἐνόμισεν.

Ἔτορεν. ἔτρησεν. ἐτρύπησεν.

Ἐτός. παρέργως. Ἔτος δὲ, ὁ χρόνος. καὶ ἡ δοτικὴ, τῷ ἔτει. καὶ πληθυντικὸν, τὰ ἔτη.

Ἐτυρώθη. ἐσκληρύνθη. [3] Δαβίδ· Ἐτυρώθη ὡς γάλα ἡ καρδία αὐτῶν.

Ἐτώθαζον. ἔσκωπτον. ἐχλεύαζον. ἐλοιδόρουν. [4] Οἱ δὲ ἐς τὸν Χοσρόην ὕβριζον ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων, καὶ ξὺν γέλωτι ἀκόσμῳ ἐτώθαζον. ἢ ἐτώθασαν, ἐκαυχήσαντο.

Ἐτώσιον. τὸ μάταιον.

Ἐτραχηλίασε. [5] κατισχυρεύσατο. ἢ ἐγαυρίασεν. ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν ἀποβαλλόντων τοῦ τραχήλου τὸν ζυγόν. [6] Ἰώβ· Ἔναντι δὲ Κυρίου παντοκράτορος ἐτραχηλίασε.

Ἔτρησεν. ἐτρύπησεν.

Ἐτρίβετο. ὑπερετίθετο. ἀνεβάλλετο. Μέχρι πολλοῦ διαφερομένων, ἐτρίβετο ἡ προσβολή.

Ἔτρυχεν. ἐδάμαζεν.

Ἐτρύχωσεν. ἐξέτριψεν. Ἡ δὲ γῆ ἀγονίαις κατειλημμένη, ἔτρυχεν αὐτοὺς ἀλγεινότατα.

Ἕτοιμος. ὁ εὐχερής.

demptum vellem, Antonium, qui Ciceronem occidit, adhuc vivere.

Ἐτιμήσατο. Æſtimavit. Numeravit. *Cum autem ille a barbaris captus eſſet, & Rex de ejus liberatione legatos miſiſſet, barbarus vitam ejus quadringentis libris æſtimavit.*

Ἐτιμήσαντο. Mulctarunt. Capitis damnarunt. *Illi vero Socratem morte mulctarunt.* Τίμημα enim eſt pœna, vel mulcta.

Ἐτιμήσασθε. Emiſtis. Thucydides: *Quam vos magno pretio emiſtis.*

Ἐτισάμην. Ultus ſum. Vindicavi.

Ἔτισαν. Perſolverunt. Dederunt. Ælianus: *Pro quibus ſceleribus Phocenſes pœnas graviſſimas dederunt.*

Ἔτισε. Perſolvit. Dedit. *Ille vero facinorum a ſe perpetratorum pœnas dedit. Non enim celeri & propera morte vitam finiit, ſed lento ſupplicio conſumptus eſt.*

Ἔτλη. Suſtinuit. Auſus eſt.

Ἐτνήρυσις. Trulla, qua puls hauritur: ut οἰνήρυσις, trulla, qua vinum hauritur. Item omne inſtrumentum, quo aliquid turbatur & agitatur. Ἔτνος autem dicebatur puls ex piſis [aliiſque leguminibus] elixis confecta. [Et in Epigrammate:] *Et radulam, & cochlear, quo puls hauritur.*

Ἔτνος. Puls ex leguminibus elixis confecta.

Ἐτόπασεν. Suſpicatus eſt. Exiſtimavit.

Ἔτορεν. Perforavit. Penetravit. Trajecit.

Ἐτός. Fruſtra. Perfunctorie. Ἔτος vero, annus. Dativus, τῷ ἔτει. Pluralis, τὰ ἔτη.

Ἐτυρώθη. Spiſſatum eſt. Induratum eſt. David: *Cor eorum lactis inſtar ſpiſſatum eſt.*

Ἐτώθαζον. Cavillis inſectabantur. Deridebant. Conviciis inſectabantur. *Illi vero ex turribus murorum Choſroen convitiis inſectati ſunt, & effuſo cachinno deriſerunt.* Vel ἐτώθασαν, gloriati ſunt.

Ἐτώσιον. Irritum. Vanum.

Ἐτραχηλίασε. Contumax fuit. Ferocem ſe præbuit. Tranſlatio ducta eſt a bobus, qui jugum e cervice excutiunt. Jobus: *Coram Domino autem omnipotente ferocem & contumacem ſe præbuit.*

Ἔτρησεν. Perforavit. Trajecit. Transfixit.

Ἐτρίβετο. Tempus terebatur. Res differebatur. [*Ducibus autem*] *diu diſſidentibus, oppugnatio differebatur.*

Ἔτρυχεν. Atterebat. Domabat.

Ἐτρύχωσεν. Attrivit. Afflixit. *Tellus autem ſterilitate laborans ipſos ad magnas anguſtias redegit.*

Ἕτοιμος. Paratus. Promptus. Expeditus.

---

[1] Ἀθάρα μετὰ γάλακτος. καὶ ἐτνήρυσις] Hæc verba, ut ſupervacanea & ſenſum omnino turbantia, delenda ſunt. Mox ſcribe, ὥσπερ οἰνήρυσις, ἐν ᾗ τὸν οἶνον ἀρύονται. καὶ πᾶν τὸ ταράσσον &c. Et mox, πίσινον ἀφέψημα. Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſes*: Τὴν ἐτνήρυσιν. τὴν ζωμάρυστριν, ἐν ᾗ τὸ ἔτνος ἀρύονται. Et paulo poſt: Λέγομεν δὲ ἐτνήρυσιν πᾶν τὸ ταράσσον. ἔτνος δὲ ἔλεγον τὴν ἀθάραν καὶ τὸ πίσινον ἀφέψημα. Hinc Suidas ſua deſcripſit.

[2] Καὶ κνῆστιν, καὶ τὰν ἐτν.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate, quod ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibebimus infra v. Κνῆστις.

[3] Δαβίδ] Pſalm. CXVIII. 70.

[4] Οἱ δὲ εἰς τὸν Χοσρόην ὕβρ.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium lib. II. *de Bello Perſ.* cap. VIII. pag. 105.

[5] Ἐτραχηλίασε. κατισχ.] Confer Heſych. v. Τραχηλιῶντες.

[6] Ἰώβ] Cap. XV. 25.

Ἑτοίμως. ἐμπαρασκεύως. Ἐτύμως δὲ, ἀληθῶς. διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, καὶ ψιλοῦται.	Ἑτοίμως. Prompte. Expedite. At ἐτύμως, vere. Scribitur per υ, & ſpiritu tenui notatur.
Ἔτυμος. ὁ ἀληθής.	Ἔτυμος. Verus.
Ἐτύθη. ἐσφαγιάσθη.	Ἐτύθη. Jugulatus fuit. Mactatus eſt.
Ἐτυμοκλῆς. ὄνομα κύριον.	Ἐτυμοκλῆς. Etymocles. Nomen proprium.
Ἔοιγμεν. ἐοίκαμεν.	Ἔοιγμεν. [Per ſyncopen] pro ἐοίκαμεν. Videmur. Similes ſumus.
Ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφαγὴν μολεῖν.	Ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφ. *Videor bos ad lanienam ire.*
Ἐοίκασι[1] τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς. παροιμία, ἐπὶ τῶν ὠχριώντων καὶ ἰσχνῶν. Πύλος δὲ χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας, τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ Σφακτηρίας ἔλαβεν. εἰκὸς οὖν τούτους διὰ τὸν τοῦ αἰχμαλωτισμοῦ φόβον, καὶ διὰ τὸ πολλαῖς μὲν ἡμέραις πολιορκεῖσθαι ἐν ἐρήμῳ νήσῳ, καὶ ἀφ' ἧς οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων ἦν λαβεῖν, πολλῷ δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν συγκεκλεῖσθαι χρόνῳ δεδεμένους ἐν ξύλῳ, ὠχρούς τε καὶ ἰσχνοὺς καὶ δυσειδεῖς γεγονέναι.	Ἐοίκασι τοῖς ἐκ Π. *Similes ſunt Lacedæmoniis illis, qui ex Pylo captivi* [*Athenas*] *abducti ſunt.* Proverbium eſt, quod dicitur de pallidis & macilentis. Pylus enim erat locus in Laconia, ubi Cleon, Athenienſium dux, bellum geſſit, & Lacedæmonios, qui in Inſula Sphacteria erant, captivos duxit. Quare neceſſe eſt, illos propter obſidionem diuturnam, quam in Inſula deſerta, omniumque rerum ad victum neceſſariarum inopia laborante, ſuſtinuerant, & quod poſt captivitatem compedibus & nervis vincti in carcere diu detenti fuiſſent, pallore & macie confectos fuiſſe.
Ἔοικεν. ἔπρεπεν.	Ἔοικεν. Decebat. Conveniebat.
Ἐοικότα. πρόσφορα.	Ἐοικότα. Commoda. Congrua. Convenientia.
Εὖ. καλῶς. Ἐρᾷ αὐτῆς ἀνὴρ Ῥωμαῖος, Ἄππιος ὄνομα, τῶν εὖ γεγονότων.	Εὖ. Bene. Præclare. Recte. *Ipſam amat vir Romanus, nomine Appius, nobili genere natus.*
Εὔα. ἡ πρώτη γυνὴ, καὶ πρώτη παράβασις τοῦ κόσμου· εἰ καὶ Ἀδὰμ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ζωὴν ταύτην κέκληκεν, ὡς ἐσομένην μητέρα τῶν ζώντων.	Εὔα. Eva. Prima mulier, & primum mundi peccatum; quamvis Adamus ipſius maritus eam vocaverit *Vitam*, ut futuram viventium matrem.
Εὐά. τράγου φωνῆς μίμημα. Ὁ δὲ τράγος ἐκ τοῦ φρέατος ἀπεπήδησε, τὸ αὐτὸ φωνήσας εὐά.	Εὐά. Eva. Imitatio vocis hircinæ. *Hircus autem ex puteo exiliit, eandem vocem Eva proferens.*
Εὐαγγελάων. ὄνομα κύριον.	Εὐαγγελάων. Evangelaon. Nomen proprium.
Εὐαγγέλιον. τὰ κάλλιστα διαγγέλλον.	Εὐαγγέλιον. Lætum nuncium.
Εὐαγγελίζομαί σε. αἰτιατικῇ. Εὐαγγελίζομαι δέ σοι χαράν.	Εὐαγγελίζομαί σε. Cum accuſativo. Evangelium tibi prædico. At εὐαγγελίζομαί σοι χαράν, lætum nuncium tibi affero; [cum dativo.]
Εὐάγγελος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἀνακαλυπτόμενος·[2] ὡς Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.	Εὐάγγελος, Evangelus, Comicus. Inter fabulas ejus eſt & illa, quæ Ἀνακαλυπτόμενος dicitur: ut ait Athenæus in *Dipnoſophiſtis*.
Εὐαγές. ἁγνόν. καθαρόν. εὐσεβές. ὅσιον. θειότατον. Γένους δὲ ἦν εὐαγοῦς, οὐκ ἐπὶ δυνάμει τρυφώσῃ λαμπρυνομένου, οὐδὲ ἐπὶ χρημάτων περιουσίᾳ κολακικῇ.	Εὐαγές. Caſtum. Purum. Pium. Sanctum. Divinum. *Erat autem pio genere ortus, quod nec potentia, nec opibus nimis conſpicuum eſſet.*
Εὐαγές. [3] καλῶς κεκλασμένον.	Εὐαγές. Quod facile frangi poteſt.
Εὐαγής. καλῶς περιηγμένος. μεταφορικῶς, κύκλος. καὶ [4] ἐν Ἐπιγράμματι· Πιερικὰν σάλπιγγα, τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων Χαλκευτὰν κατέχει Πίνδαρον ἅδε κόνις.	Εὐαγής. [Proprie,] bene circumductus. Metaphorice, rotundus inſtar circuli. [Item, ſacer, ſanctus.] In Epigrammate: *Pieriam tubam, ſacrorumque & gravium hymnorum fabrum, Pindarum hic pulvis habet.*
Εὐάγητον. καθαρόν. λαμπρόν. [5] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις· Δροσερὰν φύσιν εὐάγητον.	Εὐάγητον. Puram. Claram. [Mobilem. Quæ huc illuc agitur.] Ariſtophanes *Nubibus*: *Naturam roſcidam, & quæ facile huc illuc agitur.*
Εὐάγκαλον. ἐλαφρόν. εὐμαρῆ. Ὁ δὲ Αἰνείας τὸν	Εὐάγκαλον. Leve. Portatu facile. *Æneas*

---

[1] Ἐοίκασι τοῖς ἐκ Πύλου ληφθ.] Ariſtophanes *Nubibus* pag. 134.

Τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν ἐοικέναι;
Τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.

Vide ibi Scholiaſtam, ex quo totum hunc locum Suidas deſcripſit.

[2] Ὡς Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσ.] Lib. XIV. pag. 644. ſed ubi fabula hæc appellatur Ἀνακαλυπτομένη.

[3] Καλῶς κεκλασμ.] Imo potius ῥαδίως κεκλασμένον: quam lectionem in verſione expreſſi.

[4] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. III. cap. XXV. Epigr. XXVI. ut Portus etiam monuit. Sed ibi pro βαρὺν ὕμνων rectius una voce legitur, βαρυύμνων.

[5] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 140. (75. Ed. Baſ. P.)

πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις, ἐξῆγε φόρτον, ὡς ᾔει φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον. οὕτω φησὶν Αἰλιανός.

Εὐαγόρας, Λίνδιος, ἱστορικός. ἔγραψε βίον Τιμαγένους, καὶ ἑτέρων λογίων ζητήσεις, κατὰ στοιχεῖον. Θουκυδίδου τέχνην ῥητορικὴν, ἐν βιβλίοις ε΄. Τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ ζητουμένων κατὰ λέξιν. Ἱστορίαν, περιέχουσαν τὰς Αἰγυπτίων βασιλείας.

Εὐάγωγον. εὐχερές. καλῶς ἀναγόμενον. ἢ εὐάγωγον. εὐθήρατον. εὔληπτον.

Εὐάγριος. οὗτος ἔγραψε διάφορα· καὶ ὑπόμνημα εἰς τὰς παροιμίας τοῦ Σολομῶντος.

Εὔαδεν. ἤρεσεν.

Εὐάθλους[1] δέκα. Εὔαθλος ῥήτωρ ἦν πονηρός. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν·

Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης συνήγορος,
Ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ἡμῖν τοῖς νέοις.

ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, καὶ ἀγεννής. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπηρέτην.

Εὐάλωτον. εὐκόλως χειρούμενον.

Εὐανακλήτως. συμπαθῶς. [2]Καὶ πρὸς τοὺς χαλεπήναντας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλήτως ἔχειν, καὶ εὐαναδιδάκτως, ἐπειδὰν αὐτοὶ ἐπανελθεῖν θέλωσι.

Εὐανδρεία. Δείναρχος. Εὐανδρείας ἀγὼν ἤγετο.

Εὐανθὴς γλῶσσα. ἡ ἄκρως ἠττικισμένη ὁμιλία, καὶ πολλῶν γέμουσα χαρίτων, καὶ μουσικῶν ἀπηχημάτων ἀπόζουσα.

Εὐάντητος. εὐαπάντητος. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον.

Εὐάντυγα. εὐάξονα.

Εὐάρεστος.

Εὐαρεστῶ. δοτικῇ.

Εὐαρίθμητοι. ὀλίγοι. Ἐν εὐαριθμήτοις ἡμέραις τῷ Καίσαρι συνόντες. ἀντὶ τοῦ, ὀλίγαις.

Εὐαρμοστότερος. τοῦ συμφέροντος στοχαζόμενος. [3]Ὁ δὲ ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι [4]Πεισιστράτου, διὰ τὸ βαθύτερος τῇ φύσει, καὶ στασιμώτερος μᾶλλον, ἢ τολμηρότερος ὑπάρχειν.

Εὐαστήρ. ἐπίθετον Διονύσου. παρὰ τὸ εὐοῖ ἐνθουσιαστικόν. ἐν [5]Ἐπιγράμματι·

Ἀγρονόμῳ τάδε Πανὶ, καὶ Εὐαστῆρι Λυαίῳ,
Πρέσβυς, καὶ Νύμφαις, Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων.

Εὐαφές. εὐμάλακτον. εὐψηλάφητον.

patrem humeris impoſitum [*Troja*] *extulit, onus filio pio portatu facile.* Sic Ælianus inquit.

Εὐαγόρας. Euagoras, Lindius, Hiſtoricus. Scripſit vitam Timagenis, & aliorum doctorum virorum quæſtiones, ordine alphabetico. Thucydidis artem Rhetoricam, libris quinque. De difficilioribus & obſcurioribus dictionibus apud Thucydidem. Hiſtoriam Regum Ægyptiorum.

Εὐάγωγον. Quod facile duci, vel tractari poteſt. Bene educatum. Vel, quod facile capi poteſt.

Εὐάγριος. Euagrius. Hic varia ſcripſit, & inter ea, commentarium in Proverbia Salomonis.

Εὔαδεν. Placuit.

Εὐάθλους δέκα. Euathlos decem. Euathlus erat orator improbus. Ariſtophanes *Holcadibus: Eſt nobis improbus ſagittarius patronus, ut Euathlus apud nos juniores.* Idem autem & latum culum habebat, eratque garrulus & ignobilis. Ideo & ſagittarium eum vocat: quod idem eſt, ac ſi diceret, miniſtrum.

Εὐάλωτον. Quod facile capi poteſt.

Εὐανακλήτως. More ejus, qui facile placari & ab ira revocari poteſt. *Placabilem & reconciliatu facilem eſſe adverſus eos, qui offenſionis cauſam dederunt, vel aliquid deliquerunt, ſimulac illi in gratiam redire voluerint.*

Εὐανδρία. Fortitudo. Dinarchus: *Certamen fortitudinis agebatur.*

Εὐανθὴς γλῶσσα. Sermo ſumme Atticus, multiſque leporibus plenus, & numeros muſicos redolens.

Εὐάντητος. Cui facile occurri poteſt. Cujus fauſtus eſt occurſus. Eſt etiam nomen proprium.

Εὐάντυγα. Pulchros axes habentem.

Εὐάρεστος. Valde gratus.

Εὐαρεστῶ. Dativo jungitur. Valde placeo.

Εὐαρίθμητοι. Pauci. *Per dies paucos cum Cæſare verſati.*

Voce utitur Eunapius in Legat. p. 21. A.

Εὐαρμοστότερος. Convenientior. Accommodatior. Qui conjicere novit, quid e re ſit. *Ille vero videbatur ad omnia tempora accommodatior eſſe, quam Piſiſtratus, quod ingenio ſagaciore, & majore conſtantia, quam audacia, præditus eſſet.*

Εὐαστήρ. Euaſter. Epithetum Bacchi. Ab εὐοῖ, quæ eſt vox bacchantium. In Epigrammate: *Pani rure degenti, & Euaſteri Baccho, & Nymphis, ſenex Arcas Biton hæc dedicavit.*

Εὐαφές. Molle. Tactu facile.

---

[1] Εὐάθλους δέκα] Ariſtophanes *Acharnenſ.* pag. 405. (290. Ed. Baſ. P.)

Ἀλλὰ κατεπάλαισε μ' ἂν πρῶτον Εὐάθλους δέκα.

Vide ibi Scholiaſtam, cujus verba Suidas hic deſcripſit. Idem Scholiaſta ad *Veſpas* pag. 472. Εὔαθλος, ῥήτωρ, συκοφάντης· οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ ἐν Ὁλκάσιν.

[2] Καὶ πρὸς τοὺς χαλεπήναντας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλ.] Hæc ſunt verba Marci Antonini lib. 1. §. vii. ut Pearſonius etiam obſervaverat. Sed ibi pro εὐαναδιδάκτως hodie legitur εὐδιαλέκτως: pro quo Xylander, probante etiam Gatakero, reponit, εὐδιαλλάκτως; quam lectionem, utpote meliorem, & nos hic in verſione ſecuti ſumus.

[3] Ὁ δὲ ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς κ.] Hæc ſunt verba Polybii de Pamphilida Rhodiorum Nauarcho, ut diſcimus ex Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis, p. 110. ubi locus hic auctior legitur.

[4] Πεισιστράτου] Scribe Πασιστράτου: ut habet Polybius loco laudato.

[5] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. x. ut Portus etiam monuit.

Εὐάφορα. εὔσκοπα. εὐθεώρητα. Κολωνὸν ἐπιλεξάμενος, ἀφ' οὗ τά τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιν εὐάφορα ἦν, λόχον ἐπ' αὐτοῦ ἐπέστησεν.

Εὖ βεβηκότα. εὐσταθῆ.

Εὐβοεῖς. ἐθνικόν.

Εὔβολον. καλὰ βοσκήματα ἔχουσαν.

Εὐβουλία. ἐπιστήμη τοῦ σκοπεῖσθαι, ποῖα καὶ πῶς πράττοντες πράξομεν συμφερόντως.

Εὔβουλος. δημαγωγὸς ἦν ἐπιφανέστατος.

Εὔβουλος, [1] Κήττιος, Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐφράνορος, κωμικός. ἐδίδαξε [2] δράματα ρδʹ. ἦν δὲ κατὰ ρά Ὀλυμπιάδα, μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας, καὶ τῆς παλαιᾶς.

Εὔβοια. ἡ νῆσος.

Εὐγαίων. ὄνομα κύριον.

Εὖγε. καλῶς. ὁσίως. λέγεται κατ' εἰρωνείαν πολλάκις.

Εὐγενάτορος. σοφιστοῦ τινος.

Εὐγενέστερος Κ. τοῦ υἱοῦ Μ. τοῦ Μ. π. δὲ Μ. καὶ Νείλεω. οὗτος ὁ Κ. Δ. ε. Α. ε. τοὺς ἐκ Π. φ. ἐδέξατο ἐν οἷς καὶ Μ. χ. δὲ α. δ. α. τὴν πόλιν, ἐὰν α. τοῦ τῶν π. β. νοήσας τὸν χ. α. υ. ε. καὶ ε. τοῖς φ. τῶν Δ. ἕνα ἐξ α. α. Δ. δὲ οἱ λ. σ. α. ἀνεῖλον· ὡς δήμ. [sic]
Photius.

Εὐγενέστερος Κόδρου. τοῦ υἱοῦ Μελάνθου τοῦ Μεσσηνίου, πατρὸς δὲ Μέδοντος, καὶ Νηλέως. οὗτος ὁ Κόδρος Δωριέων ἐπιστρατευσάντων Ἀθηναίοις, ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου φυγάδας προσεδέξαντο, ἐν οἷς καὶ Μέλανθον, χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος, αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως, νοήσας τὸν χρησμὸν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα, καὶ ἐντυχὼν τοῖς φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε. διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ, συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον, ὡς Εὔδημος. οἱ δὲ περὶ Κόδρου φασὶν, ὅτι βασιλεύσαντος αὐτοῦ Ἀθηναίων, τοῖς Λακεδαιμονίοις γενομένης ἀφορίας κατὰ τὴν χώραν πᾶσαν, ἔδοξε στρατεύειν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ὅπως ἐξαναστήσαντες τῆς Ἀττικῆς τοὺς ἐνοικοῦντας, αὐτοὶ κατανείμωνται τὴν χώραν. καὶ πυνθάνονται τῆς Πυθίας, εἰ λήψονται τὰς Ἀθήνας. ἀνελόντος δὲ αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὴν πόλιν οὐχ αἱρήσουσιν, ἐὰν τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηναίων Κόδρον ἀποκτείνωσι· καὶ ἐστράτευσαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Κλεομένην δὲ τὸν Δελφὸν πυθέσθαι τὸν χρησμὸν, καὶ ἀποστεῖλαι Ἀθηναίοις. τοῦτο μαθὼν ὁ Κόδρος, πρὸ τῆς πόλεως ἐξελθὼν, φρύγανα συνέλεγε. δύο δέ τινων ἐλθόντων πρὸς αὐτὸν, πυνθάνεσθαι τίς εἴη. ὁ δὲ Κόδρος τῷ δρεπάνῳ πλήξας, ἀπέκτεινε τὸν ἕτερον αὐτῶν. ὁ δὲ ἕτερος ἀνεῖλε τὸν Κόδρον. οἱ δὲ ῥήτορες τῷ Κόδρου ἐπὶ τοῦ ἐντίμου ἐχρήσαντο, ὥς φησιν Εὔδημος ἐν τῷ περὶ λέξεων ῥητορικῶν.

Εὐάφορα. Loca edita, unde longe proſpici poteſt. *Cum collem elegiſſet, unde & anteriora & poſteriora facile proſpici poterant, inſidias in eo collocavit.*

Εὖ βεβηκότα. Stabilem, Firmum.

Εὐβοεῖς. Euboœnſes. Nomen gentile.

Εὔβοτον. Bonas pecudes habentem. Paſcuis abundantem.

Εὐβουλία. Prudentia. Sive, ſcientia diſpiciendi, quid & quomodo aliquid faciendum ſit, ut commodis noſtris conſulatur.

Εὔβουλος. Eubulus. Fuit demagogus clariſſimus.

Εὔβουλος. Eubulus, Cettius, Athenienſis, Euphranoris filius, Comicus. Docuit fabulas CIV. vixitque Olympiade CI. medio inter mediam & veterem comœdiam tempore.

Εὔβοια. Eubœa, inſula.

Εὐγαίων. Eugæon. Nomen proprium.

Εὖγε. Euge. Id eſt, bene, præclare. Sæpe etiam per ironiam dicitur.

Εὐγενάτορος. Eugenatoris. Sophiſtæ cujuſdã.

Εὐγενέστερος Κόδρου. Generoſior Codro. Hic erat filius Melanthi Meſſenii; pater vero Medontis & Nelei: qui, cum Dorienſes bellum Athenienſibus intuliſſent, quod ex Peloponneſo profugos recepiſſent, (inter quos & Melanthũ) cumque oraculum ipſis redditum fuiſſet, ipſos urbem capturos eſſe, ſi ab hoſtium Rege manus abſtinerent; ille cognito hoc oraculo, ſumpta lignatoris veſte, cum incidiſſet in Dorienſium cuſtodes, unum ex ipſis interfecit. Reliqui igitur, ut ait Eudemus, ira accenſi eum comprehenſum viciſſim occiderunt. Alii vero de Codro rem ita narrant. Codro Athenis regnante, cum tota Laconia ſterilitate laboraret, Lacedæmoniis viſum eſt bellum Athenis inferre, ut expulſis Atticæ incolis, ipſi regionem illam inhabitarent. Quare Pythiam conſuluerunt, an Athenas eſſent capturi. Cum autem Deus ipſis reſpondiſſet, ipſos urbem non capturos, ſi Codrum Athenienſium Regem interfeciſſent, ita demum Athenis bellum intulerunt. Sed Cleomenem Delphum hoc oraculum audiviſſe, & Athenienſibus miſiſſe [dicunt.] Quo Codrus cognito, progreſſus ex urbe, ſarmenta collegit. Duobus autem eum adeuntibus, ut ex eo quærerent, quiſnam eſſet; Codrus alterum ipſorum falce percuſſum occidit. Quo facto, alter Codrum viciſſim interfecit. Oratores vero Codri nomine utuntur pro honorato [& nobili:] ut ait Eudemus in Lexico Rhetorico.

---

[1] Κήττιος] Menagius ad Laert. lib. II. ſegm. LX. recte monuit, legendum eſſe Σφήττιος; a Σφηττὸς, quod erat nomen populi Attici, tribus Acamantidis, ut ex Grammaticis conſtat. Hinc etiam Æſchines Socraticus dictus fuit Σφήττιος, teſte Suida ſupra v. Αἰσχίνης.

[2] Δράματα ρδʹ] Sic habent MSS. Pariſ. At priores Editt. κδʹ: i. e. XXIV. quæ immanis eſt differentia. Scripſiſſe autem Eubulum plures fabulas, quam XXIV. ſatis patet ex eo, quod tituli fabularum, ab auctoribus hodie adhuc exſtantibus laudatarum, numerum illum excedant; quorum ecce catalogum: Ἀγκύλων. Ἀγχίσης. Ἀμαλθεία. Ἀμφίβολος. Ἀνασωζόμενοι. Ἀντιόπη. Ἄστυτοι. Αὔγη. Βελλεροφόντης. Γανυμήδης. Γλαῦκος. Δαίδαλος. Δαμαλία. Δευκαλίων. Διογένους πρᾶσις. Διόνυσος. Εὐρώπη. Ἠχώ. Ἰάλεμος. Ἰξίων. Ἴων. Καλαθηφόροι. Κάλλαισχρος. Καμπυλίων. Κατακολλώμενος. Κέρκωπες. Κλεψύδρα. Κυβευταί. Λάκωνες. Λάκωνες, ἢ Λήδα. Λυδία. Μήδεια. Μυλωθρίς. Μυσοί. Ναννίον. Ναυσικάα. Νεοττίς. Ξοῦθος. Ὀδυσσεὺς, ἢ Πανόπται. Οἰδίπους. Ὀλβία. Ὀρθάνης. Πάμφιλος. Παννυχίς. Παρμενίσκος. Πέλοψ. Πορνοβοσκός. Προκρίς. Προσουσία, ἢ Κύκνος. Σεμέλη, ἢ Διόνυσος. Στεφανοπώλιδες. Σφιγγοκαρίων. Τιτθαί. Τιτᾶνες. Τύραννος. Φοῖνιξ. Χάριτες. Χρυσίλλα. Ψάλτρια. Vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

Εὐγένεια. ἡ καλὴ γενεά. Εὐγενία δὲ, ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ι.

Εὐγενής. ἐπὶ γένους. ἢ ἐπὶ πατρίδος. Ἐπὶ δὲ τῆς τελευτῆς, ἐπεὶ ἔδει τῶν ὅπλων παράδοσιν ποιήσασθαι, ὀδυρμός τις εὐγενὴς ἦν, καὶ παράστασις ψυχῆς πρὸς ἐλευθερίαν ἐνέπεσε τοῖς πλήθεσι. [1] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
Τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.

Εὐγένιος,[2] Τροφίμου, Αὐγουστοπόλεως, τῆς ἐν Φρυγίᾳ, γραμματικός. οὗτος ἐδίδαξεν ἐν Κωνσταντίνου πόλει, καὶ τὰ μάλιστα διαφανὴς ἦν, πρεσβύτης ἤδη ὢν, ἐπ' Ἀναστασίου βασιλέως. ἔγραψε κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, καὶ Εὐριπίδου, ἀπὸ δραμάτων ιέ. περὶ τοῦ, Τί τὸ παιωνικὸν, παλιμβάκχιον. περὶ τῶν τεμενικῶν, ὅπως προφέρεται· οἷον Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Παμμιγῆ λέξιν, κατὰ στοιχεῖον. ἔχει δὲ καὶ τὰ παράδοξα περὶ τόνον, ἢ πνεῦμα, ἢ γραφὴν, ἢ μῦθον, ἢ παροιμίαν, ἑπόμενα αὐτῇ. περὶ τῶν εἰς α ληγόντων ὀνομάτων, οἷον ἔνδεια, ἢ ἐνδία· καὶ πότε διφορεῖται· καὶ ἄλλα τινὰ τρίμετρα ἰαμβικά.

Εὔγειος. τόπος καλὴν ἔχων γῆν. καὶ οὐδετέρως τὸ εὔγειον. τὸ [3] πρὸς τὴν δύσιν κείμενον.

Εὐγηρότατος. καλὸς γέρων. ἀξιότιμος.

Εὐγνωμοσύνη. εὔνοια. γνησιότης.

Εὔγνωτος. Φανερός.

Εὐγράμματον ὄνομα. τὸ εὔφημον. οὐκ εὐγράμματον δὲ, τὸ δύσφημον· ὡς τὸ, Νεφέρσωφρις Αἰγύπτου βασιλέως.

Εὐδαμίδας. ὄνομα κύριον.

Εὐδαῖμον. Καὶ γηρῶντι γῆρας εὐδαῖμόν τε καὶ μακαριστόν. καὶ εὐδαιμονέστατος. εὐτυχής. πλουσιώτατος. μακαριστότατος. Εὐδαιμονία δέ ἐστιν, [4] εὔροια βίου. καὶ εὐδαίμων, ὁ κατ' ἀρετὴν ἐνεργῶν.

Εὐδαιμονέστερος [5] τῶν Καρκίνου στροβίλων. ἀντὶ τοῦ, κακοδαιμονέστατος. ἐν εἰρωνείᾳ. Στροβίλους φησὶν Ἀριστοφάνης τοὺς υἱοὺς Καρκίνου τοῦ ποιητοῦ, οὓς ἀνωτέρω ὄρτυγας καὶ γυλιοτραχήλους εἴρηκε, διὰ τὸ [6] τραχὺ τοῦ σώματος. ἢ πρὸς τὸ τοῦ καρκίνου ὄνομα παίζων. ὀστρακόδερμοι γὰρ οἱ καρκίνοι· καθάπερ καὶ οἱ στρόβιλοι. ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ ὀρχήσει στροβεῖσθαι. ἐπεὶ καὶ οἱ στρόβιλοι κώνων ἔχουσι δίκην. ἢ ὅτι στρόβιλός ἐστιν ἡ συστροφή. στροβίλους οὖν εἶπε, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, γυλιαύχενας. καὶ [7] Σοφοκλῆς·

Εὐγένεια. Nobilitas generis. Εὐγενία vero, per ι, nomen proprium. Eugenia.

Εὐγενής. Nobili genere natus. Vel, claram patriam habens. Generoſus. *Poſtremo vero, cum arma tradenda eſſent, generoſa quædam lamentatio exorta eſt, & animi multitudinis ad libertatem tuendam incitati ſunt.* Sophocles: *Sed aut honeſte vivere, aut honeſte mori virum generoſum oportet. Rem totam audiviſti.*

Εὐγένιος. Eugenius, Trophimi filius, Auguſtopolitanus, Phryx, Grammaticus: docuit Conſtantinopoli, ubi valde clarus fuit, cum jam eſſet ſenex, ſub Anaſtaſio Imperatore. Scripſit de dimenſione verſuum melicorum Æſchyli, Sophoclis, & Euripidis, in fabulis xv. De Pæonio & Palimbacchio. De nominibus templorum, & quomodo ea proferri debeant: ut Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Vocabula miſcellanea ordine alphabetico: in quo opere etiam nova quædam & ſingularia habet ad accentum, ſpiritum, ſcripturam, fabulam, aut proverbium pertinentia. De nominibus in α deſinentibus, ut ἔνδεια, vel ἐνδία: & quando ea bifariam efferantur. Item, alia quædam Jambica trimetra.

Εὔγειος. Fertile & bonum ſolum habens. Et in neutro genere εὔγειον. Quod ad occaſum ſitum eſt.

Εὐγηρότατος. Cui fortunata eſt ſenectus. Senex honore dignus.

Εὐγνωμοσύνη. Benevolentia. Animus ingenuus.

Εὔγνωτος. Notus. Facilis cognitu.

Εὐγράμματον ὄνομα. Nomen boni ominis. At οὐκ εὐγράμματον, nomen mali ominis: ut illud Regis Ægypti nomen, Nepherſophris.

Εὐδαμίδας. Eudamidas. Nomen proprium.

Εὐδαῖμον. Beatum. *Et ſeneſcenti ſenectus [contigit] fortunata, & digna quam omnes beatam prædicarent.* Et εὐδαιμονέστατος, beatiſſimus, feliciſſimus. Εὐδαιμονία vero, eſt vitæ proſperitas. Et εὐδαίμων i. e. felix, eſt ille, qui ſecundum virtutem agit.

Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκ. Felicior Carcini ſtrobilis. Id eſt, Infeliciſſimus. Per ironiam enim hoc a poeta dictum eſt. Nuces pineas autem Ariſtophanes appellat Carcini poetæ filios, quos ſupra coturnices vocaverat, & collum gylio ſimile habere dixerat, propter corporis aſperitatem. Vel alludit ad nomen cancri. Cancri enim teſtis tecti ſunt: ut & conchæ illæ, quæ ſtrobili, vel turbines vocantur. Vel, propter orbiculatas illorum ſaltationes. Nam & ſtrobili coni figuram habent, & in acutum deſinunt. Vel quia στρόβιλος eſt tur-

---

[1] Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 29. ut Portus monuit.

[2] Εὐγένιος] Hujus Eugenii meminit Stephanus Byzantius v. Ἀνακτόριον.

[3] Τὸ πρὸς τὴν δύσιν κείμενον] Hæc interpretatio non pertinet ad vocem εὔγειον, ſed εὐδείελον; quæ duo vocabula neſcio quomodo Suidas hic confuderit. Scholiaſta Homeri ad Odyſſ. Β. v. 167. Εὐδείελον. εὖ πρὸς δείλην κειμένην. Et ad Odyſſ. Ι. v. 21. Εὐδείελον. πρὸς δύσιν τῶν ἄλλων κειμένην.

[4] Εὔροια] Hæc vox Stoicis propria erat, qua illi felicitatem & proſperitatem ſignificabant. Sextus Empiricus lib. x. contra Mathematicos: Εὐδαιμονία ἐστὶν, ὥς οἵ τε περὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Κλεάνθην καὶ Χρύσιππον ἀπέδοσαν, εὔροια βίου. Laert. in *Zenone Citt.* ſegm. LXXXVIII. Εἶναι δ' αὐτὸ τοῦτο τὴν τοῦ εὐδαίμονος ἀρετήν, καὶ εὔροιαν βίου, &c. Vide ibi Menagium.

[5] Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου στροβίλων. ἀντὶ τοῦ κακοδ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Pacem*, pag. 688. (467. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Τραχὺ τοῦ σώματος] Sic etiam habet Scholiaſta Ariſtophanis. Sed cum Porto legere malim, βραχὺ τοῦ σώματος. Filii enim Carcini ob brevitatem corporis & exiguam ſtaturam a Comicis perſtringebantur: unde Ariſtophanes in eadem fabula, pag. 682. eos νανοφυεῖς, i. e. nanorum ſtaturam habentes, appellat.

[7] Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 276. ut Portus monuit. Ibi autem pro εὐδαιμονῆσαι rectius legitur εὐδαιμονίσαι, per ι.

Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονήσαι
Πρώτης. ———

ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀγαθῆς, ἀλλὰ κακῆς. οὐ πάνυ τῆς πρώτης κατ᾽ εὐδαιμονίαν μοίρας· τοὐναντίον δὲ, κατὰ δυσδαιμονίαν ἐσχάτης.

Εὐδαιμονία. εὐτυχία. εὐπραγία.

Εὐδαιμονία,[1] καὶ εὐδαίμων. Εἰσί τινα τῶν ἐναντίων ἄμεσα· οἷον τῷ ἀνθρώπῳ, [2]νόσον, καὶ ὑγίειαν· καὶ λευκὸν, καὶ μέλαν. εὐδαίμων δὲ, καὶ κακοδαίμων, τῶν ἐμμέσων. εἰ γάρ τις εὐδαίμων, οὗτος οὐ κακοδαίμων. οὐ μὴν εἰ οὐκ εὐδαίμων, κακοδαίμων ἐξ ἀνάγκης. οὐ γὰρ ἀμέσως ἀντίκειται εὐδαιμονία τε καὶ κακοδαιμονία· ἐπεὶ ἐνδέχεταί τινα σπουδαῖον ὄντα, μὴ εἶναι εὐδαίμονα. καὶ εἰ μὲν οὐ σπουδαῖος, οὐκ ἐξ ἀνάγκης κακός. οὐ γὰρ ἄμεσα ἀρετὴ καὶ κακία. καὶ ὁ μὲν σώφρων οὐ μαίνεται· οὐ μὴν ὁ μὴ σώφρων, μαίνεται. ὥστε οὐκέτι πρὸς κατασκευὴν καὶ ἀνασκευὴν τὰ οὕτως ἐναντία χρήσιμα. μεταφέροντες δὲ τὸν λόγον κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν, λέγομεν, ὅτι ὁ σπουδαῖος εὐδαίμων ἐστί· τὸν εὐδαίμονα μεταλαμβάνομεν εἰς τὸν κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν λόγον. ὁ γὰρ εὖ τὸν δαίμονα ἔχων, σημαίνεσθαι δοκεῖ τῷ τοῦ εὐδαίμονος ὀνόματι. εἰ δὴ δαίμων ἑκάστου ἡ ψυχὴ, καθὰ Ξενοκράτει δοκεῖ· εἴη ἂν εὐδαίμων, ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων. εὖ δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει ὁ σπουδαῖος. σπουδαῖος δὲ ἄρα ὁ εὐδαίμων.

Εὐδαίμων. Πολλὰ μὲν οὖν χρήματα εὑρίσκεται, καὶ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ προσλήψει τοῦ εὐδαίμονος ὠφελεῖ τοὺς ἔχοντας.

Εὐδαίμων. ὁ πλούσιος. ὁ ἐνάρετος. Πᾶσα ἀνάγκη τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἐν ᾅδου ἔσεσθαι ἄμεινον· τοῖς δὲ κακοῖς κάκιον. οἶμαι δὲ καὶ ἐνθάδε ἔτι διατρίβουσι, τοῖς μὲν δικαίοις, ἀκολουθήσειν εὐδαίμονα χάριν· τοῖς δὲ ἀδίκοις, κακοδαίμονα τίσιν.

Εὐδαίμων, Πηλουσιώτης, γραμματικὸς, σύγχρονος Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ· πρὸς ὃν καὶ [3]διαφόρως φαίνεται γράφων. οὗτος ἔγραψε ποιήματα διάφορα· Τέχνην γραμματικήν· Ὀνοματικὴν ὀρθογραφίαν.

Εὐδαίμων[4] ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ [5]δ᾽ εἴην Τενεάτης. [6]Τεναια δὲ κώμη πλησίον Κορινθίων κατάφυλος. ὡς

bo venti. Στροβίλους igitur eos appellavit; quemadmodum & alibi γυλιαύχενας, i. e. collum gylii inſtar oblongum habentes. Et Sophocles: *Sors mea non eſt talis, ob quam felix cenſendus ſim.* Vel, ſors mihi obtigit, non bona, ſed mala. Vel, ſors mea non eſt felicitatis primæ, ſed potius infelicitatis extremæ.

Εὐδαιμονία. Beatitudo. Felicitas.

Εὐδαιμονία. Beatitudo. Et εὐδαίμων, beatus. Quædam contrariorum medio carent: ut in homine, morbus, ſanitas. Item album, & nigrum. At felix & infelix habent medium. Si quis enim eſt felix, is non eſt infelix. Non tamen, ſi non eſt felix, infelix eſt neceſſario. Neque enim ſine medio felicitas & infelicitas opponuntur. Nam fieri poteſt, ut aliquis, qui vir bonus eſt, non ſit felix. Et ſi quidem aliquis non eſt bonus, non ideo eſt neceſſario malus. Non enim medio carent virtus & vitium. Et temperans quidem non inſanit. Non tamen ille, qui non eſt temperans, neceſſario inſanit. Quamobrem hujuſmodi contraria non valent ad aliquid confirmandum, vel refutandum. Si vero rem ad etymologiam revocemus, dicentes, virum bonum eſſe εὐδαίμονα, i.e. beatum: ex etymologia vocis εὐδαίμων argumentum petimus. Εὐδαίμων enim, ſi etymologiam ſpectes, apud Græcos videtur appellari ille, qui bonum habet dæmonem. Si igitur cujuſque dæmon eſt animus, ut Xenocrati placet; beatus erit ille, qui animo bene ſe habet. Bonus autem vir animo bene ſe habet. Vir igitur bonus eſt beatus.

Εὐδαίμων. Felix. Beatus. *Multæ igitur aliæ res inveniuntur, quæ habentibus proſunt, ut quis beatus dicatur.*

Εὐδαίμων. Dives. Vel, virtute præditus. *Omnino neceſſe eſt, bonis quidem apud Inferos melius eſſe; malis vero, pejus. Quinetiam exiſtimo illos in hac vita adhuc viventes, juſtos quidem felicitatem, ut præmium; injuſtos vero infelicitatem, ut pœnam, comitaturam eſſe.*

Εὐδαίμων. Eudæmon, Peluſiota, Grammaticus, æqualis Libanii Sophiſtæ: ad quem etiam diverſa ſcripſit. Hic varia poemata conſcripſit. Item, Artem Rhetoricam, & Orthographiam nominum.

Εὐδαίμων ὁ Κορ. *Fortunatus eſt Corinthius: ego vero ſim Teneates.* Tenea autem eſt opτῶν Κορινθίων, ἅτε ἐν μεγάλῃ πόλει, φθονουμένων καὶ πράγματα ἐχόντων· τῶν δὲ Τενεατῶν ἀπραγμονέστερον διὰ τὸ εὐτελὲς ζώντων, ἐλέχθη ἡ παροιμία.

---

[1] Εὐδαιμονία] Totum hunc articulum conſarcinavit Suidas ex Alexandro Aphrodiſ. in *Topic.* lib. i. pag. 94.

[2] Νόσον, καὶ ὑγίειαν] Scribe, νόσος, καὶ ὑγίεια, in caſu primo.

[3] Διαφόρως] Lego, διάφορα.

[4] Ὁ Κορίνθιος] Sic etiam habent Stephanus Byzantius v. Γενεά; & Euſtathius ad Il. Β. qui idem proverbium referunt. Sed cum lectioni illi metrum verſus repugnet; vel ſecundum Eraſmum ſcribendum putem, Εὐδαίμων γε Κόρινθος &c. vel, Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος: ut habent Strabo lib. viii. pag. 380. & Zenobius Centur. iii. Adag. xcvi. quos ſequitur Scaliger in *Stromateo Proverbiorum metricorum.* Quamvis enim Κόρινθος, more aliarum urbium, plerumque cum genere fœminino conſtruatur; dicebatur tamen etiam ὁ Κόρινθος genere maſculino: ut vel ex proverbio illo patet, Ὁ Διὸς Κόρινθος; de quo vide Suidam ſupra v. Διὸς Κόρινθος Salmaſius tamen, Lucas Holſtenius, & Berkelius, alteram lectionem, ὁ Κορίνθιος, probant: ſed quorum ſententiæ metri ratio, ut diximus, aperte adverſatur. Vidit id Holſtenius; qui proinde, ut objectionem illam eluderet, negabat proverbium hoc eſſe verſum: cujus opinioni tamen non cenſeo ſubſcribendum eſſe. Nam quod addit, ſyllabam penultimam in Τενεάτης brevem eſſe, & vel propter hoc verſum ſtare non poſſe: id quidem viro illi doctiſſimo excidiſſe miror. Contra enim gentilia in άτης apud Græcos penultimam longam habent, ut vel ex verſu illo Lycophronis in *Caſſandra* patet,

Ῥεθυμνιάτης κέπφος ὡς ἐνήξατο.

Quare, cum modo laudatus vir eruditiſſimus nullum locum auctoris adducat, in quo τὸ Τενεάτης, vel quodvis aliud gentile in άτης breve ſit; non dubitavi ab eo hic diſſentire: quamvis cæteroqui exquiſitam ejus doctrinam magni faciam.

[5] Ἐγὼ δ᾽ εἴην Τενεάτης] Sic etiam habent Zenobius & Strabo, locis laudatis. At apud Stephanum Byzantium v. Γενεὰ, ubi idem proverbium refertur, pro Τενεάτης ſcriptum eſt Γενεάτης: quam lectionem tamen mendoſam eſſe non dubito, utpote ortam ex confuſione τοῦ Τ & Γ; quæ literæ ſibi invicem valde ſimiles ſunt, & facile proinde inter ſe permutantur. Sic apud eundem Stephanum pro Γάβιοι vitioſe legitur Τάβιοι in litera Τ. quem errorem, ex earundem literarum ſimilitudine ortum, recte notarunt Holſtenius & Berkelius. Præter has lectiones autem recepta erat & tertia, Τεγεάτης; quam agnoſcit Euſtathius ad Il. Β. pag. 301. Sed eandem damnat Strabo, loco ante laudato: quem vide.

[6] Τέναια] Rectius Τενέα: & paulo poſt, Τενεατῶν, per ε.

pidulum nemoroſum prope Corinthum. Proverbium igitur hoc inde dictum eſt, quod Corinthii, utpote in magna urbe viventes, invidiæ & multis moleſtiis obnoxii eſſent: Teneatæ vero propter humilem conditionem tranquille & quiete viverent.

Εὔδαιος. ὄνομα κύριον.	Εὔδαιος. Eudæus. Nomen proprium.
Εὐδείελον. [1] εὐπεριόριστον.	Εὐδείελον. Ad occidentem ſitum. Temperatum.
Εὔδημος, ῥήτωρ. ἔγραψε διάφορα, καὶ [2] κατὰ στοιχεῖον περὶ λέξεων, αἷς κέχρηνται ῥήτορές τε, καὶ τῶν συγγραφέων οἱ λογιώτατοι· πάνυ ὠφέλιμον.	Εὔδημος. Eudemus, Orator. Varia ſcripſit, & præcipue Lexicum utiliſſimum verborum, quibus oratores & optimi quique ſcriptores utuntur, ordine alphabetico.
Εὐδία. ἡ ἄνευ ἀνέμων ἡμέρα.	Εὐδία. Dies tranquillus, & ventis carens.
Εὖ διάγειν.[3] οὕτως ἐπέγραφεν Ἐπίκουρος, εὖ διάγειν· χαίρειν δὲ, ὁ Κλέων· καὶ εὖ πράττειν, ὁ Πλάτων.	Εὖ διάγειν. Feliciter vivere. Hanc formulam ſalutandi epiſtolis ſuis præſcribebat Epicurus: Cleon vero, χαίρειν; & Plato, εὖ πράττειν.
Εὐδιάλογος. εὐόμιλος.	Εὐδιάλογος. Affabilis.
Εὐδιαῖος.[4] χειμάῤῥους. καὶ τρῆμα τῆς νεὼς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ.	Εὐδιαῖος. Torrens. Item, foramen navis, per quod effluit ſentina.
Εὐδιεινός. ὁ καιρὸς, καὶ ὁ ἄνεμος. καὶ εὐδινὸς, ὁμοίως.	Εὐδιεινός. Serenus. Dicitur & de tempore, & de vento. Et εὐδινός, pariter.
Εὐδικία. δικαιοσύνη. Τὸ δὲ κλέος, ὅπερ ἐπὶ ταῖς νίκαις τῶν πολεμίων καὶ ἐπὶ τῇ κατ' εἰρήνην εὐδικίᾳ ἦν πεπορισμένος, ἔτι ἀξιοθεατώτερον αὐτὸν πᾶσιν ἐποίει.	Εὐδικία. Juſtitia. *Gloria autem, quam ob victorias ab hoſtibus reportatas, & juſtitiam, quam pacis tempore adminiſtrabat, ſibi comparaverat, ipſum magis conſpicuum omnibus reddebat.*
Εὔδικος.[5] εἷς ἐστιν οὗτος τῶν καταστάντων ὑπὸ Φιλίππου κυρίων Θετταλίας ἁπάσης.	Εὔδικος. Eudicus. Hic unus eſt ex iis, qui a Philippo toti Theſſaliæ præfecti fuerunt.
Εὐδίνητα. εὔστροφα. εὐκίνητα. Τρύπανα[6] τ' εὐδίνητα, καὶ ὠκήεντα τέρετρα. ἐν Ἐπιγράμματι.	Εὐδίνητα. Verſatilia. Mobilia. Quæ facile circumaguntur. *Terebræque mobiles, & velocia terebella.* In Epigrammate.
Εὐδίοδον. εὐπόρευτον. βάσιμον. Ἐσώρευον δὲ τὰ τεμνόμενα ξύλα ἐπὶ τῆς μεταξὺ χώρας, ὡς εὐδίοδα εἴη.	Εὐδίοδον. Facile tranſitu. Pervium. *Ligna autem ſecta in medium locum congerebant, ut facilis eſſet tranſitus.*
Εὔδμητον. καλῶς ᾠκοδομημένον.	Εὔδμητον. Bene ædificatum.
Εὐδοκεῖν. συγκατατίθεσθαι. ‡Ὁ δὲ ἔφη εὐδοκεῖν τοῖς λεγομένοις, εἰ λάβῃ πίστιν. ἀντὶ τοῦ, ἀρέσκεσθαι.	Εὐδοκεῖν. Aſſentiri. Comprobare. In re aliqua acquieſcere. *Ille vero dixit, ſe ea, quæ dicta eſſent, probare, ſi modo fides ſibi daretur.*

‡ Forsan Polybii. Schweighaeuser. Vol. V. p. 88. N.A. 65. qui "legit λάβοι vel ἐὰν λάβῃ."

Εὐδόκησας. Τῆς σῆς ἠξίωσας οἰκειότητος, ὅτι εὐδόκησας ἐν αὐτοῖς.	Εὐδόκησας. Aliquid tibi placuit. *Eos familiaritate tua dignos judicaſti, quod tibi complacerent.*
Εὐδοκία. τὸ ἀγαθὸν θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὡς ὅπλῳ εὐδοκίας ἐστεφάνωσας ἡμᾶς. καὶ ὁ Ἀπόστολος· Κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ.	Εὐδοκία. Bona Dei voluntas. Placitum voluntatis. Benevolentia. *Nos tanquam ſcuto benevolentiæ tuæ coronaſti.* Et Apoſtolus [inquit:] *Secundum placitum voluntatis ejus.*
Εὐδοκιμώτερος. ὁ γενναῖος.	Εὐδοκιμώτερος. [Probatior. Clarior.] Generoſus.
Εὐδοκουμένην. καλῶς προσδοκωμένην. ἀρέσκουσαν. Πολύβιος· Τοῦ δὲ λέγειν ἀληθινῶς ταῦτα, πίστιν ἔφη ποιήσειν εὐδοκουμένην. καὶ, γυναῖκες εὐδοκιμώταται.	Εὐδοκουμένην. Valde placentem. Gratam. Probatam. Polybius: *Se autem vere iſta dicere, fidem ſe clare facturum eſſe affirmavit.* Et γυναῖκες εὐδοκ. Mulieres clariſſimæ.

Polybius. Fr. Gram. 65. Vol. V. p. 88.

Εὗδον. ἐκάθευδον.	Εὗδον. Dormiebam.

---

[1] Εὐπεριόριστον] Heſychius habet, εὐπόριστον. Sed utraque interpretatio obſcura eſt: cujus loco proinde alteram, eamque certiorem, in verſione ſubſtituimus. Confer Heſychium & Etymologum h. v. & notas noſtras ad v. Εὔγειον.

[2] Καὶ κατὰ στοιχεῖον περὶ λέξεων] Exſtant hodie adhuc in diverſis Bibliothecis (veluti in Florentina, & Regia Pariſienſi) Lexica MSS. quæ nomen Eudemi Rhetoris præferunt: ſed quæ ψευδεπίγραφα eſſe exiſtimo. Illud ſane, quod Pariſiis in Bibliotheca Regis Chriſtianiſſimi ſervatur, inſpexi & evolvi: ſed quod illico a Græculo aliquo recentiore ex aliis Lexicis exiguo cum judicio compilatum & conſarcinatum fuiſſe animadverti.

[3] Εὖ διάγειν. οὕτως ἐπέγραφεν Ἐπ.] Hæc ſunt verba Laertii in *Platone*, ſegm. LXI. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[4] Εὐδιαῖος] Confer Heſychium v. Εὐδίαιον.

[5] Εὔδικος. εἷς ἐστιν οὗτος τῶν καταστ.] Ex Harpocratione.

[6] Τρύπανά τ' εὐδίνητα, καὶ ὠκ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Leonidæ, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus ſupra v. Ἀμφίξουν.

Εὐδόξιος,[1] Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ἐξ Ἀραβισσοῦ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Καισάριος ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο, καί τοι πρότερον ἡδονῶν ἥττων φανείς. ἀλλ' ἐβουλήθη τὰς πρώτας κηλῖδας[2] διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος ἀπορρύψασθαι. ἥλους γὰρ μεγάλους ἑκατέρου τῶν ποδῶν ἓξ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ διαπερονήσαντες, πυρὶ παρέδοσαν. καὶ ἐπειδὴ αὐτίκα πρὸς τὴν φλόγα[3] χανὼν ἀπέθανεν, ἡμίφλεκτον ἔτι καὶ σῶον οἱ προσήκοντες τὸν νεκρὸν ἀνελόμενοι, ἔν τινι ἀγρῷ Σουβὲλ λεγομένῳ κατέθεσαν.

Εὔδοξος,[4] Αἰσχίνου, Κνίδιος, Φιλόσοφος, Πλάτωνος ἡλικιώτης· ᾧ τρεῖς ἐγένοντο θυγατέρες, Ἀκτὶς, Δελφὶς, Φιλτίς. καὶ ἔσχε πρὸς ἀστρολογίαν ὑπερφυῶς, ἔγραψέ τε πλεῖστα τοῦ εἴδους τούτου· καὶ ὀκταετηρίδα. ἔτι δὲ δι' ἐπῶν ἀστρονομίαν.

Εὖ δρῶσιν. καλῶς ποιοῦσι.

Εὐαίων.[5] ὄνομα κύριον.

Εὐαίτητος.

Εὔεδρον. ἀσφαλῆ. βεβαίαν. Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν νώτων ἐκάθισε καθέδραν εὔεδρον καὶ ἰσχυράν.

Εὐέκτης. ὁ ἐν ὑγείᾳ διάζων. Ἀπεμελεῖτο καὶ σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης.

Εὐεκτικῶς. σχετικῶς.

Εὐεξία. εὐρωστία σώματος. Εὐεξία δέ ἐστιν ἐπιτεταμένη ὑγεία. ἀκρότης ὑγείας εὐεξία.[6] ὅτι τὸ τῷ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντίον, μεῖζόν ἐστι κακὸν, ἐπ' ὀλίγων ἄν τις εὕροι τοῦτο μὴ ἔχον οὕτως· ὡς δοκεῖ ἐπὶ τῆς εὐεξίας ἔχειν, καὶ τῆς ὑγείας. τὸ γὰρ τῷ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντίον (τοῦτο δέ ἐστιν ἡ καχεξία) ἔλαττον εἶναι δοκεῖ κακὸν τῆς νόσου, ἥτις ἐναντία ἐστὶ τῇ ὑγείᾳ, τῷ ἐλάττονι ἀγαθῷ· τῷ τοὺς μὲν νοσοῦντας πάντας καχεκτεῖν· οὐ πάντας δὲ τοὺς καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν ἤδη. τὸ δὲ αἴτιον τούτου ἐστὶν, ὅτι ἡ μὲν εὐεξία περιείληφεν ἐν αὐτῇ καὶ τὴν ὑγείαν.[7] ἔστι γὰρ ἡ ὑγεία, εὐεξία. διὸ περιέχουσα ἐν αὐτῇ καὶ τὴν ὑγείαν,[8] ἡ μεῖζον αὐτῆς ἀγαθόν. πρόσεστι γὰρ αὐτῇ τὸ εἶναι αὐτὴν τῶν δι' αὐτὴν αἱρετῶν. ἡ δὲ καχεξία οὐκέτι ἐν αὐτῇ περιέχει τὴν νόσον, ἀλλ' ἔστι μόνῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ[9] ὑπῆρχεν ἡ εὐεξία τῆς ὑγείας. ἡ δὲ νόσος ἐν αὐτῇ περιέχει τὴν καχεξίαν. ἐπὶ γὰρ καχεξίᾳ γίνεται νόσος· ὡς καὶ ἡ εὐεξία ἐπὶ τῇ ὑγείᾳ.

Εὐδόξιος. Eudoxius, Epiſcopus Antiochiæ, ex Arabiſſo minoris Armeniæ oppido oriundus: cujus pater Cæſarius ſub Maximiano martyrii corona redimitus eſt; quamvis prius voluptatibus addictior videretur. Sed priores vitæ maculas martyrii ſanguine eluere voluit. Cum enim carnifices utrumque ipſius pedem ſex clavis transfixiſſent, eum in ignem conjecerunt. Cumque ad flammam hians confeſtim animam efflaſſet, cognati ſemiuſtum adhuc & integrum cadaver ejus, cum e rogo ſuſtuliſſent, in quodam agro, qui Subel vocabatur, ſepulturæ mandarunt.

Εὔδοξος. Eudoxus, Æſchinis filius, Cnidius, Philoſophus, Platonis æqualis: cui fuerunt tres filiæ, Actis, Delphis, Philtis. Aſtrologiæ ſupra modum deditus fuit, ſcripſitque plurima hujus generis. Item, Octaeteridem & Aſtronomiam carmine.

Εὖ δρῶσιν. Bene faciunt.

Εὐαίων. Euæon. Nomen proprium.

Εὐαίτητος. Euætetus. [Nomen proprium.]

Εὔεδρον. Firmam. Stabilem. *Ille vero in tergo ejus, tanquam in ſede ſtabili & firma, ſedit.*

Εὐέκτης. Qui corpore eſt valenti & ſano. *Ille vero & corpus ſubinde exercebat, & ideo valens erat & robuſtus.*

Εὐεκτικῶς. Firmo corporis habitu. Robuſte.

Εὐεξία. Bona habitudo. Firmum robur corporis. Eſt autem εὐεξία ſanitas intenſa, vel ſummus ſanitatis vigor. † Id quod majori bono contrarium eſt, majus eſt malum: quod quidem in paucis tantum rebus ſecus ſe habere deprehendas: veluti in bona habitudine, & ſanitate. Ibi enim, quod majori bono contrarium eſt (id autem eſt mala habitudo, quam καχεξίαν Græci dicunt) videtur eſſe malum minus morbo, qui eſt contrarius ſanitati, minori bono. Nam omnes quidem, qui ægrotant, male habent: non tamen etiam omnes, qui male habent, ſtatim ægrotant. Hujus autem rei cauſa eſt, quod bona habitudo ſanitatem etiam in ſe complectatur. Eſt enim bona habitudo ſanitas. Cum igitur ea ſanitatem in ſe comprehendat, majus ea bonum eſt. Eadem etiam ex illarum rerum numero eſt, quæ per ſe ſunt expetendæ. At mala habitudo, ſive cachexia, non etiam morbum in ſe complectitur, ſed eſt id ſolum, quod eſt. At morbus in ſe comprehendit cachexiam. Ut enim morbus malam habitudinem, ſic etiam bona habitudo ſanitatem ſequitur.

Εὐέπεια. ἡ καλὴ φράσις.

Εὐεπήβολος. ὁ καλῶς ἐπιβάλλων. καὶ εὐεπηβό-

Εὐέπεια. Facundia. Elegans oratio.

Εὐεπήβολος. Qui recte rem aggreditur. Qui

---

[1] Εὐδόξιος, Ἐπίσκοπος Ἀντ.] Locum hunc e Philoſtorgio depromptum eſſe Valeſius ſuſpicatur. Certe in Excerptis, quæ ex illo ſcriptore hodie adhuc ſuperſunt, Eudoxii hujus mentio fit lib. IV. cap. IV. qui locus cum Suida conferendus eſt.

[2] Διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος ἀπορρύψασθαι] Sic rectius duo MSS. Pariſ. quam priores Editt. quæ habent, διὰ τοῦ μαρτυρίου αἵματος ἀπορρίψασθαι.

[3] Χανὼν] Sic habet antiquiſſimus codex MS. A. At priores Editt. χαρῶν: quæ lectio minus placet.

[4] Εὔδοξος, Αἰσχ.] Plura de hoc vide apud Laertium.

[5] Εὐαίων] Hujus meminit Demoſthenes in oratione contra Midiam, ut docet Harpocratio.

[6] Ὅτι τὸ τῷ μείζονι ἀγαθῷ ἐναντ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrod. in *Topic.* lib. I. pag. 13. ut Pearſonius obſervaverat.

[7] Ἔστι γὰρ ἡ ὑγεία, εὐεξία] Scribe, ut habet Alexander Aphrodiſienſis, ἔστι γὰρ ὑγεία ἡ εὐεξία.

[8] Ἢ] Hanc voculam non agnoſcit Alexander Aphrodiſienſis, eandemque ut ſupervacaneam ſenſus reſpuit.

[9] Ὑπῆρχεν] Ὑπερεῖχεν habet Alexander Aphrodiſienſis.

λος.

λως. [1] σαφῶς, καὶ ὀρθῶς.

Εὐεργετῶ. αἰτιατικῇ. καί, εὐηργέτησέ σε.

Εὐερκεῖ. καλῶς ἠσφαλισμένῳ.
Ὄφρα μοι εὐερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θείη.

Εὐερμία. εὐτυχία. ὡς δυσερμία, ἡ ἀτυχία. ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα κοινὸν Ἑρμῆν ἔλεγον. Αἰλιανός· Μιθριδάτης δὲ τὴν ἀποδημίαν Λουκούλλου ἑαυτοῦ κατέγραφεν εὐερμίαν εἶναι. καὶ αὖθις· Ἀσπαζόμενος εὐερμίαν καιροῦ, καὶ ἀνάγκης καλούσης, μὴ εἴκων κάκῃ.

Εὐερνής. [2] εὐθαλὴς βλαστός. ἔρνος γὰρ ὁ κλάδος.

Εὔερον. [3] εὐάερον πόλιν. ἢ μαλακήν, ὥσπερ σισύραν εὐέριον. Πλάτων Ὑπερβόλῳ· Καὶ [4] τοσοῦτον τῆς εὐερίας ἀπολέλαυκεν, ὥστε ἀθλιωτάτη ἐστί. [5] Κρατῖνος Πυλαίᾳ· [6] Γλῶσσαν εὔεραν βροτῶν. λέγει δὲ περὶ τῶν προβάτων.

Εὐεστοῖ. εὐθηνίᾳ. καταστάσει.

Εὐεστώ. ὅτι [7] Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης τέλος τὴν εὐθυμίαν εἶναι λέγει, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἔνιοι παρακούσαντες ἐξεδέξαντο· ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς [8] τυραννουμένη φόβου, ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. καλεῖ δὲ αὐτὴν καὶ εὐεστώ, καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν. † Ὅτι τὸ εὐεστώ, εὐδαιμονία καλεῖται· ὥσπερ τὸ ἀειεστὼ ἐπὶ τῆς ἀϊδιότητος.

Εὐετηρία. εὐθηνία. εὐνομία. εἰρήνη. τὸ καλῶς διακεῖσθαι.

Εὐετήριος. οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως· ὃς διὰ μὲν παιδείαν καὶ φύσεως ὑπερβολὴν οὐδέν τι τῶν ἀρχαίων ἀποδέων, διὰ δὲ μαλακίαν ψυχῆς καὶ ἁπλότητα πολλοὺς τῶν οὐκ αἰτίων ἐς κρίσιν κατέδησεν.

Εὖ ἔχειν στόμα. τὸ εὐφημεῖν. οὕτως Εὔπολις.

Εὐζώϊος. [9] ὄνομα κύριον.

Εὐζωΐτου. καλῆς ζωῆς.

Εὔζωνος. ἡ εὔτοκος [10] κάλλει. ἡ καλή.

Εὔζωνοι. ἔνοπλοι. ἢ οἱ μὴ ἔχοντες φορτία. Ἀππιανός· Ποιμὴν ὑπέσχετο στρατὸν εὔζωνον ἄξειν ὁδὸν ἀτριβῆ τρισὶν ἡμέραις.

Εὔζωρον. εὔκρατον. Ζωρόν. ἄκρατον. καὶ εὔζωρον.

feliciter aliquid aſſequitur. Et εὐεπηβόλως. Sapienter. Recte. Feliciter.

Εὐεργετῶ. Accuſativo jungitur. Beneficio te afficio. Et εὐηργέτησέ σε. Beneficio te affecit.

Εὐερκεῖ. Bene ſepta. Bene munita. Tuta. *Ut mihi bene ſepta ſtrepitum in domo faciat.*

Εὐερμία. Felix rerum ſucceſſus. Felicitas. Ut δυσερμία, infelix rerum ſucceſſus, infelicitas. Hinc etiam ea, quæ caſu vel fortuito aliquis nactus erat, communem Mercurium vocabant. Ælianus: *Mithridates autem Luculli diſceſſum in parte felicitatis ſuæ deputabat.* Et iterum: *Amplectens commodiſſimam occaſionem, &, re ita exigente, ignaviæ non cedens.*

Εὐερνής. Bene florens. Bene germinans. Ἔρνος enim eſt ramus, vel germen.

Εὔερον [πόλιν.] Urbem bono & miti aere gaudentem. Pro εὐάερον. Vel, mollem, inſtar penulæ, ex lanis mollioribus confectæ. Pro εὐέριον. Plato *Hyperbolo: Eum autem ex bonitate lanæ ſuæ fructum percepit, ut ſit miſerrima.* Cratinus *Pylæa: Linguam pecorum mollem lanam habentium.* Loquitur de ovibus.

Εὐεστοῖ. Felicitate. Rerum copia & affluentia. Tranquillo ſtatu.

Εὐεστώ. Tranquillitas. Felicitas. Democritus Abderita finem felicitatis eſſe dixit animi tranquillitatem, non quæ idem ſit, quod voluptas, ut quidam perperam interpretati ſunt; ſed ſecundum quam animus tranquillo & quieto ſtatu gaudeat, nullo metu, nulla ſuperſtitione, nec quovis alio affectu perturbatus. Hunc ſtatum & εὐεστὼ appellat, & multis aliis nominibus. † Εὐεστὼ vocatur felicitas: ut ἀειεστὼ pro æternitate ponitur.

Εὐετηρία. Rerum abundantia & copia. Status civitatis legibus bene fundatæ. Pax. Felix rerum ſtatus.

Εὐετήριος. Eueterius. Hic ſub Joviano Imperatore vixit: qui doctrina quidem & ingenii præſtantia antiquis inferior non fuit, ſed propter animi molliciem & morum ſimplicitatem multos inſontes judicii laqueis irretiri paſſus eſt.

Εὖ ἔχειν στόμα. Linguis favere. Sic Eupolis.

Εὐζώϊος. Euzoius. Nomen proprium.

Εὐζωΐτου. Præclaræ vitæ. Honeſtæ vitæ.

Εὔζωνος. [Succincta. Expedita.] Quæ pulchram prolem parit. Formoſa.

Εὔζωνοι. Armati. Vel, nullis oneribus aut ſarcinis gravati. Expediti. Appianus: *Paſtor promiſit, ſe exercitum expeditum per viam non tritam intra tres dies ducturum eſſe.*

Appian. IX. Fragm. IV. Vol. I. p. 509. Schweigh.

Εὔζωρον. Bene temperatum. Ζωρὸν enim ſig-

---

[1] Σαφῶς] Scribe, σοφῶς.

[2] Εὐθαλὴς βλαστός.] Lege & diſtingue, εὐθαλής. εὔβλαστος.

[3] Εὔερον. εὐάερον πόλιν. ἢ μαλ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Aves* pag. 547. (372. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Καὶ τοσοῦτον τῆς εὐερ.] Metrum fragmenti hujus prorſus turbatum eſt, in quo tamen veſtigia verſus Anapæſtici adhuc apparent.

[5] Κρατῖνος Πυλαίᾳ· Γλῶσσαν.] Sic locum hunc ſcribendum & diſtinguendum eſſe recte etiam monuit Pearſonius. In prioribus enim Editt. male ſic legitur: Κρατῖνος· Πυλαίαν γλῶσσαν, &c. Ignorabant nimirum librarii, τὰ Πυλαία eſſe nomen fabulæ, quam Cratinus ſcripſerat: cujus Heſychius, Scholiaſta Ariſtophanis, & ipſe Suidas infra v. Τὸ πυρρὸν, mentionem faciunt.

[6] Γλῶσσαν εὔεραν βροτῶν] Enarrator Comici loco laudato rectius habet: Γλῶσσαν εὔεραν βοτῶν. Hanc lectionem in verſione ſecutus ſum.

[7] Ὅτι Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης τέλος τὴν εὐθ.———καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασιν] Hæc ſunt verba Laertii in *Democrito*, ſegm. XLV. ut Portus etiam monuit.

[8] Τυραννουμένη] Laertius habet, ταραττομένη.

[9] Εὐζώϊος] De eo vide Hieronymum in opere *de Scriptor. Ecclеſ.*

[10] Κάλλει] Hanc vocem ut ſupervacaneam dele. Vide Heſychium.

καλὸν, [1] ἄκρατον.

Εὐειδής. ὁ κατὰ θεωρίαν καλός.

Εὖ εἰδότες. καλῶς γινώσκοντες.

Εὔεικτον. εὐπειθῆ. καλῶς εἴκοντα.

Εὔειλος [2] τόπος. ὁ θερμός.

Εὐηγορία. ἡ καλλιέπεια.

Εὔηθες. [3] ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκυδίδης ἐν γ', καὶ ὁ Φιλόσοφος.

Εὐηθείας. μωρίας. ἀνοίας. Ἔπι τε ἀπολαύων τοῦ καιροῦ, καὶ τῆς εὐηθείας τῶν ἐπιχωρίων. οὐ γὰρ ἦν πρᾶγμα φενακίζειν τοὺς ἐπιχωρίους.

Εὐήθειαν αὐτῶν κατεγνωκὼς, [4] καὶ, Εὐηθείας αὐτῶν κατεγνωκώς. τὸ αὐτό.

Εὐήθης. βλάξ. ἀνόητος. ἢ ἄχρηστος τὸ ἦθος. Πολύβιος· Εὐήθως ἐκλογιζόμενοι τὰ παρόντα καὶ παιδικῶς.

Polybius. Fr. Gram. 66. Vol. V. p. 88.

Εὐηθίζω. τὸ μωραίνω.

Εὐηκής. ὁ καλῶς ἠκονημένος. καὶ εὐηκέος.

Εὐήλατον. τὸ καλῶς ἐληλασμένον. Τὸ δὲ πεδίον ἦν ὕπτιον, καὶ εὐήλατον, καὶ ἐπιτήδειον ἵππῳ ἐμμάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ, εὐχερῶς ἐλαυνόμενον.

Εὔηλιος. ὁ καθαρός.

Εὐημερήσαντος. Ὑπερίδης· Τῷ σφῶν αὐτῶν βασιλεῖ ἐγκαλεῖν, οἷς εὐημέρησεν ἐν ταῖς ἡλίου δυσμαῖς, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἐπιφέρειν.

Εὐημερία. ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ἄλεξις Ὀλυνθίᾳ·

Εὐημερία δέσποινα, καὶ μοῦσαι φίλαι.

Εὐημεροῦσαν. ἑκάστῃ ἡμέρᾳ εὖ διάγουσαν.

Φίλοισί [5] τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
Εὐημεροῦσαν. ————
Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.

Εὐηνέμους. εὐδιεινούς. καλούς. [6] ἀχειμάστους.

Εὐήνιον. εὐπειθές. καλῶς ἡνιοχούμενον. ἡνία γὰρ τὰ λῶρα.

Εὐήνιος. [7] ὁ πρᾶος, καὶ μέτριος, καὶ μὴ ταραχώδης. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων.

Εὐηνίνη. ἡ τοῦ Εὐήνου θυγάτηρ.

Εὐήνορα. [8] τὸν ἀνδρείαν ποιοῦντα. ἐπὶ τοῦ οἴνου. [9] ἐπὶ

nificat, merum. Unde εὔζωρον, bene mixtum, vel temperatum.

Εὐειδής. Egregia forma præditus. Viſu pulcher.

Εὖ εἰδότες. Bene ſcientes.

Εὔεικτον. Obedientem. Facile cedentem.

Εὔειλος. Apricus. Calidus.

Εὐηγορία. Facultas bene & ornate dicendi.

Εὔηθες. Morum ſimplicitas. In bonam partem accipitur a Thucydide libro III. & a Philoſopho.

Εὐηθείας. Fatuitatis. Stultitiæ. Amentiæ. *Præterea vero opportunitatem temporis & ſimplicitatem indigenarum in commodum ſuum vertens. Haud enim difficile erat indigenas fallere.*

Εὐήθειαν αὐτῶν κατεγνωκὼς, &, Εὐηθείας αὐτῶν κατεγν. Idem. Cum ſtultitiæ eos inſimulaſſet.

Εὐήθης. Fatuus. Stultus. Qui ob morum ſimplicitatem nulli rei gerendæ aptus eſt. [Et εὐήθως. Stulte.] Polybius: *Stulte & pueriliter de præſentibus judicantes.*

Εὐηθίζω. Deſipio. Fatuus ſum.

Εὐηκής. Bene acutus. Et εὐηκέος, [in genitivo.]

Εὐήλατον. Quod bene ductum eſt. [Equitabile.] *Campus vero erat planus, & equitabilis, & equeſtri pugnæ opportunus.*

Εὔηλιος. [Soli expoſitus. Apricus] Purus.

Εὐημερήσαντος. Illius, qui rem feliciter geſſit. Hyperides: *Regem ſuum accuſare, & crimina ei objicere quod ad occidentem rem feliciter geſſiſſet.*

Εὐημερία. Sic proſperitas vulgo dicitur. Alexis *Olynthia*: *Proſperitas domina & charæ Muſæ.*

Εὐημεροῦσαν. [Proprie,] ſingulis diebus feliciter viventem. Felicem. [Sophocles:] *Et cum amicis viventem, cum quibus nunc vivo, & proſperitate fruentem. Da nobis omnibus, ut petimus.*

Εὐηνέμους. Bonis ac proſperis ventis gaudentes. Serenos. Commodos. Tempeſtatis expertes.

Εὐήνιον. Morigerum. Obſequentem. Qui facile habena regitur. [Proprie de equo dicitur.] Ἡνία enim ſunt lora.

Εὐήνιος. Mitis. Lenis. Modeſtus. Non turbulentus. Metaphora ducta eſt ab equis.

Εὐηνίνη. Euanine. Eueni filia.

Εὐήνορα. Viris fortitudinem & animum ad-

---

[1] Ἄκρατον] Imo, εὔκρατον. Eam enim lectionem ſenſus flagitat.

[2] Εὔειλος] Confer Etymologum h. v.

[3] Εὔηθες. ἐπὶ τοῦ βελτ.] Confer Noſtrum infra v. Ἡδύς.

[4] Καὶ, Εὐηθείας αὐτῶν κατεγνωκώς] Hæc verba deſunt in prioribus Editt. quæ ex MSS. Pariſ. revocavi.

[5] Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξ.] Sophocles *Electra*, pag. 111.

Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
Εὐημεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
Δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
Ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων,
Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.

Hinc Suidas ſupplendus eſt.

[6] Ἀχειμάστους] Sic MSS. Pariſ. At priores Editt. minus recte εὐχειμάστους.

[7] Εὐήνιος. ὁ πρ.] Ex Harpocratione.

[8] Εὐήνορα. τὸν ἀνδρείαν ποιοῦντα. ἐπὶ τοῦ οἴνου] Homerus Odyſſ. Δ. v. 622.

Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

Vetus Enarrator ad illum locum: Εὐήνορα οἶνον. τὸν ἀνδρείαν παρέχοντα, ἐν καιρῷ πινόμενον. Huc Suidas reſpexit. Confer etiam Etymologum h. v.

[9] Ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ, τοῦ εὖ τὸν ἄνδρα πο.] Hæc referenda ſunt ad locum illum ejuſdem Poetæ Odyſſ. N. v. 19.

Νῆ' ἄρ' ἐπισσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν.

δὲ τοῦ χαλκοῦ, τὸν εὖ τὸν ἄνδρα τιθέντα.

Εὔηνος.[1] δύο ἀναγράφουσι [2] γεγράφθαι ἐλεγείων ποιητὰς, καὶ ἀμφοτέρους Παρίους.

Εὐήρες. εὐάγωγον. ἀπὸ τῆς εἰρεσίας.

Εὐηρέστησα. ἤρεσα.

Εὐηρότατον. τὸ καλὴν ἔχον γῆν. τὸ κάλλιστον τῆς γῆς.

Εὐήροτον. καλῶς ἠροτριωμένον.

Εὐήτριον. ἱμάτιον εὐυφές.

Εὐϊέ. [3] Διονύσῳ. ὕμνος ἐνθουσιαστικός.

Εὐιλατεύειν. εὐμενῆ εἶναι. καὶ εὐίλατος, ὁ εὐμενής.

Εὖ ἴσθι. καλῶς γίνωσκε.

Εὐθαρσῶς ἔπνει. Δέξιππος· Ὁ δὲ πάντα τὸν ἀνθιστάμενον τιθεὶς ἐν δευτέρῳ ἐκ τῆς πείρας, εὐθαρσῶς ἔπνει.

Εὐθένεια.[4] ἡ εὐθηνία.

Εὐθέος. Φανεροῦ. ὀρθοῦ. καὶ ὁ [5] Δαβίδ· Τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις. τουτέστι, [6] τοῖς τὸν Θεὸν ἐπεγνωκόσι, καὶ πλάνης ἀπηλλαγμένοις. Εὐθέως δὲ, τὸ ἐπιῤῥηματικόν.

Εὖ θέσθαι. καλῶς διοικῆσαι.

Εὐθετῆσαι. κοσμῆσαι. συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Εὐθεῖαν. ἀτρέπτως. Εὐθεῖαν ἐδόκει ἐλαύνειν ὡς ἐπὶ Σελεύκειαν. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ κτεῖναι μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἔδεισεν.

Εὐθεῖαν. Τῆς δὲ τριβῆς τὰ αἴτια οὐ δυνατὸς γενέσθαι, εὐθεῖαν παρὰ βασιλέα ἐλάσαι, τῷ δεῖσαι τὰς φυλακὰς τὰς Ἀξιδάρου, καὶ περιελθεῖν ἐν κύκλῳ, καὶ οὕτω διὰ μακροῦ ἀφικέσθαι.

(d) Εὐθηλήμονα μόσχον.
Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον.

Εὐθημοσύνη. τάξις. Ἱερὸν καὶ πολιτικὸν διήγημα τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων εὐθημοσύνης ἐλέγετο. [7] Ξενοφῶν· Καλὸν μὲν οὖν ἡγεῖτο ὁ Κῦρος καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην. ὅταν γάρ τις του δέηται, δῆλόν ἐστιν, ὅπου δεῖ ἐλθόντα λαβεῖν.

Εὐθηνία. εὐθηλία τις οὖσα.

Εὐθηνούμενοι. ἐπὶ τὸ βέλτιον προκόπτοντες. Καὶ κατ' ὀλίγον εὐθηνούμενοι, δυνατώτεροι γίνονται τῶν δεξαμένων αὐτούς.

dentem. Vino tribuitur. Cum vero de ferro dicitur, ſignificat, viros ornantem & tuentē.

Εὔηνος. Euenus. Duos fuiſſe tradunt Elegiacos Poetas, Euenos appellatos, & ambos Parios.

Εὐήρες. Quod facile agi vel duci poteſt. Tranſlatio ducta eſt a remigatione.

Εὐηρέστησα. Placui.

Εὐηρόστατον. Quod bonam habet terram. Optima pars agri.

Εὐήροτον. Bene aratum.

Εὐήτριον. Veſtimentum bene textum.

Εὐϊέ. Euie. Id eſt, Bacche. Eſt autem hymnus, quem Bacchæ furore correptæ cantare ſolebant.

Εὐιλατεύειν. Placidum & propitium eſſe. Et εὐίλατος. Placidus. Propitius.

Εὖ ἴσθι. Bene ſcias.

Εὐθαρσῶς ἔπνει. Ferociam ſpirabat. Dexippus: *Ille vero, cum prælia ſæpe expertus fuiſſet, omnes adverſarios impares ſibi judicans, ferociam ſpirabat.*

Εὐθένεια. Idem quod εὐθηνία. Rerum copia. Proſperitas.

Εὐθέος. Manifeſti. Recti. Et David: *Rectos laudatio decet.* Id eſt, eos, qui Deum agnoſcunt, & ab errore liberati ſunt. Εὐθέως vero, eſt adverbium. Confeſtim. Statim.

Εὖ θέσθαι. Recte adminiſtrare.

Εὐθετῆσαι. Bene ordinare, & diſponere. Sic Ariſtophanes.

Εὐθεῖαν. Recta. *Recta Seleuciam contendere videbatur.* Et iterum: *Ille vero eum aperte interficere metuit.*

Εὐθεῖαν. *Cum autem hujus moræ cauſas cognoſcere non poſſet, recta ad Regem contendere* [*nolebat,*] *quod Axidaris ſatellites formidaret, ſed per circuitum & longas ambages eo pervenire* [*ſtatuerat.*]

Εὐθηλήμονα μόσχον. Vitulum lacte bene nutritum. Pinguem. [In Epigrammate:] *Modo devorantem pinguem vitulum.*

Εὐθημοσύνη. Ordo. Diſpoſitio. *Civitas Alexandrinorum & in ſacris & in civilibus bene conſtituta eſſe dicebatur.* Et Xenophon: *Cyrus igitur & in familia pulchrum eſſe ducebat, ſi opera daretur, ut res apte diſponerentur. Hoc modo enim, ſi quis aliqua re indigeat, planum eſſe, quo ire debeat, ut eam ſumat.*

Εὐθηνία. Abundantia & copia rerum. Proſperitas. Dicta eſt quaſi εὐθηλία.

Εὐθηνούμενοι. Incrementum capientes. *Et rebus ipſorum paulatim incrementum capientibus, potentiores evadunt illis ipſis, qui eos receperunt.*

(d) Leonid. Tarentin.
Brunck. Anal. I. 233. LI.
Suid. V. Ἀττέλλος. V. Ἀχθεινή. V. Βρύοντα. V. Ξύλοχος.
Toup. in Suid. III. 33.

---

[1] Εὔηνος. δύο ἀναγράφουσι γεγρ.] Plenius Harpocratio: Εὔηνος. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. δύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις· καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γνωρίζεσθαι δέ φησι τὸν νεώτερον μόνον. μέμνηται δὲ θατέρου Πλάτων. De Euenis autem plura vide apud Joſeph. Scalig. in Chron. Euſeb. & Rigaltium ad Artemidorum, p. 6.

[2] Γεγράφθαι] Vox hæc, ut ſupervacanea, inducenda eſt. nec agnoſcit eam Harpocratio.

[3] Διονύσῳ] Scribe, Διόνυσε.

[4] Εὐθένεια] Vocem hanc ſuſpectam habeo, eamque natam eſſe exiſtimo ex corruptione vocis εὐθηνία.

[5] Ὁ Δαβίδ] Pſalm. XXII. 1.

[6] Τοῖς τὸν Θεὸν ἐπεγνωκόσι, καὶ πλάνης ἀπηλλαγμένοις] Hæc ſunt verba Theodoreti ad modo indicatum Pſalmum.

[7] Ξενοφῶν] *De Inſtit. Cyri* lib. VIII. pag. 226. ut Portus monuit.

Εὐθηνῶ. πλουτῶ.

Εὐθίας.[1] ὄνομα κύριον. τῶν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν.

Εὔθικτον. εὐαφές. εὐψηλάφητον. καὶ εὐθίκτως, τὸ ἐπιῤῥηματικόν.

Εὐθιξία·[2] ἔχων τὸν νοῦν. εὐθιξία πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολοῦντα. τουτέστιν, ἀκρίβεια. εὐφυΐα.

Εὐθύ. κατευθὺ, καὶ κατ᾽ ἐναντίον. ἐπ᾽ εὐθείας.

Εὐθυβόλῳ. ἐξ εὐθείας βάλλοντι.

Εὐθυγενής. ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὲς τεταγμένος.

Εὐθύγλωττος. [3] Ἦν δὲ καὶ εὐθύγλωττος πέρα τοῦ δέοντος. ἀντὶ τοῦ, ἀληθής.

4 Philostrat. I. 7. p. 8.

+ Suidas. supr. V. ἀπήχθη.

Εὐθύδημος, [4] διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ἐκ Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος προϊὼν εἰς ἡλικίαν, ἐν λόγοις πολλὴν ἰσχὺν εἶχε, καὶ μελέτης κράτος, + καὶ γλώττης Ἀττικῆς. ὀφθαλμοὶ δὲ πάντων ἐς αὐτὸν ἐφέροντο. καὶ γὰρ περίβλεπτος ἦν τὴν ὥραν. γεγονότα δὲ αὐτὸν ἐτῶν ιδ΄ παρ᾽ Εὐθύδημον ἄγει ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας· ὃς τοῦτον ἐπαίδευεν· ὁ δὲ τοῦ μὲν διδασκάλου εἴχετο· τὸ δὲ τῆς πόλεως ἦθος ἄτοπόν τε ἡγεῖτο, καὶ οὐ χρηστὸν ἐμφιλοσοφῆσαι. τρυφῆς τε γὰρ οὐδαμοῦ μᾶλλον ἅπτονται· [5] σκωπτῶλαί τε καὶ ὑβρισταὶ πάντες, καὶ δεδώκασι τῇ ὀθόνῃ μᾶλλον, ἢ τῇ σοφίᾳ Ἀθηναῖοι. [6] ποταμός τε αὐτοὺς διαῤῥεῖ Κύδνος, ᾧ παρακάθηνται, καθάπερ τῶν ὀρνίθων οἱ ὑγρότατοι. μεθίστησιν οὖν τὸν διδάσκαλον δεηθεὶς τοῦ πατρὸς εἰς Αἰγὰς τὰς πλησίον, ἐν αἷς ἡσυχία τε πρόσφορος τῷ φιλοσοφήσοντι, καὶ ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ ἐπίδηλον τοῖς ἀνθρώποις. ἐνταῦθα ξυνεφιλοσόφουν μὲν αὐτῷ Πλατώνειοί τε, καὶ Χρυσίππειοι, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Περιπάτου. [7] οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπούδαζε. διδάσκαλος δὲ ἦν αὐτῷ τῶν Πυθαγόρου λόγων Εὔξενος.

Εὐθηνῶ. Sum dives. Omnibus rebus abundo.

Εὐθίας. Euthias. Nomen proprium. Erat autem unus ex illis, qui propter calumniæ crimen male audiebant.

Εὔθικτον. Quod facile tangi & contrectari poteſt. Et adverbium, εὐθίκτως: quod dicitur de rebus, quæ facile tangi & contrectari poſſunt.

Εὐθιξία. Dexteritas in feriendo ſcopo. Sagacitas in re aliqua conjicienda & aſſequenda. *Summa in morbis curandis dexteritate utentem.*

Εὐθύ. Recta. Secundum lineam rectam.

Εὐθυβόλῳ. Recta jaculanti.

Εὐθυγενής. Ordine recto collocatus.

Εὐθύγλωττος. Qui aperte ea, quæ ſentit, loquitur. Verax. Qui nihil in loquendo diſſimulat. *In loquendo autem nimia ſimplicitate proferebat ea, quæ ſentiebat.*

Εὐθύδημος. Euthydemus, magiſter Apollonii Tyanei, Tarſenſis, Cilix. Apollonius enim, cum ad ætatem adultam perveniſſet, in dicendi facultate magnam vim habuit, & exercitationis robur, & Atticæ linguæ magnam peritiam. Quamobrem omnium oculi in ipſum conjiciebantur. Nam & forma valde conſpicuus erat. Ipſum autem natum XIV. annos pater ad Euthydemum Tarſos Ciliciæ ducit, qui ipſum docuit. Hic autem præceptori quidem adhærebat: illius vero civitatis mores abſurdos [ac ineptos eſſe] judicabat, & minime commodos ad operam philoſophiæ ibi dandam. Nuſquam enim deliciis magis ſunt addicti, & deriſores, & dicaces, ac inſolentes ſunt omnes, & ſe dederunt velis, [i. e. rebus nauticis] magis, quam Athenienſes ſapientiæ. Per ipſorum autem urbem fluit Cydnus fluvius, cui aſſident, ut aves locis humidis aſſuetæ. Quamobrem exorato patre magiſtrum in vicinum oppidum Ægas tranſtulit, ubi & tranquillitas erat apta philoſophaturo, & Æſculapii templum valde conſpicuum hominibus. Ibi cum eo philoſophati ſunt & Platonici, & Chryſippei, & Peripatetici. Sed ne Epicuri quidem doctrinam contempſit. Euxenus vero fuit ipſi Pythagoricæ diſciplinæ magiſter. *Port.*

Εὐθυδικία. ὅτ᾽ ἂν εἰσάγηταί τις κ. π. ὧν μ. γ. ε. δ. τ. ε. κ. Π. ὧν γὰρ κ. τις φ. π. τ. π. ἐφεῖται.
Photius.

Εὐθυδικία. ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος, περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου, τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται. περὶ ὧν γὰρ κεκρίσθαι τις φησι, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται. Οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, καὶ εἰκότως. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ᾽ ἐπὶ σχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν.

Εὐθυεπείαις. ὀρθολογίαις.

Εὐθυκλῆς. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἄσωτοι, ἢ

Εὐθυδικία. Quum quis in jus vocatur, cauſam dicturus de re, in judicio nondum diſceptata; id εὐθυδικία vocatur. Cum enim reus ſe accuſari dicit ob rem jam ante judicatam, exceptione ei uti licet. *Cum cauſæ in judicium introductæ negligerentur: & merito. Non enim judicandi cauſa ſedebant, ſed tantum, ut judicum ſpeciem & perſonam repræſentarent.*

Εὐθυεπείαις. Sermonibus rectis & ab omni ſimulatione remotis.

Εὐθυκλῆς. Euthycles. Ex ipſius comœdiis

---

[1] Εὐθίας. ὄνομα κύριον. τῶν ἐπὶ συκοφ.] Ex Harpocratione.

[2] Εὐθιξία ἔχων τὸν νοῦν. εὐθ.] Locus hic & corruptus & mutilus eſſe videtur: ex quo, prout potui, me expedivi.

[3] Ἦν δὲ καὶ εὐθύγλωττος πέρα τοῦ δ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Iſidoro philoſopho, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1032. hic ipſe locus auctior legitur. Confer etiam Noſtrum ſupra v. Ἀφέλεια.

[4] Εὐθύδημος, διδάσκαλος Ἀπολλ.] Totum hunc articulum excerpſit Suidas ex Philoſtrato *de Vit. Apoll.* lib. 1. cap. IV. & V. ut Pearſonius etiam monuit.

[5] Σκωπτῶλαι] Apud Philoſtratum rectius legitur σκωπτόλαι, per o in ſyllaba penultima; & ſic apud ipſum Suidam infra v. Σκωπτίλαι, ubi hic ipſe locus repetitur. Photius quoque in *Bibliotheca*, pag. 1017. fragmentum hoc inter Collectanea ſua retulit, ubi itidem legitur σκωπτόλαι.

[6] Ποταμός τε αὐτοὺς διαῤῥ.——οἱ ὑγρόβατοι] Fragmentum hoc repetitur infra v. Κύδνιον ῥεῦμα.

[7] Οὐδὲ τῶν Ἐπικούρου λόγων ἀπεσπ] Locus hic legitur etiam ſupra v. Ἀπεσπούδαζε.

Ἐπιστολή· ὥς φησιν Ἀθήναιος ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Εὐθυλήπτων. εὐχερῶς κρατουμένων. εὐκόλων. Τοῦτο γὰρ δρᾷν εἰώθασιν αἱ σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, οὐκ εὐθυλήπτων ὄντων τῶν ἐπιθυμουμένων.

Εὐθυμένης.[1] ὄνομα κύριον. Ἄρχων Ἀθηναῖος· ἐφ' οὗ κατελύθη τὸ ψήφισμα τοῦ μὴ κωμῳδεῖν, γραφὲν ἐπὶ Μορυχίδου.

Εὔθυμος,[2] Λοκρὸς, τῶν Ἐπιζεφυρίων· ὃς ἠγωνίσατο πὺξ πρὸς Θεαγένην τὸν Θάσιον· καὶ ὑπερεβάλλετο μὲν ὁ Θεαγένης, ἐπηρεάσας τὸν Εὔθυμον. οὐ μέντοι ἐν παγκρατίῳ λαβεῖν ἠδυνήθη τὸν κότινον, προκατειργασμένος ὑπὸ Εὐθύμου. ἐνίκησε δὲ Εὔθυμος τὰς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας τρεῖς, καὶ ἐστεφανώθη, τοῦ Θασίου μὴ καταστάντος οἱ ἐς πυγμὴν, ἀλλ' ἑτέρων. οὗτος ὁ Εὔθυμος ἠγωνίσατο καὶ πρὸς τὸν ἐν Τεμέσῃ ἥρωα Ἀλύβαντα. ἡ δὲ Τέμεσα τῆς Ἰταλίας ἐστὶν, εἰς ἣν Ὀδυσσεὺς πλανώμενος περὶ Σικελίαν ἦλθεν. ἔνθα εἷς τῶν ναυτῶν μεθύσας, καὶ παρθένον βιασάμενος, κατελεύσθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν ἐν οὐδενὶ θέμενος τὴν ἀπώλειαν, ἔπλει. τούτου δὲ τελευτήσαντος ὁ δαίμων οὐκ ἀνίει τοὺς ἐν Τεμέσῃ ἀνθρώπους ἐπεξερχόμενος καὶ φονεύων· ὥστε καὶ ὥρμησαν φυγεῖν καταλιπόντες τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἡ Πυθία σφᾶς ἐπέσχε, τὸν ἥρωα ἱλάσκεσθαι [κελεύουσα,] τέμενος ἐργασαμένους, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν τὴν καλλίστην οὖσαν παρθένον ἐς γυναῖκα ἐπιδιδόντας. ταῦτα πολλοῖς ἔτεσι τελούμενα πυθόμενος ὁ Εὔθυμος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τέμενος, καὶ τὴν παρθένον ἰδὼν, καὶ οἰκτείρας, πρὸς δὲ καὶ ἐς ἔρωτα ἐλθὼν, ἐνεσκευάσατο ὡς πολεμήσων τῷ δαίμονι, καὶ αὐτὸν μὲν νύκτωρ φανέντα ἐνίκησε, καὶ ἐξήλασεν, ὡς μηκέτι αὐτόθι φανῆναι· τὴν δὲ παρθένον γαμετὴν ἠγάγετο.

Εὐθύνη.[3] κυρίως ἣν εἰσάγουσιν οἱ Λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς. καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ Λογισταὶ κληροῦσι· κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος· καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσιν. † Ὅτι τῆς ἐλεφαντίνης Ἀθηνᾶς, ἣν Φειδίας ἐποίησεν, ἐπὶ τοῖς ἀναλώμασι ταχθεὶς ὁ Περικλῆς, καὶ νοσφισάμενος ν' τάλαντα, ἵνα μὴ δῷ τὰς εὐθύνας, τὸν πόλεμον ἐκίνησε.

Εὐθύνας. δίκας. τιμωρίας.

Εὐθῦναι. ἐξετάσαι. ὀρθῶσαι.

Εὐθῦναι.[4] ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθηναίοις. δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας.

eſt & ea, quæ *Aſoti*, vel *Epiſtola* inſcribitur, ut ait Athenæus in *Dipnoſophiſtis*.

Εὐθυλήπτων. Rerum, quæ facile capi poſſunt. Facilium. *Hoc enim facere ſolent vehementes cupiditates, cum iis, quæ concupiſcimus, haud facile potiri poſſumus.*

Εὐθυμένης. Euthymenes. Nomen proprium Archontis Athenienſis, ſub quo abrogatum eſt decretum, Archonte Morychide ſcriptū, quo Comicis adimebatur libertas aliquem in Scena perſtringendi.

Εὔθυμος. Euthymus, Locrenſis, Epizephyrius, qui pugilatu certavit cum Theagene Thaſio. Et Theagenes quidem Euthymum ſuperavit, contumelioſe ei inſultans. Non tamen in pancratio coronam oleaginam accipere potuit, ab Euthymo ante ſuperatus. Euthymus vero tres ſequentes Olympiadas vicit, & coronatus eſt, in pugilatu non cum illo Thaſio, ſed cum aliis congreſſus. Idem Euthymus etiam cum Alybante Temeſæo Heroe pugnavit. Temeſa autem eſt Italiæ urbs, in quam Ulyſſes, circa Siciliam errans, venit. Ibi unus de nautis ebrius, cum virginem violaſſet, lapidibus obrutus fuit ab indigenis. Ulyſſes vero nulla necis ejus habita ratione, diſceſſit. Mortui autem Genius Temeſæos perſequi & occidere non deſinebat. Quare urbe relicta fugere ſtatuerant, niſi Pythia ipſos retinuiſſet, monens, ut Heroem placarent, fano extructo, & formoſiſſima virgine quotannis tradita, quæ eſſet ipſius uxor. Quæ cum per multos annos fieri comperiſſet Euthymus, in illud fanum ingreſſus, & virginem conſpicatus, & miſeratus, præterea vero ejus amore captus, ſe armavit, ut qui cum illo dæmone pugnaturus eſſet; ipſumque, cum nocte apparuiſſet, ſuperavit, & illinc expulit; ita ut nunquam poſtea illic apparuerit: virginem vero poſtea uxorem duxit. *Port.*

Εὐθύνη. Sic vocatur actio, quam Logiſtæ inſtituunt contra eos, quos ſuſpicio eſt Rempubl. non recte adminiſtraſſe, vel legationem perperam obiiſſe; ut muneris a ſe geſti rationem reddant. Et judicia quidem Logiſtæ ſortiuntur: accuſat vero, quiſquis vult. Judicibus autem licet mulctam irrogare reis convictis. † Pericles, curator conſtitutus pecuniæ, in Minervam eburneam, quam Phidias fecit, impendendæ, cum L. Talenta intervertiſſet, ne rationes reddere teneretur, bellum excitavit.

Εὔθυνα. κυρίως —— τοῖς
ἁλοῦσιν. Photius.

Εὐθύνας. Judicia. Pœnas. Examina.

Εὐθῦναι. Examinare. Corrigere. Dirigere.

Εὐθῦναι. Nomen magiſtratus apud Athenienſes. Erant autem viri numero decem, apud quos rationes reddere tenebantur illi, qui legationem obierant, aut magiſtratum geſſerant, aut pecuniam aliquam publicam adminiſtraverant.

Εὐθύναι. ο. α. π. Α —— τὰς
εὐθύνας. Photius.

---

[1] Εὐθυμένης. ὄνομα κύριον. Ἄρχων Ἀθηναῖος.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 373. 374. (264. Ed. Baſ. *Port.*)

[2] Εὔθυμος, Λοκρὸς, τῶν Ἐπιζεφ.] Totum hunc locum conſarcinavit Suidas ex Pauſania, qui eadem refert lib. VI. pag. 355. Nonnulla autem, quæ apud Pauſaniam leguntur, Suidas brevitatis gratia præteriit; nonnulla item paulo aliter habet, ut ex collatione locorum cuilibet patebit.

[3] Εὐθύνη. κυρίως ἣν εἰσάγ.] Confer Noſtrum ſupra v. Ἀλογίου, & infra v. Λογισταί.

[4] Εὐθῦναι. ὄνομα ἀρχῆς παρὰ Ἀθην.] Ex Harpocratione. Confer etiam Petitum *de Leg. Att.* pag. 224.

Εὐθύνοντας. ὁρμῶντας.

Εὔθυνος. εὐθυντής.

Εὐθύνουσιν. ἐρωτῶσι. δίκας εἰσπράττουσι.

Εὐθυωρία. τὸ κατ' εὐθεῖαν.

Εὐθυωρόν.[1] ἀντὶ τοῦ, κατ' εὐθεῖαν. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Ξενοφῶν.

Εὐθυωρόν. αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. [2] Τὸ δὲ βέλος ἀνεῳγμένον προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκεῖσε ἐμπεσὸν, κατέπαυσε τὴν πνῆσιν. καὶ δὴ ὁ Κὼχ εὐθυωρὸν ἀπεβίω.

Εὐθυῤῥήμων. εὐθυλόγος. ἐτυμολόγος. καὶ ῥῆμα, εὐθυῤῥημονῶ. ὅτε λέγει Ἀριστοφάνης τὸ δεῖνα, τὸ ῥηθησόμενον ἀηδὲς [3] ἐκφεύγειν εὐθέως λέγει, ἵνα μὴ εὐθυῤῥημονήσῃ.

Εὐθύς. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀρχῇ. παραυτίκα. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἐπίσχες. εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυκτον.

τὸ ἑξῆς, λαβών σε ἄφυκτον ἔχω, εὐθὺς μέσον λαβών. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, τῶν λαμβανομένων εἰς τὸ μέσον, καὶ ἡττωμένων. καὶ αὖθις [5] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Εὐθὺς καὶ ε. α. Ε. τὸ δε ε. δ.τ. ὁ γὰρ τὸ παραχ. σ. α. τὸ ἕως καὶ εἰς οἷον. Photius.

Εὐθὺς, καὶ εὐθέως. ἀμφότερα Ἑλληνικά. τὸ δ' εὐθὺ διαφέρει τούτων. οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἕως, καὶ εἰς οἷον. [6] παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ παραχρῆμα, καὶ τὸ ἐξ εὐθείας, καὶ τὸ ἀσκόπως.

Εὐθὺ σκοποῦ. ἀκριβές. κατ' εὐθεῖαν. Καὶ οἱ μὲν ἐκ τοῦ λιμένος ἀπῆραν, εὐθὺ δὲ Παχύνου ἐφέροντο.

Εὐθὺ τοῦ Διός. ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸν Δία.

Εὐκαρδίως. προαιρετικῶς. Ἡ δὲ κόρη ὑπακούει προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως.

Εὐκατάπρηστος. εὐκατάκαυστος.

Εὐκατεργάστου. εὐχειρώτου. εὐδιαλύτου. Τῆς οἰκονομίας οὔσης εὐκατεργάστου.

7. Polybius. XVIII. 32. Vol. IV. p. 108.

Εὐκαιρία. [7] Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς πάνυ ὠρέγετο τῆς Ἐφέσου, διὰ τὴν εὐκαιρίαν, τῷ δοκεῖν μὲν κατὰ τῆς Ἰωνίας καὶ τῶν ἐφ' Ἑλλησπόντου πόλεων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἀκροπόλεως ἔχειν θέσιν· κατὰ δὲ τῆς Εὐρώπης ἀμυντήριον ὑπάρχειν ἀεὶ τοῖς Ἀσίας βασιλεῦσιν εὐκαιρότατον.

Εὐκέαστον. τὸ εὔσχιστον.

Εὔκερος βοῦς. ὁ καλὰ κέρατα ἔχων. Εὔκαιρος δὲ, ὁ καλὸς καιρός. καὶ εὐκαίρως, ἐπιῤῥηματικῶς. ἀντὶ τοῦ ἁρμοζόντως. εἰς καιρὸν δέοντα. Εὐκαίρως δὲ παριόντος Κράτητος, ὁ βιβλιοπώλης δείξας αὐτὸν, φησὶ, τούτῳ παρακολούθησον.

Εὐθύνοντας. [Dirigentes.] Cum impetu ruentes.

Εὔθυνος. Qui rationes geſti muneris ab aliquo exigit.

Εὐθύνουσιν. Interrogant. Examinant. Pœnas exigunt.

Εὐθυωρία. Extenſio rei ſecundum lineam rectam.

Εὐθυωρόν. Secundum lineam rectam. Recta via. Sic Antiphon & Xenophon.

Εὐθυωρόν. Eadem hora. Statim. *Telum autem, cum per os apertum intraſſet, in gutture hæſit. Cochus vero ſtatim ex vita exceſſit.*

Εὐθυῤῥήμων. Qui aperte & abſque ulla circuitione rem ipſam loquitur. Et verbum, εὐθυῤῥημονῶ, ſimpliciter & aperte verum dico. Ariſtophanes aliquando voce δεῖνα utitur, cum rem ipſam aperte dicere non vult, ne ſcilicet id, quod auribus ingratum eſt, proferat.

Εὐθύς. Statim. Confeſtim. Ariſtophanes: *Siſte gradum. Nam ſtatim nunc medium te tenebo prehenſum, ut elabi non poſſis.* Ordo conſtructionis talis eſt, λαβών σε ἄφυκτον ἔχω, εὐθὺς μέσον λαβών. Metaphora ſumpta eſt a luctatoribus, qui medii prehenſi ab adverſariis vincuntur. Et iterum Ariſtophanes *Nubibus: Tu vero noſtri temporis homines illico veſtimentis involvi doces.*

Εὐθὺς, & εὐθέως. Utrumque Græcum eſt. At εὐθὺ ab his differt. Non enim ſignificat ſtatim, ſed, recta ad aliquem locum. Apud Thucydidem vero [τὸ εὐθὺς] non ſignificat, ſtatim, ſed aperte, vel non diſſimulanter, & inconſulto.

Εὐθὺ σκοποῦ. Recta ad ſcopum. Recta. *Illi vero portu ſolverunt, & Pachynum recta petierunt.*

Εὐθὺ τοῦ Διός. Recta ad Jovem.

Εὐκαρδίως. Prompte. Cupide. *Puella vero alacriter & prompte obtemperavit.*

Εὐκατάπρηστος. Facilis combuſtu.

Εὐκατεργάστου. Illius, qui facile confici, vel ſubigi, & diſſolvi poteſt. *Cum œconomia illa facile diſſolvi poſſet.*

Εὐκαιρία. Temporis commoditas. Opportunitas. *Antiochus Rex Epheſum vehementer appetebat, propter illius urbis oportunitatem, quod adverſus Ioniam quidem & Helleſponti urbes terra marique arcis ſitum obtinere videretur; contra Europam vero propugnaculum Aſiæ Regibus commodiſſimum ſemper eſſet.*

Εὐκέαστον. Quod facile ſcindi vel findi poteſt.

Εὔκερος βοῦς. Bos pulchra cornua habens. Εὔκαιρος vero, opportunus. Et εὐκαίρως, adverbialiter. Opportune. Convenienter. Opportuno tempore. *Cratete autem opportune prætereunte, bibliopola eum demonſtrans, dixit: Hunc ſequere.*

---

[1] Εὐθυωρόν. ἀντὶ τοῦ, κατ' εὐθ.] Ex Harpocratione.

[2] Τὸ δὲ βέλος ἀνεῳγμ.] Fragmentum hoc legitur etiam infra v. Ὁ Κώχ.

[3] Ἐκφεύγειν εὐθέως λ.] Locus hic corruptus mihi videtur, in quo pro εὐθέως rectius forſan legas εἰωθώς.

[4] Ἀριστοφάνης] *Nubibus*, pag. 182. (111. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἀριστοφάνης Νεφέλαις] Pag. 179. (109. Ed. Baſ. *P.*)

[6] Παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ παραχρῆμα, καὶ τὸ ἐξ εὐθ.] Aliter prorſus Scholiaſta Thucydidis ad lib. II. cap. V. unde hæc ſumpta ſunt. Sic enim ille: Εὐθὺς [illegible]. τὸ εὐθὺς οὐκ ἔστι παραχρῆμα, ἀλλ' ἐξ εὐθείας, καὶ ἀσκόπως. Hanc lectionem, quæ etiam Suidæ reſtituenda eſt, in verſione ſecutus ſum.

[7] Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς π.] Fragmentum hoc Caſaubonus ad Polybium refert.

Εὐκαιρεῖν. πλουτεῖν. [1]Ὁ δὲ ἐκάλει τὴν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις.

Εὐκαιρίαν. [2]Ὁ δὲ θαυμάσας τὴν τῆς πόλεως θέσιν, καὶ τὴν τῆς ἀκροπόλεως εὐκαιρίαν, πρός τε τοὺς ἐντὸς Ἰσθμοῦ, καὶ πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀπολαμβανομένους τόπους. καὶ αὖθις· [3]Οἱ δὲ ἐθαύμαζον τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, καὶ τὰς κατὰ τὸν Νεῖλον εὐκαιρίας.

Εὐκηλήτειρα. κατευνάστρια. ἡ ἡσυχάστρια.

Εὔκηλος. ὁ ἥσυχος.

Εὐκλεές. ἔνδοξον.

Εὔκλεια. ἡ δόξα. Ἡγεῖσθαι μὲν ἀγαθὸν οὐδὲν εἶναι τὴν εὔκλειαν, ἀντιποιεῖσθαι δὲ αὐτῆς ἱκανῶς, ὠφελείας ἕνεκα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς τῶνγε Φιλοσόφων δοξάντων ἀσχημονεῖν, οἴχεσθαι ἐκ τοῦ βίου πᾶσαν αἰδῶ, καὶ ζήλωσιν τοῦ ἀμείνονος ἤθους. καὶ αὖθις, [4]Ἰώσηπος· Θέμενος εὐκλείας ἐν δευτέρῳ τὸ ζῆν.

Εὐκλείδης[5], Μεγαρεύς, (Μεγάρων δὲ τῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ) Φιλόσοφος, ὃς τὴν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν Μεγαρικὴν αἵρεσιν εἰσήγαγεν· ἣν δὴ καὶ Διαλεκτικὴν καὶ Ἐριστικὴν προσηγόρευσαν. γέγονε δὲ μαθητὴς Σωκράτους· μεθ' ὃν Ἰχθύας, εἶτα Στίλπων ἔσχον τὴν σχολήν. συνέγραψε διαλόγους, Ἀλκιβιάδην, Αἰσχίνην, Κρίτωνα, [6]Φοίνικας, Λαμπρίαν, Ἐρωτικόν· καὶ ἄλλα τινά.

Εὐκλέϊσον. ἀντὶ τοῦ, δόξης καὶ εὐκλείας ἀξίωσον.

Πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

Εὐκληρία. εὐτυχία.

Εὐκολίνη. ἡ εὔκολος πόλις.

Εὔκολος.[7] ἁπλοϊκὸς τὸν τρόπον, καὶ ἐλευθέριος. ἢ ὁ ἐναντιούμενος τῷ δυσκόλῳ. Ὁ δὲ ἁπλοῦς ἦν, καὶ μάλα εὔκολος, [8]συμπειθόμενος καὶ παρελκόμενος ἀγωνιᾷν τὸ ἀνδράποδον, καθάπερ Ὀδύσσειόν τινα καὶ Θεμιστόκλειον παρεληλυθότα δεινότητα καὶ πανουργίαν.

Εὐκραής. ἀντὶ τοῦ, εὔκρατος.

Εὐκράς. εὐκρασία.

Εὐκρινές. εὐχερές.

Εὐκρίνεια. ἡ καθαρότης.

Εὐκρινής. συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ὑγιάνας λέγεται. διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι. οὗτοι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τιθέασι κατὰ ἀντίφρασιν.

Εὔκριτος. ὄνομα κύριον.

Εὐκταῖον. εὐχῆς ἄξιον. πολύτιμον. ὑγιές. Παρ' ἐμοὶ δειπνήσατε πρότερον ἀμφότεροι. θύων γὰρ τυγχάνω ἱερὰ εὐκταῖα, καὶ τοὺς παῖδας ἄγων ἴθι, καὶ τῶν

Εὐκαιρεῖν. Opulentum eſſe. *Ille vero vocavit cives, qui opulenti eſſe videbantur.*

¹Polybius. Fragm. Gr. 67. Vol. V. p. 88.

Εὐκαιρίαν. Opportunitatem. *Ille vero admiratus illius urbis ſitum, & arcis opportunitatem, tam ad loca, quæ erant intra Iſthmum, quam ad ea, quæ extra eum ſita erant.* Et iterum: *Illi vero mirabantur illius regionis bonitatem, & Nili commoditates.*

Polybius. XXX. 15. Vol. V. p. 44.

Εὐκηλήτειρα. Demulcens. Leniens. Sopiens.

Εὔκηλος. Quietus. Placidus. Tacitus.

Εὐκλεές. Glorioſum. Illuſtre.

Εὔκλεια. Gloria. [*Dicebat vero,*] *gloriam quidem in bonorum numero non eſſe ponendam; attamen operam dandam, ut eam conſequaris, propter utilitatem aliorum hominum. Nam ſi Philoſophi turpiter ſe gerere viderentur, omnem verecundiam, & meliorum morum ſtudium ex vita ſublatum iri.* Et iterum Joſephus: *Vitam gloriæ poſtponens.*

Εὐκλείδης. Euclides, Megarenſis, (ex Megaris nimirum in Iſthmo ſitis oriundus) Philoſophus: auctor ſectæ, ab ipſo *Megaricæ* appellatæ; quam alii etiam Dialecticam & Eriſticam vocarunt. Idem fuit Socratis diſcipulus: cui Ichthyas, & poſtea Stilpon in Schola ſucceſſerunt. Conſcripſit Dialogos, *Alcibiadem*, *Æſchinem*, *Critonem*, *Phœnices*, *Lampriam*, *Amatorium*, & alia quædam.

Εὐκλέϊσον. Gloria & honore illuſtra. *Propitius noſtrum gloria illuſtra genus.*

Εὐκληρία. Felicitas.

Εὐκολίνη. Eucoline. Urbs.

Εὔκολος. Simplex. Apertus. Ingenuus. Vel, facilis, & qui contrarius eſt moroſo. *Ille vero, cum eſſet ſimplex & facilis, ab aliis perſuaſus in certamen deſcendebat cum mancipio, quod vel Ulyſſis & Themiſtoclis aſtutiam & calliditatem ſuperabat.*

Εὐκραής. Bene temperatus.

Εὐκράς. Idem. Et εὐκρασία. Bona temperies.

Εὐκρινές. Diſtinctum. Clarum. Purum.

Εὐκρίνεια. Diluciditas. Puritas.

Εὐκρινής. Communiter quidem ſic vocatur ille, qui ex morbo convaluit: ab εὖ bene, & κεκρίσθαι, diſtinctum vel ſecretum eſſe. Per antiphraſin vero etiam mortuus ſic dicitur.

Ευκρινης. σ. μὲν ὁ ἐξ ἀ. ὑ. λ. διὰ τὸ ευ κεκρίσθαι. οὗ. δὲ καὶ ε. τοῦ ν. τ. κατὰ ἀντίφρασιν.
Photi

Εὔκριτος. Eucritus. Nomen proprium.

Εὐκταῖον. Optandum. Voto dignum. Pretioſum. Sanum. *Apud me cœnate prius ambo. Sacra enim facio præclara: & filios huc* φίλων, οὓς ζητεῖς. καὶ εὐκταῖος.

---

[1] Ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δοκ.] Fragmentum hoc Valeſius Polybio tribuit. Certe, τὸ εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις, pro, opulentum & divitem eſſe, eſt phraſis Polybiana, ut patet ex Collectaneis Conſtantini Imperat. pag. 165. ubi in fragmento Polybii inter alia & hæc leguntur: Προέγραφε γὰρ τοὺς εὐκαιροῦντας τοῖς βίοις φυγάδας, οὐ μόνον ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας. Id eſt: *Locupletes enim quoſque, non viros ſolum, ſed etiam fœminas, exules proſcripſit.*

[2] Ὁ δὲ θαυμάσας τὴν τῆς π.] Fragmentum hoc Fulvius Urſinus ad Polybium refert.

[3] Οἱ δὲ ἐθαύμαζον τὴν ἀρετὴν τῆς χ.] Hæc ſunt verba Diodori in *Excerpt. Legat.* ab Urſino editis, cap. XXXII. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[4] Ἰώσηπος] *De Bello Jud.* lib. 1. pag. 709. ubi de Eleazaro filio Mattathiæ verba fiunt.

[5] Εὐκλείδης Μεγ.] De eo vide plura apud Laertium.

[6] Φοίνικας] Laertius, Φοίνικα: numero ſingulari.

[7] Εὔκολος. ἁπλοϊκὸς τὸν τρόπον. ἐλευθ.] Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas* pag. 214. Εὔκολος. ἁπλοϊκὸς, καὶ ἐλευθέριος. τοιοῦτος δὲ ὁ Σοφοκλῆς.

[8] Συμπειθόμενος καὶ παρελκόμενος ἀγωνιᾷν ἀνδρ.] Totus hic locus & ἀνακόλουθος eſt & obſcurus, quem fruſtra quis emendare & illuſtrare conetur, niſi prius integrum locum auctoris, unde hæc deprompta ſunt, invenerit.

Εὐκτήμονος. πλουσίου.

Εὐκτόν. ἐπιθυμητικόν. [1] Ἀγαθίας· Οἱ δὲ Φράγγοι ἀφειδῶς ἐνέκειντο, ὡς τὸν Ναρσῆν ζωγρήσοντες, καὶ πόνῳ ξὺν βραχεῖ πέρας εὐκτὸν ἐπιθήσοντες ἅπαντι τῷ πολέμῳ.

Εὐλάβεια. παρὰ Σοφοκλεῖ, [2] ἔννοια, καὶ σκέψις.

--- Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
Ἔνεστιν εὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

οὐ γὰρ τὸν φόβον φησὶ νῦν.

Εὐλάβεια. ἡ καθαρότης, καὶ ὁ φόβος. Εὐλαβία δὲ, ὄνομα κύριον.

Εὐλαβηθείς. Τῶν Ῥωμαίων τὸ πρόθυμον εὐλαβηθεὶς ὁ Γεζέριχος, τοῖς ἑαυτῷ ἑπομένοις ἐσήμαινε διὰ τάχους ἐπικουρεῖν. καὶ Πισίδης·

Οὐκ ηὐλαβήθης τὰς ἐνοχλούσας νόσους.

Εὐλαβής. ὁ εὖ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβανόμενος. ὁ μὴ προχείρως τι ποιῶν. ἢ καὶ ὁ εἰς λαβὴν ἐπιτήδειος· οἷον, εὐλαβὴς μάχαιρα. ἢ ὁ εὖ προλαμβάνων τὸ μέλλον. δύσληπτος δὲ, ὁ δυσχερής. ἀπὸ τῶν χειρῶν.

Εὐλαβοῦ. φυλάσσου.

Εὐλαβοῦ[3] δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε. καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς,
Ἅσπερ Εὐκράτης ἔφυγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

ἐπὶ τῶν φευγόντων. Ἀριστοφάνης. καὶ εὐλαβοῦμαι, αἰτιατικῇ. γενικῇ δὲ· Ἀψύχων εὐλαβοῦμαι. εἰ γὰρ βαπτίσω σε.

4. Polybius. XVI. 38. Vol. III. 642.

Εὐλαβῶς. Ὁ δὲ [4] Φίλιππος, ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς εὐλαβῶς διακειμένους πρὸς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον, ἐσπούδαζε κατὰ πάντα τρόπον ἐμβιβάσαι αὐτοὺς εἰς ἀπέχθειαν.

Εὔλαχα. τὸ ἄροτρον, [5] παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν χρησμῷ τινι. Δώριος δὲ ἡ λέξις.

Εὐλαί. σκώληκες. καὶ [6] εὐλέων, τῶν σκωλήκων. [7] Ἡ δὲ Φερετίμα, ἡ Κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ' ὧν ἔδρασε δίκας ἔτισε. ζῶσα γὰρ ἐξέζεσεν εὐλέων. ὅ ἐστι, σκωλήκων. [8] ὥς φησι Βάβριος ἐν μυθικοῖς. καὶ αὖθις· Ἐξέζεσε[9] ζῶν κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν, εὐλαῖς· οἱ δὲ, ὅτι οὐ ταύταις, φθειρσὶ δὲ μᾶλλον. ἢ [10] οὕτω, φθειρσί γε μήν.

Εὔληπτος. ὁ ταχέως καταλαμβανόμενος.

Εὐλόγησα. καὶ οὐκ ηὐλόγησα. ὡς Ἀττικώτερον γὰρ τὸ εὐλόγησα. Εὐλογημένος γὰρ λέγεις, καὶ οὐκ ηὐλογημένος.

tecum adduc, & ex amicis illos, quos cupis. Et εὐκταῖος. Optandus.

Εὐκτήμονος. Opulenti. Divitis.

Εὐκτόν. Optandum. Expetendum. Agathias: *Franci vero acriter & ſtrenue hoſtibus inſtabant, tanquam Narſetem vivum capturi, & ſic finem optatum toti bello impoſituri.*

Εὐλάβεια. Apud Sophoclem [ſic dicitur] conſideratio, & deliberatio. *Nam qui rem ante cognoſcit, prudenter de eo, quod facturus eſt, deliberare poteſt.* Εὐλάβεια enim hic non ſignificat metum.

Εὐλάβεια. Puritas, & metus. Εὐλαβία vero, nomen proprium. Eulabia.

Εὐλαβηθείς. Timens. Formidans. *Genſericus Romanorum promptitudinem formidans, illis, qui ipſum ſequebantur, ſignificavit, ut ſibi celeriter opem ferrent.* Et Piſides: *Non reformidaſti moleſtos morbos.*

Εὐλαβής. Qui recte res aggreditur. Qui nihil temere facit. Vel etiam, qui commode prehendi poteſt: ut εὐλαβὴς μάχαιρα, gladius, qui commode capi vel prehendi poteſt. Vel, qui recte futurum præcipit. Δύσληπτος vero eſt, qui difficulter capi poteſt.

Εὐλαβοῦ. Cave. [Ariſtophanes:] *Cave, ne te effugiat. Novit enim vias, per quas Eucrates recta effugit ad paleas.* Dicitur de fugientibus apud Ariſtophanem. Et εὐλαβοῦμαι, accuſativo jungitur. Item, genitivo. *Inanimata caveo. Si enim te baptizavero.*

Εὐλαβῶς. Caute. Timide. *Philippus autem animadvertens, Achæos a bello contra Romanos ſuſcipiendo metu deterreri, ipſos quavis ratione iis infenſos reddere ſtudebat.*

Εὔλαχα. Sic apud Thucydidem in oraculo quodam dicitur aratrum. Eſt autem vocabulum Doricum.

Εὐλαί. Vermes. Et εὐλέων. Vermium. *Pheretima vero, Cyrenes Regina, pro facinoribus a ſe perpetratis pœnas dedit. Vivens enim vermibus ſcatuit.* Et ut ait Babrius in *Fabulis.* * * * * Et iterum: *Vivus malis animalculis ſcatuit; ut alii quidem tradunt, vermibus; vel, ut alii, pediculis potius.*

Εὔληπτος. Qui facile & cito capi poteſt.

Εὐλόγησα. [Sic dicendum eſt.] Non autem ηὐλόγησα. Laudavi. Celebravi. Magis enim Atticum eſt εὐλόγησα. Pariter, εὐλογημένος dices, non autem ηὐλογημένος.

---

[1] Ἀγαθίας] Lib. 1. pag. 34.

[2] Ἔννοια] Sic recte Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 275. unde hæc Suidas deſcripſit. At in prioribus Editt. male legitur, εὔνοια.

[3] Εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σ.] Duo hi verſus Trochaici leguntur apud Ariſtophanem *Equit.* pag. 301. (202. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Ὁ δὲ Φίλιππος, ὁρῶν τοὺς Ἀχ.] Fragmentum hoc Valeſius Polybio tribuit.

[5] Παρὰ Θουκυδίδῃ] Lib. v. cap. xvi. ſed ubi legitur, εὐλάκα, per κ. Scholiaſta ibi ſequentia notat: Εὐλάκαν δὲ τὴν ὕνιν Λακεδαιμόνιοι λέγουσι. ἔνιοι δὲ, τὴν δίκελλαν. ἀπὸ τοῦ λακαίνειν, ἤτοι σκάπτειν. εὐλάξειν δὲ, ἀρόσσειν.

[6] Εὐλέων] Ionice dictum eſt, pro εὐλῶν, ut ex exemplo ſequenti patet. In prioribus autem Editt. male legitur, εὐλαιῶν.

[7] Ἡ δὲ Φερετίμα, ἡ Κυρήνης βασίλισσα, ἀνθ' ὧν ἔδρ.] Herodotus lib. iv. in fine: Οὐ μὴν οὐδὲ ἡ Φερετίμη εὖ τὴν ζόην κατέπλεξε. ὡς γὰρ δὴ τάχιστα ἐκ τῆς Λιβύης τισαμένη τοὺς Βαρκαίους ἀπενόστησε ἐς τὴν Αἴγυπτον, ἀπέθανε κακῶς. ζῶσα γὰρ εὐλέων ἐξέζεσε. Hinc Suidas fragmentum hoc conſarcinavit, ut Portus etiam obſervavit.

[8] Ὡς φησι Βάβριος ἐν μυθικοῖς] Cum nihil præcedat, vel ſequatur, ad quod verba hæc referri poſſint, vel dicendum eſt, ea ut ſupervacanea delenda eſſe, vel, ῥῆσιν Babrii hic excidiſſe.

[9] Ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις· οἱ μὲν, εὐλ.] Fragmentum hoc legitur etiam ſupra v. Ἀπώνατο.

[10] Ἢ οὕτω, φθειρσί γε μήν] Hæc nihil aliud ſunt quam varia lectio verborum proxime præcedentium.

Εὐλογείτω. καὶ εὐλογείτωσαν. ἐπαινείτωσαν.

Εὐλόγηκεν. ἐβλασφήμησεν. ἐπὶ τοῦ Ἰώβ· Εὐλογῶν εὐλογήσει.

Εὐλογῆσαι. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εὐλογηθήσεται.

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός. αἰτιατικῇ. [1] Εἰδέναι προσήκει, ὡς εὐλογοῦντες μὲν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν, λόγους αὐτῷ προσφέρουσι μόνους· ἔργῳ δὲ αὐτὸν εὐεργετῆσαι οὐ δύνανται. ὁ δὲ Θεὸς εὐλογῶν βεβαιοῖ τοὺς λόγους τῷ ἔργῳ, καὶ παντοδαπὴν παρέχει φορὰν ἀγαθῶν τοῖς εὐλογουμένοις.

Εὐλογιστίας. εὐλογίας. εὐβουλίας.

Εὔλογον[2] ἀξίωμα. τὸ πλείονας ἀφορμὰς ἔχον εἰς τὸ ἀληθὲς εἶναι· οἷον, Βιώσομαι αὔριον. † Λόγου [3] ποτὲ γενομένου πρὸς [4] Κλεάνθην τὸν φιλόσοφον, καὶ Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, περὶ τοῦ δοξάζειν τὸν σοφὸν, καί τινος εἰπόντος, ὡς οὐ δοξάζει· βουλόμενος ὁ βασιλεὺς ἐλέγξαι αὐτὸν, κηρίνας ῥοὰς ἐκέλευσε παρατεθῆναι. τοῦ [5] δὲ σοφοῦ ἀπατηθέντος, ἀνεβόησεν ὁ βασιλεὺς, ψευδεῖ συγκατατεθεῖσθαι αὐτὸν φαντασίᾳ. πρὸς ὃν ὁ σοφὸς εὐστόχως ἀπεκρίνατο, εἰπὼν, οὕτω συγκατατεθεῖσθαι, οὐχ ὅτι ῥοαί εἰσιν, ἀλλ᾽ ὅτι εὔλογόν ἐστιν, ῥοὰς αὐτὰς εἶναι. διαφέρειν δὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν τοῦ εὐλόγου.

Εὐλόφως. γενναίως. [6] Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας εὐλόφως ἀγωνισάμενος, ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον, ὃν ἔφη Σωκράτην εἰπεῖν ὁ Ξενοφῶν πρὸς Ἰσχόμαχον, [7] ὡς ἔστιν ἄρα τὸν ἀγαθὸν ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τοῦ βλάπτειν αὐτὸν πειρωμένων. καὶ αὖθις· [8] Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφαίνετο, οὔτε τὸ σῶμα κεκακωμένος, οὔτε τὴν ψυχὴν τεταλαιπωρημένος.

Εὔλυτος. [9] Μάρκος Ἀντωνῖνός φησιν· Ἔσο ἀναμένων τὸ ἀνακλητικὸν ἐκ τοῦ βίου εὔλυτος, μήτε ὅρκου δεόμενος, μήτε ἀνθρώπου τινὸς μάρτυρος.

Εὐμάθεια. τὸ καλῶς μανθάνειν.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος [10] παρὰ Ἡροδότῳ.

Εὐμάρεια. ἡ εὐκολία. [11] λέγεται δὲ καὶ ἡ εὐκοσμία

Εὐλογείτω. Laudet. Celebret. Et εὐλογείτωσαν. Laudent. Celebrent.

Εὐλόγηκεν. [Per antiphraſin, pro] Maledixit. De Jobo dicitur: *Laudibus celebrabit.*

Εὐλογῆσαι. Laudaſſe. Celebraſſe. *Ipſius anima in vita ejus celebrabitur.*

Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός. *Benedicat nobis Deus.* Accuſativo jungitur. *Scire oportet, homines, cum Deo benedicunt, ſola verba ipſi offerre; re ipſa vero ipſi benefacere non poſſe. Deus vero, cum benedicit, verba factis confirmat, & iis, quibus benedicit, omnigenam bonorum copiam largitur.*

Εὐλογιστίας. Rationes bene ſubductas. Prudentiam in capiendis conſiliis.

Εὔλογον ἀξίωμα. Axioma probabile: ſive illud, quod plures habet rationes, cur verum credatur; ut, *Cras vivam.* † Cum aliquando inter Cleanthem philoſophum & Ptolemæum Regem ortus eſſet ſermo, de eo, an ſapiens opinetur; & quidam negaret, eum opinari; Rex eum convincere volens, mala Punica cerea apponi juſſit. Cum igitur externa ſpecies Sapientem decepiſſet, Rex exclamavit, eum falſo viſo aſſenſum eſſe. Cui Sapiens argute reſpondit, dicens, ſe ita aſſenſum eſſe, non quod exiſtimaret, ea eſſe mala Punica ſed quod probabile putaret, ea eſſe mala Punica. Differre autē viſionē, quæ cōprehendendi facultatem habeat, ab eo quod ſit probabile.

Εὐλόφως. Generoſe. Fortiter. *Ille vero cum fortiter cum adverſariis certaſſet, oſtendit, verum eſſe dictum illud, quod Socrates, ut ait Xenophon, ad Iſchomachum dixit, Virum bonum etiam utilitatem capere poſſe ex iis, qui ipſi nocere conentur.* Et iterum: *Erecta cervice labores & moleſtias ita perferebat, ut nec corpus ejus debilitaretur, nec animi robur & vires frangerentur.*

Εὔλυτος. Paratus diſcedere. Expeditus. Marcus Antoninus ait: *Expeditus claſſicum expecta, quo e vita avoceris, nec jurejurando proprio, nec alius cujuſquam teſtimonio indigens.*

Εὐμάθεια. Docilitas. Diſcendi facilitas.

Εὐμαρέη. Apud Herodotum locus, ubi venter exoneratur. Vel, ipſa ventris exoneratio.

Εὐμάρεια. Facilitas. Item tranquillitas, ſive,

---

[1] Εἰδέναι προσήκει, ὡς εὐλογοῦντες μὲν οἱ ἄνθρ.] Hæc ſunt verba Theodoreti ad Pſalmum LXVI. v. 6.

[2] Εὔλογον ἀξίωμα——Βιώσομαι αὔριον] Hæc leguntur apud Laertium in *Zenone Cittieo*, pag. 483. Edit. Henr. Steph. ut Pearſonius recte obſervaverat.

[3] Λόγου ποτὲ γενομένου πρὸς Κλεάνθην τὸν φιλόσοφον, καὶ Πτολεμαῖον τὸν βασ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba ejuſdem Laertii in *Sphæro*, ut itidem Pearſonius monuit.

[4] Κλεάνθην] Imo, Σφαῖρον, ut patet ex Laertio, qui hæc de Sphæro Philoſopho refert.

[5] Τοῦ δὲ σοφοῦ] Laertius, τοῦ δὲ Σφαίρου. Et ſic paulo poſt, Σφαῖρος, pro σοφός.

[6] Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας εὐλ.] Fragmentum hoc ex Damaſcio depromptum eſſe ſuſpicor.

[7] Ὡς ἔστιν ἄρα τὸν ἀγαθὸν ὠφελεῖσθαι καὶ ὑπὸ τ.] Neſcio an auctor anonymus, ex quo Suidas iſta depromſit, reſpexerit ad locum illum Xenophontis in *Oeconom.* pag. 820. Οἰκονόμου ἄρα ἐστὶν ἀγαθοῦ καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπίστασθαι χρῆσθαι, ὥστε ὠφελεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Sed hæc Socrates ad Critobulum, non vero ad Iſchomachum dicit.

[8] Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Saluſtio philoſopho, ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1048. hic ipſe locus ſic legitur: Ἐφαίνετο δὲ οὐδέποτε ἐπὶ πλεῖστον χρόνον οὔτε ἀῤῥωστῶν τὸ σῶμα, οὔτε ταλαιπωρούμενος τὴν ψυχήν, ἀλλὰ, τὸ λεγόμενον, εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπέμενε. De Saluſtio philoſopho, ut diximus, hæc intelligi debere, liquet ex iis, quæ apud Photium loco laudato præcedunt.

[9] Μάρκος Ἀντωνῖνός φ.] Lib. III. cap. V. ut Pearſonius quoque obſervaverat. Vide etiam Noſtrum ſupra v. Ἀνακλητικὸν, ubi idem fragmentum legitur.

[10] Παρὰ Ἡροδότῳ] Lib. II. pag. 64. ubi ſcriptor ille de Ægyptiis inquit: Εὐμαρείῃ χρέωνται ἐν τοῖσι οἴκοισι, ἐσθίουσι δὲ ἔξω ἐν τῇσι ὁδοῖσι. Locum hunc Herodoti obſervavit Portus in Lexico Ionico: uti & alterum, qui occurrit lib. IV. pag. 163. ubi eadem voce Herodotus utitur.

[11] Λέγεται δὲ καὶ ἡ εὐκοσμία παρὰ Μάρκῳ Ἀντ.] Reſpexit Suidas ad locum illum, qui exſtat lib IV. cap. III. ubi Marcus ait: Τὴν δὲ εὐμάρειαν λέγω οὐδὲν ἄλλο, ἢ εὐκοσμίαν.

τὸ δὲ

παρὰ Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ. καὶ [1] ἐν Ἐπιγράμματι· Οὐ βαθύπεπλος εὔμαρις.

Εὐμάρεια. ἡσυχία παρὰ Ἡροδότῳ. Τοῦτο φυγῆς τῷ Ἀννίβᾳ πλείονα εὐμάρειαν παρέσχε. διώκειν γὰρ οἱ τετρωμένοι [οἷοί τ'] ἦσαν ἥκιστα.

Εὐμάρειαι. εὐχέρειαι. τὸν πλοῦτον κτήσασθαι μὲν εὐμαρές· φυλάξασθαι δὲ, οὐ ῥᾴδιον.

Εὐμαρής. εὔκολος. εὐχερής. Εὔμαρις δὲ, θηλυκόν.

Εὔμαιος. ὄνομα κύριον.

Εὐμένης, [2] βασιλεὺς Μακεδόνων· ὃς τῇ μὲν σωματικῇ δυνάμει παραλελυμένος ἦν, τῇ δὲ τῆς ψυχῆς λαμπρότητι προσανεῖχεν· ἀνὴρ ἐν μὲν τοῖς πλείστοις οὐδενὸς δεύτερος τῶν καθ' αὑτὸν βασιλέων γενόμενος, περὶ δὲ τὰ σπουδαιότατα καὶ κάλλιστα μείζων καὶ λαμπρότατος. ὅς γε πρῶτον μὲν λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν συνεσταλμένην τελέως εἰς ὀλίγα καὶ λιτὰ πολισμάτια, ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὑτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχήν· οὐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι δὲ πράξεως τῆς αὑτοῦ. δεύτερον, τῶν καθ' αὑτὸν βασιλέων φιλοδοξότατος ἐγενήθη, καὶ πλείστας μὲν πόλεις Ἑλληνίδας εὐηργέτησε, πλείστους δὲ κατ' ἰδίαν ἀνθρώπους ἐσωματοποίησεν. τρίτον δὲ, ἀδελφοὺς ἔχων τρεῖς, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ πρᾶξιν [ἀκμάζοντας,] πάντας τούτους συνέσχε πειθαρχοῦντας αὐτῷ, καὶ δορυφοροῦντας, καὶ σώζοντας τὸ τῆς βασιλείας ἀξίωμα. τοῦτο δὲ σπανίως εὕροι τις ἂν γεγονός. ὁ [3] δὲ Εὐμένης οὗτος ὑπὸ Ἀντιγόνου ἀναιρεῖται, ἀνὴρ σοφώτατος, ἢ κατὰ τοὺς λοιποὺς τῶν Μακεδόνων, δόξας εἶναι, καὶ ἀνεπίληπτος ἐν στρατηγίαις, ὡς καὶ τῷ ἔπειτα γένει παρασχεῖν ὄνομα.

Markland Epist. Crit. 107.

Εὐμενίδες. αἱ Ἐριννύες, αἵ εἰσι καταχθόνιοι δαίμονες. [4] μεταβαλεῖν δέ φασιν αὐταῖς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ. τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας, κριθέντι νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις, καὶ ὁλοκαυτώσαντι αὐταῖς ὄϊν μέλαιναν. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς Σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων. [5] Σοφοκλῆς·

—— Αἱ γὰρ ἔμφοβοι
Θεαί σφ' ἔχουσι, γῆς τε καὶ σκότους κόραι.

καὶ παροιμία· [6] Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά. παρ' ὅσον τὰς Εὐμενίδας ἄλλοι ἄλλως καλοῦσιν. ἄλλα οὖν ὀνόματα παρ' ἄλλοις καλὰ νομίζονται, παρ' ἡμῖν δὲ ταῦτα, τὸ ὀνομάζειν αὐτὰς Εὐμενίδας κατ' εὐφημισμὸν τὰς Ἐριννύας.

animi probe compoſiti ſtatus, apud Marcum Antoninum. Et in Epigrammate: *Non laxa & ſinuoſa eumaris.*

Εὐμάρεια. Tranquillitas apud Herodotum. [Item, facilitas, facultas.] *Hæc res majorem fugæ facultatem Annibali præbuit. Vulnerati enim hoſtem perſequi minime poterant.*

Εὐμάρειαι. Facilitas. [Et εὐμαρές, facile.] *Opes parare facile eſt: at eaſdem conſervare, difficile.*

Εὐμαρής. Facilis. Εὔμαρις vero, [genus veſtis, vel calcei:] eſt fœmininum.

Εὔμαιος. Eumæus. Nomen proprium.

Εὐμένης. Eumenes, Macedonum Rex, corpore quidem erat infirmo atque imbecilli, ſed animi vigore infirmitatem corporis compenſabat: vir in pleriſque rebus nulli ætatis ſuæ Regum ſecundus; in rebus autem graviſſimis ac pulcherrimis omnium maximus ac ſplendidiſſimus. Qui primum quidem, cum regnum paucis ac tenuibus oppidulis coarctatum a patre accepiſſet, ampliſſimis temporis ſui imperiis parem dominationem ſuam præſtitit, non tam fortunæ auxilio & caſu quodam, quam ſolertia & induſtria ſua. Deinde præ cæteris ætatis ſuæ Regibus gloriæ cupidiſſimus fuit, atque unus plurimas Græciæ civitates ac plurimos ſingillatim homines beneficiis ſuis locupletavit. Denique fratres cum haberet tres, & ætate & induſtria pollentes, eos in officio omnes continuit, & morigeros cuſtodeſque regni, ac dignitatis ſuæ habuit ſatellites: quod raro admodum contigiſſe reperias. Hic Eumenes ab Antigono occiſus eſt, vir reliquorum Macedonum longe ſapientiſſimus, & Imperator omnibus numeris abſolutus, adeo ut & poſteris nominis ſui memoriam reliquerit.

Εὐμενίδες. Eumenides, ſive Furiæ, Deæ infernæ: quas ob id, quod Oreſti accidit, nomine mutato *Eumenides* primum appellatas eſſe ajunt; quod ſcilicet εὐμενεῖς, i. e. propitiæ ei fuiſſent, cum Athenis abſolutus, ovem nigram eis immolaſſet. Philemon vero Comicus ait, Deas illas, quas Græci Σεμνὰς vocant, diverſas eſſe ab Eumenidibus. Sophocles: *Terribiles enim Deæ ipſum tenent, Telluris & Caliginis filiæ.* Et proverbium: *Alia alibi cenſentur pulchra.* Eumenides enim alii aliter appellant: quod alia nomina apud alios pulchra cenſeantur. Apud nos vero uſu receptum eſt, ut Furias per euphemiſmum *Eumenides* appellemus.

---

[1] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. III. cap. XII. pag. 339. ubi legitur εὐμαρίς, cum acuto in ultima. Fuiſſe autem *eumarin* genus veſtis vel ornamenti muliebris, ex dicto loco Anthologiæ apparet. Erat etiam genus quoddam calceamenti, quod apud veteres εὔμαρις vocabatur: de quo vide Pollucem.

[2] Εὐμένης. βασιλεὺς Μακεδόνων· ὃς τῇ μὲν σωματικῇ —— σπανίως εὕροι τις ἂν γεγονός] Hæc omnia ſunt verba Polybii apud Conſtantinum in Collectaneis a Valeſio editis, pag. 166. unde ea Suidas deſcripſit. Vocem autem Μακεδόνων Suidas de ſuo addidit: & quidem male. Eumenes enim non fuit Rex Macedonum, ſed Pergami, ut ex hiſtoria ſatis conſtat.

[3] Ὁ δὲ Εὐμένης οὗτος ὑπὸ Ἀντιγ.] Hæc pertinent ad Eumenem Cardianum, Cappadociæ ſatrapam, a priori Eumene omnino diverſum, ut recte monuit Reineſ. *Var. Lect.* lib. III. pag. 368. quem confer.

[4] Μεταβαλεῖν δέ φασιν αὐταῖς τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρ.] Hæc, & quæ ſequuntur; ſunt verba Scholiaſtæ Sophocl. ad *Oedip. Colon.* pag. 272. ut Portus etiam monuit.

[5] Σοφοκλῆς] *Oedip. Colon.* pag. 272.

[6] Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά] Hæc apud Sophoclem loco laudato ſequuntur: quæ non neceſſe eſt proverbiis cum Suida accenſere.

Εὐμενίδες.[1] Αἰσχύλος Εὐμενίσιν, εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου, φησὶν, ὡς [2] ἡ Ἀθηνᾶ ἐπραΰνε τὰς Ἐριννύας, ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην, καὶ Εὐμενίδας αὐτὰς ὠνόμασεν. εἰσὶ δὲ τρεῖς, Ἀληκτὼ, Μέγαιρα, Τισιφόνη.

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου. κόθορνος εἶδος ὑποδήματος, ἑκατέροις ποσὶν ἁρμόζον. [3] ὅθεν καὶ Θηραμένην, τὸν ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, Κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι. ἐπὶ τῶν οὖν συνεχῶς μεταβαλλομένων ἡ παροιμία.

Εὐμολπία. ἡ εὐφωνία, ἡ [4] εὐημερεία.

Εὐμολπίδαι. γένος ἀπὸ τοῦ Θρᾳκός· ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν. ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν [5] ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος. † [6] Ἐπηράσαντο δὲ αὐτῷ Εὐμολπίδαι καὶ Κήρυκες. καὶ αὖθις· Εἶτα μέντοι παρ' οὐδὲν θέμενος τὰ σεμνὰ Εὐμολπιδῶν, καὶ Κηρύκων, καὶ τῶν ἄλλων γενῶν ἱερῶν τε ὄντων καὶ θεοφιλῶν, ἐπίρρητον δὲ καὶ θήλειαν σοφίαν προελόμενος.

Εὔμολπος, Ἐλευσίνιος, ἤτοι Ἀθηναῖος, υἱὸς Μουσαίου τοῦ ποιητοῦ· ὡς δέ τινες, μαθητὴς Ὀρφέως, ἐποποιὸς τῶν πρὸ Ὁμήρου. γέγονε δὲ καὶ Πυθιονίκης. πρὸς λύραν γὰρ ἐπεδείκνυντο οἱ ποιηταί. οὗτος ἔγραψε τελετὰς Δήμητρος, καὶ [7] τὴν εἰς Κελεὸν ἄφιξιν, καὶ τὴν τῶν μυστηρίων παράδοσιν, τὴν ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ γενομένην, ἔπη τὰ πάντα τρισχίλια. [8] Χειροσκοπικὰ πεζῶς, βιβλίον ἕν.

Εὐμοιρία. εὐκληρία. καὶ εὐμοιρότερον, εὐτυχέστερον. Οἱ δὲ τοὺς ἀχρείους σφῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ πιεζόμενοι ἐξέβαλον εἰς τὸ μεσοτείχιον, καὶ ἐκτείνοντο εὐμοιρότερον ὑπὸ τῶν πολεμίων. † [9] Εἰς θέαν καὶ νόησιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ ψευδοῦς, εὐμοιρίαν. Δαμάσκιος.

Εὐνάς. κοίτας. ἢ ἀγκύρας. καὶ εὐνίων, τῶν στρωμάτων. Οἱ μὲν ἐκ τῶν εὐνίων ἀνεπήδων· οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἀμελῶς.

Εὐνείκα, Σαλαμινία.

Εὐνηθέντας. κατακοιμηθέντας.

Εὔνηος.[10] ὄνομα κύριον.

Εὐνίδαι.[11] γένος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οὕτως ὀνομαζόμενον. ἦσαν δὲ κιθαρῳδοὶ, πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρείαν.

Εὖνις. ἡ γαμετή.

Εὐμενίδες. Eumenides. Æſchylus *Eumenidibus*, poſtquam expoſuit ea, quæ in Oreſtis judicio contigerunt, dicit, Erinnyas a Minerva mitigatas fuiſſe, ne Oreſti infenſæ eſſent; & ideo Eumenidas ab ipſa appellatas fuiſſe. Sunt autem tres: Alecto, Megæra, Tiſiphone. *Port.*

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου. Cothurno verſatilior. Cothurnus erat calcei genus, utrique pedi aptum. Unde etiam Theramenem illum, qui xxx. Tyrannorum tempore vixit, Athenienſes *Cothurnum* appellarunt. Proverbium igitur hoc dicitur in eos, qui crebro mutantur.

Ευμεταβολωτερος

Εὐμολπία. Suavitas vocis. Suavis cantus. Vel, felix rerum ſucceſſus.

Εὐμολπίδαι. Eumolpidæ. Genus, [quod originem ducit] ab [Eumolpo] Thrace: qui etiam rationem initiandi invenit. Vel a Muſæi filio, qui fuit a ſecundo quintus. † *Devoverunt autem eum Eumolpidæ & Ceryces.* Et iterum: *Deinde vero ſpretis Eumolpidarum, & Cerycum, aliarumque familiarum ſacrarum myſteriis, infamem & effœminatam ſapientiam illis antepoſuit.*

Εὔμολπος. Eumolpus, Eleuſinius, vel Athenienſis, filius Muſæi Poetæ, &, ut quidam tradunt, diſcipulus Orphei, poeta Epicus ante Homerum. Vicit etiam Pythia. Ad lyram enim Poetæ de palma inter ſe certabant. Scripſit Initia Cereris, ejuſque ad Celeum adventum, & myſteria filiabus ejus tradita: eaque omnia tribus verſuum millibus. Chiroſcopicorum librum unum, oratione proſa.

Εὐμοιρία. Felicitas. Et εὐμοιρότερον. Felicius. *Illi vero, cum a fame premerentur, eos ex ſuis, qui ad res gerendas inepti erant, in pomœrium ejecerunt; qui ab hoſtibus melius interficiebantur.* Et, *Felicitatem, per quam verum & falſum contemplamur & intelligimus.* Damaſcius.

Εὐνάς. Cubilia. Vel, ancoras. Et εὐνίων. Stragulorum. Stratorum. *Alii quidem ex ſtratis exſiliebant; alii vero negligenter ſe armabant.*

Εὐνείκα. Eunica, Salaminia.

Εὐνηθέντας. Dormientes. Sopitos. Cubantes.

Εὔνηος. Euneus. Nomen proprium.

Εὐνίδαι. Eunidæ. Erat familia quædam apud Athenienſes, ſic appellata: qui erant citharœdi, ſacrorum uſui inſervientes.

Εὖνις. Lecti conſors. Uxor.

---

[1] Εὐμενίδες. Αἰσχύλος Εὐμ.] Ex Harpocratione.

[2] Ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐπραΰνε τὰς Ἐριν.] Alii ab ipſo Oreſte Furias placatas eſſe referunt. Vide Anonymi argumentum in Æſchyli *Eumenides.*

[3] Ὅθεν καὶ Θηραμένην, τὸν ἐπὶ τῶν λ', Κόθορνον ἐκάλ.] Vide, quæ notamus infra ad v. Θηραμένης.

[4] Εὐημερεία] Malim εὐυμνία: ut habet Heſychius.

[5] Ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος] Imo, ἀπὸ τοῦ πρώτου πέμπτος. i. e. a primo Eumolpo quintus: ut ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* reſcribendum hic eſſe recte monuit Meurſius *Eleuſin.* cap. 11. quem conſule.

[6] Ἐπηράσαντο δὲ αὐτῷ Εὐμολπ.] Fragmentum hoc Kuhnius ad Ælianum refert.

[7] Καὶ τὴν εἰς Κελεὸν ἄφιξιν] Hæc verba deſiderantur in prioribus Editt. quæ ex MSS. Pariſ. revocavi. Erat autem Celeus pater Triptolemi, ut docet Suidas infra v. Ῥαριάς: quem locum confer.

[8] Χειροσκοπικὰ πεζῶς, βιβλ.] Locum hunc ex MS. Pariſ. A. emendavi, qui in prioribus Editt. male ſic legitur: Χειροσκοπικά. πεζὰ δὲ βιβλίον ἕν.

[9] Εἰς θέαν καὶ νόησιν τοῦ ἀληθ.] Loci hujus ſenſus eſt omnino mutilus & imperfectus, quem ex Photio ſuppleri poſſe recte obſervavit Pearſonius. Apud eum enim in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1033. ſic legitur: Ὅτι ἀγχίνοιαν καὶ ὀξύτητα ὁ Ἰσίδωρος ἔλεγεν —— εἶναι θείαν κατοχὴν, ἠρέμα διανοίγουσαν καὶ ὑποκαθαίρουσαν τὰ τῆς ψυχῆς ὄμματα, καὶ τῷ νοερῷ φωτὶ καταλάμπουσαν, εἰς θέαν καὶ γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψεύδους. εὐμοιρίαν ταύτην ἐκεῖνος ὠνόμαζε. Clare hinc patet, Suidam ex eodem auctore, ex quo & Photius, (i. e. ex Damaſcio) locum hunc deprompſiſſe.

[10] Εὔνηος] Poetice, pro Εὔνεος. Sic autem appellabatur filius Jaſonis, cujus meminit Homerus Il. Η. v. 468. & Il. Ψ. v. 747.

[11] Εὐνίδαι] Potius Εὐνείδαι, per diphthongum ει; ut habent Heſychius & Etymologus. Vide etiam Valeſium ad Excerpta Peireſc. pag. 66.

Εὖνις. ἐστερημένη τῶν ἐπιτηδείων.

Εὐνοϊκῶς. Φιλικῶς. πιστῶς.

Εὐνομία. εἰρήνη.

Εὐνομιανός. ὄνομα κύριον. [1] Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρὸν, (ἀντὶ τοῦ ἐβάπτισε) χερσὶ δὲ οἰκείαις ἀνελόμενος, εἰσποιητὸν ἐποιήσατο παῖδα, ᾗπερ εἰσποιεῖσθαι Χριστιανοῖς νόμος.

Εὐνομουμένη. εἰρηνεύουσα. [2] εὐθηνουμένη. [3] καλῶς διοικουμένη.

Εὐνόμιος. [4] οὗτος εἰς Κύζικον προβάλλεται Ἐπίσκοπος ἐπὶ Οὐάλεντος βασιλέως. ὑπογραφεὺς δὲ οὗτος γέγονεν Ἀετίου, τοῦ ἐπικληθέντος Ἀθέου. συνὼν δὲ αὐτῷ, τὸν ἐκείνου σοφιστικὸν τρόπον ἐζήλωσε, λεξειδίοις τε σχολάζων καὶ ποιῶν ἑαυτῷ σοφίσματα οὐκ ᾐσθάνετο. ἐκ τούτων δὲ τυφωθεὶς εἰς βλασφημίαν ἐξέπεσε, τὸ Ἀρείου δόγμα ζηλῶν, κατὰ πολλὰ δὲ τοῖς τῆς ἀληθείας δόγμασι πολεμῶν, ὀλιγομαθῶς μὲν ἔχων πρὸς τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ μηδὲ συνιέναι αὐτὰ δυνάμενος· [5] πολύχους δὲ τὴν λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ περιστρέφων ἀεὶ, καὶ μὴ δυνάμενος περιγενέσθαι τοῦ προτεθέντος σκοποῦ· ὡς δεικνύουσιν οἱ ζ τόμοι, οὓς ἐματαιοπόνησεν εἰς [6] τὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολάς. πολλοὺς γὰρ λόγους ἐς αὐτὰς ἀναλώσας, τῆς ἐπιστολῆς τὸν σκοπὸν ἑλεῖν οὐ δεδύνηται. ἐφάμιλλοι δὲ αὐτοῦ καὶ οἱ ἄλλοι λόγοι τυγχάνουσιν, ἐν πολυλεξίᾳ ἔχοντες νοημάτων εὐτέλειαν.

Εὐνοίας. Φιλίας. [7] Τὸν γὰρ στρατὸν, ᾧ καταρασόμενον ἐλθεῖν αὐτὸν παρακαλοῦσι, δι' εὐνοίας εἶναι τῷ Θεῷ.

Εὐνοῶ σοι.

Εὔνους. [8] Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τοῖς Τόποις· Δεῖξαι θέλοντες, τὸν φίλον μὴ εἶναι εὔνουν ἀεὶ, εἰ εὔνους μὲν ὁ ὀρθῶς νοῶν, καὶ τὰ ἀληθῆ, καὶ τὰ ἀγαθὰ νοῶν· οὐ πάντα δὲ ὀρθῶς ὁ φίλος νοεῖ. ὁ δὲ τόπος οὗτος τὸ μὲν πιθανὸν καὶ ἔνδοξον καὶ διαλεκτικὸν ἔχει, οὐ μὴν ὑγιὲς τὸ λεγόμενον ἐπὶ πάντων. οὔτε γὰρ εὐθάλασσος λέγεται, ὁ ἔχων ἀγαθὴν θάλασσαν· οὔτε εὔχειρ, ὁ καλὰς ἔχων χεῖρας, ἀλλ' ὁ πυκτικός· οὔτε μεγαλόψυχος, ὁ ἔχων ψυχὴν μεγάλην. διὸ οὐδὲ

Εὖνις. Neceſſariis & propinquis orbata. Vidua.

Εὐνοϊκῶς. Benevole. Amice. Fideliter.

Εὐνομία. Bona legum conſtitutio. Pax.

Εὐνομιανός. Eunomianus. Nomen proprium. *Hunc autem Eunomianum Beliſarius divino lavacro lavit, propriiſque manibus ſuſceptum in filii locum adſcivit, eo nimirum ritu, quo Chriſtianis adoptare mos eſt.*

Εὐνομουμένη. Pacata. Tranquilla. Felicitate florens. Recte gubernata.

Εὐνόμιος. Eunomius, ſub Valente Imperatore Epiſcopus urbis Cyzicenæ conſtitutus, notarius fuit Aetii, cognomento Athei: cum quo diu verſatus, ſophiſticum ejus diſſerendi modum imitatus eſt: & inanibus quibuſdam voculis nimis deditus, fallaces argumentationes in ſuum ipſius damnum imprudens contexuit. Ob hæc arrogantia elatus, in blaſphemiam prolapſus eſt, dum Arii quidem dogma ſectatur, veritatis autem doctrinam variis modis impugnat. Et ſacrarum quidem ſcripturarum parum omnino peritus fuit, nec earum intelligentiam aſſequi potuit. Verborum vero copia abundans, & eadem aſſidue repetens, nunquam propoſitum ſibi ſcopum potuit contingere; ſicut manifeſte declarant ſeptem libri, quos in Epiſtolam [Pauli] ad Romanos incaſſum elaboravit. Quamvis enim in ejus interpretatione multa conſumpſerit verba, inſtitutum tamen Apoſtoli nullatenus eſt aſſecutus. Hujuſmodi ſunt etiam cæteri, qui circumferuntur, ejus libri, verborum quidem copia abundantes, at ſententiarum inopes.

Εὐνοίας. Amicitiæ. Benevolentiæ. [*Dicebat enim,*] *exercitum, ad quem diris devovendum ab ipſis accerſatur, Deo charum eſſe.*

Εὐνοῶ σοι. Benevolo animo ſum erga te.

Εὔνους. Benevolus. Ariſtoteles in *Topicis* dicit: Demonſtrare licet amicum non ſemper eſſe εὔνουν, (i. e. benevolum) ſi εὔνους ſumatur pro eo, qui recte ſentit, veraque & bona intelligit. Atqui amicus non ſemper recte ſentit. Hic autem locus habet quidem aliquid probabile & Dialecticum; non tamen in omnibus ſanum [ac verum eſt id,] quod dicitur. Neque enim εὐθάλασσος dicitur ille, qui bonum mare habet; neque εὔχειρ, ille, qui pulchras manus habet; ſed qui ad pugilatum eſt εὐδαίμων ὁ σπουδαῖος, ὡς ἤδη καὶ τὸν δαίμονα [1]εὖ ἔχων τὸν ἐν αὑτῷ. καὶ τὸ τοῦ φίλου ἔργον αἱρετώτερον, ἢ τὸ τοῦ εὔνου· καὶ φιλία, εὐνοίας. ἔστι δὲ τοῦ μὲν φίλου ἔργον, ἡ μετὰ βουλήσεως πρᾶξις τῶν ἀγαθῶν εἰς τὸν φίλον· τοῦ δὲ εὔνου, ἡ βούλησις μόνον. καὶ ἐπεὶ φιλία εὐνοίας αἱρετωτέρα, καὶ τὸ τῆς φιλίας ἔργον τοῦ τῆς εὐνοίας αἱρετώτερον· καὶ τὸ εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους τοῦ κακῶς ποιεῖν τοὺς πολεμίους. καὶ ἔστι τὸ μὲν εὖ ποιεῖν τοὺς φίλους, ἔργον τοῦ ἐλευθερίου· τὸ δὲ κακῶς τοὺς ἐχθροὺς, τοῦ ἀνδρείου.

---

[1] Τὸν δὲ Εὐνομιανὸν ἔλουσε Βελισάριος τὸ θ.] Male hic Suidas Eunomianum vocat adoleſcentem illum, qui apud Procopium *Hiſtor. Hiſt.* cap. 1. (unde locus hic excerptus eſt) Eunomianis parentibus natus fuiſſe dicitur; ſed cui Theodoſio nomen erat. En verba Procopii: Ἦν δέ τις νεανίας ἐκ Θρᾴκης ἐν τῇ Βελισαρίου οἰκίᾳ, Θεοδόσιος τοὔνομα, δόξης γεγονὼς ἐκ πατέρων Εὐνομιανῶν καλουμένων. τοῦτον ἡνίκα ἐς Λιβύην ἀποπλεῖν ἔμελλεν, ἔλουσε μὲν ὁ Βελισάριος τὸ θεῖον λουτρὸν, καὶ χερσὶν ἀνελόμενος &c. Hinc Suidæ ἀκρισία pateſcit. Cæterum, Pearſonius recte monuit, Gothofredum in *Prolegom.* ad Philoſtorg. pag. 2. ex loco hoc Suidæ Eunomianum aliquem ſibi confinxiſſe, qui nullus exſtitit. Verba enim ejus hæc ſunt: *In his* (nimirum, qui Philoſtorgii meminerunt) *Eunomianus quidam occurrit, cujus in Philoſtorgii hiſtoriam Epigramma ad me ultro tranſmiſſum ab Ampliſſimo V. P. Puteano, veteri amico meo, e codice Epigrammatum, olim Palatino, nunc Vaticano. Vetus is procul dubio ſcriptor; incertum tamen, quo tempore vixerit: quando & hoc nomine plures alii occurrunt. Inter alios Eunomianus quidam apud Suidam duobus locis, in v.* Εὐνομιανὸς, *& in v.* Ἔλουσε: *quem ſub Juſtiniano Imperatore Belliſarius e baptiſmo ſuſcepit.* Sed falli virum doctiſſimum, ex iis, quæ diximus, liquere poteſt.

[2] Εὐθηνουμένη] Hanc lectionem ex MS. Pariſ. A. revocavi: cujus loco priores Editt. minus recte habent εὐθυνουμένη. Verbum enim εὐθυνοῦμαι Græca lingua non agnoſcit.

[3] Καλῶς διοικουμένη] MS. A. habet, καλῶς διακειμένη. Sed lectio vulgata recte ſe habet: quamvis nec altera penitus ſpernenda ſit.

[4] Εὐνόμιος. οὗτος εἰς Κύζικον προβάλλεται Ἐπίσκ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque finem articuli, ſunt verba Socratis *Hiſtor. Eccleſ.* lib. IV. cap. VII. ut Pearſonius etiam obſervavit.

[5] Πολύχους δὲ τὴν λέξιν, καὶ τὰ αὐτὰ περιστρ.] Locus hic repetitur infra v. Πολύχους.

[6] Εἰς τὰς πρὸς Ῥωμαίους ἐπισ.] Scribe, εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολήν: ut habet Socrates.

[7] Τὸν γὰρ στρατὸν, ᾧ καταρασόμενον ἐλθεῖν αὐτὸν παρακ.] Fragmentum hoc legitur apud Joſephum *Antiq. Jud.* lib. IV. cap. IV. pag. 112. ubi de Balaamo vate verba fiunt.

[8] Ἀριστοτέλης λέγει ἐν τοῖς Τόποις] Imo, Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς εἰς τὰ Τοπικά. Quæ enim ſequuntur, non ſunt verba Ariſtotelis, ſed Alexandri Aphrodiſienſis in *Topica* Philoſophi illius, ut Pearſonius etiam monuit. Et prior quidem Eclogæ hujus pars uſque ad verba illa, καὶ τὸν δαίμονα εὖ ἔχων τὸν ἐν αὐτῷ, legitur apud modo dictum Aphrodiſienſem in *Topic.* lib. II. pag. 94. Reliqua vero

aptus: neque μεγαλόψυχος, ille, qui magnam animam habet. Quamobrem ne εὐδαίμων quidem dicetur vir bonus, quaſi jam & bonum dæmonem intra ſe habeat. Et amici officium præſtantius eſt, quam hominis benevoli; & amicitia præſtantior eſt benevolentia. Nam amici opus eſt, beneficia ſcientem & volentem in amicum conferre. At benevoli, ſola tantum voluntas. Et quia amicitia præſtantior eſt benevolentia; officium etiam amicitiæ præſtantius eſt officio benevolentiæ. Sic etiam amicis benefacere præſtat, quam hoſtibus malefacere. Et amicis quidem benefacere, eſt hominis liberalis; inimicis vero malefacere, viri fortis.

Εὔνους[2] ὁ σφάκτης. τοῦτο κυρίως δύναται λέγεσθαι ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου.

Εὔνους ὁ σφάκτης. Benevolus jugulator. Hoc proprie de Oreſte dici poteſt.

Εὐνούστατα. Φιλίως.

Εὐνούστατα. Benevole. Amice.

Εὐνοῦχος. [3]Ἀνήρ τις ἦν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθεὶς, καὶ θῆλυς γενόμενος, ὁ χλούνης τε, καὶ γύννις, ὥσπερ ἐπιλαθόμενος, ὤθησεν ἑαυτὸν εἰς τὸ μέγαρον φέρων· ἔνθα δή που τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν. † Ὅτι Ἀριστόνικος Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως εὐνοῦχος ἦν, ἀλλ' ἀνδρώδης τὴν προαίρεσιν. ζήτει καὶ ἄλλα φερώνυμα ἐν τῷ Ἄῤῥεν. † [4]Ὅτι ὁ βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μικρὸς ὀργῇ τῇ πρὸς τὸν Ἀντίοχον τὸν Πραιπόσιτον, ἐξεφώνησε διάταξιν, εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. καθῃρέθη δὲ εὐθὺς καὶ ὁ Πραιπόσιτος Ἀντίοχος τῆς τιμῆς, καὶ ἐδημοσιεύθη, καὶ τοῖς ἱερεῦσι κατετάγη, [5]διαβληθεὶς εἰς καθοσίωσιν.

Εὐνοῦχος. Eunuchus. *Vir quidam erat, (ſi demus eum eſſe virum) Epicuri philoſophia enervatus, & effœminatus, idemque eunuchus & ſemivir, qui ſui oblitus, in adytum irrumpit, quo videlicet ſolum Hierophantam ſecundum leges myſteriorum intrare fas erat.* † Ariſtonicus Regis Ptolemæi eunuchus erat, ſed animo virili præditus. Quære reliqua nomina, quibus eunuchus ſignificatur, in v. Ἄῤῥεν. † Imperator Theodoſius minor, Antiocho Præpoſito iratus, edictum promulgavit, ne eunuchus inter Patricios cenſeretur. Quare Antiochus Præpoſitus illico dignitate priſtina exutus, boniſque ejus publicatis, in ſacerdotum ordinem relatus eſt, criminis læſæ Majeſtatis accuſatus.

Εὔξενος,[6] οὐ πάνυ σπουδαῖος, οὐδὲ ἐνεργῷ τῇ φιλοσοφίᾳ χρώμενος. γαστρός τε γὰρ ἥττων ἦν, καὶ ἀφροδισίων, καὶ κατὰ τὸν Ἐπίκουρον ἐσχημάτιστο· τὰς δὲ Πυθαγόρου δόξας ἐγίνωσκεν, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες, ἃ μανθάνουσι παρὰ τῶν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ Χαῖρε, καὶ τὸ, Εὖ πράττε, καὶ τὸ Ζεὺς ἵλεως, καὶ τὰ τοιαῦτα οἱ ὄρνιθες εὔχονται, οὔτε εἰδότες ὅ, τι λέγουσιν, οὔτε διακείμενοι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐῤῥυθμισμένοι τὴν γλῶτταν. ὁ δὲ, ὥσπερ οἱ νέοι τῶν ἀετῶν ἐν ἁπαλῷ μὲν τῷ πτερῷ παραπέτονται τοῖς γειναμένοις, μελετώμενοι ὑπ' αὐτῶν τὴν πτῆσιν· ἐπειδὰν δὲ αἴρεσθαι δύνωνται, ὑπερπέτονται τοὺς γονέας, ἄλλως τε κἂν λίχνους αἴσθωνται, καὶ κνίσσης ἕνεκα πρὸς τῇ γῇ πετομένους· οὕτω καὶ ὁ Ἀπολλώνιος προσεῖχε τῷ Εὐξένῳ παῖς ἔτι, καὶ ἤγετο ὑπ' αὐτοῦ· προελθὼν δὲ ἐς ἔτος ιϛʹ, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Πυθαγόρου βίον, πτερωθεὶς ἐπ' αὐτὸν ὑπό τινος κρείττονος. οὐ μὴν δὲ τὸν Εὔξενον ἐπαύσατο ἀγαπῶν, ἀλλ' εἰς προάστειον, ἐν ᾧ κῆποί τε ἁπαλοὶ ἦσαν, καὶ πηγαὶ, τοῦτον ἀγαγὼν, ἔφη, Σὺ

Εὔξενος. Euxenus, vir non admodum probus, nec actuoſæ philoſophiæ deditus. Nam & ventri & rebus venereis nimium addictus erat, & Epicuri moribus imbutus. Pythagoræ vero opiniones ita cognoſcebat, ut aves ea, quæ diſcunt ab hominibus. Nam & *Salve*, &, *Bene rem gere*, &, *Jupiter tibi ſit propitius*, & alia hujuſmodi, aves optant [hominibus;] quamvis neque ſciant quid garriant, neque ſint bene affectæ erga homines: ſed linguam tantum informatam habeant. Ille vero, quemadmodum aquilarum pulli infirmis adhuc alis juxta parentes volant, ab ipſis volatum diſcentes; quum vero ſe poſſunt efferre, parentes volatu ſuperant; præcipue vero quum eos prædæ cupidos eſſe, & ob nidorem juxta terram volare ſentiunt: ſic etiam Apollonius, dum adhuc eſſet puer, Euxenum audiebat, & ab ipſo regebatur: ſed ad decimum ſextum ætatis annum progreſſus, ad Pythagoricam vitam ſe contulit, a meliore quadam [naturæ vi] ad eam impulſus. Euxenum tamen amare non deſiit: ſed

---

uſque ad finem articuli, exſtant apud eundem in *Topic.* lib. III. pag. 137. qui poſterior locus a Pearſonio obſervatus non fuerat.

[1] Εὖ ἔχων] Sic recte habet Aphrodiſienſis loco laudato. At in prioribus Editt. legitur tantum ἔχων, vocula εὖ male omiſſa.

[2] Εὔνους ὁ σφάκτης] De hoc proverbio plura vide apud Zenobium.

[3] Ἀνήρ τις ἦν (εἰ δοίημεν αὐτὸν ἄνδρα εἶναι) διὰ τῶν Ἐπ.] Fragmentum hoc Kuhnius ad Ælianum refert: cujus particulæ etiam leguntur apud Noſtrum, v. Ἐκνευρίσας, v. Ἱεροφάντης, v. Μέγαρον, & v. Χλοῦναι.

[4] Ὅτι ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ὁ μικρ.] Eadem refert Suidas infra v. Θεοδόσιος, ὁ μικρ. & v. Ὕπατοι.

[5] Διαβληθεὶς εἰς καθοσίωσιν] Portus ridicule & nullo ſenſu: *Ad expiationem a quibuſdam accuſatus.* Nos veram ſententiam in verſione expreſſimus.

[6] Εὔξενος, οὐ πάνυ σπουδ.] Totum hunc locum deprompſit Suidas ex Philoſtrati *de Vit. Apollon.* libro I. cap. V. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

μὲν ζῆθι τὸν σαυτοῦ τρόπον· ἐγὼ δὲ τὸν Πυθαγόρου ζήσομαι.	cum eum in ſuburbium deduxiſſet, in quo & horti erant amœniſſimi, & fontes [limpidiſſimi,] ei dixit: *Tu quidem tuo more vive; vero meo more Pythagorico vivam.* Port.
Εὔξεινος. ὄνομα πελάγους. ὁ Πόντος. λέγει Ἡρόδοτος· Πελαγέων γὰρ ἁπάντων ἐστὶ θαυμασιώτατος.	Εὔξεινος. [Pontus] Euxinus. Nomen maris. *Pontus*, ut ait Herodotus, *eſt omnium marium maxime admirabilis*,
Εὐξίθεος.[1] προδότης Ἠλείων.	Εὐξίθεος. Euxitheus, Eleorum proditor.
Εὔξοον. καλῶς ἐξεσμένον.	Εὔξοον. Bene politum.
Εὐοδία. ἡ καλὴ ὁδός. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα. Εὐωδία δὲ, ἡ εὐοσμία, διὰ τοῦ ω μεγάλου.	Εὐοδία. Bona via. Eſt & proprium nomen. Εὐωδία, vero, per ω, odor ſuavis.
Εὐοδιανός. ὄνομα κύριον.	Εὐοδιανός, Euodianus. Nomen proprium.
Εὐοδίας. ὄνομα κύριον.	Εὐοδίας. Euodias. Nomen proprium.
Εὔοδος, Ῥόδιος, ἐποποιὸς, γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος, ὁ θαυμαζόμενος εἰς Ῥωμαϊκὴν ποίησιν. τούτου τὰ βιβλία οὐ φαίνεται.	Εὔοδος. Euodus, Rhodius, poeta Epicus, ſub Nerone vixit, poeta Latinus admirabilis. Hujus libri nulli exſtant.
Εὐομιλότατος. εὐόργητος. πρᾶος.	Εὐομιλότατος. Valde affabilis. Suavibus moribus præditus. Mitis.
Εὐοργήτως. ἀντὶ τοῦ, εὐτρόπως. ὀργὴ γὰρ, ὁ τρόπος, παρὰ Θουκυδίδῃ.	Εὐοργήτως. More ejus, qui miti & ſuavi ingenio præditus eſt. Ὀργὴ enim apud Thucydidem idem ſignificat quod τρόπος, i. e. mores, vel ingenium.
Εὐορκία. τὸ καλῶς ὀμνύειν.	Εὐορκία. Religio & ſinceritas, qua quis jusjurandum præſtitum ſervat.
Εὐόρκου. ἀληθοῦς. εὐσεβοῦς. [2]Ἡσίοδος· Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. καὶ [3]Ἀριστοφάνης· Ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις.	Εὐόρκου. Illius, qui ſincere & ex animi ſententia jurat: vel, qui jusjurandum religioſe ſervat. Veracis. Pii. Heſiodus: *Viri, cui jusjurandum ſanctum eſt, progenies longo poſt tempore floret.* Et Ariſtophanes: *Sed ſi ullo modo delectaris viri religioſi & pii moribus.*
Εὔοπτος ἀνήρ. καὶ εὐόφθαλμος.	Εὔοπτος ἀνήρ. Vir pulchros habens oculos. Idem quod εὐόφθαλμος.
Εὐόφθαλμον. τὸ εὔοπτον. καὶ [4]εὐοφθάλμως, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς.	Εὐόφθαλμον. Pulchris oculis præditum. Et εὐοφθάλμως Antipho dixit pro, decenter & decore.
Εὐοχεῖται. ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος. ἀντὶ τοῦ, καλῶς ἡνιοχεῖται. Εὐωχεῖται δὲ, ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεται ἐν τραπέζῃ.	Εὐοχεῖται. De elephante dictum, ſignificat, habenis facile regitur. At εὐωχεῖται, per ω, epulatur.
Εὐοψίαν. ἀντὶ τοῦ, εὐπροσωπίαν.	Εὐοψίαν. Formæ elegantiam. Faciem formoſam.
Εὐωδία. ἡ εὐοσμία.	Εὐωδία. Suavis odor. Suavitas odoris.
Εὐωδοῦτο. καλευωδοῦτο. καὶ εὐωδώθη, καλευωδώθη.	Εὐωδοῦντο. Rectam viam ingrediebatur. Et εὐωδώθη, rectam viam ingreſſus eſt.
Εὐωείκη. ὄνομα κύριον.	Εὐωείκη. Euoece. Nomen proprium.
Εὔωνον. εὐτελές. καὶ Εὔωνος. ὄνομα κύριον.	Εὔωνον. Res vilis pretii. Et Εὔωνος, nomen proprium.
Εὐώνυμον. τὸ ἀριστερόν.	Εὐώνυμον. Siniſtrum.
Εὐωρία. ψιλῶς, τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ ῥᾳθυμότερόν πως ἔχειν.	Εὐωρία. [Cum componitur ex ὤρα, quod] tenui ſpiritu notatur, ſignificat negligentiam, & animum cura vacuum.
Εὔωπος. ἡ εὐόφθαλμος.	Εὔωπος. Pulchro vultu prædita. Pulchris oculis decora.
Εὔωροι. ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων· Οὐδέ τοι εὔωροι θυέων. παρὰ τὸ εὖ ὠρεῖν, καὶ φυλάσσειν, κατ' ἀντίφρασιν.	Εὔωροι. Qui negligenter cuſtodiuntur. [Vel potius active, qui negligenter aliquid curant & cuſtodiunt.] Euphorion: *Neque enim ſacrificiorum negligentes ſunt cuſtodes.* Ab εὖ, bene, & ὠρεῖν, curare, vel cuſtodire: per antiphraſin.
Εὐωρῶ. τὸ παίζω.	Εὐωρῶ. Ludo. [Negligo.]

---

[1] Εὐξίθεος. προδότης Ἠλ] Hujus inter reliquos proditores Græciæ meminit Demoſthenes in orat. pro Cteſiphonte, pag. 354. Vide Harpocrationem.

[2] Ἡσίοδος] Ἐν Ἔργ. καὶ Ἡμ. v. 285.

[3] Ἀριστοφάνης] *Pluto*, pag. 8. (5. Ed. Baſ. *P.*)

[4] Εὐοφθάλμως, Ἀντιφ] Ex Harpocratione.

Εὐωχία. ἡ τράπεζα.

Εὐωχοῦμαι. γενικῇ.

Εὐπάθεια. διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς, καὶ τρυφή. ἡ [1] εὐπάθεια διαιρεῖται εἰς χαρὰν, εὐλάβειαν, βούλησιν. καὶ τὴν μὲν χαρὰν ἐναντίαν εἶναι [2] τῇ λύπῃ φασὶν, οὖσαν εὔλογον ἔπαρσιν. τὴν δὲ εὐλάβειαν τῷ φόβῳ, οὖσαν εὔλογον ἔκκλισιν. φοβηθήσεσθαι μὲν γὰρ τὸν σοφὸν οὐδαμῶς, εὐλαβηθήσεσθαι δέ. τῇ δὲ ἐπιθυμίᾳ ἐναντίαν εἶναι τὴν βούλησιν, οὖσαν εὔλογον ὄρεξιν. καθάπερ οὖν ὑπὸ τὰ πρῶτα πάθη πίπτει τινά· τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τὰς πρώτας εὐπαθείας. καὶ ὑπὸ μὲν τὴν βούλησιν, εὔνοιαν, εὐμένειαν, ἀσπασμὸν, ἀγάπησιν. ὑπὸ δὲ τὴν εὐλάβειαν, αἰδῶ, ἁγνείαν. ὑπὸ δὲ τὴν χαρὰν, τέρψιν, εὐφροσύνην, εὐθυμίαν.

Εὐπαθεῖσθαι. ἀντὶ τοῦ τρυφᾷν, καὶ διαχεῖσθαι. Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν τοῖς καπηλείοις διεκελεύετο εὐπαθεῖσθαι. καὶ εὐπαθοῦντες, ὑγιαίνοντες, τρυφῶντες.

Εὐπαλάμων[3] ὕμνων. ἀντὶ τοῦ, εὖ διακεχειρισμένων, ἢ συντεταγμένων. Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. ἀντὶ τοῦ, εὖ διακεχειρισμένων, ἢ συντεταγμένων.

Εὐπαράγωγος. εὐπειθής. [4] Ἀριστοφάνης·

Ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
Θωπευόμενός τε χαί-
Ρεις, κἀξαπατώμενος,
Πρός τε τὸν λέγοντ' ἀεὶ
Κέχηνας. ὁ νοῦς δέ σου
Παρὼν ἀποδημεῖ.

καὶ αὖθις· Ὁ δὲ εὐκολώτερος ἦν, καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος.

Εὖ παρασχόν. ἀντὶ τοῦ, παρασχόντος. δῆλον, ὅτι τοῦ δαίμονος. ὅ ἐστι, δωρησαμένου τὴν νίκην.

Εὐπάρεδρον. καλῶς παραμένον, καὶ διηνεκῶς.

Εὖ παρῆστο.

Εὐπάροιστον. εὐπαράγωγον.

Εὐπάρυφα. εὐκατέργαστα, ἢ πλούσια. Ἰδὼν Διογένης ὁ Κύων εὐπάρυφόν τινα ἐν Κορίνθῳ, ἔφη· Τούτῳ με πώλει. † [5] Ἔπειτα ἐς τὰ ἱμάτια ἠξίουν ἅπαντες εὐπάρυφοι εἶναι, κομπωδεστέραν, ἢ κατὰ τὴν ἑκάστου ἀξίαν, ἐνδιδυσκόμενοι τὴν ἐσθῆτα. κτᾶσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα ἐξ οὐ προσηκόντων παρῆν. τοῦ δὲ χιτῶνος τοῦ ἀμφὶ τὼ χεῖρε μέρος αὐτοῖς τὰ μὲν εἰς τὸν καρπὸν ξυνῄει σφίσιν ἐν στενῷ μάλιστα· τὰ δὲ ἐνθένδε ἄχρις ἐς ὦμον ἑκάτερον ἐς ἄφατόν τι εὖρος διεκέχυτο. ὁσάκις δὲ αὐτοῖς ἡ χεὶρ σείοιτο, ἀναβοῶσιν ἐν τοῖς θεάτροις τε καὶ ἱπποδρομίαις, ἢ ἐγκελευομένοις, ᾗπερ εἰώθει, ἐς ὕψος αὐτοῖς τοῦτο τὸ μέρος ἀτεχνῶς ᾔρετο, αἴσθησιν παρεχόμενον τοῖς ἀνοήτοις, ὅτι δὴ

Εὐωχία. Menſa. [Convivium.]

Εὐωχοῦμαι. Genitivo jungitur. Paſcor. Satior.

Εὐπάθεια. Animi diffuſio & remiſſio, & voluptas. Hæc autem εὐπάθεια dividitur in gaudium, cautionem, & voluntatem. Ac gaudium quidem triſtitiæ contrarium eſſe dicunt, quod eſt animi cum ratione elatio. Cautionem vero timori, quæ eſt declinatio mali cum ratione. Sapientem enim nunquam timere, ſed cavere ajunt. Cupiditati vero contrariam eſſe voluntatem, quæ eſt appetitio cum ratione. Quemadmodum igitur primis perturbationibus quædam ſubjiciuntur; ita etiam primis illis commotionibus animi, quæ εὐπάθειαι vocantur. Et voluntati quidem ſubjici ajunt, benevolentiam, lenitatem, comitatem, & dilectionem. Cautioni, verecundiam, & caſtitatem. Gaudio, jucunditatē, hilaritatē, & animi tranquillitatē.

Εὐπαθεῖσθαι. Deliciis indulgere. Voluptate affici. Exhilarari. *Reliquos vero in cauponis genio indulgere juſſit*. Et εὐπαθοῦντες. Bene valentes. Genio & deliciis indulgentes.

Εὐπαλάμων ὕμνων. Hymnorum eleganter elaboratorum, & bene compoſitorum. *Hymnorum bene elaboratorum auctores.*

Εὐπαράγωγος. Cui facile aliquid perſuadetur. Deceptu facilis. Ariſtophanes: *At tu deceptu facilis es, & palpum tibi obtrudi, fucumque fieri gaudes, & loquentem ore hianti intueris. Mens vero tua præſens peregrinatur.* Et iterum: *Ille vero ſimplicior erat, & ob ſtudium ebrietatis deceptu facilis.*

Εὖ παρασχόν. [Attice dictum,] pro εὖ παρασχόντος. Id eſt, cum felicem ſucceſſum & victoriam [nobis] largitus ſit. Deus ſcilicet.

Εὐπάρεδρον. Quod conſtanter & perpetuo alicui aſſidet, vel, in aliqua re perſeverat.

Εὖ παρῆστο. Recte, vel decenter aſſidebat.

Εὐπάροιστον. Quod facile ex aliquo loco tranſferri, vel traduci poteſt.

Εὐπάρυφα. [Pulchro limbo prætexta.] Eleganter confecta. Vel, ſplendida. *Diogenes Cynicus, quendam Corinthi conſpicatus ſplendide veſtitum, Huic, inquit, me vende.* † [Procopius:] *Deinde omnes veſtibus pulchre prætextis ſe ornabant, iiſque ſplendidioribus, quam pro cujuſque dignitate, induti ſuperbiebant. Talia enim iniquis prædis ſibi comparare poterant. Manicæ autem veſtis ad volam ſtrictiſſime coibant: inde vero ad humeros in miram amplitudinem diffundebantur. Cum autem in Theatris vel Circis manum agitantes vociferarentur, vel alios incitarent, ut fieri ſolebat; ea potiſſimum veſtimenti pars exerebatur, ſtultos in eam opinionem inducens, ip-*

---

[1] Ἡ εὐπάθεια διαιρεῖται εἰς χαρὰν, εὐλάβ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Laertii lib. VII. ſegm. CXVI. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[2] Τῇ λύπῃ] Imo, τῇ ἡδονῇ, ut recte habet Laertius: quem vide.

[3] Εὐπαλάμων ὕμνων. ἀντὶ τοῦ, εὖ διακεχειρ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit*. pag. 319.

[4] Ἀριστοφάνης] *Equit*. pag. 352. (248. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἔπειτα ἐς τὰ ἱμάτια ἠξίουν ἅπαντ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Procopii *Hiſt. Arc.* cap. VII. p. 22.

αὐτοῖς οὔπω καλόν τε τὸ σῶμα καὶ [1] ἁδρὸν ἂν εἴη, ὥστε δεῖν γε αὐτοὺς πρὸς τῶν τοιούτων ἱματίων καλύπτεσθαι, καὶ οὐκ ἐνενόουν, ὅτι δὴ αὐτοῖς τῷ τῆς ἐσθῆτος ἠραιωμένῳ τε καὶ κενῷ, πολλῷ ἔτι μᾶλλον τὸ τοῦ σώματος ἐξίτηλον διελεγχθείη.

Εὐπατέρεια.[2] ἡ καλὸν πατέρα ἔχουσα. καὶ Εὐπάτορος. ὄνομα κύριον.

Εὐπατρίδαι.[3] εὐγενεῖς.

Εὐπερίκοπτος. Ὁ δὲ [4] πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπερίκοπτος ἦν, καὶ ἀνεπίφθονος.

Εὐπερίοπτον. εὐκαταφρόνητον. Ἠσθάνετο γὰρ τὴν τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν εὐπερίοπτον ἐσομένην, εἰ δὴ τῆς πρώτης πείρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν.

Εὐπερίστατον.[5] μωρόν. ταχέως περιτρεπόμενον. καὶ ὁ Ἀπόστολος· Καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν.

Εὐπέτεια. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ πολλὴν εὐπέτειαν τῆς ὑπαίθρου ἐκράτησαν. † Εἴτε κατ' εὐπέτειαν ἀπανιστάμενοι μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν· εἴτε ἄλλο τι γινώσκοντες. † Ὁ οὖν Γανυμήδης κατ' εὐπέτειαν ἑαυτὸν ξίφει διειργάσατο. τουτέστιν, εὐχερῶς. † Φύσει γὰρ πάντες ἐς τὸ εὐπετὲς τρέπονται.

Εὐπετής. εὐχερής. καὶ εὐπετῶς. ῥᾳδίως. εὐχερῶς. εὐκόλως. καὶ εὐσταλῶς.

Εὖ πεφυκώς. [6] ἁρμόδιος. [7] Παρεκελεύσατο ἐμβαίνειν τοὺς στρατιώτας. καὶ γὰρ ἦν εὖ πεφυκὼς, εἰ καὶ πρὸς ἄλλο τι, πρὸς τὸ θάρσος ἐμβαλεῖν καὶ συμπαθεῖς ποιῆσαι τοὺς παρακελευομένους.

Εὐπείθεια.

Εὐπείθιος,[8] καὶ Ἀρχιάδας, δύο υἱοὶ Ἡγίου. [9] καὶ ὁ μὲν Εὐπείθιος εὐφυέστερος ἐγένετο· τὰ δὲ ἤθη ἐπισεσυρμένος ἐς ἰδιωτισμόν. ἤδη δέ τι καὶ ἀτοπώτερον ἢ κατὰ ἰδιώτην ἔχων. ὡς δὲ συλλήβδην εἰπεῖν, πολλῷ τοῦ πατρὸς ἀπολειπόμενος. ὁ δὲ Ἀρχιάδας, τὸ μὲν ὅλον, τοῦ πατρὸς οὐκ ὀλίγῳ διαφέρων εἰς ἀρετὴν, καὶ τῶν πολλῶν· τὰ δὲ ἐς Φιλοσοφίαν ἄγοντα παρειμένος, ἅτε πρὸς ταῦτα ἀνάγωγος ὢν, διὰ τὴν

ſis corpus eſſe adeo pulchrum & delicatum, ut illo veſtium amictu indigerent. Non cogitabant autem, tenuem illam & inanem veſtem potius oſtendere inutilem & mollem corporis ipſorum habitum.

Εὐπατέρεια. Nobili patre procreata. Nobilis fœmina. Et Εὐπάτορος. Nomen proprium. [A recto Εὐπάτωρ.]

Εὐπατρίδαι. Patricii. Nobiles.

Εὐπερίκοπτος. [Polybius:] *Ille vero in congreſſibus iis erat moribus, ut importunitatem aliorũ facile pateretur, ipſe nemini eſſet odioſus.*

Εὐπερίοπτον. Quod contemnitur. Quod ſpernitur. *Sentiebat enim, imperium Macedonum omnibus contemptui fore, ſi ſeditioſis primus conatus ex ſententia ſucceſſiſſet.*

Polybius. Histor. XXX
V p 63

Εὐπερίστατον. Stultum. Quod facile everti poteſt. Et Apoſtolus: *Peccatum, quod nos facile circumvenit.*

Εὐπέτεια. Facilitas. *Romani autem regione campeſtri facili admodum negotio potiti ſunt. † Sive caſu quodam cum liberis & uxoribus inde migrantes; ſive aliud quoddam conſilium animo agitantes. † Ganymedes igitur gladio facile ſe transfixit.* Κατ' εὐπέτειαν enim hic ſignificat, εὐχερῶς. *† Omnes enim natura ſe convertunt ad id, quod eſt facile.*

Εὐπετής. Facilis. Et εὐπετῶς. Facile. Sine moleſtia. Expedite.

Εὖ πεφυκώς. A natura egregie ad aliquid comparatus, vel factus. Aptus. *Milites [ſtagnum] ingredi juſſit. Si enim ad quicquam aliud, ad id certe egregie a natura fuit comparatus, ut fiduciam animis hominum adderet, ac ſuos affectus iis ingeneraret, quos adhortabatur.*

Εὐπείθεια. Obedientia.

Εὐπείθιος καὶ Ἀρχιάδας. Eupithius, & Archiadas, duo Hegiæ filii. Et Eupithius quidem ingenii dexteritate præſtabat: moribus vero ad ſimplicitatem vulgi propenſus. Quinetiam aliquid habebat, quod erat abſurdius, quam idiotam deceret. Ut autem rem totam paucis complectar, patre longe inferior erat. Archiadas vero, in ſumma quidem, patre & vulgo non parum virtute præſtanοὐκ ἀκολάκευτον παροῦσαν οὐσίαν· ἱερὰν δὲ ζωὴν προβεβλημένος, εἴπερ τις ἕτερος, καὶ πολυτέλειαν ἀσκήσας ἱερῶν ἔργων τε καὶ λόγων οὐδέν τι μεῖον τοῦ πατρός. ἔχω γὰρ τοῦτο καὶ τῷ Ἡγίᾳ μαρτυρεῖν. ὁ δὲ Ἀρχιάδας καὶ τοῦ καθαροῦ συνειδότος ἐπεμελεῖτο διαφερόντως οὐδὲν ἧττον τῶν φιλοσοφούντων; [1] ἦν οὖν αἰσθάνεσθαι πάντων. ᾐσθανόμην δὲ καὶ αὐτὸς ἑκάστοτε τῶν ἀμφ' αὐτῷ κενοῦ φυσήματος ἀντὶ νοῦ ἐμπιπλαμένων. παθῶν δὲ παντοίων κατάμεστοι ὄντες, οὐδὲ ἐν μέσοις αὐτοῖς τοῖς δρωμένοις οἷοί τε ἦσαν ἤθεσι μετρίοις ἐγκαρτερεῖν. ἐπεὶ τά γε ἔξω μισγάγκεια κακῶν ἐφαίνετο μηδὲν διαφέρουσα τῆς τῶν ἀγελαίων ἀνθρώπων. ὁ δ' οὖν Διομήδης διέφθαρτο καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς συνουσίας, καὶ οὐδὲν ἔχων ἔξαρμα φύσεως, ἔτι ταπεινότερος ἐγεγόνει πρὸς τὰ ἐπιταττόμενα, καίτοι ὑπὸ κολάκων διεφθάρη τὴν διάνοιαν· εὐφυὴς τε γεγονὼς ὁ ἀνὴρ πρὸς φιλοσοφίαν, ἣ οὐδενὶ ἀλλοτρίῳ κακῷ βλάπτεται, οὐδὲ φθείρεται, οἰκείῳ δὲ μόνῳ, ὡς ἔφη Σωκράτης. διὸ καὶ φιλοσοφίαν ἐλυμήνατο τοῦτο αὐτὸ οἴκοθεν ὄνειδος. ὃν γὰρ ἔδει μάλιστα διασώζειν καὶ θεραπεύειν πρὸς τὸ βέλτιστον, τοῦτον πρὸς ἡδονὰς ἀνατρέφοντες, καὶ μετεωρίζοντες ἐς αὔχημα μεῖζον ἢ καθ' ἑαυτὸν, ἔλαθον ἑαυτοὺς ἐς πᾶσαν ἀτιμίαν καταβάλλοντες.

---

[1] Ἁδρόν] Sic etiam habet Procopius. Sed ſenſus potius requirit, ut ſcribatur ἁβρόν: quam lectionem in verſione expreſſi.

[2] Εὐπατέρεια] Hac voce uſus eſt Homerus Il. Z. v. 292. & alibi.

[3] Εὐπατρίδαι] De ſignificatione hujus vocis notanda ſunt ea, quæ habet Scholiaſta Sophoclis ad *Electram*, pag. 81. Εὐπατρίδαι παρὰ Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς· οἷον οἱ εὖ ἔχοντες ἕνεκα τῆς πατρίδος. ὥστε εἴ τις εὐπατρίδης, καὶ εὐγενής. οὐ μὴν, εἴ τις εὐγενής, καὶ εὐπατρίδης. Hinc lucem capit Heſychius, in cujus Collectaneis & hæc leguntur: Εὐπατρίδαι, αὐτόχθονες, οὐχὶ ἐπήλυδες.

[4] Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπ.] Fragmentum hoc legitur apud Polybium lib. XI. cap. VIII.

[5] Εὐπερίστατον] Voce hac uſus eſt auctor Epiſtolæ ad Hebræos, cap. XII. v. 1. de cujus ſignificatione fuſe & docte diſputat Gatakerus *Adverſar. Poſthum.* cap. III. pag. 426. 427. 428. quem Lector conſulat. Nos tantum breviter hic proponemus interpretationem aliquam vocis hujus, reliquis viris doctis & S. Scripturæ interpretibus, ni fallimur, indictam, quæ nobis quidem minime contemnenda videtur. Ea autem ſic ſe habet. Περίστατον apud Græcos dicitur id, quod ab hominibus circumſiſtitur: velut ſi circulatores περιστάτους dicas, quod homines eos circumſtare & corona quadam cingere ſoleant, præſtigias illorum & impoſturas cum admiratione ſpectantes. Harpocratio: Περίστατοι. Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως· Θαυματοποιΐαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γενομέναις. ἀντὶ τοῦ, περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται οἱ θεώμενοι. Id eſt, Περίστατοι. *Iſocrates in oratione de Permutatione: Præſtigiis prorſus inutilibus, ſed quas ſtulti circumſiſtunt.* [Περιστάτοις *enim hic ſignificat,*] περὶ ἃς κύκλ. *Quas ſpectatores circumſtant.* Hinc igitur ducta translatione Apoſtolus peccatum videtur appellare εὐπερίστατον; quaſi dicat, tale, quod homines libenter circumſtant, vel ſectantur, fraudibus & lenociniis ejus ineſcati: velut hominum vulgus circulatorem circumſiſtere ſolet, inanes ejus præſtigias cupide & cum admiratione ſpectans. Hæc interpretatio ſi forte cuipiam durior & longius petita videbitur; comparet eam, quæſo, cum reliquis virorum doctorum interpretationibus, & videbit forſan, eam minus difficultatis habere, quam cæteras.

[6] Ἁρμόδιος] Ridicule Portus vocem hanc pro nomine proprio viri accipiebat, eamque cum ſequenti fragmento conjungendam eſſe cenſebat, cum ſit interpretatio τοῦ εὖ πεφυκώς: ut nemini non facile patet.

[7] Παρεκελεύσατο ἐμβαίνειν τοὺς στρατ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. X. cap. XIV.

[8] Εὐπίθιος, καὶ Ἀρχιάδας, δύο υἱοὶ Ἡγ.] Totam hanc Eclogam Suidas ex Damaſcio excerpſit, ut vel ex Photio patet, apud quem in Excerptis ex illo ſcriptore pag. 1065. nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ quoque leguntur.

[9] Καὶ ὁ μὲν Εὐπίθιος εὐφυέστερος ——— ἀνεγκλάκευτον πατρῴαν οὐσίαν] Hæc ad verbum etiam leguntur apud Photium loco laudato, ut Pearſonius recte obſervaverat.

tior erat: ſed in iis, quæ ad Philoſophiam ducunt, negligens; quippe quod ad hæc non eſſet educatus, propter paternas opes, aſſentationis non expertes. Sanctam autem vitam, ſi quis alius, ſibi colendam propoſuerat, & in ſanctorum factorum & dictorum notitia ſe exercuerat non minus, quam ipſe pater. Nam & hoc teſtimonium Hegiæ dicere poſſum. Archiadas vero etiam puræ conſcientiæ vehementer erat ſtudioſus, non minus quam Philoſophi. Licebat igitur omnia ſentire. Sentiebam & ipſe, ipſius familiares inani ſpiritu repletos eſſe. Variis autem affectibus referti, ne in rebus quidem gerendis morum moderationem ſervare poterant. Nam quod ad externa attinet, malorum colluvies a gregariorum & vulgarium hominum vita moribuſque nullo modo differens videbatur. Diomedes igitur & ipſe a conſuetudine, [quam cum mulieribus habebat,] corruptus eſt, quamvis nullam naturæ excellentiam haberet. Longe autem abjectior & humilior factus eſt ad imperata facienda, quanquam ab aſſentatoribus mente corruptus eſſet. Cum autem vir iſte naturæ dotibus aptus eſſet ad Philoſophiam, quæ alieno malo nec læditur, nec corrumpitur, ſed ſuo tantum, ut ajebat Socrates; ideo etiam domeſticum hoc probrum Philoſophiam labefactavit. Quem enim maxime conſervari & ad optima quæque inſtitui decebat, hunc in voluptatibus educantes, & animum ipſius majore faſtu efferentes, quam eum deceret, imprudentes ſemet ipſi in omnem infamiam conjecerunt. *Port.*

Εὐπήδαξ χῶρος. ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων.

Εὐπήδαξ. Locus pulchrum fontem habens.

Εὐπήληκος. καλὴν περικεφαλαίαν ἐχούσης.

Ἀλλὰ [2] καὶ εὐπήληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρὶ
Τὸν τέττιγ' ὄψει μ', ὦ 'νερ, ἐφεζόμενον.

Εὐπήληκος. Pulchram galeam habentis. [In Epigrammate:] *Sed & in haſta Minervæ pulchra galea ornatæ me cicadam, o vir, inſidentem videbis.*

Εὐπλοῆσαι. τὸ καλῶς πλεῦσαι.

Εὐπλοῆσαι. Secunda, vel proſpera navigatione uti.

Εὐπλοΐαν. εὔπλοιαν.

Εὐπλοΐαν. Secundam navigationem. Pro εὔπλοιαν.

Εὐπλοκαμίδες. καλλιπλόκαμοι.

Εὐπλοκαμίδες. Quæ pulchros crines habent.

Εὐποιΐα. ἐλεημοσύνη. [3] Ἀποστέρησις δέ ἐστι τὸ τὰ ἀλλότρια λαβόντας κατέχειν, καὶ ὅταν ἐλεημοσύνην μὴ παράσχωμεν, ἐν ἴσῳ τοῖς ἀποστεροῦσι κολαζόμεθα.

Εὐποιΐα. Beneficentia. Eleemoſyna. *Eſt autem fraudatio, aliena, quæ acceperis, retinere: &, cum eleemoſynam [pauperibus] non damus, æque punimur ac illi, qui alios rebus ſuis fraudant.*

Εὐπολείδης. ὄνομα κύριον.

Εὐπολείδης. Eupolides. Nomen proprium.

Εὔπολις, [4] Σωσίπολις, Ἀθηναῖος, κωμικὸς, καὶ οὗτος ιζ' ἐτῶν γεγονὼς, ἤρξατο ἐπιδείκνυσθαι, καὶ ἐδίδαξε [5] δράματα ιζ'. ἐνίκησε δὲ ζ'. καὶ ἀπέθανε ναυαγήσας κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον ἐν τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμῳ. καὶ ἐκ τούτου ἐκωλύθη στρατεύεσθαι ποιητήν. τὰ δὲ δράματα αὐτοῦ, Αἶγες, Ἀστράτευτος, ἢ Ἀνδρόγυνοι, καὶ ἄλλα.

Εὔπολις. Eupolis, Athenienſis, Comicus: qui annos natus XVII. in Scena certare cœpit; ediditque fabulas XVII. vicit autem ſepties. Idem in bello contra Lacedæmonios naufragio in Helleſponto periit. Unde lex lata eſt, quæ poetas militare vetuit. Fabulæ ejus ſunt, *Capræ*, *Aſtrateutus*, vel *Androgyni*, & aliæ.

---

[1] Ἦν οὖν αἰσθάνεσθαι πάντων. ᾐσθανόμην δὲ κ.] Hæc, & quæ ſequuntur, cum præcedentibus minime cohærent, eorumque ſenſus paulo obſcurior eſt. Nos verſionem Porti hic retinuimus, non, quod eam probaremus (eſt enim prorſus frigida, & nonnullis in locis falſa) ſed quia per temporis anguſtiam nobis hæc aliter vertere non licuit. Quare Lector nobis ignoſcet.

[2] Ἀλλὰ καὶ εὐπήληκος Ἀθην.] Diſtichum hoc eſt pars Epigrammatis in cicadam, quod integrum legitur Anthol. lib. VI. cap. XVI. ut Portus etiam monuit.

[3] Ἀποστέρησις δέ ἐστι τὸ τὰ ἀλλ.] Hæc nihil faciunt ad v. Εὐποιΐα: quæ rectius leguntur ſupra ſub v. Ἀποστέρησις, & v. Ἐλεημοσύνη.

[4] Σωσίπολις] Vel ſcribendum eſt, ὡς Σωσίπολις; ut ſit ſenſus, τὸ Εὔπολις eodem modo dictum eſſe, quo Σωσίπολις; vel, Σωσιπόλεως, ut Eupolis Soſipolis filius fuiſſe intelligatur; vel, vox illa penitus delenda eſt.

[5] Δράματα ιζ'] Vel erravit Suidas, vel numeri hic corrupti ſunt. Plures enim fabulæ Eupolidis, quam XVII. apud veteres laudantur; quarum ecce nomina. Αἶγες. Ἀλιεῖς. Ἀστράτευτοι. Αὐτόλυκος α'. Αὐτόλυκος β'. Βάπται. Δῆμοι. Δραπέται. Δυάς. Εἵλωτες. Κλοπαί. Κόλακες. Λάκωνες. Μαρικᾶς. Νουμηνίαι. Πόλεις. Προσπάλτιοι. Πύλαι. Στεφανοπώλιδες. Σφίγγες. Ταξίαρχοι. Ὑβριστοδίκαι. Φίλοι. Χρυσογένης. Confer Meurſium in *Bibliotheca Attica.*

Εὐπόριστον. εὐχερῶς ποριζόμενον. Λέγεται γὰρ, ὡς παρὰ Τούρκοις οὐκ εὐπόριστον χρῆμα ὁ σίδηρος.

Εὐποτμία. εὐτυχία. Ζηλῶ τοῦτον τῆς εὐποτμίας. καὶ αὖθις· Εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης, ἐξ οὐρίων φερόμενοι. καὶ πάλιν· Ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ διῆγον πολλῇ.

Εὐπότμως. εὐτυχῶς. Ἡ τοῦ στρατηγοῦ φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης εὐπότμου δι' αὐτήν.

Εὐπραγότερος. εὐτυχέστερος.

Εὐπραξία. εὐημερία. εὐτυχία. [1]Ὁ δὲ Ὀζίας ὤλισθεν ὑπ' εὐπραγίας καὶ κατηνέχθη πρὸς τὰ τοῦ πατρὸς ἁμαρτήματα, πρὸς ἃ κἀκεῖνον τῶν ἀγαθῶν ἡ λαμπρότης καὶ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων, οὐ δυνηθέντα περιστῆναι καλῶς αὐτῶν, ἤγαγεν.

Εὖ [2]πράττειν. οὕτως ἡ ἐπιγραφὴ τῶν ἐπιστολῶν Πλάτωνος. ἔγραψε δὲ ἐπιστολὰς ιγ'. εἰσὶ δὲ τοῦ ἠθικοῦ εἴδους. Εὖ διάγειν. οὕτως Ἐπίκουρος ἐπέγραφε. Χαίρειν δὲ ἐπέγραφε Κλέων.

Εὐπρεπῶς. κοσμίως. ὡραίως.

Εὔπρηστον.[3] εὐφύσητον.

Εὐπροσοδώτατον. τόπος εὔδρομος.

Εὐπροσιτώτατος. ὁ πάνυ ἥμερος.

Εὐπρόσωπος. εὐπροσήγορος. [4]Σοφοκλῆς·

Ἦπου Τελαμὼν, σὸς πατὴρ, ἐμός τ' ἴσως,
Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος.

Εὐπρόσωπος. εὔμορφος. Ὁ δὲ ἐπισυράμενος, εὐπρόσωπον λίθον στήλην ἔστησεν.

Εὐπτέρων. [5]Ἀριστοφάνης·

Κἀστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων, τῆς Κοισύρας.

ἀντὶ τοῦ εὐγενῶν. ἢ κούφων. ἢ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρνέων τῶν μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων. ἢ τιμίων, καὶ εὐγενῶν.

Εὔπτορθον. εὔκλαδον.

Εὐποιῶ. αἰτιατικῇ.

Εὐρὰξ. ἐκ πλαγίου.

Εὗρες. [6]Ἀριστοφάνης·

Εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.

ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. τὸ δὲ εὗρες δηλοῖ τὸ καμάτῳ καὶ πόνῳ περιγενέσθαι τινός· καὶ ἔστι τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἔλεγχος. τὸ δὲ εὑρεῖν, ἁπλῶς τῆς παρατυχούσης τύχης, καὶ οὐ τῆς τοῦ εὑρόντος γνώμης καὶ προαιρέσεως.

Εὑρεσιέπεια. εὑρεσιλογία.

Εὑρεσιλόγος. φλύαρος. [7]ἑτοιμολόγος. Πολύ-

Εὐπόριστον. Facile paratu. Parabile. *Ajunt enim, ferrum apud Turcos rem non eſſe parabilem.*

Εὐποτμία. Felicitas. *Hunc beatum prædico felicitatis cauſa.* Et rurſus: *Omni vero felicitate fruuntur, & cuncta ipſis ex ſententia ſuccedunt.* Et iterum: *Felicem admodum & beatam vitam agebant.*

Εὐπότμως. Feliciter. [Et εὔποτμος. Felix.] *Imperatoris prudentia propter ipſam & fortunæ felicitate adjuta.*

Εὐπραγότερος. Felicior.

Εὐπραξία. Felicitas. Proſperitas. *Ozias vero felici rerum ſucceſſu elatus, ad paterna peccata prolapſus eſt, ad quæ & eum bonorum ſplendor & magnitudo felicitatis, quam moderate ferre neſciebat, impellebat.*

Εὖ πράττειν. Hanc formulam ſalutandi Plato epiſtolis ſuis præſcribere ſolebat. Scripſit autem epiſtolas XIII. eaſque morales. Epicurus vero iiſdem inſcribebat εὖ διάγειν; & Cleon, χαίρειν.

Εὐπρεπῶς. Decenter. Modeſte. Venuſte.

Εὔπρηστον. Quod facile inflatur.

Εὐπροσοδώτατον. Acceſſu valde facile.

Εὐπροσιτώτατος. Acceſſu facillimus. Valde affabilis & comis.

Εὐπρόσωπος. Qui eſt læto & hilari vultu. Comis. Sophocles: *Scilicet Telamon, tuus pater æque ac meus, læto ac hilari vultu [me redeuntem] excipiet.*

Εὐπρόσωπος. Formoſus. Pulcher. *Ille vero pulchrum lapidem columnæ loco erexit.*

Εὐπτέρων. Bonas alas habentium. Vel, nobilium. Vel, levium, & quorum mens volat. Tranſlatio ducta eſt ab avibus, quæ in ſublimi volant. Vel ſuperbarum, & honoratarum. Ariſtophanes: *Et ex mulieribus nobilibus, Cæſyræque ſimilibus, natus eſt.*

Εὔπτορθον. Bonis & pulchris ramis præditum.

Εὐποιῶ Bene facio. Accuſativo jungitur.

Εὐρὰξ. Ex obliquo. Oblique.

Εὗρες. Inveniſti. Ariſtophanes: *Utinam bucceam æque facile, ac inveniſti, rurſus ejicias.* Dicitur de iis, qui præter ſpem, ob rem præclare geſtam, gloriam conſequuntur. Τὸ εὗρες autem hic ſingularem quandam emphaſin habet. Labore enim & induſtria rem aliquam conſequi, laborantis mentem & conſilium arguit. At ſimpliciter rem aliquam invenire, totum eſt fortunæ, non vero rationis & conſilii.

Εὑρεσιέπεια. Loquacitas. Copia verborum.

Εὑρεσιλόγος. Garrulus. Cui verba ad loquenβιος. Ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνιῶ, μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν [1] οὐκ ἀναγκαίων εὑρεσιλογεῖν.

---

[1] Ὁ δὲ Ὀζίας ὤλισθεν ὑπ' εὐπραγίας καὶ κατην.] Hæc ſunt verba Joſephi *Antiq. Jud.* lib. IX. cap. XI. pag. 319. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[2] Εὖ πράττειν. οὕτως ἡ ἐπιγρ.] Vide Laertium in *Platone*, ſegm. LXI. & Noſtrum ſupra v. Εὖ διάγειν; ubi eadem leguntur.

[3] Εὔπρηστον. εὐφύσητον] Ex Scholiaſta Homeri ad Il. Σ. v. 471.

[4] Σοφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 58. ut Portus monuit.

[5] Ἀριστοφάνης] *Nubibus*, pag. 171. (102. Ed. Baſ. *P.*) Vide ibi Scholiaſtam, cujus ſcrinia Suidas hic compilavit.

[6] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 311. (211. Ed. Baſ. *P.*) Scholiaſta ad eum locum: Ὥσπερ εὗρες. ὥσπερ ἐπέτυχες. ἐναργεῖ δὲ τῇ λέξει τῷ εὗρες κέχρηται. τὸ μὲν γὰρ καμάτῳ καὶ πόνῳ περιγενέσθαι τινὸς, τῆς τοῦ κάμνοντος γνώμης καὶ προαιρέσεως ἔλεγχον ἔχει. τὸ δὲ εὑρεῖν, ἁπλῶς τῆς παρατυχούσης τύχης, οὐ τῆς αὐτοῦ τοῦ εὑρόντος γνώμης τὸ ἔργον. ὡς οὐκ ἐκ προνοίας τοῦ Κλέωνος κατορθώσαντος, ἃ διεπράξατο, ἀλλ' ἁπλῶς εὑρόντος εὕρημα. Hinc Suidas partim ſupplendus, partim emendandus eſt.

[7] Ἑτοιμολόγος] Sic recte MS. Pariſ. A. At priores Editt. male, ἐτυμολόγος. Idem mendum eſt apud Heſychium v. Εὑρεσιεπίαις, apud quem pro ἐτυμολογίαις pariter ſcribendum eſt, ἑτοιμολογίαις.

Εὑρεσιεπής. καινολόγος.

Εὑρετής. [2] Ἦν δὲ καὶ εὑρετὴς ἑτοιμότατος ὧν τε αὐτὸς ἠπόρει πρὸς ἑτέρους, καὶ ὧν ἕτεροι πρὸς αὐτὸν, οὐ πολυμαθείᾳ καὶ ἀλλοτρίων δραμάτων ἱστορίᾳ καταχωννὺς μὲν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποκρύπτων, ἐπιστομίζων δὲ τοὺς ἀποροῦντας. Εὑρέτις δὲ, θηλυκὸν, διὰ τοῦ ι. ἡ ἐφευρετική.

Εὐρεῖα. [3] Ὅμηρος· Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. οὐ καθολικὸν δὲ ἐπίθετον ἡ εὐρεῖα, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τῷ εὐρεῖα γενομένη. οἷον, Εὐρύ μοι χάσμα γένοιτο.

Εὐρείτης. ἐπίθετον. ὁ καλῶς ῥέων ποταμός.

Εὕρημα. ἐπίτευγμα. βούλευμα. Δῆλον δὲ, ὡς τὰ πολλὰ πεπαιδευμένῳ, καὶ πολλὰ εἰδέναι γλιχομένῳ, καὶ ταῦτα εὕρημά ἐστι. τουτέστι, βούλευμα. ἐπιτήδευμα. καὶ εὑρήματα, ὁμοίως. ἐπιτηδεύματα, βουλεύματα. Ξενοφῶν· Ἐπεὶ εἶδον ὑμᾶς εἰς πολλὰ κἀμήχανα ἐμπεπτωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην, εἴ πως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα. † Εὕρημα δὲ τοὺς Μάγους ἐποιεῖτο, οἳ Βαβυλῶνα καὶ Σοῦσα οἰκοῦσιν.

Εὔρηνος. ὁ καλλιπρόβατος. [4] Πάμπαν εὔρηνός τε καὶ εὔβοτος.

Εὑρήσεται. [5] ἀντὶ τοῦ, εὑρεθήσεται.

Εὑρεσιλογίας.

Εὐρίζῳ. [6] Δαβίδ· Εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι πάσης τῆς γῆς. ἀντὶ τοῦ, ἐπιμόνῳ. καλῶς ἐρριζωμένῳ.

Εὐριζῶν. πλατύνων. ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων. [7] καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν.

Εὔρινος. εὐόσφρητος. [8] Σοφοκλῆς· Κυνὸς εὔρινος βάσις. τουτέστιν, ἡ βάδισις.

Εὐρινότατος. καλόρρινος. ἢ καλῶς ὀσφραινόμενος.

Εὐριπίδειον ἔπος. τοῦ Εὐριπίδου. καὶ Εὐριπίδειος λόγος, ὁμοίως. ἔφη Εὐριπίδης·

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.

καὶ αὖθις·

Στῦλοι[9] γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρρενες.

Εὐριπίδιον. Ἀριστοφάνης. [10] ἐρωτικὴν μιμεῖται φωνήν. οἱ γὰρ ἐρῶντες εἰώθασι τοὺς ἐρωμένους ἐρωτικῶς δι' ὑποκορισμῶν καλεῖν.

dū ſemper ſuppetunt. Polybius: *Quamvis autem plura habeam dicenda, vereor tamen, ne cui veſtrum verboſior eſſe videam, quam neceſſe eſt.*

Polybius. Fragm. Gr. 68. Vol. V. p. 88 - ubi ἀναγκαίως ex Edit. Suid. Mediol. Schweighaus.

Εὑρεσιεπής. Novorum verborum inventor.

Εὑρετής. Inventor. *Promptiſſime autem invenire norat ſolutionem dubiorum, quæ vel ipſe aliis, vel alii ipſi proponerent, non varia doctrina, nec rerum alienarum cognitione veritatem obruens & abſcondens, dubitantibus autem os obturans.* Εὑρέτις vero, per ι, eſt fœmininum. Inventrix.

Εὐρεῖα. Lata. Spatioſa. Homerus: *Tunc mihi lata tellus dehiſcat.* Τὸ εὐρεῖα autem hic non eſt epithetum univerſale terræ, ſed ita accipiendum eſt, ac ſi Poeta dixiſſet, εὐρεῖα γενομένη, i. e. lato hiatu diſcedens.

Εὐρείτης. Epithetum fluvii. Pulchre fluens.

Εὕρημα. Inventum. Lucrum, quod alicui caſu obtigit. Commentum. Conſilium. *Manifeſtum autem eſt, virum eruditum, & multa ſcire cupientem, & iſta meditando invenire.* Et εὑρήματα, ſimiliter, ſtudia, conſilia, commenta. Xenophon: *Poſtquam vos in multas & magnas difficultates incidiſſe video, rationem excogitare cœpi, qua a Rege impetrarem, ut mihi permitteret vos ſalvos in Græciam reducere.* † *Magos inveſtigavit, qui Babylonem & Suſa incolunt.*

Xenophon. K. A. B'. 140.

Εὔρηνος. Bonas, vel pulchras oves habens. *Omnino & ovium & paſcuorum bonitate excellens.*

Εὑρήσεται. Pro εὑρεθήσεται. Invenietur.

Εὑρεσιλογίας. Loquacitatis. Garrulitatis.

Εὐρίζῳ. Firmis radicibus nixo. Conſtanti. Diu duranti. David: *Conſtanti exultatione totius terræ.*

Εὐριζῶν. Radices dilatans. Vel, bonas radices habens. Bene firmiterque [terram] fundans, ita ut inconcuſſa & immota permaneat.

Εὔρινος. Sagaces nares habens. Olfactu pollens. Sophocles: *Canis ſagacis greſſus.*

Εὐρινότατος. Sagacitate narium præſtans. Optime olfaciens.

Εὐριπίδειον ἔπος. Verbum, vel verſus Euripidis. Et Εὐριπίδειος λόγος, oratio Euripidis. Euripides dixit: *Aliorum medicus, ipſe ulceribus ſcatens.* Et, *Columnæ enim domuum ſunt liberi mares.*

Εὐριπίδιον. Euripidium. Ariſtophanes. Imitatur autem ſermonem amantium. Amantes enim diminutivis nominibus compellare ſolent eos, quos amant.

---

[1] Οὐκ ἀναγκαίων] Puto addita præpoſitione περὶ legendum eſſe, περὶ οὐκ ἀναγκαίων. Alias enim conſtructio claudicabit.

[2] Ἦν δὲ καὶ εὑρετὴς ἑτοιμότατος ὧν τε αὐτὸς ἠπ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Iſidoro philoſopho, ut diſcimus ex Photio, apud quem in Excerptis ex iſto ſcriptore pag. 1036. hoc ipſum fragmentum legitur, ut Pearſonius recte obſervaverat.

[3] Ὅμηρος] Il. Δ. v. 182. Brevis Scholiaſta ad eum locum: Οὐ γὰρ ἐπιθετικῶς λέγει αὐτὴν τὴν γῆν εὐρεῖαν, ἀλλὰ τὴν εὐρὺ τῇ διαστάσει χάσμα ποιοῦσαν.

[4] Πάμπαν εὔρηνός τε κ.] Metri gratia ſcribendum eſt, πάμπαν εὔρρηνός τε καὶ εὔβοτος. Eſt enim initium Hexametri.

[5] Εὑρήσεται. ἀντὶ τοῦ, εὑρεθήσεται] Atticorum eſt, verba media pro paſſivis accipere. Sophocles *Oedip. Colon.* pag. 191.

Ποίᾳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται.

Scholiaſta monet, τὸ δηλώσεται ibi poſitum eſſe pro δηλωθήσεται.

[6] Δαβίδ] Pſalm. XLIII. v. 3. ſed ubi legitur εὐριζῶν. Vide vocem ſequentem.

[7] Καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρ.] Hæc ſunt verba Theodoreti ad Pſalmum in nota præcedente indicatum.

[8] Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 2. ut Portus etiam monuit.

[9] Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἀρρ.] Senarius hic legitur apud Euripidem in *Iphigenia in Tauris*, v. 57. ut Portus obſervavit.

[10] Ἐρωτικὴν μιμεῖται φωνήν. οἱ γὰρ ἐρ.] Hæc ſunt verba Scholiaſtæ Ariſtophanis ad *Acharnenſ.* pag. 391. (279 Ed. Baſ. *P.*)

Εὐριπίδης, Ἀθηναῖος, τραγικός, πρεσβύτερος τοῦ ἐνδόξου γενομένου. ἐδίδαξε δράματα ιβ΄, εἷλε δὲ νίκας δύο.

Εὐριπίδης, τραγικός, τοῦ προτέρου ἀδελφιδοῦς, ὡς Διονύσιος ἐν χρονικοῖς. ἔγραψε δὲ Ὁμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστί. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.

Εὐριπίδης, Μνησάρχου, ἢ Μνησαρχίδου, καὶ Κλειτοῦς, οἳ φεύγοντες εἰς Βοιωτίαν μετῴκησαν· εἶτα ἐν τῇ Ἀττικῇ. οὐκ ἀληθὲς δὲ, ὡς [1] λαχανόπωλις ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. καὶ γὰρ τῶν σφόδρα εὐγενῶν ἐτύγχανεν, ὡς ἀποδείκνυσι Φιλόχορος. ἐν δὲ τῇ διαβάσει Ξέρξου ἐκυοφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρὸς, [2] καὶ ἐτέχθη, καθ' ἣν ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας. γέγονε δὲ τὰ πρῶτα ζωγράφος· εἶτα μαθητὴς Προδίκου μὲν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, Σωκράτους δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς καὶ φιλοσόφοις. [3] διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου, τοῦ Κλαζομενίου. ἐπὶ τραγῳδίαν δὲ ἐτράπη, τὸν Ἀναξαγόραν ἰδὼν ὑποστάντα κινδύνους, δι' ἅπερ εἰσῆξε δόγματα. σκυθρωπὸς δὲ ἦν τὸ ἦθος, καὶ ἀμειδὴς, καὶ φεύγων τὰς συνουσίας. ὅθεν καὶ μισογύνης ἐδοξάσθη. ἔγημε δὲ ὅμως πρῶτον μὲν Χοιρίνην, θυγατέρα Μνησιλόχου· ἐξ ἧς ἔσχε Μνησίλοχον, καὶ Μνησαρχίδην, καὶ Εὐριπίδην. ἀπωσάμενος δὲ ταύτην, ἔσχε καὶ δευτέραν, καὶ ταύτης ὁμοίως ἀκολάστου πειραθείς. ἀπάρας δὲ ἀπ' Ἀθηνῶν, ἦλθε πρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων, παρ' ᾧ διῆγε, τῆς ἄκρας ἀπολαύων τιμῆς. ἐτελεύτησε δὲ ὑπὸ ἐπιβουλῆς Ἀρριδαίου τοῦ Μακεδόνος, καὶ Κρατεύα τοῦ Θετταλοῦ, ποιητῶν ὄντων, καὶ φθονησάντων αὐτῷ, [4] πεισάντων τε τὸν βασιλέως οἰκέτην κύνας ἐπαφεῖναι αὐτῷ. οἱ δὲ ἱστόρησαν, οὐχ ὑπὸ κυνῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν νύκτωρ διασπασθῆναι, πορευόμενον ἀωρὶ πρὸς Κρατερὸν τὸν ἐρώμενον Ἀρχελάου, (καὶ γὰρ σχεῖν αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς τοιούτους ἔρωτας) οἱ δὲ, πρὸς τὴν γαμετὴν Νικοδήμου τοῦ Ἀρεθουσίου. ἔτη δὲ βιῶναι αὐτὸν οε΄, καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐν Πέλλῃ μετακομίσαι τὸν βασιλέα. [5] δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οε΄. κατὰ δὲ ἄλλους, ἐνενήκοντα δύο. σώζονται δὲ οζ΄. νίκας δὲ εἵλετο ε΄. τὰς μὲν τέσσαρας περιών· τὴν δὲ μίαν μετὰ τελευτὴν, ἐπιδειξαμένου τὸ δρᾶμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. ἐπεδείξατο δὲ ὅλους ἐνιαυτοὺς κϛ΄. ἀπέθανε δὲ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης ὀλυμπιάδος.

ripide, filio fratris ipſius. Fabulas edidit per *Port*.

Εὐριπίδης. Euripides, Athenienſis, Tragicus, antiquior celebri illo Euripide. Docuit fabulas XII. Vicit bis.

Εὐριπίδης. Euripides, Tragicus, prioris ex fratre nepos, ut tradit Dionyſius in *Chronicis*. Scripſit editionem Homericam: niſi forte ea alterius ſit. Fabulæ ejus ſunt, *Oreſtes*, *Medea*, *Polyxena*, [&c.]

Εὐριπίδης. Euripides, Mneſarchi, ſeu Mneſarchidæ, & Clitonis F. qui in exilium pulſi, in Bœotiam migrarunt: deinde vero in Attica habitarunt. Non eſt autem verum, matrem ejus fuiſſe olerum venditricem. Nam genere nobiliſſimo natus fuit, ut demonſtrat Philochorus. Xerxe vero in Græciam trajiciente, mater eum in utero geſſit: natuſque fuit eo die, quo Græci Perſas fugarunt. Fuit autem initio pictor: deinde Prodici in Rhetoricis; Socratis vero in doctrina de moribus, & in rebus philoſophicis diſcipulus. Audivit etiam Anaxagoram Clazomenium. Animum vero ad tragœdiam ſcribendam appulit, cum vidiſſet Anaxagoram in capitis diſcrimen veniſſe, propter dogmata, quæ docuerat. Fuit autem homo ſeveris moribus præditus, & triſtis, & qui congreſſus fugiebat. Unde etiam oſor mulierum eſt habitus. Nihilominus tamen uxorem duxit; primum quidem Chœrinam, Mneſilochi filiam, ex qua Mneſilochum & Mneſarchidem & Euripidem ſuſcepit. Hac vero repudiata, habuit & alteram, quam æque impudicam eſt expertus. Cum autem Athenis diſceſſiſſet, ad Archelaum Macedoniæ Regem ivit, apud quem ſummo fruens honore vixit. Obiit ſublatus inſidiis Arrhidæi Macedonis, & Crateuæ Theſſali, qui poetæ erant, ac ipſi invidebant, & Regis ſervo perſuaſerant, ut canes in ipſum immitteret. Alii vero non a canibus, ſed a mulieribus noctu laceratum fuiſſe tradunt, cum intempeſta nocte ad Craterum Archelai delicias; (nam illum & hujuſmodi amoribus addictum fuiſſe ferunt) ut vero alii, ad uxorem Nicodemi Arethuſii iret. Annos eum vixiſſe ajunt LXXV. oſſaque ejus Pellam a Rege tranſlata fuiſſe. Fabulæ ejus, ſecundum nonnullos, fuerunt LXXV. ſecundum alios vero, XCII. ex quibus exſtant LXXVII. Vicit quinquies: quater ſuperſtes; ſemel vero poſt obitum, fabulam ejus in Scena exhibente Euripide, filio fratris ipſius. Fabulas edidit per totos annos XXVI. Obiit Olympiade XCIII.

---

[1] Ὡς λαχανόπωλις ἦν ἡ μήτηρ] Ariſtophanes tamen initio *Equitum* Euripidem ut filium λαχανοπώλιδος oblique his verbis perſtringit:

Μή μοί γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς.

Scholiaſta ad eum locum: Διασκανδικίσῃς. διευριπιδίσῃς. ἡ γὰρ μήτηρ Εὐριπίδου σκάνδικας ἐπίπρασκεν· ὅ ἐστιν, ἄγρια λάχανα. Ἄλλως. Μὴ ἀποδειλιάσῃς. μὴ μεταμελήσῃς. σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. σκάνδιξ γὰρ, εἶδος λαχάνου. Apertius idem Comicus in *Acharnenſibus*, pag. 394.

Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον,
Σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.
Euripides dulciſſime & amiciſſime,
Scandicem mihi da, quam a matre accepiſti.

Scholiaſta: Σκάνδικά μοι δός. καὶ ἐν τοῖς Ἱππεῦσι δεδήλωται, ὅτι ἡ μήτηρ Εὐριπίδου πωλεῖν ἐλέγετο σκάνδικας. θηλυκῶς δὲ ἡ σκάνδιξ ἐλέγετο. ἔστι δὲ λάχανον ἄγριον εὐτελές. Et in *Theſmophoriaz.* pag. 786.

Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας.

[2] Καὶ ἐτέχθη, καθ' ἣν ἡμέρ.] Euripidem natum eſſe anno primo Olympiadis LXXV. Calliade Archonte, teſtatur Laertius in *Socrate* ſegm. XLV.

[3] Διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου τοῦ Κλαζ.] Idem teſtatur etiam Laertius loco laudato.

[4] Πεισάντων τε τὸν βασιλέως οἰκέτην κύνας ἐπαφ.] Locus hic in MS. A. auctior ſic legitur: Πεισάντων τε τ. β. οἰκ. τοὔνομα Λυσίμαχον, δέκα μνῶν ἀγορασθέντα, τοὺς βασιλέως, οὓς αὐτὸς ἔτρεφε, κύνας ἐπαφεῖναι, &c. Confer Noſtrum infra v. Προμέρου κύνες: ubi Promerus aliquis canes in Euripidem immiſiſſe traditur.

[5] Δράματα δὲ αὐτοῦ] Fabulas Euripidis accurate recenſet Meurſius in libello de trium Tragicorum fabulis: quem confer. Diligentiam tamen ejus effugit fabula Κρῆτες; cujus meminit Scholiaſta Ariſtophanis ad *Ranas*, pag. 252. & 276. ut & ante nos monuit Richardus Bentlejus in eruditiſſima Diſſertatione ad Malalam, pag. 22.

Εὔριπος. πέλαγος στενὸν, ἢ τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν, τουτέστι [1] Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. ἑπτάκις δὲ τῆς ἡμέρας τὸ ἐκεῖσε ὕδωρ τρέπεται.

Εὕρομεν. [2] παρατατικός. καὶ εὕροσαν.

Εὐροναίτοις. καλῶς ῥέουσιν.

Εὐροώτερος. [3] ὁ πλατύτερος.

Εὔρους. [4] Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκράτειους, ὅτε εἶδον ἄνθρωπον εὔρουν τε ἅμα καὶ ἀμφιλαφῆ τὴν διάνοιαν πρὸς τὰς πολιτικὰς ἐξηγήσεις.

Εὐρυόδεια. ἡ πλατυάμφοδος.

Εὐρώεντα. σκοτεινά. ζοφώδη.

Εὐρώεις. ὁ σκοτεινός. ἢ ὁ πλατύς. καὶ κλίνεται, εὐρώεντος.

Εὕρωμαι. ἀντὶ τοῦ εὑρήσω. καὶ εὕρωμεν, ἀντὶ τοῦ εὑρήσομεν.

Εὐρώπη. ὄνομα κύριον. καὶ ὁ τόπος. καὶ Εὐρώπιον κλῖμα. τὸ τῆς Εὐρώπης. καὶ πρέσβεις Εὐρωπαίων.

Εὐρώς. ὑγρότης σεσηπυῖα. Καλλίμαχος· Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

Εὐρώς. ἡ νοτία. παρὰ τὸ αὔρα, αὐρός· καὶ τροπῇ, εὐρώς. καὶ εὐρωτιῶ. [5] Θεόκριτος· Ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται.

Εὐρώταν. ἐν Ἐπιγράμματι·

Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσχεν πεπταμένη χείρ,
Οὐχ ὅλον Εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.

περὶ αἰδοίου ἀνδρὸς ὁ λόγος. καὶ αὖθις, φησὶ Λάκαινα πρὸς τὸν ἴδιον υἱόν·

Λεῖπε [6] τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον, ἡνίκα δειλὴν
Οἶσθα φυγὴν τελέθειν, οὔτ' ἐμὸς, οὔτε Λάκων.

Εὐρώτας. ποταμὸς Λακωνικῆς.

Εὐρῶτι. σηπεδόνι.

Εὐρωτιῶν. σαπείς. ἠφανισμένος. ἢ [7] εὐρωτιῶν, σκωληκοβρώτων.

Εὐρωτιῶν, [8] τοῦ εὐρωτιῶντος. ἐξήγησις τοῦ εἰκῇ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκῇ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ ἂν ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται· ὥς φησι Μένανδρος· Εἰς [9] τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

Εὔριπος. Euripus. Mare anguſtum, ſive fretum inter duas terras, Bœotiam nempe & Atticam: cujus aqua ſepties quotidie fluit & refluit.

Εὕρομεν. Invenimus. Imperfectum. Et εὕροσαν, [Bœotice pro εὗρον,] invenerunt.

Εὐροναίτοις. Late fluentibus. Pulchre fluentibus.

Εὐροώτερος. Latior.

Εὔρους. Copioſe fluens. Facundus. *Exponebat mihi orationes Iſocratis: quo tempore vidi virum illum non tantum ob linguæ facundiam, ſed etiam mentis ubertatem, aptiſſimum eſſe ad politicam prudentiam docendam.*

Εὐρυόδεια. Latas vias habens. Ampla.

Εὐρώεντα. Situ ſqualida. Obſcura. Tenebroſa.

Εὐρώεις. Squalidus. Obſcurus. Vel, latus. Et declinatur, εὐρώεντος.

Εὕρωμαι. Pro εὑρήσω. Reperiam. Et εὕρωμεν. Pro εὑρήσομεν. Reperiemus.

Εὐρώπη. Europa. Nomen proprium. Item, regio. Et Εὐρώπιον κλῖμα. Clima, vel plaga Europæ. Et, πρέσβεις Εὐρωπαίων, legati Europæorum.

Εὐρώς. Situs. Caries. Humiditas putris. Callimachus: *Crepidæ, quas putredo non corrupit.*

Εὐρώς. Caries. Situs. Humiditas. Putredo. Ab αὔρα fit αὐρὸς, & mutato α in ε, εὐρώς. Et εὐρωτιῶ. Situ ſqualeo. Putreſco. Theocritus: *Fiſtula ſitu ſqualet.*

Εὐρώταν. Eurotam [fluvium. Item, membrum virile.] In Epigrammate: *Illum vero penem ſupra modum tumentem expanſa manus continuit; non totum, ſed quantum potuit.* De membro enim virili hic verba fiunt. Et in alio Epigrammate fœmina Lacæna filio ſuo dicit: *Linque Eurotam, abi ad Orcum, quandoquidem timidorum & ignavorum more fugere conſueviſti, nec meus [filius,] nec Lacon.*

Εὐρώτας. Eurotas. Fluvius Laconicæ.

Εὐρῶτι. Situ. Putredine.

Εὐρωτιῶν. Putrefactus. Situ obſitus. Corruptus. Vel, εὐρωτιώντων. A vermibus corroſorum.

Εὐρωτιῶν. Situ obſitus. Squalidus. Eſt explicatio ejus, [quod apud Comicum ſequitur,] εἰκῇ κείμενος. Rebus enim per neglectum temere in aliquo loco jacentibus humor & mucor aliquis adhæreſcit. Talis eſſe ſolet vita ruſticorum: ut contra urbanorum munda & nitida. Quare etiam ut pauper a Comicis frequenter perſtringi & vituperari ſolet. Nam, ut Menander ait: *In mundas & nitidas ædes fames intrat.*

---

[1] Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς] Imo potius, Βοιωτίας καὶ Εὐβοίας. Vide Geographos.

[2] Παρατατικός] Rectius, Ἀόριστος β'. Eſt enim ab εὗρον: quod eſſe Aoriſti ſecundi, vel pueris notum eſt. Cæterum pro παρατατικὸς, ut habent MSS. Pariſ. in prioribus Editt. nullo ſenſu legitur, παρ' Ἀττικοῖς.

[3] Εὐροώτερος] Confer Etymologum v. Εὐρώεντα.

[4] Ἐμοὶ δὲ ἐξηγεῖτο λόγους Ἰσοκρ.] Idem fragmentum legitur etiam ſupra v. Ἀμφιλαφῆ, & infra v. Σεβηριανός: ubi integrum locum ſcriptoris anonymi habes.

[5] Θεόκριτος] *Idyll.* IV. v. 28.

[6] Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Ταρτ.] Diſtichum hoc decerptum eſt ex Epigrammate Antipatri Theſſalonicenſis, quod ex codice MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibuimus ſupra v. Ἄρης.

[7] Εὐρωτιῶν] Scribe εὐρωτιώντων, ut reſpondeat voci ſequenti σκωληκοβρώτων.

[8] Εὐρωτιῶν] Nota hæc referenda eſt ad locum illum Ariſtophanis *Nubibus*, pag. 125.

Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
ΕΥΡΩΤΙΩΝ, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος.

Vetus interpres: Εὐρωτιῶν. ἀντὶ τοῦ, ἱδρῶν. ἑρμηνεύει δὲ τοῦτο διὰ τοῦ εἰκῇ κείμενος. εὐρωτιῶσι γὰρ τὰ εἰκῇ κείμενα, ὥσπερ νοτίδος αὐτοῖς ἐγγινομένης καὶ σηπούσης. καὶ εὐρὼς, ὁ σκώληξ. ἐπὶ τοῖς ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει· τουτέστι, νοτίς. Confer etiam Noſtrum ſupra v. Ἀκόρητος.

[9] Εἰς τὰ καθαρὰ λιμ.] Ut ſenarius ſit ἀρτίπους, ſcribendum eſt,
Εἰς μὲν τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

Εὐρυάγυια.[1] πλατυάμφοδος.

Εὐρυβατεύεσθαι. πονηρεύεσθαι. τὸν γὰρ Εὐρύβατον, ἕνα τῶν Κερκώπων, γενέσθαι τοιχωρύχον φασίν. οἱ δὲ προδότην περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Κροίσου.

Εὐρυβάτης. ὄνομα κύριον.

Εὐρύβατον[2] ἄνδρα. Φασὶ τοῦτον Ἐφέσιον εἶναι, καὶ λαβόντα χρήματα παρὰ Κροίσου, ὥστε στρατιὰν συναγαγεῖν εἰς τὸν πόλεμον τὸν εἰς τοὺς Πέρσας, προδότην γενόμενον, ἐγχειρίσαι τῷ Κύρῳ τὰ χρήματα τοῦ Κροίσου· καὶ ἐντεῦθεν τοὺς πονηροὺς Εὐρυβάτας καλεῖσθαι.

Εὐρύβατος.[3] πονηρός. ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίαν μετὰ χρημάτων, ὥς φησιν Ἔφορος· εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κῦρον. ἦν δὲ οὗτος Ἐφέσιος. οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον. Διότιμος Ἡρακλέους ἄθλοις·

Κέρκωπές τοι πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες
Βοιωτῶν σίνοντο. γένος δ' ἔσαν Οἰχαλιῆες,
Ὦλός τ' Εὐρύβατός τε, δύω βαρυδαίμονες ἄνδρες.

Νίκανδρος, Αἰγίνεον Εὐρύβατον πανουργότατον· οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν ά περὶ δικαιοσύνης. Δοῦρις δὲ ἐν δ' τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα, ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρου. καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα, καὶ πλουτοῦντα, καὶ πανουργοῦντα, Εἴ δή τις ὑμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Δία. λέγεται τὸν Εὐρύβατον κλέπτην ὄντα, εἱρχθέντα καὶ παραφυλαττόμενον, ἐπειδὴ συμπίνοντες ἔλυσαν αὐτὸν οἱ φυλάσσοντες, ἐκέλευσαν ἐπιδείξασθαι τὴν ἐπὶ τοὺς οἴκους ἀναρρίχησιν, τὸ μὲν πρῶτον διωθεῖσθαι· δεομένων δὲ ὡς οὐ βουλόμενον, ἐπεὶ μόλις ἀνέπεισαν, περιθέμενος τοὺς σπόγγους καὶ τὰς ἐγκεντρίδας, ἀναδραμεῖν εἰς τοὺς τοίχους. [4] ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι, καὶ θαυμάζοντες τὰς τέχνας, λαβεῖν αὐτὸν τὸν ὄροφον, καὶ ὑπερβάλλοντα, πρὶν ἐκεῖνοι κύκλῳ περιέλθωσι, διὰ τοῦ τέγους καταπηδῆσαι.

Εὐρυάγυια. Latas vias habens.

Εὐρυβατεύεσθαι. Eurybati improbitatem & malas artes imitari. Eurybatum enim, unum ex Cercopibus, alii effractorem; alii vero circiter Crœſi tempora proditorē fuiſſe ajunt.

Εὐρυβάτης. Eurybates. Nomen proprium.

Εὐρύβατον. Eurybatum. Hunc ajunt Epheſium fuiſſe, &, cum a Crœſo pecuniam accepiſſet, ut ea exercitum ad bellum contra Perſas cōmpararet, turpi proditione pecuniam Crœſi Cyro tradidiſſe. Hinc omnes mali & improbi dicti fuerunt Eurybatæ.

Εὐρύβατος. Eurybatus. Id eſt, homo malus. Ductum hoc eſt ab eo Eurybato, qui a Crœſo cum pecunia miſſus ad milites mercede conducendos, ut ait Ephorus, deinde ad Cyrum defecit. Erat autem Epheſius. Alii eum alterum Cercopum fuiſſe ajunt. Diotimus in *Herculis laboribus: Cercopes in triviis Bœotorum frequenter verſantes, multis nocebant. Hi genere erant Oechalienſes, nomine Olus & Eurybatus, ambo viri pernitioſiſſimi.* Nicander Ægineum Eurybatum callidiſſimum fuiſſe [tradit:] cujus meminit Ariſtoteles in primo *de Juſtitia*. Duris vero libro IV. de rebus ab Agathocle geſtis, ab Ulyſſis ſocio [proverbium hoc ductum eſſe ait.] Et Ariſtophanes *Dædalo* introducens Jovem in varias formas ſe mutantem, & divitem, & callide alios decipientem, *Si quis veſtrum*, inquit, *vidit Eurybatum Jovem.* Ferunt autem Eurybatum, qui fur erat, cum in vinculis & cuſtodia aſſervaretur, a cuſtodibus largius ſe invitantibus ſolutum, juſſumque edere ſpecimen ſolertiæ ſuæ in ædibus conſcendendis, primum quidem hoc recuſaſſe; deinde vero cum tanquam invitum rogarent, & ægre rem ei perſuaſiſſent, tandem aptatis ſibi ſpongiis & ſtimulis, parietes adſcendiſſe. Illis autem ſuſpicientibus, & has artes admirantibus, ipſum prehenſo lacunari, eoque ſuperato, priuſquam illi ædes circumire poſſent, per tegulas [aufugiſſe, & de tecto] deſiliiſſe.

Εὐριδίκη. ὄνομα κύριον.

Εὔρυθμον. εὖ τεταγμένον.

Εὐρυκλῆς.[5] πᾶς ὁ ἐγγαστρίμυθος. ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως.

Εὐρυκρείων. μεγάλως βασιλεύων.

Εὐρυμέδων.[6] ποταμὸς Παμφυλίας.

Εὐρύνεται. πλατύνεται.

Εὐρυόδεια.[7] ἡ πλατεῖα ὁδός. καὶ κλίνεται εὐρυοδείας.

Εὐριδίκη. Euridice. Nomen proprium.

Εὔρυθμον. Concinnum. Aptum.

Εὐρυκλῆς. Eurycles. [Sic appellatur] quivis engaſtrimythus, ſive ventriloquus: ab Eurycle, qui hujuſmodi vates fuit.

Εὐρυκρείων. Late dominans.

Εὐρυμέδων. Eurymedon. Pamphyliæ fluvius.

Εὐρύνεται. Dilatatur. Amplificatur.

Εὐρυόδεια. Latas vias habens. Lata via.

---

[1] Εὐρυάγυια] Eſt urbis epithetum apud Homerum.

[2] Εὐρύβατον ἄνδρα. φασὶ τοῦτον Ἐφέσιον εἶναι, ϗ λ.] Ex Harpocratione. Huc egregie facit locus Diodori in Collectaneis Conſtantini a Valeſio editis pag. 241. qui ſic habet: Ὅτι Κροῖσος ὁ τῶν Λυδῶν βασιλεὺς προσποιησάμενος εἰς Δελφοὺς πέμπειν, ἔπεμπεν εἰς Πελοπόννησον Εὐρύβατον τὸν Ἐφέσιον, δοὺς αὐτῷ χρυσίον, ὅπως ὡς πλείστους ξενολογήσῃ τῶν Ἑλλήνων. ὁ δὲ πεμφθεὶς, πρὸς Κῦρον τὸν Πέρσην ἀποχωρήσας, τὰ κατὰ μέρος ἐδήλωσε. διὸ ϗ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπισήμου γενομένης τῆς περὶ τὸν Εὐρύβατον πονηρίας, μέχρι τοῦ νῦν, ὅταν τις ὀνειδίσαι τινὶ βούληται μοχθηρίαν, Εὐρύβατον ἀποκαλεῖ. Id eſt, interprete Valeſio: *Crœſus Lydorum Rex Eurybatum Epheſium ſimulans ſe Delphos mittere, in Peloponneſum cum grandi pecunia miſit, ut quam plurimos milites conquireret. Sed Eurybatus ad Cyrum Perſarum Regem transfugiens, cuncta Crœſi conſilia ei detexit. Quamobrem cum hac Eurybati fraudulentia inſignis apud Græcos exſtiterit, hinc factum eſt, ut etiamnum, cum alicui malitiam exprobrare volunt, Eurybatum eum compellent.* Hic locus pulchre confirmat ea, quæ Suidas ex Harpocratione de Eurybato hic refert.

[3] Εὐρύβατος. πονηρός] Æſchines in oratione contra Cteſiphontem pag. 293. Ἀλλ', οἶμαι, οὔτε Φρυνώνδας, οὔτε ΕΥΡΥΒΑΤΟΣ, οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν, τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο.

[4] Ἀναβλέποντες δὲ ἐκεῖνοι, ϗ θαυμάζοντες] Sic etiam habet Michael Apoſtolius. Sed, ne oratio ſit ἀνακόλουθος, ſcribendum eſt, ἀναβλεπόντων δὲ ἐκείνων, ϗ θαυμαζόντων. &c.

[5] Εὐρυκλῆς. πᾶς ὁ ἐγγαστρίμυθος· ἀπὸ Εὐρ.] Ex Enarratore Comici ad *Veſpas* pag. 503. qui plura habet.

[6] Εὐρυμέδων. ποταμὸς Παμφ.] Ex Harpocratione.

[7] Εὐρυόδεια] Eadem vox occurrit ſupra poſt v. Εὖρος: ſed loco alieno.

Εὐρύοπα. μεγαλόφθαλμον. ἢ μεγαλόφωνον. ἡ εὐθεῖα, εὐρύοψ.

Εὐρυπύλης.[1] πλατείας πύλης.

Εὐρύς. ὁ πλατύς.

Εὐρυσάκης. ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα. [2] Σοφοκλῆς·

Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυῤῥάφου στρέφων
Πόρπακος ἑπταβόειον ἄῤῥηκτον σάκος.

Εὐρυσάκης. ὄνομα κύριον. Καὶ [3] Εὐρυσάκειον. τέμενός ἐστιν Εὐρυσάκου τοῦ Αἴαντος ἐν Ἀθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον.

Εὐρυσθένης. μεγαλοδύναμος.

Εὐρυσθεύς. ὄνομα κύριον. καὶ Εὐρυσθείδης.

Εὐρυχωρία. πλάτος. Εὐρύχορος δὲ, ἡ καλλίχορος.

Ἐύς. ὁ ἀγαθός. παιδὸς ἑῆος. ἀντὶ τοῦ, ἀγαθοῦ. καὶ, [4] Θεοὶ δοτῆρες ἐάων. ἀντὶ τοῦ, ἀγαθοῦ.

Εὐσέβεια.[5] ἐπιστήμη Θεοῦ θεραπείας. σπουδαῖοι τοιγαροῦν θύειν Θεῷ ἁρμόδιοι, ἁγνοὶ τυγχάνοντες. [6] ἐκνεύειν γὰρ τὰ περὶ Θεὸν ἁμαρτήματα, καὶ τὸν Θεὸν ἄγασθαι αὐτούς· ὁσίους τε γὰρ εἶναι καὶ δικαίους. καὶ [7] μὴ τούτους ἱερέας εἶναι. ἐπεσκέφθαι γὰρ περὶ θυσιῶν, ἱδρύσεων, καὶ καθαρμῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς τὸ θεῖον οἰκείων. † [8] Ὅτι ἡ εὐσέβεια κοῦφόν ἐστι, καὶ σωφροσύνης ἀνάπλεων, καὶ ἥκιστα ἀχθεινόν. ἡ γὰρ εὐσέβεια οὐ συνθνήσκει βροτοῖς· κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρὸς Θεὸν, ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ Ζεύς. καὶ αὖθις ἕτερος λέγει· Ὁδὸς ἀνθρώποις εἰς εὐδαιμονίαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κατεδείχθη μία διὰ τῆς ἀρετῆς. τιμιώτατον δὲ ἐν αὐτῇ, καὶ ὥσπερ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης, εὐσέβεια. μόνη γὰρ αὕτη τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἱκανῶς ἐπιμελεῖται, καὶ πρὸς τὰ θεῖα γίνεται ἡγεμὼν ἀνθρώποις ἀγαθή.

Εὐσέβιος,[9] ὁ Παμφίλου, προσκείμενος τῇ Ἀρειανικῇ αἱρέσει, Ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, σπουδαῖος ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς, καὶ τῆς θείας βιβλιοθήκης ἅμα Παμφίλῳ τῷ μάρτυρι ἐπιμελέστατος ἀνιχνευτής. ἐξέδωκε πολλὰ τεύχη, ὧν εἰσι τάδε· Εὐαγγελικῆς ἀποδείξεως λόγοι κ΄. Εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς λόγοι ιε΄. Θεοφανείας λόγοι ε΄. Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας λόγοι ι΄. [10] Χρονικῶν κανόνων παντοδαπῆς ἱστορίας, καὶ τούτων ἐπιτομή. καὶ περὶ τῆς τῶν Εὐαγγελίων διαφωνίας. Εἰς τὸν προφήτην Ἡ-

Εὐρύοπα. Magnos oculos habentem. Vel, magna voce præditum. Caſus rectus eſt, εὐρύωψ.

Εὐρυπύλης. Latæ portæ. Latam portam habentis.

Εὐρύς. Latus, Amplus.

Εὐρυσάκης. Ingentem clypeum habens. Sophocles: *Sed, fili Euryſaces, accipe ſcutum ſeptemplex, & nulli telo pervium, nominique tuo conveniens; idque tene & verſa, arrepto loro accurate conſuto.*

Εὐρυσάκης. Euryſaces. Nomen proprium. Et Εὐρυσάκειον, fanum eſt Athenis Euryſacis, filii Ajacis, ita vocatum.

Εὐρυσθένης. Magnam ac amplam habens potentiam.

Εὐρυσθεύς. Euryſtheus. Nomen proprium. Et Εὐρυσθείδης. Filius Euryſthei.

Εὐρυχωρία. Ampla & late patens regio. Εὐρύχορος vero, pulchrum chorum habens.

Ἐύς. Bonus. Ut, παιδὸς ἑῆος. Filii boni. Et, Θεοὶ δοτῆρες ἐάων. *Dii donatores bonorum.*

Εὐσέβεια. Pietas eſt ſcientia cultus divini. Bonis igitur viris convenit, Deo ſacrificare, quia caſti ſunt, & a peccatis in Deum abſtinent, Deumque venerantur. Iidem etiam ſancti ſunt, & juſti, & ſoli ſacerdotes. Sunt enim periti ſacrificiorum, dedicationum, luſtrationum, & aliorum, quæ ad cultum numinis divini & ſacra pertinent. † Pietas eſt res levis, & modeſtiæ plena, & minime gravis. Pietas enim una cum hominibus non moritur: nec perit, ſive illi vivant, ſive moriantur.

Εὐσεβεῖν δεῖ τὰ πρ. *Pietas erga Deum colenda eſt. Cætera enim omnia minoris facit Jupiter pater.* Et alius inquit: *Hominibus ad felicitatem unica per virtutem via a Deo monſtrata eſt. Ipſius autem melior pars, & univerſæ virtutis caput quaſi eſt pietas. Hæc enim ſola juſtam rerum humanarum curam gerit, & hominibus ad Deum fidelis eſt dux.*

Εὐσέβιος. Euſebius Pamphili, Arianæ ſectæ addictus, Cæſareæ Palæſtinæ Epiſcopus, ſacrarum ſcripturarum ſtudioſus, & divinæ bibliothecæ una cum Pamphilo martyre diligentiſſimus inveſtigator. Multa edidit opera, inter quæ ſunt iſta: Demonſtrationis Euangelicæ libri xx. Euangelicæ Præparationis libri xv. Theophaniæ libri v. Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ libri x. Canones Chronici variæ hiſtoriæ, & eorum epitome. De Euangeliorum diſſenſione. In Prophetam Eſaiam libri x. Contra Porphyrium, qui tunc, ut

---

[1] Εὐρυπύλης. πλατείας πύλης] Euſtathius, εὐρυπυλὴς, πλατεῖαν πύλην ἔχων.

[2] Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 34. ut Portus monuit.

[3] Εὐρυσάκειον. τέμενός ἐστιν Εὐρ.] Ex Harpocratione.

[4] Θεοὶ δοτῆρες ἐάων] Homerus Odyſſ. Θ. v. 325. ſed ubi legitur δωτῆρες, per ω: uti etiam hic apud Suidam legendum eſt.

[5] Εὐσέβεια. ἐπιστήμη Θεοῦ θεραπ.———τῶν πρὸς τὸ θεῖον οἰκείων] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. in *Zenone*, ſegm. 119. ut Pearſonius etiam obſervaverat.

[6] Ἐκνεύειν] Sic habent MSS. Pariſ. itemque Laertius loco laudato. At priores Editt. minus recte, ἁγνεύειν.

[7] Καὶ μὴ τούτους] Laertius rectius, καὶ μόνους τούτους.

[8] Ὅτι ἡ εὐσέβεια κοῦφόν ἐστι, καὶ σωφρ.] Locus hic auctior legitur infra v. Εὐφημία.

[9] Εὐσέβιος, ὁ Παμφ.] Totus hic locus deſcriptus eſt ex Sophronio, Hieronymi interprete: ex quo & multa alia Grammaticus noſter in Collectanea ſua retulit. De Euſebio autem, ejuſque ſcriptis hic quicquam addere ſupervacaneum judicamus, quoniam alii viri docti de eo argumento abunde egerunt: quorum ſcripta in omnium manibus verſantur.

[10] Χρονικῶν καν.] Imo potius, Χρονικοὶ κανόνες, caſu recto.

ϛορίαν λόγοι ι΄. Κατὰ Πορφυρίου τοῦ τότε συγγράφοντος ἐν Σικελίᾳ, ὥς τινες οἴονται, λόγοι λ΄. Τοπικῶν λόγος α΄. Ἀπολογίας ὑπὲρ Ὠριγένους λόγοι ϛ΄. Περὶ τοῦ βίου τοῦ Παμφίλου λόγοι γ΄. Περὶ μαρτύρων ἕτερα συγγράμματα· καὶ εἰς τοὺς ρν΄ Ψαλμοὺς δεδοκιμασμένα ὑπομνήματα, καὶ ἕτερα πολλά. ἤνθησε μάλιστα ἐπὶ Κωσταντίνου τοῦ βασιλέως, καὶ Κωνσταντίου, καὶ διὰ τὴν φιλίαν τὴν πρὸς Πάμφιλον τὸν μάρτυρα, τῆς ἐπωνυμίας αὐτοῦ ἠξιώθη.

Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου. οὗτος ὁ Εὐσέβιος ἔγραψε καὶ πρὸς Μαρῖνον, ἐν ᾧ λέγει, [1] ὅτι ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία δύο βίους νομοθετεῖ, καὶ τρόπους· τὸν μὲν ὑπερφυᾶ, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πολιτείας ἐπέκεινα, οἷος ἐστὶν ὁ μοναδικός· τὸν δὲ ὑποβεβηκότα, καὶ ἀνθρωπινώτερον, ὃς καὶ γάμοις ὑποτίθεται συγκοινωνεῖν.

Εὐσέβιος, Ἀράβιος, σοφιστής, ἀντισοφιστεύσας καὶ αὐτὸς Οὐλπιανῷ.

Εὔσημος. ὁ περιφανής.

Εὐσθένεια. ἡ ἰσχύς.

Εὔσκαρθμος. εὐκίνητος. ταχύς.

Εὐσκευούμεθα.[2] καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον. Οὕτω μὲν εὐσκευούμεθα. Σοφοκλῆς.

Εὐσπειρῆ. καλῶς συνεσπειραμένον.

--- Τὸν[3] εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα,
Χρύσεον ῥαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων.

Εὐστάθεια. ἡ καρτερία.

Εὐσταθής. Αὐτὸς γὰρ λαβὼν ἄνεμον εὐσταθῆ, παρεκομίζετο παρὰ τὴν χώραν, ἀκινδύνως πλέων.

Εὐστάθιος, Ἐπιφανεύς. Χρονικὴν ἐπιτομὴν τὴν ἀπὸ Αἰνείου μέχρις Ἀναστασίου βασιλέως, ἐν [4] τόμοις θ΄. καὶ ἄλλα τινά. † Ὅτι Εὐστάθιος Σεβαστιανὸς Μακεδονικῆς θρησκείας ἦρξεν, ἅμα Βασιλείῳ Ἀγκυρανῷ, Ἐπισκόπῳ τῆς αὐτῆς πόλεως.

Εὐσταθῶς. [5] Ἀππιανός· Ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν εὐσταθῶς, ᾗπερ ἐβούλετο. ἀντὶ τοῦ ἀσφαλῶς. βεβαίως.

Εὐσταλής. καλῶς ἐστολισμένος. ἢ κοῦφος. Ἀπεδίδρασκον εὐσταλεῖς, ὑποζύγια καὶ σκηνὰς καταλιπόντες. † Ἦν δὲ τὸ ἑπόμενον στράτευμα Μαρκελλίνῳ ἐπιφανέστερον τῷ εὐσταλεῖ τῆς ὁπλίσεως.

Εὐστέφανον. εὐτείχιστον.

Εὐστέφιος, Ἀφροδισιεύς, [6] σοφιστὴς ἐπιφανίων τῶν

quidam putant, in Sicilia ſcribebat, libri xxx. Τοπικῶν liber unus. Apologiæ pro Origine libri vi. De vita Pamphili libri iii. De Martyribus alia opuſcula. In Pſalmos cl commentarios eruditos; & multa alia. Floruit maxime ſub Conſtantino Imperatore, & Conſtantio, & ob amicitiam, quæ ipſi cum Pamphilo martyre interceſſit, ab eo cognomentum ſortitus eſt.

Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου. Euſebius Pamphili. Hic contra Marinum etiam ſcripſit: in quo opere dicit, Chriſti Eccleſiam duo vitæ genera & inſtituta præcipere; quorum unum ſit excellens & ſupra communem vitæ humanæ rationem longe poſitum; quale eſt Monachorum. Alterum vero minus ſublime, & communi hominum vitæ accommodatum, quod nec a conjugio abhorreat.

Εὐσέβιος. Euſebius, Arabius, Sophiſta; qui & ipſe Ulpiani æmulus fuit.

Εὔσημος. Inſignis.

Εὐσθένεια. Robur. Fortitudo.

Εὔσκαρθμος. Agilis. Celer. Velox.

Εὐσκευούμεθα. Bene inſtructi ſumus, & omnia, quæ ad mortem neceſſaria ſunt, parata habemus. *Sic igitur omnibus inſtructi ſumus.* Sophocles.

Εὐσπειρῆ. In ſpiras bene convolutum. [In Epigrammate:] *Draconem vero pulchris ſpiris ambientem graciles talos, quorum eſt ornamentum.*

Εὐστάθεια. Firmitas. Conſtantia.

Εὐσταθής. Stabilis. Firmus. Conſtans. *Ipſe enim ventum conſtantem nactus, juxta terram tuto navigabat.*

Εὐστάθιος. Euſtathius, Epiphanenſis. Scripſit compendium Chronicum rerum ab Ænea uſque ad Anaſtaſium Imperatorem geſtarum, libris novem. Item, alia quædam. † Euſtathius Sebaſtianus cum Baſilio Ancyrano, ejuſdem urbis Epiſcopo, ſectæ Macedonicæ auctor fuit.

Εὐσταθῶς. Firmiter. Conſtanter. Tuto. Appianus: *Ille vero loco tuto & firmo, ut optabat, caſtra metatus eſt.*

Εὐσταλής, Bene veſtitus. Vel, levis, expeditus. *Fugiebant expediti, jumentis & tentoriis derelictis.* Item: *Exercitus autem, qui Marcellinum ſequebatur, decoro armaturæ genere erat inſignis.*

Εὐστέφανον. Bene muris cinctum.

Εὐστέφιος. Euſtephius, Aphrodiſienſis, So-

---

[1] Ὅτι ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία δύο βίους νομοθ.] Hæc plenius leguntur apud Cedrenum pag. 200. 201. & apud ipſum Suidam ſupra v. Βίος.

[2] Εὐσκευούμεθ. καλῶς παρεσκ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem*, pag. 49. ut Portus monuit.

[3] Τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα, χρύσειον ῥαδ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate Antipatri Sidonii in mulieres, mundum ſuum Veneri dedicantes. Ipſum Epigramma ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum publici juris faciemus infra v. Κεκρύφαλον.

[4] Ἐν τόμοις θ΄] Imo, ἐν τόμοις β΄. Ecce enim clare Euagrius *Hiſtor. Eccleſ.* lib. v. cap. xxiv. Ἅπερ πάντα Εὐσταθίῳ τῷ Ἐπιφανεῖ ἐπιτέτμηται πάνυ λόγιστα ἐν δύο τεύχεσιν· ἑνὶ μὲν ἕως ἁλώσεως Ἰλίου. τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἕως δωδεκάτου ἔτους τῆς Ἀναστασίου βασιλείας. Id eſt: *Quæ omnia ab Euſtathio Epiphanienſi ſcite admodum in compendium redacta ſunt duobus voluminibus: quorum prius uſque ad excidium Ilii; poſterius uſque ad annum duodecimum Imperii Anaſtaſii, res geſtas complectitur.* Plura de eo vide apud Voſſium in Addendis ad lib. ii. *de Hiſtor. Græc.* cap. xxi.

[5] Ἀππιανός] In *Iber.* pag. 450.

[6] Σοφιστὴς ἐπιφανίων τῶν ἐν Ἀδροτίοις τῶν ἐυκτηρ.] Locus hic corruptus eſt, quem Berkelius ad Stephanum v. Ἄδροττα, ſic in integrū reſtituendum eſſe cenſet, σοφιστὴς ἐπιφανῶν τῶν ἐν Ἀδροτίοις οἰκητήρων, ἃ κεῖται, &c. Hanc lectionem & ego ſecutus ſum, quoniam nihil melius in mentem mihi venit.

ἐν Ἀδρόττοις τῶν εὐκτηνείων, ὃ κεῖται ἐν Λυδίᾳ. ἔγραψε μελέτας.

Εὐστιβής. τετριμμένη.

Εὔστολον. εὔκοσμον. Ὁ δὲ παρῆγε, ποιήσας εὔστολον τὴν ἀκολουθίαν.

Εὐστομεῖν. τὸ εὐφημεῖν. καὶ οἱ Ἴωνες εὔστομα κείσθω φασί.

Εὔστομον. εὐπρόσωπον. ἀπὸ μέρους.

Εὐστόχιος,[1] Καππαδόκης, σοφιστής. ἔγραψε κατὰ Κώνσταντα τὸν βασιλέα καὶ ἀρχαιολογίαν Καππαδοκίας, καὶ λοιπῶν ἐθνῶν.

Εὖστρα.[2] τὸ μαδιστήριον, ἢ ἡ φλογίστρα. Ἀριστοφάνης·

Ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.

ἀντὶ τοῦ, ἐπαιδευόμην. ἀπὸ τῆς μουσικῆς.

Εὔσοια. εὐσθένεια. [3]Ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν.

Εὐσύμβολος.[4] ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλων· τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Πολιτικῷ.

Εὐσυνείδητος. καλῷ ζῶν συνειδότι.

Εὐσυνθετεῖν. εὐνοϊκῶς ἔχειν. Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον.

Εὐσύνοπτον. εὐεπίγνωστον. εὐθεώρητον.

Εὔσχημος, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Ἐμπολή· ὡς [5]Ἀθήναιος λέγει.

Εὐσχήμων. οὐχ ὁ πολλὰ κεκτημένος καὶ πλούσιος, ἀλλ' ὁ κόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις, καὶ συνιστῶν.

Εὐταίων. ὄνομα κύριον.

Εὖτε. ἔστι καὶ χρονικόν· ἀντὶ τοῦ, ἡνίκα. καὶ ὁμοιωματικὸν, ἀναλογοῦν τῷ ἠΰτε. [6]Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι ταῦρος. Βοῦς μὲν, γενικῶς· ταῦρος δὲ, εἰδικῶς.

Εὐτέλεια. σμικροπρέπεια. Εὐτελία δὲ, ἡ εὐδαιμονία. παρὰ τὸ εὖ τελεῖν. [7]Ἀριστοφάνης· Σοὶ γὰρ διδόαμεν ἐπ' εὐτελίᾳ τὸν σανδαλίσκον.

Εὐτελής. ἐπ' ἀρετῆς. ὁ φειδωλὸς, καὶ [8]ὀλιγοδάπανος. οὕτω Μένανδρος·

Ἐγὼ δ' ἀνόητος, εὐτελὴς ὑπερβολῇ.

καὶ ὁ ἄσωτος ἐστὶ πολυτελής. θρασὺς σφόδρα.

phiſta, unus ex illuſtribus Adrottorum, quæ eſt urbs Lydiæ, incolis. Scripſit declamationes.

Εὐστιβής. Tritus. Trita.

Εὔστολον. Decorum. Ornatum. *Ille vero præceſſit, pulchro comitatu inſtructus.*

Εὐστομεῖν. Linguis favere. Bona verba dicere. Et Iones dicunt, εὔστομα κείσθω. Linguis faveamus.

Εὔστομον. Pulchrum. Formoſum. [Proprie, pulchrum os habens.] Pars ponitur pro Toto.

Εὐστόχιος. Euſtochius, Cappadox, Sophiſta. Scripſit Cappadociæ & reliquarum gentium Antiquitates, tempore Imperatoris Conſtantis.

Εὖστρα. Foſſa, in qua ſues mactatæ uruntur & depilantur. Uſtrina. Ariſtophanes: *In uſtrinis porcorum aptabar pugnis.* Id eſt, erudiebar. Tranſlatio ducta eſt a muſica.

Εὔσοια. Sanitas. Robur. Salus. [*Te mortuum ab hominibus aliquando requiſitum iri;*] *& viventem, ſalutis cauſa.*

Εὐσύμβολος. Facile & recte aliquid conjiciens. Bonus conjector. Antipho in *Politico.*

Εὐσυνείδητος. Bona vivens conſcientia.

Εὐσυνθετεῖν. Benevolo erga aliquem eſſe animo. Amicum ſe erga aliquem præbere. *Maſſagetis vero conſultum viſum eſt, erga Gelimerem & Beliſarium amicos ſe præbere.*

Εὐσύνοπτον. Conſpicuum. Manifeſtum.

Εὔσχημος. Euſchemus, Comicus. Ex fabulis ipſius eſt *Empole:* ut ait Athenæus.

Εὐσχήμων. Ita vocatur ille, non qui multa poſſidet, & dives eſt, ſed qui modeſtiæ ſtudet, & legibus obtemperat.

Εὐταίων. Eutæon. Nomen proprium.

Εὖτε. Eſt & adverbium temporis: pro ἡνίκα. Quum. Quando. Eſt & adverbium ſimilitudinis, cui in carmine reſpondet τὸ ἠΰτε. Veluti. Ceu. [Homerus:] *Veluti in armento taurus* [*præ reliquis excellit.*] Βοῦς [hic accipiendum eſt] generaliter: ταῦρος vero, ſpecialiter.

Εὐτέλεια. Parſimonia. Avaritia. Εὐτελία vero, felicitas. Ab εὖ & τελεῖν. Ariſtophanes: *Tu enim ob parſimoniam hunc ſandaliſcum diſcidiſti.*

Εὐτελής. [Vocabulum hoc interdum in laude ponitur, &] de virtute dicitur. Parcus. Frugalis. Sic Menander: *Ego vero ſtultus, & ſupra modum parcus.* Luxurioſus vero, eſt πολυτελὴς, i. e. ſumptuoſus, & valde ferox.

---

[1] Εὐστόχιος] Hujus, ut puto, Euſtochii meminit Stephanus Byzantius v. Παντικάπαιον.

[2] Εὖστρα. τὸ μαδιστήριον, ἢ ἡ φλογ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 357. (252. Ed. Baſ. P.)

[3] Ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν] Apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 284. unde locus hic depromptus eſt, pro εὐσοίας hodie legitur εὐνοίας: minus recte, ut ex ſerie ſenſus patet. Utriuſque lectionis meminit vetus Enarrator ad iſtum locum, cujus verba hæc ſunt: Εὐνοίας χάριν. ἵνα εὐνοῇς αὐτοῖς. ἐν τοῖς ἀναγκαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων γράφεται, εὐσοίας χάριν· ὃ καὶ οἱ ὑπομνηματισάμενοι ἀξιοῦσιν. εὔσοιαν δέ φασι τὴν εὐσθένειαν· καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι·

Ἐπὶ δὲ βλαστοῖ, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
Εὔσοιαν ἀρκεῖ.

[4] Εὐσύμβολος. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδ.] Ex Harpocratione.

[5] Ὡς Ἀθήναιος λέγει] Lib. XIII. pag. 571. ad quem locum vide Caſaubonum.

[6] Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι τ.] Sunt verba Homeri Il. Β. v. 480. ubi ſic legitur:

Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταῦρος.

[7] Ἀριστοφάνης] In *Ranis.* pag. 231. (146. Ed. Baſ. P.) ubi ſic legitur:

Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
Κἀπ' εὐτελείᾳ, τόνδε
Τὸν σανδαλίσκον, καὶ τὸ ῥάκος.

[8] Ὀλιγοδάπανος] Huc ſpectant verba illa Athenæi lib. II. pag. 40. Τελεῖν γὰρ, τὸ δαπανᾶν. καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες· καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα.

Εὐτειχεῖ πάγῳ. καλῶς τετειχισμένῳ.

Εὐτοκία. [1] πολύγονος.

Εὐτόκιος, [2] ἀπὸ Θρᾴκης ἐλθὼν, οὔτε γνώμης ἐπιεικῆς τις ἦν, οὔτε γένους εὖ ἥκων, ἀλλὰ καὶ στρατιώτης μὲν ὁ τυχών. πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας, ᾤχετο εἰς τὴν Παλαιστίνην. ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξαι, τῆς βουλῆς μεταχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις. καὶ ἐγλίχετο τὴν τύχην [3] μεταβαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστερον. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς τὴν Ἀσκάλωνα. καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερὸς εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων, καὶ πολιτικῆς μετέδωκεν ἐλευθερίας. οἱ δὲ Θρᾷκες ὑστέρῳ χρόνῳ κατὰ πύστιν ἥκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπῄτουν τὸν Κρατερὸν τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα. ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα. τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκην ἐλθόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου, καὶ περιγίνεται τῶν Θρᾳκῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.

Εὐτραπελία. [4] μωρολογία. κουφότης. ἀπαιδευσία. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος πάντας ἐκέλευσεν ἀνακροτῆσαι, τῆς εὐτραπελίας ἀποδεχόμενος αὐτούς.

Εὐτράπελον. Οὔτε τινὰ ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον. εὔστροφον. † [5] Οὕτω δ' ἦν εὐτράπελος τὴν φύσιν, ὥστε παρ' Ἀθηναίοις Ἀθηναῖος ἦν ἄκρος, καὶ Λάκων Λακεδαιμονίοις, καὶ Θηβαίοις Θηβαῖος. † Τὸν εὐτράπελον ἡ κωμῳδία ἐπιδέξιον καλεῖ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ Ἀνασεσυρμένην. Εὐτράπελος οὖν κυρίως, ὁ μιμολόγος. ὁ γελωτοποιός.

Εὐτρεπῆ. τὰ ἕτοιμα, καὶ τέλος ἔχοντα.

Εὐτρεπισμός. ἡ ἑτοιμασία.

Εὐτρόπιος, Ἰταλὸς, σοφιστής. τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν [6] ἐπιτομικῶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ ἔγραψε· καὶ ἄλλα.

Εὐτρόπιος, ὁ εὐνοῦχος, ἐπίτροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. καί φησιν Εὐνάπιος· Ὁ μὲν γὰρ Ῥουφῖνος, ἀνήρ τε ὢν, ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγονὼς, καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίστασθαι τῆς νεωτεριζούσης ἅπαντα τύχης. ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσεισεν ἅπαντα καὶ κατεβρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ῥουφῖνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεὺς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν. ὅσγε ὢν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο. καὶ οἱ μὲν μῦθοί φασι, τὴν Γοργόνα φανεῖσαν, ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς ἰδόντας

Εὐτειχεῖ πάγῳ. Bene munito colle.

Εὐτοκία. Fœcunditas. Prolis copia.

Εὐτόκιος. Eutocius, e Thracia oriundus, nec animo probo fuit, nec genere nobili, ſed miles gregarius: qui cum magnam pecuniæ ſummam cohorti ſuæ ſuffuratus eſſet, in Palæſtinam abiit, operamque dedit, ut apud Eleutheropolitanos in civium numerum reciperetur, poſtquam magnis largitionibus effeciſſet, ut in Senatum adſciſceretur. Ex humili igitur conditione ad fortunæ ſplendorem aliquem pervenire cupiebat. Sed tamen Eleutheropolitani Eutocium non receperunt. Ille igitur Aſcalonem migravit: ubi Craterus, vir inter Aſcalonitas primarius, ipſum cum pecunia benigne ſuſcepit, & jure civitatis donavit. Thraces igitur, fama ejus rei ad ipſos perlata, ad Eutocium venerunt, a Cratero & Eutocium & pecuniam repetentes. Ille autem virum eis non tradidit. Quare cum milites rem ad judices detuliſſent, Craterus Eutocium defendit, & Thraces vicit: qua de re tale Oraculum editum eſt.

Εὐτραπελία. Facetiæ. Joci mimici. Nugæ leves & indoctæ. *Ptolemæus vero omnes applaudere juſſit, facetias eorum probans.*

Εὐτράπελον. Scurrilem. Facetum. Vel, qui facile vertitur. Verſatilis. *Nec ullam ſpecioſam habens cauſam, nec facetias orationis adhibens.* † *Ingenio autem fuit adeo verſatili, ut apud Athenienſes Athenienſis eſſet perfectiſſimus, & apud Lacedæmonios Lacon, & apud Thebanos Thebanus.* Εὐτράπελον Comici vocant hominem, naturali ingenii dexteritate præditum. Vide in v. Ἀνασεσυρμένην. Εὐτράπελος autem proprie dicitur homo, jocis mimicis utens. Vel, ſcurra.

Εὐτρεπῆ. Parata. Perfecta.

Εὐτρεπισμός. Apparatus.

Εὐτρόπιος. Eutropius, Italus, Sophiſta. Hiſtoriæ Romanæ compendium Latina lingua ſcripſit: & alia.

Εὐτρόπιος. Eutropius, Eunuchus, tutor Theodoſii Imperatoris. De eo Eunapius inquit: *Rufinus enim, cum vir eſſet, aut ſaltem eſſe videretur, honoribus etiam perfunctus, & varia fortuna jactatus, non præter rationem nec præter decorum fortunæ rerum mutatione gaudenti reſiſtere viſus eſt. Eunuchus vero cubicularius poteſtatem illius adeptus, omnia adeo concuſſit & inſtar tonitru perturbavit, ut non ſolum eſſet ipſe Rufinus, ſed etiam ille fabulis celebratus Salmoneus cum ipſo collatus parvum quiddam eſſe videretur. Hic cum eſſet eunuchus, vel ab invitis ſe virum credi voluit. Et fabulæ tradunt, Gorgonem,*

---

[1] Πολύγονος] Scribendum eſt πολυγονία, ut Portus etiam monuit.

[2] Εὐτόκιος, ἀπὸ Θρᾴκης ἐλθ.] Integrum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Hiſtorico aliquo deperdito: quem ex ſtilo Eunapium eſſe ſuſpicor. Nam & multa alia Suidas in Collectanea ſua retulit, quæ Eunapii eſſe certo conſtat.

[3] Μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθ.] Locus hic in MS. Pariſ. A. auctior ſic legitur: Μεταβαλεῖν εἰς τὸ εὐγενέστερον. καίτοι ἤδη πρότερον μετατιθεὶς τὴν προαίρεσιν εἰς τὸ κρεῖττον, ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται, τὸ πλῆθος ὑπειδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον, &c.

[4] Μωρολογία] An potius μιμολογία. In voce enim ſequenti ipſe Suidas εὐτράπελον exponit μιμολόγον. Heſychius tamen & Etymologus τὸ μωρολογία etiam agnoſcunt: unde vocem illam non exiſtimo eſſe ſollicitandam.

[5] Οὕτω δ' ἦν εὐτράπελος τὴν φ.] Fragmentum hoc de Alcibiade intelligendum eſſe, patet ex Cornelio Nepote, qui idem plane de eo refert. Eum confer.

[6] Ἐπιτομικῶς] Sic recte MSS. Pariſ. At priores Edit. male, ἐπιτίμως.

μεταβάλλειν εἰς λίθον. ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος ληρόν τινα καὶ περιττὸν καὶ φλήναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε. καὶ πολὺν καταχέει διασυρμὸν ὁ ἱστορικὸς τοῦ εὐνούχου τούτου, τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπάξιον.

Εὐτρόπιος,[1] ὁ τοῦ βασιλέως Ἀρκαδίου πραιπόσιτος· ὃς οὐδὲν τῶν δεινῶν ἀπελίμπανε, τάς τε ἀρχὰς δημοσίᾳ πιπράσκων, καὶ τοὺς τῆς δυνάμεως συκοφαντῶν, ἐξορίαις τε τοὺς μεγιστᾶνας ὑποβάλλων, καὶ πᾶσαν ὕβριν τοῖς τῆς συγκλήτου ἐπάγων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς τῶν βαρβάρων ἀπείχετο συμμαχίας, ὡς ἂν αὐτὸς ἐλπίζων ἐς τὴν τοῦ βασιλέως μεταβαίνειν ἀξίαν. καί ποτε καὶ τοὺς εἰς ἐκκλησίας πεφευγότας συλλαμβάνειν βουλόμενος, προύθηκεν ἐπιτρέπων τούτους ἐκ τῶν θυσιαστηρίων ἀφέλκεσθαι. καὶ ὁ μὲν νόμος ἐγέγραπτο. δίκη δὲ εὐθέως τῆς ὠμότητος ἠκολούθει. μετ' οὐ πολὺ γὰρ προσκρούσας τῷ βασιλεῖ, ἐν τοῖς πρόσφυξιν ἐγένετο, καὶ ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον προύκειτο, Ἰωάννου ἐπισκοπεύοντος τοῦ Χρυσοστόμου, ἐκεῖθέν τε ἀφαιρεθεὶς, νυκτὸς τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται. οὕτω μὲν ὁ Εὐτρόπιος δίκας τῆς ἁμαρτάδος ὑποστὰς, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ καταλόγου τῶν ὑπάτων ἠλείφθη, μόνου συνυπατεύσαντος Θεοδώρου γεγραμμένου. † Ἐπὶ τούτου τὸ τῶν εὐνούχων ἔθνος διὰ τὴν ἐκείνου βαρύτητα καὶ δυναστείαν ἐς τοσοῦτον ἐπέδωκε καὶ παρετάθη πλῆθος, ὥστε τινὲς ἤδη τῶν γενειάδας ἐχόντων εὐνοῦχοι βουληθέντες γενέσθαι, σὺν τοῖς ὄρχεσιν ἀφῃρέθησαν καὶ τὰς ψυχάς.

Εὐτρόχαλον. Εἶναι δὲ τὴν ἀσπίδα μικρὰν καὶ εὐτρόχαλον. περιφερῆ.

Εὔτροχον. Οἵ τε[2] ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες.

Εὔτυκτα. παρὰ Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ, ῥᾴδια, ἕτοιμα, εἰργασμένα, καλῶς κατεσκευασμένα.

Εὐτυχεῖ. ἐπιτυγχάνεται. Πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

Εὐτυχής.[3] οὗτος [4] ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλει μοναστηρίου, τῆς κατὰ Μάνεντα καὶ Ἀπολλινάριον ἀνιθέου μοίρας τρίτος ὑπασπιστὴς, ἄλλον εἶναι παρ' ἑαυτῷ τὸν Χριστὸν, καὶ ἄλλον τὸν Θεὸν Λόγον κηρύττων, μὴ ἀνεχόμενος ὁμοούσιον ἡμῖν καὶ ὁμοφυῆ τὴν σάρκα τοῦ Κυρίου ὁμολογεῖν· καὶ ἀπηρνεῖτο σώζεσθαι [5] λέγων ἐν τῷ Χριστῷ δύο Φύσεις μετὰ τῆς τούτων ἑνώσεώς τε καὶ συμφυΐας. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ τερατώδη τινὰ καὶ ἀλλόκοτα παρέπλαττεν, ἐξ οὐρανοῦ λέγων κατενεχθῆναι τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ ὡς διὰ σωλῆνος τῆς παρθένου παραδραμεῖν τὸν Θεὸν Λόγον, οὐρανόθεν τοῦτο ἐνδεδυμένον, ἵνα δόξῃ γεγεννῆσθαι ἐκ γυναικὸς, καίπερ μὴ γεγεννημένος. Μανιχαῖος οὗτος ὁ λόγος καὶ [6] πεφαντασμένος πολλῷ μᾶλλον ἐκεί-

simul ac conspiceretur, spectantes in saxa mutasse. Sed ætas nostra fabulam illam meras & futiles nugas esse demonstravit. Historicus autem Eunuchum pluribus aliis verbis irridet & insectatur, ut vita & mores ejus merentur.

Εὐτρόπιος. Eutropius, Præpositus cubiculi Arcadii Imperatoris, nullum sceleris genus prætermisit. Nam & magistratus pretio addixit, & viros gratia atque auctoritate pollentes calumniis insectatus est: quosdam etiam proceres in exilium misit, omnique contumeliæ genere amplissimum ordinem vexavit. Sed & barbarorum auxilia sibi adjungere non dubitavit, cum imperium Romanum jam spe sibi destinaret. Denique, cum nonnullos, qui ad Ecclesias confugerant, comprehendere vellet, legem proponi curavit, ut eos ab altaribus abstrahi liceret. Ac lex ipsa quidem publice proposita est: sed Dei vindicta brevi sævitiam ejus consecuta est. Neque enim multo post, cum Imperatorem offendisset, ipse ad Ecclesiam confugit, supplexque ad altare consedit, Joanne tum Chrysostomo Byzantinam Ecclesiam regente: unde noctu extractus, capite pœnas dedit. Hac pœna sceleris sui Eutropius affectus est, nomenque ejus ex fastis Consularibus erasum est, solius Theodori collegæ nomine retento. Sub hoc natio eunuchorum ob illius superbiam & potentiam adeo crevit, ut quidam jam barbati, cum eunuchi fieri vellent, una cum testibus & vitam amitterent.

Εὐτρόχαλον. Rotundum. *Scutum autem parvum & rotundum esse* [*dicebat.*]

Εὔτροχον. Volubile. Mobile. Agile. *Et oculi mentis agilitatem declarantes.*

Εὔτυκτα. Apud Herodotum significat, facilia, parata, elaborata, egregie confecta.

Εὐτυχεῖ. Bene succedit. *Sine labore nihil feliciter succedit.*

Εὐτυχής. Eutyches. Hic fuit Constantinopoli monasterii præfectus, impiæ sectæ Manetis & Apollinaris tertius defensor, docens, alium apud se ipsum esse Christum, & alium Deum Sermonem, non sustinens confiteri Domini carnem eandem habere naturam, quam nos, nobisque cognatam esse. Negabat etiam, salvas in Christo existere duas naturas, cum harum unione & concretione. Quinetiam alia quædam monstrosa ac absurda comminiscebatur, dicens, Domini corpus de cœlo descendisse, & per virginem, tanquam per canalem, transiisse Deum Sermonem, hoc [corpore] indutum, ut ex muliere natus videretur, quamvis ex ea natus non esset. Hæc oratio est Manichæa, & fanatica multo magis, quam illius [Manetis νου. μίαν φύσιν καὶ οὗτος διεστραμμένῃ καρδίᾳ τὸν Χριστὸν ἐπρέσβευεν.

---

[1] Εὐτρόπιος, ὁ τοῦ βασιλέως Ἀρκ.] Jacobus Gothofredus Disc. Historic. ad leg. *Quisquis,* hæc ex scriptore aliquo Eunapio coætaneo sumpta esse suspicatur. At sunt verba Joannis Antiocheni, quæ exstant in Excerptis a Valesio editis, pag. 849. ut Pearsonius recte monuit. Confer etiam Nostrum infra v. Ὕπατοι, ubi hæc ipsa repetuntur.

[2] Οἵ τε ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς δ.] Hæc sunt verba Damascii de Isidoro philosopho, ut discimus ex ipso Suida supra v. Ἀποσαφοῦντες.

[3] Εὐτυχής. οὗτος ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem articuli, ad verbum leguntur apud Theodorum Presbyterum in libello *de Incarnatione Domini*, unde ea Suidas descripsit.

[4] Ἡγούμενος γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπ.] Theodorus Presbyter habet, ὃς ἦν ἡγούμενος μοναστηρίου ἑνὸς τῶν περὶ τὸ Βυζάντιον.

[5] Λέγων] Hæc vox supervacanea est, & salvo sensu deleri potest.

[6] Πεφαντασμένος] Theodorus Presbyter habet, πεφαντασιωμένος.

Εὐτυχίδης. πατρωνυμικόν.

Εὐοῖ. σχετλιαστικόν. τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείας ἐξέλαβον.

Εὐοιώνιστον. εὔφημον. καλὰ προσημαίνουσαν. [1] Εὐνίκης ἄγαλμα χρυσοῦν ποιήσας, ἀπέστειλε τῷ δήμῳ, ἅμα μὲν διὰ τὸ λυσιτελὲς, ἅμα δὲ διὰ τὸ εὐοιώνιστον εἶναι, [οἰόμενος] προσδέξεσθαι τὴν νίκην.

Εὐοῖ, [2] σαβοῖ. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστιν, εὐοῖ, σαβοῖ. μυστικὰ μέν ἐστιν ἐπιφθέγματα. φασὶ δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τοὺς μύστας δηλοῦν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος.

Εὖ οἷ ᾆσαι. ἔστι τοῦτο ὕμνος εἰς Διόνυσον. καὶ ἀνευάσαι.

Εὐύφαντον.

Εὐφεγγίας. Ἀπὸ τῶν δύο τοίχων εὐφεγγίας ποιούντων.

Toup. in Suid. Ep. Crit. II. 173. ubi Εὐφεγγίας, quod legend. docet I. 208.

Ἐφείλιξαν. [3] ἀντὶ τοῦ, ἔφυραν. Σχοίνιόν τε ἐφείλιξαν μίλτῳ.

Εὐφήμει. καλὰ λάλει. ἢ ἐπαίνει. [4] Ἀριστοφάνης·

Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς
Στόμα συγκλείσας. ἐνδημεῖ γὰρ
Θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων.

Εὐφήμει οὖν, σιώπα, μὴ ἀκαιρολόγει.

Εὐφήμου [5] στόμα φροντίδος. ἡ φωνή. στόμα γὰρ, ἡ φωνή. Ὅμηρος· Πολέμου στόμα. καὶ Σοφοκλῆς· Χαλκοστόμου κώδωνος. ὁ δὲ νοῦς, τὴν φωνὴν τῆς εὐφήμου φροντίδος ἱέντες. ὅ ἐστι, μετὰ φροντίδος πολλῆς εὐφήμως τὴν φωνὴν ἀφιέντες. Εὔφημον οὖν, τὴν σιωπηλήν. τὸ [6] γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τοῦ σιωπᾶν τίθεται.

Εὐφήτης. ὄνομα κύριον.

Εὐφημία. [7] Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμονα τὸ θεῖον, ἤπερ τῶν Ἀθηναίων βωμοὺς σύμπαντας, καὶ νεὼς, καὶ ἀγάλματα, καὶ ἑκατόμβας, καὶ τὸν λοιπὸν φλήναφον τῶν ῥαθυμούντων τε καὶ θοινάζειν γλιχομένων. οὐκοῦν διδάσκει ὁ λόγος, ὡς [8] ἡ ὄντως εὐσέβεια κοῦφόν ἐστι, καὶ σωφροσύνης ἀνάπλεον,

hæreſiarchæ oratio.] Hic enim perverſo corde Chriſtum unica natura præditum prædicabat. *Port.*

Εὐτυχίδης. Eutychides. Patronymicum.

Εὐοῖ. Euoe. Adverbium lamentantis. Quidam etiam vocem hanc pro adverbio ironiæ acceperunt.

Εὐοιώνιστον. Boni ominis. Fauſtum. Bona ſignificantem. *Aureum Victoriæ ſimulacrum fabricavit, idque populo miſit, non dubitans quin Victoriam accepturi eſſent, tum propter pretium, tum propter bonum omen.*

Εὐοῖ, σαβοῖ. Euoe, Saboe. Demoſthenes pro Cteſiphonte. Eſt exclamatio quædam bacchantium: vel, acclamatio myſtica. Ajunt autem Phrygum lingua myſtas his vocibus indicari: unde etiam Bacchus dictus ſit Sabazius.

Εὖ οἷ ᾆσαι. Euoe canere. Eſt hymnus in Bacchum: quem qui canebat, ἀνευάσαι dicebatur.

Εὐύφαντον. Bene textum.

Εὐφεγγίας. Claram lucem. A duobus parietibus claram lucem reddentibus.

Ἐφείλιξαν. Miſcuerunt. Tinxerunt. *Funemque minio tinxerunt.*

Εὐφήμει. Bona verba dic. Linguis fave. Vel, lauda. Ariſtophanes: *Linguis faveat omnis populus, ore clauſo. Cœtus enim Muſarum intus in ædibus præſens eſt.* Vel, εὐφήμει ſignificat, Sile. Ne intempeſtive loquaris.

Εὐφήμου στόμα φρ. Bona verba. Vox ejus, qui lingua favet. Στόμα enim interdum *vocem* ſignificat. Homerus: *Vox belli.* Et Sophocles: *Æreum os habentis tubæ.* Senſus autem eſt: Magna cum cura bene ominatam vocem mittentes; vel, bona verba dicentes. Vel, εὔφημον hic ſignificat tacitam. Εὐφημεῖν enim interdum ſignificat, ſilere, tacere.

Εὐφήτης. Euphetes. Nomen proprium.

Εὐφημία, Faventia. Silentium religioſum. Pietas. *Pietatem Lacedæmoniorum Deus pluris facit, quam univerſas Athenienſium aras, & templa, & ſtatuas, & hecatombas, & reliquas ineptias hominum ignavorum & epulari cupientium. Sententia igitur hæc docet, veram pietatem eſſe rem levem, & modeſtiæ*

---

[1] Εὐνίκης ἄγαλμα] Scribendum eſſe, νίκης ἄγαλμα, patet ex ipſo Suida infra v. Λυσιτελὲς, ubi fragmentum hoc repetitur.

[2] Εὐοῖ, σαβοῖ. Δημοσθ.] Confer Harpocrationem. v. Εὐοῖ. Apud Demoſthenem vero in oratione laudata pro Εὐοῖ hodie minus recte legitur αἰβοῖ, ut Portus etiam monuit.

[3] Ἐφείλιξαν. ἀντὶ τοῦ, ἔφ.] Hæc extra ordinem & ſeriem ſuam leguntur, quæ infra ſuo loco repetuntur.

[4] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* pag. 767. (513. Ed. Baſ. P.) ubi pro ἐνδημεῖ rectius legitur ἐπιδημεῖ.

[5] Εὐφήμου στόμα φροντίδος. ἡ φωνή. στόμα γ.] Hæc ſumpta ſunt ex Scholiaſta Sophoclis ad *Oedip. Colon.* pag. 275. ut Portus monuit. Ibi autem rectius ſic legitur: Εὐφήμου στόμα φροντίδος. στόμα λέγει τὴν φωνήν. στόμα γὰρ ἡ φωνή. Et deinde: Οἱ δὲ τὸ εὐφήμου ἀντὶ τοῦ σιωπηλῆς. τὸ γὰρ εὐφημεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ σιωπᾶν τέτακται.

[6] Τὸ γὰρ εὐφημεῖν ἐπὶ τοῦ σιωπ.] Vide Stanlejum ad Æſchyli *Choeph* v. 579.

[7] Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδ.] Pulcher eſt locus: cui multum lucis adfert Plato *Alcibiade* II. ad quem auctor anonymus, ex quo Suidas iſta mutuatus eſt, procul dubio reſpexit. Ibi enim Philoſophus refert, Athenienſes aliquando ad Oraculum Ammonis legatos miſiſſe, ſciſcitaturos cauſam, quare tam infeliciter adverſus Lacedæmonios rem gererent, licet ſumptuoſiſſimis ſacrificiis Deos colerent, eorumque templa pretioſiſſimis donariis ornarent; Lacedæmonii vero parcos & ſordidos in Deorum cultu ſe oſtenderent: Jovem vero reſpondiſſe, Βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά: *Malle ſe Lacedæmoniorum faventiam,* (i. e. *pietatem*) *quam univerſa Græcorum ſacrificia.* Hoc loco Plato per εὐφημίαν intelligit pium & laudabilem Lacedæmoniorum morem, ea tantum a Diis petendi, quæ eſſent honeſta & bona; cum reliqui Græci nullo delectu tam bona quam mala Deos rogarent. Τὴν γοῦν εὐφημίαν, inquit Philoſophus, οὐκ ἄλλην μοι δοκεῖ λέγειν ὁ Θεὸς, ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. ἔστι μὲν γὰρ πολὺ διαφέρουσα τῶν ἄλλων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἕλληνες εὔχονται, ἅττ' ἂν τύχῃ ταῦτα, ἐάν τι ἀγαθὰ, ἐάν τι κακά. Idem paulo ante de Lacedæmoniis dixerat: Ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἑκάστοτε παραπλησίαν εὐχὴν εὔχονται, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοὺς Θεοὺς διδόναι. Nimirum, interdum contingit, ut homines vel imprudentes ea Deum rogent, quæ revera mala potius, quam bona ſunt; vel etiam adeo perfrictæ & ferreæ ſint frontis, ut ſanctiſſimo Numini turpes adhibere preces non vereantur. Hanc impietatem notat Seneca Epiſt. x. his verbis: *Nunc enim quanta dementia eſt hominum? turpiſſima vota Diis inſuſurrant: ſi quis admoverit aurem, conticeſcent, &, quod ſcire hominem nolunt, Deo narrant.* Optime igitur ſaluberrimum hoc præceptum ibidem adjicit: *Sic vive cum hominibus, tanquam Deus videat; ſic loquere cum Deo, tanquam homines audiant.*

[8] Ἡ ὄντως εὐσέβεια κοῦφ.] Hæc leguntur etiam ſupra v. Εὐσέβεια.

καὶ ἥκιστα ἀχθεινόν. εὐφημία γὰρ εὐκολώτατος πόνων. ἤκουσάς που, ὦ παῖ Ἀρίστωνος, καὶ Εὐριπίδου· Εὐφημία γὰρ παρὰ σπονδαῖσι κάλλιστον.

Εὐφημία. ὅτι Εὐφημίας τῆς γυναικὸς Ἰουστίνου τοῦ Θρᾳκὸς στήλη ἵστατο ἐν τῇ ἁγίᾳ Εὐφημίᾳ, ὑπ᾽ αὐτῆς κτισθείσῃ.

Εὐφημία[1] ἔστω. εὐφημίᾳ χρῶνται οἱ κωμικοὶ, ἐπειδὰν εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγωσιν.

Εὐφήμιος. Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. ἐν τῷ Φατρία.

Εὐφορία. ἡ εὐθηνία.

Εὐφορίων, υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός· ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα.

Εὐφορίων,[2] Πολυμνήστου, Χαλκιδεὺς, ἀπὸ Εὐβοίας, μαθητὴς ἐν τοῖς φιλοσόφοις Λακύδου, καὶ Πρυτάνιδος· ἐν δὲ τοῖς ποιητικοῖς, Ἀρχεβούλου τοῦ Θηραίου, ποιητοῦ, οὗ καὶ ἐρώμενος λέγεται γενέσθαι. ἐγεννήθη δὲ [4] ἐν τῇ ρκς′ ὀλυμπιάδι, ὅτε καὶ Πύῤῥος ἡττήθη ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ ἐγένετο τὴν ἰδέαν μελίχρους, πολύσαρκος, κακοσκελὴς, τῆς Ἀλεξάνδρου, τοῦ βασιλεύσαντος Εὐβοίας, υἱοῦ δὲ Κρατεροῦ γυναικὸς Νικίας στερξάσης αὐτόν. εὔπορος δὲ σφόδρα γεγονὼς, ἦλθε πρὸς Ἀντίοχον τὸν μέγαν ἐν Συρίᾳ βασιλεύοντα, καὶ προέστη ὑπ᾽ αὐτοῦ [5] τῆς ἐκείνου βιβλιοθήκης· καὶ τελευτήσας ἐκεῖ, τέθαπται ἐν Ἀπαμείᾳ, ὡς δέ τινες, ἐν Ἀντιοχίᾳ. βιβλία δὲ αὐτοῦ ἐπικὰ ταῦτα· Ἡσίοδος. Μοψοπία, ἢ Ἄτακτα. ἔχει γὰρ συμμιγεῖς ἱστορίας. Μοψοπία δὲ, ὅτι ἡ Ἀττικὴ τὸ πρὶν Μοψοπία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς Μοψοπίας. καὶ ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικὴν χιλιάδα. ἔχει δὲ ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἀποστερήσαντας αὐτὸν χρήματα, ἃ παρέθετο, ὡς δίκην δοῖεν κἂν εἰς μακράν. εἶτα συνάγει διὰ χιλίων ἐτῶν χρησμοὺς ἀποτελεσθέντας. εἰσὶ δὲ βιβλία έ. [6] ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιὰς περὶ χρησμῶν, ὡς [7] χιλίων ἐτῶν ἀποτελοῦνται.

Εὔφορος. κοῦφος. ἐλαφρός. Ὁ δὲ θυρεὸς τῶν Ἰβήρων εὔφορος.

Εὔφωνον κήρυκα. δυνάμενον μέγα βοῆσαι.

Εὐφώρατον. φανερόν.

Εὐφραδής. σαφής. ὁ καλῶς λέγων.

plenam, & minime gravem. Nihil enim minus laboris habet, quam lingua favere. Audiviſti etiam forte, fili Ariſtonis, illud Euripidis: Faventia & ſilentium religioſum in ſacris libationibus pulcherrimum eſt.

Εὐφημία. Euphemia. [Nomen proprium.] Euphemiæ uxoris Juſtini Thracis ſtatua ſtat in S. Euphemia, quam ipſa condidit.

Εὐφημία ἔστω. Silentium eſto. Linguis favete. Apud Comicos populus linguis favere jubetur, cum votum vel decretum concipitur.

Εὐφήμιος. Euphemius, Patriarcha Conſtantinopolitanus. Quære in v. Φατρία.

Εὐφορία. Fertilitas. Felix rerum proventus.

Εὐφορίων. Euphorion, filius Æſchyli Tragici, Athenienſis, Tragicus & ipſe; qui fabulis, quas pater in lucem ante non ediderat, in Scena certans, quater vicit. Scripſit & ipſe dramata quædam.

Εὐφορίων. Euphorion, Polymneſti filius, Chalcide Eubœæ oriundus, diſcipulus in Philoſophicis Lacydis & Prytanidis: in Poeticis vero, Archebuli Theræi, Poetæ, cujus etiam deliciæ fuiſſe fertur. Natus eſt Olympiade cxxvi. quo tempore & Pyrrhus a Romanis victus eſt. Colore fuit mellis inſtar flavo, carnoſus, vitioſis cruribus præditus; quem Alexandri, Regis Eubœæ, Crateri filii, uxor Nicia amavit. Cum autem amplas ſibi comparaſſet divitias, ad Antiochum Magnum Regem Syriæ ſe contulit, & ipſius Bibliothecæ ab ipſo præfectus eſt: ibidemque defunctus, Apameæ, vel, ut alii tradunt, Antiochiæ ſepultus eſt. Libri ejus, verſibus Heroicis ſcripti, ſunt hi: *Heſiodus. Mopſopia*, ſive *Miſcellanea.* Habet enim hiſtorias miſcellas. Mopſopia autem vocatur, quia Attica olim dicta fuit Mopſopia, a Mopſopia, filia Oceani. Poema autem hoc ſcopum ſibi propoſitum habet Atticam Chiliadem; continetque argumentũ adverſus eos, qui ipſum pecunia fraudarant, quam apud ipſos depoſuerat, [oſtendens,] eos vel multo poſt tempore pœnas daturos eſſe. Deinde colligit oracula, quæ poſt mille annos eventus comprobavit. Sunt autem libri v. qui inſcribuntur, Chilias, ſive de Oraculis, quæ poſt mille annos eventus comprobavit.

Εὔφορος. Qui facile ferri poteſt. Levis. *Iberorum autem clypeus eſt levis.*

Εὔφωνον κήρυκα. Præconem vocalem; ſive illum, qui magnum clamorem tollere poteſt.

Εὐφώρατον. Quod facile deprehendi poteſt. Manifeſtum.

Εὐφραδής. In dicendo perſpicuus. Diſertus. Facundus.

---

[1] Εὐφημία ἔστω] Ariſtoph. *Theſmophor.* pag. 783. (518. Ed. Baſ. P.)

[2] Εὐφορίων] Vide Meurſium in notis ad Helladium Beſantinoum, ubi ſcripta Euphorionis hujus diligenter & accurate recenſet.

[3] Πολυμνήστου] Sic rectius MS. Pariſ. A. quam priores Editt. quæ habent Πολυμνήτου.

[4] Ἐν τῇ ρκς′ ὀλ.] MS. A. habet, ἐν τῇ ρκ′ ὀλ. i. e. Olympiade cxx: ſed quæ lectio rationibus Chronologicis minus congruit. Pyrrhus enim a Romanis victus fuit Olympiade cxxvi; unde & Euphorionem eadem Olympiade natum fuiſſe oportet, ſi verum eſt, quod Suidas hic ait, Euphorionem natum fuiſſe eo tempore, quo Pyrrhus in Italia a Romanis victus fuit.

[5] Τῆς ἐκείνου βιβλ.] MS. Pariſ. A. habet, τῆς ἐκεῖσε δημοσίας βιβλιοθήκης.

[6] Ἐπιγράφεται δὲ ἡ πέμπτη χιλιὰς περὶ χρ.] Puto legendum eſſe, ἐπιγράφεται δὲ χιλιὰς, ἢ περὶ χρησμῶν; omiſſa voce πέμπτη: quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Si enim vulgata retineatur, oportet ſtatuamus, Euphorionem de pluribus Chiliadibus in opere ſuo egiſſe: cui tamen repugnant ea, quæ Suidas ipſe paulo ante dicit, ὁ λόγος τοῦ ποιήματος ἀποτείνεται εἰς τὴν Ἀττικὴν χιλιάδα. Non me quidem latet, Euphorionem ab Athenæo & Stephano Byzantio laudari ἐν Χιλιάσι: ſed apud eos ἐν Χιλιάδι reſcribendum eſſe, recte, ut puto, monet Meurſius in notis ad Helladium Beſantinoum.

[7] Ὡς χιλίων ἐτῶν] Scribe, ὡς διὰ χιλίων ἐτῶν. Nam ſic & paulo ante Suidas loquitur.

Εὐφραῖος.[1] ὄνομα κύριον. Ὠρείτης ἦν τὸ γένος· μετεῖχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος διατριβῆς.

Εὐφραίων. ὄνομα κύριον.

Εὐφρήτης. ὁ Εὐφράτης ποταμός.

Εὐφρόνη. ἐπίθετον τῆς νυκτός. Ταύτην μὲν τὴν εὐφρόνην οὕτως ἔμειναν.

Εὐφρόνη. ἡ νύξ.

Τίς [2] τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον τῆς στέγης
Ἔπεισεν ὄρνιν ὡρολογεῖν τὴν ἑσπέραν; +

+ τὴν Εὐφρόνην; legend. monet Dawes. M. crit. 312. et sic exstat in Edit. noviss. Fol. Rom. 1777. p. 169. V. 1114. at de Critico nostro nec verbum quidem in Notis.

Εὐφρονῶ τὰ σά. ἀντὶ τοῦ, εὔνους σοι εἰμί.

Εὔφρων. εὔθυμος.

Εὔφρων, κωμικός. τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν, [3] Αἰσχρά, Μοῦσαι, Συνέφηβοι, Θεωροί· ὡς Ἀθήναιος γράφει ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς.

Εὐφυᾶ. καλὴν φύσιν ἔχοντα. Ὡς εὐφυὴς καὶ εὐεπιχείρητος, ἀπεληλυθὼς τῆς διατριβῆς εἴη νεανίσκος. Πολύβιος· [4] Ὁ δὲ ἦν ὑπηρετικὸν σκεῦος εὐφυές, καὶ πολλὰς ἔχων ἀφορμὰς εἰς πραγμάτων οἰκονομίαν.

Εὐφυΐα. [5] Εὐφυὲς ἐστὶ τὸ οἰκειοῦσθαι μὲν πρὸς τὸ ἀληθές, ἀποστρέφεσθαι δὲ τὸ ψεῦδος. ὁ δὲ τοῦτο ἔχων, ἔχει καὶ τὸ κρίνειν τἀληθὲς δύνασθαι καλῶς. οἱ δὲ ῥᾳδίως μέν τισι παρακολουθοῦντες, καὶ μανθάνοντες, ὁμοίως δὲ ἔχοντες πρὸς πάντα τὰ μαθήματα, οὐκ ἂν κυρίως εὐφυεῖς λέγοιντο, τῷ μὴ ἔχειν τὸ κριτικὸν ἐν αὐτοῖς· ὅ ἐστιν ἡ πρώτη καὶ κυρίως εὐφυΐα. [6] καὶ τῶν προσφερομένων, εἴτε μαθήματα ταῦτα εἴη, εἴτε ἄλλα τινά, τὰ μὲν ἄξια εὐπορεῖσθαι καὶ φιλεῖν αἱρούμενοι· τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἀποστρεφόμενοι καὶ μισοῦντες, εὖ τε τοῦτο ποιοῦσι, καί εἰσιν ἀγαθοὶ κριταί.

Εὐχαί. αἱ ὑποσχέσεις. [7] Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω. εὐχὴ γάρ, ἐπαγγελία Θεῷ τῶν κατ' εὐσέβειαν ἀφιερουμένων. προσευχὴ δέ, δέησις μετὰ ἱκετείας τῷ Θεῷ προσαγομένη.

Εὐχαίτης ἵππος. καλόθριξ.

Εὔχεμος.[8] ὄνομα κύριον. ὁ Αἰγεάτης.

Εὐχέρεια. εὐκολία.

Εὔχεται. καυχᾶται.

Εὐχείμονος.[9] τοῦ καλὰ ἱμάτια ἔχοντος.

Εὐφραῖος. Euphræus. Nomen proprium. Erat autem genere Orita, & Platonis diſcipulus.

Εὐφραίων. Euphræon. Nomen proprium.

Εὐφρήτης. [Ionice pro Εὐφράτης.] Euphrates fluvius.

Εὐφρόνη. Epithetum noctis. [Interdum & ipſa nox.] *Hanc quidem noctem ita manſerunt.*

Εὐφρόνη. Nox. [Piſides:] *Quis vocalem gallum docuit in ædibus horas noctis indicare?*

Εὐφρονῶ τὰ σά. Benevolo erga te ſum animo.

Εὔφρων. Qui eſt animo læto.

Εὔφρων. Euphron. Comicus. Ejus fabulæ ſunt, *Deformis*, *Muſæ*, *Synephebi*, *Spectatores*; ut ſcribit Athenæus in *Dipnoſophiſtis*.

Εὐφυᾶ. Egregia indole, vel ſingulari ingenii dexteritate præditum. Aptum. *Ut juvenis [ad quaſvis ſcientias] aptus, & argumentandi probe peritus eſſet, ſi e ſchola diſceſſiſſet.* Polybius: *Ille vero erat inſtrumentum aptiſſimum, & quo ad multas res gerendas opportune uti poſſes.*

Εὐφυΐα. Eum, qui a Græcis εὐφυὴς dicitur, talem eſſe oportet, ut veritatem amet, mendacium vero averſetur. Qui vero hoc habet, præditus eſt etiam facultate verum recte dijudicandi. Qui autem facile aliquos ſequuntur, & [ſcientias aliquas] addiſcunt, & erga omnes diſciplinas indifferentes ſunt, εὐφυεῖς proprie dici non poſſunt, quod careant judicio, in quo proprie & præcipue εὐφυΐα, ſive ingenii dexteritas ſita eſt. Qui enim ex iis, quæ ipſis offeruntur, ſive ea ſint diſciplinæ, ſive alia quædam, digniora amplectuntur & amant; ea vero, quæ talia non ſunt, averſantur & oderunt; recte id faciunt, & boni ſunt judices.

Εὐχαί. Vota. *Vota mea Domino perſolvam.* Εὐχὴ enim, ſive votum, eſt promiſſio rerum, quæ Deo pie conſecrantur. Προσευχὴ vero dicuntur preces ſupplices, quæ Deo adhibentur.

Εὐχαίτης ἵππος. Equus pulchras jubas habens.

Εὔχεμος. Euchemus. Nomen proprium. Ægeates.

Εὐχέρεια. Facilitas.

Εὔχεται. Gloriatur.

Εὐχείμονος. Pulchras veſtes habentis.

---

[1] Εὐφραῖος. ὄνομα κύριον. Ὠρ.] Ex Harpocratione.

[2] Τίς τὸν μεγιστόφωνον ἔνδον τ.] Duo hi ſenarii Jambici leguntur apud Georgium Piſidem in poemate de Creatione Mundi, ſive περὶ Κοσμουργίας, v. 1087. 1088.

[3] Αἰσχρᾷ] Hujus fabulæ meminit Athenæus lib. VII. pag. 370. ſed ubi corrupte hodie legitur, Εὔφρων, αἰσχραμίδας δὲ κεστρεύς ἐστι. Nam ſcribendum ibi eſſe, Εὔφρων Αἰσχρᾷ· Μίδας &c. ex hoc loco Suidæ recte obſervavit Caſaubonus ad Athen. lib. VII. cap. XVI.

[4] Ὁ δὲ ἦν ὑπηρετικὸν σκ.] Verba hæc de Damocle intelligenda eſſe, diſcimus ex ipſo Suida infra v. Σκεῦος, ubi fragmentum hoc repetitur.

[5] Εὐφυὲς ἐστὶ τὸ οἰκειοῦσθαι μὲν πρὸς τὸ ἀλ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrodiſienſis in *Topic.* lib. VIII. pag. 278.

[6] Καὶ τῶν προσφερομένων εἴτε μαθήματα τ.] Hæc cum præcedentibus non cohærent, nec cum iis conjungenda ſunt, quoniam continent interpretationem verborum horum Ariſtotelis, quæ Suidas omiſit: Εὖ γὰρ φιλοῦντες καὶ μισοῦντες, τὸ προσφερόμενον εὖ κρίνουσι. Vide Alexandrum Aphrod. loco laudato.

[7] Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδ.] Pſalm. CXV. v. 5.

[8] Εὔχεμος] Vide Noſtrum ſupra v. Ἐπιβολή.

[9] Εὐχείμονος] Imo potius, εὐείμονος, ut Portus etiam monuit. Vel, ſi hæc conjectura non placeat, quod literarum ſeries ei refragetur, dicendum eſt, Suidam hanc vocem excerpſiſſe ex ſcriptore aliquo, in quo εὐχείμονος corrupte ſcriptum erat pro λευχείμονος, i. e. albis veſtibus induti; a λευκὸς & εἷμα: quod verius mihi videtur. Non raro enim Suidas, corruptis codicibus deceptus, vocabula manifeſte ſpuria in Collectanea ſua retulit: ut Lectorem in notis noſtris paſſim monemus. Vide nos ſupra ad v. Δωτίς.

Εὐχειρία. ἡ διὰ χειρῶν εὐκινησία. Οἱ δὲ Μακεδόνες ταῖς εὐχειρίαις πολὺ περιῆσαν.

Εὐχολόγιον. τὸ βιβλίδιον.

Εὐχίδης,[1] καὶ Ἄσσαππος, καὶ Χρυσόμαζος, καὶ Ἐχίων, ὀνόματα κύρια. ὠκύπαλοι οὗτοι τοῖς ποσὶν ὑπῆρχον.

Εὔχομαί σοι τάδε. ἀντὶ τοῦ, καταρῶμαι, [2] παρὰ Ἀριστοφάνει.

Εὖχος. καύχημα.

Εὐχωλή. εὐχή. ἢ καύχημα.

Εὐχρηστία. ἡ καλὴ χρῆσις.

Εὐχροεῖς.[3] εὐσωματεῖς.

Εὐχυλότερος. ὁ ταχέως πεπτόμενος.

Εὐψυχία. ἀνδρεία. [4] Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς Ἐπαμινώνδα καὶ Πελοπίδα καὶ Βρασίδα καὶ Κλεομβρότου τελευτῆς, καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετήν, καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτᾷν εὐψυχίαν, ἀδυνατοῦσιν οἱ συγγραφεῖς ἀξίους εὑρίσκειν λόγους τῆς προκαθηγουμένης τῶν ἀνδρῶν ἐννοίας. καὶ αὖθις· [5] Μὴ εἶναι φοβερόν, ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πολέμιοι. τὴν γὰρ εὐψυχίαν ἀεὶ τοῦ πλείονος ἐπικρατεῖν.

Εὔψυχος.[6] Ἀριστοτέλης [7] ἐν τοῖς Τόποις λέγει, τὴν [8] ἐν τῷ ζῆν ἀρετήν, καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτᾷν εὐψυχίαν. οὐχ ὁ ἀνδρεῖος μόνος, εἰ μεταληψόμεθα τὸ εὔψυχος εἰς τὸν λόγον κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν. ἔστι δὲ οὗτος ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων. ἀλλὰ μὴν εἰ εὔψυχός ἐστιν, ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων, ἀγαθὴν δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει καὶ ὁ δίκαιος, καὶ ὁ σώφρων, καὶ ὁ φρόνιμος· οὐδ' ἂν ὁ ἀνδρεῖος μόνος εὔψυχος εἴη, οὐδ' ἂν ἡ εὐψυχία ἀνδρεία εἴη. ὅτι δὲ εὔψυχος ὁ εὖ τὴν ψυχὴν ἔχων, δείξομεν τῇ τῶν ὁμοίων παραθέσει. καὶ γὰρ εὔελπις, ὁ εὖ ἐλπίζων, τουτέστιν, ὁ ἀγαθὰ ἐλπίζων· καὶ εὐδαίμων, ὁ εὖ τὸν δαίμονα ἔχων. Ἀῤῥιανός· Τῶν μάλιστα εὐψυχίαν τινὰ ἐν τοῖς δεινοῖς ἐπιδεικνυμένων. ἀντὶ τοῦ, εὐτολμίαν. [9] Μένανδρος· Μὴ εἶναι φοβερὸν τοῦτο, ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πολέμιοι. τὴν γὰρ εὐψυχίαν τοῦ πλείονος ἐπικρατεῖν.

Εὐψύχους. ἀντὶ τοῦ τολμηρούς. Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας εὐψύχους τε καὶ γενναίους.

Εὐψυχότερον.

Ἐφ' ἅ. ἐφ' ἅ τινα.

Ἐφάλια. παραθαλάσσια.

Εὐχειρία. Manuum agilitas. *Macedones vero manuum agilitate longe præſtabant.*

Εὐχολόγιον. Libellus, in quo preces continentur.

Εὐχίδης καὶ Ἄσσ. Euchides, & Aſſappus, & Chryſomazus, & Echion; nomina propria virorum, qui curſores velociſſimi fuerunt.

Εὔχομαί σοι τάδε. Hæc tibi imprecor. Apud Ariſtophanem.

Εὖχος. Gloriatio. Jactatio.

Εὐχωλή. Votum. Vel, gloriatio. Jactatio.

Εὐχρηστία. Bonus uſus. Utendi commoditas.

Εὐχροεῖς. Bona es corporis habitudine.

Εὐχυλότερος. Qui celeriter concoquitur.

Εὐψυχία. Generoſitas animi. Fortitudo. *Ut enim ſcriptores de Epaminondæ & Pelopidæ & Braſidæ & Cleombroti morte verba facientes, tam propter virtutem, qua viri illi in vita ornati fuerunt, quam propter animi fortitudinem, qua mortem exceperunt, orationem invenire nequeunt, qua celſam eorum mentem pro meritis laudent.* Et iterum: *Hoſtes non eſſe formidandos, quod multitudine ſint ſuperiores. A fortitudine enim ſemper vinci multitudinem.*

Polybius. Fragm. Hist. XV. Vol. V. p. 58.

5. Appian.

Εὔψυχος. Generoſo præditus animo. Fortis. Alexander Aphrodiſienſis in *Topica* Ariſtotelis inquit: *Si velimus oſtendere, eum, qui qualicunque virtute præditus eſt,* εὔψυχον *dici poſſe, non autem ſolum fortem;* τὸν εὔψυχον *ſecundum vocis iſtius etymologiam definiemus. Eſt autem* εὔψυχος *ille, qui bonum animum habet: ab* εὖ, *bene, &* ψυχή, *animus. Atqui, ſi* εὔψυχος *ille eſt, qui bonum animum habet; bonum autem habet & juſtus, & temperans, & prudens; non ſolus fortis erit* εὔψυχος, *nec* εὐψυχία *fortitudo erit.* Τὸν εὔψυχον *autem eſſe illum, qui bonum animum habet, exemplis vocum ſimiliter compoſitarum oſtendemus. Nam &* εὔελπις *eſt ille, qui bonam ſpem habet; &* εὐδαίμων, *qui bonum habet genium.* [Et εὐψυχία, fortitudo.] Arrianus: *Illorum, qui in periculis ſubeundis fortitudinem & audaciam quandam oſtenderunt.* Menander: *Non debere hoc metum ipſis afferre, quod hoſtes numero militum præſtent. A fortitudine enim multitudinem vinci.*

Εὐψύχους. Audaces. Fortes. *Delectis viris audacibus & fortibus.*

Εὐψυχότερον. Audacius. Fortius.

Ἐφ' ἅ. In quæ. Ad quæ.

Ἐφάλια. Maritima. Mari vicina.

---

[1] Εὐχίδης, καὶ Ἄσσαπ.] Confer Noſtrum infra v. Ἴνδακος, ubi pro Ἄσσαππος legitur Ἀσσωπός.

[2] Παρὰ Ἀριστοφάνει] *Equit.* pag. 344.

[3] Εὐχροεῖς] Ariſtophanes *Lyſiſtr.* pag. 840. (543. Ed. Baſ. *P.*)

Ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου.

Ad hunc locum Comici Suidas reſpexit.

[4] Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς Ἐπαμ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

[5] Μὴ εἶναι φοβερόν, ὅτι κτλ.] Hæc ſunt verba Appiani *de Bellis Hiſpan.* pag. 465. ubi Cato Romanorum dux milites ſuos alloquitur.

[6] Εὔψυχος. Ἀριστ.] Totus hic locus, uſque ad verba illa, ὁ εὖ τὸν δαίμονα ἔχων, deſcriptus eſt ex Alex. Aphrod. in *Topic.* lib. II. pag. 94. ut Pearſonius recte obſervaverat.

[7] Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Τόποις] Imo, Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς εἰς τὰ Τοπικά. Quæ enim ſequuntur, ſunt verba Alexandri Aphrodiſienſis, ut diximus.

[8] Τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετήν, καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτᾷν εὐψυχίαν] Verba hæc ex articulo præcedenti peſſime repetita ſunt, quæ nullum omnino hic locum habent. Iis igitur deletis, locum hunc ex Alexandro Aphrodiſienſi ſic emendabis & in integrum reſtitues: Εἰ βουλόμεθα δεῖξαι ὅτι ὁ ἡντιναοῦν ἀρετὴν ἔχων, εὔψυχός ἐστιν, ἀλλ' οὐχ ὁ ἀνδρεῖος μόνος, &c. Sic omnia recte ſe habebunt.

[9] Μένανδρος] Imo, Ἀππιανός. Fragmentum enim hoc legitur apud Appianum *de Bellis Hiſpan.* pag. 465. ut & paulo ante monuimus.

Ἔφαμμα. τὸ περίβλημα. Πολύβιος[1]· Οἱ μὲν γὰρ τὰς ἀναξυρίδας καὶ τοὺς εὐπετεῖς τῶν σαγῶν ἔχοντες περὶ αὐτοὺς, ἐξήταζον. οἱ δὲ διὰ φιλοδοξίαν ταῦτ' ἀπορρίψαντες, γυμνοὶ μετὰ τῶν ὅπλων ἔστησαν, ὑπολαβόντες, οὕτως ἔσεσθαι πρακτικώτεροι, διὰ τὸ τινας τῶν τόπων βατώδεις ὄντας, ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασιν.

Μὴ γένοιο τοίνυν τῇ Νιόβῃ ἐφάμιλλος. Theophylact. Simoc. Epist. 25.

Ἐφάμιλλον. ὅμοιον. ἴσον.

Ἐφαπλώματα. Ἀριστοφάνης πεπλώματα λέγει. καὶ ζήτει ἐν τῷ Δυσπινῆ, καὶ ἐν τῷ Πέπλος.

Ἐφαπτίδας. [2]Οἱ δὲ ψιλοὶ τῶν Ῥωμαίων ἕκαστος αὐτῶν εἶχον ἐφαπτίδας, καὶ κνημῖδά τε, καὶ λογχάσθην, καὶ ἀκόντιον, διόλου σιδήρου πεποιημένον.

Ἐφαρμόζω. δοτικῇ.

Ἐφαύλιζον. εὐτέλιζον. Οἱ δὲ ἐφαύλιζον αὐτὸν, οὐδαμῇ σπουδαῖον ὄντα. μικρὸς γὰρ ἦν τὸ σῶμα.

Ἐφάψασθαι. ἄρξασθαι. ψηλαφῆσαι.

Ἐφεδρεύει. ἐπικάθηται. Ἐφεδρεύειν δὲ ἐκείνοις φίλους καὶ συγγενεῖς τῶν ἀπολωλότων. ἀντὶ τοῦ, εἰσί τινες ἐξ ὑστέρου τιμωροὶ τῶν ἀπολωλότων.

Ἐφεδρεία. ἡ ἐπίκληρος παραμονή.

Ἐφεδρεία. τὸ πρᾶγμα. [3]Παρὰ Ῥωμαίοις θάνατος πρόστιμον τῷ λιπόντι τὴν ἐφεδρείαν. τουτέστι, τὴν παρατήρησιν.

Ἔφεδρος. [4]ταυλιστὴς τρίτος, καὶ ἐνεδρεύων. [5]Ἀριστοφάνης Βατράχοις· Νυνὶ δ' ἔμελλε Κλειδημίδης ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ, ἕξειν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης διαγωνιεῖσθαι. [6]Ἔφεδρός ἐστιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς [7]νικῶσιν. ἔφεδρον δὲ λέγει ὁ Σοφοκλῆς τὸν Αἴαντα, ὅτι ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν. οἷον, πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς, ὥσπερ δεύτερόν ἐστι μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἴαντος ξυνεστηκός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἔφεδρος. λέγει γὰρ, Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος.

Ἔφαμμα. Veſtimentum. Polybius: *Nam illi quidem braccati ac leviora ſaga induti prodierunt: horum vero tanta fuit vanitas & confidentia, ut braccis ſagiſque abjectis, nudi cum ſolis armis ſtarent; hac ratione ſe quam expeditiſſimos fore rati, quum ſenticeta alicubi eſſent, quæ veſtimentis adhærerent.*

Ἐφάμιλλον. Æquale. Simile. Par.

Ἐφαπλώματα. Ariſtophanes πεπλώματα vocat, quæ alii ἐφαπλώματα. Quære in v. Δυσπινῆ & v. Πέπλος.

Ἐφαπτίδας. Superhumerales veſtes. Saga. *Romani vero velites ſinguli ſagum habebant, & ocreas, & lanceam, & jaculum totum ferreum.*

Ἐφαρμόζω. Dativo jungitur. Adapto. Accommodo.

Ἐφαύλιζον. Contemnebant. Spernebant. *Illi vero contemnebant ipſum, quod nullius eſſet uſus. Erat enim parva corporis ſtatura.*

Ἐφάψασθαι. Incipere. Attingere. Attrectare.

Ἐφεδρεύει. Inſidiatur. *Illis autem amicos & cognatos defunctorum inſidiari* [*ajebat.*] Quaſi diceret: Erunt, qui necem defunctorum in poſterum ulciſcentur.

Ἐφεδρεία. Statio, quæ ſortito obtigit alicui.

Ἐφεδρεία. Actus inſidiandi, vel obſervandi. Item, ſtatio. *Apud Romanos capitale eſt, ſtationem ſibi commiſſam deſerere.*

Ἔφεδρος. Tabliſta tertius, [qui ludentes obſervat.] Inſidiator. Ariſtophanes *Ranis*: *Nunc autem ut Clidemides dixit, aderit, ſpectator & obſervator certaminis ſeſſurus: &, ſi quidem Æſcylus vicerit, in loco ſuo ſe continebit; ſin ſecus, de arte cum Euripide eum dimicaturum eſſe dixit.* Ἔφεδρος in certaminibus dicitur ille, qui non huc & illuc vagatur, [ſed certantes obſervat,] ut cum victoribus dimicet. Sophocles vero Ajacem vocat ἔφεδρον: [quaſi Chorus dicat,] Ultimus, & quaſi inſidiator, malo meo relictus eſt Ajax. Vel, præter prima mala & ſecundum mihi conflatur malum, Ajacis nempe calamitas. Eum enim ſenſum hic habet vox ἔφεδρος. Ait enim: *Ac incurabilis Ajax velut inſidiator mihi adeſt.*

Ἔφεδρος. ἐλπίζων. παραμένων. [8]Ἔφεδροι γίνονται τοῖς καιροῖς, καὶ ἑτοίμως διάκεινται πρὸς τὸ πάλιν ἀντοφθαλμεῖν τούτοις. † Μεσολαβηθεὶς δ' ὁ νέος ἐξ ἐχθρῶν ὑπερκειμένων καὶ ἐφέδρων, εἰς τὸ ἄντρον εἰσελθεὶς, ἐπίπονον βίον συνεστήσατο καὶ θηριώδη.

Ἐφεθέν. παραχεθέν. ὁρισθέν. συγχωρηθέν. Ὁ δὲ

Ἔφεδρος. Qui occaſionem aliquam captat. Qui aliquid ſperat. Qui alicui aſſidet. Inſidiator. *Occaſioni imminentes, cum hoſte rurſus congredi cupiunt.* † *Juvenis autem, cum ab inimicis identidem ei imminentibus & inſidiantibus interceptus eſſet, in antrum ingreſſus, miſeram & ferinam vitam vixit.*

8 Polybius Fr.
69. Vol. V. 93.

† Temere ...
Casaubon ad ...
retulit hoc frag.
Schweigh. V...
p. 88. Not. 69

Ἐφεθέν. Permiſſum. Definitum. Conceſβασιλεὺς Ἀντίγονος, ἐφεθὲν οἱ δικάσαι, προσέταξε κλήρῳ διακριθῆναι.

---

[1] Πολύβιος] Lib. II. cap. XXVIII.

[2] Οἱ δὲ ψιλοὶ τῶν Ῥωμ.] Confer Noſtrum infra v. Ζῶσμα.

[3] Παρὰ Ῥωμαίοις θάνατος πρόστιμον τῷ λ.] Polybius lib. I. cap. XVII. Τὸ γὰρ πρόστιμον παρ' αὐτοῖς θάνατός ἐστι τῷ προεμένῳ τὸν τόπον, καὶ φυγόντι τοπαράπαν ἐξ ἐφεδρείας. Hunc locum Suidas hic repetere voluit; quamvis, quod ſæpe ſolet, ſenſus potius quam verborum rationem habuerit. Locum autem hunc Polybii acceptum refero Cl. Jacobo Gronovio, qui eum in notis ad Fragmenta Polybii a Valeſio collecta, pag. 461. recte obſervavit. Confer etiam Noſtrum infra v. Πρόστιμον.

[4] Ταυλιστής] Pro ταβλιστής: i. e. tabliſta. Τὸ β & υ enim a librariis Græcis perpetuo confundi conſtat.

[5] Ἀριστοφάνης Βατράχοις] Pag. 249. (161. Ed. Baſ. P.) ubi ſic legitur:

Νυνὶ δ' ἔμελλεν ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
Ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
Ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης
Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.

Vide ibi Scholiaſtam.

[6] Ἔφεδρός ἐστιν ἐν τοῖς ἀγ.] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Ajacem* pag. 37. ut Portus monuit.

[7] Τοῖς νικῶσιν] Poſt νικῶσιν ex Scholiaſta Sophoclis adde, ἀλλ' ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίσειν τῷ νικήσαντι παρεσκευασμένος.

[8] Ἔφεδροι γίνονται τοῖς κ.] Hoc, & ſequens fragmentum, Fulv. Urſinus Polybio tribuit.

Ἐφεκτικοί. Φιλόσοφοί τινες. παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα.

Ἔφεκτος[1] τόκος. ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου.

Ἐφελκυστής. βοηθός.

Ἐφενάκιζον. ἠπάτων.

Ἐφ᾽[2] ἕνδεκα κώπαις. κέλευσμά ἐστι ναυτικὸν οὕτω λεγόμενον. [3] Αἴρεσθ᾽ αὐτῶν πολὺ τὸ ῥόθιον. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων μετήνεγκεν ἐφ᾽ ἕνδεκα κώπαις.

Ἐφέντες. ἐνδόντες. ὑποχαλάσαντες. Οἱ δὲ ἄνδρες, ἐπειδὴ τὸ σύμμετρον ἀπ᾽ ἀλλήλων διέστησαν, ἐφέντες τοῖς ἵπποις τὰς ἡνίας. Ἐφέντας σημαίνει καὶ τὸ, ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον ἐλθόντας.

Ἐφέζεται. ἐπικάθηται.

Ἐφέξει. στήσει. [4] ἐφελκύσει.

Ἐφεξῆς. ἐπίσης. κατὰ τάξιν.

Ἔφες. ἐπίπεμψον.

Ἐφέσεις. ὁρμάς. Ἀπὸ [5] δὲ τῆς τῶν στρατιωτῶν γνώμης λαβὼν ἔφεσιν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, ξένην καὶ παράδοξον βοήθειαν ἐποιήσατο πρὸς τὴν ὑποκειμένην κατάστασιν.

Ἐφέσια [6] γράμματα. ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι· ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα. Φανεροῦ δὲ γενομένου, καὶ [7] λυθέντων αὐτῷ, [8] τριάκοντα τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον.

Ἔφεσις. ἐπιθυμία, ὁρμή. ἔκκλητος. αἵρεσις ἄλλου δικαστηρίου, καὶ μεταγωγή. † Ἡ ἔφεσις λέγεται καὶ ἔκκλητος, παρὰ τὸ ἐκκαλεῖσθαι, καὶ παραιτεῖσθαι καὶ φεύγειν τὸ πρῶτον καὶ ἔλαττον δικαστήριον.

Ἔφεσις.[9] ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται. τὸ οὖν ἔφεσις ἀπὸ τοῦ ἐφεῖναι ῥήματος.

Ἐφεσπερεία. ἡ τῆς ἑσπέρας.

Ἐφεπόμενα. ἐπακολουθοῦντα.

ſum. *Rex vero Antigonus, cum diſceptatio controverſiæ illi permiſſa eſſet, litem ſorte dirimi juſſit.*

Ἐφεκτικοί. Ephectici. Philoſophi quidam, ſic appellati ab ἐπέχειν, inhibere: quod aſſenſum de rebus inhiberent, eaſque comprehendi poſſe negarent.

Ἔφεκτος τόκος. Uſura, quæ ſextam ſortis partem æquat.

Ἐφελκυστής. Adjutor. Auxiliator.

Ἐφενάκιζον. Decipiebant. Fallebant.

Ἐφ᾽ ἕνδεκα κώπαις. Undecim remis. Eſt celeuſma nauticum, ſic dictum. *Strenue remis incumbite, navemque ejus cum læto celeuſmate in portum perducite.* Tranſlatio ducta eſt a remigantibus.

Ἐφέντες. Remittentes. Laxantes. *Viri autem, cum modico intervallo a ſe diſtarent, habenas equis laxarunt.* Ἐφέντας etiam ſignificat, ab uno Judicio ad alterum provocantes.

Ἐφέζεται. Inſidet.

Ἐφέξει. Inhibebit. Attrahet.

Ἐφεξῆς. Ordine. Deinceps. Poſtea.

Ἔφες. Immitte.

Ἐφέσεις. Impreſſiones. Impetus. [Item, ἔφεσις. Permiſſio.] *Cum autem ex ſententia militum poteſtas ipſi ab Imperatore facta eſſet, novum plane & inſperatum auxilium rebus præſentibus attulit.*

5. Polybius. Fr. Gr. 70. Vol. V. p. 88. ubi in not. "Neſcio quid ſpectans ad Polybium retulit hoc fragm. Valeſius." Schweighaeuſer.

Ἐφέσια γράμματα. Epheſiæ literæ. Id eſt, incantationes quædam obſcuræ, quas & Crœſum in rogo dixiſſe ferunt. Et Olympiæ Mileſio & Epheſio luctantibus, ajunt Mileſium luctari non potuiſſe, quod alter literas Epheſias talo pedis alligaſſet. Ea autem re comperta, literiſque illis ſolutis, Epheſium tricies proſtratum fuiſſe tradunt.

Ἐφέσια γράμματα — τὸν Ἐφέσιον. Photius.
In Cod. Porſ. λυθέντων αὐτῶν pro αὐτῷ. Photius.

Ἔφεσις. Cupiditas. Impetus. Item, provocatio ad aliud Judicium. Tranſlatio cauſæ ab uno Judicio ad aliud. † Ἔφεσις etiam dicitur provocatio ad aliud Judicium; quam Græci alio nomine ἔκκλητον vocant: quod is, qui talem provocationem inſtituit, cauſam evocet, & prius ac inferius tribunal recuſet & fugiat.

Ἔφεσις. Tranſlatio cauſæ ab uno Judicio ad aliud. Provocatio ad aliud Judicium. Idem etiam ἔκκλητος vocatur. Ἔφεσις vero deductum eſt a verbo ἐφεῖναι.

Ἐφεσπερεία. Veſpertina.

Ἐφεπόμενα. Subſequentia. Sequentia.

---

[1] Ἔφεκτος τόκος. ὁ ἐπὶ τ.] Ex Harpocratione: ſed apud quem rectius legitur, ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφ.

[2] Ἐφ᾽ ἕνδεκα κώπαις. κτλ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Equit.* pag. 320. (220. Ed. Baſ. P.)

[3] Αἴρεσθ᾽ αὐτῶν πολὺ τ.] Ariſtophanes loco laudato:

Αἴρεσθ᾽ αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ᾽ ἐφ᾽ ἕνδεκα κώπαις.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

[4] Ἐφελκύσει] Hæc interpretatio pertinet ad vocē ἐφέλξει, non ἐφέξει.

[5] Ἀπὸ δὲ τῆς τῶν στρατιωτῶν γν.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

[6] Ἐφέσια γράμματα. ἐπῳδαί τινες δυσπαρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ad verbum etiam leguntur apud Etymologum, & Euſtathium ad Odyſſ. Τ. pag. 1864. Confer etiam Heſychium & Mich. Apoſtolium.

[7] Λυθέντων] Subintellige, γραμμάτων, vel ὑποδημάτων.

[8] Τριάκοντα τὸ ἑξῆς π.] Si verum eſt, Epheſium luctatorem tricies ab adverſario proſtratum fuiſſe, legendum eſt, τριακοντάκις, ut habet Euſtathius loco ante laudato. Sed, ut verum fatear, ſententia hæc mihi ſuſpecta eſt, malimque legere, τρὶς τὸ ἑξῆς π. Agitur hic enim de luctatoribus, qui tunc viciſſe cenſebantur, ſi adverſarium ter proſtraviſſent: uti contra, qui ter cecidiſſet, vel dejectus fuiſſet, victus palmam alteri concedebat. Seneca *de Benef.* lib. v. cap. III. *Luctator ter abjectus perdidit palmam, non tradidit.* Æſchylus *Eumenid.* v. 592.

Ἓν μὲν τόδ᾽ ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

Scholiaſta ad eum locum: Τριῶν παλαισμάτων. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν νίκην. Hinc τριάξαι, & ἀποτριάξαι dicebatur luctator qui adverſarium vicerat, i. e. ter dejecerat: uti contra τριαχθῆναι, qui ter proſtratus, & ſic victus fuerat. Confer Noſtrum infra v. Τριαχθῆναι, & Salmaſium ad Solinum p. 206. qui plura de hoc argumento congeſſit. Non temere igitur quis ſuſpicetur, pro τριακοντάκις hic apud Suidam ſcribendum eſſe τρὶς, cum non alius loci hujus ſit ſenſus, quam Epheſium luctatorem, qui antea ope literarum Epheſiarum in certamine palmam ſemper reportaverat, poſtea literis illis ipſi ademptis, ab adverſario victum, i. e. ter dejectum fuiſſe. In trina enim dejectione adverſarii, ut diximus, victoria luctatorum poſita erat.

[9] Ἔφεσις. ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστ.] Ex Harpocratione.

Ἐφ' ἑστίας. ἀντὶ τοῦ, κατ' οἶκον. καὶ ἐφέστιον, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς οἰκίας γενόμενον. τουτέστιν, ἔποικον. [1] Σοφοκλῆς·

— Εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον.

Ἐφεστιασάμενος. εὐωχηθείς.

Ἐφέστιοι. αὐτόχθονες. σύνοικοι. ἔποικοι.

Ἐφεστὼς πόῤῥωθεν τῆς παρατάξεως.

Ἐφεστρίς.[2] ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν. λέγεται δὲ μανδύας, καὶ βίῤῥον· ἅπινα ἐν ὀνείρῳ βλεπόμενα, θλίψεις σημαίνουσιν.

Ἐφεστρίς. Ἐξ ὧν οἱ τοξόται ταῖς ἐφεστρίσι καλυπτόμενοι, βάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν. ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν. † Ἀρτῶντες κύκλῳ ἐφεστρίδας, καὶ νάκη, ὡς ἂν τὰ τοιαῦτα προβλήματα μὴ εὔφλεκτα εἴη.

Ἐφεστρίς. χλανίς. [3] Ἀγαθίας· Γύναια δὲ πολλὰ διαπληκτιζόμενα, καὶ τὰς ἐφεστρίδας περιῤῥηγνύντα, ἀνὰ τοὺς προμαχεῶνας ἐφοίτα. καὶ αὖθις· Οὐκ ἐπιφερόμεθα χρημάτων περιουσίαν, πλήνγε δὴ στρατιωτικὴν ἐφεστρίδα, ἥνγε δὴ καὶ περιβεβλήμεθα.

Ἐφέται.[4] ἄνδρες, οἵτινες π΄ ὄντες ἐδίκαζον. Ἐφέται δὲ ἐκλήθησαν, ἤτοι ὅτι ἐπὶ αἵματι δικάζουσιν· ἢ ὅτι ἔφεσις παρ' αὐτῶν οὐ δύναται εἰς ἄλλο δικαστήριον γενέσθαι. τουτέστιν, ἔκκλητος.

Ἐφέται. ἄνδρες οἵτινες [In MS. litera οιτι delentur] πριόντες ε. Ε. δὲ ε. η. ο. ε. α. δ. ἢ ο. ε. π. α. ὐ δ. εἰς ἄλλο δ. γ. τ. ἔκκλητος. Phot.

Ἐφέται. ἄνδρες ὑπὲρ ν΄ ἔτη γεγονότες, καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες· οἳ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια, Ἐφετῶν.

Ἐφέται. ἄνδρες ὑπὲρ πεντήκοντα ε. γ. καὶ α. β. ὑ. ε. οἳ καὶ τὰς φ. δ. ε. Ε. δ' α. τὰ δ. Ἐφετῶν. Photius.

Ἐφέται.[5] οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵματι κρίσεις ἐπὶ Παλλαδίῳ, καὶ ἐπὶ Πρυτανείῳ, καὶ ἐπὶ Δελφινίῳ, καὶ ἐν [6] Φρέατι, οὕτως καλοῦνται. καὶ Ἐφέτης. ὁ δικαστής.

Ἐφέται. οἱ δ. τὰς ἐφ' αἵματος κ. ε. Π. καὶ ε. Π. καὶ ε. Δελφινίῳ καὶ ἐν Φρεατοῖ Ἐφέται καλοῦνται. Photius.

Ἐφετικός. ἐπιθυμητικός.

Ἐφετόν. [7] Εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετόν, μετροῦντα τοῖς ἀγορεύουσι τὸν χρόνον.

Ἐφευρετὰς κακῶν. τοὺς ἐπὶ τοῖς παλαιοῖς κακοῖς ἕτερα καινοτομοῦντας κακά.

Ἐφείλιξαν. [8] Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ. ἀντὶ τοῦ, [9] ἔφυραν, καὶ περιείλιξαν.

Ἐφειμένον. συγκεχωρημένον. Ὡς δὲ ἐφειμένον αὐτῷ παραγίνεσθαι, ἐς ὄψιν ἐλθών, εἶπεν.

Ἐφεῖναι. συγχωρῆσαι. κελεῦσαι. Ἡ δὲ οὐκ ἐπείσθη, πρὶν ἢ τοὺς προσήκοντας ἐφεῖναι λαβεῖν.

Ἐφ' ἑστίας. In domo. Domi. Et ἐφέστιον. Quod domi fit. Domeſticum. Sophocles: *Deinde ſceptrum hoc domeſticum ſumpſiſſe & fixiſſe.*

Ἐφεστιασάμενος. Convivatus. Epulatus.

Ἐφέστιοι. Indigenæ. In iiſdem ædibus habitantes. Domeſtici. Inquilini.

Ἐφεστὼς πόῤῥ. Qui procul ab acie ſtat.

Ἐφεστρίς. Veſtis Romana, ſive lacerna: quam alii etiam μανδύαν & βίῤῥον vocant. Hæc ſi in ſomnis cernatur, calamitates ſignificat.

Ἐφεστρίς. Tegumentum ex caprinis pilis contextum. Epheſtris. *Ex quibus locis ſagittarii epheſtridibus tecti ſagittis petebant eos, qui in muris ſtabant.* † *Prætendentes ſibi undique epheſtridas, & pelles caprinas, quod hujuſmodi tegumenta igne haud facile cremari poſſent.*

Ἐφεστρίς. Læna. Amiculum. Agathias: *Mulieres autem multæ pectora plangentes & amicula diſcerpentes per propugnacula curſabant.* Et iterum: *Non afferimus magnam divitiarum & pecuniæ vim, præter militarem hanc lænam, qua etiam induti ſumus.*

Ἐφέται. Ephetæ. Erant viri numero LXXX. qui de cædibus commiſſis judicabant. Dicti autem ſunt Ἐφέται, vel quod de cædibus judicarent, ab ἐπὶ & αἷμα: vel quod ab ipſis ad aliud judicium provocatio, quam ἔφεσιν Græci vocant, fieri non poſſet.

Ἐφέται. Ephetæ. Judices quidam ita vocati, quinquagenariis majores, vitæque inculpatæ & integræ exiſtimationis: qui de cædibus commiſſis judicabant. Judicia vero illorum vocabantur Ephetarum.

Ἐφέται. Qui de homicidiis ad Palladium, ad Prytaneum, ad Delphinium, & ad Phreattum judicabant, dicebantur Ephetæ. Et Ἐφέτης, Epheta, ſive Judex, qui de homicidiis judicabat.

Ἐφετικός. Ad concupiſcendum proclivis.

Ἐφετόν. [Lege, Ἐφέτην.] *Vidi ego judicem Ephetam, cauſidicis tempus dimetientem.*

Ἐφευρετὰς κακῶν. Inventores malorum. Sive, qui poſt vetera mala, alia nova machinantur.

Ἐφείλιξαν. Circumplicuerunt. Circumvolverunt. *Funemque minio [tinctum] circumplicuerunt.*

Ἐφειμένον. Permiſſum. Conceſſum. *Facta autem ipſi poteſtate accedendi, cum in conſpectum veniſſet, dixit.*

Ἐφεῖναι. Permittere. Concedere. Jubere. *Illa vero non paruit, priuſquam cognati ipſi permiſiſſent, ut id acciperet.*

---

[1] Σοφοκλῆς] *Electra*, pag. 101. ut Portus monuit.

[2] Ἐφεστρίς. ἱμάτιον Ῥωμαϊκόν. λέγεται δὲ μανδ.] Artemidorus lib. II. cap. III. Χλαμὺς δὲ, ἣν ἔνιοι μανδύην οἱ δὲ ἐφεστρίδα, οἱ δὲ βίῤῥιον καλοῦσι, θλῖψιν καὶ στενοχωρίαν ἐν τοῖς δικαζομένοις καταδίκην μαντεύεται, διὰ τὸ ἐμπεριέχειν τὸ σῶμα. Hinc Suidas ſua conſarcinavit, ut Pearſonius recte monuit.

[3] Ἀγαθίας] Lib. II. pag. 23.

[4] Ἐφέται] Confer Noſtrum ſupra v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ.

[5] Ἐφέται. οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵμ.] Ex Harpocratione.

[6] Φρέατι] Scribe ἐν Φρεαττοῖ. Confer nos ſupra ad v. Ἐμφρεάτοι.

[7] Εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφ.] Hæc ſunt verba Syneſii in *Dione*, pag. 54. ſed ubi legitur Ἐφέτην, uti etiam hic apud Suidam legendum eſt.

[8] Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μ.] Locus hic eſt mutilus qui ſic fortaſſe ſuppleri debet: Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ βεβαμμένον. Hanc conjecturam in verſione ſecutus ſum. Ἐφείλιξαν autem eſt ab ἐφελίσσω.

[9] Ἔφυραν] An ἔσυραν? Certe ἔφυραν ſtare non poteſt.

Ἐφείσθω τούτοις [1]ἐξονυχίζειν. ἀντὶ τοῦ, συγχωρείσθω ἀκριβολογεῖσθαι.

Ἐφεῖτο. συνεχωρεῖτο. Καὶ οὐδενὶ ἐφεῖτο μὴ κελευσθὲν ἐξωτέρω προϊέναι.

Ἐφεῖτο. ἐνετέλλετο. [2] Ἀριστοφάνης· Χθὲς οὖν Κλέων ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν.

Ἐφηβεία. νεότης. ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας.

Ἔφηβος. παῖς. νέος. ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ. ὅθεν καὶ ἐφηβεύω. [3]Τιμασίων, μειράκιον Αἰγύπτιον, ἐφήβου δὲ ἄρτι ὑπαπήει, καὶ τὴν ὥραν ἄρτι ἔῤῥωτο. σωφρονοῦντι δὲ αὐτῷ ἡ μητρυιὰ ἐρῶσα ἐπέκειτο, καὶ χαλεπὸν τὸν πατέρα ἐποίει.

Ἔφηβος. [4]Κιλίκιος λόγος· Ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον; ἐπ' Ἀπολλωνίῳ ἐλέγετο, καὶ παροιμιώδη τιμὴν ἔσχε. † [5] Μόνοις δὲ ἐλευθέροις ἐφίησιν ὁ νόμος ἐφηβεύειν. [6]ἐχρῆν δὲ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλανίδι τὴν δεξιὰν ἔχειν ἐνειλημμένην, διὰ τὸ ἀργὴν εἶναι εἰς ἔργα καὶ λόγους εἰς ἐνιαυτὸν, καὶ μὴ προϊέναι τὴν χεῖρα. ἔνδημον δὲ χρὴ εἶναι τὸν ἐφηβεύοντα. ἡ δὲ ἐφηβεία κανὼν τοῦ ὀρθοῦ βίου καὶ ὑγιοῦς.

Ἐφήγησις.[7] ἐστὶ δίκη εἰσαγομένη ἐπὶ τοὺς ὑποδεξαμένους τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας, οἷον φυγάδα, ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν δοκῇ τις κρύφα.

Ἐφήδεσθαι. εὐφραίνεσθαι.

Ἐφήδῃ. εὐφραίνῃ σύ.

Ἐφήδοιτο. τέρποιτο. καὶ ἐφήδοντο. ἐπέχαιρον. Αἰλιανός· Καὶ αὐτῷ τῶν συγγενῶν τινες ἐφήδοντο, ὡς τὰ αὐτοῦ διαδεξόμενοι. ἐκείνῳ γὰρ μὴ εἶναι παῖδας, ἅτε ῥᾴθυμον βίον καὶ λάγνον, τὸν εἰς ἑταίρας καὶ πότους, προῃρημένῳ. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ ἔσπευδε, θέλων ἐφησθῆναι αὐτοῖς.

Ἐφῆκα. ἔπεμψα.

Ἐφήλαντο. ἐπεπήδησαν.

Ἐφηλίς. ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον γινομένη ἔκκαυσις, καὶ μελανία, καὶ πάθος περὶ τὸ πρόσωπον γινόμενον. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἡλίου. γράφεται καὶ ἔφηλις.

Ἔφηλος. ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν.

Ἔφηλος. ὁ ἀπατηλός. ἐκ τοῦ φηλῶ, τὸ ἀπατῶ.

Ἔφηλος. ὁ ἥλιος. καὶ ἔφηλος, ὁ ἡλωμένος.

Ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει; ἀντὶ τοῦ, καθ' ἡμῶν.

Ἐφημερία. ἡ πατριά. λέγεται δὲ καὶ [8]ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία.

Ἐφείσθω τούτ. Permittatur his ad unguem [omnia] exigere, & minutatim expendere.

Ἐφεῖτο. Permittebatur. Concedebatur. *Nec ulli permittebatur injuſſu ejus foras prodire.*

Ἐφεῖτο. Mandavit. Juſſit. Ariſtophanes: *Heri Cleon nos juſſit mature venire.*

Ἐφηβεία. Pubertas. Juventus. Vigor ætatis.

Ἔφηβος. Ephebus. Puber. Tiro. Qui eſt in ipſo ætatis flore. *Timaſion, adoleſcens Ægyptius, qui ex ephebis nuper exceſſerat, & ſumma pulchritudine vigebat. Hic cum caſtus eſſet & pudicus, noverca eum amans ſolicitare non deſinebat, patremque ipſi infenſum reddebat.*

Ἔφηβος. Ephebus. Puber. Adoleſcens. *Dictum erat apud Cilices uſitatum, Quo curris? An ad ephebum? Quod cum de Apollonio diceretur, in proverbium tandem abiit.* † *Solis ingenuis lex tirocinium agere permittit. Tirones vero anni ſpatio dextram intra togam continere oportet, neque manum protendere, utpote quæ ab omni opere & oratione per annum ceſſet. Peregre autem proficiſci tironi non licet: eſtque tirocinium norma vitæ recte ac ſancte compoſitæ.*

Ἐφήγησις. Actio, quæ dabatur in illos, qui ſuſcepiſſent eum, quem leges regionem aliquam ingredi vetant, ut exulem, aut homicidam: vel quando quis ex pecunia publica clam aliquid retinuit.

Ἐφήγησις. Ἐφήγησις ἐστι δ.
ε. ἀπὸ τῶν ὑποδεξαμένων τ
ε. ὑ. τῶν ν. ε. τῆς χ. ο. φ. ἢ
α. ἢ ὅταν τῶν δ. τι κ. δ.
τις κρύφα. Photius.

Ἐφήδεσθαι. Lætari. Voluptate affici.

Ἐφήδῃ. Lætaris. Delectaris.

Ἐφήδοιτο. Delectetur. Et ἐφήδοντο. Re aliqua lætabantur. Ælianus: *Et quidam ex propinquis ea re lætabantur, utpote hæredes ejus futuri. Nullos enim ei liberos eſſe ajebant, utpote homini mollem & libidinoſam vitam agenti, & in meretricum vinique amorem effuſo.* Et iterum: *Ille autem properabat, cupiens iis inſultare.*

Ἐφῆκα. Immiſi. Miſi.

Ἐφήλαντο. Inſilierunt.

Ἐφηλίς. Aſperitas cutis in facie, quæ a ſole aduſta & infuſcata eſt. Vel, vitium faciei, a Solis ardore ortum. Dicta eſt vox iſta ab ἥλιος, i. e. Sol. Scribitur & ἔφηλις.

Ἔφηλος. Qui maculas in facie habet, a Solis ardore ortas.

Ἔφηλος. Impoſtor. Deceptor. A φηλῶ, decipio.

Ἔφηλος. Sol. Item, clavis transfixus.

Ἐφ' ἡμᾶς. Pro, καθ' ἡμῶν. Contra nos. *Contra nos te cum illis venturum putas?*

Ἐφημερία. Familia. Item, munus diurnum.

---

[1] Ἐξονυχίζειν] Vide ſupra h. v.

[2] Ἀριστοφάνης] In *Veſpis*, pag. 445. (319. Ed. Baſ. *P.*)

[3] Τιμασίων, μειράκιον Αἰγ. ἐφήβου δὲ ἄρτι ὑπ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Philoſtrati lib. vi. *de Vita Apoll.* cap. 2. eademque repetuntur infra v. Τιμασίων.

[4] Κιλίκιος λόγος. Ποῖ τρ.———τιμὴν ἔσχε] Et hæc leguntur apud Philoſtratum *de Vit. Apoll.* lib. i. cap. vi. ut Pearſonius obſervaverat.

[5] Μόνοις δὲ ἐλευθέροις ἐφίησιν ὁ νόμος ἐφ.] Hæc, & quæ ſequuntur, Valeſius ad Polybium refert: ſed ſunt verba Artemidori lib. i. cap. lvi. ut Pearſonius recte monuit.

[6] Ἐχρῆν δὲ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλανίδι τὴν δεξ.] De hoc more loquitur Seneca Rhetor. lib. v. Controv. vi. *Apud patres noſtros, iis, qui forenſia ſtipendia auſpicabantur, nefas putabatur brachium extra togam exerere.* Item Cicero in Orat. pro Cœlio: *Nobis quidem olim annus erat unus ad cohibendum brachium toga conſtitutus.* De anno pulchre Artemidoro cum Cicerone convenit. Confer etiam Valeſium ad Excerpta Peireſc. pag. 34. qui de eodem more ibi agens, citatum locum Ciceronis quoque adducit.

[7] Ἐφήγησις. ἐστὶ δίκη εἰσ.] Vide Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 777.

[8] Ἡ τῆς ἡμέρας λειτ.] Vide interpretes ad Luc. i. v. 5. & 8.

Ἐφημέριοι. βροτοί. καθημερινὰ εἰδότες, οὐ προορώμενοι τὸ μέλλον.

Ἐφημερίς. τῶν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων ἀπογραφή.

Ἐφήμερος. πρόσκαιρος. ἐφήμερον δηλητήριον. τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναιροῦν. [1] λέγεται δὲ καὶ ἀμφήμερος καὶ ἀμφημερινὸς πυρετός.

Ἔφηνεν. [2] ἔδειξεν.

Ἐφῆπτο. ἐπεκρέματο. ἐπέκειτο.

Ἐφησθέντες. ἐπιχαρέντες. καὶ ἐφησθεῖεν. ἐπιχαρεῖεν.

Ἐφήσθη. ἐχάρη. Οἱ δὲ τοῖς τῶν πολεμίων σώμασιν ἐφήσθησαν. καὶ αὖθις· Ἐφησθῆναι θέλων ἐκείνοις, ἔσπευδεν. ἤγουν, ἐπιγελάσαι.

Ἐφιάλτης. ἡ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀναβρέχουσα ἀναθυμίασις ἐξ ἀδδηφαγίας καὶ ἀπεψίας παρὰ ἰατροῖς ἐφιάλτης λέγεται· ὁ λεγόμενος παρὰ πολλοῖς [3] βαβουτζικάριος.

Ἐφιᾶσι. συγχωροῦσιν. ἐπιτρέπουσιν. Ἐφιᾶσιν ὅπη τις ἐθέλοι ἀπιέναι.

Ἐφιέμενοι, ἐπιθυμοῦντες.

Ἐφιέναι. [4] Ὑποκριτοῦ τραγῳδίας ἐφιέναι φήσαντος. ἐξελαθῆναι γὰρ παρὰ Πολέμωνος κατ' ἀρχὰς τοῦ δράματος. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἤρετο, πηνίκα εἴη, ὅτε τῆς σκηνῆς ἠλάθη. τοῦ δ' εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὖσα· μάλα ἀστείως ὁ αὐτοκράτωρ, Ἐμὲ δὲ, εἶπεν, ἀμφὶ μέσας νύκτας ἐξήλασε τῆς οἰκίας, καὶ οὐκ ἐφῆκα. ἐχέτω ταῦτα δήλωσιν βασιλέως πράου, καὶ ἀνδρὸς ὑπέρφρονος.

Ἐφίερον. [5] Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ [6] τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. ἱερόν ἐστι τῶν ιβ' Θεῶν ἐν Βοσπόρῳ.

Ἐφίεται. γενικῇ. ἐπιθυμεῖ.

Ἐφιέτω. ἀνείτω.

Ἐφιζάνει. ἐπικάθηται.

Ἐφίζεται. ἐπικαθέζεται.

Ἐφίει. ἐπέτρεπεν. Ὁ δὲ Καῖσαρ δῃοῦν τὰ περὶ τῆς πόλεως ἐπέτρεπεν.

Ἐφίει. πέμπει. καὶ ἐφιείς. ἐπιπέμπων. ἐπιβάλλων.

Ἐφίῃ. ἐπιθυμεῖς. Τί [7] μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ. γλίχῃ. Τί μοι, φησὶ, τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνου καὶ πένθους;

Ἐφίησιν. ἐπιτρέπει. ἐπιπέμπει.

Ἐφημέριοι. Mortales, qui tantum de rebus præſentibus & quotidianis cogitant, futura vero non proſpiciunt.

Ἐφημερίς. Diarium, ſive liber, in quo acta quotidiana ſcribuntur.

Ἐφήμερος. Ad breve tempus durans. Et ἐφήμερον δηλητήριον. Venenum, quod uno die homines necat. Dicitur etiam ἀμφήμερος & ἀμφημερινὸς πυρ. Febris quotidiana.

Ἔφηνεν. Oſtendit. Monſtravit.

Ἐφῆπτο. Impendebat. Imminebat.

Ἐφησθέντες. Aliqua re lætantes, vel gaudentes. Et ἐφησθεῖεν. Aliqua re lætentur. Inſultent.

Ἐφήσθη. Lætatus eſt. Cum gaudio inſultavit. *Illi vero hoſtium cadaveribus inſultarunt.* Et iterum: *Properabat, ut illis inſultaret.*

Ἐφιάλτης. Exhalatio ex nimio ciborum eſu & cruditate in caput adſcendens, a Medicis Ephialtes appellatur: vulgo Babutzicarius dictus.

Ἐφιᾶσι. Permittunt. Concedunt. Sinunt. *Permittunt omnibus ire, quo velint.*

Ἐφιέμενοι. Cupientes.

Ἐφιέναι. Ad judicem aliquem provocare. *Hiſtrione tragico dicente, ſe [ad Imperatorem] provocare, (ſub initium enim fabulæ ſe a Polemone ex ſcena expulſum fuiſſe) Antoninus eum percunctatus eſt, quo tempore diei ex ſcena expulſus fuiſſet. Illo autem reſpondente, meridiem tunc fuiſſe: perfacete Imperator, Me vero, inquit, circa mediam noctem ex ædibus expulit, nec tamen provocavi. Ex his patere poteſt, quam clementi ingenio & animo excelſo Imperator ille præditus fuerit.*

Ἐφίερον. Demoſthenes in oratione de prorogatione Trierarchiæ. Eſt templum XII. Deorum in urbe Boſporo.

Ἐφίεται. Concupiſcit. Cupit. Genitivo jungitur.

Ἐφιέτω. Remittat. Permittat.

Ἐφιζάνει. Inſidet.

Ἐφίζεται. Inſidet.

Ἐφίει. Permittebat. Sinebat. *Cæſar permittebat, ut ſuburbia vaſtarentur.*

Ἐφίει. Immittit. Mittit. Et ἐφιείς. Immittens. Injiciens.

Ἐφίῃ. Cupis. Deſideras. *Quid toleratu difficilia deſideras?* Quare, inquit, iſta deſideras, quæ non facile ferri poſſunt, luctum nimirum & mœrorem?

Ἐφίησιν. Permittit. Immittit.

---

[1] Λέγεται δὲ καὶ ἀμφήμερος καὶ ἀμφημερινὸς πυρ.] Hæc nihil faciunt ad v. Ἐφήμερος.

[2] Ἔφηνεν] Sic recte MSS. Pariſ. cujus loco priores Editt. habent ἔφησεν.

[3] Βαβουτζικάριος] Meurſius in Gloſſario v. Καπούτζιον, legit καπουτζικάριος.

[4] Ὑποκριτοῦ τραγῳδίας ἐφιέναι φήσαντος. ἐξελ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Philoſtrati in Vita Polemonis, pag. 534. ut Pearſonius monuit.

[5] Ἐφίερον. Δημοσθ.] Ex Harpocratione: ſed apud quem legitur Ἐφ' ἱερὸν, duabus vocibus. Confer de hoc loco Salmaſium *de Modo Uſur.* pag. 211.

[6] Περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχ.] Hæc oratio hodie adhuc exſtat, in qua locus Oratoris, ad quem Harpocratio reſpexit, ſic ſe habet: Καὶ τοῦ στρατηγοῦ ἅμα Τιμομάχου προστάξαντος πλεῖν Ἐφ' ἱερὸν ἐπὶ τὴν παραπομπὴν τοῦ σίτου, καὶ μισθὸν οὐ διδόντος.

[7] Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ] Hæc ſunt verba Sophoclis *Electra*, pag. 87. Quæ vero ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad dictum locum.

Ἐφικέσθαι. γενικῇ. καταλαβέσθαι.

Ἐφικνούμενος. γενικῇ. καταλαμβανόμενος. Μέγα ἀνεβόησε, καὶ ἀνθρώπου ἐφικνούμενον.

Ἐφίκοντο. ἐφήψαντο.

Ἐφικτόν. δυνατὸν καταληφθῆναι. Ὁ δὲ ᾔτει αὐτῷ παρὰ τῶν Θεῶν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, τά τε ἄλλα, καὶ τῆς ἀρχῆς τὸ κράτος, ἐς ὅσον μήκιστον ἀνθρώπῳ ἐφικτόν.

Ἐφίλατο. ἠγάπησε.

Διπλοῦς[1] ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμῖτιν.

Ἐφίππειον. Ἐκλῦσαι δὲ τὸν ἵππον τοῦ χαλινοῦ καὶ τοῦ ἐφιππείου. † Οἱ δὲ Σκύθαι ᾔτουν ἀποδοθῆναι σφίσι τὸ ἐφίππειον, τοὺς αἰχμαλώτους Ῥωμαίων ἀντιδωρούμενοι. ἐμοὶ μὲν ἔξω λόγου δοκεῖ, ὅτι τοσούτοις τὸ ἐφίππειον ἐτιμήσαντο. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τῶν αἰχμαλώτων οὐκ ἠλλάξαντο. Προκόπιός φησιν.

Ἐφίππιον. ἀγώνισμα ἐφίππων τρεχόντων.

Ἔφιππος,[2] Ἀθηναῖος, κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἔφιππος,[3] Κυμαῖος, υἱὸς Δημοφίλου, οἱ δὲ, Ἀντιόχου, Ἰσοκράτους ἀκουστὴς τοῦ ῥήτορος, ἱστορικός· ἔσχε δὲ υἱὸν Δημόφιλον τὸν ἱστορικόν. ἦν δὲ ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης ὀλυμπιάδος, ὡς καὶ πρὸ τῆς Φιλίππου βασιλείας εἶναι τοῦ Μακεδόνος. ἔγραψεν ἀπὸ τῆς Ἰλίου πορθήσεως, καὶ τῶν Τρωϊκῶν, μέχρι τῶν αὐτοῦ χρόνων, [4] βιβλία λ΄. Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν βιβλία κδ΄. Παραδόξων τῶν ἑκασταχοῦ βιβλία ιε΄. [5] Εὑρημάτων, ὧν ἕκαστος εὗρε, βιβλία β΄. καὶ ἄλλα.

Ἐφίππων[6] ὀνόματα. Ἴλη ἱππέων, ἄνδρες ξδ΄. Ἐπιλαρχία, δύο ἶλαι ἱππέων, ἀνδρῶν ρκη΄. Ταραντιναρχία, δύο Ἐπιλαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν σνϛ΄. Ἱππαρχία, δύο Ταραντιναρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν φιβ΄. Ἐφιππαρχία, δύο Ἱππαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν ͵ακδ΄. Τέλος, δύο Ἐφιππαρχίαι ἱππέων, ἀνδρῶν ͵βμη΄. Ἐπίταγμα, β΄ Τέλη ἱππέων, ἀνδρῶν τετρακισχιλίων ἐνενήκοντα ἕξ.

Ἐφίπταται. αἰτιατικῇ.

Ἐφιστάμενος. ἀναμένων. σχολαίως βαδίζων. [7] Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος. † ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστῇ, τοσοῦτον ἀνάγκη χρόνον δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τὴν ἐπίστασιν.

Ἐφίστη. ἔταττεν. ὥριζεν. Ἄρχοντάς τε ἐφίστη τοῦ-

Ἐφικέσθαι. Genitivo jungitur. Aliquid aſſeqi. Aliquo pervenire.

Ἐφικνούμενος. Genitivo jungitur. Attingens. Perveniens. Aſſequens. *Valde exclamavit; ita ut clamor ejus ad hominem perveniret.*

Ἐφίκοντο. Aſſequuti ſunt. Attigerunt.

Ἐφικτόν. Ad quod quis pervenire poteſt. Quod quis aſſequi poteſt. *Ille vero a Diis ipſi precabatur cum alia multa bona, tum etiam tantam imperii diuturnitatem, ad quantam ætas humana pertingere poſſet.*

Ἐφίλατο. Dilexit. *Per duos annos me locuſtam, inter culmos verſantem, dilexit.*

Ἐφίππειον. Ephippium. Sella. *Equo frænum & ephippium detrahere.* † *Scythæ autem poſtulabant ut ephippium ſibi redderetur, dicentes, ſe captivos Romanos pro eo reddituros eſſe. Mihi autem abſurdum videtur, eos ephippium tanti æſtimaſſe. Romani vero captivos eo non redemerunt.* Procopius inquit.

Ἐφίππιον. Certamen equeſtre.

Ἔφιππος. Ephippus, Athenienſis, Comicus mediæ Comœdiæ.

Ἔφιππος. Ephippus, Cumanus, filius Demophili, vel, ut alii tradunt, Antiochi, Iſocratis oratoris auditor, Hiſtoricus: qui filium habuit Demophilum Hiſtoricum. Vixit Olympiade XCIII. ita ut Philippi Macedonis regnum anteceſſerit. Scripſit hiſtoriarum ab Ilii expugnatione Trojanoque bello ad ſua uſque tempora libros XXX. De bonis & malis libros XXIV. Rerum admirabilium, quæ in quavis regione occurrunt, libros XV. De rebus, quas quiſque invenit, libros duos: & alia.

Ἐφίππων ὀνόματα. Nomina ad rem equeſtrem pertinentia. Ἴλη, ſive turma equitum, eſt virorum LXIV. Epilarchia, duæ turmæ equitum, virorum CXXVIII. Tarantinarchia, duæ Epilarchiæ, virorum CCLVI. Hipparchia, duæ Tarantinarchiæ, virorum DXII. Ephipparchia, duæ Hipparchiæ, virorum MXXIV. Τέλος, duæ Ephipparchiæ, virorũ MMXLVIII. Epitagma, duo Τέλη, virorum MMMMXCVI.

Ἐφίπταται. Accuſativo jungitur. Advolat.

Ἐφιστάμενος. Subſiſtens. Expectans. Lente progrediens. *Ille vero proficiſcebatur, ſubinde ſubſiſtens. Quamdiu enim primum exercitus agmen ſubſiſtit, tamdiu neceſſe eſt & reliquos in toto exercitu milites gradum ſiſtere.*

7. Duo + Fragm {Polybii {71. 72. {Vol. V. p. 89.

Ἐφίστη. Conſtituebat. Statuebat. Præficieτοῖς ἅπασι τοὺς ἀδωροτάτους, ὅπως μὴ διὰ φιλοπλουτίαν βλακεύοιεν.

---

[1] Διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate in locuſtam, quod integrum exſtat Anthol. lib. III. cap. XXIV. pag. 384. Ibi autem pro καλαμῖτιν legitur ἀκανθοβάτιν, & totus hic locus ita conceptus eſt:

———Τὴν γὰρ ἀοιδὸν
Ἀκρίδα, τὴν οὖσαν τοπρὶν ἀκανθοβάτιν
Διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο· καί με θανοῦσαν, &c.

Καλαμῖτιν autem ſignificat, inter culmos verſantem vel degentem; idemque notat, quod καλαμαία: quo epitheto locuſta inſignitur a Theocrito. Confer Noſtrum infra v. Καλαμίτης.

[2] Ἔφιππος] De fabulis ejus vide Meurſium in *Bibliotheca Attica*.

[3] Ἔφιππος] Turpi errore Ἔφιππος hic poſitum eſt pro Ἔφορος. Quæ enim ſequuntur, pertinent ad Ephorum, hiſtoricum inter veteres celebrem; ut recte monuit Voſſius in opere *de Hiſtor. Græc.* lib. I. cap. VII. quem vide.

[4] Βιβλία λ΄] Liber quartus laudatur a Scholiaſta Apoll. Rhodii ad lib. II. v. 360. Liber quintus, ab eodem ad lib. I. v. 1289. & ad lib. II. v. 847. Liber nonus ab eodem ad lib. II. v. 967.

[5] Εὑρημάτων] Operis hujus meminerunt Strabo & Athenæus.

[6] Ἐφίππων ὀνόματα. Ἴλη ἱππ.] Totus hic locus in prioribus Editt. corruptiſſimus & mutilus circumfertur, quem partim ex MS. A. partim ex catalogo vocabulorum Tacticorum, Lexico huic Suidæ ſubjuncto, emendavi & in integrum reſtitui.

[7] Ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλ.] Fragmentum hoc Valeſius ad Polybium refert.

Ἑφθαλέου. ἑφθοῦ. καὶ ἑφθεῖν, τὸ ὀπτᾶν, ἢ τὸ δι' ὕδατος ἕψειν.

Ἑφθοὶ πυροὶ διεγερτικοί εἰσι πρὸς συνουσίαν. καὶ πυροὺς τῇ Ἀφροδίτῃ ἔθυον.

Ἔφλα' με. ἔτυπτέ με.

Ἐφλέγετο. ἐν ἐπιθυμίᾳ ἦν. Αἰλιανός· Ὁ δὲ Ἰάσων ὁ Θετταλὸς ἐπὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐν Δελφοῖς ἐφλέγετο.

Ἐφοδεύεται. διοδεύεται.

Ἐφοδευσάτωσαν. κατασκοπησάτωσαν.

Ἐφόδια. τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα. Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος.

Ἐφόδιον. Εὔχεται τῷ Θεῷ, τοὺς κακοὺς μὴ δυναστεύειν, καὶ ἔχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας.

Ἔφοδος ὁρμή.

Ἐφόλκια. κ. μ. π. τὸ ἑ. ὑ. τῶν κ. ἢ τῶν μ. π. κ. δὲ καὶ οἱ τῶν πολ. τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι. Photius.

Ἐφόλκια. καράβια μικρά. παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν, ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. [2]καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι. Τῶν δὲ σταλάντων ἐν ἐφολκίῳ τινὰς, καὶ μαθόντων Ῥωμαϊκὴν εἶναι τὴν πεῦσιν. Καὶ τὰ ἔπιπλα τὰ ἀγώγιμα. [3]Ὄλπη μοι, καὶ πήρη, ἐφόλκια. καὶ [4]Ἀριστοφάνης Σφηξίν·

> Οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος
> ἡμῶν
> Ἤγειτ' ἀνάδων Φρυνίχου.

ἀντὶ τοῦ, ὕστερος. καὶ αὖθις· Ἐθάρρει γὰρ τὸν χῶρον ἐφολκὸν εἶναι τῇ ὄψει, καὶ πολλοὺς Ῥωμαίων ἐπάξεσθαι. ἀντὶ τοῦ, ἐφελκυστικόν.

Horat. Serm. II. 8. 22.
-quos Mæcenas adduxerat umbras.

Ἐφολκίδα. Ὁ τοίνυν Βλαῖσος ἐπὶ τὴν θοίνην ἀνακληθεὶς οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Παιδιανόν. ἐξῆν γὰρ καὶ ἐπικλήτους οἱονεὶ σκιὰς ἑαυτοῖς παρακαλεῖν τινας. ἐν τῷ Ἀπίκιος Μάρκος.

Ἐφορεύειν. ἐποπτεύειν.

Ἐφορεία. ἡ ἐποψία. ἡ ἐπίσκεψις.

Ἐφορεία.[5] ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γιγνομένη προσαγόρευσις. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἐφορμεῖν.[6] ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. οὕτω Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. [7]ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις.

Ἐφόρμους. [8]Θουκυδίδης· Οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. τὰς ἐφορμίσεις.

bat. *Et Magiſtratus his omnibus præfecit integerrimos, & muneribus corrumpi neſcios, ne propter amorem pecuniæ de rigore muneris ſui quicquam remitterent.*

Ἑφθαλέου. Cocti. Elixati. Et ἑφθεῖν. Aſſare, vel, aqua elixare.

Ἑφθοὶ πυροὶ διεγ. Triticum elixum ad Venerem excitandam valet. Unde Veneri triticum offerebant.

Ἔφλα με. Verberabat me.

Ἐφλέγετο. Ardebat. Cupiditate flagrabat. *Jaſon autem Theſſalus donariorum, quæ Delphis erant, cupiditate flagrabat.*

Ἐφοδεύεται. Percurritur. Obitur. Tranſitur.

Ἐφοδευσάτωσαν. Speculentur. Luſtrent. Obeant.

Ἐφόδια. Viatica. *Divitiæ ſunt eruditionis viaticum.*

Ἐφόδιον. Viaticum. *Deum orat, ne mali rerum potiantur, neve opes habeant, injuſtitiæ viaticum.*

Ἔφοδος. Impetus. Impreſſio. Invaſio.

Ἐφόλκια. Parvæ naviculæ: ſic dictæ, quod a remigibus, vel navibus majoribus trahantur. Ab ἕλκω, traho. Sic etiam vocantur rerum venalium in civitatibus inſpectores. *Cum autem illi quoſdam in epholcio miſiſſent, & intellexiſſent, interrogationem illam Romanam eſſe.* Item, ſupellex, ſive vaſa, quæ nobiſcum portamus. *Ampulla olearia & pera mihi ſunt ſupellex.* Et Ariſtophanes *Veſpis*: *Antea nos non ſequi, ſed præire nobis ſolebat, cantans carmina Phrynichi.* Ἐφολκὸς hic poſitum eſt pro ὕστερος, i. e. poſterior, vel, qui ſequitur. Et iterum: *Sperabat enim fore, ut locus ille aſpectui blandiretur, & multos Romanos ad ſe alliceret.* Ἐφολκὸς hic proprie ſignificat, attrahendi vim habens.

Ἐφολκίδα. Parvam navem, quæ a majore trahitur. [Item metaphorice, appendicem.] *Blæſus igitur ad convivium invitatus, Aſconium Pædianum invocatum, tanquam appendicem, ſecum adduxit. Licebat enim invitatis aliquos tanquam umbras ad convivium ſecum adducere.* Vide in v. Ἀπίκιος Μάρκος.

Ἐφορεύειν. Inſpicere. Inſpectorem eſſe.

Ἐφορεία. Inſpectio. Vel, munus Ephori.

Ἐφορεία. Denunciatio, vel promulgatio, quæ fit in finibus. Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem.

Ἐφορμεῖν. Inſidiari. Ex inſidiis aliquem invadere. Sic Demoſthenes in *Philippicis*. Proprie autem ſignificat, claſſe vel navibus aliquem invadere.

Ἐφόρμους. Invaſiones hoſtiles, quæ claſſe fiunt. Thucydides: *Athenienſes utrumque portum infeſta claſſe invaſerunt.*

---

[1] Ἔφλα με] Ariſtophanes *Nubibus*, pag. 199. (124. Ed. Baſ. *P.*)
Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν.
Ad hunc locum Suidas reſpexit.

[2] Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκ.] Mira interpretatio vocis ἐφόλκιον: de qua Lector proinde cogitet.

[3] Ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια] Hæc verba ſunt pars Epigrammatis in Diogenem Cynicum, quod integrum legitur Anthol. lib. III. cap. XXXIII. pag. 420.

[4] Καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξίν] Pag. 447. (320. Ed. Baſ. *P.*)

[5] Ἐφορεία. ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γιν.] Ex Harpocratione: apud quem pro προσαγόρευσις rectius legitur προαγόρευσις.

[6] Ἐφορμεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐφεδρ.] Et hæc Suidas mutuatus eſt ab Harpocratione; apud quem tamen vox iſta plenius ſic exponitur: Ἐφορμεῖν. ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. τὸ μὲν γὰρ κατά τινων ὁρμᾶν, ἐπιτηροῦντας καιρὸν ἐπιθέσεως, οὕτως ἔλεγον. Quæ autem apud Suidam ſequuntur, ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις, apud eundem deſunt.

[7] Ἐνεδρεύειν δὲ ἐν πλοίοις] Senſus hujus loci eſt imperfectus, qui ſic ſuppleri poteſt, κυρίως δὲ οὕτως ἔλεγον τὸ ἐν πλοίοις ἐνεδρεύειν. Id eſt, *Proprie autem ſic vocabant, navibus vel claſſe alicui inſidiari.*

[8] Θουκυδίδης] Lib. III. cap. VI.

Ἔφορος. ὁ πάντων ἐπόπτης καὶ θεωρὸς Θεός.

Ἔφορος, Κυμαῖος, ἱστορικὸς, ὁ νεώτερος. ἔγραψε τὰς [1] Γαλλιήνου ἱστορίας ἐν βιβλίοις κζ΄. Κορινθιακά. Περὶ τῶν Ἀλευάδων, καὶ ἄλλα τινά.

Ἔφορος [2] Κυμαῖος, καὶ Θεόπομπος Δαμασιστράτου, Χῖος, ἄμφω Ἰσοκράτους μαθηταὶ, ἀπ' [3] ἐναντίων τό, τε ἦθος καὶ τοὺς λόγους ὁρμώμενοι. ὁ μὲν γὰρ Ἔφορος ἦν τὸ ἦθος ἁπλοῦς· τὴν δὲ ἑρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὕπτιος, καὶ νωθρὸς, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. ὁ δὲ Θεόπομπος τὸ ἦθος πικρὸς καὶ κακοήθης· τῇ δὲ φράσει πολὺς, καὶ συνεχὴς, καὶ φορᾶς μεστὸς· φιλαλήθης ἐν οἷς ἔγραψεν. [4] ὁ γοῦν Ἰσοκράτης τὸν μὲν ἔφη χαλινοῦ δεῖσθαι· τὸν δὲ Ἔφορον κέντρου. φυγὰς δὲ γενόμενος ὁ Θεόπομπος, ἱκέτης ἐγένετο τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. ἐπέστελλέ τε πολλὰ [5] κατὰ Χίων Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μέν τοι καὶ αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἐγκωμιάσας πολλά. λέγεται δὲ καὶ ψόγον αὐτοῦ γεγραφέναι, ὃς οὐ φέρεται.

Ἐφόρουν. ἐκόμιζον. [6] Θουκυδίδης· Ἐφόρουν δὲ τὴν ὕλην εἰς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύσειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον.

Ἔφοροι. [7] Περικλῆς τοὺς Ἐφόρους τῶν Σπαρτιατῶν συμπείσας ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως συμφέροντι χρήμασι, τοῦτο μὲν τοῖς λόγοις οὐκ ἀνέγραψεν, ὡς ἂν ἀπόρρητον ὑπάρχον, καὶ πολλὴν αἰσχύνην τοῖς δωροδοκήσασι φέρον. ἐς μέν τοι τὸ δέον ἀναγέγραφεν αὐτὰ ἀνηλῶσθαι. καὶ αὖθις· [8] Οἱ δὲ Ἡρακλεῶται συμπίπτουσιν εἰς στάσιν βαρεῖαν. εἶτα ἐπανελθεῖν εἰς φιλίαν καὶ συμβιβάσεις βουλόμενοι, προαιροῦνται ἔφορον τῆς αὐτῶν ὁμονοίας τὸν Κλέαρχον. καὶ αὖθις· Ὁ δὲ πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἔγραψεν, ὡς ἐκείνους κήρυγμα ποιήσασθαι δημοσίᾳ, τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας, καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας, ἐς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαθίστασθαι.

Ἔφοροι. παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸν ἀριθμὸν ε΄, οὓς Ἐφόρους ἐκάλουν, διὰ τὸ ἐφορᾷν τὰ τῆς πόλεως πράγματα. ἐν διαδοχῇ δὲ ἦσαν.

Ἐφόσον. ἓν μέρος λόγου.

Ἐφ' ὅτῳ. ἐφ' ᾧ τινι.

Ἐφούδ. [9] τὸ μὲν ὄνομα Ἑβραϊκὸν, ἑρμηνευόμενον δήλωσιν [10] ἢ λύτρωσιν σημαῖνον. τὸ δὲ εἶδος αὐτοῦ στι-

Ἔφορος. Omnium rerum inſpector & ſpectator Deus.

Ἔφορος. Ephorus, Cumanus, Hiſtoricus, junior. Scripſit hiſtoriam Galieni libris XXVII. Corinthiaca. De Aleuadis: & alia quædam.

Ἔφορος Κυμ. Ephorus Cumanus, & Theopompus Chius, Damaſiſtrati filius, ambo Iſocratis diſcipuli, ſed ingenio & ſtylo quam maxime inter ſe diſcrepantes. Nam Ephorus ingenio erat ſimplici, &, quod ad dictionem ejus hiſtoricam attinet, ſupinus, & ſegnis, ſemperque remiſſus. Theopompus vero ingenio erat acerbo & maligno; at dictione copioſus, & denſus, & vehementiæ plenus: cæteroqui veritatis ſtudioſus in iis, quæ ſcribebat. Iſocrates igitur hunc quidem frænis; Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem in exilium ejectus, ſupplex ad templum Dianæ Epheſiæ confugit. Multas etiam epiſtolas contra Chios ad Alexandrum ſcripſit; eundemque multis laudibus ornavit. Dicitur etiam vituperium ejus ſcripſiſſe; ſed quod non exſtat.

Ἐφόρουν. Ferebant. Portabant. Thucydides: *Portabant autem eo materiam, & lapides, & terram, & ſi quo alio illuc injecto opus celeriter abſolutum iri videbatur.*

Ἔφοροι. Ephori. Pericles, cum Spartanorum Ephoros utilitate Reip. exigente muneribus corrupiſſet, idque in rationes referre nollet, ut rem arcanam, & quæ magno dedecori futura erat illis, qui dona illa acceperant: ſcripſit tantum, pecuniam illam in uſus neceſſarios expenſam fuiſſe. Et iterum: *Inter Heracleotas vero gravis ſeditio exorta eſt. Illi vero, cum in amicitiam mutuam redire & pacem inter ſe facere vellent, Clearchum concordiæ ſuæ moderatorem elegerunt.* Et iterum: *Ille vero ad Ephoros ſcripſit, ut per præconem publice edicerent, ſe pice ex balneis ſublata, & mulieribus depilatricibus ex urbe expulſis, rem in priſtinum ſtatum reſtituere velle.*

Ἔφοροι. Ephori apud Lacedæmonios erant numero quinque: ita dicti, ab ἐφορᾷν, i. e. inſpicere; quod Reip. Inſpectores eſſent.

Ἐφόσον. Eſt unica pars orationis. Quatenus. Quantum.

Ἐφ' ὅτῳ. In quod. Propter quod.

Ἐφούδ. Ephud. Nomen eſt Hebraicum: quod, ſi interpreteris, *declarationem*, vel *re-*

---

[1] Γαλλιήνου] Non dubito quin ſcribendum ſit Γαλιήνου: prout hic apud Suidam legit Raphael Volaterranus lib. XV. *Commentar. Urban.* Solenne enim eſt librariis duas iſtas voces inter ſe confundere, & τὸ Γαλιήνου in Γαλλιήνου, ut nomen notius, mutare: cujus παραδιορθώσεως exemplum & alibi apud Suidam notavi.

[2] Ἔφορος Κυμαῖος, καὶ Θεόπομπ.] Comparationem hanc Ephori & Theopompi Suidam ex Polybio deſumpſiſſe puto,

[3] Ἀπ' ἐναντίων τό, τε ἦθος, καὶ τοὺς λ.] Sic habet MS. Pariſ. A. At in prioribus Editt. excuſum eſt, ἀπ' ἐναντίων τότε ἦσαν ἐς τοὺς λόγους, &c. Utraque lectio corrupta eſt. Scripſerim, ἀπ' ἐναντίων ἠθῶν ἐς τοὺς λόγους ὁρμ. ut ſit ſenſus, eos contrariis ingeniis præditos, ad ſcribendam hiſtoriam animum appuliſſe.

[4] Ὁ γοῦν Ἰσοκράτης τὸν μὲν ἔφη χαλ.] Idem referunt Cicero in *Bruto*, & Quintil. lib. II. cap. IX.

[5] Κατὰ Χίων] Priores Editt. male habent, κατὰ χιών. At MS. A. κατὰ Χίων, quæ lectio recte ſe habet. Theopompus enim erat Chius: qui cum a popularibus ſuis in exilium pulſus eſſet, graviter eos in epiſtolis ad Alexandrum criminatus eſt, ut Regem illum adverſus patriam ſuam incitaret. Hic enim eſt loci hujus ſenſus.

[6] Θουκυδίδης] Lib. II. cap. LXXV.

[7] Περικλῆς τοὺς Ἐφόρους τῶν Σπαρτ.] Plenius hæc traduntur ſupra v. Δέον, & infra v. Εἰς τὸ δέον.

[8] Οἱ δὲ Ἡρακλεῶται συμπίπτ.] Locus hic longe auctior legitur infra v. Κλέαρχος.

[9] Ἐφούδ.] In MSS. Pariſ. vox hæc abſque interpretatione legitur.

[10] Δήλωσιν ἢ λύτρωσιν σημαῖνον] Male. Significatio enim & etymologia vocis Ephud nihil cum hac interpretatione commune habet. Sed video, quid Suidam deceperit. Lapilli pretioſi, quibus Ephud, ſive pectorale ſummi Pontificis Judæorum diſtinctum erat, & per quos Deus arcana quadam ratione voluntatem ſuam manifeſtare ſolebat, ab Hebræis appellabantur *Urim* & *Thummim*; quod LXX Interpretes reddunt, δήλωσις καὶ ἀλήθεια. Hanc interpretationem Suidas in mente habuit, ſed qui pro ἀλήθεια non recte hic ſub-

θαμιαῖον ἦν, ὕφασμα δίκην περιστηθίου ἐκ χρυσονήμου τέχνης ποικίλης πεποιημένον. καὶ ἐν μὲν τῷ μέσῳ εἶχεν ὥσπερ ἀστέρα ὁλόχρυσον· ἑκατέρωθεν δὲ αὐτοῦ δύο σμαράγδους, ἔχοντας ἀνὰ ἓξ τὰς δώδεκα Φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τῶν σμαράγδων, λίθον ἀδάμαντα. ἡνίκα γοῦν ἔμελλεν ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾷν τὸν Θεὸν περί τινος κεφαλαίου, ἐδέσμει αὐτὸ ἐν τῇ ἐπωμίδι κατὰ τὸ μέσον τοῦ στέρνου, καὶ ἐπετίθει τὰς χεῖρας αὐτοῦ ὑποκάτωθεν, καὶ εὑρίσκετο ἐν ταῖς παλάμαις αὐτοῦ ἐξηπλωμένον ὥσπερ πυξίον· καὶ ἀποβλέπων εἰς τὸ Ἐφοὺδ, ἠρώτα τὸν Θεὸν τὸ ἐρώτημα. καὶ εἰ μὲν ἀρεστὸν ἦν τῷ Θεῷ τὸ ἐρώτημα, εὐθέως ἤστραπτεν ὁ ἀδάμας λίθος, καὶ ἐφεγγοβόλει, ἀκτῖνας ἐκπέμπων. εἰ δὲ οὐκ ἦν ἀρεστὸν, ἔμενεν ἐν τῇ ἰδίᾳ τάξει ὁ λίθος. εἰ δὲ ἔμελλεν ὁ Θεὸς εἰς μάχαιραν παραδιδόναι τὸν λαὸν, ἐγίνετο αἱματώδης· εἰ δὲ [1]θανατικὸν ἔμελλεν, ἐγίνετο μέλας.

Polybius. IX. 27. Vol. III. p. 149.

Ἐφ' ᾧ. ἐπὶ τούτῳ. Πολύβιος· Ὁ δὲ Μάρκος δοὺς πίστεις ὑπὲρ ἀσφαλείας, ἔπεισεν αὐτοὺς ἐκχωρεῖν εἰς Ἰταλίαν, ἐφ' ᾧ λαμβάνοντας μέτρημα παρὰ τῶν Ῥηγίνων, πορθεῖν τε Βρεττιανὴν κυρίους ὄντας, ὡς ἂν ἐκ τῆς πολεμίας ὠφεληθῶσι. καὶ αὖθις· [2]Καὶ συνέθεντο μεθέξειν τῆς κοινῆς συμμαχίας, ἐφ' ᾧ λαμβάνειν κ' τάλαντα κατ' ἐνιαυτόν.

Ἐφώδευσαν. ἐπέτρεχον.

Ἐφ' ᾧ πάρει; καὶ Χριστὸς πρὸς τὸν Ἰούδαν· Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; ἀντὶ τοῦ, οὗ χάριν παραγέγονας;

Ἐφωδήγει. ἐποδήγει δέ.

Ἐφραθᾶ. τόπος. ὅ ἐστι Βηθλεέμ. [3]παρ' Ἑβραίοις δὲ Μαρία σημαίνει τὸ Ἐφραθᾶ.

Ἐφραΐμ. ὄνομα κύριον.

Ἐφραῖος. ὄνομα κύριον.

Ἔφριξα. τὰς τρίχας ὠρθώθην. [4]ἐπυκνώθην. Ὅμηρος· Ἔφριξε δὲ μάχη. καὶ [5]Σοφοκλῆς·

Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμην.

ἀντὶ τοῦ, ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ. ἀνεπτερώθην.

Ἐφρύαξαν. [6]ἐταράχθησαν.

Ἐφοινίττετο. ἠρυθραίνετο. [7]Αὐτίκα ὅγε τῷ πληκτικῷ τοῦ λόγου συγχέας τὸ πρόσωπον ἐφοινίττετο.

Ἔφυ. ἐγένετο.

Ἔφυγον κ. ε. α. Νόμος Ἀθήνησιν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἐστεμμένον ἀκάνθαις μετὰ δρυΐνων καρπῶν λίκνον βαστάζοντα ἄρτων πλέον τοῦτο λέγειν αἰνισσόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν. Photius

Ἔφυγον[8] κακὸν, εὗρον ἄμεινον. τάττεται ἐπὶ τῶν ἀπὸ κακοῦ εἰς κρεῖττον ἐλθόντων. ἔθος γὰρ Ἀθήνησιν

demptionem ſignificat. Quod ad formam ejus attinet, erat palmi magnitudine, pectorali ſimile, & ex auro artificioſe contextum. In medio habebat veluti ſtellam totam auream: utrinque vero duos ſmaragdos, quibus inſculptæ erant XII. Tribus Iſraeliticæ; ſingulis ſex. In medio vero horum ſmaragdorum erat adamas. Cum igitur ſacerdos Deum de aliqua re conſulturus erat, Ephod epomidi alligatum, medio pectori applicabat, manu ei ſuppoſita; & in palmis ejus reperiebatur explicatum inſtar pugillarium: in quod ſacerdos intuens, Deum interrogabat. Si igitur id, de quo Deum conſulebat, ei placuiſſet, adamas confeſtim coruſcabat, fulgorem & radios emittens. Sin ſecus, naturalem colorem ſervabat. Porro, ſi Deus populum ſuum ferro hoſtili perditurus erat, adamas colore ſanguineo ſuffundebatur: ſi vero peſtilentiam vel luem eidem immiſſurus erat, niger fiebat.

Ἐφ' ᾧ. Ea conditione. Polybius: *Marcus vero data publica fide, ipſis perſuaſit, ut Italiam peterent, & commeatu a Rheginis accepto, Brutorum agrum vaſtarent, poſtquam eo potiti eſſent, & ex hoſtico victum ſibi compararent.* Et iterum: *Et ad communem ſocietatem ſeſe adjuncturos eſſe promiſerunt his legibus, ut annua vicena talenta acciperent.*

Ἐφώδευσαν. Incurrerunt. Invaſerunt.

Ἐφ' ᾧ πάρει; Qua de cauſa veniſti, vel ades? Sic Chriſtus ad Judam dicit: *Amice, qua de cauſa ades?*

Ἐφωδήγει. Itineris dux erat. [Scribitur per Φ.] At ἐποδήγει, [per π.]

Ἐφραθᾶ. Ephratha. Locus. Id eſt, Bethleem. Apud Hebræos vero Ephratha ſignificat Mariam.

Ἐφραΐμ. Ephraim. Nomen proprium.

Ἐφραῖος. Ephræus. Nomen proprium.

Ἔφριξα. Horrui. Capilli præ horrore mihi ſteterunt. Sum animo ob metum contracto. Homerus: *Pugna vero horruit.* Et Sophocles: *Animo ob gaudium erecto ſum, & lætitia geſtio.* Vel, erectus ſum gaudio, & lætitia efferor.

Ἐφρύαξαν. Turbati ſunt. Fremuerunt.

Ἐφοινίττετο. Rubeſiebat. Erubeſcebat. *Ille autem verbis objurgatus, confuſo vultu ſtatim erubeſcere cœpit.*

Ἔφυ. Natus eſt. Fuit. Eſt.

Ἔφυγον κακὸν, εὗρ. *Effugi malum, inveni melius.* Dicitur hoc de iis, quorum conditio e deteriore fit melior. Moris enim erat Athe-

---

ſtituit λύτρωσις: & dein le voci *Ephud* male tribuit, quod, ut diximus, ad *Urim* & *Thummim* pertinet.

[1] Θανατικόν] Portus emendat θανατοῦν: quod probo.

[2] Καὶ συνέθεντο μεθ.] Hæc ſunt verba Polybii lib. IV. cap. XXIX. ſed ubi legitur συνέθετο, numero ſingulari.

[3] Παρ' Ἑβραίοις δὲ Μαρία σημαίνει τὸ Ἐφρ.] Somnians ne an vigilans hæc ſcripſiſti, o bone? Quis enim tibi hic fidem habeat? Aut potius, quis mentem tuam hic intellexerit? Sed cum nugis conflictari non ſoleo.

[4] Ἐπυκνώθην] An potius ἐπαχνώθην? Heſychius: Παχνοῦται, θυμοῦται, πήσσεται) (παρὰ τὴν πάχνην) ΦΡΙΣΣΕΙ, λυπεῖται, ἀνιᾶται).

[5] Σοφοκλῆς] *Ajace*, pag. 42. ut Portus monuit.

[6] Ἐφρύαξαν. ἐταράχθησαν] Reſpexit Suidas ad locum illum Pſalmi ſecundi: Ἵνα τί ἐφρύαξαν τὰ ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά; Theodoretus ibi τὸ ἐφρύαξαν exponit, ἠλαζονεύσαντο.

[7] Αὐτίκα ὅγε τῷ πληκτικῷ τοῦ λ.] Fragmentum hoc legitur in Eclogis Legationum e Menandro excerptis, pag. 105.

[8] Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμ.] Dictum hoc non ſolum in nuptiis apud veteres Athenienſes uſurpari ſolebat, ut Suidas in ſequentibus tradit, ſed etiam in initiationibus, ut diſcimus ex oratione Demoſthenis pro Cteſiphonte, pag. 350. ubi inter alia & hæc leguntur: Καὶ καθαίρων τοὺς πλουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις, καὶ ἀνιστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ κελεύων λέγειν, ΕΦΥΓΟΝ ΚΑΚΟΝ, ΕΥΡΟΝ ΑΜΕΙΝΟΝ.

ἐν γάμοις [1] στρέφεσθαι ἀμφιθαλῆ παῖδα, ἀκάνθας μετὰ δρυΐνων καρπῶν φέροντα, καὶ λίκνον πλῆρες ἄρτων, καὶ λέγειν τὸ προκείμενον, αἰνισσόμενος τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν. τὸ γὰρ ἐκ τῶν δρυῶν καὶ ἀκανθῶν στέμμα, κακὸν ἔλεγον.

Ἔφυδρος. Ὕδωρ ἐπάγων. Κολυμβηταῖς ἐφύδροις. Ὑφύδρους δὲ ἁλύσεις διατείνας διὰ τοῦ στόματος τοῦ λιμένος.

Ἐφ' ὕδωρ. [2] ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου.

Ἐφυλάξατο. ἐξέκλινεν. εἴασεν. Τὰ μαλακὰ καὶ γεώδη ἢ ψαμμώδη ἐφυλάξατο διὰ τὰς ἐσομένας ὑφιζήσεις.

Ἐφύμνιον. τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα.

Ἐφῦντο. ἐνέφυσαν. Σφόδρα [3] ἐπεβάλλοντο, ὥστε δοκεῖν συμπεφυκέναι.

Ἐφύπερθεν. ὑπεράνω.

Ἔφυρον. ἔβρεχον. ἢ ἔπλυνον.

Ἐχάπιζεν. ἔχρηζεν.

Ἐχέγγυον, ἀσφαλῆ.

Ἀλλ' [4] ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
Ῥύου με καὶ φύλασσε. ——

Ἐχέγγυος. ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής. ὁ διὰ πίστεως ἄξιος. [5] παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ, ἰσχυρὸν, ἐγγυῆσαι δυνάμενον.

Ἔχε δή. ἀντὶ τοῦ ἄγε δή. ἢ ἄρα δή. πρόσεχε. ἤ τι τοιοῦτο.

Ἐχέδημος. ὄνομα κύριον.

Ἔχεεν. ἔχωσεν.

Ἐχεκρατίδας, καὶ Ἐχεκρατίδης. ὁ τοῦ Ἐχεκράτου παῖς.

Ἐχεμυθεῖ. ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον.

Ἐχεμυθία. σιωπή. μυστήρια.

Ἐχέμυθος. μυστήριον κρυπτὸν φυλάττων. ἢ φρόνιμος. [6] Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψίνους· ἀλλ' εἴς τε συναύξησιν ἀρετῆς καὶ [7] κακίας μείωσιν, ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχήν.

Ἐχεμυθότατος. ὁ φρονιμώτατος.

Ἐχενηΐς. ἡ κρατοῦσα τὴν ναῦν ἄγκυρα. [8] ἐν Ἐπιγράμματι·

Ἀγκυράν τ' ἐπὶ τοῖς ἐχενηΐδα, δεσμὸν ἀέλλης·

Ἐχενηΐς. γένος ἰχθυδίου, ὃ ἔστιν ἄβρωτον. μέγεθος δ' ἔχει κωβιοῦ, καὶ πτέρυγας δ'. χρῶνται δέ τινες αὐτῷ πρὸς φίλτρα καὶ δίκας. εἴληφε δὲ τὸ ὄνομα

nis, ut puer, cujus uterque parens viveret, spinis & glandibus in nuptiis coronaretur, vannumque plenam panibus ferens, ante dictam sententiam pronuntiaret, significans rerum mutationem in melius. Coronam enim ex spinis & glandibus contextam malum dicebant.

Ἔφυδρος. Aquam inducens. In aquæ superficie versans. *Urinatoribus in aqua versantibus.* [At ὕφυδρος, sub aqua latens.] *Cum per ostium portus catenas sub aqua latentes extendisset.*

Ἐφ' ὕδωρ. Ad aquam. In causis, quæ ad clepsydram agebantur, sorte aliquis constituebatur, qui ejus rei curam gereret.

Ἐφυλάξατο. Cavit. Declinavit. Vitavit. *Mollia & terrestria & arenosa loca vitabat, utpote vestigiis cedentia.*

Ἐφύμνιον. Carmen, quod post hymnum canitur.

Ἐφῦντο. Inhærebant. Firmiter inhærebant, vel adhærebant. *Tam arcte conjuncta erant, ut coaluisse viderentur.*

Ἐφύπερθεν. Superne. Super. Supra.

Ἔφυρον. Rigabant. Miscebant. Aqua macerabant. Vel, lavabant.

Ἐχάπιζεν. Indigebat.

Ἐχέγγυον. Tutum. Firmum. [Sophocles:] *Sed quemadmodum supplicem me suscepisti, ut defenderes, sic etiam me tuere & ab injuria immunem præsta.*

Ἐχέγγυος. Sponsor fide dignus, & cui tuto credere possis. Apud Thucydidem vero metaphorice sic dicitur firmus, & cui tanquam idoneo sponsori fidere queas.

Ἔχε δή. Age igitur. Vel, Eja igitur. Ergo. Attende. Vel aliquid hujusmodi.

Ἐχέδημος. Echedemus. Nomen proprium.

Ἔχεεν. Pro ἔχωσεν. Aggerem excitavit.

Ἐχεκρατίδας, & Ἐχεκρατίδης. Echecratis filius.

Ἐχεμυθεῖ. Silet. Tacet.

Ἐχεμυθία. Silentiū. Taciturnitas. Mysteriū.

Ἐχέμυθος. Qui mysterium occultum servat. Vel prudens. Taciturnus. *Erat autem maxime taciturnus & dissimulator: sed ad augendam virtutem & imminuenda vitia omni studio incumbebat.*

Ἐχεμυθότατος. Prudentissimus. Valde taciturnus.

Ἐχενηΐς. Ancora navem retinens. In Epigrammate: *Ancoramque præter hæc, retentricem navis, vinculumque procellæ.*

Ἐχενηΐς. Remora. Genus pisciculi, quod esui non est: gobium magnitudine æquans, & quatuor pinnas habens. Quidam eo ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι τῶν θεουσῶν νηῶν· ὃ καὶ ναυκράτης καλεῖται. ὁ [1] ἅγιος Βασίλειος περὶ τούτου φησίν.

---

[1] Στρέφεσθαι] Lege στέφεσθαι. Sic enim habet Hesychius, & patet ex iis, quæ hoc ipso loco apud Suidam sequuntur.

[2] Ἐφ' ὕδωρ. ἐν ταῖς πρὸς ὕδ.] Vide quæ notavimus supra ad v. Διαμεμετρημένη ἡμέρα.

[3] Ἐπεβάλλοντο] Malim συνεβάλλοντο.

[4] Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκ.] Hæc sunt verba Sophoclis in *Oedip. Colon.* pag. 281. ut Portus observavit.

[5] Παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ] Respexit Suidas ad locum illum Thucydidis, qui exstat lib. III. cap. XLVI. Οὔκουν χρὴ ὑπὸ τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας, χεῖρον βουλεύσασθαι. Scholiasta: Ἐχεγγύῳ. βεβαίῳ. ἰσχυρῷ. ἐγγυῆσαι δυναμένῳ.

[6] Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψ.] Hæc sunt verba Damascii de Isidoro philosopho, ut docet ipse Suidas infra v. Ἰδιώτης; ubi locus hic repetitur.

[7] Κακίας μείωσιν] In prioribus Editt. ridicule legitur, κωμῳδίας μείωσιν: quod Portus bona fide *comœdiæ imminutionem* verterat. Sana, quam hic exhibuimus, lectio, non solum occurrit in MSS. Paris. sed etiam apud ipsum Suidam infra v. Ἰδιώτης, v. Μεῖον, & v. Ὅλην ἐξεκέχυτο: ubi hic ipse locus repetitur.

[8] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. VI. cap. III. pag. 549.

Ἐχέπωλος. [2] ὁ ἔχων ἵππους.

Ἐχέτλη. τοῦ ἀρότρου τὸ κράτημα.

Ἔχετον. ἀντὶ τοῦ ἐχέτωσαν. δυϊκῶς. Καὶ λεγέτων τοῦτο Τίμαιος καὶ Ἀναξιμένης, ἐχέτων δὲ καὶ Κλείταρχον αὐτοῖς νοοῦντας ἐς μίαν καὶ τὴν αὐτήν. καὶ ἐχέτην, δυϊκῶς, ἀντὶ τοῦ εἶχον.

Ἔχετος. τύραννος ἀπηνὴς καὶ σκληρός. [3] Ὅμηρος.

Πέμψω σ' Ἤπειρόν δε, βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι, καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ.

καὶ ἕτερος· [4] Ἐκπέμπεται δὲ ὁ Φῆστος, τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἔχετον, καὶ εἴ δή τις ἄλλος ἐκ Σικελίας ἢ Θετταλίας, [5] χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν.

Ἐχέτω. κρατείτω. [6] Ἀριστοφάνης·

Ἐχέτω δὲ πνοιὰς νήνεμος αἰθήρ·
Κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
Γλαυκόν.

Ἐχέφρων. συνετός.

Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου ζόφος χαλινώσας. ἀντὶ τοῦ, τέθνηκεν.

Ἔχει ὁ ἀνὴρ γυναῖκα. ἔχεται δὲ ἡ γυνὴ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

Ἐχειρώθη. ἐκρατήθη.

Ἔχεις [7] τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων [8] ἤτοι ὄφιν, ἢ ἰχθῦν. λέγεται δὲ τὸ ἔχεις τι; ἀντὶ τοῦ, εἴληφάς τι. συνεβούλευε γὰρ αὐτῷ ὁ Σωκράτης ὥσπερ [9] ἀναπτῆναι τὴν διάνοιαν, ἐάσαντι τὴν φροντίδα, τῇ τῶν ἀγρευόντων χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἁλιεῦσι καὶ τοῖς ὀρνιθοθήραις οὕτω φασίν· Ἔχεις τι; ὁ δὲ γέρων φησί, Μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἔγωγε. οὐδὲν πάνυ; οὐδέν. πλὴν τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ. τουτέστι, τὸ αἰδοῖον. καὶ [10] μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλοντα ἑαυτόν.

Ἐχεῖτο. ἐξεκέχυτο.

Ἐχηρώθησαν. ἀνδρῶν ἐστερήθησαν. ἐχήρευσαν.

Ἐχήρωσεν. ἐστέρησεν. Ὁ δὲ τῶν ἀγαθῶν τὴν βασιλείαν ἐχήρωσεν ἁπάντων.

Ἐχείδιον. τὸ ὀφείδιον.

Ἔχιδνα. ὄφις.

Ἐχινὰς, Ἐχινάδος. ὄνομα νήσου.

ad philtra & judicia utuntur. Nomen autem inde accepit, quod navibus currentibus adhæreat, eaſque retineat: unde etiam ναυκράτης appellatus eſt; quaſi dicas, navis retentor. De hoc S. Baſilius verba facit.

Ἐχέπωλος. Equos habens.

Ἐχέτλη. Stiva.

Ἔχετον. Dualiter, pro ἐχέτωσαν. Habeant. Dicant hoc Timæus & Anaximenes, habeantque ſecum conſentientem Clitarchum. Et ἐχέτην, dualiter, pro εἶχον, habebant.

Ἔχετος. Echetus. Tyrannus ſævus & crudelis. Homerus: *Mittam te in Epirum, in navem nigram conjectum, ad Echetum Regem, communem mortalium perniciem: qui naſum tibi amputabit & aures ſævo ferro.* Et alius [inquit:] *Feſtus vero* [*in Aſiam*] *mittitur, qui crudelitate ſua effecturus erat, ut Homericus & fabuloſus ille Echetus, & ſi qui alii olim fuerunt in Sicilia & Theſſalia tyranni, cum eo collati, aurum & feſtivitas quædam viderentur.*

Ἐχέτω. Retineat. Teneat. Coerceat. Ariſtophanes: *Coerceat vero ventos tranquillus æther, fluctuſque glaucus maris ne reſonet.*

Ἐχέφρων. Prudens. Cordatus.

Ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θαν. Mortis tenebræ eum vinctum tenent. Id eſt, mortuus eſt.

Ἔχει ὁ ἀνὴρ γυναῖκα. Vir habet uxorem. At uxor habetur a viro.

Ἐχειρώθη. Captus eſt. In poteſtatē redactus eſt.

Ἔχεις τι; Cepiſtine aliquid? De venatoribus dicitur, qui vel avem, vel piſcem ceperunt. Suadebat enim ei Socrates, ut mentem & meditationem velut ſuſpenderet, aucupum voce utens. Ex piſcatoribus enim & aucupibus vulgo quæri ſolet, *Habes ne aliquid?* Senex autem reſpondet: *Nihil, per Jovem.* Socr. *Nil prorſus?* Streps. *Nihil profecto, præter penem in dextra.* Imitabatur enim maſturbantem.

Ἐχεῖτο. Fundebatur. Effundebatur.

Ἐχηρώθησαν. Viduatæ ſunt. Viris orbatæ ſunt.

Ἐχήρωσεν. Viduavit. Privavit. Orbavit. *Ille vero regnum omnibus bonis privavit.*

Ἐχείδιον. Parva vipera.

Ἔχιδνα. Vipera.

Ἐχινάς. Nomen inſulæ. Echinas.

---

[1] Ὁ ἅγιος Βασίλειος περὶ τούτου φησ.] Homil. VII. in *Hexaemeron*, circa finem, ubi ſic inquit: Ὅταν δὲ ἀκούσῃς, ὅτι τὰ μέγιστα τῶν πλοίων ἠπλωμένοις ἱστίοις ἐξ οὐρίας φερόμενα τὸ μικρότατον ἰχθύδιον ἡ ἐχενηῒς οὕτω ῥᾳδίως ἵστησιν, ὥστε ἀκίνητον ἐπὶ πλεῖστον φυλάσσειν τὴν ναῦν ὥσπερ καταρριζωθεῖσαν ἐν τῷ πελάγει, ἆρ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ μικρῷ τούτῳ τὴν αὐτὴν τοῦ κτίσαντος δυνάμεως λαμβάνεις ἀπόδειξιν; Sed hanc fabulam de remora piſce, quam & Ælianus & alii in literas referre non dubitarunt, ratio & experientia ſatis refellunt.

[2] Ἐχέπωλος] Eſt vox Homerica Il. Ψ. v. 296.

[3] Ὅμηρος] Odyſſ. Σ. v. 83. 84. 85.

[4] Ἐκπέμπεται δὲ ὁ Φῆς.] Scribe, Ἐκπέμπεται δὲ ὁ Φῆστος εἰς τὴν Ἀσίαν, ut recte legitur infra v. Φῆστος, ubi monemus fragmentum hoc ex Eunapio depromptum eſſe. Cæterum, Portus a vero hujus loci ſenſu quam longiſſime aberravit, ut ex verſione ejus patet, quæ ſic ſe habet: *Emittit autem Feſtus poeticum & fabuloſum Echetum, & ſi quis alius hujuſmodi erat, ex Sicilia, vel Theſſalia, ſuum aurum & conventum & celebritatem oſtentaturus.* Præſtitiſſet ſane nullam hic dare verſionem, quam talibus ineptiis chartas conſpurcare. Vide noſtram verſionem, in qua verum hujus loci ſenſum expreſſimus.

[5] Χρυσὸν ἀποδείξων καὶ παν.] Senſus eſt is, quem in verſione expreſſimus. Græci enim, cum ſignificare volunt, rem aliquam alteri longe præferendam eſſe, dicere ſolent, eam *aurum* videri, ſi cum altera re comparetur. Proverbium hoc cum apud alios ſcriptores occurrit, tum etiam apud ipſum Suidam infra v. Μακρός, & ſupra v. Ἐπέκλυσεν, ubi vide quæ notavimus.

[6] Ἀριστοφάνης] *Theſmophor.* circa initium.

[7] Ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγρευόντων ἤτοι ὄφ.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes*, pag. 168. (98. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Ἤτοι ὄφιν] Lege, ἤτοι ὄρνιν, ut habet Enarrator Comici loco laudato.

[9] Ἀναπτῆναι] Scribe ἀναρτῆσαι, ut legitur apud Scholiaſtam Ariſtophanis.

[10] Καὶ μιμεῖσθαι τὸν δερμύλλ.] Locus hic eſt mutilus, quem ex Scholiaſta Comici ſupplebis.

Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει. λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται. καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι δοκοῦσι κεντούμενοι ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ. ἐχῖνος δὲ καὶ τὸ ζῶον, καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βοός. ἐν [1] Ἐπιγράμματι·

Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον.

καὶ αὖθις·

Κάμαυλος [2] τὸν ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα
Ῥᾶγας, ἀπέκτεινεν τῷδ' ἐπὶ θηλοπέδῳ.

Ἐχῖνος.

Τοῖς [3] δὲ Νηρεὺς τῶν ἐχίνων τοῖς σάλοις
Προβλεπτικὰς δίδωσιν ἐν βυθῷ κόρας,
Ὅπως φύγωσι πρὸ ζάλης τὰ τῆς ζάλης.

καὶ παροιμία· Πρὶν δὲ δύο ἐχῖνοι ἐς φιλίαν ἔλθοιεν. ὁ μὲν ἐκ πελάγους, ὁ δὲ ἐκ χέρσου. ἐπὶ τῶν ἀνομοίων.

Ἐχίνους. τοὺς χοιρογρύλλους.

Ἐχῖνος. [4] ἄγγος τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο. μνημονεύει Δημοσθένης τοῦ ἄγγους τούτου, ἀλλὰ καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Ἀριστοφάνης. ἦν δὲ καὶ πόλις, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ε΄ Φιλιππικῶν. ἔστι δέ τι καὶ ζῶον χερσαῖον, καὶ θαλάττιον ὄστρεον.

Ἐχῖνοι. [5] οἱ μὲν, χαλκοῖ· οἱ δὲ, ἐκ κεράμου· εἰς οὓς καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἅ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν.

Ἐχίων. ὄνομα κύριον. καὶ συστέλλει. ἦν δὲ ὠκύτατος ποσίν.

Ἔχις. εἶδος ὄφεως. ἀπὸ τοῦ κατέχειν· διότι μόνος τῶν ὄφεων οὐκ ᾠοτοκεῖ, ἀλλὰ ζῳοτοκεῖ. ἡ δοτικὴ τῷ ἔχει. καὶ ἐχείδιον. λέγεται καὶ αἱμόρρους γένος ἔχεως, ἐν τοῖς πετρώδεσι κρημνοῖς ἔχον τὰς διατριβάς.

Ἐχθραντέος. [6] Σοφοκλῆς·

Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. ἔς τε τὸν φίλον
Τοιαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
Ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα.

Δεῖ, φησὶ, προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς, ὡς αὖθις φίλοις ἐσομένοις· καὶ τοῖς φίλοις, ὡς ἐχθροῖς. συμμέτρως οὖν φησι χρῆσθαι τοῖς πράγμασι.

Ἐχθαίρει. αἰτιατικῇ. μισεῖ.

Ἔχθημα. μίσημα.

Ἔχθιον. ἐχθρότερον. Σοφοκλῆς·

Ἐχῖνος τὸν τ. *Erinaceus partum differt.* Dicitur de iis, qui aliquid malo ſuo differunt. Erinacei enim terreſtres, cum a fœtu pungi incipiunt, partum tamen differunt. Poſtea vero, cum fœtus aſperior evaſit, majore cum incommodo & moleſtia partu defunguntur. Ἐχῖνος vero & erinaceum animal ſignificat; & ventrem bovis. In Epigrammate: *Acutis hirſutum aculeis corpus habentem erinaceum.* Et iterum: *Ruſticus erinaceum videns dorſo portantem uvas, hac in area interfecit.*

Ἐχῖνος. Erinaceus. *Nereus autem erinaceis in profundo maris oculos dat, quibus futurum prævidere queant, ut ante tempeſtatem tempeſtatis incommoda fugiant.* Et proverbium: *Prius vero duo erinacei amicitiam inter ſe ineant.* Alter nimirum marinus; alter vero terreſtris. Dicitur de iis, qui valde diſſimiles ſunt.

Ἐχίνους. Hyſtrices. Erinaceos.

Ἐχῖνος. Vas quoddam, ſive capſa, in qua inſtrumenta litis reponebantur. Ejus meminit Demoſthenes; itemque Ariſtoteles & Ariſtophanes. Erat etiam urbs, ſic appellata; cujus mentionem facit Demoſthenes in quinta Philippica. Sic etiam vocatur animal quoddam terreſtre; itemque oſtreum marinum.

Ἐχῖνοι. Echini, ſive capſæ judiciales. Harum aliæ erant æreæ, aliæ vero fictiles: in quas arbitri tabellas teſtimoniorum conjiciebant, eaſque poſtea, ſi quis arbitrium illud culparet, obſignatas judicibus tradebant.

Ἐχῖνοι —— ἐπεδίδουν. Photius.
totidem verbis

Ἐχίων. Echion. Nomen proprium: quod corripit [penultimam.] Erat autem inſigni velocitate pedum præditus.

Ἔχις. Vipera. Sive genus ſerpentis: ſic dictum a κατέχειν, i. e. continere. Sola autem vipera inter ſerpentes non eſt ovipara, ſed vivipara. Dativus eſt τῷ ἔχει. Et ἐχείδιον, parva vipera. Eſt & αἱμόρρους genus viperæ, in ſaxoſis latibulis degens.

Ἐχθραντέος. Odio proſequendus. Sophocles: *Et inimicus nobis ita odio proſequendus eſt, ut qui rurſus amare nos poſſit. Et amicum ita opera & officiis meis juvabo, ut qui talis ſemper manſurus non ſit.* Oportet, inquit, inimicos ita odiſſe, ut qui amici rurſus futuri ſint: & amicos ita amare, ut qui aliquando poſſint eſſe inimici. Moderationem ergo in rebus ſervandam eſſe monet.

Ἐχθαίρει. Accuſativo jungitur. Odit.

Ἔχθημα. Odium.

Ἔχθιον. Odioſius. Magis inimicũ. Sophocles:

---

[1] Ἐν Ἐπιγράμματι] Anthol. lib. vi. cap. vii. Epigr. iv. ut Portus obſervavit.

[2] Κάμαυλος τὸν ἐχ.] Et hoc diſtichum legitur Anthol. lib. vi. cap. vii. ut itidem Portus obſervaverat.

[3] Τοῖς δὲ Νηρεὺς τῶν ἐχίνων τοῖς σ.] Tres hi verſus Jambici leguntur apud Piſidem in Κοσμουργίᾳ, v. 1133. 1134. 1135. Verſus autem primus apud Suidam corruptus eſt, qui apud Piſidem ſic ſe habet:

Παῖδος δὲ Νηρεὺς τοῖς ἐχίνοις ἐν σάλοις.

Vox ultima in iſto verſu mihi non placet, pro qua ſi quis legendum cenſuerit τοῦ πόλου, me non habebit diſſentientem.

[4] Ἐχῖνος. ἄγγος τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρ.] Ex Harpocratione.

[5] Ἐχῖνοι. οἱ μὲν, χαλκ.] Ex Enarratore Comici ad *Veſpas*, p. 533. (362. Ed. Baſ. *P.*) Confer etiam Noſtrum ſupra v. Διαιτηταῖς.

[6] Σοφοκλῆς] *Ajace* pag. 41. ut Portus monuit. Cæterum, tam apud Sophoclem, quam hic apud Suidam verſus primus mendo laborat, quo ſenſus Tragici non parum obſcuratur. Nam pro ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, leviſſima mutatione ſcribendum eſt, ὅ, τ' ἐχθρὸς ἡμῖν: quam lectionem in verſione ſecutus ſum. Confer Noſtrum ſupra v. Ἄνηρ, ubi idem locus Sophoclis legitur.

Βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
Τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

Ἔχθιστος. ἐχθρότατος.

Ἐχθοδοπόν.[1] ἐχθροποιόν.

Ἐχθόμενος. ἐχθρὸς, ἢ μισούμενος.

Ἔχθος. ἔχθρα. μῖσος.

Ἐχθραίνει. δοτικῇ. ἐχθρὸν ποιεῖ. καὶ ἐχθρεῦσαι. ἐχθροὺς γενέσθαι. ἐχθρεῦσαί φασιν ἀετὸν καὶ κάνθαρον, ἐκ τοῦ ἑκάτερον αὐτῶν θατέρου τὰ ὠὰ διασπᾶν.

Ἐχθρὸς, καὶ ἐκδικητής. παρὰ τῷ Δαβὶδ ὁ Διάβολος.

Ἐχθρωδῶς. ἀπεχθῶς. κακῶς.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. ὁ Αἴας φησίν·

[2] Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ, καὶ παρακτίους
Λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ,
Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι Θεᾶς.
Μολὼν δὲ χῶρον, ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν ἔχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας, ἔνθα μή τις ὄψεται,
Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σωζόντων κάτω.
Ἐγὼ γὰρ, ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
Παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
Οὔπω τι κεδνὸν ἔχον Ἀργείων πάρα.
Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία·
Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.
Τοιγὰρ τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν Θεοῖς
Εἴκειν· μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
Ἄρχοντές εἰσιν. ὥσθ' [3] ὑπεικτέον τιμῇ.
Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ, καὶ τὰ καρτερώτατα
Τιμαῖς ὑπείκει. ---

Ἐχθροῖς[4] συνέσθειν, εἰς καταλλαγὴν φέρει.

Ἔχμα. τὸ στήριγμα.

Ἐχολώθησαν. ὠργίσθησαν.

Ἐχόμενα. Ὁ δὲ Πέρσης πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔδρασεν ἀσεβείας τε καὶ ὕβρεως ἐχόμενα, καὶ βάρβαρον ἀμαθίαν τε καὶ ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντα. ἀντὶ τοῦ, ἀκολουθοῦντα, καὶ ἀντεχόμενα.

Ἐχόμενος. ἐγγὺς, ἢ κατέχων.

Ἔχοντας σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Ἀριστοφάνης. ἀντὶ τοῦ, πολεμεῖν μέλλοντας. [5] οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς γ' ἡμέρας ὠρίζοντο παρὰ τῶν στρατηγῶν ἔχειν σιτία εἰς τὸν πόλεμον. ἐχορηγοῦντο δὲ αὐτὰ ἐκ τῶν δημοσίων.

Ἔχοντες. οἰκοῦντες.

Ἐχόντων. ἀντὶ τοῦ, ἐχέτωσαν. Ἐχόντων μὲν οὖν ὡς ἔχουσιν ἕκαστοι, καὶ ὥς τῃ ἑκάστῳ φίλον, κρινέτω.

Conſilio enim nihil eſt odioſius malo.
His ego vivere legibus nolo.

Ἔχθιστος. Inimiciſſimus. Odioſiſſimus.

Ἐχθοδοπόν. Quod odium & inimicitias conciliat.

Ἐχθόμενος. Inimicus. Vel odioſus.

Ἔχθος. Inimicitia. Odium.

Ἐχθραίνει, Dativo jungitur. Inimicum facit. Et ἐχθρεῦσαι. Inimicitias exercere. Ajunt inter aquilam & ſcarabæum hoſtile eſſe odium, quod alter alterius ova diſperdat.

Ἐχθρὸς, καὶ ἐκδικ. Inimicus, & ultor. Sic apud Davidem Diabolus vocatur.

Ἐχθρωδῶς. Inimice. Hoſtiliter. Male.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δ. *Hoſtium dona infauſta ſunt & pernitioſa.* Ajax inquit: *Sed abeo ad lavacra & litoralia prata, ut a piaculo cædis me purgem, & ſic gravem iram evitem Deæ. Deinde, poſtquam in locum deſertum pervenero, ibi gladium iſtum, meorum telorum mihi inviſiſſimum, defodiam, ut nemo eum videat, ſed æternis tenebris conditus lateat. Mihi enim, ex quo ab Hectore inimiciſſimo donum hoc accepi, nullus honor a Græcis amplius habitus eſt. Sed verum eſt illud mortalium proverbium: Hoſtium dona infauſta ſunt & pernitioſa. Quamobrem poſthac ita nos comparabimus, ut & Diis cedamus, & Atridis honorem habeamus. Principes enim ſunt. Cedendum igitur illis eſt. Quidni? Nam & ferociſſima quæque & robuſtiſſima honoribus cedunt.*

Ἐχθροῖς συνέσθ. *Cum inimicis edere, reconciliationem ſignificat.*

Ἔχμα. Retinaculum. Fulcimentũ. Fulcrũ.

Ἐχολώθησαν. Irati ſunt.

Ἐχόμενα. Hærentia. Adhærentia. Conjuncta. *Perſa vero & multa alia perpetravit, cum impietate & inſolentia conjuncta, & quæ barbaram ejus imperitiam & feritatem aperte teſtarentur.*

Ἐχόμενος. Adhærens. Conjunctus. Vicinus. Vel, retinens.

Ἔχοντας σιτ. *Habentes commeatum trium dierum.* Ariſtophanes. Id eſt, militaturos. Milites enim ad bellum profecturi a ducibus jubebantur cibaria & commeatus trium dierum ſecum ferre: quæ ipſis e publico ſuppeditabantur.

Ἔχοντες. Inhabitantes. Incolentes.

Ἐχόντων. Pro ἐχέτωσαν. Habeant. *Singuli autem, ut habent, habeant, & ut cuique placet, ita judicent.*

---

[1] Ἐχθοδοπόν] Sic recte MS. Pariſ. A. At in prioribus Editt. contra literarum ſeriem legitur, ἐχθροδοπόν.

[2] Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρ.] Verſus hic, & ſequentes, leguntur apud Sophoclem *Ajace*, pag. 40. ut Portus monuit.

[3] Ὑπεικτέον τιμῇ] Apud Sophoclem locus hic ita legitur & diſtinguitur, ὑπεικτέον. τί μή; Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Nam τὸ τιμῇ priorem longam habet, & proinde propter metrum ſtare non poteſt.

[4] Ἐχθροῖς συνέσθειν, εἰς καταλλ.] Verſus hic ad ſomniorum interpretationem pertinet, qui etiam legitur apud Aſtrampſychum & Nicephorum. Sed prior pro καταλλαγὴν habet καταλλαγάς.

[5] Οἱ γὰρ πολεμοῦντες πρὸς γ' ἡμ.] Ariſtophanes *Equit.* pag. 350. (247. Ed. Baſ. *P.*)

Τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς Ἀλωπεκίοισι ποῦ;
Ἐγὼ παρελῶ σε τούτων ἡμερῶν τριῶν.

Scholiaſta ad illum locum: Εἰώθεσαν εἰς τὸν πόλεμον ἐξιόντες οἱ στρατιῶται λαμβάνειν τροφὴν ἡμερῶν τριῶν. Locus eſt noſtro huic plane ſimilis.

Ἔχουν. ἐχώννυον. Κἀκ τούτου οἱ μὲν ἔχουν, οἱ δὲ τοῖς βάλλουσιν ἀντεμάχοντο. καὶ αὖθις· Καὶ [1] χώματα δύο ἑκατέρωθεν ἔχουν, ὡς πρὸς τὸ τεῖχος. ξύνδεσμος δὲ τοῦ χώματος αἱ πλίνθοι ἐγένοντο, αἱ ἐκ τῶν οἰκιῶν.

Ἐχώλαναν. [2] Ἐχώλαναν ἀπὸ τῶν τρίβων αὐτῶν. ἐξέκλιναν ἀπὸ τῆς εὐθύτητος.

Ἔχεαν. μετὰ βλάβης ἐπῆλθον.

Ἐχρηματίσθη. χρησμὸν ἐδέξατο. καὶ ἐχρήσθη, ὁμοίως.

Ἐχρῆν. ἔπρεπεν. ἥρμοζεν.

Ἔχρησεν. ἐμαντεύσατο. ἢ ἐδανείσατο.

Ἔχριμπτ' [3] ἀεί. ἐπλησίαζε. καὶ ἔχριμψαν.

Ἔχρισεν. ἤλειψεν.

Ἐχρωματίσθη. χρῶμα ἐδέξατο.

Ἐχύμισαν. ἀντὶ τοῦ, ἔγχυμον ἐποίησαν. [4] Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Ἀνακρέων, Ἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν.

Ἐχύρωμα. ἀσφάλεια. Ὁ δὲ [5] σκόλοπας ὀξεῖς ἐπιφερόμενος, ἐνάλλεται τῷ ἐχυρώματι, καὶ μετεωροπορεῖ.

Ἐχυρῶς. [6] ἰσχυρῶς. ἢ ἀσφαλῶς.

Ἐχύρωσεν. ἰσχυροποίησεν.

Ἐχυρώτατον. ἀσφαλέστατον.

Ἕψα. ἑφθὸν ἐποίει.

Ἑψανόν. ἁπαλόν. καὶ ἀτέραμνον, τὸ δυσέψανον. οὕτω Πλάτων.

Ἕψεαι. ἀκολουθήσεις.

Ἕψημα. ὁ ἀπό τινος ἑψηθεὶς ζωμός.

Ἕψεται. ἀκολουθήσει. ἢ ἀκολουθεῖ.

Ἑψήσας. καὶ ἑψημένος.

Ἑψητήριον. ἡ λοπάς.

Ἑψητόν. καὶ ἑψητὸς, ὁ ἑψημένος.

Ἔψηχον. κατέμασσον. ἔτριβον. ἔξεον. Οἱ μὲν τοὺς ἵππους ἔψηχον.

Ἐψία. ἡ ὁμιλία.

Ἕψια. [7] τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια. καὶ φιλέψιος, ὁ φιλοπαίγμων. ψιλούμενον δὲ, φιλολόγος ἐστὶν ὁ φιλέψιος.

Ἑψιάσθων. [8] παιζέτωσαν. καὶ ἑψιᾶται, παίζει.

Ἑψιατέον. παικτέον. δεῖ παίζειν.

Ἐψιάπιμον. γνωστὸν παίγνιον.

Ἐψιλωμένοι. γεγυμνωμένοι.

Ἔχουν. Aggerem exſtruebant. Terram aggerebant. *Poſtea vero, alii aggerem educebant; alii vero contra eos, qui tela mittebant, pugnabant.* Et iterum: *Et utrinque duos aggeres excitarunt, quibus murus oppugnaretur. Vinculum autem aggeris fuerunt lateres ex ædibus detracti.*

Ἐχώλαναν. Claudicarunt. *Claudicarunt a ſemitis ſuis.* Id eſt, a recta via declinarunt.

Ἔχεαν. Infeſto animo invaſerunt.

Ἐχρηματίσθη. Oraculum accepit. Et ἐχρήσθη, idem.

Ἐχρῆν. Oportebat. Decebat.

Ἔχρησεν. Oraculum reddidit. Vel, fœneratus eſt.

Ἔχριμπτ' ἀεί. Accedebat. Appropinquabat. Et ἔχριμψαν. Appropinquarunt.

Ἔχρισεν. Unxit.

Ἐχρωματίσθη. Colore illitus eſt.

Ἐχύμισαν. Succulentam & ſapidam effecerunt. [Metaphorice, gratiam & venuſtatem conciliarunt.] Ariſtophanes *Theſmophoriazuſis: Anacreon & Alcæus, qui numeris muſicis gratiam & venuſtatem conciliarunt.*

Ἐχύρωμα. Munimentum. *Ille autem palos acutos ſecum ferens, in munimentum inſilit, & in ſublime ſcandit.*

Ἐχυρῶς. Valide. Firmiter. Vel tuto.

Ἐχύρωσεν. Munivit. Firmum fecit.

Ἐχυρώτατον. Munitiſſimum. Tutiſſimum.

Ἕψα. Elixabat.

Ἕψανον. Coctu facile. Tenerum. Et δυσέψανον. Durum. Sive, quod difficulter coqui & igne molliri poteſt. Sic Plato.

Ἕψεαι. Sequeris.

Ἕψημα. Jus ex aliquo cibo excoctum.

Ἕψεται. Sequetur. Vel, ſequitur.

Ἑψήσας. Qui coxit. Qui elixavit. Et ἑψημένος. Coctus. Elixus.

Ἑψητήριον. Olla, vel patina.

Ἑψητόν. Coctum. Elixum. Et ἑψητός. Coctus.

Ἔψηχον. Abſtergebant. Fricabant. Radebant. *Alii quidem equos abſtergebant.*

Ἐψία. Colloquium.

Ἕψια. Sermones ludicri. Et φιλέψιος, qui verborum ludicra amat. Cum vero φιλέψιος tenui notatur, ſignificat eum, qui orationis amans eſt.

Ἑψιάσθων. Ludant. Et ἑψιᾶται. Ludit.

Ἑψιατέον. Ludendum eſt.

Ἐψιάπιμον. Notum ludicrum.

Ἐψιλωμένοι. Nudati.

---

[1] Καὶ χώματα δύο ἑκατ.] Thucydides lib. II. cap. LXXV. Ὁρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, ᾗ προσεχοῦτο, ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους, ἐκ τῶν ἐγγὺς οἰκιῶν καθαιροῦντες. ξύνδεσμος δὲ ἦν αὐτοῖς τὰ ξύλα &c. Locus hic eſt noſtro quodammodo ſimilis, ut Suidas, nonnullis mutatis, ſua inde deſumpſiſſe videatur.

[2] Ἐχώλαναν ἀπὸ τῶν τρ.] Hæc ſunt verba Davidis Pſalm. XVII. v. 46.

[3] Ἔχριμπτ' ἀεί] Locus integer, ad quem Suidas hic reſpexit, extat apud Sophoclem *Electr.* pag. 113. ut Portus monuit.

[4] Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις] Pag. 775. (515. Ed. Baſ. P.)

[5] Ὁ δὲ σκόλοπας ὀξεῖς ἐπ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ lib. II. cap. XVIII.

[6] Ἐχυρῶς] Alias, ὀχυρῶς, & ὠχύρωσεν.

[7] Ἕψια] Potius ἔψια, cum ſpiritu tenui. Scholiaſta Apollonii Rhodii ad lib. I. v. 459. Ἑψιόωντο. παρὰ τὴν ἑψίαν, ἥ ἐστι διὰ λόγων παιδιά· οἷον ἐπιστία τις οὖσα· παρὰ τὸ ἔπος. διὸ καὶ ψιλοῦται. ὅτι δὲ δασύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσιν.

[8] Ἑψιάσθων] Imo ἐψιάσθων, & ἐψιατέον, cum ſpiritu tenui. Ἑψιάομαι enim, cum ſpiritu aſpero, ſignificat ſequor. Vide notam præcedentem.

Ἔψιμον. τὸ παίγνιον.

Ἔψισαν. ἐψώμισαν.

Ἑψόμενος. ἀκολουθήσων. ἕψων.

Ἔψοντα κυάμους.

Ἑψῶν. τοῦτο βαρύνεται, καὶ περισπᾶται. ὁ ἐνεστὼς, ἑψῶ, ἑψήσω. Ὥσπερ οἱ τὴν χρυσῖτιν γῆν ἑψοῦντες.

Ἐψώμισεν. ἔθρεψεν.

Ἔψον, καὶ ἀπέψον, τὸ ἔψιον, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Ἀπέψων δὲ, τὸ ἀπεσπόγγιζον, διὰ τοῦ ω μεγάλου. [1] Ἐψῶν δὲ, ἀντὶ τοῦ, κνηθόμενος.

Ἔψυρεν. [2] ἀπεδίωξεν.

Ἐψυχαγώγησεν. ἐπήλπισε. παρεμυθήσατο. ἢ ψυχὰς διὰ μαγγανείας τῶν τελευτησάντων ἀνήγαγεν.

Ἐψυχαγώγησε ——— τῶν
. ἀνήγαγεν. Photius.

Ἐψύχθη. ἀπεπαύθη. ἠρέμησεν.

——— [3] Ἄγρια δ' αὐτοῦ
Ἐψύχθη χαλεπῆς [4] πνεύματα θευφορίης.

Ἔψιμον. Ludicrum.

Ἔψισαν. Cibum alicui præbuerunt. Nutriverunt.

Ἑψόμενος, & ἕψων. Sequuturus.

Ἔψοντα κυάμους. Elixantem fabas.

Ἑψῶν. Eſt verbum barytonum & circumflexum. Præſens eſt ἑψῶ, ήσω. *Quemadmodum qui arenam auream coquunt.*

Ἐψώμισεν. Nutrivit.

Ἔψον, & ἀπέψον, & ἔψιον, per ο ſcribuntur. At ἀπέψων, abſtergebant, per ω. Ἐψῶν vero, qui ſcalpit, qui fricat.

Ἔψυρεν. Abegit. Repulit.

Ἐψυχαγώγησεν. Spe lactavit. Spe implevit. Conſolatus eſt. Vel animas defunctorum arte magica ex Inferis evocavit.

Ἐψύχθη. Refrixit. Sedatus eſt. Quievit. Ceſſavit. [In Epigrammate:] *Furor autem ejus fanaticus reſedit.*

---

[1] Ἐψῶν] Imo, ψῶν, a ψάω.

[2] Ἔψυρεν. ἀπεδ.] Heſychius: Ἔψυξεν. ἀπέπνευσεν. ἀπεδίωξεν. Sic etiam apud Suidam ſcripſerim.

[3] Ἄγρια δ' αὐτοῦ ἐψύχθη χαλ.] Verba hæc decerpta ſunt ex eleganti Epigrammate Dioſcoridis in Gallum, ſive ſacerdotem Deæ Cybeles, leonem ſtrepitu tympani fugantem: quod Epigramma ex cod. MS. Anthologiæ ineditæ integrum exhibemus infra v. Θηλάμων.

[4] Πνεύματα θευφορίης] In Anthologia inedita legitur, πνεῦμ' ὑπὸ θευφορίης. Sed minus recte. Lectio enim Suidæ & ſenſui & constructioni magis congruit. Confer Heinſium in *Ariſtarcho*, pag. 203. qui hunc ipſum locum Epigrammatis ex Anthologia inedita adducens, in codice ſuo ſcriptum invenit, πνεύματι θευφορίης: ſed quæ lectio propter ſenſum ſtare non poteſt.

MUSEUM BRITANNICUM

ADDENDA
AD
NOTAS in SUIDAM.

TOM. I. Pag. 21. v. Ἄγαμαι. Ἐγὼ δὲ ἄγαμαι καὶ τ.] Hæc ſunt verba Philoſtrati, lib. IV. *de Vit. Apoll.* cap. VII. in fine.

Pag. 26. v. Ἀγερεί. Ὁ γὰρ τρόπος ἱερὸς ἦν, καὶ οὐδ. ἐοικ. τοῖς ἀγ.] Fragmentum hoc legitur apud eundem Philoſtr. lib. IV. *de Vit. Apoll.* cap. XIII, in

Pag. 39. v. Ἄγελος. Verba illa, Ὁ Ἅδης, δημιουργὸς ἄγελος, leguntur apud Sophoclem in *Ajace*, pag. 59.

Ead. pag. v. Ἀγρόμενοι. Pro, σύνταξις πρὸς σχῆμα, lege, σύνταξις πρὸς τὸ σημαινόμενον.

Pag. 50. Ἄδειν κελεύοντ', ὥσπ.] Scribe & diſtingue:

Ἄδειν κελεύοντ', ὥσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα.

Sic enim recte legitur apud Ariſtophanem in *Nubib.* pag. 199. unde locus hic ſumptus eſt.

Pag. 52. v. Ἀδιαβηνή.——Τοσαύτην δὲ ἀσφάλειαν ποιεῖ τοῖς κτ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, leguntur apud Dionem in *Trajano*, pag. 347. & ſeq.

Pag. 82. v. Ἀκέσμαια.——Τοῦτον ἐς Κρήτην ὁ Μίνως καλ.] Lege, Τοῦτον ἐς Κρήτην τὸν Μίνωα καλεῖν φ.

Pag. 83. v. Ἀκηδής.——Λέγεται καὶ ἀκηδὴς ἐν Μυθικοῖς] Diſtingue: Λέγεται καὶ ἀκηδής. ἐν Μυθικοῖς. Locus enim, qui ſequitur, ex Mythographo aliquo ſumptus eſt.

Pag. 92. v. Ἀκριβής. Δοκεῖ ἀκριβὴς κ.] Totus hic articulus ſumptus eſt ex Alex. Aphrodiſienſi in lib. II. *Topic.* Ariſtot. pag. 84

Pag. 100. v. Ἀναγκαῖον.——Διαιρεῖ δὲ τὰ ὄντα εἰς τ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad finem articuli, ſunt verba Alexandri Aphrodiſ. in lib. II. *Topic.* Ariſtot. pag. 95.

Pag. 172. v. Ἀνανταγώνιστος——Ἀνανταγώνιστος ἦν ἡ Ῥωμ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophylactum Simoc. lib. II. cap. VI. in fin.

Pag. 187. v. Ἀνδραποδίζω. Τὰς συνθήκας συνέχ.——ἀνδραποδίζοντες] Hæc ſunt verba ejuſdem Theophylacti Simoc. lib. I. cap. VIII. init.

Pag. 214. v. Ἄνθρωπος. τὸ πρόσηγ.] Verba illa, Ἄνθρωπος ἴδιον ὄνομα——ἐν Ἠθ. Ἀριστ. μνημονεύει, ſumpta ſunt ex Alexandro Aphrodiſ. in lib. I. *Topic.* Ariſtot. pag. 61.

Pag. 223. v. Ἀντικείμενα. Τὸ ἀντικείμενον πτρ.] Articulus hic ſumptus eſt ex eodem Alexandro Aphrodiſ. in lib. II. *Topic.* Ariſtot. pag. 101, 102.

Pag. 253. v. Ἀπεμορξάμην.——Ὡς ἐγὼ μὲν ἠλ.] Duo hi verſus Trochaici leguntur apud Ariſtoph. *Acharnenſ.* pag. 405.

Pag. 269. v. Ἁπλῷ λόγῳ.——Ἁπλῶς παρὰ Ἀριστ.——σπουδαῖοί τινες καθό τι] Hæc ſumpta ſunt ex Alexandro Aphrodiſ. in lib. II. *Topic.* Ariſtot. pag. 113.

Pag. 277. v. Ἀποκναίειν.——Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ Ἰοῦσιν.] Fragmentum hoc legitur apud Procopium *Hiſtor. Arc.* cap. XII.

Pag. 285. v. Ἀπολλύων.——Κόρας ἀπολλύων] Editio Romana LXX. Interpretum habet, ἀπολύων, per unum λ. Et ſic non ſolum Editt. priores, ſed etiam codices MSti Suidæ. Quare aliud me egiſſe fateor, cum ἀπολλύων, per duplex λλ, in hac Editione excudendum curavi.

Pag. 307. v. Ἆρα γε γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν] Id eſt, *Nunquid hiſcere audetis?* Verſio enim Porti, *An igitur grunniendum eſt vobis,* (quam imprudenter illic retinui) inepta eſt. Cæterum locus hic ſumptus eſt ex Ariſtophanis *Lyſiſtrata*, pag. 556. Ed. Baſ.

Pag. 308. v. Ἀραιάζ.——Ὅσα δὲ ηὔξετο τῆς διαθ.] Totus hic locus excerptus eſt ex Vita Iſidori a Damaſcio conſcripta; ut patet ex Photio, apud quem in Excerptis ex Damaſcio, pag. 1056. nonnulla eorum, quæ Suidas hic habet, αὐτολεξεὶ etiam leguntur.

Pag. 325. Ἀριστογείτων, Σκυθ.] Vide omnino Demoſth. orat. contra Ariſtogit. pag. 498.

Pag. 367. v. Ἄπυκτος.——Ὁ δὲ Μάρκος αὐτ.——ἐπὶ τὸ ἀνθρώπινον] Hæc ſunt verba Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. VIII. pag. 516.

Pag. 368. v. Ἀτέραμνον.——Οὐδεὶς δὲ ἦν οὕτ.] Hæc ſunt verba Damaſcii de Olympo philoſopho: ut diſcimus ex ipſo Suida v. Ὄλυμπος.

Pag. 372. v. Ἄτλητα.——ἐν Ἐπιγράμμασι] Anthol. lib. VI. cap. V. Epigr. III.

Pag. 384. Αὕτη γε χρυσῶν ἀνδρ.] Eſt verſus Ariſtophanis in *Veſpis*, pag. 436.

Pag. 398. v. Ἀφρικανός. Pro Σέκτος, lege, Σέξτος.

Ibid. Καθὰ τοῦτο ἔγραψεν Ὠριγ.] Huc faciunt ea, quæ habet Illuſtriſſ. Huetius, *Origenianorum* lib. III. cap. III. ſect. 2. pag. 267. *Ex Epiſtolis Origenis duas omnino integras, & nulla ſui portione truncatas, quaſdam ex parte duntaxat ſuperſtites habemus. Integra ſupereſt epiſtola ad Jul. Africanum, qua doctiſſimo illi viro, Suſannæ hiſtoriam, quæ in Danielis libro legitur, adulterinam ſuſpicanti, ipſiuſque per epiſtolam roganti ſententiam, erudite reſpondit, ſuamque narrationi huic auctoritatem aſſeruit. Plurima utriuſque circumferuntur Græca manu exarata exemplaria; quorum unum a ſe deſcriptum ad me tranſmiſit Emericus Bigotius, ſingulari vir eruditione: & Nos aliquando, cum Deo, ambas inter Syntagmata vulgabimus.*

Pag. 415. Βαρακηνίς] De hac voce vide omnino Illuſtriſſ. Pearſonium in Præfat. ad LXX. Interpretes.

Pag. 416. v. Βάρβιτον.——Ὢ τὸ φίλτρον] Tam ſenſus quam metri gratia ſcribendum eſt, ὢ τὸ φίλον. Et ſic recte legitur Anthol. lib. III. cap. XXV. pag. 399. ubi integrum Epigramma habes.

Pag. 435. v. Βίττιον. Verba illa, Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα, &c. decerpta ſunt ex Epigrammate, quod exſtat Anthol. lib. VI. cap. VIII. pag. 559. ubi diſtichum integrum ſic legitur:

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιά, μέχρι παλαιστῆς
Καὶ σπιθαμῆς ὅλης, Βίττιον εἰργάσατο.

Unde apparet, Βίττιον hic eſſe nomen proprium fœminæ, vel puellæ.

Pag. 436. v. Βλακεία.——Οἱ στράτορες τριώβολον ἐλάμβ.] In toto hoc loco nihil eſt ſani: cujus emendatio & illuſtratio petenda eſt ex vetere Interprete Ariſtophanis ad *Ranas*, pag. 217. ubi ſic legitur: Τὸ δικαστικὸν μισθάριον δύο ὀβολοὶ ἦσαν. ὕστερον δὲ ἦν τριώβολον, τοῦτο τῶν στρατηγῶν κολακείας χάριν προστεθέντων. Ait nimirum Scholiaſtes, mercedem Judicum Athenienſium initio fuiſſe duos obolos: poſtea vero Strategos, ut gratiam a Judicibus inirent, unum obolum adjeciſſe, ut eſſent tres oboli. Hinc apparet, Compilatorem ſupina prorſus negligentia pro στρατηγοὶ hic ſcripſiſſe στράτορες, & βλακείας pro κολακείας: totumque præterea locum ita mutilaſſe, ut nec caput nec pedes veræ ſententiæ in eo appareant. Confer omnino Suidam v. Φεῦ.

Pag. 442. Βορβόροπιν] Scribe potius Βορβορόπην. Βορβορόπη autem eſt epithetum ſcorti, ut diſcimus ex ipſo Suida v. Μυσάχνη: unde loci hujus illuſtratio petenda eſt. Quæ vero ſequuntur, κῆπον. σημαίνει δὲ τὸ μόριον; nihil faciunt ad v. Βορβορόπην, ſed importune & ἀκρίτως ex articulo Μυσάχνη huc tranſlata ſunt: ut Lectori patebit, qui locum illum inſpicere voluerit.

Pag. 520. v. Δελεάζοντες.——Οἱ δὲ Σκυθοπολῖται δύο ἡμ.] Hæc ſunt verba Joſephi, lib. II. *de Bello Jud.* pag. 814.

Pag. 578. v. Διέξοδοι.——Λήγουσι γάρ τ.] Fragmentum hoc Sophoclis citat Laertius in *Arceſilao*: ubi recte legitur, λήθουσι.

Pag. 590. Δίκτυς, ἱστορ.] De Dictye Hiſtorico eruditam Diſſertationem conſcripſit vir de literis elegantioribus præclare meritus Jacobus Perizonius: ad quam Lectorem remittimus.

Ibid. Ἔγραψεν Ἐφημερίδα. ἔστι δὲ τ.——Τρωϊκοῦ Διακόσμου] Viri doctiſſimi Ulricus Obrechtus in notis ad Epiſtolam Septimii, & Jac. Perizonius in dicta Diſſertat. Sect. VI. τὸ Ἐφημερίδα in hoc loco Suidæ cum Τρωϊκοῦ Διακόσμου jungunt, & reliqua inter ea interjecta parentheſi includunt. Adhæc pro Ἰταλικὰ ſcribendum eſſe cenſent Ἰλιακά: quod & ipſum ante eos ſuſpicatus eſt Leo Allatius *de Patria Homeri*, cap. IV. Sic igitur ex illorum ſententia locus hic Suidæ conſtituendus erit: Ἔγραψεν Ἐφημερίδα (ἔστι δὲ τὰ μεθ' Ὅμ. κατάλογ. ἐν βιβλ. θ'. Ἰλιακά) Τρωϊκοῦ Διακόσμου. Sed, ut verum fatear, parentheſis iſta rem non tam expedire, quam intricare mihi videtur. Ea enim ſi admittatur, Dictys, auctore Suida, eam tantum belli Trojani partem, quam Homerus non attigit, Ephemeride ſua complexus fuiſſe dicendus eſt: quod ſecus eſt. Dictys enim totius belli Trojani hiſtoriam, ab initio uſque ad finem, perſecutus eſt: ut patet ex libris ejus hodie adhuc ſuperſtitibus, quos de hoc argumento ſcripſit. Non dubito enim, quin illud ipſum opus de bello Trojano, quod hodie adhuc ſub Dictyos nomine circumfertur, & *Ephemeris* inſcriptum fuiſſe interpres ejus Septimius teſtatur, Suidas hic intelligat: quamvis is novem libros laudet, cum opus Dictyos modo dictum ſex tantum libris conſtet. Potuit enim a librariis in numero erratum eſſe. Præterea, pro ἔστι δὲ, ex codice Vaticano reſcribendum puto, ἐν οἷς: quæ lectio ſi admittatur, Τὰ μεθ' Ὅμηρον opus diverſum fuerit ab *Ephemeride*; nec dicta parentheſis locum hic habere poterit. Quod ad Ἰταλικὰ attinet, ejus loco cum viris doctis ſupra laudatis reſcribendum crediderim, Ἰλιακά: idque opus idem forſan fuerit cum eo, quod Τρωϊκὸς Διάκοσμος inſcribebatur. Non inepte enim quis exiſtimet, locum hunc duabus voculis inſertis ſic legendum eſſe: Ἰλιακὰ, ἢ περὶ Τρωϊκοῦ Διακόσμου: quæ quidem conjectura ſi arrideat, nullus in hoc loco nodus ſupererit.

Pag. 635. v. Δυσθανατῶντα.——Ἐν δέ τινι μοίρᾳ τῆς ἀπρ.] Fragmentum hoc legitur apud Theophyl. Simocatt. lib. II. cap. VI. init.

Pag. 666. v. Ἐβαρύνετο.——Οὐ δεῖ γὰρ λέγειν ἐβαρ.] Ex Scholiaſta Thucydidis ad lib. II. cap. XVI.

Pag. 668. v. Ἐγκάθετος.——Μὴ τοῖς τελβ.] Eſt verſus Ariſtophanis *Acharnenſ.* pag. 388.

Pag. 761. v. Ἐξάντη.——Ἀπὴρ ἐξάντης γέν.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simocattæ de Sapiro quodam, homine fortiſſimo: quæ leguntur lib. II. cap. ult. circa fin.

Pag. 790. Ἐπαφροδιτώπερος. Lege, ἐπαφροδιτόπερος, per ο in ſyllaba antepenultima. Nam ſyllaba δι in Ἀφροδίτη, longa eſt.

TOM. II. Pag. 31. v. Εἰσαγωγεύς.——Εὐνοῦχον μὲν τῆς εἰσαγ.] Hæc ſunt verba Procopii *Hiſt. Arc.* cap. XII.

Pag. 33. v. Εἴσῃ.——Εἰ σώσαιμί σ' ἐξ Ἀνδρομέδας, ὦ παρθένε, εἴσῃ μοι χάριν] Verba illa, ἐξ Ἀνδρομέδας, parentheſi includenda ſunt; quippe quibus obiter ſignificatur, fragmentum hoc ex Euripidis *Andromeda* depromptum eſſe. Laertius in *Arceſilao*, lib. IV. Num. 29. Κράντωρ ἐρωτικῶς διατεθεὶς, ἐπύθετο τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου προενεγκάμενος·

Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσῃ μοι χάριν;

Hinc Suidas ſua deprompſit.

Pag. 35. v. Εἰσκυκλεῖ. Pro κυκλοειδῶς τρίβεσθαι, lego, κυκλοειδ. τρέπεσθαι, i.e. in orbem verti, circumagi.

Pag. 38. Εἴτω. πορευέσθω. συγχ.] Peſſime hic tres interpretationes uni voci ſubjiciuntur, quæ ad tres diverſas voces pertinent. Nam τὸ πορευέσθω referendum eſt ad verbum ἴτω; ab εἶμι, eo, vado: τὸ συγχωρείσθω, ad ἤτω; ab εἰμὶ, ſum: τὸ ἐάν τινι, ad εἴ τῳ. Confuſio hæc inde orta eſt, quod vocales η & ι, & diphthongus ει, eodem prorſus modo ætate Suidæ, & ante, apud Græcos pronuntiarentur.

Pag. 44. v. Ἡγμένος.——Ὁ δὲ ἠγάσθη τὸ μειρ.] Hæc ſunt verba Marini in vita Procli. cap. IX. ubi de Olympiodoro philoſopho agitur. Confer Suidam v. Ὀλυμπιόδωρος, ubi idem locus legitur.

Pag. 54. Ἥλικες. οὕτως ἐλέγοντο οἱ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφ.] Hæc Henr. Valeſius Polybio tribuit: ſed ſunt Joſephi lib. VI. *de Bello Jud.* pag. 934.

Pag. 71. v. Ἡράκλειος.——Ἐν τοῖς εἰς τὰ Ἥρια παλατίοις] Locum hunc egregie illuſtrat Codinus *de Orig. CPolit.* Num. 122. Τὰ δὲ ἐν τῷ Ἡραίῳ παλάτια ἐκτίσθη παρὰ τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ. ὁ δὲ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἰουστῖνος ἐκαλλώπισεν. Ἡραῖον δὲ ἐκλήθη, ὅτι πάλαι τῆς Ἥρας ἦν ὁ ναὸς ἐκεῖ. ἢ Ἥριον, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐκεῖ ἐθάπτοντο οἱ πολῖται. Vide ad eum locum Lambecium.

Pag. 79. v. Ἡρῶπι. Pro ἔθυε, lege εὔθυνε. Vide Suidam, v. Εὐθύνουσι.

Pag. 98. v. Ἱερείας.——Ἱμεραία δὲ γραῦς τ.] Eandem hiſtoriam narrat Valerius Max. lib. I. cap. VII. Vide etiam Muret. *Var. Lect.* lib. XIV. cap. XV.

Pag. 111. v. Ἴκελον.——Ἴκελον γὰρ ἐπὶ τοῦ τάφου κ.] Locus hic ita legendus & diſtinguendus eſt: Ἴκελον γὰρ ἐπὶ τοῦ τάφου κεῖται τοῦ Θουκυδίδου. τοῦ κενοταφίου δὲ τοῦτο γνώρισμά ἐστιν ἐπιχώριον, καὶ νόμιμον, &c. Vide Marcellinum in vita Thucydidis, unde hæc ſumpta ſunt.

Pag. 119. v. Ἰννοί.——Ἰνοῖ κρεμαμ. πρ.] Eſt verſus Ariſtophanis in *Veſpis*, pag. 530. ſed ubi ſic legitur:

Ἰνοῖ κρεμαμένη πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.

Sic etiam apud Suidam ſcribendum eſt.

Pag. 147. v. Ἵππος Νισαῖος. Pro ἐν Δίκτυϊ, ſcribe, ἐν Δικτύῳ. Vide Suidam v. Ὀρφεύς.

Pag. 161. v. Ἴχνη. Τὰς κατὰ σάρκας προγ.] Ex Theodoreto ad Pſalm. LXXXVIII. pag. 759.

Pag, 184. Θεωρία αἱρετωτέρα πρ.] Ex Alexandro Aphrodiſ. in lib. III. *Topic.* Ariſtot. pag. 124.

Ead. pag. Θεωρία τέλος ἐστὶν ἱερωσ.] Hæc ſunt verba Syneſii Epiſt. LVII. pag. 199.

Pag. 198. v. Θλίψις.——Θυμὸν καὶ ὀργ.] Ex Theodoreto ad Pſalm. LXXVII. pag. 710.

Pag. 207. v. Θρίναξ. Hic omiſimus verſionem verborum illorum, ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντωτόν. Id eſt, *Inſtrumentum ruſticum dentatum.* Intelligitur autem *tridens.* Porro, in fragmento Epigrammatis, quod Suidas proxime ſubjungit, pro χεῖρα θέρευς, i.e. *manum meſſis,* vir doctus reſcribendum cenſebat [illegible]: cuius [illegible]

Pag. 253. Κατὰ δάκτυλον. εἶδος ᾀσμάτων.] Ex Scholiaſta Ariſtophanis ad *Nubes*, pag. 165.

Pag. 305. Κεφαλίων, ἢ Κεφ.] Vide omnino Leon. Allat. de Patr. Hom. cap. I.

Pag. 328. v. Κληρονομῶ.——Τοσούτων ἐκληρονόμουν οἱ Ῥωμ.] Hæc ſunt verba Theophylacti Simoc. lib. II. cap. VI.

Pag. 371. v. Κραιπαλῶν.——Τὸν δὲ Σέσωστριν ἐπὶ τοσ.] Fragmentum hoc ſumptum eſt ex ejuſdem Theophyl. Simoc. lib. VI. cap. XI.

Pag. 389. v. Κύβος.——Οἶδ' ὅτι ῥιπτῶ κ.] Fragmentum hoc decerptum eſt ex Epigrammate, quod integrum legitur Antholog. lib. VII. pag. 608.

Pag. 399. Κύπασσις] Vide Salmaſ. ad Tertull. *de Pallio*, pag. 262.

Pag. 439. Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμου.] Eſt fragmentum Sophoclis, quod citat etiam Laertius in *Arceſilao*.

Pag. 446. v. Λιθάζω.——Ἀῤῥιανὸς] Scribe, Ἀππιανός.

Pag. 458. Λουκιανὸς ἕτερος, Κόμης τῆς ἑῴας, ἐπὶ Ἀρκ.] Totus hic articulus ſumptus eſt ex Zoſimi Hiſtor. lib. V. pag. 781.

TOM. III. Pag. 171. v. Πρῆνες. Scribe, πρηῶνες.

[illegible] quo locus hic decerptus eſt, ex codice MS. [illegible]

Pag. 478. Τί οὖν ἔτι ζ.] Eſt verſus Ariſtophanis *Theſmophor.* pag. 814. ubi ſic legitur,

Τί οὖν ἔτι ζῶ τῆς κοράκων πονηρίας;

INDEX

πτειν· οἷον, ἀτενὲς βλέψον εἰς ἐμέ.

Ἀσκελές. ἀδιαλείπτως.

Ἀσκέπαρνον.[3] ἄξεστον. ἄγλυφον. ἀπελέκητον. οὐκ εἰργασμένον. Σοφοκλῆς·

--Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον.

Ἀσκέραι.[4] ὑποδήματα Ἀττικά. ἡ εὐθεῖα Ἀσκέρα.

Ἄσκευον. ἀντὶ τοῦ ἀπαράσκευον. ἄνευ ὅπλων. καὶ ὁ Θεολόγος βίον ἄσκευον, καὶ ἀπέριττον.

Ἀσκηθής. ἀβλαβής. ὑγιής.

Ἀσκήσασα. κοσμήσασα. μετ' ἐπιμελείας ὑφάνασα.

Ἄσκησις. ἐγκράτεια. Ἄσκησιν. ἀγωνίαν· καὶ ὡς ἡμεῖς, τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοί, καὶ Πλάτων. καὶ Ἀσκητὰς τοὺς ἀθλητὰς λέγουσιν.

Ἀσκητικόν. μέγα. [5] Ἀριστοφάνης· Καὶ μὴν ὁρῶ τοὺς Ἀθηναίους, ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων τὰ ἱμάτια ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται ἀσκητικόν τι χρῆμα τοῦ νοσήματος. καὶ Ἀσκητικός. φιλομαθής. φιλόσοφος.

Ἀσκητός. μετ' ἐπιμελείας κεκοσμημένος. [6] Θηλυχίτων ἀσκητὸς εὐπείροισι κορύμβοις.

Ἀσκληπιάδης,[7] Διοτίμου, Μυρλεανός (πόλις δέ ἐστι Βιθυνίας, ἡ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη) τὸ δὲ ἄνωθεν γένος ἦν Νικαεύς· Γραμματικός, μαθητὴς Ἀπολλωνίου. γέγονε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀττάλου καὶ Εὐμένους τῶν ἐν Περγάμῳ βασιλέων. ἔγραψε φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά· ἐπαίδευσε δὲ καὶ εἰς Ῥώμην ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου, καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τοῦ δ' Πτολεμαίου νέος διέτριψεν. ἔγραψε πολλά. † Καὶ Ἀσκληπίειον φάρμακον. Ἀσκλήπειον δὲ, ἱερόν. καὶ Ἀσκληπιάδαι, οἱ ἰατροί, ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ. οὗτος δὲ παρὰ τὸ ἀσκελῆ καὶ ἤπια φυλάσσειν τὰ σώματα. † Ὅτι Ἀσκληπιός, ἔφορος τῆς ἰατρικῆς, Παύσωνα καὶ

contrarium est τὸ ἀσκαρδαμυκτεῖν, i. e. non connivere, ſed fixis & immotis oculis aliquem intueri..

Ἀσκελές. Indeſinenter. Aſſidue.

Ἀσκέπαρνον. Rude. Impolitum. Non elaboratum. Sophocles: *Et in veneranda hac & nulla arte polita ſede ſedebam.* S. Oed. Col. 100.

Ἀσκέραι. Calceamenta Attica. Rectus caſus eſt Ἀσκέρα.

Ἄσκευον. Non inſtructum. Omni inſtrumento vel ſupellectile carentem. Et Theologus βίον ἄσκευον vocat vitam ſimplicem, & omni apparatu carentem.

Ἀσκηθής. Illæſus. Sanus. Incolumis.

Ἀσκήσασα. Quæ ornavit. Quæ accurate texuit.

Ἄσκησις. Continentia. Vita rigida & auſtera. Et ἄσκησιν, exercitationem; itemque metum & expectationem futuri, ut nos, ſic etiam appellant veteres, & Plato. Et ἀσκητὰς athletas vocant. Plato

Ἀσκητικόν. Magnum. Ariſtophanes: *Atqui video Athenienſes, tanquam luctatores, veſtes a ventribus rejicentes, ut appareat, eos tentigine laborare.* Et Ἀσκητικός, diſcendi cupidus, ſapientiæ ſtudioſus. Ar. Lys. 1084

Ἀσκητός. Magno ſtudio ornatus & excultus. [*Gallus*] *muliebriter veſtitus, & ornatus corymbis, pulchre in ſpiram convolutis.*

Ἀσκληπιάδης. Aſclepiades, Diotimi filius, Myrleanus (eſt autem Myrlea urbs Bithyniæ, nunc Apamea vocata,) at, ſi altius genus ejus repetas, Nicæenſis; Grammaticus, Apollonii diſcipulus, qui vixit Attali & Eumenis Pergamenorum Regum tempore. Scripſit Philoſophicorum librorum emendationes, & Romæ tempore Pompeii Magni docuit, & Alexandriæ regnante Ptolemæo quarto adoleſcens commoratus eſt. Scripſit multa. † Et Ἀσκληπίειον eſt adjectivum ab Ἀσκληπιός. At Ἀσκλήπειον eſt Æſculapii templum. Et Ἀσκληπιάδαι, Medici, ab Æſculapio ita dicti. Ipſe Æſculapius a Græcis i-

---

[1] Ἀριστοφάνης] *Equit.* pag. 304. (205. Edit. Baſ. *P.*)

[2] Τὸ δὲ σκαίρειν, καὶ μύειν τοὺς ὀφθ.] Hæc, & quæ ſequuntur, ſunt verba Scholiaſtæ ad modo indicatum locum Ariſtophanis.

[3] Ἀσκέπαρνον. ἄξεστον. ἄγλυφον. ἀπελέκητον. οὐκ εἰργ.] Ex Scholiaſta Sophocl. ad *Oedip. Colon.* pag. 274. ut Portus obſervavit.

[4] Ἀσκέραι, ὑποδ.] Vide Scholiaſtam Lycophronis ad v. 855.

[5] Ἀριστοφάνης] Apud Ariſtophanem *Lyſiſtrata* pag. 902. (565. Ed. Baſ. *P.*) locus hic ita legitur, uti & apud Suidam legi debet:

Καὶ μὴν ὁρῶ καὶ τούσδε τοὺς αὐτόχθονας
Ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
Θοἰμάτι' ἀποστέλλοντας, ὥστε φαίνεται
Ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

Omnis jocus loci hujus latet in ambiguitate vocis ἀσκητικὸν, quod proprie de athletis dicitur. Cum enim Chorus ſenum cives Athenienſes ſuum ventrem nudare cerneret, ἀσκητικὸν dixiſſe videtur Comicus, ut ſignificaret, eos more athletarum, qui certaturi ſe nudare ſolebant, ad certamen & pugnam ſe accingere. Sed revera tentiginem hoc vocabulo ſignificare voluit, alludens ad morbum ἀσκίτην, qui hydropis genus eſt; quoniam penes intenti & inflati hydrope quaſi laborare videntur.

[6] Θηλυχίτων, ἀσκητὸς εὐπ.] Hexameter hic decerptus eſt ex Epigrammate quodam Antipatri, quod exſtat Anthol. lib. vi. cap. xi. ubi pro εὐπείροισι legitur ἐϋσπείροισι, uti & hic apud Suidam legendum eſt.

[7] Ἀσκληπιάδης, Διοτίμου, Μυρλ.] De hoc Aſclepiade aliiſque ejuſdem nominis ſcriptoribus vide Meurſium ad Chalcidium pag. 24. 25. 26. 27. Præter auctores autem, a Meurſio ibi laudatos, Aſclepiadis Myrleani mentionem etiam facit Euſtathius ad Il. Ω. pag. 1351. 41. & ad *Odyſſ.* Λ. pag. 1697. 53.

Ἱερον

Hymnorum Scriptor

Ἀσκληπιόδοτος. [1] οὗτος ἐκ παίδων εὐθὺς ὡμολογεῖτο ὀξύτατος καὶ πολυμαθέστατος εἶναι τῶν ἡλικιωτῶν· ὥστε καὶ πολυπραγμονῶν οὐδὲν ἐπαύετο περὶ ἑκάστου τῶν παραπιπτόντων, ὧν ἥ τε φύσις ἀπεργάζεται θαυμασίων, καὶ τέχνη ἑκάστη παρέχεται δημιουργημάτων. ἐν γοῦν ὀλίγῳ χρόνῳ παντάπασι κατανενόηκε τῶν τε βαφικῶν χρωμάτων τὰς μίξεις ἁπάσας, καὶ τῶν περὶ ἐσθῆτα κοσμουμένων βαμμάτων παντοδαπῶν. ἐπι δὲ τῶν ξύλων τὰς μυρίας διαφορότητας· ὅπως αὐτῶν αἱ ἶνες ἔχουσιν εὐθύτητος καὶ διαπλοκῆς. ἀλλὰ μέντοι λίθων καὶ βοτανῶν αἱ ποικίλαι δυνάμεις τε καὶ ἰδέαι, τῶν τε ἐν ποσὶ κειμένων καὶ τῶν σπανιωτάτων, ἀνεζητοῦντο καὶ εὑρίσκοντο πάσῃ μηχανῇ. ὄχλον δὲ παρείχετο πολὺν τοῖς περὶ ἕκαστα διατρίβουσι, παρακαθήμενός τε συχνὰ καὶ περὶ ἑκάστου ἀνερωτῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον. τὴν δὲ περὶ φυτῶν ἱστορίαν ἐπὶ μείζονος ἠγάπα τιμῆς· καὶ ἔτι μᾶλλον τὴν περὶ ζώων, τά τε ἐνόντα διὰ τῆς ὄψεως ἀνακρίνων, καὶ τὰ μὴ δυνατὰ διὰ τῆς ἀκοῆς ἐξετάζων ἐπὶ τὸ μακρότατον, ὅσα τε τοῖς πρεσβύταις ἀναγέγραπται περὶ τούτων ἀναλεγόμενος. Ἦν δὲ Ἀλεξανδρεὺς τὸ γένος. [2] τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς εὖ μάλα τήν τε ἀγαθοειδῆ προαίρεσιν προβεβλημένον, καὶ τοῦ πατρὸς οὐ πολύ τι λειπόμενον κατὰ τὴν εὐσεβῆ προθυμίαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἀναγομένην ἐλπίδα σύντονόν τε καὶ ἐρωτικήν· φιλοσοφοῦντα μέντοι ὑπὲρ ἐκεῖνον καὶ τῇ ἄλλῃ προπαιδείᾳ κεκοσμημένον. τοιγαροῦν ἀνέθηλεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ πόλις τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸ ἱερώτερον. [3] ἤδη δὲ καὶ ἐς τὰς ὑπερορίους ἀπῴκισε τὴν ἀπόρρητον θέμιν, ἔς τε Ἀλεξάνδρειαν τὴν Ὀσιριάζουσαν, καὶ τῆς ἕω πολλαχῇ τὴν μαγεύουσαν. γενόμενος δὲ πρὸς τῷ σεμνῷ καὶ εὐτράπελος, ἡδίστην παρείχετο τοῖς ἐντυγχάνουσι τὴν αὐτοῦ συνδιαίτησιν. εὐφυὴς δὲ ἐκ παίδων γεγονὼς ἄχρι γήρως πολλὰ συνεισήνεγκεν εἰς τὰ ἱερὰ τῆς οἰκείας φύσεως ἔκγονα μηχανήματα, ἀγάλματά τε διακοσμῶν, καὶ ὕμνους προστιθεὶς ἔστιν οἷς. οἰκονομικὸς δὲ ὢν καὶ γεωργικὸς, ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, ἀπέτισε χρέα πολλά. ἐν χρηματισμῷ δὲ δικαίῳ καταστὰς, ὅμως ἐν δαπανήμασι μεγάλοις ἐγένετο, τῆς τε ἱερᾶς εἵνεκα προαιρέσεως, καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς φιλοτιμίας ἀναγκαίας εἶναι δοκούσης, καὶ τῷ οἴκῳ συνήθους. ὥστε ἠναγκάσθη καὶ

Ἀσκληπιόδοτος. Aſclepiodotus. Huic a puero ſtatim ab omnibus ea laus tribuebatur, quod & ingenii acumine & varia eruditione æqualibus ſuis præſtaret. Nunquam enim in cauſas rerum quotidie occurrentium & admiratione dignarum, quas tam natura quam ars producere ſolet plurimas, diligenter inquirere ceſſabat. Itaque brevi temporis ſpatio omnes colorum, quibus quid tingitur, mixtiones, & omne genus ornamentorum ad veſtes pertinentium perdidicit. Præterea ſexcentas lignorum differentias earumque venas, tam in rectum productas, quam obliquo ductu ſibi invicem implexas; itemque varias facultates & formas herbarum, tam earum, quæ obviæ ſunt, quam rariſſimarum, omni ſtudio inveſtigabat, donec eas inveniret. Non parum etiam moleſtiæ exhibebat cujuſque generis artificibus, quippe frequenter iis aſſidens, & de ſingulis accuratiſſime inquirens. Plantarum autem hiſtoriam magni in primis faciebat; ſed pluris hiſtoriam animalium, quorum proprietates partim oculis dijudicabat, partim, quæ oculis cerni non poterant, auditu, quantum fieri poterat, explorabat, & veterum de hiſce ſcripta lectitabat. Fuit autem genere Alexandrinus. Hujus optimum vitæ inſtitutum crebra experientia exploratum habeo, cognovique, eum, quod ad ſtudium pietatis & intenſam in Deum fiduciam amoremque attinet, patre non multo inferiorem; at, ſi philoſophiam arteſque humaniores ſpectes, eodem ſuperiorem fuiſſe. Quare non ſolum urbs Veneris magna ſub eo ſanctitatis fama floruit, ſed etiam ad extera loca, Alexandriam nempe Oſiridis cultui deditam, & multas Orientis urbes Magis addictas, arcanam illam religionem propagavit. Cum autem gravitatem urbanitate & comitate quadam temperaſſet, omnes, qui cum eo converſabantur, ex conſuetudine ejus magnam voluptatem capiebant. Idem cum a puero ad ſenectutem uſque ingenii dexteritate valeret, plurimis rebus propria induſtria excogitatis & inventis templa & ſacra inſtructiora reddidit, nunc ſimulacra exornans, nunc hymnos novos prioribus addens. Rem familiarem etiam & ruſticam cum diligenter curaret, patre ejus mortuo multa debita diſſolvit: &, quamvis juſto quæſtu magnam pecuniæ vim ſibi pararet, ingentes ta-

---

[1] Ἀσκληπιόδοτος. οὗτος ἐκ παίδων εὐθ.] Totum hunc articulum deſcripſit Suidas ex Damaſcio de Vita Iſidori, ex quo non pauca quoque de eodem Aſclepiodoto in Bibliothecam ſuam tranſtulit Photius Cod. CCXLII. pag. 1052. 1053. quem vide. Fuit hic Aſclepiodotus diſcipulus Procli, philoſophus & medicus celebris; qui vixit ſub Anaſtaſio Dicoro, ut monuit Lambecius ad Codinum num. LXV. quem conſule.

[2] Τοῦτον οὖν ἐπίσταμαι διὰ πείρας συχνῆς εὖ μάλα τήν τε ἀγαθ.] Hæc repetuntur infra v. Διὰ πείρας συχνῆς.

[3] Ἤδη δὲ καὶ εἰς τὰς ὑπερορίους ἀπῴκισε τὴν ἀπ.] Vide v. Ὀσιριάζουσαν.

νου γεγονώς. Φύσιν δὲ ἀσθενῆ καὶ ἀλλοίαν παρὰ τοῦ πατρός.

Ἀσπονδεί. ἄνευ φιλίας, ἢ χωρὶς θυσίας. καὶ ἄσπονδοι ἐχθροί. ἀδιάλλακτοι. [1] Θουκυδίδης· Οἱ δὲ τοὺς νεκροὺς ἀσπόνδους ἀπέδοσαν. † Ἀστόργους τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους φασίν· ἀσπόνδους δέ, τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δέ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀσπουδεί. χωρὶς σπουδῆς. [2] Ἀσπουδῆ δέ, διὰ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τό, Μὴ μὰν ἀσπουδῆ γε.

Ἀσταγὲς[3] ὕδωρ. τὸ πολυσταγές.

Ἀσταθμεύτους.[4] Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα εἶναι Θασίους ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἀνεπισταθμεύτους, καὶ νόμοις χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις.

Ἀστάθμητος. Τὸ ἄδηλόν τε καὶ ἀστάθμητον τῆς τύχης οὐχ ὑφορώμενοι. καὶ Ἀστάθμητος, ἄνισος, ἄστατος. Καὶ δὴ καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀστάθμητος, ὡς εἰπεῖν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν. † Οἱ δὲ ἐπετόλμησαν τῇ θαλάττῃ διὰ τὴν ἀνάγκην, τὸ τέως ἀστάθμητον στοιχεῖον ἡγούμενοι τῆς γῆς πιστότερον ἔσεσθαι σφίσιν ἐν τῇ βίᾳ τῇ τότε. † Καὶ [5] τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν·

Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ᾽ ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή.

καὶ τοῦτο εἰπεῖν τὸ τῶν ἀνθρώπων ἀστάθμητον εἶναι λογιζόμενος. Καὶ [6] Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ σταθμήσασθαι, τί ποτε διανοεῖται, ἢ τί πράξει. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.

Ἀστακτί. πολυστακτί. πολυδακρύτως. Τὸν νεκρὸν παραπέμπων ἔκλαιεν ἀστακτί. Καὶ αὖθις·

-- Ἀστακτὶ[7] δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
Στένοντες ὡμαρτοῦμεν.

Ἀστάνδαι.[8] οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἄγγαροι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά.

Ἀστάρτη. ἡ παρ᾽ Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, ἐκ

cum ex illo procreatus ſim, timidum & ignavum me oſtendam. Id eſt, oſtendam me non a generoſo patris ingenio degenerare.

Ἀσπονδεί. Sine amicitia. Sine fœdere. Vel, ſine ſacrificio. Et Ἄσπονδοι ἐχθροί, irreconciliabiles inimici. Thucydides: *Illi vero cadavera, quamvis induciæ factæ non eſſent, reddiderunt.* † Ἀστόργους vocant duros & inhumanos: ἀσπόνδους, irreconciliabiles & iram alta mente conditam ſervantes: ἀνελεήμονας vero, rigidos & immites.

Ἀσπουδεί. Sine ſtudio. Sine cura. Ἀσπουδῆ vero, per η, ſine moleſtia. [Homerus:] *Haud ſane abſque moleſtia & labore [naves expugnabunt.]*

Ἀσταγὲς ὕδωρ. Aqua copioſe deſtillans.

Ἀσταθμεύτους. [*Dicebant*] *Regem conceſſiſſe Thaſiis immunitatem a præſidiis, tributis, & angariis, & ut ſuis legibus viverent.*

Ἀστάθμητος. Inſtabilis. Inconſtans. *Inconſtantiam fortunæ minime metuentes.* Et Ἀστάθμητος, inæqualis, inſtabilis. *Quin etiam in cæteris virtutibus hic homo, ut ita loquar, erat inſtabilis.* † *Illi vero neceſſitate coacti fortunam maris experiri auſi ſunt, exiſtimantes elementum, quamvis natura ſua inconſtans, tali rerum ſtatu ſibi magis fidum fore quam terram.* † *Et illum Poetæ verſum dixiſſe fertur: Erit dies, quo Ilium ſacrum tandem peribit. Quod eum dixiſſe ferunt, inconſtantiam rerum humanarum reputantem.* Et Ἀσταθμητότατον, de quo nemo conjicere poteſt, quid cogitet, aut quid facturus ſit. Demoſthenes in oratione de falſa legatione.

Ἀστακτί. Guttis ubertim manantibus. Cum multis lacrymis. *Defunctum proſequens ubertim flebat.* Et iterum: *Ubertim vero flentes & gementes cum virginibus ſequebamur.*

Soph. Œ. Col. 1646

Ἀστάνδαι. Tabellarii, per certa intervalla diſpoſiti, quorum alius alium excipit. Iidem etiam Angari vocantur. Nomina autē illa ſunt Perſica

Æ. Pers. ~~247~~ 282.

Ἀστάρτη. Aſtarte. Eadem eſt, quæ apud

---

[1] Θουκυδίδης. Οἱ δὲ τοὺς νεκροὺς ἀσπόνδους ἀπ.] Loco huic ſimilis eſt ille, qui legitur apud eundem Thucydidem lib. II. cap. XXII. Ἀνείλοντο μέντοι αὐτοὺς αὐθημερὸν ἀσπόνδους.

[2] Ἀσπουδῆ δέ, διὰ τοῦ η, χωρὶς κακοπαθείας. ὡς τό, Μὴ μὰν ἀσπ.] Apud Homerum Il. Θ. v. 512. quem locum Suidas hic in mente habuiſſe videtur, hodie legitur ἀσπουδί.

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι.

Scholiaſta: Ἀσπουδί γε. Ἄνευ κακοπαθείας, ἄνευ πόνου. Idem Poeta Il. O. v. 476.

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν.

Ubi Scholiaſta τὸ ἀσπουδὶ exponit χωρὶς σπουδῆς καὶ κακοπαθείας. Idem Il. X. v. 304.

Μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην.

Ubi Scholiaſta τὸ ἀσπουδὶ itidem exponit χωρὶς κακοπαθείας.

[3] Ἀσταγές. τὸ πολυσταγές] Hoc ſenſu vocabulum ἀσταγὲς accipitur a Nicandro in *Theriacis* pag. 23.

Ῥιζόθεν ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀσταγὲς αἷμα.

Ubi Scholiaſta: Ἀσταγὲς δέ, ἤτοι τὸ ἄστακτον, ἢ μὴ στάζον, ἀλλὰ κρουνηδὸν φερόμενον, οἱονεὶ πολυσταγές. Apollonius Rhodius lib. III. v. 804.

——— Δεῦε δὲ κόλπους
Ἄλληκτον δακρύοισι. τὰ δ᾽ ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως.

Scholiaſta: Ἀσταγές. ἀντὶ τοῦ πολυσταγές. τὸ γὰρ α νῦν ἐπιτατικόν· ὡς ἄξυλος ὕλη. Hodie tam in textu Apollonii, quam apud Scholiaſtam ejus male legitur ἀστεγές: cujus loco ἀσταγὲς legendum eſſe jamdudum ante monuit ὁ πάνυ Caſaubonus in *Lection. Theocr.* cap. XIV.

[4] Συγχωρεῖν τὸν βασιλέα Θασ.] Idem fragmentum, quod Polybio tribuit Caſaubonus, legitur ſupra v. Ἀνεπισταθμεύτους, & infra v. Ἀφρουρήτους.

[5] Καὶ τὸ ποιητικὸν εἰπεῖν. ——— λογιζόμενος] Fragmentum hoc nec F. Urſinus, nec Caſaubonus, nec Valeſius, nec Jacobus Gronovius ad Polybium retulit, cum tamen ejus eſſe haud dubie colligatur ex Appiano *de Bellis Punic.* pag. 136. qui expreſſe teſtatur, Polybium memoriæ prodidiſſe, Scipionem, capta Carthagine, viciſſitudinem & inconſtantiam rerum humanarum animo ſecum reputantem, & patriæ ſuæ exitium præſagientem, verſum illum Homeri, quem Suidas hic adducit, pronuntiaſſe. Verba Appiani hæc ſunt: Ἐπὶ πολὺ δ᾽ ἐννοῦς ἐφ᾽ ἑαυτοῦ γενόμενός τε καὶ συνιδών, ὅτι καὶ πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ ἀρχὰς ἁπάσας δεῖ μεταβαλεῖν, ὥσπερ ἀνθρώπους δαίμονα· καὶ τοῦτ᾽ ἔπαθε μὲν Ἴλιον, εὐτυχής ποτε πόλις· ἔπαθε δὲ καὶ Ἀσσυρίων καὶ Μήδων καὶ Περσῶν ἐπ᾽ ἐκείνοις ἀρχὴ μεγίστη γενομένη· καὶ ἡ μάλιστα ἔναγχος ἐκλάμψασα ἡ Μακεδόνων, εἴτε ἑκών, εἴτε προφυγόντος αὐτὸν τοῦδε τοῦ ἔπους,

Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ᾽ ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

Πολυβίου δ᾽ αὐτὸν ἐρομένου σὺν παρρησίᾳ (καὶ γὰρ ἦν αὐτοῦ καὶ διδάσκαλος) ὅ, τι βούλοιτο ὁ λόγος, φασίν, οὐ φυλαξάμενον ὀνομάσαι τὴν πατρίδα σαφῶς, ὑπὲρ ἧς ἄρα, ἐς τἀνθρώπεια ἀφορῶν, ἐδεδίει. καὶ τάδε μὲν Πολύβιος αὐτὸς ἀκούσας συγγράφει. Locum integrum Appiani, quia notatu dignus eſt, adduxi: ex quo haud obſcure patere arbitror, verba illa, quæ Suidas hoc loco abſque nomine auctoris citat, inter fragmenta Polybii referenda eſſe.

[6] Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμ.] Ex Harpocratione.

[7] Ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὡμαρτ.] Hæc ſunt verba Sophoclis *Oedip. Colon.* pag. 324.

[8] Ἀστάνδαι. οἱ ἐκ διαδ.] Vide Stanleium in Æſchyli *Perſas* v. 247.

Reg. γ. XI. 7. sq.

τοῦ ἄστρου τὴν ἐπωνυμίαν πεποιηκόσιν. αὐτῆς γὰρ εἶναι τὸν ἑωσφόρον μυθολογοῦσιν. Ἀστάρτη, Θεὸς Σιδωνίων, καὶ Χαμὼς, Θεὸς Ἀμανιτῶν· οἷς ἐλάτρευσε Σολομών· ὃς ἠγάγετο γυναῖκας ἐξ ἐθνῶν, αἳ ἦσαν σὺν ταῖς Ἰσραηλίτισιν ἑπτακόσιαι, καὶ παλλακαὶ τριακόσιαι. ἐκ τούτων πασῶν ἐγένετο αὐτῷ υἱὸς Ῥοβοὰμ, ἐξ ἀλλοφύλων, ἀνάξιος τῆς ἀρχῆς. οὐ γὰρ ἡ πολυγαμία τὴν εὐτεκνίαν ποιεῖ.

Iamb. 6.

χω.

Ἀσταφίς. καὶ σταφυλή. Γραίη, χ' ὁ μελίπνους λίβανος. καὶ παροιμία· Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.

Ἄσταχυς, καὶ ἀσταφὶς, καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τὸ α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν. Ἐπὶ τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν.

Ἄστεα. πόλεις. Καὶ ἄστεος στέφανος τὸ τεῖχος.

Ἄστικτον[1] χωρίον. τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ. ὅταν γὰρ ὑποκέηται, αὐτὸ τοῦτο ὁ δανείσας διὰ γραμμάτων δηλοῖ ἐπικειμένων τῷ χωρίῳ. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ οἰκίας γίνεται.

Ἄστεγος. ὁ μὴ ἔχων στέγην. λέγεται δὲ καὶ φλύαρος, καὶ [2] ἀνυπομόνητος.

Ἀστεϊζόμενος. ἀγλαϊζόμενος. κομψευόμενος. καὶ Ἀστεϊσμὸς, τὸ συμπολιτεύεσθαι.

Ἀστελέβη. πόλις Λυδίας. οἱ οἰκοῦντες Ἀστελεβαῖοι.

Ἀστεμφέα. ἀμετακίνητον.[3] βέβαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστεμφῆ [4] ποδάγραν, καὶ [5] δόνακας ἀντεκτῆρας. Καὶ αὖθις· Οἱ δὲ ἀστεμφεῖς οὗτοι καὶ ὑπερόπται ῥητορικῆς καὶ ποιήσεως οὔ μοι δοκοῦσιν ἑκόντες συνέσεσθαι Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. πενίᾳ δὲ φύσεως μηδὲ τὰ σμικρὰ ἱκανοί.

Ἀστενακτί. ἄνευ στεναγμοῦ. [6] Ἀριστοφάνης·

Οὐδ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

Ἀστερία, μία τῶν Ἀλκυονίδων. καί ἐστιν ἐν τῷ Ἀλκυονίδες. καὶ Ἀστερία, πόλις Λυδίας. λέγεται καὶ Ἀστερίς. ὁ πολίτης Ἀστεριώτης, καὶ Ἀστέριος.

Ἀστέρειος. κτητικόν. καὶ Ἀστερόεντα, ἤτοι ἀστέρας ἐμπεποικιλμένους ἔχοντα. καὶ ἀστέρων τέθριππος, ἅρμα τοῦ ἡλίου. καὶ Ἀστεροπητὴς, ὁ ἀστραπτικός.

Ἀστεροπαῖος. ὄνομα κύριον.

Ἀστεῖα λέγεις. καὶ Ἀστεῖον, τὸ πολιτικόν. [7] Ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν. [8] κωμικὴ ἡ συμπλοκή. σημαίνει δὲ τὸ κατερρινημένον τὸ ἄκρως διειργασμένον. ἐν συνουσίᾳ χρῶ.

Arist. Ran. 930

Græcos Ἀφροδίτη, i. e. Venus vocatur, cognomine ab aſtro ei impoſito. Ejus enim ſtellam Luciferum eſſe fabulantur. Aſtarte Deus Sidoniorum, & Chamos, Deus Ammonitarum: quos Solomon coluit, qui uxores ex gentibus duxit, quæ cum fœminis Iſraeliticis erant ſeptingentæ, & concubinæ trecentæ. Ex his omnibus natus eſt ei filius Roboam, idque ex peregrinis, regno indignus. Uxorum enim multitudo non efficit bonam & numeroſam prolem.

Ἀσταφίς. Uva paſſa. Et σταφυλή. Uva. * * * * * Et proverbium: *Viri ſenis calva eſt velut uva paſſa.*

[illegible]

Ἄσταχυς, & ἀσταφὶς, & omnia reliqua, in quibus τὸ α ab initio redundat, Atticorum ſunt nomina. [Homerus:] *Et incumbit ſpicis.*

Ἄστεα. Urbes. Et urbis corona murus eſt.

Ἄστικτον χωρίον. Ager creditori non obnoxius. Qui enim obnoxius erat, ei creditor imponebat titulum & inſcriptionem, id ipſum indicantem. Eadem ratio erat domus.

Ἄστεγος. Tecto carens. Sic etiam vocatur homo garrulus, & qui tolerari non poteſt.

Ἀστεϊζόμενος. Urbane ſe gerens. Splendorem & cultum affectans. Seſe jactans. Et Ἀστεϊσμὸς, ratio urbane & civiliter vivendi.

Ἀστελέβη. Aſtelebe, urbs Lydiæ: cujus incolæ vocantur Aſtelebæi.

Ἀστεμφέα. Immotum. Firmum. [In Epigrammate:] *Immotam pedicam, & ſagittas veloces.* Et iterum: *Illi vero, qui ſunt adeo rigidi, Rhetoricamque & Poeticam contemnunt, non videntur mihi animo lubenti cum Deo & hominibus converſaturi eſſe. Iidem præ ingenii inopia ne ad parva quidem apti ſunt.*

Ἀστενακτί. Sine gemitu. Ariſtophanes: *Tu vero ſecure pedens domi manebis.*

Ἀστερία. Aſteria. Una ex Alcyonidibus. Quære in voce Ἀλκυονίδες. Et Aſteria, urbs Lydiæ: quæ & Ἀστερὶς dicitur. Civis, Aſteriota & Aſterius.

Ἀστέρειος. Adjectivum poſſeſſivum. Et Ἀστερόεντα, ſtellis ornatum & diſtinctum. Et ἀστέρων τέθριππος, currus Solis. Et Ἀστεροπητὴς, fulgurator.

Ἀστεροπαῖος. Aſteropæus. Nomen proprium.

Ἀστεῖα λέγεις. Facete loqueris. Et Ἀστεῖον, urbanum, civile. *Urbanum aliquid & elimatum dicere.* Κατερρινημένον hic ſignificat, ſummo ſtudio elaboratum.

---

[1] Ἄστικτον χωρίον] Ante legebatur Ἀσ * * χωρίον: quam lacunam (quæ non ſolum in prioribus Edit. ſed etiam in MSS. occurrit) ex Etymologo & Heſychio ſupplevi. Prioris verba hæc ſunt: Ἄστικτον. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωρίον, καὶ μὴ ὑποκείμενον χρήστῃ. εἴρηται δὲ, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσι χωρίοις εἰώθασιν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, ἣν ἐκάλουν ὅρον. ἐν ᾗ ἐνεχάραττο τὸ χρέος καὶ ὁ χρήστης· ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος ὡς ἐπὶ καθαρῷ αὐτῷ δανείσῃ. Hic locus pulchre & clare explicat, quid veteres Græci ἄστικτον χωρίον appellaverint. Qui plura hac de re legere cupit, adeat Meurſium *Exercit. Crit.* Part II. lib. III. cap. XXI. & Salmaſium *de Modo Uſur.* cap. XV. pag. 636. Confer etiam Suidam infra v. Ὅρος.

[2] Ἀνυπομόνητος] Hæc ſignificatio voci ἄστεκτος potius quam ἄστεγος convenit. Vide Heſych. v. Ἄστεκτος.

[3] Βέβαιον. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀστεμφῆ. Ἀστεμ.] Locum hunc in prioribus Edit. mutilum & confuſum fide MSS. in integrum reſtituimus.

[4] Ἀστεμφῆ ποδάγραν καὶ δ.] Verba hæc decerpta ſunt ex Epigrammate quodam Leonidæ, quod ex Cod. MS. Epigrammatum ineditorum integrum exhibuimus ſupra v. Ἀδρανές.

[5] Δόνακας ἀντεκτῆρας] In Cod. MS. Epigrammatum ineditorum recte ſcriptum eſt δόνακας αἰθυκτῆρας, uti etiam apud Suidam ſcribendum eſt. Significat hic autem δόναξ *ſagitta,* uti apud Latinos *arundo*; & αἰθυκτὴρ velox, ſive, qui cum impetu fertur, ab αἰθύσσω.

[6] Ἀριστοφάνης] *Eccleſiazuſis* pag. 737. ſed ubi rectius legitur, οὐδ' ἀστενακτὶ περδόμενος &c.

[7] Ἀστεῖόν τι καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν] Hæc ſunt verba Ariſtophanis *Ranis* pag. 254. (166. Ed. Baſ. *P.*)

[8] Κωμικὴ ἡ συμπλοκή] Hæc verba, & quæ paulo poſt ſequuntur, ἐν συνουσίᾳ χρῶ, litura ſananda ſunt, quoniam nullum hic ſenſum habent.

Ἀστεῖος

Pariſ. revocavi.

Ἀσωπόδωρος καὶ Διδυμαχίας, ὁ αὐλ.] Vide Scholiaſtam Ari- ad *Aves* pag. 543. & infra v. Θαργελείδης.

Σοφοκλῆς] In *Ajace* pag. 12.

Προσπαγρεύειν] Sic recte habent MSS. Pariſ. In prioribus ve- dit. male excuſum eſt προσκρεύειν.

Ἄσπλαγχνος. [4] ἄτολμος. ταπεινός. δειλός. ψυχρός. Σοφοκλῆς· Μή [5] τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκεί-

Ἄσπλαγχνος. Audacia carens. Ignavu Timidus. Frigidus. Sophocles: *Haud ſ*

[4] Ἄσπλαγχνος. ἄτολμος. ταπεινός. δειλ.] Ex Scholi
clis ad *Ajacem* pag. 28. ut Portus obſervavit.

[5] Μήτοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγ.] Apud Sophoc
us hic ita legitur, uti & apud Suidam legendus eſt:
Μήτοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.

Ἀσπασία. [8] πολυθρύλλητος γέγονεν αὕτη. ἦν δὲ ος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους δὲ … καὶ ἐρωμένην εἶναι.

Ἀσπασία. Hæc fuit fœmina celeberrima, genere Mileſia, & eloquentia ſingulari prædita; quam Periclis magiſtram & amicam fuiſſ

Ἀστεῖος. εὐσύνετος. εὐπρόσωπος. χαρίεις. καλός. γελοιώδης. καὶ Ἀστειοτέρῳ, ἀντὶ τοῦ συνετωτέρῳ. Ὁ δὲ καιρὸν εὑρὼν τῷ ἀστειοτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἠπατηκότα. περὶ Εὐελπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀστείους, ἀστεϊζομένους, πολιτευομένους. [1] εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι γελωτοποιεῖν, ἅτινα σκώπτειν. καὶ Ἀστείως, πρεπόντως, φρονίμως.

Ἄστηνοι.[2] οἱ δυστυχεῖς. οἱ πένητες. οἱ στάσιν καὶ οἴκησιν μὴ ἔχοντες.

Ἀστήρ. τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμψαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν καὶ Ὅμηρος· Λάβρος ἐπαιγίζων.

Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. ὁ μὲν ἀστήρ, ἕν τι ἐστί· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται.

Ἀστιβὲς[3] ἄλσος. ἀδιόδευτον, [4] ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλαστον. Αἴας φησί·

Μολὼν[5] δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν ἔχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σωζόντων κάτω.

Εὑρήσω, φησί, τόπον, οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. ὁ Αἴας φησίν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ. καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποσί. καὶ Ἀστιβής, ὁ ἄβατος, ἡ ἀσφαλής. καὶ Εὐστιβής, ὁ καλὴν βάσιν ἔχων.

Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.

Ἐπιγράμματι. καὶ Ἀστιβὴς, ἀδιόδευτος τρίβος.

Ἀστικῶς. εὐσυνέτως. εὐφρόνως. Ὁ δὲ πάντων ἀστικῶς τὴν πρόθεσιν κατανοήσας, διχῆ διεῖλε τοὺς προσχωρήσαντας. λέγεται δὲ Ἀστικός, καὶ ὁ πολιτικός. καὶ τοὺς ἀστικοὺς ὁ ἄγροικος. ὁ Θεολόγος φησί.

Ἄστιπτος. ἄβατος. ἀδιόδευτος. [7] Σοφοκλῆς·

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος, οὐδ' οἰκουμένη.

Ἀστισμός. πιθανολογία. Ἀποστῆναι ῥητορικῆς, καὶ πολιτικῆς, καὶ ἀστισμῶν.

Ἄστομοι[7] ἵπποι. σκληρόστομοι. Ἄστομοι πῶλοι βίᾳ φέρουσιν.

Ἀστόργους. τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους· ἀσπόνδους δέ, ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δέ, ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀστός. πολίτης.

Ἀστράβη.[8] ὄνος, ἢ ἡμίονος, ὡς Δημοσθένης κατὰ

Ἀστεῖος. Prudens. Venuſtus. Lepidus. Formoſus. Facetus. Et Ἀστειοτέρῳ, prudentiore. *Ille vero tempus opportunum nactus fabula lepidiore fallendi eum, qui ipſum ante deceperat.* De Euripide Ariſtophanes inquit. Et Ἀστείους, urbanos, civiles. Ἀστεΐζεσθαι & ὡραΐζεσθαι pro cavillari & jocis riſum captare, honeſtius dicitur quam σκώπτειν. Et Ἀστείως, decenter, prudenter.

Ar. fragm. incert.

Ἄστηνοι. Infelices. Miſeri. Pauperes. Qui nullam ſtationem nec habitationem habent.

Ἀστήρ. Quum ſtella Capræ lucet, vehementes venti ſpirant. Unde & Homerus: *Cum impetu irruens.*

Ἀστήρ. Stella ab aſtro differt. Stella enim unum quid eſt & ſimplex. Aſtrum vero ex multis ſtellis compoſitum: quod & ἀστροθέτημα vocant.

Ἀστιβὲς ἄλσος. Nemus non calcatum, nec pervium. Ajax inquit: *Poſtquam vero locum aliquem deſertum & invium invenero, ibi occultabo hunc enſem, omnium armorum meorum maxime mihi inviſum. In terra enim eum defodiam, ut a nemine cerni poſſit, ſed perpetuis tenebris damnatus jaceat.* Inveniam, inquit, locum, quem nemo intrabit. Id autem Ajax ideo dicit, ne quis eum ſequatur. Et Ἀστιβῆ, pedibus non calcatum. Et Ἀστιβής, inacceſſus, tutus. Et εὐστιβής, qui facile calcari poteſt. In Epigrammate: *Valde tritum mergis piſces capientibus promontorium.* Et Ἀστιβὴς ὁδὸς, via invia & non calcata.

S. OE. Col. 126.
Soph. Aj. 657

Ἀστικῶς. Prudenter. Sapienter. *Ille vero cum omnium mentem prudenter animadvertiſſet, bifariam diviſit eos, qui ipſius partibus ſe adjunxerant.* Dicitur etiam Ἀστικός, civilis. Et, *urbanos ruſticus* [*contemnit*,] Theologus inquit.

Ἄστιπτος. Non calcatus. Inacceſſus. Invius. Sophocles: *Littus hoc inſulæ Lemni deſertum prorſus eſt, nec a mortalibus habitatur.*

Ἀστισμός. Oratio lepida & perſuadendi vim habens. *Ab oratorio & politico lepidoque dicendi genere recedere.*

Ἄστομοι ἵπποι. Equi durum os habentes. Intractabiles. [Sophocles:] *Equi duro ore præditi vi eum auferunt.*

Ἀστόργους. Duros & inhumanos vocant ἀστόργους. Irreconciliabiles & iram alta mente conditam ſervantes, ἀσπόνδους: immites vero & rigidos, ἀνελεήμονας.

Ἀστός. Civis.

Ἀστράβη. Aſinus, vel mulus, ut Demoſthe-

---

[1] Εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι γελωτ.] Lego, εὐφημότερον στεΐζεσθαι καὶ τὸ ὡραΐζεσθαι τοῦ γελωτ.

[2] Ἄστηνοι. οἱ δυστυχεῖς. οἱ π.] Vide Etymologum, qui vocem hanc m modo exponit.

[3] Ἀστιβὲς ἄλσος. ἀδιόδευτον] Locus, quem Suidas hic interpre- exſtat apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 275. v. 125

[4] Ἀκαταμάχητον. ἀπροσπέλαστον] Hæc interpretatio non pertinet cem ἀστιβές, ſed ad ἀμαιμακέταν, quæ apud Sophoclem loco to proxime ſequitur, ut Pearſonius recte obſervavit.

[5] Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 39. 40. ut Portus monuit.

6 Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 378. ut Portus obſervavit.

7 Ἄστομοι ἵπποι. σκληρόστομοι] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electram* pag. 117.

8 Ἀστράβη. ὄνος, ἢ ἡμίονος ——— οὕτως ἐκαλεῖτο] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Helladii apud Photium pag. 1588. Ὅτι τὴν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, φησίν, ἀζύγου οὔσης, Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀστράβην. ἔνθεν λέγεται καὶ ὁ ἀστραβηλάτης. Λέγεται μέντοι ἀστράβη καὶ τὸ κατασκεύασμα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ. Ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ὑγιεινῶς.

Μειδίου

Ἀσπασία.[8] πολυθρύλλητος γέγονεν αὕτη. ἦν δὲ ος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους δὲ [illegible] καὶ ἐρωμένην εἶναι.

Ἀσπασία. Hæc fuit fœmina celeberrima, genere Mileſia, & eloquentia ſingulari prædita; quam Periclis magiſtram & amicam fuiſſe

---

[4] Ἀσπλαγχνος. ἄτολμος. ταπεινός. δειλ.] Ex Scholiaſta So clis ad *Ajacem* pag. 28. ut Portus obſervavit.

[5] Μήτοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγ.] Apud Sophoclem se us hic ita legitur, uti & apud Suidam legendus eſt:

Μήτοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.

Ἀστεῖος. εὐσύνετος. εὐπρόσωπος. χαρίεις. καλός. γελοιώδης. καὶ Ἀστειοτέρῳ, ἀντὶ τοῦ συνετωτέρῳ. Ὁ δὲ καιρὸν εὑρὼν τῷ ἀστειοτέρῳ δράματι πλανῆσαι τὸν ἠπατηκότα. περὶ Εὐριπίδου φησὶν Ἀριστοφάνης. καὶ Ἀστείους, ἀστεϊζομένους, πολιτευομένους. [1] εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι γελωτοποιεῖν, ἤπερ σκώπτειν. καὶ Ἀστείως, πρεπόντως, φρονίμως.

Ἄστηνοι.[2] οἱ δυστυχεῖς. οἱ πένητες. οἱ στάσιν καὶ οἴκησιν μὴ ἔχοντες.

Ἀστήρ. τοῦ ἀστέρος τῆς Αἰγὸς λάμψαντος σφοδροὶ πνέουσιν ἄνεμοι. ἔνθεν καὶ Ὅμηρος· Λάβρος ἐπαιγίζων.

Ἀστὴρ ἄστρου διαφέρει. ὁ μὲν ἀστὴρ, ἕν τι ἐστί· τὸ δὲ ἄστρον ἐκ πολλῶν συνέστηκεν. ὃ καὶ ἀστροθέτημα καλεῖται.

Ἀστιβὲς[3] ἄλσος. ἀδιόδευτον, [4] ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλαστον. Αἴας φησί·

Μολὼν[5] δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω,
Κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμὸν ἔχθιστον βελῶν,
Γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
Ἀλλ' αὐτὸ νὺξ ᾅδης τε σῳζόντων κάτω.

Εὑρήσω, φησὶ, τόπον, οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. ὁ Αἴας φησὶν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ. καὶ Ἀστιβῆ, ἄβατον ποσί. καὶ Ἀστιβὴς, ὁ ἄβατος, ἡ ἀσφαλής. καὶ Εὐστιβὴς, ὁ καλὴν βάσιν ἔχων.

Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας.

ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ Ἀστιβητος, ἀδιόδευτος τρίβος.

Ἀστικῶς. εὐσυνέτως. εὐφρόνως. Ὁ δὲ πάντων ἀστικῶς τὴν πρόθεσιν κατανοήσας, διχῆ διεῖλε τοὺς προσχωρήσαντας. λέγεται δὲ Ἀστικὸς, καὶ ὁ πολιτικός. καὶ τοὺς ἀστικοὺς ὁ ἄγροικος. ὁ Θεολόγος φησί.

Ἄστιπτος. ἄβατος. ἀδιόδευτος. [7] Σοφοκλῆς·

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος, οὐδ' οἰκουμένη.

Ἀστισμός. πιθανολογία. Ἀποστῆναι ῥητορικῆς, καὶ πολιτικῆς, καὶ ἀστισμῶν.

Ἄστομοι[7] ἵπποι. σκληρόστομοι. Ἄστομοι πῶλοι βίᾳ φέρουσιν.

Ἀστόργους. τοὺς ἀπηνεῖς καὶ ἀφίλους· ἀσπόνδους δὲ, τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ μνησικάκους· ἀνελεήμονας δὲ, τοὺς ἀκαμπεῖς καὶ ἀνενδότους πρὸς ἔλεον.

Ἀστός. πολίτης.

Ἀστράβη.[8] ὄνος, ἢ ἡμίονος, ὡς Δημοσθένης κατ'

Ἀστεῖος. Prudens. Venuſtus. Lepidus. Formoſus. Facetus. Et Ἀστειοτέρῳ, prudentiore. *Ille vero tempus opportunum nactus fabula lepidiore fallendi eum, qui ipſum ante deceperat.* De Euripide Ariſtophanes inquit. Et Ἀστείους, urbanos, civiles. Ἀστεΐζεσθαι & ὡραΐζεσθαι pro cavillari & jocis riſum captare, honeſtius dicitur quam σκώπτειν. Et Ἀστείως, decenter, prudenter.

Ar. fragm. incert.

Ἄστηνοι. Infelices. Miſeri. Pauperes. Qui nullam ſtationem nec habitationem habent.

Ἀστήρ. Quum ſtella Capræ lucet, vehementes venti ſpirant. Unde & Homerus: *Cum impetu irruens.*

Ἀστήρ. Stella ab aſtro differt. Stella enim unum quid eſt & ſimplex. Aſtrum vero ex multis ſtellis compoſitum: quod & ἀστροθέτημα vocant.

Ἀστιβὲς ἄλσος. Nemus non calcatum, nec pervium. Ajax inquit: *Poſtquam vero locum aliquem deſertum & invium invenero, ibi occultabo hunc enſem, omnium armorum meorum maxime mihi inviſum. In terra enim eum defodiam, ut a nemine cerni poſſit, ſed perpetuis tenebris damnatus jaceat.* Inveniam, inquit, locum, quem nemo intrabit. Id autem Ajax ideo dicit, ne quis eum ſequatur. Et Ἀστιβῆ, pedibus non calcatum. Et Ἀστιβὴς, inacceſſus, tutus. Et εὐστιβὴς, qui facile calcari poteſt. In Epigrammate: *Valde tritum mergis piſces capientibus promontorium.* Et Ἀστίβητος ὁδὸς, via invia & non calcata.

S. OE. Col. 126.
Soph. Aj 657

Ἀστικῶς. Prudenter. Sapienter. *Ille vero cum omnium mentem prudenter animadvertiſſet, bifariam diviſit eos, qui ipſius partibus ſe adjunxerant.* Dicitur etiam Ἀστικὸς, civilis. Et, *urbanos ruſticus* [*contemnit*,] Theologus inquit.

Ἄστιπτος. Non calcatus. Inacceſſus. Invius. Sophocles: *Littus hoc inſulæ Lemni deſertum prorſus eſt, nec a mortalibus habitatur.*

Ἀστισμός. Oratio lepida & perſuadendi vim habens. *Ab oratorio & politico lepidoque dicendi genere recedere.*

Ἄστομοι ἵπποι. Equi durum os habentes. Intractabiles. [Sophocles:] *Equi duro ore præditi vi eum auferunt.*

Ἀστόργους. Duros & inhumanos vocant ἀστόργους. Irreconciliabiles & iram alta mente conditam ſervantes, ἀσπόνδους: immites vero & rigidos, ἀνελεήμονας.

Ἀστός. Civis.

Ἀστράβη. Aſinus, vel mulus, ut Demoſthe-

---

[1] Εὐφημότερον ἀστεΐζεσθαι τὸ ὡραΐζεσθαι γελωτ.] Lego, εὐφημότερον τὸ ἀστεΐζεσθαι καὶ τὸ ὡραΐζεσθαι τοῦ γελωτ.

[2] Ἄστηνοι. οἱ δυστυχεῖς. οἱ π.] Vide Etymologum, qui vocem hanc eodem modo exponit.

[3] Ἀστιβὲς ἄλσος. ἀδιόδευτον] Locus, quem Suidas hic interpretatur, exſtat apud Sophoclem *Oedip. Colon.* pag. 275. v. 125

[4] Ἀκαταμάχητον. ἀπροσπέλαστον] Hæc interpretatio non pertinet ad vocem ἀστιβὲς, ſed ad ἀμαιμακέταν, quæ apud Sophoclem loco laudato proxime ſequitur, ut Pearſonius recte obſervavit.

[5] Μολὼν δὲ χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κ.] Hæc & quæ ſequuntur ſunt verba Sophoclis *Ajace* pag. 39. 40. ut Portus monuit.

[6] Σοφοκλῆς] *Philoctete* pag. 378. ut Portus obſervavit.

[7] Ἄστομοι ἵπποι. σκληρόστομοι] Ex Scholiaſta Sophoclis ad *Electram* pag. 117.

[8] Ἀστράβη. ὄνος, ἢ ἡμίονος——οὕτως ἐκαλεῖτο] Ex Harpocratione. Huc pertinent verba Helladii apud Photium pag. 1588. Ὅτι τὴν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, φησὶν, ἀζύγου οὔσης, Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ἀστράβην. ἔνθεν λέγεται καὶ ὁ ἀστραβηλάτης. Λέγεται μέντοι ἀστράβη καὶ τὸ κατασκεύασμα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ. Ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας.

Μειδίου. τάχα δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἢ [1] Ἀστράβη, τὸ ἐπὶ [2] τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον, ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. καὶ Ἀστραβηλάτης, ὁ ἡνίοχος. ἢ καὶ αὐτὸ τὸ νωτοφόρον ὑποζύγιον. οἱ δὲ τὸν σωματηγὸν ἡμίονον ἀστράβην λέγουσιν. Ὁ δὲ τῆς ἡμιόνου ἀπολυχούσης, τόν τε φόρτον καὶ τὴν ἀστράβην διάρας ἐπὶ τῶν ὤμων, εἰς τὴν μονὴν τοῦ θείου Σάββα ἔρχεται.

Ἄστρα [3] βλέπειν κάλλιστον ἀνθρώποις πέλει.

Ἀστράγαλος. κυρίως τὸ σύνηθες λεγόμενον· καὶ ὁ [4] σπόνδυλος τοῦ τραχήλου, καὶ ὁ [5] πετλικὸς, καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. καὶ [6] ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβουχοδονόσορ ἐν τῷ δείπνῳ ἀνακείμενος κατέναντι τοῦ τοίχου· ὡς ἀστράγαλον χειρὸς ἀνθρώπου, γράφοντα τῇ Ἑβραΐδι γλώττῃ, ἃ μηδεὶς ἠδύνατο γνῶναι. μεταστειλάμενος δὲ τὸν Δανιὴλ, παρεκάλει ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ ταῦτα. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τὸν ἀστράγαλον, ὃν εἶδες, χείρ ἐστι Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔγραψεν, ὅτι ἐμέτρησε καὶ ἐπλήρωσε τὴν βασιλείαν σου. ἀκούσας οὖν ὁ Βαλτάσαρ ἐθλίβη· καὶ μετ' ὀλίγον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Μήδου ἀνῃρέθη. καὶ Ἀστραγαλίζω.

Ἀστράμψυχος. ὃς βιβλίον ἰατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν πεποίηκε· καὶ [7] Ὀνειροκριτικόν.

Ἀστραπή. [8] ἔξαψις νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος. καὶ παροιμία· Ἀστραπὴ ἐκ πυέλου. ἐπὶ τῆς οὐθενείας. παρόσον οὐδὲν δύνανται αἱ ἐκ τῶν κρηνῶν καὶ πυέλων μαρμαρυγαί.

Ἀστρατεία. ἡ εἰρήνη. ἐπεὶ ἐν εἰρήνῃ οὐ στρατεύονται.

Ἄστρια. οἱ ἀστράγαλοι. Δέκα δ' ἄστρια αἴνυτο λύτρον· παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀστρόβακος. ὁ ἀστρονόμος.

Ἀστρονομία. ἡ τῶν ἄστρων διανομή. Πρῶτοι Βαβυλώνιοι ταύτην ἐφεῦρον διὰ Ζωροάστρου· μεθ' ὃν καὶ [9] Ὡστάνης· οἳ ἐπέστησαν τῇ οὐρανίᾳ κινήσει τὰ περὶ τοὺς τικτομένους συμβαίνειν· ἀφ' ὧν Αἰγύπτιοι καὶ Ἕλληνες ἐδέξαντο, καὶ τοὺς γενομένους ἀναφέρουσιν εἰς τὴν τῶν ἀστέρων κίνησιν. καὶ, [10] Ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἔρημον ὁδὸν πορευομένων, καὶ ἄστροις σημειουμένων τὰς θέσεις τῶν πεδίων. καὶ ἀστρῷος, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων. Ὅτι Μαγεία καὶ Ἀστρολογία ἀπὸ Μαγουσαίων ἤρξατο. οἱ γάρ τοι Πέρσαι Μαγὼγ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὀνομάζονται. καὶ Μαγουσαῖοι, οἱ αὐτοί.

nes in oratione contra Midiam. Fortaſſe autem ſic appellabatur quodvis jumentum, quo homines vehuntur. Vel ἀστράβη, lignum in ephippiis, quod ſeſſores tenent. Et ἀστραβηλάτης, agaſo. Vel etiam ipſum jumentum, quod onera dorſo geſtat, ſic appellatur. Alii vero mulū, quo homines vehuntur, ἀστράβην vocant. *Ille vero, cum mula ejus cecidiſſet, & ſarcinis & clitellis in humeros ſublatis, ad divi Sabbæ monaſterium venit.*

Ἄστρα βλέπειν. *Aſtra cernere pulcherrimum hominibus ſomnium eſt.*

Ἀστράγαλος. Proprie ſic vocatur talus. Item, vertebra colli, & talus quo luditur, & herba quædam. Et ἀστράγαλος [apud LXX. Interpretes] dicitur de manu, quam Balthaſar filius Nabuchodonoſoris, cœnæ accumbens, in adverſo pariete vidit ſcribentem Hebraica lingua, quæ nemo intelligere poterat. Danielem igitur acceſſitum rogavit, ut hæc ſibi interpretaretur; qui ei dixit: *Manus, quam vidiſti, eſt manus Dei viventis, quæ ſcripſit, ſe menſam eſſe & conſummaſſe regnum tuum.* Hoc audito Balthaſar magnum animo dolorem concepit, & paulo poſt a Dario Medo interfectus eſt. Et Ἀστραγαλίζω, talis ludo.

Ἀστράμψυχος. Aſtrampſychus. Hic librum veterinarium de aſinorum curatione ſcripſit: itemque, de ſomniorum interpretatione.

Ἀστραπή. Fulgur, ſive inflammatio nubium, quæ inter ſe atteruntur, vel a vento rumpuntur. Et proverbium: *Fulgur ex pelvi.* Dicitur de rebus vanis. Fulgor enim lucis, quem fontes & pelves reddunt, nullam vim habet.

Ἀστρατεία. Vacatio a militia. Pax. Tempore enim pacis a militia ceſſatur.

Ἄστρια. Tali. *Decem autem talos pro redemptionis pretio accepit.* Callimachus.

Ἀστρόβακος. Aſtronomus.

Ἀστρονομία. Aſtronomia; quaſi dicas aſtrorum diſtributio. Hanc inter Babylonios primus invenit Zoroaſtres, & poſt eum Hoſtanes: qui ex genitura & motu cœli fata hominum naſcentium obſervare cœperunt. Ab his Ægyptii & Græci doctrinam illam acceperunt, qui naſcentibus itidem themata natalitia aſſignant. Et, *Ad aſtra curſum dirigere.* Dicitur de illis, qui per loca deſerta longum iter faciunt, & ex ſtellis ſitum regionum conjiciunt. Et ἀστρῷος, ſidereus. Maguſæi Magiæ & Aſtrologiæ inventores fuerunt. Perſæ enim ab indigenis vocantur Magog. Et Maguſæi, iidē.

---

[1] Ἀστράβη, τὸ ἐπὶ τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον, ὃ κρ.] Hæc, & quæ ſequuntur uſque ad ἀστράβην λέγουσιν, leguntur etiam apud Etymologū.

[2] Ἐπὶ τῶν ἐφ' ἵππων ξύλον] Salmaſius ad Spartianum, & Portus legendum putant τὸ ἐπὶ τῶν ἐφίππων. Etymologus habet τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων πηξάμενον ξύλον, quod non diſplicet.

[3] Ἄστρα βλέπειν κάλλιστον ἀνθρ.] Hic verſus ad ſomniorum interpretationem pertinet, qui legitur apud Aſtrampſychum.

[4] Καὶ ὁ σπόνδυλος τοῦ τραχήλου] Hoc ſenſu vox iſta capitur ab Homer Il. Ξ. v. 466. ubi vide Scholiaſtam.

[5] Πετλικός] Sic habent omnes Editiones. Sed malim πεταλικός.

[6] Ἀστράγαλος, ὃν ἐθεάσατο Βαλτάσαρ ὁ υἱὸς Ναβ.] Hiſtoria hæc deprompta eſt ex Daniel. cap. v.

[7] Ὀνειροκριτικόν] Hic libellus Aſtrampſychi hodie adhuc exſtat, editus una cum aliis ſcriptoribus Oneirocriticis.

[8] Ἀστραπή. ἔξαψις νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος] Hæc ſunt verba Laertii lib. VII. Segm. CLIII.

[9] Ὡστάνης] Rectius Ὀστάνης. vel Ὀστάνης, per ο parvum.

[10] Ἄστροις τεκμαίρεσθαι. ἐπὶ τῶν μακρὰν καὶ ἐρ.] Hoc proverbio uſus eſt Sophocles *Oedip. Tyran.* pag. 184.

Ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα.

Scholiaſta ad eum locum: Ἐπὶ τὰ ἄστρα ἐπορευόμην. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ πελάγη μετρούντων, ὡς ἂν δι' ἄστρων τεκμαιρομένων τὸν πλοῦν. Locum hunc Sophoclis obſervaverat etiam Portus.

Adverbia in I.
quae a Suida nominantur. —

ἀπαρτί.
ἀπαταγί.
ἀπαυστί.

ἀμφοτέρ
Ap. R

Βηταρμός
Stanh.

ϱολέεγοιν
Ap. Rh. α'. 1130 –
Suid.
λαερμός. ib. 1135 –
Spanh. in Call. in Jov
v. 52

Suid

Ἄσκησις

καὶ ὡς ἡμ

τὸ μέλλο

των. Κ

Plato. — Philosophus. —

Suidas -

σκησις. ἐγκράτεια. Ἄσκησιν. ἀγωνίαν.
ὡς ἡμεῖς· τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν
μέλλον, λέγουσιν οἱ Παλαιοί, καὶ Πλά-
ον. Καὶ Ἀσκητὰς τοὺς ἀθλητὰς λέγουσιν.

αὐτὸς ὕστερον ὑπόχρ
θυγατράσι. ταῦτα ἀ
ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόν
tur, & quo gens ej
bus relinquere coa
contulit, beneficiis,

Asclepiodotus. Hymnorum
Scriptor.
Suidas.

ύστερον ὑπόχρεων τὴν οὐσίαν καταλιπεῖν ταῖς
άσι. ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα
ολλῶν ἀποδιδόντι. ἔστιν ἐν τῷ Δεισιδαιμονία.

men ſumptus fecit, tum ob conſuetam erga ſa-
cra & templa liberalitatem, tum ob externum
vitæ ſplendorem, qui neceſſarius eſſe videba-
x quo gens ejus ſemper uſa fuerat. Quare & ipſe tandem patrimonium obæratum filia-
elinquere coactus eſt. Hæc ſcripſi, ut exiguam ſaltem gratiam pro multis, quæ in me
lit, beneficiis, ei redderem. [De hoc Aſclepiodoto] vide etiam in v. Δεισιδαιμονία.

Eubulus ἐν Δαμαλίᾳ. —

Suidas

Eubulus ἐν Δαμαλίᾳ.

Ἀσκωλίαζε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἅλλου. κυρίως ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γελωτοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθανον· καθάπερ Εὔβουλος ἐν Δαμαλίᾳ φησὶν οὕτω· Καὶ πρός γε τούτοις ἀσκοὺς εἰς μέσον καταθέντες ἐνάλλεσθε, καὶ καγχάζετε ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύσματος.

Ἀσκωλίαζε vero ſignificat, ſalta. Proprie ἀσκωλίαζειν dicebant ſupra utres ſaltare, riſus movendi gratia. In medio enim Theatro ponebant utres inflatos & unctos, ſuper quos qui ſaliebant, labebantur; ut Eubulus in *Damalia* teſtatur his verbis: *Et præterea, utribus in medio poſitis, ſuper eos ſalite, & ridete eos, qui dato ſigno in terram labuntur.*

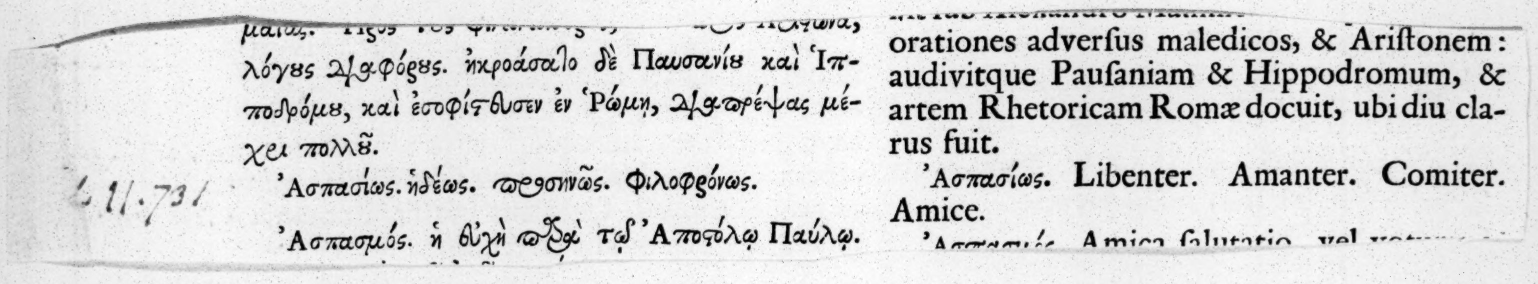

λόγȣς διαφόρȣς. ἠκροάσατο δὲ Παυσανίȣ καὶ Ἱπποδρόμȣ, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, διαπρέψας μέχει πολλȣ̃.

Ἀσπασίως. ἡδέως. προσηνῶς. φιλοφρόνως.

Ἀσπασμός. ἡ εὐχὴ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ.

orationes adverſus maledicos, & Ariſtonem: audivitque Pauſaniam & Hippodromum, & artem Rhetoricam Romæ docuit, ubi diu clarus fuit.

Ἀσπασίως. Libenter. Amanter. Comiter. Amice.

Aristoph. in Incert. fab.
Om. a Brunckio –

Frag.
incert.

Ἄσπειστον

Tragicus Incert.

Ἄσπειστον ἔχθραν. ἄσπονδον μῖσος.

Ἄσπειστον ἔχθραν. Irreconciliabile odium.

PARS I. 1.86

Inepte
dine,
Ἐπὶ τρ
deep.
Comic
Ariſto
hodie
minit
ver. 2

Οὐ
Ἐ

Ubi S
τὸς πα

Ἐπὶ τ
τῆς φρ
jam c
σθαι.

ΑΣΠΙΔ
Ἴσαδ

2 Σοφοκλῆς] In *Ajac*

Aristoph. Babylonii.

PARS I. 1.86 Inepte Interpres: *State deinceps omnes eo ordine, qui formam trium clypeorum imitetur.* Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, eſt, *Tres κατὰ βάθος. Three deep.* Fruſtra autem hunc trimetrum in Comici σωζομένοις quæſiveris. Eſt enim ex Ariſtophanis *Babyloniis,* (cujus fabulæ, quæ hodie deſideratur, præter alios non ſemel meminit Suidas) uti nos docet Schol. ad Lyſiſt. ver. 282.

Οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκεῖνον
Ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ΑΣΠΙΔΩΝ πρὸς ταῖς πύλαις
καθεύδων,

Ubi Schol. Ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον, καὶ αὐτὸς πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις.

Ἵσαθ' ἑφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Ἐπὶ τάξεσιν ἑπτακαίδεκα καθεύδων, ὡς τὸ βάθος τῆς φρουρᾶς ἑπτακαίδεκα κατέχειν ἀσπίδας. Vides jam quid ſit in re tactica ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας ἵσαθαι.

ΑΣΠΙΔΗΦΟΡΟΙ———Ἀριστοφάνης·
Ἵσαθ' ἑφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.] Toup. I.85

Thucyd. IV. 93. 294. Xenoph. Anab. I. 69. Aristoph. Babylon.

Ἀσπιδηφόροι. οἱ πολεμισταί. καὶ Ἀσπιδιώτης, ὁ ἀσπίδα κινῶν. καὶ Ἀσπιδὸν, ἐπίῤῥημα, δίκην συνασπισμοῦ. καὶ Ἀσπιδοπηγεῖον, ἐν ᾧ ἡ ἀσπὶς πήγνυται. ὅ ἐστιν ὅπλον σκυτάριον, καὶ ἡ τάξις. Ἀριστοφάνης· Ἵσαθ' ἑφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. καὶ Ἀσπιστῆρες, φυλακτῆρες. Σοφοκλῆς· (Ajac. 565)

Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, εἰνάλιος λεὼς,
Ὑμῖν τε κοινὴ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

Ἀσπιδηφόροι. Scutigeri. Et Ἀσπιδιώτης. Scutatus. Et ἀσπιδὸν, adverbium, inſtar clypeorum conſertorum, ſive teſtudinis inſtar. Et Ἀσπιδοπηγεῖον, officina, in qua ſcuta fabricantur. Ἀσπὶς autem idem ſignificat quod σκυτάριον, i.e. ſcutum. Item, ordo militaris. Ariſtophanes: *State deinceps omnes eo ordine, qui formam trium clypeorum imitetur.* Et Ἀσπιστῆρες, defenſores, propugnatores: ſive clypeati. Sophocles: *At vos, viri clypeati, gens maritima: a vobis communiter hanc peto gratiam.*

οφοκλῆς] In *Ajace*, pag. 34. ut Portus monuit.

Edgar

Θες, ὦ Α

βηθι εἰς

ἀνάττα

Edgworth's last speech to Louis XVI

ς, ὦ Ἀκεσιε, κλίμακα, ϗ μόνος ἀνά-
θι εἰς τὸν οὐρανόν.
Suidas. V. Ἀκέσιος.

νάπαυσις ὁ μέλλων βίος.
Suidas V. Ἀνάπαυλαν — —